

AZ IGE TESTET ÖLT

IV. KÖTET

AZ ANTIKRISZTUSOK
LELEPLEZÉSE

MINDENHATÓ ISTEN EGYHÁZA

TARTALOMJEGYZÉK

Első tétel: Megpróbálják megnyerni az emberek szívét	1
Melléklet: További igazságok az evangélium hirdetésében	1
A vezetők és a dolgozók meghatározása, valamint bevezetésük okai	12
Az antikrisztusok módszerei az emberek irányítására	14
Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan próbálják megnyerni az emberek szívét.....	29
A. Az emberek behúzása apró szívességekkel	29
B. Erősségeik fitogtatása, hogy az emberek imádják őket	36
C. Megtévesztő külsőségek felhasználása az emberek félrevezetésére és jó véleményük elnyerésére.....	38
Második tétel: Támadják és kizárják a másként gondolkodókat	45
Harmadik tétel: Kizárják és támadják azokat, akik az igazságra törekednek	55
Negyedik tétel: Önmagukat magasztalják fel, és önmagukról tesznek bizonytságot	74
Melléklet: Patkányvadászat	74
Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan magasztalják fel önmagukat, és hogyan tesznek bizonytságot önmagukról	80
Ötödik tétel: Félrevezetik, behúzzák, fenyegetik, és irányítják az embereket	133
Melléklet: Tapao és Hsziaopao története	133
I. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan vezetnek félre az embereket.....	144
II. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan húzzák be az embereket.....	162
III. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan fenyegetik az embereket.....	176
IV. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan irányítják az embereket.....	186
Hatodik tétel: Ravasz módokon viselkednek, önkényesek és zsarnokiak, sohasem beszélgetnek másokkal, és kényszerítenek másokat, hogy engedelmeskedjenek nekik	199
Melléklet: Taming és Hsziaoming története	199
I. Az antikrisztusok ravasz viselkedésének boncolgatása	211

II. Az antikrisztusok önkényes és zsarnoki viselkedésének és annak boncolgatása, hogyan kényszerítik az embereket a nekik való engedelmességre.....	225
Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak (Első rész)	264
Melléklet: A kanadai antikrisztussal kapcsolatos incidens kezelése	264
Beszélgetés a tőkéről: „Édes mindegy!”	271
I. Az antikrisztusok pozitív dolgokkal és az igazsággal szembeni ellenségeskedésének és utálatának boncolgatása	283
Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak (Második rész)	323
Melléklet: Az emberek félreértéseinek feloldása egy kanadai gyülekezet kezelésével kapcsolatban	323
II. Az antikrisztusok negatív dolgok iránti szeretetének boncolgatása	342
Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak (Harmadik rész)	394
Melléklet: Ajándékok	394
III. Az antikrisztusok által imádott és csodált dolgok boncolgatása	413
Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek (Első rész)	466
Melléklet: A prédikációk átírásakor felmerülő problémák boncolgatása	466
Hsziaokang álmai	473
I. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni.....	488
II. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusoknak mindig az a vágyuk és ambíciójuk, hogy irányítsák és meghódítsák az embereket.....	516
Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek (Második rész)	552
Melléklet: Rövid értekezés a normális emberi mivolt három aspektusáról	552
A. Az emberek hozzáállása ahhoz, ahogy különböző embereket, eseményeket és dolgokat kezelnek.....	553
B. Az emberek sáfárkodása a személyes környezetükkel.....	561
C. Az emberek hozzáállása és viselkedése az ellenkező nemmel való érintkezésük során	572

III. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjének vagy felügyeljék őket a munkájukban	581
Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek (Harmadik rész)	625
Melléklet: A keleti és nyugati hagyományos kultúra boncolgatása.....	625
Egy nap Hsziaocsia életében	634
IV. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok miként tettetik magukat az igazság megtestesítőinek, amint némi tapasztalatra és tudásra tettek szert.....	650
Első exkurzus: Mi az igazság	685
I. A „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” gondolatának boncolgatása.....	688
II. A „Rőzsén alszik és epét nyalogat” gondolatának boncolgatása	699
A. A vereség el nem ismerése	703
B. A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása	713
C. Törhetetlen harcolni akarás	741
Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házána érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Első rész).....	759
Melléklet: Mi az igazság	759
I. Mik Isten érdekei, és mik az emberek érdekei	797
Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házána érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Második rész).....	826
II. Az antikrisztusok érdekei	826
A. A saját biztonságuk.....	827
B. A saját hírnevük és státuszuk.....	844
Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házána érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Harmadik rész)	857
II. Az antikrisztusok érdekei	857

B. A saját hírnevük és státuszuk.....	857
1. Hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket?	867
2. Hogyan bánnak az antikrisztusok azokkal, akik náluk erősebbek?	883

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Negyedik rész).....	899

II. Az antikrisztusok érdekei	899

C. A saját előnyeik érdekében folytatott cselszövés.....	900
1. Isten háza vagyonának elsikkasztása	900
2. Arra használni a testvéreket, hogy őket szolgálják és nekik dolgozzanak	917

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Ötödik rész)	931

II. Az antikrisztusok érdekei	931

C. A saját előnyeik érdekében folytatott cselszövés.....	931

3. A pozíciójuk kihasználása, hogy csalással szerezzenek ételt, italt és egyéb kíváncsú dolgokat.....	933

Első eset: Munka színlelése azért, hogy ételt és italt potyázzanak.....	935

Második eset: Neheztelés amiatt, hogy nem mehetnek külföldre	941

Harmadik eset: Lehetetlennek tűnik tovább élniük, miután hazatértek vidékre	947

Negyedik eset: Felajánlások csalárd módon történő felhasználása adósságok kifizetésére	950

Ötödik eset: Fizetség követelése az Isten házának végzett munkáért.....	953

Hatodik eset: Fáradtságos erőfeszítéseket tesznek, hogy tisztséget nyerjenek az étel és a ruházat kedvéért	957

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Hatodik rész).....	967

II. Az antikrisztusok érdekei	967
D. Kilátásaik és sorsuk	967
1. Hogyan bánnak az antikrisztusok Isten szavaival?	969

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Hetedik rész)	998

II. Az antikrisztusok érdekei	998
D. Kilátásaik és sorsuk	998
2. Hogyan bánnak az antikrisztusok a kötelességükkel?	999

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Nyolcadik rész)	1031

II. Az antikrisztusok érdekei	1031
D. Kilátásaik és sorsuk	1031
3. Hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket?	1032

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Kilencedik rész)	1068

II. Az antikrisztusok érdekei	1068
D. Kilátásaik és sorsuk	1068
4. Hogyan bánnak az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel?	1068
a. A „szolgálattevő” cím meghatározása és eredete	1068
b. Azok a módok, ahogyan az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel bánnak	1080
c. Miért nem hajlandóak az antikrisztusok szolgálattevők lenni?	1093

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Tizedik rész)	1103

II. Az antikrisztusok érdekei	1103

D. Kilátásaik és sorsuk.....	1103
5. Hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a gyülekezetbeli státuszukhoz?	1105
a. Színleléssel.....	1106
b. Szélhámossággal	1122
c. Mindenek fölé magasodva	1135

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házában intézkedéseit (Első rész).....

I. Isten identitásának és lényegének megvetése	1144
A. Isten igazságosságának megvetése.....	1148
B. Isten mindenhatóságának megvetése	1154
C. Isten szentségének és egyedülállóságának megvetése	1160

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házában intézkedéseit (Második rész).....

II. A hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült.....	1181
A. Törleszkedés, hízélgés és szépen hangzó szavak.....	1184
B. Kíváncsisággal kísért átvizsgálás és elemzés.....	1201

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házában intézkedéseit (Harmadik rész).....

II. A hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült.....	1212
C. A hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal.....	1212
1. Viselkedésük, amikor megmetszéssel szembesülnek.....	1215
2. Viselkedésük Krisztussal, amikor Őt üldözték, és nem volt hová fejét lehajtania.....	1224
3. Viselkedésük, amikor elképzeléseket alkotnak Krisztusról	1226
4. Viselkedésük, amikor előléptetik vagy elbocsátják őket.....	1229
5. A gyülekezettel szembeni magatartásuk változó körülmények között.....	1233

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házában intézkedéseit (Negyedik rész).....

II. A hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült.....	1249
D. Csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat	1251

Második exkurzus: Hogyan engedelmeskedett Nóé és Ábrahám Isten szavainak, és hogyan vetették alá magukat Neki (Első rész).....	1288
I. Nóé megépítette a bárkát	1288
II. Ábrahám felajánlotta Izsákot.....	1293
III. Annak leleplezése, hogy a mai emberek hogyan bánnak Isten szavaival	1303
Harmadik exkurzus: Hogyan engedelmeskedett Nóé és Ábrahám Isten szavainak, és hogyan vetették alá magukat Neki (Második rész).....	1320
I. Nóé hozzáállása Isten szavaihoz	1321
II. Ábrahám hozzáállása Isten szavaihoz	1339
Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Ötödik rész)	1354
III. Isten szavainak megvetése	1354
A. Az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait	1354
B. Az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amikor azok nincsenek összhangban az elképzeléseikkel.....	1371
Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Hatodik rész)	1385
III. Isten szavainak megvetése	1385
C. Az antikrisztusok azt firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai.....	1385
1. Isten embereknek tett ígéreteit hordozó és embereket megáldó szavainak firtatása	1389
2. Isten embereket átkozó és büntető szavainak firtatása	1396
3. Isten katasztrófákat jövendölő szavainak firtatása	1403
4. Isten arról szóló szavainak firtatása, amikor Ő távozik majd a földről, az Ő nagyszerű munkája pedig befejeződik	1410
5. Isten önnön természetéről, identitásáról és lényegéről szóló szavainak firtatása	1414
Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Hetedik rész).....	1421

III. Isten szavainak megvetése	1421
D. Az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival	1422
1. A státusz, a hírnév és a méltóság megszerzésének eszközeként kezelni Isten szavait.....	1425
2. Isten szavait tartalmazó könyvek személyes haszonszerzés céljából való eladása	1441

Tizenegyedik tétel: Nem fogadják el a metszést, és nem tanúsítanak bűnbánó hozzáállást sem, amikor valami rosszat követnek el, hanem ehelyett elképzeléseket terjesztenek és nyilvánosan ítélik Isten fölött.....

I. Az antikrisztusok megmetszésének okai	1452
II. Hogyan viselkednek az antikrisztusok, amikor nem fogadják el a metszést?	1464
A. Nem hajlandók elismerni, hogy rosszat tettek.....	1464
B. Nem hajlandók elismerni, hogy romlott beállítottságuk van.....	1474
C. Nem hajlandók elismerni, hogy Isten szavai az igazság és a mérce, amelyhez mindent mérni kell.....	1486

Tizenkettedik tétel: Vissza akarnak vonulni, amikor nincs státuszuk vagy nincs reményük az áldások elnyerésére.....

I. Az antikrisztusok viszonyulása a metszéshez.....	1490
II. Az antikrisztusok viszonyulása a kijelölt kötelességük kiigazításához.....	1499
III. Az antikrisztusok viszonyulása az elbocsátásukhoz.....	1511
IV. Az antikrisztusok viselkedése, amikor nem léptetik elő őket	1522

Tizenharmadik tétel: Irányítják a gyülekezet pénzügyeit, és irányítják az emberek szívét is.....

I. Az antikrisztusok irányítják az emberek szívét.....	1533
II. Az antikrisztusok irányítják a gyülekezet pénzügyeit.....	1537
A. A gyülekezeti vagyon birtoklásának és használatának priorizálása.....	1539
B. A felajánlások elherdálása, eltulajdonítása, kölcsönadása, csalárd módon történő felhasználása és ellopása	1557
1. A felajánlások elherdálása	1557
2. A felajánlások eltulajdonítása	1560
3. A felajánlások kölcsönadása.....	1561
4. A felajánlások csalárd módon történő felhasználása	1563
5. A felajánlások ellopása.....	1564

Tizennegyedik tétel: Isten házát saját személyes birodalmukként kezelik	1569
I. Az antikrisztusok kisajátítják a hatalmat	1571
II. Az antikrisztusok manipulálják a körülményeket	1587
III. Az antikrisztusok megvizsgálják az emberek szívét, és átveszik felette az irányítást	1598
Tizenötödik tétel: Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét (Első rész)	1606
I. Az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében	1606
A. Nem hajlandók elismerni Isten identitását és lényegét	1609
B. Nem hajlandók elismerni Isten mindenek feletti szuverenitását	1627
Tizenötödik tétel: Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét (Második rész)	1636
II. Az antikrisztusok tagadják Krisztus lényegét	1639
A. Hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus származását?	1639
B. Hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus normalitását és gyakorlatiasságát?	1650
C. Hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus alázatosságát és elrejtettségét?	1660
Negyedik exkurzus: Az antikrisztusok jellemének és beállítottságlényegének összefoglalása (Első rész)	1668
I. Az antikrisztusok jelleme	1668
A. Megrögzött hazudozás	1669
B. Alattomosak és könyörtelenek	1676
C. Becsületérzet és szégyenérzet nélküliek	1681
D. Önzőek és aljasak	1690
E. Rátapadnak az erősekre, a gyengéket pedig elnyomják	1697
F. A normális embereknel jobban vágnak az anyagi dolgokra	1700
Ötödik exkurzus: Az antikrisztusok jellemének és beállítottságlényegének összefoglalása (Második rész)	1704
II. A jellem és a beállítottságlényeg közötti különbség	1704
III. Az antikrisztusok beállítottságlényege	1716
A. Elvetemültség	1716
1. Mit tesznek az antikrisztusok az emberek irányában	1718
2. Mit tesznek az antikrisztusok Isten irányában	1724
a. Kétkedés	1724

b. Vizsgálódás	1726
c. Gyanakvás	1730
d. Tartózkodás	1732

Hatodik exkurzus: Az antikrisztusok jellemének és beállítottságlényegének összefoglalása (Harmadik rész)..... 1735

III. Az antikrisztusok beállítottságlényege	1735
A. Elvetemültség	1735
2. Mit tesznek az antikrisztusok Isten irányában.....	1735
e. Próbára teszik	1735
f. Követeléseket támasztanak	1741
g. Tagadják, kárhoztatják, megítélik és káromolják	1751
B. Az igazságtól való idegenkedés	1760
C. Ádázság	1765

Első tétel: Megpróbálják megnyerni az emberek szívét

Melléklet: További igazságok az evangélium hirdetésében

Az előző néhány összejöveten megvitatott téma a kötelesség megfelelő színvonalú végzése volt. Kategorizáltuk a kötelességeket, amelyeket az embereknek végezniük kell, valamint azt, hogy kiknek. Melyek a konkrét kategóriák? (Az első kategóriába tartoznak az evangéliumi munkások, a második kategóriába a gyülekezet különböző szintjein dolgozó vezetők és dolgozók, a harmadik kategóriába a különböző különleges feladatokat ellátó emberek, a negyedik kategóriába a hétköznapi kötelességeket végzők, az ötödik kategóriába azok, akik szabadidejükben végeznek kötelességeket, a hatodik kategória pedig azokra vonatkozik, akik nem végeznek kötelességeket.) Összesen hat kategória van. Legutóbb az első kategóriát tárgyaltuk, amely az evangélium hirdetésének kötelességével kapcsolatos alapelvekre és igazságokra vonatkozik, és az evangélium hirdetésének minden szempontjához kapcsolódó témákat foglal magában. Ide tartoznak a figyelmet érdemlő pontok, a vonatkozó alapelvek és igazságok, azok a területek, amelyekkel kapcsolatban az embereknek óvatosnak kell lenniük, valamint a kötelesség végzése során előforduló gyakori hibák és torzulások. Miután meghallgattatok egy prédikációt egy adott témáról, össze tudjátok foglalni a benne foglalt főbb pontokat? Ha képesek vagytok felfogni egy téma fő tartalmát, megszívelelni a kapcsolódó igazságokat, majd a kötelességeitek végzése során fokozatosan a saját valóságotokká, a saját életetekké és a saját gyakorlási utatokká alakítani őket, akkor igazán magatokba szívátok a közléseimet. Megértésnek számít vajon, ha egy prédikációban közöltek nyomán csak általános elképzelések van, vagy emlékeztek bizonyos eseményekre és történetekre, de nem értitek, hogy mik lehetnek a mögöttes igazságok és alapelvek, és miért vitattuk meg ezeket a dolgokat? Az igazság megértésének számít ez? (Nem.) Nem számít az igazság megértésének – vagyis nem értettétek meg, hogy milyen igazságok kerültek szóba. Nem fogtátok fel, és nem fogadtátok el őket. Akkor össze tudjátok foglalni? Valaki el tudja mondani Nekem a legutóbbi közlésünk fő pontjait? (Hét pontot foglaltunk össze. Első: hogyan határozzuk meg az evangéliumi munkásokat. Második: az evangélium hirdetésére vonatkozó kötelesség lényege. Harmadik: az emberek hozzáállásai ehhez a kötelességhez, valamint belső nézeteik. Negyedik: az evangélium hirdetésének konkrét gyakorlati alapelvei, például hogy ki felel meg az evangéliumhirdetés befogadására vonatkozó alapelveknek, és ki nem. Ötödik: hogyan kell bánni azokkal, akik az evangéliumhirdetés befogadására vonatkozó alapelvekhez igazodnak. Hatodik: milyen következményekkel jár, amikor az evangéliumi munkások elhagyják a posztjukat és elmenekülnek a kötelességük végzése közben. Hetedik: a szentek áldozatvállalása a történelemben az evangélium hirdetése során, és hogyan kell megbecsülnünk a jelenlegi lehetőségeinket, hogy végrehajtsuk a kötelességeinket és gyorsan felszerelkezzünk az igazsággal.)

Összefoglalótok alapvetően lefedi az előző közlésünk legfontosabb szempontjait – nagyon jó. Kihagyatok valamit? (Van még egy pont: az emberek szemléletének megváltoztatása, hogy megértsék, hogy az evangélium hirdetése nemcsak az evangéliumi munkások kötelessége, hanem olyan felelősség, amely alól mindazok, akik hisznek Istenben és követik Őt, nem bújhatnak ki. Ezt az igazságot Isten választott népének fel kell fognia.) Az evangélium hirdetése minden egyes ember felelőssége és kötelessége – ez is egy aspektusa ennek. Tudjátok, hogy mi a célja az erről az igazságról való közlésnek? Az, hogy foglalkozzunk az emberek felfogásában meglévő eltérésekkel. Tudjátok, hogy milyen aspektusokban vannak eltérések? (Nem tudom.) Az, hogy nem tudjátok, azt bizonyítja, hogy nem értitek az igazságnak ezt az aspektusát. Miért kellett tehát beszélgetnem erről az igazságról? Pozitív oldalról megközelítve ez az igazság egyik aspektusa, amelyet az embereknek meg kell érteniük. Negatív oldalról pedig, hogy foglalkoznunk kell azokkal az eltérésekkel, amelyekkel minden ember rendelkezik az evangélium hirdetésének megértésében.

Sok ember eltérően látja az evangélium hirdetésének e kérdését. Néhányan azt gondolják: „Én jelenleg különleges kötelességet végzek, így az evangélium hirdetéséhez semmi közöm. Nem az én dolgom. Ezért azok az igazságok, alapelvek és Isten azon követelményei, amelyeket meg kell érteni az evangélium hirdetéséhez, nem tartoznak rám. Nekem nem kell megértenem ezeket a dolgokat.” Amikor tehát az evangélium hirdetésével kapcsolatos igazságnak erről az aspektusáról beszélgetünk, akkor nem törődnek vele, nem veszik alaposan figyelembe és nem figyelnek oda. Még ha oda is figyelnek, nem tudják, hogy miről volt szó. Vannak olyanok is, akik azt mondják: „Miután hinni kezdtem Istenben, mindig is vezető voltam. Megvan a képességem és a munkaképességem. Vezetőnek születtem. Úgy tűnik, mintha az lenne az Isten által adott kötelességem és az életfeladatom, hogy vezető legyek.” Hallgatólagosan azt akarják mondani, hogy az evangélium hirdetésének semmi köze hozzájuk. Így amikor az evangélium hirdetéséről szóló igazságról beszélgetünk, nem veszik komolyan. Amikor arra kéri őket, hogy foglalják össze, miről volt szó a legutóbbi összejövetelen, néhányan sokáig lapozgatják a jegyzeteiket, és még mindig nem tudják. Miért történik ez? Talán a gyenge memóriájuk miatt? (Nem.) Talán azért, mert túl sok a dolguk, és tele van a fejük? (Nem.) Nem emiatt. Ez azt mutatja, hogy az emberek igazsághoz való hozzáállása az, hogy idegenkednek tőle, és nem szeretik. Ezért mindenkit figyelmeztetek, és tudatom mindenkivel, hogy az evangélium hirdetése nem egy bizonyos típusú ember vagy csoport különleges felelőssége, hanem minden Istent követő ember felelőssége. Miért kell az embereknek megérteniük az evangélium hirdetésének igazságát? Miért kell az embereknek ismerniük ezeket az igazságokat? Teremtett lényként és Isten követőjeként függetlenül attól, hogy valaki milyen korú, nemű, fiatal vagy idős, az evangélium hirdetése olyan küldetés és felelősség, amelyet mindenkinek el kell fogadnia. Ha ez a küldetés eljut hozzád, és megköveteli tőled, hogy feláldozd magad, árat fizess, vagy akár az életedet is feláldozd, mit kell tenned? Kötelességednek kell érezned, hogy

elfogadd. Ez az igazság, ezt kell megértened. Ez nem egyszerű doktrína – ez az igazság. Miért mondom, hogy ez az igazság? Mert nem számít, hogyan változnak az idők, hogyan telnek az évtizedek, vagy hogyan változnak a helyek és a terek, az evangélium hirdetése és az Isten melletti bizonyoságtétel mindig is pozitív dolog lesz. Jelentése és értéke soha nem fog változni: Egyáltalán nem fogják befolyásolni az idő vagy a földrajzi helyszín változásai. Az evangélium hirdetése és az Isten melletti bizonyoságtétel örökkévaló, és teremtett lényként el kell fogadnod és gyakorolnod kell. Ez az örök igazság. Vannak, akik azt mondják: „Az én kötelességem nem az evangélium hirdetése.” Ezt az evangélium hirdetésével kapcsolatos igazságot azonban az embereknek meg kell érteniük, mert ez víziókkal kapcsolatos igazság, és mindenkinek meg kell értenie, aki hisz Istenben. Ez az Istenbe vetett hit alapja, és elősegíti az életbe való belépést. Továbbá függetlenül attól, hogy milyen kötelességeket végzel az egyházban, lehetőséged lesz nem hívőkkel kapcsolatba kerülni. Ily módon felelősséggel tartozol, hogy az evangéliumot hirdesd nekik. Mihelyt megérted az evangélium hirdetésének igazságát, tudni fogod a szívedben: „Az én felelősségem, hogy népszerűsítsem Isten új munkáját és Isten emberiséget megmentő munkájának evangéliumát. Függetlenül attól, hogy mikor vagy hol, és függetlenül attól, hogy milyen pozícióban vagy szerepben vagyok, ha színészként szolgálok, akkor kötelességem az evangélium hirdetése: és ha jelenleg gyülekezetvezető vagyok, akkor szintén kötelességem az evangélium hirdetése. Attól függetlenül, hogy jelenleg milyen kötelességet végzek, kötelességem népszerűsíteni a királyság evangéliumát. Amikor csak lehetőségem vagy szabadidőm adódik, mennem kell és hirdetnem kell az evangéliumot. Ez olyan felelősség, amely alól nem bújhatok ki.” Vajon így gondolkodik jelenleg a legtöbb ember? (Nem.) Akkor hogyan gondolkodik a legtöbb ember? „Nekem most van egy meghatározott kötelességem. Tanulok és elmélyedek egy bizonyos szakmában, a tudás egy ágában, így semmi közöm az evangélium hirdetéséhez.” Miféle hozzáállás ez? Ez a felelősség és a küldetés alól kibújó, negatív hozzáállás. Ezek az emberek nem veszik figyelembe Isten szándékait. Láznak Isten ellen. Függetlenül attól, hogy ki vagy, ha nem veszed magadra az evangélium hirdetésének terhét, az nem annak a jele, hogy hiányzik belőled a lelkiismeret és a józan ész? Ha nem működsz aktívan együtt, nem vállalsz dolgokat és nem veted alá magadat, akkor csak passzív és negatív látszatcselekvést végzel – ez a hozzáállás elfogadhatatlan. Bármilyen kötelességet végzel, bármilyen szakmát vagy a tudás bármilyen ágát érinti, az egyik elsődleges kimenetel, amit elérsz, az kell, hogy legyen, hogy képes legyél bizonyoságot tenni és népszerűsíteni az evangéliumot Isten emberiséget megváltó munkájáról. Ez a teremtett lényekkel szemben támasztott minimális követelmény. Ha még ennek a minimális követelménynek sem tudsz megfelelni, akkor mire tettél szert abból, hogy az Istenben való hit évei alatt végezted a kötelességedet? Mit nyertél? Megértetted Isten szándékait? Még ha sok éven át végezted is a kötelességedet, és gyakorlottá váltál a szakmádban, ha nem tudsz semmit mondani vagy közölni az igazság bármely

aspektusáról, amikor arra kérnek, hogy tanúságot tegyél Isten mellett, akkor mi itt a probléma? A probléma, hogy nem érted az igazságot. Néhányan talán úgy érzik, hogy nem jogos azt mondani, hogy nem értik az igazságot. Lehet, hogy úgy gondolják, hogy hatékonyan végezték a kötelességüket, de nem értik meg Isten munkájának vízióit és az emberiség megmentésére irányuló szándékát. Vajon ez az igazság megértését jelenti? A legkevesebb, hogy nem fektetted le az Istenbe vetett hited alapját az igaz módon. Nem viseled a terhet, hogy Isten munkáját és az emberiség megmentéséről szóló evangéliumot népszerűsítsd, és hiányzik belőled mindenféle belátás, megértés vagy felfogás. Lehet akkor igazán Isten követőjének tekinteni téged? Kialakítottál-e normális kapcsolatot Istennel? Ha ezek közül semmit sem értél el, akkor nem birtoklod az igazságvalóságot.

Most térjünk vissza a korábban tárgyalt témához. Az evangélium hirdetése Isten egész választott népének felelőssége és kötelezettsége. Miután megvitattuk az igazságnak ezt az aspektusát, mi az az egy dolog, amit mindenkinek meg kell értenie? Függetlenül attól, hogy valaki fizet-e árat, lemond-e a családjáról és a munkájáról, hogy feláldozza magát Istenért, vagy akár az életét is felajánlja, valójában ezek mind felszínes dolgok. Mit követel végső soron Isten az emberektől? Azt, hogy ahogyan az érettséged növekszik és az életed érik, ahogyan az idő múlik, fokozatosan elkezd megérteni a különböző igazságokat Isten munkájáról és az emberiség megmentésére irányuló szándékáról. Egyre nyilvánvalóbbá válik az evangélium hirdetésére és az Isten melletti tanúságtételre vonatkozó terhed, és egyre erősebbé válik az elhatározásod, hogy ezt a kötelességet viseld. Ha egy gyülekezetvezető sok éven át dolgozott, de ahogyan telnek a gyülekezet vezetésével töltött évek, egyre kevesebb hajtóerőt érez, egyre kevésbé képes meghatódni, és egyre kevesebb benne a teherérzet az evangélium hirdetését illetően, mennyire végzi jól a kötelességét? (Nem végzi jól.) Hogyan lehetséges ez? Milyen probléma merül fel? Ha ilyen állapotban fejlődik vagy él, a legkevesebb, hogy egy dolog biztos: ez a személy ezeknek az éveknek a során nem törekedett az igazságra, és nem végzett tényleges munkát. Olyan, mint a nagy vörös sárkány bürokrata káderei. Ennek következtében nem visel terhet és nincs rálátása, hogy Isten nevét hirdesse és bizonyosságot tegyen a munkája mellett. Hát nem ez a kimenetel? (De igen.) Ez elkerülhetetlen kimenetel. Nem számít, hogy hány éve dolgozik ez az ember. Még ha azt is gondolja, hogy rendkívüli érettségre tett szert, hogy tekintettel tud lenni Isten terhére, és hogy Isten szándéka szerint tud szolgálni, amikor az evangélium hirdetéséről van szó, visszalép, és nem tudja, hogyan járjon el. Amikor olyan emberekkel találkozik, akik vágnak Isten megjelenésére, és céljuk, hogy az igaz utat keressék és vizsgálják, akkor elakad a szava. Egy szót sem tud szólni, és nem tudja, hogyan vágjon bele. Mi itt a probléma? Az, hogy nem érti az igazságot és nem nyerte el az igazságot, ezért nem tud bizonyosságot tenni Isten mellett. Csak azok tudnak tanúságot tenni Isten mellett, akik megértik az igazságot. Az evangélium hirdetése és az Isten melletti tanúságtétel a kötelességeid közé tartozik. Ha érted az igazságot, ha elnyerted az

igazságot, akkor hogyan ne lenne mondanivalód, amikor olyan emberekkel találkozol, akik az igaz utat keresik? Nem jelent ez problémát? Gyakran találjátok magatokat ilyen helyzetekben? (Igen.) Mi itt a probléma? Nem viseltek terhet. Az, hogy nem viseltek terhet, probléma? Képesek vagytok teher nélkül végrehajtani a kötelességeket? Még ha végre is hajtjátok a kötelességeket, tudjátok-e hűségesen tenni? Tudjátok megfelelő színvonalon végezni? Bár az, hogy nem viselsz terhet, talán nem végzetes gond, mégis komoly probléma, mert befolyásolja, hogy mennyire jól végzed a kötelességedet. Nem kell ezt a problémát megoldani? (De igen.) Hogyan oldod tehát meg? Felül kell vizsgálnod az evangélium hirdetésével kapcsolatos téves nézeteidet, és meg kell értened az igazságot. Minden munka, amivel jelenleg foglalkoztok, közvetlenül kapcsolódik az evangélium hirdetéséhez, és az evangélium hirdetésének körébe tartozik. Célja, hogy bizonyosságot tegyél Isten mellett, terjeszd az evangelizációs munkát, tanúskodj Isten nevéért és népszerűsítsd Isten emberiséget megmentő munkájának eme evangéliumát, hogy minél több ember tudjon róla, és minél több ember járuljon Isten színe elé, fogadja el Isten hódítását, fogadja el Isten üdvösségét. Végül pedig, ha elég szerencsések ahhoz, hogy Isten tökéletességét megkapják – az még jobb. Mit jelent, hogy több ember járuljon Isten színe elé, és mi a végső kimenetel, amit ezzel el kell érni? (Hogy több ember kapja meg Isten üdvösségét.) Miért kell ezt a célt elérni? Mert ez Isten szándéka. Ezért magyarázzuk fáradhatatlanul ezeket az igazságokat. Ha semmi köze nem lenne Isten szándékához, akkor haszontalan és üres lenne ezekről a dolgokról beszélni. Mivel ez Isten szándéka, világossá tesszük és segítünk mindenkinek megérteni, hogy tudják: ez az igazság, és hogy mindenkinek erőfeszítéseket kell tennie az evangélium hirdetésének ezen igazsága érdekében, hogy minden embernek ilyen rálátása legyen, és hogy ilyen terhet fejlesszen ki.

A következő kérdés, hogy miért kellene hagynunk, hogy minél többen megértsék Isten szándékát, hogy képesek legyenek az evangélium hirdetésére és kötelességeik jó végzésére. Miért kell így tenni? Néhányan így szólhatnak: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon, ezért hagynunk kell, hogy minél több ember elfogadja Isten munkáját.” Ez az állítás helyes, de nem ez az érdemi válasz a kérdésre. Mi tehát az érdemi válasz erre a kérdésre? Tudjátok? (Isten olyan emberek csoportját akarja megnyerni, akik egy szívűek és egy gondolkodásúak Vele.) Isten olyan emberek csoportját akarja megnyerni, akik egy szívűek és egy gondolkodásúak Vele, és ezt az evangélium terjesztésével kell elérni. Most az evangélium széles körű hirdetéséről beszélünk. Van különbség az evangélium széles körű hirdetése és az emberek egy csoportjának megnyerése között? (Van.) Akkor tehát mi a célja az evangélium széles körű hirdetésének? (Hogy minél több embert megmentsünk.) Isten üdvösségének egyik alapelve, hogy minél több embert meg kell menteni, de nem ez a válasz erre a kérdésre. Mióta ez a munka elkezdődött, többször beszéltem arról, hogy Isten ezúttal azért jött, hogy munkát végezzen, hogy egy korszakot nyisson, hogy egy új korszakot hozzon és a réginek véget vessen – hogy elhozza a

Királyság Korát és véget vessen a Kegyelem Korának. Mindazok, akik elfogadják Isten munkáját az utolsó napokban, tanúi voltak ennek a ténynek. Isten egy ideje új munkát végez, kimondja az igazságot, hogy megítélje az emberiséget – megtisztítja és megmenti az emberiséget. A királyság evangéliuma számos országban elkezdett terjedni. Ez az emberiség már kilépett a Törvény Korából és a Kegyelem Korából. Már nem olvassa a Bibliát, már nem a kereszttel él, és már nem hívja segítségül a Szabadító Jézus nevét. Ehelyett Mindenható Isten nevében imádkozik, ugyanakkor pedig Isten jelen szavait fogadja el életében a túlélés alapelveiként, módszereiként és céljaiként. Ilyen értelemben ezek az emberek nem léptek-e már egy új korba? (De igen.) Ők már új korba léptek. Mi tehát ez a kor, amelyben még több olyan ember él még mindig, aki nem fogadta el az utolsó napokban az evangéliumot és Isten új szavait? Ők még mindig a Kegyelem Korában élnek. Mi tehát a felelősségetek? Az, hogy kivezessétek őket a Kegyelem Korából az új korba. Teljesíthetitek Isten megbízatását azzal, hogy csak imádkoztok Istenhez és segítségül hívjátok a nevét? Elég, ha csak Isten néhány szavát prédikáljátok? Határozottan nem. Ehhez mindannyiőtoknak teherként fel kell vállalnia az evangélium hirdetésének e megbízatását, hogy széles körben terjesszétek Isten szavait, hogy különböző módokon népszerűsítsétek Isten szavait, és hogy népszerűsítsétek és terjesszétek a királyság evangéliumát. Mit jelent a terjesztés? Azt jelenti, hogy közvetítitek Isten szavait azoknak, akik nem fogadták el Isten munkáját az utolsó napokban, hogy minél több ember tudjon arról, hogy Isten egy ideje új munkát végez, majd bizonyosságot tegyetek nekik Isten szavairól, hogy a tapasztalataitokat arra használjátok, hogy bizonyosságot tegyetek Isten munkájáról, és őket is új korba vigyétek – így ők is belépnek majd az új korba, akárcsak ti. Isten szándéka világos. Nemcsak ti, akik hallottátok szavait, elfogadtátok és követtétek Őt, léphettek be az új korba, hanem az egész emberiséget ebbe az új korba fogja vezetni. Ez Isten szándéka, és ez olyan igazság, amelyet minden Istent most követő embernek meg kell értenie. Isten nem egy embercsoportot, egy kis frakciót vagy egy kis népcsoportot vezet az új korba, hanem az egész emberiséget szándékozik az új korba vezetni. Hogyan lehet ezt a célt elérni? (Az evangélium széles körű hirdetésével.) Valóban, ezt az evangélium széles körű hirdetésével kell elérni, különböző módszerek és megoldások alkalmazásával, hogy az evangéliumot széles körben hirdessük. Az evangélium széles körű hirdetéséről beszélni könnyű, de hogyan kell ezt konkrétan megtenni? (Ehhez emberi együttműködésre van szükség.) Pontosan, ehhez emberi együttműködésre van szükség. Ha az emberek mindig ragaszkodnak néhány régi dologhoz a szívükben, mindig bizonyos torz elemeket hordoznak, ragaszkodnak a régi előírásokhoz és gyakorlatokhoz, de nem veszik komolyan az evangelizációs munkát és nem fogadják el Isten megbízatását, az evangéliumi munkát önmagukra nézve lényegtelennek tekintik, vajon az ilyen embereket Isten előmozdíthatja és használhatja? Eljutottak-e arra a szintre, ahol Isten előtt élhetnek? Elnyerhetik-e Isten jóváhagyását? Egyáltalán nem. Ezért tanácsot kell adnom a gondolkodásmódokkal kapcsolatban,

fel kell jegyezni minden olyan dolgot, amelyet nem értetek, és fáradhatatlanul magyaráznom kell a vonatkozó igazságokat, amíg fel nem fogjátok őket. Függetlenül attól, hogy mennyire érzéketlenek és tompa agyúak vagytok, folyamatosan beszélnem kell hozzátok és meg kell értetnem veletek, hogy ez Isten szándéka, ez az a kötelesség, amelyet végeznetek kell, és ez a ti küldetésetek és kötelességeitek ebben az életben. Ha nem figyelsz arra, amit mondok, vagy nem érted meg, akkor is folytatnom kell a beszédet. Még ha elegendő is van belőle, addig kell folytatnom a beszédet, amíg meg nem érted az igazságot. Mi az igazság? Az igazság az, amit Isten kimond: Isten szándékai, Isten követelményei az emberiséggel szemben, és az igazságvalóság, amellyel az embereknek az új korban rendelkezniük kell. Hogyan kell az embereknek Isten szándékait kezelniük? Fenntartás nélkül és feltétlenül el kell fogadniuk őket, majd alá kell vetniük magukat és együtt kell működniük, hogy ezáltal eleget tegyenek Isten szándékainak. Ez az ember kötelezettsége. Megértitek, amikor ezt így mondom? Néhányan azt mondhatják: „Ó, jaj, Isten megköveteli az emberektől, hogy elfogadják a megbízatását, de mi köze van ennek hozzánk, jelentéktelen egyénekhez?” Gondoljátok, hogy ennek bármi köze van hozzájuk? (Igen, van.) Mi köze van ehhez hozzájuk? Hadd magyarázzam el. Isten a Teremtő, és az emberek az Ő teremtett lényei. Milyen kapcsolat van „teremtés” és „teremtett” között? Ez a cselekvés és a cselekvés tárgya, a teremtés és a teremtés tárgya közötti kapcsolat. Mivel a Teremtő szándékai ismertté váltak számodra, milyen hozzáállással kell válaszolnod rájuk? (El kell fogadnom őket és minden erőmmel együtt kell működnöm velük.) Pontosan. Alá kell vetned magad nekik és el kell fogadnod őket, minden erőddel, bármi áron együttműködve. Ez az együttműködés magában foglalja az igazság keresését? Magában foglalja az igazság megértését? Mindkettőt magában foglalja. Mivel megérted Isten követelményeit és megbízatását, ezek a küldetésedhez kapcsolódnak, ezek a kötelességeid – mivel ezt tudod, el kell fogadnod. Ezt kell tennie annak, aki rendelkezik lelkiismerettel és józan ésszel. Ha ismered Isten követelményeit és megbízatását, de nem tudod elfogadni őket, akkor mind a lelkiismeretnek, mind a józan észnek híján vagy, és nem érdemled meg, hogy emberi lénynek nevezzenek. Lehet, hogy néhányan még mindig nem értik, és azt gondolják: „Mi köze van hozzánk Isten szándékainak?” Ha Isten szándékainak semmi köze hozzád, akkor nem vagy Isten követője vagy Isten házában tagja. Például a szüleid megszülettek és sok éven át neveltek. Az ő ételüket etted, az ő házukban laktál és az ő pénzüket költötted. Ám amikor otthon valami probléma van, és azt mondod, hogy semmi közöd hozzá, nem veszel róla tudomást, és egyszerűen elszaladsz, akkor miféle nyomorult vagy? Kellemesnek hangzik azt mondani, hogy kívülálló vagy – a valóságban egy lázadó nyomorult vagy, egy emberi ruhába öltözött barom: alantasabb, mint egy vadállat. Isten szándéka világossá vált előtted, és Isten azt mondja: „Elfogadtátok a munka e szakaszát, és én nektek adtam oda elsőként ezeket a szavakat, hogy először halljátok. Meghallgattátok, megértettétek és felfogtátok őket. Most pedig elmondom nektek a szándékomat és a veletek szemben támasztott követelményemet. Népszerűsíteni fogom

kell a munkámat, a szavaimat és azokat a dolgokat, amelyeket el fogok végezni, hogy az egész emberiség hallhassa a hangomat. Terjesztenetek kell a királyságról szóló evangéliumomat, hogy az egész emberiség gyorsan elfogadhassa Isten munkáját és beléphessen a Királyság Korába. Ez Isten szándéka és követelménye.” Hogyan kell elgondolkodnod, amikor ezt hallod? Milyen hozzáállással kell rendelkezned? Hogyan kell választanod? Hogyan kell jól végezned azt a kötelességet, amelyet egy teremtetett lénynek jól kell végeznie? Néhányan talán úgy érzik, hogy a teher nehéz, de az érzés önmagában nem elég; cselekedned kell, és valódi megértésre kell jutnod. Így kell imádkoznod Istenhez: „Istenem, rám bízta az evangélium hirdetésének felelősségét – ez a Te felmagasztalásod. Bár túl keveset értek az igazságból, hajlandó vagyok mindent megtenni, hogy teljesítsem ezt a megbízatást. Oly sok prédikációt hallottam, és megértettem néhány igazságot – mindez a Te áldásod. Most pedig rám hárul a felelősség, hogy bizonyosságot tegyek Isten szavai és munkája mellett, hogy teljesítsem ezt a megbízatást.” Ez így van: amikor az emberek Istennek alávetett szívvel rendelkeznek, Ő vezeti őket. Isten már világosan megmondta az embereknek, hogy Isten evangéliumának népszerűsítése olyan kötelezettség és felelősség, amely alól senki sem bújhat ki. Életre szóló kötelesség, minden teremtetett lény kötelessége. Tartalmazzák ezek a szavak Isten parancsát? Tartalmazzák az Ő buzdítását? (Igen, tartalmazzák.) Tartalmazzák Isten szándékát? (Igen.) Tartalmaznak olyan igazságokat, amelyeket az embereknek meg kell érteniük? (Igen.) Vannak-e benne a gyakorlásnak olyan alapelvei és útjai, amelyeket követni lehet? (Igen.) Hány pontot említettem összesen? (Négy pontot: Az első Isten parancsa és buzdítása. A második Isten szándéka. A harmadik az igazságok, amelyeket meg kell értenünk. A negyedik a gyakorlás alapelvei és útjai, amelyeket követni kell.) Így van: összesen ezt a négy pontot említettem. Ezután vegyük sorra mindegyiknek a konkrét tartalmát.

Az első pont Isten parancsa. Mi Isten parancsa? (A királyság evangéliumának népszerűsítése.) A királyság evangéliumának széles körben való hirdetése. A második tétel Isten szándéka. Mi Isten szándéka? Minél több emberrel tudatni, hogy Isten már eljött, hogy új munkát végez, hogy Isten szándékában áll megváltoztatni a kort, véget vetni a régi kornak, és az emberiséget új korba vezetni. Ez Isten szándéka, nem igaz? Lehet azt mondani, hogy Isten szándéka az evangélium terjesztése? Ez nem ilyen egyszerű. Az evangélium terjesztésének van egy végső célja és eredménye – és ez mi lehet? (Hogy minél több ember megtudja, hogy Isten eljött, új munkát végez, szándékában áll véget vetni a régi kornak, és az egész emberiséget új korba vezetni.) Így van, az egész emberiséget új korba vezetni. Milyen hatással van ez az emberiségre? Az emberiség új korba lép; ez a kor átalakul. Mi tehát Isten szándéka? Kérlek benneteket, ismételjétek. (Isten szándéka új kort kezdeni, véget vetni a régi kornak, és az egész emberiséget új korba vezetni.) Semmit nem szabad kihagyni. Mindent lejegyeztetek? (Igen.) A harmadik pont az igazság, amelyet az embereknek meg kell érteniük. Mi lehet ez az igazság? (Az evangélium hirdetése minden teremtetett lény

kötelessége és felelőssége.) Ez az igazság. Ezen az igazságon belül az embereknek el kell fogadniuk az evangélium hirdetésének kötelességét, majd meg kell találniuk a gyakorlás alapelveit és útjait ebben a kijelentésben. Ez a kijelentés az igazság az emberek számára. Mi ez a kijelentés? (Az evangélium hirdetése minden teremtetett lény kötelessége és felelőssége.) Ez kell, hogy legyen a kötelesség és a küldetés. Hogyan értelmezed a kötelességet és a küldetést? A kötelesség az a felelősség, amelyet valakinek jól el kell végeznie, a felelősség pedig, amelyet valakinek jól kell elvégeznie, egyben a kötelessége is. De a küldetés más. A küldetés nagyobb, helyénvalóbb, mélyebb jelentéssel és nagyobb súllyal bír, mint a felelősség. Lejegyeztétek ezt? (Igen.) Namármost észrevettem valamit: mindezeket a dolgokat, amelyekről beszélgetünk, írásban kell rögzíteni, mielőtt fogalmatok lenne róluk. Ha nem jegyzitek le őket, csak hallgatjátok, még csak benyomást sem hagynak. Mit mutat ez? Azt mutatja, hogy az emberek nem értik az igazságot. Csak egy kis doktrínát fognak fel, és ismerik bizonyos igazságok meghatározását, fogalmát és körvonalát. Amikor ezeknek az igazságoknak a konkrét részleteiről van szó, arról, hogyan kell gyakorolni és alkalmazni őket, akkor tanácstalanok, nem igaz? A legtöbbször számára nem nehéz két-három órán keresztül beszélni a doktrínákról, de amikor az igazságot kell alkalmazni a helyzetek megoldására, a gyakorlás alapelveinek és útjainak felhasználásával, amit megtapasztaltatok és megértettetek – az már nehéz. Mi itt a probléma? Nem értitek meg az igazságot, nem így van? Most pedig térjünk rá a negyedik pontra. Mi a negyedik pont? (A gyakorlás alapelvei és útjai, amelyeket követni kell.) Hogyan határozzuk meg ezeket az alapelveket és utakat? Két dolog alapján határozzuk meg őket: az egyik Isten szándéka, a másik pedig az igazság. Ezt a két dolgot kell megérteniük az embereknek. Ha például vonakodsz az evangélium hirdetésétől, amikor erre kérnek, de Isten azt mondja, hogy az evangélium hirdetése az Ő szándéka, akkor mit kell tenned? Mik legyenek a gyakorlásod alapelvei? Milyen legyen a hozzáállásod? Teljes mértékben, elutasítás nélkül, elemzés vagy átvizsgálás nélkül, az okok megkérdőjelezése nélkül alá kell vetned magad neki és el kell fogadnod. Ez az igazi alávetettség. Ez egy fontos alapelv, amelyet az igazság gyakorlásában követni kell. Amikor Isten szándékáról beszélünk definitív módon, akkor az jellemzően mire vonatkozik? Isten szándéka lényegében Isten vágya, cselekedeteinek célja, forrása és kiindulópontja. Spirituális kifejezéssel élve ezt az Ő „szándékának” vagy „víziójának” nevezik. Amikor Isten feltárja előtted a szándékát, általános irányt ad, tudatodra adja, hogy mit szándékozik tenni. Ha azonban Isten nem adja meg a konkrétumokat vagy az alapelveket, akkor vajon tudod-e a pontos utat és irányt, amit gyakorolni kell? Nem tudod. Ezért van az, hogy amikor azt mondom az embereknek, hogy tegyenek valamit, azok, akiknek helyén van az eszük, akiknek van szívük és lelkük, az elfogadás után azonnal kutatni kezdik a részleteket, és hogy konkrétan miként cselekedjenek. Akiknek nincs eszük, nincs szívük és lelkük, azt gondolhatják, hogy ez könnyű, és további részletek megvárása nélkül belevágnak a cselekvésbe. Ezt jelenti, hogy nincs helyén az eszük, és hogy vakon végeznek egy

feladatot. Amikor megbízatást kapsz Istentől, és az a célod, hogy jól végezd a kötelességedet és a küldetésedet, először is meg kell értened Isten szándékát. Tudnod kell, hogy ez a megbízatás Istentől jön, hogy ez az Ő szándéka, és el kell fogadnod, tekintettel kell lenned rá, és ami még fontosabb: alá kell vetned magad neki. Másodsorban meg kell találnod, hogy milyen igazságokat kell megértened ahhoz, hogy ezt a kötelességet el tudd végezni. Milyen alapelveket kell követned, és hogyan kell úgy gyakorolnod, hogy Isten választott népének és Isten háza munkájának hasznára váljon. Ezek a gyakorlás alapelvei. Miután megértetted Isten szándékát, azonnal meg kell keresned és meg kell értened a kötelesség végzéséhez kapcsolódó igazságokat, és az igazságok megértése után meg kell állapítanod az alapelveket és az utat, amelyen ezeket az igazságokat gyakorolni kell. Mire utalnak az „alapelvek”? Az alapelv konkrét jelentése olyasvalami, amire egy cél vagy eredmények létrehozásának kell alapulnia az igazság gyakorlása során. Például ha egy készülék megvásárlását kapod feladatul, akkor mik a gyakorlás konkrét alapelvei? Először is tudatában kell lenned a vásárolni kívánt készülék műszaki adatainak és típusának, hogy milyen minőségi előírásoknak kell megfelelnie, és hogy az ár megfelelő-e. A keresés során tisztán fogod látni a gyakorlás konkrét alapelveit. Ezek az alapelvek egy skálát és egy tartományt biztosítanak. Amíg ezen belül maradsz, addig rendben leszel. Ha megértetted a műszaki adatokhoz, minőséghez és a készülék árához kapcsolódó alapelveket, az azt mutatja, hogy felfogtad a feladathoz szükséges mércéket. Azt jelenti, hogy lényegében megtanultad, hogyan kell gyakorolni. Fel kell fogni az alapelveket ahhoz, hogy gyakorolni lehessen az igazságot: az alapelvek alkotják a kulcsot, a legalapvetőbb elemet. Ha megértetted a kötelességed végzésének alapelveit, az azt mutatja, hogy felfogtad a kötelesség végzéséhez szükséges mércéket. Ezeknek az alapelveknek az elsajátítása egyenértékű azzal, hogy tudod, hogyan kell gyakorolni az igazságot. Milyen alapon jön tehát létre a gyakorlásnak ez a képessége? Az alapja Isten szándékának és az igazságnak a megértése. Vajon az igazság megértésének tekinthető, ha csak egy mondatot tudsz arról, hogy mit követel meg Isten? Nem tekinthető. Milyen mércéknek kell megfelelni ahhoz, hogy az igazság megértésének minősüljön? Meg kell értened a kötelességed végzésének értelmét és értékét. Mihelyt tisztában vagy ezzel a két aspektussal, megértetted a kötelességed végzésének igazságát. Ezen felül miután megértetted az igazságot, fel kell fognod a kötelességed végzésének alapelveit és a gyakorlás útjait is. Mihelyt fel tudod fogni és alkalmazni tudod a kötelességed végzésének alapelveit, és néha egy kis bölcsességet is alkalmazol, biztosíthatod a kötelességed végzésének hatékonyságát. Ha felfogod ezeket az alapelveket és ezek alapján cselekszel, akkor felérhetsz az igazság gyakorlásához. Ha a kötelességedet emberi szándékok keveredése nélkül végzed, ha Isten követelményeinek abszolút alávetetten és Isten házában munkarendje szerint, Isten szavaihoz teljes mértékben igazodva teszed, akkor hiánytalanul teljesítetted a kötelességedet a megfelelő színvonalon, és még ha az eredményekben lehet is némi eltérés Isten követelményeihez

képest, ez akkor is Isten követelményei teljesítésének számít. Ha teljes mértékben az alapelvek szerint végzed a kötelességedet, ha hűséges vagy, ha mindent a legjobb tudásod szerint teszel, akkor a kötelességvégzésed teljes mértékben összhangban van Isten szándékával. Teljes szíveddel, elméddel és erőddel, jól végezted a teremtet lényként rád háruló kötelességedet, ami az igazság gyakorlásával elért eredmény. Most, hogy felfogjuk a gyakorlás alapelveit és útjait, mit kell először megértened ahhoz, hogy elérd ezt az eredményt? (Először is meg kell értenünk Isten szándékát, majd teljes mértékben és elutasítás nélkül el kell fogadnunk és alá kell vetnünk magunkat neki.) Ez az, amivel az embereknek rendelkezniük kell a gyakorlás és a hozzáállás tekintetében. Mit kell megérteni ezután? Meg kell értened az igazságot, valamint az igazságon belüli részleteket, amelyek az alapelveket és az utakat alkotják. Ahhoz, hogy felfogd a gyakorlás alapelveit és útjait, amelyeket követned kell, először meg kell értened Isten szándékát, másodsorban pedig az igazságot. Ez a két fő pont, és minden más az ezeken belül található részletekből áll.

Az első kategória, amely azokra vonatkozik, akik az evangélium hirdetésében végzik a kötelességüket, itt ideiglenesen lezárul. Ma kiegészítésként hozzáadtam még egy kicsit, hogy a múltkor tárgyalt fő témakörhöz szolgáljon kiegészítésként. Ugyanakkor figyelmeztetésként is szolgál, hogy mindenki felismerje ennek az igazságnak a fontosságát, hogy minden feladat, amivel jelenleg foglalkozol, és minden kötelesség, amit végzel, erre az irányra és célra összpontosuljon, és ezen az alapon valósuljon meg – mindez az evangélium hirdetésével kapcsolatban. Bár nem a frontvonalon vagy, ahol az evangélium potenciális célcsoportjával érintkezel, mégis elmondható, hogy minden kötelesség, amelyet jelenleg végzel, az evangelizációs munkához kapcsolódik. Ennek alapján nem kellene-e mindenkinek tisztábban és jobb megvilágításban megértenie az evangélium hirdetésével kapcsolatos igazságot? (De igen.) A mai kiegészítés révén világos képet nyertetek az evangélium hirdetésével kapcsolatos kötelesség súlyáról és fontosságáról? (Igen.) Akkor tehát mi a legmegfelelőbb és legjobb hozzáállások ehhez az igazsághoz a jövőben? Az evangélium hirdetése Isten szándéka. Isten szándéka, hogy véget vessen ennek a régi kornak, és még több embert vezessen az Ő színe elé, kifelé a régi korból és befelé az új korba. Ez Isten szándéka, és ezt mindenkinek meg kell értenie. Néhányan talán azt mondják: „Megértem, de nem tudom összeszedni az evangélium hirdetéséhez szükséges buzgalmat, és nem tudom rávenni magam, hogy kivegyem a részemet.” Mi itt a probléma? (Az emberi mivolt hiánya.) Pontosan. Elismered, hogy teremtetett lény és Isten követője vagy, de amikor Isten szándékáról van szó, amire gyakran figyelmeztet mindenkit, az Ő sürgető szándékát világosan elmagyarázza minden embernek, ha nem figyelsz erre és nem törődsz vele, akkor ez milyen emberként jellemez téged? Ez az emberi mivolt hiányának megnyilvánulása. Tisztelni akarod Isten nagyságát, és azt mondod, hogy Ő a te Istened és az Urad, ám amikor Isten szándékáról van szó, semmiféle tiszteletet vagy figyelmet nem tanúsítasz. Ez az emberi mivolt hiánya, és az ilyen ember szívtelen. Itt lezárjuk ezt a témát.

A vezetők és a dolgozók meghatározása, valamint bevezetésük okai

A következőkben tárgyaljuk a második kategóriát: azokat, akik a vezetők és a dolgozók kötelességeit végzik. Bár a számuk kevés, az ilyen emberek a munkájuk természete alapján fontos szerepet töltenek be. A vezetők és a dolgozók kötelességei sok igazságot is magukban foglalnak – még az evangélium hirdetésénél is több igazságot. Miért mondom ezt? Ezek a kötelességek nagyon széles körűek. Az egyik szempontja ezeknek a kötelességeknek az evangelizációs munka külső terjesztése, a másik pedig Isten választott népének belső öntözése és ellátása, a gyülekezeti élet jó irányítása, valamint a gyülekezeti ügyek intézése és mindenféle problémák megoldása. Vagyis a vezetőknek és a dolgozóknak több igazságot kell megérteniük. Szigorúbb követelményeket támasztanak velük szemben bizonyos gyakorlati alapelvek tekintetében, és az Istennel való kapcsolatuknak szorosabbnak kell lennie. Vezetőnek vagy dolgozónak lenni gyakorlást jelent, valamint belépést jelent az igazság különböző szempontjaiba, az emberek által bejárt utakba, valamint sok más szempontba. Az evangéliumhirdetés kötelességének végzéséhez képest vezetőnek vagy dolgozónak lenni szorosabban kapcsolódik az életbe való belépéshez, és a beállítottság megváltoztatását is megköveteli. Ez azt jelenti, hogy a vezetői munka jó végzésével kapcsolatos különböző igazságok száma és terjedelme is nagyobb. Ám bármennyire is nagy a számuk, mégis több fő téma köré csoportosulnak. Vegyük tehát számba őket tételről tételre, pontról pontra, és fokozatosan meg fogjátok érteni őket. Kezdjük azzal, hogy beszéljünk a vezetők és a dolgozók meghatározásáról. Miért van szükség a meghatározásukra? A meghatározás egyenértékű valaminek a pozícionálásával, vagyis megmondja az embereknek, hogy milyen természetű és terjedelmű felelősségekkel járnak ezek a kötelességek, valamint a titulusukat – más szóval, hogy minek nevezzük őket. E kötelességek pontos meghatározásával az emberek mentális tisztánlátásra tehetnek szert azzal kapcsolatban, hogy az embereknek ez a kategóriája milyen helyet foglal el Isten szemében, mit követel Ő tőlük, és milyen követelményei vannak ezeknek a kötelességeknek a végrehajtásával kapcsolatban, milyen utat kell járniuk és milyen alapelveket kell gyakorolniuk. Függetlenül attól, hogy fiatalok vagy idősek, magas és nemes pozícióban vagy alacsony és alantas pozícióban vannak-e, és függetlenül a hátterüktől, Isten minden esetben mércét határozott meg az ilyen emberekkel kapcsolatban. Más szóval vannak igazságok, amelyeket az ilyen kötelességeket végző embereknek meg kell érteniük. Vannak igazságalapelvek, amelyeket fel kell fogniuk és gyakorolniuk kell, és van egy bizonyos út, amelyet követniük kell. Hogyan határozzák meg tehát általában azokat, akiket Isten követői közül választanak ki vezetésre és munkára? Mi a pontos meghatározás? Mit hisznek az emberek definíciónak? És pontosan milyen pozíciót foglalnak el az ilyen emberek mások szívében? Nem kapcsolódik ez az ilyen emberek identitásának és státuszának meghatározásához? Hogyan pozícionálják mások ezt az embercsoportot a szívükben? Apostolokként? Nem.

Tanítványokként? Nem is tanítványokként. Van, aki pásztoroknak nevezi őket? (Igen.) A „pásztorok” megfelelő elnevezés? (Nem.) Miért nem? (Ez helytelen pozíció.) Képesek-e az emberek a pásztorok szerepét betölteni? (Nem.) Mivel ők nem apostolok vagy tanítványok, és a „pásztorok” sem megfelelő, pontosan mi a legmegfelelőbb elnevezés azokra az emberekre, akik ezeket a kötelességeket végzik? Mi a találóból kifejezés? (Őrszemek.) Az „őrszemek” megfelelő? Nem látok különbséget e cím és a „pásztorok” között. Nagyszerűen hangzó elnevezés, de a munka, amit ezek az emberek végeznek, meglehetősen jelentéktelen. Egyik cím sem megfelelő. Tehát az általuk végzett kötelességek természete alapján melyik a megfelelőbb elnevezés és meghatározás? Milyen alapelvek alapján határozzuk meg ezeket az embereket? A meghatározásnak meg kell felelnie a munkájuk természetének, valamint az identitásuknak és a státuszuknak, és pont megfelelőnek kell lennie, nem pedig túl grandiózusnak. Ha ezeket az embereket „apostollokként” határoznánk meg, az nem lenne túl grandiózus? (De igen.) És mi a helyzet az „őrszemmel”? (Az még grandiózusabb.) Képes vagy arra, hogy emberek felett őrkdj? Ha nem, akkor nem vagy őrszem. Mi a helyzet a „pásztorokkal”? Mire utal a „pásztorok”? (Olyan emberekre, akik nyáját terelnek.) Olyan emberekre utal, akik juhnyáját terelnek és őrkdnek felette. A név tulajdonképpen illik erre a csoportra, már csak a munkájuk természete alapján is. Tekintettel azonban arra, hogy manapság az emberek mit tudnak vállalni, mit tudnak elérni, valamint a romlott beállítottságaikra, vajon megfelelő-e a „pásztorok” elnevezés? (Nem.) Ez egy kicsit grandiózus. Nem képesek erre, és nem is felel meg a manapság az emberek által végzett munka természetének és terjedelmének. Nyilvánvaló, hogy ez a cím nem illik rájuk. Akkor hogyan tudnánk a legjobban meghatározni az embereknek ezt a kategóriáját? (Vezetőkként és dolgozókként.) Ez a kifejezés viszonylag megfelelő.

Mi az oka, hogy az embereken belül kialakult a vezetők és a dolgozók kategóriája? Hogyan alakultak ki? Nagy léptékben Isten munkájához van rájuk szükség, kisebb mértékben pedig a gyülekezet munkájához – Isten választott népének van rájuk szüksége. Függetlenül az identitásuktól vagy a státuszuktól, és függetlenül attól, hogy milyen szerepet játszanak, egyenlők Isten választott népének közös tagjaival: identitásuk és státuszuk Isten előtt ugyanaz. Bár a gyülekezetben létezik a „vezetők és dolgozók” kifejezés, és bár ezek az emberek „vezetők” és „dolgozók”, akik más kötelességeket végeznek, mint a testvéreik, az Isten előtti „teremtett lények” címük továbbra is ugyanaz: ez az identitás nem változik. A vezetők és dolgozók, valamint Isten választott népének közös tagjai közötti különbség csak az általuk végzett kötelességek különleges jellemzőiben rejlik. Ez a különleges jellemző elsősorban a vezetői szerepükben mutatkozik meg. Függetlenül attól például, hogy egy gyülekezetnek hány tagja van, a vezető áll az élén. Milyen szerepet tölt be tehát ez a vezető a tagok között? Ő vezeti Isten egész választott népét a gyülekezetben. Milyen hatással van tehát az egész gyülekezetre? Ha ez a vezető rossz úton jár, akkor a gyülekezetben mindenki követni fogja őt a rossz úton, és ez óriási hatással lesz Isten egész választott népére a gyülekezetben. Vegyük például

Pált. Sok általa alapított gyülekezetet és Isten választott népét vezette. Amikor Pál tévútra tért, az általa vezetett gyülekezetek és Isten választott népe is tévútra tért. Amikor tehát a vezetők a tévutat választják, az nem csak rájuk van hatással, hanem az általuk vezetett gyülekezetekre és Isten választott népére is. Ha egy vezető megfelelő ember, aki a helyes úton jár, az igazságra törekszik és azt gyakorolja, akkor az általa vezetett emberek normálisan eszik és isszák Isten szavait, és normálisan az igazságra törekednek. Ugyanakkor a vezető élettapasztalata és fejlődése mások számára is látható lesz, és hatással lesz másokra. Mi tehát a helyes út, amelyen egy vezetőnek járnia kell? Az, hogy képes legyen másokat az igazság megértéséhez és az igazságba való belépéshez vezetni, és másokat Isten elé vezetni. Mi a helytelen út? A státusz, a hírnév és a nyereség hajszolása, a gyakori magamutogatás és az, ha az ember saját magáról tesz tanúságot, Istenről pedig soha nem tesz tanúságot. Milyen hatással van ez Isten választott népére? (Önmaga elé vezeti a népet.) Messze el fognak kóborolni Istentől, és ennek a vezetőnek az irányítása alá kerülnek. Ha magad elé vezeted az embereket, akkor egy romlott ember elé vezeted őket, és a Sátán elé vezeted őket, nem pedig Isten elé. Csak az emberek igazság elé vezetése jelenti azt, hogy Isten elé vezeted őket. Függetlenül attól, hogy a helyes vagy a helytelen úton járnak-e, a vezetők és a dolgozók közvetlen hatással vannak Isten választott népére. Amikor még nem értik az igazságot, Isten választott népének többsége vakon követi őket. Lehet, hogy a vezető jó ember, és követik; lehet, hogy a vezető rossz ember, és őt is követik – nem tesznek különbséget. Alávetik magukat a vezetésének, függetlenül attól, hogy ki a vezető. Ezért kulcsfontosságú, hogy a gyülekezetek jó embereket válasszanak vezetőiknek. Az út, amelyen minden egyes Istenben hívő ember jár, közvetlen kapcsolatban van a vezetőik által járt úttal, és különböző mértékben befolyásolhatják őket ezek a vezetők és dolgozók. Kezdjük azzal, hogy e két vonal mentén beszélünk a vezetők és dolgozók kötelességeivel kapcsolatos különböző igazságokról – egyrészt a helyes útról, másrészt a helytelen útról. E kettő közül melyikről kellene először beszélnünk? (A helytelen útról.) Miért ezt választjátok? A helyes útról vagy a helytelen útról jobb előbb beszélni? (A helytelenről.) Valójában mindkettő helyes – de más lesz a hatás, ha az egyiket vagy a másikat tárgyaljuk először. Ha a helytelen út tárgyalásával kezdjük, az emberek a helytelen úton belül többet tudhatnak meg a helyes útról, és sok negatív dolgot vagy tudást is megtudhatnak, amit felhasználhatnak arra, hogy figyelmeztessék magukat. Ebből valami pozitívumot vonhatnak le, és ha ezután a helyes út megvitatásával folytatjuk, az emberek mélyebb szinten és gyorsabban képesek lesznek megérteni a pozitívumokat. Ez a megközelítés alapvetően életképes, és a hasznára válik az embereknek. Kezdjük tehát a helytelen út tárgyalásával.

Az antikrisztusok módszerei az emberek irányítására

Mihelyt valakit vezetőnek vagy dolgozónak választottak meg, és elkezdte végezni a kötelességeit, fel kell-e vennie egy bizonyos viselkedést? Egyesek azt kérdezik: „Milyen viselkedést? A felhőkre kell felkapaszkodniuk, vagy a szélnek és az esőnek kell

parancsolniuk?” Egyik sem helyes. Bár nem kellene a felhőkre kapaszkodniuk, vagy a szélnek és az esőnek parancsolniuk, és bizonyosan nem kellene a háztetőkről kiabálniuk, mivel romlott emberi lényekről van szó, akik a Sátán romlott természetével és lényegével rendelkeznek, ilyenkor minden ember mélyen belül dörgedelmes erőt érez. Mindannyian magasra törő ambíciókkal rendelkeznek, és késztetést éreznek, hogy sikeresek legyenek a karrierjükben, hogy megmutassák a képességeiket, hogy feltűnést keltsenek, és hogy mindent beleadjanak. Egyelőre ne vitassuk, hogy ez a fajta késztetés helyes vagy helytelen. Amikor valakit vezetőnek vagy dolgozónak választanak, az illető nagyon összetett érzéseket rejteget a lelke mélyén. Mit értek összetett alatt? Vannak, akik úgy vélik, egyáltalán nem könnyű elérni, hogy vezetőnek válasszák, és bár nem biztosak abban, hogy jó munkát tudnak-e végezni, és nem tudják, milyen lesz a további útjuk, eredendő természetükből adódóan nagyon örülnek ennek a lehetőségnek – nagyon szívesen vállalják ezt a megtisztelő kötelezettséget és nehéz terhet. Emellett mélyen legbelül egy kicsit önelégültnek és szerencsésnek érzik magukat. Miért érzik magukat szerencsésnek? Úgy gondolják: „Engem választottak ki több tucatnyi ember közül – bizonyára nagyon rendkívüli vagyok, és rátermett. Biztosan jobb vagyok, mint az átlagemberek, és jobb felfogással és több lelki megértéssel rendelkezem, mint a legtöbben. Sok éven át hittem istenben, sok áldozatot hoztam, és sokat fáradoztam. A tények bizonyítják, hogy alkalmas vagyok arra, hogy a gyülekezetben átvegyem a vezetést, és az embereket az isten szavaiba való belépéshez és az igazság megértéséhez vezessem. Olyan sokan vannak, akik okosabbak és képzetebbek nálam, és jobban ki tudják fejezni magukat. Miért engem választottak helyettük? Ez azt mutatja, hogy rátermett vagyok, és jó az emberi mivoltom. Ez isten kegyelme.” Ez az ő belső monológjuk. Az „isten kegyelme” csak úgy a végére van dobva, de az igazi gondolataik és az igazi megértésük valójában a monológjuk első részében van. Azt gondolják: „Annak ellenére, hogy nem versenyeztem vagy harcoltam ezért, mégis megválasztottak. És most mit kell tennem? Nem hagyhatok cserben mindenkit, mindent bele kell adnom!” És hogyan adnak bele mindent? Az első munkanapjukon összehívják az egyes csapatok felügyelőit egy összejövetelre, és egy bizonyos viselkedés és energia jellemzi őket. Miféle energia? Gyorsan és határozottan cselekednek. Komolyan gondolják, amit mondanak, és alig várják, hogy már az elején mély benyomást keltsenek. Először megpróbálják mindenkinek megmutatni, hogy mennyire rátermettek, aztán megpróbálják rávenni az embereket, hogy tisztán lássák az elődjüket és elpártoljanak tőle. Azt mondják: „Ma először is töltsünk el egy kis időt azzal, hogy ízekre szedjük az elődömet, például, hogy milyen módon korlátozta az embereket, a munka mely szempontjai alapján volt hibás, illetve mulasztott és így tovább – mindezekről beszélhetünk. Amikor befejeztük a közlést, és tisztán látjátok az előző vezetőt, képesek vagytok elpártolni tőle, nem korlátoz többé benneteket, és nem vágytok többé rá, akkor úgy tekinthetünk benneteket, mint akik megértéssel rendelkeznek, és mint akik hűségesekek és alávetettek istennek. A mai összejövetelt az előző hamis vezető és antikrisztus bírálataival kezdjük. Leleplezzük őt.”

Válaszul mindenki azt mondja, hogy ők már beszélgettek erről, és tisztán látták, hogy az előd egy hamis vezető és antikrisztus volt, így nincs mit leleplezniük. De ezek az új vezetők nem értenek egyet, és elkezdik kiemelni az embereket, és szóra bírni őket. Néhány ember közlése nem tetszik nekik, ezért megkérnek egy olyan testvért, aki a legközelebb állt az előző vezetőhöz, hogy leplezze le és szedje ízekre őt. Miután azonban meghallgatták ezt a közlést, ezek az új vezetők azt gondolják: „Ennek az embernek nincs tisztánlátása az elődőmmel kapcsolatban, és nem is pártolt el tőle. Úgy tűnik, mintha még mindig lenne helye ennek az embernek a szívében. Ez egyáltalán nem lesz jó; ma ki kell találnom, hogyan tudom teljesen leleplezni az elődömet.” Ezek után felszólítanak valakit, aki a legrosszabb viszonyban volt az előző vezetővel, hogy álljon fel és leplezze le. Mihelyt ez a személy leleplezte az előző vezetőt, elégedettek, és úgy gondolják, hogy ez az ember méltó a kiművelésre. És mit akarnak kiművelni? Egy cinkost akarnak kiművelni, hogy a saját erőiket műveljék ki. Így zajlik az első összejövetel. És el tudják-e érni a céljukat ez után az összejövetel után? Nem olyan alaposan és nem olyan gyorsan. Mit terveznek a szívében? „Semmi sem kifürkészhetetlenebb az emberi szívnél, és semmi sem gonoszabb. Meg kell győződnöm arról, hogy ki mit gondol az elődőmről, és tisztában kell lennem azzal, hogy mit gondolnak rólam, tudnak-e a múltamról, ismernek-e kívül-belül – végül pedig mindenkinek meg kell mutatnom, hogy velem nem lehet szórakozni. De a módszereimet és a taktikáimat gondosan meg kell választanom. Nem fedhetem fel a szándékaimat, el kell rejtennem őket.” És honnan származnak ezek a gondolatok, munkamódszerek és indítékok? A sátáni természetükből. Vannak ilyen megnyilvánulásaitok? Azon a napon, amikor vezetővé vagy dolgozóvá választottak benneteket, talán azzal kezdtétek, hogy figyelmeztettétek magatokat, hogy ne lépjetek rossz útra, ne járjatok a hamis vezetők és az antikrisztusok útján. Talán azt mondtátok magatoknak, hogy el kell engednetek a státuszt, és nem szabad a saját hírnevetekért, nyereségetekért vagy státuszotokért dolgozni, vagy a vágytól vezérelve dolgozni, hanem keményen kell dolgoznotok, hogy végezzétek a kötelességeket és hűségesek legyetek Istenhez. Mégis, ahogyan telik az idő, vannak olyanok, akik nem bírnak magukkal, és amint beszélnek vagy cselekednek, a céljuk nagyon is világossá válik – azonnal megpróbálják megszilárdítani a saját státuszukat és megnyerni az emberek szívét. Amint valaki az elégedetlenség vagy a dac legkisebb jelét fedi fel, az felbosszantja őket, és bár nyíltan nem zárják ki vagy támadják meg az illetőt, legbelül nagyon is ellenszenves számukra. Hogyan nyilvánítják ki ezt az ellenszenvet? (Figyelmen kívül hagyják az illetőt.) A figyelmen kívül hagyás egy csendes megnyilvánulás, milyen konkrét cselekedetekkel jár tehát az ellenszenv? Például az összejöveteleken a nekik tetsző embereket magukkal szembe ültetik, és okot találnak arra, hogy a nekik nem tetsző embereket félreültsessék. Támadás ez? (Igen.) Ez a támadásuk kezdete. Ugye hogy akcióba lépnek? (Igen.) A tettek komolyabbak és súlyosabbak, mint a szavak vagy a gondolatok. Miért súlyosabbak? Ha gondolsz valamire, de nem cselekszel, ez az elmédből és a gondolataidból fakad. De

amint cselekszel, már tényé válik. Amikor viselkedéssé válik, az már nem csupán a Sátán romlott természete, hanem gonosz cselekedet. Miután az embereket vezetőnek választják, saját vágyaikat, ambícióikat és törekvéseiket hozzák magukkal a munkájukba és az általuk végzett kötelességekbe. De mi az a közös megnyilvánulás, amely minden emberben megvan, aki a Sátán romlott természetével rendelkezik? Mi a közös mindannyiukban? Megpróbálják magukhoz ragadni a hatalmat és megszilárdítani a saját státuszukat. Milyen eszközökkel próbálják megragadni a hatalmat? Először csoportosan megfigyelik, hogy kik azok, akik megpróbálnak a kegyeikbe férközni és közel kerülni hozzájuk. Ezután aktívan közelednek ezekhez az emberekhez, és akár hízélgéssel, akár apró szívességek felajánlásával alattomos kapcsolatokat teremtenek. Behízélgik magukat náluk, hogy ezek az emberek – akikkel közösek a preferenciáik, érdekeik, vad ambícióik vagy azonos a természetük – megrögzött híveikké váljanak, és összefogjanak velük. És mi a céljuk azzal, hogy ezeket az embereket rávegyék, hogy összefogjanak velük? Hogy megszilárdítsák a státuszukat és kiterjesszék az erőik körét. Mihelyt hatalomra jutnak, nem csak arról van szó, hogy ők mondják ki az utolsó szót, és kész; azt is el akarják érni, hogy még több ember kövesse őket, támogassa őket és beszéljen a nevükben, hogy még akkor is legyenek olyanok, akik azt teszik, amit mondanak és akik elismerik őket, amikor valami rosszat mondanak, rossz dolgokat tesznek vagy megtámadják és korlátozzák az embereket. Ez a céljuk. Aztán ha a Fennvaló felfedezi a problémáikat, és egy nap elbocsátja őket, akkor is lesznek olyanok, akik mindent megtesznek, hogy az érdekükben beszéljenek, akik a védelmükre kelnek és megpróbálják megóvni a hírnevüket. És milyen módszert használnak ezekre a cselekedeteikre, hogy ilyen eredményt érjenek el? Az emberek szívének megnyerését. Az emberek szíve megnyerésének módszerét használják, hogy megszilárdítsák státuszukat és kiterjesszék erőik körét. Ez az egyik olyan módszer, amellyel az antikrisztusok magukhoz ragadják a hatalmat.

Ami az antikrisztusok által a státuszuk megszilárdítására használt módszereket illeti, az első az emberek szívének megnyerése, a második pedig a másként gondolkodók megtámadása és kizárása. Az emberek szívének megnyerése azt jelenti, hogy az emberek megnyerésének módszerét azokon alkalmazzák, akik a kegyeiket keresik, akik közel húzódnak hozzájuk, akik bíznak bennük és akik követik őket, függetlenül attól, hogy igazuk van-e vagy sem. A másként gondolkodók megtámadása és kizárása azt jelenti, hogy ellenségnek tekintik mindazokat, akik megértik az igazságot, és akik ennek következtében képesek tisztán látni őket, akik tartózkodnak attól, hogy kövessék őket és távol tartják magukat tőlük. Ezeket az embereket úgy kezelik, mint szálkát a szemükben és tüskét a bőrük alatt, és ezekkel az emberekkel szemben a támadás és a kizárás módszerét alkalmazzák. Tegyük fel például, hogy egy antikrisztus észreveszi, hogy minden alkalommal, amikor közöl valamit, az emberek nagyon lelkesek, és egyesek jegyzetelnek, vagy magnóra veszik. Csak egy fiatal nővér van, aki soha nem jegyzetel vagy szólal meg. Ezért azt gondolja magában: „Talán valami baja van velem?

Vagy azt hiszi, hogy nem jól közlöm a dolgokat? Ráadásul valahányszor megérkezem, a többiek mindig üdvözlnek, barátságosan bólintanak, vizet töltenek nekem és helyet kínálnak, de ő soha nem bánt velem így. Úgy tűnik, mintha nem engedne nekem. Ki kell találnom a módját, és meg kell találnom a lehetőségét, hogy megleckéztessem! Milyen lehetőséget keressek? Elintézem, hogy olyan feladatot kapjon, amit biztosan rosszul fog csinálni – így okom lesz kioktatni. Ez a legjobb esélyem, hogy rávegyem, hogy engedjen nekem.” Ezt követően elintézi, hogy ez a nővér valami veszélyes helyre menjen dolgozni. Azt gondolja: „Ráveszem, hogy menjen el, és hirdesse az evangéliumot egy öreg, vallásos lelkésznek, aki némileg kéjsóvár és nem fogadja el az igazságot. Lássuk, hogy meg tudja-e téríteni. Mit fog tudni felhozni a védelmére, ha nem sikerül neki? Ha nem enged nekem, akkor elküldöm!” Aztán azt mondja neki: „Jelenleg a többi testvér közül a legtöbben nagyon sokra tartanak téged. Már sok éve hiszel istenben, és sok igazságot megértesz. Van egy vallásos lelkész, aki jól ismeri a Bibliát, és te vagy a legalkalmasabb, hogy menj és hirdesd neki az evangéliumot.” Amikor a nővér találkozik a lelkésszel, a lelkész látja, hogy a lány fiatal és gyönyörű, és megkedveli – sőt bizalmaskodik is vele. Miután visszatér, a nővér azt mondja, hogy nem akar többé visszamenni, mire az antikrisztus azt válaszolja: „A gyülekezet megbízott, hogy hirdesd ennek az embernek az evangéliumot. Ez a kötelességed, menned kell!” Ezt hallva a nővérnek nincs más választása, mint engedelmeskedni, és emiatt minden egyes látogatás után sírva fakad. Ez a vezető képes ilyen dolgokat tenni, hogy megtámadjon másokat és bosszút álljon rajtuk. Miféle ember ez? Gonosz. Ha nő lenne, vajon vállalna egy ilyen helyzetet? (Nem.) Egyáltalán nem. Mindenkinél jobban elkerülné. Látja, hogy ki nem jár a kedvére, kit lehet könnyen piszkálni, ki nem enged neki és ki nem keresi a kegyeit, utána pedig megtalálja a lehetőséget, hogy ármánykodjon ezek ellen az emberek ellen, és bosszút álljon rajtuk. Mondd meg Nekem, ha valakinek rossz és gonosz szándékai vannak, nem képes-e mindenféle szörnyűségekre? És hogyan keletkeznek ezek a rossz, gonosz szándékok? Az egyik fő ok, hogy az illető természetlényege túlságosan rossz és kártékony, a másik pedig, hogy nincs Istent félő szíve. Amikor az emberek nem rendelkeznek Istent félő szívvel, nincs olyan, amit ne mernének megtenni. Nem csak ártani fognak más embereknek, hanem még olyan dolgokat is meg tudnak tenni, mint például ítélkezni és elárulni Istent – az embereknek ártani gyerekjáték számukra. Nem fogják azt gondolni, hogy nagy ügy, bármennyire is ártsanak más embereknek. Nincs bennük együttérzés mások iránt, és a szívük mélyén nagyon rosszindulatúak. És mi volt a célja ennek az antikrisztusnak, amikor ezt a fiatal nővért a tüzes verem felé lökte? Nem azért tette, hogy hirdesse az evangéliumot és megnyerje az embereket. Csak azért tette, hogy gyötörje a nővért. Milyen embereket gyötör? Ha olyasvalakiról van szó, aki megfelel és engedelmeskedik neki, akkor gyötörni fogja? Nem fogja. Akkor miért bánt így ezzel a nővérral? (Mert nem engedett neki.) Mert nem engedett neki, nem kereste a kegyeit, nem tette, amit mondott, illetve nem kezelte mély tisztelettel, hanem megvetette. Ezért bánt vele így, és ennek következtében bántotta. Amikor az antikrisztusok így

bántják az embereket, hogyan reagál általában az, akinek csekély az érettsége és nem érti az igazságot? Azt gondolja magában: „A helyi tisztviselőknek nagyobb a hatalmuk, mint az állami tisztviselőknek. Most éppen ennek az embernek az irányítása alatt állunk, ezért azt kell tennünk, amit mond, és oda kell mennünk, ahová ő mondja. Nekünk is úgy kell viselkednünk vele szemben, ahogyan mások viselkednek. Be kell illeszkednünk a csoportba. Ugyanúgy kell a kegyeibe férkőznünk, mint a többieknek, és ezt jobban és figyelmesebben kell tennünk, mint másoknak. Csak így tudjuk biztosítani, hogy ez a vezető ne piszkáljon minket. Ezt a vezetőt nem könnyű kiszolgálni – nem szabad vele szórakoznunk!” És nem pontosan ezt a kimenetelt akarja az antikrisztus látni? (De igen.) Ezzel elérte a célját. Nem ugyanaz a módszer ez, mint amit a Sátán arra használ, hogy bántalmazza az embereket? (De igen.) Mit mutat ez? Hogy a cselekedetei a Sátánt képviselik. A Sátán szócsövéné és képviselőjévé vált: a Sátán nevében cselekszik. Vajon a kötelesség ilyen módon való végzése valódi kötelességvégzés? Isten szolgálata ez? (Nem.) Az ilyen vezetők nem alkalmasak arra, hogy vezetőknek nevezzék őket – gonosz emberek és Sátánok.

Amint az antikrisztusok vezetővé válnak, az első dolog, amit tesznek, hogy megpróbálják megnyerni az emberek szívét, hogy az emberek higgyenek nekik, bízzanak bennük, és támogassák őket. Amikor a státuszuk biztonságban van, abnormálissá kezdenek válni. Annak érdekében, hogy megóvják a státuszukat és a hatalmukat, elkezdik támadni és kizárni a másként gondolkodókat. A másként gondolkodókkal szemben – különösen azokkal szemben, akik az igazságra törekednek –, bármit megpróbálnak. Állandó, pontos és könyörtelen módszereket alkalmaznak, hogy elnyomják és támadják, hogy gyötörjék őket. Csak akkor érzik magukat nyugodtnak, amikor mindenkit, aki veszélyeztet a státuszukat, megbuktattak és befeketítettek. Minden antikrisztus ilyen. Mi a céljuk azzal, hogy ezeket a különféle taktikákat alkalmazzák az emberek megnyerésére és elnyomására? Céljuk a hatalom megszerzése, státuszuk megszilárdítása, valamint az emberek félrevezetése és irányítása. Mit tükröznek a szándékaik és az indítékaik? Saját, független királyságot akarnak létrehozni – Istennel szemben akarnak fellépni. Az ilyen lényeg még a romlott beállítottságnál is súlyosabb: a Sátán vad ambíciói és alattomos tervei teljesen lelepleződtek. Ez nem csupán a romlott beállítottság feltárulásának problémája. Amikor például az emberek enyhén arrogánsak és önelégültek, vagy néha egy kicsit csalárdak és hazugok, ezek csupán a romlott beállítottság feltárulásai. Az antikrisztusok eközben mindent azért tesznek, hogy megnyerjék az emberek szívét, hogy támadják és kizárják a másként gondolkodókat, hogy megszilárdítsák a státuszukat, hogy magukhoz ragadják a hatalmat, és hogy irányítsák az embereket. Milyen természetűek ezek a tettek? Vajon ők az igazságot gyakorolják? Vezetik-e Isten választott népét abban, hogy belépjen Isten szavaiba és Isten elé járuljon? (Nem.) Akkor mit tesznek? Versengenek Istennel a választott népéért, versengenek az emberek szívéért és megpróbálják létrehozni a saját, független királyságukat. Kinek kellene helyet kapnia az emberek szívében? Istennek kell, hogy legyen helye. De minden, amit az antikrisztusok

tesznek, ennek pontosan az ellenkezője. Nem engedik, hogy Istennek vagy az igazságnak helye legyen az emberek szívében. Ehelyett azt akarják, hogy az embernek, a vezetőnek, azaz ő maguknak, és a Sátánnak legyen helye az emberek szívében. Amint felfedezik, hogy nincs helyük valakinek a szívében, hogy ez az ember nem úgy bánik velük, mint egy vezetővel, szerfelett elégedetlenek lesznek, és valószínűleg megpróbálják elnyomni és gyötörni az illetőt. Minden, amit az antikrisztusok tesznek és mondanak, a státuszuk és a hírnevük körül forog, és azt a célt szolgálja, hogy az emberek nagyra tartsák őket, hogy az emberek irigyeljék és imádják őket – sőt, hogy az emberek féljenek tőlük. Azt akarják elérni, hogy Isten választott népe úgy kezelje őket, mint Istent, és azt gondolják: „Mindegy, hogy milyen gyülekezetben vagyok, az embereknek hallgatniuk kell rám, azt kell tenniük, amit én mondok. Mindegy, hogy ki milyen problémát jelent a fennvalónak, rajtam keresztül kell mennie. Csak nekem tehet jelentést, és nem közvetlenül a fennvalónak. Ha valaki nemet mond nekem, megbüntetem, hogy mindenki, aki engem lát, félelmet, reszketést és borzongást érezzen a szívében. Mi több, ha parancsot adok vagy állítok valamit, senki sem merészelhet ellentmondani. Bármit mondok, az embereknek követniük kell azt. Teljes mértékben hallgatniuk kell rám, mindenben engedelmeskedniük kell nekem, és nekem kell ott meghoznom a döntéseket.” Pontosan ez az a hangnem, amelyet az antikrisztusok használnak. Ez az antikrisztusok hangja. Így próbálnak az antikrisztusok uralkodni a gyülekezetek felett. Ha Isten választott népe azt teszi, amit mondanak, és engedelmeskedik nekik, akkor az ilyen gyülekezetek nem válnak az antikrisztusok királyságaivá? Azt mondják: „A fennvaló által kiadott munkarendeket nekem kell átvilágítanom. Nekem kell felelősséget vállalnom értetek, nekem kell elemeznem a helyest és a helytelent – és a kimenetelt is nekem kell eldöntenem. Nincs elég érettségetek, és nem vagytok elég képzetek. Én vagyok a gyülekezet vezetője, és minden rajtam múlik.” Nem rendkívül nagyképűek azok az emberek, akik ezeket a dolgokat mondják? Igazán annyira arrogánsak, hogy minden józan ész hiányzik belőlük! Nem a saját, független királyságukat akarják vajon létrehozni? Miféle emberek képesek arra, hogy megpróbálják létrehozni a saját királyságukat? Nem valódi antikrisztusok ők? Nem azért mondanak és tesznek-e mindent az antikrisztusok, hogy megóvják a saját státuszukat? Nem próbálják-e félrevezetni és irányítani az embereket? Miért nevezik őket antikrisztusoknak? Mit jelent az „anti”? Antitézist és gyűlöletet jelent. Azt jelenti, hogy ellenséges Krisztussal szemben, ellenséges az igazsággal szemben és ellenséges Istennel szemben. Mit jelent az „ellenséges”? Azt jelenti, hogy az ellenkező oldalon áll, ellenségként kezel, mintha nagy és mélységes gyűlölettel lenne tele. Azt jelenti, hogy szöges ellentétben áll veled. Ilyen mentalitással kezelik az antikrisztusok Istent. Hogyan viszonyulnak az igazsághoz az ilyen emberek, akik gyűlölik Istent? Képesek-e szeretni az igazságot? Képesek-e elfogadni az igazságot? Határozottan nem. Az Istennel szemben álló emberek tehát olyanok, akik gyűlölik az igazságot. Az első számú dolog, ami megmutatkozik bennük, az az igazságtól való idegenkedés és az igazság gyűlölete.

Amint meghallják az igazságot vagy Isten szavait, gyűlölet támad a szívükben. Amikor pedig valaki felolvassa nekik Isten szavait, a harag és a düh kifejezése jelenik meg az arcukon, ugyanúgy, mint amikor Isten szavait felolvassák egy démonnak, amikor az emberek az evangéliumot hirdetik. A szívükben az igazságtól idegenkedő és az igazságot gyűlölő emberek a legnagyobb ellenszenvet érzik Isten szavaival és az igazsággal szemben. Hozzáállásuk az ellenállás, és még odáig is elmennek, hogy gyűlölnek bárkit, aki felolvassa nekik Isten szavait, vagy közli velük az igazságot – sőt ellenségként kezelik az illetőt. Rendkívüli ellenszenvet éreznek a különböző igazságokkal és a pozitív dolgokkal szemben. Az összes igazság, mint például az Istennek való alávetettség, a kötelességeik hűséges végzése, becsületes embernek lenni, mindenben az igazságot keresni, és így tovább – van-e bennük egy kis szubjektív vágyakozás vagy szeretet? Nem, a legcsekélyebb mértékben sincs. Ezért, mivel ilyen fajta természetlénységük van, máris közvetlenül szemben állnak Istennel és az igazsággal. Kétségtelen, hogy az ilyen emberek mélyen legbelül nem szeretik az igazságot, sem bármilyen pozitív dolgot. Mélyen legbelül még idegenkednek is az igazságtól, és gyűlölnek. A vezetői pozícióban lévő embereknek például el kell tudniuk fogadni a testvéreik eltérő véleményét. Képesnek kell lenniük megnyílni és felfedni magukat a testvérek előtt. Képesnek kell lenniük elfogadni a szemrehányásaikat, és nem szabad a státuszukat hangoztatniuk. Mit mondana egy antikrisztus mindezekről a helyes gyakorlási módokról? Azt mondaná: „Ha meghallgatnám a testvérek véleményét, akkor továbbra is vezető lennék? Lenne továbbra is státuszom és tekintélyem? Ha nincs tekintélyem, akkor milyen munkát végezhetek?” Egy antikrisztus pontosan ilyen beállítottsággal rendelkezik. A legapróbb mértékben sem fogadja el az igazságot, és minél helyesebb egy gyakorlási mód, annál jobban ellenáll neki. Nem fogadja el, hogy az alapelvek szerint való cselekvés az igazság gyakorlása. Mit gondol, mit jelent az igazság gyakorlása? Azt gondolja, hogy cselszövést, fortélyokat és erőszakot kell alkalmaznia mindenkivel szemben, ahelyett, hogy Isten szavaira, az igazságra és a szeretetre támaszkodna. Minden eszköze és útja elvetemült. Mindez teljes mértékben tükrözi az antikrisztusok természetlénységét. Az általuk gyakran felfedett indítékok, vélemények, nézetek és szándékok mind az igazságtól való idegenkedés és az igazság iránti gyűlölet beállítottságai, ami az antikrisztusok természetlénysége. Mit jelent tehát az igazsággal és Istennel szemben állni? Az igazság és a pozitív dolgok gyűlöletét jelenti. Hogyan gondolkodik egy antikrisztus, amikor például valaki azt mondja: „Teremtett lényként teljesíteni kell egy teremtett lény kötelességét. Isten bármit is mond, az embereknek alá kell vetniük magukat, hiszen teremtett lények vagyunk.” „Alávetni? Nem valótlán, hogy teremtett lény vagyok, de ami az alávetettséget illeti, az a helyzettől függ. Mindenekelőtt, valamilyen hasznom kell származzon belőle, nem kerülhetek hátrányba, és az én érdekeimnek kell az első helyen állniuk. Ha jutalom vagy nagy áldások várnak rám, akkor alávetethetem magam, de jutalom és rendeltetési hely nélkül miért kell alávetnem magam? Nem tudom alávetni

magam.” Ez az igazság el nem fogadásának a hozzáállása. Az Istennek való alávetettségük feltételes, és ha a feltételeik nem teljesülnek, akkor nemcsak hogy nem vetik alá magukat, hanem hajlamosak szembe is szállni Istennel és ellenállni Neki. Isten például azt kéri, hogy az emberek legyenek becsületesek, de ezek az antikrisztusok úgy vélik, hogy csak a bolondok próbálnak becsületesek lenni, és hogy az okos emberek nem próbálnak becsületesek lenni. Mi a lényege az ilyen hozzáállásnak? Az igazság gyűlölete. Ez az antikrisztusok lényege, és a lényegük határozza meg, hogy milyen úton járnak. Az út pedig, amelyen járnak, minden cselekedetüket meghatározza. Amikor az antikrisztusok természetlényege az igazság és Isten gyűlölete, akkor milyen dolgokat hajlamosak megtenni? Hajlamosak megpróbálni megnyerni az emberek szívét, támadni és kizárni a másként gondolkodókat és gyötörni az embereket. Ezekkel a dolgokkal a céljuk a hatalom gyakorlása, Isten választott népének irányítása és saját, független királyságuk felállítása. Efelől semmi kétség. Mindenki antikrisztus, aki, mielőtt státusszal rendelkezik, képtelen teljesen alávetni magát Istennek, és nem képes Istent követni vagy az igazságra törekedni.

Milyen dolgokat tesznek az antikrisztusok, miközben vezetői kötelességeket végeznek? Az imént beszéltünk arról, hogyan próbálják megnyerni az emberek szívét, valamint hogyan támadják és zárják ki a másként gondolkodókat, de az antikrisztusoknak van még egy közös megnyilvánulásuk – hogyan viszonyulnak azokhoz, akik az igazságra törekednek? (Gyűlölettel.) És ez mire készíti őket? Egyszerűen csak gyűlölik ezeket az embereket, és ennyi? Nem: keresik a módját, hogy kizárják és elnyomják őket. Támadják és kizárják a másként gondolkodókat. Ezek a másként gondolkodók lehetnek olyanok, akik kissé zavarosak, akik nem tudják, hogyan kell mások kegyeit keresni, vagy hogyan kell a világi ügyekre vonatkozó filozófiákat felhasználni. Lehetnek olyan emberek is, akik viszonylag buzgók, és akik javarészt az igazságra törekednek. Mi tehát az antikrisztusok harmadik módszere? Kizárják és támadják azokat, akik az igazságra törekednek. Van még egy dolog: megpróbálnak helyet biztosítani maguknak az emberek szívében. Minek hívják ezt? (Az emberek szívének elfoglalása.) Ezt próbálják elérni. Milyen eszközöket használnak ehhez? (Felmagasztalják magukat és önmagukról tesznek bizonyosságot.) És mi a célja az antikrisztusoknak azzal, hogy felmagasztalják magukat és önmagukról tesznek bizonyosságot? Hogy elfoglalják az emberek szívét és irányítsák őket. Milyen dolgokról szoktak beszélni az emberek, amikor felmagasztalják magukat és önmagukról tesznek bizonyosságot? Az egyik dolog, hogy a tőkéjükről beszélnek. Egyesek például arról beszélnek, hogy hogyan láttak vendégül bizonyos felsőbb szintű gyülekezetvezetőket. Néhányan még azt is mondják: „Magát Istent láttam vendégül, és meglehetősen kedves volt hozzám – engem biztosan tökéletességre juttat.” Mit értenek ez alatt? (Megpróbálják elérni, hogy az emberek jó véleménnyel legyenek róluk.) Céljuk van azzal, hogy ezeket a dolgokat mondják. Mások azt mondják: „Kapcsolatba kerültem a Fennvalóval. Elég jó véleménnyel van rólam, és arra buzdított, hogy keményen dolgozzam a törekvéseimért.” Valójában senkinek sincs fogalma arról, hogy a Fennvaló mit gondol

róla. Néhányan nagyon eltúlozzák a dolgokat, és néha még ki is találnak dolgokat. Azt sem tudnák, mit tegyenek, ha az emberek egy csoportja összefogna, hogy ellenőrizték a történeteiket és utánanézzenek azoknak. Lehet, hogy a Fennvaló azt mondja valakinek: „Jó képességű vagy, és van felfogóképességed. Gyakorolnod kellene a tapasztalati tanúságtételeid leírását. Mihelyt lesz élettapasztalatod, vezető lehetsz.” Mire céloz itt? Bár ez az ember tehetséges, még szüksége van arra, hogy egy ideig gyakoroljon és megtapasztaljon dolgokat. Amikor ez az ember hivalkodik és henceg, mielőtt képzést kapna vagy tapasztalatokat szerezne, mi ennek a természete? Arrogáns és önhitt, és elvesztette a józan esztét, ugye? Még ha a Fennvaló testvér azt is mondja, hogy ez a személy rendelkezik képességgel és tehetséges, ezzel csupán bátorítja vagy értékeli. Mi a célja ennek a személynek azzal, hogy így felvág? Az, hogy az emberek nagyra tartsák – hogy mások imádják. Azt mondja: „Nézd, a Fennvaló testvér nagyra tart, akkor te miért nem? Most, hogy ezt elmondtam neked, neked is nagyra kell tartanod.” Ezt a célt szeretné elérni. Vannak olyanok is, akik azt mondják: „Régen vezető voltam. Egy régió, egy körzet, egy gyülekezet vezetője voltam – folyton leestem a létrán, és felfelé másztam a lépcsőfokokon – többször előléptettek és lefokoztak. Végül a Mennyet megérintette az őszinteségem, és ma ismét felső szintű vezető vagyok. És egyszer sem voltam negatív.” Amikor megkérdezed tőlük, hogy miért nem érezték magukat soha negatívnak, azt felelik: „Hiszek abban, hogy az igazi aranynak előbb-utóbb fel kell csillannia.” Erre a következtetésre jutottak. Ez az igazságvalóság? (Nem.) Akkor mi ez, ha nem az igazságvalóság? Ez egy bizarr elmélet: azt is mondhatnánk, téveszme. Milyen következménye lehet annak, hogy így beszélnek? Néhányan azt mondhatják: „Ez az ember valóban az igazságra törekszik. Nem lett negatív, miután annyiszor előléptették és lefokozták. És most újra vezető lett belőle – az igazi arany valóban felcsillan. Csak idő kérdése, hogy mikor lesz tökéletes.” Nem erre törekedett az illető? Valójában pontosan ez volt a célja. Függetlenül attól, hogy az antikrisztusok hogyan beszélnek, mindig az a céljuk, hogy az emberek nagyra tartsák őket és imádják őket, hogy elfoglaljanak egy bizonyos helyet a szívükben – sőt, hogy elfoglalják Isten helyét. Ezek mind olyan célok, amelyeket az antikrisztusok el akarnak érni, amikor bizonyosságot tesznek önmagukról. Bármikor, amikor az emberek szavai, prédikációi és közlései mögött az a motiváció, hogy mások nagyra tartsák és imádják őket, ez a viselkedés önmaguk felmagasztalása és önmagukról tett bizonyágtétel, és azért történik, hogy mások szívében helyet foglaljanak el. Bár ezek az emberek nem teljesen ugyanúgy beszélnek, kisebb-nagyobb mértékben mégis azt a hatást érik el, hogy önmagukról tesznek bizonyágot, és arra készítetnek másokat, hogy imádják őket. Ilyen viselkedésmódok különböző mértékben szinte minden vezetőnél és dolgozónál előfordulnak. Ha elérnek egy bizonyos pontot, amikor már nem tudnak megálljt parancsolni maguknak és nehezen tudják visszafogni magukat, amikor különösen erős és világos szándékot és célt táplálnak, és azt akarják elérni, hogy az emberek úgy bánjanak velük, mintha ők Isten vagy egy bálvány lennének, és ezáltal elérik céljukat, hogy

másokat korlátozni és irányítani tudjanak, hogy mások engedelmeskedjenek nekik és imádják őket, akkor mindezek természete önmaguk felmagasztalása és az önmagukról tett bizonyágtétel, és van benne egy antikrisztusi tulajdonság. Az emberek jellemzően milyen eszközöket használnak, hogy felmagasztalják magukat és bizonyágot tegyenek önmagukról? (Tőkéről beszélnek.) Mit foglal magában a tőkéről való beszéd? Arról beszélnek, hogy mióta hisznek Istenben, mennyit szenvedtek, mekkora árat fizettek, mennyi munkát végeztek, milyen messzire utaztak, valamint arról, hogy hány embert nyertek meg és mennyi megaláztatást szenvedtek el az evangélium hirdetése során. Egyesek gyakran beszélnek arról is, hogy hányszor tartóztatták le őket és kerültek börtönbe anélkül, hogy valaha is elárulták volna az egyházat vagy a testvéreket, hogy szilárdan megálltak bizonyágtételükben, és így tovább. Ezek a dolgok mind hozzátartoznak ahhoz, hogy a tőkéről beszélnek. Az egyház munkájának álcája alatt a saját vállalkozásukkal foglalatostkodnak, megszilárdítják a státuszukat és jó benyomást keltenek magukról az emberek szívében. Ugyanakkor mindenféle módszert és fortélyt bevetnek, hogy megnyerjék az emberek szívét. Odáig is elmennek, hogy mindenkit támadnak és kizárnak, aki az övéktől eltérő nézeteket vall, és főleg azoknak a kizárása és elnyomása érdekében tesznek meg mindent, akik az igazságra törekednek és ragaszkodnak az alapelvekhez. Ami pedig azokat illeti, akik ostobák és tudatlanok, akik zavarosok a hitükben, valamint azokat, akik csak rövid ideje hisznek Istenben és csekély az érettségük – milyen módszereket alkalmaznak ezekkel az emberekkel szemben? Félrevezetik, csőbe húzzák, sőt fenyegetik is őket. Ezeket a stratégiákat alkalmazzák, hogy elérjék céljukat, azaz a státuszuk megszilárdítását. Ezek mind az antikrisztusok taktikái.

Ilyesmi gyakran előfordul a gyülekezetekben: egyes testvérek olyan prédikációkat és közléseket hallgatnak, amelyekben a Fennvaló azt mondja, hogy ha egy vezető vagy dolgozó olyasmit tesz, ami megszegi Isten házának munkarendjét, akkor Isten választott népének joga van jelenteni azt. Miután ezt hallották, és tisztán látják, hogy egy vezető a gyülekezetükben úgy dolgozik, ami nincs összhangban a munkarenddel, néhányan úgy döntenek, hogy jelenteni akarják a vezetőt. Amikor aztán a vezető tudomást szerez erről, azt gondolja magában: „Kiderült, hogy vannak emberek, akiknek még van képük jelenteni engem. Hogyan merészelik! Kik ezek az emberek?” Ezt követően a több tucat tagot számláló gyülekezet minden egyes tagja után nyomozni kezdenek. Meddig mennek el ebben a nyomozásban? Utána néznek mindenki korának, hogy mióta hisznek Istenben, milyen kötelességeket végeztek a múltban, mik a jelenlegi kötelességeik, kikkel állnak kapcsolatban, tudnak-e kapcsolatot teremteni a Fennvalóval és így tovább. Mindennek utánanéznek, és rengeteg energiát fektetnek bele. Miután alapos vizsgálatuk befejeződött, felfedezik, hogy két-három ember gyanúsnak tűnik, ezért a következő összejöveten a vezető prédikációt tart, amely kifejezetten erre a kérdésre irányul. Azt mondják: „Az embereknek kell, hogy legyen lelkiismerete. Ki vezetett téged eddig az istenhitedben? Most annyi igazságot értesz; ha nem tartanék összejöveteleket és nem

közölnék veled dolgokat, meg tudnád érteni ezeket az igazságokat? A gyülekezetünk annyi embert hozott be azáltal, hogy az evangéliumot hirdette nekik, és az evangelizációs munkánk oly hatalmas fejlődést ért el. Ha én nem lennék itt és nem irányítanám, vajon képesek lennétek-e bárkit is behozni? Egyáltalán, kinek köszönhetitek mindezt?” Néhányan elgondolkodnak ezen, és azt gondolják: „Istennek kellene köszönetet mondanom: milyen hozzájárulást tett az ember?” Aztán azonban a vezető így folytatja: „Ha nem hoztam volna el nektek isten szavainak e könyveit, vajon képesek lennétek hozzájuk jutni? Ha nem szerveznék összejöveteleket, képesek lennétek-e összegyűlni? Az embereknek kell, hogy legyen lelkiismeretük! Ha tehát van lelkiismereted, mit kell tenned? Amikor a vezető időről időre elkövet egy kisebb hibát, nem szabad túl alaposan kivizsgálnod. Amikor megragadod a hiányosságait, és nem vagy hajlandó elengedni, lázadni próbálsz ellenük? Ha valami apróság történik, belső szinten kell kezelni. Mi értelme lenne jelentést tenni? Azok az emberek, akik jelentést tesznek, alkalmatlanok és csekély az érettségük. Helyénvaló mindent jelenteni a fennvalónak? Hogyan lenne a fennvalónak ideje az ilyen problémák megoldására? Ha meg kell oldani őket, akkor a gyülekezetvezetők oldják meg. Nem lehet a dolgokat zárt ajtók mögött megbeszélni? Mindent jelenteni kell a fennvalónak? Ez nem csak zavarni fogja a fennvalót? Figyelj, ha jelentesz nekem valamit, én nyugodtan és barátságosan, a megmetszésed nélkül találok megoldást. De tudod, hogy mi lesz a fennvaló hozzáállása, ha jelentetted neki? A fennvalóval nem lehet packázni – olyan, mint az oroszlanok és a sasok. Elérhetik-e a magunkfajta csekély érettségű emberek az ő szintjüket? Semmi jó nem származik abból, ha egy problémát a fennvalónak jelentesz; egész biztosan ki lesz téve annak, hogy megmetszsenek. Ez már sokszor megtörtént velem: hogyan tudná ezt egy olyan csekély érettségű ember kezelni, mint te? Még az is lehet, hogy elveszíted a hitedet – és ki lesz, aki viseli ennek a következményeit? Ha valamit jelenteni akarsz, te viseled a következményeket. Ne engem hibáztass, amikor eljön az idő és megmetszenek, te pedig negatívvá és gyengévé válsz. Ha jelentést akarsz tenni, nem foglak megállítani. Rajta, tedd csak meg: majd megnézem, ki tesz jelentést!” Vajon merne-e bárki jelentést tenni, amikor ez a vezető ennyire megfélemlíti? (Nem.) Néhányan akarnának, de túlságosan félnek ahhoz, hogy megtegyék. Ezek az emberek nem semmirekellők? Mitől félnek? Hogyan félhetnek ennyire a vezetőtől? Még ha a vezető halálra akarná is gyötörni őket, az életük nem a vezető kezében van. Hogyan merésznél a vezető Isten engedelme nélkül gyötörni őket? Vannak olyan emberek, akik a vezető néhány ijesztő szava után tényleg túlságosan félnek jelentést tenni. Azt gondolhatják magukban: „Isten sehol sem látható. Vajon a Fennvaló képes lesz kezelni a vezetőt, ha jelentést teszek? Mi van, ha nem – bosszút áll rajtam a vezető? Vajon akkor is normálisan el tudnám végezni a kötelességemet? Nem szabad tehát jelentést tennem. Amúgy ez az ügy nem is az én dolgom. Senki más nem jelentette, akkor miért kellene nekem jelentenem?” Visszahúzódnak, és nem mernek jelentést tenni. Egy antikrisztus vajon irgalmat mutatna az ilyen embereknek? (Nem.) Mit tesz velük? Mihelyt meggyőződött róla, hogy ki tervezi

jelenteni őt, ki az, aki nem egy véleményen van vele, gondolkodni kezd: „Mindig tervezel valamit, mindig magasröptű ötleteket akarsz szajkózni, mindig bajt akarsz szítani, mindig jelenteni akarod az ügyeimet – ez felháborító! Már régóta keresed a lehetőséget, hogy kapcsolatba léphess a fennvalóval, hogy jelenthesd a helyzetemet. Most meghátrálsz, nem mered megtenni. De ki tudja – ha megtalálod a megfelelő alkalmat, talán mégis jelentesz. Ó, el foglak kapni!” Az antikrisztus tehát ürügyeket és alkalmakat fog keresni arra, hogy lejárássa ezeket az embereket, hogy a testvérek ellenszenvet érezzenek irántuk. Utána mindenféle módot kitalál majd, hogy rajtakapja őket, hogy bajt okozzon nekik és bemocskolja a hírnevüket. És mit gondolnak ezek az emberek utána magukban? „Ez szörnyű! Nem engedelmeskedtem a vezetőnek, vakon megpróbáltam jelenteni, és most szenvednem kell. Emlékeznem kell erre a leckére: semmiképpen nem szabad megsértenem a vezetőt! Most ez a vezető dönt mindenről. Ha azt mondja: »kelet«, nem mondhatom, hogy »nyugat«. Ha azt mondja: »egy«, nem mondhatom, hogy »kettő«. Azt kell tennem, amit a vezető mond. Egyáltalán nem szabad kapcsolatba lépnem a Fennvalóval, hogy jelentsem a problémákat. Ez nagyon komoly! A vezető szenvedést okoz nekem, és a Fennvaló nem tud róla – ki fog kiállni értem? Ahogyan mondani szokták: »A helyi tisztviselőknek nagyobb a hatalmuk, mint az állami tisztviselőknek!«” Ezek az emberek negatívvá váltak. Nem hisznek abban, hogy Isten házában az igazság uralkodik, és még kevésbé abban, hogy Isten mindenek felett szuverén. Isten még mindig a szívükben van? Nem, Isten nincs a szívükben. Hiányzik belőlük az Istenbe vetett igaz hit. Jelenteni akarnak egy problémát, de félnek attól a gonosz embertől. Egyáltalán nem képesek tisztán látni az elvetemült erőket. Az a gonosz ember szenvedést okoz nekik azon a helyen, ahol hatalmon van, ők pedig semmirekellőkké váltak. Eredetileg volt egy kis igazságérzetük, ami kíváncsi tulajdonság, de mivel nem értik az igazságot, és nem tudják, hogyan cselekedjenek az alapelvek szerint, az a gonosz személy, hamis vezető és antikrisztus annyira eltiporta őket, hogy elvesztették minden hitüket. Nem tudják, hogyan támaszkodjanak Istenre az igazság keresése végett, vagy hogyan cselekedjenek bölcsen. Most félnek és bátortalanná válnak, valahányszor meglátnak egy antikrisztust. Mennyire félnek? Azt gondolják: „A gonosz embereknek hatalma van ebben a világban. Bármelyik csoportban is vagyok, viselkednem kell. Nincs bennem az a fajta vadság és bátorság, ezért bárhová is megyek, készségesen el kell viselnem a rossz bánásmódot és készségesen engedelmeskednem kell másoknak – úgy kell bánnom velük, mint az őseimmel. Ha azt mondják: »kelet«, én nem mondhatom, hogy »nyugat«. Nem nyilváníthatok eltérő véleményt, nem jelenthetem mások dolgait, és nem üthetem bele az orrom mások ügyeibe. Csak az Istenbe vetett hitre koncentrálnak. Nem sérthetem meg a vezetőket és a dolgozókat, nem ragaszkodhatok az igazságalapelvekhez, nem vágyhatok a fényre és nem szerethetem az igazságot – ebben a világban nincs fény vagy igazságosság. Csak arra fogok koncentrálni, hogy a végsőig kitartsak, és bárhová is megyek a jövőben, nem felejttem, hogy mindig a béke megtartását helyezzem előtérbe!” Erre a

következtetésre jutnak. Nem győzte le őket az az antikrisztus? (De igen.) Mi erősíti ezt meg? Miután az antikrisztus elnyomta őket, halálra rémültek. Túlságosan félnek, hogy bármit is mondjanak vagy tegyenek. Elvesztették az igaz hitüket és már nem végzik hűségesen a kötelességüket. Szívükben az igazságosság iránti szeretetük kis lángja kialudt. Teljesen legyőzte és megverte őket az az antikrisztus. Hát nem semmirekellők? Nem gyávák? (De igen.) Honnan lehet ezt látni? Ha megkérdezed tőlük: „Hogy van ez és ez az illető a gyülekezetekben?” Azt fogják válaszolni: „Megvan.” Ha azt kérdezed: „És mi a helyzet azzal az új gyülekezetvezetővel, akit megválasztottatok? Ismered?” Azt fogják válaszolni: „Nem nagyon ismerem.” Ha megkérdezed: „Milyen ott most a gyülekezeti élet? Volt olyan, aki zavart okozott?” akkor azt fogják válaszolni: „Jó, minden rendben megy.” Bármit is kérdezel tőlük, a válaszuk csupán ez a néhány szó. Ez nem azért van, mert félnek? Miért félnek ennyire? Azért, mert nem ismerik Isten igazságosságát. Nem látnak át a Sátán elvetemültségén, kegyetlenségén, könyörtelenségén és sötétségén. Nem tudják, mit jelent az igazság uralma és milyen jelentősége van – és ezért félnek. Ezért bármit is kérdezel, a válaszuk homályos és kifürkészhetetlen lesz. Nem fogsz tőlük választ kapni arra, hogy mi történik valójában az egyházban, és nem fogod megtudni, hogy mit gondolnak valójában legbelül. Olyan szorosan beburkolóznak, hogy nem is leszel biztos abban, hogy miről beszélnek. Semmit sem fognak mondani a gyülekezetben meglévő problémákról, vagy arról, hogy milyenek a vezetők és a dolgozók, és semmit sem fogsz megtudni azokról a nehézségekről, amelyekkel Isten választott népe szemben áll. Semmit sem fogsz megtudni mindebből – csak így fognak veled beszélgetni. És mit fogsz érezni, miközben hallgatod őket? Azt fogod érezni, hogy van valami a kettőtök szíve között. Ez a gondolkodásmódjuk: „Semmit ne próbálj megtudni rólam. Nem akarok neked semmilyen információt felfedni, vagy azt, hogy mi történik valójában. Tartsd távol magad tőlem. Ha megpróbálsz megtudni tőlem, hogy mi folyik a gyülekezetben, akkor bajt próbálsz okozni nekem és akadályozni próbálsz a jelenlegi életkörülményeim, rutinomat és helyzetemet. Ne avatkozz bele az életem semmilyen részébe! Hagyd, hogy ezeket a dolgokat én magam intézzem!” Attól félnek, hogy az antikrisztus szenvedést okoz nekik vagy bosszút áll rajtuk, és félnek bármilyen problémát jelenteni a gyülekezetükkel kapcsolatban. Nem kapituláció ez az előtt az antikrisztus előtt? Nem vezette félre és irányítja őket az az antikrisztus? (De igen.) Annak az antikrisztusnak pedig tetszik, hogy ezt látja. Olyannyira meggyötörték az embereket, hogy azok nem merik többé jelenteni a problémáikat, így szilárdan irányítják az egyházat. Sok embert irányít így az egyházban egy antikrisztus? Ti magatok is akadályoztatok már meg valakit abban, hogy jelentsen egy problémát? Lehet, hogy megtettétek, de nem vagytok tudatában, vagy lehet, hogy a jövőben fogjátok megtenni. Tehát az antikrisztusok által megnyert és irányított emberek problémájának tekinthetők? (Igen.) Néhányan azt mondják: „Bizonyos emberek az egyházban félnek egy antikrisztustól, de nem hisznek benne, nem követik, még kevésbé szolgálják azt az antikrisztust. Csupán arról van szó, hogy

az az antikrisztus egy kicsit korlátozta őket, és emiatt késlekedtek az Istenben való hit helyes útjára lépni. Miért mondod, hogy ez problémát jelent?” Egyfelől, ha megnézzük, hogy milyen módszereket használnak az antikrisztusok az emberek megnyerésére és irányítására, akkor látnod kell, hogy a természetlénységük a Sátán lényege: ellenséges az igazsággal és Istennel szemben. Az antikrisztusok versengeni akarnak Istennel az emberekért, versenyezni akarnak az Ő választott népéért. Másfelől az antikrisztusok módszerei és működési módjai valóban hatással lehetnek azokra az emberekre, akik ostobák, tudatlanok, zavarosak és nem értik az igazságot. Valóban félrevezethetik ezeket az embereket, az antikrisztusok irányítása alatt tarthatják őket és rávehetik őket, hogy az antikrisztusokkal konzultáljanak és mindenben engedelmeskedjenek nekik. Az antikrisztusok nemcsak a száját tartják csukva ezeknek az embereknek. A cselekedeteiket is irányítják, a gondolataikat és az elképzeléseiket befolyásolják, és hatással vannak arra is, hogy milyen irányba mennek. Ezek azok a hatások és következmények, amelyeket az antikrisztusok cselekedetei okoznak az ostobák és tudatlanok számára.

Az imént a vezetők vagy dolgozók kötelességének végzésével kapcsolatos különböző igazságokról beszéltem. Lelepleztem bizonyos problémákat is, amelyekkel a vezetők és a dolgozók rendelkeznek. Főként a legsúlyosabb embertípus megnyilvánulásaira összpontosítottam – és miféle emberek ezek? (Antikrisztusok.) Milyen közös megnyilvánulásban osztozik minden antikrisztus? Megpróbálják magukhoz ragadni a hatalmat és irányítani a gyülekezetet. Hatalomvágyuk minden mást felülmúl. A hatalom az életük, a gyökerük. Ez a téma, az irány és a cél, amely körül minden forog, amit az életükben tesznek. Ezért az antikrisztusok cselekedetei és az általuk felfedett beállítottság azonosak azzal a taktikával, amelyet a Sátán használ az emberek félrevezetésére, megnyerésére és irányítására. Elmondható, hogy minden, amit az ilyen ember tesz, nem mássá teszi őt, mint a Sátán csatornájává, megtestesítőjévé és kifejeződésévé: minden cselekedetük és minden viselkedésük fő célja a hatalom birtoklása. És kiket próbálnak irányítani? Azokat az embereket, akiket vezetnek, akik Isten követői. Azokat az embereket, akik a hatalmuk körébe tartoznak, akiket képesek irányítani. Az előbb beszéltünk arról is, hogy az antikrisztusok milyen módszereket alkalmaznak az emberek irányítására. Az első az emberek szívének megnyerése. A második, hogy támadják és kizárják a másként gondolkodókat. A harmadik, hogy kizárják és támadják azokat az embereket, akik az igazságra törekednek. A negyedik, hogy folyamatosan felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot. Az ötödik pedig, hogy félrevezetik, behúzzák, fenyegetik, és irányítják az embereket. Mind az öt fő megnyilvánulás olyan alapvető módszer és eszköz, amelyet az antikrisztusok alkalmaznak a hatalom megszerzése, valamint az emberek birtoklása és irányítása érdekében. Ezek az átfogó kategóriák. A következőkben ezeket az átfogó kategóriákat fogjuk részletesebben boncolgatni, és ezekről fogunk beszélgetni.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan próbálják megnyerni az emberek szívét

A. Az emberek behúzása apró szívességekkel

Az antikrisztusok által az emberek irányítására használt első módszer a szívük megnyerése. Hányféleképpen lehet megnyerni az emberek szívét? Az egyik módszer, hogy apró szívességekkel húzzák be őket. Az antikrisztusok néha kedves ajándékokat adnak az embereknek, néha megdicsérik őket, néha apró ígéreteket tesznek nekik. Néha pedig azt látják az antikrisztusok, hogy bizonyos kötelességekkel az emberek reflektorfénybe kerülhetnek, vagy hogy mások szerint ezek a kötelességek előnyöket biztosíthatnak annak, aki elvégzi őket, valamint azt, hogy mindenki megbecsülje őket, és azokra bízzák ezeket a kötelességeket, akiket meg akarnak nyerni. Az „apró szívességek” sok mindent magukban foglalnak: néha anyagi dolgok, néha megfoghatatlan dolgok, néha pedig tetszetős szavak, amelyeket az emberek hallani akarnak. Előfordul például, hogy egy ember elgyengül, amikor valami történik vele, és elveszíti a motivációját a kötelességében. Amikor összeveti ezt a gyengeségét Isten szavaival, rájön, hogy ez hűtlenség Istennel szemben, vonakodás a kötelessége végzését illetően, az igazi alávetettség hiánya, és igencsak megdorgálva érzi magát. Amikor egy vezető ezt látja, azt mondhatja: „Egyszerűen csekély érettségű vagy. Isten nem így fogja látni ezt a dolgot. Csak rövid ideje vagy hívő. Nem várhatsz el magadtól ilyen sokat. Az ilyesmihez idő kell – nem lehet siettetni. Istennek nincsenek magas követelményei az emberekkel szemben. Te csak rövid ideje hiszel benne. Így normális, hogy néha egy kicsit gyenge vagy. Nem kell emiatt aggódnod.” Ez azt jelenti, hogy nincs miért aggódni, ha valaki gyenge, hogy még kevésbé kell aggódni, ha gyenge marad – hogy mindez normális negatívum, és Isten nem emlékszik rá. Vannak, akik túlságosan szentimentálisak, és mindig az érzéseik korlátozzák őket, amikor a kötelességüket végzik. A vezetőjük pedig azt mondja: „Ez a csekély érettséged miatt van, ez rendben van.” Vannak, akik lusták és hűtlenek a kötelességük végzésében, de a vezetőjük nem dorgálja meg őket. Inkább szépen hangzó dolgokat mond, amelyeket ezek az emberek minden alkalommal hallani akarnak, hogy a kedvükben járjon, ők pedig jónak nevezzék őt, és hogy megmutassa nekik, mennyire megértő és szerető. Ezek az emberek azt gondolják: „A vezetőnk olyan, mint egy szerető anya. Igazán szeret minket – valóban Istent képviseli. Tényleg Istentől való!” A ki nem mondott célzás ebben az, hogy a vezetőjük Isten szócsöveként működhet, hogy Istent képviselheti. Ez a célja ennek a vezetőnek? Talán nem ennyire egyértelmű, de az egyik célja nyilvánvaló: azt akarja, hogy az emberek azt mondják, ő egy csodálatos vezető, aki tekintettel van másokra, együttérez az emberek gyengeségeivel és nagyon megérti a szívüket. Amikor egyes gyülekezetvezetők látják, hogy a testvérek felületesen végzik a kötelességüket, nem feddik meg őket, holott meg kellene. Amikor világosan látja, hogy Isten házában érdekei sérülnek, szemet huny felette és nem kérdezősködik, és a legkevesebb sértést sem akarja másoknak okozni.

Valójában nem igazán tanúsít figyelmet az emberek gyengeségei iránt. Inkább az a szándéka és a célja, hogy megnyerje az emberek szívét. Teljességgel tudatában van a következőnek: „Amennyiben így cselekszem és nem sértek meg senkit, azt fogják gondolni, hogy jó vezető vagyok. Jó véleménnyel lesznek rólam, sokra tartanak. Elismernek és kedvelnek majd.” Nem foglalkozik azzal, hogy mennyi kárt szenvednek Isten házában érdekei, hogy mekkora veszteséget okoz Isten választott népének az életbe való belépésében, vagy hogy mennyire zavarja meg a gyülekezeti életüket, csak kitart a sátáni filozófiája mellett, és senkit sem sért meg. A szíve mélyén soha nem tesz saját magának szemrehányást. Amikor azt látja, hogy valaki megszakításokat és zavarokat okoz, legfeljebb vált vele erről néhány szót, tompítja a dolog életét, és ezzel elintézettnek veszi az ügyet. Nem beszélget az igazságról, vagy nem hívja fel az illető figyelmét a probléma lényegére, és még kevésbé boncolgatja az állapotát, és soha nem közli, hogy mik Isten szándékai. Egy hamis vezető soha nem leplezi le vagy nem boncolgatja az emberek által gyakran elkövetett hibákat, vagy az emberek által gyakran feltárt romlott beállítottságokat. Semmilyen valóságos problémát nem old meg, helyette viszont mindig elnézi az emberek hibás gyakorlatait és azt, hogy romlottságot tárnak fel, és bármennyire negatívak vagy gyengék is az emberek, nem veszi komolyan. Csupán néhány szót és doktrínát prédikál, és néhány buzdító szót szól, hogy felületesen kezelje a helyzetet, megpróbálva fenntartani a harmóniát. Ennek az az eredménye, hogy Isten választott népe nem tudja, hogyan gondolkodjon el önmagán és ismerje meg magát, nincs megoldás az általa feltárt romlott beállítottságokra, és szavak meg doktrínák, elképzelések meg képzelődések között él, életbe való belépés nélkül. A szívében még azt is hiszi: „A vezetőnk még Istennél is jobban megérti a gyengeségeinket. Csekély az érettségünk ahhoz, hogy megfeleljünk Isten követelményeinek. Csupán teljesítenünk kell a vezetőnk követelményeit. Azáltal, hogy alávetjük magunkat a vezetőnknek, Istennek vetjük alá magunkat. Ha eljön a nap, amikor a Fennvaló elbocsátja a vezetőnket, akkor majd hallatjuk a hangunkat; hogy megtartsuk a vezetőnket és megakadályozzuk, hogy a Fennvaló elbocsássa, tárgyalni fogunk a Fennvalóval és rákényszerítjük, hogy fogadja el a követeléseinket. Így fogunk tisztességesen bánni a vezetőnkkel.” Amikor az emberek szívében ilyen gondolatok vannak, amikor ilyen kapcsolatot teremtettek a vezetőjükkel és a szívében ilyen függőséget, irigységet és hódolatot éreznek a vezetőjük iránt, akkor egyre nagyobb lesz a hitük ebben a vezetőben. Állandóan a vezető szavait akarják hallani ahelyett, hogy Isten szavaiban keresnék az igazságot. Egy ilyen vezető szinte átvette Isten helyét az emberek szívében. Ha egy vezető ilyen kapcsolatot hajlandó fenntartani Isten választott népével, ha ebből élvezetet merít a szívében és úgy hiszi, hogy Isten választott népének így kell kezelnie őt, akkor nincs különbség e vezető és Pál között. Már rá is lépett az antikrisztus útjára, és ez az antikrisztus már félre is vezette Isten választott népét, amely teljességgel nélkülözi a tisztánlátást. Valójában ez a vezető nem rendelkezik igazságvalósággal és egyáltalán nem visel terhet Isten választott népe életbe való belépését illetően. Csak

szavakat és doktrínákat képes hirdetni, és fenntartani a kapcsolatait másokkal. Abban jó, hogy képmutató módszerekkel felvágjon. Beszéde és tettei összhangban vannak az emberek elképzeléseivel, és ezáltal félrevezeti az embereket. Nem tudja, hogyan kell beszélgetni az igazságról vagy megismerni önmagát, és ez lehetetlenné teszi számára, hogy másokat az igazságvalóságába vezessen. Csak a hírnév és a státusz érdekében dolgozik. Csak szépen hangzó szavakat mond, hogy behálózza az embereket, elérve, hogy az emberek imádják őt és felnézzenek rá, ami komolyan befolyásolja és késlelteti a gyülekezet munkáját, valamint Isten választott népének életbe való belépését. Nem antikrisztus-e egy ilyen ember? Vannak emberek, akik ugyanúgy viselkednek, mint az antikrisztusok, de amikor egy antikrisztust látnak feltárulni, akkor képesek arra, hogy az antikrisztushoz hasonlítsák magukat. Úgy érzik, hogy az általuk járt út szintén az antikrisztusok útja, hogy meg kellene torpanniuk a szakadék szélén és azonnal bűnbánatot kellene tartaniuk Isten előtt. Fel kellene hagyniuk azzal, hogy a személyes státuszukra és imázsukra összpontosítsanak. Úgy gondolják, hogy mindenben Istent kell magasztalniuk és tanúságot tenniük mellette, hogy el kellene érniük, hogy az emberek szívében helyet kapjon Isten, tiszteljék az Ő nagyságát – úgy érzik, hogy csak ekkor fognak igazi békét érezni a szívükben. Csak az az ember szereti és tudja elfogadni az igazságot, aki így tesz. Ha valaki antikrisztusi természetű, akkor a szívében rosszul fogja érezni magát, amikor az antikrisztusokat leleplező szavakat hall, de nem lesz képes elfogadni Isten szavainak ítéletét és fenyítését, vagy megnyílni és felfedni romlott beállítottságát. Ez azt mutatja, hogy nem képes elfogadni az igazságot, és hogy az igazi bűnbánat lehetetlen a számára. Kitarthat státusza érvényre juttatásában, élvezi a státusból származó előnyöket, és élvezi, hogy Isten választott népe imádja őt és felnéz rá. Ennek következtében az általa félrevezetett emberek elkóborolnak az igaz útról és Isten szavaitól. Elkerülik Istent, és helyette azt az embert követik. Pedig az az ember egyáltalán nem gondolkodik el önmagán. Nincs tudatában, hogy már veszélybe került. Továbbra is meglehetősen jó véleménnyel van saját magáról, továbbra is félrevezeti és megnyeri a többieket. Mindaddig, amíg az emberek hallgatnak arra, amit mond, és engedelmeskednek neki, addig nem számíthat, hogy ezek az emberek mennyire felületesen vagy felelőtlenül végzik a kötelességeiket – szemet huny felette. Sőt még élvezi is, hogy ezek a tudatlan, ostoba emberek hódolnak neki és felnéznek rá. Még oltalmazza is őket, és nem engedi, hogy bárki leleplezze vagy tisztán lássa őket. Ezzel az antikrisztus nem egy független királyságot hoz létre magának? Az antikrisztus nem végez valódi munkát, nem beszélget az igazságról, hogy megoldja a problémákat, nem vezeti az embereket Isten szavainak evésére és ivására, valamint az igazságvalóságba való belépésre. Csak a státuszért, a hírnévért és a nyereségért dolgozik. Csak azzal törődik, hogy megalapozza saját magát, hogy megóvja az emberek szívében elfoglalt helyét, és elérje, hogy mindenki imádjá őt, felnézzen rá, és állandóan kövesse. Ezeket a célokat akarja elérni. Egy antikrisztus így próbálja megnyerni az emberek szívét és irányítani Isten választott népét – hát nem elvetemült módon munkálkodik? Ez

egyszerűen túlságosan undorító! Egy ideig így munkálkodik, elérve, hogy az emberek jóindulattal legyenek iránta, bízzanak benne, rá támaszkodjanak – de mik a következmények? Ezek az emberek nem csupán képtelenek megérteni az igazságot, nem csupán egyáltalán nem haladnak előre az életbe való belépésükben – hanem az antikrisztust fogadják el lelki szülőjüként és Isten helyetteseként. Engedik, hogy az antikrisztus átvegye Isten státuszát a szívükben. Amikor valakinek problémája van, többé nem Isten elé járul, és bármilyen probléma éri is, nem Istenhez imádkozik, nem Őrá támaszkodik és nem az Ő szavaiban keresi az igazságot. Ehelyett ehhez a vezetőhöz fordulnak. A vezetőt kérik arra, hogy mutassa meg nekik az utat, és egyre inkább felnéznek erre a vezetőre és függenek tőle. Nem tudják, hogyan keressék Istent. Nem tudják, hogyan nézzenek fel és hogyan támaszkodjanak Őrá, és még kevésbé, hogyan cselekedjenek az igazságnak és az alapelveknek megfelelően. Bármilyen történet is velük, lélegzetvisszafojtva várják, hogy a vezető döntsön róla. Azt teszik, amit a vezető mond nekik, hogy tenniük kell, és teljesítik a vezető bárminemű utasításait. Azáltal, hogy az embereket idáig juttatja egy antikrisztus, nem vezeti félre és nem irányítja-e őket? Miért nem Istennél keresi Isten választott népe az igazságot, amikor különféle dolgok történnek vele? Miért engedelmeskedik Isten választott népe vakon annak, amit a vezetője mond, anélkül, hogy a szavait megvizsgálná vagy tisztánlátást gyakorolna? Miért képes Isten választott népe azonnal alávetni magát vezetője szavainak, amint meghallja őket, és miért nem tudja ezt megtenni Isten szavaival? Vezetője vágyait keresi ahelyett, hogy Istenét keresné. Vezetője szavaira hallgat Isten szavai helyett, és ahelyett, hogy az igazságot keresné és alávetné magát neki. A vezetőjére támaszkodik, hogy cselekedjen, valamint hogy támogassa, beszéljen a nevében és döntéseket hozzon helyette, ahelyett, hogy Istenre támaszkodna, Őrá nézne fel, és Neki vetné alá magát. Ezek az úgynevezett vezetők nem foglaltak-e el egy bizonyos pozíciót az emberek szívében? Ez a következménye annak, ha egy antikrisztus félrevezeti és behálózza az embereket.

Amikor valami történik néhány emberrel, és azt mondod nekik, hogy imádkozzanak Istenhez, akkor azt mondják, hogy túl csekély az érettségük és nem tudják, hogyan kell keresni. Ha azt mondod nekik, hogy egyék és igyák Isten szavait, akkor azt mondják, hogy nincs képességük és hogy nem tudnak nagy világosságot elérni. Ha azt mondod nekik, hogy hallgassanak prédikációkat, azt mondják, hogy a prédikációk tartalma túl magasztos és mély számukra, hogy túlmutat a felfogóképességükön. Úgy vélik, hogy ha valaki gyenge képességű, ha gyengeségei vannak és minden tekintetben alkalmatlan, akkor vezetőket kell keresnie. Tegyük fel, hogy megkérdezed tőlük: „Miért egy vezetőt kell keresnetek? Miért nem keressétek Istent és miért nem az Ő színe elé járultok?” Azt mondják: „Az embereknek nagyon nehéz Isten színe elé járulni: elképzeléseink vannak, gyenge a képességünk, lassú a felfogásunk és érzéketlenek vagyunk. Isten szavai nem mindig olyan egyértelműek, és nincsenek példák az Ő szavaiban, amelyek megmutatnák, hogy mit jelentenek. A vezetőnk egyszerűen megmondja nekünk, hogy

mit kell tennünk, méghozzá jól érthetően – úgy, mintha azt mondaná, hogy egy meg egy az kettő. Ami Isten szavainak olvasását illeti, már az is elég jó, ha hangosan fel tudom olvasni őket, de fogalmam sincs, mit jelentenek. Nem tudom, hogy mit követel Isten az embertől, vagy hogyan kell úgy gyakorolni, hogy összhangban legyen Isten szándékaival. Soha nem találok válaszokat. Mivel gyenge képességű ember vagyok, olyasvalaki, aki csekély érettségű, lassú gondolkodású és buta, aki nem lát át semmit, a vezetőnkkel kell megkérdeznem mindenről, ami felmerül, és rá kell bíznom a döntéseket. A vezetőnk meg tudja találni a válaszokat helyettem: én csak teszem, amit nekem mond. Pontosan ilyen ember vagyok – egyszerű és engedelmes.” „Semmi baj nincs azzal, ha valaki egyszerű és engedelmes, de a vezetőtök valóban rendelkezik az igazságvalósággal? Valóban olyasvalaki, aki aláveti magát Istennek? Ha csak szavakat és doktrínákat tud prédikálni, és nem olyasvalaki, aki aláveti magát Istennek, akkor az, hogy aláveted magad nekik, azt jelenti, hogy aláveted magad Istennek?” Azt mondják: „A vezetőnk remek képességű ember, és minden, amit mond, az helyénvaló. Ez azt bizonyítja, hogy megérti az igazságot és hogy összhangban van Isten szándékaival.” Ugye van egy kis logikai okoskodás abban, amit mondanak? Az egész a személyes érzéseiken alapul. A képességük gyenge és híján vannak a tisztánlátásnak, így ha valóban valami baj lenne a vezetőjükkel, akkor sem lennének képesek észrevenni. A legtöbb ember ostoba, tudatlan és gyenge képességű, de most ne ezzel az okkal foglalkozzunk. Ha a vezető szempontjából nézzük a dolgot, ha az emberek ilyen megnyilvánulásokat mutatnak, ennyire függnek a vezetőjüktől, ilyen nézeteket és hozzáállást táplálnak velük kapcsolatban, akkor nincs-e ennek valami köze a vezető taktikáihoz és módszereihez, hogy megnyerje az emberek szívét? (De igen.) Mennyire szoros ez a kapcsolat? Közvetlenül kapcsolódik a vezető munkamódszeréhez? Bizton állíthatjuk, hogy itt abszolút, közvetlen kapcsolat van, hogy ezek a dolgok száz százalékban összefüggenek. Miért mondom ezt? Rengeteg olyan vezető van, aki szubjektív akarata szerint szeretné az embereket Isten elé vinni, de mivel nem érti az igazságot, vagy nem tudja, hogyan oldjon meg különböző valódi problémákat, mivel csak néhány adminisztratív feladatot és általános ügyet tud intézni és felvág, hogy az emberek megbecsüljék, akaratlanul is az antikrisztusok útjára lép. A saját módszereivel és eszközeivel folyamatosan próbálja megnyerni az emberek szívét, irányítani a szívüket, viselkedésüket és gondolataikat, hogy az emberek a cselekedeteikben, az igazság gyakorlásában és a kötelességeik végzésének minden aspektusában mindig azt tegyék, amit mond. Ha az emberek alávetik magukat egy antikrisztusnak és nem vetik igazán alá magukat Istennek – ha sokkal inkább alávetik magukat az antikrisztusnak, mint Istennek –, ha a kötelességeik végzése semmilyen eredményt nem hoz és ha nem végzik jól az ember kötelességét, akkor az ilyen emberek meg lesznek mentve? Az emberek előtt „pontos” utak állnak annak gyakorlására, hogyan legyenek engedelmesek és hűségesek a vezetők és a dolgozók iránt, de még akkor sem gyakorolnak pontosan, amikor az Istennek való alávetettségről és a Hozzá való hűségről van szó – senki sem

beszélget erről, és senki sem végzi a valódi munkának ezt az aspektusát. Mindenki szeret a saját státusza és hírneve érdekében beszélni és cselekedni. Ezen töri a fejét. Enni és aludni is elfelejt, hogy azon dolgozzon, hogy Isten választott népe engedelmeskedjen neki és imádja őt. Mindezt nyilván azért teszi, hogy elérje a célját, azaz vezetőként vagy dolgozóként uralkodjon a gyülekezetben. Mi ennek az oka? Az, hogy az egész romlott emberiségnek ugyanaz a beállítottsága és ugyanazok a preferenciái. Amikor valaki rámutat egy előtted álló útra, és te nagyon szívesen gyakorlod, az nem azt jelenti, hogy az igazságot gyakorlod – hanem azt, hogy azt teszed, amit az a személy mond, és engedelmeskedsz neki. Miért nem hajlandóak tehát az emberek Isten színe elé járulni vagy keresni Őt? Mert az ember emberi mivoltában semmi sincs, ami az igazsággal egybevágná. Az igazsággal ellentétes és szemben áll vele minden, amit az emberek szeretnek, amire vágyanak, és amit a szívükben hordoznak. Ezért ha arra kérsz valakit, hogy keresse az igazságot, amikor valami történik vele, nehezebbnek fogja találni, mint a Holdra repülni. Sokkal könnyebbnek fogja viszont találni, ha arra kéred, hogy figyeljen oda egy ember szavára. Nyilvánvaló, hogy az antikrisztusok nagyon gyorsan érnek el eredményeket, amikor a szívük megnyerésének technikáját használják az emberek irányítására. Egyetlen mellékesen elejtett megjegyzéssel el tudják érni, hogy valaki kedvező véleményt alkosson róluk. Egyetlen kósza megjegyzéssel, amely valamilyen szándékot vagy nézőpontot takar, el tudják érni, hogy valaki új szemszögből, új megvilágításban lássa őket. Ez pontosan mutatja, hogy mi van az emberekben. Azt jelenti, hogy ha nem törekszel az igazságra, és inkább a státusz és a hatalom hajszolásának útját választod, akkor minden cselekedeted hatása és következménye a romlott emberiség bármely tagjára az lesz, hogy hátat fordít az igaz útnak, kerüli az igazságot, elkerüli és elutasítja Istent. Ez az egyetlen következmény, az egyetlen kimenetel. Ez világosan látható.

Az első megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok megpróbálják megnyerni az emberek szívét, az, hogy apró szívességekkel húzzák be az embereket. Az apró szívességek nem feltétlenül anyagi dolgok: széles skálát fednek le. Néha figyelmes szavak, néha kívánságok vagy preferenciák teljesítése, néha pedig valaki gondolatainak a kitapogatása és olyan kellemesen hangzó dolgok mondása, amelyeket az illető hallani akar, hogy az illető azt higgye, hogy a vezetője nagyon jó és nagyon megértő. Más szóval az antikrisztusok toleranciával, szeretettel, melegséggel és úgynevezett figyelmességgel halmoznak el másokat, hogy elrejtse az emberek irányítását célzó titkos törekvésüket. Ha például a testvérek adományoztak néhány kedves dolgot, akkor lehet, hogy megosztanak belőle néhányat azzal, akivel jóban vannak. Ezeket az apró szívességeket arra használják, hogy megnyerjék az emberek szívét és megvegyék őket. Ha van egy egyszerű munka a gyülekezetben, amelynek során nem kell az elemeknek kitenni magukat és amely lehetővé teszi, hogy valaki a reflektorfénybe lépjen, akkor azzal végeztetik, akivel jó viszonyban vannak. Miért képesek erre? Részben azért, mert nem szeretik eredendően az igazságot és alapelvek nélkül cselekednek. Másrészt pedig

azért, mert ezt a kellemes kötelességet azoknak tartogatják, akikkel jóban vannak. Utána mondanak nekik néhány szépen hangzó dolgot, hogy ezek az emberek hálát érezzenek feléjük. Ezzel elérik a céljukat, hogy megnyerjék ezeknek az embereknek a szívét. Ez a taktika nem pusztán arról szól, hogy apróságokat osztogatnak és itt-ott mondanak egy-egy kedves dolgot – szándék és cél áll mögötte. És mi ez a cél? Az, hogy az emberek a szívükben kedvezően lássák őket. Ha van egy tízfős csoport, akkor azzal kezdik, hogy felméri: „Ebből a tízből kettő jó a behízelgésben. Velük nem kell foglalkoznom. Ők így is, úgy is hízelegni fognak. Aztán van két zavarosfejű ember. Ők azt teszik, amit mondok, ha néhány dologban kedvezek nekik. A másik kettőnek van némi képessége. Engedni fognak nekem, ha tartok néhány magasztos prédikációt és mondok néhány lenyűgöző szót. Aztán van három, aki úgy tűnik, hogy az igazságra törekszik, így velük egy kicsit nehéz lesz bánni. Tisztán kell látnom a tényleges helyzetüket. Meg kell látnom, hogy mire van szükségük, és utána biztosítanom kell ezeket a dolgokat. Ha ezt bármelyikük nem veszi be, és nem engedelmeskedik nekem, akkor végül én fogom kezelni és kitakarítani. Még ha ellenem is van az utolsó ember, csak véges mennyiségű problémát okozhat nekem, és könnyű lesz vele elbánni.” Egyetlen szempillantással meg tudják határozni, hogy egy csoportban kivel tudnak bánni, és kivel nem. Honnan tudják ezt ilyen gyorsan? Azért képesek erre, mert a szívük tele van sátáni politikákkal és filozófiákkal. A viselkedésük és a magatartásuk, valamint a másokkal való érintkezésük módjainak alapelvei nem arról szólnak, hogy barátságosan kijöjjenek az emberekkel vagy normális interperszonális kapcsolatokat ápoljanak. Nem arról szól, hogy segítsenek, támogassanak másokat vagy felépítsék őket, nem arról, hogy egyenrangú félként foglalkozzanak másokkal vagy hogy az igazságalapelveket használják a dolgok intézésére és a többi ember kezelésére. Egyáltalán, a legcsekélyebb mértékben sem rendelkeznek ezekkel az alapelvekkel. Mik az alapelveik? „Hogyan tekint rám minden egyes ember a szívében? Nem kell azokkal foglalkoznom, akik nagyra tartanak, akik a szívükben hordoznak, akik félnek tőlem, akik megbecsülnek és tisztelnek engem. Így és így kell ezután tennem azokkal, akik nem tisztelnek, és így és így kell tennem azokkal, akik tisztelnek, de még nem teljes mértékben engednek nekem. Ami pedig azokat illeti, akik általában nem nagyon figyelnek másokra, ilyen és ilyen dolgokat kell tennem velük.” Van egy lépésről lépésre kidolgozott eljárásuk az emberek irányítására. Miért állítják elő ezeket a lépéseket és gondolatokat? Mert fékezhetetlen a szívükben a hatalomvágy. Ha barátságos viszonyban lennének egy csoport tagjaival, akkor meglehetősen beteljesületlennek és méltóság nélkülinek éreznék magukat. Mi tehát a céljuk? Hogy mindenki helyet adjon nekik a szívükben – ha nem az első helyen, akkor a másodikon, és ha nem a másodikon, akkor a harmadikon. A többiekkel való egyenrangú érintkezés egyszerűen nem felel meg nekik. Képesek vajon ezek az emberek vezetőként odafigyelni mások eltérő véleményére? Nem képesek. Mi körül forog minden, amit tesznek? (A hatalom körül.) Minden, amit tesznek, a hatalom körül forog. Milyen dolgokat tesznek, amelyek a hatalom körül forognak? Először behatolnak

a szívedbe és megragadják: vagyis először megvesznek és rávesznek, hogy megnyíljon előttük. Kiszedik belőled a valódi érzéseidet és kitalálják a róluk alkotott valódi véleményedet. Miután ezt felfogták, az egyes helyzetekhez igazítják a módszereiket, és minden egyes esetben egyénileg cselekednek. Irányítani akarják az emberek szívét, és amikor találnak valakit, aki nincs egy véleményen velük, aki nem tiszteli őket, aki nem hűséges hozzájuk, akkor lecsapnak rá és gyötrik. Az antikrisztusok tehát az emberek szívét hatalomvágyból akarják megnyerni. És milyen módszereket és technikákat alkalmaznak a hatalom megszerzésére? Alaposan megértik, megragadják és irányítják az emberek szívét. Mi irányítja az emberek gondolatait? Mind a szívük, mind a természetük. Amikor valakinek a szívét egy antikrisztus irányítja, akkor az eszméi és gondolatai már nem számítanak. Mihelyt az antikrisztus irányítja valakinek a szívét, az egész embert irányítja.

B. Erősségeik fitogtatása, hogy az emberek imádják őket

Az imént említett apró szívességeken kívül milyen más módszereket használnak még az antikrisztusok általában vagy szokásszerűen, hogy megnyerjék az emberek szívét? Tegyük fel például, hogy mindenkinek rossz benyomása van egy vezetőről. Az emberek azt gondolják, hogy ez a vezető tehetségtelen, hogy csak szavakat és doktrínákat tud mondani, és hogy nincs valódi megértése az igazságról. Ha ez a vezető rájön, hogy az embereknek ilyen benyomásuk van róla, vajon meg fog tenni mindent azért, hogy elrejtse ezeket a hibákat és hiányosságokat? (Igen.) Mit fog tenni? Milyen dolgokat fog mondani? Ennek az egyik aspektusa, hogy színleg megnyílik. Mi még? (A dolgok magyarázgatása.) A dolgok magyarázgatása szintén az elrejtés eszközeként szolgál. Ezen felül a vezető felhasználhatja erősségeit és a mások által nagyszerűnek tartott dolgokat arra, hogy elrejtse a gyengeségeit. Gyakori módszer ez? (Igen.) Valaki például azt mondja: „Csak rövid ideje hiszek istenben – akkor miért engem választottak vezetőnek? Azért, mert a világi életben céget vezettem, és a létszámunk tíz emberről kétszázra nőtt. Ez azt mutatja, hogy van vezetői képességem. Bár isten háza nem tulajdonít jelentőséget az ilyen dolgoknak, ez a képesség bizonyos helyzetekben hasznos, ugye?” Mások, miután ezt hallották, nem értenek egyet. Ezért az illető folytatja a színjátékot, mondván: „Mit kell tenned, ha például az alkalmazottaiddal beszélsz, de nem hallgatnak rád? Akkor fognak rád hallgatni, ha jó eredményeket érsz el. A bizonyítékot már bemutattam: a cégem tőzsdére ment!” Elsőre egyesek azt mondhatják, hogy ez adottság, hogy a nem hívők így csinálják a dolgokat, de valóban módszerei és eredményei vannak annak, ahogyan ez a személy cselekszik. Így egyesek a kételkedéstől eljutnak a bizalomig, és tudtukon kívül elkezdik imádni őt, apránként, miközben cselekszenek. Ráadásul ez az ember félrevezet másokat és elrejtje a saját hiányosságait. Megveszi az emberek szívét anélkül, hogy tudnának róla. Félrevezeti őket, ők pedig meghajolnak előtte. Hát nem egy módszer ez? (De igen.) Mi ez? Az, hogy az ember mindent megtesz azért, hogy fitogtassa a szakértelmét és az adottságait,

dicsekedjen a képességeivel és a készségeivel. Mi a célja ezeknek a cselekedeteknek? Többek között az, hogy megnyerje mások szívét. Ahhoz, hogy megnyerje mások szívét, amellett, hogy kioszt néhány szép dolgot, azt is el kell érnie, hogy mások megbecsüljék. Ki becsülné meg, ha csak egy átlagos ember lenne, vagy egy nem különösebben művelt és iskolázott ember? Ez az ember ezért szándékosan dicsekszik a diplomájával. Tudatja az emberekkel, hogy felsőfokú végzettsége és felsőoktatási bizonyítványai vannak. Ennek eredményeképpen néhány embert félrevezet. Mindent megtesz, hogy adottságait, szaktudását és képességeit fitogtassa, hogy mások jó véleménnyel és jó benyomással legyenek róla, hogy az emberek végül gyakran gondoljanak vagy érezzenek késztetést arra, hogy tanácsot kérjenek tőle, amikor különböző dolgokat tesznek. Vajon mindaz, amit ennek a célnak az elérése érdekében tesz, nem egyben stratégia is az emberek szívének megnyerésére? Ez két megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok megnyerik az emberek szívét. Az első az apró szívességek felhasználása. A második a saját képességeik és adottságaik fitogtatása. Más szóval azoké a dolgoké, amelyek felsőbbrendűvé teszik őket. Ezt a módszert arra használják, hogy felülmúlják a többieket, hogy kitűnjenek a tömegből, hogy mindenki tisztelje és csodálja őket, szívesen álljon eléjük, hogy kövesse a parancsaikat és elfogadja a vezetésüket, sőt, szívesen elfogadja minden rendelkezésüket és engedelmeskedjen nekik. Nem egyfajta pszichológiai támadás ez? (De igen.) Mások szívének megnyerése egyfajta pszichológiai támadás. Mit értünk „pszichológiai támadás” alatt? Ez egy olyan eszköz, amellyel a Sátán megszállja és irányítja az emberek szívét. Isten az ember szívének mélységeit vizsgálja át. Meghódítja és megszerzi az emberek szívét. Miért nem használjuk tehát az „emberek szívének megszerzése” kifejezést, amikor a Sátánra és az antikrisztusokra utalunk? Azért, mert a Sátán és az antikrisztusok abnormális és elvetemült módszereket használnak, hogy megragadják, félrevezessék, magukhoz vonzzák és irányítsák az emberek szívét, hogy az embereknek ne legyen más választása, mint jó véleményt kialakítani róluk, mélyen tisztelni és csodálni őket.

Az imént az emberek szívének megnyerését szolgáló két taktikáról beszélgettünk. Milyen más alapvető taktikák léteznek még? Ha nem tapasztaltatok meg azokat a taktikákat és módszereket, amelyeket az antikrisztusok az emberek félrevezetésére és korlátozására használnak, akkor érdemes lehet magatokba nézni, hogy lássátok, ti hogy álltok ehhez képest. Vizsgáljátok meg, hogy megvannak-e bennetek ezek a megnyilvánulások. Mindenki rendelkezik ezekkel a dolgokkal, aki romlott beállítottságok között él. Apró szívességeket osztogatni, embereket félrevezetni, embereket magatokhoz húzni – nem tesztek gyakran így? És mindent megtenni azért, hogy fitogtassátok az adottságaitokat és az erősségeiteket – nem teszitek ezt is gyakran? (De igen.) Különösen amikor olyasmit tesztek, ami az igazsággal ellentétes, amikor a gyengeségeitek és hibáitok lelepleződnek, sőt, amikor megmetszenek és igazán szégyenben maradtok, amikor a tekintélyetek minden darabkáját félresöprik, nem próbáljátok-e ezekkel a módszerekkel és technikákkal orvosolni a helyzetet, hogy helyreállítsátok a pozíciótokat

és a tekintélyeteket az emberek szívében? (Mi is teszünk így.) Amikor ezeket a dolgokat tesztitek, nincs bennetek tudatosság, és nem érzitek, hogy ez rossz út, és hogy ezt nem tehetitek meg? Nem éreztek önvádat? Gyakran érzéketlenek vagytok rá, vagy bár éreztek önvádat, mégis meg kell tennetek ezeket a dolgokat, önmagatok ellenére, mert a hírnevetek és rólatok kialakított kép annyira fontos számotokra? Melyik igaz rátok? (Önmagunk ellenére tesszük ezeket a dolgokat.) Önmagatok ellenére tesztitek ezeket a dolgokat – nos, nem érzitek az önvádat? Vagy egyáltalán nem érzitek, hanem könnyelműen elfeledkeztek ezekről a dolgokról, amikor már megtettétek őket, és ugyanúgy eszték és alszotok tovább, mint korábban? (Érzünk önvádat.) Nem olyan rossz, ha egy kis szemrehányást teszel magadnak. Ez azt bizonyítja, hogy a tompaságotok nem hatolt túl mélyre – még mindig rendelkeztek tudatossággal. A tudatossággal rendelkező embereknek van reményük a megmentésre. Akik híján vannak ennek, azoknak nincs emberi mivoltjuk, ezért veszélyben vannak.

C. Megtévesztő külsőségek felhasználása az emberek félrevezetésére és jó véleményük elnyerésére

Milyen egyéb módszereket szoktak még használni az antikrisztusok, hogy megnyerjék az emberek szívét? Van egy másik helyzet is, mégpedig az, hogy bármit is tesznek az antikrisztusok, azt nem Isten előtt teszik, hanem az emberek előtt. Mi a céljuk ezzel? (Hogy magukhoz húzzák az embereket.) Hogy az emberek szívét magukhoz húzzák. Látszólag szívesebben szenvednek és fizetnek árat, mint mások. Úgy tűnik, hogy spirituálisabbak, mint mások, hűségesebbek Istenhez és komolyabban veszik a kötelességüket. De amikor nincs ott senki, aki figyelne rájuk, nem így viselkednek. Nem az a valódi szándékuk, hogy így viselkedjenek – valójában egy hátsó szándékuk van. Azért viselkednek így mások előtt, hogy azok az emberek lássák, milyen jól viselkednek és milyen hűségesen végzik a kötelességüket, holott valójában egyáltalán nem a hűség a belső motivációjuk. Az a céljuk, hogy az emberek hűségesnek és felelősnek lássák őket. Azzal győznek meg teljesen másokat, hogy így fizetik meg az árat. Ennek következtében a többi ember hajlandó elfogadni a vezetésüket és megbocsátani nekik, bármilyen hibát is követnek el. Milyen viselkedés ez? Ez megtévesztő külsőségek felhasználása az emberek félrevezetésére. Mit jelent itt a „megtévesztő külsőség” kifejezés? Jó viselkedést jelent és olyan cselekedeteket, amelyek látszólag összhangban vannak az igazsággal. Az igazsággal összhangban lévőnek tűnő látszatokat teremtenek az emberek félrevezetésére és jó véleményük elnyerésére – ugye ez összefoglalja ennek a viselkedésnek a jellemzőit? A céljuk végső soron az emberek jó véleményének elnyerése. Amint az emberek jó véleménnyel vannak az antikrisztusokról, némi tiszteletet éreznek irántuk – az antikrisztusok ezzel a módszerrel elfoglalnak egy bizonyos pozíciót a szívükben. Van például egy olyan fajta ember, aki hajlandó megfizetni az árat a kötelessége végzése során, többnyire a tapasztalatra hagyatkozik a tetteiben, és alapvetően nem sérti meg a fő alapelvek egyikét sem, de amikor

beszélgetsz vele az igazság alapelveinek kereséséről, mit mond? „Nincs szükség arra, hogy erről beszéljess velem. Nekem ezek a dolgok mind a fejemben vannak!” Amikor valóban problémával találkozik, nemcsak hogy nem keres, de nem hajlandó meghallgatni senki más tanácsát, nemhogy a véleményét. Egyszerűen azt teszi, amit jónak gondol. Amikor árat fizet, amikor a tettei miatt gyorsnak és határozottnak tűnik, és amikor bizonyos tekintélyt ér el, akkor hogyan tekintenek rá mások a szívükben? Jó véleményük van róla, vagy nincs? Más emberek szemszögéből nézve nem sértette meg nyilvánvaló módon az igazságot, és nagyon ügyesen csinálja a dolgokat. A „hűsége” szintje és a kötelességei végzésében szerzett tapasztalata elegendő ahhoz, hogy meggyőzze a többieket. Az emberek azt gondolják: „Nézzétek meg őt: sok éve hisz Istenben, és van tapasztalata a kötelessége végzésében. Sok tapasztalattal rendelkezik. Mi erre nem lennénk képesek.” Amikor az emberek ilyen pozitívan vélekednek róla, akkor vajon keveset vagy sokat nyom a latban az emberek szívében? (Sokat.) Sokat. Sokat nyom a latban a szívükben. Vannak, akik soha nem keresik az igazságot. Részben azért, mert nincs lelki megértésük, részben pedig azért, mert nem érdekli őket az igazság. Egyáltalán nem szeretik az igazságot és egyáltalán nem értik, hogy mik az igazságalapelvek. Pusztán a múltó lelkesedésükre, a saját jó szándékaikra és az évek során szerzett tapasztalataikra hagyatkoznak a kötelességeik végzése során. Nem akarják azonban, hogy mások is megismerjék ezeket a dolgokat, ezért mindent megtesznek, hogy komoly erőfeszítést mutassanak és megfizessék az árat. Ha bárki rájön, hogy nincs lelki megértésük, vagy nem értik az igazságot és alapelvek nélkül tesznek dolgokat, akkor gyorsan produkálnak néhány eredményt, hogy az emberek láthassák azt. Azt mondják: „Figyeljétek meg, hogy valóban van-e lelki megértésem. Figyeljétek meg: nézzétek meg, hogy valóban alapelvek szerint cselekszem-e, valóban megértem-e az igazságot.” Mivel így viselkednek, elég sok embert félrevezetnek. Azt mondják: „Ezek az emberek tapasztaltak a kötelességeik végzésében és értik az alapelveket; mi vagyunk azok, akik nem értjük.” „Mi vagyunk azok, akik nem értjük” – mi tárul fel ebből a kijelentésből? Az, hogy mélyen legbelül helyeslik ezeknek az embereknek a külsőre jónak tűnő viselkedését. Mivel egyenértékű ez a helyeslés? Azzal, hogy azt gondolják, hogy ők olyan emberek, akik gyakorolják az igazságot, akik szeretik Istent és akik Isten általi tökéletesítésben részesülnek. Ha mások így értékelik őket, az nem azt jelenti, hogy az emberek szívében egy bizonyos pozíciót foglalnak el? Pontosabban azt lehet mondani, hogy egyfajta tekintéllyel rendelkeznek. Mit biztosít számukra ez a tekintély? Azt, hogy mások felnéznek rájuk, megbecsülik őket, sőt függnek tőlük. Hogyan függnek tőlük mások? Amint problémájuk adódik, azonnal felkeresik őket. Tegyük fel, hogy valaki azt mondja: „Ez fontos kérdés, és nem értjük; ugye meg kellene kérdeznünk a Fennvalót?” Néhányan ekkor azt mondják: „Nincs rá szükség. Egyszerűen megkérdezhetjük a vezetőnket. A vezetőnk mindent ért.” Mindenkinek az van a fejében, hogy a vezetők és a dolgozók legtöbbször a munkájukkal vannak elfoglalva, és nem tettek gonoszságot. Ebből következően azt gondolják, hogy ők biztosan olyan emberek, akik megértik az igazságot és az alapelvek

szerint cselekednek. Mit gondolsz erről a nézetről? Ha valaki látszólag nem tett gonoszságot, az azt jelenti, hogy megérti az igazságot? Nem feltétlenül. Minden ember igazságról való megértésének van egy határa. Nem fogja késleltetni a dolgokat, ha abban a hitben, hogy a vezetők mindent megértene, nem imádkozol Istenhez, nem keresel Nála, vagy nem keresel a szavaiban – függetlenül attól, hogy milyen problémád van – hanem egyenesen egy vezetőhöz fordulsz, hogy megkérdezd? Ha mindig azt teszed, amit a vezetők mondanak, mindig felnézel rájuk, akkor néhány dolog rosszul sülni fog, és könnyen veszteségeket okozhatsz a gyülekezet munkájában. Ezért az emberek imádása és az, ha felnézel rájuk, a legkönnyebb módja, hogy eltévedj és hibázz, hogy veszteséget okozz a saját életednek, Isten házában és a gyülekezet munkájának.

Az antikrisztusok három fő megnyilvánuláson keresztül nyerik meg az emberek szívét: az első, hogy apró szívességekkel húzzák be az embereket. A második, hogy fitogtatják az erősségeiket, az adottságaikat és tehetségeiket. A harmadik, hogy megtévesztő külsőségeket használnak fel az emberek félrevezetésére és a jó véleményük elnyerésére. Ezek a megnyilvánulások mindenkinben megtalálhatók. Vannak, akik gyakran olyan dolgokról pletykálnak, amelyekről mások nem tudnak. Mindenféle témáról beszélnek, vagy egyedi, szakértő véleményeket osztanak meg. Mi ennek a neve? Van egy kétrészes mondás, ami így szól: „Egy idős hölgy kirúszozza magát, hogy legyen mit nézned.” Ezek az emberek mindig ki akarják mutatni a képességeiket és el akarják nyerni az emberek megbecsülését. Néha azonban ez nem sikerül nekik jól, és az emberek hibákat látnak bennük. Ilyenkor mindent megtesznek, hogy orvosolják a helyzetet és kimagyarázzák magukat. Bármit is tettek, ami a lelkiismeretükkel és az igazsággal ellentétes, vagy aminek semmi köze a kötelességeik végzéséhez, soha nem tudják beismerni a hibát vagy elgondolkodni magukon és bűnbánatot tartani, és soha nem veszik észre, hogy mennyire komoly a probléma. Éppen ellenkezőleg: erősen gondolkodnak, és azon törik a fejüket, hogyan érveljenek a saját nevükben és hogyan simítsák el a dolgokat. Lángolnak a türelmetlenségtől, hogy elérjék a céljaikat – olyannyira, hogy még enni vagy aludni sem tudnak, mert attól félnek, hogy a mások szemében elért jó hírnevük hirtelen és pusztító romlásnak indul. Van aki például azt hiszi, hogy jól ír, hogy ügyes író. Van, aki azt hiszi, hogy jó vezető, hogy ő a gyülekezetet támogató oszlop. Más pedig azt hiszi magáról, hogy jó ember. Amint ezek az emberek valamilyen okból elveszítik a jó énképüket, rengeteg gondolatot fektetnek bele és árat fizetnek érte. Az agyukat törik, hogy megpróbálják orvosolni a helyzetet. Mégsem éreznek soha szégyent, önvádat vagy lekötelezettséget Isten felé a rossz utakért, amelyekre léptek, vagy a különböző dolgokért, amelyeket az igazság ellenében tettek. Soha nem éreznek ilyesmit. Mindenféle taktikát alkalmaznak, hogy félrevezessék az embereket és megnyerjék a szívüket. Egy teremtett lény kötelességének végzése ez? Egyáltalán nem. A gyülekezetvezetőknek ilyen munkát kellene végezniük? Egyáltalán nem. Sátáni beállítottságok szerint élnek, gonoszságot művelnek és megzavarják a gyülekezet munkáját, akadályozzák és zavarják Isten házában munkáját. Tetteik és

viselkedésük alapján ítélve, az általuk választott utak és különböző viselkedésformák alapján, amelyek félrevezetik és irányítják az embereket, nem a vezető kötelességét végzik, hanem bomlasztják és akadályozzák Istennek az ember megmentésére irányuló munkáját. Megakadályozzák, hogy az emberek Isten elé járuljanak, és megpróbálják az embereket a saját kezükben, az irányításuk alatt tartani. Ezek nem az antikrisztus cselekedetei és viselkedésmódjai? Ehhez kétség sem férhet. Ez elég bizonyíték arra, hogy az antikrisztusok pontosan a Sátán szerepét játsszák. A cselekedeteik természetéből ítélve nem csak egyszerűen nem végzik jól a kötelességüket – éppen ellenkezőleg, a Sátán szerepét játsszák. Minden, amit tesznek, abszolút versengés Istennel az Ő választott népéért. Isten juhainak Istent kell követniük, és Ő kell, hogy megnyerje őket, ezek az emberek viszont megakadályozzák, hogy mások Istent kövessék. Saját kezükbe veszik Isten juhait, irányítják őket és elérik, hogy az emberek őket imádják és kövessék. Ez a cselekedeteik természete. Lehet-e az ilyen embereket „vezetőknek” nevezni? (Nem.) Akkor minek nevezzük őket? (Gonosz szolgálknak.) „Gonosz szolgálk” – ez találó elnevezés. „Antikrisztusok”, „gonosz szolgálk” – mindkét elnevezés megteszi, nem igaz? Ezek az emberek látszatra úgy tesznek, mintha a vezetői kötelességüket végeznék, de nem úgy cselekednek, ahogyan egy vezetőnek kellene. Amit tesznek, az egyáltalán nem egy vezető kötelességének végzése, hanem az antikrisztus szerepének betöltése a Sátánt helyettesítve, hogy megzavarják és elpusztítsák Isten házának munkáját. Félrevezetik Isten választott népét, hogy elkerülje az igaz utat és Istent. Minden cselekedetük és viselkedésük a Sátán beállítottságát és természetét mutatja, és azt az eredményt éri el, hogy az emberek elkerülik Istent, elutasítják az igazságot és Istent, őket imádják és követik. Egy nap, amikor már teljesen félrevezették és az irányításuk alá vonták az embereket, az emberek elkezdik imádni és követni őket, engedelmeskedni nekik. Akkor elérik a céljukat, hogy behálózzák az emberek szívét. Gyülekezetvezetők, de nem végzik azt a munkát, amelyet Isten rájuk bízott. Nem végzik a vezetők és a dolgozók munkáját. Ehelyett hatással vannak Isten választott népére, félrevezetve, behálózva és irányítva őket, az egyértelműen Istenhez tartozó juhokat pedig a saját kezükbe, a saját irányításuk alá vonják. Nem tolvajok és banditák? Amikor Istennel versengenek a választott népéért, nem a Sátán szolgálként szolgálnak? Az ilyen antikrisztusok nem Isten ellenségei? Nem az Ő választott népének ellenségei? (De igen.) Száz százalékig azok. Isten és az Ő választott népének ellenségei ők; ez minden kétséget kizáróan így van.

Annak idején, amikor a kontinentális Kína összes gyülekezetében beszéltem és dolgoztam, volt Velem valaki, aki a hangfelvételekért és a prédikációk leírásáért volt felelős. Ez az ember némileg tehetséges volt. Az elméje éles volt, a reakciókészsége pedig gyors. De volt egy dolog vele kapcsolatban: kiválóan tudott kellemesen hangzó dolgokat mondani, amiket az emberek hallani akartak. Ha azt mondtad, hogy valaminek jó az íze, azt mondta: „Igazad van. Megkóstoltam. Nagyszerű.” Ha azt mondtad, hogy meleg van odakint, azt mondta: „Az biztos. Teljesen leizzadtam.” Ha azt mondtad, hogy

hideg van odakint, azt mondta: „Bizony hideg van. Gyapjúval bélelt cipő van rajtam.” Nehezen tudott bármi igazat vagy őszintét mondani. Olyan embernek tűnt, aki tényleg törekszik, de ha valami olyan dolog merült fel, amiért árat kellett fizetni, elbújtt. Alattomos volt és csalárd. Ilyen ember volt. Néhányan talán azt kérdezik: „Dehát miért választottál ilyen embert?” Nem én választottam őt – az akkori körülmények döntöttek. Akkoriban még olyasvalakit is nehéz volt találni, mint ő, és ő legalább gyorsan reagált – mindig megnyomta a „felvétel” gombot, amikor beszélni kezdtem. Mindenhová követett Engem. Felvette és leírta a prédikációkat; végzett némi valódi munkát. De ahogyan a jelenlétemben viselkedett, és amiket a gyülekezetben tett, az olyan volt, mintha két teljesen különböző ember tette volna. Jelenlétemben engedelmesen, jól nevelten, szorgalmasan, lelkiismeretesen és felelősségteljesen viselkedett – de vajon ilyen volt, amikor a gyülekezetben végezte a kötelességét? Tekintve, hogy ilyen volt, amikor a Fennvalóval érintkezett, vajon akkor is ilyen volt, amikor Isten választott népe között volt? Mernél erre biztos választ adni? Nem, nem mernél. Honnan tudnád akkor, hogy mi volt a valódi helyzete? Ahhoz, hogy ezt megtehesd, kapcsolatba kellene kerülnöd vele. Miután egy ideig érintkeznél vele, kiderülne minden, ami az ő természetlényege. Különösen szerette a státuszt, és különösen hiú volt. Valahányszor együtt volt valakivel, nagyon szeretett a tőkéjéről beszélni, és hencegni azzal, hogy mire képes, milyen dolgokat tett, mennyit szenvedett és milyen nagyszerű ember. Nagyon gyakran tette ezeket a dolgokat és beszélt így. Teljesen más ember volt, mint amikor a közelében voltam. Ráadásul aki a közelében volt, korlátozva és megfélemlítve érezte magát, és nem mert szólni róla. Mi volt itt a legnagyobb probléma? Fogta ezt a kis munkát, amit végzett, ezt a kis kötelességet, amit végzett, és úgy kezelte, mint egy tőkét, amivel hivalkodhatott, bárhová ment. Milyen mértékben hivalkodott vele? Mindenki felnézett rá, imádta és irigyelte őt. Végül azt mondták: „Ez a fickó annyit szenvedett Istenért. Nézzétek csak meg, milyen hite van, és milyen szeretettel van Isten iránt! Mi még a cipője sarkáig sem érünk fel. Annyival alábbvalóak vagyunk nála!” Az emberek mindig emlegették, és akik nem találkozhattak Velem, úgy gondolták, hogy vele találkozni ugyanannyira jó, mint Velem találkozni. Az emberek tudására, gondolataira és elméjére gyakorolt hatása végül elérte ezt a szintet. Ahhoz, hogy idáig eljusson, ugye elég sok mindent kellett mondania és tennie? Bizonyára nem csak néhány szóval említette meg, hogy milyen kötelességeket végzett. Bizonyára hosszasan beszélt és értekezett ezekről a dolgokról. Ráadásul megvoltak a saját indítékai és céljai. Mondott néhány olyan dolgot, amelyekkel elcsábíthatta és félrevezethette az embereket, és így elérte, hogy az emberek imádják őt – végül elérte a célját. Mit gondolsz az ilyen emberről? Az, hogy az Én oldalamon végezte a kötelességét, jó volt neki, akár abból a szempontból, hogy megtanulta, hogyan viselkedjen, akár abból a szempontból, hogy elnyerte az igazságot. Ez egy lehetőség volt számára, hogy korán tökéletességre jusson. Sajnos nem értékelte ezt a lehetőséget. Nem látta, hogy mennyire értékes és létfontosságú ez a lehetőség, és azt sem, hogy ez egy út, alap és forrás az igazság elnyeréséhez és Isten

megismeréséhez. Ehelyett arra használta fel ezt a lehetőséget, hogy elérje saját célját, azaz hogy kitűnjön a tömegből és megnyerje az emberek szívét. Ez bajt jelentett: rossz úton járt. Mondd meg Nekem: miközben oly féktelenül terjesztette, hogy mennyit szenvedett, hogy Isten hogyan vezette őt és hogyan bánt vele, és hogy Isten mennyire bízott benne, képes volt vajon felismerni, hogy ebben személyes szándék is van? (Igen.) Képesnek kellett volna lennie rá. Ez nem olyasmi volt, amit lehetetlen volt felismerni. Képes volt felismerni – akkor miért nem volt képes megfékezni a gonosz tetteit? Mert nem szerette az igazságot: csak a befolyást és a státuszt szerette. Amikor egy olyan ember, aki valóban szereti az igazságot, romlottságot tár fel – amikor tanúságot tesz arról, hogyan szenvedett, szemrehányást és vádat érez önmagával szemben. Úgy érzi, hogy aljasság és Istennek való ellenállás volt, amit tett, és hogy nem szabad még egyszer ilyet tennie. Amikor a jövőben újra meg akarja tenni, képes visszafogni magát és gátat szabni annak, hogy ilyen dolgokat tegyen. Ez teljesen normális. Ilyenkor azonban még ha a lelkiismeretük meg is dorgálja őket, az antikrisztusok nem képesek megfékezni vad ambíciójukat és vágyukat. Még ha meg is metszik őket, akkor sem fogadják el az igazságot. Miért dagad ekkorára a természetük, és miért terjeszkedik visszafordíthatatlanul? (Mert nem szeretik az igazságot.) A természetük, hogy nem szeretik az igazságot. Akkor mit szeretnek? (A státuszt szeretik.) Mit hoz nekik a státusz? Azt, hogy az emberek imádják, megbecsülik és irigylik őket. Végző soron az a céljuk, hogy ugyanazt a státuszt és bánásmódot élvezzék, mint Isten, valamint azt a megbecsülést, boldogságot és örömet, amit ez a státusz biztosít a számukra. Miután meghallgattátok mindazt, amit az imént mondtam, nem éreztek undort? (De igen.) Volt még valami, amit ez az ember tett, ami még undorítóbb volt. Később megbetegedett és visszatért a szülővárosába. Ettől még inkább úgy érezte, hogy megérdemli a státusz nyújtotta előnyöket. Mit gondoltok, hogyan cselekedett, amikor ennek a gondolatnak az irányítása alatt állt? Nem követelte vajon, hogy az emberek még több, még jobb bánásmódban részesítsék? (De igen.) Miért követelte ezt? Nem érezte ezt túlzásnak vagy észszerűtlennek? Úgy érezte, hogy megérdemli. Azt gondolta: „Nagyon sokat szenvedtem istenért és a testvéreimért. Jogom van ehhez: azért lettem beteg, mert annyit szenvedtem, ezért a testvéreimnek ki kell szolgálniuk.” Amíg beteg volt, a kisujját sem mozdította. Egész nap csak feküdt az ágyban, és másokra bízta, hogy ápolják és etessék. Miután sokáig feküdt ott, unatkozni kezdett. Rávette tehát másokat, hogy hozzanak neki ételt és italt, valamint hogy időt töltsenek vele, hogy feloldják az unalmát. Ugye, milyen undorító? Ha valóban ennyire beteg lett volna, akkor nem lett volna ekkora ügy. Ha nem lett volna ennyire beteg, akkor túlságosan hiányzott volna a viselkedéséből a józan ész, ugye?

Úgy tűnik, egyesek eléggé lelkesen hisznek Istenben. Imádnak gyülekezeti ügyeket intézni, velük foglalkozni, és mindig előre szaladnak. Váratlanul mégis csalódást okoznak mindenkinek, amint vezetővé válnak. Nem összpontosítanak Isten választott népe gyakorlati problémáinak megoldására. Ehelyett mindent megtesznek a saját hírnevük

és státuszuk érdekében. Imádnak hencegni, hogy mások megbecsüljék őket, és mindig arról beszélnek, hogy mennyit áldoznak és szenvednek Istenért. Ugyanakkor nem fektetnek energiát az igazságra való törekvésbe és az életbe való belépésbe. Nem ez az, amit bárki is várna tőlük. Bár elfoglalják magukat a munkájukkal, minden alkalommal felvágják. Prédikálnak néhány szót és doktrínát, elnyerik néhány ember megbecsülését és imádatát, félrevezetik az emberek szívét és megszilárdítják a státuszukat. Végül mi lesz ebből? Függetlenül attól, hogy ezek az emberek apró szívességekkel vesztegetnek meg másokat, adottságaikat és képességeiket fitogtatják vagy különböző módszereket alkalmaznak az emberek félrevezetésére és ezáltal elnyerik a jó véleményüket – függetlenül attól, hogy milyen módszerrel igyekeznek megnyerni az emberek szívét és elfoglalni benne egy pozíciót, mit veszítettek? Elvesztették a lehetőséget, hogy elnyerjék az igazságot, miközben a vezetői kötelességeket végzik. Ugyanakkor a különböző megnyilvánulásaik miatt gonosz tetteket is felhalmoztak, amelyek a végső sorsukra lesznek hatással. Függetlenül attól, hogy apró szívességeket használnak-e fel az emberek megvesztegetésére és behálózására, magukat fitogtatják vagy megtévesztő külsőségeket használnak fel az emberek félrevezetésére, és függetlenül attól, hogy látszólag mennyi előnyre és elégedettségre tesznek szert ebből – ha most megnézzük, vajon helyes ez az út? Ez az igazságra való törekvés útja? Ez az az út, amely elhozhatja az ember üdvösségét? Nyilvánvalóan nem az. Függetlenül attól, hogy ezek a módszerek és fortélyok mennyire okosak, Istent nem tudják megtévesztani. Isten végső soron mindegyiket elítéli és megveti, mert az ilyen viselkedésmódok mögött az ember mohó becsvágya, az Istennel szembeni ellenséges hozzáállás és lényeg rejtőzik. Isten a szíve mélyén egyáltalán nem ismerné el, hogy ezek az emberek a kötelességüket végzik. Sokkal inkább gonosztevéként jellemezné őket. Milyen ítéletet hoz Isten a gonosztevőkről? „Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” Amikor Isten azt mondja: „Távozzatok tőlem”, hová akarja, hogy az ilyen emberek menjenek? Átadja őket a Sátánnak, a sátánok tömegei által lakott helyekre. Mi a végső következmény számukra? Halálra gyötrik őket a gonosz szellemek, vagyis a Sátán felfalja őket. Isten nem akarja ezeket az embereket, ami azt jelenti, hogy nem fogja megmenteni őket. Ők nem Isten juhai, nemhogy követői, tehát nem tartoznak azok közé, akiket meg fog menteni. Isten így határozza meg ezeket az embereket. Tehát pontosan mi a természete annak, hogy valaki megpróbálja megnyerni mások szívét? Ez egy antikrisztus útján való járás; ez egy antikrisztus viselkedése és lényege. Még ennél is súlyosabb az a lényeg, hogy Isten ellen verseng a választott népéért. Az ilyen emberek Isten ellenségei. Ez az antikrisztusok jellemzése és kategóriákba sorolása, és mindez teljesen pontos.

2019. január 22.

Második tétel: Támadják és kizárják a másként gondolkodókat

Befejeztük a közlést az emberek szívének megnyeréséről, annak az első megnyilvánulásáról, ahogyan az antikrisztusok irányítják az embereket, és most a második megnyilvánulásról fogunk beszélni. A második eszköz, amelyet az antikrisztusok az emberek irányítására használnak, a másként gondolkodók támadása és kizárása. Az első eszköz az emberek félrevezetése és a szívük megnyerése. Aki ilyen, a felszínen úgy tűnik, hogy nagyon gyengéden és az emberi elképzelésekkel összhangban beszél, nem okoz kárt másoknak, viszonylag tapintatos és sejtelmes. Mások nem láthatják a gonosz szándékait és a rosszindulatú, véres és harcias megnyilvánulásait – kizárólag sunyi módszereket használ. A második eszköz sokkal nyilvánvalóbb: a másként gondolkodók támadása és kizárása. A „támadás és kizárás” szavak jelentéséből megállapítható, hogy nem pozitív, hanem becsmérlő. Ez az eszköz, a támadás és kizárás, egyértelműen nyilvános és mindenki számára látható dolog. Olyan, mintha a házsártos asszonyok az utcán szidnák egymást, leleplezve egymás hiányosságait – őszinte és egyértelmű szavakkal, amelyek mindenki számára érthetőek, aki hallja őket. A szavakat bizonyos agresszivitás jellemzi. Nem tanúsítanak elnézést, inkább támadást kezdeményeznek. Az antikrisztusok nyilvánosan elnyomják az embereket, kizárják és támadják őket, felfedik a problémáikat, és mindezt célzottan teszik. Az ilyen eszközökkel kétségtelenül azokat veszik célba, akik az igazságra törekednek és képesek felismerni őket. Ezeknek az embereknek a letörésével eléri azt a célt, hogy megerősítsék saját pozíciójukat. Az emberek ilyen módon történő támadása és kizárása természetét tekintve rosszindulatú. Agresszió van a nyelvezetükben és a beszédmódjukban: leleplezés, elítélés, rágalmazás és gonosz becsületsértés. Még a tényeket is kiforgatják. A pozitív dolgokról úgy beszélnek, mintha negatívak lennének, a negatív dolgokról pedig úgy, mintha pozitívak lennének. A fekete és a fehér felcserélése és a jó és a rossz ilyen összekeverése az antikrisztusok célját, az emberek legyőzését és a hírnevük tönkretételét szolgálja. Milyen gondolkodásmódból ered a másként gondolkodók ilyen támadása és kizárása? Legtöbbször féltékeny gondolkodásmódból fakad. Az ádáz beállítottság része, hogy a féltékenység erős gyűlöletet hordoz magában, és az antikrisztusok a féltékenységükből fakadóan megtámadják és kizárják az embereket. Ha az antikrisztusok ilyen helyzetekben lelepleződnek, jelentik őket, elveszítik a státuszukat, és csapás éri őket, akkor dacosak és elégedetlenek lesznek, és még könnyebben válnak ádáz bosszúállóvá. A bosszúvágy egyfajta gondolkodásmód, és ez is egyfajta romlott beállítottság. Amikor az antikrisztusok azt látják, hogy valaki a cselekedeteivel ártott nekik, hogy mások rátermettebbek náluk, vagy hogy valakinek a kijelentései és javaslatai jobbak vagy bölcsebbek, mint az övéik, és mindenki egyetért a másik kijelentéseivel és javaslataival, akkor az antikrisztusok úgy érzik, hogy a helyzetük veszélyben van. Féltékenység és gyűlölet támad a szívükben – támadnak és bosszút

állnak. Amikor bosszút állnak, az antikrisztusok általában megelőző csapást mérnek a célpontjukra. Proaktívan támadják és megtörik az embereket, amíg a másik fél alá nem veti magát. Csak ekkor érzik úgy, hogy kiengedték a gőzt. Milyen egyéb megnyilvánulásai vannak az emberek támadásának és kizárásának? (Mások lekicsinylése.) Az egyik megnyilvánulási forma mások lekicsinylése. Nem számít, milyen jó munkát végzel, az antikrisztusok akkor is lekicsinyelnek vagy elítélnék, amíg negatív és gyenge nem leszel, és nem tudsz helytállni. Ekkor lesznek boldogok, és ekkor érték el a céljukat. Az elítélés is része annak, amit mások lekicsinylése jelent? (Igen.) Hogyan ítélik el az antikrisztusok az embereket? A bolhából is elefántot csinálnak. Például tettél valamit, ami nem volt probléma, de ők nagy felhajtást akarnak csinálni belőle, hogy támadhassanak. Ezért mindenféle módszert kitalálnak, hogy felhasználhassák ellened, és hogy a bolhából elefántot csinálva elítéljenek, hogy mások, akik hallgatják, azt gondolják, hogy van értelme annak, amit az antikrisztusok mondanak, és hogy valamit rosszul csináltál. Ezzel az antikrisztusok elérték a céljukat. Ez a másként gondolkodók elítélése, támadása és kizárása. Mit jelent a kizárás? Azt jelenti, hogy a szívük mélyén tudják, hogy amit tettél, az helyes volt, de irigyek és gyűlölnek, szándékosan próbálnak támadni. Ezért azt mondják, hogy amit tettél, az rossz volt. Utána a saját nézeteiket és tévhiteiket fogják felhasználni, hogy felülkerekedjenek a vitában, hogy meggyőzően beszéljenek, hogy mindenki, aki hallgatja, úgy érezze, hogy amit mondanak, az helyes és jól megfogalmazott. Utána ezek az emberek helyeselni fognak nekik, és az ő oldalukra fognak állni veled szemben. Az antikrisztusok ezt arra használják, hogy megtámadjanak, hogy negatívvá és gyengévé tegyenek. Ezzel elérik céljukat, hogy megtámadják és kizárják a másként gondolkodókat. A másként gondolkodók kizárása időnként történhet személyes vita formájában, időnként pedig úgy, hogy a háta mögött ítéletet mondanak valakiről, keverik a kását, rágalmazzák, és kitalált dolgokat terjesztenek róla. Amikor például egy antikrisztus ki akar zárni egy másként gondolkodót, először megfigyeli, hogy kivel van jóban. Utána odamegy az illetőhöz, és azt mondja: „Figyelj, ez és ez az ember azt mondta, hogy gyengék a képességeid és a felfogóképességed, nincs szellemi megértésed, és alapelvek nélkül teszed a kötelességeidet. Vitatkoztam vele, mert szerintem te valójában eléggé jó ember vagy.” Miután ilyen módon viszályt keltett, a két ember közötti kapcsolat rosszra fordul. Az antikrisztus a háttérben marad, és folyamatosan szítja a viszály lángját, amíg a kapcsolat teljesen meg nem romlik. Az antikrisztus ily módon viszályt kelt az emberek és a másként gondolkodó között. Rávesz embereket, hogy távolságot tartsanak a másként gondolkodótól, hogy elérje a célját és elszigetelje őt. Addig keresi a lehetőséget, hogy fogást találjon a másként gondolkodó emberen, amíg le nem győzi, és tönkre nem teszi a hírnevét. Az antikrisztus ezt úgy látja, hogy legyőzi az ellenfelet, hogy ez a személy ne jelentsen veszélyt a saját státuszára. Az antikrisztus úgy véli, hogy a legjobb, ha leigazza a másként gondolkodót – de ha nem lehet leigázni, akkor az antikrisztus mindent megtesz, hogy elszigetelje, majd kizárja. Ha nem lehet kizárni, az antikrisztus folytatja az elszigetelését, végül pedig térdre kényszeríti, hogy irgalomért

könyörögjön. Az antikrisztus behúz és felhasznál bizonyos erőket, hogy megtámadja azokat, akik az igazságra törekednek, vagy akiknek a véleménye nem egyezik az övével. Szétveri a gyülekezetet és frakciókra bontja, végül pedig a gyülekezet két vagy három klikkre bomlik – egy, amelyik hallgat rá, egy, amelyik nem, és egy, amelyik semleges. „Ragyogó” vezetése alatt egyre többen hallgatnak rá, és egyre kevesebben nem. Egyre többen adják meg magukat neki, és akiknek más a véleményük, mint az antikrisztusnak, azok elszigetelődnek, és nem mernek megszólalni. Egyre kevesebben képesek tisztán látni vagy szembeszállni vele. Így az antikrisztus fokozatosan befolyást szerez a gyülekezetben az emberek többsége felett, és hatalomra kerül. Ez az a cél, amelyet az antikrisztus el akar érni. Az antikrisztus zéró toleranciát tanúsít a tőle eltérő véleményű emberekkel szemben. Azt gondolja: „Még ha más véleményed is van, alá kell vetned magad a vezetésemnek, mert most én mondom ki a végső szót. Alattam vagy. Ha sárkány vagy, össze kell tekeredned, ha tigris vagy, hasra kell feküdnöd: mindegy, hogy milyen képességeid vannak – amíg én itt vagyok, elfelejtheted, hogy előnyhöz juss vagy bajt keverj!” Erre a célra törekszik az antikrisztus – a gyülekezet egyoldalú irányítására és Isten választott népének ellenőrzésére.

Mi a fő célja az antikrisztusnak, amikor támadja és kizárja a másként gondolkodót? Olyan helyzetet akar teremteni a gyülekezetben, ahol nincs a sajátjának ellentmondó hang: ahol a hatalma, a vezetői státusza és a szava abszolút. Mindenkinek rá kell hallgatnia, és nem szabad kifejeznie, ha esetleg más véleményen van, hanem hagynia kell, hogy a szívében gennyessedjen. Bárki, aki nyíltan szembe mer szegülni vele, az antikrisztus ellenségévé válik, aki mindent kitalál, hogy gyötörje őt, és alig várja, hogy eltüntesse. Ez az egyik módja annak, ahogyan az antikrisztusok támadják és kizárják a másként gondolkodókat, hogy megerősítsék a státuszukat és megóvják a hatalmukat. Azt gondolják: „Rendben van, hogy más véleményed van, de nem beszélhetsz róla tetszésed szerint – és még kevésbé veszélyeztetheted a hatalmam és a státuszomat. Ha valamit mondani akarsz, elmondhatod nekem négy szemközt. Ha a többiek előtt mondod, és presztízsveszteséget okozol nekem, akkor csak a bajt keresed, és el kell, hogy intézzelek!” Miféle beállítottság ez? Az antikrisztusok nem engedik, hogy mások szabadon beszéljenek. Ha van véleményük – akár az antikrisztusról, akár bármi másról –, nem hozhatják fel csak úgy találomra: figyelembe kell venniük az antikrisztus presztízst. Ha nem, akkor az antikrisztus ellenségként kezeli, megtámadva és kizárva őket. Miféle természet ez? Ez az antikrisztus természete. És miért cselekszik így? Nem engedi, hogy a gyülekezetben alternatív hangok szólaljanak meg. Nem engedi, hogy másként gondolkodók legyenek a gyülekezetben. Nem engedi, hogy Isten kiválasztottjai nyíltan közöljék az igazságot és tisztán lássák az embereket. A legjobban attól fél, hogy lelepleződik és tisztán fogják látni. Folyamatosan próbálja megszilárdítani a hatalmát és a státuszát az emberek szívében, és úgy érzi, hogy azt soha nem szabad megingatni. Soha nem tudna eltűnni semmit, ami veszélyezteti vagy érinti a büszkeségét, a hírnevét vagy a vezetői státuszát és értékét. Nem az antikrisztusok rosszindulatú természetének

megnyilvánulása ez? Nem elégednek meg a már meglévő hatalmukkal, hanem megszilárdítják, biztosítják, és örökös uralomra törekednek. Nemcsak mások viselkedését akarják irányítani, hanem a szívüket is. Az antikrisztusoknak ezek a módszerei teljes mértékben a hatalmuk és státuszuk megóvását szolgálják, és teljes egészében a hatalom megtartására irányuló vágyuk eredményei. Ha az antikrisztusok nyíltan és tisztességesen, az igazságnak megfelelően cselekednének, akkor miért félnének attól, hogy mások felszólalnak, más javaslatokat tesznek, és leleplezik őket? Azért, mert sötét indítékaik és bűntudat sújtotta lelkiismeretük van. Az antikrisztusok tudják, hogy sok gonosz tettet követtek el, és mihelyt lelepleződnek, nemcsak hogy nehéz lenne megőrizni a státuszukat, de annak is fennállna a veszélye, hogy kitakarítják vagy kizárják őket. Ezért nem sajnálják az energiát, hogy másokat korlátozzanak és akadályozzanak, hogy ne legyenek képesek közölni az igazságot és tisztán látni. Különösen azok az emberek a tüskék az antikrisztus oldalában, akiknek erős az igazságérzetük, vagy akik le merik leplezni a gonosz embereket, és állandó bosszúságot jelentenek a számára. Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy ha az igazságérzettel rendelkezőket térdre kényszerítik és lejárátják, senki sem meri majd többé leleplezni őket, és nem lesznek többé eltérő hangok – mindez biztonságérzetet ad az antikrisztusnak. Ez az antikrisztus következetes taktikája. Egyáltalán nem enged a hatalma szorításán, és soha nem lazít a hatalom megszilárdítására irányuló erőfeszítésein – minden mondata és minden tette a hatalma és státusza megóvását célozza. Ez különösen igaz akkor, ha jelen van egy másként gondolkodó, és az antikrisztus meghallja, hogy a másként gondolkodó mondott róla valamit, vagy kritizálta a háta mögött. Ilyenkor rövid úton megoldja az ügyet, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy egy éjszakát nem alszik és egy napig nem eszik. Hogyan képes ilyen erőfeszítéseket tenni? Azért, mert úgy érzi, hogy a státusza veszélyben van, és megkérdőjelezték. Úgy érzi, hogy ha nem cselekszik így, akkor a hatalma és a státusza veszélybe kerül – mihelyt a gonosz cselekedetei és a botrányos viselkedése lelepleződik, akkor nemcsak hogy nem tudja megtartani a státuszát és a hatalmát, hanem ki is takarítják vagy kizárják a gyülekezetből. Ezért gondolkodik kétségbeesett türelmetlenséggel azon, hogyan lehetne eltussolni a dolgot és eloszlatni minden rá leselkedő rejtett veszélyt. Csak így tudja megtartani a státuszát. Az antikrisztusok számára a státusz az élet lehelete. Amint azt hallják, hogy valaki le fogja őket leplezni vagy jelenteni fogja őket, rettegnek és nyugtalanok. Félnek, hogy a következő napon elveszítik a státuszukat, és soha többé nem élvezhetik a státusz által biztosított kiváltság érzését vagy a státusból származó előnyöket. Félnek, hogy többé senki sem fog engedelmeskedni nekik vagy követni őket, hogy senki sem fogja a kegyeiket keresni vagy a parancsaikat teljesíteni. De ami a legelviselhetetlenebb számukra, az nemcsak az, hogy elveszítik a státuszukat és a hatalmukat, hanem az is, hogy akár ki is takaríthatják vagy kizárhatják őket. Ha így történne, akkor egy pillanat alatt elveszne minden előny és kiváltságérzet, amelyet a státusz és a hatalom adott nekik, valamint az Istenben való hit által szerzett áldások és jutalmak reménye. Ez a lehetőség az, amit a

legnehezebb elviselniük. Mihelyt elveszítik a hatalom és a státusz által nyújtott előnyöket és kiváltságérzetet, a jó napjaik véget érnek. Emellett mivel sok gonosz cselekedetet követtek el, katasztrófa éri őket, és Isten büntetését várják.

Mi az a másként gondolkodó? Kik azok az emberek, akiket az antikrisztus másként gondolkodóknak tekint? Legalábbis azok, akik nem veszik komolyan az antikrisztust mint vezetőt, vagyis nem néznek fel rá, nem imádják, hanem hétköznapi emberként kezelik. Ez az egyik fajta. Aztán ott vannak azok, akik szeretik az igazságot, az igazságra törekednek, beállítottságuk megváltoztatására törekednek, és az Isten iránti szeretetre törekednek. Ők az antikrisztusétól eltérő utat járnak, és az antikrisztus szemében másként gondolkodók. Vannak még mások is? (Azok, akik mindig javaslatokat tesznek az antikrisztusoknak, és le merik őket leplezni.) Az antikrisztus bárkit másként gondolkodónak tekint, aki javaslatokat mer tenni neki és le meri leplezni, vagy akinek a nézetei eltérnek az övéitől. És van egy másik fajta is: akinek a képességei és az adottságai felérnek az antikrisztuséival, aki hasonlóképpen képes beszélni és cselekedni, vagy akit maga felett állónak lát – aki képes tisztán látni. Az antikrisztus számára ez elfogadhatatlan fenyegetés a státuszára. Az ilyen emberek gondolkodnak leginkább másként, mint az antikrisztus. Az antikrisztus nem meri alábecsülni az ilyen embereket, és a legkevesbé sem enged az éberségéből. Úgy tekint rájuk, mint tuskékre az oldalában, mint állandó bosszúságra. Mindig éber és óvatos velük szemben, és elkerüli őket mindenben, amit tesz. Különösen akkor, amikor az antikrisztus látja, hogy egy másként gondolkodó tisztán fogja őt látni és le fogja leplezni, különleges pánik keríti hatalmába. Kétségbeesetten igyekszik kizárni és megtámadni az ilyen másként gondolkodót, és addig nem elégszik meg, amíg ki nem takarítja az egyházból. Ilyen gondolkodásmóddal és ilyen dolgokkal teli szívvel miféle dolgokra képes? Ellenséggént kezelné ezeket a testvéreket, és azon gondolkodna, hogy miként lehetne őket megbuktatni és megszabadulni tőlük? Bizonyára így tenne. Ugye azon törné a fejét, hogyan lehetne a másként gondolkodókat térdre kényszeríteni, és mindenre képes lenne, hogy legyőzze őket? A másként gondolkodókat térdre kényszeríteni azt jelenti, hogy az antikrisztus mindenkit rávesz arra, hogy rá hallgasson, hogy senki ne merjen mást mondani vagy más véleményen lenni – nemhogy leleplezni őt. A másként gondolkodó legyőzése azt jelenti, hogy az antikrisztus bemártja és elítéli őt. Hamis benyomásokat kelt, hogy a másként gondolkodóból bolondot csináljon, megmetszesse, aminek következtében a hírneve mélypontra kerül. Nem a gonosz cselekedetek legsúlyosabb formája az ilyesmi? Nem sérti-e ez Isten természetét? Egy antikrisztusnak számos eszköze és módszere van a másként gondolkodók megtámadására és kizárására. A nyilvános konfrontáción és cáfolaton kívül a leghatásosabb eszköze az, hogy magához vonzza és beszervezi a másként gondolkodókat, hogy mindannyian rá hallgassanak. Ha a másként gondolkodók nem hallgatnak rá, az antikrisztus elnyomja, megtorlásban részesíti és lejáratja őket, ugyanúgy, ahogyan a nem hívők bánnak el a politikai ellenfeleikkel. Ilyen gonoszak és kegyetlenek az antikrisztusok. Néha azonban az antikrisztusok nyájas megközelítést alkalmaznak, hogy magukhoz vonzzák az

embereket. Ha például van egy másként gondolkodó, akinek a véleménye nem egyezik az övékkel, akkor megnézik, mit szeret az illető, hol vannak a gyenge pontjai, és mindenféle megvetendő eszközt használnak, hogy térdre kényszerítsék. Az is lehet, hogy engedékenységet színlelnek, és beismerik a hibáikat a másként gondolkodó előtt, vagy mindent megtesznek, hogy a másként gondolkodónak előnyöket szerezzenek és megfeleljenek neki. Olyan is van, hogy az antikrisztus közeli barátai meggyőzik a másként gondolkodót, ő pedig utána úgy tesz, mintha az igazságról beszélne a másként gondolkodóval, és azt mondja: „Tökéletes párt alkotunk a gyülekezeti munka végzéséhez. A jövőben fele-fele arányban tudunk osztozni ezen a gyülekezeten. Bár én vagyok a vezető, meg fogom hallgatni bármely javaslatodat. Valójában én vagyok az, aki együtt fog működni veled.” Ha a másként gondolkodó olyan személy, aki nem érti az igazságot, akkor az antikrisztusnak könnyű lesz beszervezni. Akik értik az igazságot, azok rögtön átlátnak ezen, és azt mondják: „Világos, hogy ez itt egy cselszövő. Nem nyíltan támad, hanem trükköt vet be – kemény taktika helyett nyájasan közelít.” Az antikrisztus számára a másként gondolkodó fenyegetést jelent a státuszára és a hatalmára. Bárki is fenyegeti a státuszukat és a hatalmukat, az antikrisztusok mindent megtesznek, hogy „elintézzék”. Ha ezeket az embereket igazán nem lehet térdre kényszeríteni vagy beszervezni, akkor az antikrisztusok megbuktatják vagy kitakarítják őket. A végén az antikrisztusok elérik céljukat: abszolút hatalommal rendelkeznek, és saját törvényeik szerint élnek. Ez az egyik olyan technika, amelyet az antikrisztusok szokás szerint alkalmaznak státuszuk és hatalmuk fenntartására – megtámadják és kizárják a másként gondolkodókat.

Honnan erednek az antikrisztusok másként gondolkodók elleni támadásának és kizárásának módszerei, megnyilvánulásai, indítékai és forrásai? (A Sátántól.) Pontosabban az ember ambícióiból és vágyaiból, valamint a Sátán természetéből erednek. Mi tehát az antikrisztus célja? Célja a hatalom megszerzése, az emberek szívének irányítása és a státuszából származó előnyök élvezete. Ez teszi az igazi antikrisztust azzá, aki. A két kérdéskör, azaz az emberek szívének megnyerése, valamint a másként gondolkodók megtámadása és kizárása szempontjából hogyan értelmezi az antikrisztus a „vezető” szó jelentését és a vezető szerepét? Úgy hiszi, hogy a vezető olyasvalaki, aki hatalommal és státusszal rendelkezik, akinek hatalmában áll parancsolni, magához vonzani, félrevezetni, fenyegetni és irányítani az általa vezetett embereket. Így értelmezi a „vezető” szót. Amikor tehát vezetői szerepben van, akkor ezeket a taktikákat alkalmazza a munkája során, és így végzi a kötelességeit. Akkor mit csinál valójában, amikor a kötelességeit végzi? Nyugodtan kijelenthetjük, hogy gonosz tetteket követ el, pontosabban létrehozza saját független királyságát, verseng Istennel a választott népért, az emberek szívéért és a státuszért. Isten helyét akarja átvenni az emberek szívében, hogy az emberek imádják. Ti nem tápláltok gyakran ilyen szándékokat és motivációkat, és nem tanúsítotok ilyen viselkedést és gyakorlatot? Nem tártjátok-e gyakran fel ezeket a sátáni beállítottságokat? (De igen.) Mennyire lehet súlyos ezeknek a sátáni beállítottságoknak a feltárása? Elérte azt a pontot, ahol nem tudtok uralkodni magatokon?

Amikor ez történik, képesek vagytok némi tudatosságra, önuralomra és fegyelemre? (Igen.) Mondjátok meg Nekem, van-e valaki, aki egyáltalán nem vágyik a hatalomra? Van-e valaki, aki nem szereti a hatalmat? Van-e valaki, aki nem sóvárog a státusból származó előnyök után? Nem, nincs. Mi ennek az oka? Az, hogy az embereket mind megrontotta a Sátán; mindannyian sátáni természetűek. Az egyik dolog, ami minden emberben közös, az, hogy szereti a hatalmat, a státuszt, és élvezzi a státusz előnyeit. Ez egy olyan vonás, amely minden emberben közös. Akkor tehát miért tekintünk egyes embereket antikrisztusnak, míg mások csupán az antikrisztusi beállítottságot tárják fel vagy az antikrisztus útját járják? Milyen különbségek vannak e két csoport között? Először az emberi mivoltukban meglévő különbségről fogok beszélni. Van-e az antikrisztusoknak emberi mivoltuk? Mi a különbség az antikrisztus útját járó embereknek és maguknak az antikrisztusoknak az emberi mivolta között? (Az antikrisztusoknak nincs lelkiismeretük és józan eszük, nincs emberi mivoltuk, míg az antikrisztusok útját járó embereknek még van egy kis lelkiismeretük és józan eszük. Még elfogadhatják az igazságot, elfogadhatják Isten ítéletét és fenyítését, és valódi bűnbánatot is tanúsíthatnak.) A bűnbánat tanúsítása egy megkülönböztető jegy. Tudnak-e az antikrisztusok bűnbánatot tanúsítani? (Nem, nem tudnak.) Az antikrisztusok a legcsekélyebb mértékben sem fogadják el az igazságot: még ha falba is ütköznek, nem fognak bűnbánatot tanúsítani. Soha nem fogják megismerni önmagukat. Amikor az emberi mivotról van szó, van egy másik dolog, amiben az antikrisztusok útját járó emberek különböznek az antikrisztusoktól, mégpedig az átlagos jó ember és a gonosz ember közötti különbség. A jó emberek lelkiismerettel és józan ésszel mondanak és tesznek dolgokat, míg a gonosz embereknek nincs lelkiismeretük és józan eszük. Amikor a gonosz emberek valami rosszat tesznek és lelepleződnek, nem együttműködőek: „Nahát, még ha mindenki tudja is, tudnak bármit is tenni ellene? Azt teszek, amit akarok! Nem érdekel, hogy ki leplez le vagy kritizál. Mit is tehetne velem bárki?” Bármennyi rosszat is tesz egy gonosz ember, nem érez szégyent. Amikor egy átlagos ember valami rosszat tesz, leplezni akarja és el akarja tussolni. Ha valaki végül leleplezi, túlságosan szégyelli magát ahhoz, hogy bárkivel szembenézzen, és még csak élni sem akar tovább: „Ó, hogy tehettem ilyet? Igazán szégyentelen vagyok!” Rendkívüli büntudatot érez, sőt átkozza magát, és megesküszik, hogy soha többé nem tesz ilyesmit. Ez a fajta viselkedés bizonyítja, hogy van benne szégyenérzet, hogy még mindig van benne némi emberi mivolt. Aki szégyentelen, annak nincs lelkiismerete és józan esze – és minden gonosz ember szégyentelen. Egy gonosz ember bármilyen rossz tettet követ is el, nem fog elvörösödni az arca vagy felgyorsulni a szívverése. Továbbra is gátlástalanul fogja védeni a tetteit, a negatív szempontokat pozitívvá torzítja, és úgy beszél a rossz tettekről, mintha jók lennének. Van az ilyen embernek szégyenérzete? (Nincs.) Ha ilyen a hozzáállása, akkor vajon igazán bűnbánatot tanúsít-e a jövőben? Nem, egyszerűen továbbra is úgy fog viselkedni, ahogyan eddig is. Ez azt jelenti, hogy szégyentelen – a szégyentelenség pedig azt jelenti, hogy nincs lelkiismerete és józan esze. Akiknek van lelkiismeretük és józan

eszüik, azok túlságosan szégyellik magukat ahhoz, hogy bárkivel szembenézzenek, miután lelepleződik, hogy valami rosszat tettek, és soha többé nem tesznek így. Miért van ez? Mert úgy érzik, hogy ez egy szégyenletes dolog volt, és túlságosan tele vannak szégyennel ahhoz, hogy bárkivel szembenézzenek: van egyfajta szégyenérzet az emberi mivoltukban. Nem ez a normális emberi mivolt minimális mércéje? (De igen.) Lehet-e még embernek nevezni valakit, aki szégyent sem érez? Nem lehet. Van-e normális elméje annak, aki nem érez szégyent? (Nincs.) Nincs normális elméje, nemhogy pozitív dolgok iránti szeretete. Számára a lelkiismeret és a józan ész túl magas mérce, amelyet nem ér el. Nos, mi a legalapvetőbb különbség az antikrisztusok és azok között, akik az antikrisztusok útján járnak? Amikor az antikrisztus lényegét birtokló személyt valaki más leleplezi, mert Istennel verseng a státuszért, akkor nem fogja azt gondolni, hogy rosszat tett. Később nemhogy nem fogja levonni a tanulságokat és nem fordul Istenhez, hanem amint lehetősége lesz, hogy vezetőnek vagy dolgozónak válasszák meg, továbbra is versengeni fog Istennel a státuszért. Ugyanúgy folytatja, mint korábban, és hamarabb halna meg, mint hogy megtérjen. Van ezeknek az embereknek bármiféle racionalitásuk? (Nincs.) És akik nem rendelkeznek racionalitással, érznek-e bármi szégyent? (Nem.) Az ilyen embereknek nincs racionalitásuk és nincs szégyenérzetük. Amikor a normális emberi mivolttal, lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek hallják, hogy mások azt mondják róluk, hogy Istennel versengenek a státuszért, azt fogják gondolni: „Ó, ne, ez komoly dolog! Én Isten követője vagyok! Hogyan versenghetnék Vele a státuszért? Micsoda szégyen, hogy Istennel versengek a státuszért! Mennyire tompa, mennyire ostoba, mennyire esztelen lettem, hogy ezt teszem! Hogyan tehettem ilyet?” Zavarba jönnek és szégyenkezni fognak amiatt, amit tettek, és amikor hasonló helyzetekkel szembesülnek, a szégyenérzetük megfékezi a viselkedésüket. Minden ember természetlényege a Sátán természetlényege – de azoknak, akik a normális emberi mivolt ésszerűségével rendelkeznek, van szégyenérzetük, és ez megfékezi a viselkedésüket. Ahogyan az ember fokozatosan elmélyül az igazság megértésében, és ahogyan Isten ismerete és megértése, valamint az igazságnak való alávetettség mélyebbé válik, nem ez a szégyenérzet lesz többé a minimális küszöb. Az igazság és az istenfélő szívük egyre inkább visszafogja őket. Folyamatosan fejlesztik magukat, és egyre inkább az igazságnak megfelelően cselekednek. Az antikrisztusok ugyanakkor az igazságra fognak törekedni? Egyáltalán nem fognak. Nem rendelkeznek normális emberi józan ésszel. Nem tudják, mit jelent az igazságra való törekvés, idegenkednek az igazságtól, és egy cseppnyi szeretet sincs bennük iránta – így hogyan is törekedhetnének az igazságra? Az igazságra való törekvés a normális emberi mivolt szükséglete. Csak azok fogják szeretni az igazságot és fognak rá törekedni, akik éheznek és szomjaznak az igazságosságra. Akik nem rendelkeznek normális emberi mivolttal, azok soha nem fognak az igazságra törekedni.

Azok, akik az antikrisztus útját járják, különböznek a valódi antikrisztusoktól. Vannak, akik látják, hogy tele vannak az antikrisztus beállítottásaival. Hírnévre, haszonra és státuszra törekednek. Ezt becsülik mélyen, és soha nem képesek elengedni. Szilárdan

hiszik, hogy az antikrisztus természetével rendelkeznek, és nem lehet őket megmenteni. Ha nem ismered igazán magadat, és nem tudod, hogy antikrisztus vagy gonosz ember vagy-e, akkor el kellene gondolkodnod azon, hogy van-e benned bármi szégyenérzet, illetve -érzés vagy sem. Ha nincs, akkor veszélyben vagy, és azt lehet mondani, hogy a gonosz ember, illetve az antikrisztus természetlénnyel rendelkezel. Még ha most nem is vagy antikrisztus, a jövőben azzá válhatsz. Akik nem törekednek az igazságra, a legkevesbé arra hajlandóak, hogy elgondolkodjanak és megismerjék önmagukat. Azt mondják: „Nem érdekel, ki nevez antikrisztusnak. Ki nem szereti a hírnevet, a hasznát és a státuszt? Bárki, aki azt mondja, hogy nem szereti a hírnevet, a hasznát és a státuszt, az hazudik. Van-e olyan ember, aki státusszal rendelkezik, de nem élvezi az előnyeit? Csak egy bolond lenne ilyen. Rátermettségnek azt nevezzük, ha képesek vagyunk élvezni a státusz előnyeit!” Miféle ember mond ilyen dolgokat? Nem olyasvalaki, aki idegenkedik az igazságtól? Az ilyen ember kezelhetetlenül makacs – vajon meg lehet-e menteni? Egyáltalán nem lehet megmenteni, mert Isten nem menti meg a gonosz embereket. Az ilyen emberek a Sátán fajzata, vadállatok. Néhány ember nem tudja, hogy üdvözülhet-e Isten által. Ebben az esetben, amikor Isten szavai leleplezik a természetlénnyed és a romlott beállítottságodat, figyeld meg, hogy érzed-e ezt és szégyelled-e magadat belül, és úgy gondold-e, hogy amit Isten leleplez, az a valódi éned, ami szégyenérzetet okoz, és úgy érzed, hogy nincs hová rejtőznöd. Jó dolog, ha van ilyen szégyenérzeted, ha ez a tudatosságod megvan. Olyanok is vannak, akik azt mondják: „Isten szavai alaposan lelepleztek. Túlságosan szégyellem magam ahhoz, hogy bárkivel szembenézzek, és nincs hová rejtőznöm. Úgy gondolom, hogy a pokolra kellene kerülnöm, hogy nem érdemlem meg Isten üdvösségét. A negativitásom olyan mértékű, hogy még azt sem hiszem, hogy megérdemlem az életet. Egyszerűen meg kellene halnom, hogy mindennek vége legyen.” Jó vagy rossz dolog így érezni? Jó dolog. Némelyek nem értik, és azt mondják: „Hogyan lehetne ez jó dolog?” (Ez azt mutatja, hogy ennek az embernek van szégyenérzete.) Nem a szégyenérzet határozza meg. Az ilyen érzés mindenekelőtt azt jelenti, hogy legalább megérted Isten szavait. Másodsorban pedig mi az alapja az önismeretnek? (Isten szavainak elfogadása.) Így van. Elismered, hogy Isten szavai az igazság, ami azt jelenti, hogy Isten szavait használd mérceként annak felméréséhez, hogy meg lehet-e menteni téged, és hogy milyen ember vagy – már az Ő szavait tetted az önértékelés mércéjévé. Ez bizonyítja, hogy valóban hiszel bennük. Csak akkor tekintheted az Ő szavait igazságnak, az önértékelés mércéjének, amikor valóban hiszel Istenben. Aki így tesz, annak van esélye arra, hogy megmentésék – ez nem olyan egyszerű, mint hogy van-e valakinek szégyenérzete.

Ami pedig ezt a megnyilvánulást illeti – hogy az antikrisztusok megtámadják és kizárják a másként gondolkodókat –, már volt szó a „másként gondolkodó” szó meghatározásáról. Mely emberek tartoznak tehát e kifejezés hatálya alá? Elsősorban azok, akiknek más nézeteik vannak a dolgokról, mint az antikrisztusoknak, és akik más utakon járnak, mint ők. Az antikrisztusok szemében ezek az emberek mind másként

gondolkodókká válnak, és az antikrisztusok támadásainak célpontjai. Az antikrisztusok úgy hiszik, hogy a másként gondolkodók megtámadása és kizárása tökéletesen indokolt, hogy ez Isten házának munkáját és a gyülekezeti élet megóvását szolgálja, holott valójában ez a saját státuszuk és hatalmuk megóvásának eszköze és módszere. Egyáltalán nem szolgálja Isten háza munkájának megóvását, és még kevésbé tartja fenn a gyülekezeti élet normális rendjét Isten választottjai számára. Az itt említett másként gondolkodók közül néhányan olyan emberek, akik az igazságra törekednek. Ebben biztosak lehetünk, mert az antikrisztusok az igazságra törekvő emberek ellen vannak, és csak azok képesek felismerni az antikrisztusokat, akik az igazságra törekednek.

2019. január 22.

Harmadik tétel: Kizárják és támadják azokat, akik az igazságra törekednek

A harmadik technika, amelyet az antikrisztusok az emberek irányítására használnak: kizárják és támadják azokat, akik az igazságra törekednek. Vannak, akik szeretik a pozitív dolgokat, az igazságosságot, a világosságot és az igazságban vállalt közösséget. Gyakran keresnek olyan testvéreket, akik az igazságra törekednek és keresik az igazságot, hogy közösséget vállaljanak velük. Egy antikrisztus indulatai fellángolnak, ha ezt látják. Mindenki szálla a szemében és túske az oldalában, aki az igazságra törekszik. Mindenkit, aki az igazságra törekszik, a támadásai, a kizárása és a zaklatása céltáblájává tenne. Természetesen egy antikrisztus nem csak brutális, kegyetlen taktikával támadja ezeket az embereket, amely elég nyilvánvaló ahhoz, hogy az emberek átlássanak rajta. Az igazság közlésének a modorát ölti fel, néhány szóval és doktrínával ítéletet mond az emberek felett, és lecsap rájuk. Ez elhiteti az emberekkel, hogy amit tesz, az helyes és észszerű, hogy segítőkész – hogy semmi baj nincs azzal, amit tesz. Mik ezek a „helyes és észszerű” módszerek? (Isten szavait idézi, hogy ítéletet mondjon az emberek felett és lesújtson rájuk.) Helyes: Isten szavait idézi, hogy leleplezze az embereket és ítéletet mondjon felettük. Ez a leggyakoribb módszere. A felszínen ez a beszédmód tisztességesnek, észszerűnek és teljesen helyénvalónak tűnik, de nem az a belső szándéka, hogy mások javát szolgálva segítsen, hanem hogy leleplezze őket, ítéletet mondjon felettük, elítélje és lealacsonyítsa őket. Ez az, amit feltétlenül el akar érni. Tehát a probléma ott van, ahonnan az illető kiindul. Az éles szemű emberek láthatják, hogy ezt azért teszik, mert azok az emberek törekednek az igazságra és szeretik az igazságot, ezért fenyegetést jelentenek az antikrisztusra. És miből áll ez a fenyegetés? Milyen módon akadályozza az ő igazságszeretetük az antikrisztust? (Átlátnak rajta és tisztán látják.) Így van. A legnagyobb fenyegetés, amit ezek az igazságszeretők jelentenek az antikrisztusra nézve, az, hogy képesek tisztán látni minden rosszat, amit az antikrisztus tesz, bármi legyen is az. Átlátnak a lényegéig, és bárhol, bármikor leleplezhetik, jelenthetik és napvilágra hozhatják, majd elítélhetik és elutasíthatják, és kitakaríthatják az egyházból. Ha ez megtörténne, akkor örökre elveszítené a státuszát és a hatalmát, és semmi esélye nem lenne az áldásra. Ezért egy antikrisztus számára a másként gondolkodókon kívül ezek az igazságra törekvő emberek jelentik a legnagyobb fenyegetést.

Azonfelül, hogy kívülről helyesnek látszó módon Isten szavainak közlését használják fel arra, hogy az igazságra törekvő emberekre lecsapjanak és ítéletet mondjanak felettük, az antikrisztusok még drasztikus lépéseket is tesznek ellenük. Milyen drasztikus lépések ezek? Például a kontextustól függetlenül kihasználják egy vezető vagy dolgozó pillanatnyi vétkét, tekintet nélkül arra, hogy az illető tanult-e belőle és bűnbánatot tudott-e tanúsítani, és attól, hogy olyasvalaki-e, aki az igazságra törekszik. Felnagyítják a vétek jelentőségét, hogy ítéletet mondjanak az illető felett, elítéljék és kitakarítsák. Az

antikrisztusok úgy gondolják, hogy ahhoz, hogy megszabaduljunk a fűtől, ki kell irtani a gyökereit, és ezért az ilyen embereket kitakarítják az egyházból, hogy ne jelentsenek veszélyt az antikrisztusok státuszára. Minden gonosz ember és antikrisztus ügyesen megragad olyan dolgokat, amelyeket a vezetők és a dolgozók ellen fel lehet használni, és ezt követően hamis vezetőként és antikrisztusként ítélik el őket. Nem kis vád! A vezetőket és a dolgozókat Isten választott népe választja ki; miért ragadnál meg mindig olyan dolgokat, amelyeket felhasználhatsz ellenük? Mi a célod azzal, hogy ily módon fogást találsz rajtuk? Az, hogy le akarod váltani ezeket a vezetőket? Mihelyt egy gonosz ember megvádolt egy vezetőt vagy dolgozót azzal a vétséggel, hogy hamis vezető és antikrisztus, bajt jelent, ha ezután élő példákat tud felsorolni, és el tudja hitetni Isten választott népével, hogy mindez megfelel a tényeknek. Azt a vezetőt vagy dolgozót könnyen ki lehet takarítani az egyházból. Hamis vezetőnek vagy antikrisztusnak lenni olyan nagy vétség, hogy amint a vétség bebizonyosodik, a vádlottat elítélik, istenhitben eltöltött idejének pedig vége. Ez egyszerűen tönkreteszi, nem igaz? Milyen gonosz dolog ez! Mi több, ha az antikrisztus ezután megragadja a lehetőséget, hogy megválasztassa magát vezetőnek, és átveszi a gyülekezet irányítását, akkor Isten választott népe nem kerül-e majd az antikrisztus irányítása alá? Nem válik-e akkor a gyülekezet az antikrisztus királyságává? (De igen.) Ez súlyos veszély! Van-e más technikájuk a gonosz embereknek és az antikrisztusoknak arra, hogy megtámadják és kizárják azokat, akik az igazságra törekednek? Nem küldik-e egyesek az igazságra törekvő testvéreket a legveszélyesebb helyekre dolgozni, hogy megragadják a hatalmat és megszilárdítsák a saját helyzetüket? Azt mondják: „Van egy újonnan alapított gyülekezet, sok testvérrel, akik újak a hitben. Nem rendelkeznek alapokkal, és kevés a bölcsességük. Szükségük van valakire, aki érti az igazságot, hogy öntözze és ellássa őket. Te megérted a víziók igazságát: ezeknek az új hívőknek szükségük van olyasvalakire, mint te, aki megöntözi őket. Senki más nem képes erre.” És ezzel az antikrisztus egy komoly rejtett fenyegetéstől szabadul meg. Vajon az illető valóban azért tesz így, hogy az adott személy a gyülekezetet vezesse és ellássa? (Nem.) Nem. Azért tesz így, mert az a hely egy ellenséges, veszélyes környezet. Veszélyes helyre küldi ezt az embert, hogy ott végezzen gyülekezeti munkát, és alig várja, hogy elragadja a nagy vörös sárkány. Ha ezt az embert elkapják, nem marad senki, aki veszélyeztetné az antikrisztus státuszát, és átveheti a gyülekezet irányítását. Nem ez az ő taktikája? Azzal az ürüggyel küldi el ezt az embert, hogy nagyon alkalmas az új hívők öntözésére, és így senki sem láthatja aljas szándékait. Hát nem okos dolog ez tőle? És a testvérek azt gondolják, hogy az antikrisztus okos és bölcs, amiért ilyen lépéseket tesz – hogy Isten szándékainak megfelelő személy, de kiderül, hogy az antikrisztus becsapta és elvakította őket. Az antikrisztusnak ez a technikája egészen korrektnek tűnik. Senki sem látja tisztán, hogy valójában mi történik, és végül mindenkit félrevezet. Azok az emberek, akiket félrevezet, azt gondolják, hogy amit az antikrisztus tesz, az tisztességes és észszerű, hogy a munka iránti törődésből teszi – de senki sem lát át a szándékán. Az antikrisztusok elvetemültek, nem igaz? Oda

kényszerítenek téged, ahol veszély van, és azt mondják maguknak: „Nem az igazságra törekszel? És nem ellenem cselekszel-e? Nem látsz-e mindig tisztán engem, és nem ragadsz-e meg dolgokat, hogy felhasználj őket ellenem? Ám legyen: megragadom ezt az alkalmat, hogy gyorsan eltávolítsalak innen. Az lenne a legjobb, ha elkapnának – soha többé nem állnál talpra!” Az biztos, hogy a gyülekezeten belül azokat csalják leginkább csapdába és üldözik az antikrisztusok, akik legjobban törekednek. Hogyan tekintenek az antikrisztusok ezekre az emberekre, amikor üldözik és kizárják őket? Azt mondják magukban: „Ezek az emberek mindig prédikációkat hallgatnak; értenek néhány igazságot. Nem tehetek semmit az ellen, hogy hallgassák: a prédikációkat mindenki hallgathatja, így nem találhatok arra okot, hogy ne hagyjam, hogy hallgassák. De tegyük fel, hogy megengedem nekik, hogy hallgassák – mivel sok minden, ami ezekben a prédikációkban elhangzik, leleplezi a hamis vezetőket és az antikrisztusokat, vajon jól fog-e nekem jönni, ha eleget hallanak, és megértésre és tisztánlátásra tesznek szert? A végén előbb-utóbb le kell mondanom a vezetői pozíciómról, nem igaz? Ez nem lesz így jó. Nekem kell megtennem az első lépést.” Amint egy antikrisztusnak ilyen szándéka van, máris a tettek mezejére lép. Kevesen lennének képesek felismerni egy antikrisztust, ha nem értenék az igazságot. Miért van az, hogy az antikrisztusok megúszhatják, míg az igazságra törekvő emberek áldozattá válnak? Egy oka biztosan van ennek: lehet, hogy ezeknek az embereknek a szíve mélyén van némi szeretet az igazság és a pozitív dolgok iránt, és lehet, hogy van bennük némi szándék, hogy az igazságra törekedjenek, de egyszerűen túl gyávák. Nem értik az igazságot, hiányzik a tisztánlátásuk, és rendkívül ostobák. Nem látnak át az antikrisztus lényegéig, és soha nem tudják rávenni magukat, hogy leleplezzék az antikrisztust. Ez lehetővé teszi az antikrisztus számára, hogy megtegye az első lépést, és ezzel kárt okozzon nekik. Ha ez lesz az eredmény, vagy erre vezetnek a dolgok, hogyan fog ez megtörténni? Nem teszi-e tönkre őket az antikrisztus? (De igen.) Milyen tanulságot kell levonniuk azoknak, akik az igazságra törekednek? Milyen hozzáállást kell tanúsítaniuk az embereknek azzal kapcsolatban, hogyan kezeljenek egy vezetőt vagy egy dolgozót? Ha az, amit egy vezető vagy dolgozó tesz, helyes és összhangban van az igazsággal, akkor engedelmeskedhetsz neki. Ha az, amit tesz, helytelen és nincs összhangban az igazsággal, akkor nem szabad engedelmeskedned neki. Leleplezheted, szembeszállhatsz vele, és másik véleménynek adhatsz hangot. Ha nem képes tényleges munkát végezni, vagy olyan gonosz dolgokat cselekszik, amelyek zavart okoznak a gyülekezeti munkában, és feltárul az a tény, hogy ő hamis vezető, hamis dolgozó vagy antikrisztus, akkor felismerheted, leleplezheted és jelentheted. Isten választott népe között azonban vannak, akik nem értik az igazságot, és különösen gyávák. Félnék attól, hogy a hamis vezetők és az antikrisztusok elnyomják és gyötrik őket, ezért nem merik betartani az alapelveket. Azt mondják: „Ha a vezető kirúg engem, végem van. Ha mindenkit rávesz, hogy leleplezzen vagy elhagyjon, akkor már nem fogok tudni hinni Istenben. Ha kizárnak a gyülekezetből, akkor Isten nem fog engem akarni, és nem fog megmenteni. És nem lesz-e hiábavaló a hitem?” Nem

nevetséges az ilyen gondolkodás? Van-e az ilyen embereknek igazi hite Istenben? Vajon egy hamis vezető vagy egy antikrisztus Istent képviseli, amikor kizár téged? Amikor egy hamis vezető vagy egy antikrisztus gyötör és kiutasít, az a Sátán műve, és semmi köze Istenhez. Amikor az embereket kitakarítják vagy kizárják a gyülekezetből, az csak akkor felel meg Isten szándékainak, ha az a gyülekezetnek és Isten egész választott népének közös döntése, illetve ha a kitakarítás vagy a kizárás teljes mértékben összhangban van Isten házának munkarendjével és Isten szavainak igazságalapelveivel. Hogyan jelenthetné az, hogy egy hamis vezető vagy antikrisztus kiutasított, azt, hogy nem üdvözülhetsz? Ez a Sátán és az antikrisztus általi üldöztetés, és nem jelenti azt, hogy Isten nem fog megmenteni. Az, hogy meg lehet-e menteni téged vagy sem, Istentől függ. Egyetlen emberi lény sem alkalmas eldönteni, hogy Isten megmenthet-e téged. Ezzel tisztában kell lenned. És a hamis vezető vagy antikrisztus általi kiűzetésedet úgy kezelni, mintha Isten űzött volna ki – ez vajon nem Isten félreértelmezése? De igen. És ez nemcsak Isten félreértelmezése, hanem lázadás is Isten ellen. Ez egyfajta istenkáromlás is. És nem tudatlanság és ostobaság Istent így félreértelmezni? Amikor egy hamis vezető vagy egy antikrisztus kizár, miért nem keresed az igazságot? Miért nem keresel valakit, aki érti az igazságot, hogy valamennyi tisztánlátásra tehessz szert? És miért nem jelented ezt a feletted állóknak? Ez azt bizonyítja, hogy nem hiszel abban, hogy az igazság uralkodik Isten házában. Azt mutatja, hogy nincs igaz hited Istenben, hogy nem vagy olyasvalaki, aki igazán hisz Istenben. Ha bízol Isten mindenhatóságában, miért félsz egy hamis vezető vagy antikrisztus megtorlásától? Vajon ő meghatározhatja a sorsodat? Ha képes vagy a tisztánlátásra, és felismered, hogy a cselekedetei ellentétesek az igazsággal, miért nem beszélsz Isten választott népével, azokkal, akik megértik az igazságot? Van szád – miért nem mersz hát felszólalni? Miért félsz annyira egy hamis vezetőtől vagy antikrisztustól? Ez azt bizonyítja, hogy gyáva vagy, semmirekellő, a Sátán kiszolgálója. Ha nem mered jelenteni a feletted állóknak, amikor egy hamis vezető vagy antikrisztus fenyeget, az azt mutatja, hogy téged már hatalmába kerített a Sátán, és hogy a szíved egy a hamis vezetővel vagy antikrisztussal. Hát nem a Sátán követése ez? Hogyan tartozhat valaki, aki ilyen, Isten választott népéhez? Világos és egyszerű: az ilyen söpredék. Mindazok, akiknek egy a szívük a hamis vezetőkkal és az antikrisztusokkal, soha nem jó emberek – ők gonosztevők. Az ilyen emberek az ördög csatlósainak születtek – a Sátán kiszolgálói, és menthetetlenek. Mindazok, akik nem merik leleplezni az antikrisztusokat, amikor látják, hogy gonoszságot követnek el, akik félnek attól, hogy megsértik az antikrisztusokat, akik még meg is védik őket és engedelmeskednek nekik – nem ostoba, tudatlan emberek? Ha teljesen tisztában vagy az igazságalapelvekkel, és mégis megsérted őket, sőt szövetséget és klikket alkotsz a gonosz emberekkel és antikrisztusokkal, akkor nem a Sátán cinkosaként és csatlósaként viselkedsz? Nem érdemled-e meg tehát, ha végül gonosz emberként és az antikrisztusok cinkosaként kezelnek? Ha hiszel Istenben, de ahelyett, hogy Istent követnéd, az antikrisztusokat követed és a csatlósukként vagy cinkosukként

cselekszel, akkor vajon nem a saját sírodat ásod-e meg, nem a saját halálos ítéletedet írod-e alá? Ha hiszel Istenben, de ahelyett, hogy alávetnéd magadat Istennek, engedsz Isten ellenségeinek – az antikrisztusoknak – és menedéket keresel náluk, és ennek eredményeként ezek az antikrisztusok manipulálnak és bántanak, akkor ezt saját magadnak köszönheted. Nem érdemled-e meg? Ha úgy kezeled az antikrisztust, mint a mesteredet, mint a vezetődet, mint egy vállat, amelyre támaszkodhatsz, akkor a Sátánhoz menekülsz, a Sátánt követed, ami azt jelenti, hogy eltévedtél, hogy rossz útra tértél, és ráléptél arra az útra, ahonnan nincs visszatérés. Hogyan kell viszonyulnod az antikrisztusokhoz? Le kell leplezned őket, és harcolnod kell ellenük. Ha csak egy páran vagytok, és túl gyengék vagytok ahhoz, hogy szembenézzetek az antikrisztusokkal, akkor egyesítsétek erőiteket több olyan emberrel, akik értik az igazságot, hogy jelentsétek és leleplezzétek ezeket az antikrisztusokat, és addig folytassátok, amíg ki nem takarítják őket. Hallottam, hogy az elmúlt két évben Isten választott népe a kontinentális Kína néhány lelkipásztori körzetében egyesült, hogy eltávolítsa a hamis vezetőket és az antikrisztusokat a hivatalukból. Bár néhány hamis vezető és antikrisztus döntéshozó csoportok élén állt, Isten választott népe mégis eltávolította őket. Isten választott népének nem kellett várnia a Fennvaló jóváhagyására. Az igazságalapelvek szerint képes volt azonosítani ezeket a hamis vezetőket és antikrisztusokat – akik nem végeztek valódi munkát, állandóan gyötörték a testvéreket, vadul viselkedtek és megzavarták Isten házának munkáját –, és rövid idő alatt elbántak velük. Néhányat kiszorítottak a döntéshozó csoportokból, néhányat kitakarítottak a gyülekezetből – és ez nagyszerű! Ez azt mutatja, hogy Isten választott népe már rálépett az Istenbe vetett hit helyes útjára. Isten választott népének néhány tagja már megértette az igazságot, és már egy kis érettséggel is rendelkezik, már nem irányítja és nem csapja be őket a Sátán, ki mernek állni, és harcolni mernek a Sátán gonosz erőivel. Ez azt is mutatja, hogy a hamis vezetők és az antikrisztusok erői már nincsenek fölényben az egyházban, ezért nem mernek többé ilyen arcátlanok lenni a szavaikban és tetteikben. Amint fény derül a mesterkedéseikre, valaki ott terem, hogy felügyelje, tisztán lássa és elutasítsa őket. Ez azt jelenti, hogy azoknak a szívében, akik valóban megértik az igazságot, az ember státusza, hírneve és hatalma nem játszik főszerepet. Az ilyen emberek nem tulajdonítanak jelentőséget az ilyen dolgoknak. Amikor valaki képes proaktívan keresni és közölni az igazságot, amikor elkezd újraértékelni és átgondolni, hogy milyen úton kellene járniuk az Istenben hívő embereknek, hogyan kellene bánniuk a vezetőkkel és a dolgozókkal, és elkezd elgondolkodni azon, hogy kit kellene követniük az embereknek, mely viselkedésformák jelentik az emberek követését és melyek Isten követését, akkor, miután több éven keresztül tapogatózott ezek után az igazságok után és megtapasztalta őket, amikor anélkül, hogy tudná, eljutott oda, hogy megértett néhány igazságot és képes tisztán látni – akkor tett szert egy kis érettségre. Aki képes minden dologban az igazságot keresni, az megfelelő útra lépett az Istenbe vetett hitben.

Jó dolog, jó esemény, hogy Isten választott népe képes tisztán látni és elutasítani a hamis vezetőket és antikrisztusokat. Egyes vezetők nem tudnak igazi munkát végezni. Csak bomlasztanak és zavart okoznak, olyannyira, hogy a gyülekezet életében nincs nyugalom. Minden testvér kellemetlennek találja, és végül elutasítja őket. Helyes-e így tenniük? (Igen.) Vannak mások, akiket vezetőnek választanak, és eleinte a testvérek azt mondják: „Őt választottuk, tehát együtt kell működnünk a munkájával.” Egy idő után kiderül, hogy rosszul választottak: az illető lelkesen hisz Istenben, de nincs szellemi megértése. Hajlamos a torzításokra, arrogáns és önelégült. Nem vitatja meg a dolgokat másokkal, és semmit nem tesz az alapelvek szerint, csupán meggondolatlanul cselekszik. Ez biztonsági problémákhoz vezet. A gyülekezet testvéreit folyamatosan letartóztatják, és a gyülekezet munkája súlyos veszteségeket szenved. A vezető nem tart önvizsgálatot, ráadásul önigazoló módon magyarázkodik, érvel a saját védelmében, és hárítja a felelősséget, végül a csoport visszavonja a hivatalából. Szerinted jól kezelték ezt a helyzetet? (Igen.) Igen, valóban! És miután az adott személyt elintézték, rögtön valaki mást választanak, és egy idő után mindenki számára nyilvánvaló, hogy ez a személy sokkal jobb, mint az a hamis vezető. Ez bizonyítja, hogy a csoportnak van tisztánlátása és a csoport fejlődött. Ez az a folyamat, amely által Isten választott népe fejlődik az életben. Ez teljesen normális. Hát azt gondoltad, hogy amikor az emberek ennyi évig hallgatják a prédikációkat, akkor mindannyian tisztán kezdenek látni, és minden vezető és dolgozó esetében helyesen döntenek – hogy akit választanak, az fogja betölteni a tiszteket? Ez így megy? (Nem.) Amikor az emberek nem értik meg az igazság alapelveit, akkor a vezető kiválasztásakor mindig arra figyelnek, hogy olyasvalakit válasszanak, akinek fürge az elméje, aki jól beszél, aki tehetséges. Csak akkor kezd kialakulni az emberek tisztánlátása, amikor egy idő után a tisztséget betöltő személyről kiderül, hogy hamis vezető vagy antikrisztus. Ezután már nem választanak újra ilyen személyt. Kit kell tehát pontosan választani, amikor vezetőket és dolgozókat választotok? Nincsenek meghatározott szabályok. Leginkább attól függ, hogy az illető megfelelő ember-e, és hogy az igazságra törekszik-e. Mindenesetre, ha valaki gonosz vagy antikrisztus, akkor nem szabad őt választanod, bármilyen ember is legyen. Ha mégis így teszel, akkor magad alatt vágod a fát. Nem így van? (De igen.)

Visszatérve az előbbi témához, vagyis hogy az antikrisztusok támadják és kizárják azokat, akik az igazságra törekednek, lényegében mindent elmondtunk, amit erről mondani lehet, nem igaz? Hogyan zárják ki és támadják az antikrisztusok azokat, akik az igazságra törekednek? Gyakran olyan módszereket használnak, amelyeket mások észszerűnek és megfelelőnek látnak. Akár az igazságról folytatott vitákat is arra használják, hogy fogást találjanak másokon, hogy másokat támadjanak, elítéljenek és félrevezessenek. Egy antikrisztus például úgy gondolja, hogy ha társai olyasvalakik, akik az igazságra törekednek, akkor fenyegethetik a státuszát. Az antikrisztus ezért magasröptű prédikációkat tart és szellemi elméleteket taglal, hogy félrevezesse az embereket, és elérje, hogy nagyra tartsák. Ily módon lekicsinyelheti és elnyomhatja a

társait és a kollégáit, és azt éreztetheti az emberekkel, hogy bár vezetőjük társai olyan emberek, akik az igazságra törekednek, képesség és tehetség tekintetében nem érnek fel a vezetőjükhöz. Egyesek még azt is mondják: „A mi vezetőnk prédikációi magasröptűek, és senki sem ér fel hozzá.” Egy antikrisztust rendkívül elégedetté tesz, ha efféle megjegyzést hall. Magában ezt gondolja: „A társam vagy, nem rendelkezel néhány igazságvalósággal? Miért nem tudsz olyan ékesszólóan és emelkedetten beszélni, mint én? Most alaposan megszégyenültél. Hiányzik belőled a képesség, mégis versengeni mersz velem!” Ezt gondolja az antikrisztus. Mi az antikrisztus célja? Minden lehetséges eszközzel megpróbál elnyomni és lekicsinyelni másokat, valamint mások fölé helyezni magát. Így kezel egy antikrisztus mindenkit, aki az igazságra törekszik vagy vele együttműködik. Bármit is tesz egy antikrisztus, a saját hatalma és státusza áll a középpontban, és az a célja, hogy elnyerje mások megbecsülését és imádatát. Nem engedi, hogy bárki felülmúlja. Bárki, aki jobb nála, az lekicsinylésre, kizárásra és elnyomásra van ítélve. Az antikrisztusoknak indítékai és céljai vannak minden eszköz mögött, amelyet az igazságra törekvőkkel szemben alkalmaznak. Ahelyett, hogy Isten házában munkáját igyekeznének megóvni, céljuk inkább saját hatalmuk és státuszuk, valamint Isten választott népének szívében elfoglalt pozíciójuk és imázsuk megőrzése. Viselkedésük és módszereik akadályozzák és megzavarják Isten házában munkáját, és a gyülekezeti életre is romboló hatással vannak. Nem ez-e az antikrisztus gonosz tetteinek leggyakoribb megnyilvánulása? E gonosz tettek mellett az antikrisztusok még valami ennél is megvetendőbbet tesznek, mégpedig azt, hogy folyton megpróbálják kitalálni, hogyan találjanak fogást az igazságra törekvőkön. Ha néhányan például paráználkodtak vagy más vétet követtek el, az antikrisztusok ezeket kihasználva támadják őket. Keresik a lehetőséget, hogy sértegetssék, leleplezzék és rágalmazzák őket, megbélyegzik őket, hogy lelkesedésüket szegjék a kötelességeik végzésében, és hogy negatívan érezzék magukat. Az antikrisztusok azt is elérik, hogy Isten választott népe megkülönböztetéssel sújtsa, kerülje és elutasítsa őket, hogy elszigeteljék azokat, akik az igazságra törekednek. Végül, amikor mindazok, akik az igazságra törekednek, negatívnak és gyengének érzik magukat, nem végzik többé aktívan a kötelességeiket és nincs kedvük összejövetelekre járni, az antikrisztusok elérik a céljukat. Mivel az igazságra törekvők már nem jelentenek fenyegetést a státuszukra és a hatalmukra, és senki nem meri többé jelenteni vagy leleplezni őket, az antikrisztusok nyugodtak lehetnek. Az antikrisztus azokat gyűlöli a legjobban a gyülekezetben, akik az igazságra törekednek, különösen azokat az igazságérzettel rendelkező embereket, akik le merik leleplezni és jelenteni merik a hamis vezetőt és az antikrisztust. Egy antikrisztus az ilyen emberekre úgy tekint, mint szálkára a szemében, mint tuskére az oldalában. Ha véletlenül meglát valakit, aki az igazságra törekszik és készségesen teljesíti a kötelességét, neheztelés és ellenségeskedés támad a szívében, a szeretet legcsekélyebb nyoma nélkül. Egy antikrisztus nem éri be annyival, hogy nem segíti vagy támogatja azokat az embereket, akik az igazságra törekednek – függetlenül a nehézségeiktől vagy attól, hogy mennyire

gyengék és negatívak –; nem fogja egyszerűen csak félresöpörni a dolgot. Ehelyett titokban örülni fog ennek. És ha valaki vádakat fogalmazott meg ellene vagy leleplezte, akkor megragadja az alkalmat, hogy belerúgjon, amikor a földre került. Mindenféle bűncselekménnyel vádolja meg, hogy megleckéztesse, hogy elítélje, hogy ne maradjon előtte út, és hogy végül olyan negatívvá tegye, hogy ne tudja teljesíteni a kötelességét. Az antikrisztus ekkor büszke lesz magára, és elkezd ujjongani az adott ember szerencsétlenségén. Az antikrisztus az ilyesmiben a legjobb: az igazságra törekvők kizárásához, támadásához és elítéléséhez ért a legjobban. Milyen gondolatok teszik az antikrisztusokat képessé ilyen gonoszságra? „Ha azok, akik az igazságra törekednek, gyakran hallgatják a prédikációkat, egy nap talán átlátnak a tetteimen, és akkor biztosan lelepleznek és leváltanak. Miközben ők a kötelességeiket végzik, a státuszom, tekintélyem és hírnevem veszélyben van. Jobb, ha én támadok először. Megtalálom a lehetőséget, hogy fogást találjak rajtuk, megzavarjam és elítéljem őket, hogy negatívvá tegyem őket, és hogy elveszítsék minden vágyukat a kötelességük teljesítésére. Konfliktusokat is ki fogok provokálni a vezetők és a dolgozók, valamint az igazságra törekvők között, hogy a vezetők és a dolgozók megutálják őket, elhatárolódjanak tőlük, és többé ne értékeljék vagy léptessék elő őket. Így nem lesz többé vágy bennük az igazságra törekedni vagy a kötelességeiket teljesíteni. Az a legjobb, ha azok, akik az igazságra törekednek, negatívak maradnak.” Ez az a cél, amelyet az antikrisztusok el kívánnak érni. Amikor egy antikrisztus vagy egy gonosz ember fortélyosan csapdába csal, elítél és megaláz, akkor vajon képes vagy tisztán látni, hogy mi történik? Átlátsz a Sátán fortélyain? Meg kell tanulnod tisztán látni: „Amit mondott, az teljesen jól hangzott, de miért jöttem ki belőle negatív érzéssel? Miért nem akarom többé teljesíteni a kötelességemet? Miért vannak kétségeim Istennel kapcsolatban? Volt valami probléma azzal, amit mondott? Miért volt negatív hatása? Miért jöttem el onnan úgy, hogy félreértéseim és elképzeléseim voltak Istenről, és nem akartam többé alávetni magam? Miért nincs meg többé a korábbi lelkesedésem és elhatározásom, hogy Istenért feláldozzam magam? És hirtelen kétségeim vannak Isten munkájával kapcsolatban – úgy érzem, hogy a vízióim nem tiszták. Nem tudom, hogy mire jó a kötelességem ilyen módon való teljesítése, és úgy érzem, hogy nincs mit felmutatnom az Istenbe vetett több éves hitem és a nehézségek után, amelyeken keresztülmentem. Most már valamiféle sötétség van a szívemben.” Ez egy kicsit abnormális. Miért kell, hogy ilyen következményekhez vezessen, amikor a felszínen helyesnek tűnő szavakat hallasz? Nem érzed úgy, hogy valami nincs rendben a szavakkal? Akkor miféle szavak azok, amelyek ilyen reakciókat váltanak ki benned, amikor hallod őket? Miféle szavak hagynak benned bizalmatlanságot Isten iránt, amikor hallod őket? Először is egy dolog biztos: Az antikrisztusok minden szava félrevezető. A kigyóhoz hasonlóan mind bűnre csábítják az embereket, hogy eltávolodjanak Istentől, és elutasítsák Őt. Egyetlen szavuk sem látja el az embereket, és nem segíti őket. Honnan származnak a szavaik? A Sátántól, és az ördögöktől. Tisztán látjátok-e, hogy milyen szavakkal támadják és ítélik el az

antikrisztusok azokat, akik az igazságra törekednek? Az egyetlen dolog, amitől az antikrisztusok félnek, az emberek igazságra való törekvése. Félnék attól, ha az emberek alávetik magukat Istennek, felkelnek, hogy kövessék Istent és vállalják a teremtettestek kötelességét – félnek attól, ha az emberek Isten elé járulnak és keresik az igazságot. Ez az, amitől a legjobban félnek. Ez azért van, mert amint Isten választott népe rálép az igazságra való törekvés útjára, az életben történő fejlődésük felgyorsul, és eközben egyre érettebbé válnak – és amikor az igazság uralkodik az emberek szívében és az életükké válik, az lesz az antikrisztusok utolsó napja: akkor szembesülnek majd azzal, hogy elítélik, leleplezik, kirekesztik és teljesen elhagyják őket. Ezért gyűlölik az antikrisztusok leginkább azokat, akik az igazságra törekednek. Az antikrisztus szemében azok, akik az igazságra törekednek, gyűlölt ellenségek, támadásaik és kényszerítésük, valamint gyűlöletük és cserbenhagyásuk, ártalmuk és bántalmaik célpontjai, és még inkább célpontjai annak, hogy félrevezessék őket. Az antikrisztusoknak nincs módjuk arra, hogy félrevezessék, irányítsák vagy behálózzák azoknak a szívét, akik az igazságra törekednek, és nem képesek őket nyíltan kizárni és találmányra megtámadni, így nem marad más hátra számukra, mint hogy korrekt és tetszetős dolgokat mondjanak, és hogy puha taktikákkal húzzák le az embereket a saját szintjükre. És ha ezek az emberek nem követik őket és nem tudnak hasznukra lenni, akkor mindenféle aljas taktikát alkalmaznak, hogy kizárják őket, hogy negatívvá és gyengévé tegyék őket, sőt hogy ne legyenek hajlandók többé teljesíteni a kötelességüket – végül pedig, hogy elhagyják Istent. Ez az antikrisztusok egyik elsődleges gonosz tette, és ez egy másik megkülönböztető jegye a természetlénységüknek. Természetüknek melyik jellemzője ez? Az alattomoságuk, a ravaszságuk, a rosszindulatuk. Az antikrisztusok a gyülekezetben való uralkodásra irányuló ambíciójuk és céljuk elérése érdekében állandóan az igazságra törekvők félrevezetéséhez, kizárásához és támadásához folyamodnak. Mindezt azért teszik, hogy elérjék kimondhatatlan céljukat, miközben mindenkit, aki az igazságra törekszik, negatív és gyenge állapotban hagynak, langyos hittel, Istennel kapcsolatos félreértésekkel, amelyeket ők keltenek bennük. Mert ha egyszer félreértések és panaszok támadnak ezekben az emberekben Istennel kapcsolatban, akkor már nem fognak többé az igazságra törekedni, sem pedig önként teljesíteni a kötelességüket – és így eltávolodnak Istentől. És mit jelent ez egy antikrisztus számára? Először is azt jelenti, hogy senki sem fogja fenyegetni a pozícióját, másodszor pedig, amint ezek a pozitív figurák negatívak és gyengék lesznek, és eltávolodnak Istentől, az antikrisztus szabad kezet kaphat a gyülekezetben, hogy félrevezesse és korlátozza az embereket, hogy irányítsa Isten választott népét, abból a célból, hogy kövessék és támogassák, és alázatosan meghajoljanak előtte. Így az antikrisztus elérte célját. Ezzel az antikrisztusok vajon a kötelességüket teljesítik? (Nem.) Akkor mi jellemzi minden cselekedetüket? (Gonoszságot cselekednek.) A „gonoszságot cselekednek” kissé tág megfogalmazás. Konkrétabban zavarják és akadályozzák az embereket, megakadályozzák őket abban, hogy az igazságra való törekvés és az Isten általi megmentés útján járjanak. Amikor egy

antikrisztus meglát valakit, aki az igazságra törekszik, előnti a vér az agyát: gyűlöli őt. Meddig terjed ez a gyűlölet? Amikor meglát valakit, aki az igazságra törekszik és Krisztust követi, aki nem követi vagy imádja őt, és nem ugyanazon az úton jár, mint ő, akkor megtámadja, kizárja és elnyomja azt a személyt, és ég a vágytól, hogy eltüntesse. Ennyire messzire terjed a gyűlölete. Mindent összevetve az antikrisztusok ilyen megnyilvánulásai alapján megállapíthatjuk, hogy nem teljesítik a vezetői kötelességüket, ugyanis nem vezetik az embereket Isten szavainak evésében és ivásában, sem az igazságról való beszélgetésben, valamint nem öntözik és nem táplálják az embereket, lehetővé téve számukra, hogy hozzájussanak az igazsághoz. Ehelyett akadályozzák és zavarják a gyülekezeti életet, bomlasztják és tönkreteszik a gyülekezet munkáját, valamint akadályozzák az embereket az igazságra való törekvésnek és az üdvösség elnyerésének útján. Tévútra akarják vezetni Isten választott népét és elérni, hogy elveszítse az esélyt az üdvösségre. Ez a végső cél, amelyet az antikrisztusok a gyülekezet munkájának megszakításával és megzavarásával el akarnak érni.

Hogyan kell Isten választott népének bánnia az antikrisztusokkal? Tisztán kell őket látnia, le kell őket lepleznie, jelentenie kell őket, és vissza kell őket utasítania. Csak így tudja biztosítani, hogy Istent a végsőig kövesse és az Istenbe vetett hit helyes útjára lépjen. Az antikrisztusok nem a vezetőid, függetlenül attól, hogyan vezettek félre másokat, hogy vezetővé válasszák őket. Ne ismerd el őket, és ne fogadd el a vezetésüket – tisztán kell őket látnod, és vissza kell őket utasítanod, mert nem tudnak segíteni neked az igazság megértésében, és nem tudnak támogatni vagy ellátni téged. Ezek a tények. Ha nem tudnak téged az igazságvalóságba vezetni, akkor nem alkalmasak arra, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek. Ha nem tudnak téged elvezetni az igazság megértéséhez és Isten munkájának megtapasztalásához, akkor ők azok, akik szemben állnak Istennel, tisztán kell őket látnod, le kell őket leplezned és vissza kell őket utasítanod. Minden, amit tesznek, azért van, hogy megtévesztéssel rávegyenek, hogy kövesd őket, és azért, hogy csatlakozz a klikkjükhöz, hogy aláássák és megzavarják a gyülekezet munkáját, hogy rávegyenek, hogy hozzájuk hasonlóan az antikrisztusok útjára lépj. A pokolba akarnak húzni! Ha nem vagy képes tisztán látni, hogy kik ők, és azt hiszed, hogy mivel ők a vezetőid, engedelmeskedned és engedned kell nekik, akkor olyasvalaki vagy, aki elárulja mind az igazságot, mind pedig Istent – és az ilyen embereket nem lehet megmenteni. Ha megmentésre vágysz, akkor nemcsak a nagy vörös sárkány akadályát kell legyőznöd, és nemcsak a nagy vörös sárkányt kell tisztán látnod, hogy átláss az ocsmány arcán és teljes egészében fellázadj ellene – az antikrisztusok akadályát is le kell küzdened. A gyülekezetben egy antikrisztus nemcsak Isten ellensége, hanem Isten választott népének is ellensége. Ha nem vagy képes tisztán látni az antikrisztust, akkor fennáll a veszélye, hogy félrevezet és megnyer, hogy az antikrisztus útját járd, Isten pedig megátkoz és megbüntet. Ha ez megtörténik, akkor az Istenbe vetett hited teljesen kudarcot vall. Mivel kell rendelkezniük az embereknek ahhoz, hogy elnyerjék az üdvösséget? Először is sok igazságot meg kell érteniük, és képesnek kell lenniük, hogy

tisztán lássák az antikrisztus lényegét, beállítottságát és útját. Csak így lehet biztosítani, hogy ne imádjanak vagy kövessenek embereket, miközben Istenben hisznek, és csak így lehet Istent a végsőkéig követni. Csak azok az emberek, akik képesek tisztán látni az antikrisztust, tudnak igazán hinni Istenben, követni Őt és tanúságot tenni Mellette. Néhányan azt mondják majd: „Mit tegyek, ha jelenleg nincs birtokomban ehhez az igazság?” Sietve fel kell szerelkezned az igazsággal – meg kell tanulnod belelátni az emberekbe és a dolgokba. Nem egyszerű dolog tisztán látni egy antikrisztust, ehhez képesnek kell lenned, hogy tisztán lásd a lényegét, és minden cselekedete mögött átlásd a cselszövéseket, fortélyokat, szándékokat és célokat. Így nem fog félrevezetni vagy irányítani téged, és szilárdan meg tudsz állni. Biztonságosan törekedhetsz az igazságra, és állhatatosan haladhatsz az igazságra törekvés és az üdvösség elérésének útján. Ha nem tudod leküzdeni az antikrisztusok akadályát, akkor elmondható, hogy nagy veszélyben vagy, és fennáll a veszélye, hogy egy antikrisztus félrevezet és foglyul ejt, és hogy a Sátán befolyása alá kerülsz. Lehetséges, hogy vannak köztetek olyanok, akik akadályt és gáncsot vetnek azoknak az embereknek, akik az igazságra törekednek, és ezeknek az embereknek az ellenségei. Elfogadjátok ezt? Vannak, akik nem mernek szembenézni ezzel a ténnyel, és nem merik elfogadni tényként. De az antikrisztusok valóban félrevezetik az embereket a gyülekezetekben, és ez gyakran megtörténik – az emberek viszont egyszerűen nem képesek tisztán látni ezt. Ha nem tudsz átmenni ezen a próbán – az antikrisztusok próbáján –, akkor az antikrisztusok vagy félrevezetnek és irányítanak, vagy szenvedésre kényszerítenek, kínoznak, kiszorítanak, elnyomnak és bántanak. Végül a vacak kis életed nem fog sokáig kitartani, és elsorvad. Nem fogsz többé hinni Istenben, és azt fogod mondani: „Isten nem is igazságos! Hol van isten? Nincs igazságosság és világosság ebben a világban, és nincs olyan, hogy isten üdvözíti az emberiséget. Akár azzal is tölthetnénk a napjainkat, hogy dolgozni megyünk és pénzt keresünk!” Megtagadod Istent, elkóborolsz Istentől, és már nem hiszed, hogy létezik. Egyáltalán nem reméled már, hogy elnyered az üdvösséget. Tehát ha el akarsz jutni oda, hogy üdvösséget nyerhess, az első próbatétel, amin át kell esned, az, hogy képes legyél felismerni a Sátánt és átlátni rajta. Aztán elég bátornak kell lenned, hogy kiállj, hogy leleplezd és elhagyd a Sátánt. Hol van tehát a Sátán? A Sátán ott van melletted és körülötted, talán még a szíved belsejében is ott él. Ha sátáni beállítottság szerint élsz, akkor azt mondhatjuk, hogy a Sátántól való vagy. Nem vagy képes látni vagy megérinteni a Sátánt vagy a szellemi birodalom gonosz lelkeit, de a valóságban létező sátánok és élő ördögök mindenütt ott vannak. Minden ember, aki idegenkedik az igazságtól, gonosz, és minden vezető vagy dolgozó, aki nem fogadja el az igazságot, antikrisztus vagy hamis vezető. Vajon az ilyen emberek nem sátánok és élő ördögök? Talán éppen ezek az emberek azok, akiket imádsz és akikre felnézel. Talán ők azok, akik vezetnek vagy akiket régóta csodálsz, akikben bízol, akikre támaszkodsz és akikben a szíved mélyén reménykedsz. Valójában azonban ők utakadályok, akik az utadban állnak, és megakadályoznak abban, hogy az igazságra törekedj és megszerezd

az üdvösséget: hamis vezetők és antikrisztusok. Átvehetik az irányítást az életed és az általad járt út felett, és tönkreteszhetik az esélyedet, hogy elnyerd az üdvösséget. Ha nem tudsz tisztán átlátni rajtuk, akkor bármely pillanatban félrevezethetnek és foglyul ejthetnek. Ezért nagy veszélyben vagy. Ha nem tudsz kimenekülni ebből a veszélyből, akkor a Sátán áldozata vagy. Mindenesetre azok az emberek, akiket félrevezetnek és irányítanak, és egy antikrisztus követőivé válnak, soha, de soha nem nyerhetik el az üdvösséget. Mivel nem szeretik az igazságot és nem törekednek rá, ez elkerülhetetlenül ahhoz vezet, hogy félrevezetik őket, és egy antikrisztust követnek.

Vannak, akik azt hiszik, hogy ők az igazságra törekednek, és azt mondják, hogy képesek tisztán látni az antikrisztusokat. Túlbecsülik magukat, nem igaz? Ha egy nyilvánvaló antikrisztussal találkozol, olyannal, aki kimutatja a foga fehérjét, gyenge az emberi mivolta és gonosz tetteket követett el, akkor természetesen képes vagy felismerni őt. De ha egy olyan antikrisztussal találkozol, aki jámbornak tűnik, aki rendkívül halk szavú és kedves embernek tűnik – egy olyan antikrisztussal, aki megfelel az emberek elképzeléseinek –, akkor is elég bátor vagy, hogy kijelentsd, hogy meg tudod mondani, mi ő valójában? Antikrisztusként mered jellemezni? Ha nem vagy képes tisztán látni őt, akkor mindenképpen csodálni fogod, és jóindulatúan fogsz viszonyulni hozzá. Ebben az esetben a viselkedése, a véleménye és a nézetei, a cselekedetei – még az is, ahogyan az igazságot érti – biztosan befolyásolni fog. Milyen mértékben fognak ezek a dolgok befolyásolni? Irigyelni fogod az antikrisztust és utánozni fogod, olyan akarsz majd lenni, mint ő, követni fogod, és ez hatással lesz az életbe való belépésedre, hatással lesz az igazságra való törekvésedre és a valóságba való belépésedre, hatással lesz az Istenhez való hozzáállásodra, és hatással lesz arra, hogy igazán aláveted-e magad Istennek és követed-e Istent a végsőig. Az antikrisztus végül a bálványoddá válik, helyet kap a szívedben, és nem fogsz tudni tőle szabadulni. Amikor ilyen mértékben félrevezetnek, akkor már csak nagyon csekély reményed marad a megmentésre, mert az Istennel való kapcsolatod megromlott – elvesztetted a normális kapcsolatot Istennel, és veszélyes vizekre tévedtél. Vajon ez katasztrófa vagy áldás számodra? Természetesen katasztrófa, egyáltalán nem áldás. Bár apró ügyekben néhány antikrisztus képes segíteni és a hasznodra lenni, vagy pedig olyan szavakat és doktrínákat hirdetni, amelyek megvilágosítanak, bajba kerülsz, mihelyt félrevezettek, amint imádod és követed őket. Romlást hozol magadra, és elveszted az esélyt az üdvösségre. Vannak, akik azt mondják: „Ő nem Sátán és nem gonosz ember, hanem szellemi embernek tűnik, aki az igazságra törekszik.” Vajon igazak ezek a szavak? (Nem.) Miért nem? Bármelyiknek, aki valóban az igazságra törekszik, a vezetése, a segítsége és a gondviselése hatása vagy haszna arra szolgál, hogy Isten elé állítson, hogy az Ő szavait és az igazságot kereshesd: ekkor Isten elé kerülsz, és megtanulsz Rá támaszkodni és keresni Őt, és a Vele való kapcsolatod egyre szorosabbá válik. Mi lesz viszont, ha a kapcsolatod egy antikrisztussal válik egyre szorosabbá, míg végül minden utasítását teljesíted? Rossz útra tévedsz és a vesztedbe rohansz. Ha szoros

kapcsolatod van egy antikrisztussal, az Istennel való kapcsolatod lazábbá válik. És mi ennek a következménye? A saját színe elé fog vezetni, és eltávolodsz Istentől. Ha bálvány van a szívedben, akkor mihelyt elkezdnek elképzeléseid lenni Isten szavaival és munkájával kapcsolatban, vagy amikor Isten szavai leleplezik a bálványodat, azonnal fellázadsz Isten ellen, sőt talán még Ellene is fordulsz és elárulod Őt. A bálványod oldalára állsz, és szembefordulsz Istennel. Ez gyakran megtörténik. Amikor néhány hamis vezetőt és antikrisztust elbocsátanak vagy kizárnak, a cinkosaik és csatlósaik elkezdnek kiállni mellettük és panaszkodni, egyesek még negatívvá is válnak, és már nem hisznek Istenben. Ez gyakori, nem igaz? És miért nem hisznek többé? Azt mondják: „A vezetőnket elbocsátották és kizárták, akkor nekem, egyszerű hívőnek milyen reményem van?” Hát nem képtelenség ez? A szavaik azt mutatják, hogy az antikrisztust követik, hogy az antikrisztus teljesen félrevezette őket. És mi a következménye annak, hogy félrevezették őket? Az antikrisztus lett a bálvány, amelyet imádnak, az antikrisztus olyan lett, mint az ősük. Hogyne távoznának, amikor az ősüket is kizárták? Ők csak az antikrisztusra hallgatnak, és az antikrisztus teljes irányítása alatt állnak. Úgy gondolják, hogy minden, amit az antikrisztus mond és tesz, helyes, és nekik igazságként kell azt elfogadniuk és alávetniük magukat neki – ezért nem tűrik, hogy Isten házában bárki leleplezze és elítélje az antikrisztust. Mihelyt az antikrisztust Isten háza kizárja, az antikrisztus követői úgy döntenek, hogy elhagyják a gyülekezetet: „a fa kidől, és a majmok szétszélednek”, ahogyan a mondás tartja. Az ilyen dolgok bizonyítják, hogy az antikrisztusok és követőik a Sátán szolgái, akiknek az a dolguk, hogy megzavarják és megszakítsák Isten munkáját. Mihelyt Isten választott népe fényt derít valódi kilétükre, leleplezi és visszautasítja őket, az Istenbe vetett hitük véget ér. Az antikrisztusok követői mindannyian egy világosan felismerhető tulajdonsággal rendelkeznek: senki szava nem jut el hozzájuk, csak az antikrisztusokra hallgatnak. És mihelyt az antikrisztusok félrevezetik őket, már nem hallgatnak Isten szavaira, és csak az antikrisztust ismerik el uruknak. Ebben nem vezették-e félre, nem irányítják-e őket? Csak az antikrisztusok követői próbálhatnak kiállni az antikrisztusok mellett. Amikor az antikrisztusokra fény derül és lelepleződnek, akkor a követők aggódnak értük, könnyeket hullatnak értük, panaszkodnak az érdekükben, és megpróbálják megvédeni őket. Ilyenkor elfelejtkeznek Istentről – már nem imádkoznak Istenhez, és nem keresik az igazságot, csak az antikrisztusokat védik, és értük törik a fejüket; már Istent sem ismerik el. Vajon igazán hisznek-e Istenben? Kiben hisznek valójában? Ez már nyilvánvalóan világos. Bármit is mondanak vagy tesznek, az antikrisztusoknak csak egy céljuk van: az, hogy vezessék az embereket, hogy az uraik legyenek – azt akarják, hogy mindenki szolgaként kövesse őket és engedelmeskedjen nekik, és hogy végül Istenként bánjanak velük. Miben különbözik ez a Pál által járt úttól? Amikor Pál munkája a végéhez ért, kimondta a szívében lévő szavakat: Pál azt mondta, hogy számára az élet krisztus, és ezt kimondva az volt a célja, hogy mindenki, aki hisz az Úrban, utánozza őt, kövesse őt, és Istenként kezelje őt. Ez volt Pál célja e szavak kimondásával, nemde? És ha az

antikrisztusok munkája valóban eléri azt a pontot, hogy az emberek imádják őket és engedelmeskednek nekik, akkor Istennek már nem lesz helye ezeknek az embereknek a szívében – a szívüket már elfoglalták az antikrisztusok. Ez lesz a következmény. Azt mondd, hogy nem aggódsz amiatt, hogy egy antikrisztus félrevezet, hogy nem félsz az antikrisztus követésétől, de nincs értelme ezt állítani. Ez zavaros megjegyzés. Ez azért van, mert ha nem az igazságra törekszel, ha folyton embereket imádsz és követsz, akkor anélkül, hogy észrevennéd, az antikrisztusok útjára fogsz lépni. Ha több éve hiszel Istenben, de nélkülözöd a tapasztalati bizonyágtételt, és nemhogy nem nyerted el az igazságot és életet, hanem olyanná válsz, aki szemben áll Istennel: ez az antikrisztusok követésének végső következménye, és ettől nem tudsz megszabadulni, ez megváltoztathatatlan tény. Olyan ez, mint amikor valaki elektromos áramhoz ér: biztos, hogy áramütés éri. Néhányan azt mondhatják: „Én ezt nem hiszem, nem félek” – de vajon ez azon múlik, hogy hiszel-e benne, vagy hogy félsz-e? Ha az áramot megérinted, megráz! Áramütést kapsz. Nem segít, ha nem hiszel benne. A hit hiánya tudatlanság; felelőtlenség ilyet mondani. Ezért akár hajlandó vagy követni egy antikrisztust, akár nem, ha nem az igazságra törekszel, és az erőfeszítéseid mindig a hírnévre, a nyereségre és a státuszra irányulnak, már elindultál az antikrisztusok útján. Ez a következmény apránként meg fog mutatkozni, mint a felszínre emelkedő uszadék. Ez elkerülhetetlen. Az antikrisztusok azt teszik, hogy az embereket a saját színük elé vezetik, ráveszik őket, hogy elfogadják az irányításukat és a manipulációjukat, ahelyett, hogy Isten vezényleseit és elrendezéseit fogadnák el, vagy alávetnék magukat Isten szuverenitásának. Az antikrisztusok magukhoz akarják csábítani az embereket, meg akarják nyerni őket – a céljuk, hogy Isten egész választott népét irányítsák, hogy Isten választott népét a kezükben tartsák; emberkereskedők. És mit használnak fel az antikrisztusok, hogy elérjék céljukat, az emberek irányítását? A szellemi doktrínát használják, amelyet az emberek imádnak, álságos elméleteket használnak, kihasználják az emberek romlott mentalitását, hogy az elméletet imádják, hogy fecsejenek és szépítgessenek, hogy félrevezessék az embereket. Röviden: minden, amit mondanak, csak szavak és doktrínák, üres elmélet – olyan dolgok, amelyek álságosak és ellentétesek az igazsággal. Ha az emberek nem értik meg az igazságot, akkor biztosan félrevezetik őket; legalábbis egy ideig félrevezetik őket, mielőtt észhez térnek. Amikor észhez térnek, akkor lepleződnek le az antikrisztusok, és ekkor érzik a legnagyobb sajnálatot. Az antikrisztusokat követő emberek már régen elvesztették a Szentlélek munkáját. Ez azért van, mert a szívükben bálványokat imádnak, embereket követnek, Isten pedig visszautasítja őket, és félreállítja, hogy feltárja őket. Rendkívül veszélyes tehát az antikrisztusokat követni; az antikrisztusokhoz hasonlóan az antikrisztusokat követő emberek Isten szemében a leggyűlöltebbek. És mi Isten célja azzal, hogy félreállítja ezeket az embereket? Az, hogy megvárja, amíg Isten választott népe észhez tér, hogy képes legyen tisztán látni és leleplezni az antikrisztusokat, valamint teljes egészében elvetni ezeket az antikrisztusokat, ekkor pedig elérkeznek az antikrisztusok utolsó napjai. Vajon nem ártalmas az

emberekre minden, amit az antikrisztusok tesznek? Ők nem az igazságra törekednek, és megpróbálják félrevezetni és irányítani Isten választott népét, nem hagyják, hogy az emberek az igazságra törekedjenek, nem vetik alá magukat Isten munkájának, és megpróbálják félrevezetni Isten választott népét, hogy kövessék őket – mindez azt mutatja, hogy az antikrisztusok szíve egyáltalán nem féli Istent, hogy nem vetik alá magukat Istennek, és hogy nem szeretik az igazságot. Ehelyett minden módot kitalálnak, hogy státuszt és hatalmat csikarjanak ki maguknak, hogy szembeszálljanak Istennel, és versengjenek Istennel a választott népéért, végül pedig saját királyságukat hozzák létre Istennel szemben – mindez azt mutatja, hogy az antikrisztusok halálos ellenségei a testet öltött Istennek, és Isten pusztításának tárgyai. Semmi sem veszélyesebb az emberek Istenbe vetett hitére nézve, mint amikor az antikrisztusok félrevezetik és irányítják őket. Ha az emberek már elkezdtek antikrisztusokat követni, ha már teljesen az antikrisztusok oldalán állnak, akkor olyan emberek, akik elárulták Istent és akik szemben állnak Istennel – ebben az esetben pedig a sorsuk magától értetődő.

Többé-kevésbé ennyit lehet közölni arról, hogy az antikrisztusok kizárják és támadják azokat az embereket, akik az igazságra törekednek. A céljukról és szándékukról az igazságra törekvő emberek kizárásával és támadásával, arról a hozzáállásról, módszerről és technikáról, amellyel az igazságra törekvő emberekkel bánnak, valamint arról, hogy az igazságra törekvő embereknek milyen lehetőségei lehetnek az antikrisztusokkal szemben – mindezekről egy kicsit már beszéltünk, bár még nem kimerítően. A jövőbeni közlések még érinthetik az igazságot ezeken a területeken, ahogyan az adott körülményekhez és konkrét esetekhez illik. Amikor ilyen sajátos témákról beszélünk, milyen hozzáállással kell rendelkezniük az igehirdetés hallgatóinak? Koncentrálniuk kell, el kell csendesedniük Isten előtt, és nem szabad, hogy a figyelmük elkalandozzon, mert az igazság minden egyes szempontjához jellegzetes állítások és meghatározások kapcsolódnak, és mindegyiknek jellegzetes tartalma és gyakorlati alapelvei vannak. Ráadásul különböző szemszögekből és különböző módokon fogunk beszélni olyan fogalmi dolgokról, amelyek az egyes tartalmi területeken belül az igazságot érintik, valamint azokról az igazságokról, amelyeket az embereknek meg kell érteniük, és az útról, amelyen gyakorolniuk kell. Mindezeket közölni kell és a tisztánlátásig átgondolni, mielőtt eredményt hozna. Most, a részletes közlésünkön keresztül látjuk, hogy a kötelesség végzésével kapcsolatos igazságalapelvek nem olyan egyszerűek, mint ahogyan az emberek gondolják. Az igazság megértése valóságos nehézséget jelent azok számára, akiknek nincs felfogóképességük. Az igazság megértése, akárcsak az egyetemre járás, bizonyos fokú nehézséggel jár, de az ember nem fogja nehéznek érezni, ha rendelkezik felfogóképességgel. Amíg valaki képes megérteni az igazságot, miután meghallotta, természetesen lesz egy út, amelyen gyakorolhatja azt, és minél inkább képezi magát az igazság gyakorlásában, annál szélesebb lesz a gyakorlás útja, és annál pontosabban fogja felfogni az alapelveket. Másfelől ha nem hallgatsz ilyen részletes közléseket, és csak általános és fogalomszintű dolgokat értesz meg, akkor

meg lesz kötve a kezed, amikor a gyakorlásról van szó. Amikor az igazság alapelveit keresed, úgy fog tűnni, hogy minden irány, ahová fordulsz, rossz, és úgy fogod érezni, hogy képtelen vagy pontosan felfogni azokat, bármit is teszel. Most azonban, hogy ilyen konkrét meghatározások és iránymutatások vannak, amikor a hatókör leszűkült és az igazság konkretizálódott, sokkal szabadabb leszel, amikor újra elkezded gyakorolni az igazságot, mivel az részletesen kidolgozott. Tegyük fel például, hogy arra kértél, hogy vegyél egy füzetet. Ha csak olyan alapvető követelményeket adtam meg, mint a mérete, vastagsága és az ára, akkor lehet, hogy némi erőfeszítésre lesz szükséged, hogy ezeket az elveket felfogd és a gyakorlatba ültessed. De ha olyan dolgokat mondanék el, mint a füzet konkrét színe, mérete, oldalszáma, adott formázása és a papír minősége – akkor miután elmondtam ezeket a részleteket, nem lennének-e konkrétabbak azok az elvek, amelyeket felfogsz? És ha még ennél is konkrétabb lennének, adnék egy papírlapot, és arra kérnék, hogy vegyél egy olyan füzetet, amelynek a papírja azonos minőségű, vastagságú, színű, rácsméretű és mennyiségű, vagy ha megadnám az egyes tulajdonságok tűréshatárait, nem szűkülne-e a választékok skálája, amikor elmész megvenni? (De igen.) Nem válnának-e a vonatkozó alapelvek konkrétabbá, és nem válnának-e egyszerűbbé a számodra, amikor gyakorolsz? Segítené vagy hátráltatna ez téged a gyakorlásod során? (Segítené.) Valóban segítené, mert az igazság különböző szempontjait konkrétabban és részletesebben mondtam el, egészen az egyes ügyek kezelésére vonatkozó konkrétumokig, a konkrét megnyilvánulásokig és a gyakorlás módjára vonatkozó konkrétumokig – mindezeket átfogóan elmondtam neked. Ha még mindig nem tudod a gyakorlatba ültetni, akkor egyáltalán nem vagy képes felfogni az igazságot.

Az, hogy most képesek vagytok-e felfogni az igazságot, döntő fontosságú abban, hogy képesek vagytok-e elnyerni az igazságot és tökéletességre jutni. Nos, eljutottam odáig, hogy a kötelesség megfelelő színvonalú végrehajtásával kapcsolatos igazságokat az egyes kötelességeket végző személyzetnek megfelelően hat típusra osztottam; e típusok mindegyikét tovább osztottam konkrét kategóriákra, és minden kategórián belül ott vannak a részletes közlések alfejezetei. A ti esetetekben ez a fajta prédikálás és az ilyen igazságok közlése vajon az igazság jobb megértéséhez vezet benneteket, és több olyan alapvetet biztosít, amelyek alapján gyakorolhattok, vagy pedig megnehezíti az alapelvek megtalálását? (Több alapelvünk van ennek köszönhetően.) Ennek el kell vezetnie benneteket a jobb megértéshez, épp ezért a részletes prédikációnak hasznosnak kell lennie számotokra. Nagyobb világosságot kell biztosítania nektek, nem pedig még több zavart. A lényeg, hogy valaki rendelkezik-e az igazság megértésének képességével. Ha valaki igazán jó képességű ember, aki rendelkezik lelki megértéssel, akkor egyre tisztábbnak fogja érezni a gondolkodását; ha valaki rossz képességű, és nincs lelki megértése, akkor kevésbé lesz képes megérteni, és csak egyre jobban összezavarodik. Néhányan azt mondhatják: „Régebben úgy éreztem, hogy egy kicsit megértettem, de most minél többet hallok, annál jobban összezavarodom, mintha már

semmi sem lenne bennem. Hogyan lehetséges ez?” Ha az életbe való belépésről szóló beszéd túlságosan részletes, akkor az emberek nehezen értik meg azt, ha nincs tapasztalatuk és gyenge képességűek. Minél részletesebb a beszélgetés, a gyenge képességű emberek annál inkább hajlamosak elakadni. Miért hajlamosak elakadni? Ehhez több állapot is kapcsolódik. Az egyik az, hogy az ilyen embereknek nincs lelki megértése. Nem értik az igazságot – vagyis nem értik, hogy mi az igazság vagy mi egy adott állapot. Nem értik ezeket a dolgokat. Ez az állapot azt jelenti, hogy nem képesek megérteni az igazságot. Az ilyen emberekkel szemben csak egyetlen, végső intézkedést lehet tenni: konkrétan megmondani nekik, hogy mit kell tenniük, amikor különböző dolgok érik őket, mintha egy robotot programoznánk, hogy tetszésünk szerint parancsokat hajtson végre. Elég, ha csak betartják az előírásokat. Ez a módszer az ilyen embereknél eredményt érhet el; másképpen nem lehet őket kezelni. Most ezt a végső módszert alkalmazom, a legnagyobb részletességgel beszélek, egészen a legkonkrétabb dolgokig – a legkonkrétabb dolgokra is kitérve. Néhányan azt mondják, hogy még mindig nem értik, ezért folytatom, és konkrétan elmondom nekik, hogyan kezeljék és intézzék azt, ami az útjukba kerül. Ráveszem őket, hogy tartsák be az előírásokat – ez minden, amit tehetek, mert nincs meg bennük a képesség, hogy felfogják az igazságot. Nem mindenki állapota pontosan ugyanolyan, de a különbségek csekélyek. Ha megkérnétek, hogy konkrétan és világosan beszéljek veletek mindegyikükről, egyenként, akkor nehezen tudnék mindegyikre rátérni, mivel túl sokan vagytok, akiknek gyengék a képességei. Szükséges, hogy azok végezzék el közületek a munkának ezt a részét, akik rendelkeznek lelki megértéssel és az igazság felfogásának képességével. Én már elvégeztem a munkámat, méghozzá alaposan. Ez minden, ami Tőlem telik; megtettem mindent, amit tudtam. Minden elvégzett munka és minden szó, amit Isten hús-vér testben mondott, érthető és hozzáférhető egy hétköznapi ember számára. Ennyit lehet tenni azokkal az emberekkel, akik a normális emberi mivolt gondolkodásával és reakcióival rendelkeznek. Egyesek azt kérdezik: „Isten nem tesz csodákat?” Isten nem tesz csodákat; mindezeket a dolgokat valóságos, gyakorlati módon kell megtenni. Éppen úgy van ez, mint Isten három szakaszban végzett munkájával: kezdve azzal, hogy kihirdette a törvényt az emberiség számára, hogy vezesse őket az életükben, aztán a keresztre feszítéssel és a megváltás munkájának elvégzésével, és onnan az utolsó napokig, amikor Isten megtestesülése kifejezi az emberiséget megmentő összes igazságot – minden szakasz valóságos, gyakorlati módon történik, beszéddel és munkálkodással, szemtől szembe az emberrel. Ebben nincsenek csodák. A legnagyobb csoda az, hogy maga Isten beszél és munkálkodik személyesen, és hogy bármilyen módszereket is alkalmaz, végül is az emberek egy csoportját teljessé teszi és megnyeri. Ez biztosan be fog következni, ez csak idő kérdése. Ez a legnagyobb jel és csoda, és Isten nem fog más természetfeletti módszert alkalmazni, hogy az igazságot az ember szívébe dolgozza. Most, hogy ezeket az igazságokat ilyen részletesen közöltem, ha rendelkezél felfogóképességgel, és valóban olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik, akkor ha

igazán odafigyelsz és egy kis erőfeszítést teszel, lehetetlen, hogy ne értsd meg az igazságot vagy a gyakorlás alapelveit. Vannak, akik azt mondják, hogy szeretik az igazságot, de miután annyi éven át hallgattak prédikációkat, miért nem értik meg még mindig? Két lehetőség van. Az egyik, hogy egyáltalán nincs lelki megértésük, és képtelenek megérteni az igazságot, a másik pedig, hogy valójában nem szeretik az igazságot, és soha nem tettek erőfeszítést, hogy az igazságra törekedjenek. Ez két lehetséges ok. Mások azt mondják, hogy azért nem értik az igazságot, mert sokáig nem hittek Istenben, nem hallottak sok prédikációt, és nincs sok tapasztalatuk. Ez egy újabb ok. Ha azonban olyan ember vagy, aki valóban szereti az igazságot, akkor ahogyan gyűlnek az évek az Istenbe vetett hitedben, annál jobban fogod érteni az igazságot, és annál jobban fogsz növekedni lelki érettségében.

Az igazság bármely szempontjának közlése során többre van szükség, mint néhány szóra ahhoz, hogy teljes mértékben, a problémákat megoldó módon kielemezzük. A mai emberek számára az általánosságok csak doktrínából, csak elméletből állnak. Hogyan tudom tehát megértetni az emberekkel, és hogyan tehetem őket képessé arra, hogy mihelyt elfogadtak valamit, a gyakorlatuk alapelveivé tegyék? Konkrétabban és részletesebben kell beszélnem. Mindegy, hogy egy történetet mesélek el, hogy az igazságról, vagy a gyakorlatról beszélek, összességében részletesebbnek és konkrétabbnak kell lennie. A konkrét beszéd a hasznatokra válik. Ezért mindig azon kell törnöm a fejem, hogy történeteket és példákat találjak ki nektek, hogy egy kicsit jobban megértsétek. Mindezeket az igazságokat esetről esetre konkretizálom, és az Általam közölt igazságokat minden egyes esettel, amelyről beszélek, összekapcsolom, hogy legyen egy kép az elmétekben, amihez hasonlíthatjátok magatokat, hogy lássátok, cselekedtetek-e valaha is így, vagy fogtok-e így viselkedni, vagy gondolkodtatok-e valaha is így, vagy kerültetek-e valaha is ilyen állapotba. Miközben ezeket az igazságokat hallgatjátok, gondoskodom róla, hogy képzeletben folyamatosan érzékeljétek őket, mintha elmerültetek volna bennük. Ez az oka annak, hogy történeteket mesélek és példákat hozok. Vannak, akik türelmetlenné válnak, amint hallják, hogy egy történet kezdődik. „Még egy történet? Mi vagyok én, egy hároméves?” Lehet, hogy az éveid nem kevesek, de az Istenben való hit és az igazságra való törekvés útján még háromévesnél is fiatalabb lehetsz – ez a helyzet. Tehát nem sértés veletek szemben, ha három évnél fiatalabb gyermekként kezellek, és egyáltalán nem túlzás; ahogy én látom, azt jelenti, hogy még túl is becsüllek benneteket. Mihelyt egy hároméves hallja, hogy egy felnőtt azt mondja, hogy az olló éles, és nem szabad hozzáérni, akkor ezt alapelveként megjegyzi. Nem fog hozzáérni, és olyan szerszámokhoz vagy pengékhez sem fog nyúlni, amelyek hasonlítanak rá. Tudja, hogy mindegyik éles, tudja, hogy ezt az alapelvet el kell sajátítania. Képesek-e tehát az emberek alapelveket találni olyasmiben, amit egymás után többször is megtapasztaltak a gyakorlatuk során? Vagyis meg tudod-e érteni az Isten cselekedetei mögött álló szándékokat – azt, hogy milyen követelményeket támaszt veled szemben, és azt, hogy egy adott ügyben mik az Ő elvárt mércéi? Egy normális ember

intelligenciájából kiindulva képesnek kell lenned megérteni ezeket a dolgokat. Akkor milyen körülmények között nem értik meg ezeket az emberek, bármit is mondok? A fő ok, amiért ez történik, először is azzal a zajos környezettel függ össze, amelyben az emberek élnek, ahol olyan sok triviális és terhes dologgal kell foglalkozniuk, hogy az emberek nem hajlandók gondosan imádkozva olvasni Isten szavát, semmilyen erőfeszítést nem tesznek az igazság iránt. Ez az egyik aspektusa ennek az oknak, a másik oldala pedig, hogy az emberek igazság iránti szomjúsága és szeretete olyan csekély, hogy ha a tíz lenne a tökéletes pontszám, akkor az igazság iránti szeretetetek jelenlegi mértéke legfeljebb hármás vagy ötös értékelést kapna. Az emberek tehát elsősorban azért nem értik meg az igazságot és azért nem nyerik el azt végül, mert nem tesznek érte, továbbá mert nem teljes szívvel cselekednek, és mivel a szívükben egyáltalán nem szeretik annyira az igazságot. Az emberek igazságszeretetének mértéke elégtelen. Csupán egy kis érdeklődés, nem emelkedik szeretetté. Csak azért, mert az emberek annyi kudarcot és nyomorúságot szenvedtek el a világban, hogy nem tudtak tovább élni, és mert látták Istent munkálkodni, amint megmenti az embereket, amint mindennap közli az igazságot, és mindannak a bőségét, amivel ellátja az embert, érzik, hogy Isten az, aki jó, és hajlandók lesznek olvasni az Ő szavait és az igazság felé törekedni. Ennyire korlátozódik az érdeklődésük. Mire fordít az emberek szíve több időt? Mindannyian sok jelentéktelen dologba bonyolódnak, az érzelmi kapcsolatok, a személyes kapcsolatok, a státusz és a hiúság, valamint a társadalmi irányzatok mindenféle kérdései foglalkoztatják őket. Még olyanok is vannak, akik az idejük és energiájuk jó részét az ételre, a ruházatra, az öltözködésre és a hús-vér test élvezeteire fordítják. Igazán értékes napokat pazarolnak ezekre a dolgokra, és így dicsőítik ezeket: „Istenért teszek mindent!” Végül, a végén visszatekintve azt látják, hogy Isten annyi szót mondott, ők pedig rendkívül sokáig dolgoztak, mégsem nyerték el az igazságot. Ez nem azért van, mert Isten nem adományozta nekik, hanem azért, mert nem fogadták el a szívükben az igazságot, és nem tették oda magukat az igazságért, pedig látták, hogy Isten oly sok mindent kifejezett belőle. Ez okozta azt, hogy nem nyerték el az igazságot és az életet az Istenbe vetett hitük számos éve alatt, és hogy végül kivettetnek.

2019. január 22.

Negyedik tétel: Önmagukat magasztalják fel, és önmagukról tesznek bizonyosságot

Melléklet Patkányvadászat

Nemrég hallottam egy új dologról. Hallgassátok meg, és gondolkodjatok el, hogyan kapcsolódik ez az emberek viselkedéséhez és beállítottságaihoz, miről szól ez a történet, és milyen problémát szemléltet. Miután néhány kínai ember Amerikába jött, azon túl, hogy látták, hogy az itteni társadalmi környezet és légkör lényegesen különbözik Kínától, volt még valami, amit nagyon érdekesnek találtak. Azt, hogy ebben az országban nemcsak az emberek szabadok, hanem mindenféle élőlény és állat is rendkívül szabad – senki sem bántja őket. Az emberi szabadság természetesen a társadalmi rendszerek terméke. Mi hozza el tehát a szabadságot mindenféle élőlény és állat számára? Ez a társadalmi rendszerekkel függ össze? (Igen.) Azzal függ össze, ahogyan a társadalmi rendszerek és a kormányzati szakpolitikák megóvják és kezelik az egész természeti környezetet. Itt a vadon élő állatok mindenütt jelen vannak és mindenütt láthatók. Láthatunk például vadludakat füvet enni az autópálya melletti réten. Vannak olyan parkok, rétek és erdők, ahol szarvast, medvét vagy farkast, valamint pulykát, fácánt, mindenféle madarat és más vadállatot láthatunk. Mi az emberek első benyomása, amikor ezt látják? (Úgy érzik, hogy a természetet látják.) És milyen érzéseik vannak, amikor a természetet látják? Nem mondják-e azt: „Nézzétek, milyen országuk van. Nemcsak az emberek szabadok, hanem még az állatok is. Jobb lenne állatként reinkarnálódni ezen a helyen, mint Kínában emberként élni, mert itt még az állatok is szabadok, és senki sem bántalmazza őket.” Nincsenek ilyen érzéseik? (De igen.) Azok számára, akik már hosszú ideje itt élnek, ezek a dolgok mindennapossá válnak, és egyáltalán nem szokatlanok. Úgy gondolják, hogy ezek a dolgok nagyon is normálisak. Vannak azonban, akikben néhány aktív gondolat kezd kialakulni, miután megszokták ezt a fajta környezetet: „Ezek az állatok mind olyan szabadok, és senki sem felügyeli őket vagy vigyáz rájuk. Tehát elkaphatom és megehetem őket? Nagyszerű lenne, ha megehetném őket, de ezt nem tehetem válogatás nélkül – hátha a törvény védi őket. Ennek utána kell néznem.” Miután utánanéznek az információknak, látják, hogy a törvény kifejezetten kimondja, hogy a vadon élő állatokat egységesen védi a nemzeti jog, és az emberek nem vadászhatnak rájuk és nem ölhetik meg őket tetszésük szerint. Ha az emberek vadászni akarnak az állatokra, akkor egy államilag kijelölt vadászterületen belül kell megtenniük. Engedélyre is szükségük van, és esetleg díjat kell fizetniük a levadászott állatokért. Röviden: a törvény védi ezeket a vadon élő állatokat, és egyértelmű kikötéseket tartalmaz rájuk vonatkozóan. Vannak, akik képtelenek megérteni a vadon élő állatok védelméről szóló törvényt, és így töprengenek: „Itt vannak ezek a vadon élő csemegék, és a kormány mégsem engedi meg, hogy kedvünkre elkapjuk és megegyük

őket. Milyen kár! Kínában senki sem törődik ezzel: »Ha senki sem jelenti, a hatóságok nem vizsgálják ki.« Amíg senki nem tud róla, addig el lehet kapni és meg lehet enni az állatokat. Egy demokratikus országban azonban ezt nem lehet megtenni. Itt törvényi előírások vannak, és nem tehetem mások földjén azt, amit csak akarok. Ezek az állatok azonban mind vadon élnek. Olyan kár, hogy csak nézegetni lehet őket, megenni nem! Ki kell találnom egy megoldást. Hogyan ehetném meg ezt a vadat úgy, hogy senki ne vegye észre, és ne szegjem meg a törvényt?» Vannak, akik kiskaput keresnek, és azt mondják: „Ha csinálok egy ketrecet és teszek bele valami finom ételt, hogy odavonzzam az állatokat, elfogok néhány kisebbet, például vadnyulat, majd keresek egy félreeső helyet, ahol megölöm és megeszem, akkor nem szegem meg a törvényt, ugye? Ezeket a kis állatokat nem védi az állam, és a törvény nem tartalmaz rájuk vonatkozó konkrét kikötéseket. Ha így teszek, akkor vadhúst ehetek, miközben ügyelek, hogy ne szegjem meg a törvényt. A kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad.” Miután ez az ötletük született, összeraknak egy ketrecet, és vadászni kezdenek. Mielőtt két nap elteltne, egy patkány kerül a ketrecbe. Sietve megölik és megeszik, mert úgy érzik, hogy ez már igazi vad! Milyen következtetésre jutnak, miután megették? „A vadállatok meglehetősen ízletesek. Mostantól keresni fogom a módját, hogy többféle vadételt egyek. Nem félek megenni őket, amíg nem szegem meg a törvényt.” A történet itt véget ér.

Néhányan megkérdezik: „Ez igaz történet, vagy csak kitalált?” Egyelőre ne foglalkozzunk azzal, hogy igaz-e vagy kitalált, és hogy valóban megtörtént-e vagy sem. Csak azon gondolkodjatok el ennek a történetnek az alapján, hogy mi a baj azokkal az emberekkel, akik így cselekednek. Súlyos hiba ilyesmit tenni? Törvénysértésnek számít? Az erkölcsi igazságossággal szembenállónak számít? (Igen.) Az erkölcsi igazságosságba ütközik, az emberi mivoltba, vagy valami másba? Először is mondjátok meg Nekem: dicséretre vagy elítélésre méltó ez a fajta viselkedés? Melyik oldalra álltok? (Elítéljük.) Függetlenül attól, hogy az erkölcsi igazságosságba, a törvénybe vagy az emberi mivoltba ütközik-e, ez a fajta viselkedés mindenképpen rossz, és nem az emberi mivolttal rendelkező emberek viselkedése. Akkor mi ez? Komoly problémát jelent-e az ilyen jellegű beállítottság vagy viselkedés? Hogyan ítélnétek meg ezt a kérdést a saját mércéitek szerint? Gyakori ez a fajta viselkedés a mindennapi életben és az emberek mindenféle csoportjában? (Igen.) Nem mérhetetlenül ravasz vagy gonosz cselekedet, de illetlen, és nem olyan megnyilvánulás, amellyel a normális emberi mivolttal rendelkező embereknek rendelkezniük kellene. Pontosan milyen megnyilvánulás ez? Rajta, minősítsétek. Milyen viselkedés ez? Támogatni kellene? (Nem.) Nem méltó a támogatásra, és nem dicsérik az emberek, ezért el kell ítélni és meg kell vetni. Ez a fajta viselkedés gyakori. Rendszeresen előfordul minden embercsoportnál és a mindennapi életben. Sokszor megfigyelhető, és vannak emberek, akik gyakran tesznek ilyesmit. Nem érdemes-e tehát kiemelni és megvitatni, lehetővé téve ezáltal, hogy minden egyes embernek pontos meghatározása legyen erről a kérdésről, és lehetőleg elhatárolódjon az ilyen viselkedéstől? Nem lenne ez jó? (De igen.) Határozzuk meg tehát – milyen

viselkedés ez? Arrogáns? Hajthatatlan? Csalárd? (Nem.) Elvetemült? (Egy kicsit.) Valamennyire ehhez áll közel. Az általatok megtanult és értelmezett szavak között van-e olyan, amelyik képes meghatározni ezt a fajta viselkedést? (Alpári.) Alpári – valamennyire valóban van ilyen jellemzője. Ez a szó tartalmazza ezt a fajta viselkedést és lényegét, de nem foglalja össze teljesen és maradéktalanul. Ez a viselkedés nem tekinthető rosszindulatúnak, mert ha egy patkány megölése rosszindulatú lenne, akkor a patkányok kiirtása negatív dolog lenne. A patkányirtás pozitív dolog: a patkányok ártanak az embereknek, ezért helyes kiirtani őket. De nincs-e különbség a kiirtásuk és az elfogyasztásuk között? (De van.) Hogyan foglalható össze tehát ez a viselkedés? Milyen szavak jutnak az eszetekbe, amelyek ehhez a viselkedéshez kapcsolódnak? (Mocskos.) (Alávaló jellem.) Alávaló jellem, alpári és mocskos. A mindennapi életben milyen szóval szokták összefoglalni az alávaló viselkedést, a nem megfelelő odafigyelést a munkára? (Hitvány.) A „hitvány” szó pontosan és találóan összefoglalja ezt a fajta viselkedést. Miért definiáljuk hitványként? Ha azt mondjuk, hogy alpári, önző vagy mocskos, akkor ez csak egy olyan megnyilvánulás, amelyet a hitvány emberek mutatnak. A „hitvány” sokféle jelentést tartalmaz – alpári, züllött, mocskos, önző, erkölcstelen, nem képes viselkedni, nem nyíltan és átláthatóan, hanem sunyi módon cselekszik, és csak helytelen dolgokat tesz. Ezek a hitvány emberek különböző viselkedési formái és megnyilvánulásai. Ha például egy normális ember meg akar tenni valamit, akkor nyíltan nekilát, ha az helyénvaló – ha pedig törvénybe ütközik, akkor felhagy vele, és nem teszi meg. A hitvány emberek nem ilyenek: ha törlik, ha szakad, elérik a céljukat, és stratégiáik vannak a törvény korlátainak ellensúlyozására. Megkerülik a törvényt. Keresik a módját, hogy elérjék a céljaikat, függetlenül attól, hogy ez összhangban van-e az etikával, az erkölccsel vagy az emberi mivolttal, és függetlenül attól, hogy mik a következmények. Mindezek a dolgok nem érdeklik őket, és csak arra törekszenek, hogy a céljaikat minden lehetséges eszközzel elérjék. Ez a „hitványság”. Van-e a hitvány embereknek tisztességük vagy méltóságuk? (Nincs.) Nemes vagy alávaló emberek? (Alávalók.) Milyen értelemben alávalók? (Nincs erkölcsi alapvonala a magatartásuknak.) Így van – az ilyen embereknek nincs alapvonalaik vagy alapelvük a magatartásukban. Nem veszik figyelembe a következményeket, és azt teszik, amit csak akarnak. Nem törődnek a törvénnyel, az erkölccsel, azzal, hogy a lelkiismeretük el tudja-e fogadni a cselekedeteiket, vagy hogy bárki elítéli, megítéli vagy megbélyegzi-e őket. Mindez közömbös a számukra, és nem törődnek vele, amíg hasznot húznak belőle és jól érzik magukat. A cselekvésmódjuk züllött, a gondolkodásuk megvetendő, és mindkettő szégyenletes. Ezt jelenti hitványnak lenni. A „hitvány” szó helyettesíthető-e annak a számos beállítottságnak a megnyilvánulásaival, amelyekről korábban beszéltünk? Ez nem igazán működne. A „hitvány” szó eléggé különleges, tehát a hitvány emberek különleges emberek? Nem azok. Van bennetek valami hitvány? (Igen.) Mik ennek a konkrét megnyilvánulásai? (Előfordul, hogy miután az emberek megmossák az arcukat, az egész pultot vízesen hagyják, és nem törlik fel. Amikor pedig az emberek befejezik az étkezést, nem takarítják fel a rizsszemeket és a

zöldséglevest az asztalról. Amikor a ruháik beszennyeződnek, egyszerűen félredobják őket valahova, anélkül, hogy összehajtogatnák. Szerintem ezek is a hitványság megnyilvánulásai.) Valójában mindezek a dolgok a mindennapi élet apró részletei, és a higiénia hiánya nem ugyanaz, mint a tényleges hitványság: az emberi mivolt megéléséhez van köze. Ha valaki nem tesz olyan dolgokat, amelyek mások számára előnyösek, amikor egy csoportban van, és ha valaki nem kapott megfelelő nevelést vagy nem tud viselkedni, az emberek rossz szemmel nézik, mások pedig megvetik, és nem tudja betartani az adott hely szabályait vagy rendszereit, akármerre is jár – ha hiányzik ez a tudatosság, akkor nem hiányzik-e valami az emberi mivoltából? (De igen.) Mi hiányzik? Hiányzik az észszerűség. Az ilyen emberekből nem hiányzik a méltóság? (De igen.) Nincs méltóságuk, nincs tisztességük, és rosszul nevelték őket. Ez a magatartás alapvonalához és a normális emberi mivolt megéléséhez kapcsolódik. Ha valaki még ezeknek a mércéknek sem tud megfelelni, akkor egyáltalán hogyan gyakorolhatná az igazságot? És egyáltalán hogyan dicsőíthetné Istent? Hogyan tudna egyáltalán az igazság alapelvei szerint cselekedni? Nagyon messze van attól, hogy ezek közül bármit is megtegyen. Az ilyen embernek nincs lelkiismerete vagy józan esze – könnyű irányítani őt? Könnyű neki megváltozni? Egyáltalán nem könnyű. Akkor hogyan tud megváltozni? Ez azon múlik, hogy mindenki felügyeli-e, megfékezi-e és ösztönzi-e. Súlyos esetekben mindenkinek fel kell állnia, hogy kritizálja. Mi a célja ennek a kritikának? A támogatása, a segítése abban, hogy megfelelően viselje magát, valamint annak megakadályozása, hogy olyan dolgokat tegyen, amelyek szégyenletesek és ízléstelenek. Pontosan mire utal tehát a hitványság? Mik az elsődleges tünetei és megnyilvánulásai? Nézd meg, hogy az összefoglalóm pontos-e vagy sem. Mivel egyenértékűek a hitvány emberek? Féktelen, rosszul nevelt vadállatokkal egyenlők. Ennek elsődleges megnyilvánulásai az arrogancia, a brutalitás, a féktelenség, a meggondolatlan viselkedés, az igazságot a legkevésbé sem elfogadó magatartás, valamint az, hogy azt tesznek, amit csak a kedvük tartja. Nem hallgatnak senkire. Nem engedik, hogy bárki irányítsa őket. Bárkivel szembe mernek szállni, és nem törődnek senki mással. Mondjátok meg Nekem, súlyosak a hitványság különböző megnyilvánulásai? (Azok.) Legalábbis az arroganciának, az észszerűtlenségnek és a meggondolatlan cselekvésnek ez a beállítottsága nagyon súlyos. Még ha egy ilyen ember látszólag nem is tesz olyan dolgokat, amelyek elítélik Istent vagy ellenállnak Neki, az arrogáns beállítottsága miatt rendkívül valószínű, hogy gonosz dolgokat fog tenni és ellen fog állni Neki. Minden cselekedete a romlott beállítottsága feltárulása. Amikor az ember hitványsága elér egy bizonyos pontot, akkor banditává és ördöggé válik. A banditák és ördögök pedig soha nem fogják elfogadni az igazságot – őket csak elpusztítani lehet.

Értéket képvisel, ha beszélünk erről a történetről? (Igen.) Bár ez a történet nem érinti az ember természetlénységét vagy beállítottságát, az ember viselkedésére vonatkozik, amely nem különbözik annyira az ember lényegétől, illetve nem független tőle. Mi legyen ennek a történetnek a címe? Adjunk neki egy allegorikus címet, amely nem túlságosan

egyértelmű. (Patkányvadászat.) A „Patkányvadászat” egész jó. Valaki „teljesen törvényes” módon fogott egy patkányt, és azt mondta: „Mit tehetek? Beszaladt ide, és sajnálom. Ráadásul meg is sérült. Ha visszaszalad, meg fog döglenni, és akkor a többi állat úgyis megeszi, miért ne egyem hát meg én? Ez nem lenne teljesen törvényes?” Azért, hogy megehesse azt a patkányt, kieszelte az összes ilyen kifogást, és kitalálta az összes ilyen indokot, majd tiszta lelkiismerettel megette. Ez hitványság. Nem arról van szó, hogy Amerikában az emberek nem ehetnek húst, úgyhogy nem érdemes ennyit fáradozni és ennyi erőfeszítést tenni egy ilyen dologért. Ez az a fajta dolog, amit a hitvány emberek tesznek. A normális emberek csinálnak ilyesmit? Az emberi mivolttal és tisztességgel rendelkező emberek tesznek ilyet? (Nem.) Miért nem tesznek? Ez a tisztességhez kapcsolódik. Akik természetüknél fogva javíthatatlan tolvajok, azok mindig lopnak, dézsmálnak, és szégyenletes dolgokat tesznek. Hiányzik nekik valami otthon? Nem feltétlenül. Mivel hitványak, lopniuk kell. A lopásra támaszkodva tesznek eleget a saját preferenciáiknak és telhetetlenül kapzsi beállítottságuknak. Megnyugtatja a szívüket, amikor ilyen dolgokat tesznek. Ha nem tennének ilyesmit, zaklatottnak éreznék magukat. Ez a hitványság. Most pedig lezárom a történetet, és áttérek a főtémára.

Mielőtt a főtémáról beszélnék, először is gondolkodjunk el az utolsó beszélgetésünk tartalmán. Az Isten választott népe által végzett kötelességek hat fő kategóriába sorolhatók. Az első kategória megvitatását, amely az evangélium hirdetésének kötelességét végző emberekről szól, már befejeztük. A második kategóriába azok tartoznak, akik az egyház különböző szintjein vezetői és dolgozói kötelességeket végeznek. Ennek a kategóriának a tagjai alapvetően két fő típusra oszthatók, és legutóbb az egyik típusról, nevezetesen az antikrisztusokról beszéltünk. Hogyan járnak el az antikrisztusok, milyen megnyilvánulásaik vannak, és milyen dolgokat tesznek, amelyek antikrisztusként jellemezhetik őket – osztályoztuk az antikrisztusoknak ezeket a megnyilvánulásait és beállítottságait. Melyek voltak ezek a konkrétumok? (Első tétel: Megpróbálják megnyerni az emberek szívét. Második tétel: Támadják és kizárják a másként gondolkodókat. Harmadik tétel: Kizárják és támadják azokat, akik az igazságra törekednek. Negyedik tétel: Önmagukat magasztalják fel, és önmagukról tesznek bizonyosságot. Ötödik tétel: Félrevezetik, behúzzák, fenyegetik, és irányítják az embereket.) Legutóbb öt tételt foglaltunk össze, és mindegyiket feljegyeztétek. Most jegyezzétek fel a következőket. Hatodik tétel: Ravasz módokon viselkednek, önkényesek és zsarnokiak, sohasem beszélgetnek másokkal, és kényszerítenek másokat, hogy engedelmeskedjenek nekik. Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak. Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket. Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit.

Tizenegyedik tétel: Nem fogadják el a metszést, és nem tanúsítanak bűnbánó hozzáállást sem, amikor valami rosszat követnek el, hanem ehelyett elképzeléseket terjesztenek és nyilvánosan ítéleznek Isten fölött. Tizenkettedik tétel: Vissza akarnak vonulni, amikor nincs státuszuk vagy nincs reményük az áldások elnyerésére. Tizenharmadik tétel: Irányítják a gyülekezet pénzügyeit, és irányítják az emberek szívét is. Tizennegyedik tétel: Isten házáat saját személyes birodalmukként kezelik. Tizenötödik tétel: Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét. Összesen 15 tétel van, és ezek mind az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait boncolgatják és leplezik le. Ez a 15 tétel alapvetően összefoglalja az antikrisztusok különböző viselkedésformáit, megnyilvánulásait és beállítottságait. Némelyikük a felszínen magatartásformának tűnik, azonban e magatartások mögött az antikrisztusok beállítottságának mögöttes lényege rejlik. Szó szerinti jelentésüket tekintve nem könnyű-e megérteni ezt a 15 tételt? Mindegyik nyelvezete közérthető. Egyfelől könnyen érthetőek, másrészt pedig az, amit mindegyikük összefoglal, az ember megnyilvánulásaira, feltárulásaira és lényegére vonatkozik. Minden tétel egyfajta beállítottság: nem múltó magatartás vagy gondolat. Mi az a beállítottság? Hogyan lehet megmagyarázni, hogy mi az a beállítottság? A beállítottság az, amikor – függetlenül attól, hogy az ember merre jár – a gondolatai, eszméi, cselekvési alapelvei, tevékenységi módszerei és az általa követett cél nem változnak az idő és a földrajzi hely változásával együtt. Ha egy személy cselekvési módja eltűnik, amint a környezete megváltozik, akkor ez nem a romlott beállítottság megnyilvánulása, hanem inkább egy múltó magatartás. Mire utal a valódi beállítottság? (Bármikor és bárhol képes uralni egy személyt.) Így van. Időtől és helytől függetlenül, feltételes korlátozások és befolyások nélkül képes uralni egy személy szavait és cselekedeteit. Ez a lényeg. A lényeg az a dolog, amelyre valaki támaszkodik a túléléshez. Nem változik az idő, a hely vagy más külső tényezők változásával. Ez az ember lényege. Néhányan azt mondják: „Többé-kevésbé megvan bennem az antikrisztus e 15 megnyilvánulása, amelyeket összefoglaltál, de nem törekszem a státuszra és nem születtem ambíciókkal. Emellett most sem vállalom semmilyen felelősséget. Nem vagyok vezető vagy dolgozó, és nem szeretek reflektorfényben lenni, így az antikrisztus természetlényege irreleváns számomra, nemde? Ha irreleváns, akkor vajon nem úgy van, hogy nem szükséges hallgatnom ezeket a beszélgetéseket, illetve magamat összehasonlítás céljából hozzájuk viszonyítani?” Így állnak a dolgok? (Nem.) Akkor hogyan kell megközelíteni az antikrisztusoknak ezeket a megnyilvánulásait? Hogyan kell megközelíteni azokat az igazságokat, amelyekről ezekkel a megnyilvánulásokkal kapcsolatban beszélgetünk? Meg kell érteni az igazságot, és magunkra kell ismerni ezekben a beszélgetésekben. Utána meg kell találni a helyes utat, és el kell jutni az alapelvek birtoklásáig a kötelességünk végzése és Isten szolgálata során. Csak így lehet elszakadni az antikrisztusok útjától és elindulni a tökéletessé válás útján. Ha az antikrisztusoknak ezeket a megnyilvánulásait magatokhoz tudjátok kapcsolni, akkor ez figyelmeztetés, emlékeztetés, leleplezés és ítélet lesz a számotokra. Ha nem tudjátok őket magatokhoz kapcsolni, de képesek vagytok

érezni, hogy nektek is vannak hasonló állapotaitok, akkor meg kell próbálnotok jobban elgondolkodni és megismerni magatokat, valamint keresni az igazságot, hogy feloldjátok ezeket az állapotokat. Így fokozatosan levethetitek a romlott beállítottságaitokat is, és elkerülhetitek, hogy az antikrisztusok útján járjatok.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan magasztalják fel önmagukat, és hogyan tesznek bizonyosságot önmagukról

A mai közlés az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak negyedik tételéről szól: felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot. Felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, magamutogatók, megpróbálják elérni, hogy az emberek nagyra tartsák és imádják őket – a romlott emberiség ezekre a dolgokra képes. Az emberek ösztönösen így reagálnak, amikor a sátáni természetük irányítja őket – ez az egész romlott emberiségre jellemző. Általában hogyan szokták az emberek felmagasztalni önmagukat, és hogyan tesznek önmagukról bizonyosságot? Hogyan érik el azt a célt, hogy az emberek nagyra tartsák és imádják őket? Bizonyosságot tesznek arról, hogy mennyi munkát végeztek, mennyit szenvedtek, mennyire feláldozták magukat és mekkora árat fizettek. Azáltal magasztalják fel önmagukat, hogy a tőkéjükről beszélnek, azért, hogy magasabb, szilárdabb, biztosabb helyet szerezzenek az emberek szívében, hogy még többen értékeljék, tartsák nagyra, irigyeljék, sőt imádják őket, felnézzenek rájuk és kövessék őket. E cél elérése érdekében az emberek sok olyan dolgot tesznek, amelyek a felszínen Istenről tesznek bizonyosságot, de lényegében önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyosságot. Vajon ezt cselekedve rendelkeznek józan ésszel? Túl vannak a racionalitás határain, és nem szégyellik magukat. Szemérmetlenül tesznek bizonyosságot arról, hogy mit tettek Istenért és mennyit szenvedtek Érte. Még fitogtatják is az ajándékaikat, tehetségüket, tapasztalataikat, különleges képességeiket, a világi ügyekhez használt ügyes módszereiket, az emberekkel való játszadozásuk eszközeit és egyebeket. Az önmaguk felmagasztalásának és önmagukról való bizonyoságtételnek egyik módszere, hogy önmagukat fitogtatják és másokat lekicsinyelnek. Emellett álcázzák és hamis színben tüntetik fel magukat: elrejtve gyengeségeiket, hiányosságaikat és elégtelenségeiket az emberek előtt, hogy mindig csak a ragyogó oldalukat mutassák. Még azt sem merik elmondani másoknak, amikor negatívak; nincs bátorságuk megnyílni és beszélgetni velük. Amikor valami rosszat tesznek, minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy elrejtse és eltussolják azt. Soha nem említik meg, hogy a kötelességük végzése közben milyen kárt okoztak a gyülekezet munkájában. Amikor azonban valamilyen kisebb hozzájárulást tettek, vagy valamilyen apró sikert értek el, egyből kérkednek vele. Türelmetlenül azt akarják, hogy az egész világ megtudja, milyen rátermettek, milyen komoly képességekkel rendelkeznek, milyen kivételesek és mennyivel jobbak az átlagembereknél. Ezek nem önmaguk felmagasztalásának és az önmagukról tett bizonyoságnak a módszerei? Önmaga felmagasztalása és az önmagáról tett bizonyosság olyasvalami, amit egy lelkiismerettel és

józan ésszel rendelkező ember tesz? Nem. Tehát milyen beállítottságot fednek fel általában az emberek, amikor így tesznek? Arroganciát. Ez az egyik legfőbb feltárt beállítottság, amelyet a csalárdság követ, ami azt jelenti, hogy mindent megtesznek, hogy mások nagyra becsüljék őket. A szavaik teljesen kifogástalanok és egyértelműen motivációkat és cselszövéseket tartalmaznak – felvágják, de ezt a tényt el akarják rejteni. Az általuk mondottak eredménye az, hogy azt éreztetik az emberekkel, hogy jobbak másoknál, hogy senki sem egyenlő velük, hogy mindenki más alacsonyabb rendű náluk. És ezt az eredményt nem alattomos eszközökkel érik-e el? Milyen beállítottság áll az ilyen eszközök mögött? És vannak az elvetemültségnek elemei benne? (Vannak.) Ez egyfajta elvetemült beállítottság. Látható, hogy ezeket az általuk alkalmazott eszközöket csalárd beállítottság irányítja – miért mondom tehát, hogy ez elvetemült? Mi köze van ennek az elvetemültséghez? Mit gondoltok: nyíltan beszélhetnek-e a céljaikról, amikor felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot? Nem. A szívük mélyén azonban mindig van egy vágy, és amit mondanak és tesznek, ennek a vágnak a beteljesítését segíti elő, a szavaik és cselekedeteik céljait és motivációit pedig a legnagyobb titokban tartják. E célok elérése érdekében például elterelést vagy valamiféle alattomos taktikákat alkalmaznak. Az ilyen titkolózás nem fondorlatos természetű? Az ilyen fondorlatosság vajon nem nevezhető elvetemültnek? (De igen.) Valóban elvetemültnek nevezhető, és mélyebbre hatol, mint a csalárdság. Egy bizonyos megközelítést vagy módszert használnak a céljaik elérésére. Ez a beállítottság a csalárdság. Ugyanakkor a szívük mélyén rejlő ambíció és vágy, hogy az emberek kövessék őket, felnézzenek rájuk és imádják őket, gyakran arra készteti őket, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tegyenek bizonyosságot, mégpedig gátlástalanul és szégyentelenül. Mi ez a beállítottság? Ez már felér az elvetemültséggel. Az elvetemültség több, mint a közönséges szűklátókörűség, vagy a csalárdság és a hazugság. Ha valaki képes a közönséges romlottságból az elvetemültség szintjére emelkedni, az nem azt jelenti, hogy mélyebben romlott? (De igen.) Akkor írjátok le az elvetemültség szintjét – mi a megfelelő megfogalmazás? Miért emelkedik egy ember a közönséges romlottságból az elvetemültség szintjére? Képesek vagytok világosan látni ezt a kérdést? Mi a különbség a csalárdság és az elvetemültség között? Az elvetemültség és a csalárdság a megnyilvánulási módjukat tekintve szorosan összefüggenek, de az elvetemültség súlyosabb – ez a végletekig vitt csalárdság. Ha valakiről azt mondják, hogy elvetemült beállítottságú, akkor ez az ember nem hétköznapi módon csalárd, mivel az átlagos csalárdság jelenthet csupán annyit, hogy megszokásból hazudik vagy nem túl becsületes a cselekedeteiben – az elvetemültség viszont súlyosabb, és mélyebb szinten rejlik, mint a csalárdság. Az elvetemült beállítottságú ember csalárdsága nagyobb és súlyosabb, mint az átlagemberé – az eszközei és módszerei, valamint a tettei mögötti ármánykodás is ravaszabb és titokzatosabb, és a legtöbb ember nem lát át ezeken. Ezt jelenti az elvetemültség.

Miben más, amikor egy antikrisztus felmagasztalja önmagát és önmagáról tesz bizonyosságot, mint amikor egy átlagember teszi ugyanezt? Az átlagember gyakran

dicsekszik és kérkedik, hogy az emberek nagyra tartsák, és ilyen beállítottságai és állapotai nyilvánulnak meg – miben különbözik tehát az, ahogyan egy antikrisztus magasztalja fel önmagát és tesz önmagáról bizonytságot attól, ahogyan az átlagemberek teszik ugyanezt? Miben rejlik a különbség? Ezzel tisztában kell lenned – ne soroljunk minden olyan megnyilvánulást az antikrisztusok kategóriája alá, amikor valaki időnként felmagasztalja önmagát vagy dicsekszik. Ez nem fogalomzavar? (De igen.) Akkor hogyan lehet ezt a dolgot világosan megkülönböztetni? Miben rejlik a különbség? Ha ezt világosan meg tudod fogalmazni, akkor alaposan megértheted, hogy mi az antikrisztus lényege. Próbáld meg. (Az antikrisztus módszere sokkal alattomosabb: olyan eszközöket használ, amelyek nagyon is helyénvalónak tünnek, hogy félrevezesse az embereket. Úgy tűnik, hogy helyes dologról beszél, de mielőtt észrevennéd, önmagát kezdi felmagasztalni és önmagáról kezd bizonytságot tenni, anélkül, hogy bárki észrevenné. Az eszközei viszonylag alattomosak.) Viszonylag alattomos eszközök – ez alapján lehet megkülönböztetni őket, ahogyan felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonytságot. Van még valami? Mondd meg Nekem, mi a különbség egy olyan ember természete között, aki tudatosan magasztalja fel önmagát és önmagáról tesz bizonytságot, és egy olyan között, aki öntudatlanul teszi ugyanezt? (A szándékok különbözőek.) Nem ebben rejlik a különbség? (De igen.) Amikor egy romlott beállítottságú átlagember önmagát magasztalja és hivalkodik, csupán az a célja, hogy kérkedjen. Miután kérkedett, akkor vége a dolognak, és nem érdekli, hogy mások sokra vagy kevésre tartják. A szándéka nem túl egyértelmű: ez csupán egy beállítottság, ami irányítja, a beállítottság feltárulása. Ennyi az egész. Könnyű megváltoztatni ezt a fajta beállítottságot? Ha a szóban forgó ember az igazságra törekszik, akkor képes lesz fokozatosan megváltozni, amikor megtapasztalja, hogy megmetszik, megítélik és megfenyítik. Fokozatosan egyre több lesz a szégyenérzete és a racionalitása, és egyre kevésbé fogja ezt a fajta viselkedést tanúsítani. El fogja ítélni ezt a fajta viselkedést – önmérsékletet fog tanúsítani és visszafogja magát. Ezt jelenti, amikor valaki öntudatlanul magasztalja fel önmagát és tesz bizonytságot önmagáról. Bár a beállítottság ugyanaz, amikor valaki tudatosan magasztalja fel önmagát és tesz bizonytságot önmagáról, illetve amikor öntudatlanul teszi, a kettő természete eltér. Miben különbözik a természetük? Amikor valaki tudatosan magasztalja fel önmagát és tesz bizonytságot önmagáról, akkor szándékosan teszi. Azok az emberek, akik ezt teszik, nem véletlenül beszélnek – minden alkalommal, amikor önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonytságot, bizonyos szándékokkal és rejtett célokkal teszik, és a cselekedetük mögött sátáni ambíciók és vágyak vannak. A felszínen ez ugyanolyan megnyilvánulásnak tűnik. Az emberek mindkét esetben önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonytságot, de hogyan határozza meg Isten azt, amikor valaki öntudatlanul önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonytságot? A romlott beállítottság feltárulásaként. És hogyan határozza meg Isten azt, amikor valaki tudatosan magasztalja fel önmagát és tesz bizonytságot önmagáról? Úgy, hogy az illető félre akarja vezetni az embereket – el akarja érni, hogy az emberek nagyra tartsák,

imádják, felnézzenek rá, majd kövessék. A cselekedete a természeténél fogva félrevezető. Amint tehát az a szándéka, hogy félrevezesse és uralja az embereket, hogy kövessék és imádják őt, beszéde és cselekedetei során olyan eszközöket és módszereket alkalmaz, amelyek könnyen félrevezethetik és megtéveszthetik azokat, akik nem értik az igazságot és akik nem rendelkeznek mély alappal. Az ilyen embereknek nem csak a tisztánlátása hiányzik – éppen ellenkezőleg: azt gondolják, hogy amit ez az ember mond, az helyes, hogy fel kell nézniük rá és nagyra kell tartaniuk, idővel pedig imádni, sőt követni fogják. A mindennapi életben nagyon gyakori jelenség, amikor úgy tűnik, hogy valaki eléggé jól megérti a hallott prédikációt, de később, amikor valami történik vele, nem tudja, hogyan oldja meg. Isten elé járul, és keres – ez azonban eredménytelen marad, és végül a vezetőjéhez kell fordulnia, hogy őt kérdezze a dologról és megoldást kérjen tőle. Minden alkalommal, amikor valami történik vele, a vezetőjét akarja megkérni, hogy oldja meg. Ez olyan, mint amikor az ópiumszívás függőséggé és mintává válik egyes emberek számára, és idővel nem képesek tovább élni anélkül, hogy csinálnák. Így amikor antikrisztusok felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, ez észrevétlenül egyfajta kábítószerre válik azok számára, akik éretlenek, nem látnak tisztán, ostobák és tudatlanok. Ha bármi történik velük, az antikrisztushoz fordulnak, és őt kérdezik: ha pedig az antikrisztus nem ad ki parancsot, akkor semmit sem mernek tenni – még akkor sem, ha már mindenki befejezte a beszélgetést és egyetértésre jutott a dologban. Félnék az antikrisztus akarata ellen fordulni, és attól, hogy elnyomják őket, ezért minden dologban csak akkor mernek cselekedni, ha az antikrisztus már megszólalt. Még akkor sem mernek dönteni, vagy kezelni a dolgot, amikor világosan megértették az igazság alapelveit, inkább megvárják a végső ítélettel és döntéssel a „mestert”, akit csodálnak. Ha a mesterük nem mond semmit, akkor az, aki a dolgot kezeli, bizonytalannak érzi magát azzal kapcsolatban, hogy mit kellene tennie. Nem mérgezték-e meg ezeket az embereket? (De igen.) Ezt jelenti, hogy megmérgezték őket. Ahhoz, hogy ilyen mélyen meg legyenek mérgezve, mennyi munkát kell az antikrisztusnak elvégeznie, és mennyi mérget kell az antikrisztusnak csepegtetnie beléjük? Ha az antikrisztus gyakran boncolgatná és megismerné önmagát, ha gyakran kitergetné a gyengeségeit, a hibáit és a vétkeit, hogy az emberek láthassák, vajon akkor is mindenki így imádná őt? Egyáltalán nem. Úgy tűnik, hogy az antikrisztus jelentős erőfeszítéseket tesz, hogy felmagasztalja önmagát és önmagáról tegyen bizonyosságot, és ezért ért el ilyen „sikert”. Ez az eredmény, amit akar. Nélküle senki sem tudná, hogyan végezze megfelelően a kötelességeit, és mindenki teljesen tanácstalan lenne. Nyilvánvaló, hogy az antikrisztus, miközben irányítja ezeket az embereket, titokban sokat mérgezi őket és nagy erőfeszítéseket tesz! Ha csak néhány szót szólna, akkor is így korlátozná-e ezeket az embereket? Egyáltalán nem. Amikor az antikrisztusnak sikerül elérnie célját, hogy az emberek minden dologban imádják, felnézzenek és hallgassanak rá, akkor nem tett-e sok olyan dolgot és nem mondott-e sok olyan szót, amellyel önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonyosságot? Milyen eredményt ér el ezzel? Azt, hogy

az emberek eltévednének és nem tudnának tovább élni nélküle – mintha nélküle az ég leszakadna és a föld nem forogna tovább, az Istenben való hitnek nem lenne értéke és értelme, a prédikációk hallgatása pedig haszontalan lenne. Azt is eléri, hogy az emberek úgy érzik, hogy van némi remény az életükben, amikor az antikrisztus jelen van, és minden reményüket elveszítenék, ha az antikrisztus meghalna. Nem ejtette-e foglyul ezeket az embereket a Sátán? (De igen.) És az ilyen emberek nem ezt érdemlik-e? (De igen.) Miért mondjuk, hogy ezt érdemlik? Isten az, akiben hiszel. Akkor miért imádod és követed az antikrisztusokat, miért engeded, hogy mindenben korlátozzanak és irányítsanak? Emellett függetlenül attól, hogy milyen kötelességet végeznek, Isten háza egyértelmű alapelvekkel és szabályokkal látta el az embereket. Ha van egy nehézség, amit valaki nem tud önállóan megoldani, akkor olyasvalakihez kell fordulnia, aki érti az igazságot – komolyabb dolgokban pedig a Fennvalóhoz kell fordulnia. De te nemhogy nem keresed az igazságot, hanem éppen ellenkezőleg, embereket imádsz és felnézel rájuk – elhiszed, amit ezek az antikrisztusok mondanak. Így módon a Sátán szolgájává váltál – nem csak önmagadat hibáztathatod? Nem érdemled meg ezt? Önmaga felmagasztalása és az önmagáról történő bizonyágtétel minden antikrisztusra jellemző magatartás és megnyilvánulás – az egyik leggyakoribb megnyilvánulás. Mi a fő jellemzője annak, ahogyan az antikrisztusok önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyágot? Miben különbözik attól, ahogyan az átlagember magasztalja fel önmagát és tesz bizonyágot önmagáról? Abban, hogy az antikrisztusoknak megvan a maguk szándéka, amikor így tesznek, és egyáltalán nem öntudatlanul cselekednek. Ellenkezőleg: szándékokat, vágyakat és ambíciókat dédelgetnek: elgondolni is rettenetes, mik a következményei, hogy ilyen módon tesznek bizonyágot önmagukról – képesek félrevezetni és irányítani az embereket.

Hadd mondjak egy példát. Elgondolkodhattok azon, hogy ez a fajta megnyilvánulás és beállítottság összefüggésben van-e önmaguk felmagasztalásával és az önmagukról történő bizonyágtétellel. Volt egyszer egy vezető, aki két vagy három évig végzett gyülekezeti munkát egy bizonyos helyen. Vándorolt a gyülekezetek között, majd végül ott eresztett gyökeret. Mit jelent az, hogy gyökeret eresztett? Azt jelenti, hogy a legtöbb ember ismerte és nagyra becsülte, és hogy viszonylag ismert volt ezen a helyen. Amint az emberek meglátták, üdvözölték, felajánlották neki a helyüket, és finom ételekkel kínálták. Nem voltak ellenvélemények, és nem voltak olyanok, akik ellene szegültek volna – mindenki elég jól ismerte ezt a vezetőt, és legbelül mindannyian meglehetősen helyeselték, ahogyan a dolgokat intézte, és elfogadták a vezetését. Nem lehet tudni, hogy a vezető mennyi munkát végzett ott, mennyit beszélt, vagy miről beszélt – ezek a részletek nem ismertek, de a lényeg, hogy a legtöbb ember meglehetősen helyeselte a vezetését. Miután eltelt egy kis idő, a vezető azt mondta: „Az itteni testvérek mind engedelmesek és alávetettek – a gyülekezetben minden tekintetben jól mennek a dolgok. Sajnos van egy dolog, ami nem teljesen kielégítő, mégpedig az, hogy az itteni környezet borzalmas. Ha a környezet megfelelő lenne, akkor egy kellemes, napsütéses

napon elmennénk egy nagy parkba egy nagy összejövetelre több ezer emberrel, és egy mikrofon és nagy hangszórók segítségével közzétennénk az igazságot, és még több embert rávinnénk, hogy higgyenek istenben. Nem hozna-e gyümölcsöt akkor a munkánk?” Miután ezt meghallgatták, mindenki „áment” mondott és helyeselte a dolgot. Mondd meg Nekem, van-e valami probléma a „közzétennénk az igazságot” kifejezéssel? (Van.) Mi a probléma? (A vezető Istenként kezelte magát.) Mindannyian felismertétek, hogy ezzel probléma van, de a zavarodott emberek, akik ott voltak, nem. Még „ámennel” is válaszoltak erre a mondatra! Vajon az igazságot ez a vezető teszi közzé? Ki ő? Közöséges vezető; néhány évig dolgozott, aztán elkezdte azt gondolni, hogy mindenki másnál felsőbbrendű, elfelejtette, hogy ki is ő, és még az igazságot is ki akarta mondani – túl nagy falat lenne az neki. Mit bizonyít ez? Azt bizonyítja, hogy nem tudta, ki ő, és nem tudta, milyen kötelességet végez. Mivel ilyen beállítottsága van, vajon a szokásos munkájának vagy beszédének bármely része összhangban van-e az igazsággal? Szokásos munkája és beszéde minden bizonnyal tele van zavaros és ördögi szavakkal, és egyáltalán nem tudja elérni azt az eredményt, hogy ellássa és öntözze a gyülekezetet. Nem tudja, mi az igazság, azt pedig még kevésbé, hogy mit jelent az igazságot kimondani. Miután csupán két-három évig dolgozott valahol, úgy érezte, hogy van egy kis presztízse és tőkéje, ekkor pedig elfelejtette, hogy ki is ő – meglehetősen jól érezte magát a bőrében, és ki akarta mondani az igazságot. Hát nem undorító az ilyen tévhit? Honnan ered ez a tévhit? Mentális rendellenességben szenvedett, vagy ez egy pillanatnyi felindulás volt? Végzett egy kis munkát, a helyi gyülekezetben senki sem ellenezte, és úgy tűnt, minden simán megy neki, ezért azt hitte, hogy minden az ő munkájának az eredménye, és hirtelen úgy érezte, hogy az ő érdeme. Azt gondolta: „Ha én ilyen jelentős munkát tudok végezni, akkor vajon nem vagyok isten? Ha pedig isten vagyok, akkor most szörnyen elnyomnak – ha a külső környezet jobb lenne, akkor kimondhatnám az igazságot!” Ez a gondolat hirtelen pattant ki a fejéből. Nincs valami baj a fejével? (De van.) Valami baj van a fejével. Nem hiányzik-e belőle a józan ész? Vajon a Sátánok és az antikrisztusok tettei és szavai bírhatnak-e a normális emberi mivolt ésszerűségével? Egyáltalán nem. Ez a vezető végzett egy kis munkát és elért néhány eredményt, majd hirtelen elfelejtette, hogy ő ember. Nincs-e összefüggésben a beállítottságaival, hogy képes ilyen esztelen szavakat szólni? (De igen.) Hogyan függ össze? A beállítottságai alapján, hajlandó-e követővé válni? Tudja-e, hogy ő csak egy közöséges követője Istennek? Egyáltalán nem. Azt hiszi, hogy az ő státusza és identitása rendkívül tiszteletreméltó és mindenki másnál magasabb rendű. Nem ismerős-e nektek ez a fajta viselkedés és ennek természete? Miért vettetett le a Sátán a mélybe? (Egyenrangú akart lenni Istennel.) Azért, mert egyenrangú akart lenni Istennel. Mivel a Sátán nem ismerte a helyét a világegyetemben, nem tudta, ki ő és nem ismerte a saját mértékét, amikor Isten megengedte a Sátánnak, hogy Vele egy helyen járjon, a Sátán azt kezdte gondolni, hogy ő Isten. Meg akarta tenni azokat a dolgokat, amelyeket Isten tett, képviselni akarta Őt, helyettesíteni akarta, és tagadni akarta a

létezését, ennek eredményeként pedig levettetett a mélybe. Az antikrisztusok ugyanezt teszik: cselekedeteik természete ugyanaz, és ugyanonnan származnak, mint a Sátán. Egy antikrisztus számára egy ilyen megnyilvánulás nem alkalmi feltárulás vagy egy szeszély eredménye, hanem teljes mértékben a sátáni természet uralma és a sátáni beállítottság természetes feltárulása. Milyen természetű annak a vezetőnek a megnyilvánulása, akiről az imént beszéltem? (Antikrisztusi.) Miért beszélünk erről a megnyilvánulásról az önmaga felmagasztalása és az önmagáról történő bizonyágtétel tárgyában? Hogyan kapcsolódik ennek a megnyilvánulásnak a természete ahhoz, hogy valaki önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonyágot? Milyen természetűek voltak az általa kimondott szavak: „közzétenni az igazságot”? Miért mondom, hogy ezek a szavak kapcsolatban állnak azzal, hogy önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonyágot? (A vezető úgy hitte, hogy képes ellátni az igazsággal az embereket.) Erre gondolt. Amikor ilyeneket mondott, az emberek, akik hallották, azt gondolták: „Nagyon lenyűgöző modorod van, és milyen hangon tudsz beszélni! Vajon nem ez az a hang, amelyen Isten szólna? Vajon nem ilyen lenyűgöző modorral és törekvéssel rendelkezne Isten?” Vajon nem érte el ez a vezető azt a célt, hogy önmagát magasztalja fel és önmagáról tegyen bizonyágot? Elérte, hogy az emberekben öntudatlanul is a tisztelet, az imádat és a csodálat érzései alakuljanak ki iránta. Nem ez volt-e a helyzet? (De igen.) Ez az antikrisztus ocsmány megjelenése: ez egy antikrisztus, aki burkoltan felmagasztalja önmagát és önmagáról tesz bizonyágot.

Vannak-e más megnyilvánulásai is annak, amikor valaki önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonyágot? Mindannyian gondolkodjatok el önmagatokon ezzel a dologgal kapcsolatban. Tennétek-e olyasmit, mint az önmagatokról való bizonyágtétel? Meg tud-e fékezni a lelkiismereted és a józan eszed, és meg tudod-e állni, hogy ilyen szégyenletes dolgot tégy? Ha meg tudod állni, akkor ez azt bizonyítja, hogy rendelkezel racionalitással, hogy különbözel az antikrisztusoktól. Ha nem rendelkezel ezzel a racionalitással, ha ilyen ambíciók és vágyak vannak benned, és képes vagy arra is, hogy olyasmit tegyél, mint az önmagadról való bizonyágtétel, akkor ugyanolyan vagy, mint egy antikrisztus. Mi a helyzet tehát veletek? Visszafogottan cselekedtek? Ha istenfélő szíved van, ha van benned szégyenérzet és racionalitás, akkor lehet, hogy szeretnéd ezeket a dolgokat megtenni, de azt fogod gondolni, hogy sértik Istent, aki utálja őket – ebben az esetben képes leszel türtőztetni magad és nem mersz majd önmagadról bizonyágot tenni. Ha egyszer, utána pedig másodszor is türtőztetted magad, egy idő után ezek az elgondolások, ezek a szándékok és gondolatok lassan, apránként csökkenni kezdenek. Képes leszel tisztán látni ezeket a gondolatokat, és érezni fogod, hogy megvetendők és undorítóak, az ilyen dolgokra irányuló késztetéseid és vágyaid csökkenni fognak, és fokozatosan képes leszel visszafogni magad és uralkodni magadon, olyannyira, hogy ezek a gondolatok egyre ritkábban fognak felmerülni. Ha tudatában vagy ezeknek, de képtelen vagy türtőztetni magad és különösen erős szándékokat táplálsz, csak azt akarva, hogy az emberek imádjanak téged, valamint elégedetlen vagy, amikor

senki sem imád vagy követ téged, továbbá megtelsz gyűlölettel, és tenni akarsz valamit, és képes vagy önmagadról szégyentelenül bizonytságot tenni és felválni – akkor antikrisztus vagy. Mi a helyzet veletek? (Amikor a tudatában vagyok ezeknek, képes vagyok türtőztetni magam.) Mire támaszkodtok, hogy türtőztessétek magatokat? (Arra támaszkodom, hogy van némi ismeretem Istenről, és hogy istenfélő szívem van.) Ha valakinek istenfélő szíve van, akkor képes türtőztetni magát. Az önmérsékletet nem úgy érzük el, hogy visszatartjuk vagy akadályozzuk magunkat – ehhez az eredményhez az igazság megértése és istenfélelem szükséges. Az ember a racionalitás és a megismerés által türtőzteti magát, ugyanakkor azért is gyakorol önmérsékletet, mert van egy kis istenfélő szíve, és fél attól, hogy megsérti Őt. Ha a racionalitásod nem képes megfékezni téged, és istenfélő szíved sincs, ha nem érzel szégyent, amikor önmagadról teszel bizonytságot, ha ki akarsz tartani emellett, ha nem adod fel, amíg el nem éred a célodat, akkor ennek más a természete – akkor antikrisztus vagy.

Az antikrisztusok sokféle módszert és megnyilvánulást vetnek be, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tegyenek bizonytságot. Némelyik során az antikrisztusok közvetlenül magasztalják fel önmagukat és tesznek bizonytságot önmagukról, és az összes érdemükről beszélnek; más esetekben alattomosan, közvetett szófordulatokkal vagy módszerekkel találnak módot arra, hogy az emberek nagyra tartsák őket és elérjék céljukat, hogy az emberek felnézzenek rájuk, imádják és kövessék őket, sőt helyet foglaljanak el az emberek szívében – ez az ilyen viselkedés természete. Az antikrisztusoknak az a beállítottsága, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tegyenek bizonytságot, a természete, az általa elért eredmények, valamint a megnyilvánulási módok és a mögöttes szándékok és célok tekintetében különbözik az átlagemberektől. Továbbá, azok az emberek, akik önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonytságot, vajon egyszerűen csak a mindenféle érdemükről beszélnek? Néha a rossz oldalukról is beszélnek, de boncolgatják-e és próbálják-e igazán megismerni önmagukat, amikor így tesznek? (Nem.) Akkor hogyan fedezi fel az ember, hogy az önismerete nem valódi, hogy valójában hamis, és hogy szándék áll mögötte? Hogyan lehet alaposan megérteni ezt a dolgot? A lényeg, hogy miközben megpróbálják megismerni önmagukat és leleplezni a saját gyengeségeiket, hibáikat, hiányosságaikat és romlott beállítottságaikat, egyúttal kifogásokat és indokokat is keresnek, hogy felmenthessék magukat a bűntudat alól. Alattomosan azt mondják az embereknek: „Mindenki képes hibázni, nem csak én. Ti is mind képesek vagytok hibázni. A hiba, amit elkövettem, megbocsátható – apró hiba. Ha ti esnétek ugyanebbe a hibába, az sokkal súlyosabb eset lenne, mint az enyém, mert nem gondolkodnátok el magatokon, nem boncolgatnátok magatokat. Még ha hibázom is, jobb vagyok nálatok, több racionalitással és tisztességgel rendelkezem.” Amikor az emberek hallják ezt, azt gondolják: „Tökéletesen igazad van. Nagyon jól érted az igazságot és tényleg rendelkezel érettséggel. Amikor hibázol, képes vagy elgondolkodni magadon és boncolgatni magadat; sokkal jobb vagy nálunk. Ha mi hibázunk, nem gondolkodunk el magunkon, nem próbáljuk megismerni magunkat, és a szégyentől való

félelemből nem merjük boncolgatni magunkat. Te érettebb és bátrabb vagy, mint mi.” Ezek az emberek hibáztak, mégis elnyerték mások megbecsülését, és dicséretet zengtek magukról – milyen beállítottság ez? Néhány antikrisztus különösen ügyes a színlelésben, az emberek becsapásában és a látszat fenntartásában. Amikor olyan emberekkel találkoznak, akik értik az igazságot, elkezdenek az önismeretükről beszélni – azt is mondják magukról, hogy ördög és Sátán, hogy az emberi mivoltuk rossz, és hogy megérdemlik, hogy átkozottak legyenek. Tegyük fel, hogy megkérdezed tőlük: „Mivel azt mondod, hogy ördög és Sátán vagy, milyen gonosz tetteket követtél el?” Azt fogják mondani: „Nem tettem semmit, de ördög vagyok. És nemcsak ördög vagyok, hanem Sátán is!” Ekkor megkérdezed tőlük: „Mivel azt mondod, hogy ördög és Sátán vagy, milyen ördögi és sátáni gonosz cselekedeteket követtél el, hogyan álltál ellen Istennek? El tudod mondani az igazságot azokról a gonosz dolgokról, amelyeket tettél?” Azt fogják mondani: „Nem tettem semmi gonosztságot!” Ekkor nem hagyod a dolgot, és megkérdezed: „Ha nem tettél semmi gonosztságot, akkor miért mondod, hogy ördög és Sátán vagy? Mit próbálsz elérni azzal, hogy ezt mondod?” Amikor ilyen komolyan beszélsz velük, akkor kifogynak a szóból. Valójában sok rossz dolgot tettek, de semmiképpen nem fogják megosztani veled az ezzel kapcsolatos tényeket. Csupán nagyokat fognak mondani és néhány doktrínát fognak szajkózni, hogy üres módon beszéljenek az önismeretükről. Ami azt illeti, hogy konkrétan miként vonzottak be embereket, hogyan csaptak be embereket, hogyan használták az embereket a saját érzéseik alapján, hogyan nem vették komolyan Isten házána érdekeit, hogyan mentek szembe a munkaszervezéssel, hogyan csapták be a Fennvalót, hogyan titkoltak el dolgokat a testvérek elöl és mennyire károsították Isten házána érdekeit, ezekről a tényekről egy szót sem fognak szólni. Vajon igazi önismeret ez? (Nem.) Amikor azt mondják, hogy ők ördögök és a Sátán, nem színlelik-e az önismeretet, hogy felmagasztalják önmagukat és bizonyosságot tegyenek önmagukról? Nem ezt a módszert alkalmazzák? (De igen.) Az átlagember nem lát át ezen a módszeren. Bizonyos vezetőket elbocsátásuk után hamarosan újra megválasztanak, és amikor megkérdezed ennek az okát, egyesek azt mondják: „Az a vezető jó képességű. Tudja magáról, hogy ördög és Sátán. Ki másnak van ilyen szintű tudása? Csak azok rendelkeznek ilyen tudással, akik valóban az igazságra törekednek. Egyikünk sem képes arra, hogy ezt a tudást megszerezze magáról: az átlagember nem rendelkezik ilyen érettséggel. Ezért választotta őt mindenki újra.” Mi történik itt? Ezeket az embereket félrevezették. Ez a vezető tudta magáról, hogy ördög és Sátán, mégis mindenki őt választotta – milyen hatással és következménnyel jár tehát az emberekre, hogy azt mondja, hogy ő ördög és Sátán? (Az emberek nagyra tartják emiatt.) Így van: az emberek még nagyobbra tartják emiatt. A nem hívők ezt a módszert úgy hívják, hogy „egy lépés hátra, két lépés előre”. Ez azt jelenti, hogy annak érdekében, hogy az emberek nagyobbra tartsák, először rosszat mond magáról – így mások elhiszik, hogy képes megnyílni és ismeri önmagát, hogy van mélysége és éleslátása, hogy átfogó megértéssel rendelkezik, emiatt pedig mindenki még jobban

imádja őt. És mi az eredménye annak, hogy mindenki még jobban imádja őt? Amikor ismét eljön a vezetők kiválasztásának ideje, továbbra is őt tartják a tökéletes embernek erre a munkára. Hát nem egészen okos ez a módszer? Ha nem beszélne ily módon az önismeretéről, ha nem mondaná, hogy ő ördög és Sátán, ha ehelyett csak negatív lenne, akkor mások ezt látván, azt mondanák: „Amint téged elbocsátottak és elvesztetted a státuszodat, negatívvá váltál. Régen arra tanítottál minket, hogy ne legyünk negatívak, most pedig a te negativitásod még a miénknél is súlyosabb. Nem fogunk téged választani.” Senki sem tartaná sokra ezt a vezetőt. Bár továbbra sem látná őt senki tisztán, legalább nem választanák újra vezetőnek, az illető pedig nem érné el a célját, hogy másokat rávegyen, hogy nagyra tartsák. Ez a vezető azonban kezdeményez, és azt mondja: „Ördög és Sátán vagyok; isten megátkoz engem és a pokol tizennyolcadik bugyrába küld, és nem engedi, hogy valaha is újjászülessék!” Egyesek ezt hallva sajnálják, és azt mondják: „Vezetőnk oly sokat szenvedett. Ó, mennyire igazságtalanok voltak vele! Ha Isten nem engedi, hogy vezető legyen, akkor majd mi megválasztjuk.” Mindenki olyannyira támogatja ezt a vezetőt – szóval nem vezették-e félre őket? Szavai eredeti szándéka megerősítést nyert, ez pedig azt bizonyítja, hogy ily módon valóban félrevezeti az embereket. A Sátán néha azzal vezeti félre az embereket, hogy önmagát magasztatja fel és önmagáról tesz bizonyosságot, néha pedig, amikor nincs más választása, cirkalmas módon képes beismerni a hibáit – mindez azonban csak látszat, és a célja az emberek szimpátiájának és megértésének elnyerése. Még azt is mondja: „Senki sem tökéletes. Mindenkinek vannak romlott beállítottságai és mindenki képes hibázni. Amíg az ember ki tudja javítani a hibáit, addig jó ember.” Amikor az emberek ezt hallják, úgy érzik, hogy ez így van rendjén, és továbbra is imádják és követik a Sátánt. A Sátán módszere, hogy kezdeményező módon elismeri a hibáit és burkoltan felmagasztatja magát, emeli az emberek szívében elfoglalt pozícióját, hogy az emberek mindent elfogadjanak vele kapcsolatban – még a hibáit is –, majd pedig megbocsássák ezeket a hibákat, fokozatosan elfelejtsék őket, végül pedig teljesen elfogadják a Sátánt, halálukig hűségesek legyenek hozzá, soha ne hagyják el vagy fordítsanak neki hátat, és a végsőig kövessék. Nem ez a Sátán módszere? Így cselekszik a Sátán, és az antikrisztusok is ezt a fajta módszert alkalmazzák, amikor a cselekedeteik célja, hogy beteljesítsék ambícióikat és céljaikat, azaz hogy az emberek imádják és kövessék őket. Mindez ugyanazokhoz a következményekhez vezet, amelyek egyáltalán nem különböznek annak a következményeitől, amikor a Sátán félrevezeti és megrontja az embereket.

Amikor egyesek az önismeretükről beszélnek, teljes zűrzavarként és semmirekellőként festik le magukat – még azt is mondják, hogy ők ördögök és Sátánok, hogy megérdemlik az átkot, és hogy nem panaszkodnának, ha Isten kirekesztené őket. Ezek az emberek azonban nem értik igazán a természetlénységüket vagy a romlott beállítottságukat, és képtelenek bármit is megosztani a dolgaik valódi állásáról. Ehelyett látszatkeltéssel próbálnak félrevezetni másokat, valamint a hibáik tevőleges beismerését és az „egy lépés hátra, két lépés előre” módszerét és technikáját használják arra, hogy elvakítsák

és becsapják az embereket, majd pedig elérjék, hogy az emberek jó véleménnyel legyenek róluk. Ez az antikrisztusok gyakorlata. Ha legközelebb ilyen emberrel találkoztok, hogyan kell kezelnetek? (Megvizsgáljuk a részleteket.) Így van: meg kell tanulnotok megvizsgálni a dolgot, és a részletekbe is bele kell ásni magatokat. És milyen mélyen kell vizsgálódnotok? Addig csináljátok, amíg kegyelemért nem könyörög, és azt nem mondja: „Soha többé nem vezetek félre benneteket. Még ha engem választotok is, hogy a vezetőtök legyek, nem vállalom ezt a szerepet.” Mondjátok neki: „Soha többé nem fogsz bennünket félrevezetni, nem fogunk vezetőnknek választani, úgyhogy hagyd abba az álmodozást!” Hogyan hangzik ez? Mindazok, akik nagy túlzásokkal beszélnek az önismeretükről, akik még átkozzák is magukat, úgy, hogy abból semmi sem hangzik igaznak, azok hamisan spirituális és képmutató emberek, és minden szavuk félrevezető. Az ilyen emberek beszédének van egy jellegzetessége és néhány tulajdonsága, amit képesnek kell lenned tisztán látni. Mondd meg Nekem például: ha valakit arra kérnek, hogy írjon esküt az adományok megőrzésére, hogyan kell szólnia az eskü első mondatának? Mit írna valaki, akiben van racionalitás és emberi mivolt? Milyen hangnemet és megfogalmazást használna, hogy a megfelelő pozícióban álljon és ismertesse a hozzáállását? Amikor az átlagemberek beszélnek, mindenki érzékelheti, hogy normálisan beszélnek – ám az ambiciózus egyének, akik gonosz emberek vagy antikrisztusok, sajátos hangnemet ütnek meg, amikor beszélnek, amely eltér az átlagemberekétől. Például azt mondják: „Én, X. Y, ha egyetlen fillért is elsikkasztok isten adományaiból, haljak nyomorúságos halált – gázoljon el egy autót!” Miféle hangnem ez? Az „én” szóval kezdik, és a legfennköltebb hangnemet ütik meg – a hangnemük és beszédmódjuk mögött álló motiváció megfigyelhető az általuk használt konkrét szavakban. Az első szó az „én” – a legfennköltebb hangnemet ütik meg, és micsoda magas hangfekvést – nem egy fennkölt hangvételő eskü ez? Hogy nevezik az efféle esküt? Hangzatosnak és képmutatónak nevezik. Ilyen agresszivitással esküt írni – miféle beállítottság ez? Ez egy eskü – szóval kinek teszed ezt az esküt? Ezt az esküt Istennek teszed – hogyan kellene tehát egy normális embernek beszélnie ebben az esetben? Alázatosan kellene beszélnie, megfelelő pozícióban kellene állnia, imádkoznia kellene Istenhez, és szívből kellene beszélnie. Nem szabadna nagyképű szavakat használnia vagy agresszívnek lennie. Az ilyen emberek még eskütételkor is annyira agresszívak – olyan súlyos a sátáni beállítottságuk! Nehéz megmondani, hogy az esküjük igaz vagy hamis. A szavaik azt jelentik: „Nem bízol bennem? Attól félsz, hogy kihasználom isten házát, hogy ellopom az adományokat? Kihasználasz, de nem bízol bennem, és arra kérsz, hogy tegyek esküt – rendben, esküt teszek, csak figyeld, hogy le merem-e tenni ezt az esküt! Nem hiszem, hogy képes lennék ilyesmire.” Miféle hozzáállás ez? Agresszivitás és gátlástalanság. Még ahhoz is elég merészek, hogy Isten ellen zúgolódjanak, és egy esküt használjanak fel önmaguk igazolására és az emberek félrevezetésére. Istenfélelem ez? Ebben egyáltalán nincs jámborság. Az ilyen ember Sátán és antikrisztus: így beszélnek az antikrisztusok. Zúgolódó felhanggal esküt

tenni – miféle beállítottság ez? Meg lehet menteni egy ilyen embert? Találkoztatok már ilyen emberrel? Ugye nem tudjátok, hogyan kell tisztán látni ezeket a megnyilvánulásokat, feltárulásokat vagy beállítottságokat, amelyeket mutatnak? Egyesek még azt is hiszik, hogy az ilyen ember tiszta fejű, van szellemi megértése, becsületes és hűséges Istenhez. Nem ostobaság ez? Nem a tisztánlátás hiánya? Ez a szörnyű viselkedés és beállítottság látható a konkrét szavakban és az esküjük megfogalmazásában – az emberek mégis azt hiszik, hogy ez az antikrisztus egészen jó. Vajon ezek az emberek megértik az igazságot? Úgy tűnik, hogy csak a doktrínákat értitek, hogy csak doktrínákról tudtok beszélni, és üres szavakat tudtok hangoztatni, valamint, hogy nem láttok tisztán, amikor konkrét dolgokról és kérdésekről van szó. Ha a jövőben ilyen jellegű dolgokkal találkoztok, tisztán fogtok látni? (Igen, úgy lesz.) Azok az emberek, akik ilyen esküket írnak, mind fenevadak, és mindegyikükből hiányzik az emberi mivolt. Láttatok már ilyen esküt? Írtatok már ilyen esküt? (Igen.) Ugyanolyan volt a hangvétele, és ugyanúgy kezdődött, mint ez? (Nem volt olyan közvetlen.) Akkor a természete volt ugyanaz? (Igen.) A természete ugyanaz volt. Az eskütétel nem olyan, mint amikor valaki csatába megy, amihez a hősi önfeláldozás szelleme szükséges. Nem igényel ilyen szellemiséget. Amikor esküt teszel Isten előtt, alaposan át kell gondolnod, és meg kell értened, hogy miért kell megírnod ezt az esküt, kinek teszed ezt az esküt, és kinek teszed ezt a fogadalmat. Amit Isten akar, az az illető hozzáállása, nem pedig egyfajta szellemiség. Ez a szellemiséged agresszív és harsány: a Sátán arrogáns beállítottságának megnyilvánulása. Nem jámborság, és nem olyan megnyilvánulás, amellyel a teremtetett lényeknek rendelkezniük kellene – még kevésbé olyan álláspont, amelyet a teremtetett lényeknek fel kellene venniük. Azokat az embereket, akik ezt a megnyilvánulást mutatják, vajon nem a nemzeti hősiesség befolyásolta? Van-e köze ehhez? Az embereket túl mélyen megmérgezték – amint esküt vagy fogadalmat írnak, eszükbe jut az összes híres történelmi személyiség, akik hűségesek voltak az országukhoz és a népükhöz. Ezek a híres személyiségek a Sátán bandájának tagjai voltak: gátlástalanul cselekedtek, hogy kitűnjenek és bizonyosságot tegyenek önmagukról, hogy helyet foglaljanak az emberek szívében, hogy jó hírnevet hagyjanak maguk után, hogy bevonulhassanak a történelembe, hogy jó nevet szerezzenek, amely az örökkévalóságig megmarad. A későbbi nemzedékek ezt úgy értékelték, hogy vak odaadással viseltettek a hazájuk iránt – mit gondolsz, valóban vakok voltak? Mi is valójában ez a vakság? Ez a legalattomosabb, legelvetemültebb gyakorlat, és személyes szándék áll mögötte. Ez nem vakság és biztosan nem odaadás, hanem elvetemültség.

Már nagyon sokat beszélgettünk az antikrisztusok önmagukról való bizonyágtételéről. Van-e más kérdés ezzel a témával kapcsolatban, amelyet még mindig nem értetek teljes mértékben? Vannak, akik nyelvi eszközökkel tesznek bizonyosságot önmagukról, és olyan szavakat használnak, amelyekkel dicsekednek, míg mások viselkedésmódokat alkalmaznak. Milyen megnyilvánulásai vannak annak, amikor egy ember viselkedésmódokat alkalmaz, hogy önmagáról tegyen bizonyosságot? A felszínen bizonyos viselkedésformákat vesz fel,

amelyek nagyrészt megfelelnek az emberek elképzeléseinek, amelyek felkeltik az emberek figyelmét, és amelyeket az emberek meglehetősen nemesnek és nagyrészt az erkölcsi mércének megfelelőnek tartanak. Ezek a viselkedésformák arra készítik az embereket, hogy azt higgyék róla, hogy becsületes, tisztességes, hogy valóban szereti Istent, nagyon jámbor, és valóban istenfélő szívvel rendelkezik, valamint olyan ember, aki az igazságra törekszik. Gyakran mutatnak néhány külsőleg jó viselkedést, hogy félrevezessék az embereket – nem bűzlik ez is az önmaguk felmagasztalásától és az önmagukról történő bizonyágtételtől? Az emberek általában szavakkal magasztalják fel önmagukat és tesznek önmagukról bizonyágot – világos beszéddel fejezik ki, hogy mennyire különböznek a tömegektől, hogy mennyivel bölcsebb véleményük van, mint másoknak, hogy az emberek nagyra tartásák őket és felnézzenek rájuk. Vannak azonban olyan módszerek is, amelyek nem tartalmazzak kifejezett beszédet, amikor az emberek inkább külső gyakorlatokkal tesznek bizonyágot arról, hogy jobbak másoknál. Az ilyenfajta gyakorlatok jól átgondoltak, indítékot és bizonyos szándékot hordoznak magukban, és meglehetősen céltudatosak. Úgy csomagolják be és hajtják végre őket, hogy amit az emberek látnak, azok olyan viselkedések és gyakorlatok legyenek, amelyek összhangban vannak az emberek elképzeléseivel – nemesek, jámborak és megfelelnek a szent tisztességnek, sőt istenszeretőek, istenfélők és összhangban vannak az igazsággal. Ezzel ugyanazt a célt érik el, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tegyenek bizonyágot, valamint hogy elérjék, hogy az emberek nagyra tartásák őket és hódoljanak nekik. Találkoztatok már ilyennel, vagy láttatok már ilyet? Rendelkeztek ezekkel a megnyilvánulásokkal? Ezek a dolgok és ez a téma, amelyet megvitatok, elkülönülnek a valós élettől? Valójában nem. Mondok egy nagyon egyszerű példát. Amikor egyes emberek a kötelességeiket végzik, a felszínen rendkívül elfoglaltnak tűnnek. Céltudatosan folytatják a munkát akkor, amikor mások éppen esznek vagy alszanak, amikor pedig mások elkezdik a kötelességeiket végezni, elmennek enni vagy aludni. Mi a céljuk ezzel? Fel akarják hívni magukra a figyelmet, és meg akarják mutatni mindenkinek, hogy annyira elfoglaltak a kötelességeik végzésével, hogy nincs idejük enni vagy aludni. Azt gondolják: „Ti tényleg nem viseltok terhet. Hogyhogy ilyen proaktívak vagytok az evéssel és alvással kapcsolatban? Semmirekellők! Nézzetek rám – én dolgozom, miközben mindannyian esztek, és még éjszaka is dolgozom, amikor már alszotok. Képesek lennétek így szenvedni? Én el tudom viselni ezt a szenvedést: példát mutatok a viselkedésemmel.” Mit gondoltok erről a fajta viselkedésről és megnyilvánulásról? Ezek az emberek nem szándékosan tesznek így? Vannak, akik szándékosan tesznek így, és miféle viselkedés ez? Ezek az emberek nonkonformisták akarnak lenni: különbözni akarnak a tömegtől, és megmutatni az embereknek, hogy egész éjjel szorgalmasan végzik a kötelességeiket, hogy különösen képesek elviselni a szenvedést. Így mindenki nagyon sajnálni fogja őket, és különös együttérzést fog mutatni irántuk – azt fogja gondolni, hogy súlyos teher van a vállukon, olyannyira, hogy nyakig vannak a munkában, és túlságosan el vannak foglalva ahhoz, hogy egyenek vagy

aludjanak. És ha nem lehet őket megmenteni, akkor mindenki könyörögni fog értük Istenhez, könyörögni fog a nevükben, és imádkozni fog értük. Ennek során ezek az emberek az emberi elképzeléseknek megfelelő jó magatartást és gyakorlatot alkalmaznak, mint például a nehézségek elviselését és az ár megfizetését, hogy becsapják a többi embert, hogy csalárd módon elnyerjék a szimpátiájukat és dicséretüket. És mi ennek a végső eredménye? Mindenki, aki kapcsolatba került velük és látta őket megfizetni az árat, egyhangúlag azt fogja mondani: „A mi vezetőnk a legmegfelelőbb – ő képes leginkább a szenvedés elviselésére és az ár megfizetésére!” Vajon akkor nem érték el a céljukat, hogy félrevezessék az embereket? Aztán egy nap Isten háza azt mondja: „A vezetőitek nem végez tényleges munkát. Elfoglalja magát és céltalanul dolgozik – meggondolatlanul cselekszik, önkényes és diktatórikus. Összekuszálta a gyülekezet munkáját, nem végezte el a munkát, amit el kellene végeznie, nem végezte el az evangelizációs munkát vagy a filmgyártó munkát, és a gyülekezeti élet is zűrzavarban van. A testvérek nem értik az igazságot, nincs életbe való belépésük és nem tudnak bizonyágtételeket írni. A legszánalmasabb, hogy még a hamis vezetőket és az antikrisztusokat sem tudják tisztán látni. Az ilyen vezetők teljesen alkalmatlanok – hamis vezetők, akiket el kell bocsátani!” Ilyen körülmények között könnyű lesz elbocsátani őket? Lehet, hogy nehéz lesz. Mivel a testvérek mindannyian helyeslik és támogatják ezt a vezetőt, tiltakozni fognak és kérvényt nyújtanak be a Fennvalónak, hogy tartsák meg, ha valaki megpróbálja elbocsátani. Miért lesz ez az eredmény? Mert ez a hamis vezető és antikrisztus külsőleg jó viselkedést mutat, mint például a nehézségek elviselése és az ár megfizetése, valamint szépen hangzó szavakat használ, hogy meghassa, megvegye és félrevezesse az embereket. Miután ezeket a hamis látszatokat felhasználta az emberek félrevezetésére, mindenki az érdekében fog beszélni és képtelen lesz elhagyni őt. Világosan tudják, hogy ez a vezető nem sok tényleges munkát végzett, hogy nem vezette Isten választottjait az igazság megértéséhez és az életbe való belépéshez – ezek az emberek mégis támogatják, helyeslik és követik, és még az sem érdekli őket, ha ez azt jelenti, hogy nem nyerik el az igazságot és életet. Ráadásul mivel ez a vezető félrevezette őket, ezek az emberek mind neki hódolnak, nem fogadnak el rajta kívül más vezetőket, és már Istent sem akarják többé. Nem Istenként kezelik-e ezt a vezetőt? Ha Isten háza azt mondja, hogy ez az ember nem végez tényleges munkát, hogy hamis vezető és antikrisztus, akkor az emberek a gyülekezetükben tiltakozni fognak és fellázadnak. Mondjátok meg Nekem, milyen mértékben vezette félre ez az antikrisztus ezeket az embereket? Ha ez a Szentlélek munkája, akkor az emberek állapota csak javulni fog: jobban megértik majd az igazságot, engedelmesebbek lesznek Isten iránt, nagyobb helyet kap Isten a szívükben, és tisztábban fogják látni a hamis vezetőket és az antikrisztusokat. Ebből a szempontból az imént tárgyalt helyzet egyáltalán nem a Szentlélek munkája – csak az antikrisztusok és a gonosz szellemek képesek ilyen mértékben félrevezetni az embereket, miután egy ideig ezen munkálkodtak. Ezek az antikrisztusok sok embert félrevezettek és irányítottak – szívükben csak az

antikrisztusoknak van helyük, Istennek pedig nincs. Ez a végeredmény, amit az antikrisztusok elértek, amikor külsőleg jól viselkedve önmagukat magasztalták fel és önmagukról tettek bizonyosságot. A nehézségek elviselését és az ár megfizetését mutató külsőleg jó viselkedést használják arra, hogy önmagukat magasztalják fel és önmagukról tegyenek bizonyosságot, ami az antikrisztusok egyik eszköze arra, hogy az embereket félrevezessék és irányítsák. Ugye most már tisztán látjátok ezt a dolgot? Vajon nem nagyon ravasz és alattomos az olyan antikrisztus, aki a nehézségek elviselését és az ár megfizetését mutató külsőleg jó viselkedést arra használja fel, hogy félrevezesse az embereket? És nem tesztek ti is ilyen dolgokat néha? Vannak, akik azért isznak kávé, hogy esténként energiával teljenek el, hogy felkészüljenek arra, hogy sokáig fennmaradjanak és a kötelességeiket végezzék. A testvérek aggódnak az egészségükért, és csirkehúslevest főznek nekik. Amikor megették a levest, ezek az emberek azt mondják: „Hála legyen Istennek! Élveztem Isten kegyelmét. Nem érdemlem ezt meg. Most, hogy megettem ezt a csirkehúslevest, hatékonyabban kell végeznem a kötelességeimet!” A valóságban ugyanúgy végzik tovább a kötelességeiket, mint általában, anélkül, hogy egyáltalán növelnék a hatékonyságukat. Hát nem színlelnek? Színlelnek, és ez a fajta viselkedés egyben burkoltan azt jelenti, hogy önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyosságot – azt az eredményt érik el, hogy az emberek elismerik, nagyra tartják őket, és a megrögzött követők lesznek. Ha az emberek így gondolkodnak, akkor nem feledkeztek-e meg Istenről? Már nincs Isten a szívükben – ki az tehát, akire éjjel-nappal gondolnak? A „jó vezetőjük”, a „szeretett vezetőjük”. Néhány antikrisztus a felszínen nagyon szeretetteljes a legtöbb emberrel – beszéd közben olyan módszereket alkalmaznak, hogy az emberek lássák, hogy szeretetteljesek, és hogy hajlandóak legyenek közelebb kerülni hozzájuk. Mindenkiire mosolyognak, aki közel kerül hozzájuk és beszél velük – nagyon szelíd hangon beszélnek az ilyen emberekkel. Még ha látják is, hogy egyes testvérek elvtelenül cselekedtek és ezzel ártottak a gyülekezet érdekeinek, a legkevésbé sem metszik meg őket, csupán buzdítják és vigasztalják őket, hízelegnek nekik, miközben a kötelességüket végzik – addig-addig hízelegnek az embereknek, amíg mindenkit maguk mellé nem állítanak. Az emberek fokozatosan meghatódnak ezektől az antikrisztusoktól – mindenki nagyon helyesli a szerető szívüket, és Istent szerető embereknek nevezi őket. Végül mindenki hódol nekik és minden kérdésben hozzájuk fordul – ezeknek az antikrisztusoknak minden legbensőbb gondolatukat és érzésüket is elmondják, olyannyira, hogy már nem is imádkoznak Istenhez és nem is keresik többé az igazságot Isten szavaiban. Vajon ezeket az embereket nem vezették félre ezek az antikrisztusok? Ez egy másik eszköz, amelyet az antikrisztusok az emberek félrevezetésére használnak. Amikor ilyen viselkedéseket és gyakorlatokat folytattok, vagy ilyen szándékokat tápláltok, tudatában vagytok-e annak, hogy ezzel probléma van? És amikor ennek tudatára ébredsz, tudsz-e változtatni a cselekedeteid irányán? Ha képes vagy elgondolkozni magadon, ha valódi büntudatot érzel, amikor tudatára ébredsz, ha megvizsgálod, hogy a viselkedésed, gyakorlatod vagy szándékod problémás, ez azt bizonyítja, hogy

megfordítottad az irányt. Ha tudatában vagy a problémáidnak, de csak elhanyagolod őket, és a saját szándékaid szerint cselekszel, egyre mélyebbre süllyedve, amíg el nem jutsz egy olyan pontra, ahonnan már nem vagy képes kimászni, akkor nem fordítottad meg az irányodat, és szándékosan szembehelyezkedsz Istennel, önmagadat magasztalod fel és önmagadról teszel bizonysgot, és letérsz az igaz útról. Miféle beállítottság ez? Antikrisztusi beállítottság. Ez komoly dolog? (Igen.) Mennyire komoly dolog? Annak eredménye, ha valaki alattomosabb és csalárdabb eszközöket alkalmaz, felhasználva a nehézség elviselését és az ár megfizetését, hogy félrevezesse az embereket, és megpróbálja rávenni őket, hogy neki hódoljanak és őt kövessék, ugyanaz, mint amikor valaki nyíltan önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonysgot – ugyanolyan természetű. Függetlenül attól, hogy milyen eszközöket használsz arra, hogy felmagasztald önmagad és önmagadról tégy bizonysgot, legyen az nyílt beszéd vagy valamiféle meglehetősen nyilvánvalóan jó viselkedés, a természete mindnek ugyanaz. Van benne egy antikrisztusi minőség, és van benne egy olyan minőség, amely harcol Istennel az Ő választottaiért. Függetlenül attól, hogy a megnyilvánulásaid milyen formát vesznek fel, vagy milyen eszközöket használsz, amíg a szándékod nem változik és a következmények ugyanazok, addig mindez a természeténél fogva ugyanaz. Világos tehát, hogy az antikrisztusok nagyon ravaszok. Nem szeretik az igazságot, és nem törekednek rá, azonban képesek arra, hogy a nehézségek elviselését és az ár megfizetését eszközként használják fel az emberek félrevezetésére – ez az antikrisztusok elveteműltége.

Egyesek elvont elméleteket és érveket hangoztatnak, hogy elhitessék az emberekkel, hogy intellektuálisak és nagy tudásúak, valamint hogy a cselekedeteik nagyon mélyrehatóak. Ezzel elérik céljukat, hogy az emberek hódoljanak nekik. Ez azt jelenti, hogy mindig minden dologban részt akarnak venni és véleményt akarnak nyilvánítani, amikor pedig már mindenki meghozta a végső döntést, és nem elégedettek vele, akkor is elpufogatnak néhány nagyképű ötletet, hogy felvágjanak. Ez vajon nem annak az eszköze, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonysgot? Egyes dolgokkal kapcsolatban valójában már mindenki mindent megbeszélt – tanácskoztak, megtalálták az alapelveket és döntöttek a cselekvési tervről, ők azonban nem fogadják el a döntést, és esztelen módon akadályozzák a dolgokat, mondván: „Ez nem fog menni. Ezt nem gondoltátok át alaposan. Azon a néhány aspektuson kívül, amiről beszéltek, egy másikra is gondoltam.” Valójában az az aspektus, amire gondoltak, csak valami abszurd elmélet, csak szórszálhasogatás. Teljesen tisztában vannak vele, hogy szórszálakat hasogatnak és megnehezítik mások dolgát – mégis így tesznek. Mi a céljuk ezzel? Az, hogy megmutassák az embereknek, hogy mások, hogy okosabbak, mint a többiek. A szavaik azt jelentik: „Szóval mindannyian ezen a szinten vagytok? Meg kell mutatnom nektek, hogy én magasabb szinten vagyok.” Általában nem vesznek tudomást arról, amit mások mondanak, de amint valami fontos dolog kerül szóba, elkezdnek zavart okozni. Hogy hívják az ilyen embereket? A köznyelvben úgy hívják őket, hogy kukacoskodók és jómadarak. Mik a kukacoskodók gyakori megközelítései? Élvezettel

szajkózzák a nagyképű ötleteket, ugyanakkor szívesen vesznek részt aljas és elvetemült gyakorlatokban. Ha arra kéred őket, hogy mutassanak be egy korrekt cselekvési tervet, akkor nem lesznek képesek előállni vele, ha pedig arra kéred őket, hogy valami komoly dolgot kezeljenek, nem lesznek képesek rá. Csak aljas dolgokat csinálnak: mindig „meglepetést” akarnak okozni az embereknek, és fitogtatni akarják a képességeiket. Hogy is van ez a mondat? „Egy idős hölgy kirúszozza magát, hogy legyen mit nézned.” Ez azt jelenti, hogy mindig fitogtatni akarják a képességeiket, és függetlenül attól, hogy jól tudják-e fitogtatni őket vagy sem, az emberekkel tudatni akarják: „Én kiemelkedőbb vagyok, mint ti. Ti semmirekellők vagytok, egyszerű halandók vagytok, átlagemberek. Én rendkívüli és transzcendens vagyok. Megosztom az ötleteimet, hogy meglepjelek benneteket: utána majd meglátjátok, hogy felsőbbrendű vagyok-e vagy sem.” Ez nem borítja fel a dolgokat? Szándékosan borítják fel a dolgokat. Miféle magatartás ez? Bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak. A szavaik azt jelentik: Még nem mutattam meg, hogy milyen okos vagyok ebben a dologban, ezért nem számít, hogy kinek az érdekei sérülnek, és nem számít, kinek az erőfeszítései vesznek kárba, addig fogom szabotálni ezt a dolgot, amíg mindenki el nem hiszi, hogy felsőbbrendű, rátermett és alkalmas vagyok. Csak akkor fogom hagyni, hogy ez a dolog akadálytalanul haladjon. Léteznek ilyen rossz emberek? Csináltatok már ilyen dolgokat? (Igen. Előfordult, hogy mások már befejezték egy dolog megvitatását, és kitaláltak egy megfelelő tervet, de mivel engem nem tájékoztattak a döntéshozatali folyamat során, szándékosan hibákat találtam benne.) Amikor ezt tetted, tudtad-e a szíved mélyén, hogy ez helyes vagy helytelen? Tudtad, hogy a probléma természete súlyos, hogy bomlasztást és megzavarást okoz? (Akkoriban nem voltam ennek tudatában, de azáltal, hogy testvéreim szigorúan megmetszettek, és azáltal, hogy ettem és ittam Isten ítélő és fenyítő szavait, beláttam, hogy ez a probléma súlyos természetű, hogy bomlasztja és megzavarja a gyülekezet munkáját, hogy egyfajta sátáni viselkedés.) Mivel felismerted, hogy ez mennyire komoly, képes voltál-e egy kicsit megváltozni és volt-e némi belépésed a hozzáállásodat illetően, amikor ezután hasonló dolgok történtek veled? (Igen. Amikor ilyen gondolatokat és ötleteket tártam fel, tudatában voltam, hogy ez sátáni beállítottság, hogy nem tehetem így a dolgokat – képes voltam tudatosan imádkozni Istenhez, és fellázadni ezek ellen a helytelen gondolatok és eszmék ellen.) Képes voltál némileg változni. Amikor ilyen romlottsági problémáid vannak, keresned kell az igazságot, hogy megoldd őket, uralkodnod kell magadon, és imádkoznod kell Istenhez. Amikor azt gondolod, hogy mások lenézően tekintenek rád, hogy nem tartanak sokra, vagy nem vesznek komolyan, és következésképpen zavarást akarsz okozni – amikor ilyen gondolatod van, tudatában kell lenned, hogy ez nem a normális emberi mivoltból, hanem a sátáni beállítottságból ered, és hogy ha így folytatod, baj lesz, és valószínűleg megsérted Isten természetét. Mindenekelőtt tudnod kell, hogyan fogd vissza magad, majd Isten elé kell járulnod, hogy imádkozz Hozzá és megfordítsd az irányodat. Amikor az emberek a saját gondolataikban, a romlott beállítottságukban élnek, semmi, amit tesznek, nincs összhangban az

igazsággal, és nem képes megfelelni Istennek: minden, amit tesznek, Vele ellentétes. Ugye most már képes vagy felismerni ezt a tényt? Az antikrisztusok legnyilvánvalóbb megnyilvánulásai, hogy mindig a hírnévért és a haszonért akarnak harcolni, hogy nem haboznak megzavarni és akadályozni a gyülekezet munkáját, hogy hírnevet és státuszt szerezzenek. Valójában minden ember rendelkezik ezekkel a megnyilvánulásokkal, de ha te felismered és elismered, majd pedig képes vagy megfordítani az irányodat, ha az Isten előtti valódi bűnbánat magatartását tanúsítod és megváltoztatod a hozzáállásodat, viselkedésedet és beállítottságodat, akkor olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik. Ha nem ismered el ezeket a valódi problémákat, akkor bizonyosan nincs bűnbánó magatartásod, és nem vagy olyan ember, aki az igazságra törekszik. Ha kitartóan az antikrisztusi úton jársz és ezt az utat követed a végsőig, ha még mindig úgy gondolod, hogy ez nem probléma és nem vagy hajlandó bűnbánatot tanúsítani, ha kitartasz az ilyen viselkedés mellett, ha a dolgozókkal és a vezetőkkel versenyzel a hírnévért és a haszonért, ha ragaszkodsz ahhoz, hogy jobban kitűnj másoknál, hogy kiemelkedj a tömegből és jobb legyél másoknál, akkor függetlenül attól, hogy melyik csoportban vagy, bajban vagy! Ha továbbra is a hírnevet és a státuszt hajszolod, ha makacsul elutasítod a bűnbánatot, akkor antikrisztus vagy, és arra vagy kárhoztatva, hogy a végén megbűnhődj. Isten szavai, az igazság, a lelkiismeret és az értelem nem hatnak rád, és bizonyosan az antikrisztusok sorsára fogsz jutni. Nem lehet megmenteni – menthetetlen vagy! Az, hogy az emberek elérhetik-e az üdvösséget, hogy elindulhatnak-e az istenfélelem és a rossz kerülésének útján, attól függ, hogy önmaguk megismerése után az igazi bűnbánat megnyilvánulásait mutatják-e, attól, hogy milyen hozzáállással közelítenek az igazsághoz, valamint hogy milyen utat választanak. Ha nem hagyod el az antikrisztusi utat, ha helyette a saját ambícióid és vágyaid kielégítését választod, ha szemtelenül szembefordulsz az igazsággal és szembeállítod magadat Istennel, akkor menthetetlen vagy. Ha valaki nem tudja, hogy félnie kell, függetlenül attól, hogy mekkora hibái vannak, vagy hogy mennyi gonosz tettet követ el, ha nem érzi magát bűnösnek, ha folyamatosan kifogásokat keres magának anélkül, hogy a lelkiismeret-furdalás egy cseppjét is érezné, akkor ő egy igazi antikrisztus és ördög. Ha valaki csak az antikrisztusok különböző megnyilvánulásaival rendelkezik, de képes beismerni a hibáit, képes visszafordulni és büntudata van, akkor más természetű, mint az antikrisztusok, és ez teljesen más dolog. Annak a kulcsa tehát, hogy valaki el tudja-e érni az üdvösséget, abban rejlik, hogy képes-e önvizsgálatot tartani, van-e bűnbánó szíve és képes-e elindulni az igazságra törekvés útján.

A negyedik tétel, az önmaguk felmagasztalása és az önmagukról való bizonyágtétel az antikrisztusok következetes megközelítése. Képesek vagytok tisztán látni a nyilvánvaló eszközöket, megközelítéseket és módszereket, amelyekkel az antikrisztusok önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyágot – de fel tudjátok-e ismerni a rejtettebb viselkedésmódokat és megnyilvánulásokat? Amikor olyan nyilvánvaló dolgokról van szó, mint például a nyelv használata arra, hogy önmagukat magasztalják és önmagukról

tegyenek bizonyosságot, akkor felfeditek ezeket a dolgokat. Láttátok, hogy mások is felfedik, és képesek vagytok őket tisztán látni. De ha nem használnak nyelvet, és csak viselkedésbeli megnyilvánulások vannak, akkor is képesek lesztek tisztán látni őket? Elmondható, hogy a legtöbb ember nem képes erre. Akkor tehát melyek azok a jellemző viselkedésformák, amelyekkel az antikrisztusok önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyosságot? A viselkedésük minden bizonnyal összhangban van az ember elképzeléseivel, képzelődéseivel, erkölcsével, lelkiismeretével és érzéseivel. Mivel még? (Az emberek helyeslését és imádatát célozza meg.) Helyeslést és imádatot céloz meg: ezt a kimenetelt eredményezi. Ha a kimenetel szempontjából nézzük, akkor ennek a viselkedésnek bizony van félrevezető minősége. E cselekedet a természetének szemszögéből nézve nagyon is céltudatos. Vegyük például, amikor valaki megbetegszik. Ha félre akarja vezetni az embereket, és el akarja érni, hogy nagyra tartsák, akkor vajon emberek előtt veszi be a gyógyszert, vagy amikor senki sincs a közelben? (Emberk előtt.) Nem áll e mögött szándékosság? Ez azt jelenti, hogy nagyon céltudatos. Mi a tényleges célja azzal, hogy így veszi be a gyógyszert? Ezzel akar elismerést szerezni magának. Azt mondja neked: „Nézd, annyira elfáradtam a kötelességem végzésében, hogy megbetegedtem. Mégsem panaszkodtam, és mégsem ejtettem egyetlen könnycseppet sem. Kezelem a betegségeimet, de még mindig kitartok a kötelességem végzése mellett, miközben gyógyszert szedek.” Valójában nem feltétlenül attól lett ez a betegsége, hogy kifárasztotta magát a kötelessége végzésében, vagy azt követően, hogy eljutott az Istenben való hitre. Egyszerűen mindenféle viselkedésmóddal próbál üzenetet közvetíteni az emberek felé, mégpedig azt, hogy elviseli a szenvedést és megfizeti az árat, hogy ebben a környezetben sokat szenvedett, de egyszer sem panaszkodott – mindezzel együtt ilyen aktívan végzi a kötelességét, és rendelkezik az elhatározással, hogy elviselje a szenvedést. Mit üzen ez észrevétlenül az embereknek? Azt, hogy az Isten iránti hűsége megkérdőjelezhetetlen. Azt akarja kifejezni, hogy hűséges, és hajlandó megfizetni az árat. Ez nem önmaga egyfajta burkolt felmagasztalása? Ha lenne józan esze, akkor nem hozná fel ezt a dolgot. Akkor imádkozna Istenhez, amikor senki sincs a közelben. Így fejezné ki az elhatározását, és megpróbálná megismerni önmagát, vagy egyszerűen csak normálisan bevenné a gyógyszert. Röviden: nem használná ezeket a külső viselkedési formákat arra, hogy tudassa az emberekkel, hogy szenved, hogy hűségesen végzi a kötelességeit, és hogy jutalmat érdemel. Nem táplálná ezeket a szándékokat. Ha azonban különösen hivalkodóan viselkedik, ha azt akarja elérni, hogy az emberek nagyra tartsák és dicsérik, akkor ez nagyon is céltudatos. És mi a célja? Az, hogy az emberek felé közvetített mondanivalójával elérje azt az eredményt, hogy önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonyosságot. Ha hűséges, akkor ezt Isten tudni fogja, miért kell hát ezzel dicsekednie másoknak, és miért kell, hogy mindenki más is tudjon róla? Mi a célja azzal, hogy mindenki tudjon róla? Az, hogy az emberek nagyra tartsák. Ha nem ez lenne a célja, akkor szándék nélkül cselekedne, és mások nem látnák, hogy ilyen dolgokat tesz. Ha nagyon céltudatos, akkor mérlegelni fogja a cselekedetei

mértékét, nagy felhajtást csap, átgondolja az időpontot és a helyszínt, megvárja, amíg mindenki jelen van, és megkér valakit, hogy hozza el neki a gyógyszert – és ezt mindenki előtt harsány módon nyilvánítja ki. Ennek nagyon is világos célja van. Ha nem ez lenne a célja, akkor megvárná, amíg senki sincs a közelben, mielőtt beveszi a gyógyszert. A hajlandóságod, hogy elviseld a szenvedést és megfizessed az árat, az Istennel való kapcsolathoz kapcsolódik. Nem kell ezt mások számára világossá és ismertté tenned. Ha világossá teszed mások számára, akkor mit adhatnak neked? Azon kívül, hogy elnyered a szimpátiájukat és a dicséretüket, van-e bármi más, amit nyerhetsz tőlük? Nem, nincs semmi. Amikor a kötelességed végzése során elviselsz némi szenvedést és fizetsz némi árat, akkor egyrészt ezek olyan dolgok, amelyeket meg kell tenned és hajlandó is vagy megtenni, valamint a saját kötelességedet végzed. Másrészt ezek olyan megnyilvánulások, amelyeket teremtettt lényként a Teremtő felé mutatnod kell. Miért kellene tehát ezeket nyilvánosságra hoznod? Amikor nyilvánosságra hozod őket, undorítóvá válnak. Milyen természetűvé válik az ilyen viselkedés? Önmagasztalássá és az önmagáról való bizonyágtétellé válik, és mások félrevezetésévé – a természete megváltozik. Egyesek például mindig vakargatják a fejbőrüket mások előtt, és amikor valaki megkérdezi őket erről, azt mondják: „Már több mint tíz napja nem mostam hajam – egymás után találkozom az evangélium potenciális befogadóival. A minap megpróbáltam időt szakítani a hajmosásra, de aztán érdeklődve felkeresett az evangélium egy lehetséges befogadója, és nem tudtam otthagyni.” Valójában szándékosan nem mosnak hajam, hogy azt a benyomást keltsék az emberekben, hogy nagyon elfoglaltak a kötelességeik végzésével. Ezt úgy nevezik, hogy színjáték. Mi a céljuk azzal, hogy színjátékot rendeznek? Az, hogy az emberek nagyra tartsák őket, ennek a viselkedésnek a természete pedig az önmaguk felmagasztalása és az önmagukról való bizonyágtétel. Még egy ilyen apró dolgot sem hagynak ki, ebből is nagy ügyet akarnak csinálni, egyfajta értékes erőforrássá változtatják, amelyet felhasználhatnak arra, hogy kérkedjenek, kielégítsék az ambícióikat és a vágyaikat, és elérjék a céljukat, hogy az emberek nagyra tartsák és imádják őket. Hát nem szégyenletes ez? Szégyenletes és undorító. Honnan származnak mindezek a dolgok? A Sátán romlott természetéből származnak, amelyben színlelés, csalárdság, elvetemültség és ambíciók rejlenek. Az ilyen emberek állandóan az imázsukra, a státuszukra és a hírnevükre gondolnak. Semmit sem engednek el, mindig azt keresik, hogyan lehet ezeket a dolgokat tőkévé, olyan erőforrásokká alakítani, amelyeket arra használhatnak, hogy az emberek nagyra tartsák és imádják őket. Végül, amikor elérik a céljukat, úgy tesznek, mintha nem is érdekelné őket. Ez is egyfajta hamis látszat, belülről pedig valójában titokban ünnepelnek és elégedettek önmagukkal. Ez nem még undorítóbb? Világos, hogy már nagyon magas státuszuk van, hogy mindenki megbecsüli őket, felnéz rájuk, engedelmeskedik nekik és követi őket, de a felszínen mégis úgy tesznek, mintha nem szeretnék a státuszt. Ez még képmutatóbb. Végül mindenkit félrevezetnek, és mindenki azt mondja róluk, hogy mindennemű ambíció nélkül születtek, hogy a tettek emberei. Valójában ezt egy apró próba fel tudja fedni: ha megfosztják őket

a státuszuktól, azonnal felhagynak a kötelességeik végzésével. Ilyen gyorsan megtörténik: egy apró dolog felfedi az ambícióikat. Ezek azok a viselkedések és megközelítések, amelyeket a Sátán romlott beállítottsága hoz ki az emberekből, és ezek idézik elő az emberek különböző ocsmány állapotait. Ezekből a megnyilvánulásokból látható, hogy az emberek szeretik a státuszt és helyet akarnak foglalni mások szívében. Birtokolni akarják mások szívét, meg akarnak nyerni másokat, el akarják érni, hogy mások imádják őket, felnézzenek rájuk, sőt kövessék őket, és ezzel Isten pozíciójának a helyére lépjenek mások szívében. Ez a vágy minden emberben születésétől fogva megvan. És mit bizonyít ez? Azt, hogy az emberek életében a Sátán beállítottsága irányít. A romlott emberiség tagjai között senki sincs, aki ne szeretné a státuszt – még a bolondok is tisztviselők akarnak lenni, és még a nehéz felfogásúak is irányítani akarnak másokat. Mindenki szereti a státuszt, mindenki tesz dolgokat a státusz kedvéért és verseng Istennel a státuszért. Mindenkinek vannak ilyen viselkedésformái és megközelítései, valamint ilyen beállítottságai. Amikor tehát leleplezzük az antikrisztusokat, akik önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyosságot, akkor az összes ember romlott beállítottságát is leleplezzük. Mi a célja ennek a leleplezésének? Az, hogy megértessük az emberekkel, hogy az önmaguk felmagasztalása és az önmagukról való bizonyágtétel ilyen viselkedésmódjai és megnyilvánulásai nem azok, amelyekkel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene, hanem bizonyos romlott beállítottságok feltárulásai, és negatív, utálatos dolgok. Nem számít, milyen okos módszereid vannak önmagad felmagasztalására és az önmagadról való bizonyágtételre, és nem számít, mennyire rejtettek a cselekedeteid – ezek egyike sem olyan dolog, amivel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene, Isten mindezeket gyűlöli, elítéli és elátkozza. Az embereknek tehát mind félre kellene tenniük ezeket a megközelítéseket. Az önmaga felmagasztalása és az önmagáról való bizonyágtétel nem olyan ösztön, amelyet Isten teremtett az ember számára. Inkább a Sátán romlott beállítottságának egyik legjellemzőbb feltárulása – sőt, a Sátán romlott lényegének egyik legjellemzőbb és legjellegzetesebb beállítottsága és megközelítése.

Hasznos-e számotokra, ha néhány konkrét példáról beszélgetünk az önmagatok felmagasztalása és az önmagatokról való bizonyágtétel különféle megnyilvánulásainak megértése tekintetében, legyenek azok a beszéd és a cselekvés nyilvánvaló vagy rejtettebb módjai? (Igen, hasznos.) Miben hasznos? Segít az embereknek, hogy tisztán lássák önmagukat és másokat. Ezek az állapotok, megnyilvánulások és feltárulások, amelyekről beszélek, mind olyan dolgok, amelyeket gyakran mutattok, nektek pedig a saját állapototokat összehasonlítás céljából szembe kell állítanotok velük. Meg kell értenetek, hogy pontosan mik vagytok, pontosan mi az az élet, amelytől függök és amelyre támaszkodtok a túléléshez, pontosan mit tartalmaz ez az élet, pontosan minek a megtételére készítetik ezek a beállítottságok az embereket, valamint hogy minek a megélésére készítetik az embereket. Ezeknek a konkrét viselkedéseknek, megnyilvánulásoknak, megközelítéseknek és beállítottságoknak a megértésén keresztül

az emberek fokozatosan képesek boncolgatni és megismerni önmagukat, a saját lényegüket és az Istennel szembeni ellenséges természetüket. Ezáltal képesek elengedni ezeket a megközelítéseket, Isten elé járulni, valóban megfordulni, az igazságnak megfelelően gyakorolni és az igazságot megélni. Néhányan azt mondják: „Az önmagam felmagasztalása és az önmagamról való bizonyágtétel olyan megközelítés, amely nincs összhangban az igazsággal, és amely a Sátántól és az antikrisztusoktól származik. Ezért ha nem mondok vagy teszek semmit, akkor vajon ez nem azt jelenti, hogy nem önmagamot magasztalom, illetve nem önmagamról teszek bizonyágot?” Ez nem így van. Milyen viselkedésmód tehát az, amikor valaki nem önmagát magasztalja fel és nem önmagáról tesz bizonyágot? Ha egy bizonyos dologgal kapcsolatban önmagadat fitogtatod és önmagadról teszel bizonyágot, akkor azt az eredményt éred el, hogy egyesek nagyra fognak tartani és imádni fognak. De ha ugyanazzal a dologgal kapcsolatban felfeded magad és megosztod az önismeretedet, akkor ennek más a természete. Nem így van ez? Az, hogy valaki teljesen megnyíljon saját maga megismeréséről, egy olyan dolog, amellyel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene. Ez egy pozitív dolog. Az jelenti az Istentről való bizonyágtételt, ha valóban ismered magad, és szabatosan, valóságosan és pontosan beszélsz az állapotodról; ha olyan tudásról beszélsz, amely teljes mértékben Isten szavain alapul; ha azok, akik hallgatnak téged, épülnek és a javukra válik; valamint ha bizonyágot teszel Isten munkájáról és dicsőíted Őt. Ha miközben felfeded magad, sokat beszélsz az erősségeidről, arról, hogyan szenvedtél és hogyan fizetted meg az árat, hogyan álltál meg szilárdan a bizonyágtételedben, és ennek eredményeként az emberek nagyra tartanak és imádnak téged, akkor azzal önmagadról teszel bizonyágot. Meg kell tudnod különböztetni ezt a két viselkedést. Ha például elmagyarázod, hogy milyen gyenge és negatív voltál, amikor megpróbáltatásokkal néztél szembe, és hogy imádság és az igazság keresése után végül megértetted Isten szándékát, hitre tettél szert és szilárdan megálltál a bizonyágtételedben, akkor Istent magasztalod fel és Őrőla teszel bizonyágot. Ez egyáltalán nem magamutogatás és önmagadról való bizonyágtétel. Ezért az, hogy önmagadat fitogtatod-e és önmagadról teszel-e bizonyágot vagy sem, elsősorban attól függ, hogy a valódi tapasztalataidról beszélsz-e, hogy eléred-e azt a hatást, hogy Istentről teszel bizonyágot. Azt is meg kell vizsgálni, hogy mik a szándékaid és a céljaid, amikor a tapasztalati bizonyágtételedről beszélsz. Ha így teszel, az megkönnyíti majd annak felismerését, hogy milyen magatartást tanúsítasz. Ha helyes szándékkal osztod meg a bizonyágot, akkor az sem igazán probléma, ha az emberek felnéznek rád és imádnak. Ha rossz a szándékod, az akkor is problémát jelent, ha senki sem néz fel rád és senki nem imád – ha pedig az emberek mégis felnéznek rád és imádnak, akkor az még inkább probléma. Ezért nem lehet kizárólag az eredményeket nézni annak eldöntése céljából, hogy valaki önmagát magasztalja-e fel és önmagáról tesz-e bizonyágot. Elsősorban a szándékát kell nézned: e két viselkedés közötti különbségtétel helyes módja a szándékokon alapszik. Ha csupán az eredmények alapján próbálsz felismerni ezt, akkor hajlamos leszel rá,

hogy tévesen vádolj meg jó embereket. Vannak, akik különösen valódi bizonyágtételt osztanak meg, mások pedig emiatt jó véleménnyel vannak róluk és imádják őket – elmondhatod, hogy ezek az emberek önmagukról tesznek bizonyágot? Nem, nem mondhatod. Ezekkel az emberekkel nincs semmi probléma. A bizonyágtétel, amelyet megosztanak és a kötelesség, amelyet végeznek, mások javát szolgálja, és csak az ostoba és tudatlan emberek, akiknek torz a felfogása, imádnak másokat. A kulcs annak tisztán látásához, hogy az emberek önmagukat magasztalják-e fel és önmagukról tesznek-e bizonyágot vagy sem, az, hogy a beszélő szándékát nézzük. Ha az a szándékod, hogy megmutasd mindenkinek, hogyan tárult fel a romlottságod és hogyan változtál meg, valamint az, hogy ez másoknak is a javára válhasson, akkor a szavaid komolyak és igazak, és összhangban vannak a tényekkel. Az ilyen szándékok helyesek, és ilyenkor nem magadat fitogtatod, nem magadról teszel bizonyágot. Ha mindenkinek megmutatod, hogy valódi tapasztalataid vannak, hogy megváltoztál és birtokában vagy az igazságvalóságnak, és ezzel az a szándékod, hogy nagyra tartsanak és imádjanak, akkor ezek a szándékok helytelenek. Ez magamutogatás és önmagadról való bizonyágtétel. Ha a tapasztalati tanúságtétel, amelyről beszélsz, meghamisított, nem valóságos, és az a szándéka, hogy becsapja az embereket, hogy megakadályozza őket abban, hogy meglássák a valódi állapotodat, hogy megakadályozza, hogy a szándékaid, romlottságod, gyengeséged vagy negativitásod mások előtt feltáruljon, akkor az ilyen szavak megtévesztőek és félrevezetőek. Ez hamis bizonyágtétel. Isten becsapása és Isten megszégyenítése. Ez az, amit Isten a leginkább gyűlöl. Világos különbségek vannak ezek között az állapotok között, és mindegyiket a szándék alapján lehet tisztán látni. Ha képes vagy másokat tisztán látni, akkor képes leszel átlátni az állapotaikat, képes leszel magadat is tisztán látni, és átlátni a saját állapotaidon.

Miután meghallgatták ezeket a prédikációkat, néhányan még mindig ugyanúgy önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyágot, mint korábban. Hogyan kell kezelnetek az ilyen embereket? Lássátok őket tisztán, leplezzétek le őket, és tartsatok távolságot tőlük. Ha a szavaiknak viszonyítási pontként van értékük, akkor átveheted ezeket a szavakat, de ha egyáltalán nincs viszonyítási értékük, akkor hagyd el ezeket, és ne engedd, hogy befolyásoljanak. Ha a szóban forgó emberek vezetőek, akkor leplezd le őket, jelentsd őket, hagyd el őket és ne fogadd el a vezetésüket. Így szólj: „Mindig önmagadról teszel bizonyágot és önmagadat magasztalod fel. Mindig eltompítasz, irányítasz és félrevezetsz minket. Mindannyian eltávolodtunk Istentől, és még csak a szívünkben sincs ott Isten – csak te vagy. Most fel fogunk állni és elhagyunk téged.” Így kell cselekednetek. Felügyelnetek kell egymást, felügyelnetek kell magatokat és másokat is. Nem vakartátok-e meg gyakran mások előtt a fejbőrötöket, vagy nem mondtátok-e másoknak, hogy több étkezést kihagytatok, miközben valójában a hátuk mögött rengeteget falatoztatok? Amikor a környezet időnként nem teszi lehetővé, normális, hogy az emberek egy hónapig nem zuhanyoznak, illetve kihagynak egy zuhanyzást vagy egy hajmosást azért, mert túlságosan lefoglalja őket a munka. Ezek

mind gyakran előfordulnak. Ez az ár, amelyet az embereknek meg kell fizetniük. Nem nagy ügy – ne csináljatok a bolhából elefántot. Ha valaki tényleg nagyobbnak állítja be az ilyen dolgokat, mint amekkorák valójában, ha szándékosan megvakarja a fejbőrét mások előtt, és azt mondja, hogy már több napja nem mosott hajat, ha szándékosan mások előtt veszi be a gyógyszert, vagy úgy tesz, mintha kimerült és nagyon rossz fizikai állapotban lenne, akkor mindenkinek ki kell állnia, hogy leleplezze és a nemtetszését fejezze ki vele szemben. Így korlátozni lehet ezt a szégyentelen embert. Képmutatóan viselkedik. Színjátékot rendez mások szeme láttára, ugyanakkor megpróbálja elérni, hogy az emberek helyeslésüket fejezzék ki a viselkedésével kapcsolatban, hogy irigykedve, csodálattal és elismeréssel bámulják. Nem csapja-e be az embereket? Ezek a megközelítések ugyanazok, mint amikor a farizeusok Szentírást tartottak a kezükben és az utcasarkokon imádkoztak Istenhez. Nem különböznek tőlük. Amint valaki megemlíti, hogy a farizeusok Szentírással a kezükben az utcasarkokon álltak és szentírásokat olvastak vagy imádkoztak, ezek az emberek azt gondolják: „Ez teljesen szégyentelen. Én nem tennék ilyesmit.” Mégis szándékosan vesznek be gyógyszert vagy vakarják meg a fejbőrüket mások előtt, és nem is sejtik, hogy amit tesznek, annak a természete ugyanaz. Nem képesek ezt átlátni. Később, amikor ilyen dolgokkal találkoztok, meg kell tanulnotok tisztán látni és leleplezni az ilyen embereket, leleplezni minden képmutatásukat – akkor nem mernek majd így cselekedni. Egy kis nyomást kell gyakorolnotok rájuk, és el kell érnetek, hogy úgy gondolják, az ilyen megközelítések, viselkedésmódok és beállítottságok szégyenletesek, és mindenki nagyon is megveti őket. Ha az emberek ennyire megvetik őket, vajon Isten megveti őket? Ő még jobban megveti őket. Te magad eredendően semmi sem vagy. Már így is eléggé szánalmas vagy, még akkor is, ha nem önmagadat magasztalod fel és önmagadról teszel bizonyosságot. Ha tehát ennyire szánalmas vagy, és ráadásul önmagadat magasztalod fel és önmagadról teszel bizonyosságot, nem fog ez undort kelteni az emberekben? Soha nem végezted hűségesen a kötelességedet, soha nem cselekedtél alapelvek szerint, és semmilyen tekintetben nem teljesítetted Isten követeléseit. Már így is bajban vagy, úgyhogy ha ezen felül önmagadat magasztalod fel és önmagadról teszel bizonyosságot, akkor nem lesz-e még durvább a helyzeted? Még távolabb kerülsz majd attól, amit Isten követel, és még nagyobb távolságra kerülsz attól, hogy megüsd az üdvösség eléréséhez szükséges mércét.

Mondd meg Nekem, milyen természetű probléma az, amikor valaki önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonyosságot? A Sátán oly nagy mértékben megrontotta az embereket: vajon nem abnormális már az emberi mivoltuk és az értelmük? A kötelességeitek végzése során mutattátok-e már annak a megnyilvánulásait, hogy önmagatokat magasztaltjátok fel és önmagatokról tesztek bizonyosságot? Ki tud erről szólni? (Én mutattam már ilyen megnyilvánulást. Amikor késő estig a kötelességemet végzem, üzenetet küldök az összegyűlt csoportnak, hogy a többiek tudják, még mindig nem alszom, és hogy azt higgyék, képes vagyok elviselni a szenvedést és megfizetni az

árat. Ezt már magam is megtettem, és gyakran láttam másokat is így tenni.) Úgy tűnik, rengeteg ilyen ember van, és nem ők vannak kisebbségben. Nem indokolatlan, amikor valaki így cselekszik? Milyen ostobaság ez! Ki akar még mondani valamit? (Én mutattam már ilyen megnyilvánulást. Amikor látom, hogy a gyülekezet munkájában problémák vannak, nekilátok a megoldásuknak. Hamisan azt a benyomást keltem az emberekben, hogy nagyon lelkes vagyok, de legtöbbször valójában nem teszek semmit, miután felszólaltam. A teendőim nem haladnak előre, és nem hatékonyak. Végül a probléma megoldatlan marad és a dolgot nem intézem el. A felületes lelkesedésemet arra használom, hogy becsapjam az embereket, és elfedjem annak tényét, hogy nem az igazságot gyakorlom.) Üres szavakat beszélsz, nagyokat mondasz, és nem teszel valódi lépéseket. Engeded, hogy az emberek lássák a lendületedet, mintha az igazságot gyakorolnád. Amikor azonban eljön az idő, hogy tegyél valamit, nem állsz bele komolyan, két lábbal a földön, és csak szlogeneket harsogsz. Végül az történik, hogy nagy lendülettel belefogsz, aztán szépen lecseng az egész – az ügyet pedig befejezetlenül hagyod. Az ilyen megnyilvánulás is félrevezető. A jövőben pedig, amikor valami hasonló történik veled, vajon tisztán látsz majd ebben a kérdésben? (Most már valamennyire tudok tisztán látni.) Akkor van iránya az irányváltásodnak? Ha ismét ilyesmi történik veled, két lépést tehetsz: Az első lépés annak megítélése, hogy valóban el tudod-e intézni az adott dolgot. Ha igen, akkor komolyan és gyakorlatiasan kell hozzáfognod. A második lépés, hogy imádkozol Isten előtt és arra kéred, hogy vezessen ebben a dologban. Amikor pedig cselekszel, el kell fogadnod mindenki felügyeletét, miközben megvan benned az elhatározás, hogy kiveszed a részed a munkából és mindenkivel együttműködsz a feladat elvégzésén. Ha megtanulod lépésről lépésre csinálni a dolgokat és megtanulsz gyakorlatiasan dolgozni, akkor meg fogod oldani ezt a problémát. Ha mindig üres szavakat szajkózol, nagyokat mondasz, hangoskodszt, csak felszínesen csinálod a dolgokat és egyáltalán nem vagy gyakorlatias, akkor gazember vagy. Mivel képes vagy meglátni, hogy probléma van a gyülekezet munkájában, és képes vagy javaslatot tenni arra, hogyan kellene megoldani a problémát, ez azt bizonyítja, hogy rendelkezhetsz potenciállal és megvan a munkaképességed ahhoz, hogy az adott dolgot megolddd. Csakhogy probléma van a beállítottságoddal – elhamarkodottan cselekszel, nem vagy hajlandó megfizetni az árat, és csak üres jelszavak skandalására összpontosítasz. Amint felfedezel egy problémát, először nézd meg, hogy meg tudod-e oldani. Ha igen, akkor vállald fel a feladatot, és vidd végig. Oldd meg a problémát, végezd el, teljesítsd a felelősségedet, és adj róla számot Istennek. Ezt jelenti, hogy elvégzed a kötelességeidet, gyakorlatiasan cselekszel és viselkedsz. Ha nem tudod megoldani ezt a problémát, akkor jelentsd a vezetődnak, és nézzétek meg, ki a legalkalmasabb arra, hogy az adott dolgot kezelje. Mindenekelőtt teljesítened kell a felelősségedet. Ha így teszel, akkor kitartottál a kötelességed mellett, és megálltad a helyedet. Miután felfedezted a problémát, ha nem tudod megoldani, de jelteni tudod, akkor teljesítetted az első felelősségedet. Ha úgy érzed, hogy ezt a kötelességet neked kell elvégezned és

képes vagy a feladatra, akkor kérd a testvéreid segítségét. Először az alapelvekről beszélgessetek, és állítsatok össze egy tervet, majd összhangban működjetek együtt a dolog teljesítésén. Ez a második felelősséged. Ha mindkét felelősséget fel tudod vállalni, akkor jól végezted a kötelességeidet, és megfelelő színvonalú teremtett lény leszel. Az emberek kötelességei nem állnak másból, mint ebből a két aspektusból. Ha fel tudod vállalni azokat a dolgokat, amelyeket látsz és amelyekre képes vagy, ha jól végzed a kötelességeidet, akkor összhangban vagy Isten szándékaival.

Vannak-e egyéb megnyilvánulásai annak, amikor valaki önmagát magasztalja fel és önmagáról tesz bizonytságot? (Nekem nemrég volt egy ilyen megnyilvánulásom. Amikor a kötelességeimet végeztem, egész nap mindenféle dologgal voltam elfoglalva, és volt néhány probléma a gyülekezetben, amelyet nem oldottam meg a gyakorlatban, hanem csak felületesen kezeltem. Néhányan azonban látták, hogy minden nap elfoglalt vagyok a kötelességem végzésével, ezért nagyra tartottak és csodáltak. Vajon ez a viselkedés nem tartalmazza-e annak elemeit, amikor önmagammat magasztalom fel és önmagamról teszek bizonytságot? Nem látom tisztán ezt a dolgot, és mindig egy kicsit korlátoltnak érzem magam.) Ez azt jelenti, hogy önmagadról teszel bizonytságot? Ha lefoglal a kötelességeid teljesítése, képes vagy elviselni a szenvedést és nem panaszkodsz, Isten választottai pedig nagyra tartanak és csodálnak, akkor ez normális, és nem azért van, mert önmagadról teszel bizonytságot. Csupán a kötelességeid végzésével vagy elfoglalva. Nem vagy magamutogató, nem fitogtatod magad, és nem hencegsz folyton a szenvedéssel kapcsolatos tapasztalataiddal, így ez nem függ össze azzal, hogy önmagadról teszel bizonytságot. Sok ember azonban a felszínen elfoglaltnak tűnik, amikor a kötelességeit végzi, holott valójában a munkája nem vezetett semmilyen eredményre és nem oldott meg semmilyen problémát. Vajon Isten helyesli-e azokat az embereket, akik ilyen dolgokkal foglalják el magukat? Ha egész nap olyan egyszerű problémákkal vagy elfoglalva, amelyeket az igazságot értő és az alapelveket felfogó emberek két óra alatt megoldhatnának, és úgy érzed, hogy eléggé kimerültél és sokat szenvedtél, akkor vajon nem csak a semmivel foglalatosságot, hanem csak céltalanul rohángalsz? Elnyerheted-e Isten helyeslését azzal, hogy így végzed a kötelességeidet? (Nem.) Túlságosan eredménytelenül dolgozol! Ezzel a dologgal kapcsolatban meg kell keresned az igazság alapelveit. Néha az embereknek sok dolguk van és valóban elfoglaltak, ami normális – néha viszont nincs sok dolguk, és mégis elfoglaltak. Mi ennek az oka? Az egyik ok az, hogy a munkád nincs észszerűen megtervezve és elrendezve. Meg kell ragadnod a munka kulcsfontosságú kötelességeit. Észszerűen meg kell tervezned és el kell rendezned őket, és hatékonyabban kell végezned a kötelességeidet. A céltalan rohángálást és a hiábavaló foglalatosságot Isten nem fogja helyeselni. A másik helyzet az, amikor az a szándékod, hogy az emberek azt higgyék, hogy elfoglalt vagy. Ezzel az eszközzel és hamis látszattal csapod be a többieket. Amikor összegyűlnek, egyes vezetők és dolgozók nem oldják meg a tényleges problémákat. Ehelyett értelmetlen megjegyzéseket tesznek, megállás nélkül eltérnek a témától, és folyamatosan beszélnek

anélkül, hogy a lényegre térnének. Az ilyen elfoglaltságot – amikor valaki nem törekszik sem hatékonyságra, sem előrehaladásra – a semmivel való foglalatosságnak nevezik. És miféle hozzáállás ez? Ez csupán látszatkeltés a munkában. Felületesség, időpocsékolás, a végén pedig az illető még mindig azt gondolja: „Nem számít, mit gondolnak mások, vagy mit gondol Isten. Amíg a lelkiismeretem tiszta, addig rendben leszek. Legalább nem tétlenkedem, legalább nem ingyen kapok ebédet.” A felszínen úgy tűnhet, hogy nem tétlenkedsz, nem ingyen kapod az ebédet, hogy minden nap vagy részt veszel az összejöveteleken vagy végzed a kötelességedet, és hogy minden, amit teszel, a gyülekezeti munkához kapcsolódik. Ám valójában legbelül tudod, hogy amit teszel, az egyáltalán nem hasznos vagy értékes, és hogy csupán látszatot keltesz. Ez problémás. Mennyire jól végzed tehát a kötelességedet? Nagyon jól tudod, hogy problémád van, de nem keresed az igazságot, hogy megoldd. Ez felületesség, érzéketlenség és hajthatatlanság. Mi a következménye annak, ha felületes és halogató vagy, amikor a kötelességeidet végzed? Biztosan nem fogod elnyerni Isten helyeslését, mert nem alapelvek szerint és nem hatékonyan cselekszel. Amikor így végzed a kötelességedet, az csupán munkavégzés. Ha megmetszenek és megsegítenek, de mégsem tartasz bűnbánatot, sőt panaszkodsz, negatív vagy és lankadsz a munka közben, akkor nincs más választás: ki kell rekeszteni téged. Ha tehát nem törekszel az igazságra, hogy megoldd a felületesség problémáját, akkor nem számít, mennyi ideig végzed a kötelességeidet. Nem lesz semmi haszna, és nem fogod megütni a kötelességed hűségese végzésére vonatkozó mércéket. Érdemes elgondolkodni ezen a problémán. Isten megköveteli, hogy az emberek alapelvek szerint cselekedjenek, hogy az igazságot gyakorolják, és hogy becsületesek legyenek. Ha valaki be tud lépni ezekbe az igazságokba, akkor eredményeket fog elérni a kötelességei végzése során, és legalábbis képes lesz alapelvek szerint cselekedni. Itt rejlik az emberi hatékonyság növelésének alapja és kulcsa. Ha valaki nem rendelkezik az igazság alapelveivel, akkor nem számít, milyen serényen végzi a feladatait. Nem számít, hogy naponta mennyit dolgozik – nem fog valódi eredményeket látni. Amikor megítéli, hogy az emberek hűségesen végzik-e a kötelességeiket, Isten nem azt nézi, hogy mennyi ideig végzik a kötelességeiket, hanem a gyakorlati eredményeiket és a munkájuk hatékonyságát, valamint azt, hogy az alapelvek szerint és az igazságnak megfelelően cselekednek-e. Egyszerűen fogalmazva: azt nézi, hogy az embereknek van-e igaz tapasztalati bizonyoságtételük és életbe való belépésük a kötelességeik végzése során. Ha az embereknek nincs semennyi igazságvalóságuk, akkor csak munkások, de ha képesek az igazságot gyakorolni és alapelvek szerint cselekedni, akkor ez annak a jele, hogy Isten népeként végrehajtják a kötelességeiket. Ezen az összehasonlításra keresztül megérthető, hogy csak azok Isten népe, akik megfelelő színvonalúak a kötelességeik végzésében. Akik nem megfelelő színvonalúak a kötelességeikben, akik mindig felületesek, azok munkások. Ha valaki képes eljutni az igazság megértéséhez és alapelvek szerint cselekedni, akkor semmilyen kötelesség végzése nem jelent majd problémát számára.

Ha egy ideig tapogatózik, végül oly módon fogja végezni a kötelességét, ami megfelelő színvonalú. Ami azokat illeti, akiknek a képességei túl gyengék vagy akik mindig felületesek, azoknak nehéz lesz megfelelniük az elvárásoknak, és a kötelességeik végzése nem más, mint munkavégzés. Ami a zavaros fejű embereket, a tökölközőket és a gyenge emberi mivoltú embereket illeti, akik nem végeznek tényleges munkát, nem fogadják el az igazságot, bárhogyan is beszélgetnek velük róla, és továbbra is meggondolatlanul cselekednek, velük kapcsolatban nincs más választás: ki kell őket rekeszteni, és hagyni kell, hogy úgy higgyenek Istenben, ahogyan akarnak. Ha valaki tehát nem alapelvek szerint végzi a kötelességét, céltalanul rohangál és napról napra a semmivel foglalja el magát, akkor gyorsan el kell kezdenie keresni az igazságot, hogy ezt megoldja, és alapelvek szerint kell cselekednie. Képesnek kell lennie arra, hogy mindennap normálisan végezze a kötelességét, és ne legyen már attól elégedett, ha sokáig dolgozott. Fontosnak kell tartania a hatékonyságot és a késztermék létrehozását. Csak az ilyen emberek azok, akiket Isten jóváhagy, és akik hűségesen végzik a kötelességeiket.

Manapság sokan vannak, akik Istent követik és a saját kötelességeiket végzik, egy részük azonban soha nem törekedett az igazságra, és amikor a kötelességeiket végzik, mindig meggondolatlanul és a saját kívánságaik szerint cselekednek – azt tesznek, amit akarnak. Nem követnek el nagy hibákat, de állandóan elkövetnek apró hibákat, különösen abban, hogy minden nap elfoglaltnak tűnnek, holott valójában alig kezeltek bármilyen érdemi ügyet és csak az idejüket vesztegetik. Azt is mondhatnánk, hogy csak azért végzik a munkájukat, hogy boldoguljanak. Vajon nincsenek veszélyben az ilyen emberek? Milyen következményekkel jár, ha valaki mindig ilyen tiszteletlen hozzáállással közelít a kötelességeihez és Isten megbízatásához? Ha valaki eredménytelenül dolgozik, és felmentik a kötelességei alól, az enyhe következmény – ha valaki különféle gonosz tetteket követ el, akkor ki kell takarítani, és Isten az ilyen embert átadja a Sátánnak. Mit jelent az, hogy átadja a Sátánnak? Azt jelenti, hogy Isten nem fog többé vigyázni rá, hogy Isten nem fogja megmenteni, hogy rossz úton kezd majd járni, és hogy büntetést fog kapni. Ugye érted ezt? Eljött az idő, amikor Isten feltárja az embereket – ha átmenetileg nem a helyes úton jársz, akkor Isten kihasználja a gyakorlati környezetet, hogy lehetőséget adjon arra, hogy felismerd a problémáidat. Ha azonban már tudod, hogy Isten adott egy kis időt a gondolkodásra, hogy Isten ad egy végső lehetőséget, és ha ekkor sem fordulsz vissza – ha továbbra is makacsul, felületesen végzed a kötelességedet, akkor Isten cselekedni fog. Amikor Istennek szándékában állt elpusztítani Ninive városát, vajon azonnal megtette? Nem. Mi volt Isten első lépése, amikor cselekedett? Először szólt Jónásnak, és konkrétan elmondta neki, hogyan fog lezajlani az egész folyamat, és hogy mik a szándékai. Ezt követően Jónás elment Ninivébe, végigjárta a várost és azt hirdette: „Még negyven nap, és elpusztul Ninive!” (Jónás 3:4). Ez az üzenet mindenki fülébe eljutott: férfiak és nők, fiatalok és idősek, mindenféle társadalmi rétegből származó emberek hallottak róla – minden háztartás számára ismert volt, és még a

királyuk is hallotta a hírt. Miért cselekedett így Isten? Ha ezt a dolgot megvizsgáljuk, akkor láthatjuk, hogy akár megmenti, akár felfedi, akár megbünteti az embereket, az emberekkel való bánásmódjainak vannak eljárás módjai és alapelvei. Nem hirtelen szeszélyből cselekszik, nem pusztít el valakit azonnal, amikor nem tetszik Neki a kinézete. Ehelyett engedi, hogy elteljen egy kis idő. Mi a célja azzal, hogy engedi eltelni ezt az időt? (Hogy hagyja az embereket megtérni.) Az, hogy tudassa Ninive népével, hogy mit fog tenni, hogy lehetővé tegye számukra, hogy elgondolkodjanak és apránként megértsék a szándékait, és fokozatosan elkezdjenek visszafordulni. Van egy folyamat, amely során az emberek ezt felismerik – ez a negyven nap az az idő, amit Isten adott az embereknek, hogy visszaforduljanak. Ha negyven nap után még mindig nem fordultak vissza és nem vallották meg Neki a bűneiket, akkor Isten véghezviszi a dolgot, ahogyan mondta is, hogy meg fogja tenni. Ez azért van, mert Isten komolyan gondolja, amit mond, és amit mond, az meg is fog történni – nincs hamisság ezekben a szavakban. Mi volt tehát Ninive népének reakciója, amikor megkapták a hírt? Azonnal zsákruhát öltöttek és hamuba ültek? Nem – megvolt ennek a maga folyamata. Kezdetben az emberek talán kételkedtek: „Isten el fog minket pusztítani; tényleg ezt mondta? Mit tettünk?” Ezután az összes háztartás tájékoztatta egymást erről a dologról, és közösen megbeszélték. Úgy érezték, hogy válsághoz érkeztek, hogy az élet és halál válaszfútján állnak. Mit kellene tehát tenniük? Vallják meg bűneiket és térjenek meg, vagy legyenek szkeptikusak és álljanak ellen? Ha igazán a szkepticizmust és az ellenállást választották volna, annak az lett volna a következménye, hogy negyven nap után elpusztulnak, de ha megvallották volna a bűneiket és visszafordultak volna, akkor továbbra is életben maradhattak volna. Miután ezt a kérdést különböző szinteken napokig vitatták, a polgárok egy apró kisebbsége képes volt a bűneiket megvalló és visszaforduló hozzáállásra. Képesek voltak hódolattal leborulni, áldozatokat bemutatni, jó viselkedésformákat és megnyilvánulásokat tanúsítani. De volt egy kulcsfontosságú személyiség, aki megmentette a várost – ki volt ő? Ninive királya. Megparancsolta az egész országnak – a királytól a legalacsonyabb közemberig –, hogy öltön zsákruhát és üljön hamuba, vallja meg a bűneit és térjen meg Jahve Isten előtt. Egy ilyen parancs kiadása után mert volna bárki is a városban ellenszegülni? Egy királynak ilyen hatalma van. Ha arra használta volna a hatalmát, amivel rendelkezett, hogy rossz dolgokat tegyen, akkor az ország népe nagy katasztrófát szenvedett volna el; ehelyett azonban arra használta ezt a hatalmat, hogy jó dolgokat tegyen, hogy hódoljon Isten előtt és visszaforduljon Hozzá – a város pedig megmaradt, az egész ország népe megmenekült, és reményük volt a feloldozásra. Vajon nem ennek a királynak egyetlen gondolata döntötte ezt el? Ha azt mondta volna: „Függetlenül attól, hogy hajlandók vagytok-e megtérni, én nem fogom megtenni – magatokra maradtatok. Én nem hiszek az ilyesmiben és nem tettem semmi gonoszt. Ráadásul státuszom is van – mit tehetne velem Isten? Eltávolíthat a trónról? Ha a város elpusztul, hát legyen. Ezek nélkül a közemberek nélkül is király maradok, ahogyan eddig is voltam!” Mi lett volna, ha ilyen elképzelése, ilyen gondolatmenete lett volna? Akkor

sokkal kevesebb közember menekült volna meg, és Isten végül talán szelektíven hozta volna ki azokat az embereket, akik hajlandóak voltak megtérni. Miután kihozta őket, a várossal együtt elpusztította volna azokat, akik inkább meghaltak volna, minthogy megtérjenek – és természetesen a király is köztük lett volna. Azok pedig, akik hajlandóak voltak megtérni, tovább élhettek volna, miután Isten kivezette őket a városból. De a legjobb az volt ebben, hogy Ninive királya képes volt az élre állni, zsákruhát öltött és hamuba ült: azt is el tudta mondani a város egyszerű embereinek, mind a nőknek, mind a férfiaknak, mind a fiataloknak, mind az öregeknek – bárkik voltak, bármilyen magas rangú hivatalnokok vagy bármilyen alacsony rangú parasztok – az arisztokratáktól az egyszerű polgárokig, hogy mindannyiuknak zsákruhát kell öltetniük és hamuba kell ülniük, valamint hódolattal le kell térdelniük Jahve Isten előtt, le kell borulniuk és meg kell vallaniuk bűneiket, ki kell fejezniük, hogy vissza akarnak fordulni, el kell fordulniuk a gonosz útjuktól, el kell hagyniuk a kezükben lévő gonoszságot, meg kell térniük Istenhez, és imádkozniuk kell, hogy ne pusztítsa el őket. Ninive királya élen járt azzal, hogy megtért és megvallotta bűneit Istennek – ezzel pedig megmentette a város egész lakosságát, és vele együtt sokan jól jártak. Azzal, hogy az élére állt ennek, a hatalma értékesé vált. Az, hogy ez a király arra vezette a népét, hogy visszaforduljon Isten elé, olyasvalami, amire Isten emlékszik.

Van-e valami haszna számotokra annak, ha ilyen részletességgel beszélgetünk az antikrisztusok önmaguk felmagasztalásának és önmagukról történő bizonyágtételének tartalmáról? Újra és újra így beszélgetünk, példákat hozunk fel, történeteket mesélünk, különböző eszközöket és kifejezéseket használunk, hogy leírjuk és meghatározzuk – ha az emberek még mindig nem értik meg, akkor igazán nincs lelki megértésük: az ilyen emberek menthetetlenek. Mi a célja az ilyen részletességű közléseknek? Biztosítani, hogy miután az emberek meghallják ezeket a szavakat, ne doktrínákból, ne szó szerinti jelentésből és ne egy bizonyos kifejezésből álljon az, amit megértenek és elfogadnak, hanem a dolgok menetére vonatkozó igazságból, valamint néhány olyan igazságból és alapelvből, amelyek az emberek lényegéhez, létéhez és életéhez kapcsolódnak. Ha ezeket a mondásokat vagy ezeket a példákat, amelyekről beszéltem, össze tudjátok hasonlítani a tényleges állapototokkal vagy a saját életetekben feltárt dolgokkal, akkor képesek vagytok megérteni az igazságot és lelki megértéssel rendelkező emberek vagytok. Ezek összehasonlítása minden egyes megbeszélt példa és ügy összekötését jelenti a saját állapotoddal, valamint az igazság minden egyes megbeszélt aspektusának az összekötését a saját állapotoddal és a saját kinyilatkoztatásaiddal. Ha tudod, hogyan kösd össze ezeket a dolgokat és alkalmazd ezt, akkor van lelki megértésed, van reményed az igazságvalóságba való belépéshez, és megértheted az igazságot. Ha bármi is hangzik el, de nem érted, ha nem tudod ezeket a dolgokat önmagadhoz kapcsolni, ha úgy érzed, hogy bármit is hallasz, annak semmi köze ahhoz, amit feltársz és a saját természetlényegedhez, és ha nem találsz összefüggést, akkor teljesen tudatlan vagy, és semmit sem tudsz az eszedbe vésni – nincs lelki megértésed. Az ilyen

emberek, akiknek nincs lelki megértésük, csak arra jók, hogy munkát végezzenek, és nem tudnak belépni az igazságvalóságba. Azoknak az embereknek, akik el akarják érni az üdvösséget, be kell lépniük az igazságvalóságba – az igazságvalóságba való belépéshez pedig meg kell érteni ezeket a szavakat, meg kell érteni ezeket a történeteket és körülményeket, amelyekről beszéltem, és azt is meg kell érteni, hogy mi minden egyes dolog, minden egyes feltárulás és minden egyes embertípus, valamint az ő megnyilvánulásaiknak és állapotaiknak a lényege, és képessé kell válniuk arra, hogy önmagukat mindezekkel összevegyék. Csak így tudják megérteni az igazságot; ha nem jutnak el erre a pontra, akkor nem tudják megérteni. Ez ahhoz hasonló, mint amikor az emberek csirkéket nevelnek – ha valaki fél évig nevel egy csirkét, és az még mindig nem tojik tojáshoz, mondhatjuk-e, hogy ez a csirke nem tojik? (Nem.) Ha a gazda három éve tartja ezt a csirkét, gabonával és zöldségekkel eteti, de bármit is eszik, még mindig nem tojik, akkor mondhatjuk-e, hogy ez a csirke nem tojik? (Igen.) Amikor tehát emberekről van szó, néhányan közülük nem értik meg, függetlenül attól, hogy milyen prédikációkat hallgatnak, és függetlenül attól, hogyan beszéltek nekik az igazságról. Ez olyan ember, akinek nincs lelki megértése. Van egy másik típusú ember: az a fajta, aki megérti, amit hallott, de nem ülteti gyakorlatba és nem fordul vissza. Az ilyen típusú ember menthetetlen, ugyanolyan, mint a Szodoma városából származó emberek – pusztulásra ítéltetett. Az antikrisztusok is ebbe az emberkategóriába tartoznak: nem fognak visszafordulni, bármennyit is beszélsz az igazságról. Csupán hajthatatlan beállítottság ez? (Nem.) Olyan természetlénységük van, amely ellentétes Istennel és ellenséges az igazsággal – az ilyen ember számára kizárt, hogy megértse az igazságot. Ellenséggé teszi az igazságot, szembeszáll az igazsággal és Istennel, ellenséges a pozitív dolgokkal szemben, ezért amikor az igazságról beszélsz, nem igazságként kezeli azt, hanem egyfajta elméletként, tudományként vagy doktrínaként. Miután meghallgatja a közlést, a szívében felszerelkezik vele, hogy utána felvágghasson, valamint hogy a saját érdekeit, státuszát, hírnevét és hasznát szolgálja. Ez a célja. Bárhogyan is beszélsz az igazságról és bármilyen példákat vitatsz is meg, nem tudod megváltoztatni – nem tudod megfordítani a szándékait vagy megváltoztatni azt, ahogyan cselekszik. Olyasvalaki ő, aki nem az igazságra törekszik. Azokat az embereket, akik nem fogadják el és nem gyakorolják az igazságot, miután meghallották, nem tudja megváltoztatni az igazság, és Isten nem fogja megmenteni az ilyen embereket. Az ilyeneket lényegében úgy lehet jellemezni, mint az igazsággal szemben ellenséges embereket, pontosabban antikrisztusokat. Ez a különbség az antikrisztusok és az átlagemberek között.

Vannak, akik rendelkeznek az antikrisztus beállítottságával és gyakran felfednek bizonyos romlott beállítottságokat, de az ilyen feltárulásokkal egyidejűleg elgondolkodnak és megismerik önmagukat – képesek elfogadni és gyakorolni az igazságot, és egy idő után változás látható rajtuk. Az ő esetükben elérhető lehet az üdvösség. Vannak olyanok, akik kívülről nézve képesnek tűnnek lemondani dolgokról, feláldozni magukat, elszenvedni a nehézségeket és megfizetni az árat, de a természetlénységüket tekintve idegenkednek az

igazságtól és gyűlölik azt. Amikor az igazságról beszélgetsz velük, idegenkednek tőle és ellenállnak neki. Az összejövetelek és prédikációk alatt elbóbiskolnak és elalszanak. Unalmasnak találják őket, és még ha meg is értik, amit hallanak, nem ültetik gyakorlatba. Vannak mások, akik látszólag komolyan hallgatják a prédikációkat, de a szívük nem szomjazza az igazságot – úgy viszonyulnak Isten szavaihoz, mintha egyfajta szellemi ismeretként vagy elméletként értékelnék őket. Így tehát attól függetlenül, hogy hány éve hívők, mennyit olvastak Isten szavaiból vagy hány prédikációt hallgattak, nem változik a státuszra törekvő és a hatalmat megbecsülő szemléletük, illetve az igazságtól idegenkedő, az igazságot gyűlölő és Istennek ellenálló magatartásuk. Ők az antikrisztusok archetípusai. Ha leleplezed őket és azt mondd: „Amit teszel, az nem más, mint hogy megpróbálsz megnyerni az embereket, és amikor felmagasztalod önmagad és önmagadról teszel bizonyosságot, akkor félrevezeted az embereket és Istennel versengsz a státuszért. Ezek a Sátán és az antikrisztusok cselekedetei”, képesek-e elfogadni egy ilyen elítélést? Határozottan nem. Mit gondolnak? „Nekem van igazam, hogy így cselekszem, tehát így cselekszem. Bárhogyan ítélsz is el, bármit is mondasz és bármennyire helyesnek is tűnik, én nem fogom feladni, ahogyan a dolgokat végzem, ezt a vágyat, ezt a törekvést.” Tehát eldőlt: ezek antikrisztusok. Semmi, amit mondasz, nem változtathatja meg a nézeteiket, szándékaikat, titkos terveiket, ambícióikat vagy vágyaikat. Ez az antikrisztusok archetipikus természetlényege: senki nem tudja őket megváltoztatni. Nem számít, hogyan beszélgetnek velük az emberek az igazságról, milyen nyelvet vagy megfogalmazást használnak, nem számít az idő, a tér vagy a kontextus, semmi sem képes megváltoztatni őket. Nem számít, hogyan változik a környezetük, hogyan változnak a körülöttük lévő emberek, események és dolgok, és nem számít, hogyan változnak az idők, vagy mekkora jeleket és csodákat mutat Isten, mennyi kegyelmet ad nekik Isten, sőt hogyan bünteti őket Isten, a látásmódjuk és a titkos tervük soha nem fog változni, és a hatalom megszerzésére irányuló ambíciójuk és vágyuk soha nem fog megváltozni. Soha nem fog változni a magatartásuk és a másokkal való érintkezésük módja, ahogyan az igazságot és Istent gyűlölő hozzáállásuk sem. Amikor mások rámutatnak, hogy amit tesznek, az önmaguk felmagasztalása és önmagukról történő bizonyoságtétel, valamint hogy megpróbálják félrevezetni az embereket, akkor olyan beszédmódra válnak, amelyben mások nem tudnak hibát találni, illetve amelyet nem látnak tisztán. Még ravaszabb eszközöket használnak, hogy folytassák a saját személyes vállalkozásuk bonyolítását, és hogy elérjék céljukat, azaz irányítsák Isten választott népét és uralkodjanak fölötte. Ez az, ami egy antikrisztusban megnyilvánul és az antikrisztus lényegéből fakad. Még ha Isten meg is mondta neki, hogy büntetést fog kapni, hogy eljött a vége, hogy elátkozott, megváltoztathatja ez a lényegét? Megváltoztathatja az igazsághoz való hozzáállását? Megváltoztathatja a státusz, a hírnév és a nyereség iránti szeretetét? Nem. Az, hogy a Sátán által megrontott emberekből normális emberi mivoltú, Istennek hódoló emberek váljanak, Isten műve: megvalósítható. De lehetséges-e démonokat, emberi bőrbe öltözött, de lényegükben

sátáni, Istennel szemben ellenséges embereket normális emberré változtatni? Ez lehetetlen lenne. Isten nem végez ilyen munkát – ezek az emberek nem tartoznak azok közé, akiket Isten megment. Hogyan mond tehát Isten ítéletet az ilyen emberek felett? Ők a Sátántól valók. Nem tárgyai Isten kiválasztásának vagy üdvösségének; Isten nem akar ilyen embereket. Nem számít, mennyi ideje hisznek Istennel, mennyit is szenvedtek vagy mit értek el, titkos tervük nem fog változni. Nem fogják feladni az ambícióikat vagy a vágyaikat, és még kevésbé fognak lemondani arról a motivációjukról és vágyukról, hogy Istennel versengjenek a státuszért és az emberekért. Az ilyen emberek valódi antikrisztusok.

Néhányan azt kérdezik: „Nem azért cselekednek gonoszságot és állnak ellen Istennek az antikrisztusok, mert pillanatnyilag zavaros a fejük? Ha Isten mutatna nekik néhány jelet és csodát, vagy egy kicsit megbüntetné őket, hogy meglássák Istent, nem lennének-e képesek elismerni Istent és alávetni magukat Neki? Nem lennének-e képesek elfogadni és elismerni, hogy Isten az igazság, és nem versengeni többé Istennel a státuszért? Nem arról van-e szó, hogy azért nincs hitük, mert nem voltak tanúi annak, hogy Isten jeleket és csodákat mutatott, illetve nem látták Isten szellemi testét, és ezért nagyon gyengék, és a Sátán így becsapja őket?” Nem, nem ez a helyzet. Az antikrisztusok törekvései, vágyai és lényege teljesen más és eltérő, mint az, hogy valakit átmenetileg becsaptak, hogy ostoba és nem érti meg az igazságot. Az antikrisztusok eredendően sátáni természettel rendelkeznek – a születésüktől fogva idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot. Ők Sátának, akik kibékíthetetlenek Istennel, akik ellenállnak Istennek és a végsőig versengenek Istennel – emberbőrbe bújt élő Sátának. Az ilyen embereket természetlényegük szerint antikrisztusokként jellemezzük – milyen szerepet játszhatnak tehát és milyen dolgokat tehetnek Isten házában? Akadályozzák, megzavarják, lerombolják és elpusztítják Isten munkáját. Ezek az emberek nem tehetnek mást, mint hogy ilyen dolgokat művelnek Isten házában. Ők ilyenek, sátáni természetűek: olyanok, mint a farkasok, akik bejutottak a nyájba, azzal a szándékkal, hogy felfalják a juhokat – ez az egyetlen céljuk. Más szemszögből nézve, miért engedi meg Isten, hogy ezek az emberek megjelenjenek a házában? Azért, hogy Isten választott népe egyre tisztábban láthasson. Képesek az emberek tisztán látni, hogy miféle szerzet az ördög Sátán, hogy mi a lényege a szavainak és a tetteinek, milyen beállítottságokat mutat, illetve hogyan vezeti félre az embereket és hogyan áll szemben Istennel a világban? Amikor az ördög Sátánt említik, az emberek nem tudják világosan megmondani, hogy az pontosan az ördög vagy a Sátán; úgy érzik, hogy elvont és üres, hogy nem elég konkrét. „Hol van a Sátán?” – kérdezik. „A levegőben” – jön a válasz. „Mekkora tehát a Sátán? Milyen csodákat tesz konkrétan? Konkrétan hogyan áll szemben Istennel? Mi a természetlényege?” Úgy érzik, hogy mindez nagyon elvont, homályos és üres. Az antikrisztusok megnyilvánulásai és feltárulásai révén azonban össze tudják vetni ezeket a dolgokat azzal, amit a Sátán tesz, valamint a természetlényegével: ekkor pedig az egész dolog konkréttá válik – többé már nem elvont vagy üres. Amint mindez

konkrétta válik, az emberek képesek hallani a beszédét, látni a viselkedését és figyelmesen, tisztán látni a természetlénységét. Nem érzik-e ily módon tehát, hogy az ördög, a Sátán lényege, amelyről Isten beszél, konkrétabbá és valóságosabbá válik, és gyakorlatiasan össze tudják azt vetni a tényleges megnyilvánulásokkal? Vannak éretlen emberek, akik nem értik az igazságot: valamiféle pillanatnyi ostobaság miatt az antikrisztusok becsapják és félrevezetik őket, és ezért körülbelül egy évre elmennek. Amikor visszatérnek Isten házába, rájönnek, hogy nem jó érzés a Sátánt követni. Amikor ezek az emberek először kezdik követni az antikrisztusokat, úgy érzik, hogy elegendő okuk és nagy önbizalmuk van, és azt mondják: „A Fennvaló nem akarja, hogy antikrisztusokat kövessünk – mi mégis követni fogjuk őket, és egy nap bebizonyosodik, hogy igazunk van!” Ennek az eredménye, hogy egy idő után úgy érzik, hogy elvesztették a Szentlélek munkáját és nem képesek megerősítést érezni a szívükben. Úgy érzik, mintha Isten már nem lenne velük, mintha a hitük elvesztette volna értelmét és irányát – fokozatosan egyre tisztábban látják az antikrisztusokat. Korábban azt hitték, hogy az antikrisztusok valóban értik az igazságot, és hogy nem tévedhetnek a hitükben, ha őket követik, most azonban már látják, hogy az antikrisztusoknak komoly problémáik vannak, hogy az antikrisztusok úgy beszélnek, mintha értenék az igazságot, de soha nem gyakorolják – ez tény. Látják, hogy nagyon sokáig követték az antikrisztusokat, mégsem nyertek igazságot, és hogy valóban nagyon veszélyes továbbra is az antikrisztusokat követni – ezért megbánást éreznek, elutasítják az antikrisztusokat, és hajlandóak lesznek visszatérni Isten házába. Miután Isten háza visszafogadta az ilyen embereket, megkéri őket, hogy meséljék el a tapasztalataikat, és azt mondják: „Az antikrisztus nagyon ügyesen félre tudta vezetni az embereket. Akkoriban úgy tűnt, hogy igaza van, akárhogy is gondolkodtam róla: az eredmény azonban az lett, hogy semmit sem nyertem, nem értettem meg az igazságot, az igazságvalóságnak még csak egy apró részét sem birtokoltam, miután több mint egy évig követtem őt. Értékes időt vesztegettem el. Nagyon komoly veszteséget szenvedtem!” Ez a kudarcélmény a legmélyebb emlékké válik. Miután visszatérnek Isten házába, minél többet hallgatják a prédikációkat, annál inkább megértik az igazságot és annál világosabbá válik a szívük. Amikor visszagondolnak arra az időre, amikor azokat az antikrisztusokat követték, és látják, hogy milyen veszteséget szenvedtek, akkor arra az érzésre jutnak, hogy az antikrisztusok valójában Sátánok és alapvetően igazság nélküliek, hogy csak Isten az igazság, és nem mernek többé más emberi lényt követni. Amikor újra eljön a vezetőválasztás ideje, nagyon óvatosan adják le a szavazatukat – azt gondolják: „Ha erre és erre adom le a szavazatom, akkor lehet, hogy elősegítem, hogy egy antikrisztust válasszanak meg. Ha nem adom le a szavazatom erre és erre, azzal lehet, hogy megakadályozom egy antikrisztus megválasztását. Óvatosnak kell lennem és az alapelvek szerint kell értékelnem az embereket.” Nem az alapelvek és mércék képezik-e ekkor a cselekedeteik alapját? (De igen.) Ez jó dolog. Néhány embert félrevezetnek az antikrisztusok, és azt mondják: „Miért történt ez velünk? Félreállított minket Isten?

Már nem törődik velünk?” Egy ilyen helyzetben egyetérteneél, ha Isten azt mondaná, hogy ne kövess antikrisztusokat? Nem értenél egyet. Továbbra is ragaszkodnál ahhoz, hogy kövesd őket, és Isten csak annyit tehetne, hogy hagyná, hogy így tégy, utána pedig a tények segítségével megleckéztetne. Miután egy ideig követted az antikrisztusokat, hirtelen észhez térsz és belátod, hogy veszteséget szenvedtél az életedben; csak ekkor érzel büntudatot, ekkor leszel hajlandó elutasítani az antikrisztusokat és ismét visszatérni Isten színe elé. Szerencsédre Isten toleráns és irgalmas, és továbbra is akar téged. Ha nem akarna, akkor teljesen véged lenne, és nem lenne több esélyed az üdvösség elérésére – az antikrisztusok követésének nincs jó vége.

Tisztán kell látnod az antikrisztusokat, és helyesen kell felismerned őket. Tudnod kell, hogyan kell felismerni az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait – ugyanakkor világosan kell tudnod, hogy sok olyan dolog van, amelyben a saját természetlényeged közös az antikrisztusokkal. Ez azért van, mert mindannyian a Sátán által megrontott emberiséghez tartoztok: az egyetlen különbség, hogy az antikrisztusok teljesen a Sátán befolyása alatt állnak, a Sátán cinkosai lettek és az ő nevében beszélnek. Te szintén a romlott emberiséghez tartozol, de képes vagy elfogadni az igazságot, és van reményed az üdvösség elérésére. Ugyanakkor sok dolog van, ami a lényegét tekintve közös benned az antikrisztusokkal – a módszereitek és a titkos terveitek azonosak. Csupán arról van szó, hogy miután hallottad az igazságot és meghallgattad a prédikációkat, képes vagy irányt változtatni – az pedig, hogy képes vagy irányt változtatni, meghatározza, hogy van reményed az üdvösség elérésére. Ez a különbség közted és az antikrisztusok között, ezért amikor leleplezem az antikrisztusokat, neked is össze kell hasonlítanod magad és fel kell ismerned, hogy mi a közös benned és az antikrisztusokban, valamint hogy milyen megnyilvánulásokban, beállítottságokban és lényegi aspektusokban osztozol velük. Ha így teszel, nem fogod-e jobban megismerni magad? Ha mindig ellenállónak érzed magad, ha úgy hiszed, hogy nem vagy antikrisztus, ha intenzív gyűlöletet érzel az antikrisztusok iránt és ha nem vagy hajlandó elvégezni ezt az összehasonlítást, illetve önvizsgálatot tartani és átlátni, hogy milyen utat követsz, akkor mi lesz a következménye? Sátáni beállítottságoddal nagy valószínűséggel antikrisztussá válsz. Ez azért van, mert egyetlen antikrisztus sem törekszik céltudatosan arra, hogy antikrisztussá váljon, de mégis azzá válik; ez azért van, mert nem törekszik az igazságra, és magától értetődően végül az antikrisztus útját követi. Nem antikrisztusok-e mindazok a vallásos világban, akik nem szeretik az igazságot? Minden egyes ember antikrisztus, aki nem gondolkodik el, és nem érti meg a saját természetlényegét – aki a saját elképzelései és képzelődései szerint hisz Istenben. Amint elindultál az antikrisztus útján, és amint státuszra teszel szert, miközben van némi adottságod és műveltséged, és mindenki csodál, akkor ahogy egyre több időt töltesz a munkáddal, úgy kerülsz be az emberek szívébe. Ahogyan a munka, amelyért felelős vagy, egyre több lesz, úgy vezetsz egyre több embert, teszel szert egyre több tőkére – végül pedig bona fide Pál leszel. Rajtad múlik-e mindez? Nem tervezted, hogy ezt az utat követed, de hogyan lehet, hogy

tudtodon kívül az antikrisztus útjára léptél? Ennek egyik fontos oka, hogy ha nem törekszel az igazságra, akkor minden bizonnyal státuszra és tekintélyre fogsz törekedni, a saját vállalkozásoddal fogsz foglalkozni, míg végül anélkül, hogy tudatában lennél, az antikrisztus útját fogod követni. Ha az antikrisztus útját követő emberek nem változtatnak időben irányt, akkor amint státuszra tesznek szert, nagy valószínűséggel antikrisztussá válnak – ez az eredmény elkerülhetetlen. Ha nem képesek tisztán látni ezt a dolgot, akkor veszélyben vannak, mert mindenki rendelkezik romlott beállítottságokkal, mindenki szereti a hírnevet és a státuszt. Ha nem szeretik az igazságot, akkor nagyon hajlamosak arra, hogy elbukjanak a hírnév és a státusz miatt. Isten ítélete és fenyítése nélkül mindenki az antikrisztus útját követné, majd a hírnév és a státusz miatt bukna el – ezt senki sem tagadhatja. Azt mondom: „Nekem csak időnként vannak ilyen feltárulásaim, ezek csak átmeneti megnyilvánulások. Bár ugyanolyan lényegem van, mint az antikrisztusoknak, mégis különbözöm az antikrisztusoktól, mert nincsenek olyan nagy ambícióim, mint nekik. Emellett miközben a kötelességemet végzem, folyamatosan elgondolkodom önmagamról, bűntudatot érzek, keresem az igazságot és az igazság alapelveinek megfelelően cselekszem. A viselkedésem alapján ítélve nem vagyok antikrisztus, és nem is akarok az lenni. Ezért nem is válhatok antikrisztussá.” Lehet, hogy most nem vagy antikrisztus, de biztos lehetsz-e benne, hogy nem fogod az antikrisztus útját követni és hogy nem válsz antikrisztussá? Tudsz-e erre garanciát vállalni? Nem tudsz. Hogyan tudsz tehát ilyen garanciát vállalni? Az egyetlen módja ennek, hogy az igazságra törekszel. Hogyan kell tehát az igazságra törekedned? Van-e erre módod? Mindenekelőtt el kell ismerned, hogy a beállítottságod lényege azonos az antikrisztusokéval. Bár most nem vagy antikrisztus, mi számodra a leghalálosabb és legveszélyesebb dolog? Az, hogy ugyanolyan természetlénnyelgél rendelkezél, mint az antikrisztusok. Ez jó dolog a számodra? (Nem.) Biztosan nem az. Ez halálos a számodra. Ezért miközben ezeket a prédikációkat hallgatod, amelyek az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait leplezik le, ne gondold, hogy ezeknek a dolgoknak semmi közük hozzád. Ez helytelen hozzáállás. Akkor tehát milyen hozzáállással kellene elfogadnod ezeket a tényeket és megnyilvánulásokat? Vesd össze magadat velük, ismerd el, hogy antikrisztusi természetlénnyelgél rendelkezél, majd vizsgálj meg magad, hogy megtudd, mely megnyilvánulásaid és kinyilatkoztatásaid azonosak az antikrisztusokéval. Először ismerd el ezt a tényt – ne próbáld álcázni vagy takargatni magadat. Az út, amelyen jársz, az antikrisztus útja, tehát a tényeknek megfelelően azt mondhatjuk, hogy antikrisztus vagy: csupán arról van szó, hogy Isten háza még nem ekképpen jellemzett, és ad egy esélyt a bűnbánatra – ennyi az egész. Érted? Mindenekelőtt fogadd el és ismerd el ezt a tényt, utána pedig azt kell tenned, hogy Isten elé járulsz, és megkéred, hogy fegyelmezzon meg és tartson kordában. Ne távolodj el Isten jelenlétének fényétől, és ne hagyd el az Ő oltalmát, így a lelkiismereted és józan eszed fog kordában tartani, amikor cselekszel – ugyanakkor Isten szavai is megvilágosítanak, vezetnek és kordában tartanak. Ezenfelül a Szentlélek munkája is ott lesz, hogy vezessen, hogy a körülöttes lévő

embereket, eseményeket és dolgokat úgy rendezze el, hogy figyelmeztetésül szolgáljanak számodra és megfigyelmezzenek. Hogyan figyelmeztet Isten? Isten sokféleképpen cselekszik. Isten néha arra készlet, hogy nyilvánvaló érzés legyen a szívedben, ami lehetővé teszi számodra, hogy világosan felismerd, hogy kordában kell tartanod magad, hogy nem cselekedhetsz akaratlagosan, hogy ha rosszul cselekszel, akkor szégyent hozol Istenre és bolondot csinálsz magadból – mindezek miatt türtőzteted magad. Nem Isten óv-e meg ilyenkor? Ez az egyik módja. Isten néha a bensődben tesz szemrehányást és világos szavakat tár eléd, hogy elmondja neked, hogy amit teszel, az szégyenletes, hogy megveti és hogy átkozott dolog, vagyis világos szavakkal szemrehányást tesz, hogy önvizsgálatot tarts. Mi a célja Istennek azzal, hogy ily módon szemedre hánnya a dolgokat? Azért teszi, hogy a lelkiismereted érezzen valamit, amikor pedig valamit érzel, akkor mérlegelni fogod a hatását, a következményeket és a saját szégyenérzetet, és némi önmérsékletet fogsz gyakorolni a cselekedeteidben és a gyakorlataidban. Ha már sok ilyen tapasztalatot szereztél, akkor meg fogod látni, hogy bár ezek a romlott beállítottságok az emberekben gyökereznek, az emberek képesek céltudatosan fellázadni a hús-vér testük ellen, amikor képessé válnak az igazság elfogadására és tisztán látják saját romlott beállítottságaik igazságát: amikor pedig az emberek képessé válnak az igazságot a gyakorlatba ültetni, sátáni beállítottságaik megtisztulnak, és megváltoznak. Az ember sátáni beállítottságai nem elpusztíthatatlanok vagy megváltoztathatatlanok – amikor képessé válsz az igazság elfogadására és az igazság gyakorlatba ültetésére, a sátáni beállítottságaid természetes módon lebomlanak és kicserélődnek. Amint megízleled, hogy milyen édes érzés az igazságot gyakorlatba ültetni, azt fogod gondolni: „Korábban olyan szégyentelen voltam. Bármilyen leplezetlenek is voltak a szavaim vagy bármennyire magasztaltam is magam, hogy mások hódoljanak nekem, nem éreztem szégyent, és utána nem volt bennem tudatosság. Most úgy érzem, hogy helytelenül cselekedtem: megszégyenültem, és úgy érzem, mintha sok szem szegeződne rám.” Ez Isten műve. Ő ad neked egy bizonyos érzést, és olyan érzésed lehet, mintha szemrehányást tennél magadnak: ezt követően pedig nem fogsz gonoszsgot elkövetni vagy ragaszkodni a saját utadhoz. Tudtodon kívül egyre kevesebb módod lesz, hogy önmagadat magasztald fel és önmagadról tegyél bizonysgot, egyre inkább önuralmat gyakorolsz és egyre inkább úgy érzed, hogy ha így cselekszel, a szíved megnyugszik és a lelkiismereted békében van – ez a fényben való élet, és többé nincs szükség arra, hogy feszélyezve legyél, hogy hazugságokkal vagy kellemes szavakkal álcázd magad. A múltban hazudtál, és nap mint nap fenntartottad a hazugságokat, hogy megóvd a hírnevedet. Minden egyes alkalommal, amikor hazudtál, tovább kellett szőnöd a hazugságot – annyira féltél, hogy elárulod magad. Ennek az lett az eredménye, hogy egyre többet és többet hazudtál, és később nagy erőfeszítéseket kellett tenned, és törnöd kellett a fejedet, hogy a hazugságaidat fenntartsd: olyan életet éltél, amely nem hasonlított sem az emberek, sem a démonok életére, és olyannyira kimerítő volt! Most arra törekszel, hogy becsületes ember légy, meg tudod nyitni a szívedet és valóságos

dolgokat tudsz mondani. Nincs szükséged arra, hogy hazugságokat beszélj és a hazugságaidat nap mint nap fenntartsd, nem korlátoznak többé a hazugságok, sokkal kevesebbet szenvedsz, egyre nyugodtabb, szabadabb és felszabadultabb életet élsz, szíved legmélyén a béke és az öröm érzéseit élvezed – megízleled ennek az életnek az édességét. És miközben megízleled ennek az életnek az édességét, a belső világod már nem csalárd, elvetemült vagy hamis. Ehelyett most már hajlandó vagy Isten elé járulni, Istenhez imádkozol és az igazságot keresed, amikor problémád van, képes vagy azt megbeszélni másokkal, és nem cselekszel többé egyoldalúan vagy önkényesen. Egyre inkább úgy érzed, hogy a korábbi cselekedeteid megvetendők voltak, és nem akarod többé így tenni a dolgokat. Ehelyett úgy cselekszel, ahogyan az igazsággal, a józan ésszel és Isten szándékaival összhangban van: másképpen cselekszel, mint régen. Amikor képes vagy elérni ezeket a dolgokat, nem azt jelenti-e, hogy letértél az antikrisztus útjáról? És amikor letértél az antikrisztus útjáról, nem azt jelenti-e, hogy elindultál az üdvösség útján? Amikor elindultál az üdvösség útján és gyakran Isten elé járulsz, akkor a hozzáállásod, szándékod, perspektívád, életcéljaid és életirányod már nem állnak szemben Istennel – elkezded szeretni a pozitív dolgokat, elkezded szeretni a tisztességességet, az igazságosságot és a valóságot. Amikor ez megtörténik, a szíved legmélye és a gondolataid elkezdtek átalakulni. Amikor elindultál az üdvösség útján, még mindig antikrisztussá válhatsz-e? Képes vagy-e még mindig szándékosan ellenállni Istennek? Nem, nem vagy képes: most már túl vagy a veszélyen. Csak az ebbe az állapotba való belépés által kerülnek az emberek az Istenbe vetett hit helyes útjára, és csak az igazság ilyen módon történő keresése és elfogadása által tudják levetni a sátáni természetük és az antikrisztusi természetük által okozott gondokat, az irányítást és a zavart. Rátértél-e most az igazságra törekvés helyes útjára az életben? Ha nem, akkor siess, és törekedj, hogy rátérj. Ha nem tudsz rátérni az igazságra törekvés útjára, akkor továbbra is veszélyben fogsz élni – mindazokat, akik az antikrisztusok útján járnak, bármikor a kirekesztés veszélye fenyegeti.

A legtöbb ember a saját antikrisztusi beállítottságával küzd, miközben a kötelességét végzi, kimerül a hírnévért, státuszért, pénzért és érdekekért folytatott harcban, testben és lélekben elfárad. Mikor oldható tehát meg ez a probléma? Csak az igazságra való törekvés és az igazság elfogadásának képessége által tudod fokozatosan levetni antikrisztusi természetlényeged korlátaid és kötelékeit, hogy a sátáni beállítottságod fokozatosan meggyengüljön és eltűnjön, és ezáltal reményed legyen arra, hogy kiszabadulj a Sátán hatalma alól. Sírjatok már magatokban ezek miatt a dolgok miatt, éreztétek már úgy, hogy soha nem tudtok megváltozni, soha nem tudjátok megszeretni az igazságot és soha nem tudjátok a dolgokat az igazságalapelvek szerint kezelni, hogy annyira gyűlölitek magatokat, hogy arcul csapjátok magatokat és keserű könnyeket ejtetek? Sokszor tettetek már így? Ha valaki nem csinálta ezt sokszor – vajon nem tompul el tőle? Az ilyen ember soha nem képes érzékelni, hogy romlott, folyamatosan azt hiszi, hogy jól dolgozik, hogy jó képességű és tehetséges, hogy sok igazságot

megért, hogy sok mindent az alapelvek szerint tud kezelni, és nagyon biztos a dolgában – az ilyen ember tompa, azt hiszi, hogy nagyszerű, és ez nagyon veszélyes a számára! Most már valóban tudjátok-e érzékelni, hogy túl éretlenek vagytok, hogy messze vagytok attól, hogy levessétek a romlott beállítottságaitokat, és hogy még mindig a veszélyzónában vagytok? Azoknak az embereknek, akik nem törekednek az igazságra, nincs ilyen érzékelésük, ahogyan azoknak sincs, akik nélkülözik a Szentlélek munkáját. A legtöbb ember kábultan és zavarosan gondolkodik, azt hiszi, hogy amíg rendesen végzi a kötelességét és nem tesz gonosz dolgokat, addig nem az antikrisztusok útját követi, és hogy amíg nem tesz mindenféle gonosz dolgot, addig nem antikrisztus. Emiatt legtöbbször az eltompultság állapotában van, gyakran elégedett önmagával, azt gondolja, hogy nagyszerű, hogy hamarosan el fogja érni az üdvösséget, és hogy az antikrisztusok útjának semmi köze hozzá. A napi imáitokkal lemérhetitek, hogy ebben az állapotban vagytok-e vagy sem. Hogyan imádkoztok, amikor mindennap Isten elé járultok? Ha mindennap azt mondod: „Ó, Istenem, imádlak! Ó, Istenem, hajlandó vagyok alávetni magam Neked! Ó, Istenem, hajlandó vagyok teljesíteni a megbízatást, amit adtál! Hűségesen tudom végezni a kötelességemet, és megvan bennem az elhatározás, hogy eleget teszek Neked és tökéletessé válok Általad. Bármilyen antikrisztusi megnyilvánulásokkal is rendelkezem vagy bármilyen kevéssé is ismerem magam, Te akkor is szeretsz engem és meg akarsz menteni.” – akkor ez milyen megnyilvánulás? Ez eltompultság – csupán elszántságot fejezel ki, és egyáltalán nem érted a saját természetlényegedet. A lelkesedés fázisában vagy – nagyon messze attól, hogy az igazságvalóság birtokában legyél. Mennyi idő telik el, amíg egyetlen valóságos imát tudtok mondani, hogy elmondjátok Istennek, ami a szívetekben van, hogy elmondjátok Neki a tényleges helyzeteteket, hogy békét és örömet érezzetek a szívetekben, valamint hogy érezzétek, hogy igazán Isten előtt éltek? Mondjátok meg Nekem: mennyi idő telik el, mire egyetlenegyszer meg tudjátok ezt tenni? Egy hónap, két hónap, hat hónap vagy egy év? Ha még soha nem mondtatok egyetlen valóságos imát sem, és még mindig úgy imádkoztok, ahogyan az emberek a vallásos világban teszik, ha mindig azt mondjátok, hogy szeretitek Istent, ha mindig az elszántságokat fejezitek ki, ha mindig ugyanazokat az előre megfogalmazott mondatokat mondjátok, akkor túl sok hiányzik belőletek, és egyáltalán nincs meg bennetek az igazságvalóság. Azok az emberek, akik már három vagy öt éve hisznek Istenben, általában nem mondanak ilyen gyerekes és tudatlan dolgokat, amikor Isten elé járulnak, mert biztosak abban, hogy követni fogják Istent, és hitük is van – már világosan megértik a víziók igazságait Isten munkájáról, Isten szándékairól, Isten irányítási tervéről és Isten munkájának céljáról. Mi az, amiért többnyire imádkoznak, amikor Isten elé járulnak? Az egyik, hogy megismerjék önmagukat, a másik pedig, hogy igaz szavakat mondjanak: Ó, Istenem, ma valami nehézségem van, tettem valamit, ami adósoddá tett, valamilyen dologban hiányosságom van, kérlek, hogy óvj meg, vezess, világosíts meg és világíts meg engem. Ez az ember néhány egészen igaz dolgot kezd mondani, amely az igazságvalósággal kapcsolatos – már nem az

elszántság azon kifejezéseit és szlogenjeit mondogatja, amelyeket azok a lelkes emberek mondanak, akik éppen csak hinni kezdtek. Miért nem mondja ezeket a dolgokat? Úgy érzi, hogy nincs értelme ilyen dolgokat mondani, hogy az ilyen dolgok nem tudják kielégíteni az igazság iránti belső igényét vagy az életbe való belépés iránti igényét. Bármennyi éve is hiszel, függetlenül attól, hogy csak ímmel-ámmal cselekszel vagy őszintén Isten elé járulsz, amikor imádkozol hozzá, tízből hány napon mondod ezeket az üres szavakat és divatos szövegeket? Valaki azt válaszolhatja, hogy egy napon – akkor hogyan imádkozik a többi kilenc napon? Ha az imája a kötelességéhez és az életbe való belépéshez kapcsolódik, akkor rendben van: ez azt mutatja, hogy visel némi terhet az igazsághoz, Isten szavaihoz és a saját kötelességéhez kapcsolódóan, és hogy már nem annyira tompa. Mit értek az alatt, hogy „már nem annyira tompa”? Azt, hogy amikor az emberek romlott beállítottságával és különböző állapotaival kapcsolatos dolgokról van szó, akkor érez valamit, tudatában van és meg is tudja érteni. Képes a megértésre és a felfogásra: függetlenül attól, hogy hogyan magyarázzák el neki, megérti ezeket a dolgokat és szinte lépést tart velük – ez azt mutatja, hogy némi érettségre tett szert. Milyen megnyilvánulásokat mutatnak a tompa emberek? Minden nap így élnek, nem törekednek és nem haladnak előre, ezért mondják mindig ugyanazokat a régi dolgokat, amikor Istenhez imádkoznak. Egyáltalán nem értik az életbe való belépést, akárhány prédikációt hallgatnak, nincs lelki megértésük, nem éreznek semmit, nem reagálnak sehogyan – függetlenül attól, hogyan közlik velük az igazságot, úgy érzik, hogy minden egyhangú és minden ugyanazt jelenti. Van-e tehát mondanivalójuk Istennek? Az, hogy az emberek mit fognak imádkozni és mit fognak mondani, amikor Isten elé járulnak, attól függ, hogy a szívükben milyen szavakat akarnak Istennek mondani – úgy érzik, hogy ezeket a dolgokat feltétlenül el kell mondaniuk Istennek. A legkevesebb, hogy a szívedben megérted Isten követelményeit, a nehézségeket, amelyekkel szembenézel, és azt, hogyan kellene megfelelned Isten követelményeinek. Ha nincs semmi a szívedben, ha csak néhány kellemesen hangzó szót és néhány szlogent és doktrínát tudsz mondani és csupán ímmel-ámmal cselekszel, akkor az nem imádság. Ha sok-sok éven át hűséget esküdtél, de semmit sem tettél a gyakorlatban, a végén pedig még mindig hajlamos vagy elárulni Istent, megtagadni Istent és bármikor kilépni, akkor ez azt mutatja, hogy nincs érettséged. Ha most, amikor Isten elé járultok imádkozni, többnyire meg tudjátok tartani az Istennel fennálló kapcsolatokat Isten követelményei és a saját beállítottságod változása szerint, akkor az Istennel való kapcsolatod megalapozott lesz és nem fogod az antikrisztus útját követni – ez pedig azt jelenti, hogy az Istenbe vetett hit helyes útjára léptél.

Most már tisztában vagytok az önmagukat felmagasztaló és önmagukról bizonyosságot tevő antikrisztusok különféle megnyilvánulásaival, valamint az ilyen viselkedés természetének meghatározásaival? Van bármi különbség az antikrisztusok megnyilvánulásai és az átlagemberek romlott beállítottságainak megnyilvánulásai között? Össze tudjátok-e ezeket hasonlítani, amikor igazi probléma áll előttetek?

Tekinthetitek az antikrisztusok megnyilvánulásait a közönséges emberek romlott megnyilvánulásainak, és fordítva? Hogyan kell különbséget tennetek e két dolog között? Ha valakinek a beállítottságát a következetes megnyilvánulásai és feltárulásai alapján ítéletek meg, a lényegét pedig a beállítottságai alapján, az pontos módja annak, hogy jellemezzétek őket. Az antikrisztusok nem fogadják el az igazságot és nem magasztalják Istent; csupán önmagukat magasztalják fel és önmagukról tesznek bizonyosságot. Ez a megnyilvánulás rendkívül nyilvánvaló és szembetűnő – teljes mértékben a sátáni természetük uralja. Bár az átlagemberek is felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, képesek elfogadni az igazságot, amikor beszélgetsz velük róla: elismerik, hogy Isten az igazság és képesek elfogadni az igazságot, de a változás nem történik meg náluk túl gyorsan vagy könnyen – ez a különbség az antikrisztusok és az átlagemberek között. Most, hogy ezt elmondtuk, könnyű lesz különbséget tenni közöttük? Az antikrisztusoknak van egy jellemzőjük: amikor nem szeretik az igazságot, vagy tagadják az igazságot, akkor vajon közvetlenül tagadják? (Nem.) Milyen módszert alkalmaznak az igazság tagadására, hogy lásd, hogy nem ismerik el az igazságot? Szofisztikába bocsátkoznak, hogy megcáfoljanak: azt mondják, hogy amiről beszélsz, az nem az igazság, és hogy csak az az igazság, amiről ők beszélnek. Például bizonyosságot tesznek magukról, és valaki leleplezi őket – ezután milyen megnyilvánulásokat mutatnak, amelyek alapján mások megerősíthetik, hogy nem szeretik vagy nem fogadják el az igazságot? Az egyik a szofisztikába bocsátkozás, és az önigazolási kísérleteik, a másik pedig a tényszerű igazság, vagyis a titkos terveikhez kapcsolódó igazság elrejtése. Titkos tervük, hogy bizonyosságot tegyenek magukról és így mások nagyra becsüljék őket. Nem fogják hagyni, hogy megtudd a titkos tervüket: egyszerűen hamis és tetszetős dolgokat mondanak, szofisztikába bocsátkoznak, becsapnak és összezavarnak, hogy a végén azt mondd, hogy nem önmagukról tesznek bizonyosságot – ekkor pedig elérték a céljukat. Hamis és tetszetős dolgokat mondanak, szofisztikába bocsátkoznak, becsapják az embereket, nem ismerik el, hogy önmagukról tesznek bizonyosságot, nem fogadják el, hogy leleplezed őket, nem fogadják el a szemrehányásaidat, és még kevésbé fogadják el ezt a tényszerű jellemzést. Egyáltalán nem fogadják el, ráadásul kifogásokkal is előállnak, mondván: „Nem arról van szó, hogy önmagamról teszek bizonyosságot. Megvan az oka, és van összefüggés amögött, hogy ezt mondom. Néhány helytelen dolgot mondani ebben a helyzetben teljesen normális, és nem probléma. Tekinthető ez úgy, mintha önmagamról tennék bizonyosságot? Ráadásul mindezt a munkát elvégeztem, és még ha nem is értem el semmit, elviseltem a nehézséget. Nem nagy dolog, ha néhányan nagyra tartanak és hódolnak előttem.” Nem gondolják, hogy nagy ügy az ilyen gyalázatos viselkedés, az ilyen undorító cselekedet – ez vajon igazságot elfogadó hozzáállás? Nem érznek szégyent e gonosz cselekedetek miatt, sőt nagyszerűnek tartják magukat – ez a gonosz emberek lényege. Az antikrisztusok úgy hiszik, hogy teljesen helyénvaló, ha felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, és hogy ezt kell tenniük. Azt gondolják: „Azért teszem ezt, mert megvan bennem ez a képesség – vajon

más emberek is méltóak erre? Mindenki támogatását kiérdemeltem, oly sok energiát fordítottam a gyülekezeti munkára, oly nagyszerű hozzájárulást tettem isten házához és oly sok kockázatot viseltem! Tisztességes-e, ha nem adsz nekem jutalmat és előnyöket? Hát nem igazságos isten? Nem fizet-e meg minden egyes embernek a tettei szerint? Akkor hát nem érdemlem meg mindenki támogatását, amiért ennyi hozzájárulást tettem és ennyi kockázatot viseltem?” Úgy gondolják, hogy a kötelességük végzéséért cserébe kapniuk kell valamit, hogy a minimális jutalom mindenki támogatása kell, hogy legyen, valamint az, hogy élvezhessék a nekik járó hűséget, tiszteletet és előnyöket. Vajon ez az igazságot elfogadó hozzáállás? (Nem.) Akkor mi itt az igazság? Azt mondd például nekik: „Bármennyit szenvednek is, az emberek teremtetett lények, és szenvedniük kell, mert romlott beállítottságaik vannak. A kötelesség végzése közben elviselt szenvedés csak egy módja az ember szenvedésének. Bármennyire rátermettek is vagyunk és bármilyen adottságokkal is rendelkezünk, nem szabad jutalmat várnunk, és nem szabad megpróbálnunk alkut kötni Istennel.” Hát nem ez az igazság? Ez a legalapvetőbb igazság, amelyet a teremtetett lényeknek meg kell érteniük. De vajon megtalálható ez az igazság a világi ügyekre vonatkozó filozófiáikban, valamint a gondolataikban és nézeteikben? (Nem.) Elfogadják-e ezt az igazságot, amikor meghallják? Nem fogadják el. Milyen a hozzáállásuk? Úgy hiszik, hogy Isten házában lenni olyan, mint a világban lenni, hogy a munkájuknak megfelelően kell jutalmazni őket, hogy kapniuk kell valamit a kötelességük végzéséért, és hogy ha némi kockázatot vállalnak, akkor meg kell kapniuk a megérdemelt előnyöket és kegyelmet. A kötelesség végzése minden egyes ember felelőssége és kötelezettsége, és ellentételezés nem jár érte. Vajon az antikrisztusok elfogadják ezt az igazságot? Milyen a hozzáállásuk? Megvetően és ellenállással azt mondják: „Idióták, még ezt is elfogadjátok! Ez volna az igazság? Ez nem az igazság, ez csak az emberek becsapása. Tisztességeség és egyenlőség az emberek között – ez az igazság!” Miféle dolog, hogy ezt mondják? Ez a Sátán logikája, eretneksége és megtévesztése. És képesek-e félrevezetni azokat, akik nem értik az igazságot? Olyan könnyen félre tudják őket vezetni! Vannak, akik gyengék, nem értik a kötelességvégzéssel kapcsolatos igazságokat, ráadásul hiányzik a képességük és a felfogóképességük, nincs sok hitük, és amikor ilyen dolgokat hallanak, úgy érzik, ezek tökéletesen logikusak, és azt gondolják: „Igen, valóban. Hogyan lehettem ilyen ostoba? Ma végre találkoztam valakivel, aki megérti. Igaz, amit mond!” Ezek az emberek csak olyan dolgokat hallgatnak meg és fogadnak el, amelyek észszerűnek és az elképzeléseiknek megfelelőnek hangzanak – Isten szavainak megközelítése során nem az az alapelvük, hogy Isten szavai az igazság. Akár megegyeznek Isten szavai az emberek érzelmeivel, az emberek gondolkodásával és logikájával, az emberek szokásaival, bevett viselkedésével vagy hagyományos kultúrájával, akár nem, azok véglegesek, és minden egyes szó az elejétől a végéig az igazság. Isten szavainak nincs szükségük arra, hogy bárki megkérdőjelezze vagy elemezze őket, és függetlenül attól, hogy az egész emberiség helyesnek vagy helytelennek tartja-e őket, vagy bárki el tudja-e fogadni őket, Isten szavai örök igazságok.

Isten szavainak nem kell kiállniuk az idő próbáját, és nincs szükségük arra sem, hogy az emberiség tapasztalatokon keresztül igazolja őket – Isten szavai az igazság. Ezt gondolják vajon az antikrisztusok? Azt gondolják: „Istennek észszerűnek kell lennie! Mit jelent Isten igazságossága? Nem arról van szó, hogy azok, akik sokat szenvednek és rendkívül rátermettek, nagy jutalmat kapnak, azok pedig, akik keveset szenvednek, akik nem túl rátermettek és nem tesznek semmit, kis jutalmat kapnak?” Isten ezt mondja? (Nem.) Isten nem ezt mondja. Mit mond Isten? Isten azt mondja, hogy a kötelesség végzése minden egyes ember hivatása, hogy a kötelesség végzése a saját alapelveivel jár együtt, hogy mindenkinek az igazság alapelveivel összhangban kell végeznie a kötelességét, és hogy a teremtetett lényeknek ezt kell tenniük. Van-e itt szó ellentételezésről? Van-e bármi említés jutalomról? (Nincs.) Nincs említés ellentételezésről vagy jutalomról – ez kötelezettség. Mit jelent a „kötelezettség”? A kötelezettség olyasvalami, amelyet az embereknek meg kell tenniük, olyasvalami, amiért nem jár a munkájuknak megfelelő jutalom. Isten soha nem írta elő, hogy aki sokat végzi a kötelességét, az nagy jutalmat kapjon, és hogy aki keveset, vagy nem jól végzi a kötelességét, az kevés jutalmat kapjon. Isten soha nem mondott ilyesmit. Akkor mit mondanak Isten szavai? Isten azt mondja, hogy a kötelesség végzése minden egyes ember hivatása, és hogy a teremtetett lényeknek ezt kell tenniük – ez az igazság. Vajon az antikrisztusok így értelmezik ezt? Hogyan kezelik Istennek ezeket a szavait? Másképp kezelik őket. A saját érdekeik szempontjából, torzítva értelmezik Isten szavait. Pontosabban amit tesznek, az Isten szavainak meghamisítása, saját eszközeik és megértésük segítségével Isten szavait és igazságát más értelmezéssé alakítják át. És mi az ilyen értelmezés természete? Az, hogy számukra előnyös, hogy félre tudja vezetni, képes provokálni és csábítani az embereket. Isten szavait a saját beszédmódjukra alakítják, mintha azok általuk kifejezett igazságok lennének – és miután Isten mondott valamit, a saját módjuk szerint kell megváltoztatniuk Isten beszédmódját és Isten szavainak alapelveit. Vajon még mindig ez az igazság, miután a saját módjuk szerint megváltoztatták? Nem, már nem – ez téveszme és eretnokség. Képesek vagytok tisztán látni ezt a dolgot? (Igen, bizonyos mértékig.) Miután annyi prédikációt hallgattak, néhányan már szert tettek némi tisztánlátásra. És mi a lényege annak, hogy az antikrisztusok ellenzik és tagadják az igazságot? (Isten szavainak meghamisítása és torz értelmezése.) És mi a szándékuk Isten szavainak meghamisításával és torz értelmezésével? Az, hogy az emberek ne fogadják el az igazságot, hanem helyette az ő téveszméiket és eretnokségeiket fogadják el. Saját gondolkodásuk és logikájuk, érdekeik és nézeteik, valamint elképzeléseik szerint ferdítik el az igazságot. Ekkor ez előnyös számukra, és képesek provokálni és félrevezetni is néhány ostoba és tudatlan embert, akik nem értik az igazságot. Lehet, hogy a szavaik első hallásra helyesnek tűnnek számodra, de ha alaposan elemzed őket, megtalálod bennük lappangani a Sátán ambícióit és terveit. Mi az ambícióik és terveik célja? Ezek célja az, hogy saját maguknak kedvezzenek, hogy a saját cselekvési és viselkedési módjaikat tarthatóvá tegyék, hogy az emberek jó véleménnyel legyenek

róluk, hogy rossz és gonosz viselkedésüket helyes viselkedésre és az igazsággal összhangban lévő cselekvési módokra változtassák. Így azt hiszik, hogy az emberek nem fogják őket elutasítani és Isten nem fogja elítélni őket. Talán képesek lehetnek arra, hogy másokat félrevezessenek, hogy az emberek ne utasítsák el őket, de vajon el tudják-e érni, hogy Isten ne ítélje el őket? Meg tudja-e változtatni az ember Isten lényegét? (Nem.) Ez az, amiben az antikrisztusok a legostobábbak. Mézesmázos beszédüket és „okos agyukat” arra akarják használni, hogy kitaláljanak valamiféle téveszmét és eretnekséget, hogy meghamisítsák az igazságot, hogy állításuk tarthatóvá váljon, és ezáltal elutasítsák Isten kijelentéseit és tagadják az igazság létezését – nem ők azok, akik rosszul gondolkodnak? Vajon elérhetik a céljukat? (Nem.) Néhányan azt kérdezik, hogy mit lehet tenni, amikor egy antikrisztus félrevezet néhány embert. Ha ezeket az embereket valóban félrevezették és képtelenek megváltoztatni az irányt, akkor ez azt jelenti, hogy lelepleződnek és ki lesznek rekesztve, még hozzá megérdemelten. Azt jelenti, hogy kárhozatra vannak ítélve és nem tudnak menekülni – halálra vannak kárhozva, és Isten soha nem tervezte, hogy az ilyen embereket megmentse. Hamis ürügyekkel bekerülnek a gyülekezetbe, végeznek némi munkát és élveznek némi kegyelmet, amikor pedig Istennek már nem kellene, átadja őket a Sátánnak. Történetesen egy eretnekséget és téveszmét hallanak – a hallatára tapsolnak, jóváhagyják, majd elindulnak a Sátán után. Mi ez? Ez a Sátán szolgálatteljesztésre való felhasználása. Van egy vers a Jelenések könyvében, amely így szól: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki büntől mocskos, legyen mocskos ezután is, de aki igazságos, cselekedjék igazságosan ezután is, és aki megszentelt, legyen megszentelt ezután is!” (Jelenések 22:11). Ez azt jelenti, hogy az embereket saját fajtájuk szerint osztályozzák. Ami azokat az embereket illeti, akik az antikrisztusokat követik, vajon ez csupán pillanatnyi gondatlanság a részükről? Azért történt, mert Isten nem örködött? Ez az ő halálos kárhozatuk! Miután egy ideig ilyen emberekkel álltál kapcsolatban, látni fogod, hogy nem érdemlik meg az üdvösséget – túlságosan nyomorultak! Jellemükből és az igazságra való törekvésükből ítélve a természetük elvetemült és az igazságtól idegenkedő: nem érdemlik meg, hogy megmentse őket, és nem érdemlik meg, hogy ilyen hatalmas kegyelmet örököljenek Istentől. Ha Isten nem adja meg nekik ezt a kegyelmet, akkor egyszerűen nem kapják meg. Ezért a legpontosabban három szóval úgy lehet összefoglalni őket, hogy „halálra vannak kárhozva”.

Az antikrisztusok elsődleges megnyilvánulása, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot: a lényegük e megnyilvánulás szerint történő jellemzése nagyon is helyénvaló és konkrét – nem üres jellemzés. Ha megnézzük titkos terveiket, ambícióikat, lényegük feltárulásait és cselekedeteik következetes céljait, akkor láthatjuk, hogy az antikrisztusok jellegzetes megnyilvánulása önmaguk felmagasztalása és az önmagukról való bizonyágtétel. Vannak-e olyan antikrisztusok, akik soha nem magasztalják fel önmagukat és nem tesznek bizonyosságot önmagukról? (Nincsenek.) Miért nincsenek? Mert az ambícióik és a vágyaik olyannyira hatalmasok, hogy nem

tudják kordában tartani őket. Ha senki sem magasztalja fel őket és hódol nekik, akkor bármilyen embercsoportban élnek is, úgy érzik, hogy az életnek nincs értéke és értelme, ez az oka, hogy olyan buzgón magasztalják fel önmagukat és tesznek önmagukról bizonyosságot, hogy elérjék a céljaikat. Azért élnek, hogy mások fölé emelkedjenek, és szükségük van arra, hogy az emberek hódoljanak nekik és kövessék őket, és még ha olyanok is ezek az emberek, mint az idegesítő, undorító legyek vagy a koldusbandák, nem bántják. Amíg vannak emberek, akik hódolnak nekik és követik őket, addig jól érzik magukat. Ha mániákus tapsot kaphatnának a rajongóktól, mint a híres énekesek, akkor a hetedik mennyországban éreznék magukat: imádják ezt élvezni – ez az antikrisztusok természete. Mindegy, miféle emberek követik őket vagy hódolnak nekik, az antikrisztusok mindegyiket kedvelik. Még ha a követők a legnyomorultabbak és legundorítóbbak is, még ha vadállatok is, az antikrisztusokat mindez nem zavarja, amíg nagyra tartják őket, és eleget tesznek az ambícióiknak és a státuszvágyuknak. Tehát az antikrisztusok meg tudják-e állni, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tegyenek bizonyosságot, és mindenhol, ahol csak járnak, hencegjenek? (Nem.) Ez a lényegük. Mondd meg Nekem, milyen emberek azok, akik igazán követik Istent? Az emberiség tagjai között van egy olyan embertípus, akit Isten ki akar választani és meg akar menteni – ezeknek az embereknek van egy minimális lelkiismeretük, józan eszük és szégyenérzetük. Azok, akik ennél egy kicsit jobbak, képesek szeretni az igazságot, szeretik a pozitív dolgokat, szeretik Isten tisztességességét és igazságosságát, képesek gyűlölni az elvetemültséget, felháborodnak, amikor igazságtalan vagy elvetemült dolgokat látnak, és még ha nem is tudnak semmit tenni ezek ellen, akkor is gyűlölik őket – ezek azok az emberek, akiket Isten minimum akar. Ami pedig azokat illeti, akik nem rendelkeznek ezzel az emberi mivolttal és lényeggel, Isten nem akarja őket, bármennyit is beszélnek Isten jóságáról vagy arról, hogy milyen nagyszerű Isten. A vallás farizeusai például ugyanazokkal a régi üres elméletekkel és felszínes szavakkal magasztalják Istent és tesznek bizonyosságot Istentről, és még kétezer év után sem unják ezeket mondani. Most Isten oly sok igazságot mond ki, de ők nem látják, nem vesznek róluk tudomást, sőt egyesek még el is ítélik és káromolják őket. Ez teljesen felfedi őket: Isten már régóta képmutató farizeusokként jellemzi őket, akik mind a Sátán bandájának tagjai, Isten démonokként és Sátánokként, disznókként és kutyákként jellemezte őket. Amikor az antikrisztusok megérkeznek egy ilyen embercsoportba, és látják, hogy ott nagyon kevesen értik az igazságot, hogy egyiküknek sincs tisztánlátása vagy tehetsége, sietnek kihasználni ezt a lehetőséget, hogy felvágjanak. Egyesek azzal dicsekednek, hogy egykor egyszerre két világszínvonalú egyetemre is felvették őket, végül azonban egyikre sem kezdtek el járni, mert eljutottak az Istenben való hitre és elfogadták az Ő megbízatását. Miután ezt hallották tőlük, egyesek nagyon nagyra kezdik becsülni őket. Ha nem érted az igazságot, és ha a dolgok, amiket szeretsz és a világnézeted ugyanolyanok, mint a világi embereké, akkor az ilyen embereket fogod imádni – ezért amikor az antikrisztusok ilyen dolgokat mondanak, félre leszel vezetve és be leszel csapva. Az antikrisztusok így magasztalják

fel magukat burkoltan, és így vezetik félre azokat az ostoba embereket, akiknek nincs tisztánlátásuk. Az antikrisztusok végül nagyon boldognak érzik magukat – azt gondolják, hogy senki sem átlagos, aki alattuk áll, holott ezek valójában mindannyian csak egy rakás zavaros fejű és semmirekellő ember. Azokat, akik nem képesek felfogni az igazságot, mind félrevezethetik a Sátánok és az antikrisztusok. Amikor a Sátánok és antikrisztusok beszédét hallják, úgy érzik, hogy az nagyon is megfelel a saját gondolataiknak és ízlésüknek, ezért élvezettel hallgatják. Nem képesek normális gondolkodással megítélni, amit hallgatnak, és olyasvalakit sem találnak, aki érti az igazságot, hogy segítsen nekik tisztán látni az ilyen dolgokat; ameddig úgy érzik, hogy amit hallgatnak, az észszerűnek hangzik, addig hajlandóak elfogadni: így vezetik félre őket anélkül, hogy a tudatában lennének. Ha azok, akiknek megvan a képességük, hogy felfogják az igazságot és akiknek van tisztánlátásuk, antikrisztusokat hallanak beszélni, tudni fogják, hogy ezek az emberek megpróbálnak másokat félrevezetni, és el fogják utasítani őket. Azok a zavaros emberek, akiknek nincs tisztánlátásuk, azt fogják hinni, hogy az antikrisztusok tanultak, hogy jó képességűek és hogy vannak kilátásaik. Így fogják látni a dolgokat, és félrevezeti őket valamilyen felszínes jelenség – nem fogják tudni, hogy mik az igazság alapelvei, és a Sátánokat kezdik majd követni. Az ilyen emberek nem maguk okozzák saját pusztulásukat az ostobaságuk és a tudatlanságuk miatt? Ez így van. Ha tisztán látod az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait, ahogy gyakran felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, illetve az erre használt különböző módszereiket, és képes vagy megítélni a szavaik mögött húzódó célt és titkos tervet, akkor könnyű lesz átlátnod az antikrisztusok lényegét – ekkor pedig képes leszel azonnal elutasítani és megátkozni őket, hogy többé ne is lásd őket. Miért fogsz így tenni? Mert amikor az antikrisztusokat beszélni és cselekedni látod, meg fogod vetni és gyűlölni fogod őket, úgy fogsz undorodni tőlük, mintha legyeket néznél, és minél hamarabb el akarnád űzni őket. Ezért amint tisztán látod az antikrisztusok cselekedeteit és viselkedését, azonnal le kell leplezned őket, hogy mások is felismerhessék őket, majd az alapelveknek megfelelően ki kell őket zárnotok a gyülekezetből. Meg meritek ezt tenni? Ha Isten választott népe képes erre, az azt mutatja, hogy érettségében növekedett, és képes Isten szándékainak figyelembevételére, valamint Isten háza munkájának védelmére. Amikor Isten választott népe megérti az igazságot és felismeri az antikrisztusokat, az antikrisztusok többé nem fogják megvetni lábukat az egyházban vagy Isten házában.

Bármilyen is az alkalom, amíg az antikrisztusoknak lehetőségük van rá, addig felvágják és önmagukról tesznek bizonyosságot, és amíg vannak emberek, akik imádják őket, akik csodáló, irigy és tisztelő szemekkel néznek rájuk, addig boldogok lesznek – nem érdekli őket, hogy kik ezek az emberek. Vannak-e mércéik, amelyeket megkövetelnek azoktól, akik őket követik, imádják, és akik felnéznek rájuk? (Nincsenek.) Függetlenül attól, hogy ezek az emberek idióták, szellemileg alkalmatlanok, gonoszak vagy álhívők-e, és függetlenül attól, hogy milyen emberek, beleértve az olyanokat is, akiket ki kellene

takarítani és ki kellene rekeszteni – amíg ezek az emberek képesek követni, imádni és felmagasztalni őket, addig az antikrisztusok elfogadják, nagyon szeretik, a maguk oldalára állítják és megóvják ezeket az embereket. Az antikrisztusok saját juhaiknak, személyes tulajdonuknak tekintik ezeket az embereket, és senki másnak nem engedik, hogy átvegye, leleplezze vagy kezelje őket. Bárhogyan is törleszkednek és férkőznek az antikrisztusok kegyeibe ezek az emberek, bármilyen undorító és émelyítő dolgokat mondanak is, az antikrisztusok mindezt élvezni fogják: az antikrisztusok számára mindez rendben van, amíg ezek az emberek hízelegnek nekik. Minden, amit az antikrisztusok mondanak és tesznek, azért van, hogy a többi ember nagyra becsülje őket, hogy szeresse és kövesse őket, és bármennyi rossz dolgot is tesznek az őket követő emberek, az antikrisztusok nem fogják kivizsgálni – nem bánják, bármennyire is alattomos és rosszindulatú az emberi mivoltuk. Amíg ezek az emberek követik őket és hódolnak nekik, az antikrisztusok szeretni fogják őket, és amíg ezek az emberek képesek fenntartani az antikrisztusok hatalmát és státuszát, valamint nem fordulnak ellenük vagy nem állnak velük szembe, addig az antikrisztusok rendkívül elégedettnek fogják érezni magukat – ilyenek az antikrisztusok. Ezzel szemben, hogyan bánnak az antikrisztusok azokkal az emberekkel, akik mindig leleplezik őket, akik megakadályozzák őket abban, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tegyenek bizonyosságot, és akik ezért megvetik őket, valamint azokkal, akik közlik velük az igazságot, akik átlátják a problémáik lényegét és akik valóban tisztán látják őket? A szégyentől azonnal dühbe gurulnak – védekeznek az ilyen emberek ellen, kiközösítik és támadják őket, végül pedig minden lehetséges eszközt igyekeznek megragadni, hogy elszigeteljék azokat, akik képesek tisztán látni őket és szembeszállni velük. Mi az oka, hogy így tesznek? Az, hogy amikor felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, mindig azt gondolják, hogy ezek az emberek szállak a szemükben és tüskék az oldalukban, hogy ezek az emberek fel fogják ismerni és el fogják utasítani őket, leleplezik majd őket, és minden jót tönkretesznek, amit sikerült elérniük. Amint megpillantják ezeket az embereket, az antikrisztusok nyugtalanságot éreznek a szívükben, és mindig kezelni akarják ezeket az embereket, azt gondolva, hogy ha képesek kezelni ezeket az embereket, akkor, amikor ismét felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, nem lesz senki, aki leleplezze vagy akadályozza őket, és féktelenül követhetnek el gonoszságokat. Ez az alapelv, amely szerint az antikrisztusok cselekednek. Bármilyen emberek hízelegnek nekik, dicsérik vagy magasztalják őket, függetlenül attól, hogy amit ezek az emberek mondanak, összhangban van-e a tényekkel – még ha hazugságokat is mondanak, az antikrisztusok hajlandóak lesznek elfogadni őket, élvezettel hallgatják majd, és szívük mélyéből szeretni fogják ezeket az embereket. Az antikrisztusokat nem érdekli, hogy milyen problémái vannak ezeknek az embereknek, és még ha problémákat fedeznek is fel velük kapcsolatban, el fogják titkolni, el fogják leplezni, és egy szót sem szólnak róluk. Amíg az antikrisztusok maguk mellett tudják ezeket az embereket, akik követik őket és hízelegnek nekik, addig élvezni fogják. Az antikrisztusok így teszik a dolgokat. Ti

képesek vagytok ugyanezeket a dolgokat megtenni, amiket az antikrisztusok tesznek? Például tegyük fel, hogy vezetők és dolgozók vagytok a gyülekezetben, olyan emberek, akiknek státusza és tekintélye van Isten választott népe körében. Ha a testvérek nagyra becsülnének, hízelegnének, törleszkednének neked és gyakran dicsérnének, ha azt mondanák, hogy jó prédikációkat tartasz, jól nézel ki és hogy számukra te vagy a legjobb vezető, akkor hogyan éreznéd magad? Képes lennél-e tisztán látni a szavaik mögött rejlő szándékot? Képes lennél-e elutasítani és kerülni az ilyen embereket? Ha nem, akkor veszélyben vagy. Világosan tudod, hogy nem nézel ki annyira jól, hogy nem vagy képes az igazságvalóságról beszélni, mégis boldognak érzed magad, amikor hallod, hogy így hízelegnek neked az emberek, és mindig közel akarsz kerülni az ilyen emberekhez és őket akarod előléptetni – ez nem azt jelenti, hogy bajban vagy? Azt jelenti, veszélyben vagy.

Amikor a vezetők és a dolgozók dolgoznak, a Szentlélek néha megvilágosítja és megvilágítja őket, képesek néhány igazi tapasztalatról beszélni, és természetesen lesznek olyan emberek, akik nagyra becsülik és imádják őket, természetesen lesznek emberek, akik követni fogják őket, olyan elválaszthatatlanok lesznek tőlük, mint a saját árnyékuk – ilyenkor hogyan kell megközelíteniük ezeket a dolgokat? Mindenkinek megvan a maga részrehajlása, mindenki hiú: ha az emberek azt hallják, hogy valaki elismerően és hízelgően beszél róluk, azt nagyon élvezik. Ez normális érzés, és nem nagy dolog. Ha azonban olyasvalakit léptetnek elő, aki képes dicsérő szavakkal elhalmozni őket és hízelegni nekik, és ilyen embert használnak valami fontos dologra, akkor az veszélyes. Ez azért van, mert azok az emberek, akik szeretnek hízelegni és dicsérettel elhalmozni másokat, mind rendkívül ravaszok és csalárdak – nem becsületesek és őszinték. Státuszhoz jutva az ilyen emberek nem hasznosak Isten választott népének életbe való belépése vagy a gyülekezeti munka szempontjából. Ezek az emberek ravaszak – nagyon ügyesen képesek elrontani a dolgokat. Azok az emberek, akik viszonylag tisztességesek, soha nem halmoznak el dicsérettel másokat. Még ha a szívükben el is ismernek téged, ezt nem mondják ki hangosan, ha pedig felfedezik, hogy vannak hibáid vagy valamit rosszul csináltál, akkor felhívják rá a figyelmedet. Vannak azonban olyanok, akik nem szeretik az egyenes embereket, és amikor valaki rámutat a hibáikra vagy szemrehányást tesz nekik, akkor elnyomják és kizárják az illetőt, sőt még a hibáit és hiányosságait is kihasználják, hogy folyamatosan ítélkezzenek felette és elítéljék. Ezzel vajon nem a jó embereket nyomják el, és nem nekik ártanak? Isten azt gyűlöli a legjobban, amikor ilyen dolgokat tesznek és ilyen jó embereket üldöznek. A jó emberek üldözése gazemberség! Ha valaki pedig nagyon sok jó embert üldöz, akkor ördög. A vezetőknek és a dolgozóknak mindenkivel tisztességesen és szeretettel kell bánniuk, és az alapelvek szerint kell kezelniük a dolgokat. Különösen akkor, amikor az emberek hízelegnek és törleszkednek neked, amikor körülötted forgolódnak, helyesen kell bánnod velük, szeretettel kell segítened őket és rá kell vened őket, hogy a megfelelő feladatukat végezzék, hogy ne hízelegjenek az embereknek, mint a nem

hívők; fogalmazd meg világosan az álláspontodat és a nézőpontodat, érezzék csak megalázva és megszégyenítve magukat, hogy soha többé ne tegyenek ilyet. Ha képes vagy az alapelvekhez ragaszkodni és tisztességesen bánni az emberekkel, akkor ezek a megvetendő, Sátán fajtájából való bohócok, nem szégyellik-e majd el magukat? Ez megszégyenítené a Sátánt, Istent pedig elégedetté tenné. Akik szeretnek másoknak hízelegni, úgy hiszik, hogy a vezetők és a dolgozók mind szeretik azokat az embereket, akik hízelegnek nekik, és valahányszor valaki hízelgő vagy törleszkedő dolgokat mond nekik, a hiúságuk és a státuszvágyuk kielégül. Az igazságot szerető embereknek nem tetszik ez az egész: mindentől nagyon is irtóznak és undorodnak. Csak a hamis vezetők élvezik, hogy hízelegnek nekik. Isten háza talán nem tapsol nekik vagy dicséri őket, de ha Isten választott népe tapsol nekik és dicséri őket, akkor nagyon örülnek és nagyon élvezik, végül pedig némi megnyugvást éreznek tőle. Az antikrisztusok még jobban élvezik, ha hízelegnek nekik – azt élvezik a legjobban, amikor az ilyen emberek közel kerülnek hozzájuk és körülöttük forgolódnak. Hát nem zavaró ez? Az antikrisztusok ilyenek: szeretik, ha az emberek dicsérik őket és tapsolnak nekik, imádják és követik őket, míg azok, akik az igazságra törekednek és viszonylag tisztességesek, ebből semmit sem szeretnek. Olyan emberek közelébe kell kerülnöd, akik igazat tudnak mondani neked. Nagy előnyödre válik, ha ilyen emberek vannak melletted. Különösen az akadályozhatja meg, hogy tévútra tévedj, ha ilyen jó emberek vannak körülötted, akiknek van bátorságuk szemrehányást tenni neked és leleplezni téged, amikor felfedeznek nálad egy problémát. Nem érdekli őket, hogy mi a státuszod: abban a pillanatban, amikor felfedezik, hogy az igazság alapelveivel ellentétes dolgot tettél, szemrehányást tesznek neked, és lelepleznek, ha szükséges. Csak az ilyen emberek tisztességes emberek, igazságérzettel rendelkező emberek, és bárhogyan is lepleznek le és tesznek szemrehányást neked, az mind segítségedre van, és mind arra szolgál, hogy felügyeljenek téged és segítsenek előrébb jutnod. Közel kell kerülnöd az ilyen emberekhez: ha ilyen emberek vannak melletted, akik segítenek, akkor viszonylag sokkal nagyobb biztonságban leszel – ezt jelenti Isten oltalmának a birtoklása. Ahhoz, hogy jól végezd a kötelességedet és a munkádat, nagyon hasznos, ha olyan emberek vannak melletted, akik értik az igazságot és fenntartják az alapelveket, és minden nap felügyelnek téged. Semmiképpen sem szabad, hogy azok a ravasz, csalárd emberek, akik csak hízelegnek és udvarolnak neked, a segítőd legyenek: ha ilyen emberek ragadnak rád, az olyan, mintha bűdös legyek lennének rajtad – oly sok baktériumnak és vírusnak leszel kitéve! Az ilyen emberek hajlamosak megzavarni téged, és befolyásolni a munkádat, azt okozhatják, hogy kísértésbe esel és tévútra tévedsz, katasztrófát és szerencsétlenséget hozhatnak rád. Távol kell tartanod magad tőlük – minél távolabb, annál jobb: ha képes vagy tisztán látni, hogy az álhívők lényege van bennük, és el tudod érni, hogy kitakarítsák őket a gyülekezetből, akkor még jobb. Egy tisztességes, igazságra törekvő ember, amint látja, hogy probléma van veled, elmondja neked az igazságot, függetlenül a státuszodtól, függetlenül attól, hogy hogyan fogsz bánni

vele – még akkor is, ha el fogod bocsátani. Soha nem fogja megpróbálni eltussolni a dolgot vagy soha nem próbál majd mellébeszélni. Nagyon előnyös, ha több ilyen ember van körülötted! Amikor olyasmit teszel, ami az alapelvekkel ellentétes, le fognak leplezni, véleményt mondanak a dolgaidról, őszintén és becsületesen rámutatnak a problémáidra és a hibáidra; nem próbálnak majd segíteni abban, hogy elkerüld a presztízsvesztést, és még csak esélyt sem adnak, hogy elkerüld a megszégyenülést sok ember előtt. Hogyan kell bánnod az ilyen emberekkel? Gyötörnöd kell őket vagy közeledned kell hozzájuk? (Közeledned kell hozzájuk.) Így van. Meg kell nyitnod a szívedet és közösséget kell vállalnod velük, mondván: „A problémám, amire rámutattál, valódi volt. Akkoriban tele voltam hiúsággal és a státusszal kapcsolatos gondolatokkal. Úgy éreztem, hogy annyi éven át vezető voltam, de te nemcsak, hogy nem próbáltál segíteni abban, hogy megőrizzem a méltóságomat, hanem sok ember előtt rá is mutattál a problémáimra, és ezért nem tudtam elfogadni. Most azonban már látom, hogy amit tettem, az valóban ellentétes volt az alapelvekkel és az igazsággal, és hogy nem kellett volna ezt tennem. Mit számít, hogy vezetői pozícióban vagyok? Nem egyszerűen ez a kötelességem? Mindannyian a kötelességünket végezzük, és mindannyian egyenlőek vagyunk a státuszunkban. Az egyetlen különbség, hogy én valamennyivel több felelősséget viselek – ennyi az egész. Ha a jövőben bármilyen problémát észlelsz, akkor mondd, amit mondanod kell, és nem lesz köztünk személyes harag. Ha különbözünk az igazság felfogásában, akkor beszélgethetünk róla. Isten házában, Isten és az igazság előtt egyesülni fogunk, nem pedig elidegenedni egymástól.” Ez az igazság gyakorlásának és szeretetének magatartása. Mit kell tenned, ha az antikrisztus útját messzire el akarod kerülni? Kezdeményezned kell, hogy közel kerülj olyan emberekhez, akik szeretik az igazságot, olyan emberekhez, akik tisztességesek, olyan emberekhez, akik képesek rámutatni a problémáidra, akik igazat tudnak mondani, és akik szemrehányást tudnak tenni neked, amikor felfedezik a problémáidat, különösen pedig az olyan emberekhez, akik meg tudnak metszeni, amikor felfedezik a problémáidat – ezek azok az emberek, akik a leghasznosabbak számodra, és meg kell becsülnöd őket. Ha kizárod az ilyen jó embereket és megszabadulsz tőlük, akkor elveszíted Isten oltalmát, és fokozatosan katasztrófa sújt le rád. Ha jó emberekhez és olyan emberekhez kerülsz közel, akik megértik az igazságot, akkor békéd és örömed lesz, és képes leszel távol tartani a katasztrófát – ha pedig aljas emberekhez, szegyetelen emberekhez és olyan emberekhez kerülsz közel, akik hízelegnek neked, akkor veszélybe kerülsz. Nemcsak, hogy könnyen becsapnak és átvernek, de bármikor katasztrófát is szenvedhetsz. Tudnod kell, hogy milyen emberek vannak a legnagyobb hasznodra – azok vannak a legnagyobb hasznodra, akik figyelmeztetni tudnak, amikor valami rosszat teszel, amikor felmagasztalod önmagad és önmagadról teszel bizonyosságot és félrevezetsz másokat. Az ilyen emberekhez közel kerülni a helyes útra való lépés. Képesek vagytok erre? Ha valaki olyasmit mond, ami árt a hírnevednek, és egész hátralévő életedben neheztelsz rá, mondván: „Miért lepleztél le? Soha nem bántam veled rosszul. Miért kell

mindig megnehezítened a dolgomat?”, és haragot hordozol a szívedben, szakadék nyílik, és mindig azt gondolod: „Én vezető vagyok, nekem ilyen identitásom és státuszom van, és nem engedem, hogy így beszélj”, akkor ez miféle megnyilvánulás? Ez az igazság el nem fogadása és másokkal való szembehelyezkedés. Ez némiképp siketség a józan ésszel szemben. Nem a státusszal kapcsolatos gondolatod kavargatja a bajt? Ez azt mutatja, hogy a romlott beállítottságaid túlságosan súlyosak. Azok, akik mindig státusszal kapcsolatos gondolatokat táplálnak, súlyos antikrisztusi beállítottságú emberek. Ha gonoszságot is elkövetnek, akkor nagyon gyorsan felfedik és kirekesztik őket. Nagyon veszélyes az emberek számára, ha elutasítják az igazságot, és nem fogadják el! A veszély jele, hogy mindig a státuszért akarnak versengeni és át akarják adni magukat a státusból származó előnyöknek. Amikor valakinek a szívét állandóan a státusz korlátozza, tudja-e még gyakorolni az igazságot és alapelvek szerint kezelni a dolgokat? Ha valaki képtelen gyakorlatba ültetni az igazságot, és mindig a hírnév, a haszon és a státusz érdekében cselekszik, és mindig a hatalmát használja a dolgok elvégzésére, akkor nem nyilvánvaló, hogy antikrisztus, aki megmutatja az igazi arcát?

Az ilyen megnyilvánulások, mint az, hogy felmagasztalják önmagukat és önmagukról tesznek bizonyosságot, az antikrisztusok leggyakoribb megnyilvánulásai. Ezek a megnyilvánulások mindig láthatóak, legyen szó a mindennapi életről, arról, ahogyan másokkal érintkeznek és a dolgokat kezelik, vagy a gyülekezeti életről, ugyanis ezek a megnyilvánulások a romlott beállítottság kinyilatkozásai. Azok az igazságok például, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy az ember hogyan viszonyul a kötelességéhez, hogyan bánik másokkal és hogyan lát tisztán másokat, olyan igazságok, amelyekkel a közlésekben foglalkoztunk. Vajon arról van szó, hogy ismeritek ezeknek a dolgoknak a konkrét megnyilvánulásait a hétköznapi életetekben, de nem tudjátok érzékelni, hogy problémákat jelentenek? Vagy arról, hogy nem e konkrét problémák jelentették a kiindulópontot a belépésekhez? Ha nem a beállítottságokból indultok ki, vagy néha ezeket a megnyilvánulásokat mutatjátok, de nem tudjátok, hogy ezek beállítottságbeli problémák-e, és ezért figyelmen kívül hagyjátok őket, akkor messze vagytok a beállítottságbeli változás elérésétől. Ha nem veszed észre, hogy ezek a megnyilvánulások azt jelentik, hogy önmagadat magasztalod fel és önmagadról teszel bizonyosságot, ha nem tudod, hogy ezeket a megnyilvánulásokat a romlott beállítottságod irányítja, és egyfajta személyiségjegyek, illetve veled született cselekvési vagy észlelési módnak veszed és lekicsinyled őket, valamint nem a romlott beállítottságod és romlott lényeged feltárulásainak tekinted őket, akkor nehéz lesz megváltoztatni a kérdéses romlott beállítottságot. Amit az emberek a beállítottságokkal kapcsolatban fel tudnak ismerni – legyen akár a cselekvési módjuk vagy az állapotuk, akár a külső viselkedésük, a beszédük és kijelentéseik, akár a gondolataik és nézeteik vagy egy bizonyos dologra vonatkozó megértésük – mindaddig, amíg a beállítottságuk lényegével kapcsolatos, mindig az ember természetlénységének megtestesüléseként vagy feltárulásaiként kell tekinteniük: ily módon nem fog-e kiszélesedni

a megértésük? Nem csak a nagy dolgokat kell megérteniük, mint például azt, hogy valaki ellenáll Istennek, nem szereti az igazságot, mohó a státuszra, illetve hogy félrevezeti az embereket azzal, amit mond, hanem mindent meg kell érteniük a kis dolgoktól kezdve – mint például a konkrét gondolatok és szándékok – egészen a nagy dolgokig, mint például egy érv vagy kijelentés. Az imént összesen hat dolgot említettem, köztük a gondolatokat és a nézeteket, valamint azt, hogy valaki hogyan ért meg egy bizonyos dolgot. A gondolatok és nézetek olyan dolgok, amelyek az ember tudatában és gondolkodásában léteznek; a megértés olyan dolog, amelyet már felismertünk, és amelyről konkrét szavakat és állításokat tudunk alkotni; aztán ott van a viselkedés és a nyelv. Ez összességében négy dolog. Vannak még kijelentések és érvek is. Mivel állnak szemben a kijelentések és érvek? (Szándékokkal és eszmékkel.) Az eszmék meglehetősen homályos dolgok, amelyek öntudatlanul keletkeznek az elmében. Még nincsenek jóként vagy rosszként meghatározva – csupán gondolod őket, és még nem öltöttek formát benned, míg a kimondott érvek már kialakultak. Összesen három csoport és hat dolog van. Vegyétek ezt a hat dolgot olyan útnak, amelyen a romlott beállítottságok lényegét boncolgathatjátok és amely a beállítottságok megváltoztatásához vezet: vágjatok bele, hogy megismerjétek saját romlott beállítottságokat és romlott lényegeket e hat dolog alapján – így igazán megismeritek önmagatokat.

Szükségeitek van egy kis időre a mai közlés meghallgatása után, hogy megemésszétek a hallottakat? Amikor összegyűltök, tudtok-e közölni némi fényt, vagy összehasonlítást végezni magatokkal ezen az alapon? Ez kulcsfontosságú, és ez a leghasznosabb a számotokra. Amikor összegyűltök, közösséget kell vállalnotok, eszmét kell cserélnetek, meg kell beszélgetek a tapasztalataitokat és a felismeréseiteket – ez a leghatásosabb. Korábban mindig az „eltűnődni” szót használtuk; a köznyelvben azt mondjuk, hogy „rágódni”. Ez azt jelenti, hogy többet olvasol, többet imádkozva olvasol, többet gondolkodsz és többet keresel, veszed, amit akkor megértettél, valamint amit nem értettél és doktrínának tartottál, a fontos pontokat, olyan pontokat, amelyeket mindenki félreértett, és olyanokat, amelyeket nem fogtál fel, és összpontosíts ezek mindegyikére a közlésben – ezt jelenti az, hogy „rágódni”. Ily módon egyre világosabban és pontosabban fogod érteni ezeknek az igazságoknak a részleteit, az igazságok közötti sokféle különbséget és az egyes igazságok meghatározásait. Mit gondoltok, a különböző igazságok, amelyeket az elmúlt években megértettetek és gyakorlatba ültettetek, átláthatatlanabbá vagy világosabbá váltak, mint voltak? (Világosabbá.) És az évek során történt-e nagy változás az Istenbe vetett hitetek útján, abban az irányban, amely a magatartásokra jellemző, valamint a kötelességek végzése mögött álló szándékban, motivációban és eredeti indíttatásban? (Miután Isten némi fenyegetés és fegyelmezésen mentem keresztül, miután ettem és ittam Isten szavait, úgy érzem, hogy történt némi változás.) Az, hogy változás történt, igaz, és ennek így kell történnie. Vannak, akik mindvégig közömbösek voltak és a legkevésbé sem változtak, miután oly sok prédikációt hallgattak. Nem indulnak meg a szívük legmélyén, vagyis semmilyen

összejövetel vagy közlés nem tudja megváltoztatni az irányt, amerre mennek – annyira tompák és nehéz felfogásúak! Az üdvösség eléréséhez vezető útnak most már egyre világosabbá kellene válnia, és akiknek van tapasztalatuk, azok tisztán és világosan látják, hogy Isten milyen módon és milyen céllal menti meg az embert. Ha ennyi év Istenben való hit után még mindig nem tudod, hogyan menti meg Isten az embereket és hogyan tisztítja meg őket a romlottságtól, akkor ez azt mutatja, hogy egyáltalán nem érted az igazságot és a legkevésbé sem fogod fel Isten munkáját. Az ilyen emberek nem mind zavarodottak a hitükben?

2019. március 20.

Ötödik tétel: Félrevezetik, behúzzák, fenyegetik, és irányítják az embereket

Melléklet

Tapao és Hsziaopao története

Mielőtt hivatalosan is elkezdénénk a mai közösségünket, hadd indítsak egy történettel. Mindannyian szerettek történeteket hallgatni? (Igen.) Nos, van-e alapelv a történetek hallgatásában? Képesnek kellene lenned arra, hogy az elmesélt történetekben felfogd az igazság egy aspektusát, megértsd Isten szándékainak egy aspektusát, felismerd az emberi természetlénység egy aspektusát, és felfedezd a történetben azt az igazságvalóságot, amelyet az embereknek gyakorolniuk kellene, és amelybe be kellene menniük. Ez a történetmesélés értelme; ez nem üres fecsegés, és semmiképpen sem pletyka. Egyesek, amikor történeteket hallgatnak, csak az eseményeket fogják fel – miféle emberek ezek? (Gyenge képességű emberek.) A gyenge képesség azt jelenti, hogy meggondolatlanok; főként pedig nincs lelki megértésük. Függetlenül attól, hogy milyen történetet hallgatnak, csak az eseményekre tudnak emlékezni, vagy csak néhány előírásra tudnak felfigyelni a történetben. Amikor azonban a különböző igazságokról van szó, amelyeket az embereknek meg kellene érteniük a történetből, akkor nem fogják fel és nem értik meg azokat. Vajon nem a legcsekélyebb lelki megértésre utal ez a viselkedés? (De igen.) Van-e köztetek olyasvalaki, aki egy történet meghallgatása után ilyen viselkedést tanúsított? Miután meghallgatta, nem sokat értett belőle, úgy érezte, hogy a történet értelmetlen, és mindegy, hogy elmesélték-e vagy sem. Van-e felfogóképességük az ilyen embereknek? Ha egy történetet hallgattok, képesek vagytok-e valamilyen hasznot húzni a benne lévő eseményekből? Függetlenül attól, hogy meg tudjátok-e érteni belőle az igazságot, meg kell értenetek a történetek meghallgatásával kapcsolatos alapelveket, amelyet az imént említettem. Nos, kezdjük el a történetet.

Volt egyszer egy Hsziaopao nevű kisfiú. Az utóbbi időben egy bizonyos férfi járogatott a házukhoz, és ez a férfi gyakran ment el Hsziaopao szüleivel, hogy hirdessék az evangéliumot. Egy napon Hsziaopao szülei elmentek elintézni néhány megbízást, csak a férfi és Hsziaopao maradtak otthon. A történetünk itt kezdődik. Mivel Hsziaopao nem nagyon ismerte a férfit, az úgy döntött, hogy odamegy hozzá és barátkozik vele, miközben ő játszik. Azt mondta Hsziaopao-nak, hogy ismeri őt, sőt, még a nevét is tudja. Hsziaopao boldognak érezte magát, és úgy gondolta, hogy a férfi nem lehet rossz ember. Aztán a férfi megkérdezte Hsziaopao-t: „Hsziaopao, említettek engem valaha a szüleid, miközben beszélgettek?” Hsziaopao egy pillanatig gondolkodott, majd azt mondta: „Nem tudom.” A férfi azt mondta: „Te becsületes gyerek vagy. A jó gyerekek elmondják, amit tudnak.” Újra megkérdezte Hsziaopao-t: „Említettek engem valaha a szüleid, vagy nem?” Hsziaopao még mindig azt mondta, hogy nem tudja. A férfi folytatta: „Hsziaopao, légy jó, ha elmondod az igazat, adok neked egy kis cukorkát.” Hsziaopao

egy pillanatig gondolkodott, de még mindig azt mondta, hogy nem tudja. A férfi elmélkedett: „Hogyan vehetném rá, hogy elmondja nekem az igazat?” Egy pillanatig gondolkodott, majd így szólt Hsziaopaóhoz: „Hsziaopao, a szüleid hisznek Istenben, és én is hiszek. Én vagyok a szüleid legjobb barátja. Mindhárman hiszünk Istenben, és te is hiszel Istenben. Tudod-e, hogy Isten milyen gyerekeket szeret?” Hsziaopao elgondolkodott ezen, majd azt mondta: „Nem tudom.” A férfi azt mondta: „Isten a becsületes gyerekeket szereti, azokat, akik nem hazudnak. Ha tudnak valamit, azt mondják, hogy tudják, ha pedig nem tudnak valamit, azt mondják, hogy nem tudják. Ilyen a becsületes gyerek, Isten pedig az ilyen gyerekeket szereti.” Hsziaopao elgondolkodott ezen, és azt mondta: „Rendben.” Aztán már nem mondta többé, hogy nem tudja. A férfi így folytatta: „Ha elmondod nekem az igazat, akkor becsületes gyerek leszel, olyan gyerek, akit Isten szeret.” Hsziaopao elgondolkodott ezen, és azt mondta: „Akkor rendben.” A férfi megkérdezte: „Mit jelent az, hogy »akkor rendben«?” Hsziaopao azt mondta: „Azt jelenti, hogy a szüleim már mondtak rólad valamit.” Ezután a férfi tovább kérdezősködött, hogy mit mondtak, és többször is elmondta Hsziaopaónak, hogy legyen becsületes gyerek, és ne hazudjon. Hsziaopao azt mondta: „Anyukám és apukám azt mondta, hogy nem vagy jó ember. Azt mondták, hogy nem vagy túl becsületes, és óvatosnak kell lenniük, amikor veled beszélnek.” A férfi újra megkérdezte: „Mit mondott még anyukád és apukád?” Hsziaopao azt válaszolta: „Nem emlékszem.” „Légy jó fiú!” – mondta a férfi. Hsziaopao ekkor így válaszolt: „Anyukám és apukám azt mondta, hogy nem szabad mindent elmondaniuk neked.” Ezután a férfi tovább faggatta, Hsziaopao pedig sokat mesélt neki. A férfi egyre nyugtalanabbnak érezte magát, és így szólt Hsziaopaóhoz: „Hsziaopao, te olyan jó gyerek vagy, olyan gyerek, akit Isten szeret, mert becsületes ember vagy, és mindent elmondasz nekem, amit tudsz.” Ekkorra Hsziaopao már nem volt olyan elővigyázatos ezzel a férfival, mint kezdetben, és már nem válaszolt minden kérdésére azzal, hogy „nem tudom”. Mindent el akart mondani a férfinak, mindent el akart mondani neki, amit az nem tudott – csak kérdeznie kellett Hsziaopaót. A férfi azt is elárulta Hsziaopaónak: „Az én becenevem Tapao, nos, látod, téged Hsziaopaónak hívnak, engem pedig Tapaónak. Nem kellene a legjobb barátokká válnunk?” Hsziaopao így válaszolt: „De igen.” A párbeszéd előrehaladtával sok mindenről beszélgettek, és minél többet beszélgettek, annál boldogabbnak érezték magukat. Hsziaopao egy kis cukorkát is kapott, és már nem volt elővigyázatos a férfival. Ezután az a következő követelményt támasztotta Hsziaopaóval szemben: „A jövőben, ha anyukád és apukád megint mondana rólam valamit, elmondanád nekem?” Hsziaopao azt mondta: „Persze, hiszen jó barátok vagyunk.” Hsziaopao már nem volt elővigyázatos ezzel a férfival, és az megkapta tőle a kívánt információt. Attól a naptól kezdve nagyon jó barátok lettek. Valahányszor Hsziaopao anyukája és apukája mondott valamit a férfiről, Hsziaopao sietve elmondta neki. A férfi azt is megígérte Hsziaopaónak: „Egyáltalán nem fogom elmondani anyukádnak és apukádnak, hogy mi van köztünk – ez a mi titkunk. Ha a jövőben valaha is megkívánsz valami finomságot vagy játékot, egész biztosan megveszem neked.

És ha van valami, amiről nem szeretnéd, hogy anyukád és apukád tudjon, akkor azt titokban tartom.” Így Hsziaopao még nyugodtabb volt, és teljes szívéből megbízott a férjében. Őszinte kapcsolatban állt vele, és „igazi jó barátok” lettek.

Ennyi az egész történet. Nincs sok szereplője; a főszereplők Tapao és Hsziaopao. A konkrét téma a körül forog, hogy a férfi, Tapao hogyan próbálja félrevezetni, rábeszélni és behúzni a gyereket, Hsziaopaót, hogy rávegye, mondjon el neki bizonyos információkat, amelyeket tudni akar. Ez egy ilyen történet és egy ilyen párbeszéd. Mit láthatunk ebből az egyszerű cselekményből és párbeszédből? Kinek a jellemvonásairól esik szó itt elsősorban? A gyerekéről vagy a felnőttéről? (A felnőttéről.) Tehát, mi van itt szemléltetve? Mi a történet elsődleges témája? Az elsődleges téma az, hogy ez a felnőtt hogyan használ különféle eszközöket a célja elérése érdekében. Megértettétek, hogy milyen eszközöket használt? (Behúzást és félrevezetést.) Ösztönzőket használt, hogy behúzza a gyereket, és megfelelő szavakat, hogy félrevezesse, sőt, még csábította is. Mivel csábította? Jutalmakkal – jutalmakkal csábította a gyereket. Behúzás, csábítás és félrevezetés – ez egyszerre jelent csábítást és félrevezetést, a megfelelő szavakat használva a csábításra, és egy kis fenyegető jellege is van. Lehet, hogy a szavak jól hangzanak, mire használta azonban ezeket a szavakat? (Hogy elérje a saját céljait.) Saját hátsó szándékainak megvalósítására használta azokat. Az általa használt eszközök alapvetően egyértelműek. Ez az a viselkedés, ami a normális emberi mivolthoz tartozik? (Nem.) Akkor a Sátán romlott beállítottságának melyik aspektusához tartozik ez a viselkedés? (Az elvetemültséghez.) Miért mondjuk, hogy az elvetemültséghez, nem pedig a csalárdsághoz? Az elvetemültség mélyebb szintre hatol, mint a csalárdság; alattomosabb, titokzatoskodóbb, félrevezetőbb, nehezebb kifürkészni, az elvetemültség magában hordozza a csábítást, a rábeszélést, a behúzást, a megnyerést, a megvesztegetést és a megkísértést is. Ezek a cselekedetek és viselkedésformák messze túlmutatnak a csalárdságon; kétségkívül elvetemültek. A férfi nem azt mondta: „Ha nem mondd el, megütlek, megrúglak, vagy megöllek!” Nem alkalmazott ilyen módszereket, és látszólag nem tűnt rosszindulatúnak. Ez azonban még a rosszindulatnál is félelmetesebb – ez elvetemültség. Miért mondom, hogy elvetemültség? Az emberek többsége általában felismeri a csalárdságot, az ő módszere azonban sokkal fondorlatosabb. Látszólag az emberi gyengédségnek megfelelően, udvariasan beszél, de valójában, mélyen legbelül, vannak dolgok, amelyek sokkal rejtettebbek. Tettei és módszerei sokkal leplezettebbek, alattomosabbak, mint a csalárdság, amelyet az emberek általában látnak és amellyel szembesülnek. A taktikája sokkal kifinomultabb, kétszínűbb és félrevezetőbb. Ez elvetemültség.

A mindennapi életben meg tudjátok-e különböztetni, és fel tudjátok-e ismerni mások elvetemült beállítottságának és elvetemült viselkedésének feltárulását? Bár a család emberek meglehetősen tapintatosak lehetnek, az emberek többsége mégis átlát rajtuk, miután egy ideig kapcsolatba került velük. Az elvetemült beállítottságúakon azonban nem olyan könnyű átlátni. Ha nem vagy képes meglátni a lényegét és a következményeket,

akkor nem áll módodban átlátni rajtuk. Az elvetemült emberek még alattomosabbak, mint a csalárdak. Egy-két mondat alapján nem áll módodban átlátni rajtuk. Egy elvetemült beállítottságú ember esetében lehetséges, hogy bizonyos ideig vagy ideig-óráig nem látod át, illetve nem ismered fel, hogy miért teszi azt a bizonyos dolgot, miért beszél vagy cselekszik így. Egy napon, amikor teljesen feltárul, és egészen lelepleződik, akkor végül mindenki rájön, hogy milyen ember az illető. Ez több mint csalárdság – ez elvetemültség. Ezért az elvetemült beállítottság felismeréséhez időre van szükség, és olykor az embernek először látnia kell a következményeket, mielőtt képes lenne felismerni azt – ez nem olyasmi, amit gyorsan fel lehet ismerni. A nagy vörös sárkány például évtizedeken keresztül vezette félre az embereket, és csak mostanra sikerült néhány embernek valamelyest felismernie. A nagy vörös sárkány gyakran mond olyasmiket, amik a legjobban hangzanak, és a leginkább összhangban vannak az emberi elképzelésekkel, a nép szolgálatának zászlaját lobogtatja, hogy félrevezesse az embereket, és az igazságosság zászlaját, hogy kiűzze a másként gondolkodókat, számtalan jó embernek okozva súlyos károkat. Kevesen tudják azonban ezt felismerni, mert az, amit mond és tesz, az emberek számára helyesnek tűnik. Valamennyien azt gondolják, hogy minden, amit tesz, az igazságos és helyénvaló, jogos és észszerű, valamint összhangban van az emberiességgel. Ennek következtében évtizedeken keresztül félrevezette az embereket. Amikor végül lelepleződik és összeomlik, az emberek meglátják majd, hogy az igazi arca az ördögé, a természetlényege pedig elvetemült. A nagy vörös sárkány oly sok éven át vezette félre az embereket, és a nagy vörös sárkány mérge mindenkinben ott van – az ivadékaivá váltak. Képes-e bármelyikötök is olyan típusú dolgok megtételére, amilyeneket a nagy vörös sárkány tett? Vannak, akik úgy beszélnek, mint a nagy vörös sárkány, nagyon tetszetős szavakat használnak, valós munkát azonban nem végeznek. Minden szavuk tetszetős, valós munkát azonban nem végeznek. Különösen alattomosak és elvetemültek is. Az ilyen emberek, ha valaki megsérti őket, nem hagyják annyiban. Előbb-utóbb megtalálják a megfelelő alkalmat arra, hogy elérjék céljukat, a bosszúállást, de nem adnak magukon fogást. Még az is előfordulhat, hogy úgy intézik a dolgot, hogy nem lépnek elő, és nem mutatkoznak. Hát nem elvetemültség ez? Az elvetemült emberek olyan alapelvekkel, módszerekkel, szándékokkal, indítékokkal és célokkal működnek, amelyek különösen titokzatoskodók és rejtettek. Az elvetemült emberek cselszövéseket használnak arra, hogy kárt okozzanak másoknak, időnként másokat használnak fel, hogy helyettük öljenek, olykor azzal gyötörnek másokat, hogy bűnök elkövetésére csábítják őket, néha pedig törvényeket alkalmaznak, vagy mindenféle aljas eszközhöz folyamodnak, hogy másokat gyötörjenek. Ezek mind-mind az elvetemültség megnyilvánulásai, és egyik sem igazságos vagy becsületes módszer. Valakinek közületek vannak-e ilyen viselkedésformái vagy megnyilvánulásai? Fel tudjátok-e ismerni azokat? Tudatában vagytok-e annak, hogy ezek elvetemült beállítottságot jelentenek? A csalárdság általában kívülről észrevehető: valaki kerülgeti a forró kását, vagy virágnyelven fogalmaz, és senki sem tudja kiolvasni belőle, hogy mire gondol. Ez

csalárdság. Mi az elvetemültség elsődleges jellemzője? Az, hogy a szavai különösen tetszetősen hangzanak, és a felszínen minden rendben lévőnek tűnik. Látszatra nincs semmi probléma, és a dolgok minden szemszögből elég jól néznek ki. Amikor valamit tesz, nem látszik, hogy különösebb eszközöket használna, és látszólag nyoma sincs gyenge pontoknak vagy hibáknak, sőt, eléri a célját. Rendkívül titokzatoskodó módon intézi a dolgokat. Az antikrisztusok így vezetik félre az embereket. Az ilyen embereket és ügyeket a legnehezebb felismerni. Egyesek gyakran mondanak helyes dolgokat, jól hangzó kifogásokat használnak, és bizonyos doktrínákat, mondásokat vagy intézkedéseket alkalmaznak, amelyek megfelelnek az emberi ragaszkodásnak, hogy megtévevessék az embereket. Egyvalamit színlelnek, miközben mást tesznek, hogy megvalósítsák hátsó szándékukat. Ez elvetemültség, az emberek többsége azonban csalárdságnak tartja ezeket a viselkedésformákat. Az embereknek viszonylag korlátozott megértésük van az elvetemültségről, és kevésbé boncolgatják azt. Valójában az elvetemültséget nehezebb felismerni, mint a csalárdságot, mivel sokkal titokzatoskodóbb, a módszerei és gyakorlatai pedig kifinomultabbak. Ha valakiben csalárd beállítottság van, akkor mások, miután kapcsolatba kerültek vele, általában két-három napon belül észreveszik a csalárdságát, illetve a cselekedeteiből és szavaiból érzékelni tudják a csalárd beállítottsága feltárulását. Tegyük fel azonban, hogy ez az ember elvetemült. Ez nem olyasmi, amit néhány nap alatt fel lehet ismerni, mert ha rövid időn belül nem történik semmi jelentős esemény vagy különleges körülmény, akkor nem könnyű bármit is felismerni abból, hogy csak hallgatjuk, amint beszél. Mindig a helyes dolgokat mondja és teszi, egyik helyes doktrínát a másik után mutatja be. Miután néhány napig kapcsolatba kerültél vele, úgy gondolhatod, hogy ez az ember elég jó, képes lemondani dolgokról, illetve feláldozni önmagát, van lelki megértése, Istent szerető szíve van, valamint van lelkiismeret és ésszerűség is abban, ahogyan cselekszik. Miután azonban elintézt néhány ügyet, látod, hogy a beszéde és a tettei túl sok mindennel, túl sok ördögi szándékkal keverednek. Ráébredsz, hogy ez az ember nem becsületes, hanem csalárd – egy elvetemült teremtmény. Gyakran használja a megfelelő szavakat és megnyerő kifejezéseket, amelyek összhangban vannak az igazsággal, és emberi gyengédséggel rendelkezik, amikor kapcsolatba lép az emberekkel. Egyrészt megalapozza önmagát, másrészt félrevezet másokat, presztízst és státuszt szerezve az emberek között. Az ilyen emberek hihetetlenül félrevezetőek, és amint hatalomra és státuszra tesznek szert, sok embert félrevezethetnek és árthatnak nekik. Az elvetemült beállítottságú emberek rendkívül veszélyesek. Vannak-e ilyen emberek a környezetetekben? Ti magatok is ilyenek vagytok? (Igen.) Akkor mennyire súlyos a helyzet? Bármilyen igazságalapelve nélkül beszélni és cselekedni, teljes mértékben az elvetemült természetetekre hagyatkozva cselekedni, mindig mások félrevezetésére és arra áhítozva, hogy álarc mögött éljetelek, hogy mások ne tudjanak átlátni rajtatok, avagy felismerni benneteket, illetve megbecsüléssel és csodálattal tekintsenek az emberi mivoltotokra és a helyzetetekre – ez elvetemültség. Csak alkalmanként mutatjátok ki ezeket az elvetemült viselkedésformákat, vagy legtöbbször

ilyenek vagytok? Ti már csak ilyenek vagytok, és kihívást jelent számotokra, hogy kitörjete? Ha csak időnként alkalmaztok ilyen módszereket, az még megváltoztatható. Ha azonban ti már csak ilyenek vagytok, következetesen tapintatosan és csalárdul cselekedtek, és állandóan cselszövésekre támaszkodtok, akkor ti vagytok a legravasabbak az ördögök között. Elmondom nektek az igazságot: az ilyen emberek soha nem fognak megváltozni.

A történetben Tapao ezeket a módszereket alkalmazza, hogy félrevezesse Hsziaopaót, és rávegye a kisfiút, hogy mondja el neki az igazságot. Mondjátok csak, ki tanította őt arra, hogy így tegyen? Senki sem tanította. Akkor honnan származtak ezek a trükkök? (A természetéből.) A természetéből, a romlott lényegéből származtak. Ő már csak ilyen ember. Még egy gyereket sem kímél – milyen aljas! Ha tudni akarja az igazságot, közvetlenül megkérdezheti a gyerek szüleit, vagy aktívan megismerheti önmagát, és felfedheti a szívét előttük; talán akkor elmondják neki az igazságot. Nincs szükség ilyen módszerekre, hogy mások háta mögött ilyen szégyenletes és otromba dolgokat műveljen. Ezt teszik az elvetemült beállítottságú emberek. Mondjátok csak, nem undorító ez? (Undorító.) Még egy gyereket sem kímél; úgy látja, hogy a gyereket könnyű megfélemlíteni, átverni és becsapni, ezért cselt sző ellene. Nos, ha meglát egy felnőttet, aki becsületes és kedves, hogyan fog bánni vele? Képes-e békén hagyni őt? Semmiképpen sem. Ha meglát valaki magához hasonlót, aki szeret stratégiákat alkalmazni a szavaiban és a tetteiben, mit fog tenni? (Tudja, hogy az illető ugyanolyan elvetemült, mint ő maga, és lehet, hogy elővigyázatos vele szemben, és nem fed fel egykönnyen semmit.) Az elővigyázatosságon kívül esetleg mi mást tesz meg? (Versengeni fog.) Nyíltan és titokban is versengeni fog – ennyi. Ez az elvetemült beállítottságú emberek viselkedése. Az ilyen emberek szeretnek nyíltan és titokban is versengeni másokkal, és minden lehetőséget megragadnak. Van egy híres mondásuk. Ha ilyen emberekkel találkozol, és hallod, hogy ezt mondják, biztos lehetsz abban, hogy elvetemült beállítottságúak. Mit mondanak? Például, amikor azt javasolod, hogy a kötelességük végzése érdekében működjenek együtt valakivel, azt mondják: „Ó, én nem tudok versengeni vele!” Az első gondolatuk mindig a „versengés”. Az első gondolatuk nem az, hogy hogyan működjenek együtt másokkal, hogy jól elvégezzék a munkát, hanem az, hogy versengjenek velük. Ez a híres mondásuk. Függetlenül attól, hogy az emberek milyen csoportjában vannak, akár nem hívők, akár testvérek, akár családtagok között, mi az egyetlen szabályuk? A versengés, és ha nem tudnak másokat nyílt színen legyőzni, akkor majd titokban teszik azt. Ez a fajta beállítottság elvetemült. Látszólag úgy tűnhet, hogy egyesek lazán csevegnek másokkal, a szívükben azonban titokban versengenek, különböző eszközöket és technikákat alkalmaznak, hogy közvetett módon támadják és lekicsinyeljék a másikat. Azok, akik ezt nem képesek felismerni, nem fogják átlátni a mesterkedésüket, és mire átlátják, a versengésük már eredményre jutott. Ez elvetemültség. Ha az elvetemült emberek kapcsolatba lépnek másokkal, minden arról szól, hogy nyíltan és titokban is versengenek, különböző terveket, cselszövéseket vagy

bizonyos módszereket alkalmaznak, hogy másokat legyőzzenek, megadásra késztessek őket, és végül mindenkit rávegyenek arra, hogy behódoljanak nekik. Az emberiség létezése óta egészen napjainkig az emberiség egész történelme tele volt „versengéssel”. Akár nagy léptékben nemzetek között, akár kisebb léptékben családok között, akár egyéni szinten emberek között, nincs olyan csoport, amelyik ne lenne tele konfliktussal; ha nem nyíltan versengenek, akkor titokban, ha nem verbális a konfrontáció, akkor fizikai. A kínai történelemben a különböző etnikai csoportok közötti leggyakoribb háborúk időszaka a Tavasz és őszi korszak és a Hadakozó fejedelemségek kora volt. A katonai stratégiáról szóló híres könyvek többsége ebben a két korszakban íródott, mint például Szun-ce A háború művészete című könyvében szereplő taktikák – ezek mind ebben az időszakban születtek. Van még a Harminchat stratégia című könyv is, amely a hadviselésben alkalmazható különböző taktikákat dokumentálja. E katonai stratégiák és taktikák közül néhányat még napjainkban is használnak. Mondjatok párat ezekből a stratégiákból! (Az „Önkárosító” stratégia.) (Az „Elterelő” stratégia.) (A „Kettős ügynök” stratégia, az „Üres város” stratégia és a „Mézesmadzag” stratégia.) Mindezek a híres stratégiák, akár a „Mézesmadzag”, akár az „Üres város”, akár az „Elterelő” szavakkal kezdődnek, a „stratégia” szóval végződnek. Mit jelent a „stratégia”? („Taktika” vagy „tervezet”). Bizonyos alattomos, áruló, rejtett vagy titkos taktikákat jelent. Ezeknek a „taktikáknak” semmi közük a tervezéshez – a cselszövéstről szólnak. Mit látunk e taktikák mögött? Vajon a tetteik, a viselkedésük, valamint ezek az általuk a hadviselésben alkalmazott taktikák és gyakorlatok összhangban vannak az emberi mivolttal és az igazsággal? (Nincsenek.) Vajon Isten így munkálkodik? (Nem.) Egyáltalán nem. Akkor kit képviselnek ezek a gyakorlatok? Sátánt és ezt az elvetemült emberiséget képviselik. Honnan származnak az elvetemült emberiségnek ezek a stratégiái? (A Sátántól.) A Sátántól kapják azokat. Egyesek talán nehezen értik ezt meg, így azt kellene mondanom, hogy az ördögkirályoktól kapják – akkor az emberek megértik majd. Kik az ördögkirályok? A démonok és a Sátán, akik azért reinkarnálódtak a világba, hogy viszályt szítsanak és pusztítást végezzenek az emberiség körében – ők alakították ki ezeket a stratégiákat. Isten munkájának feljegyzéseiben láttátok-e valaha is, hogy „Üres város” stratégiát vagy „Elterelő” stratégiát használt volna? Isten irányítási terve tartalmazza-e ezeket a stratégiákat? Isten soha nem használt ilyen stratégiákat az Ő munkájának irányítására. Ezeket a stratégiákat az egész elvetemült emberiség használja. Egy nemzetnél vagy dinasztiánál nagyobb léptékben, egy törzsnél vagy egy családnál kisebb léptékben, sőt egészen az egyének közötti kapcsolatok szintjén is, bárhol, ahol romlott emberiségre lelsz, konfliktusra lelsz. Mi miatt harcolnak? Mi miatt versengenek? Mi a céljuk? Mindez a hatalom, a státusz és a haszon érdekében történik – hogy ezeket megszerezzék. Nemzet nemzet ellen harcol, hogy minél több ember fölött gyakorolhassa a hatalmat. Törzsek harcolnak egymás ellen területért, emberekért és szuverenitásért. Az egyének a felsőbbrendűségért és a haszonért harcolnak. Mindenütt, ahol emberek vannak, konfliktus van, mert mindenütt, ahol emberek vannak, ott van a Sátán

romlottsága. A Sátán az emberiség egészét megrontotta, ezért a világ tele van konfliktussal és vérontással. A romlott emberiség bármit is tesz, nem tud megszabadulni a Sátán beállítottságának kötelékeiből. Ezért az emberiség egész történelme, akár nyugaton, akár keleten, történelmének minden része az emberiség elvetemült küzdelmének szálnas beszámolója. Sőt, az emberiség még dicsőségesnek is tekinti ezeket a dolgokat. Vannak, akik még mindig tanulmányozzák Kína Harminchat stratégiáját. Ti tanulmányozzátok-e őket? (Nem.) Ha szándékosan tanulmányozod azokat és a bennük foglalt tapasztalatokat, tanulságokat, eszközöket, módszereket és technikákat, hogy gazdagítsd velük az elmédet és a túlélési készségeid részévé tedd őket, az határozottan rossz. Elkerülhetetlenül közelebb kerülsz a Sátánhoz, egyre elvetemültebbé, egyre gonoszabbá válsz. Ha azonban képes vagy megváltoztatni a nézőpontodat és Isten szavai szerint boncolgatni, megkülönböztetni és leleplezni őket, milyen eredményt fogsz elérni? Még jobban fogod gyűlölni a Sátánt, és még jobban megérted és gyűlölsz önmagad. Mi a még jobb kimenetel? Az, hogy elutasítod a Sátánt, és tántoríthatatlanul követed Istent. A Sátán arra használja ezeket az úgynevezett hagyományos kultúrákat, valamint mindenféle tudást és elméletet, amit az emberiség évezredek alatt felhalmozott, hogy az embereket oktassa és beléjük oltsa azokat, azzal a céllal, hogy mélyebben megrontsa és irányítsa őket. Ha elsajátítod ezeket a dolgokat, és tudod, hogyan használd azokat, akkor élő Sátánná válsz, Isten pedig teljesen kiiktat majd téged.

Amikor az elmúlt összejövetelek során az önmegértésről beszélgettünk, az emberek többsége gyakran felhozta az arrogáns beállítottság kérdését, amely a leggyakoribb és széles körben elterjedt romlott beállítottság. Milyen más, viszonylag gyakori romlott beállítottságok vannak? (Csalárdság és hajthatatlanság.) Csalárdság, hajthatatlanság, az igazságtól való idegenkedés és ádázság – ezekkel gyakran találkoznak az emberek. Az elvetemültséget ritkábban látják, és nem ismerik fel annyira. Azt lehet mondani, hogy az elvetemült beállítottságot a legnehezebb felismerni, ez egy mélyen rejtett és viszonylag titokzatoskodó romlott beállítottság, nem igaz? Tegyük fel például, hogy két ember együtt él, és egyikük sem szereti az igazságot, nem törekszik rá, és nem is hűséges a kötelességei végzésében. Kívülről úgy tűnhet, hogy ők ketten harmóniában élnek együtt, és nincs semmi probléma. Azonban mélyen legbelül egyikük sem törekszik az igazságra, és még mindig léteznek különböző romlott beállítottságok, bár nem láthatod őket. Miért nem láthatod őket? Azért, mert mindketten különösen csalárdak és sunyik a tetteikben. Mivel nem érted meg az igazságot, és hiányzik belőled mindenféle ítélőképesség, nem látod át a problémáik lényegét. Kevés igazságot értesz meg, túlságosan csekély az érettséged, így sok bonyolult kérdés van, amelyet nem áll módodban felfogni, és képtelen vagy segíteni másoknak a problémáik megoldásában. Mit kellene tenned vezetőként, ha ilyen emberekkel találkozol? Vajon készségesen elfogadják, ha leleplezed és megkülönbözteted őket? Nem, nem fogadják el. Akkor hogyan kellene bánnod az ilyen emberekkel? Van-e erre mód? Mi az alapelv az ilyen

emberekkel való bánásmódban? Ha rendelkeznek bizonyos technikai vagy szakmai képességekkel, hogy Isten házában érdekében munkát végezzenek, akkor testvéreként kellene bánnod velük, és akként kellene követeléseket támasztanod velük szemben. Mivel azonban az ilyen emberek nem törekednek az igazságra, vajon tudnak hűségesek lenni a kötelességük végzésében? (Nem.) Milyen viselkedés jelzi, hogy hiányzik belőlük a hűség? Az ilyen emberek nem jeleskednek-e abban, hogy csak a látszat kedvéért teszik a dolgokat? Amikor senki sincs a közelükben, akkor játszadoznak, és pocsékolják az idejüket. Amint meglátják, hogy valaki közeledik, felgyorsítják a tempót. Még az is előfordulhat, hogy feltesznek egy csomó kérdést, rákérdeznek, hogy ez vagy az elfogadható-e. Amint az illető elmegy, abbahagyják a munkát, nem csinálnak semmit, egyáltalán nincs kérdésük, sőt, a szívük mélyén azt mondják: „Csak játszadoztam veled; nem vagyok én olyan ostoba!” Az ilyen emberek mindent a látszat kedvéért tesznek; különösen ügyesek a látszat megteremtésében, és kiválóan értenek a színleléshez, hamis benyomást keltve az emberekben. Sokan, akik évek óta kapcsolatban állnak velük, még mindig nem látnak át alattomos és csalárd lényegükön. Amikor mások érdeklődnek felőlük, egyenesen azt mondják: „Ez az ember egész jó, mindenkivel kedvesen bánik, soha nem árt senkinek, csak meg akar felelni az embereknek. Még ha valaki rosszat is tesz, nem metszi meg, hanem folyamatosan buzdít és vigasztal másokat.” Milyen eszközöket és módszereket alkalmaznak ezek az emberek a másokkal való interakcióik során? Az alkalomhoz illő szerepet játszanak, mézes-mázások és simulékonyak, és a legtöbb ember azt mondja róluk, hogy jó emberek. Vannak ilyen emberek körülöttek? (Igen.) Mindenki hajlamos felfedni a saját romlott beállítottságát, ezek az emberek azonban szorosan beburkolják magukat, lehetetlenné téve, hogy bárki is felfedezze a gondolataikat. Hát nem probléma ez? A történelem folyamán voltak olyan császárok, akik számos gaztettet követtek el, a későbbi nemzedékek mégis bölcs uralkodóknak nevezik őket. Miért van az embereknek ilyen véleménye róluk? Vajon nem tettek meg némi erőfeszítést és pár dolgot a saját hírnevük megőrzéséért? Egyrészt tettek néhány jó dolgot a saját politikai eredményeik érdekében, másrészt pedig, hogy gaztetteiket elfedjék, elferdítették a történelmet és megölték azokat, akik megírták róluk az igazságot és a tényeket. Azonban bárhogyan is próbálták eltussolni azokat, kétségkívül vannak feljegyzések a tetteikről. Nem tudtak kiiktatni mindenkit, aki ismerte az igazságot. Végül a későbbi generációk apránként feltárták ezeket az ügyeket. Amikor az emberek rájöttek, úgy érezték, hogy becsapták őket. Ezeknek a történelmi tényeknek a feltárásával az embereknek új megértésre kellene jutniuk az egész emberiségre vonatkozó igazságot illetően. Miféle megértésre? Az uralkodóktól kezdve az egyszerű emberekig az egész emberiség az elvetemültek kezében van, a Sátán által megrontva, így egyik ember elvetemültebb, mint a másik. Nincs olyan, aki ne lenne gonosz, nincs olyan, aki ne lenne rossz. Mindannyian sok gaztettet követtek el; mindannyian nagyon elvetemültek, senki sincs közöttük, aki jó lenne. Egyesek azt mondják: „Minden dinasztiában van néhány derék hivatalnok. Elvetemülteknek számítanak-e ezek a derék

hivatalnokok?” Ha ezeknek a derék hivatalnokoknak a fennhatósága alatt hiszel Istenben, nézd meg, hogy letartóztatnak-e vagy sem. Ha tanúságot teszel nekik Istenről, figyeld meg a hozzáállásukat. Azonnal tudni fogod, hogy elvetemültek-e vagy sem. Isten megjelenése és munkája, valamint az Ő általa kifejezett igazság mindennél jobban felfedi az embereket, hogy kik is ők valójában. Lehet, hogy egyes uralkodók és hivatalnokok elérték bizonyos politikai eredményeket, és véghezvíttek néhány jó cselekedetet, de milyen természetűek ezek a jó cselekedetek? Kinek a javát szolgálják? Ezek az uralkodó osztály által megkövetelt jó cselekedetek. Vajon az általuk véghezvitt jó cselekedetek összhangban vannak azokkal a jótettekkel, amelyeket Isten jóváhagy? Vajon ezek a „politikai eredmények” gyakorolják-e az igazságot, és alávetik-e magukat Istennek? Semmiképpen sem. A politikai sikereiknek és a jó cselekedeteiknek egyáltalán nincs közük az igazsághoz és az Istennek való alávetettséghez. A jó cselekedeteiket és a politikai eredményeiket mind-mind a szándékaik és az indítékaik vezérlik; mindezt azért teszik, hogy halhatatlanná tegyék magukat, és hogy mások dicsérjék őket. Ezért nem számít, hogy mennyi jó cselekedetet hajtanak végre, vagy mennyi politikai eredményt halmoznak fel, ez nem bizonyíthatja, hogy jószívű, jó emberek, azt pedig még annyira sem, hogy soha nem követtek el gonoszságot, vagy hogy nincs elvetemült természetük. Tisztában vagy-e azzal, hogy ezek az emberek milyen emberek Isten szemében? Fel tudod-e használni ezeket a dolgokat arra, hogy megértsd önmagad? Részt veszel-e olyan gyakorlatokban, ahol amint valami jót tettél, azonnal hencegni akarsz, gondoskodva arról, hogy mindenki tudja, majd kifelé azt mondd, hogy az embernek nem kellene dicsekednie, és arrogánsnak lennie, hogy alázatosan kellene viselnie magát? Például egy új gyülekezetbe mész dolgozni, és az emberek nem tudják, hogy vezető pozícióban vagy, ezért mindenáron meg kell próbálnod tudtukra adni, hogy vezető vagy, és egész éjjel töröd a fejed, míg végül előállsz egy jó megoldással. Vajon mi a megoldás? Összehívsz mindenkit egy megbeszélésre, és azt mondd: „A mai összejövetelen beszéljünk arról, hogy én, mint vezető, megfelelő színvonalú vagyok-e vagy sem. Ha nem vagyok megfelelő színvonalú, akkor leleplezhettek és eltávolíthatok. Ha igen, akkor ebben a szerepben folytatom.” Amint ezt mindenki meghallja, azonnal tudják, hogy vezető vagy. Nem érted-e el ezzel a célot? Honnan jön ez a cél? Az elvetemült természetedből fakad. Az ambíció általános emberi tulajdonság, de bár mindenkinek vannak ambíciói, némelyek különböző nyelveket, módszereket és stratégiákat használnak különböző időpontokban és különböző helyeken, hogy kívánt céljaikat elérjék. Ez elvetemültség.

Ami az elvetemült természet témáját illeti, továbbra is gyakran fogjuk megvitatni. Így alaposabb megértésre tesztel majd szert az igazságnak és a romlott beállítottságnak ezen aspektusáról. Egyrészt képesek lesztek megérteni önmagatokat, másrészt pedig képesek lesztek megkülönböztetni a különböző típusú embereket. Ugyanakkor mélyebb belépések lesz az igazságba. Ha csak egy általános koncepcióról vagy a definíció egyik aspektusáról beszélek, akkor a megértések meglehetősen felszínes

lesz. Azonban a beszélgetésünk során bizonyos tényeket felhasználva és példákat bemutatva, a megértésetek elmélyülhet. Tegyük fel például, hogy két gyerek beszélget. Egyikük megkérdezi: „Megcsináltad ma a házi feladatodat?” A másik azt válaszolja: „Nem, nem csináltam meg.” Erre az első azt mondja: „Én sem.” Vajon mindketten igazat mondanak? (Igen.) Tévedsz; az egyikük hazudik. Vajon mit gondol a szíve mélyén? „Te bolond, azt hiszed, hogy tényleg nem csináltam meg? Nem vagyok annyira hülye! Ha nem csinálom meg a házi feladatomat, megbüntetnek. Hogyne csináltam volna meg? Szándékosan elhitettem veled, hogy nem csináltam meg, hogy te se csináld meg. Végül téged megbüntetnek, én pedig jót nevezhetek.” Vajon rossz ez a gyerek? (Rossz.) Tett már valamelyikőtök ilyesmit? Íme, egy másik példa. Hétfőn az osztályban az egyik diák azt mondja, hogy vasárnap vásárolni volt, míg egy másik azt állítja, hogy meglátogatta a barátait. Valójában mindketten otthon ültek, és tanultak. Különösen egy olyan erős versenykörnyezetben, mint Kína, ezek a dolgok állítólag arra szolgálnak, hogy a versenytársaidat rávedd, hogy engedjenek az éberségükből, hogy te lekörözhesd őket. Ezt hívják stratégiának. Az ilyesmit megszokottak a mindennapi életben. Néha a szülők és a gyerekek is hasonló párbeszédet folytatnak, és hasonló beállítottságokat tárnak fel, amelyeket a barátok egymás között is feltárhathatnak. Ennek a beállítottságnak a megnyilvánulásai mindenütt megfigyelhetők, csupán éberen rajtuk kell tartanod a szemed. Miért tartsd szemmel? Nem azért, hogy anyagot gyűjts, üresen fecseggj, pletykálgodj vagy történeteket alkoss. Hanem inkább azért, hogy fejlődjön az ítélőképességed, lehetővé téve számodra, hogy összehasonlítsd magadat azzal, amit mások tesznek, amit felfednek és kimutatnak, hogy láthasd, te is hasonló viselkedésformákat mutatsz-e. Ha látod, hogy valaki ilyen viselkedést mutat, akkor meg fogod érteni, hogy ilyen beállítottsága van. Amikor azonban te is ilyen viselkedésformákat mutatsz, vajon képes leszel felismerni, hogy neked is ilyen beállítottságod van? Ha nem tudod felismerni, akkor az ő beállítottságáról való megértésed hamis. Nem értetted meg igazán, vagy más szóval, nincs lelki megértésed, és nem értetted meg pontosan. Ezeket a témákat nem lehet néhány nap alatt teljes mértékben átvenni. Ha egy kicsit megbeszéljük, az segíteni fog abban, hogy egy keveset gyarapodjatok, a megértésetek az igazságról pedig némileg elmélyül majd. Ha valóban szereted az igazságot, akkor mélyebb szintű belépésed lesz. A tapasztalatod és belépésed mélysége elválaszthatatlan a megértésedtől. A tapasztalatod és a belépésed mélysége egészen biztosan meg fogja határozni a megértésed mélységét. Hasonlóképpen, a megértésed mélysége is megmutathatja, hogy milyen mélyen tapasztaltál és mentél be. Ez a kettő összefügg egymással. Ez az út vezet az igazságba való belépéshez, és csak az igazságba való belépés által birtokolhatod a valóságot. Itt lezárjuk ezt a témát, és áttérünk a mai közösség fő témájára.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan vezetik félre, húzzák be, fenyegetik, és irányítják az embereket

I. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan vezetik félre az embereket

A legutóbbi összejövetelem befejeztük az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló negyedik tételről való beszélgetésünket. Ma elkezdünk beszélgetni az ötödik tételről: az antikrisztusok hogyan vezetik félre, húzzák be, fenyegetik, és irányítják az embereket. Az antikrisztusok megnyilvánulásainak ezen aspektusában négy ige szerepel, és ebből a négy igéből, valamint az antikrisztusok viselkedéséből láthatjuk a beállítottságukat. Az első ige a „félrevezet”. Vajon milyen beállítottság rejlik ebben? Elveteműtség. Nos, mi a helyzet a „behúzzal”? A behúzáshoz általában kellemes vagy kellemetlen szavakat használnak? (Kellemes szavakat.) Milyen beállítottság irányítja tehát ezt a viselkedést? Az elveteműtség. Mi a helyzet a „fenyegettel” és az „irányítással” – milyen beállítottság irányítja ezeket? (Az ádázság.) Így van, az ádázság. Az ötödik tételből láthatjuk az antikrisztusok beállítottságát. Melyek az antikrisztusok elsődleges megnyilvánulásai ebben a tételben? (Az elveteműtség és az ádázság.) Mindkét beállítottság, az elveteműtség és az ádázság is nagyon szembetűnő és nyilvánvaló. Beszéljük meg egyenként ezeket a viselkedési formákat, kezdjük a „félrevezetellel”. Mit jelent általában a „félrevezet” kifejezés? Magában foglalja-e a becsületesség bármilyen megnyilvánulását? Vannak-e benne becsületes szavak? (Nincsenek.) Nincsenek benne becsületes szavak – az egész hamis, hamis benyomásokat, hamis állításokat és megtévesztő szavakat használ, hogy elhitesse másokkal, hogy amit mond, az helyes, és ezzel elérje, hogy azok elismerjék őt és bízzanak benne. Ezt jelenti a „félrevezet”. Vajon azok, akiket félrevezetnek, elnyerik az igazságot és elindulnak a helyes úton? Egyiket sem valósítják meg ezek közül. Az emberek félrevezetésére irányuló viselkedés és gyakorlat egyértelműen inkább negatív, mintsem pozitív. Akik félre vannak vezetve, lényegében be lettek csapva; nem értik a valós tényeket, a valós helyzetet, illetve a valódi összefüggéseket, ezért rossz utat és irányt választanak, és rossz embert követnek. A félrevezetés ilyen hatással van azokra, akik bedőlnek neki. Olyan ez, mint a bevásárlóközpontban lévő reklámok. Nagyon jól meg vannak fogalmazva, és amikor az emberek meglátják, készpénznek veszik, miután azonban megvásárolták a termékeket, használhatatlannak találják azokat. Ez a becsapás. Mi tehát a célja annak, hogy az antikrisztusok úgy viselkednek, hogy félrevezetik az embereket? Milyen módszereket használnak, milyen szavakat mondanak, és milyen dolgokat tesznek, hogy félrevezessék az embereket? Először is beszéljünk a céljukról. Ha egyáltalán nem lenne céljuk, akkor miért kellene erőfeszítéseket tenniük és kellemes dolgokat mondaniuk, hogy behúzzák és félrevezessék az embereket? A nem hívők körében van egy mondás: „Nincs olyan, hogy ingyenebéd.” Ha ezt nem látod át, akkor be fognak csapni. A világ egyszerűen ilyen elvetemült, az emberek egymás ellen áskálódnak, és bántalmazzák egymást. Ez a

romlott emberiség élete. Miért fáradoznak az antikrisztusok azon, hogy köntörfalazva beszéljenek, hogy félrevezessék az embereket? Nyilvánvaló céllal beszélnek és cselekszenek, ami nem más, mint a hatalomért és az emberek irányításáért való versengés – ez kétségtelen. Céljaik nem különböznek a politikusok céljaitól. Milyen stratégiákat használnak tehát az antikrisztusok, hogy félrevezessék az embereket? Hogyan teszik azt? Először is, elérik, hogy megkedveld őket. Amint kedvező benyomásod van róluk, többé már nem leszel elővigyázatos velük. Bízni fogsz bennük, majd pedig elfogadod a vezetésüket, és készségesen engedelmeskedsz nekik. Hajlandó leszel hallgatni bármire, amit mondanak, és amit kérnek, hogy megtegyél. Vajon mit jelent ez a hallgatásra való hajlandóság? Azt jelenti, hogy nem használsz ítélőképességet, valamint alapelvek nélkül meghallgatod és engedelmeskedsz. Elítélő szavakkal és módszerekkel elérhetik-e az antikrisztusok azt a hatást, hogy félrevezessék az embereket? Semmiképpen sem. Akkor általában milyen módszereket alkalmaznak ennek a hatásnak az eléréséhez? Legtöbbször olyan szavakat használnak, amelyek összhangban vannak az emberi elképzelésekkel, és az emberi érzelmek doktrínáival is. Néha olyan szavakat és doktrínákat is mondanak, amelyek összhangban vannak az igazsággal. Ez megkönnyíti számukra, hogy elérjék céljukat, az emberek félrevezetését, és az emberek valószínűleg el is fogadják őket. Ha például a testvérek valami rosszat tesznek, ami veszteséget okoz a gyülekezet munkájában, és negatívnak meg gyengének érzik magukat, akkor az antikrisztusok nem közlik az igazságot, hogy támogassák és segítsék őket. Ehelyett azt mondják: „Gyakran előfordul az, hogy az emberek gyengék – ez normális. Én is gyakran vagyok gyenge. Isten nem emlékszik ezekre a dolgokra.” Valójában tudják-e, hogy Isten emlékszik-e ezekre a dolgokra vagy sem? Nem, nem tudják. Azt mondják: „Nem számít, hogy ezt az ügyet nem megfelelően kezeltétek. Csak legközelebb javítsátok ki. Isten háza nem tudja, és senki sem érdeklődik róla. Amíg nem jelentem ezt feljebb, addig a felsőbb vezetőség nem fog tudni róla, a fennvaló biztosan nem fogja tudni, és akkor isten sem fogja tudni – ezért isten nem fog figyelmet szentelni ennek az ügynek. Mindannyian romlott emberek vagyunk; bennetek is van romlottság, és bennem is. Vezetőként olyan vagyok, mint egy szülő. Bármilyen hibát is követtek el, az az én felelősségem. Az én hibám, hogy csekély érettségű vagyok, és nem vagyok képes támogatni és segíteni benneteket, ezért csináltatok rosszul a dolgokat. Ha nagyobb lett volna az érettségem, segíthettem volna nektek, és nem követtetek volna el hibát. Ezért engem terhel a felelősség. Bár ez okozhatott némi veszteséget a gyülekezet munkájában, mi magunk is fel tudjuk dolgozni, és ezzel az ügy le is zárul. Senkinek sem kellene érdeklődnie erről az ügyről, és senkinek sem kellene feljebb jelentenie azt; maradjon csak köztünk. Ha nem említtem meg a többi testvérnek, senki sem fogja jelenteni azt a vezetőségnek, és az ügyet ejteni fogják. Csak imádkoznunk kell, és megesküdnünk isten előtt, hogy soha többé nem teszünk ilyesmit, és nem követünk el újból ilyen hibát. Vezetőként az a felelősségem, hogy megóvjalak benneteket. Isten olyan magasztos – valószínű-e részünkről az, hogy az ő oltalmát kérjük? Különben is, isten nem foglalkozik ilyen

jelentéktelen dolgokkal az emberek életében, így a ti védelmek felelőssége értelemszerűen rám hárul, mint vezetőre. Csekély az érettségetek, ezért én viszem el a balhét, ha hibáztok. Ne aggódjatok, ha eljön az idő, hogy valami nagyon rosszul sült el, és a fennvaló rájön vagy megtudja, kiállok értetek.” Amikor az emberek ezt hallják, azt gondolják: „Ez nagyszerű! Annyira aggódtam a felelősségvállalás miatt – ez a vezető olyan csodálatos!” Hát nem félrevezette őket? Abban, amit az antikrisztusok mondtak, van-e valami, ami összhangban van az igazsággal? Van-e valami, ami hasznos vagy építő jellegű az emberek számára? Van-e valami, ami az alapelvek szerint kezeli a dolgokat? (Nincs.) Akkor miféle szavak ezek? Olyan szavak, amelyek az emberi érzelmeket, az empátiát és a megbocsátást használják a kapcsolatok kiépítésére, az érzésekre és a barátságra helyezik a hangsúlyt, hogy a kapcsolatot egy bizonyos szintre emeljék, és az emberek úgy érezzék, hogy az antikrisztusok különösen megértőek, különösen megbocsátóak és toleránsak velük szemben. Ebben azonban nincsenek alapelvek vagy igazságok. Mi ez a felszínes megértés? Ez csupán a dolgok szépítgetése, olyan, mintha egy gyereknek hízelegnének. Milyen stratégiákat alkalmaznak itt? Hízélgést, trükközést, kapcsolatok kiépítését, a dolgok szépítgetését és annak színlelését, hogy jó emberek, mindezt a testvérek érdekeinek rovására. Elárulják Isten házának érdekeit, hogy elérjék céljukat, az emberek becsapását és félrevezetését. Mi ennek a végső következménye? Arra készíteti az embereket, hogy eltávolodjanak Istentől, óvakodjanak Istentől, és közelebb kerüljenek az antikrisztusokhoz. Sőt, miután félrevezették őket, még azt is mondják: „Miután elkövettem azt a hibát, annyira aggódtam. Sokszor imádkoztam Istenhez, de Ő nem vigasztalt meg engem. A szívem mélyén bizonytalannak és nyugtalannak éreztem magam, Istennél pedig nem találtam megoldást. De most már rendben van; ha a vezetőhöz megyek, minden problémám megoldódik. Igazán szerencsés vagyok, hogy ilyen vezetőm van. A mi vezetőnk jobb, mint bárki más!” Ekkor a szívük és a nézőpontjuk már az antikrisztusok felé fordult, és azok irányítják őket. Miért irányíthatják őket az antikrisztusok? Mert biztonságérzetet találnak ezekben az antikrisztusokban. Empátiát kapnak, szívük mélyén pedig megnyugvást és vigaszt nyernek. Ez azt jelzi, hogy félrevezették őket.

Régebben a Fennvaló megtudta, hogy egy bizonyos gyülekezetben van valaki, akinek rossz az emberi mivolta, aki állandóan zavaró és bomlasztó dolgokat tesz a bűnbánat bármely jele nélkül, ezért azt mondta a helyi gyülekezet vezetőjének, hogy tisztítsa ki ezt az embert. Amikor a helyi gyülekezet vezetője ezt meghallotta, arra gondolt: „Kitisztítani őt? Ezt meg kell gondolnom. Ő az én emberem – nem tisztíthatjátok ki csak úgy. Ki kell állnom érte. A fennvaló nem érti a dolgok valós állapotát. Megpróbálni csak úgy kitisztítani őt, az tényleg túlzás. Annyira összetörne a szíve!” Szóban bele is egyezett, hogy kitisztítja az illetőt, de a szíve mélyén nem állt szándékában megtenni. Ki tudod-e találni, hogyan kezelte ezt? Elgondolkodott rajta: „Hogyan kezelhetem ezt a helyzetet úgy, hogy a beosztottjaim elégedettek legyenek velem, mint vezetőjükkel, és a fennvaló se vessen meg engem?” Miután átgondolta a dolgot, előállt egy tervvel.

Mindenkit meghívott egy összejövetelre, és azt mondta: „Ma egy különleges üggyel kell foglalkoznunk. Miről is van szó? Van valaki, akivel a fennvaló nem túlságosan elégedett, és ki akarja tisztítani. Nos, mit kellene tennünk ez ügyben? Döntsük el együtt szavazással, hogy kitisztítsuk-e őt vagy sem.” Összeszámolták a szavazatokat, és az emberek 80-90%-a egyetértett azzal, hogy az illetőt ki kell tisztítani, de volt néhány ellenszavazat. Nem fogunk beszélni arról, hogy ezek a másként gondolkodók a gonosz ember megrögzött hívei voltak-e, vagy más okokból tettek így, mindenesetre néhányan nem értettek egyet, és a vélemény nem volt egyhangú. Majd a vezető így szólt: „A szavazás során észrevettem, hogy vannak különvélemények. Ez egy jelentős ügy, és tiszteletben kell tartanunk ezeket a véleményeket. Gyakorolnunk kell a demokráciát. Nézzétek, milyen nagyszerű a nyugati demokratikus rendszer. Nekünk is így kell gyakorolnunk a gyűlekezetben, a legjobb tudásunk szerint kell törekednünk a demokrácia és az emberi jogok megvalósítására. Most, hogy van néhány ellenszavazat, nem tisztíthatjuk ki ezt az embert. Tiszteletben kell tartanunk a testvéreink véleményét. Kik is a testvérek? Ők isten választott népe! Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a véleményüket. Ha isten választott népe közül csak egyvalaki is nem ért egyet, akkor nem kezdhetjük el a kitisztítást.” Valójában semmi alapja nem volt annak, amit mondott, Isten soha nem mondott ilyesmit. Csak ostobaságot beszélt. Később, amikor a Fennvaló megtudta, hogy a gonosz embert még mindig nem tisztították ki, megkérte a helyi vezetőt, hogy siessen vele. Az megígérte, mondván: „Rendben, hamarosan meglesz.” Vajon mit jelentett az ígérete? Azt jelentette, hogy halogatni fogja. Azt gondolta: „Arra kértek, hogy tisztítsam ki őt, de nem tudom azonnal megtenni. Ki tudja, ha elég idő telik el, talán megfeledkeztek róla, és nem kell őt kitisztítanom.” Később mindenkit meghívott egy újabb összejövetelre és egy újabb szavazásra. A beszélgetés és a mérlegelés során mindenki számára világossá vált, hogy az illetőt valóban ki kell tisztítani. Az ellenszavazatok száma csökkent, de még mindig volt egy szavazat a kitisztítás ellen. A vezető újból nem tisztította ki, mondván: „Amíg egy ellenszavazat is van, addig nem tisztíthatjuk ki.” Az emberek többsége azt gondolta: „Ha a Fennvaló elrendelte a kitisztítást, akkor tisztítsuk ki. A Fennvaló bizonyára át tudja látni ezt az ügyet, nemde? Bizonyára nem hibázik, ugye?” Alávetni magunkat a Fennvaló intézkedéseinek egy alapelv? Ez az igazság? (Igen.) Ez a vezető nem tudta, hogy ez az igazság. Mit tett? Azt mondta: „Még mindig van egy ellenszavazat, így nem tudjuk kitisztítani. Feltétlenül tiszteletben kell tartanunk a testvéreink véleményét. Ezt hívják a legfőbb emberi jognak.” Később, amikor a Fennvaló újból érdeklődött az ügyről, a vezető továbbra is felületesen foglalkozott vele, és tovább húzta az időt. Végül, amikor a Fennvaló látta, hogy nem tisztítja ki a gonosz embert, elbocsátotta és kitisztította őt is. A Fennvaló tette őt vezetővé, ő pedig nem hallgatott rá; a Fennvalónak megvan a hatalma arra, hogy használja, illetve elbocsássa őt – ez egy adminisztratív rendelet. Ezt követően a szövetségeseit is kitisztította. Vajon a Fennvaló intézkedéseit mindenkinek meg kell szavaznia? (Nem.) Miért nem? Nem tudjátok megmagyarázni, hogy miért; úgy tűnik, hogy eléggé hasonlítotok arra a

zavarodott vezetőre, nem így van? Mondjátok meg Nekem, ezek a szavak, amelyeket nektek mondok, doktrínák vagy valóságok? (Valóságok.) Ha az emberek gyakorolják és gyakorlatba ültetik azokat, az helyes lesz? (Igen.) Ha helyes, akkor szükséges-e, hogy mindenki leadja a szavazatát, és szavazzon arról? (Nem.) Vajon a Fennvaló bánhat valakivel méltatlanul annak elrendelésével, hogy tisztítsák ki? Semmiképpen sem. Amikor tehát a Fennvaló elrendelte ennek a gonosz embernek a kitisztítását, és ez a vezető megtagadta annak végrehajtását, mi volt itt a probléma? (A nyílt ellenszegülés.) Ez több mint nyílt ellenszegülés, ez egy független királyság létrehozása. Amikor a Fennvaló elrendelte a gonosz ember kitisztítását, ez a hamis vezető húzta az időt, és nem hajtotta végre, sőt, még szavazást is tartott, és felmérte a közvéleményt. Milyen közvéleményt mért fel? Mi a közvélemény? Mi a többség? Vajon az emberek többsége megérti és birtokolja az igazságot? (Nem.) Az emberek többsége még csak ítélőképességgel sem rendelkezik, vagyis lehetnek-e ők olyanok, akik megértik az igazságot? Ez a vezető még a közvéleményt is felmérte – valóban megoldhat ez bármilyen problémát is? Szükség van erre? Az emberek többségének nincs ítélőképessége, a Fennvaló pedig személyesen irányította és rendelte el a gonosz ember kitisztítását, ez az antikrisztus azonban húzta az időt, és nem tisztította ki őt, menedéket és védelmet nyújtott egy gonosz embernek, megengedve neki, hogy a gyülekezetben maradjon, és zavarásokat okozzon. Ahol gonosz emberek vannak, ott káosz és rendetlenség van. Isten választott népe nem tudja normálisan végezni a kötelességeit, és a gyülekezet munkája sem tud normálisan haladni. Csak a gonosz emberek azonnali kitisztítása biztosíthatja, hogy a gyülekezet munkája normálisan haladjon. Ahol azonban antikrisztusok vannak hatalmon, ott nem lehet kitisztítani azokat, akik ártanak Isten háza érdekeinek, zavarásokat okoznak, észszerőtlenül cselekszenek, és a legcsekélyebb őszinteség nélkül végzik kötelességeiket. Az antikrisztusok ámokfutást folytatnak, rossz dolgokat művelve a gyülekezetben, menedéket és védelmet nyújtanak ezeknek a gonosz embereknek és álhívőknek. Milyen ürrüggyel teszik ezt? Azzal az ürrüggyel, hogy ők tisztségviselők, tehát mások urai kell, hogy legyenek. Isten házában tisztségviselőknek adják ki magukat, és mások urai akarnak lenni. Mondjátok csak, ki az ember ura? (Isten.) Isten és az igazság az ember Ura. Ezek az antikrisztusok semmik! Az urai akarnak lenni ezeknek az embereknek, de még azt sem tudják, hogy ki az ő uruk! Hát nem gazemberek? Az antikrisztusok így mondják el az embereknek: „Én lehetek a ti uratok. Ha bármilyen panaszotok, elégedetlenségetek van, vagy ha bármilyen igazságtalanságot vagy nehézséget szenvedtetek el, én, mint a ti vezetőtök, el tudom rendezni nektek.” Ezek az antikrisztusok félrevezetik azokat, akik nem értik meg az igazságot és a valós tényeket. Azok úgy bánnak velük, mint ősökkel és Istennel, akit követni és imádni kell. Mit éreznek azok, akik megértik az igazságot, amikor ilyen antikrisztusokkal találkoznak? Undorodnak tőlük, és visszataszítónak találják őket, mondván: „Szóval, te akarsz a mi urunk lenni és irányítani bennünket? Azt már nem! Azért választottunk vezetőnké, hogy Isten elé vezess bennünket, ne pedig magad elé.” Ez azt jelenti, hogy átlátnak az antikrisztusok

cselszövésein. Az antikrisztusok azzal az ürüggyel vezetik félre az embereket, hogy ők az uraik, és elhitetik velük, hogy ez megfelel a szükségleteiknek, legyenek azok érzelmi, pszichológiai, szellemi vagy egyéb szükségletek. Akik nem értik meg az igazságot és a valós tényeket, gyakran esnek áldozatául az antikrisztusok félrevezetésének, olyannyira, hogy miután félrevezették őket, nemcsak hogy képtelenek visszafordulni és elgondolkodni, de még az is előfordulhat, hogy kiállnak ezen antikrisztusok mellett, és védelmezik őket. Az a tény, hogy képesek kiállni az antikrisztusok mellett és védelmezni őket, kellőképpen bizonyítja, hogy valóban félre lettek vezetve – nem így van? (De igen.) Miért hisznek az emberek Istenben? Nem azért, hogy elnyerjék az üdvösséget? Ha antikrisztusokat követsz, akkor vajon nem állsz-e ellen Istennek, és nem árulod-e el Őt? Nem az Istennel szemben ellenséges erők oldalán állsz-e? Isten ebben az esetben is akarni fog még téged? Ha névlegesen Istent követed, azonban embert követsz, hogyan fog Isten tekinteni rád, és hogyan fog bánni veled? Ha elutasítod Istent, vajon Ő nem fog-e visszautasítani téged? Ha az emberek még ezt a kis doktrínát sem értik meg, akkor meg tudják érteni az igazságot? Hát nem zavaros fejűek ezek az emberek?

Az antikrisztusoknak nem alkalmi megnyilvánulása az, hogy félrevezetik az embereket; gyakran teszik ezt, következetes cselekvési alapelvük, vagy mondhatnánk, hogy az alapjuk, módszerük és cselekvési módjuk – ez a cselekedeteik következetes stílusa. Különböznék ki nézne fel rájuk? Először is, nem értik meg az igazságot. Másodszor, rossz az emberi mivoltuk. Harmadszor, hiányzik belőlük az Istent féltő szív is. Hogyan képesek tehát elérni, hogy az emberek teljes mértékben elfogadják őket, felnézzenek rájuk, és csodálják őket? Különböző eszközökre és módszerekre támaszkodnak, hogy kérkedjenek, az emberek pedig felnézzenek rájuk és imádják őket. Ezeket a módszereket arra használják, hogy félrevezessék az embereket, bizonyos hamis benyomásokat keltve bennük, elhitelve velük, hogy szellemi emberek, szeretik Istent, megfizetik az árat, gyakran mondanak helyes szavakat és adnak elő helyes elméleteket, valamint védik a testvérek érdekeit. Majd ezeket a hamis benyomásokat arra használják, hogy tiszteletet és csodálatot keltsenek az emberekben, elérve céljukat, hogy képesek legyenek félrevezetni az embereket, és rávenni arra, hogy kövessék őket. Amikor így félrevezetik az embereket, vajon az, amit tesznek, összhangban van az igazsággal? Bár mindent helyesen mondanak, amit tesznek, az semmiképpen sincs összhangban az igazsággal. Akiknek nincs ítélőképességük, nem képesek meglátni a problémát. Ami az emberek félrevezetésének lényegét illeti, a cselekedeteik megnehezítik az emberek számára azt, hogy meglássák, hogy nincsenek összhangban az igazsággal. Ha ez látható lenne, vajon az emberek nem vennék észre a csalást? Valójában, amit tesznek és amit felfednek, az hamis szellemiség. Mi tehát a hamis szellemiség megnyilvánulása? A hamis szellemiséghez tartozó viselkedési formák, cselekedetek és mondások közül sok helyesnek tűnik, valójában azonban csak külsődleges cselekedetek, és semmi közülük az igazság gyakorlásához. Akárcsak a farizeusok, akik ellenálltak az Úr Jézusnak. A Szentírással a kezükben hangosan imádkoztak az utcasarkokon, mondván: „Ó,

uram...”, mutogatva az embereknek a jámborságukat. Ennek következtében napjainkban a „farizeus” a képmutató emberekre vonatkozó alternatív kifejezéssé vált. Milyen jelző áll a farizeus előtt? Képmutató. Valójában anélkül, hogy kimondanánk azt, hogy „képmutató”, már a „farizeus” szó említéséből is tudható, hogy ez nem egy pozitív szó – ugyanolyan, mint a „gazember” vagy az „ördög”, és ugyanazt a jelentést hordozza. Ha már a hamis szellemiségről beszélünk, manapság nem sokan beszélnek szellemiségről, amikor pedig valaki megemlíti a szellemiséget, mit tesz elé? (Hamis.) Így van, hamis. A legtöbb esetben az antikrisztusok azon megnyilvánulásai, hogy félrevezetik az embereket, valójában a hamis szellemiség megnyilvánulásai. A hamis szellemiséghez kapcsolódó szavak, cselekedetek és viselkedési formák elég jónak, elég ájtatosnak és az igazsággal összhangban lévőnek tűnnek. Ha látják, hogy valaki gyenge, még az étkezésükről is elfelejtkeznek, és rohannak, hogy támogassák. Ha látják, hogy valakinek gond van a családjában, mellőzik a saját dolgaikat, és a segítségére sietnek. A segítségük azonban annyiból áll, hogy bizonyos helyes szavakat vagy kellemesen hangzó és együttérző szavakat mondanak, de a sok beszéd nyomán egyáltalán nem oldódnak meg a másik ember tényleges problémái. Mi a célja akkor annak, hogy így viselkednek? Az embereket különösen meghatja a viselkedésük, és úgy érzik, hogy csodálatos dolog, hogy egy ilyen vezetőjük van, akire szükség esetén támaszkodhatnak – igazán boldogok. Ezért azt mondhatjuk, hogy az antikrisztusok nemcsak szavakat használnak az emberek félrevezetésére, hanem ugyanakkor különböző viselkedési formákat is alkalmaznak, hogy félrevezessék őket, hogy elhitessék az emberekkel, hogy ők rendkívül szellemiek, figyelemre méltóak, valamint méltók a bizalmukra és arra, hogy rájuk támaszkodjanak. Némelyek talán még azt is gondolják: „Az Istenben való hit egy kicsit túl elvontnak tűnik, a vezetőkben való hit azonban gyakorlati. Annyira valóságos és igaz. Megérintheted őt, láthatod, amikor pedig valami foglalkoztat, közvetlenül megkérdezheted és beszélhetsz vele. Milyen csodálatos ez!” Ilyen eredményeket megvalósítva az antikrisztusok elérték céljaikat, de akiket félrevezettek, azok nyomorultul végzik. Miután az antikrisztusok egy ideig félrevezették őket, amikor ezek az emberek újra Isten elé járulnak, már nem tudják, hogyan imádkozzanak és hogyan tárják ki a szívüket Előtte. Sőt, amikor összegyűlnek, hízelegnek egymásnak, úgy tesznek, mintha szellemiek lennének, félrevezetik és becsapják egymást. Végül az antikrisztusok még azt is állítják: „A gyülekezetünkben minden egyes testvér szereti istent. Ha problémákkal szembesülnek, mindegyikük felnő a feladathoz – még ha a nagy vörös sárkány le is tartóztatná őket, mindannyian képesek lennének bizonyoságátételükben szilárdan megállni. Egyetlen Júdás sem lenne közöttünk – ezt garantálom!” Mint kiderült, amikor letartóztatták őket, legtöbbjük Júdássá vált. Hát nem egy rakás gazember? Az antikrisztusok ezeket az üres szavakat és szlogeneket használják, hogy megtévesszék, félrevezessék és becsapják a testvéreket. Az emberek többsége ostoba és tudatlan, nincs ítélőképességük, és hagyják, hogy az antikrisztusok önkényesen viselkedjenek. A Fennvaló munkára vonatkozó rendelkezései már régóta hangsúlyozzák, hogyan kell

kezelni a felmerülő körülményeket, és milyen munkát kell végezni, azzal a céllal, hogy Isten választott népének egésze biztonságos környezetben végezhesse a kötelességeit. Letartóztatások és üldöztetés esetén a veszteségeket a lehető legkisebbre kell csökkenteni. Ha Isten választott népéből mindenkit letartóztatnak és mindannyian börtönbe kerülnek, teljesen elveszítve a gyülekezeti életüket, vajon nem vezet ez veszteséghez az életbe való belépésükben? Éretté válhat-e az ember élete anélkül, hogy a börtönben képes lenne enni és inni Isten szavait? A himnuszokból csupán néhány szóra emlékszik, és az élete minden nap ettől a néhány szótól függ. Amikor éjszakánként imádkozik, csak csendben, a szívében teheti azt, és nem meri mozgatni az ajkát. Csupán ilyen gondolatok maradnak a szívében: „Ne add el magad, ne légy Júdás, állj meg szilárdan az Isten melletti bizonyágtételekben, és dicsőítsd Őt, ne szégyenítsd meg Őt”, nincs semmi más – az embereknek csak ez a csekély kis érettségük van. Az antikrisztusok nem veszik figyelembe ezeket a dolgokat. Vajon miért hívják őket antikrisztusoknak? Szemrebbenés nélkül bántalmaznak másokat, és ártanak a testvéreknek! A Fennvaló munkára vonatkozó rendelkezései megkövetelik, hogy az emberek biztonságos keretek között végezzék a kötelességeiket, és a lehető legnagyobb mértékben kerüljék a baleseteket, az antikrisztusok azonban nem követik ezeket a munkára vonatkozó rendelkezéseket, amikor a munkájukat végzik. Kiabálnak és vakon, a saját akaratuk szerint cselekednek, figyelmen kívül hagyva a biztonságot. Néhány ostoba embernek nincs ítélőképessége, és azt gondolják: „Miért hozza mindig elő a Fennvaló a biztonságot? Miért fél annyira a balesetektől? Mitől kell félni? Minden Isten kezében van!” Hát nem ostobaság ilyesmit mondani? Lehet, hogy csekély az érettséged, lehet, hogy nincs megértésed, és lehet, hogy nem látod át a dolgokat, de nem cselekedhetsz ostobán! A Fennvaló elrendelte, hogy az embereknek bizonyos körülmények között hogyan kell összegyűlniük, és milyen alapelveket kell követniük – mire valók ezek a részletes rendelkezések? Pontosan azért vannak, hogy megóvják Isten választott népét, hogy normális és biztonságos módon gyülekezzenek és végezhessek a kötelességeiket. A biztonság lehetővé teszi, hogy továbbra is higgy Istenben, hogy normálisan éld a gyülekezeti életedet, és normálisan edd és idd Isten szavait. Ha még a biztonságod is elveszett, ha a nagy vörös sárkány letartóztat, és a börtönben nem hallhatod vagy olvashatod Isten szavait, nem énekelhetsz himnuszokat, és nem vehetsz részt összejöveteleken – hogyan hihetsz még mindig Istenben? Lehet, hogy csak névleges hívővé válsz. Az antikrisztusok nem törődnek ezekkel a dolgokkal; nem érdekli őket, hogy az emberek élnek-e vagy halnak. A saját ambícióik és vágyaik kielégítése érdekében mindenkit arra bátorítanak, hogy fellázadjanak és vakon kiáltsák: „Nem félünk a körülményektől – nekünk van istenünk!” Akik ostobák, semmit sem értenek, és félrevezetik őket ezek a szavak. Mindenkinek homályos és üres gondolatai vannak, és azt gondolják: „Hiszünk Istenben, Isten pedig megóv minket; ha valami történik velünk, az Isten engedélyével történik.” Vajon nem üres szavak ezek? Így tesznek az antikrisztusok és azok, akik nem értik meg az igazságot. Bár lehet, hogy a

testvérek nem értik meg, de neked, mint vezetőnek, aki gyakran beszélsz a munkára vonatkozó rendelkezésekről, nem szabadna tájékozatlannak lenned ezekben a kérdésekben. A munkára vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően kell végrehajtani a munkát, és nem szabad mindig olyan sokat beszélned, hogy kielégítsd a saját ambícióidat és vágyaidat, még azt is gondolva, hogy minél többen hallgatják, annál jobb, és minél többen vannak, annál lelkesebb lesz a szónoklatod. Azért, hogy megnyerjék az alattuk lévőket, és rávegyék őket, hogy hallgassanak az utasításaikra, az antikrisztusok a szabadidejükben összegyűjtik ezeket az embereket, egyáltalán nem törődve a környezet biztonságával, és végül a bukásukba vezetik őket.

Az antikrisztusok értenek ahhoz, hogy nagy dolgokat mondjanak, és bizonyos üres, hamisan szellemi és elméleti alapokat használjanak fel az emberek félrevezetésére. Sokan, akiknek nincs ítélőképességük, csak hallgatnak rájuk, és engedelmeskednek nekik, bárhogyan is manipulálják őket, ami bajhoz és letartóztatáshoz vezet. Hogyan merülnek fel ezek a bajok? Talán egyesek azt mondják, hogy azért, mert Isten nem óvta meg őket. De ez vajon nem panaszkodás Istenre? Ebben a kérdésben nem lehet Istenre hárítani a felelősséget. Isten megengedi az embereknek, hogy különböző körülmények között megtapasztalják az Ő munkáját. Ha a munkára vonatkozó rendelkezések szerinti alapelveknek megfelelően végzed a gyakorlásodat, és amikor a környezet megengedi, függetlenül attól, hogy hányan gyűlnek össze, képes vagy normálisan enni és inni Isten szavait, megtapasztalni Isten munkáját, és végezni a kötelességedet, akkor Isten vezetni fog, és megvalósítja benned az Ő munkáját. Ha szembeszállsz a Fennvaló követelményeivel, és vakon, a saját akaratod szerint cselekszel, és valami történik, az csak ostobaság és tudatlanság. Isten nem szándékozik mindenkit börtönbe zárni, hogy finomítsa őket. Az a szándéka, hogy minden ember megfelelően egye és igya az Ő szavait, és megtapasztalja az Ő munkáját. Az antikrisztusok azonban ezt nem értik meg. A saját logikájukban hisznek, azt gondolják, hogy Isten oltalma alatt nincs mitől félni. Nem értik meg Isten oltalmának az alapelveit, és vakon követik az előírásokat, állandóan behatárolva Istent. Sok embert félrevezetnek, és azok vakon velük együtt cselekednek, figyelmen kívül hagyva a Fennvaló rendelkezéseit, ennek következtében pedig történik valami – letartóztatják és megkínózzák őket a börtönben. Vajon milyen érettségük van ezeknek az embereknek, ha gond merül fel? Csak egy kis lelkesedésük van, értenek egy keveset a doktrínából, és kiabálni tudnak néhány szlogent, de egyáltalán nincs tudásuk Istenről, nincs valódi megértésük, tudásuk vagy tapasztalatuk az igazságról, valamint nincs megértésük arról sem, hogy hogyan munkálkodik Isten az emberek megmentésén. Egyszerűen csak a lelkesedésükre támaszkodnak, hogy kövessék Istent, és van bennük egy kis elhatározás. Képesek-e tanúskodni az ilyen érettséggel rendelkező emberek, ha letartóztatják és börtönbe vetik őket? Semmiképpen sem. Milyen következményekkel jár az, ha eladják magukat? Elkezdenek gondolkodni: „Hát isten nem mindenható? Minden az ő kezében van, akkor miért nem ment meg engem? Miért hagyja, hogy így szenvedjek? Van egyáltalán isten? Lehetséges, hogy tévedtünk,

hogy ennyire lelkesek voltunk? Ha a vezetőink tévútra vezetnek minket, akkor isten miért nem fegyelmezi őket? Miért hozott ide minket isten? Miért hagyta, hogy ilyen körülménnyel szembesüljünk?” Kezdenek felszínre törni a panaszok, rögtön utána pedig következik Isten tagadása: „Isten cselekedetei nincsenek összhangban az emberi akarattal. Lehet, hogy az ő tettei nem mindig helyesek, és lehet, hogy ő nem feltétlenül az igazság.” Végül, miután sokat szenvedtek, és egy ideig túrték azt, eltűnik még az a kevés doktrína is, amelyet ismertek, és az a kis buzgalom is, amely bennük volt. Megtagadják Istent, és elveszítik a hitüket, sőt Júdássá válnak. Miután kiszabadulnak a börtönből még azt is gondolják: „Most már soha többé nem kell aggódnom a körülmények miatt. Nézd, milyen jó dolguk van azoknak, akik nem hisznek istenben. Annyira szabadok odakint. Mit teszünk mi, akik titokban hiszünk? Ha az ország megtiltja a hitet, akkor ne higgyünk.” Vajon később még tudnak hinni Istenben az ilyen emberek? (Nem, nem tudnak.) Miért nem tudnak? Istennek nem kellene többé. Isten csak egyszer választ ki, te pedig már elvesztetted az esélyed, ezért Isten másodszor nem akar téged. Milyen reményük van az ilyen embereknek arra, hogy elnyerjék az üdvösséget? Nulla, nincs többé remény. Ez az a következmény, amelyet az antikrisztusok végső soron azzal idéznek elő, hogy önkényesen viselkednek, és bizonyos hamis szellemi elméleteket használnak fel az emberek félrevezetésére, ami arra készteti őket, hogy külső szellemiségre és buzgóságra törekedjenek. Mi ez a következmény? (Tönkremennek.) Hogy Isten megmenti-e őket vagy sem, az Isten dolga, de legalábbis egyelőre úgy tűnik, hogy amikor az emberek Istenbe vetett hitének útja eléri ezt a pontot, akkor a kilátásaik és rendeltetési helyük alapvetően tönkremennek. Végső soron ki okozta ezt? Az antikrisztusok okozták. Ha nem cselekedtek volna ilyen vakon, hanem a munkára vonatkozó rendelkezésekkel összhangban cselekedtek volna, a Fennvaló követelményei szerint vezetve a testvéreket, és mindenkit Isten elé vittek volna, akkor ezek a dolgok nem történtek volna meg. Vajon lett volna még remény arra, hogy ezek az emberek üdvözüljenek? (Igen.) Még mindig meglenne a reményük az üdvösségre. Mivel az antikrisztusok ambíciói és vágyai nagyon megnövekedtek, ha nincs senki, aki megvédje őket és aki meghallgassa őket, úgy érzik, hogy az élet unalmas és egyhangú. Az őket követő zavaros fejűeket ágyútöltelékként és manipulálható játékszerként kezelik, mindannyiukat ráveszik, hogy kövessék őket. Úgy érzik, hogy rátermettek, vannak örömeik, és érdemes élni ezt az életet. Az ambícióik és a vágyaik kielégítése érdekében ezeket az úgynevezett szellemi és kellemesen hangzó szavakat arra használják, hogy félrevezessék azokat, akik követik őket, miután pedig félrevezették, eltérítik őket az igaz úttól és Isten szavaitól, elérik, hogy eltávolodjanak Istentől, hogy őket kövessék, és az antikrisztusok útjára lépjenek. Vajon mi a végeredmény? Ezeknek az embereknek a kilátásai és rendeltetési helye tönkremegy, és elveszítik esélyüket az üdvösségre. Milyen következményekkel jár az, ha az emberek nem hisznek helyesen Istenben, hanem másokat követnek? Még mindig irigyeltek-e bárkit, aki szelleminek tűnik? (Nem, nem irigylünk.) Mi a helyzet a „szellemi” kifejezéssel? Üres. Az emberek hús-vér testből valók – teremtetett lények. Ha valóban szellemi lennél, akkor

a tested nem létezne többé, és milyen szellemi lennél akkor? Ez nem csak üres beszéd? Látnod tehát, hogy maga a „szellemi” kifejezés nem állja meg a helyét; csak üres beszéd. A jövőben, ha hallod, hogy valaki azt mondja, hogy szellemiségre törekszik, mondd ezt neki: „Arra kellene törekedned, hogy becsületes ember legyél, és Isten színe előtt élj – ez sokkal reálisabb. Ha szellemiségre törekszel, az zsákutca! Soha ne törekedj szellemiségre; ez nem olyasmi, amire az emberek törekednek – egyszerűen nem állja meg a helyét.” Mondd csak, ki az, aki szellemi emberré vált, miután sok éven át hitt Istenben? Azok a híres vallási személyiségek és bibliamagyarázók, ők vajon szellemiek? Mindannyian képmutatók, egyikük sem szellemi ember. Akik kitalálták a „szellemi” kifejezést, arra használják ezt az üres szót, hogy félrevezessenek másokat. Gazemberek és ördögök. Miféle ember képes ilyen üres dolgokat mondani? Van lelki megértése? (Nem, nincs.) Ha még azt sem tudod megérteni, hogy mire kellene törekedniük az embereknek, ha hisznek Istenben, vagy hogy miből kellene lenniük, akkor vajon képes vagy megérteni az igazságot? Eredendően teremtett lény vagy, a Sátán által megrontott emberiség tagja. A valamiből való létet illetően a hús-vér testből való vagy – ez az emberek jellemzője. Természetesen, ha a hús-vér testből akarsz lenni, akkor a Sától való vagy. Ez a világ útján való járás. Azoknak, akik hisznek Istenben, az igazságra kellene törekedniük – ez így helyes. Ha az emberek azon igyekeznek, hogy szellemiek és Istenhez hasonlatosak legyenek, akkor ez olyasmi-e, aminek meg tudnak felelni? Akárhogyan is törekszenek arra, hasztalan. Ez nem az Istenben való hit helyes útja. Ezért azon igyekezni, hogy szellemiek és Istenhez hasonlatosak legyenek, csak egy szlogen, egy hamis szellemi elmélet, ami nem kapcsolódik az igazsághoz. Ha hiszel Istenben és követed Őt, akkor megfelelően kell végezned a teremtett lényi kötelességedet, valamint képesnek kell lenned arra, hogy aláveds magad Istennek, és eleget tegyél Neki. Ez az igazságvalóság.

Bármennyi prédikációt is hallgatnak az antikrisztusok, nem tudják megérteni az igazságot. Amit megértenek és meg tudnak fogalmazni, az mind doktrína. Veszik azokat a szavakat, amelyeket fel tudnak fogni és amelyekre emlékeznek, gondolataikban feldolgozzák, hogy az emberi elképzeléseknek és képzelődéseknek megfelelő szellemi doktrínákká alakítsák őket, majd önkényesen terjesztik, elmagyarázva azokat másoknak. Amikor hallják ezt azok, akiknek nincs lelki megértésük és nem értik meg az igazságot, úgy érzik, hogy tökéletes értelmük van, és hajlandóak elfogadni azokat. Ennek következtében félrevezetik őket, és elkezdik imádni az antikrisztusokat. Ilyenkor jön a baj. Valójában az antikrisztusok egyáltalán nem értik meg az igazságot. Ha figyelmesen hallgatod és felismered az úgynevezett helyes szavaikat, akkor rájössz, hogy ezek üres elméletek, amelyek összhangban vannak az emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel. Természetesen azok, akik nem értik meg az igazságot, azt hiszik, hogy ezek a szavak helyesek, és könnyen bedőlnek nekik. Tapasztaltatok már meg ilyen helyzeteket? Tudnátok példákat felhozni? Ha példákat tudtok felhozni, és világosan látjátok, hogy azok, akik értenek a szavak és doktrínák kimondásához, félrevezetnek

másokat, ez azt bizonyítja, hogy megértitek és alkalmazni tudjátok azokat. Ha nem tudtok példákat felhozni, az azt jelzi, hogy még nem értettétek meg, és nem tudjátok alkalmazni azokat. Ha olyanokkal találkoztok, akik értenek a szavak és doktrínák kimondásához, biztosan nem lesztek képesek felismerni őket. (Voltam már ilyen állapotban. Amikor a testvérek metszéssel, fenyítéssel, valamint fegyelmezéssel szembesülnek, és nem értik Isten szándékát, akkor eljönnek hozzám, hogy együtt keressük. Valójában én sem értem Isten szándékát, sem ezeknek a kérdéseknek a lényegét. De mondok nekik néhány üres szót, például: „A metszés, a fenyítés és a fegyelmezés mind-mind Isten szeretete és Isten üdvössége. Így hat Isten a mi romlott beállítottságainkra.” Miközben ezt mondom, magam is érzékelem, hogy nem magyaráztam el nekik teljesen a problémájuk lényegét, például azt, hogy miért szembesülnek ezzel a körülménnyel, milyen típusú romlott beállítottság alá tartoznak a tetteik és megnyilvánulásaik, vagy milyen természetűek lehetnek azok, és mi Isten szándéka – ezeket a dolgokat és még sok mást nem voltam képes közölni velük. Csupán néhány helyes doktrínát és szépen hangzó szlogent mondtam, amelyek valójában senkin sem segítenek.) Ez azért van, mert neked magadnak sincs világos megértésed az igazságról, így nem tudod megoldani a testvéreid valós problémáit. Van-e tehát különbség aközött, hogy az antikrisztusok félrevezetik az embereket, és eközött? Az antikrisztusok nem jószándékból segítenek az embereken; indítékuk és céljuk az, hogy félrevezessék és irányítsák őket. Amikor ilyesmiket tesznek, és amikor szlogeneket kiabálnak, nézd csak meg a viselkedésüket, és azt, hogy milyen beállítottságot fednek fel – ez a kulcs az antikrisztusok felismeréséhez. Vannak, akik csekély érettségűek, és nincs világos megértésük az igazságról. Lehet, hogy munkájuk intenzitása nem éri el a szükséges eredményeket, nincs azonban olyan indítékuk és céljuk, hogy félrevezessék vagy irányítsák az embereket. Szeretnék Isten elé vezetni őket – csak hogy a képességük elmarad a vágyuktól. Bár nem értek el nyilvánvaló eredményeket, az emberek láthatják, hogy a szándékaik jók, hogy Isten elé akarják vezetni őket. De vajon mi az antikrisztusok célja? (Az, hogy elnyerjék az emberek elismerését, hogy azok hallgassanak rájuk és kövessék őket.) Akkor mi a különbség aközött, amit ők mondanak, és aközött, amit az az ember mond, akinek a képessége elmarad a vágyától? Az elégtelen képességű ember a szívéből szól, de nem látja át a probléma lényegét és gyökerét; nem tud világosan beszélni arról, és végül nem tudja megoldani a problémát, illetve nem tud gondoskodni másokról. Nos, melyek egy antikrisztus szavai? A szívéből jönnek-e? (Nem.) Nyilvánvalóan nem. Amit mond, az mind hazugság. Miért kell hazugságokat mondania? Be akar csapni és félre akar vezetni téged. Azt juttatja kifejezésre, hogy „Már elvégeztem azt a munkát, amelyet vezetőként végeznem kell, közöltem, amit közölnöm kell, és mindaz, amit mondtam, helyes. Ha nem fogadod el, és a probléma megoldatlan marad, az a te hibád – ne engem hibáztass.” Nem akarja őszintén megoldani a problémáidat, hanem csak úgy tesz, mintha azt tenné. Nincs más választása, mint ezeket a helyes dolgokat mondani, hogy a státuszát fenntartsa. Akarata ellenére mondja ezeket a dolgokat, és még ha ezt mondja is, nem

önszántából teszi – valójában a szíve mélyén nem ezt gondolja. Ezért egyes antikrisztusok általában meg tudják tanulni, hogy néhány helyes szót mondjanak, segítve ezzel másokat a negativitásuk leküzdésében, amikor azonban ők maguk szembesülnek metszéssel, vagy elbocsátják őket, akkor rendkívül negatívvá válnak, képtelenek kiismerni magukat, és a testvérekre kell hagyatkozniuk, hogy ők segítsenek nekik. Történt már ilyen? (Igen.) Túl gyakran történik ilyesmi. Azok a szavak és doktrínák, amelyeket egy antikrisztus másoknak folyamatosan hirdet, még rajta sem tudnak segíteni. Ezek a szavak tehát mélyről fakadnak belőle? Vajon a tényleges tapasztalatainak az eredményei? (Nem.) Akkor amiket mond, azok csupán szavak és doktrínák, nem tükrözik a valódi érettségét. A mások megsegítésére irányuló munkája pusztán abból áll, hogy hamis külső benyomásokat, tetteket és jó magatartást használ, hogy megjátssza magát, hogy az emberek elismerjék, elfogadják és jóváhagyják őt, mint vezetőt. Amint az emberek elismerik őt a vezetőjüként, vajon nem engednek-e neki? Ha engednek neki, nem nyer-e státuszt az antikrisztus? Hát nem biztos-e akkor a státusza? Pontosan ez az ő célja. Egyes vezetők és dolgozók nem értik meg az igazságot, a képességeik pedig elmaradnak a vágyuktól, miközben a munkájukat végzik. Ez legfeljebb annak a jele, hogy csekély érettségűek, és hogy nem megfelelő színvonalú vezetők. Amikor azonban egy antikrisztus munkálkodik, nem gondolkodik azon, hogy tud-e segíteni a testvéreken, vagy hogy tudja-e támogatni őket. Csak a saját státuszára és érdekeire gondol. Ez a különbség kettejük között: eltérő a beállítottságuk. Ezért, még ha az antikrisztus sok kellemesen hangzó szót is mond, azok nem tükrözik a valóságot. Akarata ellenére mondja azokat; csak bizonyos látszólag helyes doktrínákat és szlogeneket, valamint az emberi érzelmeknek megfelelő szavakat használ, hogy tanácsot adjon az embereknek, és megjátssza magát. Miért kell megjátsszania magát? Azért, mert ha meglát valakit, aki negatív vagy gyenge, és elmulasztja, hogy segítsen neki, mások azt fogják mondani, hogy nem végez tényleges munkát, és nem teljesíti a vezetői kötelezettségeit. Mivel fél az ilyen vádaktól, nincs más választása, mint cselekedni. Ezért nem csupán az a célja, hogy végezze a kötelességét; attól fél, hogy ha nem jelenik meg azonnal, amikor a testvérek nehézségekkel szembesülnek, hogy segítsen és gondoskodjon róluk, teljesítve a kötelezettségeit, akkor azok nem fogják többé támogatni. Lehet, hogy a következő választáskor nem választják meg, és nem lesz valódi vezető, hanem csak egy üres címe lesz. Pusztán egy üres cím az, amire a szíve mélyén vágyik? (Nem.) Akkor mit akar? Valódi hatalmat és státuszt akar, azt akarja, hogy a testvérek belül imádják, támogassák és kövessék őt. Ezért arra törekszik, hogy minden választáskor megválasszák vezetőnek – ez a célja.

Egyes úgynevezett vezetők és dolgozók a választások közeledtével különösen fellelkesülnek, mindenhol mutogatják magukat, és abnormálisan viselkednek. Az ilyen emberek az antikrisztusok fajtájába tartozhatnak. Ha tényleg képesek így viselkedni, az megvetendő! Aki valóban rendelkezik lelkiismerettel és józan ésszel, az természetesen büntudatot fog érezni a szívében, amikor indítékok és célok szerint cselekszik. A

lelkiismeret és a józan ész által visszafogva ráébred, hogy korábban nem volt ennyire lelkes, és az emberek egyértelműen észreveszik majd hirtelen lelkesedését. Még ő is undorodik önmagától, és inkább nem indul a választásokon, minthogy így viselkedjen. Mivel annyi éve hisz Istenben, és kialakult benne egy kis érettség és némi szégyenérzet, végül képes visszafogni magát. Az antikrisztusok azonban nem fogják vissza magukat; azt teszik, ami nekik tetszik, és úgy cselekednek, ahogyan csak szeretnék. Ambícióik vannak és különféle indítékaik, céljaik és cselszövéseik. A szívük mélyén mindezt tudják, de mégis ragaszkodnak ahhoz, hogy így tegyék a dolgokat, mindig a saját hírnevükre és státuszukra gondolva. Úgy érzik, hogy ha a gyülekezetért és a testvéreikért tesznek valamit, az túl nagy veszteség, és nem éri meg. Ezért önmagukat helyezik előtérbe mindenben, amit tesznek, és mindig csak a saját érdekeikkel törődnek. Amikor eljön a választások ideje, mindenhol lobbiznak, ahogy csak tudnak, félrevezetve és behúzva az embereket, hogy őket válasszák, sőt, a szavazás során titokban még néhány plusz szavazatot is adnak maguknak. Hát nem undorító, hogy így viselkednek az antikrisztusok? Ha nem lennének ambícióik, miért mennének ilyen messzire? Hát nem egyértelmű, hogy az ambíció van a dologban? Amint valaki megemlíti, hogy valaki ambiciózus, az nem jelent semmi pozitívumot; kétségtelenül undorító és kimondhatatlanul rossz mindaz, amit az ilyen emberek tesznek. Mindaz, amit az antikrisztusok tesznek, hamis és megtévesztő; mindig hamis látszatot használnak, hogy félrevezessék az embereket. Azok, akik nem ismerik az igazságot, látják ezt, és azt gondolják: „A vezető annyi erőfeszítést tett ez alatt a pár nap alatt, nem aludt, nem evett, éjjel-nappal dolgozott, vezető szerepet vállalt mindenben. Elég sokat szenvedett, és annyira kimerült, hogy nagyon lefogyott – sőt, a haja is még őszebb lett.” Egyes testvérek látják ezt, és sajnálják az antikrisztust, végül pedig a választások során rá szavaznak. Vajon nem érte el a célját az antikrisztus? (De igen.) Ezt jelenti a cselszövés és a taktikázás, ezt jelenti az elvetemültség. Az antikrisztusok tehát nemcsak szavakkal, hanem gyakran olyan tettekkel és viselkedéssel is félrevezetik az embereket, amelyek alattomban azt sugallják, hogy mennyire lelkesek, mennyire alávetettek és mennyire figyelmesek a testvérekkel. Ezeket a látszólag jó és helyes kifejezéseket és kívülről hamis látszatot arra használják, hogy újra meg újra elmondják az embereknek, ismételten hangsúlyozzák és tudassák velük, hogy ők megfelelő színvonalú vezetők, jó vezetők, akiket el kell fogadniuk. Ez pontosan olyan, mint a demokratikus országokban a választások, ahol a jelöltek körbejárnak, beszédek tartanak, lobbiznak és kampányolnak. Sőt, még csálnak is az urnáknál. Ezek az emberek azonban nem szégyellik magukat; azt vallják, hogy „a valódi férfinek könyörtelennek kell lennie”. Bármilyen szükséges eszközt felhasználnak a választás megnyeréséhez – ez a nem hívők gondolkodása és álláspontja. Vajon ezek az antikrisztusok is ezt teszik? Teljes mértékben! Ezek az emberek a szívük mélyén a hatalom és a státusz kedvéért mindenben lelkesen és buzgón tevékenykednek, és törik a fejüket, hogy véghez vigyék azokat. Egyáltalán nem elégedettek a sorsukkal. Ha tehát végül megválasztják vezetőnek azokat, akiket nagymértékben lelkesít a hatalom és a státusz, vagyis akik

képtelenek uralkodni az ambícióikon, akkor ők nem csak hogy követik az antikrisztusok útját, hanem akár maguk is antikrisztussá válhatnak. Nektek vannak-e ambícióitok? Képesek vagytok-e az emberi mivolt és a józan ész határain belül kordában tartani az ambícióitokat? Ha képesek vagytok kordában tartani, akkor elkerülhetitek azt a veszélyt, hogy az antikrisztusok útját kövessétek, nem váltok antikrisztussá, és nem lesztek kiiktatva. Ha úgy érzitek, hogy túl nagyok az ambícióitok, hogy gyakran bármire képesek vagytok a státusz kedvéért, még az evésről és ivásról is hajlandóak vagytok lemondani, szenvedést elviselni, sőt készen álltok bármilyen aljas módszert bevetni, ha már eljutottatok arra a pontra, hogy szégyentelenek vagytok, és nehéz kordában tartani az ambícióitokat, akkor baj van – kétségtelenül antikrisztusok vagytok. Ha csak egy antikrisztus megnyilvánulásait mutatjátok, akkor még van remény az üdvösségre. De vajon túl vagytok-e a veszélyen? Még nem. Ha egy antikrisztus ezen megnyilvánulásait mutatod, az azt jelenti, hogy még mindig szemben állsz Istennel, készen arra, hogy bármikor ellenállj Neki és elutasítsd Őt. Vagy lehet, hogy azért, mert valami, amit Isten tett, nincs összhangban az elképzeléseiddel, tanulmányozod Istent, félreérted Őt, ítélsz Fölötte, és még elképzeléseket is terjesztasz Róla. Akkor előfordulhat, hogy elutasítod Istent és a saját utadat járod, végül pedig Isten kiiktat téged. Azok a dolgok, amelyeket bármikor és bárhol felfedsz, képviselhetik a beállítottságodat. Ezért azok a dolgok, amelyeket minden időben és minden helyen felfedsz, a beállítottságod feltárulását jelentik. Miért beszélünk mindig a beállítottságbeli változásokról? Azért, mert az az ember, akinek a beállítottsága nem változik, Isten ellensége. Az antikrisztusok mind ádázul bűnbánatot nem tanúsító emberek, akik arra teszik fel az életüket, hogy szembeszegüljenek Istennel, és a végsőig ellenálljanak Neki. Még ha magukban el is ismerik Isten létezését, azt, hogy Isten teremtette az emberiséget, és hogy Isten képes megmenteni az emberiséget, természetükből adódóan nem tudják megváltoztatni azt az utat, amelyen járnak, és nem tudják megváltoztatni az Istennel szembeni ellenállás és a Vele való ellenségeskedés lényegét sem.

Az antikrisztusok viselkedésének lényege az, hogy folyamatosan különböző eszközöket és módszereket használnak törekvéseik és vágyaik kielégítésére, az emberek félrevezetésére és behálózására, valamint a magas státusz megszerzésére, hogy az emberek kövessék és imádják őket. Lehetséges, hogy a szívük mélyén nem szándékosan kelnek versenyre Istennel az emberiségért, de egy dolog biztos: még ha nem is versengenek Istennel az emberekért, akkor is szeretnének státuszt és hatalmat szerezni közöttük. Még ha el is jön a nap, amikor rájönnek, hogy Istennel versengenek a státuszért, és egy kicsit visszafogják magukat, akkor is különböző módszereket alkalmazva törekednek a státuszra és a hírnévre; a szívükben egyértelmű számukra, hogy úgy fognak törvényes státuszt biztosítani maguknak, hogy kivívják bizonyos emberek elismerését és csodálatát. Röviden, noha minden, amit az antikrisztusok tesznek, látszólag a kötelességük teljesítését szolgálja, annak következménye az emberek félrevezetése, hogy imádják és kövessék őket – vagyis ez esetben a kötelességük ily módon való

teljesítése önmaguk felmagasztalása és az önmagukról való tanúságtétel. Az emberek irányítására, illetve az egyházbeli státusz és hatalom megszerzésére irányuló törekvésük soha nem fog változni. Javíthatatlan antikrisztusok. Nem számít, mit mond vagy tesz Isten, és nem számít, mit kér az emberektől, az antikrisztusok nem teszik azt, amit tenniük kellene, illetve nem teljesítik a kötelességeiket az Ő szavaihoz és követelményeihez illő módon, és nem mondanak le a hatalomra és státuszra való törekvésükről sem az igazság bármely részének megértése miatt. Törekvéseik és vágyaik mindenkor megmaradnak, továbbra is ezek töltik be a szívüket és irányítják az egész lényüket, ezek irányítják a viselkedésüket és a gondolataikat, és ezek határozzák meg az utat, amelyen járnak. Ők valódi antikrisztusok. Mi látszik leginkább az antikrisztusokon? Egyesek azt mondják: „Az antikrisztusok versenyre kelnek Istennel, hogy megnyerjék az embereket, nem ismerik el Istent.” Nem arról van szó, hogy nem ismerik el Istent; a szívükben őszintén elismerik az Ő létezését, és hisznek Benne. Hajlandóak Őt követni, és az igazságra akarnak törekedni, de nem tudnak uralkodni magukon, és ezért képesek arra, hogy gonosz dolgokat tegyenek. Bár sok mindent mondhatnak, ami jól hangzik, van valami, ami soha nem fog változni: a hatalom és a státusz iránti ambíciójuk és vágyuk soha nem fog megváltozni. Soha nem fognak lemondani a hatalomra és státuszra való törekvésről sikertelenségek vagy kudarcok miatt, vagy azért, mert Isten félredobta vagy elhagyta őket. Ilyen az antikrisztusok természete. Nos, mit szóltok, volt-e valaha olyan antikrisztus, aki megváltoztatta az útját és elkezdett törekedni az igazságra, mert nehézséget szenvedett el, vagy megértett egy keveset az igazságból és szerzett egy kis ismeretet Istentről – vajon léteznek ilyen emberek? Ilyet még soha nem láttunk. Az antikrisztusok státuszra és hatalomra irányuló ambíciója és törekvése soha nem fog változni, és ha egyszer megkaparintják a hatalmat, soha nem fogják elengedni azt; ez pontosan meghatározza a természetlénységüket. A legkisebb pontatlanság sincs abban, hogy Isten az ilyen embereket antikrisztusokként jellemzi; ezt a természetlénységük határozta meg. Egyesek talán azt hiszik, hogy az antikrisztusok megpróbálnak versengeni Istennel az emberiségért. Néha azonban az antikrisztusoknak nem kell feltétlenül versengeniük Vele; tudásuk, megértésük, valamint a státusz és hatalom iránti igényük eltér a normális emberekéétől. A normális emberek időnként dicsekvőek lehetnek; megpróbálhatják megnyerni mások bizalmát, jó benyomást kelteni bennük, és megpróbálhatnak versengeni a jó helyezésért. Ez a normális emberek ambíciója. Ha elbocsátják őket a vezetői posztból, elveszítve a státuszukat, az nehéz lesz számukra, de környezetváltozással, az érettségük némi növekedésével, az igazságba való valamiféle belépés elérésével, valamint az igazság mélyebb megértésének elnyerésével az ambíciójuk fokozatosan csökken. Megváltozik az út, amelyen járnak, és az irány, amerre haladnak, a státuszra és hatalomra való törekvésük pedig elhalványul. Fokozatosan csökkennek a vágyaik is. Az antikrisztusok azonban másak. Soha nem tudtak lemondani a státuszra és hatalomra való törekvésükről. Bármikor, bármilyen környezetben, és függetlenül attól, hogy milyen emberek veszik körül őket, bármilyen idősök is legyenek, az ambíciójuk és a vágyuk soha nem fog megváltozni.

Mi jelzi, hogy az ambíciójuk soha nem fog megváltozni? Tegyük fel például, hogy gyülekezeti vezetők. A szívük mélyén mindig azon gondolkodnak, hogyan tudnának a gyülekezetből mindenkit irányítani. Ha áthelyezik őket egy másik gyülekezetbe, ahol nem ők a vezetők, akkor vajon örömmel lesznek normális követők? Semmiképpen sem. Továbbra is azon fognak gondolkodni, hogyan szerezzenek státuszt, és hogyan irányítsanak mindenkit. Bárhová is mennek, uralkodni akarnak, akár egy király. Még ha olyan helyre kerülnének is, ahol nincsenek emberek, egy birkanyájba, akkor is vezetni akarnák a nyáját. Ha macskák és kutyák közé kerülnének, akkor a macskák és kutyák királya akarnának lenni, és uralkodni az állatok felett. Felemészti őket az ambíció, nem igaz? Hát nem démoniak a beállítottságai az ilyen embereknek? Ezek nem a Sátán beállítottságai? A Sátán pontosan ilyen. A Sátán a mennyben egyenrangú akart lenni Istennel, és miután levettetett a földre, mindig megpróbálta irányítani az embert, hogy az imádja őt, és Istenként bánjon vele. Az antikrisztusok mindig irányítani akarják az embereket, mivel sátáni természetük van; sátáni beállítottságuk szerint élnek, amely már meghaladta a normális emberek észszerűségének határait. Nem abnormalis ez kissé? Mit jelent ez az abnormalitás? Azt jelenti, hogy a viselkedésük nem a normális emberi mivoltban keresendő. Akkor mi ez a viselkedés? Mi irányítja? A természetük irányítja. A gonosz szellem lényege van bennük, és eltérnek a normális romlott emberiségtől. Ez a különbség. Az, hogy az antikrisztusok a hatalomra és státuszra irányuló törekvésük során semmitől sem riadnak vissza, nemcsak a természetlénységüket tárja fel, hanem azt is megmutatja az embereknek, hogy förtelmes ábrázatuk pontosan olyan, mint a Sátán és a démonok arca. Nemcsak az emberekkel versengenek a státuszért, hanem még Istennel is versengeni merészelnek a státuszért. Csak akkor lesznek elégedettek, amikor magukhoz ragadják Isten választottjait, és azok teljesen az irányításuk alá kerülnek. Bármelyik gyülekezetben vagy csoportban is legyenek az antikrisztusok, státuszt akarnak szerezni, hatalmat birtokolni, és rávenni az embereket, hogy rájuk hallgassanak. Függetlenül attól, hogy azok hajlandóak-e vagy egyetértenek-e, az antikrisztusok azt akarják, hogy az övék legyen az utolsó szó, és hogy az emberek engedelmeskedjenek nekik és elfogadják őket. Vajon nem ez egy antikrisztus természete? Hajlandóak-e az emberek hallgatni rájuk? Megválasztják és ajánlják őket? Nem. De az antikrisztusok mégis azt akarják, hogy az övék legyen az utolsó szó. Függetlenül attól, hogy az emberek egyetértenek-e vagy sem, az antikrisztusok az ő nevükben akarnak beszélni és cselekedni, azt akarják, hogy észrevegyék őket. Sőt, még az elgondolásaikat is megpróbálják ráerőltetni másokra, ha pedig azok nem fogadják el, az antikrisztusok törik a fejüket, megpróbálva elfogadtatni velük. Milyen probléma ez? Szégyentelenség és szemtelenség. Az ilyen emberek igazi antikrisztusok, és függetlenül attól, hogy vezetők-e vagy sem, mindenképpen antikrisztusok. Egy antikrisztus természetlénységgel rendelkezik.

Vannak, akik mindig nagy jelentőséget tulajdonítanak annak, hogy megtudják, kik a gyülekezet vezetői, kik vesznek részt az evangélium hirdetésében, hol laknak, kikkel állnak szoros kapcsolatban, és így tovább. A Sátán kémeihez hasonlóan állandóan

kíváncsiskodnak, és kiderítik ezeket a dolgokat. Miért foglalkoznak mindig ezekkel a dolgokkal? Sokan nem tudják felfogni az indítékaikat, egyszerűen csak úgy érzik, hogy ezek az emberek kissé furcsák. Az emberek többségét nem érdeklik ezek a dolgok; eléggé lefoglalják őket a saját kötelességeik, és nincs idejük alkalmatlankodni. A saját kötelességeik végzésére koncentrálnak, az igazság gyakorlására összpontosítanak, és anélkül, hogy észrevennék, megváltozik a beállítottságuk – ez Isten kegyelme. Van azonban olyan típusú ember, aki különösen lelkesen kíváncsiskodik, és mindenféle dolgot kiderít a gyülekezettel kapcsolatban. Ha találkozik egy vezetővel, megkérdezi: „Hogyan bántatok ezzel és ezzel a gonosz emberrel a gyülekezetben?” A vezető így válaszol: „Mi közöd hozzá, hogy hogyan bántunk vele? Miért kíváncsiskodsz? Ismered azt az embert?” Az illető azt mondja: „Csak érdekel, tudod? Ez isten házának ügye. Isten házának tagjaként buzgólkodnunk kell, és nagy figyelmet kell fordítanunk az ő házának ügyeire. Hogyan lehetnének közömbösek ezek iránt?” A vezető azt mondja: „Nem kellene firtatnod ezt az ügyet. Összpontosíts a prédikációk meghallgatására és az összejöveteleken való részvételre. A te dolgod Isten szavainak evése és ivása. Elegendő neked, ha megfelelően hiszel Istenben.” Az illető kitart: „Ez nincs rendjén, nekem törődnöm kell ezzel.” Mivel senki sem mondja el neki, kitalálja, hová menjen kíváncsiskodni. Amikor a felsővezetők az ő házánál tartanak munkatársi összejövetelt, érzi, hogy a belépés és a csatlakozás kissé indokolatlannak tűnne, ezért úgy tesz, mintha vizet hozna, és arról érdeklődik, hogy azt a gonosz embert kizárták-e, vagy megengedték, hogy maradjon. Amikor senki sem mondja el neki, kimegy, résnyire nyitva hagyja az ajtót, ott áll, és hallgatózik. Hát nem elmebeteg ez az ember? Igen, elmebeteg; a köznyelvben ezt úgy mondjuk, hogy „minden lében kanál”. Az ilyen embernek kétségtelenül vannak ambíciói. Vezetővé akar válni, de nem tud, ezért beleüti az orrát mások ügyeibe, hogy vigasztalja magát, és egyúttal biztosítsa, hogy az emberek lássák, hogy sokat tud és rendkívüli éleslátással rendelkezik. Így lehet, hogy a jövőben megválasztják vezetőnek. Ahhoz, hogy vezetővé váljon, mindenben részt akar venni, mindenről érdeklődik, és mindent tudni akar. Azt hiszi, azzal, hogy nap mint nap részt vesz ezekben az ügyekben, még ha nem is válik vezetővé, akkor is irányítani fogja a dolgokat, és elérheti, hogy az emberek felnézzenek rá. A legkevésbé sem érdekli az igazság; csak az érdekli, hogy beleüsse az orrát mások ügyeibe – szakértő abban, hogy olyasmiket firtasson, amikről tudni akar. Bárhol is legyen probléma, ő ott terem, ott repdes, mint egy bosszantó légy. Hát nem undorítóak az ilyen emberek? Annyira zavarodottak, mégis eléggé tele vannak élettél – csak azon nem gondolkodnak, hogy rendes munkát végezzenek. Teszik a kötelességüket, hogy vendégül látnak másokat az otthonukban, de azért nem hajlandóak felmosni a konyhapadlót, még akkor sem, ha az piszkos. Úgy gondolják, hogy ők fontos ügyeket intéznek, a padló felmosása pedig olyasmi, amit a hétköznapi emberek csinálnak. Az ő képességükkel nem végezhetnek ilyen alantas feladatokat. Semmilyen igazi munkát nem végeznek, nem képesek intézni a saját kötelességükhöz tartozó munkát, nem tudnak jól végezni semmilyen

kötelességet, nem őszintén és megalapozottan teszik a dolgokat; ehelyett égnék a vágytól, hogy a gyülekezeti munkát, valamint a gyülekezet vezetőit, dolgozóit és testvéreit érintő jelentős ügyeket firtassák. Mindenről véleményt akarnak mondani, és ha az emberek nem hajlandók hallgatni rájuk, azt mondják: „Ha nem szívleled meg a szavaimat, akkor veszteség fog érní!” Hát nem ostobaság ez? (De igen.) Egyes antikrisztusok tehát rejtettek; nem kell feltétlenül státusszal rendelkezniük. Még anélkül is egyfolytában ugrálnak. Ha státuszt kapnának, mennyivel lenne rosszabb a helyzet? Mennyivel magasabbra ugranának? Még azt sem bánnák, ha a halálba zuhannának. Mondd csak, ha ilyen embereket választanának vezetőnek, boldogan élhetne-e Isten választott népe? Egyes antikrisztusok rejtettek – vajon mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az antikrisztusok nem akkor válnak antikrisztussá, amikor státuszt szereznek; kezdettől fogva antikrisztusok voltak. Csak azért, mert az emberek csekély érettségűek voltak, és nem tudták felismerni őket, vagy talán egyes gyülekezetek nem találtak olyanokat, akik törekedtek az igazságra, ezért választották meg vezetőnek ezeket a lelkes embereket, akik tudtak tervezni és ügyeket intézni. Egyelőre ne vitassuk azt, hogy helyes vagy helytelen volt-e őket vezetőnek választani; összpontosítsunk arra, hogy mit kell tenni, ha kiderül, hogy antikrisztusok. Le kell leplezni és el kell utasítani őket. Ha valakit antikrisztusként jellemeztek és elbocsátottak a pozíciójából, vajon az ilyen embert ismét vezetőnek kellene választani a jövőben? (Nem, nem kellene.) Miért? (A természete nem fog megváltozni.) Nem kellene senkit, akit antikrisztusként jellemeztek, újra vezetőnek választani, mert a természetlényege nem tud megváltozni. Az antikrisztusok csak a Sátánnak dolgoznak; ők csupán a Sátán rabszolgái. Soha semmit nem fognak tenni vagy mondani az igazságért. Egy antikrisztus lényege, hogy ellenséges Istennel szemben, idegenkedik az igazságtól, elutasítja azt, és megvetéssel bánik vele. A természete nem fog megváltozni. Ha az ilyen emberek korábban nem voltak vezetők, akkor nem kellene őket megválasztani, ha pedig előzőleg vezetők voltak, de elbocsátották őket, vajon meg fognak-e változni, ha a jövőben újból vezetők lesznek? (Nem, nem fognak.) Ők még mindig antikrisztusok. A természetlényegük határozza meg ezt.

II. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan húzzák be az embereket

Az imént az antikrisztusok azon megnyilvánulásait vitattuk meg, amelyek félrevezetik az embereket. A félrevezetés és a behúzás nagyjából ugyanazt jelenti, de mind természetükben, mind módszerükben különböznek. A félrevezetés hamis látszat felhasználása az emberek megtévesztésére, elhitetve velük, hogy azok igazak. A behúzás bizonyos módszerek tudatos felhasználása annak elérésére, hogy az emberek figyeljenek egy bizonyos személyre, és kövessék az ő útját – a szándéka teljesen világos. A félrevezetés és a behúzás azt jelenti, hogy az emberek félrevezetésére látszólag helyes szavakat használ, a félrevezetésük érdekében olyasmiket mond, amik összhangban vannak az emberi elképzelésekkel, és amit azok készségesen elfogadnak. Akaratlanul is

elkezdenek hinni benne, követni őt, mellé állnak, és csatlakoznak a bandájához. Az antikrisztusok így vonzzák el az embereket a helyes csoporttól a saját táborukba. Egyszóval, ha azok elfogadják az antikrisztusok ilyen ténykedéseit, akkor lehet, hogy hisznek bennük és imádják őket, majd pedig elfogadják mindazt és engedelmeskednek mindannak, amit az antikrisztusok mondanak, és öntudatlanul is követni kezdik őket. Hát nem lettek átverve és megtévesztve? Egyes antikrisztusok, amikor kapcsolatba lépnek másokkal és beszélgetnek velük, gyakran alkalmaznak bizonyos taktikákat, hogy elérjék céljukat, az emberek félrevezetését és behúzását, ennek következtében pedig a gyülekezet frakciókra és klikkekre bomlik. Ha egy antikrisztus például délről jött, és találkozik egy másik délivel, lehet, hogy azt mondja: „Mindketten déliek vagyunk, ugyanannak a folyónak a vizén nőttünk fel, és ugyanazt a nyelvet beszéljük. Az északiak nem beszélnek a nyelvünket – lehetetlen közel kerülni hozzájuk! Bár mindannyian ugyanabban az istenben hiszünk, az északiaknak más az életmódjuk, mint a miénk, és a személyiségünk sem összeegyeztethető. Nincs miről beszélgetnünk. Szóval, te meg én olyanok vagyunk, mint egy család, és össze kell tartanunk.” Ez észszerűnek hangozhat, mintha csak egy bizonyos nézőpontot fejezne ki, ő azonban indítékkal és céllal mondja, az embereknek pedig fel kellene ismerniük ezt. Valójában az antikrisztus nem azt mondja, ami a szívében van; ő egy kaméleon, aki annak függvényében változtatja a szavait, hogy kihez beszél. Ha az antikrisztus északiakkal találkozik, lehet, hogy azt mondja: „Észak nagyszerű, ott friss a levegő. Habár én délen születtem, északi vízen nőttem fel. Ha egyéb nem is, ez közel hoz bennünket egymáshoz.” Amikor az északiak ezt hallják, úgy érezhetik, hogy az antikrisztus elég jó ember, és elkezdnek barátkozni vele. Az antikrisztus hihetetlenül ügyesen félre tudja vezetni és behúzni az embereket, különböző taktikákat alkalmazva, hogy megossza a gyülekezetet, arra készítve a délieket és az északiakat, hogy külön csoportokat alkossanak, mindezt a saját hasznára, hogy elérje célját, hogy szövetkezzen, és saját frakciót alakítson. Különösen a gyülekezeti választások során, ha az antikrisztus látja, hogy egy északi testvér kerülhet megválasztásra, háttérintézkedésekbe bocsátkozhat, titokban kicserélve a szavazatokat, és végül az összes megválasztott gyülekezeti vezető és diakónus déli lesz. Az antikrisztusok semmitől sem riadnak vissza, hogy félrevezessék és behúzzák az embereket, bomlasztást és frakciókat idézve elő, illetve ilyen módszereket alkalmazva a gyülekezet megosztására és irányítására. Mi a céljuk ezzel? (A saját független királyságuk létrehozása.) Mi a független királyság létrehozásának a természete? Azt jelenti, hogy összeegyeztethetetlenek Krisztussal, igényt tartanak Isten választott népére, és egyenrangúként szállnak szembe Istennel. Nem olyan ez, mintha vetélkedőt rendeznének Istennel? (De igen.) Pontosan erről van szó. Nos, milyen következményekkel jár az, ha az antikrisztusok így viselkednek? A tetteik súlyosan félbeszakítják és megzavarják a gyülekezet munkáját, és ők olyasvalamik, amik közvetlenül megsértik Isten természetét. Isten haraggal fog reagálni rájuk, és biztos, hogy minden ilyen antikrisztusnak büntetéssel és pusztulással kell szembenéznie – ez kétségtelen. A Törvény Korában a

Mózes felett ítélkező kétszázötven vezető azonnali büntetést kapott. A Kegyelem Korában azok, akik keresztre feszítették az Úr Jézust, szintén közvetlen büntetéssel szembesültek; átok sújtotta őket, és rossz véget értek. Ez a sorsa az Istennel szembeszegülő antikrisztusoknak, és ez az elkerülhetetlen vége azoknak, akik ellenállnak Istennek.

Hogyan használnak az antikrisztusok különböző módszereket az emberek behúzására, hogy megosszák a gyülekezetet? Először is, az antikrisztus azokat fogja behúzni, akik tehetségesek és ékesszólóan tudnak beszélni, előbb jó benyomást keltve bennük, saját hatáskörét kiterjesztve azáltal, hogy barátságot köt velük. Nem fog odafigyelni a szegényekre vagy a gyengébb képességűekre, illetve azokra, akik viszonylag jámborak, sőt, akár ki is rekesztheti őket. Kitalálja, hogyan nyerje meg a társadalmi státusszal és vagyonnal rendelkezőket, míg azokat a testvéreket, akik őszintén feláldozzák magukat, de kevés pénzük van, illetve azokat, akiknek alacsony a társadalmi státuszuk, nincs említésre méltó hatalmuk és könnyen megfélemlíthetőek, másodrangú állampolgárokká nyilvánítja a gyülekezetben. Így a pár tucat tagot számláló gyülekezet észrevétlenül két osztályra bomlik. Ki a felelős ezért? (Az antikrisztusok.) Az antikrisztusok fognak ilyesmiket tenni. Ha egy jó vezető, aki valóban megérti az igazságot, észrevesz a gyülekezeten belül egy ilyen helyzetet, akkor azt az igazság segítségével fogja megoldani. Nem fogja megengedni, hogy a gyülekezet tagjait rang szerint elkülönítsék vagy a társadalmi státuszuk alapján osztályozzák, és megosztani sem fogja a gyülekezetet. Biztosítani fogja, hogy minden testvér, függetlenül attól, hogy honnan származik, vagy milyen társadalmi státusza van, egy legyen Isten szavaiban és Isten előtt. Az antikrisztusok viszont nemhogy nem oldják meg az ilyen problémákat, hanem felhasználják az emberek romlott beállítottságait, hogy saját céljaikat elérjék. Megkeresik a társadalmi státusszal és vagyonnal rendelkezőket, és behúzzák őket. Hogyan húzzák be őket? Lehet, hogy azt mondják: „A társadalmi státuszod isten áldása, amelyet isten rendelt el. Arra kellene használnod az állapotaidat, hogy teljesítsd a kötelességedet isten házában. Most már vezető lettem, és a környéken eléggé ismert vagyok a hitemről. A családom nagyon sokat üldöz engem, és a vezetői szerepemmel is jár némi kockázat. Ilyen emberekre van szükségem, mint te, hogy megvédjenek engem. Ha ezt meg tudod tenni értem, akkor a jövőben nagy áldásokat fogsz kapni, és gyors fejlődést érsz el az életben!” Az antikrisztusok így húzzák be és csábítják el az embereket, hogy kövessék őket. Ha az antikrisztus megkedvel valakit, vagy hasznosnak találja, akkor elintézi, hogy könnyű kötelességeket kapjon, vagy olyan kötelességeket, ahol reflektorfényben lehet, és mindent megtesz, hogy előléptesse őt. Nem érdekli, hogy az illető megfelel-e az emberek Isten házában való felhasználása alapelveinek. Ha társadalmi státusszal rendelkezik és hasznos lehet számára, akkor behúzza őt. Az antikrisztusok a saját céljaik elérése érdekében közel kerülnek azokhoz és hízelegnek azoknak, akiknek vagyonuk és társadalmi státuszuk van, behúzzák őket, miközben hasznot húznak belőlük. Van egy másik módszerük is, amellyel behúzzák a pénzzel, hatalommal és státusszal rendelkező embereket, és pedig az, hogy kényeztetik őket. Az

ilyen emberek gyakran követnek el helytelen cselekedeteket a gyülekezetben, ami elfojtja a testvérek lelkesedését, és megzavarja a gyülekezeti életet. Az antikrisztusok boldogan végignézik és hagyják, hogy bármilyen gaztettet elkövessenek, amit csak szeretnének. Mi a célja az antikrisztus engedékenységeinek? Még mindig az, hogy behúzza őket, és ha az már megtörtént, akkor hasznot húzzon belőlük. Az antikrisztusok még úgy is tesznek, mintha azt mondanák nekik: „Bár engem választottatok vezetőnek, és az a felelősségem, hogy vezesselek benneteket, ez a gyülekezet nem egyedül az enyém. Nem hozhatok egymagam döntéseket a gyülekezetben. Nektek is segítenetek kell; ha bármi felmerül, ti is beleszólhattok – ezt jelenti az együttműködés.” Ezt azoknak mondják, akik gazdagok, befolyásosak és előnyösek számukra, mindent megtesznek, hogy behúzzák ezeket az embereket, amíg el nem jutnak arra a pontra, hogy irányítani tudják őket. Mindent megtesznek azonban azért, hogy kirekesszék, támadják vagy egyszerűen figyelmen kívül hagyják azokat, akik valóban hisznek Istenben, de nincs pénzük, társadalmi státuszuk vagy bármilyen nyilvánvaló hasznuk. Mit jelent az ő semmibevételük? „Ha mi néhányan összefogunk, és vasbástyává válunk, úgy vélem, hogy ti egyszerű emberek nem tudtok semmilyen jelentős hatást gyakorolni. Ha engedelmesen hallgatsz a szavaimra, akkor megengedem, hogy továbbra is higgy. De ha folytatod a szórszálhasogatást, véleményt nyilvánítasz rólam, vagy jelentesz a fejeseknek, akkor gyötörni foglak és kizárlak!” Ez a tervük. Vannak, akiknek nincs ítélőkéességük, és félni kezdenek, mondván: „Nem szabad megsértenünk őket. Megalakították a saját frakciójukat, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy megsértsük őket. A szavainknak kevés súlya van, és ha véletlenül olyat mondunk, amivel felbosszantjuk őket, és a vezető valóban kizár bennünket, akkor elveszítjük az esélyünket arra, hogy higgyünk Istenben.” Ezek az emberek halálra vannak rémülve. Ahogy az antikrisztusok behúzzák az embereket, ebben a viselkedésben elvetemült, ádáz és rosszindulatú beállítottság rejlik. Mi a céljuk az emberek behúzásával? Az is, hogy megszilárdítsák a pozíciójukat. Mi a céljuk a klikkek vagy bandák kialakításával? Az, hogy kiterjesszék a saját hatáskörüket, hogy az emberek támogassák őket, még inkább biztosítva ezzel a hatalmukat és státuszukat. Találkozott-e már valamelyikőtök ilyesmivel? Ha egy antikrisztus irányít egy gyülekezetet, akkor mindenki, akinek pénze, státusza van, vagy uralkodó, köré gyűlik, és együtt veszik át az irányítást, frakcióvá, négy, öt vagy hat emberből álló bandává válnak. Senkinek sem engedik meg, hogy felfedje a problémáikat. Az antikrisztus azért húzza be ezeket az embereket, mert kihívást jelent számára, hogy irányítsa őket. Közel kell húznia őket magához, a segítőtívé kell tennie őket, ezzel biztosítva a pozícióját. Ráadásul ezeknek az embereknek olyan értékük van, amelyet az antikrisztus kihasználhat. A módszere, amellyel behúzza őket, bizonyos értelemben egy módja annak, hogy lecsillapítsa őket és megakadályozza, hogy veszélyt jelentsenek a pozíciójára.

Ami az antikrisztusoknak ezt az aspektusát illeti, hogy behúzzák az embereket, az imént két megnyilvánulásról beszélgettünk. Történnek-e ilyesmi a ti gyülekezetetekben? Mondjátok meg Nekem, létezik ilyesmi? (Igen.) Kétségtelenül létezik. Tehát mindabból,

ami az emberek behúzásával kapcsolatos, melyek az antikrisztus természetének egyéb megnyilvánulásai, amelyek behúzzák az embereket? Milyen következményei vannak a behúzásuknak? Miért akarják az antikrisztusok behúzni az embereket? Ha nem húznak be embereket, vajon el tudják érni azt a céljukat, hogy irányítsák az embereket? (Nem tudják.) Olyanokat kell maguk mellé állítaniuk, akik hallgatnak rájuk, és igazodnak az akaratukhoz, hogy pozíciót foglalhassanak el, és legyen, ami felett hatalmat gyakoroljanak. Ha senki nincs körülöttük, aki hallgat rájuk, nem lesznek-e képtelenek kielégíteni a státuszra és hatalomra irányuló ambícióikat? Ezért csak akkor nyernek pozíciót és hatalmat, ha mindenféle embert behúznak, akit csak be lehet húzni. Hogyan bánnak azokkal, akiket nem lehet behúzni? (Kirekesztik és támadják őket.) Elkezdik támadni és kirekeszteni őket. Nem voltak-e olyan antikrisztusok, akik a gyülekezetből azokat, akiket nem lehetett behúzni, úgynevezett „hallgatósággá” tették? A gyülekezet által kiadott prédikációkat, himnuszokat és Isten szavait tartalmazó könyveket egyszerűen nem adják oda ezeknek az embereknek, vagy hosszabb ideig nem értesítik őket az összejövetelekről. Bizonyára vannak ilyen dolgok, és ezek mind olyasmik, amit az antikrisztusok tesznek. Akiket az antikrisztusok támadnak és kirekesztenek, azoknak nem a gyülekezet törölte ki a nevét, nem önszántukból léptek ki, és nem önként hagyták abba az összejövetelek látogatását. Ők mindannyian őszintén hisznek Istenben, de mivel van némi tisztánlátásuk az antikrisztusokkal kapcsolatban, gyakran ki vannak rekesztve, és nem férhetnek hozzá azonnal az Isten szavait tartalmazó könyvekhez, prédikációkhoz, himnuszokhoz és a gyülekezet által kiadott különböző, munkára vonatkozó rendelkezésekhez, és nem is ehetik és ihatják Isten szavait. Másrészt, akik az antikrisztusok alatt állnak, vagyis akik képesek hallgatni rájuk, akiket behúztak, és akik megadták magukat nekik, azok elsőbbséget élveznek az Isten háza által terjesztett különböző könyvekhez és videókhoz való hozzáférésben, ilyen kedvező bánásmódban részesülnek. Így az antikrisztusok viselkedése és tettei miatt a gyülekezet káoszba sodródik és megosztottá válik, az emberek szíve pedig nyugtalan.

Vannak-e az antikrisztusoknak az emberek behúzására vonatkozó feltételei? Behúzzák-e azokat, akik szeretik az igazságot és őszintén alávetik magukat Istennek? (Nem.) Azok, akik szeretik az igazságot, és alávetik magukat Istennek, rendelkeznek némi tisztánlátással, nem lehet őket behúzni, és nem fognak antikrisztusokat követni. Akkor kiket húznak be az antikrisztusok? Az antikrisztusok a szívük mélyén leginkább azokat kedvelik, akik jól tudnak hízelegni a státusszal rendelkezőknek, akik mások kegyeibe tudnak férkőzni és mézesmázosan tudnak beszélni, valamint azok közül némelyeket, akik rossz dolgokat tettek és félnek a kiközösítéstől, ezért mindent megtesznek, hogy az antikrisztusok kedvében járjanak. Az emberek oltalmazásának feltételét az antikrisztusok arra használják, hogy behúzzák őket és megnyerjék a szívüket, közel engedve őket. Azon emberek többsége, akit az antikrisztusok behúznak, olyan, aki nem szereti az igazságot, kivéve azokat, akik új hívők és nem értik az igazságot. Vajon mindazok, akik nem szeretik az igazságot, rendelkeznek-e lelkiismerettel és józan

ésszel? Egyikük sem jó, és Isten nem választ ilyen embereket. Az antikrisztusok behúzzák ezeket az embereket, és úgy vezetik őket, mint a bohócokat. Sőt, azok még azt is gondolják, hogy hivatalos pozíciót nyertek és státuszuk van, és a szívük mélyén különösen elégedettek. Hát nem szégyentelenség ez? Még milyen típusú embereket húznak be az antikrisztusok? (Azokat, akiknek viszonylag gonosz az emberi mivoltuk.) Pontosan, a gonosz embereket. Hogyan bánnak az antikrisztusok a gonosz emberekkel? Megóvják őket. Tegyük fel például, hogy van egy gonosz ember a gyülekezetben, és a testvérek mindannyian jelentik, hogy ez az ember különösen rossz, amikor csak jelen van, nyugtalanságot okoz a gyülekezetben, mindenkit megzavar a kötelessége végzésében, és megzavarja a gyülekezet munkáját. Mindaddig, amíg behívják kötelességvégzésre, a gyülekezet munkája veszteséget fog szenvedni. Az antikrisztusok azonban hasznosnak találják az ilyen gonosz embereket és maguk mellé állítják őket, hogy nekik szolgáljanak. Az antikrisztusok nem űzik ki a gonosz embereket, hanem megóvják őket. Kivéve, ha bizonyos gonosz emberek nem támogatják az antikrisztust, vagy képesek felismerni őt – akkor elbánik velük. Amíg a gonosz ember hízeleg az antikrisztusnak, támogatja őt, és nem szegül szembe vele, addig behúzza és megnyeri őt, hogy a saját erejét fokozza. Nos, hogyan jönnek ki az antikrisztusok azokkal, akik nem törekednek az igazságra? Az érintkezésük módja lényegében a kölcsönös hízélgés és a mézesházos beszéd. Bárhová is mennek az antikrisztusok, ezek a gonosz emberek hemzsegni kezdenek körülöttük, mint a legyek. Bizonyára nem azért gyűlnek össze, hogy az igazságról beszéljessenek, mivel mindannyian idegenkednek attól, és egyikük sem törekszik arra, hogy a problémákat az igazságról való beszélgetéssel oldja meg. Csupa olyasmit mondanak, amit a nem hívők szoktak, többnyire pletykával vizsályt szítanak, másokat lekicsinyelnek, magukat pedig felmagasztalják, és arról tanácskoznak, hogyan lehetne gyötörni az embereket. Továbbá azt tanulmányozzák, hogyan védekezzenek Isten háza ellen, megbeszélik, hogyan szálljanak szembe a Fennvalóval, honnan tudhatják előre, ha valaki jelenteni akarja a problémáikat, és hogyan reagáljanak, ha már tudnak róla. Ezeket a dolgokat beszéli meg ez a gonosz emberekből álló banda. Amikor együtt vannak, soha nem beszélgetnek olyasmiről, mint a kötelességeik végzése, és soha nem beszélgetnek az igazságról a problémák megoldása végett. Például soha nem tárgyalnak meg olyan helyénvaló dolgokat, mint azoknak a testvéreknek a támogatása és segítése, akik negatívvá és gyengévé váltak, akiknek nincs energiájuk a kötelességeik végzésére, vagy mint megoldások és utak keresése a gyülekezeti munka bizonyos aspektusai hatékonyságának a növelésére. Arról beszélnek, hogyan csapják be a Fennvalót, és hogyan csapják be Isten házáat, biztosítva, hogy Isten háza ne tudja meg róluk a valóságot. Amint kiderül, hogy valaki kapcsolatban áll a Fennvalóval és jelentette a helyzetüket, azt a pozíciójukra nézve fenyegetésnek, az ügyeikre nézve pedig veszedelmesnek tekintik. Könnyörtelenül nyomoznak a felelős után, gyanúsítottakat keresnek, és amint megtalálják, elkülönítik az illetőt, áthelyezik máshová, majd elrendelik, hogy senki ne jelentse a helyzetüket a Fennvalónak. Ez biztosítja azt, hogy senki ne merjen jelentést tenni róluk.

Így az antikrisztusok teljesen átveszik az irányítást a gyülekezet felett. A Fennvalónak fogalma sincs, hogy milyen gonosz tettet követnek el a színpalak mögött, amíg nem értesül a helyzetről, és ki nem szúrja a gyenge pontjukat, majd vizsgálatot rendel el ellenük, végül pedig elbocsátja és kizárja őket. Az antikrisztusok és gonosz emberek e csoportja csupán néhány hónap leforgása alatt képes összezavarni a gyülekezet munkáját, és képes arra készíteni a testvéreket, hogy gyanakodjanak egymásra, aláássák, leleplezzék és támadják egymást, megosztva a gyülekezetet. Ez a következménye annak, hogy az antikrisztusok félrevezetik az embereket és átveszik a gyülekezet irányítását. Így az antikrisztusok félrevezetik mindazokat, akik nem törekednek az igazságra, és még néhány hasznos gonosz embert is behúznak, hogy irányítsák a gyülekezetet, megszilárdítva ezzel saját pozíciójukat és hatalmukat. Ha a gonosz emberek hallgatnak rájuk, megóvják őket. Ha nem, akkor először a gonosz emberekkel bánnak el. Ha a gonosz emberek követik őket, és meg lehet nyerni, illetve be lehet húzni azokat, akkor hagyják, hogy a csatlósai legyenek, a karjuk és szemük a rossz dolgok elkövetésében, hogy beszivároghassanak a testvérek közé, kiderítsék, kinek van ellenük kifogása, ki látja át a tetteiket, mely rossz cselekedeteikre derült fény, és ki akar mindig kapcsolatba lépni a Fennvalóval, hogy jelentse a problémáikat. Az antikrisztusok és a gonosz emberek kifejezetten ezeket a dolgokat vizsgálják, amelyek miatt a leginkább aggódnak. Gyakran vitatnak meg közösen ellenintézkedéseket, és ellenséggé kezelik azokat, akik felismerik vagy gyanúsítják őket. Ma ürügyeket keresnek arra, hogy gyötörjenek valakit, holnap pedig már megragadják az alkalmat, hogy másvalakit gyötörjenek; sőt, különböző okokat és ürügyeket is felhasználnak, hogy Isten választott népét arra uszítsák, hogy kitakarítsák és kizárják ezeket az egyéneket. Ilyen tevékenységekbe bocsátkoznak az antikrisztusok, amint vezetőkké vagy dolgozókká válnak. Csupán néhány hónap leforgása alatt káoszba sodorhatják a gyülekezetet, sőt, az új hívők gyülekezetének buzgó lelkesedését is kiolthatják, akár a víz a tüzet. Tehát az antikrisztusok valóban Isten ellenségei, és Isten választott népének ellenségei. Ez egyáltalán nem túlzás – ez hihetetlenül pontos! Ahol antikrisztusok és gonosz emberek birtokolják a hatalmat, ott ocsmány légkör alakul ki a gyülekezetben. Egyáltalán nincs gyülekezeti élet, nincs normális evés és ivás Isten szavából, és nincs meg az igazsághoz való kapcsolódás légköre. Ehelyett tele van a légkör intrikával és féktelen rosszassággal. Ezt jelenti az, ha az ördögé az irányítás. Lehet bármilyen jó eredménye annak, ha az ördögé az irányítás? Ez csak katasztrófát hozhat Isten választott népére – ez kétségtelenül biztos.

Egyes antikrisztusok, amikor egy gyülekezetbe mennek, hogy vezető szerepet vállaljanak, először utánajárnak, hogy a gyülekezetből ki az, aki a múltban gyakran problémákat jelentett a Fennvalónak. Az ilyen embereket távol akarják tartani maguktól, és nem laknak náluk, még akkor sem, ha azok be tudják fogadni őket. Ha valaki jól tud hízelegni az embereknek, állandóan a vezető körül kering és a kegyeibe férkőzik, akkor úgy tervezik, hogy az ő házában lakjanak. Valaki azt mondja: „Ő két nővért fogadott be.” Az antikrisztus így válaszol: „Az nem jó, költözzenek máshová.” Erre az illető azt mondja:

„Nem lehet csak úgy tetszés szerint költöztetgetni az embereket; ez a két nővér eléggé megfelelő oda – ha elköltöztetjük őket, az befolyásolhatja a kötelességeik végrehajtását.” Az antikrisztus így válaszol: „Vezetőként az van, amit mondok, és engedelmeskedned kell nekem!” Majd kényszeríti a két nővért, hogy költözzenek el. Miért ragaszkodik ahhoz, hogy ebben a házban lakjon? Azért, mert ez a család jámbor és gyenge, így nem jelent veszélyt az antikrisztusra nézve. Bármilyen gaztetteket is követ el, és bármennyire féktelenül is viselkedik az emberek háta mögött, a család nem fogja jelenteni őt. Ezért ilyen helyet keres, hogy ott lakjon. Egy idő után magával viszi a gonosz társait is, és ott hajtják végre a gaztetteiket, ellenintézkedéseket beszélve meg, és kiterelve, hogyan gyötörjék ezt vagy azt az embert. Amikor egy antikrisztus vagy egy gonosz ember megjelenik a gyülekezetben, először is olyanokat keres, akiket kedvel, és akiket kihasználhat, mindenekelőtt kiterjesztve és biztosítva az erejét. Egyelőre békén hagyja azokat, akik megértik az igazságot, hogy ne veszélyeztesse a saját pozícióját. Még nem szakítja meg a jelenlegi rendet. Miután megszilárdította a pozícióját és megfelelő cinkosokat talált, elkezdik megvitatni az ellenintézkedéseket, hogy gyötörjék azokat a testvéreket és elbánjanak azokkal a testvérekkel, akik törekednek az igazságra. Hogyan gyötöri őket, és hogyan bánik el velük? Először is, behúzza azokat, akik elismerik őt, akik nem ismerik fel őt, és akiket fel tud használni. Ha vannak olyanok, akiket nem tud behúzni, vagy akik felismerik őt, akkor talál egy kifogást vagy okot arra, hogy elkülönítse és kitakarítsa őket. Milyen beállítottságot tár fel az antikrisztusok ezen viselkedése? (Ádáztságot.) Ahol vezetői szerepet vállalnak, azon a helyen ocsmány légkör alakul ki. Megszakad a gyülekezeti élet rendje. Ha nem hallgatsz rájuk, akkor elnyomnak, korlátoznak, sőt, akár ki is takarítanak vagy kizárnak. Vannak antikrisztusok, akik úgy viselkednek, mint a gengszterek, a banditák vagy a hárpiák. Miután már hisznek Istenben, még akkor is pozíciót akarnak szerezni, önkényesen akarnak cselekedni Isten házában, és irányítani akarják Isten választott népét. Így összezavarják a gyülekezetet. Ha az embereknek nincs ítélőképességük, akkor félre fogják vezetni és irányítani fogják őket, ami végül a saját vesztükhöz vezet.

Nagyjából befejeztük a beszélgetésünket arról, hogy az antikrisztusok hogyan húzzák be az embereket. Hallgatva ezeket, amikről beszéltem, úgy érzitek-e, hogy ők valamiféle ritkaságnak számítanak? Megdöbbenetek, és azt gondoljátok: „Ez tényleg megtörténhetett? Ugye, ez lehetetlen? Hogyan létezhetnek ilyen emberek a hívők között?” Hadd mondjam el nektek, hogy ennél még rosszabb is lehet. Mások előtt mindenki felveszi az emberi hasonlatosság álarcát, igazi arcukat azonban az fedi fel, hogy milyenek a színfalak mögött. Amit mások előtt mondanak és tesznek, az csupán álca, hamis benyomás. Amit a színfalak mögött mondanak és tesznek, az tükrözi a valódi énjüket. Ha valaki egyféleképpen jelenik meg az emberek előtt, a színfalak mögött pedig másféleképpen, akkor meg kellene tudnotok különböztetni, hogy melyik a valódi és melyik a hamis, nem igaz? Az antikrisztus nagyon udvariasnak tűnhet az emberek előtt, ha azonban tudnák, hogy mit csinál a színfalak mögött, azt undorítónak találnák.

Úgy éreznék, hogy az antikrisztussal foglalkozni szégyen, hogy az nem tisztességes személy, hanem aljas és kicsinyes. Így vajon ki tud jönni az antikrisztus a normális emberekkel? Nem, nem tud. Itt nem arról van szó, hogy a normális embernek van néhány rossz szokása, hanem a beállítottságáról. Amint meglátjátok a beállítottságát, rájöttök, hogy nem ember, hanem egy vadállat, egy ördög. Mondjátok meg Nekem, milyen érzés az, amikor az emberek állatokkal lépnek kapcsolatba? Olyan, mintha egy malacot bevinnél a házba, megmosdatnád, ruhácskákba öltöztetnéd, és háziállatként bánnál vele. Másnap azt veszed észre, hogy a ház disznóóllá vált. Ott eszik, iszik és végzi a dolgát, egyáltalán nem törődve a tisztasággal. Ekkor döbbensz rá, hogy így nem lehet malacokat tartani – azok állatok! Az olyan emberek, mint az antikrisztusok, kívülről úgy tűnhetnek, mint akiknek van némi képességük és neveltetésük, vagy valaha a társadalom tekintélyes tagjai lehettek, ami némi tiszteletet szerez számukra. Legtöbbjük azonban olyan, mint az állatok, még a lelkiismeret és az észszerűség is hiányzik belőlük. Vajon rendelkeznek normális emberi mivolttal? (Nem.) Normális emberi mivolt hiányában még mindig embernek tekinthetők? El tudjátok fogadni a vezetésüket? Mi fog történni, ha a testvérek ilyen emberek kezébe kerülnek? Félre fogják vezetni, be fogják húzni őket, és biztosan szenvedni fognak. Az antikrisztusok ördögök, nincs lelkiismeretük, illetve józan eszük. A felszínen nagyon szeretetteljesnek, megértőnek és együttérzőnek tűnnek egyesek nehézségeivel, gyengeségeivel és érzelmi szükségleteivel szemben. Valójában ezek azok az emberek, akiket kedvelnek, és akik hízelegnek nekik. Ha azonban ezek az emberek veszélyeztetik a státuszukat vagy a hírnevüket, még velük sem bánnak kedvesen, hanem gátlástalanul fogják kezelni őket, még fondorlatosabb módszerekhez folyamodva, az együttérzés vagy a tolerancia legcsekélyebb nyomát is nélkülözve. Az antikrisztusok szeretete és toleranciája teljes egészében álarc, a céljuk pedig egyáltalán nem az, hogy Isten elé vigyék az embereket, hanem az, hogy azok őket imádják és kövessék. Az emberek ily módon való törbe csalásának célja az, hogy biztosítsák a saját pozíciójukat, valamint elérjék, hogy azok imádják és kövessék őket. Bármilyen módszert is használjanak az antikrisztusok az emberek félrevezetésére és behúzására, egyvalami biztos, törik a fejüket, és minden szükséges eszközt bevetnek a saját hatalmuk és státuszuk érdekében. Az is biztos, hogy bármit is tesznek, nem azért teszik, hogy végezzék a kötelességeiket, és biztosan nem is azért, hogy jól végezzék a kötelességeiket; inkább azért teszik, hogy elérjék azt a céljukat, hogy hatalmat gyakoroljanak a gyülekezetben. Továbbá, bármit is tesznek, soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, és biztosan nem veszik figyelembe Isten választott népének érdekeit sem. Az antikrisztusok szótárában ez a két szempont nem létezik; eredendően nélkülözik azt. Függetlenül attól, hogy milyen szintű vezetők, a legkevésbé sem törődnek Isten házával, illetve Isten választott népének az érdekeivel. A gondolatainkban és a nézeteinkben a gyülekezeti munka, valamint Isten házával érdekei lényegtelenek és méltóságukon aluliak. Csak a saját pozíciójukra és a saját érdekeikre gondolnak. Ebből látható, hogy az antikrisztusok természetlényege amellet, hogy elvetemült, különösen

önző és aljas. Csak a saját hírnevük, nyereségük és státuszuk érdekében cselekednek, anélkül, hogy a legcsekélyebb figyelmet is fordítanák mások életére és halálára. Gátlástalanul elnyomnak és kirekesztenek, valamint teljes mértékben gyötörnek bárkit, aki veszélyt jelent a pozíciójukra. Időnként, amikor túl sok gonoszság elkövetése miatt jelentik őket, és a Fennvaló tudomást szerez róluk, és úgy érzik, hogy el fogják veszíteni a pozíciójukat, elkezdenek keserves könnyeket hullatni. Kívülről bűnbánónak tűnnek, és mintha visszafordulnának Istenhez, de mi a valódi ok a könnyeik mögött? Igazából mit sajnálnak? Azért bánkódnak és szenvednek, mert elvesztették az emberek szívét, a saját pozíciójukat és a hírnevüket. Ez az, ami a könnyeikben rejlik. Ugyanakkor már a következő lépéseiket tervezgetik, hogy megszilárdítsák a pozíciójukat, tanuljanak a kudarcaikból és visszatérjenek. Ebből a viselkedésükből ítélve az antikrisztusok soha nem éreznek büntudatot, és nem gyötrődnek a vétkeik, valamint az általuk feltárt romlott beállítottságok miatt, és bizonyosan nem fogják igazán megismerni önmagukat, sem pedig bűnbánatot gyakorolni. Lehet, hogy térdre borulnak Isten előtt, keserves könnyeket hullatnak, önvizsgálatot tartanak, és megátkozzák önmagukat, ez azonban csak álarc, amivel félre akarják vezetni az embereket, és egyesek talán még el is hiszik, hogy ez őszinte. Lehetséges, hogy abban a pillanatban az érzéseik őszinték. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy az antikrisztusok soha nem fognak őszinte büntudatot érezni. Még ha egy napon fel is fedik és ki is rekesztik őket, akkor sem fognak őszintén büntudatot érezni. Csak a saját kudarcukat fogják elismerni, hogy elszúrták a játékukat, és minden gonosz tetteiket felfedték. Miért mondom ezt? Azért, mert az antikrisztusok a természetükből adódóan, miszerint gyűlölik az igazságot és Istent, soha nem fogják elfogadni az igazságot. Ezért az antikrisztusok önismerete örökké hamis. Csak azt fogják beismerni, hogy azért veszítették el az emberek szívét, mert nem ragadták meg a lehetőségeket, hogy megkaparintsák a hatalmat és megszilárdítsák a pozíciójukat. Ezért van büntudatuk, és ezért szenvednek. Amikor az antikrisztusok gyötrődnek, akkor könnyeket is hullathatnak, de miért sírnak? Mi rejlik a könnyeik mögött? Azért sírnak, mert gonosz tetteik sokasága lelepleződött, és elvesztették a pozíciójukat. Ha valóban képesek lennének büntudattal rendelkezni és sírni, mert rosszat cselekedtek, és úgy éreznék, hogy lekötelezettek Istennel szemben, akkor nem követnének el ilyen sokféle gonoszságot. Nincs lelkiismeret-furdalásuk, és nem ismerik be gonosz tetteiket – hogyan alakulhatna így ki őszinte büntudat? A gonoszság elkövetése után nem éreznek büntudatot; teljesen közömbösek, csak azt érzik, hogy elvesztették a tekintélyüket, és bohócot csináltak magukból. Talán kissé romlik a hangulatuk. Annak ellenére, hogy kívülről nézve úgy tűnik, mintha semmi baj nem lenne, valójában mélyen legbelül olyanok, mint a néma gyermek, akinek anyja sem érti szavát – csendben szenvednek. Érzelmek viharzanak a szívükben, és keserves könnyeket hullatnak, de nincs őszinte büntudat. Ez a dolgok valós állapota. Lehet, hogy az antikrisztusok időnként mondanak néhány kellemesen hangzó szót, például: „Azért nem végeztem megfelelően a munkámat, azért követtem el néhány zavaró és bomlasztó cselekedetet, mert gyenge képességű

voltam; nem tudtam átvenni az irányítást, és nem vagyok méltó arra, hogy vezető legyek. Isten fegyelmezzon és átkozzon meg engem. Ha úgy döntötök, hogy a jövőben nem engem választotok vezetőnek, nem fogok panaszkodni.” Rögtön ezután könnyekben törnek ki. Vannak, akik ítélőképesség híján együttéreznek velük, és azt mondják: „Ne sírj, a jövőben újra téged fogunk választani.” Ezt hallva azonnal abbahagyják a sírást. Látjátok-e most már az igazi arcukat? Azért mondanak néhány szép szót, hogy megnyerjék az emberek szívét, félrevezessék és becsapják őket, és némelyek még be is dőlnek annak. Valahányszor az antikrisztusok könnyeket hullatnak, kétségtelenül valami szándék van amögött. Amikor az őket imádók elkezdik megkérdőjelezni őket, és a státuszuk ingataggá válik, sírva fakadnak. Annyira kétségbeesnek, hogy nem tudnak enni és aludni, és azt mondogatják a családjuknak: „Hogyan tudnék úgy élni, hogy nem vagyok vezető szerepben?” A családjuk azt válaszolja: „Nem éltél jól korábban státusz nélkül is? Miért nem tudsz tovább élni?” Azt felelik: „Részesültem volna-e a státuszom nélkül is ezekben az előnyökben? Akkor is ilyen jól élnénk? Miért vagy ilyen ostoba?” Egyesek otthon ezt nyíltan is kimondják: „Mi értelme státusz nélkül élni? Mi értelme van az életnek? A családjuk csak néhány emberből áll, és otthon csak ezt a néhányat tudom irányítani. Csak egy családfő vagyok, és nincs kiemelt státuszom. A gyülekezetben kellene tisztséget betöltenem, különben hiábavaló az életem. Különben is, lehetne-e a családjuknak ilyen jó élete a gyülekezetben betöltött pozíció nélkül?” Zárt ajtók mögött őszintén beszélnek, és lelepleződnek az ambícióik. Hát nem szégyentelen ember ez? Az antikrisztusok félrevezetése nem alkalmi vétek – nem véletlen. Ha ezek alkalmi és nem szándékos rossz cselekedetek lennének, akkor nem tekintenénk őket antikrisztusnak. Az antikrisztusok szándékosan vezetik félre az embereket; a Sátán természete irányítja őket. Ezért vezetik következetesen félre az embereket, céltudatosan használva ezt a módszert, hogy irányítsák őket és végül hatalomra jussanak. Valójában az antikrisztus célja az emberek félrevezetésével és irányításával az, hogy rávegye őket, hogy hallgassanak rá, kövessék őt, és eltávolodjanak Istentől. Az antikrisztus szándékai nagyon világosak; az a célja, hogy versengjen Istennel az emberekért. Tettei nem a romlottság pillanatnyi feltárlásai, nem is hirtelen, akarata ellenére, és egész biztosan nem különleges körülmények által kényszerítve történnek. Teljes mértékben gonosz természete, felfuvalkodott ambíciói és vágyai, alattomos beállítottsága és cselszövéseinek sokasága miatt vannak. Hogy képes-e most ezeket a dolgokat megtenni, azt a természetlényege határozza meg. Amióta hisz Istenben, ezeket a szándékokat és terveket dédelgette, és csak arra várt, hogy vezetővé váljon, hogy elkezdhesse megvalósítani ezeket az álmokat és elérje a céljait. Ez az antikrisztus szívének valós állapota, és a legkevésbé sem tér el ettől.

A fent megbeszéltekből meg kellene értenetek azt az igazságot, amelybe be kell mennetek. Egyrészt fel kellene ismernetek az antikrisztusokat és a gonosz embereket, akik ilyen viselkedést és természetlénységet mutatnak. Másrészt pedig össze kellene hasonlítani magatokat, hogy lássátok, ti mutattok-e ilyen viselkedési formákat. Nos,

ha egyezést találtak a szavaitok és az antikrisztusok beszéde között, vagy ha hasonló helyzetekben ugyanazokat a viselkedési formákat mutatjátok, akkor fel tudjátok-e ismerni a köztetek és az antikrisztusok közti hasonlóságokat a feltárt beállítottságokban és a gyakorlatban? Az Általam említett néhány példán, illetve az ezekben a példákban leírt részleteken, szavakon és cselekedeteken keresztül fel tudjátok-e fogni az igazságot, amelyről itt beszélgettünk, illetve meg tudjátok-e érteni az emberek romlott beállítottságait, amelyek itt lelepleződnek? Képesek vagytok-e így figyelni? Milyen szemszögből figyeltek? Ha teljes mértékben a szemlélő szemszögéből ismeritek fel az antikrisztusok ezen beállítottságát és lényegét, illetve szemlélitek ezeket a viselkedési formákat és gyakorlatokat, akkor vajon el tudjátok nyerni az igazságot? (Nem.) Akkor milyen szemszögből kellene figyelnetek? (Összehasonlítva magunkat.) Hasonlítsátok össze magatokat – ez a legalapvetőbb dolog. Másvalami? (Szerelkezzünk fel az igazsággal.) Helyes, meg kell értenetek azt az igazságot, amelyet az Általam említett minden egyes példából meg kell értenetek. Azok, akiknek nincs lelki megértésük, csak a tényeket tudják felfogni, míg azok, akiknek van lelki megértésük és jó képességűek, képesek megérteni és elsajátítani azokból az igazságot. Össze tudjátok-e foglalni a megbeszélte történetekben és példákban rejlő igazságokat? Az egyes történetekről vagy példákról való beszélgetés azt a célt szolgálja, hogy segítsen az embereknek összekapcsolni azokat a valósággal, jobban megérteni a valóságban tükröződő különböző kérdéseket, és elmélyíteni benyomásaikat az igazság ezen aspektusával kapcsolatos különböző megnyilvánulásokról és lényegekről. Vagyis, amikor az igazság vagy a természetlénység ezen aspektusáról van szó, akkor egy konkrét példára vagy jelenetre fogsz gondolni. Így, amikor megérted önmagad, vagy felismersz másokat, olyan képi megértésre teszel szert, amely könnyebben felfogható, gyakorlatiasabb és konkrétabb annál, mintha csak elméletet vagy szöveget olvasnál. Ha csak szövegről van szó, és nincs tapasztalatod azzal kapcsolatban, akkor a szöveg megértése magukra a szavakra korlátozódhat, mindig korlátoznak a saját szűkös tapasztalataid, és csak ebben a tartományban maradsz. Ha azonban a beszédemet kiegészítem bizonyos példákkal, összekapcsolom néhány történettel, néhány képpel, konkrét szavakkal, cselekedetekkel és viselkedési formákkal, az segítő hatással lesz arra, hogy megértsd az igazságot ebben az aspektusban. Ha ez a hatás megvalósul, az azt jelenti, hogy megértetted az igazságnak ezen aspektusát. Milyen mértékű megértést kell elérned ahhoz, hogy az megértésnek számítson? Nem kell, hogy 100%-os legyen, de legalább az igazság ezen aspektusáról való felfogásodnak, definíciódnak, fogalmadnak és ismeretenednek meg kellett volna szilárdulnia. Mit jelent ez a megszilárdulás? Azt jelenti, hogy viszonylag tisztává válik, alapvetően nem keveredik bele mindenféle emberi ismeret, elképzelés, képzelődés és spekuláció, vagy azokból kevesebb keveredik bele. Ilyen hatással bírnak ezek a példák. Lehet, hogy ismered azokat az embereket vagy eseményeket, amelyeket e példák némelyikében említek, vagy akár kapcsolatba is kerültetek, és elég jól ismered az ilyen embereket, vagy lehet, hogy kapcsolatba kerültél ilyen eseményekkel, és akár

szemtanúja is lehettél annak az egész folyamatnak, ahogyan ezek az emberek ilyen dolgokat tesznek. De mi hasznodra válik ez az igazság megértése és felismerése szempontjából? Lehetséges, hogy éltél együtt ilyen emberekkel, láttál ilyen történeteket kibontakozni, és saját magad tapasztaltad meg mindazt, ami ezekben a történetekben szerepelt, de ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy megérted az igazságnak ezen aspektusát. Mit értek ez alatt? Ne feltételezd, hogy azért, mert ismered vagy tudomásod van arról az emberről vagy eseményről, amiről beszélek, nem kell figyelned az itt közölt részletekre és igazságra, valamint a konkrét tartalomra. Ez nagy hiba lenne. Még ha ez az ember olyasvalaki is, akit nagyon jól ismersz, ez sem jelenti azt, hogy már megértetted és felfogtad itt az igazságot. Miért emlékeztetek erre? Annak megelőzése végett, hogy fennakadj a részleteken. Valahányszor látod, hogy valaki ilyesmit tesz, Isten pedig példaként hozza fel őt, kigúnyolod és megveted az ilyen embert. Ez az igazsághoz való helyes hozzáállás? (Nem.) Milyen hozzáállás ez? Ez nem a tárgytól való eltérés? Ez egy előítéletes felfogás. Ezeknek az eleven példák, történeteknek, konkrét embereknek és eseményeknek köszönhetően valóban mindenki tisztában lehet azzal, hogy milyen az emberek romlott beállítottságának feltárulása, hogy valóban tanúja legyen annak, hogy milyen az emberek romlott beállítottságának és természetlénységének feltárulása, mi az emberek természetlénysége, mi a romlott beállítottság, milyen úton járnak egy bizonyos romlott beállítottsággal és természetlénységgel rendelkező emberek, mit szeretnek, milyen kiterjedésűek az érzelmeik, hogyan viselik magukat és hogyan viszonyulnak a világhoz, milyen az életszemléletük, milyen alapelveik vannak a dolgokhoz való viszonyulásukban, illetve milyen lehet a hozzáállásuk Istenhez és az igazsághoz. Pontosan ezeknek a példák, konkrét személyeknek és eseményeknek köszönhető, hogy az emberek jobban össze tudják kapcsolni az igazságvalóságot Istennek az emberi lényegről való kinyilatkoztatásával, valamivel tisztább és pontosabb képet kapva ezekről. Mit fejezek ki tehát e szavak mögött? Azt, hogy nem kellene alábecsülnöd ezeket a történeteket. Függetlenül attól, hogy milyen történetet mesélek, kinek a története, vagy milyen típusú ember története, egyetlen célom van, mégpedig az, hogy segítek neked megérteni az igazságot. Ha elnyered belőle az igazságot, akkor elértem a kívánt hatást. Így ezek a történetek talán csak azt teszik lehetővé, hogy első hallásra megérts néhány felszínes igazságot, hogy felfogd a felszíni jelentést vagy a szó szerinti értelmet. Ahogy azonban tovább növekszik az érettséged, ahogy öregszel, ahogy különböző körülmények között növekedsz az életben, az életed is fokozatosan érik, és másként fogod megérteni az ezekben a történetekben szereplő eseményeket, valamint a különböző emberek itt tükröződő természetlénységét, viselkedését és megnyilvánulását. Hogyan születnek ezek a megértések? A történetekben szereplő igazságokból születnek, nem pedig magukból a történetekből. Ha csak elmesélek egy történetet, mint például „a farkast kiáltó fiú” történetét, akkor miután meghallgattad, annyi; semmi köze az igazsághoz. Csupán arra tanítja meg az embereket, hogyan cselekedjenek. Nagyon egyszerű és felszínes. Amikor azonban az igazságról van szó,

egy ilyen történet mélysége túlmutat azokon a felszíni jelentéseken, amelyeket az ember könnyedén megérthet. Érinti az emberek romlott beállítottságát és természetlénységét, beleértve azt, hogy miként különböztessük meg az embereket, hogyan válasszuk meg az utat, hogyan közelítsük meg az igazságot, és milyen hozzáállással kellene válaszolniuk az embereknek Isten követelményeire. Ez magában foglalja azt, hogy mit kellene elutasítaniuk és mit kellene magukévá tenniük az embereknek. Ha minden alkalommal, amikor prédikációkat hallgattok, képesek vagytok így figyelni, akkor nyerni fogtok valamit, több világosságra tesztek szert, az igazság különböző aspektusait illetően több alapelvet fogtok megérteni, és megtapasztaltok némi életbe való belépést. Ahogy az emberek öregszenek, ahogy az idő telik, ahogy a társadalmi körülmények változnak, ahogy az irányzatok cserélődnek, az igazság tovább munkálkodik az emberek szívében, és tudni fogják, hogyan gyakorolják az igazságot, valamint hogyan tekintsenek az igazság alapján az emberekre és dolgokra. Ezt jelenti életet nyerni – az igazság az ember életévé válhat. Ezért, bármikor is mesélnek el egy történetet, ne csupán meghallgassátok, és azzal elintéztetek tekintsétek. Továbbra is figyeljete, és ha nem értitek, akkor beszélgethettek róla. Ha a jelenlegi állapotodban nehéznek tűnik felfogni, akkor lehet, hogy nem elégséges az érettséged. Ebben az esetben figyelj arra, amit fel tudsz fogni, és válaszd ki azt, ami megfelel a jelenlegi érettségednek. Ha egy történet világosnak tűnik, amikor hallod, később azonban mélyenszántónak tűnik, ha meghaladja a felfogóképességedet, vagy nincs összhangban a jelenlegi tapasztalataiddal és életkörülményeiddel, akkor őrizd meg a szívedben, és hagyd, hogy hatással legyen rád. Amikor később hasonló helyzetekkel találkozol, lehet, hogy visszatükröződik a felszínen az, amit a szívedben őriztél. Akárcsak a szókincs és a kifejezések, amelyeket megtanultál, vagy az információ, amelyet az agyad feldolgozott. Minden nap gondolsz rájuk? Valószínűleg nem. Általában nem időznek el rajtuk a gondolataid, amikor azonban olyan környezetben találod magad, ahol ezek a kifejezések, szókincs vagy információk relevánsak, akkor eszedbe jut közülük néhány. Az embereknek vannak emlékeik, és természetes módon tárolnak az elméjükben bizonyos dolgokat. Ezek megfelelőek arra, hogy a mindennapi életben használd őket, és némileg hasznosak lehetnek, ha azonban tudatosan próbálsz használni azokat, és mereven alkalmazod a szabályokat, akkor sokkal hajlamosabb vagy hibákat elkövetni. Szelektíven kellene figyelned, a saját érettségednek és az általad megtapasztalt körülményeknek megfelelően. Így gyorsabb lesz a fejlődésed. Azok, akik tudják, hogyan figyeljenek, többet fognak nyerni, míg azok, akik nem, kevesebbet, vagy talán semmit sem fognak nyerni. Sőt, az is lehet, hogy úgy érzik, hogy egyik történetre sem akarnak odafigyelni, hogy egyikben sincs benne az igazság, és csodálkoznak, hogy miért nem beszélek az igazságról ahelyett, hogy állandóan üres fecsegésbe és pletykálkodásba bocsátkoznék. Vajon miféle emberek mutatnak ilyen viselkedést? (Azok, akiknek nincs lelki megértésük.) Azok gondolkodhatnak így, akiknek nincs lelki megértésük. Azt gondolhatják, hogy amikor prédikációkat tartok, csak ezekről a mindennapi dolgokról beszélek; nos, ők is így tehetnek, amikor nincs más dolguk, akkor

üres fecsegésbe bocsátkoznak másokkal. Lehet, hogy több pletykát tudsz, mint ami az Én történeteimben van, de vajon amit mesélsz, az magában foglalja az igazságot? (Nem.) Ha nem foglalja magában az igazságot, vigyázz, hogy ne beszélj nyakra-főre, mert lehet, hogy végül még olyasmikről beszélsz, amiknek semmi közük az igazsághoz. Azért mesélek történeteket, hogy segítek az embereknek megérteni az igazságot. Nem kellene vakon utánoznotok Engem. Csak arra kellene összpontosítanotok, hogy keressétek az igazságot, megértsétek az igazságot, és törekedjete arra, hogy az alapelvek szerint kezeljétek a dolgokat. Úgy beszédeitekben, mint tetteitekben is az igazságalapelvekkel való összhangot helyezzétek előtérbe. Így fokozatosan bementek majd az igazságvalóságba.

III. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan fenyegetik az embereket

Befejeztük az antikrisztusok azon két megnyilvánulásáról szóló beszélgetést, hogy félrevezetik és behúzzák az embereket; most beszéljünk arról, hogyan fenyegetik az embereket. Az antikrisztusok ezen módszereinek mindegyike súlyosabb, mint az előzőek. Vajon a félrevezetéshez és behúzáshoz képest ez a fenyegetési módszer kifinomultabb vagy kevésbé kifinomult? (Kevésbé kifinomult.) Ha a félrevezetés és a behúzás nem működik, akkor fenyegetéshez folyamodnak. Hogyan fenyegeti az antikrisztus az embereket? Miért folyamodik ilyen módszerhez? (Mert a céljai nem teljesültek.) A céljai nem teljesültek. A fenyegetésnek van egy másik jelentése is – milyen szólással lehet ezt kifejezni? (Felfedik az igazi arcukat.) Ez nem egészen pontos; próbálkozzatok egy másik kifejezéssel. (Szégyenükben dühösek lesznek.) Ez már közelebb van. Van ennél találóbb kifejezés? (Elkeseredettek és dühösek.) Pontosan, elkeseredettek és dühösek. Ahogy a helyi mondás tartja: „dühbe gurulni”, a jelentése pedig ez: „Próbálkoztam kedves és kemény szavakkal egyaránt. Többnyire soha nem bántam veletek igazságtalanul. Miért nem hallgattok rám? Mivel nem hallgattok rám, megkapjátok a magatokét. Ezt a taktikát fogom alkalmazni rátok – a fenyegetést!” Taktikát váltanak. A Sátánnak különböző taktikái vannak, ezek mindegyike aljas taktika. A fenyegetés általában csábítással párosul. Ha csak fenyegetést használnak, egyesek nem félnek, és nem hallgatnak rájuk. Ilyenkor nincs más választásuk, és lehet, hogy időnként csábításhoz folyamodnak. Ha ez nem működik, akkor megpróbálkoznak azzal – puha és kemény taktikát egyaránt alkalmaznak. Miért fenyegetik tehát az antikrisztusok az embereket? Milyen körülmények között folyamodnak fenyegetéshez? Ha két ember békésen él egymás mellett, mindkettő a saját útját járja, és nincs közöttük érdekellentét, akkor fognak-e fenyegetéshez folyamodni? (Nem, nem fognak.) Akkor milyen körülmények között kezd majd felmerülni ez a viselkedés és a fenyegetőzés gyakorlata? Természetesen akkor, amikor érintetté válnak az érdekeik és a hírnevük, amikor a céljaik nem teljesülnek. Előrukkolnak a nagyágyúval, azt gondolva: „Szóval nem hallgatsz rám? Akkor megmutatom neked a következményeket!” Melyek ezek a

következmények? Bármilyen, amitől félsz. Fel tudnátok-e idézni bármilyen példát olyan fenyegetésre, amelynek tanúi voltatok? (Egyes antikrisztusok, amikor látják, hogy a testvérek nem vetik alá magukat nekik, elkezdik megítélni és elítélni őket, mondván: „Ha nem vetitek alá magatokat a vezetőknek, az annyi, mintha nem vetnétek alá magatokat istennek”, ezt használják fel arra, hogy fenyegezzék az embereket.) (Tudok egy másik példát is: ha valaki nem hallgat a vezetőségre, a vezető felhasználja a hatalmát arra, hogy elbocsássa az illetőt.) Mindentől függetlenül azt akarják, hogy az emberek megértsék, hogy ha nem hallgatnak rájuk, annak következményei lesznek. Mi alapján veszik tehát rá az embereket, hogy hallgassanak rájuk? Gyakran mondogatják: „A vezetőségnek való alávetettség istennek való alávetettség, mert a vezetőséget Isten rendelte el. Alá kell vetned magad. Ha nem veted alá magad és nem hallgatsz a vezetőkre, az arrogancia, önelégültség és Istennel szembeni ellenállás. Az Istennel szembeni ellenállás következménye a kirekesztés. Jobb esetben elszigetelhetnek, hogy önvizsgálatot gyakorolj, súlyos esetben akár ki is zárhatnak a gyülekezetből!” Ezekkel a valószínű megtévesztésekkel kényszerítik az embereket arra, hogy alávéssék magukat nekik. Ezen kívül még hogyan fenyegetik az embereket bizonyos más antikrisztusok? Arra buzdítanak másokat, hogy fogjanak össze azok ellen, akik nem vetik alá magukat nekik, és utasítsák el őket. Továbbá elbocsátják azokat, akik nem engedelmeskednek nekik, vagy kiigazítják a számukra kijelölt kötelességet. Egyesek valóban félnek attól, hogy nem lesz elvégzendő kötelességük. Úgy gondolják, hogy ha végzik a kötelességeiket, akkor esélyük lehet az üdvösségre, a kötelesség végzésének az elmulasztása pedig megfoszthatja őket attól. Az antikrisztusok a szívük mélyén azt gondolják: „Ismerem a gyenge pontodat. Ha nem hallgatsz rám, megfosztalak a kötelességed végzésének jogától. Nem hagyom, hogy végezd a kötelességed!” Vajon azért nem hagyják, hogy az emberek végezzék a kötelességüket, mert ezek az emberek nem megfelelő színvonalúak a kötelességükben, vagy azért, mert a kötelességük végzése árt Isten háza érdekeinek? (Egyik sem.) Akkor miért teszik ezt? Azért, hogy kirekeszék a másként gondolkodókat, és így módon fenyegezzék az embereket, illetve rávegyék őket, hogy figyeljenek. Ha fenyegetésről van szó, az antikrisztusok egyáltalán nem követik az igazságalapelveket az emberekkel való bánásmódjukban és abban, ahogyan az ügyeket intézik. Ehelyett megfélemlítést, erőszakot és kényszerítést alkalmaznak, hogy rávegyék az embereket arra, hogy engedelmesen alávéssék magukat nekik, rájuk hallgassanak, és ne okozzanak nekik semmi gondot, illetve ne rontsák az üzletüket.

Egy antikrisztus nem csak azért használ fenyegetéseket, mert az emberek nem engedelmeskednek neki, vagy nem veszik őt komolyan és figyelmen kívül hagyják – ez csak az egyik aspektus. Van egy másik ok is, éspedig az, hogy amikor mások észreveszik a problémáit és le akarják leplezni, vagy jelenteni akarják a Fennvalónak, fél attól, hogy a Fennvaló megtudhatja, illetve még több ember tudomást szerezhet róla, ezért mindent megtesz, hogy eltussolja és eltitkolja ezeket a dolgokat, soha nem hagyva, hogy lelepleződjének. Mi történne, ha még többen megtudnák? Elutasítanák és

megátkoznák az antikrisztust, senki sem imádná többé, elveszítené pozícióját és hatalmát. Ezért az antikrisztus arra a célra is felhasználja az emberek fenyegetésének ezt a módszerét, hogy megvédje saját pozícióját és hatalmát. Úgy gondolja, hogy ha ezt nem teszi, akkor a testvérek kezdik majd felismerni őt, és a következő választáskor nem fogják megválasztani, így közönséges hívővé redukálódik. Mit jelent számára közönséges hívőnek lenni? Azt jelenti, hogy nincs hatalma, nincs senki, aki követné őt, vagy a hívővé válna, valamint megfosztották a pozíciójától és a hatalmától, így az ambíciói és a vágyai kielégíthetetlenek maradnak. Nem akar közönséges hívővé vagy követővé válni, így az emberek fenyegetésének ezt a módszerét alkalmazza, hogy megfélemlítse az embereket és arra kényszerítse őket, hogy rá hallgassanak és engedelmeskedjenek neki, lehetővé téve számára, hogy továbbra is megtartsa a hatalmát és pozícióját, hogy továbbra is irányítsa az embereket és megkapja bizonyos emberek támogatását. Minden, amit az antikrisztus tesz, az a pozíciója körül forog. Amikor bármi is érinti a pozícióját, bizonyos eszközöket vagy módszereket alkalmaz majd, hogy erőteljesen megvédje és megóvja azt; még akkor is képes arcátlanul hazudni, amikor a Fennvaló némelyiküknél bizonyos dolgokról kérdezősködik. Például, ha a Fennvaló megkérdezi, hogy hány embert nyert meg a gyülekezet az evangélium hirdetésével ebben a hónapban, még ha az antikrisztus tudja is, hogy senkit sem nyertek meg, akkor is lehet, hogy hazudik, és azt mondja, hogy öt embert nyertek meg. Amikor azok a testvérek, akik tudják az igazságot, szembeszállnak az antikrisztussal, mondván: „Az az öt ember csak vizsgálódott. Miért mondtad azt, hogy megnyertünk öt embert? Az igazságot kellene mondanod a Fennvalónak” – mit felel az antikrisztus? „Miért ne nyerhettünk volna meg ötöt? Én öt embert mondtam, akkor az öt. A te véleményed nem számít. Ha azt mondjuk, hogy egyetlen embert sem nyertünk meg, hogyan magyaráznám ezt meg a fennvalónak? Ha jelenteni akarod, csak rajta, de ha elmondod az igazságot, lehet, hogy a fennvaló megmetsz téged. Lehet, hogy mindannyiótokat elbocsát, akik részt vesztek az evangélium hirdetésében, vagy akár fel is oszlathatja az evangelizációs csapatot. Akkor nem tudod majd végezni a kötelességedet, és nem én leszek a hibás érte.” Ennek hallatán ez az ember meghökken, és nem meri jelenteni. Hát nem fenyegetés ez? (De igen.) Ez egy nyíltan kimondott otromba fenyegetés. Ennek hallatán egyesek azt gondolják: „Becsületes embernek lenni következményekkel jár. Ha becsületes vagyok, nem fogom tudni végezni a kötelességemet, ezért nem fogom jelenteni. Öt embert kell jelentenünk.” Vannak, akiknek nyugtalanná válik a szívük, és azt mondják: „Ha nem nyertünk meg senkit, akkor ez van. Alá kell vetnünk magunkat a Fennvaló döntésének arról, hogy miként kezel minket.” Mi az antikrisztus álláspontja, amikor ezt hallja? „Alávetettség? Ez a helyzettől függ. Vajon tudja a fennvaló, hogy most milyen nehézségekkel szembesülünk az evangélium hirdetése során? Törődik ezzel?” Amikor a Fennvaló az evangéliumhirdetés helyzetéről érdeklődött, nem volt tisztában az ezzel járó kihívásokkal. Tudta, hogy havonta legalább hány embert lehet megnyerni, és soha nem mondta, hogy ha az evangelizációs csapat egy hónap alatt nem nyer meg

senkit, akkor felosztatja azt. Honnan hozakodott elő tehát az antikrisztus ezzel a kijelentéssel? (Ezt ő találta ki.) Ő maga találta ki, hogy elfedje a hazugságait, hogy irányítsa ezeket az embereket, hogy megakadályozza, hogy a Fennvaló vagy a testvérek átlássanak a hazugságain, és hogy biztosítsa a pozícióját, hogy ne bocsássák el – ezért merészelt ilyen ördögi szavakat kitalálni. Az ítélőképességgel rendelkező emberek képesek leleplezni őt, de azok, akiknek nincs ítélőképességük, félre vannak vezetve, és azt gondolják: „Valóban, ezt a kötelességet nem könnyű megkapni. Nem lehetünk becsületesek a Fennvalóval szemben. Ha azt mondom, hogy öt ember volt, akkor öt volt. Bár ebben a hónapban nem nyertünk meg ötöt, a következő hónapban igyekszünk megnyerni őket. Végül is, ha a jövő hónapban megnyerjük őket, akkor ez nem lesz hazugság.” Az antikrisztus trükközik, és az ítélőképességgel nem rendelkezők vele együtt részt vesznek ebben; egy csapat szélhámós. Mi az antikrisztus célja azzal, hogy fenyegeti az embereket? Az, hogy engedelmeskedjenek neki és rá hallgassanak. Hazudik és gonoszságot követ el, irányítja a gyülekezetet, félrevezeti az embereket, az alapelvek és a munkára vonatkozó rendelkezések betartása nélkül végzi a munkát, és bármennyire is meggondolatlanul viselkedik, nem engedi, hogy a testvérek leleplezzék, vagy jelentsék őt a Fennvalónak. Amint rájön, hogy valaki jelenteni tervezi a Fennvalónak, akkor fenyegetésekhez folyamodik. Hogyan fenyegeti azt az embert? Azt mondja: „Mi idelent dolgozunk, és a munka nehéz. Még azzal a veszéllyel is szembe kell néznünk, hogy a nagy vörös sárkány letartóztat bennünket. A fennvaló mindig megköveteli, hogy a gyakorlásunk tartsa be a munkára vonatkozó rendelkezéseket. Az evangélium hirdetése során annyi szenvedést elviselünk, és annyi kockázatot vállalunk. Ha az eredmények gyengék, mégis jelenteni akarod azokat a fennvalónak, akkor miután megtetted, ő meg fog metszeni téged. Nem attól tartok, hogy engem, mint vezetőt elbocsátanak, miután téged megmetszenek, hanem attól, hogy neked nem lesz többé elvégzendő kötelességed. Ha nincs többé elvégzendő kötelességed, ne engem hibáztass!” Ez annyira észszerűnek hangzik! Még azt is mondja: „Valójában ki akarja ezt jelenteni? Ha jelenteni akarjátok, nem fogom megállítani; amúgy is tud mindenki ezekről a dolgokról. Ha nem jelentitek a fennvalónak, akkor nem fog minket hibáztatni. Ha jelentitek, akkor meg leszünk metszve. Eldönthetitek ti magatok; ha jelenteni akarjátok a fennvalónak, csak rajta. Most pedig, emelje fel a kezét az, aki jelenteni akarja!” Amikor valamennyien hallják ezt a hangnemet, gondolkodni kezdenek: „Ezt tényleg szabad jelentenem, vagy nem?” Miután elgondolkodtak, néhányan felemelik a kezüket. Az antikrisztus látja ezt, és azt gondolja: „Még mindig jelenteni akarod? Keresed magadnak a bajt? Rendben, nem fogok megfélemlíteni rólad.” Ezután elkezd gondolkodni azon, hogyan lehetne gyötörni ezt az embert. Talál egy ürügyet, mondván: „Az utóbbi időben teljesen eredménytelenül végezted a kötelességeidet. Aki három hónapig nem mutat fel eredményt a kötelességei végzése során, az meg lesz fosztva a kötelességvégzéshez való jogától. Ha nem javul a teljesítménye, akkor elszigetelik. Ha még mindig nem tart bűnbánatot, akkor kitakarítják vagy kizárják őt!” Vajon az a bolond, az a gyáva még

mindig merészeli jelenteni? Ennek hallatán azt gondolja: „A saját érdekemben nem jelentem ezt. Mi értelme annak, hogy jelentsem? Mi van, ha jelentem, aztán a vezető támadást intéz ellenem és megtorolja, a testvéreim pedig elutasítanak? Akkor elszigetelődöm a gyülekezeten belül. Fontosabb számomra, hogy a vezetőre hallgassak; azt sem tudom, hol van Isten, érdekelheti-e őt, hogy élek-e vagy halok?” Ezért már nem jelenti. Hát nem megfélemlítette az antikrisztus? (De igen.) Azt hiszi: „Isten ellen vétkezni nem nagy ügy. Isten szerető, irgalmas, elnéző és türelmes; nem könnyen haragvó, nem átkozza és nem bünteti meg könnyen az embereket. De ha megsértem a vezetőt, akkor szenvednem kell. A problémák jelentése egyáltalán nem válna hasznomra; mindenki elutasítana. Nem tehetek ilyen ostobaságot.” Hát nem gerinctelenség ez? (De igen.) Hogyan kellene bánni egy ilyen gerinctelen emberrel? Szánalmat érdemel-e? Az ilyen gerinctelen embert át kellene adni a Sátánnak, az antikrisztusnak, hogy az antikrisztus gyötörje őt – megérdemli. Hiányzik belőle a hit, az elhatározás és az erő, hogy gyakorolja az igazságot és alávesse magát Istennek, amikor azonban az antikrisztusnak való alávetésről van szó, különös erőre kap, hajlandó megtenni bármit, amire kéri, és tele van lelkesedéssel. Ha az antikrisztus fenyegeti és megijeszti, nem mer többé problémákat jelenteni. Hát nem gyáva? Mi a köznyelvi kifejezés erre? Nyámnyila, és beadja a derekát, amikor az antikrisztussal szembesül. Elég sokan vannak a gyülekezetben, akik az antikrisztusok fenyegetései miatt nyámnyilákká váltak! Ezek az emberek nem tudják, hogyan viszonyuljanak ahhoz a mondathoz, hogy „Isten mindenek felett szuverén.” Ha az antikrisztus fenyegeti, elutasítja vagy elkülöníti őket, úgy érzik, hogy nincs támaszuk, nem hisznek Isten mindenek feletti szuverenitásában vagy Isten igazságosságában, és nem hiszik, hogy az emberek élete Isten kezében van. Egy-két megfélemlítő vagy fenyegető szó az antikrisztustól, és máris megijednek, beadják a derekukat, és nem merik többé jelenteni.

Ha egy antikrisztus jelenti a munkáját a Fennvalónak, szemtelenül hazudik és becsapja Őt. Egyesek, akik ismerik az igazságot, ki nem állhatják ezt, és jelenteni akarják a helyzetet a Fennvalónak. Az antikrisztus szigorúan ellenőrzi az embereket, és szorosan szemmel tartja őket. Azonnal ki tud szűrni bárkit, aki hajlamos lehet arra, hogy jelentsen egy problémát a Fennvalónak. Amikor nincs más dolga, arra összpontosít, hogy megfigyelje az embereket, a szavaikat és az arckifejezésüket, keresi azokat, akiknek véleményük van róla, akik nem hűségesek, akik nem engedelmeskednek neki, akik veszélyt jelentenek a pozíciójára, akik közömbösek vele szemben, akik nem veszik komolyan, akik nem adják át neki a tiszteletbeli helyet, és akik nem hagyják, hogy étkezésekkor elsőként egyen. Ez bajt okoz ezeknek az embereknek. Mit tesz az antikrisztus az ilyen emberekkel? Vannak olyan alattomos antikrisztusok, akik nem fedik fel azonnal az igazi arcukat. Várják az alkalmat, hogy elbánjanak veled. Ha ez nem megy, akkor durva fenyegetésekhez folyamodnak, hogy éreztessék, hogy az életed a kezükben van. Hogy hívőként üdvözülhetsz-e, hogy elérheted-e a véget, hogy a gyülekezetben maradhatsz-e – mindez az ő kezükben van, és csak egy szavukba

kerül. Az övük az utolsó szó. Ha nem hallgatsz rájuk, nem engedelmeskedsz az irányításuknak, nem veszed őket komolyan, és továbbra is megpróbálsz jelenteni a problémáikat, akkor szenvedni fogsz. Elkezdik majd tervezgetni, hogyan gyötörjenek. Hogyan tekint az antikrisztus azoknak a testvéreknek a viselkedésére, akik jelentik a problémáit a Fennvalónak? (Pletykálkodásként.) Pontosan, nem úgy tekint rá, mint egy helyzetjelentésre; úgy tekint rá, mint pletykálkodásra. Mit jelent a pletykálkodás? Azt jelenti, hogy mindenféle igazsággal ellentétes tettet és minden gonosz cselekedetét jelentik a Fennvalónak, illetve beszámolnak a Fennvalónak azokról a dolgairól, amelyek mások számára ismeretlenek. Ezt ő pletykálkodásnak tekinti. Amint felfedezi, hogy valaki pletykálkodik, gyötörnie kell az illetőt. Néhány zavaros fejű és gerinctelen ember megijed az antikrisztus fenyegetéseitől, zsarnoki és aljas módszereitől. Amikor az antikrisztus megkérdezi, hogy ki áll kapcsolatban a Fennvalóval, még mielőtt eljutna hozzájuk, gyorsan egyértelművé teszik: „Nem én vagyok az.” Az antikrisztus megkérdezi: „Akkor honnan tud a fennvaló erről az ügyről?” Elgondolkodnak ezen, majd azt mondják: „Én sem tudom.” Az antikrisztus olyannyira gyöttri őket, hogy állandó rettegésben élnek, mindig idegeskedve, attól félve, hogy az antikrisztus esetleg kizárja őket a gyülekezetből. Olyannyira szoronganak és félnek, hogy még a napot is nehezükre esik átvészelni. Vajon akkor is ennyire félnének, ha az antikrisztus nem fenyegette volna így őket? Nem, nem félnének. Továbbá, hisznek-e igazán Istenben? Nem, nem hisznek. Gerinctelenek és zavaros fejűek. Amikor találkoznak az antikrisztussal, meghunyászkodnak. Nem hisznek igazán Istenben, de készségesen engednek az antikrisztusnak, készen arra, hogy teljesítsék a parancsait. Ők természetüknél fogva a Sátán szolgálói.

Milyen egyéb praktikákat használnak még az antikrisztusok, hogy fenyegezzék az embereket? Egyes antikrisztusok jól értenek bizonyos helyes és vonzó doktrínák kimondásához, hogy meggyőzzék és korlátozzanak téged. Azt mondják: „Nem szereted az igazságot? Ha szereted az igazságot, akkor hallgatnod kell rám, mert én vagyok a vezető. Minden, amit mondok, összhangban van az igazsággal. Engedelmeskedned kell mindannak, amit mondok; ha azt mondom, hogy menj keletre, akkor nem szabad nyugatra menned. Ha mondok valamit, nem szabad jobban meggondolnod; nem szabad semmilyen véleményt alkotnod, vagy vakon beavatkoznod. Amit én mondok, az az igazság.” Ha nem hallgatsz rájuk, lehet, hogy gyűlölni fognak vagy elítélnek. Miféle elítélés ez? Azt mondják majd: „Nem igazán vagy olyasvalaki, aki szereti az igazságot; ha valóban szereted az igazságot, akkor vezetőként az én szavaim helyesek – miért nem hallgatsz rájuk?” Az antikrisztusok arra használják ezeket a látszólag helyes elméleteket és doktrínákat, hogy irányítsanak és korlátozzanak téged. Továbbá, egyes antikrisztusok ráveszik az embereket, hogy gondoskodjanak a személyes ügyeikről, mondván: „Most, hogy vezető vagyok, nincs időm bizonyos személyes ügyekre. Különben is, vezető vagyok, és az én ügyeim isten házában vannak. Isten házában vannak egyben az én ügyeim is. Már nem tudjuk azokat olyan világosan megkülönböztetni. Ezért nektek is osztoznotok kell az otthoni ügyeim terheiben, mint például a gyermekekről való

gondoskodás, a földművelés, a zöldségárusítás vagy a házépítés, és olyasmikben is, hogy például nincs elég pénz otthon. Ezek korábban az én kötelességeim voltak, de most, hogy vezető lettem, a ti kötelességeiteké váltak – osztoznotok kell a terhen. Különbözően állandóan az otthoni dolgaim miatt fogok aggódni, elvonják a figyelmemet, akkor vajon lehetek-e még hatékony vezető?” Minél többet mondják, annál szégyentelenebbé válnak. Ennek hallatán egyesek azt gondolják: „Nem tudtuk, hogy törődnünk kell a szíveddel – valóban szívtelenek voltunk! Nem kell mondanod semmit, mostantól kezdve minden házimunkádat mi intézzük.” Milyen kellemesen hangzó nevet adnak ezek az antikrisztusok a saját otthoni teendőiknek és a mindennapi életük dolgainak? „Az emberek kötelességének” nevezik ezeket, vagyis a saját családjukért, a háztartásukban élő fiatalok és idősek szolgálataért és a magánéletük ügyeinek intézéséért dolgoztatják az embereket, és Isten házának ügyeivé változtatják azokat. Mivel ezek most már Isten házának ügyei, mindenkinek méltányosan hozzá kell járulnia, és ha a vezető azt akarja, hogy megtegyél valamit, akkor az a te kötelességeddé válik. Hát nem hangzik helyesnek ez? Az ítélőképesség nélküli emberek azt gondolhatják, hogy helyes. Úgy vélik, hogy mivel a vezető túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy a saját otthoni ügyeit intézze, ők maguk pedig gyenge képességűek, és nem tudnak semmilyen kötelességet végezni, csak a vezetőnek segíthetnek néhány házimunkát elvállalva. Ezért valahányszor ráérnek, a vezető házában dolgoznak, különböző feladatokban segítve neki. Vajon a kötelességük végzésének tekinthető ez? Csak úgy lehet erre tekinteni, mint az emberek lelkes segítségére. Ha nehézségekkel szembesül azoknak a családjával, akik valóban feláldozzák magukat Istenért, akik követik Isten akaratát, akkor a gyülekezet gondoskodik arról, hogy segítse őket, és intézze az otthoni ügyeiket. Ilyen esetekben ez bizonyos mértékig kötelesség-végrehajtásnak tekinthető. Most már érthető? Az antikrisztus, aki azzal van elfoglalva, hogy félrevezesse és irányítsa a gyülekezetbeli embereket, megszervezi a testvérek számára a saját házimunkáját, azt állítva, hogy ez is a kötelességük végzése. Egyes testvérek, mivel nem értik meg az igazságot, félre vannak vezetve, és készségesen vállalják ezeket a feladatokat, boldognak érzik magukat, hogy ezt tehetik. Sőt, végül úgy érzik, hogy tartoznak a vezetőnek, azt gondolva: „A vezető összetörte a szívét, és elkoptatta a száját értünk. Annyira méltatlanok vagyunk. Annyi munkát végeztünk, mégis hogyan lehetséges, hogy még mindig nem értünk meg semmilyen igazságot?” Ha egész nap azzal vagy elfoglalva, hogy a vezetőnek dolgozol, és elhanyagolod az összejöveteleken való részvételt, illetve a prédikációk hallgatását, akkor vajon fel tudod fogni az igazságot? Ez teljességgel lehetetlen. Ez halálíg tartó behízselés! Ez az antikrisztus után való futás, és görbe útra tévedés. Az antikrisztus gyakran használ látszólag helyes kijelentéseket, becsomagolja és helyes beszéddé dolgozza át őket, tévesen elhítelve az emberekkel, hogy ezek a szavak valóban az igazság, olyasmik, amit követniük és gyakorolniuk kellene, és hogy el kellene fogadniuk ezeket a szavakat. Így az embereknek nem kell felismerniük, hogy amit a vezető tesz, az helyes-e vagy helytelen, vagy hogy amit követnek, az helyes-e vagy helytelen. Hát

nem ez a helyzet? Ezt hívják félrevezetésnek, és ez egyben az emberek fenyegetése is. Az antikrisztus ezeket a látszólag helyes elméleteket és kijelentéseket arra használja, hogy irányítsa ezeket az embereket. Milyen mértékben irányítja őket? Ezek az emberek készségesen megerőltetik magukat érte, halálra dolgozzák magukat érte, és minden személyes ügyét intézik. Inkább kihagyják az összejöveteleket, elhanyagolják a saját kötelességeiket, hátrahagyják a saját feladataikat, és feláldozzák a lelki csendességre, az összejövetelre, valamint Isten szavainak evésére és ivására szánt idejüket, csupán azért, hogy szolgálatot végezzenek, és teljes időben halálra dolgozzák magukat az antikrisztusért. Miért képesek így halálra dolgozni magukat? Ennek megvan az oka. Mi az oka? Az, hogy az antikrisztus céltudatosan mondja azt nekik: „Ha még ezeket az ügyeket sem tudod megfelelően kezelni, akkor milyen kötelességet tudsz végezni? Ha nem tudod végezni a kötelességedet, akkor vajon még mindig tagja vagy Isten házának? Rendben, akkor nem foglak vezetni téged. Ha nem vezetlek, akkor nem leszel Isten házának tagja. Mivel engem választottatok vezetőnek, én vagyok ennek a gyülekezetnek a kapuja. Bárki, aki be akar lépni a gyülekezetbe, az én jóváhagyással kell, hogy rendelkezzen. Senki sem léphet be a beleegyezésem nélkül. Még ha a gyülekezet takarít is ki valakit, ahhoz is szükség van az én jóváhagyásomra, mielőtt az illető távozhatna. Tehát az általam rátok bízott munkából és a nektek átadott feladatokból áll a ti kötelességetek. Ha nem végzitek el ezt a kötelességet, akkor Isten szavaiban meg van írva, hogy aki nem végez kötelességet, annak nem lesz esélye az üdvösségre, és nem számláltatik majd Isten házához!” Hát nem fenyegetés ez? (De igen, az.) Milyen módszert használ az emberek fenyegetésére? (Helyes szavakat.) Ez az emberek helyes szavakkal való fenyegetése, olyan szavakkal, amelyek látszólag összhangban vannak az igazsággal – ez az alma és a körte összekeverése. Az antikrisztus a kötelesség végzését ürügyként használja személyes céljai eléréséhez. De vajon tényleg kötelesség végzése az, ha valaki nekik tesz meg dolgokat? Kiforgatják, hogy úgy tűnjön, mintha olyan kötelesség lenne, amelyet az embereknek végezniük kell, majd a kötelesség végzésének az alapelvét és normáit használják fel arra, hogy megköveteljék a testvérektől, hogy halálra dolgozzák magukat értük. Sőt, azzal fenyegetőznek, hogy ha nem dolgozzák magukat halálra értük, akkor nem lesz esélyük az üdvösségre, kitakarítják őket a gyülekezetből, és ki lesznek zárva Isten házából. Amikor ezek az ostoba, ítélőképesség nélküli emberek meghallják, hogy milyen súlyosak a következmények, gyorsan magukra vállalják a vezető háztartásának összes házimunkáját, valamint az ő mindennapi ügyeit, és megkönnyebbülnek, amint végeztek. Önmagukkal elégedetten még azt is gondolják: „Most már megfelelően végeztem a kötelességemet. Egyáltalán nem voltam lusta, és figyelembe vettem a vezető akaratát. Mindent megtettem, amire a vezető utasított, és elintéztem a vezető összes házimunkáját. Ezt jelenti az Istenre való odafigyelés! A vezető elégedett, és Isten is elégedett. Most már van reményem az üdvösségre!” Vajon ezt reménynek hívják? Hát nem az antikrisztus rabszolgáivá váltak? Nem tévútra vezette őket az antikrisztus? Milyen szerepet játszik itt az antikrisztus? Nem úgy viselkedik-e,

mint egy emberrabló? Elvetemült beállítottságú, az elvetemültség pedig természetesen sokkal súlyosabb, mint a csalárdság. Így pontosan tudja, hogy mit mondjon, és milyen elméleteket használjon fel ahhoz, hogy korlátozza az embereket, megvalósítsa rejtett céljait, megnyerje az emberek szívét, valamint irányítsa a viselkedésüket és a gondolataikat. Nagyon is tisztában van mindezzel. Ezért alaposan átgondoltak és hosszasan előre megfontoltak azok a célok, amelyeket az antikrisztus minden szavával és tetteivel elérni kíván. Semmiképpen sem arról van szó, hogy véletlenül mond vagy tesz valamit, és aztán meglepetésszerű eredményt ér el – ez egyáltalán nem így van. Az antikrisztus tehát amellest, hogy szavaival félrevezeti, bizonyos ékesszólással fenyegeti és kényszeríti is azokat, akik készségesen szolgálatot végeznek és halálra dolgozzák magukat érte. Lehet, hogy készségesen teszik ezeket a dolgokat az antikrisztusért, de vajon nincs valami probléma ezzel a „készségességgel”? Nem kellene idézőjelbe tenni? (De igen.) Ez egyáltalán nem igazi kötelességvégzés, hanem inkább annak a következménye, hogy egy bizonyos elmélet, egy bizonyos helyes és kellemesen hangzó érvelés vagy ékesszólás félrevezeti az embereket. Mivel nyugtalankodnak amiatt, hogy nem lesznek képesek végezni a kötelességüket, hogy ki lesznek zárva, és nem fognak üdvözülni, készségesen elfogadják az antikrisztus által számukra kijelölt feladatokat, sőt, azt hiszik, hogy Istenért végzik a kötelességüket. Milyen zavaros fejűek lettek!

Az antikrisztusok fenyegetései lehetővé teszik az emberek számára, hogy tisztán meglássák azok valódi arcát. Ti bocsátkoztok-e ilyen fenyegetésekbe? Van különbség a fenyegetés és a figyelmeztetés, illetve a tanács között? (Van.) Fel tudjátok-e ismerni ezt, vagy sem? Hol a különbség? Találjátok meg ezt a különbséget, és meg fogjátok érteni, illetve képesek lesztek felismerni. (A szándékok különböznek.) A szándékok és az indítékok minden bizonnyal különböznek. Nos, pontosan hol is van a különbség? Mi a fenyegetés? A fenyegetés olyan szavakat tartalmaz, amelyek jól és helyesen hangzanak, és amelyek hallatán az emberek nem érzik magukat túlságosan zaklatottnak, de amelyeknek célja a személyes haszon. Másrészt mi a célja a tanácsnak és a figyelmeztetésnek? Az, hogy segítsen az embereknek, hogy megelőzze esetükben a hibák elkövetését, az útról való letérést vagy a kerülőútra menetelt, illetve a félrevezetésüket, és hogy segítsen nekik csökkenteni vagy megelőzni a veszteségeket. A cél nem a személyes haszon, hanem pusztán mások segítése. Hát nem ez a különbség? (De igen.) Ilyen szempontból meg kell tanulnotok megkülönböztetni. Csak mert beszéltünk már az antikrisztusok azon megnyilvánulásáról, hogy fenyegetik az embereket, nem jelenti azt, hogy miközben másokkal beszélgettek, nem meritek figyelmeztetni őket, ha szükséges. Ha figyelmeztetésre van szükség, akkor azt ki kell mondani. A figyelmeztetések és a tanácsok nem azonosak a fenyegetésekkel. A figyelmeztetések célja valóban az, hogy segítsék az embereket, hogy megfelelően tudják végezni a kötelességeiket, és biztosítsák, hogy Isten házában munkája ne kerüljön veszélybe. A céljuk jogos. A fenyegetésnek viszont jogtalan és rejtett célja van – személyes ambíciókat és önző vágyakat tartalmaz. Amikor például az antikrisztus rávesz másokat,

hogya a saját házimunkáját végezzék, mi az önző vágya? Egyszerűen csak élvezni akarja a státuszból fakadó előnyöket, rávéve másokat a piszkos és fárasztó munka elvégzésére, miközben ő maga semmit sem tesz. Sőt, aztán valakinek napi háromszor kell ételt felszolgálnia neki. Úgy gondolja, hogy most, hogy pozícióval rendelkezik, kezdődhet az élvezet. Azonban indokolatlan egyenesen megmondani az embereknek, hogy neki dolgozzanak, ezért az antikrisztus kitalál egy sor kifogást, mondván: „Most, hogy vezető vagyok, nagyon el vagyok foglalva a kötelességeimmel. Ha van terhetek és emberi mivoltotok, akkor meg kellene tanulnotok együttműködni. Mit tehettek? Csak annyit tehettek, hogy megerőltetitek magatokat, nem igaz? Senki nincs, aki otthon a zöldségeskertemben dolgozzon, és ti sem segítetek! Ha segítetek, az azt bizonyítja, hogy jószívuék vagytok, és valóban a kötelességeket végzitek azzal, hogy segítetek nekem a munkában. Én vagyok a vezetőtök – az én dolgom nem a ti dolgotok is? A ti dolgotok nem olyasmi-e, amit nektek kellene végeznetek, amit pedig nektek kellene végeznetek, az a ti kötelességeitek, nemde?” Amikor ilyen nagy felelősséget raknak a válladra, és elgondolkodsz azon, hogy van értelme annak, amit a vezető mond, akkor mész és elvégzed a munkát helyette. Hát nem bedőltél egy átverésnek? Az antikrisztusnak megvannak a saját céljai, és mielőtt el tudná érni ezeket a célokat, megfelelő kifogásokat és elméleteket kell találnia, hogy megteremtsen egy ürügyet. Majd azok, akik elfogadják ezeket az elméleteket, elmennek hozzá dolgozni, ő eléri a célját, és aztán élvezheti a státuszból származó előnyöket. Nem olyasvalaki ő, aki a gyülekezetből él? (De igen.) Pontosan erről van szó. Lusta és nem hajlandó dolgozni, a testi kényelemre és a státuszból származó előnyökre áhítozik. Játsszik a hatalommal, és ha nem talál megfelelő szavakat, akkor Isten szavaiból és az általa megértett doktrínából ragad ki észszerű és könnyebben elfogadható frázisokat. Arra használja ezeket a szavakat, hogy félrevezesse és korlátozza azokat, akik nem fogják fel az igazságot és ostobák. Ezzel megvalósítja rejtett céljait, rávéve az embereket arra, hogy készségesen elfogadják a manipulációját. Egyesek még azt is gondolják, hogy ha nem szívlelik meg a vezető szavait, vagy nem jól hajtják végre a vezetőjük által kijelölt feladatokat, akkor nem végezték megfelelően a kötelességüket. Úgy érzik, hogy tartoznak Istennek, és még könnyeket is hullatnak. Hát nem a zavaros fejűség mélységes szintje ez? Annyira zavaros fejűek, hogy az már felháborító.

Az antikrisztusok gyakran beszélnek fenyegetően, hogy elérjék a céljaikat, néha azonban a fenyegetéseik helyes szavak formájában és szelíden hangzanak, mint egy kígyó, amely lassan tekeredik köréd – amint köréd tekeredett, készen áll arra, hogy az életedet követelje. Máskor a fenyegetéseik nem szelídek, hanem durvák és ádázak, mint amikor a farkas meglát egy bárányt, és felfedi ádáz arcát. A szándékuk az, hogy azt mondják az embereknek: „Ha nem hallgatsz rám, megkapod a magadét, ha pedig következmények merülnek fel, magad viseled majd a felelősséget!” Melyek azok a tipikus ütőkártyák, amelyeket az antikrisztusok a fenyegetéseikben felhasználnak? Az emberek rendeltetési helye, kötelessége, sőt, még a gyülekezetbeli pozíciója és az

onnan való távozása vagy ottmaradása is. Az antikrisztusok ezeket a taktikákat, és persze még másokat is alkalmaznak az egyének fenyegetésére. A stratégiáik azonban általában e két kategóriába sorolhatók: van, amikor kellemes szavakkal hízelegnek neked, máskor pedig erőszakosan és rosszindulatúan rád rontanak. Mi a célja az antikrisztusok fenyegetéseinek? Legelsősorban azt akarják, hogy az emberek hallgassanak rájuk. Az a céljuk, hogy másokból hasznot húzzanak, élvezzék a státusz előnyeit, és dúskáljanak az ezzel járó különféle mellékjövedelmekben és élvezetekben. Másodsorban, nem akarják, hogy bárki is felfedje a dolgok valós állapotát, vagy megkérdőjelezze a pozíciójukat. Nem tűrik, hogy az emberek bármi olyat tegyenek, ami veszélyezteti a pozíciójukat. Ha például egyesek jelenteni akarják a helyzetüket a fejeseknek, vagy ha némelyek felismerik őket és szövetkezni akarnak a testvérekkel, hogy elutasítsák és eltávolítsák őket a tisztségükből, akkor az antikrisztusok fenyegető taktikákhoz folyamodnak. A fenyegetőzés célja egyrészt az, hogy élvezzék a pozíciójukkal járó számos előnyt, másrészt pedig az, hogy biztosítsák a pozíciójukat. Az antikrisztusoknak pontosan ez a két céljuk van az emberek fenyegetésével – mindkettő a pozíció körül forog. Honnan származnak ezek a különféle előnyök? Ezek is a pozíciójukból származnak. Egyes antikrisztusok azt mondják: „Ha nem engedelmeskedtek ebben a dologban, viselni fogjátok a következményeket!” Ha valaki felismeri őket és nem hallgat rájuk, vajon gondolkodnak-e azon, hogyan kezeljék a helyzetet? Nem fognak könnyen beletörődni abba, ami következhet. Amíg egy cseppnyi reményük is van arra, hogy megőrizték a pozíciójukat, addig foggal-körömmel küzdeni fognak érte. A pozíció iránti vágyuk a legtöbb emberén túltesz. Olyan ez, mint amikor a farkas meglát egy bárányt – már azelőtt elkezd csorogni a nyála, hogy enni kezdene. A szemei vadul csillognak, és azt fontolgatja, hogy megeszi; ez az a fajta sóvárgás, ami benne van. Hát nem ez a természete? (De igen.) Az antikrisztusok sóvárgása a pozícióra olyan, mint a farkas sóvárgása a bárányra, a rosszindulatú természetükben rejlő szükséglet. Ezért a mások felé irányuló fenyegetéseik nem mellőzhetők.

IV. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok hogyan irányítják az embereket

Az emberek irányítása az antikrisztusok által alkalmazott egyik taktika. Hogyan irányítják az embereket? Az antikrisztusoknak nem csak egy, hanem több módszerük is van az emberek irányítására. Tapasztaltatók már ezt? Lehet, hogy egyesek soha nem szolgáltak vezetőként, de dédelgetik azt a vágyat, hogy másokat irányítsanak – ez egy antikrisztus ismérve. Életkoruktól, tartózkodási helyüktől és körülményeiktől függetlenül irányítani akarják az embereket. Azt akarják, hogy még az étkezéssel, a munkával kapcsolatos kérdésekben, vagy különböző szakterületeken, illetve szakmai kérdésekben is rájuk hallgassanak, és nem tolerálnak senkit, aki nem így tesz. Még a gyülekezeten belül sem tudják kordában tartani a hatalomvágyukat. Felelősségük és kötelezettségük teljesítésének tekintik ezt, úgy gondolják, hogy csak teszik a dolgok rájuk eső részét, anélkül, hogy felismernék, hogy ez az ő ambíciójuk és vágyuk, hogy ez az ő romlott

beállítottságuk. Hogyan irányítja tehát egy antikrisztus az embereket? Például amikor megválasztják vezetőnek, már az első napon elkezd gondolkodni: „Ezeknek az embereknek nincsenek rendszeres étkezési szokásaik és napi rutinjaik; rengeteg a tennivaló. Vezetőnek lenni nagy felelősséggel jár – ez egy súlyos teher!” Az antikrisztus az egész napot a szobájába bezárkózva tölti, és két-három oldalnyi anyagot is összeállít. Mit tartalmaz ez az anyag? Először is szó van az étkezésről. Az étkezéseknek meghatározott időben, meghatározott helyen, meghatározott mennyiségű ételt elfogyasztva kell történnie. Reggeli 6:30-kor, ebéd 12:30-kor, vacsora 18:30-kor – az étkezések e három időpontban történnek, egy perccel sem korábban vagy később. A körülményektől függetlenül pontosaknak kell lennetek, még akkor is, ha esik az eső vagy vihar támad, ha pedig megszegitek ezeket a szabályokat, akkor nem kaptok ételt. Aztán ott van a napi rutin kérdése, ami nagyon fontos. Minden reggel 6:00-kor ki kell kelnetek az ágyból, függetlenül attól, hogy előző este milyen későn aludtatok el. Ebéd után 13:00-kor pihennetek kell egyet, és minden este pontosan 22:00-kor el kell aludnotok. Ha befejezik az étkezésre és a napi rutinra vonatkozó szabályok felállítását, még mindig sok más konkrét előírás marad. Például, hogy a kijelölt helyeken kell étkezni, és evés közben nem szabad zajongani. Mindenkinek meghatározott ruházatot kell viselnie, és így tovább. Ezek a szabályok hihetetlenül részletesek, még részletesebbek, mint Isten házának adminisztratív rendeletei. Ezeknek a napi aprólékos részleteknek semmi közük az igazsághoz. Amennyiben az ember mindennapi élete és étkezési szokásai strukturáltak és megfelelőek, valamint nem ártalmasak az egészségre, elegendő ezt az alapvetet követni. Nincs szükség ilyen részletes előírásokra. Akkor miért állít fel az antikrisztus ilyen részletes szabályokat? Azt mondja: „Nem tesz jót az embereknek, ha irányítás nélkül maradnak. Isten szavaiban soha nem esik említés ezekről a dolgokról, e konkrét részletek nélkül pedig az életünk fegyelmezetlen, strukturálatlan és minden emberi hasonlatosságot nélkülöző lesz. Most, hogy én vagyok a vezető, mindannyiótokat helyre lehet hozni. Nem vagytok többé kóbor bárányok; van valaki, aki gondoskodik rólatok.” A mindennapi élet lényeges és jelentéktelen dolgai, amilyen a ruházat, az élelem, a lakhatás és a közlekedés, mind-mind aprólékosan szabályozásra kerültek. Majd megoszt veled egy „titkot”, mondván: „Isten szavai soha nem említették a mindennapi élet ezen konkrét részleteit. Csak azért, mert isten nem beszélt erről, nem jelenti azt, hogy nem kellene tudnunk róla. Nekünk, embereknek át kell vállalnunk a mindezekkel a részletes ügyekkel kapcsolatos munkát, amelyekről isten soha nem beszélt.” Isten szavain kívüli, látszólag részletes és egyértelmű kifejezésekkel világosan meghatározott szabályokat és előírásokat fogalmaz meg, hogy helyettesítse az igazságot, és másokat vezessen. Miután ezeket a konkrét és világosan meghatározott előírásokat kiadta, elvárja az emberektől az úgynevezett szabályai betartását. Ha valaki nem tartja be, megszegi, figyelmen kívül hagyja vagy megsérti ezeket a szabályokat, azt az antikrisztus megmettse. Miután megmettette, megbizonyosodik arról, hogy az illető elfogadja ezeket a szabályokat, és Istentől érkezőként fogadja el azokat. Ezeket a dolgokat arra

használja, hogy az igazságot helyettesítse, és az embereket vezesse, így milyen utat választanak majd ezek az emberek? Csak előírásokat és rituálékat fognak betartani, pusztán a formáságokat követik. Ilyen vezetés alatt az emberek a saját elképzeléseik alapján tévesen azt hihetik: „Ha be tudom tartani a külső előírásokat és formáságokat, ha be tudom tartani a felkelés, alvás és étkezés menetrendjét, az vajon nem azt jelenti, hogy gyakorlom az igazságot? Akkor vajon nem fogok üdvözülni?” Tényleg ilyen egyszerű az üdvösség? Ilyen könnyen el lehet nyerni az igazságot? Az igazság csak az emberi viselkedésre vonatkozik? Nem, nem csak arra. Hogyan kezeli az antikrisztus az emberek beállítottságában, az igazság megértésében és az igazság gyakorlásában bekövetkező változásokat? Úgy kezeli ezeket, mintha egyenértékűek lennének a közrend vagy az ország törvényeinek betartásával. Tévesen még azt is elhitegeti az emberekkel, hogy ezek a szabályok és előírások magasabb rendűek, konkrétabbak és gyakorlatibbak, mint Isten szavai. Valójában arra használja ezeket a dolgokat, hogy félrevezesse és irányítsa az embereket, szigorúan ellenőrizve a viselkedésüket. Nem az igazsággal oldja meg a problémákat, és nem is arra buzdítja az embereket, hogy az igazságalapelvek szerint éljenek, cselekedjenek és végezzék a kötelességeiket. Ehelyett mesterségesen megfogalmaz egy sor szabályt, előírást és rendszert, amelyet az embereknek követniük kell. Vajon mi a célja? Azt akarja, hogy az emberek csatlakozzanak hozzá, hogy okosnak tartsák őt, és engedelmeskedjenek a vezetésének azáltal, hogy gyakorolják és követik ezeket a szabályokat és előírásokat. Így eléri a célját. Arra törekszik, hogy az emberek viselkedésének korlátozásával és szabványosításával elérje azt a célját, hogy mindenkivel kapcsolatban mindent irányítson. Az is lehet, hogy ami a cselekvése indítékait illeti, nem feltétlenül a státuszra való egyértelmű törekvés a célja, a végső következmény azonban az, hogy irányítja az embereket, azok pedig teljes mértékben az általa felállított szabályok és előírások szerint élnek és cselekednek. Ilyen helyzetben vajon van még helye a szívükben az igazságnak? Nincs. Az antikrisztusoknak nincs lelki megértésük, és nem értik meg az igazságot. Ha velük együtt éled a gyülekezeti életed, akkor ma azt fogják mondani, hogy ezt tedd, holnap meg azt, alapjában véve képtelenek az igazságalapelvekről beszélni. Ehelyett csupán felállítanak számodra egy csomó követendő előírást. Lehet, hogy teljesen kimerültél attól, hogy ezeket követed, a követésük megtagadása azonban nem opció. Nem fogják hagyni, hogy szabadon cselekedj. Ez az egyik módja annak, ahogyan az antikrisztusok irányítják az embereket.

Elsősorban mit irányít az emberekben egy antikrisztus? (A gondolataikat.) Így van; elsősorban az emberek gondolatait irányítja. Nem csak arról van szó, hogy irányítja, mit mondanak és mit tesznek. Az igazságról való beszélgetés ürügyén üres elméleteket és ügyes szofisztikát használ, hogy félrevezessen téged, azzal a céllal, hogy irányítsa a gondolataidat és rávegyen, hogy engedelmeskedj neki és kövesd az ő vezetését. Ezt jelenti az emberek félrevezetése és irányítása. Ha nem követed az utasításait, lehet, hogy úgy érzed, mintha az igazság ellenében cselekednél, sőt, lehet, hogy úgy érzed,

hogy a lekötelezettje vagy, vagy mintha nem tudnál szembenézni vele. Ez annak a jele, hogy már az irányítása alatt állsz. Ha viszont nem gyakorlod az igazságot, illetve nem veted alá magad Istennek, akkor vajon érzed a szívedben, hogy adósa vagy Istennek? Ha nem érzed, akkor nincs lelkiismereted és emberi mivoltod. Ha az igazság gyakorlása helyett képes vagy az antikrisztusnak engedelmeskedni anélkül, hogy nyugtalanságot éreznél a szívedben vagy büntudatod lenne, az azt jelenti, hogy az irányítása alatt állsz. Az antikrisztus irányításának legáltalánosabb jelensége, hogy a hatáskörén belül egyedül övé az utolsó szó. Ha nincs jelen, senki sem mer döntéseket hozni vagy egy ügyet lerendezni. Nélküle a többiek olyanokká válnak, akár az elveszett gyermekek, akik nem tudják, hogyan imádkozzanak, keressenek vagy tanácskozzanak egymással, és úgy viselkednek, mint a bábok vagy a halottak. Itt nem fogjuk részletezni, hogy gyakran az antikrisztusok mit mondanak, hogy félrevezessék és irányítsák az embereket. Bizonyára sok kijelentés és taktika van, amelyet alkalmaznak, és az ebből eredő következményeket láthatjuk azokon, akiket félrevezetnek. Hadd mondjak egy példát. Van néhány átlagos képességű, nem túl rossz ember, akik hűségesen végzik a kötelességüket, és ritkán negatívak. Miután azonban egy ideig együtt dolgoznak az antikrisztussal, hogy végezzék a kötelességüket, függővé válnak tőle. Inkább mindenben az antikrisztus vezetését követik, és ő lesz a legfőbb támaszuk. Amint elszakadnak ettől az antikrisztustól, mindenben eredménytelenné válnak, amit csak tesznek. Ha az antikrisztus nincs jelen, nem haladnak a kötelességük végrehajtásában, és amikor problémával szembesülnek, még akkor sem képesek beszélgetés által eredményeket elérni. Csak arra várnak, hogy visszatérjen az antikrisztus, és megoldja helyettük. Valójában ezek az emberek eredetileg, mielőtt az antikrisztus irányította volna őket, képességüknek, intellektusuknak, tapasztalatuknak és hátterüknek köszönhetően képesek voltak kezelni az ilyen dolgokat, de amióta az antikrisztus irányítja őket, nélküle már senki sem mer döntéseket hozni vagy világos megoldásokat kínálni a dolgok kezelésére. Olyan, mintha a gondolataik be lennének zárva, és a félig vegetatív állapotban lévő emberekhez hasonló jellemzőkkel bírnak. Mit tett az antikrisztus, aki ezeket az embereket irányítja, hogy ilyen viselkedésre készítette őket? Bizonyára kellett, hogy legyen néhány egyértelmű mondat vagy kijelentés, amely engedelmességre bírta őket a szívükben és az elméjükben. Ugyanakkor kellett, hogy legyenek bizonyos kijelentések, nézetek vagy cselekedetek is, amelyekkel ezek az emberek egyetértettek. Az antikrisztusok azonban egyáltalán nincsenek birtokában az igazságvalóságnak. A kijelentéseik és a nézeteik, még ha helyesek is, az emberek félrevezetésére szolgálnak, és nem képviselnek semmilyen igazságvalóságot. Egyesek csodálják az antikrisztusokat, mert valóban rendelkeznek bizonyos adottságokkal és tehetségekkel. Ezek a tulajdonságok azonban nem jelentik azt, hogy rendelkeznek az igazságvalósággal. Azok, akik az antikrisztusokat imádják, azért teszik ezt, mert nincsenek birtokában az igazságnak, és nem tudják megkülönböztetni az embereket, ezért képesek imádni az antikrisztusokat, sőt még néhány híres és nagy spirituális személyiséget is. Lehet, hogy egyeseket félrevezetnek az

antikrisztusok, de csak átmenetileg, és amint rájönnek, hogy az antikrisztusok csak szellemi elméletekről tudnak beszélni, de nem gyakorolják az igazságot, hogy semmit sem tettek a gyülekezet munkájának védelmében, és valóban képmutató farizeusok, el fogják utasítani és gyűlölni fogják őket. Nagyon sok példa van arra, hogy az antikrisztusok arra használják az adottságaikat és ékesszólásukat, hogy félrevezessék azokat, akik nem értik az igazságot. Például, ha egy észszerű javaslatot teszel, mindenkinek mellé kellene állnia, és folytatnotok kellene arról a beszélgetést, ez a helyes út, a kötelesség iránti hűség és felelősség bizonyítéka, az antikrisztus azonban szíve mélyén azt gondolja: „Hogyhogy nem nekem jutott eszembe elsőként ez a javaslat?” Mélyen legbelül elismeri, hogy a javaslat helyes, de vajon el tudja fogadni azt? A természetéből adódóan semmiképpen sem fogja elfogadni a helytálló javaslatodat. Mindent meg fog tenni, hogy elutasítsa azt, majd előáll egy alternatív tervvel, hogy éreztesse veled, hogy a te javaslatod teljességgel kivitelezhetetlen, az ő terve pedig jobb. Azt akarja éreztetni veled, hogy nem tudsz boldogulni nélküle, és hogy mindenki csak vele együtt dolgozva lehet hatékony. Nélküle nem lehet jól dolgozni, mindenki értéktelenné válik, és senki nem tud semmit sem elvégezni. Az antikrisztus stratégiája az, hogy mindig újszerűnek és egyedinek tűnik, valamint nagyszabású kijelentéseket tesz. Nem számít, hogy mennyire helytállóak valaki másnak a kijelentései, ő elutasítja azokat. Még ha mások javaslatai összhangban is vannak a saját elgondolásaival, ha nem ő javasolta elsőként, akkor soha nem fogja elismerni vagy a magáévá tenni azokat. Ehelyett mindent megtesz, hogy lekicsinyelje, majd a visszájára fordítsa és elítélje, kitaratóan kritizálva azokat, mígnem a javaslattevő úgy érzi, hogy az elgondolásai helytelenek voltak, és beismeri saját tévedését. Csak akkor fogja az antikrisztus végre elengedni ezt. Az antikrisztusok élvezik, hogy másokat lekicsinyelve önmagukat építik, és arra törekszenek, hogy mások imádják és a középpontba helyezték őket. Csak maguknak engedik meg, hogy tündököljenek, míg mások csupán a háttérben húzódhatnak meg. Bármit is mondanak vagy tesznek, az helyes, és bármit is mondanak vagy tesznek mások, az helytelen. Gyakran állnak elő újszerű nézetekkel, hogy a visszájára fordítsák mások nézeteit és cselekedeteit, hibát találva mások javaslataiban, akadályozva és elutasítva azokat. Így a többieknek hallgatniuk kell rájuk, és a terveik szerint kell cselekedniük. Ezeket a módszereket és stratégiákat arra használják, hogy folyamatosan visszautasítsanak téged, támadjanak, és azt éreztessék, hogy inkompetens vagy, így véve rá téged arra, hogy egyre inkább alávesd magad nekik, egyre jobban csodáld, és egyre nagyobb becsben tartsd őket. Így teljesen az irányításuk alá kerülsz. Ez az a folyamat, amely által az antikrisztusok legyőzik és irányítják az embereket.

Egy antikrisztus különböző módszereket használ az emberek félrevezetésére és irányítására; nem egy kacsintás vagy néhány szó az, ami miatt követik őt – ez egyáltalán nem ilyen egyszerű. Akár az emberek irányításáról, akár a hatalom egy aspektusának irányításáról legyen is szó, például személyzeti döntésekről, pénzügyi kérdésekről vagy az utolsó szó kimondásáról, különböző taktikákat fognak alkalmazni, és egyáltalán nem

csak időnként folyamodnak majd ezekhez, hanem állandóan arra fognak törekedni, hogy fitogtassák magukat, és tanúságot tegyenek magukról, mígnem az emberek csodálják és megválasztják őket, és akkor övék lesz a hatalom. Időbe telt, amíg elérték ezt a célt. Egy másik módszer, amelyet az antikrisztus az emberek félrevezetésére és irányítására használ, az az, hogy folyamatosan fitogtatja magát, mindenkivel megismertetve magát, hogy minél többen tudjanak az Isten házához való hozzájárulásáról. Például lehet, hogy azt mondja: „Régebben kitaláltam néhány módszert az evangélium hirdetésére, és ez hatékonyabbá tette az evangélium hirdetését. Ma már más gyülekezetek is alkalmazzák ezeket a módszereket.” Valójában a különböző gyülekezetek elég sok tapasztalatot összegeztek az evangélium hirdetésében, de az antikrisztus folyamatosan dicsekszik a helyes döntéseivel és a teljesítményeivel, közli azokat az emberekkel, hangsúlyozza őket, és bármerre is járjon, addig ismételteti, mígnem mindenki tud róluk. Mi a célja? Az, hogy felépítse a saját imázsát és presztízsét, hogy minél több ember dicséretét, támogatását és csodálatát begyűjtse, és hogy azok mindenért hozzá forduljanak. Hát nem éri el ezzel az antikrisztus azt a célját, hogy félrevezesse és irányítsa az embereket? A legtöbb antikrisztus így cselekszik, magára véve az emberek félrevezetésének, törbe csalásának és irányításának szerepét. Gyülekezettől, az emberek csoportjától vagy munkahelyi környezettől függetlenül valahányszor megjelenik egy antikrisztus, az emberek többsége öntudatlanul is imádni kezdi és felnéz rá. Valahányszor olyan nehézségekbe ütköznek, ahol összezavarodnak, és szükségük van valakire, aki útmutatást nyújt, különösen kritikus helyzetekben, amikor döntést kell hozni, a tehetséges antikrisztus jut majd az eszükbe. Szívük mélyén azt hiszik: „Bárcsak itt lenne, akkor minden rendben lenne. Csak ő tud olyan tanácsokkal és javaslatokkal szolgálni, amelyek segítenek leküzdeni ezt a nehézséget; neki van a legtöbb ötlete és megoldása, a leggazdagabb tapasztalata, és az ő elméje a legfürgébb.” Az, hogy ezek az emberek ilyen mértékben képesek imádni az antikrisztust, nem függ-e össze közvetlenül azzal, ahogyan az hencegni, szerepelni és parádézni szokott? Ha a szavaiban és a tetteiben józanság nyilvánulna meg, ha olyasvalaki lenne, aki lehajtja a fejét és keményen dolgozik, ha keveset beszélne és szorgalmasan dolgozna, soha nem keresné a népszerűséget és nem hencegne, még kevésbé dicsekedne, akkor nem lenne képes félrevezetni az embereket, és elérni azt, hogy értékeljék és csodálják őt. Nos, miért csak ritkán választanak meg vezetőnek és dolgozónak bizonyos embereket, akik viszonylag becsületesek, akik képesek gyakorolni az igazságot és szorgalmasan dolgozni? Azért, mert az emberek többsége nem rendelkezik igazságvalósággal, és nem értenek a megkülönböztetéshez. Az emberek hajlamosak előnyben részesíteni azokat, akik adottságokkal, ékesszólással és hivalkodásra való hajlammal rendelkeznek. Az ilyen embereket különösen irigylik és elismerik, és szívesen kerülnek kapcsolatba velük. Így az antikrisztusok természetesen a többség imádatának és csodálatának tárgyává válnak. Az antikrisztusoknak mindenesetre van egy sor módszerük az emberek irányítására, és nem haboznak időt és energiát fektetni abba, hogy a státuszukat és az

emberek szívében kialakított imázsukat menedzseljék, mindezt azzal a végső céllal, hogy megszerezzék az emberek feletti irányítást. Mit tesz az antikrisztus, mielőtt elérné ezt a célt? Hogyan viszonyul a státuszhoz? Ez nem szokásos vonzalom vagy irigység; ez egy hosszú távú terv, egy tudatos szándék, hogy megszerezze azt. Különös jelentőséget tulajdonít a hatalomnak és a státusznak, úgy véli, hogy a státusz előfeltétel az emberek félrevezetésének és irányításának az eléréséhez. Amint státuszra tesz szert, magától értetődő, hogy annak minden előnyét élvezi. Tehát az antikrisztus azon képessége, hogy félrevezesse és irányítsa az embereket, a szorgalmas menedzsment eredménye. Egyáltalán nem arról van szó, hogy véletlenül jár ezen az úton; minden, amit tesz, céltudatos, előre megfontolt és gondosan kiszámított. Az antikrisztusok számára a hatalom megszerzése és azon céljuk elérése, hogy irányítsák az embereket, a fődj – ez az az eredmény, amelyre a leginkább vágynak. A hatalomra és a státuszra való törekvésük motivált, céltudatos, szándékos és fáradságosan irányított; vagyis amikor beszélnek vagy cselekednek, erős céltudatossággal és szándékkal teszik, és a céljuk különösen meghatározott. Például azzal dicsekednek, hogy bizonyos szintű vezetők vagy dolgozók voltak, hogy az evangélium hirdetésével megnyertek bizonyos számú embert, vagy hogy különböző példaértékű módszereket dolgoztak ki az evangélium hirdetésére; fitogtatják a tapasztalataikat és a képzettségüket. Mire gondolnak, miközben dicsekednek? Mi a mögöttes indítékuk? Nem gondolkodnak-e azon, hogy milyen szavakat használjanak, és hogyan keverjék az igazságot a hamissággal? A szavaik nem véletlenszerűek; mindennek, amit mondanak, célja van, és semmiképpen sem pusztán öndicséretről van szó. A szavaik különösen megfontoltnak és célzottak tűnhetnek, és kifejezetten jó modorról tanúskodnak. Például, ha olyanokkal találkoznak, akik értik az igazságot, a szívük részen áll, nem fognak meggondolatlanul beszélni vagy cselekedni a jelenlétükben, félnek attól, hogy fel fogják ismerni őket. Fegyelmezettebbek lesznek. Ám ha új hívőkkel vagy átlagos hívőkkel van dolguk, akkor alaposan megfontolják, hogy mit mondjanak nekik. Ha vezetőkkel és dolgozókkal van dolguk, akkor elgondolkodnak azon, hogy mit mondjanak ennek a csoportnak. Ha olyanokkal van dolguk, akik megértik a szakmai tudást, akkor meggondolják, hogy mit mondjanak nekik. Különösen körültekintőek a külsőségekben, tudják, hogy kihez milyen szavakkal szóljanak, és hogyan közvetítsék hatékonyan az üzenetüket – mindezekkel nagyon is tisztában vannak. Vagyis az antikrisztusok mindig bizonyos szándékot hordoznak magukban, amikor cselekednek. A szavaik, a cselekedeteik és a viselkedésük, sőt, még a beszéd során választott sajátos megfogalmazásuk is szándékos; nem a romlottság, a csekély érettség, az ostobaság vagy a tudatlanság pillanatnyi feltárulásából cselekednek, nem csak ostobaságokat beszélnek, bárhová is mennek – ez egyáltalán nem így van. A módszereiket, a cselekvési módjukat és a szóhasználatukat vizsgálva az antikrisztusok meglehetősen fondorlatosnak és elvetemültnek tűnnek. A saját státuszuk érdekében és azért, hogy elérjék a céljukat, az emberek irányítását, minden alkalmat megragadnak a kérdésre, minden apróságot kihasználnak, és egyetlen alkalmat sem szalasztanak el.

Mondjátok meg Nekem, az ilyen emberek felfednék-e Előttem ezeket a jellemvonásokat? (Igen.) Miért mondjátok azt, hogy felfednék? (Mert természetlénységük a kérdés.) Vajon egy antikrisztus végső célja a kérdés? Mi a célja a kérdéssel? Státuszt akar szerezni, és arra gondol: „Hát nem tudod, hogy ki vagyok én? Nézd csak meg, miket tettem, én voltam az, aki ezeket a jó dolgokat tette; elég sok mindennel hozzájárultam isten házához. Most, hogy tudod, nem kellene-e fontosabb munkát adnod nekem? Nem kellene-e nagyra becsülnöd engem? Nem kellene-e mindenben rám támaszkodnod, amit csak teszel?” Hát nem előre megfontolta ezt? Az antikrisztusok mindenkit irányítani akarnak, bárki is legyen az. Hogy is mondják más szóval az irányítást? Manipulálás, játszadozás – ők csak uralkodni akarnak rajtad. Például amikor a testvérek megdicsérnek valamit, hogy szép munka volt, az antikrisztus azonnal azt mondja, hogy ő tette azt, hogy mindenki neki mondjon köszönetet. Vajon egy igazán értelmes ember így tenne? Semmiképpen sem. Amikor az antikrisztusok egy kis jót tesznek, azt akarják, hogy mindenki tudjon róla, hogy nagyra becsüljék és dicsérjék őket – ettől elégedettek lesznek. Bármit is tesznek, azzal az emberek bókjaikat és imádatát akarják megszerezni, ezért pedig hajlandóak bármit elviselni. A státusz és a hatalom érdekében az antikrisztusok nem hagynak ki semmilyen alkalmat a kérdésre, még akkor sem, ha az ostobaságnak tűnik, vagy durvák a módszereik, és kiváltják mások megvetését – az ilyen lehetőségeket akkor sem szalasztják el. Hasonlóképpen, minden szükséges eszközt bevetnek, hogy elérjék a céljukat, az emberek irányítását, és semmilyen erőfeszítést nem kímélnek, hogy azt megvalósítsák. Fáradságos erőfeszítéseket tesznek, és törik a fejüket, hogy kidolgozzák a terveiket. Ha valami jót tesznek, azzal folyamatosan büszkélkednek, és mindenhol mutogatják. Ha valaki más tett valami jót, azt irigylik, és mindent elkövetnek, amit csak tudnak, hogy eltulajdonítsák, vagy azt mondják, hogy nekik is részük volt abban, hogy övék legyen az érdem. Egyszóval az antikrisztusoknak megvannak a taktikáik az emberek irányítására. Ez semmiképp nem pillanatnyi csalárdság, és nem is néhány alkalmi cselekedet, hanem sok mindent tesznek és mondanak. A szavaik félrevezetőek, a tetteik félrevezetőek, és a végső céljuk azzal, hogy ezeket mondják és teszik az, hogy irányítsák az embereket.

Mi az antikrisztus célja az emberek irányításával? Az, hogy státuszt és tekintélyt szerezzen a szívükben. Ha már tekintéllyel és státusszal rendelkezik, akkor élvezheti a státuszból származó előnyöket és az ezzel járó különféle juttatásokat. Például kánikula idején, míg mások légkondicionálás nélküli szobákban laknak, ő légkondicionált szobában lakhat. Étkezéskor, míg mások csak egy adag zöldséget és rizst esznek, ő egy kis húst és levest is adhat hozzá. Ha olyan terembe lép be, ahol nincs szabad ülőhely, másoknak a földre kell ülniük, meghagyva egy széket, amely számára van fenntartva. Ez a különleges bánásmód a státuszából fakad, ő pedig élvez dúskálni az ezzel járó előnyökben. Persze ezek a juttatások és élvezetek messze nem elégségesek ahhoz, hogy az ambícióit kielégítsék. Nemcsak a státusza által nyújtott anyagi előnyökre van szüksége, hanem a hiúságra, az elégedettségre és a biztonságérzetre is, amelyet az a belső világába hoz.

Hogyan viselkednek azok, akiket az antikrisztusok félrevezettek, behúztak és irányítottak? Összehasonlítják egymással a státuszukat, hatalmukat, adottságaikat és képességeiket, valamint a családi és társadalmi háttérüket, és azon versengenek, hogy ki áll elő elvetemültebb ötletekkel, és kinek fürgébb az elméje. A vallás antikrisztusai azon is versengenek, hogy ki imádkozik a leghosszabban. Ha egyikük tíz percig imádkozik, a másik húsz percig fog imádkozni, és lehet, hogy az összejövetel alatt semmi mást nem tesznek, mint szüntelenül imádkoznak, akárcsak azok, akik egy buddhista templomban folyamatosan mormolva szavalják a szentírást. Vajon Isten meghallgatja az ilyen imát? Abból ítélve, ahogyan imádkoznak, a Szentlélek nem fog munkálkodni rajtuk. Azt nézik, ki tud a leghosszabban imádkozni, ki tud a leghangosabban imádkozni, akinek a hangja el tudja nyomni a többiekét. Hát nem tiszta örület ez? A tetteik hihetetlenek és észszerűtlenek. Elsősorban ezek a megnyilvánulások figyelhetők meg azoknál, akiket az antikrisztusok félrevezetnek és irányítanak; ha az antikrisztusok vezetik az embereket, annak ez az eredménye. Ezért, ha az antikrisztus félrevezet és irányít téged, akkor fel fogsz nézni rá, követed őt, és mindenben engedelmeskedsz neki. Nem fogsz hallgatni senki másra, még akkor sem, ha Isten az, aki beszél. Ezek lesznek azok a viselkedésformák, amelyeket mutatsz. Ha antikrisztusok irányítják az embereket, az olyan, mintha a Sátán uralkodna felettük. Ha a Sátán irányítása alatt állsz, és ha a szívedben helye van az embernek, és helye van a Sátánnak is, akkor a Szentlélek nem fog munkálkodni rajtad – le fog mondani rólad. Nem szereted-e követni az antikrisztusokat? Nem szeretsz-e felnézni rájuk? Nem szereted-e elfogadni az irányításukat és a manipulációjukat? Akkor át leszel adva nekik. Ha azt hiszed, hogy bármit mondanak is az antikrisztusok, az az igazság, akkor hallgatni tudsz rájuk, követni tudod őket, és át leszel adva nekik. A következményekért azonban neked kell vállalnod a felelősséget. Ha egy napon nem nyered el az üdvösséget, ne Istent tedd felelőssé, és ne is panaszkodj Rá; ennek semmi köze Istenhez. Ez a te saját döntésed, és meg kell fizetned a döntésed árát.

Többé-kevésbé befejeztük az antikrisztusok azon megnyilvánulásairól szóló beszélgetésünket, amelyek irányítják az embereket. Az embereknek meg kell érteniük, hogy mit jelent az, ha irányítják őket. Kívülről úgy tűnhet, hogy egyesek követik Istent, hallgatják a prédikációit, eszik és isszák az Ő szavait, élik a gyülekezeti életet, végzik a kötelességeiket, és nem hagyták el Isten házáat. Akkor miért irányítják őket az antikrisztusok? Elsősorban azért, mert nincsenek birtokában az igazságnak. Először az antikrisztusok félrevezették ezeket az embereket, majd ők különösen hódolni kezdtek azoknak, ami oda vezetett, hogy az antikrisztusok irányítják őket. Mit jelent az, hogy irányítják őket? Azt jelenti, hogy befolyásolják és megkötözik őket. Még ha végzed is a kötelességeidet, amíg az igazságalapelveket keresed a kötelesség végrehajtásában, az antikrisztusok félrevezetnek. Minél inkább igazodnak a kijelentéseik és a nézeteik a saját elképzeléseidhez és képzelődéseidhez, annál inkább helyesnek és az igazsággal összhangban lévőnek tartod azokat, és felhagysz az igazságalapelvek keresésével,

nem vagy hajlandó többé önállóan gondolkodni, a gyakorlásodat pedig nem alapozod többé Isten szavaira. Úgy gondolod, hogy az antikrisztusok nézetei egyáltalán nem tévesek, és teljes szívedből jóváhagyod azokat. Ha már ez a helyzet, akkor, ha valóban Isten szavai szerint gyakorolsz, nyugtalannak és bizonytalannak érzed magad. Úgy érzed, hogy cserben hagyta az antikrisztusokat, és hogy semmiképpen sem viselkedhetsz így. Hát nem kötöznek meg teljesen az antikrisztusok kijelentései és nézetei? Amikor teszed a dolgokat, nem tudod, hogyan ítélj, keress és tarts ki Isten szavai alapján. Nem tudod, hogyan tedd ezt meg, és nem is mered megtenni. Miért nem tudod a mikéntjét, és miért nem mered? Az antikrisztusok még nem szólaltak meg; nem hoztak döntést számodra, nem jutottak következtetésre, és nem mondták el neked a kimenetelt, valamint nem mutattak számodra semmilyen irányt. Ezért nem mersz a saját felfogásod szerint cselekedni, és félsz attól, hogy rossz irányba mész, hogy valami rosszat teszel. Hát nem irányítanak téged? Miért rettegsz mindig annyira? Tényleg nem voltak világosak Isten szavai? Isten szavai nem mondták el neked az alapelveket, és nem mondták meg, mit tegyél? Miért hagyod figyelmen kívül Isten szavait, és miért ragaszkodsz ahhoz, hogy antikrisztusokra hallgass? Az antikrisztusok félrevezetnek és irányítanak téged. Például azt mondtam valakinek, hogy építsen egy falat, és megadtam neki annak magasságát, hosszát és helyét. Aztán jött egy antikrisztus, és azt mondta: „Ennek a falnak a magassága jó, de van itt egy probléma. Ha így építed, vajon össze fog omlani, amikor fúj a szél?” Ezt hallva az illető azt mondta: „Ez jó meglátás, összeomolhat? Isten nem mondta, úgyhogy még nem építem meg.” Amikor később ellenőriztem őt, megkérdeztem: „Miért nem építetted meg a falat? Több nap is eltelt, és még mindig nem épült meg – hát nem halogatsz a dolgokat?” Azt válaszolta, hogy valaki aggályokat fogalmazott meg azzal kapcsolatban, hogy a falat ledönti a szél. Mondtam neki, hogy ha aggódik a szél miatt, használjon támaszként egy oszlopot, és ezt megjegyezte. Később az antikrisztus visszatért, hogy megzavarja, mondván: „Vajon elég egy oszlop? Nem kellene kettőt használnod?” Az illető megfontolta ezt, és arra gondolt, hogy Isten azt mondta, hogy egy oszlopot használjon, nem pedig kettőt, és megint nem tudta, mit tegyen. Miután az antikrisztus ennyire félrevezette és megzavarta, minden korábbi szavam hiábavaló volt, és képtelen volt folytatni ezt a munkát. Vajon ez nem egyenértékű azzal, hogy az antikrisztus irányítja? Kire kellene hallgatnia ebben a kérdésben? (Istenre.) Akkor miért nem hallgat Isten szavaira? Vajon nem akar hallgatni? Akar, de az antikrisztus egyik eretneksége és tévtanítása félrevezette őt. Miután félrevezette, az antikrisztusnak engedelmeskedett, ami egyenértékű azzal, hogy az eltérítette őt. Ha a viselkedését és a gondolatait az antikrisztus köti meg és veri béklyóba, akkor az antikrisztus irányítása alatt áll. Végül soron ez az ember nem végezte el a kötelességét, nem vetette alá magát Istennek, és nem hallgatott az Ő szavaira. Mi okozta ezt a kimenetelt? A tudatlansága okozta, és ez elválaszthatatlan az antikrisztus félrevezetésétől, zavarásától és irányításától. Mit jelent tehát, hogy az antikrisztus így beleavatkozott? Meg akarta mutatni a zsenialitását, és valójában ez az, amit mondott: „Miért hallgattál vakon istenre, amikor

azt mondta, hogy építsd meg itt ezt a falat? Miért vagy ilyen együgyű? Ha ide építed a falat, nem fog-e összeomlani, mihelyt elkezd fújni a szél? Istenre hallgatni nem annyira helyes, mint rám hallgatni; neked rám kell hallgatnod. Ha rám hallgatsz, elégedett leszek, ha azonban istenre hallgatsz, az nem fog tetszeni nekem, és nem leszek elégedett. Nem lesz jó neked, ha istenre hallgatsz – mit jelentene ez rám nézve?” Ezt nem egyenesen mondta; beavatkozott és szándékosan felkavarta a dolgokat. Miután beleártotta magát, a munkát nem lehetett befejezni, ő pedig bölcsnek tűnt, ami boldoggá tette őt. Ha Isten arra utasít valakit, hogy falat építsen, akkor az illetőnek azonnal meg kellene építenie azt, most azonban az eredmény az, hogy a fal nem épült meg. Ki okozta ezt az eredményt? Az antikrisztus okozta – ezt az embert az antikrisztus félrevezette, megzavarta és irányította. Ez hasonló ahhoz, ahogyan a kígyó elcsábította Ádámot és Évát. Isten azt mondta Ádámnak és Évának: „A jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz.” Vajon Istennek ezen szavai az igazság? Ezek az igazság, és nem kell megértened a jelentőségüket; csak hallgatnod kell, és alá kell vetned magad. A helyzettől függetlenül, Isten szava nem változhat, és ha Isten azt akarja, hogy tegyél meg valamit, akkor tedd meg azt. Ne elemezd. Még ha nem is érted, tudnod kell, hogy Isten szava helyes; a szívedben meg kell értened ezt a meghatározást. Vagyis mindenekelőtt ismerned kell ezt az igazságot. Függetlenül attól, hogy Isten szavai összhangban vannak-e a saját elképzeléseiddel vagy sem, függetlenül attól, hogy megérted-e azokat vagy sem, és függetlenül attól, hogy esetleg mennyire zavaros fejűvé válsz, ragaszkodnod kell az Ő szavaihoz. Ez a te felelősséged és kötelességed. Miután elszántad magad erre, mit kell tenned, ha a Sátán eljön, hogy elcsábítson? Ragaszkodnod kell Isten szavaihoz, és követned kell az Ő útját – ez a legfontosabb alapelv. Hagyd figyelmen kívül, amit a Sátán mond. Mi volt a végeredménye annak, hogy Ádám és Éva hallgatott a kígyó szavaira? A Sátán félrevezette és irányította őket. A Sátánnak egyetlen megtévesztő, homályos és ördögi szavakból álló mondattal sikerült befolyásolnia és irányítania Ádám és Éva viselkedését. Ez volt az az eredmény, amelyet Isten nem akart látni. Mi volt a kígyó célja azzal, hogy kimondta ezeket a szavakat? Ezekkel a szavakkal össze akarta zavarni az emberek gondolatait, befolyásolni akarta a viselkedésüket, valamint rá akarta venni őket arra, hogy ne hallgassanak többé Isten szavaira, és mondjanak le azokról. Amint ez az aktív gondolat elültetésre került az emberek fejében, követték a kijelölt utat. Mi volt a Sátán célja? Az, hogy azt mondja: „Ne hallgass arra, amit isten mond. Rám kell hallgatnod; meg kell enned ezt a gyümölcsöt.” Isten azt mondta nekik, hogy ne egyék meg, míg a Sátán azt mondta, hogy egyék meg. Vajon Ádám és Éva végül megette a gyümölcsöt? (Megették.) Így irányította a Sátán az embereket. Ha az antikrisztus ördögi szavaira hallgatsz, zavarodottá válhatsz, elveszítheted az irányt, és hajlamos vagy nem megszívlelni Isten szavait. Ez vajon nem azt jelenti, hogy a viselkedésedet és a gondolataidat ez az antikrisztus befolyásolja és irányítja? Ezt jelenti az irányítás. Találkoztatok-e már valaha ilyen helyzetekkel? Egyes rossz szándékú emberek látják, hogy gond nélkül teljesítesz

egy feladatot, és hamarosan eredményeket érsz el, láthatóvá teszed magad, és rájönnek, hogy nem sok közük lesz ehhez a dologhoz. Ha te látható vagy, ők nem lesznek azok, ezért látszólag hihető nézetekkel vagy kérdésekkel állnak elő, hogy félrevezessenek, megzavarjanak és irányítsanak téged. Ennek eredményeképpen zavaros fejűvé válsz, és azt hiszed, hogy az ő szavaiknak is van értelme. Már nem tudod, mit tegyél, és nem tudod folytatni a kötelességedet, ezért abbahagyod. Hát nem ostobaság ez? Kezdetben, amikor még nem voltál félrevezetve, eléggé tiszta fejű voltál, és tudtad, mi a teendőd, de mihelyt az antikrisztus megzavart, összezavarodtál, és nem tudtad, hogyan kezeld megfelelően a dolgokat. Mi itt a probléma? (A félrevezetés.) Azok, akiket könnyen félrevezetnek és irányítanak az antikrisztusok vagy a Sátán, tudatlan és zavaros fejű emberek. Elég konkrét volt a beszélgetésünk annak megnyilvánulásaival kapcsolatban, hogy az antikrisztusok hogyan vezetik félre és irányítják az embereket? Képesnek kell lenned megérteni, és amikor valami történik veled, össze kell hasonlítanod azt különböző igazságokkal, hogy elgondolkodj a szavaidon, a tetteiden és a lényegeden. Ezzel egyidejűleg meg kell próbálnod megérteni és megkülönböztetni a körülötted lévő embereket, eseményeket és dolgokat, hogy tisztább megértést nyerj az igazságról, valamint pontosabb megértést a különböző emberek természetlénységéről.

Manapság sokan közületek csak most kerültek kapcsolatba a különböző igazságok konkrét állapotaival és megnyilvánulásaival. Miért mondom, hogy csak most kerültek kapcsolatba? Azért, mert még csak most értettetek meg néhány részletet, az igazi belépésig azonban még hosszú út áll előttetek. A megértés nem egyenértékű a belépéssel. Ha megérted, az csak azt jelenti, hogy az elmédben ezeknek a dolgoknak a fogalmáról és meghatározásáról való megértésed viszonylag pontos, és jobban összhangban van az igazsággal, de még mindig messze állsz a személyes belépéstől. Ha megérted, felismered és képes vagy összekapcsolni ezeket az állapotoddal, valamint a körülötted lévő emberekkel, eseményekkel és dolgokkal, az még nem jelenti azt, hogy van belépésed. Ez két különböző dolog. Hogy valaki üdvözüljön és beállítottságbeli változást érjen el, az a különböző igazságok megértésével kezdődik, az igazságvalóságba való belépés pedig ezen igazságok gyakorlásával. Ha a különböző igazságokról való megértéseketben és az azokba való belépéseketben rendelkeztek bizonyos alapokkal, akkor, amikor példákat kértem tőletek, azonnal eszetekbe juthattak volna a saját megnyilvánulásaitok vagy néhány olyan dolog, amit láttatok és megtapasztaltatok. Ez nagyon megkönnyítené a közlésemet, és nem kellene olyan részletekbe menően beszélnem, mivel már lennének tapasztalataitok, és el tudnátok érni azt a szintet. De most, ha megkérdezlek benneteket, akkor azon nyomban gondolkodnotok, keresnetek és kutatnotok kell az emlékezetetekben. Ha látom, hogy nem tudtok ezekről a dolgokról, és saját magatok nem tapasztaltátok meg őket, akkor részletesen el kell magyaráznom, tisztáznom kell azok központi és fő szempontjait és lényeges kérdéseit, valamint alapvető megértést kell nyújtanom nektek a különböző igazságok részleteiről, hogy ne tévesszétek össze a fogalmi és definíciós szempontokat, amikor gyakoroltok, és hogy

ne cseréljétek fel egyik fogalmat a másikkal, illetve ne gondoljátok, hogy ezek a dolgok túl bonyolultak – képesek lesztek világosan megkülönböztetni a különböző szempontokat. Így legközelebb, amikor ezekről beszélek, könnyű dolgom lesz. Jelenleg még mindig elégtelennek bizonyultok, ezért folyton ki kell térnem a részletekre. Az összejöveteleinken elhangzó beszélgetések tartalmából mennyit tudtok mérlegelni és megemésztetni? Ha ez csak tíz százalék, akkor alig van valami említésre méltó érettségetek, ha pedig harminc százalék, akkor csak egy keveset értettetek meg. Ha eléritek az ötven százalékot, akkor van egy bizonyos érettségetek és belépéseitek, de ha ezt nem tudjátok elérni, akkor egyáltalán nincs belépéseitek. Ugye értitek? Ha még mindig nem tudjátok megérteni, amikor így beszélek, az azt jelenti, hogy túl gyenge a képességetek, és képtelenek vagytok megérteni az igazságot. Rendben, mára ezzel lezárul a közösségünk. Találkozunk a következőn!

2019. április 17.

Hatodik tétel: Ravasz módokon viselkednek, önkényesek és zsarnokiak, sohasem beszélgetnek másokkal, és kényszerítenek másokat, hogy engedelmeskedjenek nekik

Melléklet

Taming és Hsziaoming története

Mielőtt rátérnénk közlésünk fő témájára, kezdjük egy történet elmesélésével. Miért hasznosak a történetek? (Könnyen megjegyezhetők.) Eddig hány könnyen megjegyezhető történetet meséltem el? (Tapao és Hsziaopao történetét.) „Tapao és Hsziaopao története” volt az, amelyet legutóbb elmeséltem. (Volt még a „Patkányvadászat” és a női vezetők története is.) Már elég sok történetet elmeséltem. Miért mesélek történeteket? Valójában az a cél, hogy átálljunk egy lazább, könnyebben érthető közlésre olyan igazságokról, amelyeket az embereknek meg kell érteniük. Ha megértitek az Általam elmondott történetekből az igazságokat, és ezek az igazságok segítenek a belépésetek különböző területein a mindennapi életben, akkor nem volt hiábavaló a történetek elmesélése. Ez azt mutatja, hogy valóban megértitek a történetekhez kapcsolódó igazságokat és ezen igazságok gyakorlati oldalát, és nem csak egyszerű történetekként hallgatjátok őket. Legutóbb Tapao és Hsziaopao történetét meséltem el. Ma Taming és Hsziaoming történetét fogom elmesélni. Ahogy hallgatjátok, gondolkozzatok el azon, hogy mit is próbál valójában megértetni veletek ez a történet, és az igazság melyik aspektusára vonatkozik.

Taming és Hsziaoming apa és fia. Nemrégiben Taming és fia, Hsziaoming elfogadták Isten új munkáját. Ez jó dolog? (Igen.) Ez valóban jó dolog. Hsziaoming fiatal, és csak egy kicsit tud olvasni, ezért Taming mindennap felolvassa neki Isten szavait, és türelmesen elmagyarázza azokat a szavakat, amelyeket Hsziaoming nem ért. Egy idő után Hsziaoming meglehetősen sok doktrínát ért meg arról, hogy miként kell viselnie magát, és néhány olyan szót is, amellyel korábban, mikor még nem hitt Istenben, nem találkozott. Ilyenek például az alávetettség, a hit, a becsületesség, a családrdság és így tovább. Taming, látva fia fejlődését, nagyon elégedett. Azonban mostanában Taming észrevette, hogy bármennyit is olvassa fel Isten szavait Hsziaomingnek, fia viselkedésében és beszédében nem sok előrelépést lát. Taming nyugtalanná válik, és a vállára nehezedő teher miatt a következőket gondolja: „Hogyan érhetném el, hogy a fiam megértsen néhány igazságot Isten szavainak olvasása által, és történjen benne némi változás, hogy mások helyeseljék, elismerjék őt, és mindenki dicsérje, hogy milyen jó gyerek? És akkor Hsziaoming teljesítménye láttán mások is dicsérhetnék, hogy Istenben hinni jó dolog, és fiam fejlődése által másoknak is hirdetni lehetne az evangéliumot. Milyen nagyszerű lenne ez!” A vállára nehezedő teher súlya alatt Taming tovább töpreng: „Hogyan nevelhetném Hsziaominget úgy, hogy többet értsen meg a magaviselettel kapcsolatban, ezáltal jobban teljesítsen, és megfeleljen Isten szándékainak? Végül, amikor Hsziaoming jó

gyermekké válik, és mindenki dicséri őt, mindez a dicsőség Istent illetné. Milyen csodálatos lenne ez! Akkor végre nagy kő esne le a szívemről.” Észszerű-e a teher, amelyet Taming érez? Tekinthető-e ez számára megfelelő feladatnak? (Igen.) Ebből a szempontból nézve a kiindulópontja helyes, ez észszerűnek és megfelelő feladatnak tekinthető. Az út, amelyet Taming Hsziaoming számára választott, helyes vagy helytelen? Jó vagy rossz? Meglátjuk, ahogy előrehaladunk. Taming gyakran imádkozik és kéri Istent ezzel kapcsolatban, míg végül egy nap „ihletet” kap. Milyen „ihletet”? Az úgynevezett „ihletet” idézőjelben. Mivel ez az „ihlet” idézőjelben van, milyen útra utalhat Taming? El tudjátok képzelni, mi fog történni a történet következő részében? Nem túl világos, igaz? Ez valamennyire ismeretlen.

Egy nap, miután felolvasta Isten szavait a fiának, Taming nagyon komolyan megkérdezi Hsziaominget, hogy vajon jó dolog-e hinni Istenben. Hsziaoming ünnepélyesen válaszol: „Jó dolog hinni Istenben. Azok az emberek, akik hisznek Istenben, nem bántanak másokat, nem éri őket szerencsétlenség, a mennybe juthatnak, és haláluk után nem kerülnek a pokolba.” Igaza van Hsziaomingnek? Az máris elég jó dolog, hogy fiatal korához képest Hsziaoming ezt így meg tudta fogalmazni. Hsziaoming istenhitről alkotott megértése nagyon egyszerű, kezdetleges és rendkívül felszínes, de az ő esetében ez már mélynek számít. Ezt hallva Taming örül és megnyugszik, majd így folytatja: „Ez remek, Hsziaoming, szépen fejlődsz! Úgy tűnik, hogy istenhitednek van némi alapja. Apu ennek nagyon örül, és meg van nyugodva. De vajon tényleg ilyen egyszerű hinni Istenben?” Hsziaoming egy pillanatra elgondolkodik, majd azt mondja: „Hát nem csak ennyit mondanak Isten szavai? Mi más van még?” Taming mindjárt válaszol: „Isten nem csak ezeket várja el tőlünk. Te régóta hiszel Istenben, és mégis, amikor testvérek jönnek látogatóba, azt sem tudod, hogy miként kell köszönteni őket. Mostantól, ha idősebb emberekkel találkozol, szólítsd őket nagypapának és nagymamának; ha pedig fiatalabb felnőttekkel találkozol, hívd őket bácsinak, néninek vagy bátynak és nővérnek! Így majd olyan gyermek leszel, akit mindenki szeret – és Isten csak azokat a gyermekeket szereti, akiket mindenki szeret. Mostantól hallgass rám, és tedd azt, amit mondok! Ha azt mondom, hogy hívj valakit így vagy úgy, akkor szólítsd aszerint!” Hsziaoming a fejébe vési apja szavait, mert úgy érzi, hogy amit apja mond, az helyes. Fiatal eszével úgy gondolja, hogy apja idősebb, többet olvasta Isten szavait, és többet tud, mint ő. Ráadásul apja a legjobbat akarja neki, és biztosan nem vezet rossz útra, így bármit is mond apja, az biztosan helyes. Hsziaoming nem érti, hogy mi az igazság és mi a doktrína, de azt legalább tudja, hogy mi a jó és a rossz, mi a helyes és mi a helytelen. Apja szavai után Hsziaoming egy kis terhet is érez ezzel kapcsolatban. Ezentúl, amikor Hsziaoming elmegy otthonról apjával és találkozónak valakivel, ha az apja azt mondja, hogy szólítsa az illetőt néninek, Hsziaoming máris rávágja: „Jó napot, néni!” Ha az apja azt mondja neki, hogy az illetőt szólítsa bácsinak, Hsziaoming egyből rávágja: „Jó napot, bácsi!” Mindenki dicséri Hsziaominget, hogy jó gyermek, udvarias, és Taminget is dicsérik a kiváló nevelésért. Hsziaoming nagyon elégedett, és azt gondolja magában:

„Apa útmutatása jó; mindenki, akivel találkozom, szeret engem.” Hsziaoming legbelül boldognak érzi magát, és különösen büszke, mert úgy gondolja, hogy apja tanítása valóban jó és helyes.

Egy nap, amint Hsziaoming hazaér az iskolából, rohan az apjához, és így szól: „Apa, találd ki, mi történt! Az öreg Csang a szomszédból fogott egy ekkora...” – Mielőtt befejezné, Taming közbevág: „Az öreg Csang? Hogy mondhatod ilyet, Hsziaoming? Még mindig hívó vagy, nem igaz? Hogyan hívhatod őt öreg Csangnak? Elfelejtetted, mit mondtam neked? Nem is hiszel igazán Istenben, nem vagy igazi hívő. Nézd, én emlékszem erre; segíthetek és emlékeztethetlek téged. Úgy kell hívnod őt, hogy Csang nagypapa, érted?” Hsziaoming átgondolja a dolgot: „Hívhatom őt Csang nagypapának is.” Majd így folytatja: „Szóval a szomszéd Csang nagypapa fogott egy ekkora nagy halat! Az öregasszony pedig nagyon örült!” „Megint elfelejtetted?” – szól Taming. „Még mindig nem érted, fiam. Épp most mondtam neked, hogy a férfit Csang nagypapának kell hívnod, a feleségét pedig, aki ugyanabba a korosztályba tartozik, hogyan kellene akkor hívnod? Csang nagymamának! Emlékezz erre, többé ne mondd, hogy az öreg Csang vagy hogy az öregasszony, különben az emberek ki fognak nevetni minket! Vajon nem lenne ez szégyen számunkra, hívők számára? Azt mondanák, hogy udvariatlanok és illetlenek vagyunk, nem olyanok, mint a hívők. Ez nem hozna dicsőséget Istennek.” Hsziaoming kezdetben izgatottan el akarta mondani apjának, hogy milyen nagy halat fogott az öreg Csang, de miután apja kijavította, elveszti az érdeklődését, és már nem akar beszélni erről. Megfordul, és hátizsákjával a hátán motyogva elsétál: „Azt hiszed, te mindent tudsz ezzel a Csang nagypapa, Csang nagymama dologgal. Mi közünk van nekünk ehhez? Mintha csak te lennél az egyetlen szellemi ember!” Taming így válaszol: „Nos, én valóban szellemi ember vagyok! A legtöbb embernél, függetlenül attól, hogy mennyi idősek, csupán koruk alapján meg tudom állapítani a rangidősségüket, és tudom, hogyan kell őket szólítani. Az idősebbeket bátyámnak és nénémnek hívom – miért nem tudod legalább helyesen megszólítani őket? Hívóként nem feledkezhetünk meg erről; nem keverhetjük össze a különböző korosztályok megszólításait.” A kioktatás után Hsziaoming nem érzi jól magát, de legbelül mégis úgy gondolja, hogy apjának igaza van; amit az apja tesz, az mindig helyes, és ha nem is szívesen, de beismeri, hogy tévedett. Ettől kezdve, valahányszor találkozik Csangékkal, úgy szólítja őket, hogy Csang nagypapa és Csang nagymama. Mindazt, amit apja tanít és belénevel, Hsziaoming komolyan veszi. Ez vajon jó vagy rossz dolog? Eddig jónak tűnik, nem igaz?

Egy nap Hsziaoming és az apja sétálni mennek, és látnak egy öreg kocát, aki egy csapat malacot vezet. A koca és a malacai közti kötelék nagyon szoros. Hsziaoming arra gondol, hogy Isten minden teremtetett dolga jó; legyen az disznó vagy kutya, mindegyikben ott van az anyai ösztön, és tisztelni kell őket. Ezúttal Hsziaoming nem beszél tiszteletlenül, és nem mondja elhamarkodottan azt, hogy „öreg koca”. Féltve attól, hogy hibát követ el, és megharagítja apját, halkán megkérdezi: „Apa, hány éves ez az anyakoca? Olyan sok malacot szült már, hogyan kellene hívnom őt?” Taming egy

pillanatra elgondolkodik: „Hogyan kellene megszólítani őt? Ez egy nehéz kérdés.” Mivel látja, hogy apja elgondolkodott, de nem jutott eredményre, Hsziaoming így méltatlankodik: „Nem olvastad elég sokat Isten szavait? Te idősebb is vagy nálam; hogy lehet, hogy még ezt sem tudod?” Hsziaoming provokációjára Taming kicsit ideges lesz, és így szól: „Mi lenne, ha nagymamának hívnánk őt?” Mielőtt Hsziaoming megszólítaná a disznót, Taming meggondolja magát, és azt mondja: „Nem hívhatjuk őt nagymamának; ez azt jelentené, hogy ugyanarra a szintre helyezzük, mint az anyai nagymamádat, nem igaz? Még rosszabb lenne, ha Disznó nagyinak hívnánk, mert azzal ugyanarra a szintre helyeznénk, mint az én anyámat. Mivel ennyi malacot szült, nem hagyhatjuk figyelmen kívül a rangját és státuszát, és nem sorolhatjuk be rossz generációba. Úgy kellene hívnunk, hogy »Koca néni«.” Ezt hallva Hsziaoming tisztelettudóan meghajol a disznó előtt, és így szól: „Üdvözöllek, Koca néni!” A koca megijed, és ijedtében az összes malacával együtt elszalad. Ezt látva Hsziaoming azon tűnődik, vajon rossz megszólítást használt-e a kocára. Taming így szól: „Biztosan boldog és izgatott volt a disznó, hogy így reagált. A jövőben, amikor ilyen helyzetekkel találkozunk, függetlenül attól, hogy mások mit mondanak vagy tesznek, nekünk továbbra is így kell viselkednünk. Legyünk udvariasak, és kövessük a társadalmi normákat; és akkor még a disznók is elégedettek lesznek, ha ezt tapasztalják.” Ebből az esetből Hsziaoming valami újat tanul. Mi a tanulság? Azt mondja: „Isten teremtett minden dolgot; és amíg minden lény tiszteletben tartja egymást, udvarias, felismeri a rangidősöket, tiszteli az időseket, és szereti a fiatalokat, addig minden lény harmóniában tud együtt élni.” Hsziaoming most már megértette ezt a doktrínát. Ezt hallva, apja megdicséri Hsziaominget, nagyon tanulékony kisfiúnak nevezve őt. Ettől kezdve Hsziaoming még illedelmesebb és udvariasabb lesz. Bárhol jár, jól viselkedik, és kitűnik a tömegből. Ő egy „jó fiú”, nemde? Igen, ő egy „jó fiú”, idézőjelek között. És ezzel a történet véget is ért.

Mit gondoltok erről a történetről? Ugye, eléggé szórakoztató? Honnan ered ez a történet? Az emberek való életben elhangzott szavaiból, tetteiből, viselkedéséből, gondolataiból és nézeteiből – ezek lettek ebben a kis történetben összesűrítve. Milyen problémáról szól ez a történet? Milyen problémákat láthattok ebben a történetben Taming kapcsán? Mi a helyzet Hsziaominggal? Mi a lényege Taming problémáinak? Először is, gondolkodjatok el a következőkön: abban, amit Taming összefoglalt és gyakorolt, van-e bármi olyasmi, ami összhangban van az igazsággal? (Nincs.) Mit gyakorolt akkor Taming? (Az elképzeléseit és képzelődéseit.) Honnan származnak ezek az elképzelések és képzelődések? (A hagyományos kultúrából.) Gyökerük a hagyományos kultúra. Taming elképzelései és képzelődései a hagyományos kultúra fertőzésének, kondicionálásának és nevelésének a termékei voltak. Azt sajátította el, amiről úgy gondolta, hogy a legjobb, a legpozitívabb, ami a hagyományos kultúra lényege. Az elsajátított dolgokat újracsomagolta, és átalakította azzá, amit ő igazságnak hitt, hogy a fia ezt gyakorolja. Ez a történet nyilvánvalónak és könnyen érthetőnek tekinthető? (Igen.) Osszátok meg, hogy mit értettetek meg, mit sikerült felfogni ebből a történetből! (A

történet meghallgatása után úgy éreztem, hogy Taming problémája az volt, hogy bár hitt Istenben, soha nem fektetett energiát Isten szavaiba. A hagyományos emberi elképzelések alapján hitt Istenben, és úgy gondolta, hogy ha ezekhez a felszínes normákhoz ragaszkodik, Isten elégedett lesz. Nem kutatta Isten szavaiban, és nem elmélkedett azokból kiindulva arról, hogy Isten valójában mit vár el az emberektől, és hogyan kellene megélni egy normális emberi mivoltot.) Mi szerint élt Taming? (Az elképzelései és képzelődései szerint.) Az, hogy elképzelések és képzelődések szerint élt, egy üres kifejezés; valójában a hagyományos kultúra szerint élt, és a hagyományos kultúrát tekintette igazságnak. A hagyományos kultúra szerint élt. Mit jelent ez részletesen? Miért akarta, hogy Hsziaoming bizonyos címekkel szólítsa meg az embereket? (A felszínen azt mondta, hogy ezekkel a jó tettekkel kell dicsőíteni Istent, de valójában saját hiúságát akarta kielégíteni, hogy dicsérjék őt azért, hogy jól neveli gyermekét.) Igen, ez volt a szándéka. Nevelési módszerének célja nem az volt, hogy gyermekével megértesse Isten szavait és az igazságot, hanem hogy olyan dolgokra vegye rá gyermekét, amelyek rá, Tamingre dicsőséget hoznak, és kielégítik személyes hiúságát. Ez is egy probléma. Van-e probléma azzal, ha valaki mindig arra összpontosít, hogy viselkedése révén fényezze és megjátssza magát? (Igen.) Ez jelzi, hogy téves úton jár, és ez a legkomolyabb probléma. Mi a célja annak, ha valaki mindig arra koncentrál, hogy megjátssza magát? Mindezt azért teszi, hogy az emberek csodálják őt, hízelegjenek neki, és bókokkal illessék. Mi ennek a természete? Ez képmutatás, a farizeusok módszere. Azok, akik a külsőleg jó magatartásformákra koncentrálnak, akik arra összpontosítanak, hogy megjátsszák magukat, akik rengeteg energiát fektetnek a viselkedésükbe – vajon értik az igazságot? (Nem.) Sokat olvassák Isten szavait, és sok erőfeszítést tesznek. Akkor miért nem értik meg az igazságot? Nem értik, hogy az emberiség Isten általi irányítása és megmentése arra irányul, hogy az emberekkel megértesse az igazságot, tökéletesítse őket, és megváltozzon a beállítottságuk – nem értik ezt. Azt gondolják: „Akárhogy is olvasom Isten szavait, összefoglalom néhány olyan beszédet, cselekedetet és viselkedést, amit az emberek könnyebben elfogadnak, amelyeket értékelnek, és amelyekre rábólintanak, majd ezeket fogom megélni, és ezekhez ragaszkodom a való életben. Ezt tenné egy igazi hívő.”

Nektek is vannak hasonló problémáitok, mint Tamingnak? Vannak más hasonló viselkedésformák, gondolatok, nézetek vagy megértések az előzőekben megbeszélte olyan nyilvánvaló szempontokon túl, mint a társadalmi normák betartása, az odafigyelés arra, ki a rangidős, az idősek tisztelete és a fiatalokról való gondoskodás, valamint a megfelelő rend fenntartása az idősek és fiatalok között? Képesek vagytok mélyebbre ásni, és boncolgatni ezeket a problémákat? Például a gyülekezetben, ha valaki idősebb vagy már hosszú évek óta hisz Istenben, mindig meg akarod adni neki a tiszteletet. Engeded, hogy befejezze a beszédét, még akkor sem szakítod őt félbe, ha értelmetlenségeket mond, vagy hibázik, és meg kellene metszeni, te mégis igyekszel védeni az imázsát és kerülni, hogy mások előtt kritizáld, mert úgy gondolod, hogy bármennyire is észszerűtlen vagy

borzasztó a viselkedése, mindenkinek meg kell bocsátania neki, és el kell fogadnia őt. Gyakran oktatsz másokat a következőképpen: „Meg kell adnunk a tiszteletet az időseknek, és nem szabad megsértenünk a méltóságukat. Mi vagyunk az ifjak.” Honnan ered ez az „ifjak” kifejezés? (A hagyományos kultúrából.) Ez a hagyományos kultúrához kötődő gondolkodásból származik. Emellett, az egyházban kialakult egy bizonyos légkör, amelyben az emberek, amikor az idősebb testvérekkel találkoznak, szívélyesen „Nagy testvéremnek”, „Nővéremnek”, „Nénémnek” vagy „Bátyámnak” szólítják őket, mintha mindenki egy nagy család része lenne. Ezek az idősebb emberek különös tiszteletet kapnak, ami tudat alatt jó benyomást alakít ki a fiatalokról mások szemében. A hagyományos kultúra ezen elemei mélyen gyökereznek a kínai emberek gondolkodásában és vérében, olyannyira, hogy folyamatosan terjednek, és alakítják a gyülekezeti élet légkörét. Mivel az embereket gyakran korlátozzák és irányítják ezek a fogalmak, ők nemcsak személyesen pártolják azokat, és nemcsak keményen dolgoznak, hogy ők maguk ilyen irányban cselekedjenek és gyakoroljanak, hanem másoknál is helyeslik ezt, arra utasítva őket, hogy tartsanak velük. A hagyományos kultúra nem az igazság – ez biztos. De elegendő-e, ha az emberek egyszerűen tudják, hogy nem az igazság? Az, hogy nem igazság, egy dolog, de miért kell ezt boncolgatnunk? Mi az eredete? Hol rejlik a probléma lényege? Hogyan lehet elengedni ezeket a dolgokat? A hagyományos kultúra boncolgatására azért van szükség, hogy a szíved mélyén teljesen új megértést szerezz ezekről az elméletekről, gondolatokról és nézetekről. Hogyan érhető el ez a teljesen új megértés? Először is, tudnod kell, hogy a hagyományos kultúra a Sátántól származik. És hogyan ülteti bele a Sátán a hagyományos kultúra ezen elemeit az emberekbe? A Sátán minden korban híres személyiségeket és nagy embereket használ arra, hogy terjessze ezeket a gondolatokat, ezeket az úgynevezett mondásokat és elméleteket. Később ezek az eszmék fokozatosan rendszerré állnak össze, és konkretizálódnak, egyre közelebb kerülnek az emberek életéhez, végül pedig elterjednek közöttük. Ezek a sátáni gondolatok, mondások és elméletek apránként beépülnek az emberek gondolkodásába. Átnevelésüket követően az emberek a Sátántól származó gondolatokat és elméleteket a legpozitívabb dolgoknak tartják, amelyeket gyakorolniuk kell, és amelyekhez ragaszkodniuk kell. A Sátán ezeket a dolgokat használja fel, hogy rabul ejtse és irányítsa az emberek elméjét. Nemzedékről nemzedékre így nevelték, kondicionálták és irányították az embereket, egészen a jelenig. Mindezek a generációk azt hitték, hogy a hagyományos kultúra helyes és jó. Senki nem boncolgatja az úgynevezett jó és helyes dolgok forrását vagy eredetét – ez adja a probléma súlyosságát. Néhány olyan hívő is, aki már évek óta olvassa Isten szavait, még mindig úgy gondolja, hogy ezek helyes és pozitív dolgok, olyannyira, hogy azt hiszi, helyettesíthetik az igazságot, helyettesíthetik Isten szavait. Sőt, néhányan úgy gondolják: „Bármennyit is olvassuk Isten szavait, az emberek között élve az úgynevezett hagyományos eszmék és a hagyományos kulturális elemek – mint például a Három Engedelmség és a Négy Erény, valamint az olyan fogalmak, mint a jóság, az igazság, az illendőség, a bölcsesség és a

megbízhatóság – nem dobhatók félre. Ez azért van, mert őseinktől, a bölcsektől származnak. Nem mehetünk szembe őseink tanításaival csak azért, mert Istenben hiszünk, és nem változtathatjuk meg, vagy hagyhatjuk el őseink és az ősi bölcsek tanításait.” Az ilyen gondolatok és tudatosság minden ember szívében jelen vannak. Öntudatlanul is mindannyiukat a hagyományos kultúrának ezek az elemei irányítanak és tartanak fogva. Például, ha egy gyermek látja, hogy a húszas éveidben jársz, és „bácsinak” szólít, kellemes érzés és elégedettség tölt el. Ha közvetlenül a neveden szólítana, kényelmetlenül éreznéd magad, és azt gondolnád, hogy a gyermek udvariatlan, ezért meg kellene dorgálni őt, és megváltozna a hozzáállásod. Valójában, akár „bácsinak” szólítanak, akár a neveden, ennek semmi hatása nincs arra, hogy tisztességes vagy-e. Akkor miért vagy elégedetlen, ha nem szólítanak „bácsinak”? Azért, mert a hagyományos kultúra uralja és befolyásolja gondolkodásodat. Ez előre beágyazódott az elmédbe, és a legalapvetőbb mércéd lett az emberek, események és dolgok kezelésében, valamint minden dolog értékelésében és megítélésében. Ha a mércéd helytelen, akkor lehet-e helyes a tetteid természete? Határozottan nem. Ha az igazság mércéjével mérnél, hogyan kezelnéd ezt az ügyet? Érdekelne, hogy mások minek szólítanak? (Nem.) Kivéve, ha megaláznának vagy megsértenének – ebben az esetben nyilvánvalóan kényelmetlenül éreznéd magad; ez az emberi mivolt normális kifejeződése. Azonban ha a mércéd Isten szavai, az igazság vagy az Istentől származó kultúra lenne, akkor függetlenül attól, hogy az emberek a neveden szólítanak-e, illetve „bácsinak” vagy „bátyámnak”, egyáltalán nem lenne semmilyen reakció. Ebben a kérdésben követheted a helyi szokásokat. Például, Kínában, ha valaki „bácsinak” szólít, azt érzed, hogy tisztelettel viseltetik irántad. De ha egy nyugati országba mennél, és valaki „bácsinak” szólítana, kényelmetlenül éreznéd magad; inkább azt szeretnéd, ha a neveden szólítanának, mert ezt értelmeznéd a tisztelet jeleként. Kínában, ha valaki, aki sokkal fiatalabb nálad, a neveden szólítana, nagyon elégedetlen lennél, és úgy éreznéd, hogy figyelmen kívül hagyta, ki a rangidős; nagy megaláztatásként élnéd meg, és haragra gerjednél, talán még el is ítélnéd az ilyen személyt. Nem azt mutatja ez, hogy gond van ezzel a gondolkodásmóddal? Ez az a probléma, amelyet szeretnék körüljárni.

Minden országnak és minden etnikumnak megvan a maga hagyományos kultúrája. Az összes hagyományos kultúrát kritizáljuk? Van egy kultúra, amelyet nem szabad kritizálni. Meg tudjátok mondani, hogy melyik kultúráról van szó? Mondok egy példát. Isten megteremtette Ádámot; ki volt az, aki Ádámnak nevet adott? (Isten.) Isten tehát megteremtette az emberiséget, és hogyan szólítja meg az embereket, amikor kapcsolatba lép velük? (Nevükön szólítva őket.) Igen, a nevükön szólítja őket. Isten nevet ad neked, és ennek a névnek Isten szemében jelentősége van; megnevezésként, elnevezésként szolgál. Amikor Isten megnevezést ad neked, akkor e megnevezéssel szólít meg téged. Vajon ez nem a tisztelet egy formája? (De igen.) Ez a tisztelet legjobb formája, olyan tisztelet, amely a leginkább megfelel az igazságnak, és a legpozitívabb. Ez az emberek tiszteletének mércéje, és Istentől ered. Ez talán nem a kultúra egy

formája? (De, az.) Pártolnunk kell-e ezt a kultúrát? (Igen.) Ez Istentől ered; Isten közvetlenül a nevén szólítja az embert. Isten ad neked egy nevet, ad neked egy megnevezést, és e megnevezést használja arra, hogy jelképezzen téged és megszólítson téged. Így bánik Isten az emberekkel. Amikor Isten teremtett egy második embert, hogyan bánt vele? Isten hagyta, hogy Ádám adjon neki nevet. Ádám Évának nevezte el. Ezen a néven szólította őt Isten? Igen. Tehát ez a kultúra Istentől ered. Isten minden teremtett lénynek ad egy megnevezést, és amikor ezt a megnevezést kimondja, mind az emberek, mind pedig Isten tudja, hogy kire utal. Ezt hívják tiszteletnek, ezt hívják egyenlőségnek, ez egy olyan mérce, amellyel mérni lehet, hogy valaki udvarias-e, hogy van-e illemtudás az emberi mivoltában. Ez pontos így? (Igen.) Ez valóban pontos. A Bibliában, akár egy bizonyos eseményt, akár egy család leszármazását írja le, minden szereplőnek van neve, van megnevezése. Van azonban egy dolog, amit nem biztos, hogy észrevettetek: A Biblia nem használ olyan elnevezéseket, mint a nagypapa, nagymama, nagybácsi, nagynéni, idősebb nagybácsi, idősebb nagynéni stb.; egyszerűen az emberek nevét használja. Mit tudtok ebből leszűrni? Amit az emberek számára Isten megszabott, akár szabályokról, akár törvényekről van szó, az emberi értelemben egyfajta hagyomány, amely az emberek között öröklődik. És mi ez az Istentől eredő hagyomány? Egy olyan dolog, amit az embereknek be kellene tartaniuk: nincs szükség hierarchikus titulusokra. Isten szemében nincsenek ilyen bonyolult családi titulusok, mint nagypapa, nagymama, idősebb nagybácsi, fiatalabb nagybácsi, idősebb nagynéni, fiatalabb nagynéni és így tovább. Miért annyira fontosak ezek a hierarchikus titulusok és elnevezések az emberek számára? Mit jelent ez? Ezeket a dolgokat utálja Isten a legjobban. Mindig a sátánfajzatok azok, akik ezeken lovagolnak. E hagyományos kultúra szempontjából van egy nagyon lényeges tény Istennel kapcsolatban: Isten teremtette az egész emberiséget, és Ő világosan tudja, hogy egy embernek hány családtagja és leszármazottja lehet; nincs szükség semmiféle hierarchiára. Isten egyszerűen azt mondja, hogy szaporodj és sokasodj, gazdagítsd a családot – ez minden, amit észben kell tartanod. Hány leszármazottja van egy-egy nemzedéknek, és azoknak a leszármazottaknak hány leszármazottja van – ennyi a lényeg, nincs szükség hierarchiára. A későbbi nemzedékeknek nem kell tudniuk, hogy kik voltak az őseik, és nem kell tiszteletükre csarnokokat vagy templomokat építeniük, és még kevésbé kell áldozatokat bemutatniuk számukra, vagy imádniuk őket. A Biblia feljegyezi, hogy mindazok, akik hisznek Istenben és követik Őt, azok, akik hisznek Jahvében, mind felajánlásokat tesznek az oltár előtt. A családban mindenki Isten színe elé járul és felajánlásokat tesz. Ez nem úgy van, mint a kínaiaknál, ahol minden családnak van egy ősről megemlékező csarnoka, tele az ükapák, dédapák, dédanyák emléktábláival. Arrafelé, ahol Isten először kezdte munkáját, ezek a dolgok nem léteznek. Más, Isten munkájának helyszínétől távol eső helyeket azonban a Sátán és a gonosz szellemek irányítanak. Ezekben a buddhista országokban virágoznak ezek a sátáni gyakorlatok. Ott az embereknek imádniuk kell az őseiket, és mindent jelenteniük kell a családnak, mindent továbbítaniuk kell a család őseinek; még ha az ősök hamvai már nincsenek is

meg, a későbbi nemzedékeknek akkor is füstölőt kell felajánlaniuk és fejet kell hajtaniuk. A modern korban egyesek, akik több nyugati és újabb eszmével ismerkedtek meg, és felszabadultak a hagyományos családi kötelékek alól, nem hajlandóak ilyen családokban maradni. Úgy érzik, hogy az ilyen családok szorosan és szigorúan irányítják őket, és a családban az idősebbek szinte mindenbe beleszólnak, különösen a házasság terén. Kínában az ilyen dolgok nem ritkák. A Sátán arra készíti az embereket, hogy a rangidősségre összpontosítsanak, és úgy tűnik, hogy ezt a koncepciót könnyedén elfogadják azok, akik ezt hiszik: „Minden nemzedéknek megvan a maga rangja; a csúcson állnak az őseink. Amint elhangzik az »ősök« szó, az embereknek térdre kell borulniuk, és istenként kell imádniuk őket.” Családja az embert gyermekkorától kezdve ilyen módon befolyásolja, kondicionálja és neveli; fiatal elméjébe egyetlen dolgot ültetnek bele: azt, hogy család nélkül nem lehet élni ezen a világon, és hogy a család elhagyása vagy a családi kötelékekből való kiszakadás erkölcsileg elítélendő véttség. Mire utal az, hogy erkölcsileg elítélendő véttség? Arra utal, hogy ha nem hallgatsz a családdra, akkor hálátlan gyerek vagy, és hálátlannak lenni azt jelenti, hogy nem vagy ember. Ezért a legtöbb ember nem meri szétszakítani ezeket a családi béklyókat. A kínai embereket erősen kondicionálja, befolyásolja és irányítja a hierarchia, valamint az olyan fogalmak, mint a Három Engedelmisség és a Négy Erény, és a Három Alapvető Kötelék és az Öt Állandó Erény. Azokat a fiatalokat, akik nem szólítják az idősebbeket megfelelően nagybácsinak, nagynéninek, nagypapának vagy nagymamának, gyakran vádolják azzal, hogy udvariatlanok és kulturálatlanok. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ebben az etnikai csoportban, ebben a társadalomban alsóbbrendűnek tartanak, mert nem követed a társadalmi normákat, nem vagy kulturált, és értéktelen vagy. Mások jól öltözöttek, ügyesek a színlelésben, illedelmesen és méltósággal beszélnek; mézesmázosak, te pedig még arra sem vagy képes, hogy bácsinak vagy néninek szólíts valakit. Az emberek kulturálatlannak fognak tartani, és lenéznek, bárhol is jársz. Ez az a fajta ideológia, amelyet a kínai emberekbe sulykolnak. Egyes gyermekeket, akik nem tudják, hogyan kell megszólítani az embereket, a szüleik keményen leszidnak, sőt akár meg is vernek. Miközben verik őket, egyes szülők azt mondják: „Te faragatlan, semmirekellő és kulturálatlan vagy, akár agyon is verhetnélek! Mindig csak szégyenbe hozol, elveszítem miattad a tekintélyemet az emberek előtt!” Csak azért, mert a gyermek nem tudja, hogyan kell megszólítani másokat, a szülők, hogy mentse saját hírnevüket, felfűjják a dolgot, és durván elverik a gyermeket. Miféle viselkedés ez? Ez teljes képtelenség! Tisztában lennétek ezekkel a dolgokkal, ha nem beszélgetnék így ezekről? Képes vagy-e a való életben megfigyelt jelenségeken keresztül, vagy Isten szavait olvasva, vagy saját tapasztalataidon keresztül fokozatosan és apránként átlátni ezeket a dolgokat, és aztán megváltoztatni az életed irányát, megváltoztatni az általad járt út irányát? Ha nem vagytok képesek erre, akkor hiányos a belátásotok. A leghelyesebb megközelítés minden kérdésben Isten szavait, Isten munkáját és Isten követeléseit használni mérceként, amely egyetlen hibát sem tartalmaz – ez kétségtelen. Bármilyen, ami a Sától

származik, bármennyire megfelel is az emberi elképzeléseknek vagy ízléseknek, bármennyire is tisztességesnek tűnik, nem az igazság, hanem hamisítvány.

Azért mesélem el ezt a történetet, hogy megláttassam veletek a fényt, hogy megértessem veletek, mi az igazság, mit nyernek az emberek az Istenbe vetett hit által, mit jelent Isten számára rábírní az embereket a beállítottságaik megváltoztatására és az igazság megszerzésére, valamint hogy az Isten által kimondott igazság és az Ő követelése bármilyen kapcsolatban vannak-e azzal, amit az ember elgondolhat, illetve azokkal a gondolatokkal, nézőpontokkal és különböző megértésekkel, amelyeket az oktatás és a nemzeti és társadalmi környezetből származó kondicionálás hoz létre. Ezeket a kérdéseket mindannyiútoknak magatoknak is boncolgatnotok kellene. A mai példánk csak egy szempontra terjedt ki. Valójában egyetlen ember szívéből sem hiányoznak a hagyományos kultúrából származó dolgok. Egyesek azt mondják: „Mivel a hierarchiát el kell utasítanunk, ez azt jelenti, hogy nevükön szólíthatom a szüleimet?” Rendben van ez? Ha a szüleidet anyának és apának szólítod, az vajon azt jelenti, hogy még mindig betartod a hierarchiát, és visszasülyedtél a hagyományos kultúrába? Nem. A szülőket továbbra is úgy kell szólítani, ahogyan szokás; Isten azt akarja, hogy az emberek anyának és apának szólítsák őket. Így kell szólítani őket; ez éppen olyan, mint ahogy a szüleid „kölyöknek”, „fiamnak” vagy „lányomnak” hívnak téged. Tehát mit kell elsősorban megértenetek abból, hogy elmeséltem ezt a történetet? Milyen kérdéssel foglalkozik elsősorban? (Meg kell változnia a dolgok megítélésére szolgáló mércénknek; mindent Isten szavai és követelményei szerint kell megítélni.) Így van. Ne magatok találjatok ki vakon dolgokat. Az emberek mindig a saját „igazságukat” akarják megalkotni. Amikor valamit tenni akarnak, mindig előállnak egy sor érveléssel és elmélettel, majd egy sor módszerrel, és végrehajtják azokat, függetlenül attól, hogy helyesek-e. Éveken át gyakorolják ezt, kitartóan ragaszkodva hozzá, függetlenül attól, hogy van-e eredménye, és mégis jóindulatúnak, igaznak és kedvesnek érzik magukat. Azt hiszik, hogy az általuk megélt dolgok jók, és hogy ez elismerést és csodálatot vív ki számukra, míg végül egyre inkább azt gondolják magukról, hogy nagyszerűek. Az emberek soha nem gondolkodnak el azon, nem próbálják megérteni, és nem keresik azt, hogy mik Isten követelményei az egyes ügyekben, mik a cselekvés alapelvei az egyes dolgok elvégzéséhez, és hogy kötelességük végzése során bizonyították-e Isten megbízatásához való hűségüket. Nem gondolkodnak el ezeken a dolgokon; csak azokon a torz és elvetemült dolgokon töprengenek – ez vajon nem elvetemültség? (De igen.) Aki kívülről szelíd, jól viselkedik, művelt és betartja a társadalmi normákat, tele van jóindulatról, igazságról, illendőségről, bölcsességről és megbízhatóságról szóló beszéddel, és aki kifinomult eleganciával beszél és kellemesen hangzó dolgokat mond – figyeljük meg, hogy az ilyen ember gyakorolja-e az igazságot vagy sem. Ha soha nem gyakorolja az igazságot, akkor nem más, mint képmutató, aki színleli a jóságot; éppen olyan, mint Taming, és cseppet sem különbözik tőle. Miféle emberek azok, akik kizárólag a jó viselkedésre összpontosítanak, és ezt arra használják, hogy megtévesszenek másokat, hogy azok dicsérjék és

csodálják őket? (Képmutatók.) Van ezeknek az embereknek lelki megértésük? (Nincs.) Gyakorolhatják-e az igazságot azok, akiknek nincs lelki megértésük? (Nem.) Miért nem? (Nem értik, hogy mi az igazság, ezért igazság gyanánt csak fognak néhány látszólag jó viselkedést és olyan dolgokat, amelyeket az emberek jónak tartanak, majd ezeket gyakorolják.) Nem ez a lényeg. Bármennyire nem értik az igazságot, vajon nem ismernek-e még így is néhány, a dolgok elvégzésére vonatkozó, nyilvánvaló alapelvet? Amikor elmondod nekik, hogyan végezzék a kötelességüket, nem képesek megérteni? Az ilyen embereknek van egy jellemzőjük: nem áll szándékukban gyakorolni az igazságot. Nem számít, mit mondasz, nem hallgatnak rád; azt tesznek és mondanak, amit akarnak. Mostanában gyakran beszéltünk az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól. Nézd meg azokat, akik körülvesznek: nézd meg, hogy kik mutattak némi változást, és kiknek a viselkedése és a cselekvési alapelvei nem változtak egyáltalán, kik azok, akiknek nem mozdul meg a szíve, bárhogyan is beszélgetsz velük, és kik azok, akik még mindig nem változnak, vagy nem szándékoznak megváltozni, és továbbra is úgy cselekszenek, ahogy nekik tetszik, noha képesek a közlésed tartalmát magukra vonatkoztatni. Találkoztatok már ilyen emberekkel? Találkoztatok, ugye? Miért bocsátanak el egyes vezetőket és dolgozókat? Azért, mert nem gyakorolják az igazságot, nem végeznek valódi munkát. Megértenek mindenféle doktrínákat, és kitartanak a saját módszereik mellett. Akárhogy is beszélgetsz velük az igazság alapelveiről, nekik akkor is megvannak a saját szabályaik, ragaszkodnak a saját nézeteikhez, és nem hallgatnak senkire. Egyszerűen azt teszik, amit szeretnének – mondasz nekik egyvalamit, ők pedig valami mást tesznek. Az ilyen vezetőket és dolgozókat el kell bocsátani, igaz? (Igaz.) Valóban el kell. Milyen utat járnak ezek az emberek? (Az antikrisztus útját.) Az antikrisztus útját járva, ha elég időt kapnak, maguk is antikrisztussá válnak. Csak az a kérdés, hogy ez mennyi időbe telik. Ha bárhogyan is beszélgetsz velük az igazságról, ők akkor sem fogadják el, és egyáltalán nem változnak, akkor ez igazán nehéz, ők pedig már antikrisztussá váltak.

Mi a legnagyobb inspiráció, amit a ma elmesélt történetből merítettetek? Az, hogy az emberek könnyen eltévelyedhetnek. Miért könnyű az embereknek eltévelyedni? Először is, az embereknek romlott beállítottságaik vannak; másodszor, a gondolataikban és a szívük mélyén nem üres lapok az emberek, függetlenül a koruktól. Akkor milyen tippeket is ad számotokra ez a történet? Az emberek könnyen eltévelyedhetnek – ez az első. Másodszor, az emberek hajlamosak úgy ragaszkodni ahhoz, amit jónak és helyesnek tartanak, mintha az volna az igazság, úgy kezelve a bibliai ismereteket és a lelki doktrínákat, mint Isten szavait, amelyeket gyakorolni kell. Miután megértettétek ezt a két problémát, milyen új megértéssel, ötletekkel vagy tervekkel rendelkeztek a jövőben követendő útra és a jövőben elvégzendő minden egyes feladatra vonatkozóan? (Amikor a jövőben valamit teszünk, nem az alapján kell cselekednünk, amit helyesnek hiszünk. Először is meg kell fontolnunk, hogy gondolataink megfelelnek-e annak, amit Isten kíván, és hogy összhangban vannak-e Isten követelményeivel. A gyakorláshoz Isten szavaiban

kell megtalálnunk az alapelveket, és azután kell nekifogni. Csak így tudjuk biztosítani, hogy az igazságot gyakoroljuk, és hogy helyes az út, amelyen Istenbe vetett hitünkben járunk.) Erőfeszítéseket kell tennetek Isten szavainak tekintetében. Fejezzétek be a saját feltételezések gyártását. Nincs lelki megértésed; gyenge a képességed; és bármennyire is nagyszerűek az ötleteid, azok nem az igazság. Még ha biztos is vagy abban, hogy amit tettél, az hibátlan és helyes, akkor is a testvérek elé kell tárnod azt megbeszélés és ellenőrzés céljából, vagy össze kell vetned Isten vonatkozó szavaival. El lehet így érni a százszázalékos hibamentességet? Nem feltétlenül; még mindig lehet néhány eltérés a gyakorlásodban, hacsak nem értetted meg teljesen az igazság alapelveit és az Isten által mondottak forrását. Ez az egyik vonatkozás. Mi a második? Ha az emberek eltérnek Isten szavaitól, bármennyire is észszerűnek vagy elfogadhatónak tűnhetnek cselekedeteik, ezek nem helyettesíthetik az igazságot. Bármilyen, ami nem helyettesítheti az igazságot, az nem az igazság, és nem is pozitív dolog. Ha nem pozitív dolog, akkor micsoda? Határozottan nem olyasmi, ami Istennek tetsző, és nem is felel meg az igazságnak; olyasmi, amit Isten elítél. Mi lesz a következménye annak, ha olyasmit teszel, amit Isten elítél? Megutáltatod magad Istennel. Minden dolog, ami nem Istentől ered, negatív dolog, ezek a Sátántól erednek. Egyesek talán nem értik ezt; hagyjátok, hogy fokozatosan alakuljon ki, ahogy tapasztalatot szereztek.

Ma komolyan kritizáltunk egy dolgot; mit is kritizálunk? Azt, amikor egy öreg kocát Koca néniként emlegetnek, igaz? Szégyenletes dolog „Koca néninek” nevezni egy disznót? (Igen.) Szégyenletes dolog. Az emberek mindig megtisztelő címre vágnak. Honnan ered ez a „tisztelet”? Mire utal az, hogy „tisztelet”? A rangidősséggel kapcsolatos? (Igen.) Ha valaki mindig azt akarja, hogy rangidősként tekintsenek rá, mindig a rangidősségre összpontosít – jó ez? (Nem.) Miért nem jó a rangidősségre összpontosítani? Elemeznetek kell, hogy mi a jelentősége a rangidősségre való összpontosításnak. Olyan egyszerű ezt így kimondani: „Isten nem engedi az embereket a rangidősségre összpontosítani, akkor miért taglalod ezt értelmetlenül? Zagyvaságokat hordasz össze, miközben kulturálnak tettetted magad. Kötelességed végzése közben soha nem veszed figyelembe Isten házának érdekeit és mindig elárulod őket. Amikor a saját érdekeidet érinti valami, nem habozol elárulni Isten házának érdekeit. Kik akarsz becsapni azzal, hogy jó embernek mutatod magad? Talán méltó vagy arra, hogy jónak tartsanak?” Elfogadható lenne így mondani? (Igen.) Mit kellene mondani, hogy még durvábban hangozzon? „Mit hablatyolsz össze? Egy ostoba disznó vagy csupán, egy tökkelütött, aki egyáltalán nem érti az igazságot. Mégis minek próbálsz kiadni magad? Tanult és művelt vagy, és hiszel Istenben. Olyan sokat olvastál már Isten szavaiból, és még mindig azt gondolod, hogy elég jól hiszel Istenben. De végeredményben még azt sem tudod, mit jelent az igazság gyakorlása. Hát nem csak egy ostoba disznó vagy, egy komplett idióta?” Ennyit erről a történetről. Most térjünk vissza a beszélgetés fő témájához.

Az antikrisztusok ravasz, önkényes és zsarnoki viselkedésének és annak boncolgatása, hogyan kényszerítik az embereket a nekik való engedelmességre

I. Az antikrisztusok ravasz viselkedésének boncolgatása

A legutóbb az antikrisztusok megnyilvánulásainak ötödik eleméről beszélgettünk – az antikrisztusok félrevezetik, behúzzák, fenyegetik és irányítják az embereket. Ma a hatodik elemről fogunk beszélgetni – az antikrisztusok ravasz módokon viselkednek, önkényesek és zsarnokiak, sohasem beszélgetnek másokkal, és kényszerítenek másokat, hogy engedelmeskedjenek nekik. Van különbség e között és az ötödik elem között? A beállítottság tekintetében nincs nagy különbség; mindkettő cselekedetei a hatalom megragadásáról, valamint az önkényes és zsarnoki viselkedésről szólnak. Mindkettőnek elvetemült, arrogáns, hajthatatlan és ádáz a beállítottsága; a beállítottságok ugyanazok. Ugyanakkor a hatodik elem az antikrisztusok egy másik szembevető megnyilvánulására világít rá, amely nem más, mint hogy ravaszak a cselekedeteik – ez az antikrisztusok cselekedeteinek a természetére vonatkozik. Beszéljünk most először a „ravasz” szóról. A felszínen becsmérő vagy dicsérő szó az, hogy „ravasz”? Ha valaki valami ravasz dolgot tesz, az jó vagy rossz dolog? (Rossz.) Ha valakiről azt mondják, hogy ravaszul cselekszik, az jó vagy rossz ember? Az embereknek nyilvánvalóan az a benyomásuk és az érzésük, hogy aki ravaszul cselekszik, az egy semmirekellő barom. Ha valaki valami ravasz dologgal találkozik, az öröme ad neki okot, vagy a frászt hozza rá? (A frászt hozza rá.) Ez egyszerűen nem jó dolog. Röviden: a felszínen a „ravasz” egy becsmérő kifejezés, akár egy cselekvést ír le, akár egy illető cselekvésének a módját, egyik sem pozitív; ez egyértelműen egy negatív szó. Most magyarázzuk meg először azt, hogy mik a ravaszság megnyilvánulásai. Miért nevezik ravasznak, nem pedig csalárdnak? Milyen sajátos jelentést sugall itt a „ravasz” szó? A ravaszság mélyebb, mint a csalárdság. Nem tart tovább és nem nehezebb az emberek számára olyasvalakin átlátni, aki ravaszul cselekszik? (De igen.) Ennyi nyilvánvaló. Használjatok akkor olyan szavakat a „ravasz” kifejezés megmagyarázására, amelyeket mindannyian fel tudtok fogni! A „ravasz” itt alattomosat és fortélyosat jelent, és abnormális viselkedésre utal. Ez az abnormalitás arra utal, hogy mélyen elrejtett és átláthatatlan az átlagember számára, aki így nem képes látni, hogy mit gondolnak vagy tesznek az ilyen emberek. Más szóval: az ilyen típusú ember cselekedeteinek módszereit, indítékait és kiindulópontjait különösen nehéz kifürkészni, és néha a viselkedésük is sunyi és titokzatos. Röviden: van egy kifejezés, amellyel leírható egy ember ravaszságának a tényleges megnyilvánulása és állapota, ez pedig „az átláthatóság hiánya”, ami kifürkészhetetlenné és megérthetetlenné teszi őt mások számára. Az antikrisztusok cselekedetei ilyen természetűek – vagyis amikor azt veszed észre és azt érzékeled, hogy nem egyenes szándékkal tesznek valamit, azt elég rémisztőnek találod, de rövid távon vagy valamely oknál fogva mégsem tudod átlátni a motivációikat és a szándékaikat, és mindössze tudat alatt érzed, hogy ravaszak a

cselekedeteik. Miért keltenek ilyesfajta érzést benned? Egyfelől azért, mert senki sem képes ráérezni arra, amit mondanak vagy tesznek. Egy másik ok az, hogy gyakran köntörfalaznak, félrevezetnek téged, mígnem végül már nem vagy biztos abban, hogy mely kijelentéseik igazak és melyek hamisak, és hogy mit is jelentenek valójában a szavaik. Amikor hazudnak, azt gondolod, hogy az az igazság; nem tudod, hogy melyik kijelentés igaz vagy hamis, és gyakran azt érzed, hogy bolondot csináltak belőled és rászedtek. Miért merül fel ez az érzés? Azért, mert az ilyen emberek soha nem cselekszenek átláthatóan; nem láthatod világosan, hogy mit is csinálnak vagy mivel is foglalatostkodnak, amitől óhatatlanul gyanakodni kezdesz rájuk. Végül meglátod, hogy a beállítottságuk csalárd, alattomos és elvetemült is. A „ravasz” szó homályos, és elég szokatlanul hangzik az emberek számára, de miért magyarázzuk meg egy olyan egyszerű kifejezéssel, mint „az átláthatóság hiánya”? Van egy burkolt jelentés ebben a kifejezésben. Mi ez a burkolt jelentés? Az, hogy az antikrisztusok gyakran hamis képet mutatnak neked, amikor tenni akarnak valamit, megnehezítve ezzel, hogy átláss rajtuk. Ha például egy antikrisztus meg akarja ütni a bal orcát, a jobb orcát fogja megcélozni az ütéssel. Amikor kitérsz előle, hogy megvédd a jobb orcát, sikeresen arcul csap balról, és ezzel eléri a célját. Ez ravaszság és cselszövésekkel teli viselkedés – aki csak érintkezik egy antikrisztussal, és akinek csak dolga van vele, az a számítgatásai tárgyává válik. Miért számítgatnak folyton? Amellett, hogy irányítani akarják az embereket és helyet akarnak elfoglalni a szívükben, előnyöket is be akarnak zsebelni mindenkitől. Ezenkívül egyfajta elvetemült beállítottságot is felfedezhetsz az ilyen emberekben: különösen élvezik, amikor kihasználnak másokat, vagy amikor a saját erősségeiket kamatoztatva mások gyengeségein élcélődnek, és örömeiket lelik az emberekkel való játszadozásban. Ez az elvetemültségük megnyilvánulása. Világi szavakkal élve: az ilyen emberek agyafúrtnak számítanak. A hétköznapi emberek ezt gondolják: „Csak az idősebb emberek lehetnek agyafúrtak. A fiataloknak nincs még tapasztalatuk, sem világi bölcsességük, hogyan lehetnének akkor agyafúrtak?” Helyes ez a kijelentés? Nem, nem az. Az antikrisztusok elvetemült beállítottsága nem függ az életkortól; ők ezzel a beállítottsággal születnek. Arról van szó csupán, hogy amikor fiatalabbak és kevésbé tapasztaltak, meglehet, hogy kezdetlegesebb és kevésbé kifinomult módon elegyednek ilyen intrikákba. Ahogy idősödnek, kikezddhetetlenné válnak, mint azok az öreg ördögkirályok, akiknek a cselekedetei szigorúan le vannak pecsételve és a legtöbb ember számára teljességgel kifürkészhetetlenek.

Az imént mindössze egy hozzávetőleges magyarázatot adtam a „ravasz” szóra, úgyhogy most beszéljessünk a ravaszság konkrét állapotairól és megnyilvánulásairól. Nem érdemes beszélgetni erről? Ha nem beszélgetünk erről, képesek lesztek vajon felismerni őket? Át tudtok látni rajtuk? (Nem.) Nem arról van szó, hogy egyáltalán nem tudod felismerni őket, illetve hogy nem tudsz átlátni rajtuk; néha azt is fogod érezni, hogy valamelyik konkrét személy igazán fortélyos – olyannyira fortélyos, hogy még azután is teljesíted a parancsát, hogy elárult téged –, és hogy óvakodnod kell tőle. Milyen dolgokat

tesznek hát az antikrisztusok, és mely olyan beszédet és cselekedeteket fednek fel a testvéreikkel és a körülöttük lévőkkel való bánásmódjukon keresztül, amelyek azt mutatják, hogy ravasz módon és elvetemült beállítottsággal teszik a dolgokat? Érdemes erről beszélni. Amikor csak a „ravasz” szót magyarázzuk meg, az emberek általában elég egyszerűnek találják; valószínűleg elég fellapozni a szótárt a jelentése megértéséhez. Amikor azonban arról van szó, hogy az emberek mely cselekedetei, viselkedésformái és beállítottságai állnak összefüggésben ezzel a szóval és tekinthetők e szó konkrét megnyilvánulásainak és állapotainak, akkor már fárasztóbbá és nehezebbé válik a megértése, nem igaz? Először is, gondolatok azokra az emberekre vagy konkrét antikrisztusokra, akikkel eddig találkoztatok. Mely cselekedeteik miatt éreztétek úgy, hogy ennek a cselekedetnek a természete összefügg a ravaszsággal, illetve mely hétköznapi szavaik, cselekedeteik és viselkedésformáik függtek össze vele? (Egyszer találkoztam egy antikrisztussal, aki nyilvánvalóan a státuszért akart versengeni és vezető akart lenni, de ezt mondta a testvéreknek: „Jelentenünk kell a hamis vezetőkről és a hamis dolgozókról. Csakis így lehet a mienk a szentlélek munkája. Ha nem jelentünk a hamis vezetőkről és nem leplezzük le őket, akkor nem nyerhetjük el a szentlélek munkáját. Ki kell állnunk és közösen meg kell óvnunk a gyülekezet munkáját.” A gyülekezeti munka megóvásának zászlaját lobogtatva arra kereste a módot, hogy miként szerezhetne befolyást a vezetők és a dolgozók fölött, és ezért felfújta az apróságokat és arra biztatta a testvéreket, hogy jelentsenek a vezetőkről és a dolgozókról. Az volt a célja, hogy lejárássa a vezetőket és a dolgozókat, és így lehetősége legyen vezetővé válni. Sok testvér nem ismerte fel ezt, és félrevezette őket ez az illető. Ahelyett, hogy az alapelvek alapján felismerték volna a problémát, belekötöttek apróságokba és a vezetők és a dolgozók által mutatott romlottságokba azért, hogy azután elítéljék és minősítsék őket, hogy aránytalanul felfújjanak dolgokat, káoszba taszítva ezzel a gyülekezetet.) Mondjátok meg Nekem, ez vajon ravaszság? (Igen, az.) Pontosan az. Miért ravasz dolog? Ez az illető a maga titkos céljait próbálta elérni az igazságosság zászlaját lobogtatva, cselekvésre biztatott másokat, miközben ő maga nem mutatkozott, hanem rejtve maradt, hogy megfigyelje a dolgok kimenetelét. Úgy volt vele, hogy ha jól alakulnak a dolgok, annál jobb, ha pedig nem, senki sem fog átlátni rajta, mivel nagyon elrejtőzött. Ez ravaszság – ez az egyik formája a megnyilvánulásainak. Ez az ember nem hozta mások tudomására az igazi, legmélyebb gondolatait, és ha akárcsak egy kicsit is kitaláltál belőlük, gyorsan előállt különféle kifogásokkal és érvekkel, hogy mindenáron elleplezze azokat és megvédje magát, attól tartva, hogy az emberek meglátják az igazságot. Szándékosan bonyolította a dolgokat; ez ravaszság. Még valaki? (Néhány évvel ezelőtt egy antikrisztusból álló banda lépett színre a gyülekezetünkben és átvette az irányítást, zűrzavarba taszítva ezzel a gyülekezet munkáját. A Fennvaló küldött valakit, hogy vegye át a munkát, de ez az antikrisztusbanda színlelni kezdett, és ezt mondták: „Megvannak a vezetőink, és nem fogadunk el máshonnan áthelyezett vezetőket; magunk is képesek vagyunk kezelni a munkát.” Ennek eredményeképpen sokan félre lettek vezetve és hallgattak

az antikrisztusokra, és nem fogadták el a Fennvaló által kirendelt vezetőt. Ezek az antikrisztusok ráadásul elszigetelték valahová a Fennvaló által küldött vezetőt, megtiltva neki, hogy érintkezzen a testvérekkel és lehetetlenné téve számára, hogy segítsen a gyülekezet munkájában, vagy hogy bármilyen munkát végezzen.) Ez szörnyen ravasz dolog volt az antikrisztusok részéről – mi volt a rejtett indítékuk? Ők akarták irányítani a gyülekezetet, és fel akarták állítani a maguk független királyságát. Ez ravasz dolog; ez az a fajta dolog, amelyet az antikrisztusok tesznek.

Melyek az antikrisztusok ravasz cselekvésének elsődleges megnyilvánulásai? Az egyik az átláthatóság hiánya, egy másik pedig az, hogy titokban kimondhatatlan cselszövéseket folytatnak. Ha mindenkivel közölnék a terveiket és a szándékaikat, vajon képesek lennének megvalósítani azokat? Biztosan nem. Miért teszik így a dolgokat azok az emberek, akik ravasz módszereket alkalmaznak? Milyen cél van e cselekedetek mögött? Eddig csak a gyülekezet feletti irányításról gondolkodtatok, de bizonyos dolgokba nem tartozik bele a gyülekezet vagy mindenki irányítása. Egy gyülekezet vagy egy régió embereinek félrevezetése viszonylag jelentősebb dolog, milyen cél rejlik hát az antikrisztusok ennél kisebb horderejű viselkedései és cselekedetei mögött az átlagos időkben? Az, hogy kihasználják az embereket és rávegyék őket arra, hogy erőfeszítéseket tegyenek az érdekeik kielégítése és a saját céljaik végett. Miközben Isten vezényli az embereket és uralkodik a sorsuk felett, az antikrisztusok is szeretnék megszabni az emberek sorsát és manipulálni őket. Ha azonban egyenesen megmondanák, hogy manipulálni szeretnének téged, vajon beleegyeznél? Ha azt mondanák, hogy rabszolgaként szeretnének ugráltatni téged, beleegyeznél? Ha azt mondanák, hogy ők a vezetők, neked pedig hallgatnod kell rájuk, beleegyeznél? Biztosan nem egyeznél bele. Éppen ezért kevésbé szokványos módszerekhez kell folyamodniuk, hogy a tudtodon kívül kihasználhassanak; ezt nevezzük ravaszságnak. A nagy vörös sárkány például ravasz módon tevékenykedik, és látszólag jogszerű ürügyeket használva vezeti félre az embereket. Hogyan járt el a földbirtokosok és a tőkések vagyonának elkobzásakor? Vajon írásban rögzített egy szabályzatot, amely előírta, hogy egy bizonyos összeg felett mindent át kell adni az államnak? Működött volna a dolog, ha nyíltan kihirdeti ezt? (Nem működött volna.) Mivel ez nem működött volna, mit tett? Találnia kellett egy mindenki által helyesnek hitt módot arra, hogy igazolható módon elkobozhassa és lefoglalhassa a földbirtokosok és a tőkések vagyonát. Ezzel megfosztotta hatalmuktól a földbirtokosokat és a tőkéseket, gazdaggá tette az államot, és megszilárdította uralmát. Hogyan tette meg ezt a nagy vörös sárkány? (A földbirtokosok megtámadásával és a föld újraelosztásával.) A „földbirtokosok megtámadása és a föld újraelosztása”, valamint az „egyenlőséget mindenkinek” zászlaját lobogtatta, azután pedig „A fehérhajú lány”-hoz hasonló történeteket talált ki, hogy beskatulyázzon és elítéljen minden földbirtokost és tőkést. A közvélemény és a propaganda hatalmát felhasználva sulykolta bele az emberekbe ezeket a téveszméket, minek következtében mindazok, akik tájékozatlanok voltak, azt gondolták, hogy a földbirtokosok és a tőkések rosszak és nem egyenlők a

dolgozó tömegekkel, hogy immár a nép az ura a saját országának, hogy az állam az embereké, hogy ennek a néhány embernek nem kellene olyan nagy vagyonnal rendelkeznie, és hogy azt el kellene kobozni és szét kellene osztani mindenki között. Az ilyen úgynevezett jó, helyes és szegénypárti ideológiáktól és elméletektől felbujtva az emberek félre lettek vezetve, el lettek vakítva, és harcolni kezdtek a helyi mágnások ellen, valamint támadni kezdték a földbirtokosokat és a tőkéseket. S hogy mi volt a végeredmény? E földbirtokosok és tőkések némelyikét halálra verték, másokat megnyomorítottak, megint mások pedig messzire menekültek. Röviden: az volt a végeredmény, hogy a nagy vörös sárkány elérte, amit akart. Ezek az ostoba és tudatlan tömegek fokozatosan az ilyen átverésektől irányítva kezdtek cselekedni, hogy elérjék azokat a célokat, amelyeket ezek az ördögök akartak. Hasonlóképpen az antikrisztusok is ilyen ravasz módszereket vetnek be, amikor különféle dolgokat tesznek. Amikor például egy antikrisztus együttműködik valakivel, aki vezető szerepet tölt be, és azt látja, hogy az illetőnek van igazságérzete, hogy érti az igazságot és képes felismerni őt, bizonytalanul kezdi érezni magát: „Lehetséges, hogy ez az alak a hátam mögött aláás engem? Lehet, hogy készül valamire a színpadok mögött? Vajon miért nem tudom kiismerni őt? Vajon az én oldalamon áll vagy sem? Képes lenne jelenteni engem a fennvalónak?” Ezekkel a gondolatokkal a fejében aggódni kezd amiatt, hogy nincs biztonságban a státusza, nem igaz? Mit tesz hát ezután? Közvetlenül gyötri az illetőt? Némely antikrisztusok nyíltan gyötörnének egy efféle személyt, de a ravasz fajtából valók nem közvetlenül tennék meg. Helyette azzal kezdenék, hogy beszélnének néhány viszonylag gyengébb, zavarosabb fejű és a tisztánlátásra képtelen testvérrel, és óvatosan kikérdeznék és tesztelnék őket: „Ez és ez az illető már több mint egy évtizede hívő, akkor hát valamelyest megalapozott hitének kellene lennie, igaz?” Valaki talán így felelne: „De hiszen elég jó alapokkal rendelkezik. Mindazon évek során, amióta hisz Istenben, lemondott a családjáról és a karrierjéről; nagyobb a hite, mint a mienk. Bizonyára elég jó lenne számodra, ha együttműködnél vele.” Az antikrisztus ezt mondaná: „Igen, elég jó lenne, de ő sosem elegyedik a többi testvérrel. Nem tűnik igazán társasági embernek.” Valaki más talán hozzátenné: „Nem ez a helyzet – sokkal inkább törekszik az igazságra, mint mi. Gyakran szoktunk beszélgetni egymással, de leginkább Isten szavainak az olvasásával, prédikációk hallgatásával és himnuszok tanulásával tölti az idejét, amikor pedig velünk van, akkor Isten szavait közli.” E kedvező és elismerő megjegyzések hallatán úgy érzi az antikrisztus, hogy sokkal többet nem tud mondani, úgyszólván témát vált és így szól: „Ő sok éve hisz már Istenben, és nagyobb tapasztalata van nálunk. Többet kellene érintkeznünk vele a jövőben, és nem kellene elszigetelnünk őt.” A többiek ennek hallatán még mindig nem ismernek fel semmit. Látva, hogy az emberek többsége elismerően szól az illetőről, az antikrisztus nem mond többet a témáról, mivel képtelen elérni a céljait. Később talál egy másik embercsoportot és megkérdezi őket: „Szoktatok valamikor is látni, hogy ez és ez az illető Isten szavait olvassa? Az a benyomásom, hogy folyton másokkal beszélget és hogy a felszínen elfoglaltnak látszik; miért nem olvassa soha Isten szavait?” Ez a csoport

jobb megfigyelő, olvasnak a sorok között, és ezt gondolják: „Úgy tűnik, mintha valami viszály lenne kettejük között; arra próbál rávenni bennünket, hogy ássuk alá és rekesszük ki az illetőt.” Így hát ezt felelik: „Hát igen, ő mindig jelentéktelen feladatokkal foglalja le magát, mindig túlgondolja az embereket és a dolgokat. Ritkán olvassa isten szavait, és amikor mégis, a végén egyszerűen elalszik; jó néhányszor észrevettem már ezt.” Az első és a második embercsoporttal folytatott beszélgetéséből ítélve milyen beállítottság van jelen az antikrisztus szavaiban? Nem elvetemült? (De igen.) Milyen a cselekedeteinek a természete és eszköztára? Ravasz. Míg az első embercsoport nem jött rá, hogy mit is próbál csinálni az antikrisztus, a másodiknak volt némi rálátása arra, hogy mi is történik, aztán viszont egyetértett azzal, amit az antikrisztus mondott. Az antikrisztus, látván, hogy a második csoport egyetértett azzal, amit mondott, és hogy be lehet húzni őket, ezt a csoportot felhasználva akar megszabadulni a párjától. Ez a gondolatmenet ravasz. Mindenféle győzködést követően a második csoport félre lesz vezetve és be lesz húzva, majd ezt mondja: „Mivel az az illető nem felel meg a gyülekezetvezetőkre vonatkozó alapelveknek és feltételeknek, szerintem legközelebb nem kellene őt megszavaznunk vezetőnek, igaz?” Ez a csoport meglehetősen alattomos, és miután beszéltek, megfigyelik az antikrisztus hozzáállását. Az antikrisztus ezt mondja: „Ez nem lesz jó így; igazságtalan lenne. Ez isten háza, nem pedig a társadalom!” Ennek hallatán ezt kérdezik: „Ez tényleg nem fog működni? Akkor hát mit tegyünk? Jó, akkor rá szavazunk legközelebb.” Az antikrisztus azonnal ezt mondja: „Az sem fog működni, ha rá szavaztok.” Látjátok? Akármit mondjanak is, az nem helyes; ez probléma. Az antikrisztus valójában csupán a maga útjára akarja vezetni ezeket az embereket, vermet ásva nekik, amelybe beleeshetnek. Végül, miután meghallgattak ezt és azt, ezek az emberek rájönnek az antikrisztus szándékaira: „Tartsunk tisztességes választást. Nem sok minden szól mellette, úgyhogy lehet, hogy amúgy sem választják meg.” Az antikrisztus elégedett. Nézd csak meg: Itt egy farkas és néhány róka, akik összeállnak, hogy kéz a kézben cselekedjenek. Ez az alapelve és természete az antikrisztusok és mindazon erők cselekedeteinek, akik követik őket az egyházban; ez a megnyilvánulásuk. Az antikrisztusokat követő emberek ezt mondják: „Akkor hát szavazzunk! Egyébként meg, ő nem olyan nagyszerű; ha szavazunk, lehet, hogy nem is lesz megválasztva.” Van itt valami gyanús? Terveznek ezek valamit? Már észrevették az utalásokat egymás szavaiban, de senki sem mondja ki egyenesen, hogy mit kéne csinálni; hallgatólagos megállapodás van közöttük, és ezt mindenki felfogja. A felszínen az antikrisztus senkit sem utasít közvetlenül arra, hogy ne a társát válassza, és az alatta lévők sem mondják ezt: „Nem őt fogjuk választani, hanem téged.” Miért nem mondják meg ezt kereken? Azért nem, mert egyik sem akarja előnyhöz juttatni a másikat. Hát nem ravasz ez? Ez színtiszta elvetemültség. Figyelik egymás beszédének hangvételét, de senki sem beszél egyenesen, és végül egyetértésre jutnak. Ezt sátáni párbeszédnek nevezik. Van közöttük egy „ostoba”, aki figyel, de még ezután sem ért semmit, és megkérdezi a többiektől, hogy arra az illetőre fognak-e szavazni vagy sem. Hogyan válaszol az antikrisztus? Ha ezt

mondaná: „Tégy, ahogy jónak látod”, az túl nyilvánvaló lenne. Egy efféle válasz a fenyegetés és a rábeszélés természetét hordozza magában; az elvetemült emberek nem így beszélnek. Helyette ezt mondják: „Hát nincsenek isten házában munkarendeléseik? Szavazz arra, akire szavaznod kell; ha valakit nem kell megválasztani, ne szavazz rá.” Hát nem kétértelmű beszéd ez? Az antikrisztusok egy látszólag jogszerű ürüggyel állnak elő, ezt mondván: „Az alapelvek szerint kell cselekedned; nem hallgathatsz rám. Nem számít, hogy én mit mondok. Nem én jelentem az alapelveket; isten szavai az alapelvek.” Az „ostoba” hallja ezt és ezt gondolja: „Ha az alapelvek szerint kell cselekednünk, akkor erre az illőre fogok szavazni.” A csoport látva, hogy ez az ember ostoba és tönkretelheti a terveiket, kollektíven kiveti őt, nem engedve, hogy az „ostoba” köztük maradjon. Végül, amikor az „ostoba” egyre csak azt kérdegeti, hogy arra az illőre szavazzon-e vagy sem, valaki így szól: „Beszéljünk róla később. Majd a teljesítménye alapján eldöntjük.” Van bármi határozottság ezekben a szavakban? Van bennük egy szemernyi becsületesség is? (Nincs.) Akkor mi van valójában ezekben a szavakban? Ezek a szavak az antikrisztus elvetemült beállítottságát, valamint titkos motivációit, szándékait és céljait hordozzák magukban. Bennük rejlik a közöttük – a farkas és a rókák között – fennálló titkos összeesküvés, hogy megszabaduljanak attól a személytől, aki szúrja az antikrisztus szemét. Miért képes így cselekedni ez az embercsoport? Amellett, hogy az elvetemült beállítottságuk vezérli őket, azért is képesek így cselekedni, mert feljebbvalójuk, az antikrisztus nem szereti azt a személyt. Ha rá szavaznak, és az antikrisztus megtudja ezt, annak nem lesz jó vége. Így az a legsürgősebb és legfontosabb teendőjük, valamint az számukra a legelőnyösebb, ha nem szavaznak arra a személyre. Mindannyian hallgatnak az antikrisztusra; bármit mond is az antikrisztus, bármely irányba hajlanak is a szavai, ezek az emberek követik, félretéve az igazságalapelveket és Isten szavait. Látod, ha megjelenik egy antikrisztus, óhatatlanul lesznek, akik engedelmeskednek neki. Amennyiben egy antikrisztus cselekszik, egyesek mellé szegődnek és követni fogják – nincs olyan antikrisztus, aki egy szál magában és elkülönülve cselekedne.

Amit az imént megbeszéltünk, az az antikrisztusok ravasz cselekvésének az egyik megnyilvánulása volt. Az itt említett ravaszság arra utal, hogy az antikrisztusoknak megvannak a maguk céljai és motivációik, amikor cselekszenek, de nem fogják elmondani neked, és azt sem engedik, hogy meglásd. Amikor rájössz, minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy elleplezzék azt, és különféle eszközökhöz folyamodnak azért, hogy félrevezessenek téged és megváltoztassák a róluk alkotott nézetedet. Ez az antikrisztusok ravasz aspektusa. Ha indítékaikat könnyen felfednék, széles körben ismertetnék és mindenkivel megosztanák, hadd tudják meg az emberek, az vajon ravaszság lenne? Ez nem lenne ravaszság; hanem mi lenne? (Ostobaság.) Nem ostobaság lenne, hanem a józan ész elvesztéséig fajuló arrogancia. Az antikrisztusok ravaszul viselkednek. Milyen tekintetben ravaszak? A viselkedésük állandó trükközésen alapul, a szavaik pedig semmit sem árulnak el, így az emberek nehezen tudják kifürkészni a szándékaikat és céljaikat. Ez a ravaszság. Bármit tesznek vagy mondanak,

soha nem vonnak le következtetéseket könnyedén; úgy alakítják a dolgokat, hogy a hallgatóságuk, és akik alájuk vannak rendelve, érzékelhessék a szándékukat, és ezek az emberek, miután megértették az antikrisztust, az ő programjának és motivációinak megfelelően cselekedjenek és végrehajtsák a parancsait. Ha teljesül egy feladat, az antikrisztus boldog. Ha nem teljesül, senki nem talál semmit, amit felróhatna az antikrisztusnak, és nem fürkészheti ki a cselekedetei háttérében húzódó motivációkat, szándékokat vagy célokat. A titkos cselszövések és célok teszik ravasszá az antikrisztusok cselekedeteit, amivel az a szándékuk, hogy mindenki mást megtévesszenek, kijátsszanak és irányítsanak. Ez a ravasz viselkedésük lényege. A ravaszság nem annyit jelent csupán, hogy hazudik vagy rosszat csinál valaki; nagyobb szándékok és célok járnak vele, amelyek az átlagember számára kifürkészhetetlenek. Ha olyasvalamit tettél, amiről nem szeretnéd, hogy bárki is tudjon, majd mondasz egy hazugságot, az vajon ravaszságnak számít? (Nem.) Ez csupán csalárdság, és nem üti meg a ravaszság szintjét. Mitől mélyebb a ravaszság, mint a csalárdság? (Attól, hogy az emberek nem tudják kifürkészni.) Nehezen tudják kifürkészni az emberek. Ez is hozzátartozik. És még mi? (Semmit sem tudnak felróni egy ravasz embernek.) Így van. Az a lényeg, hogy nehezen találunk bármit is az emberek, amit felróhatnának az illetőnek. Még ha tudják is róla némelyek, hogy rossz dolgokat követett el, nem tudják eldönteni, hogy jó vagy rossz ember, hogy gonosz ember, vagy pedig antikrisztus. Az emberek nem látnak át az antikrisztusokon, hanem azt hiszik róluk, hogy jók, és az antikrisztusok félre tudják vezetni őket. Ez a ravaszság. Az emberek úgy általában hajlamosak a hazugságra és az apró cselszövésekre. Ez csupán csalárdság. Az antikrisztusok azonban sokkal alattomosabbak a közönséges, csalárd embereknel. Olyanok, mint az ördögkirályok; senki sem tudja kifürkészni, mit csinálnak. Számtalan gonoszságra képesek az igazság nevében, és ártanak az embereknek, ám az emberek mégis ódákat zengenek róluk. Ezt nevezik ravaszságnak.

Történt a múltban egy eset, ahol egy vezető a Fennvalóval való érintkezése és beszélgetése során tájékoztatva lett Isten házának néhány munkatervéről. Akkor még nem lett hivatalosan kiadva a munkarendelés. Miután visszatért, elkezdett felvágni, bár nem lehetett megmondani róla, hogy ez felvágás. Nagyon komolyan beszélt az egyik összejövetelen, és hirtelen, a közlése kellős közepén, olyasvalamit mondott, amit senki sem hallott még azelőtt: „Mostanáig isten munkájának minden egyes lépése be lett fejezve, és az emberek alapvetően stabilizálódtak. A következő hónaptól fogva terjeszteni fogjuk az evangéliumot, úgyhogy evangelizációs csoportokat kell alakítanunk. Hogy miként kellene megalakítani az evangelizációs csoportokat? Van néhány részlet ebben a...” A többiek ezt gondolták ennek hallatán: „Honnan jöttek ezek a szavak? A Fennvaló még semmilyen munkarendelést nem adott ki. Ő honnan tudja akkor? Biztosan előre látja a dolgokat!” Imádták őt, nem igaz? Azonnal megváltozott az emberek hozzá való viszonyulása. Mindössze megemlítette az evangelizációs csoportok alakítását, de utána semmilyen konkrét munkát nem végzett – üres szlogeneket pufogtatott csupán. Persze megvolt a

célja az üres szlogenek pufogtatásával; felvágott, azt akarta, hogy nagyra tartsák és imádják őt az emberek. Nem sokkal később a Fennvaló kiadta a munkarendelést. Amikor a testvérek meglátták ezt, elámultak és ezt mondták: „Hihetetlen! Hát nem profetikus? Honnan tudtál erről? Te jobban érted az igazságot, mint mi; nagyobb fokú érettséggel rendelkezel. A mi érettségünk túlságosan alacsony fokú. Mire eljön az ideje az evangélium hirdetésének, addigra te már elmondtad ezt nekünk, miközben mi ostobák és tudatlanok voltunk. Nézd meg, nem felel talán meg az, amit közöltél, a Fennvalótól származó munkarendelésnek? Véletlen egybeesés, és most igazolást nyert.” Ezen az eseten keresztül mindenki még jobban imádta őt, és nem szokványos módon, hanem teljes alávetettséggel, majdhogynem letérdelve és leborulva előtte. Az emberek többsége nem tudott erről a dologról; ha ő maga nem beszélt volna róla, akkor senki sem tudná, csak egyedül Isten. Olyan nyilvánvaló dolog volt, és ő senkinek sem fedte fel, hanem azt választotta helyette, hogy ilyen pimaszul becsapja őket. Ravasznak számít ez a viselkedés? (Igen.) Miért csapott így be másokat? Miért tudott így viselkedni és cselekedni? Mit gondolt valójában a szívében? Azt akarta, hogy másnak lássák őt az emberek, hogy azt gondolják róla, ő nem egy hétköznapi ember. Olyasvalami ez, aminek megtalálhatónak kell lennie a normális emberi mivolton belül? (Nem.) Az ilyen ember cselekedetei undorítóak és szégyentelenek. Ravasznak tekintened ezt? (Igen.) Amellett, hogy ravasz, némileg még undorító is.

Van egy embertípus az antikrisztusok között, akit soha nem hallottak semmi rosszat mondani, és soha nem láttak semmi rosszat tenni; általánosságban mindenki jónak tartja és helyesli azt, amit tesz és ahogyan viselkedik. Gyakran mosolyog, olyan arcot vág, akár egy irgalmas szent, és soha nem metsz meg senkit. Nem számít, milyen hibákat vétének az emberek, ő mindig annyira megbocsátó szívvel tolerálja, akár egy szerető anya. Sohasem kezeli a gyülekezetben azokat, akik megsértik az adminisztratív rendeleteket, bomlasztásokat és zavarásokat okoznak, vagy gonosz tetteket követnek el. Vajon ennek az az oka, hogy nem képes meglátni vagy felismerni ezeket a dolgokat? Nem, egyik sem; képes meglátni és felismerni őket, de a szívében úgy hiszi, hogy ha ki lennének tisztítva ezek az emberek, és a gyülekezet békéssé válna és csakis becsületes emberekkel lenne tele, akik törekednek az igazságra és őszintén feláldozzák magukat Istenért, akkor őt magát könnyen fel lehetne ismerni, és talán nem tudná többé megvetni a lábát a gyülekezetben. Így maga körül tartja ezeket az embereket, hagyja, hogy a gonosztevők továbbra is gonoszságot műveljenek, a hazugok tovább hazudozzanak, a zavarók folytassák a zavarást, biztosítva ezeken a zavarásokon keresztül, hogy soha ne legyen nyugta a gyülekezetnek, és megerősítve ezáltal a saját státuszát. Mit mond tehát, amint arra kerül a sor, hogy valakit kiközösítenek, valakivel foglalkoznak, valakit elkülönítenek vagy eltávolítanak a pozíciójából? „Esélyt kell adnunk az embereknek a megtérésre. Kinek nincs hiányossága vagy romlottsága? Ki nem követett még el hibákat? Toleranciát kell tanulnunk.” A testvérek átgondolják ezt, és így szólnak: „Toleránsak vagyunk azok iránt, akik igazán hisznek Istenben és akiknek vétkeik vannak, vagy akik

ostobák és tudatlanok, de a gonosz embereket nem toleráljuk. Ő egy gonosz ember.” Az antikrisztus így válaszol: „Hogy lenne ő gonosz ember? Csupán időnként nyers szavakat mond; ez nem gonoszság. Azok az igazán gonosz emberek, akik gyilkosságot követnek el és gyűjtogatnak a világban.” De mit gondol valójában az antikrisztus? „Ő gonosz ember? Annyira gonosz, mint én? Nem láttad, hogy én mit tettem, nem tudod, hogy mit gondolok belül. Ha tudnátok, nem tisztítanátok ki engem? A kitisztításán gondolkozol? Szó sem lehet róla! Nem fogom engedni, hogy kezeld őt. Ha bárki is megpróbálja, dühös leszek rá és nagyon meg fogom nehezíteni számára a dolgokat! Aki csak megpróbálja kezelni őt, azt kiközösítem!” De vajon kimondaná ezt hangosan az antikrisztus? Nem, nem mondaná ki. Mit tesz hát ezután? Először is lenyugtatja a helyzetet, stabilizálja a dolgok állását, és olyannak tűnik, aki képes vezetni a gyülekezetet és egyensúlyt teremteni a különböző erők között, hogy a gyülekezet ne tudjon boldogulni nélküle. Ily módon vajon nincs biztosítva a pozíciója? Ha biztosított a pozíciója, akkor vajon nem marad meg a megélhetése? Ezt nevezik ravaszságnak. Ezért nem tud átlátni az ilyen egyénekben a legtöbb ember. Miért nem? Sosem az igazságot szólnak, és könnyelműen sem cselekednek. Bármire kéri is meg őket a Fennvaló, rutinszerűen megteszik, amit kell, bármilyen könyveket kell is kiosztani, kiküldik azokat; megtartják azt a néhány összejövetelt egy héten, és nem sajátítják ki maguknak a közlést az összejöveteleken. A felszínen minden tökéletesnek és hibátlannak tűnik, és semmi sem ad okot a kritikára. Van azonban egy dolog, amit felismerhettek náluk: sohasem kezelik a gonosz embereket. Éppen ellenkezőleg: megóvják, folyamatosan fedezik és védelmezik őket. Hát nem ravasz dolog ez? Mi itt a viselkedésük ravasz aspektusa, mire összpontosít? Muszáj tisztázni ezeket a dolgokat. Sosem az igazságot szólnak, mindig hazugságokat mondanak, hogy becsapják Isten házát. Látják, ahogy a gonosz emberek gonoszságot művelnek, de nem kezelik őket, folyton elsimítják a dolgokat, valamint türelmet és toleranciát gyakorolnak. Mi az indítékuk arra, hogy ezeket a dolgokat tegyék? Valóban az, hogy segítsenek az embereknek kiegészíteni egymás erősségeit és toleránsnak lenni egymás iránt? (Nem.) Akkor mi a céljuk? A saját befolyásukat akarják megszilárdítani, és a státuszukat stabilizálni. Tudják, hogy amint a gonosz embereket kitisztítják, ők lesznek a következők, akiknek menniük kell; ez az, amitől félnek. Éppen ezért maguk körül tartják a gonosz embereket; amíg azok ott vannak, biztonságban van az antikrisztus státusza. Ha a gonosz embereket kitisztítanák, az antikrisztusnak befellegzene. A gonosz emberek jelentik az antikrisztusok védőernyőjét és pajzsát. Így aztán mindegy, hogy ki leplezi le a gonosz embereket vagy javasolja a kitisztításukat, az antikrisztusok nem értenek egyet vele, ezt mondván: „Még mindig tudják végezni a kötelességeiket, még mindig tudnak pénzt felajánlani; legalábbis munkát végezni még mindig tudnak!” Okokat és ürügyeket keresnek, hogy megvédjék a gonosz embereket, és jellemző módon, a tisztánlátás nélküli emberek nem tudják meglátni a bennük rejlő rossz szándékot, nem képesek felismerni azt.

Vannak még más esetek, amikor mély benyomást gyakoroltak rátok egy antikrisztus ravasz cselekedetei? Ossa meg valaki! (Van egy nővér, aki egy evangelizációs csapat felügyelője volt, és minden hónapban sikerült megnyernie néhány embert, akik közül néhányan nem hívők voltak. Az antikrisztus a kontextusából kiemelve értelmezett egy munkarendet, azt mondván, hogy az evangélium prédikálásának főként felekezeti embereket kellene megcéloznia, míg a nem hívők másodlagosak, és ha a nem hívőkön van a fő hangsúly, akkor az a munkarend súlyos megsértése. Még Isten szavait is felhasználta a „Figyelmeztetés azoknak, akik nem gyakorolják az igazságot” című közlésből ennek a viselkedésnek a boncolgatása végett. Aztán mindenkit szavazásra hívott fel, ezt kérdezve: „Egy ilyen ember még mindig lehet felügyelő?” Akkoriban a gyülekezetben sokan új, mindössze egy-két éves hívők voltak, és nem tudtak tisztán látni, ezért úgy érezték, hogy a munkarend megsértése súlyos dolog, és megegyeztek a nővér elbocsátásában. A nővér akkor nagyon negatív lett; miután ízekre szedte és elítélte őt ez az antikrisztus, úgy érezte, hogy ő maga antikrisztus, hogy Isten egész biztosan ki fogja rekeszteni, és rendkívül negatív lett, nem akart élni. Azonkívül ez az antikrisztus a Fennvalótól származó néhány prédikációt és közlést is visszatartott, nem engedve, hogy meghallgassuk azokat. Azt állította, hogy a Fennvalótól származó közlés túl szigorú, és hogy mi csekély érettségű új hívőkként elképzeléseket fogunk kialakítani a meghallgatása után. A felszínen úgy tűnt, mintha velünk törődne, de valójában attól félt, hogy ha meghallgatnánk a Fennvalótól származó prédikációkat, akkor képesek lennénk felismerni őt, akkor pedig nem lenne képes irányítani bennünket. Ezeket a látszólag észszerű módszereket alkalmazta azért, hogy gyötörje és rászedje az embereket, és úgy tűnjön, hogy logikus és Isten háza munkarendjei szerint való volt, amit tett.) Ez az eset minden bizonnyal ravasznak nevezhető. Egy antikrisztusnak mindig ugyanazok az állandó gyakorlatai vannak, azok a legkevésbé sem változnak, és bármit is tesz, ugyanazokkal a szándékokkal és ugyanazokra a célokra irányulóan teszi. Vajon ez nem azt bizonyítja, hogy az antikrisztusok csakugyan démonok és gonosz szellemek? (De igen.) Teljes mértékben. Tökéletesen helyénvaló és egyáltalán nem túlzás ravaszként jellemezni az antikrisztusoknak – ezeknek a démonoknak és gonosz szellemeknek – a cselekedeteit.

E példák után némi rálátást kellett, hogy nyerjete; elkezdett-e kialakulni bennetek valamilyen tisztánlátás az antikrisztusok ravasz cselekedeteivel kapcsolatban? Ha valamihez ravasz viselkedés tartozik, rejtett szándékokkal és indítékokkal, az nem egy normális ember cselekedete, nem egy becsületes ember cselekedete, és egész biztosan nem olyasvalakinek a cselekedete, aki az igazságra törekszik. Vajon az igazságot gyakorolják azzal, amit tesznek? Vajon Isten háza érdekeit támogatják? (Nem.) Akkor hát mit csinálnak? Akadályozzák és lerombolják a gyülekezet munkáját, gonoszságot művelnek; nem követik Isten útját, és nem támogatják Isten házában munkáját. Amit ők tesznek, az nem a gyülekezet munkája; mindössze álcaként használják a gyülekezet munkájának végzését azért, hogy a maguk programját kövessék, különös tekintettel a

személyes érdekeik és a Sátán érdekeinek a megvédésére. Vannak más példák is? (2015-ben a Fennvaló kiadott egy munkarendet, arra utasítva bennünket, hogy „a Felébredettek”-ből származó cikket használjuk a hamis vezetők felismeréséről, valamint az igaz és a hamis gyülekezetek megkülönböztetéséről szóló beszélgetéshez. Volt egy vezető a gyülekezetben, akit éppen azelőtt bocsátottak el, és aki azt mondta, hogy mi újak vagyunk az Istenben való hit terén és csekély az érettségünk, és hogy túlságosan felületesen fogtuk fel a Fennvaló munkarendjét – Isten cselekedetei kifürkészhetetlenek, és a Fennvaló mélyebb tartalommal adta ki ezt a rendelkezést. Ezt is mondta: „A hamis vezetők és antikrisztusok felismerésével kapcsolatos igazságokat illetően már sok közlése volt korábban a fennvalónak, és nagyon világosan megmagyarázta azt. Ha egyszerűen csak a hamis vezetők és az antikrisztusok felismeréséről lenne szó, akkor szükség lenne vajon másik munkarend kiadására?” Ezt követően kiemelt a kontextusból részeket a Fennvaló korábbi munkarendjeiből, prédikációiból és közléseiből, több tízezer szó terjedelmű anyagot állítva össze azért, hogy félrevezesse a testvéreket, arra vezetve bennünket, hogy helyette „a Felébredetteket” ismerjük fel. Abban az időben félre voltunk vezetve, és nem a hamis vezetők és antikrisztusok felismerésére összpontosítottunk. Később antikrisztusként fel lett fedve az illető. Attól tartott, hogy ha mindenki elkezd felismerni a hamis vezetőket és az antikrisztusokat, akkor felfedik a gonosz tetteit és felismerik őt, így hát szándékosan félrevezetett bennünket, hogy inkább „a Felébredetteket” ismerjük fel.) Ez egy bűvészmutatvány volt, egy félrevezető taktika, azzal a céllal történő elterelés, hogy másra összpontosítsatok, és így senki se figyeljen őrá. Nem hangzik ismerősen ez a módszer? Amikor a nagy vörös sárkány válsággal áll szemben, amilyen például a politikai rendszerén belüli zavargás, vagy ha a nép sztrájkokat vagy lázadásokat tervez, akkor ő ugyanezt a taktikát használja: a figyelemelterelést. Gyakran alkalmazza ezt a módszert. Valahányszor válság áll elő, háború miatti pánikot szít, a hazafiságot előmozdítva, azután szüntelenül az ellenállás háborúiról és a hazafiságról szóló filmeket játszik vagy álhíreket terjeszt a nemzeti érzelmek felébresztése végett, hogy elterelje a figyelmet. A nagy vörös sárkány hátsó szándékkal teszi ezeket a dolgokat, ki nem mondott célokat rejtegetve – ezt nevezik ravasz viselkedésnek. Ki az antikrisztusok őse? A nagy vörös sárkány, az ördög. Cselekedeteik természete pontosan ugyanolyan, mintha csak összejátszanának egymással. Honnan erednek az antikrisztusok cselszövései és módszerei? Ősük, az ördög Sátán tanította nekik azokat. A Sátán bennük lakozik, így meglehetősen normális számukra az, hogy ravasz módon működjenek; ez teljességgel felfedi azt, hogy antikrisztusi természetük van.

(Isten, meg akarok osztani egy példát. Ez az antikrisztussal kapcsolatos eset a Csicsin lelkipásztori területen esett meg úgy 2012 tavaszának környékén. Egy An nevű antikrisztus sok téveszmét terjesztett különböző gyülekezetekben, és még egy könyvecskét is írt „Mi foglalkoztatja leginkább Istent a Földről való távozása előtt?” címmel, amelyet titokban minden gyülekezethez eljuttatott. Azt állította, hogy Istent leginkább az foglalkoztatja a távozása előtt, hogy az Ő távozását követően hallgat-e

majd Isten választott népe a Szentlélek által használt férfira, ezért meg kell értenünk Isten szándékait; és hogy most elég mindössze a Szentlélek által használt férfi prédikációit, közléseit és munkarendjeit olvasni, és ez lép Isten szavai evésének és ivásának szükségessége helyébe. Ennek eredményeképpen sok testvér félre lett vezetve; felhagytak Isten szavainak evésével és ivásával, és éppen ez volt az a cél, amelyet az antikrisztus el kívánt érni. Az antikrisztus alattomosága abban rejlett, hogy a Szentlélek által használt férfi mellett való tanúságtétel leple alatt elterelte az embereket Isten szavaitól, akik így elhagyták Isten szavainak evését és ivását, azonkívül eközben azt az érzést keltette az emberekben, hogy mélyen megérti Isten szívét. Mivel ő elgondolkodott azon, hogy mi foglalkoztatja Istent a távozása előtt, ezért nagyra becsülték és imádták őt az emberek.) Vajon miért magasztalta fel a Szentlélek által használt férfit? A Szentlélek által használt férfi egy ember, akárcsak ő. Azzal, hogy felmagasztalta a Szentlélek által használt férfit, valójában arra vette rá az embereket, hogy őt imádják és magasztalják; ez volt a célja. Nem tudjuk egyszerűen csak azt megítélni, hogy igaz volt-e vagy hamis, amit mondott; a szavai által elért következményeket és célokat is meg kell néznünk; ez kulcsfontosságú. A Szentlélek által használt férfi felmagasztalásával tehát valójában önmagát akarta felmagasztalni; ez volt a célja. Tudta, hogy a Szentlélek által használt férfi felmagasztalását biztosan nem ellenzi majd senki sem, és az emberek egyet fognak érteni vele, és magasztalni fogják őt. Ám ha közvetlenül magasztalta volna fel önmagát és tett volna tanúságot önmaga mellett, akkor az emberek leleplezhették, felismerhették és elutasíthatták volna őt. Éppen ezért az antikrisztus a Szentlélek által használt férfi felmagasztalásának taktikáját alkalmazta önmaga felmagasztalásának és az önmaga mellett történő tanúságtételnek az elérése végett; ez volt az antikrisztus alattomosága. Az An nevű antikrisztus cselekedetei nagyon ravaszak voltak, és könnyen félrevezették az embereket – ez egy tipikus antikrisztusi eset. Isten választott népének felismerést kell tanulnia ebből az antikrisztusi esetből, s meg kell értenie az antikrisztusok ravasz aspektusait, valamint azokat a gyakori módszereket és eszközöket, amelyeket azért használnak, hogy elérjék az emberek félrevezetésének következményét. Ezek megértése nagyon hasznos az emberek számára az antikrisztusok felismerése terén. Kinek van még megosztható példája?

(Isten, nekem is van egy antikrisztussal kapcsolatos esetem, amelyet meg tudok osztani. Ez az eset a honani lelkipásztori területen esett meg. 2011 körül a Jü nevű antikrisztust, egy hamis vezetőt, akit előtte bocsátottak el, azzal bízott meg a gyülekezet, hogy ő feleljen a megtisztítás munkájáért, mivel volt némi adottsága és munkatapasztalata. Akkoriban a Fennvaló kiadott egy munkarendelést a hamis vezetők és az antikrisztusok alapos leleplezése és kiiktatása céljából. Jü, aki odavolt a státuszért, lehetőséget látott ebben a visszatérésre. A munkarendelés megvalósításának leple alatt folyamatosan arról beszélgetett a testvérekkel, hogy kövessék a Szentlélek munkájának folyamát, valamint összpontosítsanak a hamis vezetők és az antikrisztusok felismerésére. Azonban nem a felismerésükre vonatkozó alapelvekről beszélt, hanem inkább arra

vezetett bennünket, hogy a vezetőkre és a dolgozókra összpontosítsuk a figyelmünket. Minden összejövetelen megkérte a testvéreket, hogy beszéljenek a vezetők és a dolgozók teljesítményéről. Miután beszéltünk, kiragadott néhány eltérést a munkájukban, valamint az általuk mutatott romlott beállítottságokat, felnagyította ezeknek az ügyeknek a természetét, valamint egyenesen hamis vezetőknek titulálta és elbocsátotta őket. Utána folyamatosan arról tett tanúságot a testvéreknek, hogy miként iktatta ki ezeket a hamis vezetőket és dolgozókat, amitől úgy érezték, hogy jó felismerő képességgel rendelkezik és van munkaképessége. Valójában az volt a célja, hogy ezeknek a vezetőknek és dolgozóknak az elbocsátásával lehetőséget teremtsen magának a visszatérésre és vezetőként folytassa. Amikor a testvérek, akiket Jü félrevezetett, meglátták a vezetők és a dolgozók által mutatott romlottságokat és az eltéréseket a munkájukban, elkezdtek azon tűnődni, hogy vajon nem hamis vezetők-e, sőt még a gyülekezetvezetőket is megkérdőjelezték minden szinten, így nem tudtak normálisan együttműködni a vezetők és a dolgozók munkájával. Sok csekély érettségű vezető és dolgozó is nagy mértékben korlátozva lett, a negativitás és az óvatosság állapotában éltek, és nem voltak képesek normálisan végezni a kötelességeiket, ami káoszhoz vezetett a gyülekezetben. Akkoriban sokan imádták ezt az antikrisztust, aki mintegy tucatnyi gyülekezetet vezetett félre és irányított. Egyesek még azután sem tudták felismerni ezt az antikrisztust, hogy fel lett fedve; azt hitték róla, hogy támogatja a gyülekezet munkáját, némelyek pedig még ki is álltak mellette.) Mi történt később azokkal a testvérekkel, akik félre lettek vezetve? (Némelyek beszélgetéssel és segítséggel felismerést nyertek az antikrisztust illetően, és meg lettek mentve, míg mások makacsul és elszántan kitartottak az antikrisztus követése mellett, akárhogy beszélgettek is velük mások, és ezek az emberek végül ki lettek rekesztve.) Az emberek többsége most már felismeri ezt az antikrisztust? (Most már rendelkeznek némi felismeréssel.) Azok, akik makacsok és megváltoztathatatlanok maradnak, megérdemlik, hogy elvesszenek; ez a kimenetele egy antikrisztus követésének.

Az imént az antikrisztusok ravasz cselekedeteinek a különféle megnyilvánulásairól beszélgettünk. Végezzünk most egy összefoglalást: Milyen lényegét és beállítottságot fejez ki az antikrisztusok ezen viselkedése? (Elvetemültséget.) Olyan beállítottság ez, amelyet elsősorban az elvetemültség jellemez. Mondhatjuk akkor azt, hogy az elvetemült beállítottságú emberek általában ravaszul cselekednek, és hogy akik ravaszul cselekednek, azoknak nagyon elvetemült beállítottságuk van? (Igen.) Logikus érvelés ez? Bár a felszínen valamelyest érvelésnek tűnik, valójában pontosan így állnak a dolgok – az elvetemült beállítottságú emberek gyakran ravasz módokon működnek. A ravaszul cselekvő antikrisztusok természetlényege a Sátántól ered; elég világos, hogy hasonlóak az ördögökhöz és a Sátánhoz. Ha megfigyeled, hogy miként cselekednek az antikrisztusok, megértheted az ördögök és a Sátán működésének mikéntjét. A valódi ördögök és a Sátán, valamint a nagy vörös sárkány még ennél is súlyosabb módon cselekednek. Még egy egyszerű antikrisztus is képes olyan ravaszul és olyan okos taktikákkal cselekedni és kikapukat nem hagyva beszélni, hogy senki sem képes hibát

találni benne vagy rajtakapni őt. Akkor mennyivel inkább így van ez az öreg ördögök és a Sátán esetében! Ha az antikrisztusok ravasz viselkedésének a szemszögéből nézzük, a státusz nélküli, hétköznapi emberek, akik ritkán kommunikálnak vagy nyílnak meg másoknak, akik átláthatóság nélkül cselekednek és nem akarják, hogy mások megtudják, miről gondolkodnak vagy minek a megtételét fontolgatják legbelül, illetve hogy milyen szándékokkal cselekednek, akik mélyen elrejtik és szorosan becsomagolják magukat – nem utal vajon valami az ő beszédükben és a cselekedeteikben is a ravaszságra? Ha az ilyen embereket nem jellemzik antikrisztusokként, akkor biztosan egy antikrisztus útján járnak. Ez bizonyos. Azok, akik antikrisztusi úton járnak, ha nem fogadják el a metszést, és mások javaslatait sem fogadják meg, és még kevésbé fogadják el az igazságot, akkor, ha egyszer státuszt nyernek, óhatatlanul antikrisztusokká fognak válni; ez csak idő kérdése. Ha egyeseknek ilyen elvetemült beállítottságuk van, és valaha egy antikrisztus útján jártak, bizonyos hasonlóságokat mutatva egy antikrisztussal, de miután elfogadták a metszést, megtérnek, el tudják fogadni az igazságot, elhagyják a korábbi útjukat, meg tudnak fordulni és képesek az igazságot gyakorolni, annak mi lesz az eredménye? Egy ilyen átalakulás még inkább eltávolítja őket az antikrisztusi úttól, és megkönnyíti számukra, hogy rálépjenek az Istenben való hit helyes útjára, és akkor lesz reményük arra, hogy meg legyenek mentve. Ez minden, amit közölni akarok annak megnyilvánulásairól, hogy miként cselekednek ravaszul az antikrisztusok; a következő megnyilvánulás, amelyről beszélgetni fogunk, az lesz, hogy miként önkényesek és zsarnokiak az antikrisztusok.

II. Az antikrisztusok önkényes és zsarnoki viselkedésének és annak boncolgatása, hogyan kényszerítik az embereket a nekik való engedelmességre

Az antikrisztusok önkényes és zsarnoki módon cselekednek, sosem beszélgetnek vagy tanácskoznak másokkal, úgy cselekednek, ahogy kedvük tartja, és kényszerítik az embereket, hogy engedelmeskedjenek nekik. Elmondható, hogy bármit tegyenek is az antikrisztusok, bármit rendezzenek el vagy bármilyen döntést hozzanak is, nem beszélgetnek másokkal, nem jutnak egyetértésre, nem keresik az igazságot a problémák megoldása végett, és nem keresik az alapelveket, amelyeket a kötelességeik végzése során alkalmazniuk kellene. Azonkívül nem engedik, hogy az emberek megértsék, miért teszik a dolgokat egy bizonyos módon, így az emberek össze lesznek zavarodva, és kötelesek lesznek hallgatni rájuk. Ha valaki nem ért valamit és megkérdezi róla az antikrisztust, az nem hajlandó beszélgetni vagy elmagyarázni. Milyen helyzetet akar fenntartani az antikrisztus ily módon? Senkinek nincs megengedve a részletek megismerése; senkinek sincs joga a tájékoztatáshoz. Az antikrisztus azt teszi, amit csak akar, és amit ő helyesnek gondol, azt kell alaposan végrehajtani. Másoknak nincs joguk kérdezni, és még kevésbé jogosultak arra, hogy együttműködjenek vele; csupán az engedelmeskedés és az alávetettség szerepe az övék. Hogyan látja ezt az antikrisztus?

„Mivel vezetőnek választottatok meg, az én irányításom alatt álltok, és hallgatnotok kell rám. Ha nem akartok hallgatni rám, akkor nem kellett volna megválasztanotok engem. Ha megválasztotok, hallgatnotok kell rám. Mindenben az enyém az utolsó szó!” Az ő szemében milyen kapcsolat van közte és a testvérek között? Ő az, aki parancsokat ad. A testvérek nem tudják megkülönböztetni a jót a rossztól, nem érdeklődhetnek, és nincs megengedve számukra, hogy megvádolják, felismerjék, megkérdőjelezzék vagy kétségbe vonják az antikrisztust; ezek mindegyike tilos. Az antikrisztusnak nem kell mást tennie, mint terveket, kijelentéseket és módszereket előterjeszteni, és mindenkinek meg kell tapsolnia és egyet kell értenie vele anélkül, hogy megkérdőjelezné. Nem kényszerítés ez egy kissé? Miféle taktika ez? Önkényes és zsarnoki. Miféle beállítottság ez? (Ádáz.) A felszínen az „önkényes” arra utal, hogy az antikrisztus egyedül hoz döntéseket, hogy övé az utolsó szó, a „zsarnoki” pedig azt jelenti, hogy miután saját maga ítéletet vagy döntést hozott, mindenki másnak anélkül kell azt végrehajtania, hogy joga lenne eltérő véleményen lenni, eltérő kijelentést tenni, vagy akár csak kérdéseket feltenni. Az önkényesség és a zsarnokiság azt jelenti, hogy amikor egy adott helyzettel néz szembe az antikrisztus, akkor azt saját maga latolgatja és veszi fontolóra, mielőtt döntene arról, hogy mit tegyen. Önállóan, mások közreműködése nélkül hoznak döntéseket a színpalak mögött arról, hogy mit miként kell tenni; még a saját munkatársaik, partnereik és a magasabb szintű vezetőik sem avatkozhatnak közbe – ezt jelenti önkényesnek és zsarnokinak lenni. Bármilyen helyzettel nézzenek is szembe, akik ily módon cselekednek, következetesen úgy járnak el, hogy magukban meghányják-vetik a dolgokat és megfontoltan törik a fejüket, sosem tanácskozza másokkal. Mindenféle dolgok járnak a fejükben, de hogy ténylegesen mit gondolnak, azt senki sem tudja. Miért nem tudja senki? Azért, mert nem mondják meg. Némelyek azt gondolhatják, hogy ez csak azért van, mert nem beszédesek, de valóban ez lenne a helyzet? Ez nem személyiség kérdése; szándékos döntés, hogy sötétségben akarnak tartani másokat. Maguk akarják megtenni a dolgokat, megvannak a maguk számításai. Mit számítgatnak? A saját érdekeik, státuszuk, hírnevük, nyereségük és presztízsük körül forognak a számításaik. Azt latolgatják, hogy miként cselekedjenek a saját javukra, miként védjék meg a státuszukat és hírnevüket attól, hogy kár érje azokat, hogyan cselekedjenek anélkül, hogy hagynák másoknak, hogy átlássanak rajtuk, és – ami kulcsfontosságú – hogyan rejtsek el cselekedeteiket a Fennvaló elől, abban a reményben, hogy végül anélkül részesülnek majd előnyökben, hogy bárki előtt feltárnák bármilyen hibájukat. Ezt gondolják: „Ha egy pillanatra megbotlom és valami rosszat mondok, mindenki át fog látni rajtam. Ha valakinek eljár a szája és jelent engem a fennvalónak, lehet, hogy a fennvaló elbocsát, én pedig elveszítem a státuszomat. Azonkívül, ha folyton másokkal beszélgetek, nem válnak vajon nyilvánvalóvá a korlátozott képességeim mindenki számára? Nem lehet, hogy akkor lenéznek majd a többiek?” Mondjátok meg most Nekem: ha csakugyan átlátnának rajtuk, az jó vagy rossz lenne? Valójában azoknak, akik az igazságra törekednek, vagyis a becsületes embereknek nem sokat számít, ha

átlátnak rajtuk, és ha veszítenek valamennyit a presztízsből vagy a hírnevből. Nem úgy tűnik, mintha nagyon érdekelnék őket ezek a dolgok; úgy tűnik, kevésbé vannak nyilvánvalóan tudatában ezeknek, és nem tulajdonítanak nekik túl nagy jelentőséget. Az antikrisztusok azonban a szöges ellentéteik; nem törekednek az igazságra, és magánál az életnél is fontosabbnak tartják a státuszukat, valamint azt, hogy mások miként ítélik meg őket és hogyan viszonyulnak hozzájuk. Rendkívül nehéz arra kérni őket, hogy mondják meg a véleményüket vagy az igazságot; még az sem biztos, hogy elegendő, ha sok előnyt ajánlanak fel nekik. Ha arra kérnék őket, hogy tárják fel a titkaikat vagy a magánügyeiket, az még nehezebb lenne – talán az életük árán sem tennék meg ezt. Miféle természet ez? Képes az ilyen ember elfogadni az igazságot? Meg lehet vajon menteni? Egész biztosan nem. Végére is „a párduc nem rejtheti el foltjait”.

Az antikrisztusok különös fontosságot tulajdonítanak az önértékelésnek, a státusznak, a presztízsnak és mindennek, ami fenntarthatja a hatalmukat. Beszélgetsz velük, ezt mondván: „A gyülekezet munkájának végzése során, legyen bár szó külső ügyekről vagy belső adminisztrációról, személyi változásokról vagy bármi másról, beszélgetned kell a testvérekkel. A beszélgetés megtanulása a másokkal való együttműködés megtanulásának első lépése. A beszélgetés nem hiábavaló beszéd, és nem is pusztán a saját negativitásod vagy Istennel szembeni lázadásod kifejezése. Nem szabad kiadnod magadból a negatív vagy lázadó állapotaidat azért, hogy másokat befolyásolj. A lényeg az, hogy arról beszélj, hogy miként lehet alapelveket találni Isten szavaiban és megérteni az igazságot.” Mindegy azonban, hogy miként beszélsz az igazságról, az nem tudja meghatni őket vagy elérni náluk, hogy változtassanak az alapelveiken és az irányukon azon a téren, ahogyan tevékenykednek és viselik magukat. Miféle beállítottság ez? Finoman fogalmazva hajthatatlanság; erősen fogalmazva ádázság. Valójában helyénvaló ezt ádáznak nevezni. Képzeld el, hogy egy farkas egy bárányt tart a szájában, és örül a prédájának; ha tárgyalni kezdesz vele, ezt mondván: „Adok neked helyette egy nyulat, csak engedd el a bárányt, rendben?”, nem fog belemenni. Ezt mondod: „Adok neked egy tehenet! Ez hogy hangzik?” Egyáltalán nem fog belemenni. Inkább megeszi először a bárányt, és aztán folytatja a tehénnel. Nem elégszik meg eggyel; mindkettőt akarja. Miféle beállítottság ez? (Telhetetlenül mohó és rendkívül ádáz.) Nagyon is ádáz! Hasonlóképp van az antikrisztusok rendkívül ádáz beállítottságával is: nem fog működni, ha az igazságról beszélnek nekik, ha megmetszik őket vagy tanácsot adnak nekik. Egyik sem tudja megváltoztatni a státusz utáni, mélyen gyökerező törekvésüket, sem a mások irányítására való vágyukat, kivéve, ha magasabb státusszal vagy nagyobb előnyökkel kecsegteted őket. Máskülönben a prédát, amely már a szájukban van, semmiképp sem fogják elereszteni. Mit jelent az elengedésnek ez a teljes megtagadása? Azt jelenti, hogy ha már van egy bizonyos státuszuk, arra fogják használni ezt a lehetőséget, hogy erőteljesen fellépjenek és mutogassák magukat. Mit akarnak mutogatni? A különféle talentumaikat és ajándékaikat, a háttérüket, a képzettségüket, az értékességüket és a társadalmon belüli státuszukat, azzal dicsekedve és hencegve, hogy mennyire ügyesek

és képzetek, hogy miként tudnak játszodozni az emberekkel, és hogy miként tudják manipulálni és hajszozni az embereket. Az igazság vagy ítélőképeség híján lévő emberek úgy érzik ennek hallatán, hogy az ilyen antikrisztusok egészen lenyűgözőek, önmagukat kisebbségnek érzik, és készségesen alávetik magukat az antikrisztus irányításának.

Egyes antikrisztusok különösen fortélyosak és mélyen elmerülnek a cselszövésben. Egy mindenképp felett való sátáni filozófiát követnek, ami nem más, mint hogy bármilyen helyzetben ritkán szólaljanak fel, ne mondják ki készségesen az álláspontjukat semmilyen helyzetben, amellyel szembenéznak, és csak akkor beszéljenek, ha mindenképpen muszáj. Egyszerűen mindenkinek alaposan megfigyelik a cselekedeteit, mintha az lenne a céljuk, hogy mielőtt szólának vagy cselekednének, alaposan megértsék a körülöttük lévőket és átlássanak rajtuk. Először beazonosítják, hogy ki lehet a prédájuk és válhat a segítőjükké, és kitől kell óvakodniuk, mert az a „politikai ellenségük”. Néha nem beszélnek és nem foglalnak állást, csendben maradnak, de belül latolgatnak és kalkulálnak; ezek az egyének fortélyosak a szívükben és ritkán szólalnak meg. Mondanátok-e azt, hogy meglehetősen baljóslatúak az ilyen emberek? Ha nem gyakran szólalnak meg, hogyan tudod felismerni őket? Könnyű átlátni rajtuk? Nagyon nehéz. Az ilyen emberek szíve teljességgel sátáni filozófiával van telve. Hát nem ravasz dolog ez? Az antikrisztusok úgy hiszik, hogy ha túl sokat beszélnek, folyamatosan kimondva a nézeteiket és beszélgetve másokkal, akkor mindenki át fog látni rajtuk; azt fogják gondolni róluk, hogy felszínesek, hogy csak hétköznapi emberek, és nem fogják tisztelni őket. Mit jelent a tisztelet elvesztése az antikrisztusok számára? A megbecsült státuszuk elvesztését jelenti mások szívében és azt, hogy középszerűnek, tudatlannak és hétköznapiak tűnnek. Ez az, amit el szeretnének kerülni az antikrisztusok. Éppen ezért, amikor azt látják a gyülekezetben, hogy mások folyton megnyílnak és beismerik a negativitásukat, az Isten elleni lázadásukat, az előző nap elkövetett hibákat vagy azt az elviselhetetlen fájdalmat, amelyet amiatt éreznek, hogy az adott napon nem voltak becsületesek, az antikrisztusok ostobának és naivnak tartják ezeket az embereket, mivel ők maguk sosem ismernek be ilyen dolgokat, hanem rejtve tartják a gondolataikat. Egyesek ritkán szólalnak meg, mivel gyenge képességűek vagy egyszerű gondolkodásúak, és nincsenek bonyolult gondolataik, de amikor az antikrisztusok szólalnak meg ritkán, az nem ugyanezen okból történik; az beállítottságbeli probléma. Ritkán beszélnek, amikor másokkal találkoznak, és nem szívesen mondják ki a nézeteiket a dolgokról. Miért nem mondják ki a nézeteiket? Először is, az biztos, hogy híján vannak az igazságnak, és nem képesek átlátni a dolgokat. Ha beszélnek, hibákat véthetnek, és éppen őrjítanak fogják átlátni; félnek attól, hogy lenézik majd őket, ezért csendesnek tettetik magukat és mély gondolkodást színlelnek, amittől aztán mások nehezen tudják felmérni őket, ők pedig bölcsnek és kiválóknak tűnnek. E látszat miatt az emberek nem merik alábecsülni az antikrisztusokat, és a látszólag nyugodt és összeszedett külsejük láttán csak még többre fogják tartani és nem merik semmibe venni őket. Ez az antikrisztusok ravasz és elvetemült aspektusa. Azért

nem mondják ki készségesen a nézeteiket, mivel nézeteik többsége nincs összhangban az igazsággal, hanem emberi elképzelések és képzelődések csupán, amelyek nem érdemesek arra, hogy előálljanak velük. Így aztán inkább csendben maradnak. Belül azt remélik, hogy nyernek némi világosságot, amelyet megmutathatnak, hogy általa elismerésre tegyenek szert, de mivel nincs világosságuk, inkább csendben és rejtve maradnak az igazságról történő beszélgetés során, az árnyékban ólálkodva, akár egy szellem, amely csak az alkalomra vár. Amikor azt tapasztalják, hogy mások a világosságot szólják, keresik a módját, hogy miként tegyék azt a magukévá, és más módon fejezik ki ugyanazt, hogy felvágjanak. Ennyire fortélyosak az antikrisztusok. Nem számít, mit tesznek, igyekeznek kitűnni és felsőbbrendűnek lenni, mivel csak ekkor érznek elégedettséget. Ha nem adódik alkalmuk, akkor először meglapulnak, és megtartják maguknak a nézeteiket. Ez az antikrisztusok fortélyossága. Amikor például egy prédikációt ad ki Isten háza, egyesek azt mondják róla, hogy Isten szavainak tűnik, míg mások azt gondolják, hogy inkább a Fennvalótól származó közlésnek. A viszonylag nyíltszívű emberek kimondják, amit gondolnak, de az antikrisztusok, ha van is erről véleményük, titokban tartják. Megfigyelik és készek követni a többség véleményét, de valójában ők maguk nem tudják azt alaposan felfogni. Megérthetik vajon az ilyen dörzsölt és fortélyos emberek az igazságot, vagy lehet igazi tisztánlátásuk? Mit képes átlátni valaki, aki nem érti az igazságot? Semmit sem képes átlátni. Némelyek nem képesek átlátni a dolgokat, mégis úgy tesznek, mintha mély megértéssel rendelkeznének; valójában híján vannak a tisztánlátásnak, és félnek attól, hogy mások átlátnak majd rajtuk. Az ilyen helyzetekben ez a helyes hozzáállás: „Nem tudjuk átlátni ezt a dolgot. Mivel nem tudjuk, nem szabad gondatlanul beszélnünk. Ha helytelenül beszélünk, annak negatív kihatása lehet. Várni fogok, és majd meglátom, mit mond a Fennvaló.” Hát nem ez a becsületes beszéd? Annyira egyszerűen van megfogalmazva, de akkor mégis miért nem ezt mondják az antikrisztusok? Nem akarják, hogy átlássanak rajtuk, mivel ismerik a saját korlátaikat; ugyanakkor egy megvetendő szándék is van e mögött: az, hogy csodálják őket. Vajon nem ez az, ami a legundorítóbb? Miután mindenki beszélt, az antikrisztus látja, hogy a többség azt mondja a prédikációról, hogy Isten szava, néhányan pedig azt mondják, hogy nem az; az antikrisztus is úgy érzi, hogy talán nem Isten szava a prédikáció, de nem mondja ki kereken. Így szól: „Nem hamarkodhatom el az ítéletet ebben a kérdésben; a többséggel tartok.” Nem ismeri be, hogy nincs rálátása, inkább ezt a nyilatkozatot alkalmazza az álcázás és rejtegetés végett, miközben végig azt gondolja magáról, hogy nagyon bölcs, és hogy briliánsak a módszerei. Két nappal később aztán, amikor Isten háza kihirdeti, hogy a prédikáció Isten szava volt, az antikrisztus rögtön ezt mondja: „Látod, mit mondtam neked? Mindvégig tudtam, hogy Isten szava, de aggódtam azoknak a gyengesége miatt, akik nem ismerték fel ezt közületek, úgyhogy nem mondhattam ki. Ha azt mondtam volna róla, hogy Isten szava, azzal vajon nem ítéletek volna el benneteket? Milyen szomorúak lettetek volna akkor! Vajon nyugodt lehetnék, miközben tudom, hogy ti mennyire gyengék vagytok? Miféle

vezető lennék akkor?” Ez ám az álcázás mestere! Szándékok és célok rejlenek minden mögött, amit az antikrisztusok mondanak; valahányszor kinyitják a szájukat, azért teszik, hogy dicsekedjenek magukkal, hogy fitogtassák az eredményeiket, a múltbeli jó cselekedeteiket és a korábbi dicsőségeiket. Valahányszor beszélnek, az ezekről a dolgokról szól. Azok, akik nem képesek átlátni rajtuk, bálványozzák, míg azok, akik képesek átlátni rajtuk, rendkívül alattomosnak és csalárdnak találják őket – az antikrisztus soha nem ismeri el a hiányosságait. Az antikrisztusok titokban tevékenykednek és kétértelműen beszélnek; többségében nonszensz, amit mondanak, semmin sem képesek átlátni, és semmilyen igazságot nem tudnak megérteni. Ami ennél is rosszabb: úgy tesznek, mintha értenék az igazságot, annak ellenére, hogy semmit sem értenek belőle, azt akarják, hogy mindenbe vonják be őket, döntéseket akarnak hozni, és azt akarják, hogy minden dologban az övéké legyen az utolsó szó, miközben az őket körülvevőknek semmilyen jogot nem hagynak arra, hogy bármiről is tudjanak. Milyen helyzethez vezet ez végsősoron? Aki csak együttműködik vagy kötelességet végez velük, úgy érzi, hogy miközben a felszínen úgy tűnik, hogy hűségesek és hajlandóak megfizetni az árat, valójában nem ez a helyzet. Még akik évek óta közel vannak az antikrisztusokhoz, azok sem tudnak átlátni azon, hogy mire gondolnak, illetve nem tudják, mire képesek valójában – a legtöbb ember nem tud átlátni rajtuk. Csupa hamisság és üres szó, kétszínű és csalárd szó, amit mondanak. Azt akarják, hogy mindenbe be legyenek vonva, és ők akarják meghozni az összes döntést, de miután döntöttek, semmilyen felelősséget nem vállalnak a lehetséges utóhatásokért, és érvekkel állnak elő e viselkedés mentegetése végett. A döntést követően másokkal végeztetik el a munkát, miközben ők továbblépnek, hogy más ügyekbe is beavatkozzanak. Azzal nem törődnek, hogy az eredeti ügy nyomon van-e követve, hogy véghez viszik-e azt, hogy mennyire hatékony a végrehajtás, hogy a legtöbbeknek van-e bármilyen véleménye a megközelítésről, hogy az árt-e Isten háza érdekeinek, hogy a testvéreknek van-e felismerésük vele kapcsolatban; úgy tesznek, mintha ez nem az ő gondjuk lenne, mintha semmi köze nem lenne hozzájuk – a legcsekélyebb törődést sem tanúsítják. Mi az egyedüli dolog, amivel törődnek? Csakis azokkal a dolgokkal törődnek, amelyekkel felvághatnak és elnyerhetik mások csodálatát; soha nem szalasztják el az alkalmakat, amikor így tehetnek. A munkájuk során semmi mást nem tesznek, csak parancsolgatnak és előírásokat tartatnak be. Csakis arra képesek, hogy hatalmi játszmákat játszanak és manipulálják az embereket, miközben önelégültek és azt gondolják, hogy kiválóak a munkájukban. Egyáltalán nincsenek tudatában annak, hogy milyen következményekkel jár, ahogyan a munkájukat végzik – ártanak Isten választott népének, bomlasztásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezet munkájában. Akadályozzák Isten akaratának végrehajtását, és saját, független királyságukat próbálják felállítani.

„Önkényesek és zsarnokiak, sosem beszélgetnek másokkal és kényszerítenek másokat, hogy engedelmessékedjenek nekik” – mit jelez elsősorban az antikrisztusok e viselkedésének lényege? Elvetemült és ádáz a beállítottságuk, és kivételesen erős vágy

van bennük mások irányítására, ami túlmegy a normális emberi racionalitás határain. Azonkívül mi a megértésük és nézetük az általuk végzett kötelességet illetően, és hogyan állnak hozzá? Miben különbözik ez azoktól, akik őszintén végzik a kötelességüket? Azok, akik őszintén végzik a kötelességüket, alapelveket keresnek ahhoz, amit tesznek, ami egy alapvető követelmény. De hogyan fogják fel az antikrisztusok az általuk végzett kötelességet? Milyen beállítottság és lényeg tárul fel a kötelességvégzésükben? Magas pozícióban vannak, és leereszkedőek az alattuk lévőekkel. Ha vezetésre választják ki őket, státusszal és identitással bíró egyénekként kezdik látni magukat. Nem Istentől fogadják el a kötelességüket. Ha megkapnak egy bizonyos pozíciót, úgy érzik, hogy fontos a státuszuk, nagy a hatalmuk és egyedi az identitásuk, ami lehetővé teszi számukra, hogy a magas pozíciójukból lenézzenek másokat. Ugyanakkor azt is gondolják, hogy parancsokat adhatnak ki és saját gondolataik szerint cselekedhetnek, és hogy nem is szükséges, hogy bármiféle kétségeik legyenek ezzel kapcsolatban. Azt gondolják, hogy a kötelességvégzés lehetőségét arra használhatják, hogy kielégítsék a hatalom utáni sóvárgásukat, valamint azt a vágyukat és ambíciójukat, hogy erővel irányítsanak és vezessenek másokat. Azt lehet mondani, hogy úgy érzik, végre van esélyük arra, hogy senki ne kérdőjelezze meg a hatalmukat. Egyesek ezt mondják: „Az antikrisztusok megnyilvánulásai közé tartozik, hogy önkényesek és zsarnokiak, és hogy sosem beszélgetnek másokkal. Habár a vezetőnk is rendelkezik antikrisztusi beállítottsággal és feltárlásokkal, ő gyakran beszélget velünk!” Vajon ez azt jelenti, hogy ő nem antikrisztus? Az antikrisztusok néha képesek színlelni; miután egy körben mindenkivel beszélgettek és mindenki gondolatait megértették és felfogták – és beazonosították, hogy ki igazodik hozzájuk és ki nem –, kategorizálják az embereket. A jövőbeni dolgokat illetően csak azokkal kommunikálnak, akikkel jó kapcsolatban vannak, és akik összeillenek velük. Azokat, akik nincsenek velük összhangban, gyakran sötétségben tartják a legtöbb dologgal kapcsolatban, és még Isten szavait tartalmazó könyveket is visszatartathatnak tőlük. Cselekedtetek így valaha is, önkényesen és zsarnokian, sosem beszélgetve másokkal? Az önkényesség és a zsarnokiság biztosan előfordul, de az, hogy soha nem beszélgetnétek másokkal, nem feltétlenül áll fenn; alkalmanként talán beszélgettek. Azonban miután beszélgettetek, még mindig úgy mennek tovább a dolgok, ahogy mondtad. Némelyek ezt gondolják: „A beszélgetésünk ellenére valójában már rég létrehoztam egy fix tervet. Csak formalitásból beszélgetek veled, csak azért, hogy tudassam veled, hogy megvannak az alapelveim abban, amit teszek. Azt hiszed, nem tudom, hogy bánhatok el veled? Végül mégiscsak hallgatnod kell majd rám, és az én utamat kell követned.” Valójában már régen döntöttek a szívükben. Így hiszik: „Aranyszájú vagyok, és bármilyen érvelést a magam javára tudok fordítani; senki sem képes túlbeszélni engem, így természetesen én fogom diktálni az irányvonalat”. Jóval előre elvégezték már a számításaikat. Létezik ez a fajta helyzet? Az önkényesség és a zsarnokiság nem olyan viselkedés, amely véletlenszerűen tárul fel alkalmanként, hanem egy bizonyos beállítottság irányítja. Abból, ahogy beszélnek és

cselekednek, talán nem tűnnek önkényesnek és zsarnokinak, de a beállítottságukból és a cselekedeteik természetéből látszik, hogy igenis azok. Elvégzik a formalitásokat és „hallgatnak” mások véleményére, hagyják, hogy mások beszéljenek, ismertetik velük egy adott szituáció részleteit, megbeszélik, hogy mit követel meg Isten szava – ám egy bizonyos retorikát vagy megfogalmazást használva arra vezetnek másokat, hogy egyetértésre jussanak velük. És mi a végeredmény? Minden az ő tervük szerint alakul. Ez az ő alattomos aspektusuk; úgy is nevezik ezt, hogy kényszerítenek másokat, hogy engedelmeskedjenek nekik; ez egyfajta „finom” erőszak. Ezt gondolják: „Nem figyelsz, igaz? Nem érted, igaz? Hadd magyarázzam el!” A magyarázat során csúrik-csavarják a szavaikat, amivel a saját logikájukra vezetik rá a többieket. Miután az antikrisztus a maga oldalára állította őket, az emberek meghallgatják, és ezt gondolják: „Helyes, amit mondasz; úgy fogunk gyakorolni, ahogy mondod, nem szükséges többé ilyen buzgónak lenni” – az antikrisztus pedig elégedett. Az emberek többsége nem tudja felismerni a szavait. Nektek van ítélőképességetek? Mit kell tennetek, amikor ilyen helyzetekkel néztek szembe? Amikor például szembesülsz egy dologgal, érzed, hogy probléma van; abban a pillanatban nem tudsz rámutatni a pontos problémára, de érzed, hogy engedelmességre kényszerítenek. Mit kell akkor tenned? Releváns alapelveket kell keresned, útmutatást kell kérned a Fennvalótól, vagy beszélgetned kell a szóban forgó illetővel. Azonkívül, akik értik az igazságot, közösen is értekezhetnek és beszélgethetnek erről a dologról. Olykor a Szentlélek munkája és útmutatása lehetővé teszi számodra, hogy megértsd az antikrisztusok vagy az antikrisztusok útján járók által felvetett javaslatokban vagy elméletekben rejlő problémákat és a hátsó szándékaikat. A közös beszélgetésen keresztül megértésre juthatsz. De talán nem beszélgetsz, hanem így gondolkodsz: „Ez nem nagy ügy, tegyen csak úgy, ahogy kedve tartja. Végére is, nem én vagyok elsődlegesen felelős, és nem szükséges ezekkel a dolgokkal bajlódnom. Nem leszek elszámoltatható, ha valami rosszul sül el; ő fogja viselni a felelősséget.” Miféle viselkedés ez? Ez a kötelességed iránti hűtlenség. A kötelességed iránti hűtlenség vajon nem Isten háza érdekeinek az elárulása? Olyan ez, mint Júdás! Sokan vannak, akik elnyomó hatalommal szembesülve végül megalkusznak és követni kezdik azokat, akik ezzel a hatalommal vagdalkoznak, ami a kötelességük iránti hűtlenség egyik megnyilvánulása. Akár egy antikrisztussal állsz szemben, akár olyasvalakivel, aki vakmerőn cselekszik és arra kényszerít, hogy engedelmeskedj neki: mely alapelvek támogatása mellett kell döntened? Melyik utat kell követned? Ha úgy érzed, hogy amit teszel, nem ütközik Isten szavaiba és a munkarendelésekbe, illetve nem tér el azoktól, akkor szilárdan meg kell állnod. Az igazsághoz való ragaszkodás helyes és Isten által elismert dolog, de a Sátán, az elvetemült erők és a gonosz emberek előtti meghajlás és megalkuvás Istentől gyűlölt és átkozott, áruló viselkedés és gonosz cselekedet. Amikor az antikrisztusok találkoznak valakivel, aki vitába száll velük, gyakran ezt mondják: „Az enyém az utolsó szó ebben a dologban, és a magam módján kell azt elvégezni. Ha valami rosszul alakul, én viselem a felelősséget!” Milyen beállítottságot képvisel ez a

kijelentés? Lehet valakinek, aki ily módon beszél és gyakorol, normális emberi mivolta? Miért kényszerítenek másokat arra, hogy engedelmeskedjenek nekik? Miért nem keresik az igazságot a problémák megoldása végett, amikor azok felmerülnek? Miért nem tudják meghatározni az igazság gyakorlásának alapelveit? Ez azt bizonyítja, hogy híján vannak az igazságnak. Fel tudjátok ismerni, hogy mi a probléma ezzel a kijelentéssel? Ilyen dolgokat mondani elég annak bizonyításához, hogy egy antikrisztus beállítottságával rendelkeznek; ez egy antikrisztus viselkedése. Egy fortélyosabb antikrisztusnak azonban, attól való félelmében, hogy mások felismerik, muszáj néhány olyan dolgot mondania, amelyekkel mindenki egyetért, és amelyek alkalmasnak tűnnek céljuk, az emberek félrevezetésének az elérésére, valamint arra, hogy megvessék a lábukat. Ezek után azt latolgatják, hogy miként irányítsák Isten választott népét.

Az antikrisztusokra jellemző önkényességnek és zsarnokiságnak számtalan megnyilvánulása van, mivel ez a fajta magatartás, beállítottság és tulajdonság minden romlott emberben meglátható, az antikrisztusokról nem is beszélve. Eszetekbe jut néhány olyan példa, amikor önkényesek és zsarnokiak voltak? Ha például valaki azt mondja, hogy jól nézel ki rövid hajjal, te pedig így felelsz: „Mi olyan jó a rövid hajban? Én a hosszú hajat szeretem jobban, és úgy fogok tenni, ahogy nekem tetszik”, az vajon önkényes és zsarnoki? (Nem.) Ez mindössze személyes preferencia, a normális emberi mivolt része. Egyesek szeretnek szemüveget hordani akkor is, ha nem rövidlátók. Ha némelyek megítélik őket, ezt mondván: „Csak jól próbálsz kinézni, valójában nincs is szükséged szemüvegre!”, azok így felelnek: „No és akkor mi van? Úgyis hordani fogom!” – ez vajon önkényes és zsarnoki? Nem, ez személyes preferencia, legfeljebb akaratosság, és nincs benne semmilyen, a beállítottságukkal kapcsolatos probléma. Lehet, hogy néhány nap múlva felhagynak a szemüvegviseléssel, ha úgy tartja kedvük. Akkor hát főként miben áll az önkényesség és a zsarnokiság? Főként az tartozik bele, hogy melyik utat választja az illető, valamint a beállítottsága és a cselekedetei hátterében meghúzódó alapelvek és indítékok. Egy házasságban például, ahol a férj szereti az autókat, és a családnak mindössze 20000 jüanja van, a férj pedig mindenhol kölcsönt vesz fel, ahonnan csak tud, hogy feleslegesen megvegyen egy autót 200000 jüanért, minek következtében a családnak ételre sem jut pénze, és a feleség még csak nem is tud az autóvásárlásról, ott vajon önkényes és zsarnoki ez a férj? Ez bizony önkényes és zsarnoki viselkedés. Önkényesnek és zsarnokinak lenni azt jelenti, hogy az illető nem veszi figyelembe mások érzéseit, gondolatait, véleményeit, hozzáállásait vagy nézőpontjait, hanem csak magára összpontosít. Egyszerűen fogalmazva: a mindennapi életben az ember saját testi gyönyöreinek és vágyainak kielégítését, az ember saját önzőségének kielégítését jelenti, ha pedig kötelességet is érint, akkor a státuszra és hatalomra való törekvés ambíciójának és vágyának kielégítésére utal. Íme, egy példa. A gyülekezetnek volt egy háza, és járdát kellett építeni mellé. A járda megfelelő szélességét – az esztétikára és a funkcionalitásra egyaránt törekedve – a ház és az udvar mérete alapján kellett meghatározni. Tekintettel e ház és udvar nagy alapterületére, a járdának legalább

két méter szélesnek kellett lennie. Az illetékes személy ezt mondta: „Döntöttem, egy méter szélesre fogjuk csinálni.” Mások ezt mondták: „Sokan járnak ki-be mindennap, és néha cipelnünk kell dolgokat; az egy méter egyszerűen nem fog működni, túl keskeny.” De az illetékes személy ragaszkodott a saját nézetéhez, és nem volt nyitott a vitára. Miután elkészült a járda, mindenki látta, hogy túlságosan keskeny; nem illett a házhoz és az udvarhoz, és nem volt praktikus – újra kellett csinálni, ami plusz munkát eredményezett. Utána mindenki panaszkodott erre az illetőre. Valójában némelyek már akkor kifogásokkal éltek, mielőtt elkezdődött volna a járdaépítés, de ez a személy nem értett velük egyet és ragaszkodott a saját nézetéhez, arra kényszerítve másokat, hogy az ő kívánságai szerint hajtsák végre a kivitelezést, ami pedig ilyen következményekhez vezetett. Miért nem tudta ez az illető elfogadni mások javaslatait? Amikor eltérő vélemények merültek fel, miért nem tudta átgondolni az összes aspektust és megtalálni a helyes megközelítést? Ha nem lett volna kívül tanácskoznia, rendben lett volna, hogy saját döntéseket hoz, de így, hogy volt kikkel tanácskoznia, sőt jobb javaslatok is rendelkezésre álltak, miért nem tudta elfogadni azokat? Miféle beállítottság ez? Legalább két lehetőség van: az egyik az, hogy az illető meggondolatlan, zavaros fejű egyén; a másik az, hogy túlságosan arrogáns és önelégült a beállítottsága, folyton úgy érzi, hogy neki van igaza, nem képes elfogadni, amit mások mondanak, bármennyire helytálló is az – ez annyira arrogáns, hogy a józan ész elvesztését okozza. Egy ilyen egyszerű dolog felfedte a beállítottságát. A túlzott arrogancia a racionalitás elvesztéséhez vezet. Mit jelent híján lenni a racionalitásnak? Miféle szerzetek vannak híján a racionalitásnak? A vadállatok vannak híján a racionalitásnak. Ha egy ember híján van a racionalitásnak, semmiben sem különbözik egy vadállattól; hiányzik az értelméből az ítélőképesség, és nincs racionalitása. Ha egy ember annyira arrogánssá válik, hogy elveszti a józan esztét, és híján van a racionalitásnak, akkor nem hasonló vajon a vadállatokhoz? (De igen.) Pontosan olyan; ha valaki híján van az emberi racionalitásnak, az azt jelenti, hogy nem ember. Az antikrisztusok birtokában vannak ilyen racionalitásnak? (Nincsenek.) Az antikrisztusokból ez még inkább hiányzik; ők rosszabbak a vadállatoknál, ördögök. Mint amikor Isten megkérdezte a Sátántól, hogy „Honnan jössz?” Valójában nagyon világos volt Isten kérdése; mit üzent ezzel Isten? (Azt kérdezte a Sátántól, hogy honnan jön.) Ez a mondat nyilvánvalóan kérdőjellel végződik; egy kérdés, amely a Sátánnak szól: „Honnan jössz?” A nyelvtan helyes, Isten kérdése pedig könnyen érthető. Hogyan felelt a Sátán? („A földön barangoltam, ott jártam-keltem” (Jób 1:7).) Ez híres idézet a Sátántól. Mutat bármi racionalitást a Sátán válasza? (Nem.) Nincs benne racionalitás. Amikor Isten újra megkérdezte, honnan jön, ő megismételte ugyanazt a választ, mintha nem lett volna képes megérteni Isten szavait. Vajon az emberek képesek megérteni, amit a Sátán mondott? Van-e bármi racionalitás a beszédében? (Nincs.) Híján van a racionalitásnak – akkor az igazságot meg tudja-e érteni? Még Istennek egy ilyen egyszerű kérdésére is így válaszolt; az Isten által kimondott igazságokat még kevésbé képes megérteni. Elmondható, hogy az antikrisztusok is híján vannak a

racionalitásnak; azok, akik ravaszul cselekednek, akik nem képesek megérteni Isten szavait, illetve az igazságot, mind irracionálisak. Nem számít, mennyit beszélsz az igazság gyakorlásáról, az alapelvek szerinti cselekvésről, valamint az alapelvek kereséséről és a másokkal való beszélgetésről a kötelességvégzés során – amire azt mondják, hogy értik és tudják –, amikor cselekvésre kerül sor, nem szívlelik meg a szavaidat, és azt tesznek, amit csak akarnak. Ez démoni természet! Akiknek ilyen démoni természetük van, nem értik az igazságot, és híján vannak a racionalitásnak. Mi a legértelmetlenebb és legszégyenletesebb aspektusuk? Az embereket Isten teremtette, és Isten milyen célból választ ki és hoz Maga elé embereket? Azért, hogy az emberek fogadják meg Isten szavait és értsék meg azokat, hogy a helyes úton járjanak az életben, ahogyan Isten vezeti őket, és végül legyenek képesek megkülönböztetni a jót a rossztól, a pozitív dolgokat a negatívaktól. Ez Isten szándéka; így módon azok, akik Istent követik, egyre jobbak válnak. Mennyire értelem nélkül valók az antikrisztusok? Ezt gondolják: „Isten, te magad elé hozod az embereket, úgyhogy én is ugyanezt fogom tenni; te képes vagy kiválasztani embereket, valamint vezényelni őket és uralkodni felettük, úgyhogy én is ugyanezt fogom tenni; te rá tudod venni az embereket, hogy vessék alá magukat neked és hallgassanak rád, közvetlen parancsokat adsz nekik és eléred, hogy azt tegyék, amit te mondasz, úgyhogy én is ugyanezt fogom tenni.” Hát nem irracionális ez? (De igen.) Az, hogy irracionálisak, nem azt jelenti vajon, hogy nincs semmi szégyenérzetük? (De igen.) Az emberek a tiéid? Téged kell, hogy kövessenek? Miért kellene rád hallgatniuk? Te egy vagy csupán az apró teremtett lények közül, akkor hogyan pályázhatnál arra, hogy mindenek fölött állj? Hát nem irracionális ez? (De igen.)

Némelyek elég szerencsések ahhoz, hogy vezetőkké válasszák őket a gyülekezetben, de az érettségük és a képességeik valójában nem felelnek meg a követelményeknek. Vezetőnek lenni Isten felmagasztalása, ők azonban nem így érzékelik ezt. Helyette így gondolkodnak: „Vezetőként jobb és előkelőbb vagyok másoknál; nem vagyok többé hétköznapi ember. Míg nektek mindannyiőtoknak engedelmesen meg kell hajolnotok isten előtt és imádnok kell őt, nekem nem kell, mivel én különbözöm tőletek; ti teremtett lények vagytok, én viszont nem.” Akkor mi vagy? Talán nem test és vér vagy te is? Miben különbözel másoktól? A szégyentelenségében rejlik a különbség; híján vagy a becsület érzésének és a racionalitásnak, még egy kutya is sem vagy fogható. Önkényes és zsarnoki módon cselekszel, figyelmen kívül hagyva minden mások által adott tanácsot – ez a különbség. Nem számít, mennyire gyengék a saját képességeik, vagy milyen alacsony hatékonysággal végzik a dolgokat, akkor is azt gondolják, hogy felette állnak az átlagembernek, abban a hitben, hogy van képességük és talentumuk. Így aztán bármit tesznek is, nem tanácskoznak másokkal azért, hogy megegyezésre jussanak, azt gondolván, hogy tehetségesek, illetve hogy teljes mértékben képesek irányítani mindent. Vajon ez az arrogancia nem a józan ész elvesztéséhez vezet? Nem szégyentelenül arcátlan dolog ez? (De igen.) Mielőtt vezetővé lettek volna, fülüket-farkukat behúzza viselkedtek; hitték, hogy van talentumuk és képességük, és rejtett némi ambíció a

cselekedeteikben, csak éppen nem adódott lehetőségük. Amint vezetővé lettek, elkülönültek a testvérektől, és felsőbbrendű pozíciót vettek fel. Felsőbbrendűként kezdtek viselkedni, kimutatták a foguk fehérjét; kezdték azt gondolni, hogy hatalmas dolgokat érhetnek el, és ezt hitték: „Isten háza a megfelelő személyt választotta ki; én csakugyan tehetséges vagyok – az igazi aranynak előbb-utóbb fel kell csillannia. Nézzetek most rám: isten elismert engem, nem igaz?” Hát nem undorító ez? (De igen.) Egy vagy csupán a hétköznapi teremtetett lények közül; függetlenül attól, hogy milyen hatalmas ajándékokkal vagy talentummal bírsz, ugyanolyan romlott beállítottságod van, mint mindenki másnak. Ha azt gondolod, hogy egyedülállóan rendkívüli vagy, és felsőbbrendűnek gondolod magad, s ezért mindenki más fölébe akarsz emelkedni és mindennél felsőbbrendűbb akarsz lenni, akkor tévedésben vagy. E tévhit miatt önkényes és zsarnoki módon cselekszel, anélkül, hogy másokkal beszélgetnél vagy tanácskoznál, sőt, mások irántad való engedelmességében és neked való megfelelésében is sütkérezni szeretnél, ami helytelen. Miben rejlik a tévedés? (A rossz pozícióba helyezkedésben.) Miért vannak mindig rossz pozícióban az antikrisztusok? Egy dolog biztos, amelyre talán még nem jöttetek rá: van valami plusz az emberi mivoltukban másokhoz képest, és pedig az, hogy mindig egyfajta tévhitben vannak. Hogyan alakul ki ez a tévhit? Nem Isten adja, hanem a Sátán. Mindaz, amit tesznek, és mindaz, amit felfednek és kifejeznek, nem az emberi mivolt normális határain belüli ösztön, hanem egy külső erő hajtja. Miért mondható, hogy ravaszak a cselekedeteik, és hogy kontrollálhatatlanok az ambícióik és a vágyaik? Az emberek irányítására irányuló vágyuk túlment minden határon. Mit jelent túlmenni minden határon? Bármilyen eszközhöz folyamodást, a racionalitáson és a szégyenérzeten való felülemelkedést jelent; ez elnyomhatatlan, akár egy rugó: ideiglenesen lent maradhat, amikor lenyomod, de amint elengeded, visszaugrik. Vajon ez nem a vágyakozás által felemésztett és megszállottságba hajszolt állapot? Ez egyáltalán nem túlzás.

Ahol az antikrisztusoknál van a hatalom egy gyülekezetben, az a gyülekezet nem nevezhető többé gyülekezetnek. Akik már megtapasztalták, azoknak érzékelniük kell ezt. Ezt a légkört nem a nyugalom, az öröm és a közös felemelkedés jellemzi, hanem inkább a viharos diszharmónia. Mindenki különös nyugtalanságot és aggodalmat érez, képtelen békét érezni a szívében, mintha valami nagy katasztrófa lenne készülőben. Az antikrisztusok szavai és cselekedetei olyan atmoszférát teremtenek, ahol elhomályosul az emberek szíve, és elveszítik azt a képességüket, hogy megkülönböztessék a pozitív dolgokat a negatívaktól. Azonkívül, az emberek szíve eltávolodik Istentől, amikor már hosszú ideje félrevezetik őket az antikrisztusok, ami abnormális kapcsolatot eredményez Istennel, akárcsak a vallásos emberek esetében, akik névlegesen hisznek ugyan Istenben, de nincs hely Számára a szívükben. Van egy valós probléma is, és pedig az, hogy amikor az antikrisztusok hatalommal bírnak, az megosztottságot és káoszt okoz a gyülekezeten belül. Azok, akik szeretik az igazságot, nem éreznek örömet és felszabadulást az összejöveteleken, és ezért el akarják hagyni a gyülekezetet, hogy

otthon higgyenek Istenben. Amikor a Szentlélek munkálkodik a gyülekezetben, függetlenül attól, hogy értik-e az igazságot az emberek vagy sem, mindenki egygyé válik a szívében és erőfeszítéseiben, ami békésebb és stabilabb, az agitálástól mentes légkört teremt. Amikor azonban az antikrisztusok cselekednek, azzal mindig nyugtalan és furcsa légkört idéznek elő. A közbeavatkozásuk klikkek kialakulásához vezet, az emberek pedig védekezővé és ítélkezővé válnak egymás irányában, valamint támadni kezdik egymást és aláássák a másikat a háta mögött. Világos, hogy milyen szerepet játszanak az antikrisztusok? Ők a Sátán szolgái. Az antikrisztusok cselekedeteinek ezek a következményei: először is, a kölcsönös ítélkezés, gyanakvás és óvatosság a testvérek között; másodsor, a férfiak és nők közötti határok feloldódása, ami fokozatosan helytelen interakciókhoz vezet; harmadszor pedig az, hogy az emberek bizonytalanná válnak a szívében a látomásokat illetően, és felhagynak azzal, hogy az igazság gyakorlására összpontosítsanak. Nem tudják többé, miként cselekedjenek az igazságalapelvekkel összhangban. Elveszett a doktrínának az a csekély megértése, amellyel egykor rendelkeztek, elhomályosult az elméjük, és vakon követik az antikrisztusokat, csakis arra összpontosítva, hogy felületes feladatok végzésével foglalatostkodjanak. Némelyek úgy érezhetik, hogy az antikrisztusok követése sehová sem vezet; bárcsak összegyűlhetnének és együtt végezhetnék a kötelességeiket azok, akik törekednek az igazságra, micsoda öröm származna abból! Amikor antikrisztusok vannak hatalmon egy gyülekezetben, a Szentlélek megszűnik munkálkodni, és sötétség borul a testvérekre. Megfakul az Istenben való hit és a kötelességek végzése. Ha ez hosszú időn át folytatódik, vajon nem fogja akkor Isten kirekeszteni a testvérek többségét?

Ma egyrészt az antikrisztusok önkényes és zsarnoki viselkedésének a megnyilvánulásait boncolgattuk. Másrészt, ezeknek a megnyilvánulásoknak a boncolgatásán keresztül mindenki tudatosult, hogy még ha nem is vagy antikrisztus, az ilyen megnyilvánulások az antikrisztusok jellegéhez kapcsolnak téged. Vajon az önkényes és zsarnoki módon való cselekvés a normális emberi mivolt megnyilvánulása? Egyáltalán nem; világos, hogy ez egy romlott beállítottság megmutatkozása. Nem számít, mennyire magas a státuszod, vagy hány kötelességet tudsz végrehajtani: ha meg tudsz tanulni másokkal beszélgetni, akkor betartod az igazság alapelveit, ami egy minimumkövetelmény. Miért mondjuk, hogy a másokkal való beszélgetés megtanulása egyenlő az alapelvek betartásával? Ha meg tudsz tanulni beszélgetni, az azt bizonyítja, hogy nem kezeled aranytojást tojó tyúkként a státuszodat, és nem is veszed túl komolyan. Bármennyire magas is a státuszod, a kötelességedet hajtod végre. A kötelességed végrehajtása érdekében viszed véghez a cselekedeteidet, nem pedig a státuszért. Ugyanakkor mit bizonyít az, ha meg tudsz tanulni beszélgetni, amikor problémákkal találkozol, és – akár hétköznapi testvérekről, akár azokról van szó, akikkel együttműködsz – képes vagy keresni és beszélgetni velük? Azt mutatja, hogy az igazságot kereső és az igazságnak alávetett hozzáállásod van, ami először is az Istenhez és az igazsághoz való hozzáállásodat tükrözi. Azonkívül a kötelességed végrehajtása a te felelősséged, és

az igazság keresése a munkád során az az út, amelyet követned kell. Az, hogy mások miként reagálnak a döntéseidre, hogy képesek-e alávetni, illetve miként vetik alá magukat, az ő dolguk; az viszont, hogy képes vagy-e megfelelően végrehajtani a kötelességedet és megfelelő színvonalúnak lenned, a tiéd. Meg kell értened a kötelességvégzés alapelveit, hogy az nem valamiféle személynek, hanem az igazságalapelveknek való alávetettséget jelent. Ha úgy érzed, hogy érted az igazságalapelveket, és hogy azáltal, hogy mindenkivel beszélgetsz, olyan megegyezésre jutsz, amelynek helyénvalóságával mindenki egyetért, de vannak néhányan, akik ellenszegülnek és bajt akarnak okozni, vajon mit kell tenni egy ilyen helyzetben? Ebben az esetben a kisebbségnek követnie kell a többséget. Mivel a legtöbben megegyezésre jutottak, ők miért állnak elő, hogy gondot okozzanak? Vajon szándékosan próbálnak pusztítást okozni? Kimondhatják a véleményüket, hogy mindenki felismerhesse őket, és ha mindenki azt mondja, hogy a véleményük nem felel meg az alapelveknek és nem állja meg a helyét, akkor nekik fel kell adniuk a nézőpontjukat, és nem ragaszkodhatnak tovább hozzá. Milyen alapelv szerint kezelendő ez a dolog? Az embernek támogatnia kell azt, ami helyes, és nem kényszeríthet másokat arra, hogy olyasvalaminek engedelmeskedjenek, ami helytelen. Megértetted? Valójában mielőtt ilyen önkényes és zsarnoki viselkedést és gyakorlatot tanúsítanak, az antikrisztusoknak már ott vannak a fejükben a maguk tervei. Az önkényesség és a zsarnokiság semmiképpen sem a helyes dolog megtételére, és nem is az igazság gyakorlására utal. Egész bizonyosan arra utal, hogy valaki azt teszi, ami helytelen, és ami sérti az igazságot, hogy a rossz utat követi és rossz döntéseket hoz, miközben még mindig rávesz másokat, hogy hallgassanak rá. Ezt nevezik önkényességnek és zsarnokiságnak. Ha valami helyes és összhangban van az igazsággal, akkor ahhoz tartania kell magát az embernek. Ez nem önkényes vagy zsarnoki viselkedés; ez az alapelvek betartása. Meg kell különböztetni egymástól e kettőt. Elsősorban mit jelent az antikrisztusok önkényessége és zsarnokisága? (Azt, hogy olyan dolgokat tesznek, amelyek sem az alapelvekkel, sem az igazsággal nincsenek összhangban, de mégis rábírnak másokat a követésükre.) Így van. Nem számít, milyen helyzet merül fel, vagy milyen problémát kezelnek éppen, ők nem az igazságalapelveket keresik, hanem a saját elképzeléseik és képzelődéseik alapján hoznak döntéseket. Tudják a szívükben, hogy ha így cselekednek, az szembemegy az alapelvekkel, de akkor is azt akarják, hogy mások hallgassanak rájuk és vessék alá magukat. Ez az antikrisztusok következetes hozzáállása.

Amikor az evangélium terjesztésének munkája épp csak elkezdődött, az emberek elvitték „Az Ige testet ölt” című írást vallásos körökhöz, hogy hirdessék az evangéliumot. A vallásos emberek elolvasták Isten misztériumokat feltáró, látomásokról beszélő és az életbe való belépést taglaló szavait, majd mind azt mondták rájuk, hogy igen jók. Ugyanakkor bizonyos, az emberekről szóló megítélő és leleplező szavakat túlságosan keménynek találták a maguk szóhasználatára szerint. Úgy érezték, mintha megfedték volna őket, amit nem tudtak elfogadni, és ezt mondták: „Vajon beszélhet isten feddő

módon az emberekkel? Ezek a szavak legfeljebb egy bölcs ember által leírt szavaknak tűnnek.” Az evangélium hirdetéséért felelős személy azt mondta, hogy van egy megoldása, azután pedig minden olyan részt megváltoztatott Isten szavaiban, amelyek nem feleltek meg az emberek elképzeléseinek, képzelődéseinek és ízléseinek, valamint azokat a szavakat is, amelyek esetében attól tartott, hogy az elolvasásukat követően elképzelések alakulnak ki miattuk az emberekben. Az Isten által az emberi természet leleplezésére használt olyan szavak például, mint a „szajha”, a „prostituált” vagy a „gazember”, illetve az olyan kifejezések, mint a „levettetni a pokolba” és „levettetni a tűz és kénkö tavaiba” mind ki lettek törölve. Röviden: minden olyan szó teljes mértékben el lett távolítva, amely könnyedén vezethetett volna elképzelésekhez vagy félreértésekhez. Mondjátok meg Nekem: miután eltávolították ezeket az ítéző, kárhoztató és átkozó szavakat Isten szavaiból, azok továbbra is Isten eredeti szavai maradnak? (Nem.) Vajon még mindig azok a szavak, amelyeket Isten az Ő ítéletének munkája során kimondott? Ez az „öregúr” senkivel sem tárgyalt, és Isten sok olyan szavát törölte, amelyik különösen keményen szólt a finomításról, illetve leleplezte az emberek romlott beállítottságait, különös tekintettel azokra, amelyek a szolgálattevők próbájának idejére vonatkoztak. Később, amikor a vallásos emberek elolvasták az átdolgozott változatot, ezt mondták: „Nem rossz, tudunk hinni egy ilyen istenben”, és elfogadták azt. Ez az öregúr ezt gondolta magában: „Lám csak, milyen okos vagyok! Nem bölcs dolog, ha túl kemények isten szavai. Ezeknél az embereknél minden a rábeszélésen múlik – hogyan is mondhatnál nekik olyasmit, amit feddésnek vehetnek? Ez nem bölcs! Elvégeztem néhány változtatást, és nézzétek, mi történt: még a vallásos lelkészek is hajlandóak hinni, és egyre több ember fogadja el. Na, ehhez mit szölk? Hát nem vagyok bölcs? Nem vagyok okos? Hát nem egészen lenyűgöző ez?” Rendkívül büszke lett magára az általa eszközölt változtatások eredményei miatt. Egyes vallásos emberek azonban, akik bejöttek a gyülekezetbe, észrevették, hogy változások történtek Isten általuk korábban olvasott szavaiban, és hogy azok különböznek a gyülekezetben használt eredeti szövegektől, majd felvetették ezt a problémát. Később kiderült, hogy ez az öregúr megváltoztatta Isten szavainak a tartalmát. Mit gondoltok arról, amit ez az öregúr tett? Most ne említsünk semmi mást, és mondjuk csak ezt: azok a szavak nem a tieid, nem volt jogod hozzá, hogy megváltoztasd őket. Még ha egy ember által írt cikkről vagy könyvről lenne is szó, ha változtatásokat akarnál végezni benne, először meg kellene szerezned az eredeti szerző hozzájárulását. Ha ő hozzájárul, akkor elvégezheted a változtatásokat. Ha nem járul hozzá, akkor egyetlenegy szón sem változtathatsz. Ezt a szerző és az olvasók tiszteletben tartásának nevezik. Ha a szerzőnek nincs energiája a módosítások elvégzésére és téged hatalmaz fel rá, azt mondván, hogy bármit megváltoztathatsz mindaddig, amíg az hű marad az eredeti jelentéshez és eléri a kívánt hatást, akkor vajon elvégezheted a változtatásokat? (Igen.) Ha a szerző a hozzájárulását vagy a felhatalmazását adta, akkor elvégezhetők a változtatások. Milyennek nevezzük ezt a fajta viselkedést? Indokolt, jogszerű és helyes viselkedésnek, igaz? De mi van

akkor, ha a szerző nem egyezett bele, és te a felhatalmazása nélkül változtatsz rajta? Azt minek nevezzük? (Vakmerőségnek és akaratosságnak.) Ezt vakmerő, akaratos, önkényes és zsarnoki viselkedésnek nevezzük. És mit változtatott meg ez az öregúr? (Isten szavait.) Isten eredeti szavait, amelyek Istennek az emberiség irányában tanúsított hangulatát, természetét és szándékait hordozzák. Isten szavainak úgy van jelentőségük, ahogy elhangzanak. Ismered talán a hangulatot, célt és kívánt hatást, amely minden egyes Isten által kimondott szó mögött rejlik? Ha nem tudod kifürkészni, akkor miért végeznél vakon változtatásokat? Minden egyes Isten által elmondott mondat, a szóválasztás, a hangvétel, a légkör, a hangulat, valamint azok az érzelmek, amelyeket az emberekből kiváltak, mind gondosan lettek megfogalmazva és átgondolva. Isten megfontolt és bölcs. Mit gondolt ez az öregúr? Esztelennek tekintette azt, ahogy Isten beszél. Így tekintett Isten munkájára. Ezt hitte: „Azoknak a vallásos embereknek, akik csak kenyérrel akarnak jóllakni, rábeszélés kell, valamint szeretettel és irgalommal kell velük bánni. Nem lehetnek ennyire kemények a szavak. Ha túlságosan kemények, hogyan hirdethetjük az evangéliumot? Terjeszthető-e még akkor is az evangélium?” Vajon Isten nem tud erről? (De igen.) Isten nagyon is jól tudja. Akkor miért beszél mégis így? Ez Isten természete. Mi Isten természete? Az, hogy a Maga módján beszéljen, akár hiszel, akár nem. Ha hiszel, egyike vagy Isten juhainak; ha nem hiszel, akkor farkas vagy. Isten szavai egy kicsit lelepleznek és megfeddnek téged, és akkor már nem is vagy hajlandó elismerni, hogy Istenben hívő ember vagy? Mi az, már nem vagy többé Isten teremtett lény? Isten vajon megszűnt Isten lenni? Ha képes vagy megtagadni Istent emiatt, akkor te egy gonosz ember, egy ördög vagy. Isten nem menti meg az ilyen embereket, így a gyülekezetnek nem kell erővel vagy rábeszéléssel elfogadnia őket. Némelyek ezt mondják: „Még ha meg is fedd engem Isten, azt is boldogan vállalom. Ha Ő Isten, akkor meg tud menteni engem. Ha csapást mér rám, az megérdemelten történik. Ha zavaros fejű embernek nevez, akkor az vagyok, sőt, még annál is zavarosabb fejű; ha szajhának nevez, akkor, még ha látszólag nem is tettem olyasmit, amit egy szajha szokott, elismerem és elfogadom, mivel Isten mondja.” A legegyszerűbb hit, elismerés és elfogadás, valamint a legegyszerűbb istenfélő szív az övék. Isten ilyen embereket akar megnyerni. Némelyek túlságosan keménynek és metszőnek találják Isten szavait, és úgy érzik, hogy nem fognak áldásokban részesülni, ezért nem akarnak hinni többé. Ezt gondolják: „Még ha isten vagy is, nem fogok hinni benned. Ha így beszélsz, nem foglak követni téged.” Akkor tűnj el! Ha még csak el sem ismered Istent, Ő hogyan ismerhetne el téged teremtett lényeként? Ez lehetetlen! Isten szavai vannak itt lefektetve; rajtad áll, hogy elhiszed-e őket. Ha nem hiszel, szedd a sátorfádat! Le fogsz maradni. Ha hiszel, lesz egy szemernyi reményed az üdvösségre. Hát nem így igazságos? (De igen.) De ezt gondolta vajon ez az öregúr is? Képes volt átlátni Isten gondolatait? (Nem.) Hát nem ostoba volt? Azok az emberek, akiknek nincs lelki megértésük, ilyen ostoba cselekedeteket követnek el. Ez az öregúr roppant jelentéktelennek és egyszerűnek látta Istent, és úgy vélte, hogy Isten gondolatai nem sokkal magasabbak az emberi gondolkodásnál. Gyakran

beszért arról, hogy Isten gondolatai magasabbak az emberénél, és a hétköznapiakban ezeket a nagyszabású doktrínákat prédikálta, de amikor valóban szembesült egy helyzettel, az elméje hátsó zugába száműzte ezeket a szavakat, mert úgy érezte, hogy Istennek ezek a szavai nem olyannak tűnnek, mint amit Isten mondana. A szívében nem ismerte el Istennek ezeket a szavait, így egyszerűen nem tudta elfogadni azokat. Az evangélium hirdetése közben megragadta az alkalmat arra, hogy gyorsan változtasson Isten szavain, mi több, „az evangélium hatékony hirdetésének és több ember megnyerésének” a leple alatt tett így. Miként jellemeztem végül a viselkedését? Isten szavai meghamisításának. Mit jelent a meghamisítás? Azt, amikor valaki önkényesen hozzátesz az eredeti jelentéshez, elvesz abból vagy megváltoztatja azt, amikor módosít a szerző által szándékolt jelentésen, nem veszi tekintetbe a szerző közlésének eredeti szándékait és célját, majd tetszőlegesen megváltoztatja azokat. Ezt nevezik meghamisításnak. Vajon istenfélő szíve volt ennek az embernek? (Nem.) Micsoda arcátlanság! Emberi lény képes lenne ilyesmire? (Nem.) Ez egy ördög műve, nem pedig emberé. Még egy hétköznapi személy szavait sem változtathatod meg csak úgy; tiszteletben kell tartanod a szerző véleményét. Ha változtatásokat akarsz eszközölni, előre szólnod kell neki és a beleegyezését kell kérned, és csak azután hajthatsz végre módosításokat – a véleményének figyelembevételével –, hogy megkaptad az engedélyét. Ezt nevezik tiszteletnek. Isten esetében pedig az elvárás sokkal több pusztán tiszteletnél! Ha csak egyetlen mondat is helytelenül lesz kinyomtatva Isten szavaiban, ha csak egyetlen névelő is hiányzik belőle, meg kell kérdezned, hogy ez elfogadható-e; ha pedig nem elfogadható, akkor újra kell nyomtatnod az adott oldalt. Ez ilyen komoly és felelősségteljes hozzáállást követel; ezt nevezik úgy, hogy istenfélő szíve van valakinek. Ennek az öregúrnak ilyen szíve volt vajon? (Nem.) Nem volt istenfélő szíve. Magánál alacsonyabb rendűnek tartotta Istent; végtelenül arcátlan volt. Az ilyen embert ki kell közösfíteni.

Nemrégiben történt egy hasonló eset. Egyesek már megint az evangélium hirdetésére és az emberek nagy számban történő megnyerésére hivatkoztak kifogásként, hogy megmagyarázzák Isten szavainak vakmerő megváltoztatását. Ezúttal egy kicsit jobb volt a helyzet, mint az előző esetben; az előző eset önkényes és zsarnoki módon történt, anélkül, hogy másokkal beszélgettek volna, véletlenszerűen és figyelmetlenül cselekedve, hogy meghamisítsák Isten szavait. Ezúttal az érintettek először megkérdezték a Fennvalót, ezt mondván: „Egy bizonyos etnikai csoporthoz tartozó emberek nem tudnak elfogadni bizonyos kifejezéseket Isten szavaiban. Kitaláltunk egy stratégiát a szóban forgó kifejezések, valamint az Isten szavaiban található mondások vagy szakaszok azon részeinek eltávolítására vagy megváltoztatására, amelyeket nem tudnak elfogadni, majd Isten szavainak egy speciálisan rájuk szabott verziójából prédikálunk nekik. Így majd hinni fognak, nem igaz?” Most mondd meg! Ezek aztán tényleg arcátlanok! Miféle viselkedés ez? Ha elnézön bánnánk ezekkel az emberekkel, egyszerűen csak ostobának, tudatlannak és túlságosan fiatalnak lehetne tekinteni őket; egyszerűen csak meg lehetne

mondani nekik, hogy ne tegyenek így többé. De ha a természetét jellemezzük annak, amit tettek, akkor elmondhatjuk, hogy lazán megváltoztatták Isten szavait azért, hogy a Sátán kedvében járjanak. Minek nevezzük ezt? Ez Júdás, a hitszegők és az árulók viselkedése, akik áruba bocsátották az Urat a dicsőségért cserébe. Meghamisították Isten szavait, kellemesebbé és elfogadhatóbbá téve azokat az emberek számára, hogy a kedvükben járjanak és rávegyék őket az evangélium elfogadására – minek minősül ez? Ha egyetlenegy személy sem hisz a földön, akkor Isten szavai megszűnnek vajon Isten szavai lenni? Megváltozik Isten szavainak a természete? (Nem.) Vajon Isten szavai csak akkor az igazság, ha elfogadják őket az emberek, ha pedig nem fogadják el őket, akkor az Ő szavai nem az igazság? Megváltozhat emiatt Isten szavainak a természete? Egyáltalán nem. Az igazság az igazság; ha nem fogadod el, elveszel! Némelyek, akik az evangéliumot hirdetik, ezt gondolják: „Milyen sajnálatra méltók ezek az emberek amiatt, hogy nem fogadják el! Milyen nagyszerű és nemes emberek pedig! Isten annyira szereti őket és olyan irgalmas hozzájuk, akkor mi hogyan tehetnénk meg, hogy ne mutassunk némi szeretetet irántuk? Változtassunk hát isten szavain, hogy el tudják fogadni! Milyen csodálatosak ezek az emberek, és milyen jó és irgalmas hozzájuk isten! Tekintettel kell lennünk isten szándékaira!” Hát nem pózolás ez? (De igen.) Egy újabb imposztor; aki nem érti az igazságot, csak ostoba dolgokat képes tenni! Elhangzott már, hogy valaki, aki meghamisította Isten szavait, kezelve lett és ki lett zárva, és most vannak olyanok, akik ismét meg akarják hamisítani azokat. Mit próbálnak elérni? Nem áruba bocsátják éppen az Urat a dicsőségért cserébe? (De igen.) Ez az Úr áruba bocsátása a dicsőségért cserébe, és a Sátán kedvében járás. Hát nem gyakorlatiasak Isten szavai? Nem lehet azokat nyíltan előadni? Nem ismered el igazságként azokat? Ha nem ismered el őket, akkor miért hiszel még mindig? Ha nem tudod elfogadni az igazságot, akkor mi értelme van Istenben hinned? Így lehetetlen üdvösségre jutni. Akárhogyan beszél is Isten, akármilyen szavakat használ is, amelyek nem felelnek meg az elképzeléseidnek, Ő akkor is Isten marad, és az Ő lényege nem változik. Nem számít, mennyire kellemes a beszéded, nem számít, mit teszel, nem számít, szerinted mennyire vagy kedves, jóindulatú vagy szeretetteljes, akkor is csak ember vagy, egy romlott ember. Nem vagy hajlandó igazságként elismerni Isten szavait, és megpróbálsz változtatni Isten szavain azért, hogy a Sátán kedvében járj. Miféle viselkedés ez? Megvetendő! Azt gondoltam, hogy az Isten szavai meghamisításának természetéről szóló korábbi közlések után nem fog újra felmerülni ilyen probléma az evangélium hirdetése során. Hihetetlen módon mégis vannak, akik veszik a bátorságot, hogy meghamisítsanak és ilyen gondolatokat dédelgessenek. Mi az ilyen emberek hozzáállása Isten szavaihoz? (Tiszteletlenség.) Végtelenül vakmerők! Akkora súlya van a szívükben Isten szavainak, akár a tollpihéknek; semmilyen következménnyel nem járnak. Ezt gondolják: „Isten szavait bárhogyan meg lehet fogalmazni; úgy változtatom meg a szavait, ahogy tetszik. Jobb hozzáigazítani őket az emberi elképzelésekhez és ízlésekhez. Ilyennek kell lenniük isten szavainak!” Azokat, akik olyan dolgokat művelnek, mint amilyen Isten szavainak a

meghamisítása, antikrisztusokként lehet jellemezni. Vakmerőn és meggondolatlanul cselekednek, tetszőlegesen meghamisítanak; önkényesek és zsarnokiak, és ugyanolyan a beállítottságuk és a jellegük, mint a többi antikrisztusé. És van egy másik pont is: mi az első gondolatuk és cselekedetük, amikor veszéllyel szembesülnek, vagy amikor sérülnek a saját érdekeik? Mit választanak? Isten érdekeinek és Isten háza érdekeinek elárulását választják, hogy magukat megóvják. Azok, akik meghamisítják Isten szavait, vajon csakugyan az evangélium hatékony hirdetése végett tesznek így? Milyen hátsó indíték rejlik az úgynevezett hatékonyságuk mögött? Fel akarnak vágni a talentumaikkal és a képességeikkel, és meg akarják láttatni azokat az emberekkel: „Nézzétek, milyen tehetséges vagyok! Látjátok, milyen hatékony az evangélium hirdetése a változtatásaimat követően? Nektek nincsenek meg ugyanezek a készségeitek, ti még csak nem is merésznétek így gondolkodni. Figyeljete ide! Látjátok az eredményeket, amelyeket a gondolataimmal és a cselekedeteimmal elértem?” Ezek az emberek nem veszik tekintetbe Isten szavait, és meghamisítják azokat, hogy kielégítsék a saját, hírnévre és státuszra törekvő ambíciójukat és vágyukat. Hát nem egy antikrisztus jellemével bírnak? Egyáltalán nem igazságtalan antikrisztusokként jellemezni őket.

Mi az antikrisztusok önkényességének és zsarnokiságának egy másik megnyilvánulása? Sohasem beszélnek az igazságról a testvérekkel, és az emberek valós problémáit sem oldják meg. Helyette csupán szavakat és doktrínákat prédikálnak mások okítása végett, sőt, arra kényszerítenek másokat, hogy engedelmeskedjenek nekik. Mi a helyzet a Fennvalóhoz és Istenhez való hozzáállásukkal és viszonyulásukkal? Csalárdság és kétszínűség az egész, semmi más. Függetlenül a gyülekezeten belüli problémáktól, soha nem jelentenek semmit a Fennvalónak. Bármit tesznek is, sosem érdeklődnek a Fennvalónál. Úgy tűnik, mintha semmilyen problémájuk nem lenne, amelyben a Fennvaló közlésére vagy utasítására van szükség – minden, amit tesznek, rejtett, titokzatos és a színpad mögött zajlik. Ezt alattomos manipulációnak nevezik, amikor arra vágnak, hogy az övék legyen az utolsó szó, és hogy ők legyenek a döntéshozók. Néha azonban álcázzák is magukat és triviális kérdéseket vetnek fel, hogy azokról a Fennvalónál érdeklődjenek; az igazságra törekvő embereknek mutatják magukat, minek következtében a Fennvaló tévesen azt hiszi róluk, hogy mindenben a legnagyobb gondossággal keresik az igazságot. Valójában soha nem keresnek útmutatást semmilyen jelentős dologban, hanem egyoldalú döntéseket hoznak és sötétségben tartják a Fennvalót. Ha bármilyen probléma merül fel, még kisebb valószínűséggel jelentik, attól félve, hogy az kihathat a hatalmukra, státuszukra vagy hírnevükre. Az antikrisztusok önkényes és zsarnoki módon cselekednek; sosem beszélgetnek másokkal, és kényszerítenek másokat, hogy azok engedelmeskedjenek nekik. Nyíltan fogalmazva a következők ennek a magatartásnak az elsődleges megnyilvánulásai: személyes vállalkozásban való részvétel; a befolyásuk, személyes klikkjük és kapcsolataik ápolása; a saját vállalkozásaikra törekvés. Azután pedig azt teszik, amit éppen akarnak, olyan dolgokat, amelyek a saját javukat szolgálják, és átláthatatlanul cselekednek. Az

antikrisztusokban különösen erős az a kívánság és vágy, hogy mások alá vessék magukat nekik; elvárják, hogy engedelmeskedjenek nekik az emberek, ahogyan egy vadász is engedelmességre készíti a kutyáját; nem hagyják nekik, hogy ők ítéljék meg, mi a jó és a rossz, és ragaszkodnak az abszolút megfeleléshez és alávetettséghez.

A következő élethelyzetben az antikrisztusok önkényességének és zsarnokiságának egy másik megnyilvánulása figyelhető meg. Ha például egy bizonyos gyülekezet vezetője antikrisztus, és ha magasabb szintű vezetőknek és dolgozóknak szándékában áll megismerni annak a gyülekezetnek a munkáját és bele akarnak avatkozni abba, vajon beleegyezne ez az antikrisztus? Egyáltalán nem. Milyen mértékig irányítja a gyülekezetet? Olyan, mint egy áthatolhatatlan erőd, amelybe egy tűt sem lehet beleszúrni, és víz sem szivároghat be, senki másnak nem engedi, hogy bekapcsolódjon vagy érdeklődjön. Amikor megtudja, hogy vezetők és dolgozók jönnek, hogy megismerjék a munkát, ezt mondja a testvéreknek: „Nem tudom, milyen céllal jönnek ezek az emberek. Nem értik a gyülekezetünk tényleges helyzetét. Ha közbeavatkoznak, azzal megzavarhatják a gyülekezetünk munkáját.” Így vezeti félre a testvéreket. Amikor megérkeznek a vezetők és a dolgozók, különféle okokat és kifogásokat talál, hogy megakadályozza a testvérek kapcsolatfelvételét velük, miközben képmutató módon vendégül látja a vezetőket és a dolgozókat, a biztonságuk garantálását színlelve elkülönített helyen tartja őket, valójában azonban azért teszi ezt, hogy ne találkozzanak a testvérekkel, és nehogy megtudjanak tőlük valamit a helyzetről. Amikor a vezetők és dolgozók a munka helyzetéről érdeklődnek, az antikrisztus hamis képet mutatva megtévesztésbe kezd: becsapja a fölötte állókat, és elrejtí az igazságot az alatta levők előtt; terjengős kijelentéseket tesz, és eltúlozza a munka hatékonyságát, hogy becsapja őket. Amikor a vezetők és a dolgozók felvetik a gyülekezeti testvérekkel való találkozást, ő így felel: „Még nem szerveztem le semmit! Nem értesítettetek az érkezéseket előtt. Ha szóltatok volna, megszerveztem volna, hogy találkozzon veletek néhány testvér. A jelenlegi ellenséges környezetben azonban biztonsági okokból jobb, ha nem találkoztok a testvérekkel.” Noha észszerűen hangoznak a szavai, aki tisztán lát, az észre tudja venni a problémát: „Nem akarja, hogy a vezetők és a dolgozók találkozzanak a testvérekkel, mert attól fél, hogy le lesz leplezve, fél, hogy fel lesznek fedve a munkáján belüli hibák és elhajlások.” Az antikrisztus szoros irányítása alatt tartja a gyülekezeti testvéreket. Ha a vezetők és a dolgozók nem felelősségteljesek, könnyen becsaphatja és rászedheti őket az antikrisztus. A gyülekezeti testvérek tényleges helyzetéről, a megoldatlanul maradó nehézségeikről, arról, hogy a Fennvaló közlései és prédikációi, valamint az Isten szavait tartalmazó könyvek időben eljutnak-e a testvérekhez, hogy haladnak-e előre a gyülekezet különféle munkaprojektjei, hogy vannak-e elhajlások vagy problémák – mindezekről a vezetők és a dolgozók nem fognak tudni. A testvérek sem tudnak Isten házában semmilyen új munkarendjéről; így teljes mértékben az antikrisztus irányítja a gyülekezetet, kizárólagosan magához ragadja a hatalmat, és az övé az utolsó szó minden kérdésben. A gyülekezeti testvéreknek nincs lehetőségük kapcsolatba lépni a felső szintű vezetőkkel és dolgozókkal, és mivel nem ismerik a

tényszerű igazságot, az antikrisztus félrevezeti és irányítja őket. Ezek a vizsgálattal megbízott vezetők és dolgozók, bárhogya beszéljen is az antikrisztus, híján vannak az ítélőképességnek, még mindig azt gondolják, hogy az antikrisztus jó munkát végez, és teljesen belé vetik a bizalmukat. Ez egyenértékű azzal, mintha az antikrisztus gondjára bíznák Isten választott népét. Ha a vezetők és a dolgozók nem képesek tisztán látni, amikor az antikrisztus félrevezeti az embereket, ha felelőtlenek és nem tudják, miként kezeljék, az vajon nem akadályozza a gyülekezet munkáját, és nem árt Isten választott népének? Az ilyen vezetők és dolgozók nem hamis vezetők és dolgozók vajon? Egy antikrisztus által irányított gyülekezet esetében a vezetőknek és a dolgozóknak be kell avatkozniuk és érdeklődniük kell, valamint haladéktalanul kezelniük kell az antikrisztust és meg kell szabadulniuk tőle – ez nem is lehet kérdés. Ha vannak hamis vezetők, akik nem végeznek valós munkát és figyelmen kívül hagyják, hogy az antikrisztus félrevezeti Isten választott népét, a választott népnek le kell lepleznie ezeket a hamis vezetőket és dolgozókat, jelentenie kell őket, el kell távolítani őket a pozícióikból, és helyükre jó vezetőket kell állítani. Egyedül így lehet alaposan megoldani az embereket félrevezető antikrisztus ügyét. Némelyek talán ezt mondják: „Lehetséges, hogy az ilyen vezetők és dolgozók gyenge képességűek és híján vannak az ítélőképességnek, ezért nem kezelték és oldották meg az antikrisztus ügyét. Nem szándékosan csinálják; nem kellene még egy esélyt adni nekik?” Az ilyen zavaros fejű vezetőknek nem kell több esélyt adni. Ha még egy esélyt kapnak, akkor csak tovább ártanak Isten választott népének. Azért van ez, mivel nem az igazságra törekvő emberek; híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek, és elvek nélkül cselekszenek – megvetendő emberek, akiket ki kell rekeszteni! Az elmúlt két évben egyes testvérek bizonyos gyülekezetekben összefogtak, hogy eltávolítsák az ilyen hamis vezetőket és antikrisztusokat, akik nem végeznek valós munkát, elbocsátva és kirekesztve őket. Hát nem jó dolog ez? (De igen.) Örülök, amikor ilyen jó híreket hallok; ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy Isten választott népe növekszik az életben és az Istenben való hit helyes útjára lép. Ez azt mutatja, hogy az emberek szert tettek némi tisztánlátásra és érettségre, és hogy többé már nem hamis vezetők, illetve antikrisztusok, gonosz démonok irányítják őket. A közönséges hamis vezetők és antikrisztusok nem tudják már félrevezetni vagy irányítani Isten választott népét, akiket nem korlátoz többé sem státusz, sem hatalom. Megvan bennük a bátorság ahhoz, hogy felismerjék és leleplezzék a hamis vezetőket és antikrisztusokat, és el merészelik űzni és el merik távolítani őket. Függetlenül attól, hogy vezetőkről és dolgozókról vagy az átlagemberekről van-e szó Isten választottai között, mindannyiuknak egyenlő státuszuk van Isten előtt, és csak a kötelezettségeik tekintetében különböznek. Isten házában nincs különbségtétel státusz vonatkozásában, hanem csak a kötelesség és felelősség terén vannak különbségek. Amikor a gyülekezet munkáját megzavaró hamis vezetőkkel és antikrisztusokkal szembesülnek, mind a vezetőknek és dolgozóknak, mind pedig Isten választott népének fel kellene fednie és jelentenie kellene őket, haladéktalanul

kezelve és kizárva az antikrisztusokat a gyülekezetből. Ez a felelősség mindenkire egyformán vonatkozik.

Az antikrisztusok önkényesek és zsarnokiak, sosem beszélgetnek másokkal, és minden dologban az övék kell, hogy legyen az utolsó szó – hát nem világosan láthatóak mindezek a problémák? A másokkal való beszélgetés és az alapelvek keresése nem formalitás vagy felszínes folyamat; mi a cél? (Az, hogy az ember alapelvek szerint végezze a kötelességét, és hogy legyen útja, miközben végzi azokat.) Így van; az, hogy legyenek az embernek alapelvei, valamint legyen útja a kötelességei végzése közben. Elsőként azt kell megértened, hogy az ember egyedül az Isten szavaiban rejlő igazságot keresve és az alapelveket megértve végezheti hatékonyan a kötelességét. Ha az igazságról beszélsz a problémák megoldása végett, milyen megközelítést kell alkalmaznod? Mely embereket szükséges bevonni? A megfelelő személyeket kell kiválasztani; főként néhány jó képességű emberrel kell beszélgetned, akik meg tudják érteni az igazságot, mivel ez vezet hatékony eredményekhez. Ez alapvető fontosságú. Ha zavaros fejű, gyenge képességű embereket választasz, akik híján vannak az észszerűségnek, akik esetében nincs az a mennyiségű beszélgetés, aminek köszönhetően megérthetnék vagy elérhetnék az igazságot, akkor az sem fog semmi eredményt hozni, ha tömérdék igazságról beszélsz. Bármilyen problémák merüljenek is fel a gyülekezetben, Isten választott népének joga van a tájékoztatáshoz, és tudnia kell a gyülekezeti munka helyzetéről, valamint a fennálló problémákról. Ha a vezetők és a dolgozók becsapják a felettük lévőket és elrejtik az igazságot az alattuk levők előtt, mások összezavarását célzó módszereket alkalmazva, akkor Isten választott népének joga van felfedni és jelenteni őket, vagy pedig a felettesek elé vinni a helyzetet. Ez kötelessége és kötelezettsége is Isten választott népének. Némely hamis vezetők önkényesen és zsarnoki módon viselkednek, irányítva Isten választott népét a gyülekezeten belül. Ez Istennel szembeni ellenállás és szembeszegülés, és ez az antikrisztusok egyik állandó gyakorlata. Ha Isten választott népe nem fedi fel és nem jelenti ezt, és a gyülekezet munkája hátráltatva lesz vagy megakad, azért nem csupán a vezetők és a dolgozók tartoznak felelősséggel, hanem Isten választott népe is, mivel Isten választott népe az, aki szenved, amikor hamis vezetők és antikrisztusok gyakorolják a hatalmat a gyülekezetben, esetlegesen lerombolva az üdvösség elnyerésére való esélyüket. Éppen ezért Isten választott népének joga és felelőssége jelenteni és felfedni a hamis vezetőket és antikrisztusokat, ami előnyös a gyülekezet munkája és Isten választott népének életbe való belépése szempontjából. Némely vezetők és dolgozók ezt mondják: „Ti mind azt mondjátok, hogy önkényes és zsarnoki vagyok, igaz? Ezúttal nem leszek ilyen. Hagyni fogom, hogy mindenki kimondja a véleményét. Egy nap, két nap – addig várok, ameddig szükséges a véleményetek megosztásához.” Néha, amikor bizonyos különleges problémákkal szembesülnek, napokig folynak a viták anélkül, hogy megoldás születne, ők pedig egyre csak várnak. Mielőtt folytatnák a munkát, kivárlják, amíg mindenki egyetértésre jut. Mennyi munkát odáznak el emiatt? Ez nagyban késlelteti a

dolgokat; egyértelműen a felelőtlenség egyik megnyilvánulása. Hogyan tudja egy vezető vagy dolgozó hatékonyan irányítani a gyülekezet munkáját, ha nem tud döntéseket hozni? A gyülekezeti munka során a vezetőknek és a dolgozóknak hatalmukban áll döntéseket hozni, a testvéreknek pedig eközben joguk van a tájékoztatáshoz. Végso soron azonban a vezetőknek és a dolgozóknak kell meghozniuk a döntéseket. Ha egy vezető vagy dolgozó nem képes döntéseket hozni, akkor túlságosan gyenge képességű és nem alkalmas vezetői szerep betöltésére. Még ha vezető is, nem képes valóságos munkát végezni, illetve megfelelő színvonalon tenni a kötelességeit. Némely vezetők és dolgozók egyetlen kérdésről is hosszasan vitatkoznak, nem képesek döntést hozni, végül pedig egyszerűen annak engednek, akit erélyesebbnek látnak. Elvszerű ez a hozzáállás? (Nem.) Miféle vezető az ilyen? Egyszerűen zavaros fejű ember. Elfogadható vajon, ha ezt mondom: „Az antikrisztusok önkényesek és zsarnokiak, és félek, hogy én is azzá válok; nem szeretnék antikrisztusi úton járni. Meg fogom várni, amíg mindenki kimondja a véleményét, azután pedig következtetek és összefoglalom egy mérsékelt megközelítést a döntés érdekében.” (Nem.) Miért nem? Vajon lehet az eredmény hatékony, ha az nincs összhangban az igazságalapelvekkel, még ha így tovább is lépsz? Eleget fog tenni Istennek? Ha nem hatékony és nem tesz eleget Istennek, akkor súlyos a probléma. Ha nem az igazságalapelvek szerint cselekszel, felelőtlenül végzed a kötelességedet, ha felületes vagy és a Sátán filozófiája szerint teszed a dolgokat, akkor hűtlen vagy Istenhez. Ez Isten becsapása! Hogy ne merüljön fel veled kapcsolatban az a gyanú, hogy antikrisztus vagy, illetve hogy ne légy antikrisztusként megítélve, kibújsz a feladatok alól, amelyeket teljesítened kellene, és a Sátán filozófiája szerinti „kompromisszumos” hozzáállást teszed magadévá. Ennek eredményeképpen ártasz Isten választott népének, és kihatással leszel a gyülekezet munkájára. Hát nem elvtelen dolog ez? Nem önző és megvetendő? Vezetőként vagy dolgozóként elvszerűen kell beszélned és cselekedned, valamint eredményesen és hatékonyan kell teljesítened a kötelességeidet. Úgy kell cselekedned, ahogyan az Isten háza munkájának a javát szolgálja és összhangban van az igazságalapelvekkel. Így például a gyakorlati eredményt észben tartva kell dolgokat vásárolni a gyülekezet részére, és azoknak reális árú és használható dolgoknak kell lenniük. Ha vakmerőn és elvtelenül költöd a pénzt, az veszteséget okozhat Isten háza érdekei és az Istennek szánt felajánlások terén. Hogyan kezelnétek egy ilyen helyzetet? (A Fennvaló útmutatását keresve.) A Fennvaló útmutatásának keresése az egyik mód. Azonkívül, ne legyetek lusták! Kutassatok mélyrehatóan, érdeklődjetek alaposan, kérdezzetek körbe többet, értsétek meg a részleteket, és készüljete fel megfelelően; akkor talán sikerül viszonylag megfelelő megoldást találni. Minek nevezik azt ha nem végzite el ezt az alapozó munkát és gondatlanul cselekedte, anélkül, hogy a részleteket megértenétek, ami pedig sok pénz elpazarlásához vezet? Úgy hívják, hogy felületesség. Némelyek így végzik a kötelességüket, és hiányzik az átláthatóság abból, amit tesznek. Csak a felét jelentik annak, amit kellene, a többit elrejtik, mivel úgy érzik, hogy a teljes átláthatóság

bajt hoz rájuk, és akkor elvárják majd tőlük, hogy további kutatásokat és javításokat végezzenek. Így egyszerűen eltítkolják a valóságos helyzetet és a részleteket a többiek elől, gyorsan befejezik a feladatot, majd arra kéri Isten házáat, hogy fizessen. A vizsgálatkor azonban kiderül, hogy a feladat nem felel meg a normának, újra el kell végezni, és még több pénz vész kárba. Hát nem Isten házának a megkárosítása ez? Nem Júdás-féle viselkedés? (De igen.) A Júdás-féle viselkedésbe különösen Isten háza érdekeinek az elárulása tartozik bele. Amikor helyzetekkel szembesítik az ilyen embereket, akkor azok a gyülekezeten kívül lévők mellé állnak, és csak a saját testüket veszik figyelembe, Isten házának az érdekeire pedig egyáltalán nem gondolnak. Van bennük bármennyi hűség Isten iránt? (Nincs.) Egy szemernyi hűség sincs bennük. Isten háza érdekeinek elárulásában és a gyülekezet munkájának megkárosításában lelik gyönyörűségüket – ez a Júdás-féle viselkedés. Van egy másik helyzet is: egyes kötelezettségek olyan speciális tudást vagy szakértelmet igényelnek más területeken, amelyek talán mindenki számára ismeretlenek. Ilyen esetekben nem szabad visszarettened a nehézségtől. Ebben a korban, amikor tömérdek információ áll rendelkezésre, nem lehetsz lusta, hanem tevékenyen keresned kell a releváns adatokat és információkat. A legalapvetőbb ismeretek megszerzésével elkezdve eljutsz az adott szakma vagy terület alapvető megértésére, azután pedig mind több és több aspektusról tanulsz az adott területen belül, legyen bár szó adatokról vagy különböző szakkifejezésekről, így alapvetően megismerkedsz azzal a szakterülettel. Ha elérted ezt a szintet, az vajon nem válik jobban a kötelességeid hűséges és megfelelő színvonalú teljesítésének javára? (De igen.) Mi hát a célja annak, hogy elvégezd mindezt az előkészítő munkát a kötelességed végzésekor? Kutatni, megérteni a részleteket, majd kivitelezhető megoldásokat találni beszélgetésen és kritikai megvitatáson keresztül – ezek mind részei annak, hogy felkészülhess a kötelességed megfelelő színvonalon történő végzésére. Ezeknek az előkészületeknek az elvégzése jól megmutatja, hogy az illető hűségesen végzi a kötelességét, és azokat is felfedi, akik felületesek. Mi a helyzet az álhívők és azok hozzáállásával, akik nem áldozzák fel magukat őszintén Istenért, amikor a kötelességüket végzik? Ők teljes mértékben felületesek; bármit vásárolnak is a gyülekezetnek, vakmerőn, a saját szeszélyeik szerint költik a pénzt, anélkül, hogy útmutatást kérnének a Fennvalótól, azt gondolva, hogy mindent értenek. Ennek eredményeképpen elpazarolják Isten házának a pénzét. Hát nem pazarlók és a katasztrófa előhírnökei ezek? Veszteségeket okoznak az Istennek szánt felajánlások terén, és még csak észre sem veszik, hogy gonoszságot művelnek és ellenállnak Istennek; semmiféle bűntudatot nem éreznek a szívükben. Csak akkor tudatosul bennük valamennyire és kezdik bánni, amit tettek, amikor Isten választott népe leleplezi és felismeri őket, valamint az eltakarításukra és a kizárásukra szavaz. Nem veszik észre, hogy ilyen súlyos következményekkel járnak majd a cselekedeteik – bizony egyetlen könnycseppet sem hullatnak addig, amíg meg nem látják a saját sírjukat! Az ilyen emberek többnyire tökfilkók, akiknek nincs ki mind a négy kerekük, mégis vezetők és

dolgozók szeretnének lenni, valamint feladatokat akarnak végezni Isten háza számára. Olyanok, akár a magukat rúzsosó malacok – teljességgel szégyentelenek. Ezek az emberek álhívők; nem számít, hány éve hisznek, semmilyen igazságot nem értenek. Ennek ellenére még mindig vezetők és dolgozók akarnak lenni Isten házában, folyton azt akarják, hogy hatalmat gyakorolhassanak, és az övék lehessen az utolsó szó – hát nem arcátlanul szégyentelenek? Miért számítanak álhívőknek az ilyen emberek? Azért, mert bár sok éve hisznek Istenben és sok prédikációt hallottak már, semmilyen igazságot nem értenek, és egyetlen igazságot sem tudnak gyakorlatba ültetni, ettől pedig álhívők lesznek. Megjelennek ezek a viselkedésformák bárkinél is közületek? Akiknél igen, emeljék fel a kezüket. Mindannyiótoknál? Akkor ti mind álhívők vagytok, és ez súlyos probléma. Ha azok, akik őszintén hisznek Istenben, következetesen hallgatnak prédikációkat, akkor meg fognak érteni néhány igazságot és haladnak előre valamelyest, minek folytán megbízhatóbbá válnak a beszédük és cselekedeteik terén. Ha valaki éveken át anélkül hallgat prédikációkat, hogy bármennyit is haladna előre, az zavaros fejű, vadállat és álhívő. Némelyek, akik úgy három, vagy akár öt éve hisznek Istenben, elég sokat értenek, és képesek az igazságot keresni a beszédükben és a cselekedeteikben. Ha hibát vesznek észre a kötelességük végzésében vagy veszteséget okoznak Isten házában, akkor szorongást és önvádat éreznek, valamint gyűlölik magukat; úgy érzik, hogy a pillanatnyi hibáik, a hűségük hiánya, a lustaságuk vagy a testi kényelemben való elmerülésük vezetett ilyen jelentős hibákhoz vagy okozott ilyen nagy veszteségeket, és gyűlölik magukat emiatt. Az ilyen bűnbánó szívű embereknek van némi emberi mivoltuk, és el tudnak jutni addig a pontig, hogy üdvösséget nyerjenek. Ha valaki azután, hogy sok éve hallgatott már prédikációkat, semmilyen igazságot nem ért meg, egyre csak hibákat követ el a kötelességvégzése során, folyton gondot okoz Isten házában és veszteségeket a gyülekezeti munkának, továbbá nincs bűnbánó szíve, akkor annak emberi mivolta sincsen, és rosszabb a disznóknál és a kutyáknál. Vajon az ilyen emberek képesek továbbra is megfelelően teljesíteni a kötelességüket? Még ha kötelességet végeznek is, az felületes lesz, nekik pedig nem lesz részük Isten elismerésében.

Némelyek folyton a „mi családunk” kifejezéssel utalnak Isten házára, amikor beszélnek, és folyton felemlégetik beszélgetés közben „a mi családunk”-at. Milyen édesdeden mondják! Mi ez „a mi családunk”, amiről beszélnek? Nem létezik más, csak Isten háza, Isten családja, a gyülekezet. Helyénvaló folyton azt mondani, hogy a „mi családunk”? Én nem érzem helyénvalónak. Lehet használni „a mi családunk” kifejezést, de csak akkor helyénvaló, ha az elmondottak megfelelnek a valóságnak. Ha nem olyasvalaki vagy, aki törekszik az igazságra, ha gyakran felületesen végzed a kötelességeidet, azaz nem támogatod a gyülekezet munkáját és egyáltalán nem veszed azt komolyan, de mégis folyton azt mondogatod, hogy a „mi családunk”, akkor az nem helyénvaló. Hamisságot és színlelést sejtet, undort és utálatot kelt; ha azonban olyasvalaki vagy, aki igazán birtokában van az igazságvalóságnak és támogatja a gyülekezet munkáját, akkor

elfogadható „a mi családunk” kifejezéssel utalni Isten házára. Őszintének, hamisság nélkül valónak hangzik mások számára, akik így testvérként tekintenek majd rád, s kedvelni és becsülni fognak téged. Ha nem szereted az igazságot a szívedben, ha nem fogadod el az igazságot és felelőtlenül végzed a kötelességeidet, akkor ne utalj „a mi családunk” megnevezéssel Isten házára. Komolyan törekedned kell az igazságra, jól kell végezned a kötelességeidet, és képesnek kell lenned a gyülekezet munkájának a támogatására ahhoz, hogy Isten választott népe úgy érezze, hogy része vagy Isten házában. Ha ekkor mondod, hogy „a mi családunk”, akkor az közelségérzetet fog ébreszteni másokban, és nem kelt visszatetszést, mivel a szívedben igazán a saját otthonodnak tartod Isten házát, és a kötelességeid végzése közben valóban felelősségteljes vagy és támogatod a gyülekezet munkáját. Amikor azt mondod, hogy „a mi családunk”, akkor az teljes mértékben megérdemelten hangzik, a hamisság minden nyoma nélkül. Ha valaki semmilyen felelősséget nem tanúsít a gyülekezet munkája iránt, ha felszínesen végzi a kötelességét, bármi legyen is az, ha még ahhoz sem veszi a fáradságot, hogy felvegyen valamit a földről, hogy kitakarítsa egy piszkos szobát, vagy télen elhányja a havat vagy rendbe tegye az udvart, s ezáltal nem is Isten háza tagjának, hanem inkább kívülállónak tűnik, vajon az az ember jogosult arra, hogy „a mi családunk”-nak nevezze Isten házát? Az ilyen emberek mindössze szolgálattelvők, ideiglenes dolgozók, élet nélkül való és a Sátántól való emberek, akik egyáltalán nem tartoznak Isten házához. És szegyetelen módon gyakran még mindig „a mi családunk”-ként utalnak Isten házára, valahányszor kinyitják a szájukat, és olyan bensőségesen mondják, igen szívélyesen szólítva meg a testvéreket – ugyanakkor semmilyen tényleges feladatot nem kezelnek. Amikor feladatokat vállalnak, hibákat követnek el, kárt okozva Isten házában. Hát nem csupán képmutatók? Az ilyen emberek teljességgel erkölcstelenek, és nincs semmi lelkiismeretük vagy józan eszük. A lelkiismeret és a józan ész a legalapvetőbb jellemzők, amelyekkel az Istenben hívőknek rendelkezniük kell, azonkívül az igazság elfogadására is képeseknek kell lenniük. Ha még lelkiismeretük és józan eszük sincs, és egyáltalán nem fogadják el az igazságot, attól még megérdemlik-e, hogy „a mi családunk”-nak nevezzék Isten házát? Átmeneti dolgozók, szolgálattelvők csupán; a Sátántól való, és kevés közülük van Isten házához. Isten nem ismeri el az ilyen embereket; az Ő szemében ők gonosz emberek. Sok ember hisz Istenben, de egyáltalán nem törekszik az igazságra, és közömbösséget tanúsít Isten házában ügyei iránt. Figyelmen kívül hagyják a problémákat, amelyekkel találkoznak, elhanyagolják a feladataikat, távol maradnak a testvérektől a nehézség idején, és nem tanúsítanak gyűlöletet azok iránt, akik rossz dolgokat tesznek és ártanak Isten háza érdekeinek, vagy rombolják a gyülekezet munkáját. Nincsenek tudatában a nagyon jó és nagyon rossz dolgoknak; bármi történjék is Isten házában, őket nem érdekli. Vajon a saját házukként bánnak Isten házával? Nyilvánvalóan nem. Ezek az emberek nem jogosultak arra, hogy „a mi családunk”-nak nevezzék Isten házát; akik így tesznek, képmutatók csupán. Mely emberek jogosultak azt mondani, hogy „a mi családunk”? Nemrégiben azt vettem észre,

hogy egyesek valójában nem rosszak, noha természetesen ők vannak kisebbségben. Egyelőre nem fogunk arról beszélni, hogy mennyi igazságot értenek, illetve hogy mekkora az érettségük vagy a hitük, de ezek az emberek igazán hisznek Istenben, képesek valóságos feladatokat vállalni, és igazán felelősségteljesen végzik a kötelességeiket, bármiről legyen is szó; van bennük valami emberi mivolthoz hasonló. Csakis az ilyen embereket lehet igazán Isten háza részének tekinteni. Amikor azt mondják, hogy „a mi családunk”, az szívélyesnek és igazán szívből jövőnek érződik. A gyülekezetnek szüksége volt például egy asztalra, ami megvásárolva hat- vagy hétszáz dollárba kerülne. Egyes testvérek ezt mondták: „Ez túl drága. Sok pénzt spórolhatunk, ha a fát vesszük meg, az asztalt pedig megcsináljuk magunk. Az is éppolyan jó szolgálatot tenne, semmiben sem különbözne.” Vajon mit éreztem a szívemben ennek hallatán? Megérintett a dolog: „Ezek az emberek nem rosszak; tudják, hogyan spóroljanak Isten házában.” Az ilyen emberek sokkal jobbak azoknál, akik elpazarolják a felajánlásokat; nekik van legalább némi lelkiismeretük és józan eszük, és egy kis emberi érzésük. Egyesek több száz vagy több ezer dolláros veszteséget okoznak Isten házában anélkül, hogy tudatában lennének, sőt, még azt is mondják, hogy ez nem az ő gondjuk, és egyáltalán semmi szégyent nem éreznek a szívükben. Másfelől ott vannak azok, akik ezt mondják: „Még nyolc-tíz dollárt is érdemes megspórolni. Nem szabad feleslegesen költenünk a pénzt olyan dolgokra, amelyeket magunk is meg tudunk oldani. Spórolnunk kell, ahol lehet. Felesleges olyan pénzt elkölteni, amit nem muszáj. Jó, ha elviselünk némi nehézséget és fáradságot.” Csak azoknak az embereknek van lelkiismeretük és józan eszük, akik képesek efféléket mondani; csakis nekik van normális emberi mivoltuk, és ők vannak igazán összhangban Isten házával. Ezek az emberek jogosan nevezhetik „a mi családunk”-nak Isten házáat, mivel figyelembe veszik Isten háza érdekeit. Némelyek egyáltalán nem gondolnak Isten háza érdekeire. Talán azért nem, mert nem képesek efféle megfontolásokra? Amikor a saját életükről van szó, rendkívül takarékosak, a fogukhoz verik a garast, mindig a legolcsóbb és legpraktikusabb dolgokat akarják megvenni, ott spórolnak, ahol csak tudnak, még alkudnak is az árból és pontos számításokat végeznek, vagyis nyilvánvalóan ügyesen tudják irányítani az életüket. Amikor azonban Isten házáért kell tenni dolgokat, nem így cselekszenek. Isten házában a pénzét használva tékozlóan költenek, úgy költik el, ahogy nekik tetszik, mintha az lenne a pazarlás, ha nem költenék el. Hát nem egy borzasztó jellem jele ez? Az ilyen emberek rendkívül önzők, egyáltalán nem veszik figyelembe Isten házáat, és csak magukat igyekeznek megelégtetni. Azt remélik, hogy a lehető legkisebb áron befurakodhatnak a mennyek országába és nagy áldásokat nyerhetnek. Az efféle önző és megvetendő emberek még mindig hatalmas ambíciókat és vágyakat táplálnak magukban; ez a jellemük súlyos hiányosságát mutatja!

A beszélgetésünk során alapvetően teljes mértékben kitárgyaltuk az antikrisztusoknak ezt a megnyilvánulását, vagyis azt, hogy ravasz módokon viselkednek, valamint hogy önkényesek és zsarnokiak, nem igaz? (De igen.) Foglaljuk akkor össze! Az, hogy az antikrisztusok ravaszul tesznek dolgokat, valamint az, hogy önkényesek és zsarnokiak,

két különböző, de egyformán jelentős és egyidejű viselkedésforma, amely gyakori közöttük. Ez a megnyilvánulás kettőt fed fel az antikrisztusok elsődleges beállítottságai közül: az elvetemültséget és az ádáztságot; ők elvetemültek és ádázak is. Olykor talán nem látni az ádáz oldalukat, az elvetemült oldaluk azonban látható. Lehet, hogy gyengéden cselekszenek, és emiatt nehéz meglátni bármit is a kényszerítő vagy barbár viselkedésükből. Külsőleg nem tűnnek erőszakosnak, és senkit sem kényszerítenek rá semmire, de más elvetemült eszközökön keresztül törbe csálnak, az irányításuk alá vonnak és a céljaik szolgálatába állítanak – ily módon pedig kihasználnak téged. Te nem veszed ezt észre, a csapdájukba esel, és önként aláveted magad a manipulációjuknak és a játszadozásuknak. Vajon miért képesek ilyen következményeket előidézni? Az antikrisztusok gyakran helytálló kijelentésekkel és mondásokkal utasítanak és befolyásolnak, bizonyos dolgok megtételére ösztönözve téged és azt éreztetve veled, hogy minden szavuk igaz, hogy végre kell azokat hajtani és ily módon kell tenned a dolgokat, máskülönben azt fogod érezni, hogy szembemész az igazsággal, és hogy az irántuk való engedetlenség Isten elleni lázadást jelent. Ezáltal készségesen engedelmeskedsz nekik. Mi ennek a végeredménye? Még ha követik is az emberek az antikrisztusok szavait és gyakorolják is, amit mondanak, megértik vajon az igazságot? Egyre közelebbi vagy egyre távolabbi kapcsolatban leszel Istennel? Amikor különféle helyzetekkel találkoznak, nem csupán nem járulnak Isten elé és nem imádkoznak Hozzá az emberek, hanem azt sem tudják, hogy miként keressék az igazságalapelveket Isten szavaiban, vagy miként fogják fel Isten szándékait és követelményeit. Ehelyett hihetetlen kijelentést tesznek: „Olyan sok éve hiszek már Istenben, és közben főként a vezetők támogatására és megtartó erejére hagyatkoztam. Bármilyen történjék is, amíg történik közlés a vezetők részéről, addig van út előre. A vezetők nélkül ez egyszerűen nem működik.” Sok éve hisznek Istenben, és mégis ilyen az érettségük, még mindig nem képesek a vezetők nélkül működni. Hát nem szánalmas ez? Milyen rejtett jelentése van ennek? Azt sugallja, hogy nem tudják, hogyan imádkozzanak Istenhez, hogyan hagyatkozzanak Istenre, hogyan nézzenek Istenre, és miként egyék és igyák Isten szavait. A vezetőknek kell megtámogatniuk mindezeket a dolgokat ahhoz, hogy ők megértsék azokat; a vezető a helyébe léphet annak az Istennek, akiben hisznek. Elmondható, hogy az ilyen emberek Istenben való hite valójában a vezetőikbe vetett hit. Mindenre figyelnek, amit a vezetők mondanak, és mindent elhisznek nekik, bármit mondjanak is. Ki az igazából, akiben hisznek, akit követnek és akinek engedelmeskednek: Isten vagy a vezetők? Nem olyanok csupán, mint a vallásos emberek, akik névlegesen az Úrban hisznek, valójában azonban a lelkészeikben hisznek, őket követik és bennük bíznak? Nem azt jelenti ez, hogy emberek irányítják őket? A vezetőket imádod, és minden dologban rájuk hallgatsz. Ez emberekben való hit, emberek követése, és emberek által való korlátozottság és irányítottság. Isten annyira világosan beszélt, és te mégsem vagy képes megérteni a szavait, és azt sem tudod, miként gyakorold azokat, az ördögöket és a Sátánokat ellenben akkor is érted, ha mindössze néhány szót szoltak?

Mi az, amit valójában értesz? Néha megértesz egy előírást vagy doktrínát – ez vajon az igazság megértésének számít? (Nem.) Ez nem az igazság megértése; ez félrevezetés. Ez bizony pontosan az.

Az antikrisztusok azon megnyilvánulásán belül, hogy ravaszul viselkednek, valamint önkényesek és zsarnokiak, az elvetemültség és az ádázság beállítottsága az elsődleges. Miben nyilvánul meg az elvetemültségük? A ravasz viselkedésükben nyilvánul meg. És miben nyilvánul meg az ádázságuk? (Abban, hogy önkényesek és zsarnokiak.) Elsősorban abban nyilvánul meg, hogy önkényesek és zsarnokiak, és másokat engedelmességre kényszerítenek; a kényszerítésük ádáz beállítottságot rejt magában. Isten azt követeli az emberektől, hogy Neki vessék alá magukat és az igazságnak. Mi Isten munkamódja? Isten, miután kimondja a szavait, azt mondja az embereknek, hogy az a legfontosabb dolog az Istenben való hitben, hogy vessék alá magukat az igazságnak és Isten szavainak. Te ismered ezt az igazságot, tudod, hogy ez a mondás helytálló, de vajon miként áll hozzá Isten ahhoz, hogy aláveted-e magad, és hogy miként veted alá magad? Szabad akaratod van, jogod van választani. Ha akarod, aláveted magad; ha nem akarod alávetni magad, nem muszáj. Ugyanakkor, ami azt illeti, hogy milyen következményekkel járhat az, ha nem veted alá magad, mit vizsgál át Isten az emberekben és milyen következtetéseket von le velük kapcsolatban, Isten semmi különlegeset nem tesz ezekben a dolgokban. Nem figyelmeztet, nem fenyeget, nem kényszerít, megfizettetve veled az árat, és nem is büntet meg miatta. Isten nem így cselekszik. Az emberek megmentésének időszakában, amikor Isten azért mond ki szavakat, hogy gondoskodjon az emberekről, megengedi az embereknek, hogy hibázzanak, hogy a rossz utat válasszák, hogy fellázadjanak Ellene és ostoba dolgokat tegyenek. Szavain és néhány munkamódszerén keresztül azonban fokozatosan megérteti az emberekkel, hogy melyek az Ő követelményei, hogy mi az igazság, és hogy mi helyes és mi helytelen – például metszéssel, fenyítéssel, fegyelmezéssel, valamint intelmeken keresztül is. Néha valamilyen kegyelmet ad, megindít belülről vagy valamilyen megvilágításban és megvilágosodásban részesít, tudatva veled, hogy mi helyes és mi helytelen, hogy valójában melyek Isten követelményei, hogy milyen pozícióba kell helyezkedniük az embereknek, és hogy mit kell gyakorolniuk. Miközben megértet veled dolgokat, választási lehetőséget is ad neked. Ha ezt mondom: „Lázadó leszek, akaratos leszek, nem akarom azt választani, ami helyes, nem akarok hűséges lenni, hanem egyszerűen így akarok cselekedni!”, akkor végső soron te felelsz a saját rendeltetési helyedért és sorsodért. Felelősséget kell vállalnod a cselekedeteidért, és meg kell fizetned az árat; Isten semmit sem tesz e tekintetben. Isten méltányos és igazságos. Ha a követelményeinek megfelelően cselekszel és olyan ember vagy, aki aláveti magát Istennek, vagy – éppen ellenkezőleg – nem cselekszel Isten követelményei szerint, és nem olyan ember vagy, aki aláveti magát Istennek, akkor mindkét esetben igaz, hogy bármi lesz is a rendeltetési helyed, Isten azt már jóval korábban, előre meghatározta. Istennek semmi többet nem kell tennie. Nem úgy van, hogy ha ma nem a követelményei

szerint cselekszel, akkor megfegyelmel, megfenyít vagy megbüntet majd téged, katasztrófát hozva a fejedre – Isten nem így munkálkodik. Isten egyszerűen csak azért követel alávetettséget az emberektől, hogy megértesse velük az alávetettséggel kapcsolatos igazságot; nincs benne semmi kényszerítés. Isten nem kényszeríti rá az embereket, hogy vessék alá magukat, illetve hogy gyakorolják az igazságnak ezt az aspektusát. Istennél éppen ezért úgy van, hogy akár vezényli az embereket, akár uralkodik a sorsuk felett, akár vezeti őket vagy ellátja őket az igazsággal, e cselekedetek nem kényszerítésen alapulnak, és nem is szükségszerűség. Ha Isten szavai szerint cselekszel, akkor fokozatosan egyre inkább meg fogod érteni az igazságot, és az Isten előtti állapotod mindinkább javulni fog – jó állapotot fogsz fenntartani, Isten pedig a mindennapi élet olyan aspektusait illetően is megvilágosít majd téged, amelyeket nem értesz. Ha azonban nem gyakorlod az igazságot, nem veted alá magad Istennek és nem vagy hajlandó törekedni az igazságra, akkor nagyon korlátozott lesz az, amit elnyersz. Ez a szembeütnő különbség a kettő között. Isten nem mutat részrehajlást; Ő mindenkiel méltányos. Némelyek ezt mondják: „Vajon nem gyakorolnék, ha Isten egyszerűen rákényszerítene?” Isten nem kényszeríti az embereket, ezt a Sátán műveli. Isten nem így munkálkodik. Ha csak akkor tudod alávetni magad Istennek, ha kényszerítenek, mivé leszel? Vajon akkor valóban aláveted magad Istennek? Ez nem az a fajta alávetettség, amelyre Isten vágyik. Isten arról a fajta alávetettségről beszél, amikor valaki az igazság megértése alapján készségesen, a lelkiismerettől és értelemről vezérelve gyakorolja Isten szavait. Ez a jelentés rejlik az alávetettségben. Nincs benne erőltetés, korlátozás, fenyegetés vagy bármiféle kötelezés vagy irányítás. Éppen ezért, ha különösen megkötözve vagy korlátozva érzed magad ezen a téren, az biztosan nem Isten munkája. Egyfelől eredhet emberi gondolatokból vagy eltorzult megértésből és magadra erőltetett korlátozásokból. Másfelől az is lehet, hogy valaki más próbál korlátozni téged előírásokkal vagy valamiféle helyesnek hangzó érveléssel vagy elmélettel, ami oda vezet, hogy torzulások alakulnak ki a gondolkodásodban. Ez azt sugallja, hogy probléma van a megértéseddel. Ha úgy érzed, hogy készségesen és boldogan engedelmeskedsz Istennek, az a Szentlélek munkájából és a valódi emberi mivoltból, a lelkiismeretből és a józan eszedből fakad.

Vannak emberek Isten házában, akik nem vetik alá magukat az igazságnak, nem vetik alá magukat Isten háza munkarendjeinek, és nem vetik alá magukat a gyülekezet rendelkezéseinek. Hogyan kezeli ezt Isten háza? Alkalmaz bármilyen erőltetett megvalósítási módszereket ennek a megoldására? Hogyan kezeli azt Isten háza, ha egy vezető nem végez valódi munkát, nem a munkarendek szerint dolgozik, és nem gyakorolja az igazságot, vagy nem képes valódi munkát végezni? (Isten háza elbocsátja az illetőt.) Közvetlenül elbocsátják, de vajon kiközösítik? (Nem.) Azok, akik nem követtek el gonoszságot, nem lesznek kiközösítve. Ami azonban a hétköznapi testvéreket illeti: az vajon az alávetettség hiányának számít, ha egy bizonyos kötelesség elvégzésére rendelik ki őket, és ők azt megtagadják? Ha ők nem mennek el, lehet találni valaki mást;

kényszerítve lenne bárki is egy kötelesség elvégzésére? (Nem.) Nincs semmiféle kényszerítés. Ha az igazságról történő beszélgetésnek köszönhetően hajlandóak elfogadni a kötelességet és alávetni magukat, az nagyszerű. Ez nem számít kényszerítésnek; ilyenkor a személyes beleegyezésük és hajlandóságuk alapján kerülnek kirendelésre ennek a kötelességnek az elvégzésére. Egyesek például szeretnek főzni, de takarításra rendelik ki őket, mire ezt mondják: „Ha takarításra kérnek fel, akkor takarítani fogok. Alávetem magam Isten háza rendelkezéseinek.” Van itt bármiféle kényszerítés? Rákényszerítenek bármit is valakire az akarata ellenére? (Nem.) Ezt hajlandóságuknak és önmaguk alávetésének megfelelően rendelik el, anélkül, hogy bárki is nehéz helyzetbe lenne hozva, vagy rá lenne kényszerítve valaminek a végrehajtására. Olyan esetek is lehetnek, ahol átmenetileg senkit sem találni egy bizonyos kötelesség elvégzésére, és ideiglenesen téged rendelnek ki a betöltésére; személy szerint talán nem vagy rá hajlandó, de szükséges a munkához; ez egy különleges eset. Isten házában tagja vagy, részesülsz az Isten házából származó eledelben, és ott végzed a kötelességeidet – ha egyszer Istenben hívő és Istent követő emberként tekintesz magadra, nem tudsz egy ilyen kis dologban fellázadni a tested ellen? Ez még csak nem is igazán számít alávetettségnek vagy nehézségnek; ez átmeneti csupán, nem arra kérnek, hogy hosszú távon végezd ezt a kötelességet. Egyesek panaszkodnak, hogy túlságosan piszkos és fárasztó munkára kérik őket, és nem hajlandók azt elvégezni. Ha felhozzák a témát, haladéktalanul máshová kell kirendelni őket. Ám ha csupán szóban fejezik ezt ki, valójában azonban hajlandóak alávetni magukat és hajlandóak szenvedni, akkor folytatniuk kell a kötelességük végzését. Helyénvaló ez a megközelítés? (Igen.) Helytálló ez az alapelv? (Igen.) Isten háza egyáltalán nem kényszeríti semmire az embereket az akaratuk ellenére. Van egy másik helyzet is, amikor egyesek – bármilyen kötelességet végezzenek is – lusták, felelőtlenek, és hiányzik belőlük a hűség. Néha titokban még rossz dolgokat is tesznek. Amikor nem végzik el jól a kötelességüket, akkor kifogásokat keresnek, azt állítva, hogy az adott kötelesség nem megfelelő a számukra, nem az erősségük, vagy nem értenek az érintett területhez. Valójában azonban mindenki világosan látja, hogy nem ezen okok miatt nem tudják jól elvégezni azt. Hogyan kell kezelni az ilyen embereket? Bele kell egyezni, ha azt kérik, hadd végezzenek máshol kötelességet? (Nem.) Akkor hát mit kell tenni? Az ilyen emberek nem alkalmasak kötelességek végzésére; vonakodva és helyes hozzáállás nélkül végzik azokat, így el kell küldeni őket. Van egy másik fajta ember is, aki azonnal nehézkes és ellenálló lesz, amint azt mondják neki, hogy végezzon el egy kötelességet. Semmi hajlandóságot nem mutat, vonakodik, alig tudja elnyomni magában az elégedetlenségét, ezt gondolván: „Egyszerűen meghúzom itt magam és ellébecolok egy ideig; ki tudja, hová kerülök azután!” Az ilyen szándékú embereknek nem kellene engedni, hogy kötelességeket végezzenek, és ha más kötelességeket akarnak végezni, az sem megengedhető. Az ilyen eseteket erélyesen kell kezelni. Miért van ez? Azért, mert átlátni a lényegükön: akik értik őket, azt mondják rájuk, hogy álhívők;

a körülöttük lévő is azt mondják, hogy nem alkalmasak kötelességek végzésére. Az ilyen emberek nem hívők, és ki kell takarítani őket. Ha nem így történik, nem tudnak más tenni, mint zavarásokat okozni, gáztetteket elkövetni és ártani Isten választott népének a gyülekezeten belül, ami teljességgel elfogadhatatlan. Az ilyen eseteket a gyülekezetben kötelességeket végzőkkel kapcsolatos bánásmódra vonatkozó alapelvek szerint kell kezelni; a hajlandóságuk hiánya nem vehető számításba. Ez kényszerítés vajon? Ez nem kényszerítés; ez az alapelvek szerint történő cselekvés, Isten háza érdekeinek és munkájának megóvása. Ez az álhívők és mindazok kitararításáról szól, akik azért vannak csak ott, hogy ingyenélők legyenek Isten házában. Ha ingyenélő akarsz lenni, valahol máshol tedd, ne itt! Isten háza nem nyugdíjasotthon; nem támogatja a léhűtőket. Megértetted?

Vannak antikrisztusok, akik nagyon jól rejtőzködnek, nem beszélnek, hanem egyszerűen csak mosolyognak, amikor látnak valamit, sok dologgal kapcsolatban csendben maradnak, mély gondolkodást színlelnek, és nem foglalnak állást. Amikor először kapcsolatba kerülsz velük, nem könnyű átlátni rajtuk; még azt is hihetnéd, hogy jelentősek és figyelemre méltóak. Hogyan ismered fel az ilyen antikrisztusokat? Nagyon résen kell lenned és meg kell figyelned, hogy milyenek is valójában, mire összpontosítanak, mi érdekli őket, és kikkel érintkeznek. Ezeknek az aspektusoknak a megfigyelésével megértheted őket. Azonkívül van egy dolog, amellyel mindannyiótoknak tisztában kell lennie: nem számít, hogy milyen szintű egy vezető vagy dolgozó, ha imádod azért, mert ért egy keveset az igazságból, és van néhány ajándéka, és azt hiszed, hogy birtokában van az igazságvalóságnak és segíthet neked, továbbá ha minden dologban felnézel rá és rá hagyatkozol, és ezen keresztül próbálsz üdvösségre jutni, akkor ez ostobaság és tudatlanság a részedről. Végül nem lesz semmi az egészből, mivel eredendően téves a kiindulópontod. Nem számít, hány igazságot ért valaki, nem léphet Krisztus helyébe, és akármennyi ajándéka van is, az nem azt jelenti, hogy birtokában van az igazságnak – így bárki, aki más embereket imád, követ, vagy másokra néz fel, az végül ki lesz rekesztve és el lesz ítélve. Az Istenben hívők egyedül Istenre nézhetnek fel, és csak Őt követhetik. A vezetők és a dolgozók, legyenek bármilyen rangúak, akkor is csak közönséges emberek. Ha a közvetlen feletteseidként látod őket, ha úgy érzed, hogy feljebbvalók nálad, hogy kompetensebbek, mint te vagy, és hogy nekik kellene vezetniük téged, hogy minden tekintetben mindenki másnál különbek, akkor tévedsz – ez egy téveszme. És milyen következményekkel jár rád nézve ez a téveszme? Tudtodon kívül arra vezet téged, hogy a valóságnak nem megfelelő követelményekhez mérd a vezetőidet, és hogy ne légy képes helyesen kezelni a problémáikat és hiányosságaikat; ezzel egyidejűleg – anélkül, hogy tudnál róla – mélységesen vonzódni is kezdesz a tehetségükhöz, az ajándékaikhoz és a talentumaikhoz, olyannyira, hogy észre sem veszed, máris imádod őket, és ők lesznek a te istened. Ez az út, attól kezdve, amikor elkezdnek a példaképeddé, az imádatod tárgyává válni, odáig, amikor a követőjükké leszel, olyan út, amely tudtodon kívül eltávolít téged Istentől. Te pedig még akkor is azt

fogod hinni, hogy Istent követed, hogy az Ő házában vagy, hogy az Ő jelenlétében vagy, amikor fokozatosan távolodsz Istentől, amikor valójában már foglyul ejtettek téged a Sátán szolgálói, az antikrisztusok. Még csak nem is fogod ezt érzékelni. Ez egy nagyon veszélyes tényállás. Ennek a problémának a megoldásához részben azon képesség szükséges, hogy felismerd az antikrisztusok természetlénységét, és hogy elláss az antikrisztusok igazsággal szembeni gyűlöletének és Istennel szembeni ellenállásának a rút arcáig; ugyancsak szükséges hozzá az is, hogy ismerősek legyenek számodra az emberek félrevezetésének és csapdába csalásának az antikrisztusok által gyakran alkalmazott technikái, valamint az is, ahogyan a dolgokat teszik. A másik része az, hogy törekedned kell Isten természetének és lényegének az ismeretére. Világosnak kell lennie számodra, hogy egyedül Krisztus az igazság, az út és az élet, hogy bármely személy imádása katasztrófát és szerencsétlenséget hoz rád. Bíznod kell abban, hogy egyedül Krisztus képes megmenteni az embereket, és maradéktalan hittel kell követned Krisztust és alávetned magad Neki. Egyedül ez az emberi élet helyes útja. Némelyek talán ezt mondják: „Nos, megvan az okom arra, hogy vezetőket imádjak – a szívemben természetszerűleg imádom bárkit, aki tehetséges. Bármilyen vezetőt imádom, aki összhangban van az elképzeléseimmel.” Miért ragaszkodsz ahhoz, hogy embert imádj, noha Istenben hiszel? Mindent összevetve ki az, aki meg fog menteni téged? Ki az, aki igazán szeret és megóv téged – hát tényleg nem látod? Ha hiszel Istenben és Istent követed, ügyelned kellene a szavára, és ha valaki helyesen cselekszik és beszél, és az összhangban van az igazságalapelvekkel, akkor csak vedd alá magad az igazságnak – hát nem ilyen egyszerű ez? Miért vagy ilyen alantas? Miért akarsz mindenáron találni valakit, akit imádsz, hogy őt kövesd? Miért szeretsz a Sátán rabszolgája lenni? Miért nem vagy helyette az igazság szolgája? Ebből látszik, hogy van-e józan esze és méltósága egy embernek. Magaddal kellene kezdened: vérted fel magad mindenféle igazsággal; légy képes azonosítani annak különféle módjait, ahogyan a különböző dolgok és emberek megnyilvánulnak; tudd, hogy mi a természete a különböző emberek viselkedésének, és hogy azokból milyen beállítottságok áradnak; tanuld meg megkülönböztetni egymástól a különféle emberek lényegét; legyen világos számodra, hogy miféle emberek vannak körülötted, hogy te miféle ember vagy, és hogy miféle ember a vezetőd. Ha mindezeket világosan látod, képes leszel a helyes módon, az igazságalapelvek szerint bánni az emberekkel: ha testvérek, akkor szeretettel fogsz bánni velük; ha nem testvérek, hanem gonosz emberek, antikrisztusok vagy álhívők, akkor tartani fogod a három lépés távolságot és elhagyod őket. Ha pedig olyan emberek, akik birtokában vannak az igazságvalóságnak, akkor, ha nagyra is becsülöd, imádni nem fogod őket. Senki sem foglalhatja el Krisztus helyét; egyedül Krisztus a gyakorlati Isten. Egyedül Krisztus tudja megmenteni az embereket, és csakis Krisztust követve nyerheted el az igazságot és az életet. Ha képes vagy világosan látni ezeket a dolgokat, akkor rendelkezel érettséggel, és aligha fognak félrevezetni az antikrisztusok, valamint attól sem kell félned, hogy máris félrevezetnek.

Egyesek aggódni kezdenek, amikor azt látják, hogy bizonyos antikrisztusokat felfednek és kirekesztenek, és ezt mondják: „Habár az antikrisztusok a felszínen nem tűnnek gonosz embereknek, miért van az, hogy az általuk tett dolgok felismerése után kiderül, hogy igen gonoszak? Úgy tűnik, hogy az antikrisztusok bizony meglehetősen ravaszak. Én azonban gyenge képességű vagyok, és attól tartok, hogy ha ismét ilyen antikrisztusokkal találkozom, nem leszek képes felismerni őket. Hogyan védekezzek az antikrisztusok ellen?” Még ha gyenge képességű vagy is, nem szükséges folyton amiatt aggódnod, hogy félrevezetnek, vagy folyton azon gondolkodnod, hogy miként védekezz ellenük. Csupán az igazság megértésére kell összpontosítanod, többet kell olvasnod Isten szavaiból, és amikor van időd, komolyan el kell töprengened az antikrisztusok által elkövetett gonosz tetteken, ezt kérdezve magadtól: „Miben rejlik a gonoszságuk? Mi vezette őket ilyen gonoszság elkövetésére? Képesek vajon a hétköznapi emberek ilyen gonoszságot elkövetni? Hogyan ismerik fel őket azok, akik értik az igazságot? Én hogyan ismerjem fel őket?” Ha Isten szavai által már tisztán látod az emberek lényegét, mindent meg fogsz érteni. Ahogy állandóan ezeken a dolgokon gondolkodsz, tudtodon kívül felismerést tanulsz, és természetyszerűleg képes leszel felismerni, amikor ismét az embereket félrevezetni próbáló antikrisztusokkal kerülsz szembe. Ehhez az szükséges, hogy sok tapasztaláson menj keresztül; nem olyasvalami, amit csupán azáltal megtanulhatsz, ha több prédikációt hallgatsz. Olyan ez, mint tapasztalatot szerezni a társadalomban azután, hogy túlságosan kihasználtak, vagy túl sok veszteséget szenvedtél – „ami nem öl meg, az végül megerősít”. Ugyanez az elgondolás. Az Istenben való hitünk legfőbb eleme az igazság megértése. Minél több igazságot értesz, annál több dolgot fogsz átlátni. Ha semennyi igazságot nem értesz, akkor még az is hasztalan, ha van ismereted. Az ismerettel egyedül semmit sem tudsz átlátni; ugyanazok a nézeteid, mint a világi embereknek, és bármihez szólsz is hozzá, az értelmetlenség és téveszme lesz. Ne aggódj, ha jelenleg nem látsz át bizonyos embereken. Ha majd megérted az igazságot, természetyszerűleg tisztánlátást fogsz nyerni. Egyelőre összpontosíts csak arra, hogy jól végezd a kötelességed, egyél és igyál többet Isten szavaiból és töprengj többet az igazságon. Ha majd eljön a nap, amikor megérted az igazságot, akkor képes leszel felismerni az embereket. Elég lesz megfigyelned valakinek a viselkedését, és tudni fogod a szívedben, hogy mi van vele; elég lesz meghallgatnod, amint valaki beszámol egy ügyről, és képes leszel átlátni annak az ügynek a lényegét; illetve elég lesz meghallgatnod valakinek a gondolatait és nézőpontjait, és ismerni fogod az érettségét. Képes leszel sok erőfeszítés nélkül bármilyen dologgal vagy személlyel kapcsolatban megérteni mindent – ez az igazság megértésének az eredménye. Ha azonban nem törekszel az igazságra, hanem helyette a képzeletedre hagyatkozva méred fel az embereket, őket imádod, rájuk hagyatkozol és vakon hízelegsz nekik, és ha nem követed az igazságra törekvés útját, annak mi lesz a végeredménye? Bárki képes lesz félrevezetni téged; senkin sem leszel képes átlátni, még a legnyilvánvalóbb antikrisztuson sem. Bolondot fog csinálni belőled, te pedig még mindig nagyra fogod

becsülni a képességéért, és körülötte forgolódsz minden nap. Akkor igazán zavaros fejű ember vagy, és határozottan elmondható rólad, hogy egy homályos istenben hiszel, nem pedig a gyakorlati Istenben, és egész biztosan nem az igazságra törekvő ember vagy.

Egyesek még azután sem képesek felismerni az antikrisztusokat, hogy több prédikációt is meghallgattak az antikrisztusok felismeréséről. Mindössze néhány felismerési módszert értenek, de híján vannak a valódi tapasztalatnak. Amikor ténylegesen szembesülnek az antikrisztusok gonosz tetteivel, ismét nem ismerik fel azokat. Habár nem tudják felismerni az antikrisztusokat, miután prédikációkat hallgattak, összevetik önmagukat a hallottakkal, és egyre inkább kezdik úgy érezni, hogy ők maguk olyanok, mint egy antikrisztus. Végül aztán antikrisztusnak kezdik hinni magukat. Nincs semmi baj az efféle felismeréssel. Az antikrisztusok felismerésével kapcsolatos részleteknek teljes tudatában vannak, csupán a jellemzés alapelvei terén vannak hiányosságaik. Ez nem nagy ügy; azt mutatja, hogy hatékony volt a prédikációhallgatásuk. Habár nem ismerték fel a valóságos antikrisztusokat, önmagukkal kapcsolatban tisztán láttak, ami ugyancsak jó dolog. Először önmagukat mentik meg, és elkerülik azt, hogy antikrisztussá váljanak, ami gyümölcsöző eredménye az antikrisztusokat leleplező prédikációk hallgatásának. Képesnek lenni arra, hogy valaki antikrisztusként felismerje magát, nem egyszerű; az ilyen felismerés alapos megfigyeléssel jár, és úgy hiszem, hogy ez már önmagában véve is tisztánlátásnak tekinthető. Jó dolog tehát, amikor valaki tisztán lát önmagával kapcsolatban; még most sem késő ezt megtenni. Ha gonoszságot követél volna el vagy katasztrófákat okoztál volna, és azután antikrisztusként jellemeztek volna, akkor már túl késő lett volna. Ha most tisztán látod magad, az legfeljebb azt jelenti, hogy az antikrisztusokéhoz hasonló jegyeket mutatsz, hogy az antikrisztusok útján jársz, és hogy a rossz utat választottad – csak így lehet jellemezni téged. Még mindig van idő pályát módosítani, de veszélyes, ha úgy döntesz, hogy nem teszed meg. Az antikrisztusok felismerésének témájáról sokszor beszélgettünk már, és némelyek mostanra már csakugyan képesek a felismerésre. Azonosítani tudják az általuk tanúsított antikrisztusi beállítottságokat, ami eredmény, és azt bizonyítja, hogy nyertek némi tisztánlátást. Ha a továbbiakban képesek lesznek különbséget tenni azok között, akik antikrisztusi természetlénnyel bírnak, valamint azok között, akik mindössze antikrisztusi beállítottságokkal rendelkeznek, akkor teljes mértékben elsajátították a tisztánlátás képességét. Olyasvalami ez, ami hamar elérhető, úgyhogy nem kell nyugtalankodni. Ha az emberek fel tudják ismerni a saját antikrisztusi beállítottságaikat, rá tudnak jönni, hogy az antikrisztusok útján járnak-e, és megértik, hogy mi az antikrisztusok természetlényege, akkor máris megtanulták, hogy miként ismerjék fel az antikrisztusokat. Az antikrisztus felismerésének képessége nem arról szól, hogy hány éve hisz valaki Istenben, hanem hogy képes-e az illető törekedni az igazságra és megérteni azt. Némelyek sok éve hisznek már Istenben és számtalan prédikációt hallottak az antikrisztusok leleplezéséről, de egyáltalán nem változtak meg az antikrisztusi beállítottságaik és megnyilvánulásaik. Akárhogy beszélek is az igazságról, ők tudatlanok maradnak. Az adott pillanatban talán

azonosulnak a közlés tartalmával, de amikor cselekvésre vagy a kötelességeik végzésére kerül sor, visszatérnek a régi módszereikhez. Hát nem problémás és veszélyes ez az ilyen emberek számára? Ez nagyon veszélyes! Akárhogy beszélek is, akármilyen önvádat vagy feldúltságot éreznek is, amikor Engem hallgatnak, utána egyáltalán nem változnak meg. Nem gondolkodnak el azon, hogy vajon miért támogatják és pártolják folyton a hízelgő és talpnyaló embereket, és azon sem gondolkodnak el, hogy másokkal miért nem az alapelvek alapján, hanem saját szeszélyeik szerint bánnak. Az általuk kedvelt emberektől akkor sem undorodnak meg, ha azok gonoszak vagy rosszak, és egyre csak támogatják és használják őket. Mi több, azon sem gondolkodnak el, hogy miért nem törekednek egyáltalán az igazságra, és miért léptek az antikrisztusok útjára. Veszélyes dolog bárminemű tényleges elgondolkodás vagy változás nélkül elkövetni ennyi gonoszságot. A legutóbbi összejöveteleken az antikrisztusok beállítottságainak és lényegének leleplezéséről szólt a beszélgetés. Az antikrisztusok beállítottsága rejtettebb és elvetemültebb, mint a gyakorta látott romlott beállítottságok. Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, gyűlölik az igazságot, és egyáltalán nem tudják elfogadni az igazságot, sem Isten ítéletét és fenyítését. Akkor hát mi az antikrisztusok végső sorsa? Egész biztosan ki lesznek rekesztve. Hogyan jellemzi Isten az antikrisztusokat? Úgy, mint akik gyűlölik az igazságot és szembeszegülnek Istennel – ők Isten ellenségei! Az igazsággal való szembeszegülés, Isten gyűlölete és minden pozitív dolog gyűlölete – ez nem a hétköznapi emberekben fellelhető pillanatnyi gyengeség vagy ostobaság, és nem is pillanatnyi eltorzult felfogásból eredő helytelen gondolatok és nézőpontok kinyilatkoztatása; nem ez a probléma. Az a probléma, hogy ők antikrisztusok, Isten ellenségei, akik gyűlölnék minden pozitív dolgot és minden igazságot; olyan alakok, akik gyűlölik Istent és szembeszegülnek Vele. Hogyan tekint Isten az ilyen alakokra? Isten nem menti meg őket! Ezek az emberek megvetik és gyűlölik az igazságot, az antikrisztusok természetlénységével rendelkeznek. Értitek ezt? Elvetemültség, ádázság és az igazság gyűlölete az, ami itt lelepleződik. Ez a legsúlyosabb sátáni beállítottság a romlott beállítottságok között, a Sátán legjellemzőbb és leglényegesebb jellemvonásait jeleníti meg, nem pedig a hétköznapi, romlott emberiség által tanúsított romlott beállítottságokat. Az antikrisztusok Istennel szemben ellenséges erőt képviselnek. Képesek megzavarni és irányítani a gyülekezetet, és megvan bennük a képesség Isten irányítási munkájának lerombolására és akadályozására. Ez nem olyasvalami, amit a romlott beállítottságú hétköznapi emberek meg tudnak tenni; ilyen cselekedetekre csakis az antikrisztusok képesek. Ne becsüljétek alá ezt a dolgot!

Minden gonosz embernek elvetemült beállítottságai vannak. Bizonyos elvetemültség ádáz beállítottságokon keresztül jut kifejeződésre – ilyen például a jámbor emberek gyakori megfélemlítése, a velük szemben tanúsított szatirikus vagy szarkasztikus bánásmód, az, amikor folyton viccek céltáblájává teszik és kihasználják őket. A gonosz emberek hajbókolnak és dörgölöznek, amikor egy másik gonosz embert látnak, de ha egy gyengét látnak, rátaposnak és latba vetik a befolyásukat. Ezek rendkívül ádáz és elvetemült

emberek. Bárki, aki keresztényeket félemlít meg vagy nyom el, egy magát embernek álcázó ördög; lelketlen fenevad, és egy gonosz ördög reinkarnációja. Ha vannak olyanok a gonosz emberek tömegében, akik nem félemlítenek meg jámbor embereket, nem kegyetlenkednek keresztényekkel, hanem csak azokon töltik ki a haragjukat, akik ártanak az érdekeiknek, akkor a nem hívők között ezeket jó embereknek tekintik. De miben tér el az antikrisztusok elvetemültsége? Az antikrisztusok elvetemültsége főként a versengésre való sajátos hajlamukban nyilvánul meg. A Mennyei, a földdel és más emberekkel is versenyre merészelnek kelni. Nem csupán nem engedik, hogy mások megfélemlítsék őket, hanem ők maguk is megfélemlítenek és gyötörnek másokat. Minden nap azt fontolgatják, hogy miként gyötörjék az embereket. Ha féltékenyek valakire, vagy gyűlölnék valakit, azt sosem hagyják annyiban. Ilyen módokon elvetemültek az antikrisztusok. Miben nyilvánul még meg ez az elvetemültség? Meglátható abban, hogy ravasz módon teszik a dolgokat – nehezen kifürkészhetők azok számára, akiknek van némi eszük, némi tudásuk és némi társadalmi tapasztalatuk. Különösen ravasz módon teszik a dolgokat, és ez az elvetemültségig fajul; ez nem szokványos csalárdság. Képesek kétes játszmákat űzni és trükközni, és az emberek többségénél magasabb szinten művelik ezt. A legtöbb ember nem tud versenyre kelni, és nem tud bánni velük. Ez egy antikrisztus. Miért mondom, hogy a hétköznapi emberek nem tudnak bánni velük? Azért, mert olyan szélsőséges méreteket ölt az elvetemültségük, hogy hatalmas erejük van az emberek félrevezetésére. Képesek mindenféle módokat kitalálni azért, hogy önmaguk imádatára és követésére vegyék rá az embereket. Azonkívül képesek mindenféle embereket kihasználni, hogy megzavarják és megkárosítsák a gyülekezet munkáját. Ilyen körülmények között Isten háza újra meg újra beszélget az antikrisztusok mindenféle megnyilvánulásáról, beállítottságáról és lényegéről, hogy fel tudják ismerni őket az emberek. Szükség van erre. Egyesek nem értik és ezt kérdezik: „Minek folyton arról beszélgetni, hogy miként lehet felismerni az antikrisztusokat?” Azért, mert az antikrisztusok mind túlságosan félre tudják vezetni az embereket. Sok embert félre tudnak vezetni, akár egy halálos pestis, amely fertőzőképessége révén egyetlen kitörése során sokaknak árthat, és sokakat megölhet; nagyon fertőz, és széles körben terjed, továbbá igen magas a fertőzési és halálozási rátája. Hát nem súlyos következmények ezek? Ha nem beszélgetek így veletek, akkor vajon megszabadulhattok attól, hogy félrevezessenek és korlátozzanak benneteket az antikrisztusok? Igazán képesek vagytok Istenhez fordulni és alávetni magatokat Neki? Ez nagyon nehéz. Amikor hétköznapi emberek arrogáns beállítottságot fednek fel, akkor a többiek legfeljebb az arroganciájuk rút állapotát látják meg. Néha dicsekednek, néha hivatkoznak és mutogatják magukat, néha pedig szeretik érvényesíteni a státuszukat és szeretnek kioktatni másokat. De az antikrisztusokkal vajon ez a helyzet? A felszínen talán nem tűnik úgy, mintha a státuszukat érvényesítenék és odalennének érte, talán soha nem tűnik úgy, mintha érdekelné őket a státusz, de mélyen, legbelül erősen vágyakoznak utána. Olyanok, mintha a nem hívők valamiféle császárai vagy rablóvezérei lennének:

amikor az országukért harcolva a társaikkal együtt nehézségeket szenvednek el, alázatosnak és ambíció nélkülinek látszanak. De láttad a szívük mélyén rejlő vágyakat? Miért képesek ilyen nehézségek elviselésére? A vágyaik sarkallják őket. Hatalmas ambíció rejlik bennük, képesek bármilyen szenvedést elviselni vagy bármilyen rágalmozást, becsületsértést, támadást és sértegetést kiállni, csak hogy egy nap majd a trónra emelkedhessenek. Hát nem ravasz dolog ez? Hagyhatják-e, hogy bárki is tudjon erről az ambícióról? (Nem.) Elrejtik és titokban tartják. A felszínen egy olyan ember látszik, aki el tudja viselni, amit mások nem, aki kibírhatatlan nehézségeket képes kibírni, aki kitartónak, ambíció nélkülinek, földhözragadtnak és a körülötte lévőkhöz jónak tűnik. De amint eljön az a nap, amikor trónra emelkednek és valóságos hatalomhoz jutnak, mindenkit megölnék, aki mellettük szenvedett és harcolt, hogy megszilárdítsák a tekintélyüket és elejét vegyék a trónbitorlásnak. Az emberek az igazság feltárásakor veszik csak észre, hogy ők mélyen legbelül mennyire fortélyosak. Ha visszatekintesz és meglátod, hogy minden cselekedetükben az ambíció vezérelte őket, rá fogsz jönni, hogy elvetemült volt a beállítottságuk. Milyen taktika volt ez? Ravaszság volt. Az antikrisztusok ezzel a beállítottsággal működnek. Az antikrisztusok és a hivatalos hatalmat gyakorló ördögkirályok ugyanabból a fajtából valók; egyáltalán nem fognak csak úgy a semmiért szenvedni és bármit is elviselni a gyülekezetben, ha nem kapnak hatalmat és státuszt. Más szóval: ezek az emberek egyáltalán nem elégedettek azzal, hogy hétköznapi követők legyenek, és nem egyeznek ki azzal, hogy Isten átlagos imádói legyenek Isten házában, vagy hogy csöndben és névtelenül végezzenek valamilyen kötelességet; egész biztosan nem lennének hajlandóak erre. Ha valakit, akinek státusza van, elbocsátanak, mert antikrisztusi úton járt, és ezt gondolja: „Most, hogy már nincs státuszom, egyszerűen csak egyenesen, hétköznapi emberként fogok cselekedni, és elvégzek bármilyen kötelességet, amit tudok; státusz nélkül is épp annyira hihetek Istenben”, akkor ő vajon antikrisztus? Nem, az ilyen ember valaha antikrisztusi úton járt, valaha pillanatnyi ostobaság miatt a rossz utat választotta, de nem antikrisztus. Mit tenne egy igazi antikrisztus? Ha elveszíti a státuszát, nem fog hinni többé. Azonkívül különböző módokat gondolna ki arra, hogy félrevezessen másokat, rábírva őket, hogy őt imádják és kövessék, csak hogy teljesüljön az a vágya és ambíciója, hogy hatalommal rendelkezzen. Ez a különbség azok között, akik az antikrisztusok útján járnak és a tényleges antikrisztusok között. Azért ismerjük fel és boncolgatjuk az antikrisztusok ezen beállítottságlényegeit és megnyilvánulásait, mert ez egy nagyon komoly természetű kérdés. Az emberek többsége nem tudja felismerni az antikrisztusokat. Nem is beszélve a hétköznapi testvérekről, sőt egyes vezetőkről és dolgozókról is, akik azt gondolják, hogy értenek némi igazságot, de nem sajátították el egészen az antikrisztusok felismerésének képességét. Nehéz megmondani, hogy mennyit sajátítottak el, ami azt mutatja, hogy túlságosan alacsony fokú az érettségük. Csak azok az igazi érettséggel bíró emberek, akik pontosan fel tudják ismerni az antikrisztusokat.

Milyen lényeges kérdéssel álltok szemben most? A legtöbb embert könnyen félrevezetik a hamis vezetők és antikrisztusok, és nem képesek felismerni őket, ami nagyon veszélyes, ha megoldás nélkül marad. Éppen ezért elvárom, hogy tanuljátok meg megkülönböztetni egymástól a különféle embereket. Ismerjétek fel, hogy milyen beállítottságot képviselnek az emberek különféle viselkedései és kijelentései, és ezek alapján ismerjétek fel az illető lényegét. Azonkívül aközött is különbséget kell tudnotok tenni, hogy mi az igazságvalóság, és mik szavak és doktrínák csupán. Ha nem tudjátok felismerni ezeket, akkor nem lesztek képesek belépni az igazságvalóságba. Felismerőképeség hiányában hogyan lehetne utatok a valóságba történő belépéshez? Egyes vezetők és dolgozók csupán szavakat és doktrínákat ontanak magukból, azt gondolván, hogy a szavak és doktrínák megértése azt jelenti, hogy birtokában vannak a valóságnak. Így, miközben szavakat és doktrínákat ontanak magukból, elégedetten és igazolva érzik magukat, és egyre inkább fellelkesülnek. Amikor azonban kísértések érik őket, meginognak, és azt sem tudják, hogyan inogtak meg, de még mindig ezt mondják: „Miért nem óvott meg engem Isten?” Hát nem szégyenletes kudarc ez? Így aztán egyes vezetők és dolgozók folyton szavakról és doktrínákról beszélnek – fel tudjátok ezt ismerni? (Nem.) Néha azt hallom testvérektől, hogy némely vezetők csupán szavakról és doktrínákról beszélnek, és nem alkalmasak arra, hogy vezetők legyenek, a testvérek pedig az elbocsátásukat kérik. Ám amikor arra kérik őket, hogy válasszanak új vezetőt, a legtöbben híján vannak az ítélőképességnek, és a megválasztott vezetők és dolgozók is csak olyanok lesznek, akik mindössze szavakról és doktrínákról beszélnek, túl sok valóság nélkül. Ez egy nagyon súlyos és nagyon nehéz ügy. Amikor hallgatjátok a szavaimat, amint ezekről a dolgokról beszélek, fel tudtok ismerni bármi különbséget a szavaim és aközött, amit a hétköznapi vezetők mondanak? Ha fel tudod ismerni a különbséget, akkor tudod, hogy mi az igazságvalóság. Ha nem tudod felismerni, és azt gondolod, hogy ugyanolyanok, ezt gondolván: „Mi is megtanultuk Isten szavait szólni, és amit mi mondunk, ugyanaz, mint amit Isten mond”, akkor az problémás. Azt bizonyítja, hogy egyáltalán nem érted az igazságot, csupán azt tudod, hogy miként utánozd Isten szavait és idézz belőlük egy keveset, anélkül, hogy valóban értenéd az igazságot. Az antikrisztusok többsége rendelkezik bizonyos ajándékokkal és ékesszólással, aminek birtokában félre tudják vezetni az embereket. Ez az elvetemült beállítottságukkal és a manipulatív beszéd- és cselekvési módjukkal párosulva csakugyan képessé teszi őket az emberek félrevezetésére. Ha mindössze szavakat és doktrínákat tudtok ontani magatokból, és nem tudjátok felismerni, hogy mi az igazságvalóság, akkor csak félrevezethetnek benneteket az antikrisztusok. Ez olyasvalami, amit nem irányíthattok! Azok számára, akik nem értik az igazságot, lehetetlen, hogy ne vezessék félre őket az antikrisztusok, annak ellenére, hogy ők mit szeretnének. Nem egyszerű dolog megszabadulni a Sátán befolyásából, igaz?

2019. június 11.

Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak (Első rész)

Melléklet: A kanadai antikrisztussal kapcsolatos incidens kezelése

Mi most a helyzet azokkal az emberekkel, akik a kanadai gyülekezetben végzik a kötelességüket? Van tisztánlátásotok a Yan nevű antikrisztussal kapcsolatban? Láttok bármilyen problémát abban, ahogyan Yan beszélt és cselekedett? (Akkor nem láttam semmilyen problémát, csak azt gondoltam, hogy nem követi nyomon a munkát. Másról nem igazán tudtam sokat.) Folytathatja a következő. (Nem volt sok kapcsolatom Yannal. Két éve részt vettem vele néhány összejövetelen, de utána semmilyen kapcsolatom nem volt vele.) Yan a gyülekezetek egyik vezetője volt, akkor hogyan lehet, hogy egyik csoportotoknak sem volt vele semmilyen kapcsolata? Azért, mert most kiderült, hogy problémák vannak vele, ti pedig megpróbáltok kibújni a felelősségetek alól, vagy valóban nem volt vele semmilyen kapcsolatotok? Azt hallottam, hogy valaki helytelen kapcsolatban állt Yannal – így volt? (Igen.) Ti érzékeltétek ezt? (Nem.) Akkor nagyon vakok vagytok. Folytathatja valaki más. (Nekem sok kapcsolatom volt Yannal. Akkoriban csak azt gondoltam, hogy kissé arrogáns és önelégült, és szerette felmagasztalni magát és felvágni. De soha nem láttam tisztán, hogy antikrisztusi lényege van.) Szeretett elcsábítani nőket; tudátok ezt? (Nem. A beszélgetések alkalmával mindig szigorúan azt mondta, hogy különösen rossz, ha a férfiak és a nők erkölcstelenek, és gyakran beszélt arról, hogy véget kell vetnünk az ilyen viselkedésnek. Sosem gondoltam volna róla, hogy a zárt ajtók mögött ilyen lehet.) Folytathatja a következő. (Egy éven át érintkeztem Yannal, de nem volt vele jó kapcsolatom, és nem volt harmonikus az együttműködésünk. Csak akkor voltam kapcsolatban vele, amikor a munkáról beszéltünk, és ezenkívül nem sok kapcsolatom volt vele. Ezért nem tudtam igazán tisztán látni vele kapcsolatban.) Nem tudtál tisztán látni vele kapcsolatban? Arról van szó, hogy nem láttad, mi történik, vagy hogy nem láttad tisztán? Hogyan lehet, hogy nem tudtál tisztán látni vele kapcsolatban? Hogyan jutottál idáig? (Azért, mert rossz úton jártam, bálványoztam egy tehetséges embert, és felnéztem rá. Yan nagyszerű szónok volt, és minden közösség alkalmával idézte Isten szavait, valamint a Fennvaló prédikációit és beszélgetéseit. Úgy tűnt, tudja, hogyan oldjon meg problémákat, és valahányszor probléma volt a gyülekezetben, ő megpróbálta megoldani.) Ha tudta, hogyan oldjon meg problémákat, akkor hogyan lehetséges, hogy a kanadai gyülekezet Filmgyártó Csoportjának mindmáig olyan sok problémája van, amelyek még mostanra sem lettek megoldva? Azt mondod, Yan igazán tudta, hogyan oldjon meg problémákat, de nem nonszensz dolog ez? Nem csalárd? (De igen.) Szoktatok prédikációkat hallgatni? Jártok minden héten az összejövetelekre? (Igen.) Akkor hát, szoktátok hallani, amikor az antikrisztusokkal kapcsolatos tisztánlátásról prédikálok? (Igen.) Miután hallottatok Engem, tisztán tudtok látni Yannal kapcsolatban? Láttok bármilyen problémát abban, ahogyan Yan tette a dolgokat? Ugyanazon a helyen

hallgattatok prédikációkat és gyűltetek össze, ahol az antikrisztus is, és mégsem voltatok képesek meglátni egy ilyen nyilvánvaló antikrisztust – mi itt a probléma? Yan két éven és öt hónapon át volt vezető; ki került vele a leginkább kapcsolatba? Melyik csoportban töltötte el a leghosszabb időt? Abból a csoportból hányan láttak tisztán vele kapcsolatban? Hányan vették észre, hogy probléma van vele, és mégsem szóltak? Ki volt az, aki észrevette, hogy probléma van vele, és előállt, hogy szóljon? Tudjátok a válaszokat ezekre a kérdésekre? (Senki sem látta tisztán, hogy milyen is ő valójában.) Akkor hogyan jöttetek rá később, hogy ő egy antikrisztus? (Egy nővér, aki kapcsolatban volt vele, azt mondta magáról, hogy rossz állapotban van, és amikor megpróbáltunk többet megtudni a helyzetről, akkor jöttünk rá, hogy Yannak problémája van a nőkhöz fűződő kapcsolatával.) Ez a nővér hozta napvilágra a problémát; jelentette valaki más is? (Nem.)

Most, mialatt az antikrisztusok különféle megnyilvánulásairól beszélgettünk és azokat boncolgattuk, rájöttetek bármilyen más problémára is Yannal kapcsolatban? (Ahogy az antikrisztusokkal kapcsolatos tisztánlátásról beszélgettünk, rájöttem, hogy Yan nagyon jó volt abban, hogy miként kell éket verni az emberek közé. Gyakran megítélt előttem bizonyos testvéreket, és viszályt szított köztem és a között a nővér között, akivel együttműködtem; azt mondta rá, hogy olyan, aki az embereknek akar tetszeni, hogy nem gyakorolja az igazságot, és így tovább. Emiatt bizonyos véleményeket formáltam a nővérről, idővel pedig már nem tudtam harmonikusan együttműködni vele.) Valójában mindannyiótoknak megvolt a magatok véleménye Yanról, de senki sem közölte a véleményét, és nem jelentette Yant. Ti mind embereknek akartok tetszeni, inkább késedelmeket okoztok a gyülekezet munkájában, és egyáltalán nem törődtek vele. Yan nem azt a munkát végezte, amelyet a Fennvaló rendezett neki, ti pedig ezt látva nem jelentettétek őt, hanem inkább falaztatok ennek az antikrisztusnak és elnézők voltatok vele. Miért nem jelentettétek őt? Féltetek attól, hogy nem tetszik majd neki, vagy képtelenek voltatok átlátni rajta? (Én nem láttam át rajta. Esetenként, amikor valamilyen gondom volt, találkoztam vele, de ezen kívül rendszerint nem érintkeztem vele. Azt mondta, el van foglalva a munkával, de nem tudtuk, hogy igazat mond-e vagy sem.) Nem volt rá szükség, hogy megvizsgálj, amit a színfalak mögött tesz; azokon a dolgokon kellett volna tudnod átlátni, amelyeket közvetlenül előtted művelt. Az antikrisztusok cselekedeteinek vannak bizonyos megnyilvánulásai. Ő nem csupán a színfalak mögött tett dolgokat; személyesen is felismerhettétek azokat a megnyilvánulásokat. Vajon nem vakok voltatok, ha nem láttátok azokat a megnyilvánulásokat? (De igen.) Ha tehát megint adódna egy ilyen ember, képesek lennétek tisztán látni vele kapcsolatban? Egy Yan-féle ember képes tényleges munkát végezni? Képes az igazságról beszélni és problémákat megoldani? (Nem.) Miért mondjátok, hogy nem? (Ami a munka eredményeit illeti: sok olyan problémája volt a gyülekezetnek, amelyek sokáig nem voltak megoldva, az egész munka rendkívül lassan haladt előre, és a filmek, amelyeket leforgattunk, nem feleltek meg Isten háza követelményeinek.) Mielőtt Yant kezelésbe vették volna, láttátok, hogy ez probléma? (Nem.) És mit értetek a prédikációk hallgatása után? Nem láttok meg ilyen

súlyos problémákat, azután pedig mindig csak kifogásokat találtok és ezt mondjátok: „Nem érintkeztünk vele. Honnan tudhattunk volna azokról a dolgokról, amelyeket a színpalak mögött csinált? Mi csupán átlagos hívők vagyunk, ő meg vezető volt. Nem követhettük mindenhová, tehát logikus, hogy nem tudtunk átlátni rajta és nem jelentettük őt.” Így gondoltátok? (Igen.) Mi ennek a természete? (Próbálunk kibújni a felelősségünk alól.) Akkor hát ugyanígy fogjátok megközelíteni a dolgot akkor is, ha a jövőben egy Yanhoz hasonló emberrel találkoztok? (Nem, én nem fogom még egyszer ugyanígy megközelíteni a dolgot. Amint felismerem az illetőt, jelenteni fogom.) Nem vagyok biztos abban, hogy ezt fogod tenni. Sok gyülekezetben vannak emberek, akik jelentik a hamis vezetőket és antikrisztusokat, de a kanadai gyülekezetben még soha nem volt ilyen. Ez az antikrisztus nagyon hosszú időn át aktív volt, mégsem jelentette őt senki; nem jelentette senki sem. Nemrégiben az USA-beli Filmgyártó Csoport küldött levélben jelentést valakiről. Összeszedetten megírt és jól megalapozott levél volt, és egyben nagyon konkrét és pontos is; alapvetően tényeken nyugodott. Ez azt mutatja, hogy minden gyülekezetben vannak néhányan, akik tisztán látják a hamis vezetőket és az antikrisztusokat – ez jó dolog. Néha a hamis vezetők és antikrisztusok egy darabig előadják magukat, és felfednek bizonyos problémákat. Egyesek talán annyit képesek csupán meglátni, hogy problémák vannak, de nem tudnak e problémák lényegéig és igazságáig ellátni, és azt sem tudják, hogy miként oldják meg azokat – ennek is a tisztánlátás hiányához van köze. Mit kell tenned ilyen körülmények között? Ilyen alkalmakkor találnod kell valakit, aki érti az igazságot, hogy tisztán lássa ezeket a dolgokat. Ha több ember is van, aki képes felelősséget vállalni, és mind együtt keresnek, beszélgetnek és vitatják meg a dolgot, akkor mindannyian konszenzusra juthattok és a probléma lényegéig láthattok, és akkor képesek lesztek tisztán látni, hogy hamis vezető és antikrisztus-e valaki. Nem olyan nehéz megoldani a hamis vezetők és antikrisztusok problémáját; a hamis vezetők nem végeznek tényleges munkát, és könnyű felfedezni és világosan látni őket; az antikrisztusok megzavarják és megszakítják a gyülekezeti munkát, és őket is könnyű felfedezni és világosan látni. Mindennek ahhoz a problémához van köze, amikor megzavarják Isten választott népét a kötelessége végzésében, és nektek jelentenetek kell és le kell lepleznetek az ilyen embereket – csakis így tudjátok megakadályozni azt, hogy a gyülekezeti munka késedelmet szenvedjen. A hamis vezetők és antikrisztusok jelentése és leleplezése kulcsfontosságú munka, amely garantálja, hogy Isten választott népe jól végezhesse a kötelességeit, és ezt a felelősséget Isten választott népe valamennyi tagja viseli. Nem számít, ki az, amennyiben hamis vezető vagy antikrisztus, akkor Isten választott népének le kell lepleznie és napvilágra kell hoznia, és ily módon teljesíteni fogjátok a felelősségeket. Amennyiben igaz a jelentett probléma, és valóban felmerül egy hamis vezetővel vagy antikrisztussal kapcsolatos incidens, akkor azt Isten háza mindig a kellő időben és az alapelveknek megfelelően fogja kezelni. Nos, ti ismertté tettétek a Yan nevű antikrisztussal kapcsolatos problémát? Nem, nem tettétek ismertté. Hosszú időn át félrevezetett és játszott veletek ez az ördög,

mintha semminek nem lettetek volna tudtában. Hát csakugyan semminek nem vagytok tudatában, hogy egész idő alatt kénye-kedve szerint cselekedhetett mellettetek egy ennyire nyilvánvaló antikrisztus, ti pedig hagyátok, hogy minden következmény nélkül folytassa? Normálisan élitek a gyülekezeti életet? Képesek vagytok élvezni a Szentlélek munkáját? Hasznokra válik, valahányszor részt vesztek egy összejövetelen? Képeseknek kellene lennetek arra, hogy érezzétek mindezeket a dolgokat. Ami a legfontosabb: az antikrisztus Yan egyáltalán nem végzett semmilyen tényleges munkát, hátráltatta a filmgyártás munkáját, és teljesen felforgatta a gyülekezeti munkát. Bárkinek, akinek van szíve, látnia kellett volna ezeket a dolgokat, de közületek senki sem leplezte le vagy jelentette ezt az antikrisztust. Úgy tűnik, mintha szeretnétek piszkos ördögökkel és gonosz szellemekkel elegyedni, és hogy egyáltalán nincs bennetek szeretet az igazság iránt. Lehet, hogy nem vagytok hajlandók beismerni, de ez tény. Egy ördöggel elegyedtetek, és mégis azt gondoljátok, hogy ez nagyszerű. Azt gondoljátok, többé nem szükséges olvasnotok Isten szavait vagy az igazságra törekednetek, és hogy elég, ha a formásokat végzitek el a kötelességetek végrehajtása során; azt gondoljátok, nem szükséges többé az üdvösség elnyerésével, az igazság gyakorlásával, az Isten vezényleseinek és rendezéseinek való alávetettségével vagy a kötelességetek jól végzésével bajlódnotok. Azt hiszitek, hogy csak úgy kényeztethetitek a hús-vér testeteket, és hogy lazák és szabadosak lehettek, mint annak idején a szodomaiak voltak, ehettek, ihattok, mulatozhattok, és nem kell rendes munkát végeznetek, senkinek sem kell felelősséget vállalnia, és senkinek sem kell lelepleznie vagy jelentenie az antikrisztust. Emiatt hosszú időre a Szentlélek munkája nélkül maradt a gyülekezet. Titeket pedig ez nem érdekelt, már hanyatlásnak indultatok, semmiben sem különböztök az álhívóktól és a nem hívóktól. Évek óta hallgattok prédikációkat, és még most sem látjátok tisztán a hamis tanítókat és antikrisztusokat, hanem helyette hajlandók vagytok antikrisztusokkal elegyedni és egész nap enni anélkül, hogy egyáltalán bármit is komolyan megfontolnátok. Az ilyen viselkedés elég annak megmutatásához, hogy nem vagytok igaz istenhívők. Először is, nem szeretitek és nem fogadjátok el az igazságot; másodszor, semmi felelősségérzet nincs bennetek a kötelességeteket illetően, és még kevésbé mondható el rólatok az, hogy hűségesen végeznétek azt, és egyszerűen semmibe veszitek a gyülekezeti munkát. Úgy tűnik, mintha a kötelességeteket végeznétek, de semmilyen eredményt nem értek el; egyszerűen csak a formalitásokat hajtjátok végre. Nem számít, hogyan zavarják és károsítják a hamis vezetők és antikrisztusok a gyülekezeti munkát, ti a legkevésbé sem vagytok tudatában, és egyáltalán nem zavar benneteket. Csak azután ismeritek el, hogy tisztánlátás nélkül valók vagytok, miután egy antikrisztus teljességgel fel lett fedve, amikor pedig a részletekről kérdezlek benneteket, ezt mondjátok: „Nem tudom, nem vagyok felelős!” Teljességgel mossátok kezeiteket a dologgal kapcsolatban. Azt gondoljátok, hogy ha ezt mondjátok, azzal le van zárva ez a dolog, ti pedig kibújhattok a felelősség alól? Isten háza vajon nem fogja ezt vizsgálni többé? Isten háza egész idő alatt öntözött benneteket, ti pedig sok prédikációt meghallgattatok, és

mi az eredménye? Van ez a súlyos probléma, hogy megjelent a gyülekezetben egy antikrisztus, de nektek nincs tudomásotok róla. Ez azt mutatja, hogy egyáltalán nem fejlődtek, hogy érzéketlenek és nehéz felfogásúak vagytok, és hogy a hús-vér testeteket kényeztetitek. Egy kupacnyi halott ember vagytok, egy élő sincs köztetek, egy sincs, aki törekedne az igazságra, legfeljebb csak néhány munkás. Egész idő alatt hittetek Istenben és prédikációkat hallgattatok, és ezek után egy antikrisztussal elegyedtek, nem leplezték le és nem jelentitek őt – mi különbség van köztetek és egy olyan ember között, aki nem hisz Istenben? Ti az antikrisztusokkal vagytok, nem Isten népe vagytok; antikrisztusokat követtetek, a Sátánt követitek, és egyáltalán nem Isten követői vagytok. Még ha ti nem is tettétek meg azokat a gonosz dolgokat, amelyeket az antikrisztus megtett, de követtétek és megóvtátok őt, mivel nem lepleztétek le és nem jelentettétek, valamint egyre csak arról csacsogtatok, hogy nem volt sok kapcsolat az antikrisztussal, és hogy nem tudtátok, mit csinál. Ezáltal vajon nem nyitott szemmel fedeztétek az antikrisztust? Az antikrisztus annyi gonoszságot művelt és megbénította a gyülekezet munkáját, megszakította és teljes káoszba fullasztotta a gyülekezeti életet, és ti mégis azt mondjátok, hogy nem tudtátok, mit csinál az antikrisztus – ki hiszi ezt el? A saját szemetekkel láttátok, hogy az antikrisztus megzavarja és megkárosítja a gyülekezet munkáját, és mégis teljesen közömbösek voltatok, és egyáltalán nem reagáltatok. Senki sem leplezte le vagy jelentette őt – mindannyian elmulasztottatok eleget tenni ennek az aprócska felelősségnek, és így lelkiismeret és értelem nélkül valók vagytok! Különböző helyeken lévő gyülekezetek gyakran küldenek bejelentő leveleket hamis vezetőkről és antikrisztusokról – sohasem láttátok ezt? Csak a kanadai gyülekezet olyan poshadt víz, amely sohasem kereste meg a Fennvalót, hogy jelentést tegyen a helyzetéről. Holtak gyülekezete vagytok, nincs köztetek egy élő sem! Isten nem fog elismerni egy ilyen gyülekezetet, és ha nem tartotok bűnbánatot, akkor nektek teljességgel végetek lesz, és mindannyian ki lesztek rekesztve.

Ma 2019. július 10-e van. Mától kezdve a Kanadai Filmgyártó Csoport egy éven át hivatalosan az elkülönítés és önvizsgálat időszakán fog keresztülmenni. Hányan vannak a Filmgyártó Csoportban? (Isten, 34-en vannak a Filmgyártó Csoportban.) És hány vezető? (Kettő.) Rendben, akkor ti ketten álljatok fel, hadd lássalak benneteket! Ti, akik a Filmgyártó Csoportban vagytok, jegyezzétek meg ezt a napot, július 10-ét! Mától kezdve a Kanadai Filmgyártó Csoportot hivatalosan „B” csoportba helyezik egy évre. Ha bűnbánatot tartotok, akkor visszatérhettek a rendes gyülekezetbe; majd látjuk, milyen lesz a viselkedésetek ez alatt az év alatt – ha tudjátok folytatni a kötelelességek végzését és bűnbánatot tanúsítotok, akkor ismét gyülekezeti életet élhettek majd. Értitek? (Igen.) A kötelelességeitek ugyanazok maradnak ez idő alatt. Ha néhányan nem akartok kitakarítani és kivettetni, mit gondoltok az elkülönítés és önvizsgálat e módszerének az elfogadásáról? Elégedettek vagytok vele? (Igen.) Miért adok nektek egy évet? (Azért, hogy legyen esélyünk bűnbánatot tartani.) Azért, hogy legyen esélyetek bűnbánatot tartani. Ha egy év után még mindig szégyenletes lesz a magatartásotok, ha a

munkátok hatékonysága még mindig nem felel meg a követelményeknek, ha még mindig ímmel-ámmal végzitek a kötelességeket, és éppolyan kaotikus a kötelességeitek, mint volt, ha egyáltalán nem léptetek előre a szakszerű munka és az életbe való belépés terén, és ha egyáltalán nem értetek el eredményeket, akkor újabb egy évre lesztek elkülönítve, és évről évre így fog meghosszabbodni ez az időszak. Ha előreléptetek, vagyis ha tudtok néhány tapasztalati tanúságtételről szóló cikket írni, és a viselkedésetek, a megértésetek és a munkátok eredménye is valóban az elvárásoknak megfelelő, akkor ismét gyülekezeti életet élhettek. A kanadai gyülekezet más csoportjai továbbra is gyülekezeti életet élhetnek. Majd meglátjuk, milyen lesz a jövőben a kötelességeitek végzéséhez való hozzáállásotok. Ha még mindig szégyenteljesen viselkedtek, akkor a kanadai gyülekezetben mindenki el lesz különítve. Értitek? (Igen.) Mit gondoltok az ügy kezelésének erről a kimeneteléről? (Azt, hogy jó.) Valóban úgy értitek, hogy jó, vagy csak úgy mondjátok? (Valóban jó.) Rendben, akkor elégedettek vagytok ezzel. Ez a mai prédikáció tehát az utolsó, amelyet hallani fogtok. Az eredeti szándékom az volt, hogy teljességgel elszigeteljelek és kirekesszelek titeket, és ne engedjem, hogy meghallgassátok ezt a prédikációt. Mindezen évek során hiába hallgattatok prédikációkat, nem nyertetek belőle semmit, akkor miért hallgatjátok őket még mindig? Annyira megbántva érzem Magam, ahogy rátok nézek! Mind olyan érzéketlennek és nehéz felfogásúnak látszotok!

Amikor korábban beszélgettem egy nővérrel a kanadai gyülekezetből, azt hallottam az ottani helyzetről, hogy csak ostoba nevetgélés és szélsőséges züllöttség van, és akkora zaj, hogy gépelni sem tudott, mintha csak egy nyüzsgő belvárosi területen lett volna. Akkor kezdett el taszítani a dolog, és azt mondtam, hogy a kanadai gyülekezetbe járók nem istenfélők, hanem mindannyian züllöttek, akár az álhívők, és hogy nem törekszenek az igazságra. Később filmgyártással kapcsolatos dolgokról beszélgettem ezekkel az emberekkel, és mind teljesen érzéketlenek voltak. Mit jelent az, hogy „érzéketlen”? Amikor beszélgettem velük, semmiféle reakciót vagy arckifejezést nem mutattak, a tekintetük egy helyre meredt, mintha csak gonosz szellemek szállták volna meg őket – semmivel kapcsolatban nem mutattak semmilyen reakciót vagy hozzáállást. Hát nem undorító ez? Ezeknek az embereknek a mentális állapotából és megjelenéséből ítélve egyik csoport sem ér semmit, mind kaotikusak, különös tekintettel a Filmgyártó Csoportra, ahol erkölcstelenség ütötte fel a fejét, ők pedig még mindig azt mondják, hogy nem tudtak semmiről. Helytálló, amit mondanak? Hát nem csalárd? Valójában a vezetők és a dolgozók már kezelték ezt az antikrisztus Yannal kapcsolatos dolgot, de mivel annyira súlyos és visszataszító, személyesen nekem is be kellett avatkoznom. Hogy miért kellett beavatkoznom? Azért, mert ők nem kezelték megfelelően. Mindössze pár elbagatellizált dolgot mondtak, a problémák egyikét sem tudták megoldani, és egyáltalán nem tudták boncolgatni a dolgot. Most mennyire vagytok érzéketlenek? Meg lehetne szűrni túvel az arcotokat, és nem vérezne; teljességgel képtelenek vagytok bármit is érezni. A vezetők és a dolgozók mind meg lettek metszve, de utána ugyanolyanok maradtak és nem változtak. Ezért kellett beavatkoznom és változtatnom a „kezeléseinken”. Milyen

tanulságokat vontatok le ebből a dologból? Nyugtalannak érzitek magatokat a szívetekben, igaz? Igazságosnak gondoljátok, hogy így kezelem a dolgokat? (Igen.) Milyen értelemben igazságos? Hadd beszéljek őszintén: ha nem követed a helyes utat vagy nem gyakorlod az igazságot, ha az Istenben való hit zászlaját lobogtatod, de úgy akarsz élni, ahogy a nem hívők, és önkényesen akarsz cselekedni, akkor értelmetlen az Istenben való hited. Miért mondom azt, hogy értelmetlen? Miben rejlik az Istenben való hit értelme? Abban, hogy teljességgel megváltozik az út, amelyen az emberek járnak, megváltozik az életszemléletük, valamint az életük iránya és a céljaik is, miután hinni kezdenek Istenben, és azok egészen mások lesznek, mint amilyenek az Istenben nem hívők, a világi emberek és az ördögök esetében, és ez utóbbiak, valamint a hívők egymással szögesen ellentétben álló úton járnak. Mi ez az ellentétes irány? Az, hogy te jó ember akarsz lenni, olyasvalaki, aki aláveti magát Istennek, és akinek van emberi hasonlatossága. Akkor hát miként érheted el ezt? Az igazságra törekvésre kell fókuszálnod, és csak azután leszel képes változni. Ha nem törekszel az igazságra, vagy nem gyakorlod az igazságot, akkor nem lesz értelme vagy értéke az Istenben való hitednek, üres lufi lesz a hited, becsapásra szánt ördögi szavak, csupán üres szavak, amelyeknek semmilyen hatásuk nincsen. Gondolkodjatok el azon, amit itt mondok. Ezek a szavak a legegyszerűbb és legalapvetőbb igazságokat jelentik, de ti talán még soha nem gondolkodtatok el rajtuk. Így van? Ha ezt mondogod: „Hiszek Istenben. Azt fogom tenni, amit tennem kell, azt fogom tenni, amit akarok, ami pedig az Istennek való alávetettséget, az Isten vezényléseinek és rendezéseinek való alávetettséget, az Isten iránti hűséget és az emberi mivolttal rendelkezést illeti, ezeknek a dolgoknak semmi közük hozzám”, akkor, ha semmi közük hozzád ezeknek a dolgoknak, vajon mit csinálsz istenhít címszó alatt? Miért hiszel Istenben? Hogyan akarsz hinni Benne? Miféle ember akarsz lenni az Istenben való hitedben? Ha semmi közük hozzád ezeknek a dolgoknak, akkor egyszerűen értelem nélkül való a hited. Ha mindig a magad elképzeléseire és képzelődéseire hagyatkozva hiszel Istenben, mindig a saját preferenciáid szerint teszed a dolgokat, megteszed, amit csak akarsz és kényezteted a hús-vér testedet, akkor a gondolataidnak, a nézeteidnek és a cselekedeteidnek semmi közük az igazsághoz, sem ahhoz, amit Isten megkövetel, az istenhited értelmetlen, és szükségtelen továbbra is hinned. Ha tovább hinnél is, felesleges erőfeszítés volna, és Isten nem mentene meg téged.

Ez egy nagyon nehéz téma, és mindannyian feldúltak érzitek magatokat ennek a dolognak a kezelése miatt; ez egy kissé váratlan volt. Bárhogy legyen is, a jövőben is elő fog még ez fordulni. Ezúttal ily módon kezeltük ezt a dolgot, de ha a jövőben ismét megtörténik ez a fajta dolog, akkor az nem így lesz kezelve, hanem lehetséges, hogy szigorúbban. Mondjátok meg Nekem, helyénvaló ez? (Igen.)

Ezek után beszéljünk egy valamivel könnyebb témáról! Szerettek történeteket hallgatni? (Igen.) Akkor mesélek nektek egy történetet! Milyen történetet meséljek nektek? Milyen témáról szeretnétek hallani? A történethallgatást kedvelitek jobban, vagy az aktuális ügyek, politikai kérdések megbeszélését, esetleg a történelemről szerettek

hallani? Most nem ezekről a dolgokról fogunk beszélgetni, mert értelmetlen beszélgetni róluk. Az Istenben hívő emberek viselkedéséről, az emberek beállítottságairól és azokról a különféle állapotokról fogok mesélni nektek egy történetet, amelyeket a mindennapi életük során megtapasztalnak az emberek.

Melléklet

Beszélgetés a tőkéről:

„Édes mindegy!”

Öt ember beszélgetett egymással, és az egyikük, egy bizonyos Uni úr, ezt mondta: „Az egyetemen töltött időszakból a kampuszélet hiányzik a legjobban. Tele volt a kampusz mindenféle növényvel, és tavasszal meg ősszel olyan szép volt a táj, hogy kipihentnek és boldognak éreztem magam tőle. Azonkívül, akkor még fiatal voltam, becsvágygal teli és ártatlan, és nem volt rajtam akkora nyomás. Olyan könnyű volt az élet az egyetemen töltött három évem alatt! Ha visszamehetnék tíz vagy húsz évvel ezelőltre és visszatérhetnék a kampuszra, azt hiszem, az lenne a legcsodálatosabb dolog ebben az életben...” Ez volt az első személy, akit Uni úrnak hívtak. Mit jelent az „Uni”? Egyetemi hallgatóra utal – innen ered az Uni úr elnevezés. De Uni úr fel sem idézhette és ki sem élvezhette egészen csodálatos életét, amikor Mester úr szólalt fel, ezt mondván: „Egyetemi képzésnek lehetett vajon nevezni egy hároméves kurzust? Ez egy felsőfokú szakképzés. Egy egyetemi alapszakos képzés általában négy évig tart; csak ez tekinthető egyetemi képzésnek. Én négy évig jártam egyetemre. Az egyetemen töltött éveim alatt azt tapasztaltam, hogy a munkaerőpiac tele van egyetemi hallgatókkal, és nehéz munkát találni. Így mielőtt végeztem volna, átgondoltam a dolgot, és úgy döntöttem, hogy mesterképzést fogok végezni. Nem sok hallgató járt mesterképzésre akkoriban, úgyhogy könnyen lehetett így állást találni. Ahogy arra számítottam is: lediplomáztam a mesterképzésen, nagyszerű munkát találtam jó jövedelemmel, és nagyon jól éltem. Ez volt az eredménye annak, hogy mesterképzésre jártam.” Milyen üzenetet szűrtök le ennek hallatán? Uni úr felsőfokú szakképzést végzett, Mester úr pedig mesterképzést végzett, magas jövedelmet kapott, és státuszra és tiszteletre tett szert a társadalomban. Mester úr boldogan beszélt, majd Menedzser úr ezt mondta: „Még mindig fiatal vagy, kölyök! Nincs semmi tapasztalatod a társadalomban. Nem számít, hogy mesterdiplomáért vagy doktori címért tanulsz, semmi sem versenyezhet azzal, ha jó szakot választasz az egyetemen. Én, mielőtt egyetemre mentem, piackutatást végeztem, és azt láttam, hogy menedzseri készségekkel rendelkező emberekre van szükségük a különféle méretű vállalkozásoknak, úgyhogy amikor egyetemre kerültem, úgy döntöttem, hogy piacmenedzsmentet fogok tanulni, és amikor lediplomázom, én leszek a topmenedzserek egyike, vagyis a vezérigazgató egy vállalatnál. Amikor lediplomáztam, az egy olyan időszak volt, amikor a különféle méretű vállalkozásoknak hozzám hasonló képességű emberekre volt szükségük. Óriási volt a piac, és amikor

elkezdtem állásokra pályázni, több vállalat is megpróbált lecsapni rám. Végül én választottam közülük. A legjobb külföldi vállalatot választottam, és azonnal magasan fizetett menedzser lettem. Öt éven belül saját autót vásároltam. Nem semmi, ugye? Jó döntéseket tudok hozni, igaz?” Amíg Menedzser úr beszélt, ellenérzés támadt a két előtte szólóban, de nem mondtak semmit. Ezt gondolták a szívükben: „Ő egy topmenedzser és messzire lát. Sokkal több tőkéje van, mint nekünk. Még ha ellenérzéseink vannak is, semmit sem fogunk mondani. Egyszerűen elismerjük a vereséget.” Amikor Menedzser úr befejezte a beszédet, nagyon meg volt elégedve magával, azt gondolván, hogy ezek a fiatalok nem olyan tapasztaltak, mint ő. De miközben őt ily nagy elégedettség töltötte el, egy Hivatalnok úr nevű illető szólalt meg. Hivatalnok úr nem sokra tartotta, amit a három másik mondott. Lazán fogta kezében a teáscsészét, kortyolt belőle, körbenézett és ezt mondta: „Manapság mindenki egyetemi hallgató. Ki ne tudna bejutni egy egyetemre? Nem elég egyetemre járni, és az üzleti életbe sem elég bekapcsolódni. Még ha topmenedzser is valaki, az nem egy életre szóló állás és nem stabil. Az a lényeg, hogy biztos állást találjon az ember, és akkor egy életre rendben lesz!” A többiek így szóltak ennek hallatán: „Életre szóló állás? Ki beszél ilyesmiről mostanság? Ez már a múlté!” Hivatalnok úr ezt mondta: „Még hogy a múlté? Hah, csak azért mondjátok ezt, mert mindannyian rövidlátóak vagytok és nincs rálátásotok a dolgokra! Amikor egy életre szóló állást kapsz, az, még ha kicsit kevesebb is a jövedelmed, stabil életet biztosít neked, hatalmat ad a kezébe, és akkor mindenben részt vehetsz! A legtöbben nem értették, amikor köztisztviselői vizsgára jelentkeztem, és megkérdezték, hogy ilyen fiatalon miért akar valaki állami szerveknél dolgozni. Miután lettem a köztisztviselői vizsgát, hozzám fordultak azok a barátok és rokonok, akik állást akartak vagy akik peres ügybe keveredtek. Nos, ez jó nagy hatalom, nem igaz? Habár a jövedelem nem túl magas, kaptam lakást és autót. Jobb juttatásokat élvezek nálatok. Azonkívül, ha elmegyek valahová enni és ha vásárolni megyek, térítik a költségeimet, valamint taxival és repülővel is ingyen utazhatok. A ti állásaitok nem elég jók, mindannyiőtoknak bizonytalan a munkahelye. Én annyival jobban csináltam nálatok!” A többiek kényelmetlenül érezték magukat ennek hallatán, és ezt mondták: „Igaz, hogy elég jók a juttatásaid, de rossz a híred. Folyton zsarolsz, zsarnokként viselkedsz mindenütt, és nem szolgálod az embereket. Csak ártasz nekik, és mindenféle rossz dolgokat művelsz.” Hivatalnok úr így felelt: „No és, mi van, ha rossz a hírem? Jól elvagyok belőle!” Mindenki belefeledkezett a dolog megvitatásába, mígnem végül az utolsó személy nem tudta tovább türtőztetni magát, felállt és ezt mondta: „Látjátok, ti egyetemre jártatok, mesterképzést végeztetek, topmenedzser és hivatalnok lett belőletek, én pedig nem szereztem olyan tapasztalatokat, mint ti. Habár csak egy jelentéktelen személy vagyok, meg kell osztanom veletek a tapasztalataimat. Amikor visszatértem a máterbe...” „Mi ez a máter?” – kérdezték a többiek meglepetten. „A köztisztviselői vizsgát letéve köztisztviselő lesz az ember, ha mesterképzést végez, azzal mesterdiplomás, ha pedig egy vállalat topmenedzsere, akkor vezérigazgató, de mit jelent ez a »máter«? El tudod magyarázni?” Az illető így

felelt: „Szóval ti járhattok egyetemre, végezhetek mesterképzést, és lehet belőletek topmenedzser és köztisztviselő, de én nem mehetek vissza az alma máterembe, hogy körülnézzek?” Látod? Ez az ember dühös lett. Ez a jelentéktelen személy kevés oktatásban részesült, de mégis hiú volt. A többiek ezt mondták: „Mindannyian tudjuk, mit jelent visszamenni az alma máterbe. Szükségtelen azt mondanod, hogy visszatértél a »máterbe«. Mondd csak azt, hogy visszatértél az alma máteredbe.” A többiek ezután megkérdezték tőle, hogy milyen szintű képzést nyújtott az alma mátere: hogy középiskola volt-e, műszaki főiskola, vagy pedig alapképzést vagy mesterképzést nyújtó egyetem. Ő így felelt: „Sosem jártam egyetemre, sosem végeztem mesterképzést, és sosem tettem köztisztviselői vizsgát. Talán nincs az is rendben, ha csak általános iskolába járt valaki? Édes mindegy!” Zavarban volt; felfedte a hátterét, és nem tudta azt többé takargatni. Korábban egész végig csak megjátszotta magát. Amikor másokkal kapcsolatba került, soha nem fedte fel, hogy milyen szintű végzettsége van. Most, hogy az egész kitudódott, ő pedig elveszítette a presztízsét, mindjárt az ajtókilincs után nyúlt és menekülőre fogta. A többiek nem értették, miért futott el, és mind egyszerre mondták: „Szóval csak az általános iskolát végezted el? Hova futsz? És milyen büszke voltál rá!” Itt befejezem a történetet; ezzel többé-kevésbé mindent elmondtam róla.

Öt ember szerepel ebben a történetben. Milyen témáról beszélgetnek? (A tanulmányi háttérükről.) És mit jelent valójában a tanulmányi háttér az emberek számára? (A társadalmi státuszukat.) Az ember tanulmányi háttére összefügg a társadalmi státuszával – ez objektív tény. De mégis miért akarnak az emberek a társadalmi státuszukról beszélgetni? Miért akarják a társadalmi státuszukat és az identitásukat beszédtemaként a napvilágra hozni? Mit csinálnak ilyenkor? (Felvágják.) Mi legyen hát ennek a történetnek a címe? (A tanulmányi háttér összehasonlítása.) Nem lenne túl nyers megfogalmazás, ha az lenne a történet címe, hogy „A tanulmányi háttér összehasonlítása”? (De igen. Mit szólnál ahhoz, hogy „A státusszal való kérdés”?) Ez egy kicsit túl konkrét, nem implicit, és nem elég mély tartalmú. Mi lenne, ha azt mondanánk, hogy „Beszélgetés a tőkéről” legyen a főcím, az alcím pedig az, hogy „Édes mindegy!”? Ez egy kissé szatirikus, nem igaz? A „Beszélgetés a tőkéről” azt jelenti, hogy mindenki a saját tőkéjéről beszél, a tanulmányi háttérét és a társadalmi státuszát is beleértve. És mit jelent az, hogy „Édes mindegy!”? (Annak az el nem ismerését, hogy bárki más jobb volna.) Így van, van itt egyfajta beállítottság. „Mi van akkor, ha mesterképzést végeztél? Mi van akkor, ha magasabb végzettséged van, mint nekem?” Senki sem ismeri el, hogy bárki más is jobb volna nála. Ezt jelenti a tőkéről beszélni. Vajon nem gyakran hallani ilyesfajta beszélgetést más emberek körében? Egyesek a családjuk vagyonával kérkednek, mások a családjuk nagy presztízsű háttérével, megint mások azzal a ténnyel, hogy bizonyos császárok és hírességek is az ő vezetéknévüket viselték, némelyek pedig arról szoktak beszélni, hogy melyik egyetemen diplomáztak, hogy milyen dicsőségesek voltak, sőt még egy szépségszalonban dolgozó masször is van, aki ezt szokta mondani: „Elismert tanártól tanultam a masszázst, aki szakértő módon korrigált és személyesen ellenőrzött. Végül

első osztályú, professzionális masszázsterapeuta lettem, és a 2000-res évek jelentették számomra a legdicsőségesebb időszakot...” A „dicsőséges” jelző használata itt nem helyénvaló. Még a szolgáltatóiparban dolgozó masszőr is a „legdicsőségesebb időszakáról” beszélt – valóban így dicsekedett és hengegett. E téma kapcsán főként bizonyos gyakran hallott beszélgetésekről, gyakran látott viselkedésről és azokról a beállítottságokról beszélünk, amelyek gyakran feltárnak előttünk a való életben az emberek körében. Miért szoktak az emberek ilyen tőkéről beszélni? Milyen beállítottság vagy motiváció működik itt? Dicsőségesnek tekinthetők ezek a dolgok, amelyekről beszélünk? A dicsőségnek semmi köze hozzá. Akkor hát előnyük származik vajon az embereknek abból, hogy ilyen dolgokról beszélnek? (Nem.) És vajon ti is szoktatok ezekről a dolgokról beszélni? (Igen.) Tudjátok, hogy semmilyen előny nem származik belőle, akkor hát miért beszéltek róluk? Miért élvezik az emberek, ha ilyen dolgokról beszélnek? (Ezek a dolgok jelentik azt a tőkét, amellyel kérkedhetnek az emberek.) Mi a célja ennek a kérkedésnek? (Az, hogy a többiek nagyra tartsák őket.) Azért, mert senki sem akar átlagos, hétköznapi ember lenni. Még aki csak általános iskolát végzett, az is arról beszélt, hogy visszatér a „máterébe” körülnézni, mert ezzel az irodalmi kifejezéssel szerette volna bolonddá tenni és kábítani a többieket, hogy azok nagyra tartsák őt. Mi célból akarják elérni az emberek, hogy mások nagyra tartsák őket? Azért, hogy mások fölébe kerekedhessenek, hogy glória legyen a fejükön, hogy tekintélye legyen annak, amit mondanak, hogy mások támogatását élvezzék, és hogy presztízszük legyen. Mivel kell rendelkezned ahhoz, hogy elvesd ezeket a dolgokat, és átlagos, hétköznapi ember légy? Először is helyes szemléletmóddal kell rendelkezned. Hogyan alakul ki ez a helyes szemléletmód? Azáltal, hogy olvasod Isten szavait és megérted, hogy milyen hozzáállást kell tanúsítanod bizonyos dolgok iránt, amely összhangban van Isten szándékaival, és amellyel a normális emberi mivoltukban rendelkezniük kell az embereknek – ez a helyes szemléletmód. Átlagos, hétköznapi és normális emberként tehát mi a legmegfelelőbb és leghelyesebb szemléletmód mindezeket a dolgokat, vagyis a társadalmi státuszt, a társadalmi tőkét, a családi háttérrel stb. illetően? Tudjátok-e? Tegyük fel, hogy van valaki, aki sok éve hisz már Istenben, aki úgy hiszi magáról, hogy sok igazságot megértett, úgy hiszi, hogy Isten útját követi, és hogy hűséges Istenhez és a kötelességéhez, mégis nagyon fontosnak tartja a társadalomban és az emberek között meglévő státuszát, valamint önmaga értékességét, nagyra tartja ezeket a dolgokat, sőt gyakran kérkedik is a tőkéjével, a dicsőséges háttérrel és az értékességével – valóban olyan valaki az ilyen ember, aki érti az igazságot? Nyilvánvalóan nem. És aki nem érti az igazságot, az vajon az igazságot szerető ember? (Nem.) Nem. Mi a kapcsolat a tőkéről való beszélgetés és aközött, hogy valaki érti és szereti-e az igazságot? Miért mondom azt, hogy aki nagyra tartja az értékességét és a tőkéjével kérkedik, az nem az igazságot szerető és értő ember? Hogyan kell megközelítenie a társadalmi státusz, valamint a személyes tőke és értékesség kérdését egy olyan embernek, aki igazán szereti és érti az igazságot? Mik tartoznak bele a társadalmi státuszba? A családi háttér, a tanulmányok, a hírnév, a

társadalomban elért eredmények, a személyes adottságok és az etnikai hovatartozás. Akkor hát hogyan közelíted meg ezeket a dolgokat, ami azt igazolja, hogy az igazságot értő ember vagy? Ennek könnyen megválaszolható kérdésnek kellene lennie, nem igaz? Sokat kellene értened az elméletnek ebből az aspektusából. Mondjátok, ami csak az eszetekbe jut. Ne gondoljátok ezt: „Ó, még nem gondoltam át a dolgot, úgyhogy nem mondhatok semmit.” Ha nem gondoltad még át, akkor csak mondd, amit most éppen gondolsz. Ha csak azután tudsz beszélni, miután átgondoltál valamit, akkor azt cikkírásnak hívják. Most csupán csevegünk; nem arra kérlek, hogy cikket írj. Beszélj először elméleti perspektívából. (Megértettem Isten szavaiból, hogy Isten nem azt nézi, hogy milyen magasan képzett valaki, vagy hogy milyen a társadalmi státusza, hanem főként azt nézi, hogy törekszik-e az igazságra, hogy képes-e gyakorolni az igazságot, és hogy igazán aláveti-e magát Istennek, valamint az elvárások szerint végzi-e a kötelességét. Ha valakinek magas a társadalmi státusza, és magasan képzett, de nincs lelki megértése, nem az igazságra törekvés útján jár, és nem féli Istent, illetve nem kerüli a rosszat, akkor a végén ki lesz rekesztve és nem lesz képes szilárdan megállni Isten házában. Éppen ezért a tanulmányi háttér és a státusz nem fontos. Az a fontos, hogy törekszik-e az igazságra az illető.) Kiváló, ez egy igen alapvető fogalom. Miért mondom, hogy igen alapvető? Azért, mert ezek a témák és ez a tartalom alapvetően az, amiről rendszerint beszélnek az emberek. Van valakinek más megértése? Valaki tegyen hozzá az elhangzottakhoz! (Ha valaki törekedni tud az igazságra, akkor láthatja, hogy a hírnévre, nyereségre és státuszra törekvés valójában egyfajta kötelék, béklyó rajta, és minél inkább törekszik ezekre a dolgokra, annál üresebbnek fogja érezni magát, és annál inkább megtapasztalja majd, hogy milyen kárt és fájdalmat okoz az embereknek a hírnév, a nyereség és a státusz. Amikor megérti ezt, és lát valakit, aki tökéként kezeli ezeket a dolgokat, azt fogja gondolni, hogy igazán szánalmas az ilyen ember.) (Az olyan ember, aki igazán szereti és érti az igazságot, Isten szavai alapján fogja mérlegelni a társadalmi státuszt és a hírnevet, megnézi, hogy mit mond és mit követel Isten, hogy Isten szerint mire kell törekedniük az embereknek, hogy mit kapnak végül az emberek, ha ezekre a dolgokra törekszenek, és hogy amit kapnak, az összhangban van-e azokkal az eredményekkel, amelyeket Isten látni remél az embereknél.) Ezzel rátapintottatok a dolgokra, de vajon sok köze van-e az igazsághoz annak, amit mondotok? Képesek vagytok ezt felmérni? Az emberek többségének észlelésen alapuló tudása van, és ha arra kérnélek benneteket, hogy mondjatok egy prédikációt, akkor az buzdító prédikáció lenne. Miért mondom, hogy buzdító prédikáció lenne? A buzdító prédikáció olyan prédikáció, amelyben olyan dolgokat mondotok, amelyek tanáccsal és bátorítással látják el az embereket – valódi problémákat nem tud megoldani. Habár talán minden mondat helyesnek és észszerűnek, az emberi értelemmel és a racionális követelményekkel egyezőnek tűnik, kevés közülük van az igazsághoz, hanem mindössze az emberek birtokában lévő kevéske felszínes és észlelésen alapuló tudásból erednek. Ha beszélgetek kellene másokkal ezekről a szavakról, képesek lennétek a gyökerüknél

megoldani az emberek problémáit és nehézségeit? Nem, nem lennétek képesek, és ezért mondom, hogy ez egy buzdító prédikáció lenne. Ha nem tudjátok a gyökerüknél megoldani az emberek nehézségeit és problémáit, akkor nem az igazságot használva oldjátok meg az emberek problémáit. Azok, akik nem értik az igazságot, mindig a tudást, a hírnevet és a státuszt fogják támogatni, és képtelenek lesznek kimenekülni e dolgok korláta és köteléke alól.

Gondoljatok bele: hogyan közelítsétek meg az ember értékét, társadalmi státuszát és családi hátterét? Mi a megfelelő hozzáállás, amelyet tanúsítanotok kell? Először is Isten szavaiból láthatjátok, hogyan közelíti meg Ő ezt a dolgot; csak így értitek majd meg az igazságot, és csak így nem fogtok olyasmit tenni, ami ellentétes az igazsággal. Hogyan tekint tehát Isten valakinek a családi hátterére, társadalmi státuszára, végzettségére és gazdagságára, amellyel a társadalomban rendelkezik? Ha nem Isten szavai alapján látod a dolgokat, és nem tudsz Isten oldalán állni és Istentől elfogadni dolgokat, akkor az, ahogyan a dolgokat látod, biztosan valamelyest távol esik Isten szándékától. Ha nem esik távol, csak egy kis eltérés van, az nem probléma; ha viszont teljesen szembemegy Isten szándékával az, ahogyan a dolgokat látod, akkor ez ellentétben áll az igazsággal. Ami Istent illeti, Ő dönti el, mit és mennyit ad az embereknek, és az emberek társadalmi státuszát is Isten rendeli el, egyáltalán nem egy személy alakítja ki. Ha Isten úgy rendeli, hogy valaki fájdalmat és szegénységet szenvedjen el, az vajon azt jelenti, hogy az illetőnek nincs reménye a megmentésre? Ha alacsony az értéke és a társadalmi státusza, akkor vajon Isten nem menti meg őt? Ha alacsony a társadalmi státusza, akkor vajon Isten szemében is alacsony státuszú? Nem feltétlenül. Mitől függ ez? Attól függ, hogy milyen úton jár ez az ember, a törekvéséről, valamint az igazsághoz és Istenhez való hozzáállásától. Ha valakinek a társadalmi státusza nagyon alacsony, a családja nagyon szegény, és alacsony a végzettsége, mégis gyakorlatias módon hisz Istenben, és szereti az igazságot és a pozitív dolgokat, akkor Isten szemében az ő értéke magas vagy alacsony, nemes vagy alantas? Értékes. Ebből a szemszögből nézve mitől függ, hogy valakinek az értéke magas vagy alacsony, hogy nemes vagy alantas az illető? Attól függ, hogy Isten hogyan lát téged. Ha Isten olyasvalakiként lát, aki az igazságra törekszik, akkor van értéked, értékes vagy – értékes edény vagy. Ha Isten azt látja, hogy nem törekszel az igazságra, és nem áldozod fel Érted magad őszintén, akkor értéktelen vagy, nem pedig értékes – alantas edény vagy. Bármilyen magasan képzett is vagy, bármilyen magas is a társadalmi státuszod, ha nem törekszel az igazságra és nem érted azt, akkor az értéked soha nem lehet magas; még ha sokan támogatnak, magasztalnak és imádnak, akkor is csak egy megvetésre méltó nyomorult vagy. De miért látja így Isten az embereket? Miért van az, hogy egy ilyen „nemes”, ilyen magas társadalmi státuszú személyt, akit oly sok ember magasztal és csodál, és akinek még a presztízse is oly magas, Isten alantasnak lát? Miért van az, hogy Isten teljesen ellentétes módon látja az embereket, mint ahogy az emberek szemlélik a többieket? Isten talán készakarva állítja Magát szembe az emberekkel? Egyáltalán nem. Ez azért van, mert Isten igazság, Isten

igazságosság, míg az ember romlott és nincs benne sem igazság, sem igazságosság, Isten pedig az Ő saját mércéjével méri az embert, és az Ő mércéje az igazság. Egy kicsit elvontan hangozhat ezt mondani, úgyhogy másképp fogalmazva: Isten felmérésének mércéje az ember Istenhez való hozzáállásán, az igazsághoz való hozzáállásán és a pozitív dolgokhoz való hozzáállásán alapul – ez már nem elvont. Tegyük fel, hogy van valaki, akinek magas a társadalmi státusza, magas a végzettsége, igen képzett és művelt, valamint különösen dicsőséges és ragyogó családtörténete van, de van egy probléma: nem szereti a pozitív dolgokat, a szíve mélyén viszolygást, utálatot és gyűlöletet érez Isten iránt, és ha bármi Istennel, Isten témáival vagy Isten munkájával kapcsolatos dolog merül fel, fogát csikorgatja gyűlöletében, lángol a tekintete, sőt, meg is akar ütni másokat. Amikor Istennel vagy az igazsággal kapcsolatos témát említ valaki, viszolygást és ellenségeskedést érez, és a felszínre tör állatias természete. Értékes vagy értéktelen az ilyen ember? Mennyire értékes Isten szemében a tanulmányi háttere, az úgynevezett társadalmi státusza és társadalmi presztízse? Egyáltalán semennyire. Hogyan látja Isten az ilyen embereket? Hogyan jellemzi Isten az ilyen embereket? Az ilyen emberek ördögök és Sátánok, és a legértéktelenebb, megvetendő nyomorultak. Most megnézve, milyen alapon ítélné meg nemesnek vagy alantasnak egy ember értéke? (Az Istenhez, az igazsághoz és a pozitív dolgokhoz való hozzáállása alapján.) Így van. Először is meg kell érteni, hogy mi Isten hozzáállása. Csakis az igazán pontos, helyes és méltányos, ha az ember megérti Isten hozzáállását és megérti azokat az alapelveket és normákat, amelyek alapján Isten ítéletet mond az emberek felett, majd azon alapelvek és normák alapján méri az embereket, amelyek szerint Isten bánik velük. Megvan tehát az alapunk az emberek megméréséhez, de vajon konkrétan hogyan kell ezt a gyakorlatba ültetnünk? Valaki például nagyon magasan képzett, és bármerre megy is, igen népszerű, mindenki nagyra tartja, és láthatólag nagyszerű kilátásai vannak – akkor Isten szemében vajon biztosan nemesnek fog tűnni? (Nem feltétlenül.) Hogyan mérjük meg tehát az ilyen embert? Egy ember nemes vagy alantas volta nem a társadalmi státuszán, nem a tanulmányi hátterén, és még kevésbé az etnikai hovatartozásán alapul, és természetesen nem is a nemzetiségén; akkor hát min kell alapulnia? (Isten szavain, valamint az illetőnek az igazsághoz és Istenhez való hozzáállásán kell alapulnia.) Így igaz. Ti például a kontinentális Kínából érkeztek az USA-ba, és még ha egy nap amerikai állampolgárok lesztek is, megváltozik vajon az értékek és a státuszotok? (Nem.) Nem, nem fog megváltozni; te akkor is te leszel. Ha hiszel Istennel, de nem tudod elnyerni az igazságot, akkor még mindig az a fajta ember vagy, aki el fog veszni. Némely felületes emberek nem igazán hisznek Istennel, vagy nem igazán törekednek az igazságra; a szekuláris világot követik, és miután amerikai állampolgárok lettek, ezt mondják: „Ti, kínaiak...” és „Ti, akik a kontinentális Kínából származtok...” Mondjátok meg Nekem, vajon nemesek vagy alantasak az ilyen emberek? (Alantasak.) Annyira alantasak! Úgy tesznek, mintha attól, hogy amerikai állampolgárokká lettek, mindjárt nemesek lennének – hát nem szörnyen felszínesek? Annyira felszínesek! Ha valaki rendes szívvel tudja

megközelíteni a hírnevet és a nyereséget, a társadalmi státuszt, a gazdagságot és a tanulmányi eredményeket – ez a rendes szív persze nem azt jelenti, hogy már megtapasztaltad ezeket a dolgokat és érzéketlenné lettél, hanem inkább azt, hogy van egy normád a dolgok megméréséhez, és nem ezeket tartod a legfontosabbnak az életedben, hanem megváltoztak azok a normák és alapelvek, amelyek szerint mérlegeled és látod ezeket a dolgokat, ahogyan az értékeid is, és képes vagy helyesen megközelíteni ezeket a dolgokat, és rendes szívvel látni azokat –, az mit bizonyít? Azt bizonyítja, hogy megszabadultál a külső dolgoktól, amilyen például az úgynevezett társadalmi státusz, az ember értéke, és így tovább. Talán nem vagytok képesek ezt most mindjárt elérni, de amikor majd igazán meg tudjátok érteni az igazságot, akkor képesek lesztek átlátni ezeket a dolgokat. Mondok nektek egy példát. Valaki jómódú testvérekkel találkozik és látja, hogy azok csakis márkás ruhákat viselnek és jól szituálnak tűnnek, ő pedig nem tudja, hogyan beszéljen vagy érintkezzen velük, így aztán megalázkodik, hízelegni és bókolni kezd a jómódú testvéreknek, és visszataszítóan viselkedik – hát nem lealacsonyítja ezzel magát? Valami uralmat vesz ekkor fölötte. Egyesek „nagy nővér” felkiáltással köszöntenek egy jómódú nőt, és „nagy testvér” felkiáltással egy jómódú férfit. Folyton hízelegni akarnak ezeknek az embereknek és magukat akarják ajánlani. Ha olyannal találkoznak, aki szegény és bizonytalan háttérű, aki vidéki származású és alacsonyan képzett, lenézik az illetőt, egyáltalán nem hajlandóak figyelni rá, és megváltozik a hozzáállásuk. Működnek vajon ezek a bevett gyakorlatok a gyülekezetben? Működnek, nem tagadhatjátok, mivel vannak közöttetek, akik pontosan ilyen magatartást tanúsítottak. Egyesek a „nagy testvér”, mások a „nagy nővér”, megint mások a „nénikém” megszólítást használják – súlyosak ezek a társadalmi gyakorlatok. A viselkedésükből ítélve ezek nem olyan emberek, akik törekednének az igazságra, és egy szemernyi igazságvalóságunk sincsenek birtokában. A legtöbben közületek ilyen emberek, és ha nem változnak meg, végül mindannyian ki lesznek vetve. Habár ezek a téves nézetek nincsenek kihatással arra, hogy az emberek elfogadják-e az igaz utat, az emberek életbe való belépését és a kötelességeik végrehajtását befolyásolhatják; ha nem olyanok, akik elfogadják az igazságot, valószínűleg zavarásokat fognak okozni a gyülekezetben. Ha meg tudod érteni Isten szándékát, akkor fel tudod fogni azokat az alapelveket és normákat, amelyek ezeknek a dolgoknak a mércéi. Van egy másik aspektus, és pedig az, hogy bármilyen társadalmi státusza vagy tanulmányi háttere legyen is valakinek, és bármilyen családi háttérből származzék is, el kell ismerned egy tényt: a tanulmányi eredményeid és a családi háttеред nem változtathat a jellemeden, és a beállítottságodat sem befolyásolhatja. Hát nem így van? (De igen.) Miért mondom ezt? Függetlenül attól, hogy milyen családba születik valaki, vagy hogy milyen oktatásban részesül azután, és hogy magasan képzett lesz-e vagy sem, valamint függetlenül attól, hogy milyen társadalmi háttérbe születik valaki, hogy magas vagy alacsony-e a társadalmi státusza, a romlott beállítottságai ugyanolyanok, mint bárki máséi. Mindenki ugyanolyan – ez elkerülhetetlen. A társadalmi státuszod és értékességed nem változtathat azon a

tényen, hogy a Sátán által megrontott emberi faj tagja vagy, és azon sem, hogy romlott beállítottságokkal rendelkező, Istennel szembehelyezkedő, romlott emberi lény vagy. Mit értek ez alatt? Azt, hogy bármilyen jómódú is a család, amelybe születted, valamint bármilyen magas képzettséggel rendelkezel is, attól még neked is romlott beállítottságaid vannak; lehetsz nemes vagy alantas, gazdag vagy szegény, magas vagy alacsony státuszú, akkor is csak egy romlott emberi lény vagy. Ezért, miután elfogadtátok Isten munkáját, mind egyenlőek vagytok, Isten pedig mindenkire méltányos és igazságos. Vajon nem olyan megértés ez, amellyel rendelkezniük kellene az embereknek? (De igen.) Ki az, akit nem rontott meg a Sátán, és akinek nincsenek romlott beállítottságai, mivel magas státusza van a társadalomban, és az emberiség legnemesebb fájába született? Tartható ez az állítás? Történt ilyen valaha is az emberiség történelme folyamán? (Nem.) Nem, nem történt. Valójában – Jóbot, Ábrahámot, valamint a prófétákat és a régi szenteket, és az izráelitákat is beleértve – egyetlen emberi lény sem kerülhette el az együttélést ezzel a tagadhatatlan ténnyel: a világon élő egész emberiséget megrontotta a Sátán. Amikor a Sátán megrontja az embert, nem érdekli, hogy magasan képzett vagy-e vagy sem, hogy milyen a családjod története, hogy mi a vezetéknév, vagy hogy mennyire nagy a családfád; a végeredmény a következő: ha az emberiség körében élsz, akkor téged is megrontott a Sátán. Ezért az értéked és a tanulmányi háttеред nem változtathat azon a tényen, hogy romlott sátáni beállítottságaid vannak, és hogy a romlott sátáni beállítottságaidal élsz. Vajon nem olyan megértés ez, amellyel rendelkezniük kellene az embereknek? (De igen.) Ha megértettétek ezeket a dolgokat, akkor, ha a jövőben valaki az ajándékaival és a tőkéjével henceg, vagy ha ismét „felsőbbrendűnek” találtok valakit közöttetek, miként fogtok bánni az illetővel? (Isten szavainak megfelelően fogok bánni vele.) Helyes. És hogyan fogsz Isten szavainak megfelelően bánni vele? Ha nincs jobb dolgod, ezért lekicsinyled vagy kigúnyolod az ilyen embereket, ezt mondván: „Látod, milyen képzett vagy, miért vágsz fel? Már megint a tőkéről beszélsz, de a kötelességedet képes vagy jól végrehajtani? Akármilyen magasan képzett vagy, attól még téged is megrontott a Sátán, nem igaz?”, azzal vajon jó bánásmódot tanúsítasz irántuk? Ez nincs összhangban az alapelvekkel, és nem olyasvalami, amit egy normális emberi mivolttal rendelkező személynek tennie kell. Akkor hát hogyan kell az alapelvekkel összhangban bánnod velük? Nem kell felnézned rájuk, de lekicsinyelned sem kell őket – nem kompromisszum ez? (De igen.) Helyes dolog kompromisszumot kötni? Nem, nem az. Helyesen kell bánnod velük, és ha tudsz segíteni nekik az általad megértett igazságot használva, akkor segíts nekik. Ha nem tudsz segíteni nekik, akkor, ha vezető vagy és azt látod, hogy megfelelne egy bizonyos kötelességre, végeztess velük azt a kötelességet. Ne nézd le őket amiatt, hogy valamilyen magas végzettségük van, ezt gondolván: „Hah, ugyan mi haszna annak, ha magas végzettségű valaki? Érted-e az igazságot? Én nem vagyok magas végzettségű, mégis vezető vagyok. Jó képességű vagyok, jobb vagyok nálad, úgyhogy le foglak kicsinyelni és meg foglak szegényíteni!” Ez hitványság és emberi mivolt nélkül való dolog. Mit jelent „helyesen bánni velük”? A

dolgoknak az igazságalapelveknek megfelelő kezelését jelenti. És mi itt az igazságalapelv? Az, hogy méltányosan kell bánni az emberekkel. Ne tartsd nagyra az embereket és ne nézz fel rájuk, és ne alázd meg magad előttük, alacsonyabb szintűnek érezve magad, és ne is hízelegj nekik, ne tipord el és ne kicsinyeld le őket; talán nem gondolnak túl sokat a maguk értékéről, és talán nem is kérkednek. Helyes dolog, ha mindig attól tartasz, hogy kérkednek, és ezért mindig eltiprod őket? Nem, nem helyes. Ez hitványság és emberi mivolt nélkül való dolog – ha nem az egyik oldalra, akkor a másik oldalra hajolsz el túlságosan. Helyesen bánni az emberekkel, méltányosan bánni az emberekkel – ez az alapelv. Ez az alapelv egyszerűnek hangzik, de nem könnyű gyakorlatba ültetni.

Korábban egy vezető máshová készült költözni. Mondtam neki, hogy magával viheti az adott csoport vezetőit és tagjait, mivel így kényelmesen megbeszélhetik majd a közös munkát. Nem volt nehéz megérteni, amit mondtam – amint hallja az ember, máris érti. Végül olyan munkatársakat vitt magával, akiknek igen jó „ajánlólevelük” volt: egyesek teát hoztak neki, mások megmosták a lábát és megmasszírozták a hátát – egy rakás talpnyaló voltak. Milyen undorító volt ez a vezető! Volt egy fertőző betegségben szenvedő ember, aki minden nap hízelgett és bókolt neki, mindenhová követte és kiszolgáltta őt. Ez a vezető még azt is hajlandó volt megkockáztatni, hogy elkaphatja ezt a betegséget, csak hogy élvezhesse, ahogy hízelegnek neki. Végül, mivel ennek a fertőző betegségben szenvedő embernek újra előjött a baja a költözés után, ez a hamis vezető is fel lett fedve. Éppen ezért akár értik az emberek az igazságot, akár nem, semmiképpen sem szabad rossz dolgokat tenniük, sem olyan dolgokat, amelyek az ambícióikon és a vágyaikon alapulnak, és nem lehet szerencsepróbáló mentalitásuk, mivel Isten átvizsgálja az emberek szívét és átvizsgálja az egész földet. Mi tartozik bele az „egész föld”-be? A materiális és az immateriális dolgok egyaránt beletartoznak. Ne próbáld a saját elmédre hagyatkozva megmérni Istent, Isten tekintélyét vagy Isten mindenhatóságát! Az emberek teremtetett lények, és olyan jelentéktelen az életük – hogyan mérhetik fel a Teremtő nagyságát? Hogyan mérhetik fel a Teremtő mindenhatóságát és bölcsességét mindenek megalkotásában és mindenek feletti szuverenitásában? Egyáltalán nem szabad tudatlan dolgokat tenned vagy gonoszságot művelned. Ha gonoszságot művelsz, az elkerülhetetlenül megtorlással jár, és amikor Isten egy napon felfed majd téged, többet fogsz kapni, mint amennyit szerettél volna, és azon a napon sírsz és a fogadat csikorgatod majd. Öntudattal kell viselned magad. Jobban járnál, ha még azelőtt, hogy Isten felfedne téged bizonyos dolgokat illetően, összevetnéd magad Isten szavaival, elgondolkoznál magadon, és napvilágra hoznád az eltemetett dolgokat, felismernéd a saját problémáidat, majd keresnéd az igazságot az elosztatásuk végett – ne várj addig, amíg Isten fed fel téged! Ha Isten felfed, az nem tesz vajon passzívvá a későbbiekben? Addigra már elkövettél egy vétket. Attól kezdve, hogy Isten átvizsgál téged, odáig, amikor felfed, nagy változáson mehet keresztül az értéked és Isten rólad alkotott véleménye. Azért van így, mert miközben Isten átvizsgál téged, lehetőségeket ad neked és reménységgel tekint rád egészen a felfedésed pillanatáig. Milyen Isten

hangulata attól kezdve, hogy reménységgel tekint valakire, odáig, amikor végül szertefoszlik a reménysége? Hatalmas mértékben romlik. És mi lesz ennek a következménye rád nézve? A nem annyira súlyos esetekben Isten megvetésének a tárgyává lehetsz, és Ő félre fog tenni téged. Mit jelent „félretéve” lenni? Azt jelenti, hogy vissza leszel fogva és meg leszel figyelve. És mi lesz a következménye súlyosabb esetekben? Isten ezt fogja mondani: „Ez az ember egy csapás, és azt sem érdemli meg, hogy szolgálatot tegyen. Egyáltalán nem fogom megmenteni ezt az embert!” Ha egyszer megfogalmazódik Istenben ez a gondolat, többé egyáltalán semmilyen sorsod nem lesz, és ha ez megtörténik, hajbókolhatsz és vért izzadhatsz, semmi haszna nem lesz, mert addigra Isten már elég esélyt adott neked, de te soha nem tartottál bűnbánatot, és immár túl messze mentél. Éppen ezért nem számít, milyen problémáid vannak, vagy milyen romlottságot mutatsz, mindig el kell gondolkoznod magadon és meg kell ismerned magad Isten szavainak a fényében, vagy meg kell kérned a testvéreket, hogy mutassanak rá neked ezekre a dolgokra. Az a legfontosabb, hogy elfogadd Isten átvizsgálását, Isten elé járulj és kérd, hogy világosítson és világítson meg téged. Bármilyen módszert használsz is, a problémák korai felfedezése, majd elosztatása az önvizsgálat eredménye, és ez a legjobb dolog, amit tehetsz. Ne csak azután érezz bűntudatot, miután Isten már felfedett és kivetett, mert akkor már túl késő lesz a megbánásra! Amikor Isten felfed valakit, akkor vajon mélységesen haragos vagy rendkívül irgalmas? Nehéz megmondani, nem lehet tudni, és Én nem garantálom ezt neked – rajtad áll, hogy melyik úton jársz. Tudjátok, hogy mi az Én felelősségem? Elmondok nektek mindent, amit el kell mondanom, minden szót, amelyet el kell mondanom, és egyetlen szót sem hagyok ki. Nem számít, milyen módszert használok, legyen az írott szó, történetmesélés vagy kisebb programok megvalósítása, minden esetben azt az igazságot közvetítem, amelyet Isten különböző eszközökön keresztül meg akar értetni veletek, miközben ezzel egyidejűleg az általam látott problémákról is tájékoztatlak benneteket. Intellek, emlékeztetlek és buzdítalak benneteket, valamint némi ellátást, segítséget és támogatást biztosítok a számotokra. Olykor durva dolgokat is mondok. Ez az Én felelősségem, és rajtad áll, hogy miként teszed meg az út fennmaradó részét. Nem szükséges megvizsgálnod a beszédemet és az arckifejezéseimet, és nem kell gondosan megfigyelned, hogy mi a véleményem rólad – nem szükséges ezeket a dolgokat tenned. Annak, hogy mi lesz a sorsod a jövőben, semmi köze Hozzám; csak azzal van kapcsolatban, hogy te magad mire törekszel. Ma kitárom az ablakot és őszintén beszélek; teljesen világosan beszélek. Hallottatok és megértettetek minden szót és minden mondatot, amelyet elmondtam, és mindent, amit el kell mondanom, amit el kellene mondanom, és amit elmondtam a múltban? Abban, amit mondok, nincs semmi elvont, semmi, amit nem értetek; mindannyian megértettétek, és így eleget tettem a felelősségemnek. Ne gondoljátok, hogy azután is rajtatok kell tartanom a szemem, miután befejeztem a beszédet, és hogy mindvégig felelős maradok értetek és kézen fogva vezetek benneteket. Mindannyian több éve hisztek már Istenben, mindannyian felnőttek, nem pedig kisgyermekek vagytok. Vannak vezetőitek, akik felelnek értetek,

amikor különféle dolgokat tesztek, ez nem az Én felelősségem. Nekem megvan a magam munkaköre, a magam felelősségi köre; nem feladatom, és nem is tudok mindannyiótoknak a nyomában járni, továbbra is felügyelni és ösztökélni benneteket – nem vagyok köteles ezt tenni. Ami azt illeti, hogy a magánéletekben mire törekszetek, mit mondotok és mit tesztek, és hogy melyik utat követitek: e dolgok egyikének sincs semmi köze Hozzám. Miért mondom azt, hogy semmi közük Hozzám? Ha illő és megfelelő módon tudjátok végrehajtani a kötelességeiteket Isten házában, Isten háza mindvégig felelős lesz értetek. Ha hajlandóak vagytok végrehajtani a kötelességeiteket, megfizetni az árat, elfogadni az igazságot és az alapelv szerint cselekedni, akkor Isten háza vezetni fog benneteket, gondoskodni fog rólatok, és támogatni fog benneteket; ha nem vagytok hajlandóak végrehajtani a kötelességeiteket, és szeretnétek dolgozni menni és pénzt keresni, Isten házában ajtaja tárva-nyitva áll, és szívélyes elbocsátásban lesz részetek. Ha azonban zavarásokat okoztok, gonoszságot műveltek, és gondot okoztok Isten házában, akkor nem számít, hogy ki az, aki gonoszságot művel: Isten házában vannak adminisztratív rendeletei és munkarendjei, és ezen alapelveknek megfelelően fognak majd kezelni benneteket. Értitek? Mindannyian évek óta hisztek Istenben, sokat olvastatok Isten szavaiból, összejöveleteken vettetek részt és prédikációkat hallgattatok mindezen évek alatt, akkor hát miért nem tartottatok bűnbánatot vagy formálódzatok át a legkevésbé sem? Sokan vannak, akik évek óta hallgatnak prédikációkat és megértettek néhány igazságot, de még mindig nem tartottak bűnbánatot, még mindig felületes módon hajtják végre a kötelességeiket, és ezek az emberek veszélyben vannak. Hadd mondjak nektek valami valóságosat: ne várjátok Tőlem, hogy mindig rajtatok tartsam a szemem, vigyázzak rátok és a kezeteket fogva tanítsalak benneteket azért, hogy képesek legyetek valami gyakorlati és hatékony dolgot tenni. Ha nem figyeltek, felügyeltek és ösztökéltek titeket, ti pedig felületesek vagytok, és lelassul a munka haladása, akkor nektek végetek lesz. Ez azt mutatja, hogy mindennemű hűség nélkül hajtjátok végre a kötelességeiteket, és mindannyian munkások vagytok. Hadd mondjam el nektek: az Én szolgálatom el lett végezve, és nem vagyok köteles vigyázni rátok. Ez azért van, mert a Szentlélek munkálkodik és átvizsgál benneteket ezekben a dolgokban; amit nekem kell megtennem, az el lett végezve, amit nekem kell elmondanom, az el lett mondva, megtartottam a szolgálatomat, eleget tettem a felelősségemnek, a számotokra pedig az marad hátra, hogy felelősséget vállaljatok a saját cselekedeteitekért és viselkedésetekért. Ha nem fogadjátok el az igazságot, hanem folyamatosan felületesek vagytok és soha nem gondoltok arra, hogy bűnbánatot tartsatok, akkor semmi köze nem lesz Hozzám a büntetéseteknek és a kivetéseiteknek.

A történetnek, amelyet az imént meséltem, arról szólt az egyik aspektusa, hogy miként kell kezelni az emberek társadalmi státuszát, értékét, családi háttérét, tanulmányi háttérét, és így tovább, és milyen normák és alapelvek szerint kell tekinteni ezekre a dolgokra; egy másik aspektus az volt, hogy miként kell megközelíteni ezeket a dolgokat, és hogyan kell a lényegükig látni. Ha már ellátsz e dolgok lényegéig, akkor hiába vannak

talán még mindig jelen a szívedben, nem fognak korlátozni téged, és nem ezek szerint fogsz élni. Amikor azt látod, hogy egy nem hívő a dicsőséges múltjával kérkedik, miszerint egyetemre járt és mesterdiploma vagy doktori cím megszerzéséért tanult, akkor mi a nézeted és a hozzáállásod? Ha ezt mondod: „Alapképzésre járni az egyetemen semmi. Én évekkkel ezelőtt elvégeztem a mesterképzést”, ha ez a mentalitásod, az problémás lesz a számodra, és azt mutatja, hogy nem sokat változtál az Istenben való hitedben. Ha megkérdezik tőled, hogy mi a tanulmányi háttered, és ezt mondod: „Még az általános iskolát sem végeztem el, és még egy esszét sem tudok megírni”, és azt látják, hogy egy senki vagy, és attól kezdve nem vesznek tudomást rólad, az egyszerűen tökéletes, nem igaz? Több időt tudsz szánni Isten szavainak az olvasására és a kötelességed végrehajtására, és ez a helyes dolog, amit tenni kell. Mi értelme van a nem hívőkkel és az álhívőkkel való pletykálkodásnak? Ha azt mondod, hogy alacsonyan képzett vagy, és nincs státuszod a társadalomban, és valaki lekicsinyel téged, mit fogsz tenni? Ne vedd a szívedre és ne érezd korlátozva magad, hanem csak hagyd, hadd beszéljenek, hadd mondják, amit csak akarnak, hiszen az neked semmi. Amíg nem késleltet téged abban, hogy az igazságra törekedj az Istenben való hitedben, addig rendben van. Ez valójában egy mellékes téma, de a hétköznapi életben, az emberek által kimondott dolgokból az látható, hogy az emberek nagy fontosságot tulajdonítanak ezeknek a tőkével kapcsolatos dolgoknak, és állandóan a szívükön viselik azokat. Ez nemcsak az emberek beszédére és viselkedésére lehet hatással, hanem az életbe való belépésükre, valamint arra is, hogy az Istenben való hit helyes útját választják-e. Rendben, nem fogok újra beszélni erről a fajta témáról. Térjünk vissza ahhoz a témához, amelyről a legutóbb beszélgettünk, és folytassuk az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól való beszélgetést, illetve ezek boncolgatását.

Annak boncolgatása, hogy milyen értelemben elvetemültek, alattomosak és csalárdak az antikrisztusok

I. Az antikrisztusok pozitív dolgokkal és az igazsággal szembeni ellenségeskedésének és utálatának boncolgatása

Befejeztük az antikrisztusok hatodik megnyilvánulásának a boncolgatását, és most elkezdjük boncolgatni a hetediket: Milyen értelemben elvetemültek, alattomosak és csalárdak az antikrisztusok? Egyesek ezt mondják: „Látva, hogy antikrisztusokat boncolgatunk és leplezünk le, vajon nem túl enyhe dolog azt mondani, hogy elvetemültek, alattomosak és csalárdak? Kinek nincs némi elvetemült vagy csalárd beállítottsága? A közönséges emberek mind rendelkeznek ezekkel a romlott beállítottságokkal, ezért ha antikrisztusokat leplezünk le és boncolgatunk ily módon, az nem azt jelentené, hogy mindenki antikrisztus?” Van köztetek olyan, aki ezt gondolja? Ha bármelyikőtök valóban ezt gondolja, akkor téved. Van-e különbség az antikrisztusok elvetemültsége, alattomosága és csalárdsága, valamint e romlott beállítottságoknak a közönséges

emberekben való feltárulásai között? Egész biztosan van különbség, máskülönben nem sorolnánk ezeket a beállítottságokat az antikrisztusok megnyilvánulásai közé. Ma először erről a különbségről fogok elsősorban beszélni, mielőtt aztán továbbmennék, hogy az antikrisztusok elvetemült, alattomos és csalárd beállítottságainak néhány valóságos példájáról és konkrét megnyilvánulásáról beszéljek. Az „elvetemült”, „alattomos” és „csalárd” szavak szó szerinti jelentését könnyű megérteni. A nehézség abban rejlik, hogy tisztán lássuk, mi a lényeges különbség az antikrisztusok és a közönséges emberek ilyesfajta megnyilvánulásai között, hogy miért jellemezzük antikrisztusként azt a fajta embert, amelyik ilyen romlott beállítottsággal és lényeggel rendelkezik, és hogy mi a lényegbeli különbség az antikrisztusok és a közönséges romlott emberiség között. Először is az antikrisztusok nyíltan ellenségesek az igazság és Isten irányában; versengenek Istennel az Ő választott népéért, az Ő pozíciójáért és az emberek szívéért, sőt, különféle dolgokat is tesznek Isten választott népe körül azért, hogy elnyerjék a szívüket, és hogy félrevezessék és megbénítsák őket. Röviden: az antikrisztusok cselekedeteinek és viselkedésének természete – nyíltan vagy titokban – mindig ellenséges Isten irányában. Miért mondom azt, hogy ellenséges Isten irányában? Azért, mert tökéletesen jól tudják, hogy Isten szava az igazság, és hogy Ő Isten, mégis szembeszegülnek Vele, és nem fogadják el az igazságot, bárhogy is kerüljön az közlésre. Némely antikrisztusok például beszerveznek egyeseket, és félrevezetik és irányítják őket. Rábírák ezeket az embereket, hogy engedelmeskedjenek nekik és kövessék őket, azután pedig fondorlatosan mindenféle könyveket és anyagokat szereznek az egyháztól, létrehozzák a saját gyülekezeteiket és megalapítják a maguk királyságait, hogy élvezhessék, ahogy a követőik követik és imádják őket, ezt követően pedig elkezdenek a gyülekezetből élni. Ez a fajta viselkedés nyilvánvalóan versengés Istennel az Ő választott népéért – hát nem az antikrisztusok egyik tulajdonsága ez? Igazságtalan volna antikrisztusként jellemezni ezeket az embereket e nyilvánvaló tulajdonság alapján? Egyáltalán nem igazságtalan – nagyon is pontos ez a jellemzés! Olyan antikrisztusok is vannak, akik klikkeket hoznak létre a gyülekezetben és bomlasztják a gyülekezetet. Állandóan a saját táborukat pártolják a gyülekezeten belül, és kizárják azokat, akik nem értenek egyet velük. Azután maguk mellett tartják azokat, akik hallgatnak rájuk és követik őket, hogy létrehozzák a saját erőiket, és mindenkit rávegyenek arra, hogy azt tegyék, amit ők mondanak. Ezzel vajon nem saját királyságokat hoznak létre? Függetlenül attól, hogy milyen munkarendjei vagy követelményei vannak a Fennvalónak, megtagadják a végrehajtásukat, és helyette inkább a maguk módján cselekednek, arra vezetve követőiket, hogy nyíltan szálljanak szembe a Fennvalóval. Isten háza például megköveteli, hogy azokat a vezetőket és dolgozókat, akik nem képesek valóságos munkát végezni, haladéktalanul el kell bocsátani. Egy antikrisztus azonban ezt fogja gondolni: „Némely vezetők és dolgozók, habár nem képesek valóságos munkát végezni, támogatnak és elismernek engem, én pedig pártolom őket. Kizárt dolog, hogy a fennvaló elbocsássa ezeket az embereket, hacsak nem engem távolít el először.” Mondjátok meg Nekem,

nem ennek az antikrisztusnak az irányítása alatt áll ez a gyülekezet? Isten házában a munkarendjei nem jutnak tovább az antikrisztusnál, és nem lehet azokat végrehajtani. Amikor régen ki lettek adva a munkarendek, és minden gyülekezet visszajelzett már azzal kapcsolatban, hogy miként hajtotta végre azokat, például, hogy kinek és milyen körülmények miatt igazították ki a kijelölt kötelességét vagy kit bocsátottak el, az antikrisztus soha nem jelez vissza semmit, és soha senkinek nem igazítja ki a számára kijelölt kötelességet. Egyesek mindig felületesek a kötelességeik terén, ami súlyosan érinti a gyülekezet munkáját, de az antikrisztus soha nem igazítja ki a számukra kijelölt kötelességet. Még ha a Fennvaló közvetlenül meg is mondja az antikrisztusnak, hogy bocsássa el ezeket az embereket, hosszú idő telik el válasz nélkül. Nincs itt valamilyen probléma? Amikor a Fennvaló arra kéri őket, hogy hajtsák végre a munkarendeket, vagy érdeklődni próbál valami felől, az antikrisztussal zsákutcába jutnak. A gyülekezetben lévő testvérek mit sem tudnak róla, nem kapnak üzeneteket, és elveszítik a kapcsolatot a Fennvalóval – a gyülekezet teljességgel annak az egy személynek az irányítása alatt áll. Milyen természetű cselekedet ez az antikrisztus részéről? Az antikrisztus ilyenkor átveszi a gyülekezet feletti irányítást. Az antikrisztusok klikkeket hoznak létre a gyülekezetben, megalapítják a saját királyságaikat, szembeszegülnek Isten házával, és ártanak Isten választott népének. Az emberek elveszítik a Szentlélek munkáját, nem érzik Isten jelenlétét, nincs békességük és örömük, elveszítik az Istenbe vetett hitüket, és többé már nem energikusan végzik a kötelességeiket. Még negatívvá és megfosztottá is válnak, az életük pedig stagnál. Mindez annak az eredménye, hogy az antikrisztusok félrevezetik és irányítják az embereket. Nos, a kontinentális Kína valamennyi lelkesítő területén számos hamis vezetőt és antikrisztust lepleztek le és bocsátottak el. Néhány olyan hamis vezető és hamis dolgozó is van köztük, akik nem végeztek valóságos munkát. Mindannyian birtokában voltak az antikrisztusok megnyilvánulásainak, és mindannyian rendelkeztek az antikrisztusok beállítottságaival, mégsem érték el egészen azt a szintet, hogy antikrisztusok legyenek, ezért mindössze elbocsátották őket. Néhányan azonban öntörvényűek voltak, mindenben az övék volt a végső döntés, teljességgel megszegték a munkarendeket és a maguk módján jártak el, ezért aztán antikrisztusként jellemezték őket és ki lettek zárva. Csodálatos így leleplezni és kezelni a hamis vezetőket és az antikrisztusokat! Nagyon boldog vagyok, amikor látom ezeket a bejelentő leveleket, mivel ez azt mutatja, hogy Isten választott népe közül némelyek több évnyi prédikációhallgatás után megértettek egy keveset az igazságból. Miért mondom azt, hogy megértettek egy keveset az igazságból? Azért, mert miután meghallgatták ezeket a prédikációkat, képesek összekapcsolni azokat néhány olyan dologgal, amellyel az életben találkoznak, valamint ezekre a dolgokra alkalmazni a hallottakat. Miután befejezik ezeknek az igazságoknak a hallgatását, abban a pillanatban talán nem értik azokat igazán, később viszont eljutnak az emberekkel és eseményekkel kapcsolatos tisztánlátásra. Magukévá teszik azokat az alapelveket és normákat, amelyek alapján megmérhetik azokat, akik öntörvényűek, akik nem végeznek valódi munkát, akik nem képesek valódi problémákat

megoldani, akik felületesek a kötelességeik terén és nem viselnek terhet, és akiknek nincs felelősségérzetük. Hát nem fejlődés ez? Ez fejlődés. Nem lehet azt mondani, hogy érettséggel rendelkeznek, mindössze megértettek egy keveset az igazságból. Isten választott népének van némi tisztánlátása a hamis vezetőket, az antikrisztusokat és azok némelyikét illetően, akik nem végeznek valódi munkát, és akik nem kompetensek a munkájukban – hát nem jó dolog ez? Ez jó dolog; azt mutatja, hogy Isten választott népe megértette az igazságot és van tisztánlátása, és hogy képes Isten oldalára állni és megóvni a gyülekezet munkáját – ez ünneplésre érdemes dolog. Azokat, akik értik az igazságot, nem tudják félrevezetni az antikrisztusok. Azokat talán félre tudják vezetni egy darabig, akik nem értik az igazságot és akiknek nincs tisztánlátásuk, de vajon meddig? Bízom benne, hogy minél többen értik meg az igazságot, és minél több hitük lesz Istenben, annál rövidebb idejükbe telik majd, hogy elutasítsák és levessék az antikrisztusok kötelékeit és korlátozásait. Éppen ezért még mindig szükséges beszélgetnünk az antikrisztusok különféle, részletesen bemutatott megnyilvánulásairól, máskülönben nehezen tudnak majd üdvösséget nyerni az emberek, ha antikrisztusok vezetik félre és irányítják őket.

Az imént egyszerű formában elmagyaráztam az antikrisztusok megnyilvánulásait és azt, hogy mely okokból kell antikrisztusként jellemezni ezeket az embereket. Mi tehát a különbség az antikrisztusok elvetemült, alattomos és csalárd megnyilvánulásai, valamint a közönséges emberek romlott beállítottságai között? Van erről bármilyen megértésetek? Elmesélek nektek egy történetet, és ez a történet egészen biztosan összefügg az elvetemültséggel, alattomosággal és csalárdsággal. A bibliai Jób könyvében fel van jegyezve egy beszélgetés Isten és a Sátán között. Isten ezt kérdezi a Sátántól: „Honnan jössz?” (Jób 1:7). És hogyan felel erre a Sátán? („A földön barangoltam, ott jártam-keltem” (Jób 1:7).) Az emberek még most sem értik, hogy mire célzott ezzel a Sátán – ez a beállítottságát tükrözi. Miért nem értik az emberek, hogy mire célzott a Sátán? Azért nem, mert még mindig nem jöttél rá, hogy pontosan honnan is jön a Sátán. Mi a gond azzal, amit a Sátán mondott? Van itt egyfajta beállítottság, mégpedig egy elvetemült beállítottság. Ne beszéljünk most tovább erről a mondatról, hanem elemezzük, ami utána jön. A Sátán Isten elé járul, és miután felelt Isten kérdésére, ezt mondja neki Isten: „Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerül a rosszat” (Jób 1:8). Egy normális ember általában hogyan reagálna arra, ha ezt hallaná Istentől? (Látni akarná, hogy miként cselekedett Jób.) Az emberek azonnal ezt gondolnák: „Jób félt Istent, kerülte a rosszat és feddhetetlen ember volt. Igazán nagyra becsülöm őt!” Honnan ered ez a nagybecsülés? A pozitív dolgok iránti egyfajta vágyódásból, szeretetből és sóvárgásból ered, a normális emberi mivolt keretein belül. Ha azonban nem szereted az igazságot, mit fogsz kinyilvánítani e szavak hallatán? (Megvetést.) Meg fogod vetni és figyelmen kívül fogod hagyni e szavakat. Némelyek ezt gondolják ekkor: „Félni Istent és kerülni a rosszat? Mi ez a félelem? Mit jelent »kerülni a rosszat«? Hol találni feddhetetlen embert manapság?” Úgy látszik, semmit nem éreznek e szavak hallatán, akkor hát van-e olyan

szívük, amely e dolgok után sóvárog és vágyódik? (Nincs.) Vágynak ezekre a dolgokra? (Nem.) Szeretnének arra törekedni, hogy pontosan megértsék, milyen részletek rejlenek ebben? Van ilyen kívánságuk? Nem, nincsen; nem akarják tudni ezt a szívükben. Az emberek egy másik típusa is abnormálisan reagál annak hallatán, hogy Isten azt mondta, hogy Jób féli Őt és kerüli a rosszat, és hogy feddhetetlen ember. Ők ezt mondják: „Na persze! Jób félte Istent, kerülte a rosszat és feddhetetlen ember volt – létezik vajon ilyen ember? Mutasd meg, hogyan volt feddhetetlen – nem hiszem el!” Az ilyen emberek, akiknek efféle elgondolásaik és megnyilvánulásaik vannak, vajon igazán elhiszik és elismerik azokat a szavakat, amelyeket Isten mondott? (Nem.) Nem igazán hiszik és ismerik el őket. Először is van egy biztos pont: nem ismerik el, hogy amit Isten mond, az igaz, megbízható és pontos, és nem tekintik Isten szavait az igazságnak, a Teremtő szavainak és a teljes emberiségnek szóló legfőbb igazságnak. Ha egyszer nem tekintik az igazságnak Isten szavait, hogyan tekintenek vajon Istenre? Ha egyszer tagadják Isten szavait, el tudnák talán ismerni, hogy Isten Isten? Biztosan nem, mivel tagadják Isten szavait, tagadják Isten perspektíváját, és tagadják Isten mondásait, ebből pedig az következik, hogy Isten létét és azt is tagadják, hogy Ő minden pozitív dolog valósága. Ez bizonyos. Van egy másik pont is: mi az ilyen emberek hozzáállása az Isten által kimondott igazságokhoz és a pozitív, valamint a negatív dolgokhoz, és milyen beállítottság rejlik a hozzáállásuk mögött? Miként látják Jóbot? „Ez nem lehetséges! Lehet még bárki ilyen a világon? Ez csak egy történelmi emlék. Ilyen embernek nem lenne szabad élnie ezen a világon. Csakis az árló, rossz, gonosz és elvetemült embereknek kellene élniük. A Jóhoz hasonlóknak nem élniük kellene, hanem meghalniuk!” Milyen beállítottság ez? (Elvetemültség.) Ez a Sátán elvetemültsége. Vannak most olyanok az emberek között, akiknek pontosan ugyanolyan elvetemült természetük van, mint a Sátánnak? Miféle emberek azok, akiket nem győz meg, amikor hallják, hogy Isten ezt mondta: „Jób féli Istent, és kerüli a rosszat; ő egy feddhetetlen ember”, nem fogadják el ezt, viszolygást és utálatot éreznek, sőt, még átkok is feltörnek a szívükben? Mondhatjuk azt, hogy azok az emberek, akikben ilyen dolgok törnek fel, hasonlók a Sátánnak? (Igen.) Akkor hát vajon túl messzire megy, aki antikrisztusként jellemzi ezeket az embereket? (Nem.) Amikor Isten világosan és komolyan ezt mondta a Sátánnak: „Jób féli Istent, és kerüli a rosszat; ő egy feddhetetlen ember”, mi volt a Sátán hozzáállása? Kétségbe vonta ezt a tényt. Ennek az az egyik aspektusa, hogy a Sátán kétségbe vonta és nem tartotta lehetségesnek azt, hogy Jób ilyen ember lett volna. Ez azért történt, mert a Sátán elvetemült és azt hiszi, hogy minden dolog elvetemült; nem hitte el, hogy lehet valaki az emberiség körében, aki ennyire csodálatos, akit Isten igazán feddhetetlennek láthat – a Sátán nem hitte el ezt a tényt. Egy másik aspektus az, hogy vajon mit érzett a Sátán a szívében, amikor Isten felfedezett egy ilyen jó embert, mint Jób? Először is, egészen a felszínen, féltékenységet érzett: „Hogy lehet valaki feddhetetlen? Hát nem rontottam meg az egész emberiséget? Az emberek mind ugyanolyanok, mint én, mindannyian elárultak Téged. Hogyan követhetnének Téged?” Emberi nyelvre lefordítva

ez volt a mentalitása. A Sátán nem hitte el, hogy ez lehetséges, és két része van annak, hogy nem hitt ennek a lehetőségében. Az első az, hogy a Sátán azt szerette volna, ha Jób nem is létezik, a második pedig a Sátánnak ez a gondolata: „Még ha létezik is, meg fogom semmisíteni.” Hát nem a Sátán elvetemültsége volt ez? (De igen.) Ez a Sátán elvetemültsége volt. Nem akarta, hogy Isten elé járuljon egy igazán jó ember, valaki, aki féli Istent és kerüli a rosszat; nem akarta, hogy éljen a világon egy olyan ember, mint Jób, nem akarta, hogy létezzen egy ilyen ember, és még kevésbé akarta, hogy előálljon egy ilyen ember – ez a Sátán elvetemültsége volt. Mi a Sátán elvetemültségének a forrása? A Sátán természetlényege elvetemült. Azonkívül a Sátán minden pozitív dolog irányában ellenséges. Mi tartozik a „minden pozitív dolog” fogalmába? Azok az emberek tartoznak bele, akik félik Istent, kerülik a rosszat, és feddhetetlenek. Azzal, hogy Jób iránt ellenséges volt a Sátán, nem volt vajon Isten iránt is ellenséges? (De igen.) Valójában így álltak a dolgok. Miközben a Sátán ellenséges volt Jób iránt, Istent is gyűlölte. Nem akarta, hogy bárki is Istent imádja – ez tette volna őt a leginkább boldoggá, és ez volt a leghőbb vágya. Csakhogy kiderült, hogy mindezek a tények szöges ellentétben állnak azzal, amit remélt, amit látni akart, és amire vágyott. Egy ilyen csodálatos dolog történt közvetlenül a szeme előtt, de ő az elvetemültsége, a gonoszsága miatt egy másik beszélgetést folytatott le Isten előtt, amely a következő párbeszéd volt a Sátán és Isten között. Ismeri valaki az eredeti szöveget? („Megvan rá az oka, azért féli az Istent!” (Jób 1:9).) A Sátán nem egyenesen beszélt, hanem csapda rejtett a szavaiban. Azért mondta, hogy „megvan rá az oka, azért féli az Istent”, hogy elgondolkodj ezen. Mondd meg Nekem, tudta vajon Isten, hogy mire céloz ezzel a Sátán? (Igen.) Isten tudta. Isten ízig-vérig ismerte a Sátánt, és teljesen világosan látta a dolgot. Amint a Sátán kimondta, hogy Jóbnak „megvan rá az oka, azért féli az Istent”, Isten máris tudta, hogy mit fog tenni. Amikor Isten látta, hogy a Sátán tenni akar valamit, tudta, hogy adódott egy lehetőség, hogy eljött annak az ideje, hogy a Sátánt felhasználva próbára tegye Jóbot. Melyikük volt tehát bölcs? (Isten.) A Sátán nem tudta ezt, és ezt gondolta: „Hát nem úgy volt, hogy Isten nem engedte meg, hogy hozzáérjek Jóbhoz? Soha nem gondoltam volna, hogy most majd beleegyeznek.” Itt abbahagyjuk a történetet. Alapvetően mindenki tudja, hogy mi történt ezután.

Most boncolgassuk a Sátán megnyilvánulásait és természetét az alapján, amit mondott, valamint azt is, hogy pontosan milyen motivációval és milyen szándékoktól vezérelve mondta. Először is a Sátán nem hitt abban, amit Isten mondott, vagyis kételkedően állt hozzá az Isten által kimondott szavak tartalmához és tényeihez. Azzal egyidejűleg, hogy kétségbe vonta, amit Isten mondott, valamiképpen tagadni akarta, amit Isten mondott, de nem tudta közvetlenül tagadni. Miben állt a Sátán elvetemültsége? Abban, hogy egy még csalárdabb módszert alkalmazott, ezt mondva a szívében: „Nem közvetlenül foglak megtagadni Téged. Ráveszlek, hogy megengedd nekem, hogy bántalmazzam Jóbot, és azután elérem, hogy ő tagadjon meg Téged! Ez lesz a legjobb kimenetel. Hiszen akkor kudarcot fogsz vallani, nem igaz?” Ez volt a Sátán célja. Milyen természetet fedett fel a Sátán az

Istennel folytatott párbeszédében és a gondolataiban? Ez a természet nyilvánvalóan elvetemült volt. Mi a különbség a Sátán elvetemültsége és a közönséges romlott emberiség elvetemültsége között? Milyen szerepet játszott itt a Sátán? Nem közvetlenül kereste meg Jóbot, hogy rávegye Isten megtagadására. Ha Jób visszavágott volna, akkor a Sátán megszégyenült volna, ezért nem így cselekedett. Akkor hát mit tett a Sátán? Pontosan milyen indítékból és milyen eszközökkel és taktikákkal tette, amit tett? (Azért, hogy valaki mást felhasználva támadjon.) Nagyon alábecsülöd a Sátánt; emberi lények elképzelni sem tudják az ő elvetemültségét. A világban lévő valamennyi igazságos és csodálatos pozitív dolog nem csodálatos a Sátán szemében – ő mindet elvetemültté és tisztátalanná akarja tenni. Mi a legnagyobb különbség a Sátán és a romlott emberek között? A legnagyobb különbség az, hogy a Sátán tökéletesen jól tudja, hogy Isten az igazság, hogy Isten bölcsességgel és hatalommal bír, és hogy Isten minden pozitív dolog forrása, de mégsem ismeri el ezeket a dolgokat, hanem inkább viszolyog tőlük, utálja, gyűlöli, sőt még meg is átkozza mindezeket a dolgokat. A romlott embereket azonban gyakran félrevezeti a Sátán, és nem tudják, hogy mik a pozitív dolgok, vagy hogy mely dolgok igazságosak, azt pedig még sokkal kevésbé, hogy mi az igazság, vagy hogy mit követel meg Isten. Jóllehet feltárnak néhány romlott beállítottságot, úgy tárják fel ezeket az elvetemült és csalárd romlott beállítottságokat, hogy közben ostobák, tudatlanok, érzéketlenek, vakok és félre vannak vezetve, valamint nem értik az igazságot, miközben a Sátán tudatosan cselekszik rosszat. Miért nevezzük őt Sátánnak? Azért, mert ő mindent lát, amit Isten a szellemi birodalomban és szerte az egész világegyetemben tesz, és miközben tanúja mindennek, mégis tagadja, hogy Isten létezik, hogy Isten az igazság, valamint azt a tényt is, hogy Isten szuverenitással bír az egész emberiség felett. Nem számít, hány ember követi Istent, nem számít, milyen nagyszerű munkát végez Isten, hogy milyen nagy hatalommal bír, vagy hogy mennyire mindenható, a Sátán mégis tagadja mindezt, és szégyen, valamint becsület nélkül bénítja, vakítja és rontja meg az emberiséget, mindenféle módszert bevetve azért, hogy félrevezesse az emberiséget és rávegye arra, hogy őt kövessék. Mit mondtam az imént, melyek az elsődleges megnyilvánulásai a Sátán elvetemültségének? Az a specialitása, hogy szembemegy Istennel, nem ismeri el, amit Isten mond, bármennyire helytállóak is az Ő szavai, nem ismeri el, hogy az Ő szavai pozitív dolgok és az igazság, és a feje tetejére állítja a dolgokat. Isten például lejegyeztette az emberekkel annak történetét, ahogy Ő megteremtette az embert, és az ember Isten általi teremtésének tényeiről szóló feljegyzések mellett bizonyítékokat is lehet találni. És mit tett a Sátán? Kitalálta a „darwinizmust”, és azt mondta, hogy az emberek a majmokból fejlődtek ki, rajzolt egy képet, amely azt ábrázolja, hogy a majmok négylábú lényekből fokozatosan felegyenesedve járó, kétlábú emberekké fejlődtek, szóval kitalálta ezt az eretnekséget és megtévesztést. Ennek eredményeképpen, noha egyes emberek most is tagadják az evolúciót, sokan még mindig nem hiszik el, hogy az ember Istentől származik. Hát nem a Sátán elvetemültsége ez? (De igen.) Ez a Sátán elvetemültsége. Nem számít, hogy Isten milyen nagyszerű munkájának

a tanúja a Sátán személyesen, akkor is mindvégig ellenségeskedik és szembehelyezkedik Istennel. Minden napon, amikor Isten nem pusztítja el vagy rendezi le a Sátánt, az folyamatosan szembehelyezkedik Vele. Ebben áll a Sátán elvetemültsége, és ennek az a fő oka, hogy elvetemült a lényege.

A Jób könyvében a Sátán és Isten között lezajlott beszélgetésben van-e bármilyen kapcsolat a Sátán megnyilvánulásai és az antikrisztusok megnyilvánulásai között? (Igen, van.) Miféle kapcsolat van köztük? Miért mondom el ezt a bibliai szakaszt? Az antikrisztusok elvetemültsége, alattomosága és csalárdsága olyan téma, amellyel gyakran találkoztok, és ezek a dolgok egyben olyan tényleges megnyilvánulások, amelyeket gyakran láttok, akkor hát miért egyenként sorolom fel az antikrisztusok ezen megnyilvánulásait, külön boncolgatás végett? Az imént beszéltünk a Sátán elvetemültségéről és arról, hogy konkrétan hogyan helyezkedik szembe Istennel, de nem ezt teszik vajon az antikrisztusok is? (De igen.) Melyek az antikrisztusok megnyilvánulásai? Az antikrisztusok egy prédikáció meghallgatása után tudják, hogy a prédikáció jó, és képesek megérteni az elhangzottakat. Azonkívül, vannak képességeik, és ha megértették az elhangzottakat, erőfeszítést tesznek azért, hogy megjegyezzék, valamint megpróbálják kívülről megtanulni azokat a dolgokat, amelyek tetszenek nekik, és amelyek egyeznek a saját elképzeléseikkel. Azután ezen az alapon feldolgozzák és megfogalmazzák a saját prédikációjukat, amelyet azután mások meghallgatva nagyon jónak találnak. Nem ez azonban egy antikrisztus elvetemültségének elsődleges megnyilvánulása; akkor mi az elsődleges megnyilvánulása? Az ilyen emberek képesek megérteni az igazságot, úgyhogy mondjátok meg Nekem, hogy a jó és a rossz között vajon képesek-e különbséget tenni. (Igen.) Igen, képesek, nem buták. Például gyakran kerülnek kapcsolatba testvérekkel, és tudják a szívükben, hogy kik törekednek az igazságra, és kik nem. Tudják a szívükben, hogy ki tudja odaszánni magát és feladni dolgokat, ki képes hűségesen végezni a kötelességét, és ki az, aki biztosan képes az igazság gyakorlását és az alapelveknek megfelelő cselekvést választani, amikor hétköznapi dolgokkal találkozik. De vajon képesek igazságosan bánni az ilyen emberekkel? (Nem.) Milyen bánásmódot tanúsítanak az emberek iránt, amely az antikrisztusok megnyilvánulásai közé tartozik? Valaki például nem jelent fenyegetést rájuk nézve, és ők ezt gondolják: „Te az igazságra törekszel, és jobb képességű vagy nálam, de nem foglak előléptetni. Az, hogy nem léptetlek elő, nem azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagylak. Ha hízelegsz nekem, akkor ott foglak tartani magam mellett. Ha soha nem hízelegsz nekem, és ha mindig ennyire egyenes vagy, ha mindig pártatlanul és az alapelveket betartva teszed a dolgokat, akkor tisztán fogsz látni minden rosszat, amit teszek, át fogsz látni rajtam, és beszélgetni fogsz velem az igazságról azért, hogy bűnbánatra késztesz, ez pedig túlságosan meg fog szégyeníteni engem. Ha nem avatkozol bele a dolgaimba, akkor minden rendben. Ha folyton beleavatkozol a dolgaimba, akkor meg fogok szabadulni tőled!” Ilyen tervük van, és így kalkulálnak a szívükben. Milyen beállítottság ez? Két beállítottságuk van: az ádázság és az elvetemültség. Így gondolkodnak, mielőtt elkövetnének egy ilyen cselekedetet és

szenvedést okoznának ennek az embernek – ez elveteműltség. Tökéletesen jól tudják, hogy ez az ember az igazságra törekszik, és van igazságérzete, de nem léptetik elő, nem kerülnek közel hozzá, és a szívükben őrizkednek és viszolyognak tőle – milyen beállítottság ez? Ez elveteműltség. Mire utal ez az elveteműltség? Nem arról van szó, hogy az antikrisztusok nem értik, mik a pozitív dolgok, és mik a negatív dolgok; tudják, hogy melyik a helyes út, csak éppen nem azon járnak, nem gyakorolják az igazságot, senkire sem hallgatnak, és az elveteműltség útját választják. Egyes nők például nem hajlandóak jó erkölcsű nők lenni, valamint helyesen és illendően élni, hanem helyette a bordélyházban kötnek ki. Manapság senki sem futtatja vagy kényszeríti őket, akkor miért kötnek ki a bordélyházban? Azért, mert elveteműltek, és arra születtek, hogy ilyenné legyenek. Az antikrisztusok ilyesfajta söpredék emberek, és azért boncolgatjuk és jellemezzük antikrisztusként őket, mert az antikrisztusok elveteműlsége sosem válhat a normális emberek egyenességévé és jóságává – ez a különbség köztük és romlott beállítottságú, normális emberek között. Akár megmetszik őket, akár adminisztratív intézkedésekkel bünteti őket a gyülekezet, akár felkelnek bizonyos testvérek, hogy szembeszegüljenek velük és leleplezzék őket, semmi sem változtathat a cselekedeteiket mozgató eredeti szándékon és alapelveken – ez soha nem történhet meg. Senki sem tudja megváltoztatni őket, senki sem tudja megindítani a szívüket és rávenni őket arra, hogy adják fel a nézeteiket és a magatartásuk elveit; nem tudod megváltoztatni őket – ők antikrisztusok. Azt gondoltad, olyan elveteműltek az antikrisztusok, hogy azt sem tudják, mi a jó, és mi a rossz? Tudják. Amikor egy antikrisztus problémákat jelent be vagy a munkáról jelent a Fennvalónak, kellemes csengésű szavakat használ, és amikor elolvasod ezeket a jelentéseket, azt gondolod, hogy bizonyára nagyon jó képességű emberrel van dolgod. Ám amikor megismered a valóságos helyzetet, rájössz, hogy az illető folyton megszegi a munkájában a munkarendeket, elnyomja az igazságra törekvőket, és megzavarja a gyülekezet munkáját – az ilyen ember antikrisztus. Van olyan antikrisztus, aki kommentelt az egyházunk honlapján, és ha nem ismered a hátterét vagy az eredetét, akkor csak azt látod, hogy igen folyékonyan megfogalmazott, rendkívül világos mondatokat tartalmazó, jó stílusban megírt kommentről van szó, és azt gondolod, hogy jó képességű az illető. Csak később, miután mesélnek neked róla, jössz rá, hogy antikrisztus, hogy sok gonoszságot művelt, és hogy három éve kizárták a gyülekezetből. Azért tett közzé állandóan üzeneteket Isten házában a honlapján, hogy észrevegye őt a Fennvaló, hogy elő legyen léptetve és lehetőséget kapjon a helyreállításra; így van ez. Mondjátok meg Nekem, áldottak akarnak-e lenni az antikrisztusok? (Igen.) Nagyon is; félnek a haláltól, és félnek attól, hogy elvesznek.

Mi az antikrisztusok elveteműlségének az elsődleges megnyilvánulása? Az, hogy pontosan tudják, mi a helyes, és mi egyezik az igazsággal, de amikor tesznek valamit, mindig csak azt választják, ami megszegi az alapelveket, ami szembemegy az igazsággal, és ami a saját érdekeiket és státuszukat elégíti ki – ez az antikrisztusok elveteműlt beállítottságának az elsődleges megnyilvánulása. Nem számít, hány szót és doktrínát

értenek, hogy milyen kellemesen csengő szavakat használnak a prédikációkban, vagy hogy mások szerint mennyire bírnak lelki megértéssel, mert bármit is tesznek, csakis egy alapelvet és egy módszert választanak: éspedig azt, hogy szembemenjenek az igazsággal, hogy a saját érdekeiket óvják, és hogy mindvégig száz százalékban ellene álljanak az igazságnak – úgy döntenek, hogy eszerint az alapelv és módszer szerint cselekszenek. Emellett pontosan milyennek képzelik istent és az igazságot a szívükben? Úgy állnak hozzá az igazsághoz, hogy nem akarnak mást, mint azt, hogy tudjanak beszélni és prédikálni róla, és nem akarják a gyakorlatba ültetni. Csak beszélnek róla, azt akarják, hogy nagyra tartsa őket Isten választott népe, amit azután arra akarnak felhasználni, hogy magukhoz ragadják a gyülekezetvezető pozícióját és elérjék a céljukat, azaz uralmat nyerjenek Isten választott népe felett. A céljaik elérésére használják a doktrína prédikálását – hát nem megvetést mutatnak ezzel az igazság iránt, nem játszanak-e az igazsággal, és nem lábbal tiporják azt? Nem sértik meg vajon Isten természetét azáltal, hogy így kezelik az igazságot? Mindössze felhasználják az igazságot. Az igazság egy szlogen a szívükben, néhány magasztos szó, amellyel félrevezethetik és megnyerhetik maguknak az embereket, amely kielégítheti az emberek csodás dolgok iránti szomjúságát. Azt gondolják, senki sincs ezen a világon, aki képes lenne gyakorolni vagy megélni az igazságot, hogy ez egyszerűen nem működik, hogy ez lehetetlen, és hogy csak az az igazság, amit mindenki elismer, és ami működőképes. Beszélnek ugyan az igazságról, de a szívükben nem ismerik el, hogy az az igazság. Hogyan teszteljük ezt a dolgot? (Nem gyakorolják az igazságot.) Soha nem gyakorolják az igazságot; ez az egyik aspektus. És mi fontos aspektus még? Amikor a valós életben találkoznak dolgokkal, az általuk megértett doktrína sohasem működőképes. Úgy tűnek, mintha valóban lenne lelki megértésük, egyik doktrínát a másik után prédikálják, de amikor problémákkal találkoznak, eltorzultak a módszereik. Habár nem képesek gyakorolni az igazságot, annak, amit tesznek, legalább az emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel, valamint az emberi normákkal és ízlésekkel összhangban kell lennie, és legalább másoknak meg kell felelnie. Ily módon stabil marad a pozíciójuk. A valós életben azonban rendkívül eltorzult dolgokat tesznek, és egyetlen pillantás is elég annak megállapításához, hogy nem értik az igazságot. Miért nem értik az igazságot? A szívükben ellenségesek az igazsággal szemben, nem ismerik el az igazságot, élvezik, amikor sátáni filozófiák szerint tesznek dolgokat, folyton emberi módszereket használva akarják kezelni az ügyeket, és ha meg tudnak győzni másokat, és presztízssre tudnak szert tenni azáltal, ahogy ezeket az ügyeket kezelik, akkor ez elég nekik. Ha egy antikrisztus elmegy egy helyre, és ott azt hallja, hogy valaki üres elméletet prédikál, nagyon izgatott lesz, de ha az igazságvalóságot prédikálja ott valaki, és olyan részletekre is kitér, mint az emberek különféle állapotai, akkor mindig azt érzi, hogy a szónok kritizálja és szíven szúrja őt, és így viszolygást érez, és nem akarja hallani. Ha megkérik, hogy beszéljen arról, hogy milyen volt az állapota az utóbbi időben, hogy fejlődött-e valamennyit, és hogy találkozott-e nehézségekkel a kötelessége végzése során, nincs mit mondania. Ha tovább beszélgetsz

az igazságnak erről az aspektusáról, ő elalszik; nem élvezi, amikor erről hall. Vannak olyanok is, akik előrehajolnak, amikor cseverészel velük, de abban a pillanatban, amint az igazságról hallanak beszélni valakit, elrejtőznek a sarokban és szundikálnak egyet – egyáltalán semmi szeretet nincs bennük az igazság iránt. Milyen mértékig nincs bennük szeretet az igazság iránt? A dolog enyhébb oldala az, hogy nem érdekli őket az igazság, és elég számukra az, hogy munkások; a súlyosabb oldal az, hogy idegenkednek az igazságtól, különösen viszolyognak az igazságtól, és nem tudják azt elfogadni. Ha vezető az ilyesfajta ember, akkor antikrisztus; ha hétköznapi követő, akkor még mindig az antikrisztusok útján jár és antikrisztusok követője. Kívülről intelligensnek és tehetségesnek, némi jó adottsággal bíró embernek tűnik, de a természetlényege antikrisztusi – ez a helyzet. Min alapulnak ezek az ítéletek? Mind ezeknek az embereknek az igazsághoz és a pozitív dolgokhoz való hozzáállásán alapulnak. Ez az az aspektus, amely azzal kapcsolatos, ahogyan az emberek az igazságot megközelítik. A másik aspektus az, hogy az emberek rengetegszer nem közvetlenül az igazsággal szembesülnek, egyes dolgokban nincs benne az igazság, az emberek nem tudnak elgondolkodni azon, hogy az igazság mely aspektusa van benne az adott dologban, így aztán ki az, akivel az emberek közvetlenül szembesülnek? Isten az, akivel közvetlenül szembesülnek. És hogyan kezelik ezek az emberek Istent? Mely megnyilvánulásokban mutatják meg az elvetemült beállítottságaikat? Részt vesznek igazi imádkozásban és igazi közösségben Istennel? Becsületes hozzáállásuk van? Van igaz hitük? (Nincs.) Igazán Istenre hagyatkoznak, és igazán rábízzák magukat Istenre? Igazán félik Istent? (Nem.) Ezek mind gyakorlati dolgok, és egyáltalán nem üres szólamok és közhelyek. Ha nem fogod fel, hogy ezek a szavak gyakorlatiak, akkor nincs lelki megértésed. Hadd adjak nektek egy példát az efféle emberek megnyilvánulásaira. Egyesek ökölbe szorítják a kezüket és esküdöznek az összejöveteleken, mondván: „Nem fogok megházasodni, amíg csak élek, ott fogom hagyni a munkahelyemet, és mindent fel fogok adni, és Istent fogom követni mindvégig!” Amikor befejezték a kiabálást, és készülnek feláldozni magukat Istenért, így tűnődnek: „Hogyan kaphatok több áldást Istentől? Tennem kell valamit, amit lát Isten.” Hallják azonban, ahogy Isten azt mondja, hogy nem szereti az olyan embereket, mint ők, mire ezt gondolják: „Most mit csináljak? Eltávolodom Istentől, hogy ne láthasson engem.” Miféle állapot az ilyen? (Védekező.) Az ilyen emberek kerülik Istent azért, hogy védekezzenek Ellene. És milyen beállítottság rejlik a védekezésükben? Elvetemültség. Folyton védekeznek Isten ellen, amikor különféle dolgokat tesznek, és félnek attól, hogy Isten átlát majd rajtuk, és nem fogadják el Isten átvizsgálását – Istenbe vetett hit ez vajon? Nem inkább ellenállnak ilyenkor Istennek? Ez egy nagyon negatív állapot, ez nem normális. Habár még mindig részt tudnak venni Isten szavainak az evésében és ivásában, de amint azt hallják, hogy Isten az embereket megítélő és leleplező szavakat szól, máris elmenekülnek, vagy sietve elkezdik megjátszani magukat, és találnak valamiféle kompromisszumot, csak hogy elrejtőzzenek. Nagyon igyekeznek elrejtetni magukat, és minden lehetséges dolgot megpróbálnak, hogy kitérőek és óvatosak

legyenek, miközben folyamatosan harcolnak Isten ellen a szívükben. Nem keresik Isten szándékait, és nem keresik az igazságot sem azokban a dolgokban, amelyeket tesznek. Helyette még inkább meg akarják mutatni, hogy panasz nélkül el tudják fogadni az igazságot és alá tudják vetni magukat Istennek, színleléssel és hamissággal próbálva elnyerni mindenki elismerését. Azt illetően, hogy mit mond Isten, mit vár el az ilyen emberektől, és hogyan értékeli és definiálja az ilyen embereket: ők nem törődnek efféle dolgokkal, és nem akarják tudni ezeket. Nem látják igazán világosan a szívükben, hogy pontosan kicsoda Isten, hanem mindössze csak képzelődés és ítélet van helyette. Amikor olyasvalamit tesz Isten, ami ellentétben áll az elképzeléseikkel, elítélik azt a szívükben. Noha azt mondják, hogy hisznek Istenben, a szívük telve van kétellyel. Ez az emberek elvetemült beállítottsága.

Egyes antikrisztusok gyakran megpróbálják tesztelni Istent. Tesznek egy lépést előre, megvizsgálják a helyzetet, aztán tesznek még egy lépést; egyszerűen fogalmazva, azt lehet mondani, hogy „várjunk és majd meglátjuk” a hozzáállásuk. Mit jelent az, hogy „várjunk és majd meglátjuk”? Hadd mondjak nektek egy példát. Például valaki kilép a munkahelyéről, azután pedig imádkozni kezd Isten előtt, ezt mondván: „Ó, istenem, nincs többé munkám! Számítok rád, hogy támogass engem a jövőben. A te kezedre bízok mindent. Neked szentelem az életemet.” Miután végzett az imádkozással, várja, hogy Isten vajon megáldja-e valamivel, hogy ad-e neki természetfeletti kinyilatkoztatást vagy nagyobb kegyelmet, hogy legalább többet nyer és nagyobb gyönyörűségben lesz-e része, mint amikor a világi munkahelyén dolgozott. Ezzel pedig teszteli Istent. Mi ez az imádság és ez az elköteleződés? (Ez egy ügylet.) Nincs elvetemült beállítottság ebben az ügyletben? (De igen.) Az ilyen embernek az a hozzáállása, hogy szerény ösztönzést felkínálva hozza mozgásba a dolgokat azért, hogy értékesebb hozzájárulást nyerjen, több kegyelmet és áldást kérve Istentől – ez a célja. Egyesek ezt mondják: „Kínában olyan szörnyű a helyzet. A nagy vörös sárkány letartóztatja az embereket, és ez a helyzet egyre csak romlik. Már két embernek is veszélyes összejönnie, egy négytagú családnak is veszélyes összegyűlnie. Ebben a helyzetben olyan veszélyes istenben hinni Kínában. Ha valami csakugyan balul ütne ki, vajon akkor is meg lennénk mentve? Nem hiábavalóan hinnénk?” Így kezdenek gondolkodni: „Ki kell találnom a módját, hogy miként hagyhatnám el az országot. Régebben, amikor jó volt a helyzet, nyugalomra és kényelemre vágytam, és nem akartam elhagyni Kínát. Olyan jó volt összegyűlni a családommal, és istenben is hihettem, meg áldásokat is nyerhettem; ez egy mindenki számára előnyös helyzet volt. Most rosszul állnak a dolgok, a katasztrófák megérkeztek, nekem pedig igyekeznem kell és el kell hagynom Kínát. Akkor is tehetem a kötelességem, ha elhagytam az országot, és ha teszem a kötelességem, lehetőségem lesz áldásokat nyerni.” Végül aztán elmenekülnek az országból. Mi ez? Ez opportunizmus. Mindenki lehet számító, és mindenkiben van üzletelő mentalitás – hát nem elvetemült dolog ez? Vannak köztetek ilyen emberek? Ezt mondják a szívükben: „Ha megfélemlítenek a világban, a szüleim és a családom meg tudnak óvni. Ha letartóztatnak az istenbe vetett

hitemért, vajon isten megőriz majd biztonságban? Úgy látszik, hogy ezt nehéz biztosan tudni. Mit kellene tehát tennem, ha nem tudhatom biztosan? A szüleim biztosan nem lesznek képesek megóvni. Amikor letartóztatnak valakit az istenbe vetett hite miatt, hétköznapi emberek nem tudják megmenteni, és ha nem bírom ki a nagy vörös sárkány kegyetlen kízásait és gyötréseit, és Júdássá leszek, nem megy vajon tönkre az én kis életem? Jobban teszem, ha elhagyom az országot, és külföldön fogok istenben hinni.” Van bárki is, aki így gondolkodik? Lennie kell, nem igaz? Van hát bárki is, aki ezt mondja: „Rágalmazol bennünket, mi pedig nem így gondolkodtunk”? Egész biztosan nincsenek kisebbségben az ilyen emberek, és idővel majd meglátod és megérted.

Melyek az antikrisztusok elvetemültségének a fő jellemvonásai? Az első az, hogy nem ismerik el a pozitív dolgokat, nem ismerik el, hogy van olyan, hogy igazság, és a maguk eretnek megtévesztéseit és elvetemült, negatív gondolatait gondolják igazságnak – ez az antikrisztusok elvetemültségének az egyik megnyilvánulása. Egyesek ezt mondják: „az ember saját kezében van a boldogsága” és hogy „csak hatalommal kaphat meg az ember mindent” – ez az antikrisztusok logikája. Azt hiszik, hogy a hatalommal együtt járnak majd az olyan emberek, akik bókolnak és hízelegnek nekik, az olyan emberek, akik ajándékokat adnak nekik és behízelgik magukat náluk, valamint a státuszból fakadó mindenféle előnyök és a mindenféle élvezetek is; azt hiszik, nem kell, hogy ezután bárki is ide-oda lökdösse vagy vezesse őket, és hogy ők vezethetnek másokat – ez a legfőbb prioritásuk. Mit gondoltok erről a számító viselkedésről? Hát nem elvetemült? (De igen.) Az antikrisztusok a sátáni logikájukat és eretnek megtévesztéseiket használják az igazság helyett – ez az elvetemültségük egyik aspektusa. Először is, nem ismerik el az igazságot, nem ismerik el, hogy vannak pozitív dolgok, és nem ismerik el a pozitív dolgok helyességét. Azonkívül, noha egyesek elismerik, hogy vannak pozitív dolgok és negatív dolgok ezen a világon, hogyan közelítik meg a pozitív dolgokat és az igazság létezését? Még mindig nem szeretik; az élet, amelyet választanak, és az út, amelyen járnak az Istenben való hitük során, továbbra is negatív és ellentétes az igazsággal. Csakis a saját érdekeiket védik. Akár pozitív, akár negatív dolog, ha meg tudják védeni a saját érdekeiket, akkor rendben van, akkor mindennél fontosabb. Hát nem elvetemült beállítottság ez vajon? Van egy másik aspektus is: az ilyen emberek, akiknek elvetemült a lényegük, természetükből eredően megvetik Isten alázatosságát és elrejtettségét, Isten hűségességét és jóságát; természetükből eredően megvetik ezeket a pozitív dolgokat. Például, nézzetek Rám: Én talán nem vagyok nagyon hétköznapi? Hétköznapi vagyok, miért nem meritek kimondani? Én Magam is elismerem, hogy hétköznapi vagyok. Sosem gondolok Magamra úgy, mintha rendkívüli vagy nagyszerű lennék. Én csak egy hétköznapi ember vagyok; mindig is elismertem ezt a tényt, és szembe merek nézni ezzel a ténnyel. Nem akarok emberfelettinek vagy valamilyen nagyszerű embernek tűnni – hogy az milyen kimerítő volna! Egyesek lenézik ezt a hétköznapi embert, aki vagyok, és folyton elképzeléseket táplálnak Velem kapcsolatban. Amikor azok, akik igazán hisznek Istenben, Elém járulnak, még mindig némi áhítattal jönnek, függetlenül attól,

hogy kívülről hogy nézek ki. Vannak azután némelyek, akik annak ellenére megvető hozzáállást táplálnak Irántam a szívükben, hogy nagyon udvariasan beszélnek Velem, és ezt meg tudom mondani a hangvételükből és a testük mozdulataiból. Noha olykor nagyon tisztelettudónak tűnnek, bármit mondok nekik, mindig nemmel felelnek, mindig cáfolják, amit mondok. Azt mondom például, hogy nagyon meleg van ma, mire ők azt, hogy „Nem, nincsen. Tegnap volt igazán meleg.” Cáfolják, amit mondok, igaz? Bármit mondasz is nekik, mindig rácáfolnak. Ugye, hogy vannak errefelé ilyen emberek? (Igen, vannak.) Azt mondom: „Sós a mai étel. Túl sok só van benne, vagy túl sok szójaszós?” Mire ők ezt mondják: „Egyik sem. Túl sok cukor van benne.” Nem számít, mit mondok, megcáfolják, ezért nem mondok semmi mást, nem értünk egyet, más nyelvet beszélünk. Vannak azután némelyek, akik, amikor hallják, ahogy az Istenben való hitről beszélek, ezt mondják: „Szakértőként beszélsz erről, úgyhogy figyelek.” Ha valami külső dologról beszélek egy kicsit, nem akarnak tovább hallgatni, mintha nem tudnék semmit a külső dolgokról. Rendben van, hogy nem figyelnek Rám, csendben akarok maradni. Nincs rá szükségem, hogy bárki is figyeljen Rám, csak teszem, amit tennem kell. Megvannak a Magam feladatai, és megvan a saját életmódom. Mondd meg Nekem, mit mutatnak az emberek ezen hozzáállásai? Látják, hogy nem nézek ki nagyszerű vagy hozzáértő embernek, és hogy úgy beszélek és cselekszem, mint egy hétköznapi ember, így ezt gondolják: „Hogy lehet az, hogy nem vagy olyan, mint isten? Nézz rám! Ha én lennék isten, nagyon is olyan lennék, mint ő.” Nem arról van szó, hogy olyan vagyok-e, mint Isten, vagy sem. Te vagy az, aki megköveteled, hogy olyan legyek, mint Isten; Én sosem mondtam, hogy olyan vagyok, mint Ő, és soha nem akartam olyan lenni, mint Ő; Én csak teszem, amit tennem kell. Ha elmegyek valahová, és egyesek nem ismernek fel Engem, az nagyszerű, mivel így eggyel kevesebb gondom lesz. Látod, az Úr Jézus régen olyan sokat beszélt és munkálkodott Júdeában, és akármilyen romlott beállítottságaik voltak is az Őt követő tanítványoknak, az emberek Istenhez való hozzáállásával viszonyultak Jézushoz – az ő kapcsolatuk normális kapcsolat volt. Mégis voltak néhányan, akik ezt mondták az Úr Jézusról: „Nem egy ács fia ő?”, és még az Őt már régóta követők között is voltak néhányan, akik folyamatosan ezt a hozzáállást táplálták Iránta. Olyasvalami ez, amivel hétköznapi, normális emberi lényvé válva gyakran szembesül a megtestesült Isten, és ez megszokott jelenség. Egyesek olyan lelkesek, amikor először találkoznak Velem, és amikor elmegyek, leborulnak és zokognak, de ez valóságos interakció során nem működik, és gyakran el kell viselnem. Miért kell elviselnem? Azért, mert egyesek ostobák, egyeseket nem lehet tanítani, egyesekre szolgálattelvétként van szükség, egyeseknél pedig minden észérv süket fülekre talál. Ezért kell néha elviselnem, és néha vannak bizonyos emberek, akiket nem engedhetek közel Magamhoz; ezek az emberek túlságosan visszataszítóak, és ellenséges beállítottságuk van. Miként ellenségesek? Például látok egy kiskutyát, aki nagyon aranyosan néz ki, és ezt mondom: „Nevezzük Huamaónak!” És milyen a többség hozzáállása ehhez a névhez? Ez csak egy név, és mivel ez jutott először eszembe, így fogjuk hívni a kutyát; ez csupán egy nagyon

normális dolog. Bizonyos ellenséges beállítottságú emberek nem hajlandók ezen a néven szólítani, és ezt mondják: „Micsoda név az, hogy Huamao? Sosem hallottam még, hogy Huamaónak hívtak volna egy kutyát. Ne így hívjuk, adjunk neki angol nevet!” Ezt mondom: „Nem vagyok túl jó abban, hogy angol neveket találjak ki, úgyhogy hívjátok csak, ahogy akarjátok, Én pedig engedek a döntéseeteknek.” Miért engedek a döntésüknek? Ez egy jelentéktelen dolog, úgyhogy minek vitatkozni róla? Egyesek nem engednek, és muszáj helyette ilyen dolgokon vitatkozniuk. Az, hogy engedek, még nem azt jelenti, hogy azt hiszem, rosszat tettem; egyszerűen csak e szerint az elv szerint viselkedem és cselekszem. Az, hogy nem vitatkozom veled, nem azt jelenti, hogy félnék tőled. Nem vitatkozom, de a szívemben tudom, hogy te egy álhívő vagy, és inkább egy kutyával lenne dolgom, mint a magadfajtákkal. Attól a néhány embertől eltekintve, akikkel muszáj érintkeznem az életteremben, testvérekkel, az Isten házához tartozókkal szoktam foglalkozni – ez az alapelvem. Egyetlen álhívővel sem érintkezem; nem szükséges ezt tennem. Ha azonban olyan álhívők vannak Isten házában, akik barátságosak Isten házához, akkor az egyház barátaivá válhatnak. Akár segítik a gyülekezetet, akár valamilyen erőfeszítést tesznek vagy kezelnek valamilyen ügyeket a gyülekezet számára, a gyülekezet befogadhatja őket, de Nekem nem lesz dolgom velük úgy, ahogy a testvérekkel; nagyon lefoglal a munkám, és nincs időm ilyen dolgokkal foglalkozni. Némelyeknek, akik már több éve hisznek Istenben, kellene, hogy legyen valami fogalmuk Isten munkájáról, a megtestesült Istenről és arról, hogy Isten megmenti az embereket, még sincs egyáltalán Istent féltő szívük. Éppen ugyanolyanok, mint a nem hívők, és egyáltalán nem változtak meg. Mondjátok meg Nekem, mik ezek az emberek? Született ördögök, Isten ellenségei. Amikor valakinek elmélyül a kapcsolata azokkal, akik Sátánok és ördögök, akkor szerencsétlenség és katasztrófa lesz az egészből.

Mindannyian tapasztalhatjátok a mindennapi életek során, hogy az emberek bármilyen csoportjához csatlakozol is, mindig lesz valaki, aki nem kedvel téged, és rossz dolgokat fog mondani rólad, megítél és rágalmoz téged anélkül, hogy provokálnád vagy bosszantanád az illetőt. Fogalmad sincs, mi történt, mégsem kedvel téged, nem jön ki jól veled, és meg akar félemlíteni téged – mi ilyenkor a helyzet? Fogalmad sincs, mit tettél, amivel megharagítottad, de ő valamely ismeretlen okból bántalmazni fog. Vannak ilyen gonosz emberek? (Igen.) Ők az ellenségeid, és csakis annak lehet tekinteni őket. Még szóba sem álltatok egymással, máris ellenszenvvel viszonyulnak hozzád és azon gondolkodnak, hogy miként árthatnának neked – hát nem a keserű ellenségeid ők? (De igen.) Jól ki tudsz jönni egy keserű ellenséggel? Járhattok ugyanazon az úton? Biztosan nem. Összetűznél és vitatkoznál hát efféle emberekkel? (Nem, nem vitatkoznék velük.) Miért nem? Azért nem, mert minden észérv süket fülekre talál náluk. Egyesek természetüknél fogva idegenkednek és viszolyognak a pozitív dolgoktól, a helyes dolgoktól, az olyan dolgoktól, amelyek viszonylag jók az emberiség körében, vagyis azoktól a pozitív dolgoktól, amelyek után áhítoznak, és amelyeket kedvelnek az emberek; az ilyen emberek egyik nyilvánvaló beállítottsága az elvetemültség – ők elvetemült emberek. Egy férfi

például barátnőt keres, és ezt gondolja: „Akár csúnya, akár szép, ha erényes és jó, és el tud boldogulni az életben, akkor az elég. Különösen, ha olyan nőről van szó, akinek van emberi mivolta és hite, akkor legyen bár gazdag vagy szegény, csúnya vagy jóképű, vagy ha meg is betegszem, teljesen elkötelezett lesz abban, hogy velem legyen.” A rendes emberek általában ezt a nézetet vallják. Miféle emberek nem kedvelik vagy nem helyeslik ezt a fajta nézetet? (Az elvetemült emberek.) Mondjátok meg Nekem, milyen nézetet vallanak az elvetemült emberek? Hogyan reagálnak, amikor ezeket a szavakat hallják? Gúnyolódnak rajtad, ezt mondván: „Idióta! Milyen korban élünk? És te ilyesvalakit keresel? Egy gazdag és szép nőt kellene keresned!” A hétköznapi emberek rendes és erényes nőket szoktak feleségül venni, és illő és helyes életet élnek egy egységes és boldog családdal; tisztán viselkednek az életben. Az elvetemült emberek vajon így gondolkodnak? (Nem.) Ezt mondják: „Ebben a mai világban férfinak lehet még nevezni valakit egyáltalán, ha nem volt már legalább tíz barátnője és több felesége? Ha nem volt neki, akkor elpazarolta az életét!” Mindannyian ezt a nézetet vallják. Ezt mondod nekik: „Egy rendes, erényes és jóságos nőt keress, és főleg olyat, akinek van emberi mivolta és hite!”, de vajon elfogadható ez a számukra? (Nem.) Gúnyolódnak rajtad és ezt mondják: „Olyan ostoba vagy! A mai világban senki sem törődik mások dolgával, mindenki felszabadultan és szabadon él. Különösen, amikor elhagyod Kínát és nyugatra mész, ott még szabadabb lehetsz, és senki sem fog a nyakadban lihegni. Miért vagy ilyen szigorú magaddal? Olyan ostoba vagy!” Ezt a nézetet vallják. Hogyan éreznek hát, amikor pozitív dolgokról beszélsz nekik, az ember legcsodálatosabb pozitív dolgairól, amelyek az igazságból és az igazságosságból valók? Viszolyognak, és megátkoznak téged a szívükben. Ha megtudják, hogy ilyen ember vagy, védekezni kezdenek ellened a szívükben, és kerülni fognak téged. A nem egyforma típusú emberek nem ugyanazt az utat követik. Tudják, hogy viszolyogsz a hozzájuk hasonló emberektől, és lenézik a szívükben a magadfajtákat. Nem akarnak arról beszélni veled, hogy mennyire álságosak, és mennyire a bolondját járatják másokkal. Attól félnek, hogy az igazságról fogsz beszélgetni velük, s hogy megpróbálsz rávenni őket a helyes út követésére, ettől pedig teljes mértékben viszolyognak; más szóval, a szívük mélyén lenéznek minden pozitív dolgot. Éppen ezért, ha ilyen emberekkel találkozol, amikor az evangéliumot prédikálsz, akkor nem tudod prédikálni nekik. Ha prédikálsz is, ők pedig hitre jutnak, akkor is antikrisztusok lesznek, és nem lehet megmenteni őket. Miért tudtok itt ülni és hallgatni a prédikációmra? Nem azért vajon, mert egy kissé igazságszerető szívetek van? Ha munkálkodik rajtatok a Szentlélek, miközben beszélek hozzátok, meghatva és bátorítva érzitek majd magatokat a szívetekben, szeretnétek majd odaszállni magatokat, szenvedni és feláldozni magatokat az igazságosságra, az igazságra és az üdvösségre való törekvés során. Amikor azok az elvetemültek hallanak valakit arról beszélni, hogy feláldozza magát az igazságosságért, az igazságért és Istenért, abban a pillanatban úgy érzik, hogy ezek üres szavak, hogy szlogenek, hogy felfoghatatlanok, és diszkriminálják az ilyen embereket. Éppen ezért, amikor ezekkel az

elvetemült emberekkel találkoztok, semmiről ne beszélgessetek velük, nem ugyanolyan fajta emberek vagytok, mint ők, ezért tartsátok meg a távolságot. Amikor Én találkozom ilyen emberekkel, és azt látom, hogy így állnak Hozzám és ebben a hangnemben beszélnek, akkor vajon meg kellene metszenem és ki kellene oktatnom őket? (Nem, ez nem szükséges.) Nem szükséges, nem kell észrevenni őket, nem kell válaszolni nekik. Meg tudod változtatni őket azzal, ha válaszolsz nekik? Nem tudod megváltoztatni őket. Állítsd csak őket félre, és hagyd annyiban a dolgot; az ilyen emberek nem fognak sokáig megmaradni az Istenbe vetett hitükben. Egy: nem szeretik az igazságot; kettő: viszolyognak a pozitív dolgoktól; három: hátrányosan megkülönböztetik Istent, a lehető legkevesebbre becsülik és a leginkább megvetik Isten természetét és mindent, ami Istenben szerethető – ezek a dolgok határozzák meg azt, hogy soha nem fogja megmenteni őket Isten. Mindegy, hol vannak az ilyen emberek, hogy jámborak-e vagy álnokok, az, hogy ilyen megnyilvánulásaik vannak, azt bizonyítja, hogy biztosan van valamennyi elvetemültség a beállítottságaikban.

Ahol egy antikrisztus uralkodik, ott nem lesz jó a gyülekezeti élet, és nem lesznek jók azok a hatások sem, amelyeket Isten választott népe a kötelessége végzésével elér, Isten házának munkája pedig akadályozva lesz, így, ha nem történik meg az antikrisztusok kiszűrése és kizárása, akkor nagy veszteséget fog szenvedni a gyülekezet munkája, és Isten választott népe közül sokakat kár ér! A hamis vezetők elsődlegesen nem tudnak valóságos munkát végezni, és amikor általános ügyeket kezelnek, lassan haladnak előre és nem hatékonyak. Azonkívül nem tudják, hogyan fejlesszék és használják a jó képességű, jó embereket, akik az igazságra törekednek. És mi a helyzet az antikrisztusokkal? Amikor egy antikrisztus uralkodik, csakis a saját hírneve, nyeresége és státusza érdekében tesz dolgokat, egyáltalán nem végez valóságos munkát, és közvetlenül akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját – az antikrisztusok kifejezetten részt vesznek a pusztításban, és egyáltalán semmiben sem különböznek a Sátántól. Ha az antikrisztusok olyan embereket látnak, akik szeretik az igazságot és törekednek az igazságra, kényelmetlenül érzik magukat. Honnan ered ez a kényelmetlenségérzet? Az elvetemült beállítottságukból ered, vagyis van a természetükben egy elvetemült beállítottság, amely gyűlöli az igazságosságot, gyűlöli a pozitív dolgokat, gyűlöli az igazságot, és szembeszegül Istennel. Ezért mondják ezt, amikor azt látják, hogy az igazságra törekszik valaki: „Nem vagy valami képzett, és nem vagy valami szép látvány, de még mindig valóban törekszel az igazságra.” Milyen hozzáállást mutat ez? Ez megvetés. Egyes testvéreknek például valamilyen tehetségük vagy különleges képességük van, és egy azzal kapcsolatos kötelességet akarnak végezni. Ez valójában helyénvaló a különféle állapotaik tekintetében, de hogyan kezelik az antikrisztusok az ilyen testvéreket? Ezt gondolják a szívükben: „Ha végezni akarod ezt a kötelességet, akkor először is össze kell barátkoznod velem, és a bandámhoz kell tartoznod, és csak azután fogom megengedni, hogy végezd ezt a kötelességet. Máskülönben csak álmodhatsz róla!” Talán nem így viselkednek az antikrisztusok? Miért

taszítják ennyire az antikrisztusokat azok, akik őszintén hisznek Istenben, akiknek van némi igazságérzetük és emberi mivoltuk, és akik tesznek némi erőfeszítést az igazságra való törekvés érdekében? Miért állnak mindig ellentétben az ilyen emberekkel? Kényelmetlenül érzik magukat, amikor az igazságra törekvő és jól viselkedő embereket látnak, olyanokat, akik sosem negatívak, és akiknek kedvesek a szándékaik. Amikor olyan embereket látnak az antikrisztusok, akik pártatlanul cselekednek, akik képesek az alapelveknek megfelelően végezni a kötelességüket, és akik a gyakorlatba tudják ültetni az igazságot, miután megértették azt, nagyon mérgesek lesznek, erősen törik a fejüket azon, hogy miként kínozhatnák ezeket az embereket, és megpróbálják megnehezíteni számukra a dolgokat. Ha valaki átlát egy antikrisztuson és ellát annak természetlénységéig, álnokságáig és elveteműtségéig, és szeretné leleplezni és jelenteni az illetőt, akkor mit tesz majd az antikrisztus? Az antikrisztus mindenféle módot számba vesz, amellyel eltávolíthatná ezt a szálkát a szeméből és ezt a tüskét a testéből, és arra fogja uszítani a testvéreket, hogy utasítsák el ezt a személyt. Egy hétköznapi testvérnek se presztízse, se státusza nincs a gyülekezetben; mindössze némi tisztánlátással bír ezzel az antikrisztussal kapcsolatban, és nem jelent fenyegetést rá nézve. Akkor hát miért utálja és miért kezeli úgy az antikrisztus ezt az embert, mintha szálka volna a szemében vagy tüske a testében? Miképpen van ez az illető az antikrisztus útjában? Miért nem képes az antikrisztus befogadni az ilyen embereket? Azért nem, mert az antikrisztusokban elvetemült természet lakozik. Nem tudják elviselni az igazságra törekvő, illetve az igaz utat követő embereket. Mindenki vel szembehelyezkednek, aki csak az igaz utat akarja követni, szándékosan megnehezítik a dolgokat, és azon törik a fejüket, hogy miként szabadulhatnak meg tőled, vagy pedig elnyomnak, hogy negatív és gyenge légy, vagy pedig fogást találnak rajtad és elterjesztik, amit tudnak, hogy mások elutasítsanak téged, s akkor boldogok lesznek. Ha nem hallgatsz rájuk, vagy nem követed, amit mondanak, hanem továbbra is az igazságra törekszel, a helyes utat követed és jó ember leszel, nyugtalanságot éreznek a szívükben, és zaklatottan és kényelmetlenül érzik magukat annak láttán, hogy a kötelességedet végzed. Miről szól ez? Talán felbosszantottad őket? Nem, nem tettél ilyet. Miért kezelnek így, amikor semmit sem tettél ellenük, és semmilyen módon nem sértetted meg az érdekeiket? Ez csak azt mutatja, hogy az ilyeneknek – az antikrisztusoknak – elvetemült természetük van, és hogy belülről fakadóan ellenkeznek az igazságossággal, a pozitív dolgokkal és az igazsággal. Ha megkérdezed tőlük, hogy pontosan mi történik, még csak nem is tudják; egyszerűen csak szándékosan megnehezítik a dolgokat. Ha azt mondod, hogy te így teszed a dolgokat, nekik muszáj másképpen tenniük; ha azt mondod, hogy ez és ez az illető nem sok mindenre képes, ők azt mondják rá, hogy nagyszerű ember; ha azt mondod, hogy ez remek módja az evangélium hirdetésének, ők rossznak mondják; ha azt mondod, hogy egy nővér, aki még csak egy-két éve hisz Istenben, negatívvá vált, elgyengült, és támogatni kellene, ők ezt mondják: „Semmi szükség rá, ő erősebb, mint te vagy.” Röviden: folyton ellentmondanak neked, és szándékosan veled ellentétesen cselekszenek.

Milyen alapelveket követnek, amikor ellentmondanak neked? Azt, hogy amit te helyesnek mondasz, azt ők helytelennek, amit pedig helytelennek mondasz, azt ők helyesnek mondják. Vannak igazságalapelvek a cselekedeteikben? Egyáltalán nincsenek. Nem akarnak mást, mint hogy bolondot csinálj magadból, valamint leleplezni, megtörni és megverni téged, hogy ne járhasz emelt fővel, hogy ne törekedj többé az igazságra, hogy elgyengülj és ne higgy többé, és akkor elérték a céljukat, és örömet éreznek a szívükben. Mi történik ilyenkor? Ez az elvetemült lényege az olyasfajta embereknek, akik antikrisztusok. Boldogok vajon, amikor azt látják, hogy Istenet dicsérik és Isten mellett tesznek tanúságot a testvérek, rájuk pedig egyáltalán nem figyelnek? Nem, nem azok. Mit éreznek? Féltékenységet éreznek. Amikor az emberek azt hallják, hogy valaki dicsér egy másik embert, általában ez a normális reakciójuk: „Én is elég nagyszerű vagyok; miért nem dicsér engem is?” Van ez a kis elgondolásuk, de amikor azt hallják, hogy Isten mellett tesz tanúságot valaki, ezt gondolják: „Neki annyi tapasztalata van, és olyan csodálatos tanúságot tesz, és mindenki elismeri őt. Neki ilyen megértése van; nekem vajon miért nincs ilyen megértésem?” Irigylik és csodálják ezt az illetőt. Az antikrisztusoknak van egy bizonyos tulajdonságuk. Amikor azt hallják, hogy Isten mellett tesz tanúságot valaki, ezt mondván: „Ez Isten műve, ez Isten fegyelmezése, ezek Isten tettei, Isten intézkedései, és én hajlandó vagyok alávetni magam”, akkor az antikrisztusok boldogtalannak érzik magukat és ezt mondják: „Azt mondd, hogy minden isten műve. Láttad, hogyan uralkodik isten bármi felett is? Érezted, hogyan rendez el isten bármit is? Hogy lehet az, hogy én semmit sem tudok róla?” Az egyik aspektus az, hogy épp olyanok, mint a Sátán volt, amikor Jób Istentől való elismerését kezelte. Az antikrisztusok ugyanazzal a mentalitással rendelkeznek, mint a Sátán akkor, amikor Isten megnyer valakit – a Sátán természete van bennük. Egy másik aspektus az, hogy ha valaki érti az igazságot, és van tisztánlátása az antikrisztusokkal kapcsolatban, valamint nem követi az antikrisztusokat, hanem helyette elutasítja őket, akkor az antikrisztusoknak őrzőngő mentalitásuk lesz és ezt gondolják: „Egyáltalán nem tudom megnyerni ezt az embert, úgyhogy meg fogom semmisíteni!” Ezért amikor Jób próbatételekkel találkozott, Isten ezt mondta a Sátánnak: „A kezedbe adom, csak az életét kíméld meg!” Ha nem mondta volna ezt Isten, akkor vajon irgalmat mutatott volna a Sátán? (Nem.) Ez egészen biztos; egyáltalán semmi irgalmat nem mutatott volna.

Milyen hozzáállást tanúsítanak az antikrisztusok azokhoz a testvérekhez, akik az igazságra törekednek és szeretik az igazságot, azokhoz az emberekhez, akiknek van valamennyi hitük és akik némi hűséggel végzik a kötelességüket? És milyen hozzáállást tanúsítanak bizonyos emberek iránt, akik élettapasztalatokról beszélve tesznek tanúságot Isten mellett, és akik gyakran beszélgetnek a testvérekkel az igazságról? (Féltékenységet és gyűlöletet éreznek.) Mitől függ a hozzáállásuk? Az elvetemült beállítottságuktól függ. Ezért amikor gyakran azt látod, hogy megmagyarázhatatlan módon elnyomnak valakit, gyűlölnek valakit és szenvedést okoznak bizonyos embereknek, akkor tudod, hogy senki sem változtathatja meg egy antikrisztus elvetemült beállítottságát, és hogy az mélyen

gyökerező és veleszületett dolog. Ebből látható, hogy ezek az emberek, akik antikrisztusok, semmiképpen nem nyerhetnek üdvösséget. Nem engedik, hogy a testvérek tanúságot tegyenek Isten mellett, akkor ők maguk vajon tanúságot tudnak tenni Isten mellett? (Nem.) Annyira gyűlölik, amikor mások tanúságot tesznek Isten mellett, hogy a fogukat csikorgatják, úgyhogy mondd meg Nekem: ők képesek vajon tanúságot tenni Isten mellett? Egyáltalán nem képesek tanúságot tenni Isten mellett. Némelyek ezt mondják: „Ez nem igaz, egyes antikrisztusok nagyon jó tanúságot tesznek Isten mellett, és a testvérek sírva hallgatják őket.” Miféle tanúságtétel ez? Meg kell hallgatnotok ezt a fajta „tanúságtételt” ahhoz, hogy eldönthessétek, igazi tanúságtétel-e vagy sem. Mondjuk, hogy van valaki, akinek jó állása és jó családja van, és Isten indíttatására feladja a jó állását és családját, és testestül-lelkestül feláldozza magát Istenért; noha bánatos a szívében, akkor is feladja az egészet. A testvérek ezt mondják neki: „Egy kicsit sem érzed gyengének magad?” Mire ezt feleli: „De, egy kicsit igen, de nem isten műve vajon, hogy képes vagyok feladni a családomat és az állásomat? Két-háromezret kerestem naponta és tízezreket havonta, és sok vagyonom volt. Miután hinni kezdtem istenben, a kötelességem végzése érdekében másvalakinek adtam át a vagyonomat, hogy ő kezelje.” A többiek ezt kérdezik: „Te egyáltalán nem kezelted a vagyonodat azután, hogy valaki másnak átadtad? Most már egy részét sem birtoklod többé? Hogyan engedted el a vagyonodat?” Az illető azt feleli, hogy „isten műve volt”. Nem túlságosan homályos ez a válasz? (De igen.) Ezek csak üres szavak. Azonkívül, nem pusztá dicsekvés csupán, amikor elmondja, hogy milyen sokat keresett? Miért mondja ezt? Amellett tesz tanúságot, hogy milyen sokat feladott. Isten mellett tesz vajon tanúságot? A maga kis „dicsőséges” története mellett tesz tanúságot – amellett, hogy mekkora árat fizetett, és milyen sok áldozatot hozott a múltban, hogy mennyire sokat odaszánt, és hogy nincs panasza Istenre. Van ezen belül bármi, ami Isten mellett tesz tanúságot? Azt ugye nem láttátok mindezekben, hogy Isten mit tett? Nem igaz, hogy Isten mellett tesz tanúságot az ilyen ember; nyilvánvalóan saját maga mellett tesz tanúságot, mégis azt mondja, hogy Isten mellett tesz tanúságot! Nem megtévesztő ez vajon? Úgy csinál, mintha Isten mellett tenne tanúságot azért, hogy önmaga mellett tegyen tanúságot – nem képmutatás ez vajon? Akkor hát egyesek miért érzik magukat annyira meghatódva és sírnak folyamatosan, amikor hallják ezt a tanúságtételt? Annyiféle ostoba ember van körös-körül! Amikor valaki megemlíti az Isten melletti tanúságtételt, akkor az antikrisztusoknak beszélniük kell az általuk megtett apró dolgokról, azokról az apróságokról, amiket odaszántak, és arról a kevés időről, amit áldozathozatallal töltöttek; aztán, ahogy telik az idő, az emberek elkezdnek nem figyelni rájuk, így hát új mondanivalóval állnak elő, és ily módon önmaguk mellett tesznek tanúságot. Kényelmetlenül érzik magukat, ha bárki is jobb náluk és jobban tud beszélgetni, mint ők, és előhossa az igazság fényének egy részét. Azért érzik vajon kényelmetlenül magukat, mert alacsonyabbrendűek másokhoz képest az igazsággal kapcsolatos erőfeszítéseik, és mert nagyon szeretnének kitűnni? Nem, nem fogják megengedni, hogy bárki is jobb legyen náluk, nem képesek elviselni,

ha mások jobbak náluk, és csak akkor boldogok, ha ők a jobbak másoknál. Hát nem elvetemült dolog ez? Ha valaki más jobb nálad és jobban érti az igazságot, mint te, akkor tanulnod kellene tőle – hát nem jó dolog ez? Olyasvalami ez, aminek mindenkinek örülnie kellene. Ott volt például Jób, egy ember azok közül, akik Istent követték az emberiség történelme során. Egy dicsőséges dolog volt ez Isten hatezer éves irányítási munkája során, vagy pedig szégyenletes dolog? (Ez egy dicsőséges dolog volt.) Dicsőséges dolog volt. Milyen hozzáállást kell magadévá tenned ezt a dolgot illetően? Milyen szemléleted kell, hogy legyen? Örölnöd kell Istennek és ünnepelned Őt, dicsérned kell Isten hatalmát, dicsérned kell Istent azért, hogy dicsőséget nyert – ez egy jó dolog volt. Ez nagyon jó dolog volt, némelyek mégis viszolyognak tőle és megvetik. Nem elvetemültség ez vajon a részükről? Őszintén szólva, ez elvetemültség a részükről, és az elvetemült beállítottságuk idézi ezt elő.

Az antikrisztusok elvetemült beállítottságúak; nem csupán az igazságot nem fogadják el, hanem arra is képesek, hogy ellenálljanak Istennek, hogy saját királyságokat alapítsanak, és kérlelhetetlenül szemben állnak Istennel – ez elvetemült beállítottság. Van bármilyen megértésetek az elvetemült beállítottságokat illetően? Az emberek többsége vélhetően nem tudja, hogyan ismerje fel őket, úgyhogy vegyünk egy példát. Némelyek általában nagyon normálisan viselkednek tipikus körülmények között: nagyon normálisan beszélnek és érintkeznek másokkal, normális embernek tűnnek, és nem tesznek semmi rosszat. Amikor azonban összejövelekre jönnek, és ott Isten szavait olvassák, valamint az igazságról beszélgetnek, egyesek közülük nem hajlandók figyelni, egyesek elálmosodnak, egyesek ellenségesen éreznek az igazsággal kapcsolatban és nehezen tudják azt elviselni, nem akarják hallani, némelyek pedig tudtukon kívül elalszanak és semmiről sincs tudomásuk – mi történik itt? Miért nyilvánul meg annyi abnormális jelenség, amikor elkezdi az igazságról beszélgetni valaki? Ezek közül az emberek közül némelyek abnormális állapotban vannak, némelyek azonban elvetemülten viselkednek. Nem lehet kizárni annak a lehetőségét, hogy gonosz szellemek szállták meg őket, és az emberek olykor nem tudják ezt teljes mértékben felfogni vagy egészen tisztán látni. Az antikrisztusokban gonosz szellemek lakoznak. Ha megkérdezed tőlük, hogy miért ellenségesek az igazsággal szemben, azt mondják, hogy nem ellenségesek az igazsággal szemben, és makacsul megtagadják ennek a beismerését, holott valójában tudják a szívükben, hogy nem szeretik az igazságot. Amikor senki sem olvassa Isten szavait, ők éppúgy kijönnek másokkal, mintha normális emberek volnának, és észre sem veszed, hogy mi lakozik bennük. Ha azonban Isten szavait olvassa valaki, ők nem akarják hallani, és viszolygás támad a szívükben. Ilyenkor lepleződik le a természetük – ők gonosz szellemek; ők ilyenek. Vajon Isten szavai felfedték ezeknek az embereknek a lényegét, vagy érzékeny pontra tapintottak? Egyik sem. Amikor összejöveleken vesznek részt, nem akarják hallgatni, amikor valaki Isten szavait olvassa – hát nem elvetemültek ilyenkor? Mit jelent „elvetemültné lenni”? Azt jelenti, hogy minden ok nélkül ellenségesek az igazsággal, a pozitív dolgokkal és a pozitív

emberekkel szemben; még ők maguk sem tudják, hogy mi az oka, egyszerűen csak muszáj így cselekedniük. Ezt jelenti „elvetemülnék lenni”, magyarul megmondva pedig egyszerűen csak „aljasságot” jelent. Némely antikrisztusok ezt mondják: „Elég, ha valaki elkezd olvasni isten szavait, és én nem akarom hallgatni. Elég, ha azt hallom, hogy isten mellett tesz tanúságot valaki, és máris viszolygást érzek, és én magam sem tudom, miért. Amikor látok valakit, aki szereti az igazságot és az igazságra törekszik, nem tudok kijönni vele, ellene akarok fordulni, mindig csak átkozni akarom, ártani akarok neki a háta mögött és tönkre akarom tenni.” Még ők maguk sem tudják, hogy miért érznek így – ilyenkor ők elvetemültek. Mi ennek a tényleges oka? Az antikrisztusokban egyszerűen nem egy normális ember lelke lakozik, egyszerűen nincs normális emberi mivoltuk – végeredményben ilyenek ők. Ha egy normális ember azt hallja, hogy Isten olyan világosan és érthetően beszél az igazság különböző aspektusairól, ezt gondolja: „Egy ilyen elvetemült és szabados korban, ahol nem lehet különbséget tenni a helyes és a helytelen között, és ahol összekeverik egymással a jót és a rosszat, olyan drága és ritka dolog ennyi igazságot és ilyen kiváló szavakat hallani!” Miért drága ez? Isten szavai felébresztik a vágyakat és az inspirációt azokban, akiknek szívük és lelkük is van. Milyen inspirációt? Vágynak az igazságosság és a pozitív dolgok után, vágynak arra, hogy Isten előtt éljenek, hogy méltányosság és igazságosság legyen a világon, és hogy Isten eljőjön és hatalmat gyakoroljon a világ fölött – ez után kiáltanak mindazok, akik szeretik az igazságot. De az antikrisztusok vajon ezekre a dolgokra vágynak? (Nem.) Mire vágynak az antikrisztusok? „Ha én lennék hatalmon, elpusztítanám mindazokat, akiket nem szeretek! Amikor valaki amellett tesz tanúságot, hogy krisztusban isten jelent meg és munkálkodik, hogy isten az emberiség legfőbb ura, hogy isten szavai az igazság, az emberiség életére vonatkozó legfőbb útmutatás és az emberi túlélés alapja, én viszolygást és gyűlöletet érzek, és nem akarom hallani!” Ez rejlik ott mélyen az antikrisztusokban. Nem ilyen beállítottságuk van az antikrisztusoknak? Ha valaki imádja őket, felnéz rájuk és követi őket, akkor az haver és a csapat tagja; ha valaki folyton az igazságról beszélget és Isten mellett tesz tanúságot, akkor az antikrisztusok kerülik őt, viszolyognak tőle, sőt megtámadják, kirekesztik és kínozzák is – ez elvetemültség. Amikor elvetemültségről beszélünk, az mindig a Sátán ravasz terveire utal; a Sátán elvetemült dolgokat tesz, a nagy vörös sárkány elvetemült dolgokat tesz, az antikrisztusok elvetemült dolgokat tesznek, és amikor azt mondjuk rájuk, hogy elvetemültek, akkor az elsősorban arra utal, hogy ellenségesek minden pozitív dologgal szemben, és különösen arra, hogy szembeszegülnek az igazsággal és Istennel – ez elvetemültség, és ez az antikrisztusok beállítottsága.

Gondolkodj el azon, hogy mely olyan antikrisztusokkal találkoztál, illetve mely olyan antikrisztusokról hallottál, akik ilyen elvetemült beállítottságot tanúsítanak. Egyszer találkoztam egy házsártos nőszeméllyel, akinek rendkívül rosszindulatú volt az emberi mivolta. Valahányszor a hamarosan elérkező nagy katasztrófákról, valamint arról prédikált Isten háza, hogy nincs sok idő, illetve, hogy miként kell a testvéreknek jó

cselekedeteket előkészíteniük, erőfeszítést tenniük az igazságra való törekvés érdekében, jól végezniük a kötelességeiket, hogy eleget tegyenek Isten szándékainak, és hogy semmit sem szabad sajnálniuk, tehát valahányszor ezekről a dolgokról prédikált Isten háza, ez az asszony átkozódott a szívében és ezt gondolta: „A világ vége? Az élet nagyszerű! Számodra lehet, hogy itt a világ vége, de számomra nincs! Még ha el is jönnek a nagy katasztrófák, nekem akkor is élnem kell. Ha bárkinek meg kell halnia, ti meghalhattok!” Esztelen ez az asszony, vagy micsoda? Valahányszor az igazságnak erről az aspektusáról beszélgetett valaki, neki elment az esze, viszolygás támadt a szívében és ezt gondolta: „Nagyszerű az életem úgy, ahogy van! Van sok pénzem, autóim, házaim, magas fizetésem, nagymenő vagyok a környéken, és senki sem merészelne megsérteni engem. Nagyon jók az életkörülményeim, úgyhogy, ha elérkeznek a nagy katasztrófák, nem fog vajon veszteség érni? Nem vagyok még kész meghalni!” Milyen szemlélettel tekintett Isten munkájára és arra, hogy Isten el akarja pusztítani ezt az elvetemült világot és az elvetemült emberiséget? (Ellenségesen.) Bármit tett is Isten, ha az érintette az ő érdekeit, ha sértette az érdekeit, akkor ő utálta azt, ellenségesen viszonyult hozzá, és nem értett vele egyet, ezt gondolván: „Rossz, amit te teszel!”, és abban a pillanatban megtagadta Isten cselekedeteit. Azonkívül, az volt a legelvetemültebb dolog vele kapcsolatban, hogy nem szerette, ha valahol méltányosság és igazságosság uralkodott; bárkinél volt is a hatalom, még ha Isten volt is hatalmon, és még ha a méltányosság és igazságosság érvényesült is, nem felelt meg neki, amennyiben sértette az érdekeit – az érdekei fontosabbak voltak a számára Istennél. Hát nem démoni természetűek voltak a cselekedetei? És amikor démoni természet van jelen, az vajon nem ugyanaz a természet, mint amikor egy gonosz szellem száll meg valakit, és azt mondja, hogy nem akarja hallani Isten szavait? (De igen.) Valahányszor Isten szavait olvassa valaki, az a gonosz szellem azt fogja mondani, hogy nem akarja hallani. Valahányszor Isten napjának a közelgő eléréséről vagy a nagy katasztrófák közeli eljövételéről beszélt egy testvér, ez a házsártos nőszemély gyűlölte és átkozta ezt a szívében. Miért átkozta? Ha Isten eljönne, hogy elpusztítsa a világot, akkor ő minden vagyonát elveszítené – ha valami érintette az érdekeit, ő megátkozta. Éppen ezért ugyanolyan természetű volt az átkozódása, mint amikor egy gonosz szellem azt mondja, hogy nem akarja hallani Isten szavait. Van egy közös vonásuk, mégpedig az, hogy amint valaki megemlíti az igazságot, feltárja a lelkük mélységeit, feltárja a rútságukat, az elvetemültségüket és az alattomoságukat, akkor gyűlölet, ellenállás és ellenkezés támad a szívükben, mire átkozódni és szitkozódni kezdenek – ilyen egy gonosz szellem. Kívülről nézve ez a házsártos nőszemély éppúgy beszélt, mint egy normális ember, nem pedig úgy, mintha démon szállta volna meg, ám a cselekedetei éppolyan természetűek voltak, mint az a démon. Amikor lehetőségek adódnak, megkérdezhetitek a gazdag embereket a gyülekezetben: „Fel fog zaklatni téged, ha majd elérkezik Isten napja, és eljönnek a nagy katasztrófák, neked pedig elvész a teljes családi vagyonod? Várod már Isten napjának az elérését? Várod már, hogy Isten átvegye a hatalmat, és hogy méltányosság és

igazságosság uralkodjék? Várod már, hogy Isten gyorsan megsemmisítse ezt az elvetemült emberiséget, még akkor is, ha ezzel te is meg leszel semmisítve? Kész vagy arra, hogy ez megtörténjen?” Nézd meg, hogy mi az álláspontjuk. Egyesek készek lesznek arra, hogy ez megtörténjen, egyesek pedig nem. Ha az egész világot, az egész világmindenséget, az Isten által kormányzott összes anyagi dolgot vesszük – itt most nem beszélünk az immateriális dolgokról, hanem csak a materiális dolgok körébe tartozókról: a családi vagyonról, az autókról, a házakról, a pénzről és így tovább –, mindezek együttvéve érnek vajon annyit, mint egy homokszem Isten kezében? (Nem.) Ugyanakkor, amikor megkapják ezeket a dolgokat az emberek, nem akarják feladni őket, és úgy érzik, megvan a tőkéjük ahhoz, hogy vitába szálljanak Istennel, ezt mondván: „Ha elveszed a családi vagyonomat, akkor gyűlölni foglak téged, szembe fogok szegülni veled, és nem fogom elismerni, hogy isten vagy!” Vajon a te elismerésedtől függ, hogy Isten Isten-e vagy sem? (Nem.) Az a kis családi vagyon vajon elég tőkét biztosít neked ahhoz, hogy vitába szállj Istennel? Olyan tudatlan vagy! A gyémántok a legértékesebb dolgok a Földön. Amikor hétköznapi emberek látnak egy egykarátos gyémántot, ámulva mondják: „Milyen nagy gyémánt! Biztos ér vagy tíz-húszezer USA dollárt!” Azt hiszik, hogy nagyon értékesek a gyémántok. Hallottam azonban egy híradást, miszerint egy, a Földtől nem is távoli bolygó teljes egészében gyémántból van, és hirtelen rájöttem valamire: az emberek igen rövidlátóak. Amikor látsz egy csillogó gyémántot, nagyon tetszik neked, és nagyszerűnek találod, de milyen lesz a szemléleted, amikor meghallod, hogy van egy egész bolygó, amelyik gyémántból van? Megváltozik a gyémántokkal kapcsolatos szemléleted. Vagyis, ha egyszer hallasz valamilyen más információt, hirtelen kitágul a látóköröd, már nem csupán a közvetlenül előtted lévő, kicsiny teret látod, nem vagy többé kútban élő béka, mert immár több információ áll a rendelkezésedre, a szemléleted pedig megváltozott és fejlődött. E világon élve az emberek látóköre állandóan változik, ahogy folyamatosan találkoznak a velük történő dolgokkal és különböző körülményekkel, ezzel egyidejűleg pedig állandóan megújulnak a szemléleteik. Ez normális, és Isten ezen a folyamaton keresztül végzi el, hogy az emberek fokozatosan előrehaladjanak ebben az életben, és fokozatosan fejlődjenek az éleslátás, a szemléletmód, valamint a teljes világ és Isten tetteinek a megértése terén. Most tehát, miután hallottátok mindazt, amit erről a kérdésről mondtam, hogyan kell vajon kezelnetek? Ezt kell vajon gondolnotok: „Ó, a Földön élő emberek olyan tudatlanok, nincs éleslátásuk, és olyan keveset tudnak!”? Azt akarom mondani ezzel, hogy talán épp olyanok a nézeteid és meglátásaid az egész világmindenséggel, az egész emberi fajjal, valamint mindazon dolgokkal kapcsolatban, amiket Isten megparancsol, mint amennyit arról a kis gyémántról értesz, amelynek az értékét egy bolygóval vetik össze, igaz? (Igaz.) Milyen következtetést vonhatunk le ebből? Nem számít, milyen eredményeket ért el, milyen hírnévre tett szert, milyen csodálatosan teljesített valaki a Föld nevű bolygón, nem szabad dicsekednie, mivel az emberi lények olyan jelentéktelenek, és fabatkát sem érnek! Isten elkészített néhány gyémántot a földön, és az emberek harcoltak értük. Hát nem tudják az emberek, hogy

milyen sok bolygó van Isten kezében, amelyeken még a gyémántoknál is jobb dolgok vannak? Hát nem százalmasak az emberek? (De igen.) Ennyire százalmasak az emberek; ennyire tudatlanok.

Az antikrisztusok képtelenek nem ellenszegülni Istennek; természetükből adódóan gyűlölik az igazságot és a pozitív dolgokat, és még csak békén hagyni sem képesek azokat, akik az igazságra törekednek és szeretik a pozitív dolgokat, hanem helyette elítélik, elnyomják és kizárják az ilyen embereket. Azokkal, akik egyetértésben vannak velük, természetsszerűleg összekapcsolódnak, megóvják egymást, védelmezik egymást, és egymás talpát nyalják. Láthatjuk ebből, hogy azok az emberek, akik antikrisztusok, reinkarnálódott gonosz szellemek és tisztátalan démonok, és nincs normális emberi mivoltuk. Nem számít, mennyire értik meg az általuk hallott igazságot, vagy hogy mennyire világosan prédikálnak szavakat és doktrínákat: amikor a gyakorlásra kerül a sor, nem választanak mást, mint hogy szembemenjenek az igazsággal és ellenálljanak Istennek, illetve, hogy megvédjék a saját státuszukat és érdekeiket – ez az ő elvetemültségük. Mi a legnagyobb elvetemültség a részükről? Az, hogy gyűlölik az igazságot; minden ok vagy magyarázat nélkül gyűlölik az igazságot. Ha megkérdezed tőlük, hogy miért gyűlölik az igazságot, talán képtelenek megmagyarázni, de minden cselekedetük antikrisztusi beállítottságot és módszereket tükröz, és minden cselekedetük félrevezeti és csapdába ejti az embereket, megzavarja és akadályozza Isten házának munkáját – ez minden cselekedetük eredménye. Végezzetek összehasonlítást, és nézzétek meg a vezetőket és a dolgozókat minden szinten, vagy a körülöttetek lévő hétköznapi testvéreket, akiket ismertek és akikkel kapcsolatban vagytok, hogy lássátok, van-e köztük olyan, aki ok nélkül gyűlöli az igazságra törekvő testvéreket, és aki folyton meg akarja támadni és ki akarja zárni ezeket az embereket. Ők maguk is tudják, hogy ez nem helyes, de nem tudnak másként tenni, mint szemtől-szembe kellemesen csengő szavakat mondani ezeknek a testvéreknek, de a hátuk mögött nagyon másként tenni a dolgokat, felfedni démoni arcukat és elkezdeni szembeszállni velük. Ha ez nem elvetemültség, akkor mi az? Mi a legundorítóbb az antikrisztusokban? Gyakran mondanak helyes dolgokat azért, hogy félrevezessék Isten választott népét és a körülöttük lévőket, sőt azért is, hogy rászédjék és becsapják a Fennvalót, és még inkább az a céljuk, hogy negédes beszéddel becsapják Istent és elnyerjék az emberek bizalmát, azután pedig ámokfutásba kezdenek, meggondolatlanul cselekszenek, és azt teszik Isten házában, amit csak akarnak. Tudják, hogyan beszéljenek helyesen és hogyan beszéljenek helytelenül, tudják, hogyan kellene cselekedniük és hogyan nem kellene cselekedniük, hogy mik alapelvek és mik nem alapelvek, hogy mit jelent szembemenni az alapelvekkel, és mit jelent az alapelvekkel összhangban cselekedni. Nincs homály a szívükben ezeket a dolgokat illetően, sőt, némelyikük nagyon is tisztán és világosan ismeri ezeket a dolgokat, de akármennyire jól értik és akármilyen világosan tudják is az alapelveket, amikor cselekszenek, egyáltalán nem gyakorolják az igazságot, és szünet nélkül rossz dolgokat tesznek, a saját kívánságaik szerint. Ez határozza meg, hogy a

természetük sátáni és antikrisztusi. Nem csupán idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot, hanem a pozitív dolgokat is gyakran gyűlölik és elítélik. Miért gyűlöli a nagy vörös sárkány az igazságot és Istent? Ezt teljes egészében a sátáni természete dönti el. Egyes testvéreket annyira üldözik és kergetnek, hogy nem tudnak hazatérni az otthonaikba, azok az ördögök és Sátánok pedig ezt mondják: „Ezek az emberek immár nem normálisan élnek; elhagyták a családjukat.” Valójában azért nem tudnak hazamenni, mert üldözi őket a nagy vörös sárkány. Gyakran történik ilyesmi. Mi másról hallottatok még? (A nagy vörös sárkány azt mondja, hogy ha túl sokat olvassák Isten szavait az emberek, akkor agymosottak lesznek.) A nagy vörös sárkány ezt mondja: „Az emberek agymosottak lesznek Isten szavaitól; elárasztják őket Istennel.” Ezzel a feje tetejére állítják az igazságot. Világos, hogy a nagy vörös sárkány az, aki megrontja az embereket és kimossa az agyukat, ő viszont kifordítja a dolgot és azt mondja, hogy Isten szavaitól lesznek agymosottak az emberek – ezek a démonok annyira elvetemültek! A nagy vörös sárkány magának tulajdonítja mások minden jó cselekedetét, az általa elkövetett rossz dolgokért pedig másokat hibáztat. Az antikrisztusok ugyanezt teszik; pontosan ugyanazok a módszereik, mint a nagy vörös sárkánynak, a Sátánnak. Valóban a Sátán szolgálói ők!

Mostanra javarészt befejeztük az antikrisztusok elvetemült, alattomos és csalárd megnyilvánulásairól való beszélgetést? Amiről ma beszéltem, nem különbözik attól és nem valóságosabb annál, amit szó szerint meg tudtok érteni? Isten háza sok videót készített az elmúlt években, köztük himnuszokat és filmeket is, és így tovább, amelyek mind fel lettek töltve az internetre. Egy, a kontinentális Kínában élő antikrisztus látta ezeket az interneten és ezt mondta: „Ti elkészítettétek ezeket a programokat külföldön, és mi is meg tudjuk ezt csinálni Kínában.” Ezután toborozni kezdett, talált egy csapatnyi embert, és elindított egy kórust a nagy vörös sárkány nemzetén belül. Ezeket az embereket végül letartóztatták. Miért kellett ezt tennie az antikrisztusnak? Volt valami célja? (Igen.) Mi volt a célja? (Az emberek irányítása.) Nem egyszerűen csak irányítani akarta az embereket. Saját frakciót akart létrehozni. Ez volt az elgondolása: „Isten házában lehet kórusa, és nekem is lehet! Ha sikerrel járok, saját frakcióm lesz. Elég lesz meglendítenem a karomat, sok ember eljön majd!” Ily módon Isten gyülekezetének a helyébe léphetne. Nem ezt a célt akarta talán elérni? Az lett azonban az eredmény, hogy a nagy vörös sárkány lecsapott, és semmivé lett a vágyálma. Isten háza a garantált biztonság feltételével végzi ezt a munkát. Adott volt számára ez a feltétel abban az országban, amely fölött a nagy vörös sárkány uralkodik? Nem volt adott ez a feltétel, de ő akkor is fel akart vágni. Csakhogy ez nem sikerült valami jól, és a végén rosszra fordultak számára a dolgok. Néhány éve egy másik csoport készített egy programot és felrakták az internetre. Régi dallamokat énekeltek, tánccal kísérték, és virágmintás kisebbségi népviseletben voltak. Túlságosan hagyományos és idejétmúlt volt az egész. Mondjátok meg Nekem, nem csak zavarásokat okoztak ezek az antikrisztusok? (De igen.) A nem hívők és a vallásos emberek nem ismerték a valós helyzetet, és azt hitték,

hogy valóban az egyház tette ezeket a dolgokat. Az antikrisztusok folyton ostobaságokat csinálnak; nem csupán elvetemültek, hanem ostobák is. Miért ostobák? Azért, mert annyira elvetemültek, hogy az elvetemültségtől elbutultak? Nem. Nem számít, milyen képességű valaki, ha ért valamennyi igazságot, akkor még ha nincs is előre vezető útja, amikor különféle dolgokat tesz, és még ha nem is tudja, mit helyénvaló és mit nem helyénvaló tennie, a szívében van egy irányelv: nem fog meggondolatlanul vagy vakon cselekedni. Nem ez talán a helyzet? (De igen.) Azok az emberek viszont, akik nem értik az igazságot, és akik olyan arrogánsak, hogy esztelenek, önkényesen cselekszenek. Mit jelent az, hogy önkényesen cselekszenek? Az ilyen embereknek nincs józan eszük, és akiknek nincs józan eszük, azok nem tudnak megfontolni dolgokat. Mit értek „megfontolás” alatt? Azt értem alatta, hogy mit kell tenni a korai szakaszokban, mit kell elkészíteni, milyen dolgokra van szükség cselekvés közben, miért kell elkészíteni ezt a programot, majd, miután elkészült a program, hány ember lehet érintett, hány ember épülhet, és hogy vannak-e következmények vagy hátrányok – mindezeket fel kell mérni. Ezt a kiértékelési folyamatot nevezzük „megfontolásnak”. Meg tudnak fontolni dolgokat ezek az ostoba emberek? (Nem.) Azok az emberek, akik nem képesek megfontolni a dolgokat, racionalitás nélkül valók; van bármiféle megértésük az igazságot illetően? Biztosan nincs. Ha valaki igazán ért valamennyi igazságot, a logikai érzéke világosabbá és megbízhatóbbá válik. Világosabbá válik a számukra, hogy mi pozitív és mi negatív, hogy mi helyes és mi helytelen, és hogy milyen hatókörbe tartozik ez és ez az alapelv; azaz bármit tesznek is, legyen az valami jó vagy valami rossz, van a szívében egy norma. Ha például valaki azt mondaná neked, hogy meztelenül szaladj végig az utcán, megtennéd? (Nem.) Ha valaki megverne, akkor megtennéd? Ha valaki tízezer jüant adna neked, megtennéd? (Szégyenletes dolog volna ilyet tenni. Én nem tudnám megtenni.) Tudván, hogy szégyenletes dolog lenne ilyet tenni, ez olyasfajta gondolkodás, olyasfajta ítélet és olyasfajta hozzáállás, amely a racionalitásból fakad, vagyis csak a racionalitás birtokában vagy képes ilyen gondolkodásra és ilyen hozzáállásra. Ezért aztán nem számít, hogy pénzzel csábítanak vagy kegyetlenül kínoznak és gyötörnek-e, nem számít, hogy miként kényszerítenek, akkor sem tennéd meg, így hát egyáltalán nem érintene a dolog, és szilárdan megállnál. Az antikrisztusok nem értik az igazságot, és ezért nincs fogalmuk semmiről sem, amit tesznek. Mit jelent itt a „fogalom”? Azt jelenti, hogy nem tudják, mit csináljanak ahhoz, hogy Isten mellett tegyenek bizonyosságot. Ez az antikrisztus azt hitte, hogy rendkívül szerető szíve van, összeszedett egy csoportnyi embert, hogy kórusvideót készítsenek, míg végül rengeteg pénzt elköltött és veszélybe sodorta magát. A kontinentális Kínában rosszabb a helyzet, mint külföldön, úgyhogy mi van, ha balul sül el valami? Vajon megfontolta ezt? Valamilyen mértékig talán megfontolta a helyzetet, de nem tudta, hogy mely programokat kellene megcsinálnia vagy milyen eredményeket kellene elérnie – egyáltalán semmit sem értett. Miért nem értett semmit? Azért, mert nem volt meg benne ez a racionalitás. Hogyan alakul ki ez a racionalitás? Csakis az igazság megértésén keresztül képes fokozatosan világossá és megbízhatóvá válni az

emberek értelme. Az antikrisztusoknak az igazságot gyűlölő természetük van, belülről fakadóan ellenzik a pozitív dolgokat, és a szívük legmélyén sosem képesek szeretni az igazságot, akkor hát meg tudják érteni az igazságot? (Nem.) Ha nem tudják megérteni az igazságot, akkor birtokában lehetnek vajon a normális emberi mivolta jellemző gondolkodásnak? Sosem lehetnek a birtokában. Van racionalitásuk azoknak az embereknek, akiknek nincs normális emberi mivolta jellemző gondolkodásuk? Nem, nincs nekik. Amikor az antikrisztusok tesznek és mondanak valamit, a szemléletük és mindaz, amit tesznek, semmiben sem különbözik az ördögök és gonosz szellemek által tett dolgoktól. Miért mondom azt, hogy nincs köztük különbség? Valaki például igazán szeret prédikálni és mutogatni magát, ezért folyton olyanokat keres, akik meghallgatják, ahogy prédikál. Még ha nem is szeretik hallgatni őt az emberek, akkor is prédikál; ha mások viszolyognak tőle, ő ezt nem tudja, és nem próbálja megfigyelni őket, nem látja, hogy mire van szükségük másoknak, és csak a saját igényeit elégíti ki. Hát nem szégyenletes ez? Ez szégyenletes, ő pedig híján van a racionalitásnak. Van bármi különbség a racionalitás ezen hiánya, valamint egy, a Sátán és gonosz szellemek által megszállt ember véletlenszerű és önkényes beszéde és cselekedetei között? Habár talán nem olyannak tűnik, mint egy elmebeteg, aki örülden, mezítelenül rohangál az utcán, az látható, hogy racionalitás nélkül cselekszik. Amikor megkérik, hogy öntözzön meg néhány testvért, vagy hogy hirdesse az evangéliumot, vagy végezzen valamilyen kötelességet, teljességgel nélkülözi az alapelveket, és csak meggondolatlanul cselekszik, ahogyan épp akar. Vannak, akik már 20 éve hirdetik az evangéliumot anélkül, hogy egyetlen embert is megnyertek volna, de mégis vezetők akarnak lenni még mindig. Vannak ilyen emberek? Igen, vannak. Egyáltalán nincsenek alapelveik, bármibe fognak, mindent összekuszálnak, és mégis vezetők akarnak lenni, és vezetni akarnak másokat – biztosan sok ilyen ember van. Oly sok éve hisznek már Istenben, Isten sok szavát olvasták már, és sok prédikációt meghallgattak, de egyetlen igazságot sem értenek. Vajon mivel függ össze a megértésük hiánya? Mi az oka annak, hogy nem értenek semmit? Talán az, hogy túlságosan nagy hiányosságaik vannak a képesség és a felfogóképesség terén, vagy hogy rossz a jellemük, és nem szeretik az igazságot? (A lényegükkel függ össze.) Miért a lényegükkel függ össze? (Azért, mert elvetemült a lényegük, nem részesülhetnek a Szentlélek munkájában, és Isten nem munkálkodik az ilyen embereken, ezért hát akárhogy eszik és isszák is Isten szavait, sosem fogják megérteni az igazságot.) Ez egy objektív ok. Az objektív ok természetesen az, hogy nem munkálkodik rajtuk a Szentlélek, és így biztosan nem lesznek képesek megérteni semmit – ez bárkire vonatkozik. Van egy szubjektív ok is, és mi az? (Az ilyen emberek gyűlölnek az igazságot.) És minek tekintik az igazságot azok, akik gyűlölnek azt? (Az antitézisüknek.) Az antitézisüknek tekintik; ez az egyik aspektus. És még mi más? Képesek felfogni az igazság gyakorlati oldalát? Sohasem képesek. Ha még ezt a szintet sem képesek felfogni, akkor, mondjátok meg Nekem, hogy az igazság megértésére képesek-e vajon? Nem, sohasem képesek megérteni az igazságot. Az objektív ok az,

hogy az ilyen emberek nem képesek részesülni a Szentlélek munkájában, és Isten nem világosítja meg őket. A szubjektív ok az, hogy ellenségesek Istennel, az igazsággal és a pozitív dolgokkal szemben, és, ami őket illeti, számukra egyetlen pozitív dolog sem pozitív. Akkor hát milyen dolgokat hisznek pozitívnak a szívükben? Az olyan dolgokat, amilyeneket a Sátán támogat – az elvetemült, üres és bizonytalan dolgokat. No és képesek-e vajon ezek az igazságot gyűlölő, elvetemült emberek az igazság megértésére? Sohasem képesek megérteni azt, mivel nem fogadják el. Mondd meg akkor Nekem, hogy van-e bármi értelme az igazságról beszélgetni ilyen emberekkel? Hajlandóak lehetnek odafigyelni, amikor Isten szavait olvasod nekik? Ők mindannyian nem hívők és démonok, hogyan figyelhetnének akkor Isten szavaira? Egyesek nem képesek átlátni ezt a dolgot és ezt mondják: „Miért nem értik az igazságot, amikor az igazságról beszélgetek velük? Hát nem emberek ezek?” Nem tudod hova tenni őket, és nem tudsz szót érteni velük. Egyesek szavaira egyszerűen nem tudsz figyelni, és egyszerűen képtelen dolgokat tesznek – ezek nem hívők, démonok, és minden észérv süket fülekre talál náluk. Miért mondom azt, hogy „minden észérv süket fülekre talál náluk”? Te hiszed, hogy Isten létezik, és hogy szuverenitást gyakorol minden dolog fölött – hát nem pozitív dolgok ezek? (De igen, azok.) És ezek az emberek mit hisznek? „Hát így gyakorol isten szuverenitást minden dolog fölött? Nem valami nagy szám.” Hát nem süket fülekre talál náluk minden észérv? (De igen.) Az ilyen emberekkel lehetetlen kommunikálni; ők egy külön fajt alkotnak, vadállatok, és minden észérv süket fülekre talál náluk. A vadállatok sohasem értik, hogy mik a pozitív dolgok, vagy hogy mi az igazság, ezért lehetetlen kommunikálni velük. Az, hogy nem vagy képes kommunikálni velük, nem az idővel és nem is azzal kapcsolatos probléma, hogy komoly erőfeszítést teszel-e, vagy hogy mennyi erőfeszítést teszel ennek érdekében, hanem inkább abból fakad, hogy egyszerűen képtelenek a megértésre, akkor hát mi mást mondhatnál még nekik? Pontosan mi van az ilyen emberekben? Becsületesség, egyenesség és jóság nincs a szívükben, hanem csak elvetemültség; telve vannak elvetemültséggel. Ezért van az, hogy az ilyen embereknél minden észérv süket fülekre talál, és ezért nem lehet megmenteni őket.

Ha összevetjük a csalárdságot és alattomoságot az elvetemültség beállítottságával, akkor azt látjuk, hogy az előbbiek viszonylag enyhébb fokú és kevésbé mélyreható problémák. Ha kevésbé mélyrehatóak, akkor miért említem őket itt? Az antikrisztusok csalárdul, megmagyarázhatatlanul és homályosan cselekszenek és beszélnek, amitől mások megérzik, hogy alattomosak és csalárdak, és hétköznapi emberek nem tudják felfogni a teljes igazságot velük kapcsolatban. Csalárd módon cselekszenek és beszélnek, és nem képesek kijönni a jámbor, becsületes és az igazságra törekvő emberekkel. Helyette gyakran játszadoznak az ilyen emberekkel és kihasználják őket. Az antikrisztusok játszadoznak az ilyen emberekkel, becsapják, sőt ki is használják őket, miközben azok egyáltalán nincsenek ennek tudatában. Persze az antikrisztusoknak ez a viselkedése és ezek az általuk alkalmazott módszerek nem annyira károsak az

emberekre nézve. Mi az, ami olyan nagy kárt okoz az embereknek? Az antikrisztusok elvetemült beállítottsága, ami pedig még súlyosabb, az az, hogy ezen elvetemült beállítottságból eredően félrevezetik, irányítják és elnyomják az embereket. Az antikrisztusok cselekedetei mögött mindig rejlik egy olyan motiváció és szándék, amelyet nem árulhatnak el másoknak. Ők soha semmit sem fognak ok nélkül odaszánni vagy feláldozni, és ok vagy ellenszolgáltatás nélkül nem tesznek semmit sem emberért, sem Isten házáért. Minden cselekedetük és szavuk hátterében húzódik egy motiváció, egy szándék, és amint lelepleződik a szándékuk és a motivációjuk, vagy megghiúsulnak az ambícióik és a vágyaik, abban a pillanatban keresik a visszavonulás lehetőségét. Ezt gondolják a szívükben: „Annyira nem éri meg ok nélkül odaszánnom vagy feláldoznom magam; nem éri meg nekem a fáradságot. Származnia kell valami haszonnak az istenhítből. Ha valaki anélkül áldozza fel magát istenért, hogy jutalmat kérne cserébe, akkor az egyszerűen buta.” Ilyen a logikájuk: „Nincs olyan, hogy ingyenebéd.” Azt a lelkiismeretet és józan ész, viselkedést és jó cselekedeteket, amilyenekkel a normális embereknek rendelkezniük kellene, butaként és ostobaként jellemzik. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen.) Ez rendkívül elvetemült dolog. Isten háza például munkarendeket készít és valamelyest gondoskodik azon testvérek életéről, akik a kötelességeiket végzik, de az antikrisztusok belülről akadályozzák őket. Mi egy antikrisztus célja az akadályozásukkal? Ha az antikrisztustól származtak volna a munkarendek, és a testvérek ennek tudatában lekötve éreznék magukat az irányában, akkor az antikrisztus átvinné az irányítást. Ha a testvérek nem tudják, hogy ki készítette a munkarendeket, és azt gondolják, hogy Isten háza készítette azokat, és Istennek adnak hálát, azokat vajon végrehajtáná az antikrisztus? Egyáltalán nem. A munkarendek megrekednének az antikrisztusnál, és nem kerülnének végrehajtásra. Hasznos a testvérek számára, hogy Isten háza kiadja ezeket a munkarendeket, és az evangéliumi munka jobban terjed; ez egy nagy dolog Isten munkájával kapcsolatban, akkor hát hogyan kell végrehajtaniuk ezeket a munkarendeket azoknak, akik vezetői szerepet töltenek be? Minden tőlük telhetőt meg kell tenniük azért, hogy jól hajtsák végre ezeket és megvalósítsák a munkát. Némely antikrisztusok azonban belülről akadályozzák és két éven át nem hajtják végre a munkát. Mi ennek az oka? Ilyenkor a Sátán okoz akadályoztatásokat és zavarásokat. Némely gyülekezeteket antikrisztusok és gonosz emberek zavarnak meg és irányítanak, a kötelességüket végző testvérek pedig nem részesülnek gondoskodásban. Ez boldoggá teszi az antikrisztusokat, és ezt gondolják a szívükben: „Elég, ha én vagyok a haszonélvezője ennek a csodálatos dolognak és ezeknek a hatalmas előnyöknek. Hogyan lehetne haszonélvező az összes testvér?” Hogyan és milyen módon érintené az antikrisztusokat az, ha a testvérek is haszonélvezők lennének? Egyáltalán nem érintené őket. Nekik is előnyük származna, mindenkinek előnye származna belőle, és ez nagyszerű lenne! Gondolkodj el az egész helyzeten: nem szabadna akadályoznod ezt, visszatartanod sem szabadna, hanem boldogan végre kellene hajtaniod. Hát nem ez a normális? (De igen.) Ez az a kötelesség, amelyet egy embernek teljesítenie kellene,

és ez a felelősséged. Az egyik aspektus az, hogy ez semmibe sem kerül neked, miközben a másik aspektus ez: nem arra vágyik vajon mindenki, hogy terjedjen az evangéliumi munka? (Mi igen.) Ők vajon féltékenyek lesznek, amikor látják, hogy a testvérek élvezik Isten kegyelmét? Mire féltékenyek? Nem démonok az antikrisztusok? Akkor hát miért nem hajtják végre az antikrisztusok a munkát? Azért nem, mert féltékenyek. Megfontolják azt, hogy a munka végrehajtása hasznára válna az evangéliumi munka terjesztésének? (Nem, nem fontolják meg.) Érinti ez az érdekeiket? Mi köze van ennek hozzájuk? Egyáltalán semmi köze nincs hozzájuk, mégsem hajtják végre, és ez elvetemültség a részükről. Eleven ördögök, és meg kellene átkozni őket! Egy ilyen dologban, amely Isten házában a munkáját érinti, és olyan sok embert is, akik a kötelességüket végzik, egyáltalán nem fontolják meg a következményeket. Ha egy szemernyi jóindulat is szorult volna beléjük, nem lennének képesek ilyesmire vetemedni. Miért cselekszenek így? Ez gátságság és elvetemültség. Ti szoktatok ilyen dolgokat tenni? Ha képesek vagytok ilyen dolgok megtételére, akkor semmiben sem különböztök az antikrisztusoktól, és akkor ti is eleven ördögök vagytok. Nem szabad ilyen dolgokat tennetek! Olyan antikrisztusok is vannak, akik látják, hogy gonosz emberek vannak a gyülekezetben, akik gyakran megzavarják a gyülekezet munkáját, és akik átokfutást rendeznek a gyülekezetben, de nem vesznek tudomást róla. Amikor arra kérik őket, hogy kezeljék az ilyen embereket, tétovázna és halogatják a kezelésüket. Nem veszik fontolóra a testvérek érdekeit; csak arra gondolnak, hogy a saját hírnevük ne sérüljön, és ez minden. Ezt gondolják: „Vezetővé tettek, úgyhogy enyém kell, hogy legyen az utolsó szó. Teljhatalmam és abszolút tekintélyem van. Ha bárkit kizárnék, akit csak mondasz, az azt mutatná, hogy semmi hatalmam nincsen. Biztosítanom kell, hogy a testvérek tudják, hogy én viselek gondot ezekre az emberekre, és hogy ők nekem vannak alárendelve.” Kinek állnak ellen? (Istennek.) Nem elvetemültség Istennek ellenállni? Ez elvetemültség. Tudod, hogy miféle szerzet egy emberi lény? Isten adott neked lehetőséget, és ha nem tudsz egy ilyen fontos dolgot, az nem tesz vajon butává? Isten bármikor véget vethet az életednek, de te még mindig kétségbeesetten szembehelyezkedsz Istennel – ez elvetemült dolog, te pedig egy eleven ördög vagy! Az egyik aspektus ezért az, hogy az igazságra kell törekednetek és nem szabad egy antikrisztus útját követnetek; ezenkívül tudnotok kell, hogy miként ismerjétek fel az antikrisztusokat. Ha antikrisztussal találkoztok, közelebbről meg kell figyelnetek őt, és ha azt látjátok, hogy valami rossz dolgot készül tenni, akkor azonnal meg kell állítanotok őt, és a testvérekkel egységben le kell lepleznetek, boncolgatnotok kell, el kell utasítanotok és ki kell zárnotok őt. Nemrégiben hallottam néhány fiatal testvérről egy gyülekezetben, akik összefogtak azért, hogy elűzzenek egy hamis vezetőt. Azt mondom, hogy ezek a fiatalok fejlődést értek el, nem sátrai filozófiák szerint élnek, képesek gyakorolni az igazságot és az alapelvek szerint cselekedni, és sokkal jobbak a legtöbb embernél. Az emberek többségének vannak világi ügyekre vonatkozó filozófiái, nagyon mélyen megmérgezte őket a Sátán, és még nem rázták le magukról a Sátán befolyását. Ha

valaki képes eltávolítani egy hamis vezetőt, az azt mutatja, hogy ért némi igazságot és meg tudja védeni Isten házának a munkáját – ez jó dolog. Ez azt mutatja, hogy az illető érettebbé vált az életben és jól tudja végezni a kötelességét.

Azáltal, hogy ma egy antikrisztus elvetemült, alattomos és csalárd lényegének aspektusairól, valamint a különböző megnyilvánulásairól beszélgetünk és leleplezzük ezeket, megláthatjuk, hogy az antikrisztusok természetükből fakadóan ellenkeznek Istennel. Némelyek ezt mondják: „Noha antikrisztusi beállítottságom van, nincs antikrisztusi természetlénységem, és soha nem fogok antikrisztussá válni.” Mit gondolsz erről a hozzáállásról? Habár nincs antikrisztusi lényeged, attól még egy antikrisztus megnyilvánulásai és felfedései figyelhetők meg nálad, azt éled meg, amit egy antikrisztus él meg, és antikrisztusi beállítottságod van, így aztán az a veszély fenyeget, hogy egy antikrisztus útját fogod követni. Státusz, befolyás és tőke birtokában csupán pillanatok kérdése lesz, hogy antikrisztussá válj, és ez tény. Milyen szándékkal mondom ezt? Azért mondom ezt, hogy megkongassam nektek a vészharangot, és hogy közöljek veletek egy tényt: amikor valaki egy antikrisztus útját kezdi követni, két eshetőség van. Az egyik az, hogy időben észreveszed, irányt váltasz, elgondolkodsz magadon, bűnbánatot tartasz és képessé válsz alávetni magad Isten vezényleseinek és elrendezéseinek. Ez a legjobb eshetőség, és ekkor lesz reményed arra, hogy üdvösséget nyerj. Ha azonban nem tudod az igazságra való törekvés útját követni, akkor, ha már sok gonoszságot elkövettél és antikrisztusként jellemeztek, nem is érdemes belegondolni a következményekbe. Érted? (Igen.) Jó, hogy érted. Mit akarok mondani ezzel? Azt, hogy ha antikrisztusi megnyilvánulásaid vannak, akkor még mindig van némi mozgástered és lehetőséged arra, hogy megtérj, de ha egyszer antikrisztussá válsz, akkor veszélyben vagy. Éppen ezért, ha azt veszed észre, hogy antikrisztusi megnyilvánulásaid vannak, válts irányt, keresd az igazságot és oldd meg ezt a problémát; ne kezeld könnyedén a dolgot. Máskülönben, ha hatalomhoz és lehetőségekhez jutsz, meggondolatlanul gonosz cselekedeteket fogsz elkövetni, valamint bomlasztásokat és megzavarásokat fogsz okozni a gyülekezet munkájában. Nem leszel képes viselni a következményeket, és ez nagy valószínűséggel kihat majd a sorsodra és a rendeltetési helyedre.

Ma világosan elmagyaráztuk az antikrisztusok elvetemült beállítottsága és a hétköznapi emberek elvetemült beállítottsága közti alapvető különbséget. Most már értitek? A romlott emberi lények mindegyike romlott beállítottságú, és mindannyiuknál jelentkeznek a romlott beállítottság megnyilatkozásai és manifesztációi. A hétköznapi emberek elvetemült beállítottsága és az antikrisztusok elvetemült beállítottsága azonban különböző. Habár a hétköznapi emberek elvetemült beállítottságúak, a szívükben az igazság után vágyódnak és szeretik az igazságot, és miközben hisznek Istenben és végzik a kötelességeiket, képesek elfogadni az igazságot. Noha korlátozott az az igazság, amelyet a gyakorlatba tudnak ültetni, attól még képesek valamennyit gyakorolni, így fokozatosan megtisztulhatnak és igazán megváltozhatnak a romlott beállítottságaik,

míg végül már alapvetően képesek lesznek alávetni magukat Istennek és eljutni az üdvösségre. Az antikrisztusok ezzel szemben egyáltalán nem szeretik az igazságot, sohasem fogadják el az igazságot, és sohasem ültetik azt gyakorlatba. Meg kell próbálnotok aszerint megfigyelni és felismerni az embereket, amit itt mondok; legyen szó gyülekezeti vezetőről vagy dolgozóról, vagy egy hétköznapi testvérről, figyeljétek meg, hogy képesek-e a gyakorlatba ültetni az általuk megértett igazságokat. Tegyük fel például, hogy valaki megért egy igazságalapelveket, de amikor eljön az ideje, hogy gyakorlatba ültesse, egyáltalán nem ülteti gyakorlatba, azt teszi, amit akar, és önkényesen cselekszik – ez elvetemültség, és az ilyen embert nehéz megmenteni. Egyesek nem igazán értik az igazságot, de a szívükben keresni akarják, hogy pontosan mit tegyenek, ami összhangban van Isten szándékaival és egyezik az igazsággal. A szívük mélyén nem szeretnék szembemenni az igazsággal. Csak azért beszélnek és cselekednek az alapelveket megszegve, követnek el hibákat, sőt, tesznek olyan dolgokat is, amelyek bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak, mert nem értik az igazságot – milyen természetű dolog ez? Olyan természetű, aminek nincs köze a gonoszság műveléséhez; az ostobaság és a tudatlanság idézi elő. Az ilyen emberek teljes egészében azért teszik ezeket a dolgokat, mert nem értik az igazságot, mert képtelenek eljutni az igazságalapelvekhez, és mert az elképzeléseik és képzelődéseik alapján azt gondolják, hogy helyes ezeket a dolgokat tenni, ezért aztán így cselekednek, Isten pedig ostobaként, tudatlanként jellemzi őket, akiknek hiányos a képességük; nem arról van szó, hogy értik az igazságot és szándékosan szembemennek vele. Ami azokat a vezetőket és dolgozókat illeti, akik mindig az elképzeléseik és képzelődéseik szerint teszik a dolgokat, és akik gyakran megszakítják Isten házában a munkáját, mivel nem értik az igazságot, gyakorolniuk kell a felügyelet és a korlátozás bevezetését és gyakorolniuk kell, hogy többet kell beszélgetniük az igazságról a problémák megoldása végett. Ha valaki túlságosan hiányos képességű és nem tudja megérteni az igazságalapelveket, akkor ideje hamis vezetőként elbocsátani. Ha érti az igazságot, de szándékosan szembemegy vele, akkor meg kell metszeni az illetőt. Ha mindvégig képtelen marad elfogadni az igazságot, valamint nem mutat bűnbánatot, akkor gonosz emberként kell őt kezelni, és ki kell takarítani. Az antikrisztusok természete azonban sokkal súlyosabb, mint a gonosz embereké vagy a hamis vezetőké, mivel az antikrisztusok szándékosan és céllal zavarják meg a gyülekezet munkáját. Még ha értik is az igazságot, nem gyakorolják, senkire sem hallgatnak, és ha hallgatnak is, nem fogadják el, amit hallanak. Ha a felszínen úgy is tűnik, mintha elfogadnák, a szívük mélyén ellenállnak neki, és amikor cselekvésre kerül sor, még mindig a saját preferenciáik szerint cselekednek, anélkül, hogy bármennyire is figyelembe vennék Isten házában az érdekeit. Amikor emberek között vannak, emberi szavakat szólnak, és van némi emberi hasonlatosságuk, de amikor az emberek háta mögött cselekednek, felszínre jön a démoni természetük – ezek antikrisztusok. Vannak, akik mindenféle gonoszságot elkövetnek és antikrisztusokká válnak, amikor státuszra tesznek szert. Némelyeknek nincs státuszuk, de a természetlénységük

ugyanolyan, mint az antikrisztusoké – lehet azt mondani rájuk, hogy jó emberek? Amint státuszhoz jutnak, máris mindenféle gonoszságot elkövetnek – ők antikrisztusok.

Van köztetek bárki is, aki azt vette észre, hogy ő maga egy növekvőben lévő antikrisztus, és úgy érzi, hogy amint státuszra tesz szert, garantáltan száz százalékgig antikrisztus lesz belőle? Ha így érzed, akkor amennyiben vezetőnek választanak mások, semmiképpen sem szabad beleegyezned, és ezt kell mondanod: „Tartózkodom ettől. Kérlek, ne engem válasszatok. Ha így tesztek, akkor nekem befellegzett.” Erre mondják, hogy valakinek van önismerete. Ha nincs státuszod, az oltalom a számodra. Hétköznapi követőként talán soha nem volt még esélyed nagy gonoszságot művelni, és a nullával lehet egyenlő annak a valószínűsége, hogy megbüntessenek. Azonban amint státuszt szerzel, száz százalék lesz annak a valószínűsége, hogy gonoszságot kövess el, ahogy annak a valószínűsége is, hogy megbüntessenek, és akkor neked befellegzett, és azzal teljes egészében lenulláztál minden esélyt, amid az üdvösség elérésére lehetett volna. Ha vannak ambícióid és vágyaid, akkor igyekezz és imádkozz Istenhez, keresd az igazságot a probléma megoldása végett, hagyatkozz Istenre, gyakorolj önuralmat, és ne érvényesítsd a státuszodat; ekkor képes leszel normálisan végezni a kötelességedet. Ha mindig a hivatalos címekre összpontosítasz és a státuszodat érvényesíted, a kötelességed végzésére pedig semmi figyelmet nem fordítasz, akkor szélhámos vagy, és ki kell téged iktatni. Amikor elfogadsz egy kötelességet, ne a státuszra összpontosíts; egyszerűen csak végezd jól a kötelességed – a dolgok jó kezelése minden másnál valószínűsőbb. Ha képes vagy jól végezni a kötelességedet, azzal vajon nem tettél eleget Istennek? Ami benneteket illet, ez a legutolsó mód annak elkerülésére, hogy gonoszságot műveljete. Jó dolog vagy rossz dolog, ha mindig korlátozzátok magatokat és ha nem engeditek, hogy státuszt nyerjete? (Jó dolog.) Akkor hát választások idején miért igyekeznek némelyek még mindig olyan keményen versengeni a státuszért? Az ilyen embereknek túl sok ambíciójuk van. Nem normális dolog, ha túl sok ambíciójuk van az embereknek – ha így van, elvetemültek. Sok ifjú nővér van – mind a húszas éveiben jár –, aki hivatalos pozíciót akar, és nagyon szereti a státuszt. Ha nem választják vezetőkké őket, akkor duzzognak és felhagynak az evéssel. Habár egy kissé gyerekesnek tűnnek, az eltökéltségük tekintetében, ahogy idősödnek, kétségbeejtően súlyossá válnak a dolgok, és szakértők lesznek, igaz? Egyes nők meghallják, hogy egyszer régen császárnő lett valakiből, mire hihetetlen irigységet éreznek, és azt kívánják, hogy bárcsak ők lehetnének az a nő. Nem akarnak hétköznapiak lenni, az Istenben való hitükben pedig nem akarnak pusztán hétköznapi követők lenni. Állandóan ég a szívükben a vágy, és amint alkalmuk adódik a magamutogatásra, élnek vele. Nem akarnak illedelmes módon eleget tenni kötelességeiknek, eleget tenni felelősségeiknek, nem akarják beleadni teljes szívüket az igazságra való törekvésbe, vagy alávetni magukat Isten vezényleseinek és intézkedéseinek. Nem szeretnek törekedni az igazságra, és nem szeretik így végezni a kötelességeiket, és nem akarnak ilyen egyszerű életet élni – ez problémás a számukra. Vannak köztetek ilyenek? Vegyünk például egy asszonyt, aki szeret kicsapongóan

viselkedni; akármilyen jó hozzá a férje, és akármennyi pénze van, sosem tudja megtartani a felesége szívét. Egyes asszonyoknak sok gyerekük van, de attól még vakmerőn próbálkoznak férfiak elcsábításával, és nincs férfi, aki szemmel tudná tartani őket – ez elvetemültség. Honnan ered ez az elvetemült energia? (A természetükből ered.) És miből fakad a természetük? Tisztátalan szellemek élnek bennük, ők pedig tisztátalan szellemek reinkarnációi. Habár a szellemi birodalomban bonyolultak a dolgok, akármennyire bonyolultak is, ha érti valaki az igazságot és képes Isten szavai szerint kezelni ezeket a kérdéseket, akkor lehet tisztánlátása, erre pedig azt mondják, hogy közvetlenül be tud hatolni a szellemi birodalomba. Ha érted az igazságot, akkor élesen és pontosan látod a dolgokat, agilis és világos lesz a gondolkodásod, a szíved pedig felderül. Ha nem érted az igazságot, akkor mindig zavaros lesz a szíved, semmit sem fogsz tudni a szívedben arról, hogy mit is csinálsz, és olyan leszel, mint egy idióta, aki semmilyen irányba nem mer fordulni. Félni fogsz attól, hogy magamutogató leszel, ha többet teszel, és félni fogsz attól is, hogy nem teljesíted a feladataidat, ha nem teszel többet; mindig ilyen állapotban leszel. Azért van így, mert túl kevés megértésed van az igazságról. Mi az első megnyilvánulása annak, akinek túl kevés megértése van az igazságról? Silány és haszontalan életet élnek. Miután játszadoztak velük, valamint bántalmazták és ide-odaszígyálták őket az antikrisztusok, azon a napon, amikor felébrednek, rájönnek, hogy korábban antikrisztusokkal jártak-keltek, őket szolgálták és nekik dolgoztak, miközben azt mondták, hogy az antikrisztusok szeretik Istent és hűségeselek Hozzá. Most látják csak meg, hogy helytelenül használták mindezeket a szavakat. Hát nem roppant haszontalan ez? (De igen.) Miért haszontalan? Az idézi elő ezt, hogy nem értik az igazságot, és azt kapják, amit érdemelnek! Ha érted az igazságot, akkor lehet tisztánlátásod az antikrisztusokkal kapcsolatban, és át tudsz látni rajtuk, azután pedig le tudod leplezni és el tudod kergetni őket. Akkor vajon továbbra is félrevezetnek majd téged, te pedig követed őket? Biztosan nem. Azonkívül olyan sok prédikációt hallottál, Isten háza annyi éven át öntözött és művelt téged, így, ha semmilyen igazságot nem értesz, ha nem tudsz tisztán látni az antikrisztusokkal kapcsolatban, és még azokat a feladatokat sem teljesíted, amelyeket teljesítened kellene, míg végül antikrisztusokkal jársz-kelsz és a cinkosuk leszel, akkor nem leszel vajon ettől haszontalan? Nem származnak az ilyen emberek? Ha névlegesen Istent követed, de félrevezetnek és bevonnak maguk közé az antikrisztusok, ha több éven át egy antikrisztus útját követed, és vissza akarsz térni, de nincs meg hozzá a bátorságod, hogy szembenézz a testvéreiddel, akkor az vajon nem haszontalan életmód? Bármennyire is felzaklatod magad, semmi haszna. Kinek a hibája az, hogy nem érted az igazságot? Senkit sem hibáztathatsz saját magadon kívül.

Az antikrisztusok összesen hét különböző megnyilvánulásáról beszélgettünk eddig. Ami ezek mindegyikén belül az általunk átbeszélt részletes megnyilvánulásokat, az általunk boncolgatott lényeket, valamint az általunk megbeszélt különféle körülményeket illeti: ezek egyike sem légből kapott, hanem tényeken nyugszik és alapul. Van azonban

egy fontos dolog: ha azok után, hogy meghallgattátok ezeket a dolgokat, egyszerűen képtelenek vagytok összepárosítani őket, amikor valóságos dolgokkal találkoztok, az vajon mit mutat? Mindenekelőtt azt mutatja, hogy híján vagytok a lelki megértésnek, és még ha olykor van is némi lelki megértésetek, az csak olyan félig-meddig megértés, nem pedig teljes lelki megértés; másodszor, azt mutatja, hogy nem szeretitek és nem veszitek komolyan az igazságot; harmadszor, azt mutatja, hogy túlságosan hiányosak a képességeitek, és teljességgel híján vagytok a felfogóképességnek. Sok mindent mondtam, ami leleplezi az antikrisztusokat, de te semmit nem értettél meg belőle. Akkor talán azt gondoltad, hogy érted, de később homályossá vált, ez pedig azt mutatja, hogy még mindig nem értetted meg. Miért nem érted? Van ennek bármi köze a felfogáshoz? Amikor eddig a szent elmagyaráztam a dolgokat, és te még mindig nem értetted meg, az azt jelenti, hogy túlságosan híján vagy a felfogóképességnek, és hogy valójában semmilyen képességed nincs az igazság felfogására. Helytálló, amit mondok? Ez a helyzet. Vannak köztetek bizonyos emberek, akik 10-20 éve hallgatnak már prédikációkat, és még mindig nem értik az igazságot. Mivel magyarázhatjuk ezt? Csak két eshetőség van: az egyik az, hogy nincs lelki megértésed, hiányos a képességed, és nem vagy képes az igazság megértésére; a másik az, hogy van ugyan lelki megértésed, de nem szereted az igazságot, és nem érdekel az igazság. Ha igaz rád e két eshetőség valamelyike, akkor nem vagy képes az igazság megértésére. Ha mindkét eshetőség igaz rád, akkor olyan vagy, mint egy szembetegségben szenvedő vak ember – nincs gyógyír. Közöltem mindezeket a szavakat, és ti mégsem tudjátok megfelelően összevetni magatokat velük, és nem tudjátok, mire gondolok. Ez mit mond el a felfogóképességeitekről? Nem túlságosan hiányos vajon? Ha lustábbak lennétek, kényelemre sóvárognátok, nem szeretnétek az igazságot, személyes preferenciáitok lennétek, és elvonnák a figyelmeteket a külső dolgok, akkor mind kevesebb és kevesebb hatással lennétek rátk e szavak, és nagymértékben csökkenne a hatásuk – ez így működik. Az antikrisztusokat valójában nagyon könnyű felismerni. Az egyik aspektus a különböző dolgok elvégzésénél alkalmazott módszereik tisztázása, a másik pedig annak a meglátása, hogy mi a beállítottságuk, mi az irányultságuk az életben, és melyek a létezésről alkotott nézeteik, hogy miként viszonyulnak a testvérekhez, a kötelességhez, Isten házához az érdekeihez, az igazsághoz és a pozitív dolgokhoz, valamint melyek a cselekvésre vonatkozó alapelveik. Ezen aspektusok segítségével alapvetően képesek lesztek jellemezni őket. Lesz még bármi szükség arra, hogy sokkal tovább megfigyeljétek őket és tanuljatok róluk? Nem lesz. Az antikrisztusok nem csupán kicsapongón viselkednek, és nem csupán elnyomják az embereket. Sátáni természetük van és bármire képesek. Ha e prédikációk meghallgatása után egyszerűen képtelen vagy felismerni egy antikrisztus beállítottságát, és nem tudod megmondani, hogy antikrisztusi beállítottságot fed fel, akkor megértettél bármit is az elhangzottakból? A doktrínára emlékszel ugyan, de semmivel sem tudod összepárosítani, és a tényekkel szembesülve gyenge és hatástalan a doktrínád, ez pedig azt bizonyítja, hogy nem értetted meg. Ha akkor megérted és később imádkozva olvasol, ha gyakran beszélgetsz

ezekről a dolgokról a testvérekkel, ha figyelembe veszed ezeket az igazságokat és eltöprengsz rajtuk, valamint gyakran imádkozol Isten előtt, akkor többet fogsz nyerni. Ha azonban kényelemre áhítozol a kötelességedben, ha laza vagy, ha nincs terhed, ha személyes preferenciáid vannak, ha szeszélyes vagy, ha nem igazán szereted az igazságot, ha a világi irányzatokat követed, és ha vonzanak a külső dolgok, akkor képtelen leszel jól végezni a kötelességedet. Végül aztán semmivé lesznek nálad ezek az igazságok, amelyekről beszélgettünk, és nem marad egyéb, csak szavak és doktrínák, ez pedig azt fogja jelenteni, hogy hiábavalóan hallgattad az egészet. Később újra szoktatók hallgatni ezeket a beszélgetéseket? (Igen.) Hányszor tudjátok meghallgatni őket? Különböző hatással vannak rátok minden egyes meghallgatáskor? El szoktatok töprengeni róluk utána? Milyen benyomásaitok támadnak, miután eltöprengtetek róluk? Ami téged illet, képesek ezek a prédikációk gyakorlati alapelvekké és kritériumokká válni a számodra az emberekkel és dolgokkal kapcsolatos tisztánlátáshoz az életedben? (Össze tudom vetni az antikrisztusok bizonyos nyilvánvaló beállítottságait és megnyilvánulásait önmagammal, vagyis azokkal a dolgokkal, amelyeket egyértelműen azzal a szándékkal mondok vagy teszek, hogy törbe csaljam mások szívét; elgondolkozom Isten leleplező szavain, és tudom a cselekedeteim természetéről, hogy mások szívét akarom velük törbe csalni, és hogy valamilyen célt akarok elérni. Ugyanakkor még mindig vannak hiányosságaim az emberekkel kapcsolatos tisztánlátást illetően, és nem vetem össze Isten szavait céltudatosan a körülöttem lévő emberekkel.) Mondd meg Nekem: tükörbe nézel vagy egy sáros vízzel teli pocsolyába, ha tisztán akarod látni magad? (Tükörbe.) Mi haszna annak, ha tükörbe nézel? Tisztábban láthatod magad. Éppen ezért nagyon korlátozott dolog, ha csak magaddal kapcsolatban tudsz tisztán látni; azt is meg kell tanulnod, hogy másokkal kapcsolatban is tisztán láss. A másokkal kapcsolatos tisztánlátás nem azt jelenti, hogy szándékosan antikrisztusként jellemzed őket, hanem inkább azt, hogy alapelveid vannak a különféle emberek beszédének és cselekedetének a felméréséhez és megkülönböztetéséhez. Ez előnyös az ember számára, és aki így tesz, az arra is képes lesz, hogy helyesen, alapelvek szerint bánjon az emberekkel, ami előnyös a harmonikus együttműködés elérése szempontjából, amikor másokkal együtt végzi valaki a kötelességét. Ha azonban kizárólag önmaga ismeretére hagyatkozik az ember, azzal csak korlátozott eredményeket érhet el. Nem összpontosíthatsz csupán önmagad ismeretére, amikor az igazságra törekszel. Az igazság gyakorlatba ültetésére is muszáj összpontosítanod ahhoz, hogy elérd az Istennek való alávetettség hatását. Ha csak egy aspektusra összpontosítasz, soha nem leszel képes elérni az igazság teljes megértését, vagy bemenni az igazságvalóságba, vagy növekedni az életben. Ez nagyjából ugyanaz, mintha csak szavakat és doktrínákat értenél, és képtelen leszel megismerni Istent. Azok, akik igazán értik az igazságot, mindent át tudnak látni. Nem csupán önmagukat ismerik, hanem másokkal kapcsolatban is képesek tisztán látni, és mindenféle emberen, eseményen és dolgon át tudnak látni. Csakis így tudja valaki az elvárásoknak megfelelően végezni a kötelességét, és csak így tudja őt használni Isten.

Milyen mélyebb és újabb megértésekre tettetek szert az elvetemült beállítottságot illetően azáltal, hogy ma az antikrisztusok elvetemült beállítottságának a megnyilvánulásairól beszélgettünk? Beszéljetelek erről! (Isten, a leginkább az kavart fel ma, hogy Isten azt mondja, hogy ha úgy cselekszünk, mint az antikrisztusok, és szándékosan akadályozzuk és megzavarjuk Isten házának a munkáját, akkor eleven ördögök vagyunk. Isten beszélt bizonyos emberekről, akik nem bírják elviselni, ha bárki is jobb náluk, én pedig elgondolkoztam magamon, és rájöttem, hogy különösen erős a versenyszellemem, és amikor azt látom, hogy valakinek, akivel együtt végzem a kötelességemet, nálam több erőssége van, zaklatott leszek, és mindig fölül akarom múlni az illetőt. Érzem, hogy olyan az állapotom, mint azoknak az eleven ördögöknek, akiket Isten leleplezett, és látom, hogy súlyosabb természetű ez a dolog, mint képzeltem, ez pedig megrémiszt. Sosem értettem ezt igazán mélyen, és most, hogy látom, pontosan mennyire súlyos is ez a romlott beállítottságom, nagyon feldúlt vagyok.) Most felismerted ezt. Az emberek romlott beállítottságai nem olyan egyszerűek, mint egy pillanatnyi megnyilvánulás; van egy fő okuk, és vannak olyan hozzájuk kapcsolódó dolgok, amelyek miatt nehéz levetned őket, folyton irányítanak téged, és miattuk van az, hogy olyan sok romlottságot fedsz fel és képtelen vagy uralkodni magadon. Az emberek nem tudják világosan megmagyarázni, hogy miért ilyenek, és nem tudják ezt irányítani – ezek az emberek beállítottságai. Amikor valaki képes világosan megérteni ezt a fajta romlott beállítottságot, az a fejlődés egyik aspektusa. Ami ezt a fajta romlott beállítottságot illeti: ha képes vagy keresni az igazságot és ellátni a lényegéig, ha el tudod fogadni Isten ítéletét, próbatételeit és finomítását, ha mindeközben képes vagy olyan állapotot elérni, amelyben gyakorlod az igazságot és igazán aláveted magad Istennek, akkor megváltozhat ez a romlott beállítottság – ekkor az történik, hogy gyakorolni kezded az igazságot az igazság megértése alapján. A legtöbbször számára nagyon nehéz most önuralmat gyakorolni, amikor felfeditek a romlott beállítottságaitokat, és ez azt jelenti, hogy még nem kezdtétek el gyakorolni az igazságot; az a kevés, amit a kötelességek végzése terén tesztek, javarészt személyes érdeken, preferencián, sőt hevessegen alapul, ez pedig kevésbé áll kapcsolatban a beállítottság megváltozásával, igaz? (Igaz.) Nagyszerű, most felkavarva érezted magad. Ki más szeretne beszélni? (Miután hallottam ma Istent beszélni, nagyon felkavarva éreztem magam. Korábban azt gondoltam, hogy az elvetemültség azt jelenti, hogy igen csalárdul beszél valaki, hogy nem beszél őszintén, hogy folyton megjátssza magát és becsap másokat. Most azonban, hogy meghallgattam ma Isten arról szóló boncolgatását, hogy mi is az elvetemült beállítottság, már tudom, hogy az elvetemültség az igazságnak és a pozitív dolgoknak való ellenállást és az ezekkel való szembehelyezkedést jelenti, és hogy ha valaki ellenáll az igazságnak és a pozitív dolgoknak, illetve szembehelyezkedik velük, akkor ez az ő elvetemült beállítottsága. Korábban olyan sekélyes megértésem volt az elvetemült beállítottságot illetően, de most, hogy hallottam Isten közlését, új megértésem van. Azonkívül az is nagyon megrázott, amikor azt mondta Isten, hogy a Kanadai Filmgyártó Csoportot „B”

csoportba helyezik egy évre. Ezt igazán megrendülve hallottam, és abból, ahogy Isten ezt az ügyet kezeli, látom Isten igazságos természetét. Látom, hogy abból a csoportból egyetlen ember sem gyakorolta az igazságot, és ez óriás mértékben akadályozta Isten házának a munkáját, ami igazán feldühít engem. A mi csoportunkba tartozó emberek nemrégiben hasonló állapotban voltak, vagyis nem viseltek terhet a kötelességünkkel kapcsolatban. Amikor a korábbinál könnyebb lett a munkaterhünk, nem készítettünk világos terveket a kötelességünkre vonatkozóan, ellanyhultunk a kötelességünk végzésében, és csak úgy múltattuk a napokat. Isten mai közlését hallgatva látom azonban, hogy ha valaki nem gyakorolja az igazságot vagy nem törekszik fejlődésre a kötelessége terén, valamint ha valaki nem veszi komolyan az igazságot, akkor Isten megveti ezt a fajta hozzáállást a kötelességvégzéshez. Azt is felismerem, hogy meg kell becsülnünk a kötelességünk végzésére kapott időt és lehetőséget. Ha nem becsüljük a kötelességünket, akkor, miután elpazaroltuk az időt, amely alatt Isten vár ránk, és a lehetőségeket, amelyeket ad nekünk, le fog sújtani Isten haragja az emberekre, és akkor már túl késő lesz a megbánásra.) Úgy látszik, arra van szükségetek, hogy némi nyomás nehezedjen rátok, igaz? (Igen.) Nagyszerű! Ez egy valóságos probléma, és amikor összejöttök, beszélgetnetek kell arról, hogy miként oldjátok meg ezt a problémát. Rendszeres időközönként közösen beszélgetnetek kell róla, majd elő kell állnotok egy összefoglalással, és találnotok kell egy új tervet. Minden egyes embernek van egy küldetése ebben az életben, Engem is beleértve, és ha nem a küldetésének él valaki, akkor nincs értéke annak, hogy ezt az életet éli. Ha nincs értéke annak, hogy éled az életet, akkor értéktelen az életed. Miért mondom azt, hogy értéktelen? Úgy fogod élni az életet, mint egy élő halott; nem fogod megérdemelni azt, hogy élj. Ha nem teszel eleget a felelősségeidnek, és nem viszed véghez a küldetésedet, akkor nem érdemled meg, hogy élvezd mindazt, amit Isten ad neked. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy Isten bármelyik pillanatban elvehet tőled mindent. Isten adhat, és Isten el is vehet – ez így működik. Valójában az itt jelenlévők közül mindenkinek van egy küldetése, mindössze arról van szó, hogy mindannyiótoknak különböző feladatokat kell elvégeznetek. A nem hívőknek is van küldetésük. Az a küldetésük, hogy zavarossá tegyék e világ vizeit, és hogy káoszba taszítsák a társadalmat, hogy azután egyre fájdalmasabban éljenek és katasztrófák közepette haljanak meg az emberek. Nektek az a küldetésetek, hogy együttműködjetek Isten munkájával, terjesszétek Isten evangéliumát és új munkáját, és ezzel egyidejűleg megérthetitek az igazságot és elérhetitek az üdvösséget – ez a legboldogságosabb dolog. Nem volt az emberi történelem során semmi sem, ami ennél boldogságosabb vagy szerencsésebb dolog lett volna. Semmi sem fontosabb ennél; ez a legnagyobb dolog az életben, és ez a legnagyobb dolog az emberi történelemben. Amint elveted a küldetésedet és elfordulsz a kötelességedtől és a felelősségeidtől, érték nélkül való lesz az életed, és semmi értelme nem lesz számodra annak, hogy élsz. Lehet, hogy nem vagy még halott, és megéled az életed hátralévő részét ezen a világon, azonban semmi értelme nem lesz számodra annak, hogy élsz.

Mondjuk, hogy van egy ember, aki soha nem hallott még az igazságról vagy Isten útjáról, és van egy másik, aki valaha ismerte Isten irányítási tervét és megértette Isten útját, de a végén nem nyerte el az igazságot és az életet; mondd meg Nekem, miközben mindketten itt élnek a világon, vajon ugyanúgy éreznek-e a szívük mélyén? (Nem.) A nem hívők nem ismerik a küldetésüket; nincs küldetéstudatuk. Te tudod, honnan ered a küldetésed, tudod, hogy Isten a Teremtő, mindenek Legfőbb Ura, tudod, hogy az emberek Istentől származnak és Hozzá kell visszatérniük – mindezek tudatában vajon élhetsz még békességben ezen a világon? Képes vagy-e így is könnyedén átevickélni az életen? Nem, nem vagy rá képes. Mivel Isten ezt a küldetést adta neked, vállalnod kell a felelősséget az evangélium hirdetéséért, bizonyosságot kell tenned Isten mellett másoknak, eleget kell tenned mindazoknak a felelősségeknek, amelyeknek az embernek eleget kell tennie, oda kell szánnod az általad megértett igazságot és a tapasztalati tanúságtételeidet, hogy mindenkinek a javára válhasson, és akkor elégedett lesz Isten. Valójában mindössze ezekre a dolgokra képesek az emberek. Ha tudsz szenvedni egy kicsit, megfizetni némi árat, és egy kicsit kevésbé adni át magad a kényelemnek, akkor képes leszel elérni ezeket a dolgokat. Ily módon különbözni fog a sorsod a nem hívőkéétől, és Isten szemében más súllyal esel latba – ez annyira ritka dolog! Isten megadja neked ezt az áldást, és ha nem tudod megbecsülni, akkor felháborítóan lázadó vagy. Mivel az Istenben való hitnek ezt az útját választottad, ne legyen a szíved megosztott vele kapcsolatban, hanem inkább osztatlan elmével csendesítsd le a szíved és végezd jól a kötelességedet. Semmi miatt ne érezz megbánást. Még ha jelenleg nem is tudod Péter érettségét elérni és nem vitted véghez Jób igazságos tetteit, igyekezz oly módon végezni a kötelességedet, ami megfelelő színvonalú. Mit jelent „oly módon végezni a kötelességedet, ami megfelelő színvonalú”? Azt jelenti, hogy az igazságalapelvekkel és Isten házának munkarendjével összhangban végzed a kötelességedet, anélkül, hogy ravaszkodnál vagy lazálnál, hogy bármilyen hátsó indítékokat dédelgetnél vagy bármit visszatartanál, hanem inkább minden tőled telhetőt megtéve – ekkor fogod oly módon végezni a kötelességedet, ami megfelelő színvonalú. Isten nem követel sokat az emberektől, igaz? (Igaz.) Könnyű ezt elérni? Ez az emberi mivolt körébe tartozó dolog, és képesnek kell lenned az elérésére. Van még kérdés? Ha nincs, akkor mára itt befejezhetjük ezt a beszélgetést.

2019. július 10.

Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak (Második rész)

Melléklet: Az emberek félreértéseinek feloldása egy kanadai gyülekezet kezelésével kapcsolatban

Történt valami szokatlan, amikor a legutóbb összegyűltünk. Mi volt az? (Egy kanadai gyülekezet kezelése.) Ez egy hónappal ezelőtt történt. Még mindig frissen él az emlékezetetekben? (Igen.) Nagyon felkavarta az érzéseiteket ez az ügy? (Igen.) Amikor problémák támadnak bizonyos gyülekezetekkel vagy egyes emberekkel, a körülmények alapján hozok döntést, és az alapelvekkel összhangban kezelem azokat; alapvetően ez történt akkor is, amikor a kanadai gyülekezet ügyét kezeltem. Mondjátok meg hát Nekem, vajon miért kezeltem az ügyet úgy, ahogy, amikor feltűnt egy antikrisztus a kanadai gyülekezetben, és félrevezette az embereket? Milyen gondolataitok vannak ezzel kapcsolatban? Láthatóan megrémisztett némelyeket. Miért rémisztette meg őket? Egyesek ezt mondják: „Olyan durván lett kezelve ez az ügy. Ennyire súlyos lett volna? Hogy lehetett így kezelni? Vajon az alapelvekkel összhangban lett kezelve? Nem pillanatnyi szeszély alapján lett kezelve? Mi lesz a következménye annak, hogy így lett kezelve? Csakugyan ennyire súlyos dolgot tettek azok az emberek? Az alapján, amit az ottaniaktól kérdeztek, a hozzáállásuk, a kijelentéseik és a tőlük hallott információk alapján úgy tűnik, hogy nem kellett volna ilyen durván kezelni őket, nem igaz?” Így gondolkodnak némelyek. Mások pedig ezt mondják: „Istennek talán megvoltak a Maga indokai és elgondolásai, amelyek miatt így kezelte ezt a dolgot.” Pontosan milyen elgondolások ezek? Állt bármilyen eredeti szándék vagy indok amögött, hogy így kezeltem ezt az ügyet? Észszerű volt vajon így kezelni azokat az embereket? (Igen.) Mindannyian azt mondjátok, hogy észszerű volt, úgyhogy ma beszéljük meg a dolgot és lássuk, hogy pontosan miért volt észszerű így kezelni az ügyet, pontosan mit gondoltok erről a dologról, milyen hatása van rátok a későbbiekben, hogy helyes vagy helytelen elgondolásaitok vannak-e ezzel kapcsolatban, és hogy van-e bármi tévedés vagy torzulás az elgondolásaitokban. Ha mindig visszafogjátok magatokat, elharapjátok a nyelveteket, nem mondjátok ki, amit gondoltok, és folyton ellenséges érzések vannak bennetek, akkor soha nem lesznek a legjobb módon megoldva a problémák, ezért kell egyetértésre jutnunk. Mely alapelvek mentén kell egyetértésre jutnunk? Ha képtelenek vagytok elfogadni ezt az Általam meghozott ítéletet, és ha elgondolásaitok és elképzeléseitek vannak ezzel kapcsolatban, ha ellenállást éreztek ezzel szemben, sőt félreértéseket is tápláltok ezzel kapcsolatban, és kérdések vagy rossz gondolatok merülnek fel bennetek, akkor mit kell tennünk? Meg kell beszélünk a dolgot. Ha különböző véleményeink vannak, akkor nincs köztünk egyetértés. Hogyan juthatunk akkor egyetértésre? Rendben van az, ha úgy keressük a közös nevezőt, hogy közben fenntartjuk a nézeteltéréseinket? Ha kompromisszum útján rendezzük az esetleges

nézeteltéréseinket, ha Én engedek valamennyit, és ti is engedtek valamennyit, az rendben van? Világos, hogy nincs rendben. Nem ez a módja az összeegyeztethetőség elérésének. Ha tehát egyetértésre akarunk jutni, és ha egyező megértésre és döntésre akarunk jutni ebben a dologban, hogyan kell ezt megtenni? Nektek keresnetek kell az igazságot, törekednetek kell az igazságra, és törekednetek kell az igazság megértésére, Nekem pedig mindenkinek el kell magyaráznom az egész történetet, és világossá kell azt tennem. Senki sem táplálhat ezzel kapcsolatban semmilyen félreértést a szívében. Ily módon egyező nézetre fogunk jutni ezzel a dologgal kapcsolatban, és akkor vége lesz és el lesz intézve. Ha a jövőben hasonló üggyel találkozom, lehet, hogy ugyanígy fogom kezelni, vagy talán nem így fogom kezelni, hanem valamilyen más módszert alkalmazok helyette. Mit kell tehát nyernetek ebből a dologból? (Meg kell tanulnunk, hogy miként kell az igazságra törekedni és megérteni, hogy miért kezelte Isten így ezt a dolgot.) Nagyszerű, két aspektust említettetek. Van még több is? (Igyekeznünk kell megérteni Isten cselekedeteinek az alapelveit, nehogy megsértsük Isten természetét. Ez figyelmeztetés a számunkra.) Ez egy másik aspektus.

Ahhoz, hogy világosan megmagyarázhassuk a kanadai gyülekezet kezelését, az elejéről kell kezdenünk. Mivel kezdjük? Onnan fogjuk kezdeni, amikor ezek az emberek eljöttek Kínából. Túlságosan visszamegyünk ezzel az időben? Lehet, hogy viccesnek gondoljátok ezt, de valójában nincs mit nevetni rajta. Vajon régi dolgok felhánytorgatásáról van itt szó? Nem, nem arról van szó. Amikor majd meghalljátok, ahogy az érveimről beszélek, tudni fogjátok, hogy miért itt kezdem. Tegyük most félre azt, hogy vajon mindenki, aki külföldre jön, megbízatással, küldetéssel és felelősséggel jön-e, és kezdjük egy jelentéktelen dologgal – véletlen vajon, hogy minden egyes ember el tudja hagyni Kínát? (Nem.) Ez nem véletlenül történik. Mondd meg Nekem: onnantól kezdve, amikor megszületik benned az elhatározás és hajlandó vagy elhagyni Kínát azért, hogy a kötelességedet végezd, egészen odáig, amikor megérkezel a tengerentúlra, tehát mindezen folyamat során – a te együttműködésedtől eltekintve – ki az, aki eldönti, hogy simán elhagyhatod-e Kínát? (Isten.) Így van. Nem az határozza meg, hogy milyen társadalmi összeköttetéseid vannak, és nem is az, hogy mennyi pénzed van, vagy hogy elintézted-e az összes formaságot – a külföldre érkezők mindegyikének kell legyen egy közös megértése és tapasztalata. Mit tapasztalnak meg mindannyian? Azt, hogy Isten szuverén afölött, hogy valaki simán el tudja-e hagyni Kínát; ennek semmi köze ahhoz, hogy mennyire ügyes az illető, vagy hogy van-e valami nagyszerű képessége. Itt nem arról van szó, hogy az egyik tartományból egy másikba megy az ember egy országban, hanem hogy elhagyja a hazáját, és ez sok bonyolult formalitással jár. Ebben a korban, amikor a nagy vörös sárkány örülten elnyomja és üldözi a hívőket, szigorúan megfigyelve mindegyiküket, különösen nem könnyű elintézni a Kína elhagyásához szükséges formalitásokat. Éppen ezért az, hogy ezek az emberek simán megérkeztek külföldre, teljességgel Isten szuverenitása alatt állt, és Isten mindenhatóságát mutatja. Isten határozza meg, hogy ki hagyhatja el Kínát, hogy valaki simán el tudja-e intézni a

formalitásokat vagy sem, illetve hogy ez mennyi időbe telik neki, és mindezt Isten keze vezényli és rendezi el. Nem jó, ha nem hiszed el ezt, és az sem jó, ha nem ismered el ezt – ezek a tények. Az emberek együttműködésével és Isten szuverenitásával zárul le az ügy. Ha úgy kellene döntenünk, hogy elhagyd Kínát, ki az, aki ezt elősegítette? (Isten.) Isten tette. Nincs mivel dicsekedniük az embereknek, hanem Istennek kellene hálát adniuk helyette. Mit kell tehát tenned? (Erőfeszítést kell fektetnünk a kötelességünk végzésébe.) Erőfeszítést kell fektetned a kötelességed végzésébe, és fókuszált elmével kell azt végezned. Összességében nézve tehetünk-e egy végső megállapítást és kimondhatjuk-e, hogy nem a saját képességednek, hanem Isten elrendezéseinek és vezetésének tudható be az, hogy elhagytad Kínát a kötelességed végzése érdekében? (Igen.) Egyesek ezt mondják: „Hogyhogy nem az én képességemnek tudható be? Habár ott volt nekem Isten vezetése, akkor sem lett volna nehéz elhagynom Kínát, ha nem vezetett volna Isten, mivel végzős hallgató vagyok és TEM8 minősítésem van angolból, így aztán nem okozna gondot átmennem egy TOEFL vizsgán.” Nagyon kevesen vannak ilyen helyzetben. Némelyek például gazdagok, és befektetői vízummal tudnak emigrálni, de az ilyen körülmény ritka, mint a fehér holló. Akkor hát Isten szuverenitása alatt és az Ő engedélyével történik vajon, hogy ezek az emberek elhagyják Kínát? Igen. Nem fogunk belemenni egyéni helyzetekbe; csak azokról fogunk beszélni, akik el tudják hagyni Kínát, és akik később komolyan végezni kezdik a kötelességüket. Ez nem teljes egészében a saját szándékaikból ered. Annak, hogy elhagyd Kínát, az az egyik aspektusa, hogy van egy küldetésed, míg egy másik aspektusa az, hogy Isten vezetésével hagytad el Kínát. Ebből a szemszögből nézve milyen céllal hagytad el Kínát? (Azért, hogy a kötelességünket végezzük.) Nem számít, meddig tart elvégezni az eljárásokat a korai szakaszokban, hogy mennyi áldozatot hozol, vagy hogy Isten miként uralkodik szuverén módon az adott ügy fölött; bárhogyan legyen is, mivel el tudod hagyni Kínát és végezni tudod a kötelességedet Isten házában, biztosan állítható, hogy külföldön van küldetésed. Felelősséget és nehéz terhet viselsz, és nagyon világosnak kell lennie, hogy milyen céllal jöttél külföldre. Először is te nem azért emigráltál, hogy élvezd az életet; másodszor nem azért jöttél külföldre, hogy megélhetési forrás után nézz; harmadszor nem egy másfajta életstílust keresve jöttél külföldre; negyedszer pedig nem azért jöttél külföldre, hogy jó életet élhess. Hát nem így van? Nem azért jöttél külföldre, hogy a világra törekedj; küldetéssel jöttél és Istentől kapott megbízatással, hogy a kötelességedet végezd. Ebből a szemszögből nézve minek kell a legfontosabbnak lennie a számodra, amikor külföldre jössz? (Annak, hogy a kötelességünket végezzük.) Az a legfontosabb a számodra, hogy eljőjj Isten házába és megtaláld a helyed, valamint hogy gyakorlatiasan és jó magaviselettel végezd a kötelességedet Isten házában elrendezései szerint. Talán nem így van? (De igen.) Így van. Azonkívül nem azért jöttél külföldre, mert bárki is megfenyegetett vagy elrabolt volna – önszántadból jöttél. Bármelyik szemszögből nézed is, azért jöttél külföldre, hogy a kötelességedet végezd. Így igaz, ugye? Magasröptű követelés ez vajon az emberekkel szemben? (Nem.) Ez nem magasröptű és nem is

túlzó követelés. Nem észszerűtlen. Nos, annak alapján, amit az imént mondtam, hogyan kell kezelned a kötelességedet és hogyan kell végezned azt ahhoz, hogy megfelelj az Istentől kapott megbízatásodnak? Kell vajon gondolkodnod ezeken a dolgokon? Legelőször ezt kell gondolnod: „Nem egyszerűen csak egy hétköznapi ember vagyok többé, most már terhet viselek a vállamon. Miféle teher ez? Az a megbízatás, az a teher, amelyet Isten adott nekem. Isten vezetett úgy, hogy külföldre jöjsek, és eleget kell tennem azoknak a feladatoknak és kötelezettségeknek, amelyeket egy teremtetett lénynek teljesítenie kell Isten evangéliumának a terjesztése során – ez a kötelességem. Először is azon kell elgondolkodnom, hogy mely kötelességet tudom végezni, másodszor pedig azon kell elgondolkodnom, hogy miként végezzem jól azt a kötelezettséget úgy, hogy megfeleljek Isten felettem való szuverenitásának és rám vonatkozó rendezéseinek, és ne valljak kudarcot ezen a téren.” Nem így kell vajon gondolkodnod? Túlzás vajon ez a gondolkodás? Hamisság vajon? Nem, nem az; olyasvalami, amin egy racionalitással, emberi mivolttal és lelkiismerettel bíró embernek gondolkodnia kell. Ha egyesek ezt mondják: „Miután külföldre jöttem, azt tapasztaltam, hogy nem olyan, mint amilyennek gondoltam, és már bánom, hogy eljöttem” – mifélék ezek az emberek? Az ilyen embereknek nincs emberi mivoltuk, és hitehagyottá lettek. A legtöbben azonban azok közül, akik külföldre jöttek, hajlandóak belevetni magukat a kötelességük végzésébe. Elég is ebből ennyi. Most kapcsoljuk össze ezt a kanadai gyülekezet ügyével. A kanadai gyülekezetbe járó emberek sem kivételek ezalól. Vajon a véletlen műve volt, hogy Kanadába mentek? Nem a véletlen műve volt, hanem elkerülhetetlen volt. Miért mondom azt, hogy elkerülhetetlen volt? Azért mondom, mert Isten már jóval korábban meghatározta, hogy ki melyik országba menjen, és Isten szuverén módon irányította ezt az „elkerülhetetlent”. Amikor Isten szuverén módon úgy irányít, hogy egy bizonyos országba menj, akkor ez fog történni. A kanadai gyülekezetbe járóknak is volt egy küldetésük, és ők is Isten szuverenitása és rendezése folytán jöttek külföldre. Isten vezérelte őket Kanadába, a gyülekezet pedig a saját tehetségük, szakmai készségeik, erősségeik stb. alapján különböző munkakörökbe osztotta be őket, és lehetővé tette a számukra, hogy a kötelességüket végezzék. Kezdetől fogva kissé mereven végezték a kötelességüket. „Merevség” alatt nem azt értem, hogy tompák és lassúak lettek volna, hanem inkább azt, hogy noha többségében azért jöttek, hogy végezzék a kötelességüket, nem törekedtek az igazságra. Miért mondom azt, hogy nem törekedtek az igazságra? Amikor problémákkal találkoztak, nem keresték az igazságot, és nem keresték az alapelveket a cselekedeteik során. Néha, amikor bizonyos dolgokat rendezett el számukra a Fennvaló, vagy azt mondta nekik, hogy tegyenek meg valamit, nem voltak készségesek – ezt a hozzáállást tanúsították a kötelességük végzésekor. Továbbra is ilyen felületes módon viselkedtek, a kötelességük végzése pedig visszataszító állapotba került, teljes káoszba fulladt. Nem volt semmi jó ezeknek az embereknek a gyülekezeti életében vagy az életbe való belépésében, a kötelességük rossz hatással járt, nem volt valóság az igazságról folytatott beszélgetésükben, és egyáltalán nem volt tisztánlátásuk

a hamis vezetőket és az antikrisztusokat illetően – semmi jó nem volt semmivel kapcsolatban, amit tettek. Telt-múlt az idő, és előállt egy Yan nevű antikrisztus, ők pedig egyggyé váltak ezzel az antikrisztussal. Mit jelent az, hogy „eggyé váltak”? Ez az antikrisztus csak egy fiatal ember volt, 26 éves, aki két és fél éve dolgozott a gyülekezetben. Ezen idő alatt sok nővért magához vonzott, talán úgy tízet. Egyeseket közülük megkedvelt, míg másokat nem, és ez utóbbiakat figyelmen kívül hagyta, ők azonban mindannyian rajongtak ezért az antikrisztusért. Két és fél évvel korábban a kanadai gyülekezetbe járó emberek nem sok mindenre voltak képesek a kötelességük végzése terén, és az élettelen fásultság állapotában voltak. Bármilyen munkát rendelt is számukra a Fennvaló, felületesen kezelték azt, nem voltak készségesek, és sok fáradságos erőfeszítésbe került végrehajtani a munkát. Miután a Fennvaló megmetszette őket, elkeseredtek, rossz hangulatba kerültek, ritkán kommunikáltak a Fennvalóval, és a munkához való hozzáállásuk is nagyon csüggedtté vált. Miután a Yan nevű antikrisztus vezető lett, napról napra romlott a helyzetük, és a többségük csak tengette a napjait. Miért voltak képesek eljutni odáig, hogy csak tengették a napjaikat? Mivel volt ez kapcsolatos? Egy objektív ok talán az lehet, hogy a vezetőkkel volt kapcsolatos. Nem voltak jó vezetők, egyik vezetőjük sem az igazságra törekedett, hanem helyette személyes kapcsolatokat ápolt és elvetemült tevékenységeket folytatott. És mi volt a szubjektív ok? Az, hogy egyikük sem törekedett az igazságra. Könnyű vajon egy csapatnyi olyan ember számára, akik nem törekednek az igazságra, hűségesen és oly módon végezni a kötelességüket, ami megfelelő színvonalú? (Nem.) Ezzel szemben elvetemült tevékenységeket folytatni, felületesnek lenni és szembeszegülni a Fennvalóval könnyű vajon egy csapatnyi, az igazságra egyszerűen nem törekvő ember, valamint néhány álhívó számára? (Igen.) És a lejtőn lefelé elindulni és a nem hívókhöz hasonlóan degenerálttá válni könnyű vajon az ilyen emberek csoportjának? Nagyon könnyű, és ők pontosan ezt az utat követték. A kötelességük végzésének leple alatt Isten házában az ételt ették, Isten házához tartozó lakásban éltek, és Isten háza támogatta őket. Kicsalták az ételt és az italt Isten házából, ennek ellenére mégis azt várták, hogy bemennek majd a mennyek országába és jutalmakat kapnak – így éltek csalásra hagyatkozva. Amikor az antikrisztus megzavarta a gyülekezeti munkát, egyikük sem jelentette az ügyet a Fennvalónak. Csupán egy nő jelentette a problémát egy hamis vezetőnek, aminek az lett az eredménye, hogy nem lett megoldva a dolog. A többiek vakok voltak, és miközben sok problémát láttak felmerülni a gyülekezetben, nem jelentették azokat. Isten házában a munkarendjei világosan rögzítik a vezetők és dolgozók elbocsátására vonatkozó alapelveket, de senki sem figyelt rájuk, hanem helyette csak múltatták a napjaikat az antikrisztussal együtt. Ezek között az álhívók között a skála egyik végén azok voltak, akik több mint 20 éve hittek Istenben, a másik végén pedig azok, akik legalább öt éve hittek, és senki sem jelentette ezeket a problémákat. De mi volt ennél is rosszabb? Sok női csapatvezető és csapatvezető-helyettes volt, aki flörtölt ezzel az antikrisztussal, és versengtek egymással a figyelméért. Amikor egy férfi

és egy nő randevúzni kezd, azt a felnőttek és az idősebbek első pillantásra könnyen észreveszik. Az emberek mind érzékenyek a férfiak és a nők közti kapcsolatok kérdésére, és egy szempillantás alatt tudják, mi történik. Ennek ellenére senki sem jelentette, senki sem állt fel, hogy megrója vagy leleplezze őket, és senki sem volt képes tisztán látni velük kapcsolatban. Előállt vajon és mondta ezt magának bárki is annak láttán, hogy ők mind egy bandát alkotnak, élükön ezzel az antikrisztussal: „Nem tudlak követni benneteket. Jelentenem kell ezt a felső vezetésnek, és el kell, hogy bocsáttassalak benneteket, vagy más módon meg kell szerveznem, hogy néhány igazságérzettel bíró testvér elűzzön titeket”? Nem, senki sem. Senki sem jelentette egészen addig a pillanatig, amíg fel nem lett fedve ez az ügy. Mifélek voltak ezek az emberek? Isten igaz hívői voltak vajon? Az igazságra törekvő emberek voltak? (Nem.) Ha ilyen nagy dolog történt közvetlenül az orruk előtt, és nem vették észre, akkor képesek voltak vajon jól végezni a kötelességüket ezek az igazságra nem törekvő emberek? Milyen volt a hozzáállásuk a kötelességükhöz? Nyilvánvaló, hogy csak ingyenélők voltak, akik nap nap után ingyen éltek. Úgy hitték, hogy könnyedén lebzselhetnek Isten házában, hogy senkinek nem kell szólnia egy szót sem, ha problémát észlel, hogy senkinek nem kellene megsértenie senkit, és ha megsértenék „a főnököt”, az szörnyű lenne, és rossz következményekkel járna rájuk nézve. Ha félsz attól, hogy megsértesz embereket, és nem mered megtenni, akkor Istent vajon meg mered sérteni? Ha Istent sérted meg, az vajon jó következményekkel jár majd rád nézve? Hogyan fog Isten kezelni téged? Nem lesznek vajon következmények? (De igen, lesznek.) Lesznek következmények. Az, hogy ők féltek attól, hogy bárkit is megsértenek, természetesen nem volt jelentős tényező. Az volt jelentős tényező, hogy elvetemült emberek voltak, akikben nem volt szeretet az igazság iránt. Amellett, hogy nem törekedtek az igazságra, sok ostoba dolgot is tettek. Nem sokan voltak a kanadai gyülekezetben, mégis sok vad ambíciójuk volt. A kötelességeik végzése nyilvánvalóan semmilyen hatással nem járt, mégis ki akarták terjeszteni a munkájuk körét és ingatlanvásárlással voltak elfoglalva, végül azonban hiába fizettek foglalt egy ingatlanra. Ezeknek az embereknek a többsége most el lett különítve. Mondjátok meg Nekem, mik ezek az emberek? Nem vadállatok és nyomorultak csoportja vajon? Nyilvánvalóan semmik, és mégis ennyire elherdálták a felajánlásokat. Senki sem óvta Isten házában az érdekeit, senkinek sem volt igazságérzete – nem mások ők, mint egy rakás démon! Ez valóban dühítő!

Nem sokan voltak a kanadai gyülekezetben, mindössze néhány százan. Nem fektettek sok erőfeszítést a kötelességükbe, elhanyagolták a kötelességüket, klikkeket hoztak létre, és mind csak múltatták a napjaikat. Hát nem dühítő ez? Eredménytelenek voltak a munka terén és nem haladtak előre, mindannyian egymás ellen szövetkeztek és nem működtek együtt harmonikusan. A vezetők elvetemült tevékenységekbe bonyolódtak másokkal, és senkiben nem volt semmi sürgető érzés, senki sem gerjedt haragra, és senki sem érezte szomorúnak magát emiatt. Senki sem imádkozott ezért a dologért, és senki sem keresett választ a Fennvalónál, illetve nem kért tőle segítséget.

Senki sem tett ilyet, és senki sem állt elő, hogy ezt mondja: „Nem helyes, hogy így végezzük a kötelességünket. Istentől kapott megbízatásunk ez a kötelesség, amelyet végzünk, és nem hagyhatjuk cserben Istent!” Semmiben sem volt hiányuk, elég emberük volt és elég eszközük. Minek voltak híján? Jó embereknek voltak híján. Egyikükben sem volt teherérzet a gyülekezeti munka iránt, és arra sem volt képes senki, hogy megóvja Isten házában a munkáját, hogy előálljon és felszólaljon, vagy hogy a tisztánlátással kapcsolatos igazságról beszélgesse, hogy azután mindenki felkelhessen és felismerhesse, valamint leleplezhesse a hamis vezetőket és az antikrisztusokat; senki sem tette ezt. Az volt vajon ennek az oka, hogy vakok voltak ezek a nyomorultak és nem látták, hogy mi történik, vagy pedig az, hogy hiányzott belőlük a képesség és az előrehaladott koruk miatt össze voltak zavarodva? (Egyik sem.) Egyik sem. Mi volt akkor az igazi helyzet? Mindannyian együtt voltak az antikrisztussal, mindannyian óvták egymást és egymás talpát nyalták, senki nem leplezett le senkit, hanem mind együtt lógtak ebben a démonbarlangban. Gondolkodtak valamikor is a kötelességükön vagy Isten megbízatásán? (Nem.) Nem akartak mást, mint így eltengetni a napjaikat az önvád mindennemű érzése nélkül. Mi ez a jelenség, hogyhogy nem éreztek semmiféle önvádat? Azért nem, mert nem munkálkodott bennük a Szentlélek, Isten pedig elhagyta őket. Van egy másik magyarázat is arra, hogy Isten elhagyta őket, mégpedig az, hogy Isten megundorodott tőlük a kötelességükhöz való hozzáállásuk, illetve az igazsághoz és Istenhez való hozzáállásuk, valamint a gondolataik miatt, ők pedig nem érdemelték meg többé, hogy azt a kötelességet végezzék. Ezért nem jelentkezett náluk semmi vádlás vagy fegyelmezés, ezért nem ébredt fel a lelkiismeretük, és ezért részesültek még kevésbé bármiféle megvilágosodásban vagy megvilágításban, bármilyen metszésben, bármilyen ítéletben vagy fenyítésben. Irrelevánsak voltak számukra ezek a dolgok, mindannyian érzéketlenek voltak, és semmiben sem különböztek az ördögöktől. Éveken át hallgattak prédikációkat Isten házában, és az antikrisztusokkal kapcsolatos tisztánlátásról, valamint arról is hallgattak prédikációkat, hogy miként kell az embernek oly módon végeznie a kötelességét, ami megfelelő színvonalú, de vajon keresték és elfogadták az igazságot ez idő alatt? Felismerték vajon az antikrisztusokat? Folytattak bármiféle vitát az antikrisztusok különféle megnyilvánulásairól? Nem. Ha valóban így tettek volna, akkor bizonyosan lett volna egy kisebbség, akik felállhattak volna, és leleplezhatték és jelenthették volna az antikrisztust, és akkor nem romlottak volna el a dolgok annyira, amennyire elromlottak. Nem voltak ők egyebek, mint zavaros fejű és haszontalan emberek bandája! Tényleges helyzetüknek, viselkedésüknek és a jellemzésüknek megfelelően „B” csoportba soroltam őket az elkülönítés és reflektálás időszakára. Túlzás volt vajon Részemről, hogy így kezeltem az ügyet? (Nem.) Nem, egyáltalán nem volt túlzás. Ha pedig nem volt túlzás, akkor nem tekinthető vajon tökéletesen helyénvalónak? Azért tettem, hogy némi esélyt adjak nekik. Milyen esélyt? Ha igazán van valamennyi emberi mivoltuk és lelkiismeretük, ha bűnbánatot tudnak tartani és irányt tudnak váltani, akkor lesz esélyük visszatérni az egyházba; ha még csak a vágy sincs meg bennük a bűnbánatra, akkor életük hátralévő részére elkülönítve

maradnak, sőt, ki is fogja takarítani őket az egyház. Ez a helyzet. Azért nem lettek azonnal kitakarítva, hogy esélyt kapjanak a bűnbánatra. Ezt mondják talán: „Megtettük ezt a rossz dolgot, Te pedig megharagudtál ránk és elkülönítettél bennünket. Így aztán, habár semmit sem értünk el korábban a kötelességünk végzésével, kétségkívül szenvedtünk érte. Miért nem látod ezt?” Valójában azonban elég engedékenységet mutat az elkülönítésük, és a cselekedeteik és a viselkedésük alapján ki kellett volna takarítani őket. Nézzétek meg, milyen hozzáállásuk van – akkora veszélyben vannak! Hogyan kell akkor hát kezelni ezt az ügyet? Két szakaszra kell bontanom a hozzáállásomat: az első szakaszban elkülönítettem őket, a második szakaszban pedig úgy kezelem őket, ahogyan azt az elkülönítésük során fennálló helyzetük, valamint az egyéni viselkedésük alapján jónak látom, és eldöntöm, hogy az egyházban tartsam vagy pedig kitakarítsam őket. Ezzel vajon nem mutatok kellő engedékenységet az irányukban?

A kanadai gyülekezetbe járó emberek annyi rossz dolgot tettek, és a viselkedésüknek megfelelő elkülönítésük nagy engedékenységről tanúskodott – akkor hát miért vannak egyeseknek még mindig saját elgondolásaik az ügy kezelésével kapcsolatban? Némelyek ezt mondják: „Talán jól tetted, hogy így kezelted az ügyet, de még mindig van egy kis probléma. Azok az emberek ott, a kanadai gyülekezetben, saját maguknak köszönhetik ezt, és azt kapták, amit megérdemeltek. De amikor ily módon kezeled ezt, nem azért büntetted vajon meg őket súlyosan, hogy példát statuálj?” Helyes megértés ez? (Nem.) Hallottam, hogy némelyek ezt mondják: „Ezt így helyes kezelni. Súlyosan meg kell büntetned őket azért, hogy példát statuálj, hogy intő jellé tedd őket mások számára, és hogy erőt mutass, hogy másoknak üzenj.” Nem olyasvalami ez, amit egy nem hívő mondana? A nem hívőknek ilyen nézetük lenne a dolgokról. Talán még nem vagytok képesek ellátni ennek a problémának a lényegéig, és ezért tudjátok még mindig egy nem hívő nézetét kifejezni. Nem találjátok egy kissé undorítótnak, ha ezt mondja valaki? Ha ilyen szavakat használva magyarázzátok ezt az ügyet, akkor olyan dolgokat mondotok, amelyek nem tartoznak a tárgyhoz, és nem így állnak a dolgok. Hogyan írnátok hát le azt, ahogy az ügyet kezeltem? (Az alapelvek szerint kezelted.) Így van, az alapelvek szerint kezeltem; ezt mondani gyakorlatias dolog. Még valaki? Nem saját maguknak köszönhetik ezt? (De igen.) És hogy lehet ezt a legegyszerűbben leírni? (Megkapták a jogos jussukat.) Így van, annak alapján, ahogy viselkedtek, a jogos jussukat kapták meg, és saját maguknak köszönhetik ezt. Isten az igazságalapelvekkel összhangban cselekszik; a viselkedésüknek megfelelően alkalmaz megtorlást az emberekkel szemben. Azonkívül az embereknek viselniük kell a tetteik következményeit, és amikor olyan dolgokat tesznek, amelyek rosszak, meg kell büntetni őket – ez helyénvaló. Isten a viselkedésüknek megfelelően alkalmaz megtorlást az emberekkel szemben; itt megtorlás történt a kanadai gyülekezetbe járó emberekkel szemben, és – mai szóhasználattal élve – az alapelveknek megfelelően lettek kezelve. Mondjátok meg Nekem: mi nem tény mindabból, amit velük kapcsolatban feltártam? Ezekkel a dolgokkal kapcsolatban melyik elemzésem és meghatározásom, valamint rájuk vonatkozóan

melyik jellemzésem nem tény? Mindegyik tény. Éppen ezért e megnyilvánulásoknak, valamint a cselekedeteiknek és a viselkedésüknek megfelelően alkalmazok megtorlást velük szemben – mi a baj ezzel? Erőt mutatni, hogy másoknak üzenjünk, példa statuálása végett súlyosan megbüntetni embereket és intő jellé tenni embereket mások számára – vajon ugyanolyan természetű cselekedetek ezek, mint az, ahogyan a kanadai gyülekezetet kezeltem? (Nem.) Akkor hát miért kellene súlyosan megbüntetni embereket, hogy példát statuáljak? Mi ennek a természete? Példa statuálása végett súlyosan megbüntetni embereket, erőt mutatni, hogy másoknak üzenjünk, és intő jellé tenni embereket mások számára – e három cselekedetnek alapvetően ugyanaz a természete. Mi ez a természet? Egy uralkodó vagy egy nagy hatalmú személy tesz valamit egy konkrét helyzetben, amit a tekintélye megalapozásához szükségesnek hisz, és ezzel félemlít meg másokat. Erre mondják, hogy valaki azért bünteti meg súlyosan az embereket, hogy példát statuáljon másoknak. Mi lenne ezzel az illető célja? Az, hogy másokat rábírjon arra, hogy engedelmeskedjenek neki, féljék őt és érezzék magukat megfélemlítve általa, hogy semmit se tegyenek előtte meggondolatlanul, és ne tegyenek meg előtte bármit, amihez éppen kedvük van. Ha így tenne valaki, az vajon összhangban lenne az alapelvekkel? (Nem.) Miért mondjátok, hogy nem lenne összhangban az alapelvekkel? Egy uralkodónak ez lenne a motivációja a cselekvésre, és az motiválná, hogy megszilárdítsa az uralmát és megóvja a hatalmát. Nagy ügyet akarna csinálni a dologból, és ez lenne a természete a cselekedetének. A kanadai gyülekezet kezelésének az ügye az igazságalapelveken alapult, nem pedig a nem hívők sátáni filozófiáin. Az antikrisztus félrevezette az embereket, megszakította és megzavarta a gyülekezet munkáját, a feje tetejére állította a gyülekezetet, és a legtöbben még mindig a védelmére keltek – valóban annyira utálatos a cselekedeteik természete! Ha így próbálnak ellébecolni, jobb lett volna, ha elhagyják a gyülekezetet és elmennek élni a saját életüket. Akkor legalább nem lettek volna elpazarolva Isten házában a forrásai, és ez jó dolog lett volna. De ezt tették vajon? Nem volt meg ez a tudatosság a lelkiismeretükben, és elpazarolták Isten háza pénzübeli és anyagi erőforrásait, nem fektettek erőfeszítést a kötelességük végzésébe, szövetkeztek az antikrisztussal, és vele együtt gonoszságot műveltek – ezek nagyon súlyos természetű cselekedetek! Azért kezelte így őket Isten háza, hogy elgondolkodjanak magukon és megismerjék önmagukat, hogy azután irányt tudjanak váltani és bűnbánatot tudjanak tartani, ez pedig a javukat szolgálja. Ha nem kezelték volna őket, akkor mostantól számítva egy éven belül talán mind elárulták volna Istent, és visszatértek volna a világba. Szerencsére időben lettek elkülönítve és kezelve, amivel sikerült megelőzni azt, hogy még többen gonoszságot műveljenek, és hogy még nagyobb veszteséget szenvedjen a gyülekezeti munka. Ez vajon megmenti vagy kirekeszti őket? (Megmenti.) Valójában megmenti őket. Azért került rá sor, hogy segítsen nekik, figyelmeztesse őket, megkongassa nekik a vészharangot, és elmondja nekik, hogy nem volt helyes így cselekedniük, hogy ha továbbra is így folytatják, el fognak kárhozni, elvesznek, és minden reményük elvész az üdvösség elérését illetően. Ha fel

tudják ezt fogni, akkor még mindig van reményük. Ha még ezt sem tudják felfogni, és továbbra is levertséget éreznek, elfajzanak és kétségbe esnek, szembehelyezkedve a Fennvalóval és negatív hangulatban szabadjára engedve az elképzeléseiket, akkor bajban lesznek. Mit kívántok nekik? (Azt, hogy tartsanak bűnbánatot.) Mindannyian azt kívánjátok, hogy jól legyenek és megtérjenek. És Én vajon mit kívánok nekik? Azt kívánom vajon, hogy ne térjenek meg, hogy eltakaríthassam őket mind, hogy jobb legyen az egyháznak ezek nélkül az emberek nélkül? Ezt akarom vajon? (Nem.) Nem, nem ezt akarom. Azt kívánom, hogy legyenek jól és tartsanak bűnbánatot, hogy miután bűnbánatot tartottak, térjenek vissza Isten házába, és hogy többé ne úgy végezzék a kötelességüket, mint azelőtt. Hogy is szól az a vers? „Térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról, és hagyjon fel erőszakos tetteivel!” (Jónás 3:8). Ami őket illeti, ha el tudják érni ezt a hatást, akkor az életük végéig kitörölhetetlen emlék, valamint egy rendkívüli megtapasztalás lesz a számukra; ez egy csodálatos esemény lesz. Ez attól függ, hogy egyénenként mire törekednek.

Amikor kezelve lett a kanadai gyülekezetben az antikrisztus ügye, némelyek ezt gondolták: „Ezek az emberek sok éven át tették a kötelességüket, de mivel felbukkant és zavart okozott egy antikrisztus, el lettek különítve.” Válságérzetük van, és ezt gondolják: „Ó, most láttam először, hogy Isten haragra gerjed és megátkozik embereket. Még az antikrisztus társait, cinkosait és követőit sem kímélte. Isten igazán nincs tekintettel senkinek az érzéseire! Azt szokták általában mondani, hogy Isten szereti az embert és irgalmas hozzá, de ezúttal igazán elviselhetetlen a haragja!” Kényelmetlenül kezdik érezni magukat a szívükben. Mondjátok meg Nekem, helyes az, ha így gondolkodnak az emberek? (Nem.) Miért nem? Hogyan kellene megközelíteniük az embereknek ezt az ügyet? Hány éve hallgattok már prédikációkat? Nem legalább öt éve? Nem kellene akkor képesnek lennünk arra, hogy sok dologban egyetértésre jussunk, különösen azokban a bizonyos dolgokban, amelyekkel kapcsolatban viszonylag világosak az alapelvek? (De igen.) Mit jelent az „egyetértés”? Egyfajta hallgatólagos megegyezést jelent. Teszek valamit anélkül, hogy megmondanám nektek a miértjét, ti pedig pontosan tudjátok a miértjét, meg tudjátok érteni, el tudjátok fogadni és pozitív szemszögből tudjátok felfogni – ezt jelenti a hallgatólagos megegyezés. Hogyan jön létre ez a hallgatólagos megegyezés? Mondjuk, hogy sok prédikációt hallottatok, elértétek az igazság egy bizonyos szintű megértését, és jobban megismertük egymást. Sok dolgot elmagyaráztam nektek, és elmondtam nektek a nézeteimet, az elgondolásaimat, a cselekvésre vonatkozó alapelveimet, valamint azokat a dolgokat, amelyeket meg kell értenetek és tennetek. Elmondtam nektek mindezeket a dolgokat, és hogy mik a nézeteim, ti pedig azután elfogadtátok a nézeteimet, és a nézeteimnek megfelelően közelítettétek meg a dolgokat, a kötelességeket, a hitet, az életet és a többi embert. Akkor hát nem egyre csak nőtt köztünk a hallgatólagos megegyezés? (De igen.) Elértük vajon ezt a fajta hallgatólagos megegyezést a kanadai gyülekezet kezelése tekintetében? Ha nem magyaráznám el a dolgokat úgy, ahogyan elmagyarázom, mit

jelentene a hallgatólagos megegyezésünk? „Példa statuálása végett súlyosan megbüntetni embereket” és „intő jellé tenni embereket mások számára” – ez volna a hallgatólagos megegyezésünk? (Nem.) Ezek az emberek sok éven át hallgattak prédikációkat. Akkor hogyan válthat ki belőlük ilyen választ ez az intézkedésem? Mondjátok meg Nekem, hogyan éreztem vajon, amikor hallottam, ahogy ilyen nézeteket fogalmaznak meg? Azt éreztem miatta, hogy milyen tragikus is, hogy ilyen dolgokat képesek mondani az emberek! Azt kérdezem tőled: vajon így kellett éreznem? (Igen.) Miért mondd ezt? Az a helyzet, hogy nem kellett volna léteznie vagy felmerülnie ennek a fajta kijelentésnek, ennek a fajta nézőpontnak, ennek a fajta megértésnek és ennek a fajta felfogásnak. Ezek mégis felmerültek, és felülmúlták a várakozásaimat. Olyan messzire távolodtak az Én megítélésemtől és várakozásaimtól, hogy szégyellem Magam emiatt az ügy miatt! Valaki ezt mondja: „Ennyire súlyos ez? Nem lehet, hogy csak nagy ügyet csinálsz egy semmiségből?” Hadd mondjam el nektek: ez nem nagy ügy, de nem is jelentéktelen. Attól kezdve, amikor hinni kezdesz Istenben, amikor elismered, hogy Isten a te Istened és a te Urad, amikor enni és inni akarsz Isten szavait, követed Istent, elfogadod az Ő vezényleseit és rendezéseit, valamint aláveted magad mindannak, amit Isten kér tőled, attól a naptól fogva kapcsolatot létesítetted Istennel. Ha már kapcsolatot létesítetted Vele, egy kulcsfontosságú probléma fog fennállni közötted és Isten között. Mi ez a probléma? Az, hogy ha nem tudod elfogadni azokat a dolgokat, amelyeket Isten tesz, és Isten viselkedésmódjait, ha nem vagy képes megérteni ezeket a dolgokat, és nem vagy képes tenni azért, hogy keresd és megértsd azokat, akkor minden pillanatban válsághelyzetben lesz az Istennel való kapcsolatotod. És mit mutat ez a válsághelyzet? Nem számít, Istennek hány szavát eszed és iszod, nem számít, hogy a terveid szerint miként fogod alávetni magad Istennek, ha akár csak egy napig is fennáll ez a válsághelyzet, akkor semmivé, elérhetetlenné és pusztá fantáziává válhat az a tény, hogy Istent akarsz követni, és az a vágyad is, hogy elfogadd Isten üdvösségét. Miért mondom ezt? Mindaddig, amíg nem normális a kapcsolatotod Istennel, és amíg fennáll ez a válsághelyzet, képes leszel vajon normális kapcsolatot fenntartani Istennel? Milyen kapcsolatot lesz akkor Istennel? Összeegyeztethető kapcsolat lesz ez? Családias kapcsolat vagy kollegiális viszony? Pontosan milyen kapcsolat lesz ez? Amíg válsághelyzetben van a kapcsolatotod Istennel, akkor bárhol és bármikor képes leszel megítélni és félreérteni Isten cselekedeteit és viselkedését, sőt arra is képes leszel, hogy szembeszegülj azokkal a dolgokkal és ne légy hajlandó elfogadni azokat a dolgokat, amelyeket Isten tesz. Nem lennél akkor veszélyben? Hogyan áll elő ez a veszély? Azért áll elő, mert nem ismered Istent. Nem a pozitív szemszögből fogunk beszélni, hanem inkább a negatív szemszögből. Például mindig egy bizonyos módon látod Istent, és azt gondolod, hogy Isten egy király a földön, egy rendkívül fontos tisztviselő, egy mindennek felett álló személy, aki hatalmat gyakorol a földön. Lelki szemeid előtt mindig ilyesfajta pozícióban jelenik meg Isten, és ha ebből indulsz ki, akkor vajon milyen nézőpontod lesz azokat a dolgokat illetően, amelyeket Isten tesz és mond? Hadd hozzak néhány példát,

és akkor talán megértitek, milyen nézőpontra gondolok. Van ez a mondás a világban: „A király közelében lenni éppoly veszélyes, mint tigris mellé feküdni.” Vannak-e olyan emberek, akik az Istennel való kapcsolatukra alkalmazzák ezt a mondást? (Igen.) Vannak ilyen emberek, és sokaknak van ilyen nézőpontja Istent illetően. Van aztán az a korábban már említett mondás is, miszerint „intő jellé tenni embereket mások számára”. Nem úgy állítja be ez is Istent, mint egy földi királyt vagy egy befolyással és státusszal bíró személyt? (De igen.) Azért van ez a megértésük Istent illetően, mert ilyen nézetük van Istenről, és azért kezelik Istent ugyanúgy, ahogyan egy státusszal bíró embert kezelnék a világban, mivel ilyen kapcsolatban vannak Istennel, mivel így látják Őt, és mivel így értelmezik az Ő identitását és státuszát – ez természetes. Van egy másik mondás is, amely így hangzik: „Hogyan tűrheti el valaki azt, hogy egy másik betolakodjon a hatáskörébe?” A világi királyokat, valamint a státusszal és befolyással bíró embereket lehet így leírni. Némelyikőtök talán ismer ilyen embereket vagy érintkezett korábban ilyenekkel, és talán ti is ezt a mondást alkalmazzátok Istenre. Vagyis amikor Isten tesz vagy mond valamit, összekapcsolhatjátok azokat a mondásokat Vele, és ekként kezelhettek Istent. Ha ekként kezelitek Istent és ilyen nézőpontotok van Vele kapcsolatban, akkor pontosan milyen lesz a kapcsolatotok Istennel? Ellenséges lesz. Nem számít, mennyire csodálad és retteged a lelki szemeid előtt megjelenő istent, mennyire tudsz engedelmes lenni és mennyire tudod alárendelni magad neki, valamint az sem, hogy miként viszonyulsz hozzá: Istennel akkor is ellenséges lesz a kapcsolatotod. Azt gondolhatjátok, amikor így beszélek, hogy kissé elvontnak tűnnek a szavaim, de ha alaposan megfontoljátok őket, nem látjátok, hogy így állnak a dolgok? Miután kezeltem a kanadai gyülekezetben lévő antikrisztus ügyét, nem magyaráztam el nektek alaposan és részletesen a dolgokat, és nem mondtam meg nektek, hogy miért kezeltem azokat az embereket, így aztán sokan aggódni kezdtek a kilátásaik és a sorsuk miatt. Honnan eredt ez az aggodalom? Isten félreértéséből és Isten nem ismeréséből eredt – ez volt a fő oka! Ha az Istennel kapcsolatos megértésetek egyezik Isten lényegével – például ha az Isten igazságosságával, hatalmával és bölcsességével kapcsolatos megértésetek összhangban van az igazsággal –, akkor nem számít, mit tesz Isten, még ha nem is értitek az okokat, és még ha nem is értitek Isten szándékait, félreértitek vajon Istent? Nem, egyáltalán nem. Miután kezeltem a kanadai gyülekezettel kapcsolatos problémát, némelyek ezt mondták: „Azért tette, hogy intő jellé tegye őket, minket pedig megrémísszen.” Mi a problémájuk? Vajon összhangban van az igazsággal, amit mondtak? Helyes megértést mutat? (Nem.) Miért nem? Hadd mondjak nektek valami rendkívül egyszerű dolgot: a megértésük ellentétben állt a valós helyzettel, a tények nem olyanok voltak, ők pedig félreértésben voltak. Nem egyszerű vajon ezt mondani? (De igen.) Akkor hát miért tesztetek ennyi fáradságos erőfeszítést azért, hogy megmagyarázzátok ezt a dolgot? Sosem gondoltam ezt, és soha nem akartam megrémíszteni senkit. A legtöbb ember az évek során folyamatosan javított a hatékonyságán a kötelessége terén, akkor hát most oly módon végzik a kötelességüket, ami megfelelő színvonalú? Nem, ám ugyanakkor

afelé tartanak, hogy megfelelő színvonalat érjenek el a kötelességük terén, és ha adódnak kisebb problémák, nem foglalkozom velük. E folyamat során egyesek zavarokat okozhatnak, egyesek talán halogatnak, vagy kisebb problémák merülhetnek fel bizonyos emberek körében, de összességében véve ők elég jók. Van azonban egy dolog, amelyet nem szabad elfelejtened: azért jöttél, hogy a kötelességedet végezd. Nem számít, milyen keményen dolgozol, vagy hogy mennyit szenvedsz, vagy hogy mennyire metszenek meg: hálát kell adnod Istennek. Isten adta neked ezt a lehetőséget, hogy megtapasztalhasd a legkülönbözőbb helyzeteket, és hogy mindenféle személyes megtapasztalásokban lehessen részed. Ez jó dolog, és mind azért történik, hogy megérthesd az igazságot. Mi miatt aggódtok tehát? Kivel szemben védekeztek? Semmi szükség arra, hogy ilyenek legyetek. Csak törekedjete normálisan az igazságra, találjátok meg a megfelelő helyzeteket, és végezzétek jól a kötelességeket és a rátok háruló munkát, és ez elég. Nem kérek ezzel sokat tőletek.

Attól a pillanattól fogva, hogy megjelent az antikrisztus a kanadai gyülekezetben és zavarokat kezdett okozni, egészen addig, amíg azok az emberek elérték azt a stádiumot, ahol ma vannak, mennyi ideig viseltem el őket? Nem úgy volt, hogy egyáltalán nem volt tudomásom arról, hogy mi történik velük, sokáig elnéztem a dolgokat. Mennyi mindent néztem el? Hosszú ideig képtelenek voltak kész munkákat produkálni, nem haladtak előre a munkájukban, és egyikük sem foglalkozott a saját dolgaival; mindannyian önkényesek és vakmerők, kicsapongók és féktelenek voltak, és már régen kezelni kellett volna őket. Ha ti is képesek vagytok arra, hogy önkényesek és vakmerők legyetek, és hogy ne foglalkozzatok a saját dolgaitokkal, akkor ne várjátok meg, amíg Én kezellek benneteket. Ragadjátok inkább magatokhoz a kezdeményezést és lépjete ki; ez méltóságteljesebb lenne. Ez lenne a helyes cselekedet? Nem, ez sem a helyes cselekedet lenne. Ne gondolkodjatok egyre csak az elmenetelen, céltudatosan gyökeret kell itt eresztenetek, és jól kell végeznetek a kötelességeket. Akár jól tudjátok végezni a kötelességeket, akár nem, legalább tegyétek bele a szíveteket, és ügyeljete arra, hogy végül minden feladatotokkal végezzete. Ne legyetek dezertőrök. Némelyek ezt mondják: „Gyenge a képességem, kevés képzettséget szereztem, és nincs tehetségem. Hibák vannak a személyiségemben, és mindig nehézségekkel találkozom a kötelességemben. Mit fogok tenni akkor, ha nem tudom jól végezni a kötelességemet és elbocsátanak?” Mitől félsz? El tudod végezni egyedül ezt a munkát? Csak egy szerepet vállaltál, senki nem kéri tőled, hogy az egész dolgot vállald magadra. Csak azokat a dolgokat vállald magadra, amelyeket neked kell megtenned, ennyi elég. Akkor máris eleget tettél a felelősségeidnek, nem igaz? Olyan egyszerű ez; miért vagy mindig ennyire gyanakvó? Attól félsz, hogy eltalálják és betörik a fejedet a lehulló levelek, és elsősorban és mindenekelőtt a saját vészforgatókönyveiden gondolkodsz – hát nem semmirekellő az ilyen ember? Mit jelent az, hogy „semmirekellő”? Azt jelenti, hogy nem próbálsz meg fejlődni, nem vagy hajlandó mindent beleadni, folyton ingyenebédet akarsz és élvezni a jó dolgokat – az ilyen emberek söpredékek. Némelyek túlságosan

szűk látókörűek. Hogyan írhatjuk le az ilyen embereket? (Rendkívül kicsinyesek.) A rendkívül kicsinyes ember hitvány ember, és bármelyik hitvány ember képes arra, hogy a maga hitvány mércéjével mérje egy úriember jellemét, és éppolyan önzőnek és megvetendőnek tekintsen másokat, amilyen ő maga is. Az ilyen emberek semmirekellők, és még ha hisznek is Istenben, nem lesz könnyű számukra elfogadni az igazságot. Mi miatt van túl kevés hite valakinek? Amiatt, hogy nem érti az igazságot. Ha túl kevés igazságot értesz, és túl sekélyes a megértésed azokkal kapcsolatban, ennek következtében pedig nem vagy képes megérteni minden munkát, amelyre Isten vállalkozik, mindent, amit Isten tesz, és minden követelményt, amelyet veled szemben támaszt, ha nem tudod elérni ezt a megértést, akkor mindenféle gyanúk, képzelődések, félreértések és elképzelések fognak felmerülni benned Istent illetően. Ha csakis ezekkel a dolgokkal van telve a szíved, lehet-e vajon igaz hited Istenben? Nincs igazi hitetek Istenben, és ezért érzitek mindig kényelmetlenül magatokat és aggódtok folyton amiatt, hogy nem tudjátok, mikor fognak esetlegesen elbocsátani benneteket. Félelmet éreztek, és ezt gondoljátok: „Isten bármikor eljőhet ide, hogy ellenőrzést tartson.” Nyugodjatok meg! Amíg jól végzitek a munkát, amellyel Isten háza megbíz benneteket, akkor még ha valamelyest hiányos is az igazságra törekvésetek és az életbe való belépéseitek, elnézem a dolgot. Ami azt illeti, hogy mi a helyzet az összejövetelekre járásotokkal és a prédikációhallgatásotokkal, a gyülekezeti életetekkel, valamint azzal, ahogy Isten szavait eszitek és isszátok: nem fogom ellenőrizni ezeket a dolgokat, és nem foglak zavarni benneteket a munkátokkal kapcsolatban. Miért nem foglak zavarni benneteket? Ennek több oka is van. Az egyik az, hogy ti jobban ismeritek a különböző szakmai készségeket, mint Én. Az elmúlt néhány évben végzett munkátok során bizonyára fejlődtek a tapasztalataitok vagy a szakmai készségeitek terén, és előálltatok egy programmal a munkátokra vonatkozóan. Szóban vagy írásban, de bizonyára összefoglaltatok néhány szabályt és előírást. Én nem tudom, hogy milyen munkamódot alkalmaztok, és nem kívánom felborítani a munkaterveiteket és a munkamódszereiteket. Követhetitek a saját munkastílusaitokat vagy mintáitokat, vagy a szabályaitokat és előírásaitokat, és úgy végezhetitek a munkát, ahogy az könnyű és kényelmes, amitől mindenki szabadnak és felszabadultnak érzi magát, és ami magas szintű hatékonyságot eredményez. Vagyis teljes szabadságot adok nektek a munkátokat illetően. Néha ugyan körbejárom a gyülekezeteket, de félreállok az útból, hogy ne lássatok Engem – minden Tőlem telhetőt megteszek azért, hogy szabadnak és felszabadultnak érezzétek magatokat. Miért teszem ezt? Egyikőtök sem ismeri nagyon a szakmai készségeket; fokozatosan kell eligazodnotok a tanulási folyamat során. Akár szakmai készségeket tanulnak, akár az igazságba lépnek be az emberek, mindenkinek megvan a maga haladási üteme és hatékonysági szintje. Nem lehet olyan dolgok megtételére kényszeríteni az embereket, amelyek meghaladják a képességeiket. Az embereknek át kell menniük egy folyamaton, meg kell tapasztalniuk kudarcokat, akadályokat, vagy le kell vonniuk bizonyos tanulságokat a hibáikból, azután pedig fokozatosan össze kell foglalniuk az

előre vivő utat, és minden téren el kell sajátítaniuk bizonyos alapelveket. Ekkor fognak fejlődni. Nektek megvannak a magatok munkastílusai és a magatok módszerei – nem lenne helyénvaló, ha zavarnálak benneteket ilyesmi miatt. Ezért kapcsolódom be csak nagyon ritkán az olyan beszélgetésekbe, amelyek ezekről a munkákkal kapcsolatos dolgokról folynak. Ez az ok veletek kapcsolatos. Van olyan elsődleges ok is, amely Velem kapcsolatos. Őszinte leszek veletek: amit ti képesek vagytok meglátni vagy gondolni, akár szakmai készségek, akár művészet, vagy még inkább az igazság tekintetében, Számomra mind nagyon sekélyesnek látszik. Képesek lennétek elviselni, ha gyorsabb fejlődésre próbálnálak kényszeríteni benneteket? Nem, nem volnátok képesek. Ha úgy cselekednék köztetek, ahogy kívánok, akkor a veletek szemben támasztott követeléseim meghaladnák a szakmai készségetek jelenlegi, valóságos szintjét és az életbe való belépést illető valóságos érettségeket. Nem szeretném ezt tenni, mivel Számomra nagyon fárasztó, számotokra pedig nagyon kimerítő lenne. Mind kényelmetlen helyzetbe kerülnénk, és ez nem lenne jó; nem ez az, amit látni szeretnék. Ezek az Én gondolataim az üggyel kapcsolatban, és így áll a helyzet. Két ok miatt kezeltem így a dolgokat: az egyik veletek kapcsolatos, a másik pedig az, hogy megvannak a saját gondolataim ezzel az üggyel kapcsolatban. A dolgok így módon való kezelése megfelelő a fokozatos növekedések szempontjából. Ami az életbe való belépést illeti: vannak Isten szavait tartalmazó könyveitek, vannak mindenféle összejövetelek és prédikációk, valamint vezetők és dolgozók is vannak, akik öntöznek és támogatnak benneteket; annyi minden van, amit ehettek, ihattok, és amiből ellátást kaphattok. Egy másik aspektus az, hogy az emberek életének növekedése ahhoz hasonló folyamat, mint amikor egy magot elvetnek a földbe, megöntözik és megtrágyázzák, azután pedig fokozatosan kicsírázik és egészen addig növekszik, míg végül gyümölcsöt nem terem. Ez egy nagyon lassú folyamat. Természetesen a lassú folyamat, amelyen keresztülmentek, még lassabb is lehet annál, mint ahogy egy mag eljut a csírázástól a gyümölcstermésig. Miért van ez? Ennek sok gyakorlati és objektív oka rejlik az emberekben. Az egyik az, hogy az embereknek romlott beállítottságaik vannak, de erről nem fogunk beszélni. Egy másik az, hogy az emberek fásultak és gyakran negatívvá válnak. Lusták, érzéketlenek és lassúak, amikor az igazságról és pozitív dolgokról van szó. Azonkívül az emberek nem szeretik a pozitív dolgokat. Éppen ezért, amikor az emberek megpróbálnak bemenni az igazságba és elérni az életbe való belépést, akkor nehéz küzdelem vár rájuk, és az árral szemben úsznak. Az árral együtt úszó, ingyenélő, a szekuláris világra törekvő és a trendeket követő ember sodródik az áramlattal, ami könnyű, és szubjektív szemszögből nézve valójában így akarnak cselekedni az emberek, míg az igazságra törekedni, azt tenni, ami igazságos, és igazságérzettel rendelkező, a maga feladataival foglalkozó embernek lenni nagyon kimerítő a számukra. Fel kell lázadniuk a szubjektív kívánságaik, a saját érzéseik, a saját elképzeléseik ellen, és a lustaságuk, valamint más ilyen negatív dolgok ellen is fel kell lázadniuk. Amikor olyan emberekkel, munkatársakkal vagy körülményekkel néznek szembe, akik vagy amelyek

nem olyanok, ahogyan ők azt elképzelték, sőt akkor is, amikor felkavaró vagy kellemetlen dolgokat hallanak, az imádságra hagyatkozva felül kell kerekedniük ezeken, és így óriási ellenállással találkozhatnak az igazságra törekvés útján az Istenbe vetett hitükben. Ha különösképp megvan bennük az elszántság és rendkívüli energiával törekednek az igazságra, egy-két év tapasztalás után látni fognak némi előrelépést. Máskülönben, ha úgy cselekednek, ahogy kedvük tartja, és egyszerűen csak hagyják folyni a dolgokat a maguk természetes útján, akkor nagyon lassan fognak csak fejlődni. Talán némi idő múltán egy különleges eseménnyel találják szemben magukat, amely rendkívüli jelentőséggel bír a számukra, és levonnak egy tanulságot, meg lesznek metszve, és a szívük legmélyén óriási fájdalmat fognak elszenvedni és nagyon erősen érintve lesznek, és csak ezután lesznek képesek kissé jobbra fordítani a dolgokat az életbe való belépésüket illetően. Ez a „jobbra fordulás” vajon képessé teheti őket az előrehaladásra? Nem. Az előrehaladásuk attól függ, hogy miként keresik az igazságot ez idő alatt. Ha olyan emberek, akik csak kifogásokat tudnak keresni, akik a testi kényelemben merülnek el, és akik valójában nem szeretik az igazságot, akkor felszínes tanulságon kívül semmit sem nyernének ebből az eseményből, és nem érnék el az igazság megértését. Az életben való fejlődéseket e lassú ütemének megfelelően tartok ilyen távolságot a veletek való érintkezésemben és alkalmazom ezt a módszert. Helyénvalónak tartjátok ezt? (Igen.) Ez nagyon előnyös a számotokra; legalább nyugodtnak érzitek magatokat. Nem rakok rátok további terheket, egész álló nap figyelve benneteket és rajtatok tartva a szememet, a nap 24 órájában nem hagyva benneteket pihenni, szorgalmas és fáradhatatlan munkára készítetve titeket. Nem talállok ki ilyesmit, hanem helyette hagyom, hogy a maguk természetes útján menjenek a dolgaitok. Azt jelenti ez, hogy a saját vágyaitok kielégítésébe süppedhettek? (Nem.) Hogyan tudok akkor magabiztosan úgy dönteni, hogy nem figyelek benneteket? Azért, mert a Szentlélek átvizsgál titeket. Azonkívül, ha valaki törekszik az igazságra, megvan benne ez az igény, és hajlandó törekedni az igazságra a szíve legmélyén, akkor, még ha nem is figyeled őt, akkor is törekedni fog az igazságra – tisztességes ember, aki foglalkozik a saját dolgaival. Ha nem tisztességes ember, akkor hiába figyeled őt, hasztalan lesz. Ha figyeled őt, mindössze azért cselekszik egy bizonyos módon a felszínen, hogy felületesen bánjon veled, és amikor egy pillanatig nem figyelsz, mindjárt úgy cselekszik, ahogy normálisan szokott, és visszaesik oda, ahol korábban volt. Az igazságra törekvés nem olyasvalami, amit ellenőrzés alatt lehet tartani. Olyasvalami ez, amit teljesen értek, és ezért választottam a veletek való érintkezésnek és interakciónak ezt a módszerét. Teljességgel helyénvaló, hogy ezt teszem.

Mostanra világosan meg lett magyarázva a kanadai gyülekezet ügye, igaz? Ti pedig megértettetek néhány igazságot ebből az ügyből, ugye? Ha a jövőben ismét egy ilyen üggyel találkoztok, vajon még mindig azt fogjátok mondani róla, hogy példa statuálása végett büntetek meg súlyosan embereket, és hogy intő jellé teszem őket mások számára? Mielőtt ez megtörtént, úgy érezted, hogy senki sem tudja megszakítani az

Istennel való kapcsolatodat, és hogy már összeegyeztethető vagy Istennel. Amikor azonban találkoztál ezzel az üggyel, fel lett fedve, hogy milyen csekély érettségnek vagy a birtokában. Miféle érettség ez? Azt gondoltad, hogy tudsz nehéz terheket viselni és szenvedni, hogy nagyobb elhatározásod és hited van, mint korábban, és hogy hamarosan tökéletesítve leszel; ezt a téves felfogást dédelgetted a szívedben. És mit gondolsz most? Egy kissé elhamarkodott volt a gondolkodásod! Nézz Rám! Külsőleg így nézek ki, megérintható és látható vagyok – vajon a személyiségem nyitottnak és világosnak tekinthető? A személyiségemből ítélve nem olyasvalaki vagyok, aki a hátatok mögé kerül, amikor felvetődik egy probléma, és nem mond nektek semmit, hanem titokban intézkedik, azután pedig csak találgathatjátok, hogy mik is a szándékai. Nem az a fajta ember vagyok. Bármilyen probléma vetődik is fel, mindig világosan elmagyarázom nektek, de ti még mindig képesek vagytok ilyen elméleteket összefoglalni és ezt mondani: „Ez az én legmagasabb szintű megértésem Istennel kapcsolatban.” Mit gondolsz erről a megértésről? Most levontál egy tanulságot, nem igaz? Nem lehet vajon azt mondani, hogy ez volt eddig a legnagyobb kudarcod az Istennel kapcsolatos megértésed terén? Halljátok a szavakat, amelyeket szólok, és látjátok a megjelenésemet; egy hús-vér személy vagyok, aki megérintható és látható. Megtettem azt az intézkedést, és egyikőtök sem volt képes felfogni, és nem voltunk képesek egyetértésre jutni – még csak egy szemernyi hallgatólagos egyetértés sem volt közöttünk. Olyan nagyon távol vagy Istentől! Még mindig messze vagy attól, hogy megértsd Istent! Ezek igaz szavak; ez az igazi helyzet. Ne gondold, hogy érted Istent, csak mert tudsz egy keveset végezni a kötelességedből, sok éve hiszel Istenben és tudsz néhány doktrínáról beszélni. Hadd mondjam el neked, hogy elhamarkodott a gondolkodásod! Ne gondold, hogy valóban tudsz egy-két dolgot. Valójában még mindig messze vagy Isten megértésétől; még csak a szélét sem érintetted ennek a megértésnek. Bármilyen ügy során fel lehet fedni az embereket, és egyeseket ez a kanadai gyülekezet kezelésével kapcsolatos ügy fedett fel. Az embereknek folyamatosan növekedniük kell, és folyamatosan el kell jutniuk önmaguk és Isten megértésére ezeken a különböző helyzeteken és eseményeken keresztül azért, hogy Isten cselekedeteiről és természetéről tanuljanak, hogy megértsék a saját lázadó mivoltukat, hogy megértsék, pontosan milyen kapcsolatban vannak Istennel, és hogy tisztán lássák, pontosan milyen szinten van az igazságot illető megértésük és ismeretük, valamint az Istenről alkotott megértésük. Ezeken a dolgokon keresztül lesz megmérve az igazi érettséged és az igazi állapotod. Levontatok valamilyen tanulságot ez alkalommal? Igyekeztek, hogy legközelebb ne ilyen megértéseket legyen. Ez annyira bántó, és az egész olyan hihetetlen! Mit gondoltok, érdemes volt ilyen hosszan magyarázni ezt az ügyet? Nem kellett volna, hogy szükség legyen rá. Miért mondom, hogy nem kellett volna, hogy szükség legyen rá? Az általatok felfogott szavak és doktrínák alapján át kellett volna tudnotok lépni azon az akadályon, amelyet ez az ügy jelentett; képesnek kellett volna lennetek arra, hogy viszonylag tisztán megértsétek azáltal, hogy elgondolkodtok rajta magatokban és hogy együtt mindannyian beszélgettek róla, és akkor

nem vált volna ilyen szélsőséges a megértések. De mint kiderült, szélsőséges megértések merültek fel, és szükségessé vált, hogy beszéljek bizonyos részletekről. Ugye hogy felderült a szívetek, miután meghallgattátok ezt a beszélgetést? Most már nem kellene, hogy további elgondolásaitok legyenek erről az ügyről, igaz? Akkor tehát túlzásnak tartjátok azt, ahogy ezeket az embereket kezeltem? (Nem.) Fejezzük be itt a beszélgetést erről az ügyről, és elkezdek a fő témáról beszélni.

Annak boncolgatása, hogy milyen értelemben elvetemültek, alattomosak és csalárdak az antikrisztusok

A legutóbb az antikrisztusok hetedik megnyilvánulásáról beszélgettünk – elvetemültek, alattomosak és csalárdak. Melyik aspektusról beszélgettünk elsősorban? Arról beszélgettünk, hogy miként elvetemültek az antikrisztusok. Miért mondjuk róluk, hogy elvetemültek? A természetlénységükön belüli mely sajátos beállítottságok, megnyilvánulások és jellemzők jellemezhetik őket elvetemültként, alattomosként és csalárdként? Mely nyilvánvaló jegyek bizonyítják az elvetemültségük fennállását és azt, hogy ez megegyezik az igazi körülményeikkel? Melyek a természetlénységük azon fő tulajdonságai, amelyek alapján indokoltan mondhatjuk, hogy az ilyen emberek elvetemültek? Kérlek benneteket, hogy osszátok meg a gondolataitokat. (Sok antikrisztus érti az igazságot, de pimaszul szembemennek vele. Makacsul ragaszkodnak ahhoz, hogy a maguk útját járják, még akkor is, ha pontosan tudják, hogy mi a helyes. Az antikrisztusok elvetemültsége abban is megnyilvánul, hogy alaptalanul ellenségesek az igazságra őszintén törekvő, valamint a pozitív személyekkel szemben.) (Az antikrisztusok nem akarják azt látni, hogy mások jól vannak. Amikor Isten háza úgy intézi, hogy a testvéreknek előnyöket biztosít, az antikrisztusok csak maguk akarják élvezni ezeket az előnyöket – nem akarják, hogy a testvérek is élvezzék azokat, így aztán nem végzik el ezt a munkát.) (Isten, erős benyomást tett rám a korábbi, azzal kapcsolatos közlésed, hogy az antikrisztusok hogyan használják eszközül Istent és az igazságot arra, hogy státuszt nyerjenek; úgy érzem, hogy ez különösen elvetemült dolog.) A legtöbbem emlékeztek bizonyos dolgokra, vagyis néhány példára azok közül, amelyeket akkor hoztam fel, amikor az antikrisztusok elvetemült lényegéről beszéltem. Csak a példákra emlékeztek, de az antikrisztusok elvetemült lényegéről szóló közlésem és boncolgatásom tartalmát elfelejtették. Akkor hát hányat tudtok megérteni azok közül az igazságok közül, amelyeket az antikrisztusok elvetemült lényegéről szóló közlésem és boncolgatásom során érintettem? Mivel nem emlékeztek ezekre a dolgokra, ez nem azt mutatja vajon, hogy egyiket sem értették meg akkor? Ha erős benyomást tett volna rátok a közlésem, nem emlékeznének vajon rájuk valamennyire? Avagy nem azok a dolgok jutnak-e eszetekbe, amelyeket megértettetek? Azok a dolgok pedig, amelyeket nem tudtok felidézni, nem azok-e vajon, amelyeket nagyon nehéz megértenetek vagy egyszerűen képtelenek vagytok megérteni? Amikor hallottátok azokat az igazságokat, helytállóan gondoltátok és doktrínák formájában megjegyeztétek őket, amihez nagy erőfeszítésre volt szükség a részletekről.

De aztán egyet aludtatok rájuk, és el is felejtettétek őket. Egy hónappal később már teljes feledésbe merültek. Talán nem így megy ez? Ahhoz, hogy el tudj látni egy dolog vagy egy személy lényegéig, értened kell az igazságot. Ha még mindig a nem hívők nézőpontjaihoz ragaszkodsz, és a nem hívők kijelentései alapján szemléled és mérlegeled a dolgokat, az azt bizonyítja, hogy nem érted az igazságot. Ha semmit sem nyertél a prédikációk és beszélgetések hallgatásával töltött több évből, és ha nem érted az igazságot, amikor arról beszélgetnek veled az emberek, bárhogy magyarázzák is, az azt mutatja, hogy híján vagy az igazság felfogásához szükséges képességnek, amit gyenge képességnek szokás nevezni. Talán nem ez a helyzet? (De igen.) Ami az antikrisztusok elvetemültségét illeti: egyikőtök sem említette a legfontosabb kijelentést. Miért nem említettétek? Egyfelől azért nem, mert már régen hangzott el, és elfelejtettétek. Másfelől azért nem, mert nem ismertétek fel ennek a kijelentésnek a fontosságát; nem tudtátok, hogy ez a kijelentés kulcsfontosságú, amely feltárja és leleplezi az antikrisztusok elvetemült lényegét. Mi ez a kijelentés? Az, hogy az antikrisztusok elvetemültsége az összes pozitív dolog és az igazsággal kapcsolatos összes dolog iránt tanúsított ellenségeségükben és utálatukban nyilvánul meg elsősorban. Miért vannak ellenséges érzéseik az antikrisztusoknak a pozitív dolgok iránt, és miért utálják azokat? Ártottak nekik ezek a pozitív dolgok? Nem. Érintik talán az érdekeiket? Néha talán igen, néha pedig egyáltalán nem. Akkor hát miért vannak alaptalanul ellenséges érzéseik az antikrisztusoknak a pozitív dolgok iránt, és miért utálják azokat? (Ez a természetük.) Ilyen természetük van, ellenségesen érznek minden pozitív dolog és minden igazság iránt, és utálják azokat. Ez az antikrisztusok elvetemült természetét igazolja. Fontos ez a kijelentés vagy sem? Nem emlékeztek egy ilyen fontos kijelentésre; csak olyan dolgokra emlékeztek, amelyek nem kulcsfontosságúak. Miért tettem fel nektek azokat a kérdéseket? Azért, hogy beszéljete, és hogy lássam, milyen mértékben fogjátok fel ezeket a dolgokat, mennyire tudtok emlékezni a szívetekben, és mennyit voltatok képesek akkor megérteni. Ahogy az várható volt, csak néhány jelentéktelen dologra emlékeztek. Minden dolgot, amiről beszéltem, esztelen csevegésként kezeltek. Nem azért jöttem ide, hogy csevegjek – azért jöttem ide, hogy elmondjam nektek, hogy miként lássatok tisztán az emberekkel kapcsolatban. Az Általam kimondott kijelentés a legmagasabb rendű igazságalapelve az antikrisztusok elvetemült természetének a felismerésére vonatkozóan. Ha nem tudjátok alkalmazni ezt a kijelentést, akkor nem lesztek képesek megkülönböztetni vagy ismerni az antikrisztusok elvetemült természetét. Amikor például valakit antikrisztusként jellemeznek, némelyek ezt mondhatják: „Ő jó hozzánk, szeretetteljes és segít nekünk. Miért kellene antikrisztusként jellemezni egy ilyen jó embert?” Nem értik, hogy noha a felszínen mások iránt szeretetteljesnek tűnhetnek az antikrisztusok, félbeszakítják és megzavarják Isten munkáját, és kifejezetten szembeszegülnek Istennel. Az emberek többsége nem látja ezt az alattomos és ravasz oldalukat. Egyáltalán nem képesek ezt felismerni, és félreértik Istent, elképzeléseket alakítanak ki Istenről, sőt még vádolják is Istent, és panaszkodnak

is Rá emiatt. Az ilyenek egyszerűen gazemberek és nem nyerhetik el Isten üdvösségét. Azért van ez, mert csak a felszínen lévő dolgokat látják, például azt, hogy az antikrisztusok miként csábítják el, csalják törbe és udvarolják körül az embereket, de az elvetemült lényegüket nem veszik észre, és azokat a módszereket sem látják, amelyekkel az antikrisztusok ellenállnak Istennek és független királyságokat alapítanak. Miért nem képesek meglátni ezeket a dolgokat? Azért nem, mert nem értik az igazságot és nem tudják tisztán látni az embereket. Folyton félrevezetik őket a külső jelenségek, és nem tudnak ellátni a probléma lényegéig és következményeiig. Mindig az erkölccsel kapcsolatos hagyományos emberi elképzeléseket és világi módszereket használva mérik az embereket és hoznak ítéletet róluk. Ennek eredményeképpen félrevezetik őket az antikrisztusok, az antikrisztusok oldalára állnak, és konfliktusok és összeütközések támadnak köztük és Isten között. Kinek a hibája ez? Hogyan történt ez a hiba? Ez annak a következménye, hogy nem értik az igazságot, nem ismerik Isten munkáját és mindig az elképzeléseik és a képzelődéseik alapján szemlélik az embereket és a dolgokat.

II. Az antikrisztusok negatív dolgok iránti szeretetének boncolgatása

Ma tovább beszélgetünk az antikrisztusok hetedik megnyilvánulásáról: elvetemültek, alattomosak és csalárdak. Ennek a megnyilvánulásnak a középpontjában az elvetemültségük áll, mivel az elvetemültség az alattomosságot és a csalárdságot is magában foglalja. Az elvetemültség az antikrisztusok lényegét képviseli, míg az alattomosság és a csalárdság annak alárendeltek. Legutóbb az antikrisztusok elvetemült lényegéről beszélgettünk és azt lepleztük le. Beszélgettünk néhány tárgyalomról és néhány viszonylag meghatározó tartalomról, és az antikrisztusok lényege ezen aspektusának leleplezéséről is ejtettünk néhány szót. Ma tovább folytatjuk a beszélgetésünket erről a témáról. „Van bármi megbeszélni való ezzel a témával kapcsolatban?” – kérdezhetik némelyek. Igen, van. Vannak részletek, amelyekről még mindig beszélgetnünk kell itt. Ma másképpen és egy másik nézőpontból fogunk erről a témáról beszélgetni. Mi volt az a fő jellemzője és megnyilvánulása az antikrisztusok elvetemült természetének, amelyről legutóbb beszélgettünk? Az olyan emberek, mint az antikrisztusok, ellenségesen érznek minden pozitív dolog és az igazság iránt, és utálják azokat. Az igazság és a pozitív dolgok iránti ellenséges érzületük és utálatuk nem igényel indokot, nem is valakinek a felbujtására történik, és bizonyosan nem annak az eredménye, hogy egy gonosz szellem szállta volna meg őket, hanem egyszerűen belülről fakadóan nem szeretik ezeket a dolgokat. Ellenségesen érznek e dolgok iránt és utálják azokat; viszolygást érznek belül, a csontjaikban, amikor pozitív dolgokkal találkoznak. Ha bizonyosságot teszel nekik Isten mellett, vagy az igazságról beszélgetsz velük, gyűlölet alakul ki bennük irántad, és még az is lehet, hogy meg akarnak támadni téged. A legutóbbi beszélgetésünk során már lefedtük ezt az aspektust, hogy az antikrisztusok ellenségesen érznek a pozitív dolgok iránt és utálják azokat, ezért most nem fogjuk ismét megvitatni. Ebben a beszélgetésben egy másik aspektust fogunk

vizsgálni. Mi ez a másik aspektus? Az antikrisztusok ellenségesen érznek a pozitív dolgok iránt és utálják azokat, de akkor mit szeretnek? Ma erről az oldalról és ebből a szempontból fogjuk elemezni és boncolgatni az antikrisztusok elvetemült természetét. Szükséges ez? (Igen.) Szükséges. Rá tudnátok jönni egyedül? (Nem.) Az antikrisztusok nem szeretik a pozitív dolgokat és az igazságot – ez az ő elvetemült természetük. Ennek alapján gondoljátok át alaposan, hogy mit szeretnek az antikrisztusok, és hogy miféle dolgokat szeretnek csinálni, valamint azt is, hogy milyen eszközökkel és módszerekkel teszik a dolgokat, és miféle embereket szeretnek – nem jobb vajon ebből a szemszögből és erről az oldalról szemlélni az elvetemült természetüket? Ez konkrétabb és objektívabb képet ad róluk. Először is az antikrisztusok nem szeretik a pozitív dolgokat, amiből arra lehet következtetni, hogy ellenségesek az irányukban, és a negatív dolgokat szeretik. Milyen példákat lehet mondani a negatív dolgokra? Hazugságok és csalás – vajon nem negatív dolgok ezek? De igen, a hazugságok és a csalás negatív dolgok. Akkor hát mi a hazugságok és a csalás pozitív megfelelője? (A becsületesség.) Így van, a becsületesség. A Sátán szereti vajon a becsületességet? (Nem.) A Sátán a csalást szereti. Mi az első dolog, amelyet Isten megkövetel az emberektől? Isten ezt kérdezi: „Ha hinni akarsz Bennem és követni akarsz Engem, akkor elsősorban és mindenekelőtt milyen embernek kell lenned?” (Becsületes embernek.) No és mi az első dolog, amire a Sátán megtanítja az embereket? Az, hogy hazudjanak. Mi az első bizonyítéka az antikrisztusok elvetemült természetének? (A csalás.) Igen, az antikrisztusok szeretik a csalást, szeretik a hazugságokat, a becsületességet pedig megvetik és gyűlölik. Habár a becsületesség pozitív dolog, ők nem szeretik, hanem helyette viszolygást és gyűlöletet érznek vele szemben. Ezzel ellentétben a csalást és a hazugságokat szeretik. Ha valaki gyakran beszél őszintén az antikrisztusok előtt, valami ilyesmit mondva: „Te szereted státuszt jelentő pozícióból végezni a munkát, és néha lusta vagy”, vajon hogyan érznek ezzel kapcsolatban az antikrisztusok? (Nem fogadják el.) Az egyik hozzáállásuk az, hogy nem fogadják el, de ez minden? Milyen a hozzáállásuk ehhez az őszintén beszélő személyhez? Viszolyognak tőle, és nem szeretik. Némely antikrisztusok ezt mondják a testvéreknek: „Már egy ideje vezetek benneteket. Legyetek szívesek, mindannyian mondjátok el nekem, hogy mi a véleményetek rólam.” Mindenki ezt gondolja: „Mivel ennyire komolyan beszélsz, adunk neked visszajelzést.” Egyesek ezt mondják: „Mindent igen komolyan és szorgalmasan teszel, és sok szenvedést elviseltél. Nézni is alig bírjuk, és nyugtalanságot érzünk miattad. Isten háza több hozzád hasonló vezetőnek is hasznát venné! Ha egy hiányosságra kellene rámutatnunk, az az lenne, hogy túlságosan komoly és szorgalmas vagy. Ha agyondolgozod magad és kiégsz, nem leszel képes folytatni a munkát, és akkor nekünk végünk lesz, nem igaz? Ki fog vezetni bennünket?” Amikor az antikrisztusok hallják ezt, elégedettséget érznek. Tudják, hogy ez hazugság, hogy ezek az emberek hízelegnek nekik, de hajlandóak meghallgatni. Valójában azok, akik ezt mondják, a bolondját járatják ezekkel az antikrisztusokkal, ám ezek az antikrisztusok inkább játsszák a bolondot, semhogy

felfedjék e szavak igazi természetét. Az antikrisztusok szeretik azokat az embereket, akik így nyalják a talpukat. Ezek az emberek nem hozzák fel az antikrisztusok hibáit, romlott beállítottságait vagy hiányosságait. Helyette titokban dicsérik és magasztalják őket. Noha világos, hogy hazugság és hízeltés minden szavuk, az antikrisztusok boldogan elfogadják e szavakat, mert megnyugtatónak és tetszetősnek találják azokat. Az antikrisztusok számára jobbak ezek a szavak, mint ha a legfinomabb ínycségeket ízlelgetnék. Önelégültnek érzik magukat e szavak hallatán. Vajon mit mutat ez? Azt mutatja, hogy van az antikrisztusokban egy bizonyos beállítottság, amelyik szereti a hazugságokat. Tegyük fel, hogy valaki ezt mondja nekik: „Túlságosan arrogáns vagy, és igazságtalanul bánsz az emberekkel. Jó vagy azokhoz, akik támogatnak téged, de ha valaki megtartja tőled a tisztos távolságot, vagy nem hízeleg neked, lekicsinyled és figyelmen kívül hagyod.” Hát nem őszinte szavak ezek? (De igen.) Hogyan éreznek az antikrisztusok, miután hallották ezt? Boldogtalanná válnak. Nem akarják hallani, és nem tudják elfogadni. Megpróbálnak kifogásokat és érveket keresni, hogy kimagyarázzák és elsimítsák a dolgokat. Ami azokat illeti, akik személyesen folyamatosan hízelegnek az antikrisztusoknak, akik mindig szépen hangzó szavakat szólnak, hogy titokban dicsérik őket, sőt egyértelműen be is csapják őket a szavaikkal: az antikrisztusok soha nem vizsgálják meg ezeket az embereket, hanem helyette fontos emberekként használják őket. Még megrögzött hazudozókat is fontos pozíciókba helyeznek, bizonyos jelentős és megbecsült kötelességek végzésével bízzák meg őket, miközben azokról, akik mindig őszintén beszélnek és gyakran jelentenek problémákat, úgy rendelkeznek, hogy kevésbé feltűnő pozíciókban végezzék a kötelességeiket, nehogy hozzáférésük legyen a felső vezetéshez, vagy ismerje őket a legtöbb ember, illetve közel legyenek a legtöbb emberhez. Nem számít, mennyire tehetségesek ezek az emberek, vagy hogy milyen kötelességeket tudnak végezni Isten házában – az antikrisztusok mindezt figyelmen kívül hagyják. Csak azzal törődnek, aki képes csalásra vetemedni és aki előnyös a számukra; ezeket a személyeket helyezik fontos pozíciókba, miközben egy pillanatra sem veszik fontolóra Isten házában az érdekeit.

Az antikrisztusok szeretik a csalást és a hazugságokat. Tegyük fel például, hogy a felelősségi körükbe tartozó gyülekezetek semmi figyelmet nem fordítanak az evangelizációs munkára, és nem összpontosítanak arra, hogy kiképezzék az embereket az evangélium hirdetésére, melynek eredményeként az evangelizációs munka gyenge eredményekkel jár, és kevés embert nyernek meg. Az antikrisztusok azonban félnek attól, hogy az emberek esetleg jelentik a tényleges helyzetet. Mindenkit gyűlölnek, aki őszintén beszél, és azokat szeretik, akik tudnak hazudni és csalásra vetemedni, és a szőnyeg alá söpörnek minden, őket hátrányosan érintő információt. Akkor hát miféle beszédet szeretnek a leginkább hallani az antikrisztusok? „Mindenki, aki az evangéliumot hirdeti a gyülekezetünkben, képes a bizonyágtételre, és mindegyikük az evangélium hirdetésének szakértője.” Nem becsapni hivatottak vajon ezek a szavak az embereket? Az antikrisztusok azonban élvezik, amikor ilyen dolgokat hallanak. Hogyan

reagálnak az antikrisztusok, miután hallották ezt? Ezt mondják: „Nagyszerű, egyre javulnak a gyülekezetünk evangelizációs munkájának eredményei, sokkal jobbak más gyülekezetek eredményeinél. Azok az emberek, akik az evangéliumot hirdetik a gyülekezetünkben, mind mesterei ennek.” Az antikrisztusok és a nekik hízelgők így dicsérik egymást, és az antikrisztusok nem leplezik le a szégyentelen hízelgésüket. Az antikrisztusok így működnek: amikor a beosztottaik becsapják őket, készségesen bedőlnek nekik. Az antikrisztusok csak így bolondoznak. Ha valaki ismeri a valóságos helyzetet, és előáll, hogy ezt mondja: „Ez nem igaz! Abból a 10 főből, akiknek hirdettük az evangéliumot, kettőről megállapítottuk, hogy nem fogadják el az igazságot, és ők már fel is adták a vizsgálódást. A fennmaradó nyolc főből csak hárman hisznek őszintén Istenben. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy azt a hármat behozzuk!” Hogyan reagálnak az antikrisztusok a valós helyzet felfedésekor? Ezt gondolják: „Nem tudtam azokról a dolgokról!” Amikor valaki őszintén beszél olyan dolgok valóságos helyzetéről, amelyeknek nem voltak tudatában az antikrisztusok, vajon egyetértenek az illetővel vagy sem, és vajon boldogok-e vagy boldogtalanok? Boldogtalanok. Miért boldogtalanok? Ők vezetők, és még sincsenek tudatában a gyülekezeti munkát illető részleteknek és tényeknek, és egyáltalán nincsenek képben azokkal kapcsolatban – egyenesen arra van szükségük, hogy valaki, aki érti, mi történik valójában, elmagyarázza nekik az egészet. Amikor valaki, aki érti a helyzetet, és őszintén beszél, tisztázza ezeket a dolgokat, mit éreznek először az antikrisztusok? Úgy érzik, hogy teljesen elvesztették a hitelüket, és hogy zuhanórepülésbe kezd majd a presztízsük. Mit fognak vajon tenni az elvetemült természetükből adódóan? Gyűlölet ébred bennük, és ezt fogják gondolni: „Te pletykafészek! Ha nem szóltál volna fel, észrevétlen maradt volna és senkinek fel sem tűnt volna ez a dolog. De hála neked, mindenki tud róla, és lehet, hogy téged kezdenek majd el csodálni helyettem. Vajon nem tűnök majd ettől alkalmatlannak, mintha nem is végeznék tényleges munkát? Megjegyezlek magamnak. Te kimondod az igazságot, lépten-nyomon kihívást intézel felém és szembeszegülsz velem. Meglátod, megbánod még ezt!” Gondolj bele, hogyan szemlélik az antikrisztusok azokat, akik lelkiismeretesen dolgoznak, akik őszintén beszélnek, és akik hűségesen végzik a kötelességeiket? Ellenségeknek látják őket. Nem a tények torzítása ez vajon? Nemcsak hogy nem működnek együtt haladéktalanul és nem hozzák helyre a munkával kapcsolatos hibáikat, hanem továbbra is elhanyagolják a kötelességeiket is. Még gyűlöletet is táplálnak magukban azok iránt, akik őszintén beszélnek, és akik gondosak és felelősségteljesek a munkájukban. Még az is lehet, hogy gyötörni próbálják őket. Ez vajon nem antikrisztusi viselkedés? (De igen.) Milyen beállítottság ez? Ez elvetemültség. Az antikrisztusok elvetemültsége lepleződik le ily módon. Valahányszor megjelenik egy becsületes ember, valahányszor becsületes, őszinte szavakat mond valaki, és valahányszor betartja az alapelveket és a dolgok igazi természetét vizsgálja valaki, az antikrisztusok viszolyognak tőle és utálják az illetőt, az elvetemült természetük pedig felszínre tör és felfedi magát. Valahányszor csalás történik, és valahányszor

hazugságok hangoznak el, az antikrisztusok örülnek neki, tobzódhatnak benne, sőt meg is feledkeznek magukról. Olvasta valamelyikőtök „A császár új ruháját”? Az antikrisztusok viselkedése valamelyest hasonló természetű. Abban a történetben a császár meztelenül parádézott az utcákon, és ezrek kiáltották: „Milyen szép a császár új ruhája! Milyen csodálatosan fest a császár! A császár oly nagyszerű! A császár új ruhája igazán varázslatos!” Mindenki hazudott. Tudta ezt vajon a császár? Anyaszült meztelen volt, hogyan kerülhette el akkor a figyelmét az a tény, hogy nem visel ruhát? Ezt bolondságnak hívják. Hasonlóképpen híján vannak a bölcsességnek ezek az elvetemült antikrisztusok is, annak ellenére, hogy alattomosak és csalárdak. Miért mondom azt, hogy híján vannak a bölcsességnek? Azért, mert olyanok, mint az a meztelen császár volt. Nem látta tisztán, hogy az emberek csak be akarják csapni őt a szavaikkal. Még arra is képes volt, hogy meztelenül körbejárjon, felfedve rútságát. Hát nem bolondság ez? No és az antikrisztusok elvetemültsége mit tár fel gyakran? Az ő bolondságukat.

Mivel az antikrisztusok elvetemült természetűek, mivel szeretik a csalást és a hazugságokat, a becsületességet viszont nem szeretik, és mivel megvetik az őszinte beszédet, az antikrisztus uralma alatt lévő gyülekezetekben gyakran kíznásnak vannak kitéve azok, akik becsületesek vagy törekednek a becsületességre, akik az igazságot gyakorolják, és nem akarnak csalni és hazudni. Nem ez a helyzet? Minél többet beszélsz őszintén, annál inkább kínozni fog téged egy antikrisztus, és minél többet beszélsz őszintén, annál inkább nem fog szeretni téged. Ezzel szemben azok, akik hízelegnek neki és becsapják őt, elnyerik a jóindulatát és igen kedveltek lesznek a szemében. Hát nem elvetemültek az antikrisztusok? Vannak körülöttetek ilyen elvetemült antikrisztusok? Találkoztatok velük valaha? Nem engedik, hogy őszintén beszéljenek az emberek; aki őszintén beszél, annak befogják a száját. Ha valaha is sikerül hazudnod és igazodnod ahhoz, amit mondanak, s ezzel a cinkosukká válsz, akkor nem lesznek többé az ellenségeid. Ha egyre csak őszintén beszélsz és az igazságalapelvek szerint kezeled a dolgokat, akkor előbb vagy utóbb kínozni fognak téged. Benneteket kínoztak valaha is? Csak mert lelepleztétek a hamis vezetőket és antikrisztusok gonosz tetteit, kínoztak benneteket, és végül egészen addig kínoztak titeket, hogy már semmit sem mertetek mondani, még akkor sem, ha akartatok. Megtörtént ez valaha is? Az őszinte beszéd és a problémák jelentése a kíznásokhoz vezetett. A különböző gyülekezetekben kínoztak benneteket valaha is amiatt, hogy problémákat jelentettetek? Ha valakit, aki hazugságokat szól és becsapja a gyülekezetet, megmetszenek, azzal vajon kínozzák őt? (Nem.) Ez normális fegyelmezés; ez nem ugyanaz, mint a kíznás. Ez azért történik, mert hanyagolod a felelősséged, megszeged az alapelveket és rossz szándékoktól vezérelve cselekszel, és mert hazudsz és csalsz, ami metszéshez vezet. Isten jelenlétében tehát soha nem fogod semmilyen következményét viselni annak, hogy őszintén beszélsz. A Sátán és az antikrisztusok jelenlétében azonban óvatosabbnak kell lenned. Ez azt a mondást tükrözi, miszerint: „A király közelében lenni éppoly veszélyes, mint tigris mellé feküdni.” Amikor velük beszélsz, mindig figyelembe kell venned a hangulatokat, fel kell mérned, hogy

mennyire boldogok, és hogy borús vagy derűs-e az arckifejezésük, és azután kell eldöntened, hogy mit mondj, ami összhangban van a gondolataikkal. Amikor például egy antikrisztus ezt mondja: „Esni fog ma, nem igaz?”, neked ezt kell mondanod: „Az időjárás-előrejelzés szerint ma esni fog.” A valóságban, amikor az antikrisztus azt mondja, hogy lehet, hogy ma esni fog, azt azért teszi, mert nem akar kimenni és a kötelességét végezni. Ha azt mondod: „Az időjárás-előrejelzés szerint ma napos idő lesz”, megharagszik. Ezt kell gyorsan mondanod: „Ó, rosszul mondtam. Esni fog ma.” Az antikrisztus ezt mondja: „Az imént mondtad, hogy nem fog esni. Hogy mondhatod most akkor azt, hogy esni fog?” Amire így kell felelned: „Az, hogy most napos idő van, még nem jelenti azt, hogy így is marad. A régiek ezt mondták: »Váratlan zivatarok támadhatnak a mennyből.« Az időjárás-jelentések nem mindig pontosak, a te ítéleted viszont helyénvaló!” Amikor hallja ezt az antikrisztus, elégedettség tölti el, és megdicsér amiatt, hogy értelmes vagy. Szoktátok valaha is így viselni magatokat? Szoktátok, igaz? Képesek vagytok azt tenni, amit az antikrisztusok gyakran tesznek: nem engedni, hogy őszintén beszéljenek az emberek és kínozni azt, aki így tesz? Mindannyian láttatok már palotadrámákat, igaz? Milyen kapcsolat van a császár és az udvarban szolgáló miniszterei között? Talán nem könnyű egyetlen mondatban kifejezni a kapcsolatukat, de létezik közöttük egy jelenség, éspedig az, hogy a császár senkinek a szavát nem veszi készpénznek. Kielemez és átvizsgál mindent, amit a miniszterei mondanak, és soha nem tekinti azt igazságnak. Ez az alapelve, amikor a miniszterei beszédét hallgatja. Ami a minisztereket illeti: érteniük kell ahhoz, hogy meghallják a ki nem mondott célzásokat. Amikor például ezt mondja a császár: „Vang miniszterelnök említett ma valamit”, és így tovább, és így tovább, mindenki meghallgatja és ezt gondolja: „Úgy látszik, a császár elő akarja léptetni Vang miniszterelnököt, de nagyon fél attól, hogy az emberek pártokat alakítanak, a saját hasznukat keresik és fellázadnak, ezért én nem támogathatom nyíltan Vang miniszterelnököt. Középen kell állnom úgy, hogy szembe sem helyezkedek vele, de nem is támogatom őt, hogy a császár ne láthassa tisztán az igazi szándékaimat – ugyanakkor a császár akaratával sem helyezkedem szembe.” Látod, egyetlen kijelentés kapcsán is annyi gondolat van az elméjükben, a kígyó útjánál is tekervényesebbek. A mondanivalójuk lényege megfoghatatlan és kétértelműségbe burkolt marad. Több év alatt gyűjtött tapasztalatra van szükség annak az elemzéséhez, hogy mely kijelentések igazak és melyek hamisak, és annak alapján kell megfejtened, hogy mit is szándékoznak mondani, ahogyan általában viselkednek és beszélnek. Röviden: egyetlen őszinte kijelentés sincs a beszédükben, és hazugság minden, amit mondanak. Mindenki úgy társalog – legyen bár alacsonyabb vagy magasabb rangú –, hogy abban benne van a maga beszédmódja. Mindenki a saját szemszögéből kiindulva beszél, de amit mond, az sosem a hallottak szó szerinti jelentése – hazugság csupán. Hogyan keletkeznek a hazugságok? Úgy, hogy az emberek bizonyos szándékokat, célokat és motivációkat visznek bele a beszédükbe és a cselekedeteikbe; beszéd közben ügyelnek a szavaikra és arra, hogy azok mit sugallanak, kerülgetik a forró kását, és megvan a saját

beszédmódszerük. Ha van módszerük, akkor az vajon még mindig őszinte beszéd? Nem, nem az. Sok jelentésrétege van a szavaiknak, az igazság és a hamisság keveréke – van, ami igaz, van, ami hamis belőle –, és van, aminek a csalás a célja. Mindenesetre nem őszinték. Vegyük Vang miniszterelnök példáját, amit az imént említettem. Valaki a bíróságon nyíltan szembehelyezkedik Vang miniszterelnökkel. Az, hogy igaz vagy hamis a szembehelyezkedése, nem látszik azonnal. Tovább kell vizsgálni. A következő jelenetben egy titkos szalonban iszogat Vang miniszterelnök házában. Kiderül, hogy ők ketten összedolgoznak. Ha csak azt a jelenetet figyeled, ahol ez az ember szembehelyezkedik Vang miniszterelnökkel, honnan láthatod, hogy ők ketten összedolgoznak? Miért helyezkedett szembe vele? Azért, hogy elkerülje a gyanút, és ezzel elérje, hogy a császár kevésbé legyen óvatos, és ne gyanítsa, hogy ők összejátszanak. Nem taktika ez vajon? (De igen, az.) Ezek az emberek abban a körben élnek, ahol egyetlen igaz szót sem mernek mondani. Ha ilyen kimerítő mindennap hazudozni, miért nem mennek el? Még egy elhunyt ellenfél sírját is meglátogatják – mit akarnak ezzel? Egyszerűen szeretnek mások ellen hadakozni; hadakozás nélkül unalmasnak érzik az életet. Ha nincs hadakozás, úgy gondolják, hogy túlságosan eseménytelen ez az élet. Mindenféle tervek és cselszövések járnak a fejükben, de sehol sem tudják hasznosítani azokat – szükségük van egy riválisra, aki ellen küzdhetnek, hogy kiderüljön, ki a felsőbbrendű. Ekkor érzik úgy, hogy értékes az életük. Ha meghal az ellenfelük, úgy érzik, nincs többé értelme az életüknek. Mondjátok meg Nekem, meg lehet javítani az ilyen embereket? (Nem, nem lehet.) Ez a természetük. Az antikrisztusoknak ilyen természetük van: Mindennap küzdenek mások ellen, valamint a vezetőkkel és a dolgozókkal. Még Isten ellen is küzdenek, hazudnak és csálnak mindennap, megszakítva és megzavarva Isten házában a munkáját. Egy pillanatra sem tudnak nyugton maradni. Nem tudják elfogadni az igazságot, akárhogy beszélnek is nekik arról. Akárcsak a nagy vörös sárkány, nem fognak lenyugodni, amíg teljesen el nem pusztítják őket.

Az antikrisztusok nem szeretik azokat, akik őszintén beszélnek, nem szeretik a becsületes embereket. A csalást és a hazugságokat élvezik. Akkor hát milyen a hozzáállásuk Istenhez? Milyen például a hozzáállásuk ahhoz, hogy Isten becsületességet követel az emberektől? Először is megvetéssel tekintenek erre az igazságra. Az, hogy képesek lenézni a pozitív dolgokat, valóban jelzi a problémájukat, és önmagában is bizonyítja, hogy elvetemült a természetük. Ez azonban nem az átfogó vagy a teljes kép. Mélyebbre ásva: hogyan értelmezik az antikrisztusok azt, hogy Isten becsületességet követel az emberektől? Talán ezt mondják: „Ha becsületes ember vagyok, mindenről beszámolok istennek, mindent elmondok neki és mindent nyíltan megosztok a testvérekkel, az nem a méltóságom elvesztését jelenti vajon? Azt jelenti, hogy nincs méltóságom, nincs énem, és egész biztosan nincs magánéletem. Ez szörnyű; miféle igazság ez?” Avagy nem így látják a dolgot? Az antikrisztusok nem csupán megvetik a szívük mélyén Istennek a becsületességgel kapcsolatos szavait és követelményét,

hanem akár még el is ítélik. Ha képesek elítélni, akkor lehetnek vajon becsületes emberek? Nem, egyáltalán nem lehetnek becsületesek. Mi az antikrisztusok reakciója, amikor azt látják, hogy egyesek beismerik azt, hogy hazudtak? A szívük mélyéből gúnyolják és csúfolják az ilyen viselkedést. Azt hiszik, hogy a becsületességre igyekvő emberek túlságosan ostobák. Hát nem elveteműltség a részükről, hogy ostobának titulálják a becsületes embereket? (De igen, az.) Ez elveteműltség. Ezt gondolják: „Ki mond igazat a mai társadalomban? Isten azt kéri, hogy légy becsületes, és valóban próbálsz is becsületes lenni, és még az efféle dolgokról is őszintén beszélsz. Te aztán csakugyan elképesztően ostoba vagy!” A megvetés, amelyet a becsületes emberek iránt éreznek a szívük mélyén, azt bizonyítja, hogy elítélik és utálják ezt az igazságot, és hogy nem fogadják el azt, valamint alá sem vetik magukat annak. Ez vajon nem az antikrisztusok elveteműltsége? Ez az igazság egyértelműen pozitív dolog és a normális emberi mivolt megélésének egyik aspektusa, amellyel rendelkezniük kellene az embereknek a magaviseletük terén, az antikrisztusok azonban elítélik. Ez elveteműltség. A gyülekezetben gyakran vannak olyanok, akiket, mivel problémákat jelentenek be vagy leírják a dolgok valódi állapotát a Fennvalónak, végül „megmetszenek” bizonyos vezetők – vagyis gyötrik őket. Olykor, amikor a Fennvaló a gyülekezeten belüli helyzetről érdeklődik, némely vezetők csak a pozitív dolgokat jelentik, a negatív dolgokat pedig kihagyják. Amikor egyesek meghallják, hogy nem ténszerűek ezeknek a vezetőknek a jelentései, és arra kéri a vezetőket, hogy mondják meg az igazat, azok félresöprik őket és megakadályozzák őket abban, hogy elmondják az igazságot. Némelyek nem fogadják el azt, ahogy az antikrisztusok teszik a dolgokat. Ezt gondolják: „Mivel te nem vagy hajlandó őszintén beszélni, én nem fogok vezetőként bánni veled. El fogom mondani az igazat a Fennvalónak. Nem félek attól, hogy megmetszenek engem.” Így aztán hűségesen jelentik a valóságos helyzetet a Fennvalónak. Amikor ezt megteszik, azzal lerántják a leplet a gyülekezetről. Hogyhogy? Mivel ezek az emberek feltárták az azokkal az antikrisztusokkal kapcsolatos tényeket – felfedték a dolgok valódi állását. Egyetértenek ezzel az antikrisztusok? El tudják tűrni? Egyáltalán nem kímélik azokat, akik jelentették a problémát. Mit tesznek az antikrisztusok? Nem sokkal később összehívnak egy megbeszélést az üggyel kapcsolatban, arra kéri az embereket, hogy beszéljék meg, és megfigyelik a reakcióikat. A legtöbben, akik könnyen befolyásolhatók, fontolóra veszik a dolgot és ezt mondják: „Valaki jelentette a tényeket, és most ez a vezető veszélyben van. Mi nem jelentettük, hogy mi történik – ha a Fennvaló úgy dönt, hogy megbünteti ezt a vezetőt, nem leszünk vajon vele együtt mi is érintettek?” Úgyhogy ezek az emberek megtalálják a módját, hogy miként védjék meg a vezetőket, azok pedig, akik jelentették az igazságot, ennek eredményeképpen el lesznek szigetelve. Az antikrisztusok ily módon azt tehetik, amit csak akarnak, mivel bármilyen gonosz dolgokat művelnek is, senki sem meri jelenteni a helyzetet a Fennvalónak, így aztán elérik a céljukat. Egyesek számára ezért tényleges nehézséget jelenthet az, hogy jelentsék a helyzetet a Fennvalónak. Ismerik a tényeket, de az antikrisztusok folyton el akarják hallgattatni őket. Félelemből és

bátortalanságból megalkusznak, ezáltal pedig nem esnek vajon áldozatául az antikrisztusok kényszerítésének? Végül, amikor felfedik és elbocsátják ezeket az antikrisztusokat, hogyan éreznek szerintetek azok, akik korábban megalkudtak? Sajnálják vajon? (Igen, sajnálják.) Egyszerre éreznek elégedettséget és megbánást, ezt gondolván: „Ha tudtam volna, hogy így végződnek a dolgok, akkor nem adtam volna fel. Addig kellett volna folytatnom a leleplezésüket és a dolgaik jelentését, amíg el nem bocsátják őket.” Az emberek többsége azonban nem képes erre; túlságosan gyávák.

Az antikrisztusok a csalást és a hazugságokat szeretik, a becsületességet pedig utálják; ez az elvetemült természetük első jól látható megnyilvánulása. Tudod, egyesek mindig úgy beszélnek, hogy az emberek nehezen tudják felfogni. Néha csak elejük van a mondataiknak, de nincs végük, máskor meg van végük, de elejük nincs. Egyáltalán nem lehet tudni, hogy mit akarnak mondani, és semminek nem látod az értelmét abból, amit mondanak, ha pedig megkéred őket, hogy magyarázzák el világosan, nem fogják. Gyakran használnak névmásokat a beszédükben. Például jelentenek valamit és ezt mondják: „Az a srác... ő azt gondolta, és akkor a testvérek nem voltak igazán...” Órákon át képesek folytatni, miközben még mindig nem fejezik ki magukat világosan, hebegnek-habognak, nem fejezik be a mondataikat, csak különálló szavakat mondanak, amelyeknek semmi közük egymáshoz, te pedig semmivel nem leszel okosabb a meghallgatásuk után – inkább csak nyugtalan. Ezek az emberek valójában sokat tanultak és jól képzettek – akkor hát miért nem képesek kerek mondatokban fogalmazni? Ez egy beállítottsággal kapcsolatos probléma. Annyira ravaszkodók, hogy még az is nagy erőfeszítésükbe telik, hogy akár csak egy szemernyi igazságot is szóljanak. Bármit mondanak az antikrisztusok, annak nincs fókusza, mindig van eleje, de nincs befejezése; félmondatokat nyögnek ki, majd a másik felét lenyelik, és állandóan puhatolóznak, mivel nem akarják, hogy megértsd, mire céloznak; azt akarják, hogy találgass. Ha egyenesen megmondják neked, akkor rájössz, hogy mit mondanak, és rögtön átlátsz rajtuk, nem igaz? Ezt ők nem akarják. Mit akarnak? Azt akarják, hogy egyedül találgass, és örömmel meghagynak abban a hitben, hogy igaz a tipped – ebben az esetben nem ők mondták, úgyhogy semmilyen felelősséget nem viselnek. Ezen túlmenően mit nyernek abból, ha elmondod nekik a tippet azzal kapcsolatban, hogy mi a szavaik értelme? Pontosan azt mondtad, amit megpróbáltak kihúzni belőled, és megtudják belőle az adott témával kapcsolatos elgondolásaidat és nézeteidet. Attól kezdve szelektív módon beszélnek, megválogatva, hogy mit mondjanak és mit ne mondjanak, és azt is, hogy hogyan mondják azt, majd továbblépnek a tervük következő lépésére. Minden mondat egy csapdával végződik, és ha folyton befejezed a mondataikat, ahogy hallgatod őket, akkor teljesen beleestél a csapdába. Fárasztó vajon számukra, hogy mindig így beszéljenek? Elvetemült a beállítottságuk – nem érzik fáradtnak magukat. Ez teljesen természetes a számukra. Miért akarnak ilyen csapdákat állítani neked? Azért, mert nem látják tisztán a nézeteidet, és attól tartanak, hogy átlátsz rajtuk. Miközben próbálják megakadályozni, hogy megértsd őket, ők igyekeznek megérteni téged. Ki akarják húzni belőled a nézeteidet,

elgondolásaidat és módszereidet. Ha sikerül nekik, akkor beváltak a csapdáik. Egyesek húzzák az időt azzal, hogy gyakran mondják, hogy „hmmm” és hogy „ööö”, és nem fejeznek ki konkrét álláspontot. Mások azzal húzzák az időt, hogy olyan szavakat szúrnak a beszédükbe, mint a „nos...” és az „izé”, titkolják, hogy mit is gondolnak valójában, és ezeket használják ahelyett, amit igazából mondani akarnak. Minden mondatukban sok haszontalan viszonyzó, határozószó és segédige van. Ha felvennéd és leírnád a szavaikat, azt vennéd észre, hogy semmi sem derül ki belőlük az adott témával kapcsolatos nézeteikről és hozzáállásaikról. Minden szavuk csapdákat, kísértéseket és csábításokat rejt magában. Milyen ez a beállítottság? (Elvetemült.) Nagyon elvetemült! Van benne csalás is? Ezeket az általuk kreált csapdákat, kísértéseket és csábításokat csalásnak nevezzük. Ez az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkező emberek egyik közös jellemzője. Hogyan nyilvánul meg ez a közös jellemző? Csak a jó híreket jelentik, a rosszakat nem, kizárólag tetszetős kifejezéseket használva, meg-megállva beszélnek, elrejtik az igazi mondandójuk egy részét, zavarosan beszélnek, homályosan beszélnek, és kísértést hordoznak a szavaik. Ezek a dolgok mind csapdák, és mindegyikük a csalás eszköze.

Az antikrisztusok többsége ezeket a megnyilvánulásokat mutatja, és többnyire így beszél és cselekszik. Fel tudnád ezt ismerni, ha hosszú időre kapcsolatba kerülnél velük? Át tudnál látni rajtuk? Először is azt kell megállapítanod, hogy becsületes emberek-e. Nem számít, mennyire követelik meg másoktól a becsületességet és az őszinte beszédet, azt kell megnézned, hogy ők maguk vajon becsületes emberek-e, hogy igyekeznek-e becsületesnek lenni, és hogy mi a becsületes emberekkel kapcsolatos nézőpontjuk és hozzáállásuk. Nézd meg, hogy viszolyognak-e a becsületes emberektől a szívük mélyén, hogy utálják-e és hátrányosan megkülönböztetik-e őket, vagy hogy mélyen legbelül ők is becsületes emberek akarnak-e lenni, de nehéznek és nagy kihívásnak találják ezt, így nem sikerül elérniük. Rá kell jönnöd, hogy ezek közül melyik szituáció áll fenn náluk. Fel tudnád ezt ismerni? Rövid idő leforgása alatt nem biztos, hogy képes lennél rá, mert ha agyafúrtak a csaló módszereik, akkor lehet, hogy nem fogsz átlátni rajtuk. Idővel azonban mindenki képes lesz átlátni rajtuk; nem rejthetik el örökké az igazságot magukkal kapcsolatban. Olyan ez, mint ahogy a nagy vörös sárkány gyakran azt mondja, hogy „az embereket szolgálja”, és hogy „az emberek közszolgájaként jár el”. Manapság azonban ki hiszi még el róla, hogy a nép pártja? Ki hiszi el még mindig, hogy a nép nevében hoz döntéseket? Senki sem hiszi ezt el többé, igaz? Kezdetben optimista várakozásaik voltak az embereknek, azt gondolták, hogy a Kommunista Párttal fordíthatnak a sorsukon és urakká lehetnek, hogy az majd a népet fogja szolgálni és az emberek közszolgájaként cselekszik. Manapság azonban ki hiszi még el ördögi szavait? Hogyan értékelik most az emberek? A nép közellenségévé vált. Hogyan jutott el idáig? Hogyan lett közszolgából közellenség? Az emberek a cselekedeteit látva és a cselekedeteit a szavaival összevetve felismerték, hogy csupa csalárd hazugságot, valótlanyságot és olyan szavakat mondott, amelyekkel tisztára

igyekezett mosni magát. A legkellemesebben csengő szavakat szólta, de a legrosszabb dolgokat tette. Ilyenek az antikrisztusok is. Ezt mondják például a testvéreknek: „Hűségesen kell végeznetek a kötelességeiteket – ne engedjétek, hogy a személyes tisztátalanságaitok beszennyezzék azokat.” De gondolj csak bele: ők maguk vajon így cselekednek? Amikor javasolsz nekik valamit, ha csak egy kicsit is feltársz a véleményedből, mindjárt nem értenek vele egyet, és nem fogadják el. Amikor ütköznek a személyes érdekeik a kötelességeikkel vagy Isten háza érdekeivel, minden morzsányi nyereségért megküzdenek, és egy tapodtat sem engednek. Gondolkodj el a viselkedésükön, és hasonlítsd össze azzal, amit mondanak! Mit veszel észre? Szépen hangzanak a szavaik, de mind valótlanosságok, és csak be akarják csapni velük az embereket. Amikor terveket szőnek és az érdekeikért küzdenek, akkor valódi a viselkedésük, ahogy a cselekedeteik szándékai, eszközei és módszerei is mind valódiak, azaz nem hamisak. Ezek alapján nyerhetsz némi tisztánlátást az antikrisztusokat illetően.

Az antikrisztusok szeretik a hazugságokat és a csalást – és még mit szeretnek? A taktikákat, a tervek kovácsolását és a cselszövést is szeretik. A Sátán filozófiája szerint működnek, soha nem keresik az igazságot, teljességgel hazugságokra és csalásra hagyatkoznak, valamint terveket kovácsolnak és cselt szőnek. Nem számít, milyen világosan beszélsz az igazságról: még ha elismerően bólogatnak is, akkor sem fognak az igazságalapelvek szerint cselekedni. Helyette egyre csak törik a fejüket, és tervek kovácsolásához, valamint cselszövéshöz folyamodnak. Nem számít, milyen világosan beszélsz az igazságról, úgy látszik, nem képesek megérteni azt; egyszerűen úgy teszik a dolgokat, ahogy hajlandóak megtenni őket, ahogy akarják tenni őket, és ahogy az a saját érdekeiket szolgálja. Kellemes a beszédük, elrejtik vele az igazi arcukat és az igazi jellemvonásaikat, bolonddá téve és becsapva az embereket, és ha bedőlnek nekik mások, akkor elégedettséget éreznek, és akkor teljesültek az ambícióik és a vágyaik. Ez az antikrisztusok következetesen alkalmazott módszere és megközelítése. Ami azokat a becsületes embereket illeti, akik egyenesen beszélnek, akik őszintén beszélnek és nyíltan beszélgetnek a saját negativitásukról, gyengeségükről és lázadó állapotaikról, és akik a szívükből szólnak: az antikrisztusok legbelül viszolyognak tőlük és hátrányosan megkülönböztetik őket. Azokat szeretik, akik – hozzájuk hasonlóan – elvetemülten és csalárd módon beszélnek, és nem gyakorolják az igazságot. Amikor ilyen emberekkel találkoznak, örülnek a szívükben, mintha találtak volna valakit, aki olyan, mint ők. Nem aggódnak többé amiatt, hogy mások jobbak náluk, vagy hogy képesek felismerni őket. Talán nem az antikrisztusok elvetemült természetének a megnyilvánulása ez? Nem azt bizonyíthatja vajon, hogy elvetemültek? (De igen.) Miért illusztrálhatják ezek a dolgok, hogy az antikrisztusok elvetemültek? Egy lelkiismerettel bíró, racionális teremtettnéennek a pozitív dolgokat és az igazságot kell szeretnie. Az antikrisztusoknak azonban minden ilyen pozitív dolog púp a hátukon és tüske az oldalukban. Aki csak betartja vagy gyakorolja azokat, az ellenségükké válik, és ők ellenségesek az ilyen egyénekekkel szemben. Nem hasonló természetű ez, mint a Sátán Jóbbal szembeni ellenségessége?

(De igen.) Ugyanaz a természet, ugyanaz a beállítottság, mint a Sátáné, és ugyanaz a lényeg. Az antikrisztusok természete a Sátántól ered, és ők ugyanabba a kategóriába tartoznak, mint a Sátán. Éppen ezért az antikrisztusok szövetségben állnak a Sátánnal. Túlzó vajon ez a kijelentés? Nem, egyáltalán nem az; teljességgel helytálló. Miért? Azért, mert az antikrisztusok nem szeretik a pozitív dolgokat. Csalásban szeretnek részt venni, a hazugságokat szeretik, az illuzórikus látszatokat és a színlelést. Ha valaki leleplezi az igazi arcukat, képesek vajon arra, hogy alávéssék magukat és örömmel fogadják ezt? Nem csupán elfogadni nem tudnák, hanem még bántalmazást is zúdítanak válaszképpen az illetőre. Haragra gerjednek és dührohamot kapnak azok miatt, akik megmondják az igazat vagy leleplezik az igazi arcukat. Lehet például egy olyan antikrisztus, aki nagyon ügyesen színlel. Mindenki úgy tartja róla, hogy jó ember: szeretetteljes, együtt tud érezni az emberekkel, megérti mások nehézségeit, és gyakran támogató és segítőkész azok irányában, akik gyengék és negatívak. Valahányszor másoknak nehézségeik támadnak, ő képes figyelmet és elnézést tanúsítani irántuk. Ez az antikrisztus az emberek szívében nagyszerűbb Istennél. Ha leleplezed egy ennyire erényesnek tűnő ember színlelését és szélhámosságát, ha megmondod neki az igazat, vajon el tudja fogadni? Nemcsak hogy nem fogja elfogadni, de még fokozni is fogja a színlelést és a szélhámosságot. Mondd meg Nekem: ha lelepleznéd a farizeusok szélhámosságát, amikor kiállnak az utcasarkokra kezükben az írsaikkal, hogy ott imádkozzanak és felolvassanak másoknak, és megmondanád nekik, hogy csak a magamutogatás végett csinálják az egészet, vajon beismernék, amit mondasz? Boldogan elfogadnák? Elgondolkoznának a szavaidon? Képesek lennének belátni, hogy szélhámosság és csalás, amit művelnek? Képesek lennének elgondolkozni, bűnbánatot tartani és soha többé nem cselekedni ekképpen? Egyáltalán nem. Ha ezzel folytatnád: „A cselekedeteid félrevezetik az embereket, te pedig pokolra jutsz és meg leszel büntetve”, az nem az igazság közlése volna? (De igen.) Ez az igazság közlése. És vajon elfogadnák? Nem, azonnal haragra gerjednének és ezt mondanák: „Micsoda?! Azt mondod, hogy pokolra jutok és meg leszek büntetve? Ez képtelenség! Istenben hiszek, nem benned! A te szavaid semmit sem jelentenek!” Vajon ez lenne a vége? Mit tennének utána? Így folytatnák: „Sokfelé utaztam, oly sok embernek hirdettem az evangéliumot, olyan sok gyümölcsöt teremtem, oly sok keresztet hordoztam, annyit szenvedtem börtönben – te, gyermekem, még az anyád méhében voltál, amikor én hinni kezdtem az úrban!” Fel lett fedve a természetük, nem igaz? Hát nem a türelemről és a toleranciáról prédikálnak – ők miért nem képesek akkor ezt az apróságot tolerálni? Miért nem képesek tolerálni? Azért nem, mert megmondtad az igazat, felfedted az igazi énjüket, és nincs rendeltetési helyük. Vajon képesek ezt is tolerálni? Ha nem antikrisztusok, ha az antikrisztusok útján járnak, de el tudják fogadni az igazságot, és szélhámos megnyilvánulásuk is van, akkor mit fognak tenni, ha leleplezed a szélhámosságukat? Lehet, hogy nem fognak azonnal elgondolkozni magukon, és valótlannul és sekélyesen hangozhat azt állítani, hogy így tennének. A normális emberek többségének azonban

az az első reakciója ennek hallatán, hogy szűrő fájdalmat érez a szívében. Mit jelent ez a szűrő fájdalom? Azt jelenti, az embereket megérintette, amit hallottak; nem számítottak arra, hogy valakinek lesz bátorsága ilyen meggondolatlanul cselekedni, kimondani az igazat és így elítélni őket előttük – sosem számítottak ilyen szavakra, és soha nem hallottak ilyeneket korábban. Azonkívül szégyenérzetük is van, és meg akarják őrizni a jó hírüket. Ahogy azon töprengenek, hogy azt mondtad nekik, hogy félrevezetitek az embereket, amikor kiállnak az utcáskorokra imádkozni és az írásokat olvasni, önvizsgálatot tartanak és felismerik, hogy csakugyan azt akarták megmutatni ezzel az embereknek, hogy mennyire odaszántak, hogy mennyire szeretik az Urat, és hogy mennyit képesek szenvedni, valamint azt is felismerik, hogy ez szélhámosság, és hogy igaz, amit mondtál. Felismerik, hogy ha így folytatják, nem lesznek képesek az emberek szeme elé kerülni. Szégyenérzetük van, és e szégyenérzet miatt talán képesek lesznek türtőztetni magukat valamennyire és felhagyni a gonosztetteikkel vagy azokkal a cselekedeteikkel, amelyek szégyentelenség és rontanak a jó hírüket. Mit jelent az, amikor többé már nem cselekednek így? Némi bűnbánatra enged következtetni. Nem biztos, hogy valóban bűnbánatot fognak tartani, de legalább fennáll a bűnbánat lehetősége, ami sokkal jobb az antikrisztusoknál és a farizeusoknál. Mitől jobb? Azért jobb, mert nekik van lelkiismeretük és szégyenérzetük, és mások leleplező szavai szíven szúrják őket. Lehet ugyan, hogy szégyellik magukat, és hogy meg lett sértve a méltóságuk, de legalább el tudják ismerni, hogy helytállóak ezek a szavak. Még ha a jó hírüket nem is tudják megőrizni, mélyen legbelül már elismerték ezeket a szavakat és alávetették magukat nekik, és ezzel máris elfogadták azokat. Miben különböznek ettől az antikrisztusok? Miért mondjuk azt, hogy az antikrisztusok elvetemültek? Az antikrisztusok elvetemültsége abban a tényben rejlik, hogy amikor hallanak valamit, ami igaz, nemcsak elfogadni képtelenek, hanem éppen ellenkezőleg: gyűlölik is azt. Azonkívül a maguk módszereihez folyamodnak, kifogásokat, érveket és különféle objektív tényezőket keresnek, amelyekkel megvédhetik és kimagyarázhatják magukat. Milyen célt akarnak elérni? Pozitívvá akarják változtatni a negatív dolgokat és negatívvá a pozitív dolgokat – visszájára akarják fordítani a helyzetet. Hát nem elvetemült dolog ez? Ezt gondolják: „Nem számít, mennyire van igazad, vagy mennyire vannak összhangban a szavaid az igazsággal, vajon ellene tudsz állni az én meggyőző beszédemnek? Noha nyilvánvalóan hamis, megtévesztő és félrevezető minden szó, amit kimondok, akkor is tagadni fogom és el fogom ítélni, amit mondasz.” Hát nem elvetemült dolog ez? De, nagyon is elvetemült. Azt gondoljátok, hogy amikor jó embereket látnak az antikrisztusok, akkor a szívükben nem tartják becsületesnek őket? Becsületes és az igazságra törekvő embereknek tartják őket, de miként definiálják a becsületességet és az igazságra való törekvést? Azt gondolják, hogy a becsületes emberek ostobák. Az antikrisztusok viszolyognak az igazságra való törekvéstől, megvetik azt és ellenségesen viszonyulnak hozzá. Úgy hiszik, hogy hamis dolog, hogy senki sem lehet olyan ostoba, hogy az igazságra törekedve mindenről lemondjon, bárkinek bármit elmondjon, és mindent Istenre bízson. Senki sem ilyen

ostoba. Úgy érzik, hogy e cselekedetek mindegyike hamis, és egyikben sem hisznek. Vajon elhiszik az antikrisztusok, hogy Isten mindenható és igazságos? (Nem.) Így aztán kérdőjeleket tesznek a fejükben mindezen dolgok mögé. Mire utal ez? Hogyan értelmezzük ezt a tömörkedő kérdőjelet? Az antikrisztusok nem csupán kétségbe vonják vagy megkérdőjelezzik, hanem végül tagadják is a fentieket, és az a céljuk, hogy a visszájára fordítsák a helyzetet. Mit értek az alatt, hogy a visszájára akarják fordítani a helyzetet? Ezt gondolják: „Mi haszna annak, ha ennyire igazságos valaki? Ha egy hazugságot ezerszer elismételnek, igazság lesz belőle. Ha senki sem mondja az igazságot, akkor az nem az igazság, és nincs haszna – akkor az csak egy hazugság!” Nem a jó és a rossz kiforgatása ez? Ez a Sátán elvetemültsége – a tények eltorzítása, valamint a jó és a rossz kiforgatása – ők ezt szeretik. Az antikrisztusok kiválóan értenek a színleléshez és a csaláshoz. Amiben kiemelkedőek, az természetesen a velejükben rejlik, a velejükben pedig pontosan az rejlik, ami a természetlénységükben. Mi több, ez az, ami után sóvárognak és amit szeretnek, és a világban való túlélésük módját is ez szabályozza. Hisznek az olyan mondásokban, mint az, hogy „A jók fiatalon halnak meg, a gonoszok ezer évig élnek”, hogy „Mindenki gondoskodik magáról, az utolsót pedig vigye el az ördög”, „Az ember sorsa a saját kezében van”, „Az ember diadalmaskodni fog a természet fölött”, és így tovább. Összhangban van vajon e kijelentések bármelyike is az emberi mivolttal vagy azokkal a természeti törvényekkel, amelyeket fel tudnak fogni a normális emberek? Egyik sincs. Akkor hát hogy lehetnek annyira oda az antikrisztusok ezekért a Sátántól eredő ördögi mondásokért, sőt, hogyan kezelhetik azokat jelmondatukként? Erre csak azt lehet mondani, hogy azért teszik, mert túlságosan elvetemült a természetük.

Volt egy bizonyos gyülekezetvezető, akivel nagyjából egy év leforgása alatt kapcsolatba kerültem néhányszor. Több alkalmunk is volt találkozni, de korlátozottak voltak a beszélgetéseink, mert nem volt az a szabadon beszélő fajta. Mit jelent, hogy „nem volt az a szabadon beszélő fajta”? Azt jelenti, hogy akkor sem mondott sokat, ha kérdéseket tettél fel neki. Vajon másokkal is ilyen volt, akikkel a gyülekezetben szóba elegyedett? Két lehetséges helyzet volt: a hozzá hasonlóan gondolkodók számára rengeteg mondandója volt, azok társaságában viszont, akikkel nem gondolkodtak hasonlóan, óvatos lett és kevésbé szabadon beszélt. Később összességében arra a megállapításra jutottam, hogy a Velem folytatott beszélgetései alatt őt „klasszikus” mondás hangzott el tőle összesen. Nem beszélt szabadon, és ha mondott valamit, az „klasszikus” mondássá vált. Miféle ember az ilyen? Nevezhetjük őt „különleges személynek”? Elég normális dolog, hogy gyülekezetvezetők és dolgozók kapcsolatba lépnek Velem és megbeszélnek Velem dolgokat, nem igaz? Ez a személy azonban kivételes volt. Őt mondás hangzott csak el a szájából, őt hihetetlenül „klasszikus” mondás. Hallgassátok meg, hogy mitől ilyen „klasszikusak” ezek a mondások. Mindegyik mondásának megvan a maga kontextusa és van egy kis háttértörténete. Kezdjük azzal, hogy honnan eredt az első mondása.

Volt az általa vezetett gyülekezetben egy gonosz ember, aki sok rosszat tett és megzavarta a gyülekezet munkáját. Mindenki látta rajta, hogy gonosz, ezért elkezdtek beszélgetni róla és kibeszélni a dolgait. Ahhoz, hogy kizárják és elküldjék, jelentést kellett tenni róla a gyülekezetben, hogy mindenki megtudja, milyen rossz dolgokat tett, és hogy miért jellemzik gonosz emberként és küldik el őt. Miközben le lett leplezve néhány rossz dolog, amelyeket ez a gonosz ember művelt, ez a vezető, aki általában nem beszélt sokat, felszólalt és ezt mondta róla: „Jót akart.” Miként látta azt, hogy ez a gonosz ember ilyen rossz dolgokat tett és megzavarta a gyülekezet munkáját? Úgy, hogy „jót akart”. Azt hitte, hogy egy rossz ember rossz cselekedetei mindaddig összhangban vannak az igazsággal, amíg jót akar az illető. Szerinte, ha jót akar valaki, akkor még az általa okozott bomlasztások és zavarok is összhangban vannak az igazsággal, függetlenül a cselekedetei természetétől, legyen az jó vagy rossz, és függetlenül a cselekedetei következményeitől. „Jót akart.” Ez volt ennek a vezetőnek az első mondása. Hallottatok valaha efféle beszédet? Egy gonosz ember nyilvánvalóan gonoszságot művel, de valaki mégis azt állítja, hogy jó szándék lakozott benne, miközben azokat a rossz dolgokat tette. Mindenki tisztán lát ezzel a mondással kapcsolatban? Úgy hiszem, hogy némelyeket talán félrevezethet ez a mondás, mivel az emberek többsége azt gondolja, hogy ha jót akar valaki, akkor nem kell vele foglalkozni, és hogy ha jó szándéktól vezérelve tesz valami rosszat valaki, akkor nem szándékosan művel gonoszságot. Miután ez a vezető így felkavarta és félrevezette az embereket, fennállt az esélye, hogy egyesek átállnak az oldalára, és szimpatizálni kezdenek a gonosz emberrel. Ha nem vezette volna félre őket ez a vezető, akkor az emberek többsége helyesen értelmezte volna ezt az ügyet és úgy gondolta volna, hogy ki kell zárni és el kell küldeni ezt a gonosz embert, amiért gonoszságot művelt. Miután azonban felkavarta és félrevezette őket ez a vezető, némelyek ezt gondolták: „Jót akart az illető, ez logikus. Néha mi is ilyenek vagyunk. Ha jó szándékból valami rosszat teszünk, akkor talán bennünket is ki kell takarítani és el kell küldeni?” Ennek eredményeként aztán átálltak ennek a vezetőnek az oldalára. Miért? A saját jövőjükön gondolkodtak. Ugye milyen könnyen elfogadták az emberek ennek a vezetőnek a mondását? Milyen következményekkel járt az, hogy elfogadták? Kétségek merültek fel bennük Istent, az Ő igazságos természetét, valamint azokat az alapelveket illetően, amelyek szerint Isten eljár. Kétségek merültek fel bennük azon alapelveket illetően, amelyek szerint Isten háza eljár, kérdéseket vetettek fel velük kapcsolatban, majd elítélték azokat. Ilyen kétségeket tápláltak a szívükben. Valójában nem azért küldték el ezt a gonosz embert, mert tett egy rossz dolgot. Isten házában senkit sem küldenek el egyszerűen azért, mert eseti jelleggel hibázik, akár kétkezi munkát, akár különleges kötelességet, akár technikai készségeket igénylő kötelességet végez. Mindannyiuk esetében a következetes viselkedésüket jellemzik a gyülekezetvezetők és a testvérek közösen, és azután kezelik őket. Ha például valaki mindig lusta, amikor dolgoznia kellene, és kifogásokat keres a munka elkerülése végett, akkor vajon helyénvaló elküldeni őt ezen viselkedése alapján?

(Igen, az.) Így van, ez helyénvaló. Ha például takarításra osztanak be, te pedig gyakran napraforgómagot eszel, teát iszol, újságot olvasol, és nemtörődöm módon szétszóród magad körül a napraforgóhéjat, akkor nem hanyagolod-e el a felelősségeidet? Nemcsak hogy nem takarítasz, de még rendetlenséget is csinálsz, ami azt jelenti, hogy elhanyagolod a felelősségeidet. Ha nem vagy kompetens a munkád terén, akkor az alapelvekkel teljességgel egyező dolog, hogy elküldjenek téged, és nem szabad ezzel vitatkoznod. Ez a gyülekezetvezető viszont azt állította, hogy az illető jót akart, ez pedig félrevezette az embereket. Miután a vezető így felkavarta és félrevezette az embereket, némelyikük követni kezdte őt, és egyetértésre jutottak. De vajon hová helyezték Istent és az igazságalapelveket, amikor így cselekedtek? Olyanok lettek, mint egy család, úgy beszéltek, hogy a „mi gyülekezetünk” és „a mi Istenünk háza”. Hogyan definiálható a „gyülekezet” és „Isten háza”? Lehet olyan háza Istennek, ahol nincs ott Isten? (Nem.) Ha Isten nincs ott valahol, ott létezhet és alapítható vajon gyülekezet? (Nem.) Mit jelentett tehát, amikor azt mondták, hogy „a miénk” és hogy „hosszánk tartozó”? Azt jelentette, hogy elszakadtak Istentől. A gyülekezet ennek a zavaros fejű vezetőnek a gyülekezetévé vált, ő lett a gyülekezet mestere, míg azok az úgynevezett testvérek és zavaros fejű emberek egy bandát alakítottak vele és rokonokként viselkedtek az irányában. Eltávolodtak Istentől, így Isten egy „Isten házán” kívüli szerepet vállalt. Ezekkel a következményekkel járt, amikor az említett körülmények között elhangzott ez az első mondás ennek a vezetőnek a szájából. Mindenki különösen nagyra értékelte őt, ezt gondolván: „A mi gyülekezetvezetőnk igazságos, tekintettel van ránk, megbocsátja a gyengeségeinket, és még fel is szólal az érdekünkben. Ha hibázunk, Isten mindig leleplez és megmetsz minket, a vezetőnk viszont mindig megóv minket, ahogy egy tyúkanyó óvja a csibéit. Ha ő ott van velünk, nem érhet minket semmi baj.” Mindenki hálás volt neki. Ezekkel a következményekkel járt ennek a vezetőnek az első mondása.

Folytassuk most ennek a vezetőnek a második mondásával. Volt valamilyen külső ügyekkel kapcsolatos munka a gyülekezetben, amelyet az emberek többsége nem tudott elvégezni, vagy túlságosan lefoglalták őket a kötelességeik ahhoz, hogy elintézhessék. Volt néhány csupán névleges hívő, akik jól értettek a külső ügyek kezeléséhez, így hát Isten háza elkülönített egy kevés pénzt arra, hogy egy ilyen emberrel végeztesse el ezeket a feladatokat, és olykor még egy kicsit többet is költött arra, hogy ez az illető jó néhány feladatot elvégezzen Isten háza nevében. Mondjátok meg Nekem, megszegte vajon az Isten házára vonatkozó alapelveket, hogy még 200 jüant költöttek ilyen ügyek elintézésére? Csak így lehetett elintézni azokat az ügyeket, és mivel jó eredményekkel járt, így kezelték őket. Azzal, hogy plusz 200 jüant adtak annak az illetőnek, Isten háza kényelmesen elintézhette ezeket az ügyeket, és sok dolog meg lett oldva. Megérte vajon elkölteni azt a plusz 200 jüant? (Megérte.) Teljes mértékben megérte. Helyénvaló volt így tenni a dolgokat. Ha olyasvalakinek adná Isten háza azt a 200 jüant, aki nem tudja elintézni azokat a feladatokat, akkor az pénzkidobás lenne. Az viszont, hogy ennek az illetőnek adták oda azt a plusz 200 jüant, azt jelentette,

hogy jól el lehetett végezni azokat a feladatokat – akkor hát összhangban volt-e az alapelvekkel az, hogy Isten háza így kezelte a dolgokat? (Összhangban volt az alapelvekkel.) Összhangban volt akkor az alapelvekkel az, hogy ezt nem beszélték meg a testvérekkel, illetve nem kommunikálták feléjük? (Összhangban volt az alapelvekkel.) Joga van a Fennvalónak így kezelni a dolgokat? (Igen.) Igen, ez bizonyos. Ám ez a gyülekezetvezető ezt mondta: „Azt mondták a testvérek, hogy az az illető plusz 200 jüant kapott... Csak a testvérek nevében kérdezlek erről az ügyről. Nem értik ezt az alapelvet, és szeretnénk utánajárni, hogy miként beszélgessünk az igazságnak erről az aspektusáról.” A vezető félmondatokban beszélt csak. Ez volt a második mondása. Nyilvánvalóan kérdés volt ez a mondás, amely ezt jelentette: „Azt mondd, hogy minden, amit teszel, összhangban van az alapelvekkel, de ez a dolog nincs, néhány testvérnek pedig véleményei és elképzelései vannak ezzel kapcsolatban, úgyhogy meg kell kérdezzek a nevükben: Hogyan magyarázod ezt a dolgot? Adj magyarázatot!” Ez egy kérdés, nem igaz? Most pedig rajta, elemezzétek, hogy hány üzenet rejlett benne – mi a nézetetek egy ilyen dolog hallatán? Hogyan látjátok ezt az embert ennek alapján? (Isten, kérdőre vonó hangneme volt ennek a mondásának. Ez az ember kérdőre vonta Istent. Valójában neki is megvoltak a maga elképzelései ezzel az üggyel kapcsolatban. Nem a saját, igazi gondolatait fejezte ki, hanem azt mondta helyette, hogy a testvérek nem tudják elfogadni a Fennvaló döntését, és hogy nekik voltak véleményeik azzal kapcsolatban. Amikor a testvéreknek elképzeléseik voltak, akkor neki gyülekezetvezetőként beszélnie kellett volna velük az igazságról a probléma megoldása érdekében, de nemcsak hogy nem oldotta meg azt, hanem még kérdőre is vonta Istent ezekkel az elképzelésekkel. Csalárd és elvetemült beállítottság van benne.) Két pont hangzott el: egyrészt az, hogy ez a vezető kérdőre vonta a Fennvalót, másrészt pedig az a tény, hogy ő már elképzeléseket táplált legbelül, mégis ezt mondta: „A testvérek nem értik az alapelveket, és utána akarnak járni.” Van-e probléma ezzel a mondással? Vajon ennyire fontosak voltak számára a testvérek? Ha annyira fontosnak tekintette a testvérek életbe való belépését, akkor, amikor ilyen erős elképzeléseik támadtak, miért nem oszlatta el azokat? Nem hanyagolta ezzel a felelősségét? De igen, hanyag volt. Nem oldotta meg a problémát, sőt, szégyentelenül kérdőre vonta a Fennvalót a testvérek elképzeléseire hivatkozva. Miért tett hát így? Mi miatt volt képes kérdőre vonni a Fennvalót? Nem voltak-e neki is elképzelései? Nem voltak-e neki is gondolatai a Fennvaló döntését illetően? Nem érezte vajon ő is úgy, hogy nem megfelelően lett kezelve ez az ügy? Nem neki juttatták azt a 200 jüant, ezért úgy érezte, hogy kimaradt valamiből, nem igaz? Ezt gondolta: „Nekem kellett volna megkapnom azt a plusz 200 jüant, mi érdemeljük meg. Az a fickó álhívő, nem neki kellett volna megkapnia. Mi igazán hiszünk istenben, és mi vagyunk Isten házában a népe, nem ő.” Nem így értette talán? (De igen.) Pontosan így értette. És ezt nem mondta ki egyenesen; dadogva nyögte ki. Most, hogy hallottátok, értitek ezt vagy sem? Milyen nézőponton vagytok ebben a pénzköltéssel kapcsolatos ügyben? A többség meg tudja érteni ezt az apróságot. Ha Isten házában óriási munkájára gondolunk,

csakugyan észre kellett volna vennie plusz 200 jüan elköltését annak a vezetőnek? Ráadásul nem is az ő zsebéből került ki az a pénz, akkor hát miért zaklatta fel magát annyira miatta? Nem csupán irigy volt annak láttán, hogy mások jó emberek? Nem erre célzott vajon? Ti képesek vagytok megérteni, amit az imént magyaráztam el nektek? Van köztetek bárki, aki nem ért egyet és ezt mondja: „Nem! A tudtunkon kívül elkölteni plusz 200 jüant – borzasztó, hogy nincs jogunk tudni erről. Nem Isten háza felajánlásainak az eltérése ez vajon?” Mit jelent Isten házában a fogalma? Mit jelent a felajánlás fogalma? Hadd mondjam el neked, hogy a felajánlások nem mindenkihez tartoznak, nem a testvérek tulajdonát képezik; ha csak testvérek volnának, és nem lenne Isten, akkor nem Isten házában neveznék Isten házat. Amikor Isten megjelenik és munkálkodik, amikor embereket szólít Maga elé és megalapítja az egyházat – ez Isten háza. Amikor a testvérek felajánlják a tizedet, azt nem Isten házában ajánlják fel, nem az egyháznak, és semmiképpen sem valamely egyénnek ajánlják fel. Isten az, akinek azt a tizedet felajánlják. Egyszerűen fogalmazva: Istennek adják azt a pénzt; az az Ő magántulajdona. Mi következik abból, hogy a magántulajdona? Az, hogy Isten úgy oszthatja el, ahogy jónak látja, és hogy a vezető nincs arra feljogosítva, hogy beleszóljon. Hadd mondjam el neked, hogy egy kicsit túlzó és szükségtelen volt kérdéseket feltenni és az igazságot keresni e miatt az ügy miatt; ez a vezető hamisan viselkedett és színlelt! Olyan sok jelentőségteljes ügy volt, amelyekkel kapcsolatban nem kereste az igazságot ez a vezető, de ebben az ügyben mégis az igazság keresése mellett döntött. Miért nem kezelte azt a gonosz embert? Miért nem kereste az igazságot, ezt mondván: „Ennek az illetőnek gonosz cselekedeteiről tanúskodó megnyilvánulásai voltak; minden testvér gyomra felfordul tőle. Nem kellene ezt kezelnem?” Ezzel kapcsolatban nem tett fel kérdéseket a vezető; teljességgel vak volt ezzel a gonosz emberrel kapcsolatban. Hát nem probléma ez? Mi volt ennek a vezetőnek az első mondanisa? (Jót akart.) „Jót akart.” Nézzétek, milyen „jóindulatú” volt ez az ember; mekkora képmutató! Elvetemült volt, de a szavai tele voltak jóindulattal és erkölcsiséggel; mézédések voltak a szavai, de a szívében tör lapult, és nem viselkedett emberként. Mi volt a második mondanisa? „Isten háza plusz 200 jüant adott valakinek egy feladat elvégzésére. A testvéreim nevében keresni akarom az igazságot azzal kapcsolatban, hogy miként kellene megértenünk és felfognunk az alapelvet ebben az ügyben.” Én teljes kijelentésként fogalmaztam meg ezt, de ő persze nem így mondta el. Hezitálva beszélt, ezért nehéz volt megérteni, hogy mire céloz. Egyszerűen így beszélt. Ez volt ennek a vezetőnek a második mondanisa.

Most hallgassátok meg ennek a vezetőnek a harmadik mondanását. Mindenki együtt dolgozott: ástak. Mindenki azt a feladatot kapta, hogy töltsön meg egy kosarat földdel. Volt egy ember, aki gyorsan dolgozott és elsőként elkészült, majd leült, vizet ivott és pihent, a többiekre várva. Akkor valami rosszul alakult. Mi alakult rosszul? Felmerült a harmadik probléma. Ez a vezető ismét eljött, hogy megkérdezze a Fennvalót, ezt mondván: „Van itt valaki, aki gyorsan dolgozik és sebesen mozog, de van vele egy baj. Miután befejezte a munkát, csak leül, és senkinek sem segít, így mindenki véleményeket

kezd formálni róla.” A Legfőbb testvér ezt kérdezte: „Általában lusta ez az ember, amikor dolgozik?” A vezető így felelt: „Nem, nem az. Egyszerűen csak gyorsan dolgozik, és miután elkészült, csak leül és vár, senkinek sem segít, így a testvéreknek megvan róla a véleményük, azt mondják, hiányzik belőle a könyörület.” Amikor megemlézték ezt a testvérek, a vezető elszomorodott. Ezt gondolta: „Ó, jaj, lám csak, milyen kegyetlen ez az ember! A testvéreim elfáradtak a munkában, lassan dolgoznak, és senki sem segít nekik.” Az egész csoport zaklatott volt, így ő is annak érezte magát. Milyen „empatikus” volt ez a részéről! Magával vitte ezt a „terhet”, hogy jelentse a Fennvalónak. Elsőként ezt kérdezte meg: „Meg lehet-e büntetni az ilyen embert?” Mondjátok meg Nekem, szerintetek meg lehet büntetni az ilyen embert? (Nem.) Akkor hát miként reagáltok a hallottakra? Vegyes érzéseitek vannak ezzel kapcsolatban? Feldúltak vagytok? (Igen.) Isten háza mindig is arról beszélt, hogy az embereknek meg kell érteniük az igazságot és igazságosan kell bánniuk másokkal, ám ez a vezető még ezt a kis dolgot sem tudta megtenni. Úgy hitte, hogy igazságos lenne megbüntetni azt az embert. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen, az.) Ezt gondolta: „A testvéreim szenvednek, és jelentették nekem, hogy nincs könyörület ebben az emberben. Vezetőként hogyan nyerhetem meg magamnak ezeket az embereket, hogyan békíthetem és óvhatom meg őket, és hogyan előzhetem meg, hogy valaki ártson nekik, vagy hogy úgy érezzék, rosszul bántak velük?” Az első reakciója az volt, hogy meg kell büntetni az illetőt, azt gondolván, hogy akkor mindenkinek a haragja lecsillapodik, és akkor minden igazságosan és méltányosan alakul. Talán nem ezt akarta tenni? (De igen.) Ezt gondolta: „Mind ugyanazt az ételt esszük, ugyanazon a helyen élünk, és ugyanúgy bánnak velünk. Mi jogod van ahhoz, hogy ilyen gyorsan dolgozz? Ha gyorsan dolgozol, miért nem segítesz a többieknek?” Mondjátok meg Nekem, vajon hogyan éreznek az emberek ennek hallatán? „Gyorsan dolgozni bűn. Úgy tűnik, sosem szabad gyorsan dolgoznunk – semmi javunk nem származik belőle ennek a vezetőnek a keze alatt. Gyorsan dolgozni nem jó, és proaktívnak lenni sem az. Indokolható, ha lassú az ember!” A Fennvaló megkérdezte a vezetőt: „Mi van azokkal, akik lassan dolgoznak? Megjutalmazod őket?” A vezető zavarban volt, de nem volt zavaros fejű. Ezt mondta: „Nem, nem jutalmazhatom meg őket. Azt a fickót azonban, aki gyorsan dolgozik, meg kellene büntetni. A testvérek mind azt mondják, hogy meg kell büntetni őt.” Ez a mondás hangzott el tőle. Mondjátok meg Nekem, valóban a testvéreket képviseli ez a mondás, vagy pedig magát a vezetőt? (Magát a vezetőt képviseli.) Tegyük félre a testvéreket – mindenféle zavaros fejű emberek vannak köztük: olyanok, akik nem szeretik az igazságot; olyanok, akik elvetemült módon beszélnek; olyanok, akik önzők és öncélúak; olyanok, akik vitákat szítanak; olyanok, akik alapelvek nélkül beszélnek; és olyanok, akik erkölcsi alap nélkül cselekednek. Miféle ember nem található meg közöttük? Mi volt tehát ennek az embernek a feladata gyülekezetvezetőként? Az volt talán a feladata, hogy szót emeljen a befolyásos testvérekért, hogy védelmébe vegye ezeket az elvetemült irányzatokat és gonosz gyakorlatokat? (Nem.) Akkor mi volt a feladata? Amikor torzulással és elhajlással

kapcsolatos problémákat vett észre a testvérek körében, felelősséggel tartozott azért, hogy az igazságot használva megoldja ezeket a problémákat, hogy azok az emberek megérthessék, hol vannak problémák, és milyen gondok vannak az állapotukkal, ezáltal pedig elvezesse őket önmaguk ismeretére és az igazság megértésére, valamint Isten elé vezesse őket. Nem ez vajon egy gyülekezetvezető felelőssége? (De igen.) Ő teljesítette ezt? Nemcsak hogy nem teljesítette, hanem még támogatta is azokat az elvetemült irányzatokat és gonosz gyakorlatokat, védve, ösztönözve és elnézve az elszaporodásukat és terjedésüket a gyülekezetben. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen.) Mondjátok meg Nekem, miután a Fennvaló megmetsz és leleplez egy ilyen elvetemült beállítottságú személyt, vajon dacos lesz az illető a szívében? (Igen.) Egész biztosan dacos lesz. Vajon igazságosan és a Fennvaló által megadott alapelvek szerint fogja kezelni az embereket? Egyáltalán nem. Az általa kimondott szavakból láthatjátok, hogy rendkívül fondorlatos volt. Később ezt gondoltam Magamban: „Ha megbüntetik a gyorsan dolgozókat, akkor ki merészel majd gyorsan dolgozni? Mindenki olyan lassú lesz, mint egy teknős, amely még háromnapos bókászás után sem tud a folyópartra kimászni.” Vagy talán nem így alakulnak majd a dolgok? Ez a vezető nemcsak hogy nem volt képes igazságosan bánni az emberekkel, hanem emellett az volt a leghalálosabb és legsúlyosabb aspektusa, és amelyik a leginkább félre tudta vezetni az embereket, hogy bármilyen rossz dolgokat tettek vagy bármilyen téves és abszurd nézőpontokat terjesztettek is a testvérek, ő nemcsak hogy nem látott tisztán velük kapcsolatban és nem igazította helyre őket, hanem ráadásul elnézte ezt nekik, védelmezte őket, sőt még a kedvükben is próbált járni. Hát nem veszélyes egy ember volt? (De igen.) Rendkívül veszélyes volt! Ez volt a harmadik mondása ennek a vezetőnek.

Folytassuk a negyedik mondással! Gyakran meglátogattam azt a gyülekezetet, amelyért ez a vezető felelt, és tartottak ott csirkéket is. Valahányszor odalátogattam, a vezető levágott egy csirkét. Egyik nap húslevest főzött egy csirkéből, a másik nap pirosra sütött, a következőn pedig felfüstölt egyet. Azt gondoltam, hogy ha mindennap elmegyek hozzájuk, néhány napon belül jó eséllyel odalesz a teljes csirkeállomány. Mi volt ennek az oka? Amikor megfőztek egy csirkét, néha ettem belőle egy darabot, máskor pedig egyáltalán nem kértem, de azok az emberek ettől függetlenül megették, és minden alkalommal elfogyott egy egész csirke. Később így gondolkodtam: ha minden látogatásom alkalmával elfogy egy egész csirke, akkor bármennyi csirkéjük van is, ha így eszik, nem sokáig fog kitartani a készlet. Azt mondtam ezért a vezetőnek, hogy többé nem vághat csirkét. Nem ez volt talán a helyénvaló cselekedet? (De igen.) Na de most aztán igazán bajban volt a vezető. Egy kérdéssel állt elő, és ezt mondta: „Ha nem vághatunk csirkéket, akkor...” Fogalmad sincs, mit kérdezett ezután. Vajon mit bökött ki végül? Azt, hogy „akkor mit akarsz enni?” Mire ezt mondtam: „Nincs semmi más ehető a csirkéken kívül? Hát nincs tele zöldségekkel a kert? Nekem bármelyik megfelel közülük.” A vezető arra gondolt, hogy ha nem vághatnak csirkéket, akkor is ennem kell valami húst. „Figyelmes” volt, nem igaz? Ezt mondtam: „Még hogy húst?! Ha van zöldségeitek, akkor nem eszem

húst. Ha nem mondom, hogy vágd le a csirkéket, akkor ne vágd le őket!” Ezt könnyen meg lehetett volna érteni, nem igaz? (De igen.) Ebben az esetben azonban dilemma lett belőle. A vezető igazán kényelmetlenül érezte magát amiatt, hogy nem vághatott csirkét; nagyon furcsán kezdett viselkedni, akár egy megszállott. Mivel akkor nem ehetett csirkét, a következő látogatásom alkalmával egy másik kérdést tett fel, amellyel eljutunk az ötödik mondáshoz. Hallgasd, hogyan váltak egyre nevetségesebbé a kérdései. Mi volt hát a kérdés? Ezt mondta: „Mivel nem vághatunk csirkét, nyulakat is tartunk – szeretnél azt enni helyette?” Ez nagyon feldühített Engem. Ezt mondtam: „Olyan aranyosak a kisnyulaink az élénkpiros szemeikkel és a tiszta fehér bundájukkal! Olyan vidáman játszadoznak. Miért jár állandóan a húsevésen az eszed? Nem bírod ki hús nélkül?” Nem értettem. Soha nem hiányzott a hús a konyhájukból; végtelen mennyiségű csirkeláb és sertéskaraj állt a rendelkezésükre. Nem volt szó arról, hogy ne lett volna hús, amit megehet, akkor hát miért kérdezgetett egyfolytában a nyulak leöléséről és a húsuk elfogyasztásáról? Ezekkel a szavakkal vágtam vissza: „Nem szabad megölnöd őket! Minek ez az egész öldöklés?” Amikor látta, hogy így felelek, félni kezdett attól, hogy meg lesz metszve, és nem mert több kérdést feltenni. Hogy milyen ételeket készített ezután? A júniusi és júliusi időszakban mindenféle akadt a kertben; bőséggel teremtek a levélzöldségek és a gyümölcstermő zöltségek. Egyik nap sokféle ételt főzött ez a vezető. Hogy miket készített? Sült mungóbabcsírá, szójababcsíra-levest, hallal párolt tofut, sült zöldborsót és tojást, sült fafülgombát – levélzöltség egy sem volt az asztalon. Vettem egy pillantást a sok száraz ételre. Valami friss ennivaló illetet volna ahhoz az évszakhoz, de a vezető csupa olyan ételt készített, amelynek nem volt szezonja. „Hát nem elvetemült ez az ember?” – gondoltam. Mindenféle zöltség termett a kertben; miért nem készített valami levélzöltséget? Végül azt mondtam, hogy gyorsan el kell őt küldeni. Ha egy magafajta felel a főzésért, akkor soha nem fognak szezonális ételeket enni az emberek. Ehelyett mindig olyan ételeket fognak enni, amelyeknek nincs szezonjuk. Normális ez? Ez határozottan nem normális dolog!

Azt vettem észre azokból a kérdésekből, amelyeket ez a vezető feltett, valamint abból, ahogyan főzött, hogy először is szegényes volt a jelleme; másodszor azt, hogy elvetemült és alattomos beállítottsága volt; harmadszor pedig azt, hogy nem törekedett az igazságra. Volt azonban egy bizonyos dolog, amire nem számítottam; akár bizarrnak is lehetne nevezni. Korábban valahányszor választás volt ebben a gyülekezetben, mindig ez a vezető kapta a legtöbb szavazatot, és még az újraválasztások alkalmával is ő kapta a legtöbbet. Mi történt vajon, amiért újra meg újra egy ilyen ember kapta a legtöbb szavazatot? Vajon nem voltak okai ennek mindkét oldalon? (De igen.) Mindkét oldalon okai voltak ennek. Melyek voltak a fő okok? Az egyik oldalon az, hogy a testvérek többsége nem törekedett az igazságra és nem értette az igazságot, valamint híján volt az emberekkel kapcsolatos tisztánlátásnak. A másik oldalon az, hogy ez a gyülekezetvezető rendkívül jól értett az emberek félrevezetéséhez. Ti nem tudjátok, hogy ki volt ez az ember, nem láttátok, hogy mit tett, és nem tudjátok, hogy milyen ember

volt ő a színpalak mögött. De mindössze azok alapján, amikről beszéltem, valamint a tőle elhangzott öt mondanátok alapján milyen embernek mondanátok őt? Alkalmas volt vajon arra, hogy gyülekezetvezető legyen? (Nem.) Akkor hát miért választották meg őt újra meg újra a testvérek? Azért, mert stratégiái voltak, és félrevezette ezeket az embereket. Egyáltalán nem volt olyan jámbor és gyakorlatias, mint amilyennek a felszínen látszott; egyértelműen stratégiái voltak. Később azt mondtam, hogy nincsenek vezetőnek alkalmas emberek abban a gyülekezetben, és hogy el kellene küldeni valaki mást, hogy ebben a pozícióban szolgáljon. Egyesek azonban nem értették; úgy érezték, hogy ezt a vezetőt nem a testvérek választották. Hogyan kell definiálni azt, hogy „testvérek”? A testvérek az igazság képviselői vajon? Így kell definiálni őket? (Nem.) Amikor a testvérek közösen előállnak egy követeléssel, egy előírással vagy egy véleménynel és egy érveléssel, akkor ezek a dolgok vajon feltétlenül összhangban vannak az igazsággal? Istennek az ő ügyeiket kell elsőként megfontolnia és róluk kell gondoskodnia? Megteheti ezt Isten? (Nem.) Hogyan kell akkor bánni velük? Hogyan kell definiálni ezeket a testvéreket? Többségében készek tenni a kötelességüket, munkát végezni és dolgozni, de nem törekednek az igazságra. Híján vannak az igazság felfogásához szükséges adottságnak és képességnek, ostobák, érzéketlenek és tompa eszűek, nem képesek tisztán látni az emberekkel kapcsolatban, sem átlátni a dolgokat, továbbá önzők és öncélúak. Van ugyan bennük némi jó szándék, és hajlandóak lemondani dolgokról, feláldozni magukat és fáradozni Istenért, de mi a végzetes hibájuk? Nem értik és nem fogadják el az igazságot. Tartják magukat ahhoz, hogy „aki táplál engem, az az anyám, aki pedig pénzt ad, az az apám”. Azt a személyt választják, aki jó hozzájuk, aki előnyös a számukra, aki az ő nevükben beszél és megóvjá őket. Ha megengednék az ilyen embereknek, hogy maguk válasszák meg a vezetőjüket, vajon tudnának jó vezetőt választani? Nem tudnának. Képesek lennének bármilyen előrehaladásra az életbe való belépésük terén? Nem lenne felelőtlenség, ha megengedné nekik a Fennvaló, hogy ilyen önfejűek legyenek, és hogy alkalmoszerűen továbbra is ilyen meggondolatlanul cselekedjenek? (De igen.) Ezek az emberek zavaros fejűek voltak, de a Fennvaló nem az, és az általuk választott vezető el lett távolítva és valaki más lépett a helyébe. Habár ezek az emberek nem voltak hajlandóak elfogadni az új vezetőt, ha az tudott valamennyi valódi munkát végezni, akkor sokkal jobb volt a hamis vezetőnél, aki félrevezette az embereket. Noha ezek a testvérek nem értették a Fennvaló intézkedéseit, eljön majd a nap, amikor felfognak néhány igazságot, és lesz némi megértésük a dolgokat illetően, akkor pedig tudni fogják, hogy ki volt jó és ki volt rossz. A Fennvaló teljes felelősséget vállalt értük azáltal, hogy így cselekedett. Helyénvaló volt így tenni? (Helyénvaló volt.) Még ha nem is értették a dolgot, akkor sem lehetett megengedni nekik, hogy kényük-kedvük szerint azt válasszák, akit éppen akartak. Fel akarnak lázadni? Ha gonoszságot akarnak művelni, ha a Sátán cinkosaivá akarnak válni, akkor teljességgel el lesznek pusztítva. Így aztán a Fennvaló meghozta a rájuk vonatkozó döntést és másik vezetőt választott. Ők azonban nem fogadták el ezt; kitartottak amellett, hogy megfelelő az ő választottjuk.

Hát nem elveteműltség ez? Miért gondolták róla mindig azt, hogy jó? Mi volt olyan jó benne? Miért akarták őt olyan elszántan megtartani? Volt itt egy probléma: tudtukon kívül félrevezette őket és ártott nekik ez a hamis vezető. Csakugyan ostoba társaság voltak. Befejeztem a mondandómat erről a dologról. Az olyan embereket, mint ez a hamis vezető, tipikus esetként boncolgatjuk és elemezzük ezen a témán belül – ez helyénvaló. Végére is a beállítottságaikban lévő elveteműltség önmagában véve is tipikus.

Ami az antikrisztusok hetedik megnyilvánulásán belül az elveteműltségről folytatott beszélgetésünket illeti: valamivel világosabb lett számotokra ez a téma azáltal, hogy ezeket a konkrét példákat is megemlítettük, elemeztük és összevetettük? Azt, hogy a jövőben képes lesz-e az igazságra törekedni ez az illető, akiről az imént beszéltem, nem tudni, nehéz megmondani, és egyelőre tartózkodni fogunk bármilyen következtetés levonásától. Egy dolog azonban biztos: a beállítottsága, a lényege és a természete is elvetemült volt. Akkor hát mit szeretett? Szerette vajon a méltányosságot és az igazságosságot? Szerette az Isten által közölt különféle igazságokat? Szeretett becsületes embernek lenni, méltányosan bánni másokkal, alapelvek szerint cselekedni és keresni az igazságot? Szerette ezeket a dolgokat? Egyiket sem szeretete közülük – ez száz százalékgig biztos. E néhány mondásán és az általa feltett néhány kérdésen keresztül lelepleződtek azok a dolgok, amelyeket a szíve és a csontjai mélyén szeretett. Egyetlenegy sem volt közöttük, amely pozitív dolgokkal lett volna összhangban. Kik voltak azok, akiket kedvelt, és akiket hajlandó volt megóvni? Azokat óvta, akik gonoszságot műveltek, akik megzavarták a gyülekezet munkáját, akik teljességgel híján voltak a hűségnek, és akik a kötelességeik végzése során sok gonosz cselekedetre vetemedtek. Nem haraggal vagy gyűlölettel tekintett az ilyen emberekre, hanem még fel is szólalt az érdekükben, és védelmezte őket. Vajon ez mit jelez? Azt, hogy ők ugyanabból a fajtából valók voltak: közös érdekeik voltak és közös lényegük. Természetükből adódóan egyetértettek egymással, és ugyanabból a rothadó fajtából származtak. Hogyan érzett ez a vezető, amikor egyes testvérek folyamatosan elképzeléseket és félreértéseket tápláltak magukban Isten szavaival és cselekedeteivel kapcsolatban? Felvállalta vajon a terhet, amikor ezeknek a problémáknak a megoldására került sor? (Nem.) Nem vállalta fel ezt a terhet; nem foglalkozott ezekkel a problémákkal, és nem fordított figyelmet ezekre a kérdésekre – szemet hunyt felettük. Amikor valaki meggyalázta Isten nevét, vagy akadályozta és megzavarta Isten házában a munkáját, amikor valaki híján volt a hűségnek, és felületesen végezte a kötelességét, vagy ártott Isten háza érdekeinek, és zavart és pusztítást okozott a kötelessége végzése közben, vagy pedig negativitásnak adott hangot és elképzeléseket terjesztett, ő képes volt vajon ezek bármelyikét is problémaként azonosítani? Nem tudta ezeket problémaként azonosítani; ezt gondolta: „Normális, hogy vannak ilyen dolgok; ki nem fed fel romlottságot?” Mit sugallt ezzel? Azt sugallta, hogy azoknak az embereknek így kell cselekedniük, mivel akkor ő nem tűnik majd olyan rossznak, hanem „elrejtőzhet” és „oltalmat” élvezhet. Hát nem elvetemült dolog ez? Ezek az emberek folyamatosan bomlasztottak és zavart okoztak, ő pedig nem

kezelte őket. Mondjátok meg Nekem, hogy ennek alapján vajon volt igazságérzete? Szerette az igazságot? Miféle helynek tartotta Isten házáat? Nem akarta, hogy becsületes emberekkel, Istenhez hűséges emberekkel és olyan emberekkel legyen tele Isten háza, akik Isten útját követik és tudják, hol a helyük, miközben a kötelességeiket végzik. Nem akarta, hogy mindenki megnyíljon és beszélgessen Isten szavairól, alávesse magát Istennek és tanúságot tegyen Mellette. Nem tetszett neki, ha mindenki ilyen volt Isten házában. Akkor mi tetszett neki? Az tetszett neki, amikor mindannyian öncélú kapcsolatokat létesítettek, óvták egymás érdekeit, senkinek se ártottak, és nem leplezték le, hogy kinél milyen csontvázak vannak a szekrényben. Az tetszett neki, amikor mindnyájan kölcsönösen óvták és védelmezték egymást, elrejtették a kívülállók elől a mások által elkövetett rossz dolgokat, és egységes frontként léptek fel. Ez volt az, ami tetszett neki. Amikor valaki feltárta és nyilvánosságra hozta egy másik ember gaztetteit és igazi körülményeit, egyenesen beszélve és mindenkit tájékoztatva azokról, a vezető gyűlölte és megvetette az efféle cselekedeteket. Azt szerette, ha a gaztettek rejtve és titokban maradnak, ha senki sem leplezi le a hazugságokat, és ha nem kezelik az alapelvek szerint azt, aki csalásra vetemedett vagy ártott Isten háza érdekeinek. Mivé lettek az általa felügyelt gyülekezetben Isten szavai és Isten házábanak adminisztratív rendeletei és munkarendjei? Üres szavakká lettek, és nem lehetett azokat megvalósítani. Miért nem lehetett azokat megvalósítani? Azért nem, mert a vezető gátat szabott nekik és falként állt az útjukba. Ez az az elvetemült beállítottság, amelyet az antikrisztusok felfednek a tények eltorzításával, bizonyos taktikák alkalmazásával, valamint bizonyos cselekkel és trükkökkel azért, hogy saját céljaik elérése érdekében bolonddá tegyenek és becsapjanak másokat.

Azokban a gyülekezetekben, ahol antikrisztusok gyakorolnak hatalmat, nem lehet megvalósítani Isten házábanak a munkarendjeit. Ugyanakkor furcsa jelenség merül fel azokban a gyülekezetekben, ahol csak azt a munkát végzik el, amelyiknek semmi köze Isten házábanak a munkarendjeihez, vagy ellentétes azokkal, amely különböző vélemények és viták felmerüléséhez vezet a testvérek között, és káoszt idéz elő a gyülekezetben. Hogyan cselekednek a hamis vezetők? Nem Isten házábanak a munkarendjei szerint dolgoznak; olyan, mintha semmi tennivalójuk nem lenne, és egyáltalán nem reagálnak a munkarendekre. Az ilyen vezetőknek alárendelt emberek tanácsstalanok; olyanok, mint egy kupac laza homok: senki sem szervezi egybe őket – mindenki azt csinál, amit akar, és úgy, ahogy akarja. A hamis vezetők semmilyen kijelentést nem tesznek, és nem vállalják ezt a felelősséget. Az antikrisztusok azonban másként cselekednek. Nem csupán elmulasztják megvalósítani a munkarendeket, hanem saját kijelentésekkel és gyakorlatokkal is előállnak. Egyesek veszik a Fennvaló munkarendjeit és megváltoztatják őket, saját kijelentéseikké alakítják azokat, amelyeket azután megvalósítanak, míg mások egyáltalán nem a Fennvaló munkarendjei szerint cselekednek, és csak a maguk dolgát teszik. Visszatartják a Fennvaló munkarendjeit, és nem továbbítják azokat lefelé, sötétségben tartva az alattuk levőket, miközben ők azt teszik, amit csak akarnak – még

saját elméleteket és kijelentéseket is kitalálnak, hogy félrevezessék és becsapják az alattuk levőket. Ne azt nézd hát, hogy a felszínen mennyi mindenről tudnak lemondani, vagy mennyi szenvedést tudnak elviselni az antikrisztusok. Tedd félre a felszínes cselekedeteiket és viselkedéseiket, és a lényegét nézd ezeknek a dolgoknak, amelyeket tesznek. Milyen kapcsolatuk van Istennel? Mindennel szembehelyezkednek, amit Isten mondott és tett, mindennel, aminek a megértését megköveteli Isten a testvérektől, és mindennel, aminek a megvalósítását követeli a gyülekezet alsóbb szintjein – ők ezekkel mind szembehelyezkednek. Némelyek ezt kérdezhetik: „Ha valaki nem valósítja meg ezeket a dolgokat, az ugyanaz, mint ha szembehelyezkedne velük?” Miért nem valósítják meg ezeket a dolgokat? Azért nem, mert nem értenek egyet velük. Látva, hogy mennyire nem értenek egyet velük, feljebbvalók vajon Isten házában? Látva, hogy mennyire nem értenek egyet ezekkel a dolgokkal, vajon jobb tervük van? Nem, nincsen. Akkor hát miért merészelik nem megvalósítani ezeket a dolgokat csak azért, mert nem értenek egyet azokkal? Azért, mert dominálni és irányítani akarják a gyülekezetet. Azt hiszik, hogy ha teljes mértékben a Fennvaló munkarendjeivel és követelményeivel összhangban valósítanák meg a dolgokat, akkor talán senki sem venné észre a hozzájárulásait, azok nem tűnnének ki, és senki sem látná őket. Az antikrisztusok számára ez katasztrófa lenne. Ha mindenki tanúságot tenne Isten mellett és rendszeresen beszélgetne az igazságról, ha mindenki képes lenne megérteni az igazságot, az alapelvek szerint kezelni a dolgokat, keresni az igazságot és imádkozni, valamint Istent segítségül hívni, amikor nehézségekkel szembesül, akkor nekik mi lenne a funkciójuk? Az antikrisztusok nem törekednek az igazságra, így nem lenne funkciójuk; pusztá dekorációkká válnának. Ha dekorációkká válnának, és senki sem figyelne rájuk többé, vajon elfogadnák ezt? Nem, nem fogadnák el. Azon gondolkodnának, hogy miként menthetnék meg a helyzetet. Az antikrisztusok gonosz beállítottságúak és gonosz lényegűek. Számíthatnak vajon arra, hogy fel lesznek fedve, ha a testvérek mindannyian törekednek az igazságra? Az antikrisztusok nagyon rosszak, és nem törekednek az igazságra; elvetemültek, csalárdak, alattomosak, és nem szeretik a pozitív dolgokat. Ha mindenki értené az igazságot, felismernék az antikrisztusokat. Tudják ezt az antikrisztusok? Igen, tudják. Érzik ezt a lelkükben. Olyan ez, mint amikor elmész valahová, és találkozol egy gonosz szellemmel. Amikor rád néz a gonosz szellem, kellemetlennek talál, te pedig egyetlen pillantás alatt visszataszítónak találod a gonosz szellemet, és nem akarsz beszélni vele. Valójában nem sértett meg téged, és nem tett semmit, amivel ártott volna neked, mégis visszataszító látványnak találod, és ha hallgatod őt, attól még inkább undor fog el. Valójában nem ismer téged, és te sem ismered őt. Mi történik ilyenkor? Érzed a lelkedben, hogy ti ketten nem ugyanabból a fajtából valók vagytok. Az antikrisztusok Isten választott népének az ellenségei. Ha észlelés és tudatosság híján vagy, amikor érintkezel velük, nem vagy meglehetősen érzéketlen? Mondjuk, hogy amikor nem beszél sokat egy antikrisztus, és csak néhány szót mond, miközben kifejez egy érvet, előad egy nézőpontot vagy egy bizonyos hozzáállást táplál a cselekedeteiben,

akkor te nem látod világosan ezeket a dolgokat. Ha sokáig érintkezel vele, és még mindig nincs meg ez a tudatosságod, és a Fennvaló egy napon antikrisztusként jellemzi az illetőt, te pedig csak ekkor jutsz el végre erre a felismerésre, és némi félelmet érzel, ezt gondolván: „Hogyhogy nem ismertem fel egy ilyen nyilvánvaló antikrisztust?! Ez meleg helyzet volt!” – mennyire lassú és érzéketlen kell, hogy légy ehhez!

Az antikrisztusok elvetemültségének van egy nyilvánvaló jellemzője, és most megosztom veletek a felismerése titkát: ez az, hogy sem a beszédükben, sem a cselekvésükben nem tudod kifürkészni a mélységeiket és nem tudsz a szívükbe látni. Amikor beszélnek hozzád, folyamatosan forgatják a szemüket, és nem tudod megmondani, milyen tervet szőnek épp. Időnként azt éreztetik veled, hogy hűségesekek és egészen őszinték, ám erről szó sincs – sosem tudsz átlátni rajtuk. Egy különös érzés van a szívedben, annak érzete, hogy gondolataikat mélységes szövevényesség, kifürkészhetetlen mélység hatja át, hogy fondorlatosak. Ez az antikrisztusok elvetemültségének az első jellemzője, és azt mutatja, hogy az antikrisztusok az elvetemültség tulajdonságával bírnak. Mi az antikrisztusok elvetemültségének második jellemzője? Az, hogy minden nagyon félrevezető, amit csak mondanak és tesznek. Miben jelenik meg ez? Abban, hogy különösen ügyesen puhatolják ki az emberek pszichológiáját és mondanak olyan dolgokat, amelyek megfelelnek az emberek elképzeléseinek és képzelődéseinek, és amelyek könnyen elfogadhatóak. Van azonban egy dolog, amelyet fel kell ismerned: soha nem testesítik meg azokat a kellemes dolgokat, amelyeket mondanak. Például doktrínát prédikálnak másoknak, elmondják nekik, hogy miként legyenek becsületes emberek, és hogy miként imádkozzanak és engedjék, hogy Isten legyen az uruk, amikor éri őket valami, de amikor magukkal az antikrisztusokkal történik valami, akkor nem gyakorolják az igazságot. Nem tesznek mást, mint hogy a saját akaratuk szerint cselekszenek, és milliónyi módját gondolják ki annak, hogy miként kedvezzenek maguknak, miközben elérik, hogy mindenki más őket szolgálja és az ő ügyeiket kezelje. Soha nem imádkoznak Istenhez, és nem engedik, hogy Ő legyen az uruk. Olyan dolgokat mondanak, amelyek kedvesek a fülnek, ám a cselekedeteik nincsenek összhangban azzal, amit mondanak. Amikor cselekszenek, azon jár először az eszük, hogy maguknak kedvezzenek; nem fogadják el Isten vezényleseit és elrendezéseit. Az emberek látják, hogy nem engedelmesek, amikor különféle dolgokat tesznek, hogy folyton annak a módját keresik, hogy miként kedvezzenek maguknak és hogyan jussanak előre. Ez az antikrisztusoknak az a csalárd és elvetemült oldala, amelyet láthatnak az emberek. Amikor dolgoznak az antikrisztusok, néha képesek nehézséget kiállni és árat fizetni, sőt időnként még az alvásról és az ételről is lemondani, de ezt csak azért teszik, hogy státuszt nyerjenek vagy nevet szerezzenek maguknak. Az ambícióik és céljaik érdekében viszontagságokat szenvednek el, de azt a fontos munkát, amelyet Isten háza rendez el nekik, felületesen kezelik és alig végzik el. Alávetik akkor magukat Isten rendezéseinek mindenben, amit tesznek? Végzik a kötelességeiket? Van itt egy probléma. Van egy másik fajta viselkedés is, és pedig az, hogy amikor a

testvérek különböző véleményekkel állnak elő, az antikrisztusok kerülőúton vetik el azokat, ugyanazt ismételve, amitől azt gondolják az emberek, hogy az antikrisztusok beszélgettek és megvitattak dolgokat velük – de amikor arra kerül a sor, mindenkinek azt kell tenni, amit ők mondanak. Mindig keresik a módját, hogy miként állítsák le mások javaslatait, hogy az ő elgondolásaikat kövessék az emberek, és azt tegyék, amit ők mondanak. Ez az igazságalapelvek keresése? Biztosan nem. Akkor hát mi a munkájuk alapelve? Az, hogy mindenkinek hallgatnia kell rájuk és engedelmeskednie kell nekik, hogy nincs náluk jobb, akire hallgatni lehetne, és hogy az ő elgondolásaik a legjobbak és a legmagasztosabbak. Az antikrisztusok mindenkivel azt éreztetik, hogy az a helyes, amit ők mondanak, és hogy ők maguk az igazság. Hát nem elvetemült dolog ez? Ez az antikrisztusok elvetemültségének a második jellemzője. Az antikrisztusok elvetemültségének a harmadik jellemzője az, hogy amikor maguk mellett tesznek tanúságot, gyakran a hozzájárulásaik, az általuk elszenvedett viszontagságok és azok mellett a jótékony dolgok mellett tanúskodnak, amelyeket mindenkiért tettek, hogy beleégyessék azokat az emberek elméjébe, hogy azok az emberek emlékezzenek arra, hogy az antikrisztusok fényében sűtkéreznek. Ha valaki megdicsér egy antikrisztust vagy köszönetet mond neki, akkor az antikrisztus akár még egy pár nagyon szellemi szót is mondhat, például azt, hogy „Köszönet istennek! Ez mind isten munkája. Elég nekünk isten kegyelme” – hogy mindenki lássa, mennyire szellemi, és hogy jó szolgája Istennek. Valójában saját magát magasztalja fel és önmaga mellett tanúskodik, és egyáltalán nincs hely a szívében Istennek. Mindenki más úgy gondolja, hogy az antikrisztus státusza már messze meghaladta Istenét. Nem valóságos bizonyítéka ez vajon annak, hogy az antikrisztus önmaga mellett tesz tanúságot? Azokban a gyülekezetekben, ahol egy antikrisztus van hatalmon és nála az irányítás, az emberek szívében neki van a legmagasabb státusza. Isten csak másodikként vagy harmadikként következhet. Ha Isten elmegy egy gyülekezetbe, ahol egy antikrisztus van hatalmon, és mond valamit, vajon eljut az ottani emberekhez az, amit mond? Szívből el fogják azt fogadni? Nehéz megmondani. Ez elég annak bizonyításához, hogy milyen sok erőfeszítést tesznek az antikrisztusok azért, hogy maguk mellett tanúskodjanak. Egyáltalán nem Isten mellett tanúskodnak, hanem amikor csak lehetőségük adódik Isten mellett tanúskodni, azt mindig arra használják, hogy maguk mellett tanúskodjanak helyette. Hát nem alattomos az antikrisztusoknak ez a taktikája? Nem hihetetlenül elvetemült? E három tulajdonság alapján, amelyekről itt beszélgettünk, könnyű felismerni az antikrisztusokat.

Van az antikrisztusoknak még egy tulajdonságuk, és ez az elvetemült beállítottságuk egyik fő megnyilvánulása is egyben. Ez pedig az, hogy bárhogyan beszélgessen is Isten háza az igazságról, bárhogyan beszélgessen is Isten választott népe az önismeretükről, illetve bármennyire elfogadják is az ítéletet, a fenyítést és a metszést, az antikrisztusok nem vesznek tudomást róla. Ők továbbra is hírnévre, nyereségre és státuszra törekednek, és soha nem engedik el azt a szándékukat és vágyukat, hogy áldásokat nyerjenek. Az antikrisztusok elgondolása szerint, ha valaki teljesíti kötelességét, megfizeti az árat és

nehézségeken megy keresztül, akkor Istennek meg kell áldania. Így aztán, miután már egy ideje gyülekezeti munkát végeznek, elkezdik számba venni, milyen munkákat végeztek a gyülekezetért, hogyan járultak hozzá Isten házához, és mi mindent tettek a testvérekért. Mindezt pontosan észben tartják, és várják, hogy milyen kegyelmekben és áldásokban részesülnek emiatt Istentől, hogy mérlegelni tudják, megéri-e, amit tesznek. Miért foglalatoskodnak mindig ilyen dolgokkal? Mi az, amit a szívük mélyén követnek? Mi a célja Istenbe vetett hitüknek? Istenbe vetett hitük kezdettől fogva az áldások megszerzésére irányult. És nem számít, hány évig hallgatnak prédikációkat, hogy Isten hány szavát eszik és isszák, hogy hány doktrínát értenek, soha nem fogják elengedni arra irányuló vágyukat és szándékukat, hogy áldottak legyenek. Ha arra kéred őket, legyenek kötelességtudó teremtetett lények, és fogadják el Isten szuverenitását és elrendezéseit, azt fogják mondani: „Ez rám nem vonatkozik. Nekem nem erre kell törekednem. Arra kell törekednem, hogy ha már megváltam a harcot, ha megtettem a szükséges erőfeszítést és elszenvedtem a szükséges megpróbáltatásokat – ha mindezt megtettem úgy, ahogy isten megköveteli –, akkor isten jutalmazzon meg, és tegye lehetővé, hogy a királyságban maradjak és megkoronázzanak, és hogy magasabb pozíciót kapjak, mint isten népe. Legalább két-három városnak kellene aláam tartoznia.” Ez az, ami az antikrisztusokat a legjobban foglalkoztatja. Nem számít, Isten háza mennyire közvetíti az igazságot, a szándékukat és vágyukat arra, hogy áldásokat nyerjenek, nem lehet eloszlatni; ugyanolyan emberek, mint Pál. Ez az átlátszó ügylet nem rejt magában egyfajta elvetemült és rosszindulatú beállítottságot? Egyes vallásos emberek azt mondják: „A mi nemzedékünk a kereszt útján követi istent. Isten kiválasztott minket, így jogosultak vagyunk az áldására. Szenvedtünk és nagy árat fizettünk, és kiittuk a keserűség kelyhét. Néhányunkat még le is tartóztattak és börtönbüntetésre ítélték. Miután ezt a sok megpróbáltatást elszenvedtük, annyi prédikációt hallgattunk, és annyi mindent tanultunk a Bibliáról, ha nem leszünk egy nap megáldva, akkor a harmadik égbe megyünk, és vitatkozni fogunk Istennel.” Hallottatok valaha ilyesmit? Azt mondják, a harmadik égbe mennek majd, hogy Istennel vitatkozzanak – milyen merész dolog ez? Nem félelmetes csak hallani is? Ki merészeli megpróbálni, hogy vitába bocsátkozzon Istennel? Szerencsére az a Jézus, akiben hisznek, régen felment már a mennybe. Ha Jézus még mindig a földön volna, talán nem próbálnák meg újból keresztre feszíteni Őt? Egyesek persze talán erőteljesnek és lenyűgözőnek találják az efféle szavakat, amikor először kezdenek hinni Istenben, azt gondolva, hogy az emberekben ilyen gerinccesség és eltökéltség kellene, hogy legyen. Ti azonban, miután mind ez idáig hittetek, miként tekintetek ezekre a szavakra? Hát nem arkangyalok az ilyen emberek? Nem Sátánok vajon? Bárkivel vitatkozhat, kivéve Istent. Te ne tégy ilyet, sőt, meg se forduljon a fejedben! Az áldások Istentől származnak: Ő annak adja azokat, akinek szeretné. Még akkor sem szabad Istennel vitatkozni, ha teljesíted annak a feltételeit, hogy áldásokat kapj, de Ő mégsem adja meg neked azokat! Az egész világmindenség és az egész emberiség Isten uralma alatt áll; Istennél van a döntés. Hogy merésznél

te, egy kicsiny emberi lény, vitatkozni Istennel? Hogy tudod ennyire túlbecsülni a képességeidet? Miért nem nézel tükörbe, hogy meglásd, ki vagy? Nem a halállal cimborálsz, amikor veszed a bátorságot, hogy így ágálj a Teremtő ellen és versengj Vele? Az a mondás, hogy „ha nem leszünk egy nap megáldva, akkor a harmadik égbe megyünk, és vitatkozni fogunk istennel”, nyílt ágálás Isten ellen. Miféle hely a harmadik ég? Az, ahol Isten lakozik. Ha valaki veszi a bátorságot, hogy elmenjen a harmadik égbe és vitatkozzon Istennel, az egyenértékű azzal, mintha „meg akarná buktatni” Istent! Talán nem ez a helyzet? „Mi köze van ennek az antikrisztusokhoz?” – kérdezheti valaki. Sok köze van hozzájuk, mivel akik el akarnak menni a harmadik égbe, hogy vitatkozzanak Istennel, mind antikrisztusok. Csak antikrisztusok képesek ilyen dolgokat mondani. Az efféle szavak alkotják azt a hangot, amelyet az antikrisztusok a szívük mélyén táplálnak. Ez az ő elvetemültségük. Miközben nyíltan talán nem mondják ki ezeket a szavakat, a szívükben igenis ilyen dolgokat táplálnak, csak nem merik felfedni őket, és nem hagyják, hogy bárki is tudjon róluk. A szívük mélyén rejlő vágyak és ambíciók azonban olthatatlan tűzként égnek. Miért van ez? Azért, mert az antikrisztusok nem szeretik az igazságot. Nem szeretik Isten méltányosságát és igazságosságát, Isten ítéletét és fenyítését, és semmiképpen sem szeretik Isten mindenhatóságát, bölcsességét és minden dolog feletti szuverenitását. Egyiket sem szeretik ezek közül a dolgok közül – gyűlölik őket. Akkor hát mit szeretnek? A státuszt szeretik, és a jutalmak érdeklik őket. „Adottságaim, tehetségeim és képességeim vannak – mondják. – Munkát végeztem a gyülekezetért, úgyhogy isten vissza kell, hogy fizesse nekem, és meg kell jutalmaznia!” Nincsenek vajon bajban? Nem a halállal cimborálás ez? Nem nyílt kihívás Istennel szemben? Nem kihívást intéznek ezzel a Teremtő felé? Az, hogy veszik a bátorságot, hogy egyenesen Istennek, a Teremtőnek szegezzék a dárdáikat – olyasvalami ez, mire csak az arkangyal, a Sátán képes. Ha valóban vannak ilyen nézőpontú emberek, akik ilyen cselekedetekre képesek, akkor nincs kétség afelől, hogy antikrisztusok. A földön csak az antikrisztusok merészelnek nyíltan ellenállni Istennek és így ítéletet hozni Felette. „Azok az antikrisztusok, akiket mi láttunk, nem voltak ennyire vakmerők és arcátlanok” – mondhatják némelyek. Ezt annak a kontextusnak és környezetnek megfelelően kell nézni, amelyben az antikrisztusok vannak. Hogy lehetne hozzá bátorságuk, hogy ilyen éles legyen a nyelvük, ha nem szereztek volna teljes mértékben hatalmat és nem vetették volna meg a lábukat? Az antikrisztusok ki tudják várni, míg eljön az ő idejük, megvárják, míg alkalmas pillanat adódik. Amikor már elemükben vannak, az éles vonásaik teljes mértékben lelepleződnek. Noha egyes antikrisztusok mindaddig elég jól elrejtik, hogy milyenek is valójában, amíg nincs státuszuk, és a felszínen nem látszik, hogy probléma lenne velük, de amint státuszt szereznek és megvetik a lábukat, teljes mértékben feltárul az elvetemültségük és a rútságuk. Olyanok, mint bizonyos emberek, akik híján vannak az igazságvalóságnak. Amikor nincs státuszuk, vonakodva tudják csak alávetni magukat a metszésnek, és nem dacosak a szívükben. Ha azonban vezetőkké vagy dolgozókká válnak és némi presztízsre tesznek szert Isten választott népe körében, akkor amikor

megmetszik őket, nagy valószínűséggel fel fogják fedni a valódi énjüket, vitatkozni kezdenek Istennel és ágálnak Ellene. Olyan ez, mint ahogyan egyesek jól végzik a kötelességeiket, és normális körülmények között nincs panaszuk, de ha rákkal és a gyorsan közelgő halállal szembesülnek, nagy valószínűséggel felfedik a valódi énjüket. Panaszkodni kezdenek Istenre, valamint vitatkozni kezdenek Vele és ágálni Ellene. Az antikrisztusok csoportjába tartozó emberek idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot, és soha nem gyakorolják az igazságot. Akkor hát miért hajlandóak még azután is munkát végezni a gyülekezetben, sőt, a követők legkisebbikének lenni, miután leleplezték és felfedték őket? Mi történik ilyenkor? Van egy céljuk: soha nem engedték el azt a szándékukat, hogy áldásokat nyerjenek. Ilyen a gondolkodásmódjuk: „Bele fogok kapaszkodni ebbe az utolsó mentőövbe. Ha nem nyerhetek áldásokat, soha nem fogom békén hagyni istent. Ha nem nyerhetek áldásokat, akkor isten nem is isten!” Milyen beállítottság ez? Veszik a bátorságot, hogy pimaszul megtagadják Istent és ágáljanak Ellene – ez elveteműltség. Mindaddig, amíg a legcsekélyebb reményük is van arra, hogy áldásokat nyerjenek, ott fognak maradni Isten házában és várni fognak azokra az áldásokra. Hogyan figyelhető meg ez? Olyanok, mint a farizeusok, folyton jónak tettetik magukat – hát nem nyilvánvaló a hátsó szándékuk és céljuk? Bármennyire jónak látszik is a külső viselkedésük, bármilyen sokat szenvednek is külsőleg, soha nem gyakorolják az igazságot, nem keresik az igazságot, amikor cselekszenek, valamint nem imádkoznak Istenhez és nem keresik az Ő szándékait. Soha nem azokat a dolgokat teszik, amelyek Istennek tetszők. Helyette azt teszik, amit ők maguk hajlandóak megtenni és ami nekik tetszik, és csak a saját, áldásokra irányuló ambíciójukat és vágyukat törekednek kielégíteni. Nem kerülnek vajon bajba emiatt? Nem fedi fel ez vajon az antikrisztusok lényegét? Az, amit az antikrisztusok szeretnek és amire törekednek, csak a sátáni beállítottságukat képviseli. Pozitív és Istennek tetsző dolgokként kezelik mindazt, amit szeretnek és amire törekednek, és megpróbálják elérni, hogy Isten elfogadja és megáldja őket. Vajon összhangban van ez az igazságalapelvekkel? Hát nem ellenkezés és szembehelyezkedés ez Istennel? Az antikrisztusok minduntalan üzletet próbálnak kötni Istennel. A saját szenvedésükre és az általuk fizetett árra hivatkozva jutalmakat és koronákat követelnek Istentől, és jó rendeltetési helyet akarnak cserébe. De nem számították vajon el magukat? Ha így ellenállnak Istennek, hogy történhetne meg, hogy ne Isten büntetésével találkozzanak? Ez az, amit a bűneikért érdemelnek. Ez megtorlás.

Volt egyszer egy antikrisztus, aki tudott egy keveset az éneklés és a tánc mesterségéről, és akkoriban úgy rendezték, hogy az ő vezetésével tanuljanak a mesterségről a kórusban a testvérek. Ezek a testvérek fiatalok voltak, és a legtöbbjük még nem túl régóta hitt Istenben; egyszerűen csak szenvedélyesek voltak és hajlandóak voltak a kötelességeiket végezni, ez volt minden, de az igazságot nem értették, és némelyikük még alapot sem vetett. Mialatt ez az antikrisztus munkálkodott, arra vezette őket, hogy tapasztalják meg a Szentlélek munkájának érzését, és hogy tapasztalják meg

a különbséget Isten jelenlétének és az Ő távollétének az érzése között – mindig azt akarta, hogy az érzéseikre hagyatkozzanak. Nem értette az igazságot, és valóságos megtapasztalása sem volt, hanem tévútra vitte és félrevezette a testvéreket a saját elképzelései és képzelődései alapján. A Fennvaló tudta, hogy az antikrisztus híján van az igazságvalóságnak, és csak azt kérte tőle, hogy a mesterséget tanítsa meg és magyarázza el. Ha ezt az aspektusát teljesítette volna a kötelességének, az már megfelelő színvonalúnak és a felelősségei teljesítésének számított volna. Ő azonban akkor is „az igazságról akart beszélgetni”, és azt akarta elérni, hogy az emberek ragadják meg az érzéseiket és hagyatkozzanak azokra. Miközben így cselekedett, vajon nem vihette bele könnyedén az embereket egy gonosz szellem munkájának a természetfeletti érzésébe? Ez túlságosan veszélyes! Ha egy gonosz szellem megragad egy ilyen lehetőséget és megszáll valakit, akkor tönkreteszi az illetőt. A képzés időszaka alatt azt mondta ezeknek az embereknek, hogy imádkozzanak, majd imádkozás után meg kellett figyelniük, hogy miként munkálkodik a Szentlélek, és hogy izzadnak-e, zokognak-e vagy éreznek-e bármi mást a testükben. Ezeket a dolgokat hangsúlyozta, de ezek a dolgok valójában elég világosan el lettek már korábban magyarázva. Olyan sok igazság van, de ő nem azokról beszélgetett, és nem is arra vezette az embereket, hogy egyék és igyák Isten szavait, továbbá nem a megfelelő munkájával foglalkozott. Nem engedte, hogy a testvérek megkoreografálják a táncokat, hanem helyette hagyta, hogy mindenki aszerint táncoljon a színpadon, ami jólesett neki, hogy úgy improvizáljon, ahogy neki tetszik, sőt, még ezt is mondta: „Rendben van így, isten vezet bennünket, úgyhogy nem félünk, és a szentlélek munkálkodik!” Ez az antikrisztus nem értette az igazságot, így aztán folyton ostoba dolgokat művelt. A testvéreknek nem volt tisztánlátásuk, ezért hallgattak rá és így kezdtek imádkozni: „Kérlek, munkálkodj, Istenem... Kérlek, munkálkodj, Istenem...” Minden tőlük telhetőt megtettek azért, hogy „teljes szívükből” imádkozzanak, még sírtak is imádkozás után, majd felmentek a színpadra és improvizálták a táncokat. Akik lentről nézték őket, úgy érezték, hogy nagyszerű a légkör, és hogy a Szentlélek erőteljes munkát végez! Úgy zokogtak, miközben a többiek táncát figyelték, mintha a Szentlélek munkáját érezték volna. Végül ezek az emberek videófelvételt és fényképeket készítettek mindezekről, hogy megmutassák Nekem. A képeken látható emberek közül némelyek csukott szemmel zokogtak, és a tél közepén mindannyiuknak ki volt pirulva az arca a forróságtól. Láttam, hogy baj van készülődben, és hogy ez az antikrisztus tönkre fogja tenni ezeket az embereket. Csak a mesterség megtanítására kapott felkérést, és semmit sem értett az igazságból. Csak a képzelődései alapján, vakon cselekedett, és a Szentlélek munkájának az érzését akarta megtalálni. Vajon érzésekről szól a Szentlélek munkája? Az igazságot kell megértened – ez az, ami valóságos. Az érzések önmagukban véve üresek és haszontalanok. Megértheted az igazságot és Isten szándékait az érzéseid alapján? Egyáltalán nem. Nem érzést kell keresned, hanem csak az alapelveket, valamint Isten szándékait kell kutatnod Isten szavai alapján, majd össze kell vetned azokat azokkal a dolgokkal, amelyek érnek

téged – ez nagyon gyakorlati dolog, és lassanként meg fogod érteni az igazságot. Ha Isten szavai szerint gyakorolsz, a Szentlélek természetes módon munkálkodni kezd. Még ha nem is munkálkodik a Szentlélek, mivel Isten szavai szerint gyakoroltál, Isten a követőjeként fog elismerni téged – ez nagyon gyakorlati és a legigazabb dolog. Ez az antikrisztus nem így beszélgetett, hanem folyamatosan arra biztatta ezeket az embereket, hogy érzéseket keressenek, olyan dolgokat, mint a jelek és csodák, valamint az álmok. Ez egy laikus volt, aki híján volt a lelki megértésnek, és nevetséges dolgok megtételére vezetett egy csoportnyi ostoba és tudatlan gyermekeket. A képeken látható emberek sírtak és zokogtak. Mit jelent ez? Semmit sem jelent, de van valami, ami megmagyarázza annak a természetét, amit ez az antikrisztus tett. Ez az antikrisztus fényképeket készített mindezekről és úgy címkézte fel azokat, mint „Isten munkájának a részleteit”. Mik voltak ezek a „részletek”? Azok az emberek nem értették az igazságot, a Szentlélek munkájának érzése után kutattak és ok nélkül improvizáltak, és valahányszor táncoltak, az mindig más volt, mivel az érzés is mindig más volt, és Isten „vezetése” is más volt – ezek voltak a „részletek”. Mi más tartozott még azok közé a „részletek” közé? Azt is mondta az antikrisztus, hogy azok a Szentlélek munkájának az eredményei. Amikor ezt mondta, a testvérek izgalomba jöttek, mintha hirtelenjében jelentősen megnőtt volna a hitük és az érettségük. Miért használta a „részletek” szót? Honnan eredt ez a szó? Egyszer említést tettem Isten munkájának a részleteiről. Mire utalnak ezek a részletek? Ezek Isten emberekben végzett munkájának azok az eredményei, amelyek láthatóak és felfoghatóak az emberek számára, és ezek sem nem természetfeletti, sem nem homályosak. Olyan dolgok, amelyek érezhetőek. Ezek azok a dolgok, amikor Isten sok munkát végzett rajtad, sok szót szólt hozzád, a szíve vérét ontotta, és ezáltal megváltoztatta azt, ahogyan létezel, a dolgokról alkotott nézeteidet, a dolgok végzése során tanúsított hozzáállásodat, az Istenhez való hozzáállásodat és más részeidet is. Vagyis ezek Isten munkájának a nyereségei és gyümölcsei – ezt értjük „részletek” alatt. Ez az antikrisztus is „részleteknek” nevezte az általa tett dolgokat. Ha egyelőre félreteszitek ezeknek a dolgoknak a természetét, mit láttok pusztán ennek a kifejezésnek az elemzéséből? Isten munkálkodik az embereken, és Ő azt mondta, hogy az emberek meg fogják látni a rajtuk végzett munkájának a részleteit, de ez az antikrisztus mindenkit ámokfutásba vezetett és mindent összezavart, mégis „részleteknek” nevezte ezeket – mit próbált csinálni? (Egyenlő akart lenni Istennel.) Így van. Honnan eredt az, hogy a „részletek” kifejezést használta? Az az iránti vágyából, hogy egyenlő legyen Istennel, és hogy Istent utánozza. Erre célzott ennek a kifejezésnek a használatával: „Isten részletesen munkálkodik, és az is részletes, aminek a megtételére az embereknek ezt a csoportját vezetem.” A „részletek” szó előtt álló módosító az, hogy „Isten munkájának a”, de a szívében valójában saját magának tulajdonította a Szentlélek munkája részleteinek az eredményeit – ez pedig az, amit az antikrisztusok tesznek. Ahol csak esély van arra, hogy rivaldafénybe kerüljenek, ahol csak felcsillan a lehetőség sugara, nem engedik el; versengenek Istennel az emberekért.

Miféle emberekért versengenek? Némelyek közülük nem értik az igazságot, nem tudják megkülönböztetni az embereket az igazságalapelvek szerint, valamint ostobák és tudatlanok; némelyek közülük nem törekednek az igazságra, szeretik a tömeget követni és külsőleg vakon cselekedni; és olyanok is vannak, akik új hívők és sekély alapjuk van – ők még nem értik, hogy miről szól az Istenben való hit, és félrevezetik őket az antikrisztusok. Ez a viselkedés később le lett állítva, még éppen időben. Az a tény, hogy le lett állítva, nem túlságosan rendkívüli, ugyanakkor azt jelentette, hogy le lettek leplezve az antikrisztus által művelt ostobaságok, mégpedig mind egyszerre. Ahogy mindenki beszélgetett és visszagondolt, ezt mondták: „Mielőtt idejött ez az antikrisztus, igaz, hogy olykor bizonytalanok voltunk az éneklés szakmai és technikai aspektusait illetően, de amikor énekeltünk, úgy éreztük, hogy a szívünkbe tudjuk zárni, amit éneklünk, és hogy minden szót szívből tudunk énekelni. Miután ő megjött és szakmai elméletekről kezdett beszélni, mind úgy éreztük, hogy kiszáradtunk, és nem akartunk többé énekelni, mivel nem tudtuk megízlelni, hogy mit is mond Isten minden szóval – nem éreztük Istent.” Ugye hogy bajban voltak ezek az emberek? Amint cselekvésre nyújtják a kezüket az antikrisztusok, az mindjárt azzal a következménnyel jár, hogy az emberek nem érzik többé, hogy hol van Isten, és nem tudják, hogy miként cselekedjenek helyénvaló módon. Elveszítik a tájékozódási képességüket. Ha nem képesek érezni Istent az emberek, attól vajon még továbbra is végezhetik jól a kötelességeiket? Képesek vajon továbbra is hűségesen tenni a dolgokat azért, hogy Isten mellett tanúskodjanak? Miután a Sátán megrontotta az embereket, kialakult bennük egy bizonyos tulajdonság, éspedig az, hogy előszeretettel követik a tömeget. Olyanok, mint a legyek: nem kell, hogy világos céljuk legyen, amíg van egy vezető, a többiek csatlakoznak hozzá abban, hogy vakon bolondozzanak, mivel ez elevenebb viselkedés, és ha így cselekednek, nem szükséges fékezniük magukat, a cselekedeteiknek nincs vezérelve, és senki sem az alapelvek szerint cselekszik. Nem szükséges imádkozniuk vagy keresniük, nem szükséges jámbornak vagy csendesnek lenniük; amíg a nyakukon van a fejük és lélegeznek, képesek így cselekedni. Többé-kevésbé nem ugyanígy van ez az állatok esetében is? Mivel ez a romlott emberek tulajdonsága, könnyen félrevezethetők, de ha érted az igazságot és képes vagy felismerni ezeket a dolgokat, akkor nem lehet majd téged olyan könnyen félrevezetni. Miután ez az antikrisztus le lett leplezve, mindenki azt boncolgatta, hogy milyen félrevezető dolgokat mondott, valamint a taktikáit, amelyeket bevetett azért, hogy így cselekedjen, összevetve mindezeket Isten szavaival. Felismerték, hogy ez a srác nagyon jó volt az emberek félrevezetésében, hogy felforgatta a dolgokat, és hogy noha olyasvalaminek a megtételére vezette őket, ami meglehetősen lenyűgözőnek látszott, és úgy tűnt, mintha a Szentlélek hatalmas munkáját érezték volna, valójában egyáltalán nem voltak képesek arra, hogy érezzék Istent. A felszínen úgy látszott, mintha nagy buzgalom szállt volna meg mindenkit, és mintha hirtelen megnőtt volna a hitük és az érettségük, de ez valójában illúzió, egy gonosz szellem munkája volt. Megjelentek ezek a természetfeletti körülmények, így a

Szentlélek nem munkálkodott. Ezután egy darabig – az igazságról való beszélgetés révén – mindenki képes volt felismerni az antikrisztust, az állapotuk pedig apránként normalizálódott. Ezeket az embereket félrevezette az antikrisztus, és eltávolodtak Tőlem. Amikor beszéltem, úgy néztek Rám ezek az emberek, mintha ismeretlen lennék a számukra; nem akartak válaszolni a kérdéseimre, és azonnal olyanok lettünk, mint az idegenek. Mielőtt bármiben engedelmeskedtek volna, megvárták, hogy az antikrisztus beszéljen; arra hallgattak, amit az antikrisztus mondott, és bármit mondott is, ők azzal azonosultak. Vagyis ezeknek az embereknek semmibe sem volt beleszólásuk, de ezt készséggel vállalták; arra vártak, hogy az antikrisztus beszéljen, és ő irányította őket. Ilyen dolgokat tesznek a gonosz szellemek és az antikrisztusok azért, hogy félrevezessék az embereket.

Egyes elvetemült dolgokat világosan ki lehet fejezni szavakkal és boncolgatni lehet őket, de másokról csak azt lehet elmondani, hogy gonosz szellemek munkálkodnak bennük, és nem lehet őket szavakkal világosan kifejezni, csak az érzéseid vagy az általad megértett igazságok és a tapasztalataid alapján ismerhetők fel. Ezt az antikrisztust gyorsan felismerték és kezelték, a gyülekezeti élet pedig visszatért a normális kerékvágásba. Utána mindenki jó darabig félelmet érzett még, amikor erről az incidensről beszélgettek. Ezt mondták: „Ez igazán veszélyes volt! Ennek az antikrisztusnak az úgynevezett »részletei« olyan sokat ártottak nekünk, hogy majdnem tönkretett bennünket.” Éppen ezért meg kell tanulnotok felismerni az antikrisztusokat. Ha soha nem veszítetek komolyan az antikrisztusok felismerését, akkor veszélyben lesztek, és ki tudja, mikor vagy mely alkalommal vezetnek majd félre benneteket? Még az is lehet, hogy zavaros fejű módon fogsz követni egy antikrisztust, anélkül, hogy tudnád, mi is történik. Akkor és ott nem fogod érezni, hogy bármi baj lenne vele, sőt, még helyesnek is fogod érezni, amit az antikrisztus mond – ebben az esetben anélkül lettél félrevezetve, hogy észrevetted volna. Az a tény, hogy félre lettél vezetve, azt mutatja, hogy elárultad Istent, és akkor Istennek nem lesz módja arra, hogy megmentsen téged. Vannak emberek, akik általában jól teljesítenek, de egy ideig rászedik őket az antikrisztusok, végül pedig lebeszéléssel és beszélgetéssel hozza vissza őket a gyülekezet. Vannak azonban olyanok is, akik nem jönnek vissza, akárhogy beszéljenek is nekik az igazságról, és szilárdan eltökélik magukat amellet, hogy az antikrisztusokkal tartanak – akkor vajon nincsenek egészen tönkretéve? Határozottan nemet mondanak a visszatérésre, Isten pedig nem munkálkodik többé rajtuk. Egyesek híján vannak a tisztánlátásnak, és sajnálatot éreznek az efféle ember iránt, ezt mondván: „Ő egy elég jó ember: sok éven át hitt Istenben, lemondott dolgokról és feláldozta magát; korábban elég hűségesen végezte a kötelességét, nagy hite volt Istenben, és igaz hívő volt – nem kellene vajon még egy esélyt adnunk neki?” Helyes ez a nézőpont? Összhangban van az igazsággal? Az emberek csak a felszínét látják egy másik embernek, a szívét viszont nem; nem képesek tisztán látni, hogy milyen ember valójában az illető, vagy hogy milyen lényege van. Ahhoz, hogy átláthassanak rajtuk az emberek, egy ideig kapcsolatban kell lenniük

vele és meg kell figyelniük őt, annak az illetőnek pedig olyan eseményekkel kell találkoznia, amelyek felfedik őt. Azonkívül, ha a jó szívedből adódóan segíteni próbálsz az ilyen embereknek, de azok nem fordulnak vissza, akár mennyit beszélgetsz is velük, nem fogod tudni, hogy milyen ok van az egész mögött. Isten valójában már átlátott ezeken az embereken és kivetette őket. Miért vetette ki őket Isten? A legegyszerűbb oka az, hogy egyes antikrisztusok nyilvánvalóan gonosz szellemek, és olyan antikrisztusokként jellemezhetők, akikben gonosz szellemek munkálkodnak. Ha követik őket egy ideig az emberek, elsötétül a szívük, és annyira elgyengülnek, hogy összeesnek, ami azt bizonyítja, hogy Isten régen lemondott már róluk. Istennek igazságos természete van, és gyűlöli a Sátánt. Mivel ezek az emberek a Sátánt és a gonosz szellemeket követik, vajon még mindig elismerheti őket Isten a követőiként? Isten szent, és irtózik a gonosztól. Nem akarja azokat, akik gonosz szellemeket követnek; még ha mások szerint jó emberek is, Ő akkor sem akarja őket. Mit jelent az, hogy Isten irtózik a gonosztól? Mire utal az, hogy „irtózni a gonosztól”? Hallgassátok meg, amit most mondok, és megértitek. Kezdve onnan, amikor Isten kiválaszt valakit, egészen odáig, amikor az az ember elismeri, hogy Isten igazság, igazságosság, bölcsesség és mindenhatóság, hogy Ő az egyedüli és az egyetlen – miután megértette ezeket a dolgokat, és szerzett némi tapasztalatot, lesz egy alapvető megértése a szíve mélyén Isten természetét, lényegét és azt illetően, amit Ő birtokol és ami Ő, és ez az alapvető megértés a hitévé válik. Ez arra is ösztönözni fogja őt, hogy kövesse Istent, áldozza fel magát Istenért, és végezze a kötelességét. Amikor már van tapasztalata, érti az igazságot, és gyökeret vert a szívében az Isten természetével kapcsolatos megértése és az Istenről való ismerete – amikor ilyen érettség birtokában van –, akkor nem fogja megtagadni Istent. Ha azonban nincsenek igazi ismeretei Krisztusról, a gyakorlati Istenről, és ha hajlamos egy antikrisztust imádni és követni, akkor még mindig veszélyben van. Még mindig előfordulhat, hogy hátat fordít a testben megjelent Krisztusnak, és egy elvetemült antikrisztust követ. Ez Krisztus nyílt megtagadása és az Istenhez fűződő kötelékek megszakítása lenne. Ezzel lényegében ezt mondaná: „Nem követem többé Istent – a Sátánt követem. Szeretem a Sátánt, és hajlandó vagyok őt szolgálni; hajlandó vagyok a Sátánt követni. Akárhogy bánik is velem, akár mennyire tönkretesz, rám tapos és megront engem, több mint hajlandó vagyok. Nem számít, mennyire igazságos és szent Isten, nem számít, mennyi igazságot mond ki, nem vagyok hajlandó Őt követni. Nem szeretem az igazságot. A hírnevet, a státuszt, a jutalmakat és a koronákat szeretem; még ha nem is kaphatom meg, akkor is szeretem őket.” Így aztán egy olyan személyt követtek, akinek semmi köze hozzájuk, egy antikrisztussal szöktök meg, aki szemben áll Istennel. Vajon még mindig akarna Isten egy ilyen embert? Biztosan nem. Észszerű dolog Isten részéről, hogy nem akarja őt? De még mennyire! Tudod a doktrínából, hogy Isten olyan Isten, aki irtózik a gonosztól, és hogy Ő szent. Érted ezt a doktrínát, de azt vajon tudod, hogy miként bánik Isten az ilyen emberekkel? Ha Isten visszautasít valakit, akkor tétovázás nélkül lemond róla. Avagy nem úgy állnak a dolgok, ahogy mondom?

(De igen.) Így állnak a dolgok. Amikor tehát Isten lemond egy ilyen személyről, az azt jelenti vajon, hogy kegyetlen szíve van? (Nem.) Isten elvszerűen cselekszik. Ha tudod, hogy kicsoda Isten, de nem szereted követni Őt – ha tudod, hogy kicsoda a Sátán, és mégis ragaszkodsz a követéséhez –, akkor Isten nem fog kényszeríteni téged. Rajta, kövesd csak örökre a Sátánt! Ne gyere vissza; Isten lemondott rólad. Hogyan lehet megérteni Isten természetét? Isten természete igazságos és szent, és van a természetének egy olyan eleme, amely irtózik a gonosztól. Más szóval: ha teremtett lényként hajlandó vagy arra, hogy lealjasodj, mi mást mondhat még Isten? Isten soha nem kényszeríti az embereket olyan dolgok megtételére, amelyekre nem hajlandóak. Ő soha nem kényszeríti az embereket az igazság elfogadására. Ha arra vágysz, hogy romlott legyél, az a személyes döntésed – végső soron te fogod viselni a következményeket, és csak magadat hibáztathatod. Istennek az emberek kezelésére vonatkozó alapelvei változhatatlanok, így ha elégedett vagy a romlottsággal, akkor a büntetés lesz az elkerülhetetlen véged. Nem számít, hány éven át követted esetleg Istent; ha arra vágysz, hogy romlott legyél, Isten nem fog bűnbánatra kényszeríteni. Te vagy az, aki hajlandó vagy a Sátánt követni és engedni, hogy félrevezessen és tönkretegyen a Sátán, és így aztán végül neked kell viselned a következményeket. Némelyek sajnálatot éreznek az ilyen emberek iránt, és a megsegítésükre pazarolják a kedvességüket, de akárhogy buzdítják is őket, azok nem fordulnak vissza. Mi történik itt? Az az igazság, hogy Isten nem ment meg egy ilyen embert; Ő nem akarja az ilyen embereket. Mit tehet ez ellen az ember? Ez az ok húzódik a háttérben. Ám amikor az emberek nem látnak világosan egy helyzetet, akkor úgy helyes, ha teszik, amit tenniük kell, és teljesítik azokat a kötelezettségeket és feladatokat, amelyeket teljesíteniük kell. Azt illetően, hogy milyen eredmények származnak ezeknek a feladatoknak az elvégzéséből: Isten vezetésére kell figyelniük. Hallva azokat a részleteket, amelyekről az imént beszéltem, nem jutottatok vajon némi megértésre azzal a kifejezéssel kapcsolatban, hogy „Isten olyan Isten, aki irtózik a gonosztól”? Ez az egyik aspektusa, vagyis hogy Isten nem akarja azokat, akiket gonosz szellemek szennyeztek be. Mi az oka annak, hogy nem akarja őket Isten? Ha a Sátánt választottad, hogy akarhatna téged még mindig Isten? Ha te a Sátánt választottad, hogyan lehetne még mindig irgalmas Isten, és hogyan készíthetné arra a szívedet, hogy visszajöjj? Képes Isten ezt megtenni? Nagyon is képes, de úgy dönt, hogy nem végzi el ezt a munkát, mivel igazságos a természete, és mivel Ő olyan Isten, aki irtózik a gonosztól.

A legutóbb az állt a beszélgetésünk középpontjában, hogy minden pozitív dolog és igazság utálata és gyűlölete az antikrisztusok elvetemült lényegének a fő megnyilvánulása. Ma egy másik szemszögből beszélek, amely nem más, mint az, hogy az antikrisztusok minden olyan dolgot szeretnek, amely ellentétes a pozitív dolgokkal. És mik ezek? (Negatív dolgok.) Igen, negatív dolgok, vagyis minden, ami szembemegy és ellenkezik az igazsággal, és nem egyezik azzal. Az antikrisztusok nem szeretik a pozitív dolgokat, ezért lennie kell valaminek, amit szeretnek, igaz? És mi az, amit szeretnek? A csalást és a hazugságokat, valamint a cselszövéseket, az összeesküvéseket és a taktikázást

szeretik. Vannak antikrisztusok, akik szabadidejükben A harminchat stratégiát olvassák? El tudom képzelni. Szerinted Én szoktam olvasni A harminchat stratégiát? Nem olvasom. Nem tanulmányozom. Mi haszna lenne olvasni? Csak hányingerem lesz és felfordul a gyomrom az olvasásától. Ti hogy érzitek magatokat A harminchat stratégia olvasása után? Nem undorodtok meg tőle még inkább az elvetemült emberiségtől? Tapasztaltok ilyen érzést? Minél többet olvassátok, annál nagyobb undort éreztek. Úgy érzitek, hogy ez az ember egyszerűen túlságosan rossz! Megéri vajon, ha minden kis dologra stratégiákat kell használnia és ilyen messzire kell elmennie az embernek, ha nem tud aludni éjjelente, sem enni napközben, és azon kell törnie a fejét, hogy kitalálja, miként harcoljon? Lehet, hogy némely antikrisztusok A harminchat stratégiát tanulmányozzák a szabadidejükben, és összemérik a gyors észjárásukat másokéval és Istenével. Élvezik a hazugságokat, a csalást, az összeesküvéseket, a cselszövést, valamint a taktikázást és a stratégiákat – de Isten méltányosságát és igazságosságát szeretik vajon? Mi a méltányosság és igazságosság ellentéte? (Az elvetemültség és a rútság.) Az elvetemültség és a rútság. A rút dolgokat szeretik, mindazt, ami nem jogos és nem igazságos, és mindazt, ami igazságtalan és helytelen. Az például igaz ügy, amikor az igazságra törekednek az emberek – hogyan definiálják ezt az antikrisztusok? Ezt mondják: „Azok, akik az igazságra törekednek, ostobák! Mi értelme élni az életet, ha nem úgy éli az ember, ahogy akarja? Az embereknek önmagukért kell élniük, ami pedig azokat illeti, akik az igazságért és az igazságosságért élnek: azok az emberek mind ostobák!” Ez az álláspontjuk. Akkor tehát képesek igaz dolgokat cselekedni? Nem. Képesek vajon felállni és felszólalni, amikor olyan dolgok merülnek fel a gyülekezetben, amelyek megzavarják és akadályozzák a gyülekezet munkáját? Nemcsak hogy nem állnak fel, hanem titokban még jól is szórakoznak ezen a szerencsétlenségen és örömeiket is lelik benne – ők rossz magvak. Sosem nyugtalankodnak az Isten háza munkájával kapcsolatos dolgok miatt, és fel sem állnak soha és nem is tesznek semmit azért, hogy megóvják Isten választott népét. Miféle emberek azok, akik titkon jól szórakoznak és viccet csinálnak Isten házából, amikor azt látják, hogy gonosz emberek gonoszságot művelnek, és hogy rossz emberek zsarnokoskodnak a gyülekezet fölött? Elvetemült emberek. Akkor hát miféle emberek azok a vezetők, akik képesek oltalmazni ezeket a gonosz embereket? Antikrisztusok. Nem engedik, hogy a saját érdekeik sérüljenek, olyankor azonban a szemük se rebben és egyáltalán nem szomorúak, amikor a gyülekezet érdekei sérülnek. A színfalak mögött még örülnek is, hogy ők semmit sem vesztek. Ez az antikrisztusok elvetemültsége.

Az imént arról beszéltünk, hogy mennyire idegenkednek az antikrisztusok az igazságtól, hogy mennyire szeretik az igazságtalan és elvetemült dolgokat, hogy érdekekre és áldásokra törekednek, hogy soha nem engedik el az áldások elnyerésével kapcsolatos szándékukat és vágyukat, és hogy folyton üzletelni próbálnak Istennel. Miként kell tehát ezt a dolgot felismerni és jellemezni? Ha azt mondanánk rá, hogy ez a nyereség minden más elé való helyezése, az túlságosan enyhe kifejezés lenne. Olyan ez, mint ahogyan

Pál elismerte, hogy tövis van a testében, és hogy dolgoznia kellene azért, hogy vezekeljen a bűneiért, de végül mégis az igazságosság koronáját szerette volna elnyerni. Mi ennek a természete? (Ádázság.) Ez egyfajta ádáz beállítottság. De mi ennek a természete? (Üzletelés Istennel.) Ez a természete. Pál mindenben a nyereséget kereste, amit csinált, és mindent ügyletként kezelt. Van egy mondás a nem hívők körében: „Nincs olyan, hogy ingyenebéd.” Az antikrisztusok is ezt a logikát rejtegetik magukban, ezt gondolván: „Ha dolgozom neked, mit adsz cserébe? Milyen előnyökre tehetek szert?” Hogyan kellene összegezni ezt a természetet? Nyereségvezéreltség, a nyereség minden más elé való helyezése, valamint önzés és hitványság. Ez az antikrisztusok természetlényege. Egyedül azért hisznek Istenben, hogy nyereségben és áldásokban részesüljenek. Még ha ki is állnak némi szenvedést és fizetnek is némi árat, azt mind azért teszik, hogy üzletet kössenek Istennel. Óriási bennük a vágy és a szándék, hogy áldásokat és jutalmakat kapjanak, és szorosan ragaszkodnak hozzá. Egyet sem fogadnak el abból a sok igazságból, amelyet Isten kimondott, a szívükben mindig azt gondolják, hogy Istenben hinni csak az áldások elnyeréséről és egy jó rendeltetési hely biztosításáról szól, hogy ez a legmagasabb rendű alapelv, és hogy semmi sem múlhatja azt felül. Azt gondolják, hogy nem kellene Istenben hinniük az embereknek, hacsak nem azért teszik, hogy áldásokban részesüljenek, és hogy az áldások nélkül értelmetlen és értéktelen lenne, vagyis elveszítené az értelmét és az értékét az Istenben való hit. Valaki más ültette el vajon az antikrisztusokban ezeket a gondolatokat? Valaki más tanításából vagy befolyásából merítenek vajon? Nem, a velük született antikrisztusi természetlényeg határozza meg őket, amely olyasvalami, amin senki sem változtathat. Annak ellenére, hogy a megtestesült Isten ma olyan sok szót szól, az antikrisztusok egyet sem fogadnak el közülük, hanem helyette ellenállnak nekik és elítélik azokat. A lényük igazságtól idegenkedő és az igazságot gyűlölő természete soha nem képes megváltozni. Ha nem tudnak megváltozni, az mit mutat? Azt mutatja, hogy elvetemült a természetük. Itt nem az a kérdés, hogy törekednek-e az igazságra vagy sem; ez egy elvetemült beállítottság, ez pimasz ágálás Isten ellen és szembeszegülés Istennel. Ez az antikrisztusok természetlényege; ez az igazi arcuk. Mivel az antikrisztusok képesek szemtelenül ágálni Isten ellen, milyen a beállítottságuk? Elvetemült. Miért mondom azt, hogy elvetemült? Az antikrisztusok veszik maguknak a bátorságot, hogy ellenálljanak Istennek és ágáljanak Ellene azért, hogy áldásokban részesüljenek, valamint a hírnévért, a nyereségért és a státuszért. Miért merészelnek ilyet művelni? Van egy erő a szívük mélyén, egy elvetemült beállítottság, amely irányítja őket, így képesek gátlástalanul cselekedni, vitatkozni Istennel és ágálni Ellene. Mielőtt Isten még azt mondaná, hogy nem ad nekik koronát, mielőtt még elvenné a rendeltetési helyüket, máris kitör a szívükből az elvetemült beállítottságuk, és ezt mondják: „Ha nem adsz nekem koronát és rendeltetési helyet, a harmadik égbe megyek és vitatkozni fogok veled!” Ha nem lenne az elvetemült beállítottságuk, honnan vennének ilyen energiát? Képes az emberek többsége ennyi energiát összeszedni? Miért nem hiszik el az antikrisztusok, hogy Isten szavai az igazság?

Miért ragaszkodnak kitartóan az áldások iránti vágyukhoz? Nem megint csak az elvetemültségük miatt? (De igen.) Pontosan azok az áldások váltak az antikrisztusok ambíciójává és vágyává, amelyeket Isten odaígér az embereknek. Elhatározták, hogy megszerzik őket, de nem akarják Isten útját követni, és nem szeretik az igazságot. Helyette áldásokra, jutalmakra és koronákra törekednek. Még mielőtt azt mondaná Isten, hogy nem adja meg nekik ezeket a dolgokat, ők máris versengeni akarnak Istennel. Mi a logikájuk? „Ha nem szerezhettek áldásokat és jutalmakat, vitatkozni fogok veled, szembe fogok helyezkedni veled, és azt fogom mondani, hogy nem vagy isten!” Nem fenyegetik talán Istent, amikor ilyen dolgokat mondanak? Nem megbuktatni próbálják vajon Őt? Még ahhoz is veszik a bátorságot, hogy tagadják Isten mindenek feletti szuverenitását. Ha Isten cselekedetei nincsenek összhangban az akaratukkal, azt is tagadni merik, hogy Isten a Teremtő, az egyetlen igaz Isten. Nem a Sátán természete ez? Nem a Sátán elvetemültsége? Van bármi különbség aközött, ahogyan az antikrisztusok cselekednek, valamint a Sátán Istenhez való hozzáállása között? Ez a két megközelítés teljesen megegyezik egymással. Az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni Isten mindenek feletti szuverenitását, és áldásokat, jutalmakat és koronákat akarnak kiragadni Isten kezéből. Milyen beállítottság ez? Milyen alapon szeretnének így cselekedni és így megszerezni dolgokat? Honnan vesznek ennyi energiát? Immár össze tudjuk foglalni az okát: ez az antikrisztusok elvetemültsége. Az antikrisztusok nem szeretik az igazságot, mégis áldásokat és koronákat akarnak kapni, és ki akarják ragadni ezeket a jutalmakat Isten kezéből. Nem a halállal cimborálnak ilyenkor? Tudják vajon, hogy a halállal cimborálnak? (Nem tudják.) Még egy olyan halovány érzésük is lehet, hogy lehetetlen jutalmakat szerezni, így először egy efféle kijelentést tesznek: „Ha nem tudok áldásokat szerezni, a harmadik égbe megyek és vitatkozni fogok istennel!” Előre látják már, hogy lehetetlen lesz számukra áldásokat szerezni. Végére is a Sátán is sok éven át ágált Isten ellen a középső égben, és mit adott neki Isten? Isten ezt az egyetlen kijelentést intézte hozzá: „Miután befejeződik a munka, le foglak vetni a feneketlen mélységbe. Te a feneketlen mélységbe tartozol!” Ez Isten egyetlen „ígérete” a Sátánnak. Hát nem elferdült dolog, hogy még mindig jutalmak után vágyik? Ez elvetemültség. Az antikrisztusok velük született lényege ellenséges Istennel szemben, és maguk az antikrisztusok még azt sem tudják, hogy miért van így. Egyedül az áldások és a koronák megszerzésére koncentrálnak a szívük. Ha bármiben is benne van az igazság vagy Isten, ellenállás és harag támad bennük. Ez elvetemültség. A normális emberek valószínűleg nem képesek megérteni az antikrisztusok belső érzéseit; elég nehéz dolguk van az antikrisztusoknak. Olyan hatalmas ambícióik vannak, olyan óriási elvetemült energiát táplálnak magukban, és olyan nagyon vágnak az áldásokra. Úgy lehetne jellemezni őket, hogy égnek a vágytól. Isten háza azonban folyamatosan az igazságról beszél – bizonyára nagyon fájdalmas és nehéz ezt hallgatniuk. Ártanak maguknak, és oly sokat színelnek azért, hogy elviseljék. Hát nem egyfajta elvetemült energia ez? Ha a hétköznapi emberek nem szeretnék az igazságot, érdektelennek találnák a gyülekezeti

életet, sőt még ellenszenvet is éreznének iránta. Inkább éreznék szenvedésnek, mintsem gyönyörűségnek Isten szavainak az olvasását és az igazságról való beszélgetést. Hogyan képesek hát ezt elviselni az antikrisztusok? Azért képesek rá, mert olyan hatalmas bennük az áldások utáni vágy, hogy arra készíti őket, hogy ártsanak maguknak és vonakodva elviseljék. Azonkívül besurrannak Isten házába, hogy a Sátán szolgálaként viselkedjenek, és odaszánják magukat arra, hogy megszakításokat és zavarokat okozzanak a gyülekezet munkájában. Úgy hiszik, hogy ez a küldetésük, és amíg el nem végzik azt a feladatukat, hogy ellenálljanak Istennek, rosszul érzik magukat, és úgy érzik, hogy cserben hagyták a Sátánt. Ezt az antikrisztusok természete határozza meg.

Az antikrisztusok nyilvánvalóan odavannak a státuszért, és ezt mindenki tudja. Mennyire szeretik a státuszt? Mik ennek a megnyilvánulásai? Először is minden alkalmat megragadnak, hogy feljebb kapaszkodjanak a ranglétrán: akár behízeltő vagy trükkös módszerek alkalmazásával, akár azzal, hogy jó cselekedetekkel próbálják megnyerni maguknak az emberek szívét. Bárhogy legyen is, valahányszor alkalmuk adódik a feljebb kapaszkodásra, élnek vele. Ha egyszer elérik, hogy státuszuk legyen, még jobban megbecsülik azt, mint előtte. Amikor normális emberek státuszt szereznek, szégyenérzetük van, és egy kicsit megfélemezik magukat. Azonkívül Isten házában a vezetői vagy dolgozói pozíció egy kötelesség. Nem státusz vagy hivatalos titulus, hanem kötelesség. Olykor talán felfednek valamit a romlott beállítottságaikból ezek a normális emberek azzal, hogy kérkednek, azt gondolva, hogy immár hivatalos pozícióban vannak. A normális emberek némileg elfogadhatónak találják, hogy alkalmanként így viselkedjenek, de ha rendszeresen teszik, megundorodnak maguktól és attól félnek, hogy a testvéreik is észreveszik. Van méltóságuk és szégyenérzetük, így aztán kissé visszafogják magukat. Miután megértették az igazságot, fokozatosan egyre kevesebb jelentőséget tulajdonítanak a státusznak. Milyen pozitív hatása lesz ennek, és milyen jó eredményekkel fog járni? Lehetővé fogja tenni a számukra, hogy lelki nyugalommal végezzék a kötelességüket. Függetlenül attól, hogy mi az aktuális szerepük, kötelességnek fogják azt tekinteni. Mivel vezetésre választották ki őket, a vezetés pedig egyszerre teher és kötelesség is az ember számára, azt kell először megérteniük, hogy mi tartozik e kötelesség körébe. Ha nem vagy vezetői szerepben, nem kell foglalkoznod bizonyos kérdésekkel, és nem viselsz igazán terhet. Ám ha vezetői szerepet vállalsz, ki kell találnod, hogy miként végezd jól a feladataidat, és hogyan végezd Isten háza alapelveivel és munkarendjeivel összhangban a kötelességedet. Azok, akik az igazságra törekednek, képesek ily módon pozitív irányban előrehaladni. Mi tehát a különbség az antikrisztusok és az igazságra törekvő emberek között a státuszhoz való hozzáállásuk tekintetében? Az antikrisztusok szenvedélyesen viszonyulnak a státuszukhoz, törekednek rá, nagyra tartják és irányítják. Lépten-nyomon a státuszukról gondolkodnak. A státusz élteti őket. Ha mások nem becsülik őket, vagy ha véletlenül rosszul mondanak valamit, és ezért lenézik őket mások, és elveszítik a helyüket más emberek szívében, állandó aggodalom tölti el őket a státuszuk miatt, és rendkívül óvatosan fognak beszélni és cselekedni. Nem számít, hogyan beszélgetsz az igazságra

való törekvésről, ők képtelenek lesznek megérteni. Mi az egyetlen dolog, amit meg tudnak érteni? „Hogyan töltssem be jól ezt a »hivatalt«, és hogyan cselekedjek hivatalnokként?” Ennek bizonyos konkrét megnyilvánulásai vannak. Amikor például egy gyülekezetvezető több mint 20 testvérrel csoportképet készít, hová kellene ülnie valakinek, akinek van méltósága és szégyenérzete? Egy oldalsó sarkot találna magának, és oda ülne. És hová ülnek általában az antikrisztusok? (Középre.) Azért ülnek középre, mert mindenki ezt akarja, vagy ez az ő személyes vágyuk? (Az ő személyes vágyuk.) Néha megeshet, hogy mindenki helyet hagy nekik középen, mintegy központi helyre kényszerítve őket, és a szívükben nagyon elégedettek saját magukkal: „Nézzétek, mennyi támogatást kapok mindenkitől! Ide kell ülnöm. Látom ebből, hogy mindenki szívében van hely a számomra. Nem lennének meg nélkülem!” Igen boldognak és elégedettnek érzik magukat. Ha nem tetszene nekik az az ötlet, hogy mindenki helyet hagy nekik középen, akkor miért mennének és ülnének oda? Nyilvánvaló, hogy maximálisan élvezik a pozíciójukat abban az adott pillanatban és az abból adódó érzést. Igazán szükséges és becses számukra az a pillanatnyi érzés, és ezért nem utasítják vissza a pozíciót. Ez a vezető pontosan középen ül, tucatnyi embertől körülvéve, és még párnát is használ, hogy kitűnjön. Ezt gondolja: „Az nem lesz jó, ha ugyanolyan magas vagyok, mint mindenki más. Hogyan mutatná ez meg azt, hogy vezetőként kitűnök? Feljebb kell egy kicsit emelnem magam, középre kell ülnöm, és akkor feltűnő leszek. Tudni kell az embernek, hogy hová üljön. Amikor az emberek ránéznek a fotóra, engem látnak meg először. Ezt fogják mondani: »Ez a vezetőnk, X. Y.« Milyen dicsőséges! Ez a fénykép sok éven át megmarad majd. Ha nem láthatnak engem az emberek, és lassanként elfeledkeznek rólam, akkor mi értelme van annak, hogy vezető vagyok?” Ilyen nagyra becsülik a státuszukat.

Egyszer kikérdeztem néhány embert egy gyülekezetből, hogy megismerjem az ottani helyzetet. Miután bekapcsolták a videófelvételt, mind leültek a kamera elé, de kihagytak egy helyet középen. Nem értettem, hogy miért, és azt javasoltam, hogy húzódjanak jobban középre, mert nem volt olyan nagy a kamera látószöge, és esetlenül néztek ki úgy, hogy csak a fele arcuk látszódott. Ezután egy kicsit közelebb húzódtak a középvonalhoz, de még mindig üresen hagytak egy helyet középen. „Miért nem ül senki középen? – motyogtam Magamban. – Olyan, mintha valami megszentelt Buddha lenne ott. Miért nem mer senki sem odaülni?” Ezután megjelent egy meglehetősen kövér férfi, és ledobta magát éppen középre – pontosan úgy nézett ki, mint egy megszentelt „Buddha”: gömbölyű volt és kövér. Kiderült, hogy neki tartották fenn a középső helyet. Kitaláljátok, ki volt ez az illető? (A vezető.) Pontosan; ő ült be a kép kellős közepébe. Ez egy státuszszimbólum. Amikor megérkezett ez a Buddha kinézetű ördög és leült oda, meglehetősen természetesen foglalta el azt a helyet, mintha az őt illetné meg jogosan. Mindenki boldogan ült bármelyik oldalon, és különös gyengédséggel néztek rá, mintha nagyon is „érténék” őt. Olyan érzés volt, mintha egy rakás talpnyaló lettek volna, akik ezt mondják: „Ó, végre megérkeztél! Olyan sokáig vártunk rád.” Mialatt beszéltem, senki sem fogadott be semmit belőle; a vezetőre vártak. Először elő kellett jönnie ennek a

megszentelt „Buddhának”. Ha ő nem jelenik meg, nem folytathattam a beszédet. Hogy volt képes odaülni, éspedig olyan természetesen? Van ennek bármi köze a szokásos preferenciáihoz, prioritásaihoz és törekvéseihez? (Igen.) Miféle jelenetet prezentálnak általában ezek az emberek? Használjátok a képzeleteteket és gondolkodjatok el rajta. Amikor ez a vezető összejövetelt vezet vagy belép egy szobába, ahol az emberek a kötelességeiket végzik, hogyan kezelik őt? Olyan, mintha egy ősapa vagy egy Buddha lenne: gyorsan hellyel kínálják, és a főhelyet neki kell fenntartani. Rendben lenne, ha nem tartanák fenn neki? Az alapján a jelenség alapján, amelyet abban a pillanatban a kamerafelvételen láttam, valószínűleg nem lenne rendben, ha nem hagynák meg neki a főhelyet – ez szabállyá, íratlan szabállyá vált. Amikor megérkezik a „Buddha”, azonnal neki kell adni a főhelyet. Ha nincs ott a „Buddha”, üresen kell hagyni a főhelyet. Ezt nevezik státusznak. Van-e bárki közöttetek, aki így cselekszik, és aki minden másnál nagyobbra tartja a státuszt? Mit vesztek észre az imént leírt jelenetből? A különböző emberek különbözőképpen kezelik a státuszt. Azok, akik szeretik az igazságot, kötelességnek tekintik a státuszukat, és Isten megbízatását őrzik kincsként a szívükben. Elfogadják a kötelességüket, de nem szereznek érvényt a státuszuknak. Némelyek tehertételként tekintenek a státuszra, és úgy hiszik, hogy az egy további teher, amely nyomást, korlátozásokat, sőt bajt hoz rájuk. Azok ellenben, akik imádják a státuszt, úgy kezelik a státuszt, mintha az hivatalnoki tisztség lenne, és mindig élvezik az előnyeit. Nem tudnak státusz nélkül élni. Ha egyszer elérték, mindent hajlandóak feláldozni érte, az életüket és az önbecsülésüket is beleértve; még a testüket is készek érte eladni. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen.) Ezt elvetemültségnek nevezik. Mi a státusz a szemükben? Egy út és egy eszköz ahhoz, hogy a csúcsra kerüljenek, és egy módszer arra, hogy megváltoztassák az identitásukat, a sorsukat és az emberek között elfoglalt helyüket. Éppen ezért nagyon nagyra becsülik a státuszt. Ha egyszer elérik, az emberek pedig hallgatnak rájuk, engedelmeskednek nekik, kényeztetik őket és mindenben be akarják hízelegni magukat hozzájuk, akkor ahelyett, hogy undort éreznének mindezek miatt, inkább különös gyönyört lelnek benne. Akárcsak az a vezető, aki a középső helyet foglalta el – olyan nyugodt és könnyed volt a testtartása, és olyan óriási gyönyörűséget és élvezetet lelt benne. Hát nem elvetemült dolog ez? Ha valaki különösen élvezi a felsőbbrendűség érzését, valamint mindazokat az előnyöket, amelyek a státuszból származnak, és különösképp törekszik ezekre a dolgokra, különösen nagy becsben tartja és nem akarja elengedni azokat, akkor az az illető rendkívül elvetemült. Miért mondom azt, hogy rendkívül elvetemült? Mit mondanak azok, akik hízelegnek, kellemes szavakat szólnak és bókolnak a státusszal bíró embereknek? Hamis szavakat, szégyentelen szavakat, émelyítő szavakat és csalárd szavakat szólnak, sőt még olyan dolgokat is, amelyek bántják az ember fülét. Mondjuk például, hogy egy státusszal rendelkező embernek van egy fia, aki igazán csúnya, éles vonásokkal és majomszerű orcákkal – vajon azt mondják rá a hízelgők, hogy csúnya? Mit mondanak? (Azt, hogy igazán jóképű.) Beérik annyival, hogy azt mondják rá, hogy „igazán jóképű”? Valami gyomorforgató dolgot kell mondaniuk, például ezt: „Telt homloka és

széles, kerek állkapcsa van. Olyan arca van, mint aki igazán tehetős lesz és magas státuszt tölt majd be a jövőben!” Noha világos, hogy nem ez a helyzet, akkor is veszik a bátorságot, hogy nyíltan kimondják ezeket a hazugságokat. Amikor meghallja ezt az a hivatalnok, el van tőle ragadtatva – szeret ilyen dolgokat hallani, és élvezi hallgatni őket. Mennyire szereti hallgatni őket? Ha senki sem mondaná előtte ezeket a képmutató szavakat, hízogó szavakat és csalárd szavakat, ha senki sem szólna hamis és undorító szavakat azért, hogy boldoggá tegye őt és a kedvében járjon, akkor érdektelennek találná az életet. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen.) Ez rendkívül elvetemült. Amikor ő maga szól hazugságokat, az már igazán émelyítő, de ő azt is élvezi, ha más hazugok keringenek körülötte, akár egy csapat bűdös légy, és soha nem unja meg ezt. Mindenkit szeret, aki tud bánni a szavakkal, aki jó a hízogásban és a behízogó viselkedésben, és aki körülményesen beszél – szorosan maga mellett tartja ezeket az embereket, és fontos pozíciókba helyezi őket. Nincsenek vajon veszélyben az ilyen vezetők? Miféle munkát tudnak elvégezni? Nem lenne vajon vége a gyülekezetnek, ha az ő irányításuk alá kerülne? Vajon akkor is munkálkodhatna benne a Szentlélek?

Hallottam, hogy egyes vezetők imádnak enni. Amikor olyan testvéreknél laktak, akik nem voltak jók a főzésben és nem készítettek jó ételeket, kerestek egy olyan vendéglátót, aki tudta, hogyan hízelegjen nekik és vegye le őket a lábukról, és aki minden nap különlegesen finom ételeket főzött nekik. A vezetők mindennap kedvükre ettek és ittak, ezt mondván: „Hála istennek, mindennap élvezhetjük isten lakomáját. Ez igazán isten kegyelme!” Az ilyen emberek veszélyben vannak. Még ha egyelőre nem is antikrisztusok, a viselkedésük már leleplezte, hogy antikrisztusi természetlénységük és elvetemült beállítottságuk van, és azt is, hogy jelenleg antikrisztusi úton járnak. Az, hogy antikrisztus válhat-e belőlük, vagy hogy most antikrisztusok-e, attól függ, hogy milyen utat választanak később. Az elég nyilvánvaló, hogy jelenleg antikrisztusi úton járnak, és hogy a beállítottságuk lényege egy antikrisztuséval megegyező, ez pedig azért van, mert imádják a negatív dolgokat, a pozitív dolgokat pedig nem szeretik. Megvetik és a szívükben elítélik és elutasítják a pozitív dolgokat. És mit fogadnak el? A kétszínűséget, a hazugságokat és mindent, ami negatív dolgokkal kapcsolatos. Amikor megérkezem egy bizonyos helyre, némelyek ezt mondják: „Nem festesz jól; pihenj egy kicsit!” Azt majd Én tudom, hogy jól érzem-e Magam vagy sem, és hogy mikor van szükségem pihenésre. Neked nem kell úgy tenned, mintha okos lennél, és nem szükséges felvágnod azzal, hogy milyen okos vagy. Nem fogadom el ezt; utálom. Miféle embereket kedvelek? Azokat, akik képesek azonnal beszélgetni, amikor történik valami, és őszintén elmondják Nekem, hogy mit gondolnak. Azért beszélgetek veled, hogy megoldjam a nehézségeidet, te pedig közelebbi kapcsolatban lehetsz Velem. Ne törődj azzal, hogy hízelegd magad és megpróbálj a kedvemben járni – ez szörnyen undorító! Az ilyen embereknek távol kell maradniuk Tőlem, mivel visszataszítónak találom őket. Idegesítő légyként vagy kártevőként jellemezlek téged. Tartsd magad távol Tőlem! Egyesek ezt mondják: „Nincs szükséged valakire, aki Melletted van, hogy szolgáljon Téged?” A te

meglátásod szerint az identitásomnak és a státuszomnak megfelelő bánásmódban és kiszolgálásban kellene részesülnöm, csak hogy Nekem nincs erre szükségem. Nem szabad ezeket a dolgokat tenned, érted? Undort és megvetést érzek e dolgok iránt. Ha őszintén az van a szívedben, hogy tekintettel akarsz lenni Rám és törődni akarsz Velem, annak rengeteg helyénvaló módja akad. Például, ha azt mondom neked, hogy tegyél meg valamit, akkor engedelmesen végigcsinálod, és amikor nehézségekkel találkozol, azonnal megbeszéled azokat Velem. De bármit teszel is, ne utánozd azt, ahogyan a nem hívők a hivatalban lévők kegyeiben igyekeznek járni, szépen hangzó bókok sokaságát mondva nekik; Én nem szeretem hallani ezeket. Nyilvánvaló, hogy nem vagyok magas, de te mégis mindenáron ezt mondod: „Lehet, hogy nem vagy magas, de magasabb vagy mindannyiunknál!” Én nem szeretem ezt hallani, úgyhogy bármit teszel is, ne mondd ezt Nekem; nem a megfelelő személynek mondod. Az antikrisztusok szeretnek efféle szavakat hallani. Ezt kérdezik például az alájuk tartozó testvérektől: „Kövérnek látszom?” Némelyek pedig ezt mondják: „Még ha kövér vagy is, jobban nézel ki nálunk.” „Akkor vékony vagyok?” „Még ha vékony vagy is, fantasztikusan nézel ki. Akárhogy is, olyan vagy, mint egy divatmodell; minden jól mutat rajtad.” Amikor az antikrisztusok ezt hallják, örömet éreznek, és a bajtársuknak és a szövetségesüknek tartanak téged. Ezek a dolgok, amelyeket imádnak az antikrisztusok, mind visszataszítóak és elvetemültek – máskülönben hogyan lehetne elvetemültnek nevezni őket? Vajon szeretik az antikrisztusok a normális emberi mivolt elemeit, amilyen például a lelkiismeret, a józan ész, a szégyenérzet és a méltóság, valamint a jó és a rossz, a fekete és a fehér, illetve a helyes és a helytelen közti különbségtétel – a normális emberi mivolthoz tartozó egyéb dolgok mellett? Szeretik az antikrisztusok a szégyenérzettel bíró embereket? Szeretik azokat, akiknek van méltóságuk? Azokat szeretik, akik szégyentelenek, akik képesek émelyítő módon beszélni minden tudatosság nélkül és anélkül, hogy zavarba jönnének. Hát nincsenek híján a szégyenérzetnek? Minél émelyítőbbek a szavaid, ők annál boldogabbak lesznek. Ha megnézzük az antikrisztusok preferenciáit és a különböző dolgokhoz való hozzáállásukat, valamint a döntéseiket és az irányultságukat, nyilvánvaló, hogy nem ismer határokat az elvetemültségük. Nem is beszélve azokról, akik értik az igazságot, még azok az emberek sem értékelik ezt a fajta viselkedést a társadalomban, akik mindössze egy csekély igazságérzettel bírnak. Amint látod, hivatalos körökben egyesek kétségbeesetten hízelegnek azoknak, akik hivatalt töltenek be. Mindent megadnak a hivatalban lévőknek, amire csak szükségük van, még a saját feleségüket is feladják – hát nem hiányzik belőlük a méltóság? (De igen.) Azonkívül némely hivatalnokok azonos neműekkel létesítenek szexuális kapcsolatot, egyesek pedig, akik ezekkel a hivatalnokokkal azonos neműek, intim kapcsolatba kerülnek velük, és még akkor is így tesznek, ha személy szerint nem akarnak. Ti képesek lennétek ilyen dolgokra? (Nem, mi nem lennénk képesek.) Ők viszont igen. Nincs erkölcsi normájuk, nincs szégyenérzetük, nincsenek a lelkiismeret tudatában, nincs racionalitásuk – ezért teszik ezeket a dolgokat. Még egy színdarab részeként sem tudnátok kimondani azokat a

dolgokat, amelyeket ők kimondanak; ezek az emberek még a színpadi előadóknál is émelvítőbbek. Mit értek színpadi előadók alatt? Azokat, akik nem bánják, és akiknek szemük se rebben, ha valaki olyankor látja vagy látogatja meg őket, amikor anyaszült meztelenek. Az ilyen embereket színpadi előadóknak nevezik. Ezek a hízelgők tehát az undorító és visszataszító szavaikkal és az elvetemült dolgok preferálásával még a színpadi előadóknál is rosszabbak. Utóbbiak mindössze a testüket bocsátják áruba, de ennek az antikrisztusokként ismert, elvetemült bandának a tagjai vajon mit árulnak? A lelküket árulják. Gonosz démonok ők mindannyian, és menthetetlenek. Ezért olyan az igazságot szólni ezeknek az embereknek, mintha gyöngyöket szórna a disznók elé – lehetetlen számukra, hogy szeressék az igazságot. Így állnak hozzá a státuszhoz, élvezve a felsőbbrendűség különféle érzéseit, valamint az azzal járó egyéb jó érzéseket. Melyek azok a különféle érzések, amelyek ebből az élvezetből fakadnak? Pozitív vagy negatív dolgok? Ezek mind negatív dolgok. Amikor státuszhoz jutnak, arra számítanak, hogy majd élvezhetik, ahogyan hízelegnek nekik, gondoskodnak róluk és kiszolgálják az érdekeiket az emberek. Azonkívül különleges bánásmódot akarnak élvezni – az ételüknek, a szállásuknak és a használati tárgyaiknak is különlegeseeknek kell lenniük, nekik pedig mindenben különbözniük kell másoktól. Valóban különbözik a fizikai tested bármiben is másokétól? Az antikrisztusok a státuszuk megszilárdítása után nemesnek és rendkívülinek hiszik magukat, mintha nem lenne többé hely a földön, amely megfelelő lenne a számukra – trón illeti meg őket és az, hogy az emberek felajánlásokat tegyenek nekik. Vagy talán nem ez a helyzet? Mondd meg Nekem, vajon a normális embereket ilyen gondolatok foglalkoztatják általában? Függetlenül attól, hogy van-e státuszuk vagy nincs, a normális embereknek is lehet egy bizonyos vágyuk vagy törekvésük iránta, de mivel rendelkeznek szégyenérzettel, lelkiismerettel és racionalitással amellet, hogy most már az igazságról is van némi megértésük, alábbhagy és elhalványul a státuszhoz való kötődésük. Azonkívül képesek arra, hogy kisebb jelentőséget tulajdonítsanak a státusszal járó előnyöknek, és ha jelentéktelennek látják az abból fakadó hasznokat, akkor arra is képesek, hogy taszítónak találják mások hízelgését, bájcsevegését, talpnyalását és más hasonló viselkedését, valamint hogy eltávolodjanak az ilyen dolgoktól, vagy akár hátat is fordítsanak nekik és el is hagyják azokat. De az antikrisztusok vajon el tudják hagyni és engedni ezeket a dolgokat? Egyáltalán nem. Ha arra kéred őket, hogy engedjék el ezeket a dolgokat, az olyan, mintha az életüket kérnéd tőlük. Máskülönben miért mondanák ezt némelyek, amint elveszítik a státuszukat: „Nem fogok hinni többé, nem fogok tovább élni, nem érdemes élni”? Valami történik ilyenkor, nem igaz? Miért olyan fontos nekik a státusz? Nem képesek eseménytelen és hétköznapi életet élni, muszáj, hogy legyen státuszuk, muszáj a tömegek felett állniuk és sütkérezniük a másoktól kapott tiszteletben, imádatban és felmagasztalásban, valamint az őket kényeztetni, becsapni és nekik hízelegni hivatott hazugságokban. Ezeknek a dolgoknak az élvezetében akarnak elmerülni. Vajon a normális emberi mivolttal rendelkező emberek készségesen merülnek bele efféle dolgokba? Biztosan nem, mert ez nyugtalansággal tölti

el őket. Az antikrisztusok vajon miért élvezik ezeket a dolgokat? Azért, mert sátáni beállítottságok vannak bennük. Csak a Sátán fajtájából valók törekszenek ezekre a dolgokra és állnak elő ilyen követelésekkel. A normális emberek élvezhetik ezeket a dolgokat egy darabig, de egy idő után értelmetlennek, sőt idegesítőnek találják azokat, azután pedig távol tartják magukat mindezekről. Egyesek azonban makacsul megtagadják az elengedésüket. Miért van az például, hogy egyes filmsztárok soha nem vonulnak vissza a filmezés világából, annak ellenére, hogy múlnak felettük az évek? Azért, mert e glória nélkül, és ha nem veszik körül őket emberek, unalmasnak találják az életet. Úgy érzik, hogy többé nem olyan kék az ég, hogy irányát veszítette, valamint értelmetlenné és értéktelenné vált az életük. Úgy érzik, sivárrá lesz az egész életük, így vissza kell térniük a filmiparba, hogy ismét átélhessék a sztárság érzését. Az antikrisztusokra ugyanaz jellemző, mint rájuk: nekik is ugyanolyan elvetemült természetük és lényegük van. Amikor az antikrisztusok státuszhoz jutnak, mindenütt dicsekszenek vele, még az otthonukban is hatalmi szerepet vesznek fel, és a családtagjaikat is engedelmességre utasítják. Az antikrisztusok elvetemült beállítottságúak és lényegűek, és különös ragaszkodással kezelik a státuszt, mindent megtéve azért, hogy mutogassák és hencegjenek vele. Mit mutat ez nekünk? Van ezeknek az embereknek szégyenérzetük? Nincsen. Státuszhoz jutnak és azt gondolják, megváltozott az identitásuk, sőt még a szüleikkel való kapcsolatuk is más lett. Hát nincs itt valami probléma? Ez elferdült viselkedés! Az, hogy így állnak a státuszhoz, az egyik fajta bizonyíték, amely leleplezi az elvetemült lényegüket.

Isten a Teremtő, és az Ő identitása és státusza mindenkinek felett való. Isten hatalommal, bölcsességgel és erővel rendelkezik, és Neki megvan a saját természete, tulajdonai és lénye. Tudja bárki is, hogy hány éve munkálkodik Isten az emberiség körében és az egész teremtet világon? Az, hogy Isten konkrétan hány éve munkálkodik és irányítja az egész emberiséget, nem ismert; senki sem tud pontos számot mondani, és Isten nem számol be ezekről a dolgokról az emberiségnek. Ha azonban a Sátán tenne valami ilyesmit, vajon hírül adná? Egész biztosan. A Sátán fel akar vágni, hogy több embert vezethessen félre és több ember legyen tudatában a hozzájárulásainak. Miért nem számol be Isten ezekről a dolgokról? Isten lényegének van egy alázatos és rejtőzködő aspektusa. Mi az alázatosság és a rejtőzködés ellentéte? Az arrogancia és a magamutogatás. Akármilyen nagyszerű munkát végez is Isten, Ő csak azt mondja el az embereknek, amit azok fel tudnak fogni és meg tudnak érteni, és megelégszik azzal, ha az Általa végzett munkán keresztül képesek az emberek ismeretet szerezni és megismerni az Ő lényegét. Milyen előnyökkel jár ez az emberek számára? Milyen eredményt ér el? Azt, hogy az embereknek tudniuk kell ezeket a dolgokat ahhoz, hogy Istent imádják? Valójában nem ezt. Az, hogy az emberek képesek Isten imádatára, a végső, objektív eredmény, de mi Isten eredeti szándéka azzal, hogy tudatja az emberekkel ezeket a dolgokat? Az, hogy miután már tudják ezeket a dolgokat, miután van megértésük arról, hogy Isten miként irányítja és igazgatja az emberiséget és hogyan gyakorol szuverenitást felette, képesek legyenek alávetni magukat Isten szuverenitásának, ne

vegyenek részt többé hiábavaló ellenállásban, és ne térjenek le többé az útról – ily módon sokkal kevesebbet fognak szenvedni az emberek. Ha természetesen élsz és az Istentől kapott utaknak és törvényeknek megfelelően, valamint az Ő követelményei és az Általa megadott alapelvek szerint létezel, nem fogsz többé a Sátán karmai közé esni, és nem fog másodszor is megrontani és eltaposni téged. Helyette örökké az Isten által meghatározott szabályokat betartva, emberi hasonlatossággal és teremtettenként fogsz élni, és Isten gondviselésében és oltalmában részesülsz. Ez Isten munkájának az eredeti szándéka és célja. Kérkedett hát valaha is Isten azzal a hatalmas munkával, amit elvégzett? Elmondta valaha is az embereknek, hogy mit tett? Nem, sohasem. Sokan nem tudják, hogy mit tett Isten, vagy hogy miféle dolgokat végzett el, és miket nem. Isten valójában rengeteg mindent tett, de sohasem jelentette be ezeket a dolgokat az emberiségnek. Isten nem jelenti be ezeket az emberiségnek; csak annyi a dolgod, hogy tisztán láss azzal kapcsolatban, amit tudnod kell. A jövőben az emberiség képes lesz normálisan létezni a földön és elfogadni Isten vezetését, és amikor Isten megérkezik majd az emberiség közé, az emberek képesek lesznek normális interakciókat folytatni Istennel, elfogadni Őt, imádni Őt, hallgatni a szavaira, és többé nem a Sátánnal járni. Ily módon megjelenik majd Isten királysága a földön, és lesz egy embercsoport a földön, akik képesek lesznek imádni Őt, egy embercsoport, akik tudnak hallgatni az Ő szavaira és gyakorlatba ültetni azokat. Így aztán végbemegy majd Isten munkája; elég ezt az eredményt elérni. Amikor tehát Isten tesz valamit, ha nem érted és nem vagy tudatában, Isten nem fogja elmagyarázni neked. Miért nem magyarázza el? Semmi szükség arra, hogy így tegyen. Sok minden van, amit nem értesz, és Isten nem fog bizonyos titkokat feltárni előtted azért, hogy tudassa veled ezeket a dolgokat, vagy hogy megértsd az Ő identitását és a lényegét, vagy hogy megértsd az Ő hatalmát. Isten nem végez ilyen munkát. Mire összpontosít jelenleg Isten? Arra, hogy megértesse az emberekkel az igazságot. Ha érted az igazságot, meg fogod ismerni Istent, lesz alapja az életednek, a jövőben képes leszel alávetni magad Istennek és Őt imádni, valamint felismerni és elhagyni a Sátánt, aki nem fog többé félrevezetni téged, illetve nem fogsz vele járni – ezzel Isten munkája teljes lesz. Ami azokat a titkokat illeti: a jövőben lesz majd lehetősége az emberiségnek a megértésükre, de Isten cselekedeteinek a titkai rendkívül hatalmasak, és még ha fel is fedi neked azokat Isten, az nem feltétlenül jelenti azt, hogy megérted őket. Még ha kapcsolatba kerülsz is velük, akkor sem biztos, hogy képes leszel megérteni vagy felfogni őket. Miért van ez? Azért, mert távolság van a teremtettenként lények és Isten, valamint az emberi gondolatok és Isten elgondolásai között. Lehet, hogy tudod például, hogy a szivárvány az Isten és az emberiség közti szövetség jele, de azt tudod-e vajon, hogy miként alakul ki egy szivárvány? Ha Isten elmagyarázná neked ezt a titkot, akkor vajon megértenéd? Nem értenéd meg, úgyhogy Isten nem mondja el neked. Terhes lenne számodra, ha elmondaná, mivel akkor tanulmányoznod és elemezned kellene, ami gondot okozna neked. Isten éppen ezért nem sokat mond a titkokról. De a Sátántól való ember képes vajon csendben maradni, ha tud valamit ezekről a titkokról?

Egyáltalán nem. Ebben tér el a lényegük. Elmagyarázza-e Isten azt a sok dolgot, amelyeket évek óta feltár az emberiség előtt, de amelyeket sosem képesek megérteni az emberek? Tesz Isten természetfeletti dolgokat? Nem, nem tesz. Az emberiséget Isten teremtette, és Isten tudja, hogy mennyit és milyen mértékig képesek megérteni az emberek. Ezek a dolgok oda lettek helyezve az emberek szeme elé, de ha nem szükséges megérteniük azokat, akkor szükségtelen felvilágosítani őket vagy rájuk erőltetni ezeket a dolgokat, hogy azok teherré váljanak a számukra, így aztán nem így munkálkodik Isten. Éppen ezért Isten alapelvek szerint cselekszik. A törődés, az odafigyelés és a szeretet jellemzi az emberiséghez való hozzáállását. Isten a legjobbat akarja az embereknek – Isten minden cselekedetének ez a forrása, és ez az eredeti szándék húzódik mögöttük. A Sátán ugyanakkor folyton felvág, ráerőltet az emberekre dolgokat, imádtatja magát velük, valamint félrevezeti és elkorcsosítja őket, hogy fokozatosan eleven ördögökké váljanak és a pusztulás felé tartsanak. Ha azonban hiszel Istenben, ha érted és elnyered az igazságot, akkor megmenekülhetsz a Sátán befolyásától és elérheted az üdvösséget – így nem fogsz arra a sorsra jutni, hogy megsemmisülj. A Sátán látni se bírja, ha jól megy soruk az embereknek, és nem érdekli, hogy élnek-e vagy halnak; csak önmagával, a saját nyereségével és a saját gyönyörűségével törődik; híján van a szeretetnek, irgalomnak, toleranciának és megbocsátásnak. A Sátán nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal; csakis Isten rendelkezik ezekkel a pozitív dolgokkal. Isten jelentős mennyiségű munkát végzett el az embereken, de beszélt róla valaha is? Elmagyarázta valaha is? Bejelentette valaha is? Nem, soha. Akármennyire félreértik is Istent az emberek, Ő soha nem ad magyarázatot. Isten szemszögéből nézve nem számít, hogy hatvan vagy nyolcvan éves vagy-e, az Istennel kapcsolatos megértésed nagyon korlátozott, és annak alapján, amilyen keveset tudsz, még mindig gyermek vagy. Isten nem hánytorgatja fel neked ezt; még mindig egy éretlen gyermek vagy. Nem számít, hogy egyesek talán már sok évet leéltek, és a testük az öregedés jeleit mutatja; az Istennel kapcsolatos megértésük még mindig nagyon gyerekes és felületes. Isten nem rója ezt fel neked – ha nem érted, akkor nem érted. Ennyi a képességed és a kapacitásod, és ezen nem lehet változtatni. Isten semmit sem fog rád erőltetni. Isten megköveteli, hogy az emberek bizonyosságot tegyenek Mellette, de Ő vajon tett bizonyosságot Önmaga mellett? (Nem.) A Sátán ezzel szemben fél attól, hogy az emberek nem fognak tudni akár a legapróbb dologról is, amit tesz. Nem mások az antikrisztusok sem: a legkisebb dolgokkal is eldicsekednek, amelyet mindenki szeme láttára tesznek. Amikor hallgatod őket, úgy tűnhet, mintha Isten mellett tennének bizonyosságot, ám ha igazán odafigyelsz, észre fogod venni, hogy nem Isten mellett tesznek bizonyosságot, hanem hencegnek és magukat reklámozzák. Mondandójuk háttérében az a szándék és lényeg áll, hogy versengjenek Istennel az Ő választott népéért és a státuszért. Isten alázatos és rejtőzködő, a Sátán pedig hivalkodó. Van különbség? Melyek a pozitív dolgok: a magamutogatás vagy pedig az alázatosság és a rejtőzködés? (Az alázatosság és a rejtőzködés.) A Sátánt lehet alázatosként jellemezni? (Nem.) Miért nem? Az elvetemült természetlénységéből ítélve értéktelen

söpredék; abnormális lenne, hogy a Sátán ne hivatkozzék. Hogyan lehetne „alázatosnak” nevezni a Sátánt? Az „alázatosság” Istenről mondható el. Isten identitása, lényege és beállítottsága magasztos és tiszteletre méltó, de Ő sosem vág fel. Isten alázatos és rejtőzködő, így az emberek nem látják, hogy mit tett, de ahogy ilyen rejtve munkálkodik, szüntelenül ellátja, táplálja és vezeti az emberiséget – és mindezt Isten rendezi el. Avagy nem rejtőzködés és alázatosság az, hogy Isten soha nem jelenti be és soha nem említi ezeket a dolgokat? Isten pontosan azért alázatos, mert képes arra, hogy megtegye ezeket a dolgokat, de soha nem említi meg és nem jelenti be őket, valamint soha nem vitatkozik róluk az emberekkel. Mi jogod van alázatról beszélni, ha képtelen vagy ezekre a dolgokra? Egyiküket sem tetted meg, mégis mindenáron elismerést akarsz kapni értük – ezt szégyentelenségnek hívják. Isten az emberiséget vezérelve ilyen nagy munkát visz véghez, és az egész világmindenség fölött Ő uralkodik. Óriási a hatalma és az ereje, de mégsem mondta soha ezt: „Rendkívüli hatalmam van.” Rejtőzködve marad mindenek közepette, miközben mindenek felett uralkodik, táplálja és ellátja az emberiséget, és lehetővé teszi az egész emberiségnek, hogy nemzedékről nemzedékre tovább létezzen. Vegyük például a levegőt és a napsütést, vagy az emberek földi létéhez szükséges összes anyagi dolgot – ezek mind szüntelenül áramlanak. Ahhoz, hogy Isten ellátja az emberiséget, nem fér kétség. Ha a Sátán tenne valami jót, vajon hallgatna róla, ő maga pedig ismeretlen hős maradna? Soha. Így vannak a gyülekezetben egyes antikrisztusok is, akik korábban veszélyes munkát vállaltak, akik elhagytak dolgokat és szenvedést álltak ki, vagy akár börtönbe is mentek; olyan antikrisztusok is vannak, akik egykor hozzájárultak Isten háza munkájának egyik aspektusához. Ők soha nem felejtik el ezeket a dolgokat, azt gondolják, hogy életük végéig elismerés illeti őket miattuk, és hogy ezek egész életükre tőkét jelentenek a számukra – amiből látszik, hogy milyen kicsinyesek az emberek! Az emberek valóban kicsinyesek, a Sátán pedig szégyentelen.

Mondd meg Nekem: ha az antikrisztusoknak Istennel egyenlő státuszuk lenne, mit kellene enniük és viselniük? A legjobb ételeket kellene enniük és a legjobb márkákat kellene viselniük, nem igaz? Mondd hát meg Nekem: nincsenek bizonyos kikötéseik az anyagi dolgokkal kapcsolatos követeléseik terén? Amikor elmennek valahová, muszáj repülővel utazniuk. Amikor megérkeznek, vendégül láthatják vajon őket hétköznapi testvérek az otthonaikban? Még ha meg is tehetik, az antikrisztusok nem laknak náluk – elegáns szállodában kell megszállniuk. Hát nem válogatósak az antikrisztusok a kikötéseiket illetően? Ami a státusból fakadó megbecsülést, élvezetet és hiúságot illeti: fel tudják vajon adni ezeket a dolgokat? Mindaddig, amíg megfelelő feltételek és lehetőségek adódnak a számukra, két marokkal ragadják meg ezeket a dolgokat, és élvezetüket lelik bennük. Mik az alapelveik? Ha van státuszuk, pénzhez juthatnak, és márkás ruhákat és kiegészítőket viselhetnek. Nem akarnak hétköznapi dolgokat viselni; híres márkákat kell hordaniuk. A nyakkendőik, öltönyeik, ingeik, mandzsettagombjaik, arany nyakláncuk és öveik mind-mind márkások. Ez nem jó jel, és vajon nem szenvednek emiatt a testvérek? Ezek az antikrisztusok arra fordítják a testvérek által

felajánlott pénzt, hogy márkás termékeket vásároljanak. Hát nem nagy gonoszságot művelnek ezzel? Vajon nem az elvetemültségük okozza ezt? Ők ilyen dolgokat képesek tenni. Volt valaki, aki akkor, amikor először vállalt vezetői szerepet, szolidan öltözködött, mindössze három-öt rend ruhája volt, és azok sem voltak márkások vagy felső kategóriások. A vezetésben töltött néhány év után elbocsátották, mert nem végzett valóságos munkát. Amikor távozott, egy szekrényre való dolgot vitt magával: márkás ruhákat, táskákat, mindenféle szép dolgot. Vezetőként semmi pénzt nem keresett, akkor hát honnan származtak ezek a dolgok? A státuszából származtak. Ha nemet mondott volna arra, hogy ilyen dolgokat vegyenek neki a testvérek, vajon továbbra is ragaszkodtak volna a megvásárlásukhoz? Történt volna akkor ilyen dolog? Ha ő nem akarta volna ezeket a dolgokat, a testvérek nem vették volna meg neki azokat. Mi itt a probléma? Erőszakosan és kapzsin szerezte meg ezeket a javakat. Egyfelől zsarolta a testvéreket, másfelől pedig ő maga vásárolta meg azokat. Azonkívül a testvérekkel vetette meg ezeket a dolgokat a saját részére, és ha valaki megtagadta ezt tőle, akkor gyötörte az illetőt és megnehezítette a dolgát. Ezek az okok mind közrejátszottak. Végül aztán „bőséges aratásban” volt része és meggazdagodott. Irigylitek ezt a fajta vezetőt? Ha lehetőségek adódna, ti is képesek lennétek ilyen vagyonra szert tenni? Hadd mondjam el neked, hogy nem jó így meggazdagodni – következményei vannak! Egyesek félnek attól, hogy ilyen dolgok fognak történni velük, amikor vezetőkké lesznek. Azt gondolják, hogy túl nagyok lesznek a kísértések, hogy nehéz lesz elkerülniük vagy kezelniük ezeket a kísértéseket, és hogy könnyen engednek majd nekik. Némelyek azonban nem törődnek ezzel, és ezt gondolják: „Ez normális. Ki vállalna hivatalt anélkül, hogy efféle dolgokat élvezne? Minek vállalna egyáltalán hivatalt? Éppen ez a lényeg az egészben!” Miféle hangnem ez? Ez az antikrisztusok hangneme, és ezek az emberek veszélyben vannak.

Én már több mint harminc éve munkálkodom. Kizsaroltam valaha bárkitől is bármit? Ha például láttam, hogy valaki szép ékszert visel, kizsaroltam tőle egy efféle üzenettel: „Add Nekem az ékszered; nem illik hozzád. A státusszal bíró embereknek valók az arany és ezüst ékszerek, akiknek pedig nincs státuszuk, azoknak nem kellene ilyesmit viselniük.” Megtörtént ez valaha is? Nem. Még amikor volt is egy kis pénzük egyes testvéreknek, és vettek Nekem egy bőrdzsekit vagy valamit, azt mindig visszaküldtem. Nem azért, mert nem tetszett, hanem mert nem vettem hasznát az efféle dolgoknak. Később elgondolkodtam rajta: „Hogyan kellene helyénvaló módon kezelnem ezeket a dolgokat? Mit kellene tennem, hogy ne érezzék magukat megbántva azok az emberek, akik megvették azokat?” Elvittem ezeket a dolgokat a gyülekezetbe, hogy a testvérek az alapelvek szerint eloszthassák őket. Ha valaki hajlandó volt megvenni az értékes tárgyakat, a gyülekezet kedvezményes áron eladta neki azokat. Nem a pénzszerzésről szólt az egész, hanem arról, hogy úgy legyenek kezelve a dolgok, amely mindkét félnek megfelelő. Senki sem kaphatja meg ingyen ezeket a dolgokat, mivel eredetileg nem neked szánták. Korlátozott mennyiségben álltak rendelkezésre ezek a tárgyak, ezért nem lehetett egyenlően elosztani őket mindenki között, és nem volt helyénvaló, hogy bárki

megkapja őket. Éppen ezért az volt az egyedüli opció, hogy azok, akiknek volt pénzük és hajlandóak voltak megvenni azokat, nyugodtan megvehessék őket. Természetesen olcsóbbak voltak, mint amennyiért a piacon árulták őket, vagyis ez egy szívesség volt Isten háza részéről. Jogom volt így tenni a dolgokat, és pedig azért, mert ha egyszer Nekem adtak valamit, akkor az az Enyém lett, és jogom volt úgy kezelni, ahogy jónak láttam. Többé nem volt az adott dolognak semmi köze ahhoz a személyhez, aki eredetileg megvette. Azzal, hogy így kezeltem a dolgokat, vigyáztam az illető büszkeségérzetére. Semmi ellenvetés nem lehetett, mivel teljességgel helyénvaló volt ez a megközelítés. Sok testvér vásárolt Nekem dolgokat. Nem bíztam meg őket azzal, hogy bármit is vásároljanak Nekem, és még kevésbé követeltem meg ezt tőlük. A szívükből jött, hogy így tegyenek, amit értékeltem, de sok minden volt, amit nem fogadhattam el, mivel nem volt szükségem rá. Ez egy gyakorlati kérdés. Helyénvaló, amit mondtam? (Igen.) Helyénvaló volt az is, ahogyan kezeltem? (Igen.) Volt néhány olyan testvér is, aki tudta, hogy érzékeny vagyok a hidegre és nem eszem hideg ételeket, ezért gyógyszereket vettek Nekem „hideg hasra”. Én azonban nem éreztem magam túl jól, miután bevettem ezeket a gyógyszereket – a testem nem bírja az ilyen kísérleteket, így aztán sok olyan gyógyszer van, amellyel óvatosságnak kell lennem. Meg kell ezt értenetek. Egyes testvérek táplálékkiegészítőket is vásároltak Nekem, például hegyi ginzenget, vörös ginzenget és másfajta erősítő szereket. Egyiket sem tudtam bevenni. Hogy miért nem? Azért nem, mert nem voltak Nekem megfelelőek. Nem arról volt szó, hogy lenéztem volna, amit a testvérek vettek Nekem, vagy ahonnan megvásárolták azokat; arról volt szó csupán, hogy nem tudtam, nem voltam képes használni őket. Nem minden jó dolog felel meg mindenkinek. Sok jó dolog van a világon, és ha beveszel valami jót, majd az kedvezőtlen vagy allergiás reakciót vált ki, akkor az a számodra nem jó dolog. Akkor hát hogyan kell ezt kezelni? Az a legjobb, ha hagyjuk, hogy az használja az adott dolgot, aki számára az megfelelő. Éppen ezért hadd mondjak nektek valamit: akárki költ is pénzt arra, hogy dolgokat vásároljon Nekem, jegyezze meg ezeket a szavakat: ne vedd meg! Ha szükségem van valamire, közvetlenül közlöm majd veled, és nem fogok udvariaskodni. Megértetted? Ha viszont idehózzátok Nekem ezeket a dolgokat, Én pedig azt mondom, hogy nincs szükségem rájuk, vagy hogy nem megfelelőek, az sem udvariaskodás a részemről. Ez nem hamis vagy képmutató viselkedés. Minden, amit mondok, valóságos; és teljes mértékben igaz. Kérlek benneteket, hogy ne akarjatok a sorok között olvasni, amikor beszélek. Amikor azt mondom, hogy nincs szükségem valamire, akkor az azt jelenti, hogy nincs szükségem rá. Amikor azt mondom, hogy nem tudok használni valamit, akkor az azt jelenti, hogy nem tudom használni. Bármit tesztek is, ne pazaroljátok az időtöket arra, hogy különféle dolgok vásárlásán gondolkozzatok, és ne költsétek haszontalanul a pénzt. Ne gondold azt, hogy minden jó dolgot Istennek kell adni – tudod egyáltalán, hogy szükségem van-e rá vagy nincs? Ha nincs szükségem rá, akkor vajon nem feleslegesen vásároltad meg? Ha őszintén venni akarsz Nekem valamit, akkor hadd mondjak valamit: ne vegyél Nekem semmit! Ha azt mondod, hogy azért vettél Nekem

valamit, hogy mindenkivel megoszam, az nagyszerű, akkor tovább tudom adni. Ami azt illeti, hogy miként kezelem az ilyen dolgokat, és miként kezelem az anyagi javakat, amelyek a státusból és a pozícióból fakadnak: ez a hozzáállásom. Az antikrisztusok vajon ugyanígy kezelik ezeket a dolgokat? (Nem.) Először is egész biztosan nem utasítanak vissza semmit – minél több, annál jobb. Akárki küld is nekik ajándékokat, és akármik is azok, elfogadják. Másodszor, az antikrisztusok kétségkívül kizsarolnak bizonyos dolgokat az emberekből, végezetül pedig maguknak vesznek el bizonyos dolgokat. Ezt keresik és ezt akarják; ezt hozza nekik a státusz, amelyre törekednek.

Ami az antikrisztusok elvetemült lényegét illeti: a múltkori és a mai beszélgetésünk alapján tudnátok mondani egy egymondatos összefoglalást, amely feltárja ezt az elvetemült lényegét? Az antikrisztusok elvetemültségének ez a legfőbb jellemzője: elítélnék mindent, ami pozitív, ami igazságos és ami összhangban van az igazsággal, és mindazt, ami szépnek számít az emberek körében. Gyűlölik ezeket a dolgokat és idegenkednek tőlük. Ezzel szemben pontosan abban lelnek gyönyörűségüket az antikrisztusok, ami csak negatív, és amit csak elítélnék és lenéznek a lelkiismerettel, józan ésszel és igazságérzettel bíró emberek. Ők ezekre a dolgokra törekednek és ezeket tartják nagyra. Van egy másik mondat is, amellyel össze lehet ezt foglalni: az antikrisztusok gyűlölnék minden pozitív dolgot, amely Istentől ered, gyűlölik azt, amit Isten szeret, és helyette pontosan azokat a dolgokat szeretik, amelyeket Isten megvet és elítél. Ez az antikrisztusokban fellelhető elvetemültség. Mi ennek az elvetemültségnek az elsődleges jellemzője? Az, hogy különös előszeretettel gondolkodnak mindenre, ami rút és negatív, miközben megvetést és ellenséges érzelmeket táplálnak minden iránt, ami szép, ami pozitív, és ami összhangban van az igazsággal. Ez az elvetemültség. Érted, ugye? A mai beszélgetésben arról a témáról volt szó, hogy „mit szeretnek az antikrisztusok”. Néhány példát is hoztunk, melyek közül némelyik tipikusabb volt a többinél, de mindegyikük bizonyítékként használható az antikrisztusok elvetemült természetlénységének a magyarázatához. A következő, amit ezután tennetek kell, az, hogy elgondolkodtok és beszélgettek arról, hogy mely elvetemült vagy pozitív dolgokat látjátok és értitek, hogy milyen negatív dolgokat szeretnek és milyen pozitív dolgokat gyűlölnék az antikrisztusok, valamint hogy mi az, amit képesek vagytok megérteni, illetve mit láttok és tapasztaltok. Az antikrisztusoknak és a hétköznapi romlott embereknek bizonyos közös problémáik vannak a beállítottságukat és a lényegüket illetően, és miközben e közös tulajdonságaik súlyossága eltérhet egymástól, a beállítottságuk lényege megegyezik. Különbözhet az is, hogy mely utakon járnak és milyen célokra törekednek, azonban sok ugyanolyan romlott beállítottságlényegyet fednek fel. Éppen ezért minden romlott személy számára hasznos, ha leleplezzük az antikrisztusok lényegének különböző aspektusait. Ha Isten választott népe képes az antikrisztusok lényegét megkülönböztetni, akkor garantáltan nem fogják félrevezetni őket az antikrisztusok, ők pedig sem imádni, sem követni nem fogják az antikrisztusokat.

2019. augusztus 7.

Hetedik tétel: Elvetemültek, alattomosak és csalárdak (Harmadik rész)

Melléklet Ajándékok

Mielőtt rátérnék ennek a beszélgetésnek a fő témájára, hadd meséljek el egy történetet! Miféle történetet kellene mesélnem? Ha semmilyen hatással sincs az emberekre, vagy ha nincs az épülésére vagy a javára az Istenben hívőknek az életbe való belépés és Isten megismerése tekintetében, akkor semmi értelme elmesélni. Ha történetet mesélek, akkor annak önmagában is valamelyest építőnek kell lennie – kell, hogy legyen értéke és értelme. Hallgassátok hát meg ma ezt a történetet, és figyeljétek meg, hogy építő és hasznos lehet-e a számotokra. Egyes történetek igazak, míg mások valós eseményekből merítő kitalációk; ezek nem igazak, de gyakran láthatóak az életben, így nem a valóságtól elrugaszkodottak. Akár kitaláltak, akár valóban megtörténtek, mind szorosan kapcsolódnak az emberek életéhez. Miért mesélek tehát ilyen történeteket nektek? (Azért, hogy megérthessük az igazságot.) Így van: azért, hogy megérthessétek belőlük az igazságot – olyan igazságokat, amelyeket nehezen ismernek meg az emberek a való életben. Használjuk a történetmesélést arra, hogy közelebb hozzuk a valósághoz az emberek igazsággal és Istennel kapcsolatos ismeretét, és megkönnyítsük számukra az igazság és Isten megértését!

Amikor hosszú időn át sokat érintkezem emberekkel, elkerülhetetlenek a furcsa és szórakoztató incidensek. Ez az eset idén tavasszal történt. Ahogy szűnni kezdett a tél és közeledett a tavasz, egyre enyhébbre fordult az időjárás, és elkezdett kihajtani mindenféle növény, napról-napra növekedve a napfényben és az esőben. A növények némelyike vadon nőtt, másokat úgy termesztettek; voltak köztük állati fogyasztásra valók, mások emberi fogyasztásra valók, megint mások mind állati, mind emberi fogyasztásra valók voltak. Egy tavaszi jelenet volt tehát, zöld és eleven tájjal. És itt kezdődik a történet. Egyik nap meglepetésemre különleges ajándékot kaptam. Hogy miféle ajándékot? Egy zacskó mezei gyomot. A férfi, aki Nekem adta, ezt mondta: „Ez pásztortáska – ehető és jól tesz az egészségednek. Bele lehet rakni a rántottába.” Elég jónak tűnt, de aztán összehasonlítottam azzal a pásztortáskával, amelyet korábban vásároltam, és mindjárt akadt egy probléma. Kitaláljátok, hogy mi volt az? Egy „misztériummal” találtam szemben magam. Milyen misztériummal? Külföldön máshogy néz ki a pásztortáska, mint odahaza Kínában. Van itt valami gond? (Igen, van.) Ha ugyanaz lett volna a kettő, akkor ugyanúgy kellett volna kinéznie, úgyhogy mi jut először eszébe az embernek, amikor észreveszi a különbséget? Az, hogy akkor ez most pásztortáska vagy sem. Nem tudhattam biztosan. Nem kellene megkérdeznem az illetőtől, hogy mi folyik itt? Később tehát odamentem hozzá és megkérdeztem: „Biztos vagy benne, hogy ez pásztortáska?” Ő elgondolkodott és így felelt: „Ó, nem vagyok biztos benne, hogy pásztortáska-e vagy sem.” Ha nem volt

biztos benne, akkor hogyan ajándékozhatta Nekem? Miért merészelte Nekem adni? Szerencsére nem ettem meg csak úgy. Két nappal később megbizonyosodtam felőle, hogy valóban nem pásztortáska volt. Hogy mit mondott az illető? Ezt mondta: „Hogy jöttél rá, hogy nem pásztortáska? Én nem tudom biztosan, de felejtse el: ne edd meg!” Ezek után meg lehet enni egy ilyen dolgot? (Nem lehet.) Nem lehet megenni. Ha ezt mondom: „Bár nem vagy biztos benne, kipróbálom és megeszem, mivel olyan kedves vagy”, az vajon működik? (Nem működik.) Mi a természete az ilyen cselekvésnek? Nem ostobaság volna? (De igen.) Igen, ez ostobaság. Szerencsére nem ettem meg, és nem is vizsgáltam tovább a dolgokat, úgyhogy el lett felejtve az ügy.

Egy idő elteltével mindenféle vadnövény nőni kezdett a mezőkön: magas és alacsony termetűek, virágzóak és nem virágzóak, és mindenféle színárnyalatú és jellemzőjű növény. Egyre gyarapodott a számuk, egyre sűrűbben nőttek, és egyre inkább formát öltöttek. Egyik nap egy másik ajándéktasakot kaptam ugyanattól a férfitől, de most nem pásztortáska volt benne, hanem kínai fekete üröm. Olyan kedves volt, hogy küldött egy másik tasakot, a következő utasítással: „Ezt próbáld ki. Kínai fekete üröm: elűzi a megfázást, és rántottával is meg lehet enni.” Ránéztem: vajon ez nem egynyári fekete üröm? A kínai fekete üröm Kína sok részén fellelhető, és leveleinek sajátos illata van, de a férfi nem ilyet küldött – hogy lehet ezt kínai fekete ürömnek nézni? A levelek kissé hasonlóak, de most akkor az vagy sem? Megkérdeztem a férfit, akitől kaptam, de azt mondta, nem tudja – ezzel pedig teljesen nekem passzolta át a labdát. Még ezt is megkérdezte: „Miért nem ettél még belőle? Habár nem vagyok biztos abban, hogy mi ez, enned kell belőle. Én is ettem, és igazán ízletes.” Nem volt biztos a dologban, mégis sürgetett, hogy egyek. Szerintetek mit kellett volna tennem? Rá kellett volna kényszerítenem Magam, hogy egyek belőle? (Nem.) Nyilvánvalóan nem kellett volna ennem belőle, mivel az illető, aki küldte, azt sem tudta, hogy micsoda. Ha hazardíroztam volna és ettem volna belőle, csak hogy kipróbáljak valami újat, talán semmi sem történt volna, mivel az illető, aki evett belőle, azt mondta, hogy nem lesz gond. De mi a helyzet, ha valaki úgy gondolja, hogy rendben van a dolog, és tudatlanul megeszi? Az nem vakon cselekvés vajon? Miféle ember tesz vakon ilyen dolgokat? Csak az csinál ilyet, aki durva és vakmerő – aki ezt gondolja: „Így se, úgy se számít; a több és a kevesebb is elég jó.” Szerintetek ezt kellene tennem? (Nem.) Miért nem? Annyi mindent meg lehet enni; minek kockáztatni egy ismeretlen növény elfogyasztását? Éhínség idején, amikor már valóban nem maradt étel, kiáshatjátok és megpróbálhatjátok megenni a különféle mezei gyomokat, és vállalhattok némi kockázatot. Ilyen helyzetekben megehetnétek egy ismeretlen növényt. De vajon ez most ilyen helyzet? (Nem, nem ilyen.) Annyi mindent megehettek, akkor hát minek kellene mezei gyomok után kutatni? Szükséges vajon kockázatot vállalni pusztán némi apró előnyért, amely láthatatlan, megfoghatatlan és képzeletbeli? (Nem szükséges.) Így hát úgy döntöttem, hogy nem eszem meg. Szerencsére nem ettem meg; nem is vizsgáltam tovább a dolgokat, úgyhogy ez az ügy is el lett felejtve.

Valamivel később még egy ajándékot adott Nekem a férfi, immár harmadszorra. Ezúttal igen különleges volt az ajándék: nem a földből nőtt ki, és nem is fán termett. Hogy mi volt az? Két madártojás, szépen becsomagolva egy papírtasakba, amelyen ez a felirat állt: „Madártojások Istennek”. Vicces, igaz? Amikor kinyitottam a papírtasakot, láttam, hogy a két tojásnak szép színes a héja. Soha korábban nem láttam még hasonlót, ezért nem tudtam megmondani, hogy miféle madár tojhatta őket; arra gondoltam, hogy kikeresem az interneten, de nem találtam semmi nyomot, mivel sok tojásnak volt ugyanilyen mintája és színe, így nem lehetett őket méret vagy szín alapján beazonosítani. Van köztetek olyan, aki szerint bármi haszna lett volna annak, ha megkérdezem a férfitől, hogy miféle madártojások ezek? (Nem.) Miért nem? (Ő sem tudta volna.) Jól tippeltetek, ő sem tudta volna. Így aztán nem is kérdeztem meg. Ha így teszek, azzal megsértettem volna az érzéseit, és ezt gondolta volna: „Olyan jó szándékú és gondoskodó vagyok, de Te még mindig kételkedsz bennem. Minek kell kikeresned őket az interneten? Ha egyszer Neked adom ezeket a tojásokat, hogy edd meg őket, akkor egyszerűen edd meg őket!” Szerintetek meg kellett volna ennem a tojásokat vagy nem? (Nem kellett volna.) Ha nektek adta volna ez a férfi, ti megettétek volna őket? (Nem.) Én sem ettem meg. Ezek a tojások arra valók, hogy a madarak kiköltsék őket és szaporodjanak. Nem lett volna kegyetlenség megenni őket? (De igen.) Nem tehettem ilyet, úgyhogy el lett felejtve a madártojások ügye, de még ezután is történtek ilyen dolgok.

Egyik nap egy nyári fekete ürmöt láttam száradni valahol egy korláton – amely úgy nézett ki, mint a kínai fekete üröm –, úgyhogy megkérdeztem egy nővért, hogy mire való. „Ez nem ugyanolyan kínai fekete üröm, mint amit az a férfi adott Neked legutóbb?” – kérdezte. „A kínai fekete üröm megszünteti a dohosságot és elűzi a megfázást. Te nem vagy érzékeny a hidegre? Az a férfi azt mondta, hogy ha kiszáradt, elteszi Neked, hogy forróvizes lábfürdőbe tedd és elűzhesd a megfázást.” Mit gondoltok, mi volt a reakcióm, amikor ezt hallottam? Csak egy szót mondjatok. (Szótlanság.) Így van, egy szót sem szóltam. Nem kellett volna talán elgondolkoznom azon ilyen körülmények között, hogy mennyire gondoskodó volt ez az ember, és hogy mennyire kitette a lelkét? Hogy lehet, hogy egy szót sem szóltam? Az a helyzet, hogy ez az ember korábban néhányszor már figyelmetlen volt ezekben az ügyekben, és azután változtatott a hozzáállásán, mintha ezt mondta volna: „Adtam neked mezei gyomokat és tojásokat, hogy edd meg azokat, de Te nem etted meg őket, így hát kiszárítottam Neked egy kis kínai fekete ürmöt, hogy forró lábfürdőbe tedd, hogy így ne legyenek hiábavalóak az erőfeszítéseim.” Ennek láttán igazán nem jutottam szóhoz. Később elmeséltem valakinek, hogy ma már sok drogériában árulnak kínai fekete ürmöt. Annyit vesz belőle az ember, amennyit csak akar. Sokféle csomagolásban kapható, különböző országokban állítják elő, és higiénikusan dolgozzák fel. Sokkal jobb annál, mint amit ez a férfi küldött Nekem, úgyhogy akkor nem hiábavaló erőfeszítés vajon az út szélén szedegetni, majd korlátra téve a napon szárítani? Ha kiszárítja és Nekem adja, szerinted akarom majd? (Nem.) Nem akarom. Egy idő elteltével nem volt többé fekete üröm a korlátokon, mert visszajutott az illető

fülébe, amit mondtam, és nem küldött többet. Később, amikor már több mezei gyom termett, bizonyára nem mentek többé ritkaságszámba, úgyhogy ekkor már senki sem küldött Nekem ilyesmit. A madártojások pedig vélhetően kikeltek időközben, úgyhogy nem lehetett többé begyűjteni őket, így mindezidáig nem kaptam több madártojáshoz, sem mezei gyomot. Ez volt az Én történetem.

Összesen négy eset volt a történeten belül, melyek mindegyike arról szólt, hogy különféle dolgokat küldtek Nekem: kettőben ismeretlen mezei gyomot, egyben ismeretlen madártojásokat küldtek nekem, egy pedig a napon szárított „tradicionális kínai gyógynövényről” szólt. Kissé nevetségesnek tűnhet ezekről a dolgokról beszélni, de milyen benyomásaitok támadtak magukat az eseteket illetően, amikor hallottatok róluk – ha támadtak valamilyenek egyáltalán? Van bármi, amit meg kellene értenetek vagy le kellene szűrni belőlük, vagy bármilyen lecke, amelyet meg kellene tanulnotok? Mit gondoltatok mindannyian, amikor hallgattátok őket? Vajon konkrét személynek szóltak az Általam elmesélt dolgok? Természetesen nem. De ha nem konkrét személynek szóltak, akkor miért beszélek róluk? Van ennek értelme? Vagy hiábavaló beszéd csupán? (Nem az.) Mivel nem tartjátok hiábavaló beszédnek, tudjátok-e, hogy miért beszélek róla? Miért tett ilyen dolgokat ez az ember? Mi volt a viselkedésének a természete? Mi volt a motivációja? Milyen problémák vannak itt? Kontextusba kell-e helyezni őket? Akkor lesztek képesek megérteni az igazságot, ha összefüggéseiben láttok át az embereken és maguknak az incidenseknek a természetén. Szerintetek jó vagy rossz szándékkal volt-e az a férfi, aki ezeket a dolgokat tette? (Jó szándékkal.) Először is, egy dolog biztos: ő jószándékú volt. Mi volt a baj a jó szándékaival? Ha jó szándékkal teszel dolgokat, az azt jelenti vajon, hogy gondoskodó vagy? (Nem feltétlenül.) Ha valakit jó szándékok indítanak valaminek a megtételére, akkor szükségszerűen távol áll tőle a romlott beállítottság tisztátalansága? Nem. Akkor ezt kérdezem mindannyiától: ha tiszteletteljes és engedelmes vagy a szüleid iránt, miért nem küldesz nekik ilyen eledeleket? Vagy ha kedveled a főnökeidet és a vezetőidet, és törődsz velük, akkor miért nem adsz nekik enni ilyen dolgokat? Miért nem merésznél ilyet tenni? Azért nem, mert félsz attól, hogy valami balul sül el. Félsz attól, hogy ártasz a szüleidnek, a vezetőidnek és a főnökeidnek; attól nem félsz hát, hogy Istennek ártasz? Mik a szándékaid? Mit foglal magában a kedvességed? Talán megpróbálod megtéveszteni Istent? Játszani próbálsz Vele? Merésznél ilyen dolgokat tenni Istennel, mint szellemi lénnel? Istenfélő szíved volna, ha látnád, hogy Isten teste normális emberi mivoltú, és ahelyett, hogy félnéd Őt, ilyen dolgokat mernél tenni? Ha nem lenne istenfélő szíved, akkor valóban gondoskodás lenne a részedről, ha ilyen dolgokat tennél? Ez nem gondoskodás. Ez Isten megtévesztése és Istennel való játszadozás, és ez rendkívül nagy merészség a részedről! Ha valóban felelősségteljes ember vagy, miért nem kószolod meg az adott dolgot és eszel belőle először te magad, mielőtt Istenhez vinnéd, hogy biztosan tudd: nincs vele semmi baj? Ha közvetlenül Istenhez viszed anélkül, hogy te magad ennél belőle és megkóstolnád, az vajon nem játszadozás Istennel? Nem érzed, hogy ezzel megsérted Isten természetét?

Olyasvalami ez, amit el tud felejteni Isten? Még ha te el is felejtet, Isten nem fogja. Mi jár a fejedben, amikor ilyesmit teszel? Nem kóstitad meg, és nincs tudományos bizonyítékod, mégis veszed a bátorságot, hogy Istennek add. Ez vajon felelősségteljes viselkedés? Ha ártanál Istennek, milyen felelősséget viselnél érte? Még ha a törvény nem is bánna el veled, Isten örökre megbüntetne. Arra sem tartanád elég jónak ezt a szemetet, hogy a nem hívó vezetőknek és tisztviselőknek add, és méltatlannak találnád, akkor hát miféle szándékoktól vezérelve adnád Istennek? Ilyen csekély talán az értékem? Vajon mit gondolna a főnököd, ha egy zacskó mezei gyomot adnál neki? „Csak ennyit érek? Az emberek pénzt és márkás dolgokat adnak nekem, te pedig egy marék gazt adsz?” Képes lennél ezt megtenni? Biztosan nem. De ha mégis megtennéd, akkor mi miatt aggódnál? Először ezen kell elgondolkodnod: „Mit szeret a főnök? Szüksége van erre a dologra? Ha nincs szüksége rá, és mégis neki adom, vajon megkapom majd a magamét miatta? Vajon piszkálni és gyötörni fog a munkahelyen? Ha komolyra fordulnak a dolgok, vajon keres majd egy ürügyet és megpróbál rajtakapni valamin, hogy elbocsáthasson?” El szoktál gondolkozni ezeken? (Én igen.) Ha a főnököd kedvében akarsz járni, mit kell adnod neki először? (Valami olyat, amit szeret.) Annyi nem elég, ha pusztán olyasvalamit adsz neki, amit szeret. Ha épp most egy bögrére van mondjuk szüksége, vehetsz vajon neki egyet 10-20 jüanért? (Nem.) Valami aranyat, ezüstöt, valami mutatósat kell adnod neki. Miért adnál neki olyasvalamit, amit magadnak se nagyon vennél meg? (Hogy a kedvében jársz.) Mi a célja annak, hogy a kedvében jársz? Először is, az a minimum, hogy a szárnyai alá vehet téged, és a hatalmánál fogva megvédhet téged és gondoskodhat arról, hogy stabil és biztos legyen az állásod és a fizetésed. Az a legkevesebb, hogy nem fogja megnehezíteni a dolgodat. Úgyhogy soha nem fogod egy csokor ismeretlen mezei gyommal megajándékozni. Vagy talán nem így van? (De igen.) Még a főnököddel sem tehetsz ilyet, akkor Velem vajon miért tett ilyet az a férfi, aki gyomokat ajándékozott Nekem? Gondolt vajon a következményekre? Egész biztosan nem. És miért nem? Valaki ezt mondaná: „Azért nem, mert te nem fogsz gyötörni bennünket.” Ilyen egyszerű ez? Csak annyi az oka, hogy Én nem fogom megnehezíteni a dolgát? Hogy merészelt vajon ilyen dolgokat adni? (Azt gondolta magáról, hogy jók a szándékai.) Így van – jó szándékokkal leplezte minden rútságát és elvetemültségét, ezt gondolva: „Én jó szándékkal vagyok Irántad, míg mások sincsenek! Nézd csak meg ezeket a mezei gyomokat! Ki ásta ki őket Neked? Nem én voltam talán?” Miféle hozzáállás ez? Miféle mentalitás ez? Összhangban vannak vajon ezek a jó szándékok az emberi mivolttal? Ha még az emberi mivolttal sincsenek összhangban, akkor az igazsággal vajon összhangban lehetnek? (Nem lehetnek.) Nem is állhatnának távolabb az igazságtól! Mik ezek a jó szándékok? Igazán jó szándékok vajon? (Nem azok.) Akkor miféle hozzáállás rejlik bennük? Miféle tisztátalanságokat és lényegeket foglalnak magukban? Ti fiatalok, akik keveset láttatok eddig a világból, még ti is megértitek, hogy nem adhattok akárhogyan ajándékokat a főnököknek; gondolnotok kell a következményekre. Ha tehát egy különösen tapasztalt, a negyvenes-ötvenes

éveiben járó férfi ilyen dolgokat ad Nekem, akkor ez szerintetek milyen természetű dolog? Érdemes vajon itt megbeszelnünk? (Igen.) Az eddig elmondottak alapján mi tehát ennek a természete? Az a férfi gondatlanul adott Nekem valamilyen mezei gyomokat, és arra kért, hogy egyem meg őket, anélkül, hogy ő maga tudta volna róluk, hogy micsodák. Amikor azt mondtam, hogy nem olyasfajta mezei gyomoknak néznek ki, nem vesztegette az időt, és megmondta Nekem, hogy ne egyem meg őket – és ez még nem minden. Másfajta mezei gyomokat is küldött, hogy azokat is egyem meg. Én nem ettem meg őket, mire ő ezt mondta: „Egyél belőlük, finomak. Én már kipróbáltam.” Miféle hozzáállás ez? (Tiszteletlen és felelőtlen.) Így van. Mindannyian érzitek ezt a hozzáállást? (Igen.) Jószándékú hozzáállás ez? Nincs itt semmi jószándék! Ez a férfi taláломra szedett valamit, anélkül, hogy az bármibe is került volna neki, azután belerakta egy műanyag tasakba és Nekem adta, arra kérve Engem, hogy egyem meg. Még ha a juhoknak és a nyulaknak szednél mezei gyomokat, akkor is el kellene gondolkodnod a következőn: „Vajon megmérgezheti az állatokat, ha megeszik ezt?” Nem olyasvalami ez, amit meg kellene fontolnod? Ha az állatok etetésekor nem lennél hajlandó kockázatot vállalni, akkor hogy szedhetsz egyszerűen egy maroknyi mezei gyomot és adhatod ide Nekem, hogy egyem meg? Milyen beállítottság ez? Mi a probléma természete? Értitek? Ha egy ilyen ember így bánik Velem, szerintetek hogy bánna a beosztottaival vagy valakivel, akit hétköznapi embernek tart? Ez csak könnyed játszadozás. Milyen beállítottság ez? Elvetemült és ádáz. Jó embernek tekinthető ez a férfi? (Nem, nem tekinthető annak.) Nem tekinthető jó embernek. Ha valaki nem veszi komolyan az emberek testét és életét, ha házárdírozik velük, és semmit sem érez utána, és ha tényleg egyáltalán semmi lelkiismeret-furdalást nem érez, hanem képes újra meg újra megtenni ugyanazt a dolgot: ez aztán furcsa a javából!

A történet elején mondtam néhány szót, amire talán nem nagyon figyeltetek. Azt mondtam, hogy azokból a mezei gyomokból némelyek emberi fogyasztásra valók, mások állati fogyasztásra valók, megint mások pedig mind emberi, mind állati fogyasztásra valók voltak. Ez egy „jól ismert mondás”, és van egy forrása. Tudjátok, hogy honnan ered? Egy történetre utal. Abból ered, amikor az a férfi abban a történetben ezt a néhány ajándékot adta. Ez a férfi a vetéssel volt megbízva, és háromfajta kukoricát vetett. Mi az a háromfajta? Az, amelyiket az emberek eszik meg, az, amelyiket állatok eszik, és az, amelyiket emberek és állatok is esznek; ez volt a háromfajta kukorica. Ez a háromfajta kukorica elég érdekes. Hallottatok róluk korábban? Nem hallottatok, és Én is ekkor hallottam róluk először, mivel ritkaságok. Végül összekeveredett a három kukoricafajta, mivel annyira felelőtlenek voltak azok, akik ültették őket: az állati fogyasztásra szánt kukoricát emberekkel etették meg, miközben az emberi fogyasztásra szántat állatoknak adták. Aki csak evett belőle, mind arra panaszkodott, hogy nem finom a kukorica, hogy nem olyan az íze, mint a gabonának, és hogy egy kicsit fűízű. Mit tettek azok, akik elvetették a kukoricát? Mivel felelőtlenül végezték a kötelességüket, összekeverték az emberi fogyasztásra szánt kukoricát az állati fogyasztásra szánttal, míg végül senki sem

tudta megkülönböztetni a kettőt egymástól, és új magokat kellett vásárolniuk, és újra el kellett vetniük az egészet. Szerintetek hogy lett elvégezve ez a munka? Hát nincsenek alapelvek az efféle emberek cselekedeteiben? (Nincsenek.) Keresik vajon az igazságot a cselekedeteik során? (Nem keresik.) Ezzel a fajta hozzáállással, amelyet a cselekedeteik során tanúsítanak, azzal, hogy ilyen tiszteletlenek és felelőtlenek mindenki irányában, vajon mit gondolnak az efféle emberek az Istenben való hitről? Miként állnak hozzá az igazsághoz? Mekkora súllyal bír az igazság a szívükben? Mennyire jelentős számukra Isten identitása? Tudják vajon? (Nem tudják.) Nem kellene tudniuk ilyen fontos dolgokról? Akkor hát miért nem tudnak? A beállítottságukhoz van köze ennek. Milyen beállítottság ez? (Elveteműltség.) Elveteműltség, és az igazságtól való idegenkedés. Nincsenek tudatában annak, hogy milyen természetű, amit tesznek, és sosem próbálnak meg elgondolkodni vagy keresni, ahogyan magukat sem vizsgálják meg, miután megtesznek dolgokat. Ehelyett azt teszik, amit csak akarnak, azt gondolva, hogy amíg jó és helyes szándékaik vannak, addig nincs rá szükségük, hogy bárki is felügyelje vagy megkritizálja őket; azt gondolják, hogy teljesítették a feladataikat és a kötelezettségeiket. Így van? Egyesek ezt mondják: „Értjük a történetet, amelyet elmeséltél nekünk, de azt a részt még mindig nem értjük, amelyik a leginkább foglalkoztat bennünket, ez pedig a következő: Mi a Te hozzáállásod ahhoz, amikor ilyen dolog történik? Mi a Te hozzáállásod ahhoz az emberhez, aki ilyen dolgokat tesz? Harag, visszautasítás és irtózás? Vagy talán Te kedveled az ilyen embert?” (Utálat.) Nem utálni kell talán az ilyen dolgot? (De igen.) Mit gondoltátok, ha veletek történne ilyesmi? Tegyük fel, hogy egy kedves ember újra meg újra ismeretlen dolgokat ad neked, és mindenáron meg akar győzni téged: „Edd meg, jót tesz a testednek! Edd meg, segíteni fog megőrizni az egészségedet! Edd meg, jobban fogsz kinézni és életerősebb leszel tőle! Jól teszed, ha hallgatsz rám!” Mit gondolnál, ha amikor utánajártál, kiderülne, hogy értéktelen dolgokat adott neked az az ember? (Ami engem illet, én valószínűleg nem bajlódnék az ilyesfajta emberrel többé; bosszús lennék miatta, és nem szólnék hozzá – valahogy így éreznék.) Utálni kell az ilyen embereket, és fel kell háborodni rajtuk. És még mit kell érezni? Talán haragot, szomorúságot vagy fájdalmat? (Nincs semmi értelme.) Nincs értelme, igaz? Nincsenek talán olyan emberek, akik ezt mondják: „Ez az ember valószínűleg azért tette ezt, mert nem érti az igazságot”? Az emberek többsége nem érti az igazságot, de közülük hányan képesek ilyen dolgokat tenni? Nem úgy van talán, hogy minden ember más és más? (De igen.) Az emberek különbözőek. Pont úgy van, mint amikor az emberek üzletelnek egymással: amikor anyagi javak kicserélésére kerül sor, egyesek a korrektséget és a méltányosságot keresik. Még ha ezek az emberek hagyják is, hogy a másik fél egy kissé kihasználja őket, ez nem számít nekik – ily módon fennmarad a kapcsolatuk; van emberi mivoltuk, és nem érzik nagy nehézségnek azt, hogy egy kissé hátrányos helyzetbe kerülnek. Mások híján vannak az emberi mivoltnak, és szeretnek mindig kihasználni másokat: amikor másokkal üzletelnek, pusztán csak az a céljuk, hogy mások kárára előnyt kovácsoljanak maguknak és nyereségre tegyenek szert. Ha képesek némi

hasznot húzni belőled, a kedvedben fognak járni és tartani fogják veled a kapcsolatot, ám ha nem, akkor dobni fognak téged. Semmiféle őszinteséget nem mutatnak irányodban; az ilyen embereknek nincs emberi mivoltuk.

Mit gondoltok az olyan típusú emberekről, akik olyan ajándékokat adnak, mint amilyenekről a mai történetben szó volt? Miért csinálnak ajándékot bizonyos dolgokból az efféle emberek? Véletlen volna? Ha csak egyszer történt volna meg sok év alatt, akkor lehetne véletlen, de tekinthető vajon még véletlennek, amikor egyetlen évszakban négyszer esik meg ugyanaz a dolog? (Nem tekinthető.) Ez a viselkedés részéről nem volt véletlen, ahogyan az efféle beállítottság sem nevezhető a romlottság pillanatnyi feltárulásának és kifejeződésének. Akkor hát mi volt ennek a viselkedésnek a természete? Mint korábban mondtuk, ez a viselkedés tiszteletlen, felelőtlen, meggondolatlan, elhamarkodott és impulzív, valamint civilizálatlan beállítottságból eredő volt. Akkor hát miért tett így az a férfi? Miért adta kizárólag Nekem azokat a dolgokat, és senki másnak? Az eltérő identitásom és státuszom jogosított fel Engem arra, hogy megkapjam ezeket az ajándékokat. Nem nyilvánvaló ebből annak az embernek a szándéka, aki az ajándékokat adta, valamint annak a természete, amit tett? Mi volt a célja? (Az, hogy behízelegje magát.) Így van. Milyen szóval jellemezhető a legpontosabban ez a behízeltég? Olcsó trükk: behízeltég és oportunizmus. Egy okos módja annak, hogy behízelegje magát nálad, hogy észrevétlenül belecsalogasson az általa ásott gödörbe, és hogy jó érzéseket keltsen benned önmagával kapcsolatban, miközben valójában a legkevésbé sem őszinte ember: a saját céljait akarja elérni anélkül, hogy bármiféle árat fizetne. Ez a férfi anélkül tett így, hogy részletesen átgondolta volna a következményeket, és egyszerűen csak adott valamit, amit ingyen szedett, csak hogy úgy érezd, mintha törődne veled, és hogy az elégedettség állapotába ringasson. Mit jelent ez valójában? Azt jelenti, hogy ez a férfi egyetlen fillér elköltése nélkül azt az érzést keltette benned, mintha az ő kárára hatalmas előnyökhöz jutottál volna, nyilvánvalóan ostobának nézve téged ezzel. Vagy talán nem ezt jelenti ez? Ezt gondolja magában: „Egy fillért sem költök, és nem erőltetem meg magam; nincs bennem semmi őszinteség Irántad. Mindössze adok Neked valamit, amiről emlékezhetsz rám, hogy azt gondold, kedves, gondoskodó és hűséges vagyok, és hogy szeretet van Irántad a szívemben.” Olcsó trükk és oportunizmus is egyben, amikor tévesen elhiteti veled magáról mindezt. A legolcsóbb úgynevezett kedvességet adni a legnagyobb haszonért és a legnagyobb előnyért anélkül, hogy bármiféle árat fizetne vagy bármennyire is őszinte lenne az ember, nem más, mint olcsó trükk. Megtenné ezt bármelyikőtök is? Mindenki megteszi – csak éppen ti eddig nem tettétek meg ugyanazt, amit ő, de megtennétek, ha alkalmatok adódna rá. Ez az első dolog, amit megállapítottam, amikor az ilyesfajta emberekkel foglalkoztam, vagyis, hogy nagyon jók az olcsó trükkök terén. Nem Isten az, akiben hisznek; olyasvalakit követnek, akiről azt gondolják, hogy hasznuk származik belőle, hogy megáldja őket, és hogy érdemes követni. Ez az egyetlen incidens teljességgel leleplezte az ilyen típusú emberek hitét és annak igazságát, hogy milyenek igazából. Az ilyen embereknek túlságosan leegyszerűsített a

szeretetről, a hűségről és az Istennek való alávetettségről való megértése, és egy olcsó trükkhöz folyamodva igyekeznek elnyerni Isten jóváhagyását és áldásokban részesülni. Vajon őszinték Istenhez? Istenfélők bármilyen módon is? (Nem azok.) Akkor az egyéb dolgok még inkább ki vannak zárva. Ez az első dolog, amit megállapítottam. Ti hogy látjátok, igazam van? (Igazad van.) Talán igazságtalanul minősítem őt? A bolhából csinálok elefántot? Egyáltalán nem. Ha ennek az embernek a lényegét tekintjük, ennél sokkal súlyosabb a dolog. A legkevesebb, ami elmondható róla, az, hogy megtéveszti Istent és játszadozik Vele.

A második dolog, amire rájöttem, az az, ami az ilyen emberekből meglátható. Az emberi szív borzasztó! Mondjátok meg Nekem, mi ez a borzalom? Miért mondom azt, hogy az emberi szív borzasztó? (Ez az illető behízelgi magát Istennél, hogy kielégítse az áldások elnyerésére irányuló szándékát és vágyát, azután pedig felelőtlen és nem fontolja meg, hogy mi fog történni Isten testével, miután megeszi ezeket a dolgokat, vagy hogy mik lesznek a következmények. Annak mindig megfontolja a következményeit, hogy a saját családjának mit ad enni, de amikor Istennek ad valamit, egyáltalán nem veszi fontolóra a következményeket. Csakis azért tesz így, hogy a saját céljait elérje azáltal, hogy – tisztességes vagy tisztességtelen eszközökkel – behízelgi magát Istennél; látható, hogy különösen önző és megvetendő, hogy egyáltalán nincs hely a szívében Isten számára, és hogy nem Istenként bánik Istennel.) Nem azt jelenti vajon ez akkor, hogy nem kezel Engem emberi lényként? Fogalmazhatunk így? (Igen.) Micsoda borzasztó szándékok! (Igen, ha legalább úgy bánná Istennel, mint a saját rokonával, akkor nem csapná be Istent.) Ez igazán borzasztó. Ha a barátod lenne valaki, vajon így bánná veled? Nem. Megmondaná neked, hogy mit jó megenni, és ha lennének mellékhatásai annak, hogy megeszel valamit, akkor határozottan lebeszélne róla; olyasvalami ez, amit még a barátok is meg tudnak tenni. De ez az ember vajon meg tudja ezt tenni? Nem. Ha egyszer Velem ilyet tett, veletek is biztosan megtenné. Milyen egyéb borzalmak vannak még vele kapcsolatban? (Mélységesen számító ember. Felszínes melegszívűséggel leplezi, de belül terveket sző, megpróbálja a legolcsóbb dologból a lehető legnagyobb hasznot húzni, és ez borzalmas érzés.) Jó, ha így látjátok ezt. Amire az előbb utaltatok, az az önző oldala, ez pedig a cselszövésére utal. Csupán annak alapján, amit mindannyian mondtatok, honnan erednek ezek a dolgok, amelyek ott vannak mélyen egy emberben, ezek a dolgok, amelyek az emberi mivoltából feltárulnak, azok a dolgok, amelyeket képes vagy nem képes megérinteni, és amelyeket mások vagy képesek meglátni, vagy nem képesek meglátni és megmagyarázni? A szülők tanítják meg ezekre az embert? Az iskolában tanítják azokat? Esetleg a társadalom táplálja őket? Hogyan jönnek létre? Egy dolog biztos: ezek vele születnek az emberrel. Miért mondom ezt? Mivel függenek össze az ember veleszületett dolgai? Az ember természetlénységével függenek össze. Ez a férfi tehát hosszas előzetes megfontolás alapján vagy hirtelen szeszélytől vezérelve gondolkodott így? Olyasvalami inspirálta, amit valaki mástól látott, vagy pedig bizonyos körülmények között úgy érezte, hogy

így kell tennie? Esetleg Én utasítottam rá, hogy tegyen így? Egyik sem. Noha kívülről hétköznapiak tűnhetnek ezek az apróságok, mindegyikük mögött rendkívüli természet rejlik. Az, aki ezeket a dolgokat tette, képes volt vajon felismerni, hogy milyen következményekkel fog járni, ha megteszi őket? Nem volt rá képes. Miért nem? Tegyük fel, hogy veszel egy olcsó árut egy utcai standnál azért, hogy a főnöködnél add. Mielőtt odaadnád, nem kell vajon kiértékelned a dolgokat és megkérdezned magadtól: „Megtalálhatja a főnököm ezt az árut az utcai standnál? Felmehet az internetre és megtudhatja, hogy mennyibe kerül? Felfedheti neki bárki is, hogy mennyibe kerül? Mit gondol majd rólam, miután meglátta?” Nem olyan dolgok ezek, amelyeket ki kellene értékelned? Először kiértékelned őket, és csak azután vásárolnád meg azt a dolgot. Ha a kiértékelést követően úgy éreznéd, hogy kedvezőtlen következményekkel járna, ha ajándékba adnád azt a dolgot, vajon akkor is odaadnád? Biztosan nem. Ha azt gondolnád, hogy olcsón megajándékozhatnád a főnöködet azzal a dologgal, ő pedig elégedett lenne vele, akkor biztosan odaadnád. A történetbeli férfi azonban e dolgok egyikét sem értékelte ki; mit gondolt hát? Azt gondolta csupán, hogy csakis így érheti el a szándékait. Ha most kielemezték ezt, nyilvánvalóvá válik ennek a dolognak a természete. Mi látható meg ennek a dolognak a természetén keresztül? A második eredmény, amely meglátható az emberekben a velük történő érintkezésen keresztül, az, hogy borzasztó a szívük. Le lehet vonni valamilyen következtetést az ilyen emberek által felfedezett romlott beállítottságról, legyen az szándékos vagy önkéntelen? Mi miatt olyan borzasztó az emberi szív? Amiatt talán, hogy túlságosan érzéketlen? Az érzéketlen ember olyasvalaki, aki híján van az észlelésnek. Pontos megfogalmazás lenne érzéketlenként jellemezni őket? (Nem.) Akkor hát a tudatlanság miatt van? (Nem, nem amiatt.) Akkor végső soron mégis minek tulajdonítható az oka? Az emberek elvetemült beállítottságainak tulajdonítható. El kell mondanom nektek, hogy miben rejlik az emberek borzasztó volta: abban a tényben, hogy démonok lakoznak a szívükben. Hogyan érezték ti mindannyian ezzel kapcsolatban? Miért mondom, hogy démonok lakoznak az emberek szívében? Mi a megértésetek? Nem gondoljátok, hogy ez egy borzasztó kijelentés? Nem rettentek meg a hallatán? Korábban nem gondoltátok, hogy démonok lakoznak a szívetekben; azt gondoltátok, hogy csupán romlott beállítottságotok van, de nem tudtátok, hogy démonok lakoznak bennetek. Most már tudjátok. Vajon nem súlyos probléma ez? Szerintetek igazam van? (Igen.) Ez vajon nem mutat rá a probléma gyökerére? (De igen.) Gondolkodjatok el rajta, hogy vajon miért mondtam, hogy démonok lakoznak az emberek szívében. Gondoljátok meg: egy lelkiismerettel és észszerűséggel bíró ember vajon becsapná így Istent? Ez vajon Istennek való alávetettség? Aki így tesz, tudatosan ellenáll Istennek, és egyáltalán nem bánik Istenként Vele. Most, hogy Isten eljött a földre, hogy megmentse az emberiséget, milyen kapcsolat van az ember és Isten között? Fölé- és alárendelt kapcsolat? Barátság? Rokoni viszony? Miféle kapcsolat ez valójában? Hogyan kezelitek és közelítitek meg ezt a kapcsolatot? Miféle gondolkodásmóddal kell rendelkezned, amikor érintkezel Istennel és egyetértésben vagy Vele? Minek kell lennie a szívedben ahhoz, hogy jól ki tudj jönni

Istennel? (Félelemnek.) A félelem mindenki számára valószerűtlennek tűnik. (Rettegésnek.) A rettegést nem lehet elérni. Ha hétköznapi emberként bánsz Velem – csak úgy, mint egy ismerőssel, akivel még nem értitek meg túl jól és eléggé egymást ahhoz, hogy barátok legyetek –, akkor hogyan lehet harmonikus és barátságos kapcsolat közöttünk? Egy lelkiismerettel bíró embernek tudnia kellene, hogy miként tegye helyénvaló módon az ilyen dolgokat. (Tiszteletre van szükség.) Ez a legalapvetőbb minimum, amivel rendelkeznetek kell. Tegyük fel, hogy találkozik két ember: még nem ismerősök, és nem tudják egymás nevét. Ha az egyikük gyanútlanul látja a másikat és játszózni akar vele, akkor nem zsarnokot játszik vajon? Ahol még csak minimális tisztelet sincs, ott maradt bármennyi emberi mivolt? Ahhoz, hogy az emberek ki tudjanak jönni egymással, bármilyen vita vagy konfliktus adódjék is, legalább tisztelniük kell egymást. A tisztelet a magaviseletben megnyilvánuló alapvető józan ész, és minden emberi lény között van egy minimális tisztelet. Megvan vajon ez a tisztelet, amikor Istennel érintkeznek az emberek? Ha még eddig a pontig sem tudsz eljutni, akkor véleményed szerint milyen kapcsolat van valójában Isten és közötted? Akkor egyáltalán nincs semmilyen kapcsolat – még olyan sem, ami egy kívülállóra jellemző. Éppen ezért az az illető, aki az ajándékokat adta, képes volt így bánni Istennel: nem csupán nem tisztelte Istent, hanem be is akarta csapni Őt. Nem érezte a szívében, hogy tisztelni kellene Istent, vagy hogy gondosan és alaposan figyelembe kellene venni az Ő egészségét, valamint azt, hogy milyen következményekkel jár, ha megeszi az ajándékokat – ezek nem tartoztak azon dolgok körébe, amelyeket fontolóra vett. Beérte annyival, hogy trükkökkel rábírja Istent, hogy kedvezzon neki; azt találta a legjobbnak, ha képes becsapni Istent. Ilyen volt a szíve. Hát nem szörnyű, ha ilyen szíve van az embernek? Ez borzasztó!

Egyesek hisznek Istenben, és külsőleg úgy tűnik, hogy követik Őt. Ám a szívük mélyén vajon elgondolkodtak valaha is azon, hogy milyen utat választottak és milyen árat fizettek? Megvizsgálták és igyekeztek vajon meglátni, hogy jól végezték-e az Isten által rájuk bízott kötelességeket? Pontosan milyen hozzáállást tanúsítanak az emberek abban, ahogyan Istennel bánnak? Az emberek által mutatott és felfedett különböző dolgokból, sőt a legbensőbb cselszövésükből ítélve – mindazokról a beállítottságokról nem is beszélve, amelyek feltáruznak azokban a dolgokban, amelyeket Istennel bánva tesznek –, mit tettek az emberek Istenért? Azon kívül, hogy a saját javukat szolgáló dolgokat alaposan megfontolják és árat fizetnek értük, milyen az emberek hozzáállása Istenhez, és mit ajánlanak fel Neki? Semmi egyebet, csupán cselszövést, számítást, óvatosságot és megvető hozzáállást. A megvetés egy hozzáállás, és vajon milyen viselkedés származik ebből a hozzáállásból, igeként kifejezve? „Gúnyt űzni.” Hallottátok valaha ezt a kifejezést? (Igen.) Az, hogy „gúnyt űzni”, kissé hivatalos kifejezés. Mit mondunk helyette a hétköznapi beszédben? Azt, hogy „heccelni valakit”, „tréfát űzni valakiből” vagy „szórakozni valakivel”. Szerénynek, jámbornak tűnsz az illető számára; semmi vagy a szemében, ezért veszi a bátorságot, hogy nyíltan gúnyt űzzön belőled – miféle beállítottság ez? Aki ilyen beállítottságú, annak vajon egy angyal lakozik a

szívében vagy egy démon? (Egy démon.) Egy démon. Ha képes így bánni Istennel, akkor micsoda ő valójában? Képes gyakorolni Isten szavait? Alá tudja vetni magát Isten szavainak? Az olyan ember például, mint amilyen az a férfi volt, aki ajándékokat küldött Nekem, nem keresi az igazságot, és nem is érti Isten szándékait. A leghalványabb fogalma sincs arról, hogy mit vár el Isten az embertől, hogy mit akar látni Isten, vagy hogy mit akar nyerni Isten az embertől. Pont olyan, mint valaki, aki a főnökével érintkezve arra koncentrál, hogy miként hízelegjen neki és hogyan csapja be, és úgy bánik vele, ahogyan az a céljai eléréséhez szükséges – miből él valójában az ilyen ember? A talpnyalásból él – a vezetőinek hízelegve kapar össze magának egy megvetendő életet. Miért ajánlott fel Nekem efféle „gondoskodást” és „kedvességet” ez a férfi? Nem tudta megállni, hogy ne tegye, nem igaz? Láthatta volna előre, hogy miként fogok érezni ezzel kapcsolatban? (Nem.) Így van; nem értette. Teljességgel hiányzik belőle a normális emberi értelem. Nem tudta, de nem is érdekelte, hogy miként fogom felfogni, meghatározni vagy értékelni a viselkedését és a beállítottságát. Mi az, ami érdekli? Az érdekli, hogy miként hízelegjen Nekem azért, hogy elérje a céljait, azután pedig jó benyomást keltsen Bennem önmagával kapcsolatban. Ezzel a szándékkal teszi a dolgokat. Miféle emberi mivolt ez? Ezt tenné vajon egy igazi lelkiismerettel és józan ésszel bíró ember? Sok éve élsz már, úgyhogy értened kellene: először is nincs szükségem a hízelgésedre. Másodszor nincs szükségem arra, hogy bármivel is megajándékozz Engem. Harmadszor, ami a legfontosabb, meg kell értened, hogy bármit is teszel, bármilyenek is a szándékaid és a céljaid, és bármilyen természetű dolgokat is teszel, Én meghatározom és levonom a következtetést mindezekkel kapcsolatban. Nem arról van szó, hogy te teszel valamit, és aztán vége; éppen ellenkezőleg: tisztán kell látnom, hogy mik a szándékaid és az indítékaid. Én csak a beállítottságodat nézem. Némelyek valószínűleg ezt fogják mondani: „Olyan kemény vagy az emberekkel!” Az volnék? Én egyáltalán nem így gondolom. Azért próbálják egyesek kihasználni a helyzetet, mert egyáltalán nem vagyok kemény. Vagy talán nem így van? Amint kapcsolatba kerülnek Velem az emberek, mindjárt így töprengenek: „Olyannak látlak, mint egy hétköznapi embert. Nem vagy valami figyelemre méltó. Nagyon hasonló vagy hozzám: te is háromszor étkezel egy nap, és nem látom, hogy lenne bármiféle erőd vagy hatalmad. Akárhogy bánok is veled, nincs semmi mondandód. Mit tehetsz velem?” Miféle gondolkodás ez? Honnan ered? Az illető beállítottságából. Miért van ilyen beállítottságuk az embereknek? Azért, mert démonok lakoznak a szívükben. Mivel démonok lakoznak a szívükben, nem számít, mennyire nagyszerű szerintük Isten, nem számít, mennyire nemes szerintük Isten státusza, nem számít, hogy Isten szerintük hogyan fejezi ki az igazságot azért, hogy megmentse az embereket, nem számít, hogy szóban mennyire fejezik ki a hálájukat, és nem számít az sem, hogy mennyire jelzik a hajlandóságukat arra, hogy szenvedjenek és árat fizessenek: amikor eljön az ideje, hogy végezzék a kötelességüket, a démonoknál lesz az irányítás a szívükben, és a démonok látnak munkához. Szerintetek miféle ember merészesen becsapni Istent, sőt gúnyt is űzni Belőle? (Egy démon.) Ez egy démon; ez egészen bizonyos.

A korábbi beszélgetésünkben melyik volt az a párbeszéd a Sátán és Isten között, amelyikből megláthatjuk a Sátán természetét? Isten ezt kérdezi a Sátántól: „Honnan jössz?” Hogyan felel erre a Sátán? („A földön barangoltam, ott jártam-keltem” (Jób 1:7).) Miféle beszéd ez? (Démoni beszéd.) Ez démoni beszéd! Ha a Sátán Istenként bánná Istennel, ezt mondaná: „Isten megkérdezett, úgyhogy illendően megmondom, hogy honnan jövök.” Nem ilyen az, amikor értelmesen beszél valaki? (De igen.) Ez egy olyan mondat, amely összhangban van a normális emberi gondolkodással: egy teljes, nyelvtanilag helyes és azonnal érthető mondat. Ezt mondta a Sátán? (Nem.) Mit mondott? „A földön barangoltam, ott jártam-keltem.” Értitek ezt a mondatot? (Nem.) Egészen mostanáig nem érti senki, hogy mit jelent. Honnan jött tehát a Sátán? Hol barangolt? Honnan jött és merre tartott? Léteznek végleges válaszok ezekre a kérdésekre? Azok, akik a Bibliát magyarázzák, mind a mai napig nem tudtak rájönni, hogy honnan is jött valójában a Sátán, vagy hogy meddig tartott neki, amíg megérkezett Isten elé és beszélt Hozzá; egy sem ismert ezek közül a dolgok közül. Akkor hogyan tudott ilyen hangnemben és ilyen nyelvezettel válaszolni a Sátán, amikor Isten kikérdezte? Isten komolyan tette fel neki a kérdést? (Igen.) És ő azután hasonló módon válaszolt? (Nem.) Milyen hozzáállást tanúsított, amikor válaszolt Istennek? Gúnyolódó hozzáállást. Éppolyan ez, mint amikor ezt kérdezed valakitől: „Honnan jössz?”, mire ő így felel: „Találd ki!” „Nem tudom kitalálni.” Tudja, hogy nem tudod kitalálni, de akkor is erre biztat. Csak szórakozik veled. Ez az a hozzáállás, amelyre úgy szokás utalni, hogy játszadozás a másik emberrel és gúny üzése a másik emberből. Nem őszinte az illető, és nem akarja, hogy megtudd az igazat; csak tréfát akar űzni belőled és szórakozni akar veled. A Sátán pontosan ugyanilyen természetű. Azt mondtam, hogy egyesek szívében démonok lakoznak; ők vajon nem így bánnak Istennel? A külső viselkedésükből ítélve, amikor sűrögnek-forognak, különféle dolgokat tesznek és alkalmanként elviselnek némi nehézséget és fizetnek egy kis árat, nem tűnnének ilyen embernek; úgy tűnik, hogy ott van Isten a szívükben. Abból azonban, amilyen hozzáállást az Istennel és az igazsággal való bánásmódjukban tanúsítanak, megláthatod, hogy egy démon lakozik a szívükben, és ennyi az egész. Még arra sem képesek, hogy közvetlen választ adjanak Isten kérdéseire – olyan emberek, akik körbe-körbe járnak, mint a kígyók, egészen addig, amíg már nem találod a választ, és fogalmad sincs, hol az eleje és hol a vége annak, amit mondanak. Pontosán miféle emberek ezek? Képesek vajon őszintén bánni Istennel? Miközben megvető és lenéző hozzáállással bánnak Istennel, képesek vajon az ilyen emberek igazságként gyakorolni Isten szavait? (Nem.) Miért nem? Azért nem, mert démonok lakoznak a szívükben. Vagy talán nem így van? (De igen, ők egyáltalán nem Istenként bánnak Istennel.) Ez az ilyen emberek elvetemültsége. Abban rejlik az elvetemültségük, hogy azt gondolják: Isten általuk látott integritása, alázatossága, normális volta és gyakorlatiassága nem olyan dolgok, amelyek szeretetre méltóvá teszik Istent – akkor hát mik ezek? Azt gondolják, hogy ezek Isten hiányosságai; hogy ezek olyan területek, amelyek miatt hajlamosak lesznek elképzeléseket kialakítani az emberek; hogy

ezek a legnagyobb tökéletlenségei annak az Istennek, akiben hisznek; hogy ezek hiányosságok, problémák és hibák. Hogyan kell tekinteni az ilyen emberekre? Ilyen módon és ilyen hozzáállással bánnak Istennel; ez szégyenletes Istenre nézve, de milyen vajon önmagukra nézve? Származik bármilyen hasznuk belőle? Ez önmagukra nézve is sértés. Miért mondom ezt? Ha valaki véletlenszerűen enni adna neked valamit, te pedig hétköznapi emberként ostobán elfogadnád és megennéd azt, anélkül, hogy törődnél a tényekkel és egyáltalán megkérdeznéd, hogy miről szól az egész, az nem azt sugallaná, hogy hiányzik valami az emberi mivoltodból? Normális ember az, akinek hiányzik valami az emberi mivoltából? Nem. Ha a megtestesült Krisztusnak még ilyesfajta normális emberi mivolta sem lenne, vajon akkor is méltó lenne arra, hogy bárki is higgyen Benne? Nem lenne méltó rá. Mik a jelei a megtestesült Isten emberi mivoltának? Az Ő racionalitása, gondolkodása és lelkiismerete a legnormálisabb. Birtokában van ítélőképességnek? (Igen.) Ha nem lennék a birtokában, ha csupán egy józan ész és éleslátás nélküli, szétszórt alak lennék, aki képtelen gondolkodni, amikor különféle események érik, vajon akkor is normális emberi lénynek lehetne még tekinteni Engem? Ez hibás emberi mivolt lenne, nem pedig normális emberi mivolt. Krisztusnak lehetne nevezni egy ilyen személyt? Amikor Isten testet öltött, vajon választott volna egy ilyen testet? (Nem.) Biztosan nem. Ha meggondolatlanul így tettem volna, akkor vajon érdemes lenne a követésre egy ilyen Isten – az, akit a megtestesült Istenként ismernek? Nem, és akkor ti rossz úton járnátok. Ez az egyik aspektus, az Én szemszögemből nézve. Másfelől, a ti szemszögetekből nézve: ha Istenként tekintesz Rá, a követésed tárgyaként, és követőjeként így bánasz Vele – akkor hová helyezed magad? Nem szégyenletes ez rád nézve? (De igen.) Ha az az Isten, akiben hiszel, ennyire méltatlan a szemedben a tiszteletedre, de mégis hiszel Benne, akkor ez mit jelent rád nézve? Zavaros fejű vagy? Egy zavarodott követő vagy? Nem szégyenítenéd meg ezzel magadat? (De igen.) Ám ha azt gondolod, hogy Ő birtokában van a normális emberi mivolt mindezen aspektusainak, hogy Ő a megtestesült Isten, és ugyanígy megteszed ezt, azzal vajon nem szégyeníted meg Istent? Mindkét nézőpont megalapozott. Akár Isten, akár az ember szemszögéből nézed, láthatod a problémát – és ez itt egy súlyos probléma! Vagy talán nem így van? (De igen.) Emberi szemszögből nézve, ha Istennek tekinted, majd így kezeled Őt, akkor nyíltan megszegyeníted Istent. Ha azt gondolod, hogy Ő nem Isten, hanem emberi lény, de mégis követed Őt, nem lenne az akkor ellentmondásos? Nem szégyenítenéd meg ezzel magadat? Gondolkodj el ezen a két aspektuson; igazam van? Hát nem így van? Miért nem tudnak az emberek elgondolkodni ezeken a dolgokon? Miért cselekszenek így még mindig? Csupán azért, mert nem értik az igazságot? Ne menjünk bele ilyen mélyen; ha csupán a képesség szempontjából nézzük a dolgot: ők esztelen kretének. Miért mondom azt, hogy esztelenek? Miféle észre utalok? Arra, amelyik a gondolkodással kapcsolatos. Gondolkodás nélkül tenni valamit, anélkül, hogy mérlegelni tudnád az előnyeit és a hátrányait, anélkül, hogy át tudnád gondolni a cselekedeted természetét vagy azt, hogy megtegyél-e valamit vagy sem: esztelenség. Milyen dolgoknak nincs eszük? Az állatoknak

és a fenevadaknak nincs eszük, az emberek azonban átgondolnák ezeket a dolgokat. A pillanat hevében tehetnek ostobaságokat az emberek, de ha újra meg újra megteszik ugyanazokat az ostobaságokat, akkor esztelenként lehet jellemezni őket. Az esztelen ember olyasvalaki, akinek sérült az értelme, vagy – köznyelven szólva – olyan, akinek nincs ki mind a négy kereke. Az önzésük azonban szembetűnő, és ravasz trükkökből egyáltalán nincs hiány náluk – ezért mondom, hogy démonok lakoznak az emberek szívében.

Mindannyian azt gondoljátok, hogy a bolhából csinálók elefántot azzal, hogy felvetem az ajándékozás problémáját, hogy beszélgessünk róla? Ha nem beszélgettem volna róla, hanem csak úgy futólag megemlítem, akkor vajon ilyen hatással lett volna rátok, miután hallottatok róla? (Nem.) Legfeljebb csak így gondolkodtatok volna, miután hallottatok róla: „Hogy tehetett ilyet ez a férfi? Én nem teszek ilyen dolgokat. Elképesztő, hogy miféle emberek élnek a világon!” Legfeljebb csak ezt gondoltatok volna. Talán beszéltek volna róla egy kicsit, és ez minden – de vajon megértettétek volna ilyen mélyen? (Nem.) Nem értettétek volna meg ilyen mélyen. Milyen előnyökkel szolgálnak hát számotokra a szavaim? Milyen igazságot nyertetek eddig? Először is, emlékeztetnem kell benneteket valamire: mi a legjobb fajta kapcsolat, amely az ember és Isten között létrejöhet? Amikor Istenhez közeledik valaki, hogyan kell Istenre hangolódnia, amikor közeli kapcsolatba kerül Vele? Nem szükséges vajon, hogy alapelveket keressen ehhez? (De igen.) Azonkívül, miután már oly sok éve hittek Istenben az emberek, milyen incidensek történtek a hétköznapi életükben, amelyek ugyanolyan természetűek, mint amit a történetbeli férfi is tett? Nem érdemes vajon elgondolkodni ezeken a kérdéseken? Levonhat valaki egy tanulságot és mondhatja a következőket? „Isten még a legcsekélyebb hibákat sem tolerálja, úgyhogy ez kétségbeejtően súlyos dolog. Jobb, ha nem is közelítjük meg Őt, ha nem kerülünk közeli kapcsolatba és nem foglalkozunk Vele – Vele nem lehet packázni! Ha elszúrsz valamit, Ő fel fogja fújni az ügyet, te pedig komoly bajban találsz magad. Én biztos nem fogok adni Neki semmit!” Elfogadható így gondolkodni? (Nem.) Valójában szükségtelen aggódnotok: nem adódik sok alkalmunk a közeli kapcsolatra, és még kevesebb olyan pillanat adatik meg, amikor érintkezhetnénk egymással, úgyhogy ez nem olyasvalami, ami miatt aggódnotok kellene. Ha egy napon mégis érintkeznék veletek, ne aggódjatok; elmondok neked egy titkot. Akár jól kijössz Velem, akár egyedül imádkozol és keresel, mi az első számú titok? Bármit teszel is, ne akarj versenybe szállni Velem; ha harcias vagy, tartsd távol magad Tőlem. Vannak emberek, akik igen ravaszul beszélnek, akik több tervet is kieszelnek egy szempillantás alatt, és minden általuk kimondott mondat tisztátalansággal van átitatva; ha többet beszélnek, nem tudod, mely szavaik igazak, és melyek hamisak. Az ilyen embereknek sosem szabad közel jönniük Hozzám. Amikor kapcsolatba kerülsz Istennel és érintkezel Vele, mi az első számú kulcsfontosságú dolog, amit meg kell tenned, és melyik az első számú kulcsfontosságú alapelv, amelyet be kell tartanod? Becsületes szívvel bánj Istennel! Azonkívül tanulj tiszteletet! A tisztelet nem udvariasság; nem hízélgés vagy a másik kegyeinek a keresése, és nem is nyájaskodás vagy talpnyalás. Akkor micsoda pontosan? (Istenként

bánni Istennel.) Istenként bánni Istennel az egyik fő alapelv. Mi a helyzet a konkrétumokkal? (Megtanulni hallgatni Istenre.) Ez a gyakorlás egyik aspektusa. Egyesek kapcsolatba kerülnek Velem, azután elkezdnek túlbeszélni Engem, úgyhogy hagyom, hogy befejezzék, mielőtt folytatnám. És hogyan bánnak Velem, amikor beszélek? Csukott szemmel hallgatnak. Mit sugall ez? Olyan, mintha ezt mondanák: „Nonszensz, amit mondasz. Mit tudsz te?” Ez a hozzáállásuk. Lehet, hogy nem tudok mindent, de vannak alapelveim, és elmondom neked, amit megtanultam, láttam, és amit értek, valamint az Általam ismert alapelveket is, te pedig igen sokat nyerhetsz ebből. Ám ha folyton futó pillantásokat vetsz Rám, azt gondolva, hogy semmit sem tudok, és nem hallgatsz Rám figyelmesen, akkor semmit sem fogsz nyerni – akkor magadnak kell majd rájönnöd a dolgokra. Talán nem így van? Meg kell tehát tanulnotok hallgatni Isten szavaira. Miközben hallgattok Engem, korlátoztlak benneteket abban, hogy kifejezzétek a nézeteiteket? Nem korlátoztlak. Amint befejeztem a beszédet, megkérdézem mindannyiőtóktól, hogy van-e bármi kérdésetek, és ha valakinek van, akkor azt azonnal megválaszolom, és elmondom nektek az adott kérdésekkel kapcsolatos alapelveket. Olykor nem csupán az alapelveket mondom el nektek, hanem azt is közvetlenül megmondom nektek, hogy mit tegyetek, minden egyes aspektust részletesen kifejtve. Habár vannak olyan területek, amelyeket nem értek, megvannak a saját alapelveim, és megvannak a Magam nézetei és módszerei az ilyen ügyek kezelését illetően, úgyhogy az Általam helyesnek vélt nézetek és alapelvek alapján tanítalak benneteket. Miért vagyok képes tanítani benneteket? Azért, mert ti még ezeket a dolgokat sem értitek. Amint választ adtam ezekre a kérdésekre, újra megkérdézem, hogy van-e még kérdés; ha van, akkor megint csak késedelem nélkül válaszolok rájuk. Nem annyit akarok csupán, hogy hallgass meg Engem; arra is lehetőséget adok, hogy beszélj, de annak, amit mondasz, értelmesnek kell lennie – nem lehet nonszensz dolog, és nem lehet időpocsékolás. Türelmetlenségből néha félbeszakítok egyeseket. Milyen körülmények között? Olyankor, amikor hosszúra nyújtják a mondandójukat, és tíz mondatban mondják el, amit ötben is el lehetne. Valójában azonnal értem, mit akarnak, amint meghallom őket; tudom, mi következik, úgyhogy nem kell többet mondaniuk. Légy tömör és lényegre törő; ne pazarold mások idejét. Ha befejezted a beszédet, választ adok és elmondom neked, hogy mit tégy, és hogy milyen alapelvek szerint tedd meg az adott dolgot. És ezzel pontot is kellene tenni az ügy végére, nem igaz? Egyesek azonban nem képesek ezt felfogni és ezt mondják: „Nem, tisztelned kell engem; kétirányú kell, hogy legyen közöttünk a tisztelet. Te befejezted a beszédet, de én még nem fejeztem be a saját nézőpontom kifejezését. Az én nézőpontom ez – újból előlről kell kezdenem.” Folyton ki akarják fejezni a nézeteiket abban a hitben, hogy nem tudok azokról, holott valójában, amint elkezdnek beszélni, máris tudom, hogy mik a nézeteik – van tehát bármi szükség arra, hogy folytassák? Nincs rá semmi szükség. Némelyeknek olyan alacsony az IQ-juk, hogy tíz mondatukba kerül elmondani valamit, amit kettőben is elég lenne, és ha nem szakítom félbe őket, egyre csak beszélnek. Mindenki más megértette; Én talán még mindig nem érteném? De ők akkor is ki akarják fejezni magukat, úgyhogy

nem csupán az IQ-juk alacsony – az értelmük is gyenge! Találkoztatok valaha ilyen emberekkel? (Igen.) Okosnak hiszik magukat, holott gyenge az értelmük és alacsony az IQ-juk. Hát nem émelyítő ez? De igen, ez hányingerkeltő és émelyítő. Amikor kapcsolatba kerülnek Istennel az emberek, az az első dolog, hogy becsületes szívvel bánjanak Vele; a második az, hogy tiszteletet kell tanulniuk az embereknek; a harmadik és legfontosabb dolog pedig az, hogy meg kell tanulniuk keresni az igazságot. Vagy talán nem ez a legfontosabb? (De igen.) Mi értelme van Istenben hinned, ha nem keresed az igazságot? Mi értéke van a Benne való hitnek? Mi az értelme? A legtöbb ember talán nem tud ennek a pontnak eleget tenni, akkor miért hozom fel mégis? Ez a jövőre történő felkészülés; meg kell tanulnotok így gyakorolni, amikor ilyen dolgok történnek majd veletek a jövőben.

A gyülekezetben sokakkal kapcsolatba kerültem, akik közül egyeseket megbíztam néhány dolog elvégzésével. Pár nappal később visszajeleztek Nekem, megmutatták, hogy mindent lejegyeztek, amivel megbíztam őket, mostanra pedig elkezdték megvalósítani mindegyik dolgot. Amikor találkoztak Velem, jelentettek Nekem a megvalósítás előrehaladásáról, arról, hogy mely ügyek esetében van szükség keresésre, hogy melyek várnak még mindig eredményre, és így mindenről naprakész tájékoztatást kaptam tőlük. Nagyon világosan elmagyarázták a részleteket, és noha időnként kissé triviálisak voltak, a hozzáállásuk azt mutatta, hogy komolyan és felelősségteljesen kezelik Isten szavait, és hogy tudják, mik a felelősségeik, kötelességeik és kötelezettségeik. Némelyek azonban mások voltak: két feladattal bíztam meg őket, ők pedig beírták azokat a jegyzetfüzeteikbe, de egy héttel később, amikor még mindig nem valósítottak meg semmit, csak akkor jutott az eszükbe, amikor megkérdeztem róla őket – és akkor ismét beírták az egészet a jegyzetfüzeteikbe. Egy újabb hét elteltével, amikor megkérdeztem tőlük, hogy miért nem lettek még mindig elintézve a dolgok, kifogásokkal álltak elő, ilyen meg olyan nehézségekre hivatkoztak, majd ismét szorgalmasan rögzítettek mindent a jegyzetfüzeteikben. Hol rögzítettek mindent? (A jegyzetfüzeteikben.) Az elméjükben viszont nem rögzítettek semmit. Nem arról van itt szó, hogy rossz személyre lett bízva valami? Ezek nem is emberek. Bármit bíztam rájuk, az egyik fülükön bement, a másikon kijött – egyáltalán nem vették komolyan. A gyülekezeti munkával kapcsolatos dolgok mellett a bizonyos szakmákra vagy általános ügyekre vonatkozó feladatok is, amelyet rábízok az emberekre, mind abba a körbe esnek, amit el tudnak érni; egyik sem arra hivatott, hogy megnehezítse számukra a dolgokat. Gyakran előfordult azonban, amikor vezetőkre és dolgozókra bíztam dolgokat, hogy a többségük nem jelentett Nekem a megbízás elvállalása után, és semmit sem hallottam aztán a munka állapotáról. Hogy meg lett-e szervezve, hogy miként lett elvégezve, hogy milyen hibák történtek, hogy mik a jelenlegi eredmények – soha nem jeleztek vissza Nekem ezekről, és nem is kerestek. Egyszerűen csak félretették a megbízatásaikat, Én pedig nem is hallottam az eredményekről. Némelyeknek még súlyosabb problémájuk volt, és pedig az, hogy azon felül, hogy nem valósították meg, amit rájuk bíztam, eljöttek, hogy hízelegjenek Nekem

és becsapjanak, amikor elmondták Nekem, hogy hová mentek és mit csináltak tegnap, hogy mit csináltak tegnapelőtt, és hogy mit csinálnak jelenleg. Nézd csak meg, milyen jók voltak a színlelésben és az okoskodásban – semmit sem tettek meg azokból, amiket konkrétan rájuk bízam, hanem helyette haszontalan feladatokkal foglalták el magukat, miközben a kritikus fontosságú munka terén teljes volt a zűrzavar. Miféle viselkedés volt ez? Ezek az emberek teljesen elhanyagolták a megfelelő feladataikat, és telve voltak hazugsággal és csalással!

Az egyik férfi az ültetéssel volt megbízva. Ezt kérdeztem tőle: „Vannak növények, amelyek jól néznek ki idén. Tettél el a magokból?” „Igen” – felelte. Erre ezt mondtam: „Azt hallottam, hogy nemrég az összes növényt betakarították, és egyáltalán nem tettek el magokat.” Ő ezt mondta: „Még nem fejezték be a betakarítást. Még mindig van belőle!” Ekkor ezt kérdeztem: „Hol van a maradék növény? Hadd nézzem meg!” Mire ő: „Ööö... Nos... hadd menjek és nézzem meg előbb!” Vajon tényleg eltett magokat vagy sem? Nem tett el. Ebből a kevés szóból, amit mondott, vajon hazugság volt az első állítása, amikor azt mondta, hogy „Igen”? (Igen.) És a második kijelentése, amikor ezt mondta: „Még nem fejezték be a betakarítást. Még mindig van belőle!”, vajon nem volt hazugság? Nem tudta, hogy raktak-e félre a magokból, és ezt mondta: „Hadd menjek és nézzem meg előbb.” Vagyis a harmadik kijelentés is egy újabb hazugság volt. Kijelentésről kijelentésre egyre súlyosabbak lettek a hazugságok; egyik hazugsággal tetézte a másikat, egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt – hazugságokkal volt tele a szája! Ti, mindannyian, hajlandóak lennétek olyasvalakivel érintkezni, akinek hazugságokkal van tele a szája? (Nem.) Hogyan érzel, amikor olyan emberekkel beszélsz és dolgozol, akik telve vannak hazugságokkal? Dühös leszel? Ennek az embernek bárkit volt képe becsapni; ha azt gondolta, nem tudom, tévedett! Megérte vajon csalárdsághoz folyamodnia? Mit nyerhetett abból, hogy ennyire csalárd? Ha azt látnád, hogy ilyen hozzáállással cselekszik, ha így bánná veled, hogyan éreznél? Ha alapvetően 99%-ban hazugság, amit egy ember mond, akár pletykál, akár munkáról vagy komoly dologokról beszél, akár az igazságról beszélget, akkor az az ember reménytelen. Bárkit képes becsapni; ennek fényében mi ő? Mióta hisz Istenben? Egyes nem hívők mindig ezt mondják: „amennyire én tudom” vagy „őszintén szólva”, és az ilyen bevezetés után valami igazat mondanak. Ez a férfi olyan sok éven át hitt Istenben és oly sok prédikációt meghallgatott, de mégsem tudott egyetlen igaz szót sem szólni; minden hazugság volt, amit mondott. Miféle teremtmény ő akkor? Hát nem émelyítő és iszonyatos ez az egész? Sok ilyen ember van? Ti ilyenek vagytok? Amikor Velem érintkeztek, milyen körülmények között hazudnátok Nekem? Ha valamilyen katasztrófát okoztatok, és tudjátok, hogy súlyosak a következmények, és hogy talán ki lesztek zárva, akkor amint megemlítik mások, hazudtok, hogy elkendőztétek. Bárki képes hazudni egy ilyen dologról. És még miről képesek hazudni az emberek? Hazudnak, hogy javítsanak az imázsukon, és hogy mások nagyra tartsák őket. Ott vannak aztán azok is, akik tudják, hogy nem értenek a munkájukhoz, de ezt nem mondják meg nyíltan a Fennvalónak, mert félnek, hogy ha

megteszik, el lesznek bocsátva. Amikor jelentenek a munkájukról a Fennvalónak, úgy tesznek, mintha keresnék a probléma megoldásának módját, hamis benyomást keltve másokban. Minden szavuk hazugság, és alapvetően képtelenek arra, hogy munkát végezzenek. Ha nem tesznek fel néhány kérdést, attól félnek, hogy a Fennvaló ki fogja szűrni az eltéréseket és elbocsátja őket, így sietve tettetni kezdik magukat. Ilyen a hamis vezetők és az antikrisztusok mentalitása.

Gondolkodjatok el az Istennel való érintkezés három alapelvéről, amelyekről az imént beszéltem! Melyiket nem tudjátok megtenni, és melyiket könnyű elérnetek? Valójában egyiket sem könnyű igazán megvalósítani közülük, mivel démonok lakoznak az emberek szívében. Addig nem leszel képes elérni őket, amíg ki nem űzted a démont a szívedből. Harcba kell szállnod a szívedben lévő démonnal, és ha minden alkalommal le tudod győzni, akkor elérheted őket. Ha minden alkalommal kudarcot vallsz és foglyul ejt a démon, akkor nem leszel képes megvalósítani őket; akkor egyik alapelvet sem fogod tudni véghez vinni. Ha mindhármát meg tudjátok valósítani, és nemcsak akkor, amikor Velem vagytok kapcsolatban vagy érintkeztek, hanem a testvérekkel folytatott rendszeres interakcióitok során is, akkor nem válik vajon mindenkinek a javára, hogy ezeket az alapelveket követitek? (De igen.) Most, hogy véget ért a történet, térjünk át a fő témára!

Annak boncolgatása, hogy milyen értelemben elvetemültek, alattomosak és csalárdak az antikrisztusok

Legutóbb az antikrisztusok hetedik megnyilvánulásáról beszélgettünk – az antikrisztusok elvetemültek, alattomosak és csalárdak. Kétszer beszélgettünk erről a tételről. Az első beszélgetés az antikrisztusok elvetemült természetéről folyt – min volt a hangsúly abban a beszélgetésben? (Az igazsággal szembeni ellenségességen és az igazság megvetésén.) Az antikrisztusok ellenségesek az igazsággal szemben és megvetik az igazságot, gyűlölnék minden pozitív dolgot, amely összhangban van az igazsággal és Istennel, és ez az antikrisztusok elvetemültségének első és legfőbb megnyilvánulása. Az első beszélgetés arról folyt, hogy mit vetnek meg az antikrisztusok. A hétköznapi emberek a negatív dolgokat és az elvetemült erőket vetik meg; olyan dolgokat vetnek meg, amelyek szennyesek, sötétek és elvetemültek. Ezzel szemben azonban az antikrisztusok elvetemült természete első megnyilvánulásának az a legerősebb bizonyítéka, hogy nem a negatív dolgokat vetik meg, hanem az igazsággal és Istennel kapcsolatos valamennyi pozitív dolgot; ez az első erős bizonyítéka az elvetemültségüknek. A második beszélgetésünk témája egy antikrisztus elvetemültségének megnyilvánulásai mellett szóló második erős bizonyíték volt. Ha a pozitív dolgokat megvetik, akkor mit szeretnek? (A negatív dolgokat.) Mit szeretnek a normális emberi mivolttal rendelkező emberek? Az igazságosságot, a kedvességet és szépséget szeretik az emberi mivolttal összefüggő szeretet, türelem és tolerancia, valamint az emberek számára pozitív és hasznos józan ész és ismeret, illetve az Istentől eredő pozitív dolgok mellett, beleértve

az Isten által minden dologra vonatkozóan meghatározott törvényeket és szabályokat, Isten törvényeit és adminisztratív rendeleteit, továbbá az Isten által kimondott valamennyi igazságot és életmódot, és az Istennel kapcsolatos egyéb dolgokat. Az antikrisztusok elvetemült természete ezzel ellentétes; ők nem szeretik ezeket a dolgokat – akkor hát mit szeretnek? (A hazugságokat és a csalást.) Így van, a hazugságokat és a csalást szeretik, emellett pedig az összeesküvéseket és a cselszövéseket, a világi ügyek különféle eszközeit, az embereknek való hízelt, a talpnyalást, valamint a vizslyt, a státuszt és a tekintélyt. Mindezeket az igazsággal és a pozitív dolgokkal szemben, negatív dolgokat szeretik, ami tökéletesen megmutatja az antikrisztusok elvetemült természetét. Hát nem meggyőzőek ezek a bizonyítékok? (De igen.) Habár ezek mind meggyőző bizonyítékok, mindössze két rész van, amely még nem tekinthető teljesnek. Ma a harmadik résszel folytatjuk az arról szóló beszélgetést, hogy milyen értelemben elvetemültek, alattomosak és csalárdak az antikrisztusok. Ez a harmadik rész természetesen különbözik az első és a második résztől, de kapcsolódik hozzájuk. Hogyan kapcsolódik? Mindhárom rész ezt a lényegét taglalja: az antikrisztusok elvetemült természetét. Mennyiben más ez a rész? Ebben a részben az különbözik az előző két részben tárgyaltaktól, hogy az elvetemült természetük mit szeret és igényel, valamint melyek azok a dolgok, amiket gyűlölnék – a tartalom a különböző. Ez a különbség nem azt jelenti, hogy az antikrisztusok is kedvelnek bizonyos pozitív dolgokat, vagy hogy ők is gyűlölnék bizonyos negatív dolgokat; ehelyett egy másik részből áll, amely nem csupán arról szól, hogy mit szeretnek és igényelnek az antikrisztusok, hanem egészen odáig elmegy, hogy mit becsül az antikrisztusoknak ez az elvetemült ereje, avagy másképp fogalmazva: hogy mit imádnak vagy csodálnak. Némelyek ezt mondhatják: „Az olyan kifejezéseket, mint a »becsül«, »imád« és »csodál«, pozitív dolgokra kell használni, hogyan alkalmazhatók akkor az antikrisztusokra? Helyénvalóak ezek a kifejezések?” Ezek a kifejezések nem dicsérőek, és nem is becsmélőek, hanem semlegesek. Éppen ezért az itteni használatuk nem szeg meg semmilyen alapelvet, és megengedhető.

III. Az antikrisztusok által imádott és csodált dolgok boncolgatása

Mi mindent imádnak és csodálnak az antikrisztusok? Először is, annyi biztos, hogy nem imádják az igazságot, Istent vagy bármilyen, Istennel kapcsolatos szép vagy jó dolgot. Akkor hát pontosan mit imádnak? Eszetekbe jut bármi is? Hadd adjak egy kis segítséget. Azok a vallásos emberek, akik hisznek az Úrban, hogyan süllyedtek bele a kereszténységbe? Miért jellemezhetők most vallásként és felekezatként, nem pedig Isten egyházaként, Isten házaként vagy Isten munkájának a tárgyaként? Vallásos tanításaik vannak; könyvbe, oktatóanyagokba gyűjtik össze azt a munkát, amelyet Isten egykor elvégzett, és azokat a szavakat, amelyeket Isten egykor kimondott, majd iskolákat nyitnak és különféle teológusokat toboroznak és képeznek. Mit tanulmányoznak ezek a teológusok? Az igazságot? (Nem.) Akkor hát mit tanulmányoznak? (Teológiai ismereteket.) Teológiai ismereteket és elméleteket tanulmányoznak, amelyeknek semmi közük Isten

munkájához, sem az Isten által kimondott igazsághoz. Teológiai ismeretekkel helyettesítik Isten szavait és a Szentlélek munkáját, és így süllyednek bele a kereszténységbe vagy a katolicizmusba. Mit becsülnék a vallásban? Ha elmész egy templomba, és valaki megkérdezi, hogy mióta hiszel Istenben, te pedig azt mondod, hogy még csak most kezdted el hinni, akkor nem fog figyelni rád az illető. Ám ha egy Bibliával lépsz be és ezt mondod: „Most végeztem ebben és ebben a teológiai szemináriumban”, akkor mindjárt díszhelyre invitálnak. Ha laikus hívő vagy, nem fognak törődni veled, hacsak nincs előkelő társadalmi státuszod. Ez a kereszténység, és ilyen a vallásos világ. Azok, akik a gyülekezetekben prédikálnak és státusszal, pozícióval és presztízzsel bírnak, egy olyan embercsoportot alkotnak, akiket teológiai szemináriumokban képeztek ki arra, hogy teológiai ismeretek és elméletek birtokában legyenek, és lényegében ők alkotják a kereszténységet fenntartó fő szervet. A kereszténység arra képezi ki az ilyen embereket, hogy álljanak ki a színpadra és prédikáljanak, hogy hirdessék az evangéliumot és mindenütt munkálkodjanak. Azt hiszik, hogy az ilyen tehetségekkel, mint ezek a teológushallgatók, prédikáló lelkészek és teológusok, biztosított mind a mai napig a kereszténység fennállása, és ezek az emberek válnak a kereszténység létezésének értékévé és tökéjévé. Ha egy gyülekezet lelkésze teológiai szemináriumot végzett, jól beszél a Bibliáról, elolvasott néhány szellemi könyvet, és rendelkezik némi ismerettel és ékesszólással, akkor annak a gyülekezetnek magas lesz a látogatottsága, és sokkal híresebb lesz más templomoknál. Mit becsülnék ezek az emberek, akik a kereszténységben vannak? A tudást, a teológiai ismereteket. Honnan ered ez az ismeret? Avagy nem ősidők óta öröklődik? Ősidők óta voltak írások, amelyeket egyik nemzedék a másiknak adott tovább, és a mai napig így olvashatja és tanulhatja őket mindenki. Az emberek különböző részekre osztják a Bibliát, különböző verziókat állítanak össze belőle, és azok tanulmányozására és megtanulására biztatnak, de nem azért tanulmányozzák a Bibliát, hogy megértsék az igazságot és így megismerhessék Istent, és nem is azért, hogy megértsék Isten szándékait és így félhessék Istent és kerülhessék a rosszat, hanem a Bibliában rejlő tudást és titkokat akarják tanulmányozni, rá akarnak jönni, hogy melyik esemény mikor melyik próféciát teljesítette be a Jelenések könyvéből, és hogy mikor jönnek majd el a nagy katasztrófák és az ezeréves országlás – ezeket tanulmányozzák. Az igazsággal kapcsolatos a tanulmányozásuk? (Nem.) Miért tanulmányoznak olyan dolgokat, amelyeknek semmi közük az igazsághoz? Azért, mert úgy érzik, hogy minél többet tanulmányoznak, annál többet értenek, és minél több szóval és doktrínával vannak felszerelve, annál magasabb minősítést nyernek. Minél magasabb a minősítésük, annál nagyszerűbbnek érzik a képességeiket, és annál inkább úgy hiszik, hogy végül áldottak lesznek a hitükben, hogy a mennybe jutnak a haláluk után, vagy hogy az élők elragadtatnak majd a levegőbe, hogy találkozzanak az Úrral. Ezek a vallásos elképzeléseik, amelyek egyáltalán nincsenek összhangban Isten szavaival.

A vallásos világ lelkészei és vénei mind olyan emberek, akik bibliaismeretet és teológiát tanulnak; képmutató farizeusok, akik ellenállnak Istennek. Miben különböznek

hát az egyházban rejtőzködő antikrisztusoktól? Beszéljünk ezek után a kettő közti kapcsolatról! Vajon igazán hívők azok a kereszténység és a katolicizmus berkein belül, akik a Bibliát, a teológiát, sőt Isten munkájának a történetét is tanulmányozzák? Különböznek vajon Isten azon híveitől és követőitől, akikről Ő beszél? Isten szemében hívők vajon? Nem. Teológiát tanulnak, Istent tanulmányozzák, de nem követik Istent és nem tesznek tanúságot Mellette. Ugyanúgy tanulmányozzák Istent, ahogyan mások történelmet, filozófiát, jogot, biológiát vagy csillagászatot tanulnak. Csak éppen ők nem a tudományt kedvelik vagy más tárgyakat – ők kifejezetten teológiát szeretnek tanulni. Milyen eredménnyel jár az, hogy Isten munkájának az apró részleteit kutatva tanulmányozzák Istent? Fel tudják fedezni Isten létezését? Nem, sohasem. Megérthetik Isten szándékait? (Nem.) Miért nem? Azért nem, mert ők szavakban, ismeretben, filozófiában, az emberi elmében és emberi gondolatokban élnek; sosem fogják meglátni Istent, és soha nem fogja megvilágosítani őket a Szentlélek. Miként jellemzi őket Isten? Álhívőként és nem hívőként. Ezek a nem hívők és álhívők elkeverednek az úgynevezett keresztény közösségen belül, Istenben hívőként, keresztényként cselekszenek, de van bennük valójában igazi imádat Isten iránt? Van igazi alávetettségük? (Nincs.) Miért van ez? Egy dolog biztos: jelentős számban vannak köztük, akik a szívükben nem hisznek Isten létezésében; nem hiszik, hogy Isten teremtette a világot, és hogy Ő szuverén minden dolog felett, azt pedig még kevésbé hiszik, hogy Isten testté lehet. Mit jelent ez a hitetlenség? Kétkedést és tagadást jelent. Még azt a hozzáállást is magukévá teszik, amely nem reméli, hogy beteljesülnek vagy valóra válnak az Isten által kimondott prófécia, különösen azok, amelyek a katasztrófákkal kapcsolatosak. Ez a hozzáállásuk az Istenben való hithez, és ez az ő úgynevezett hitük lényege és igazi arca. Ezek az emberek azért tanulmányozzák Istent, mert különösen érdekli őket a teológia témája és ismerete, valamint Isten munkájának a történelmi tényei; ők csupán egy teológiát tanuló értelmiségi csoport. Ezek az értelmiségiek nem hisznek Isten létezésében, akkor hát hogyan reagálnak, amikor Isten munkához lát, amikor Isten szavai beteljesednek? Mi az első reakciójuk, amikor azt hallják, hogy Isten testté lett és új munkát kezdett? „Lehetetlen!” Bárki prédikálja is Isten új nevét és Isten új munkáját, ők kárhoztatják azt a személyt, sőt, meg is akarják ölni és ki akarják iktatni. Miféle megnyilatkozás ez? Vajon nem egy tipikus antikrisztus megnyilatkozása? Mi különbség van köztük és a régi farizeusok, főpapok és írástudók között? Ellenségesen állnak Isten munkájához, Isten utolsó napokbeli ítéletéhez, Isten testté létezéséhez, Isten prófeciáinak a beteljesüléséhez pedig még inkább. Ezt hiszik: „Ha nem leszel testté, ha szellemi test formájában vagy, akkor isten vagy; ha megtestesülsz és emberré leszel, akkor nem vagy isten, és mi nem ismerünk el téged.” Mit sugall ez? Azt jelenti, hogy amíg itt vannak, nem fogják megengedni, hogy Isten testté legyen. Nem egy tipikus antikrisztus ez? Ez egy valódi antikrisztus. Ilyesfajta érvelést folytat vajon a vallásos világ? Ez az érvelés hangosan és erőteljesen hirdeti: „Isten testté válása tévedés és lehetetlenség! Ha testet öltött, akkor biztosan hamis!” Olyanok is vannak, akik ezt mondják: „Nyilvánvalóan egy emberi lényben hisznek; csak

félre vannak vezetve!” Ha képesek ezt mondani, akkor, ha ott lettek volna, amikor az Úr Jézus kétezer évvel ezelőtt megjelent és munkálkodott, nem hittek volna az Úr Jézusban. Most hisznek az Úr Jézusban, de valójában csak az Úr Jézus nevében hisznek, abban a két szóban, hogy „Úr Jézus”, és egy homályos mennybéli istenben hisznek. Éppen ezért ők nem Istenben hívő emberek, hanem álhívők. Nem hisznek Isten létezésében, Isten megtestesülésében, Isten teremő munkájában, és még kevésbé abban a munkában, amellyel Isten megváltást szerzett az egész emberiségnek azáltal, hogy keresztre feszítették. Az általuk tanulmányozott teológia egyfajta vallásos elmélet vagy tézis, nem több látszólag hihető téveszméknél, amelyek félrevezetik az embereket. Milyen elkerülhetetlen kapcsolat van ezek között a kereszténységen belüli úgynevezett teológiai értelmiségiek, valamint az egyházunkban lévő antikrisztusok között? Mi a kapcsolat az ő különféle viselkedéseik és az általunk tárgyalt antikrisztusok természetlényege között? Miért kell beszélni róluk? Egyelőre ne beszéljünk a kereszténység berkeibe tartozókról; nézzük meg inkább, hogy az antikrisztusokként jellemzett emberek miként kezelik az igazságot, és az igazsághoz való hozzáállásukból lássuk, hogy mit becsülnek nagyra valójában. Először is, miután felfognak néhány igazságot, hogyan értik meg ezeket az igazságokat? Hogyan kezelik ezeket az igazságokat? Mi a hozzáállásuk ezekhez az igazságokhoz? A gyakorlásuk útjaként fogadják el ezeket a szavakat, vagy egyfajta elméletként állítják fel azokat, majd elmennek és prédikálni kezdik azokat másoknak? (Úgy kezelik azokat, mint valamiféle prédikálandó elméletet.) Úgy kezelik azokat, mint valamiféle elméletet, amelyet megtanulhatnak, elemezhetnek és tanulmányozhatnak, majd a tanulmányozásukat követően megtanulják azokat az elméjükben és a gondolataikban; megjegyzik őket, képesek megvitatni őket és folyékonyan beszélni róluk, azután pedig mindenütt parádéznak velük. Bármeddig beszéljenek is, van egy dolog, ami nem látható: akármennyi doktrínát mondanak is, akármilyen jól tudnak is beszélni, akárhány emberhez szólnak is, akármilyen folyékonyan és akármennyi tartalmat mondanak, és akár összhangban van az az igazsággal, akár nincs, semmilyen eredménye nem látható – nem látható a gyakorlásuk. Vajon ez mit jelez? Azt, hogy nem fogadják el az igazságot. Minek veszik az igazságot? Eszköznek, amellyel kérkedhetnek. Isten azt mondja például az embereknek, hogy legyenek becsületesek, és elmagyarázza, hogy milyen megnyilvánulásai vannak egy becsületes embernek, hogy miként kellene beszélnie, cselekednie és a kötelességét végeznie egy becsületes embernek. Mi a reakciójuk, miután meghallgatták ezt? Milyen hatással vannak rájuk ezek a szavak? Először is, soha nem fogadják el ezeket a szavakat. Mi a hozzáállásuk? „Értem: a becsületes emberek nem hazudnak, a becsületes emberek igazat mondanak másoknak és képesek megnyitni a szívüket, a becsületes emberek hűségesen végzik a kötelességeiket, nem pedig felületesen.” Elméletként őrzik a szívükben ezeket a szavakat. Meg tudja változtatni őket ez a fajta elmélet, miután meggyökerezett a szívükben? (Nem.) Akkor hát miért emlékeznek rá még mindig? Tetszik nekik ezeknek a szavaknak a helytállósága, és ezekbe a helytálló elméletekbe burkolóznak, amiért aztán mások nagyobbra tartják őket. Mit tartanak nagyra

az emberek? Azt a képességüket, hogy folyékonyan és hosszasan tudják a helyes szavakat szólni – ezt akarják az emberek. Miután hallották e szavakat, komolyan vették azokat? (Nem, nem vették.) Miért nem? Honnan lehet tudni? (Nem gyakorolják őket.) Miért nem gyakorolják őket? Ezt gondolják a szívükben: „Ezek hát isten szavai? Ez egyszerű, egyszeri hallásra meg tudtam jegyezni őket. Egyszeri hallás után vissza tudom mondani, hogy miként kell cselekednie egy becsületes embernek; nektek mindannyiótoknak még mindig jegyzeteket kell készítenetek és töprengenetek kell rajta, nekem viszont nem!” Egyfajta elméletnek vagy ismeretnek tekintik Isten szavait; nem töprengenek el rajta a szívükben, hogy miként legyenek becsületes emberek, nem vetik össze magukat vele, nem vizsgálják meg a cselekedeteiket, hogy lássák, miben maradnak el attól, hogy becsületes emberek legyenek, vagy hogy mely cselekedeteik mennek szembe a becsületes emberi lét alapelveivel, és soha nem gondolják ezt: „Ezek Isten szavai, így hát ezek az igazság. Az embereknek becsületeseknek kell lenniük, akkor hát miként kell cselekednie valakinek ahhoz, hogy becsületes ember legyen? Miként tudok úgy cselekedni, ami tetszik Istennek? Mi olyat tettem, ami nem becsületes? Mely viselkedések nem jellemzőek egy becsületes emberre?” Így gondolkoznak vajon? (Nem.) Akkor hát mit gondolnak? Ezt gondolják: „Ilyen hát egy becsületes ember? Ez az igazság? Nem csak elmélet ez, egyfajta szlogen? Elég, ha erkölcsös hangvételen beszél az ember, nem szükséges gyakorlatba ültetni.” Miért nem ültetik gyakorlatba? Így érznek: „Ha elmondom másoknak, hogy mi van a szívemben, azzal nem fogom vajon leleplezni magam? Ha leleplezem magam, és mások átlátnak rajtam, vajon még mindig sokra fognak tartani engem? Ha beszélek, még mindig meghallgatnak vajon a többiek? Isten szavainak az a jelentése, hogy egy becsületes ember nem hazudhat; hazugság nélkül viszont nem úgy lenne, hogy semmi sem maradna magánügy az emberek szívében? Nem az lenne akkor, hogy közvetlenül átlátnának rajtuk mások? Nem volna vajon ostobaság így élni?” Ez a nézőpontjuk. Azt jelenti, hogy amikor elfogadnak egy általuk helyesnek tartott elméletet, akkor elgondolások születnek a szívükben. Mik ezek az elgondolások? Miért mondom azt, hogy elvetemültek? Először elemzik, hogy milyen hatást gyakorolhatnak rájuk ezek a szavak, hogy milyen előnyöket és hátrányokat jelentenek a számukra. Miután elemezték a szavakat és úgy találják, hogy azok nem válnak előnyükre, ezt gondolják: „Nem tudok így gyakorolni, nem fogom ezt megtenni, nem vagyok annyira ostoba, nem leszek olyan ostoba és egyszerű, mint ti! Nem számít, mikor, mindig ragaszkodnom kell a saját elgondolásaimhoz, és fenn kell tartanom a saját nézeteimet. Lehet ezer terved, de nekem egy szabályom van; nem leplezhetem le, hogy milyen cselt szövök a szívemben – a becsületes emberi lét az ostobáknak való!” Egyfelől tagadják, hogy Isten szavai az igazság; másfelől emlékeznek néhány viszonylag alapvető frázisra, amelyekbe burkolózva elérik, hogy az emberek minél inkább Isten igazi hívőinek és szellemi embernek tekintsék őket. Így számíttatnak a szívükben.

Az antikrisztusok is gyakran hallgatnak prédikációkat, valamint mások közlését az igazságról, de látszólag semmilyen reakciót nem mutatnak az igazságra. Bármennyi

prédikációt is hallgatnak, az olyan, mintha soha nem is hallgatták volna, és a korábbiakhoz hasonlóan továbbra is vakmerően követnek el gaztetteket a saját szeszélyeik szerint. Ez azt bizonyítja, hogy nem érdekli őket az igazság, és nem is szeretik azt. Mit szeretnek? A helyes, friss és valamelyest kifinomultabb elméleti tudást szeretik, amelybe burkolózva tökéletesebbnek, tiszteletre méltóbbnak és méltóságteljesebbnek tűnhetnek, és elérhetik, hogy jobban imádják őket az emberek. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen.) Mi benne az elvetemült? Az igazság bármelyik aspektusáról beszélget is egy antikrisztus, mindig képes látszólag hihető elméleteket vagy helyes szavakat felidézni azért, hogy félrevezesse és önmaga követésére vegye rá az embereket, ami éppolyan elvetemült, mint a Sátán. Egy antikrisztus elvetemültsége az elvetemült cselszövéseiben, előzetes megfontolásaiban és tervek egész sorában nyilvánul meg, amelyekkel Isten szavai olvasásának a zászlaját lengetve elméleti alapot akar találni elvetemültsége végrehajtásához; ez az antikrisztus elvetemültsége. A kontextusból kiemelve idézik Isten szavait, csakis azért, hogy félrevezessék az embereket és felvágjanak. Amikor beszélgetéseket és prédikációkat hallgatnak, és hallanak egy friss kifejezést, amelyet hasznosítani tudnak, azonnal lejegyzik. Az ostoba emberek ezt gondolják e viselkedés láttán: „Mennyire éheznek és szomjaznak az igazságosságra, hogy jegyzeteket készítenek, valahányszor prédikációt hallanak! Milyen nagy lelki megértéssel kell rendelkezniük, ha minden fontos pontot lejegyeznek!” Vajon ugyanúgy készítenek jegyzeteket, mint más emberek? Nem. Egyesek azért készítenek jegyzeteket, mert ezt gondolják: „Ez egy jó kijelentés. Nem értem, úgyhogy le kell jegyeznem, majd később alkalmaznom kell a gyakorlatban, hogy legyen utam és legyenek alapelveim a gyakorlásom során.” Így gondolkodik az antikrisztus? Mi a motivációja? Ezt gondolja: „Ma lejegyeztem egy olyan igazságot, amelyet közületek senki sem hallott, és nem fogom elmondani senkinek, beszélgetni sem fogok róla másokkal – én megértettem, és egy napon beszélni fogok majd nektek róla, és felvágok majd vele, hogy megtudjátok, hogy én valóban értem az igazságot, és akkor mindenki az elismerését fogja majd kifejezni.” Azt gondolhatod, hogy az antikrisztusok szeretik és szomjazzák az igazságot, mivel ennyire jegyzetelnek, és elég pontosak a jegyzeteik, de mi történik, miután befejezték a jegyzetelést? Becsukják a jegyzetfüzetüket, és ezzel kész is. Amikor egy napon prédikátor lesz belőlük, és nem tudják, miről prédikáljanak, gyorsan fellapozzák a jegyzetfüzetüket, rendszerezik a prédikációjuk tartalmát, elolvassák, memorizálják, majd emlékezetből leírják egészen addig, amíg az egész világosan nem rögzül az elméjükben. Csak ekkor érzik úgy, hogy „biztosak magukban”, azt gondolva, hogy végre rendelkeznek „az igazsággal”, és akármerre járnak, jártathatják a szájukat. Az ilyen emberek beszédének az az egyik jellemzője, hogy az egész nem más, mint üres doktrínák, érvek és előírások. Amikor konkrét nehézségeid vannak, vagy problémákat fedezel fel és megoldásokat keresel náluk, még akkor is csak egy rakás doktrínát adnak neked, világosan és logikusan beszélve. Ha megkérdezed őket, hogy miként ültessd azt gyakorlatba, nem találják a szavakat. Ha nem tudják megfogalmazni, akkor súlyos probléma van, és ez azt bizonyítja,

hogy nem értik az igazságot. Azok az emberek, akik nem értik és nem szeretik az igazságot, gyakran mindössze valamiféle mondásként vagy elméletként kezelik azt. És mi történik végül? Miután sok éven át hisznek Istenben, amikor éri őket valami, nem látják át, nem tudják alávetni magukat, és nem tudják, hogyan keressék az igazságot. Amikor valaki beszélget velük, van egy „híres mondásuk”, amellyel válaszolnak: „Ne mondj nekem semmit, értek mindent. Még járni sem tanultál meg, amikor én már prédikáltam!” Ez az ő „híres mondásuk”. Azt állítják, hogy mindent értenek, akkor miért rekednek meg, valahányszor problémák merülnek fel? Értő emberként miért nem tudsz semmit sem tenni? Miért akadályoz és zavar össze téged ez a dolog? Érted az igazságot vagy sem? Ha érted, miért nem tudod elfogadni? Ha érted, miért nem tudod alávetni magad? Mi az első dolog, amit meg kellene tenniük az embereknek, ha értik az igazságot? Alá kellene vetniük magukat; nincs semmi más. Egyesek ezt mondják: „Mindent értek – ne beszéljess velem, nincs szükségem mások segítségére.” Nagyszerű, ha nincs szükségük arra, hogy segítsenek nekik az emberek, az viszont kár, hogy amikor gyengék, semmi hasznuk az általuk megértett doktrínáknak. Még a kötelességeiket sem akarják tenni, és még az a gonosz vágy is felmerül bennük, hogy elhagyják a hitüket. Miután annyi éven át prédikáltak teológiai elméleteket, csak így felhagynak a hittel, és csak így odébbállnak – van bármennyi érettségük? (Nem, nincsen.) Érettség nélkül nincs élet. Ha van életed, miért nem tudsz leküzdeni egy ilyen kis apróságot? Elég ékesszóló vagy, nem igaz? Akkor vedd rá magadat! Ha még önmagadat sem tudod meggyőzni, akkor pontosan mi az, amit értesz? Az igazság? Az igazság képes megoldani az emberek tényleges nehézségeit, és el tudja oszlatni az emberek romlott beállítottságait is. Miért van az, hogy az általad megértett „igazságok” még a te saját nehézségeidet sem tudják megoldani? Pontosán mit értesz? Doktrínákat csupán.

Ami az antikrisztusok hetedik megnyilvánulását illeti – azaz hogy elvetemültek, alattomosak és csalárdak –, az imént beszéltem ennek a megnyilvánulásnak a harmadik részéről: az ismereteket és a tudományt becsülik nagyra. Az antikrisztusok az ismereteket és a tudományt becsülik nagyra – ebből mi mutatja az elvetemült beállítottságukat? Miért mondjuk, hogy az ismeretek és a tudomány nagyrabecsülése azt jelenti, hogy elvetemült lényegük van? Itt mindenképpen beszélnünk kell a tényekről, mivel ha csak üres szavakról vagy elméletekről beszélnénk, egyoldalú és kevésbé alapos megértésre juthatnának az emberek ezzel kapcsolatban. Először is, kezdjük olyasvalamivel, ami régebben történt. Miközben beszélek, vonatkoztassátok a szavaimat az antikrisztusok cselekedeteire és viselkedésére, valamint az antikrisztusok megnyilvánulásaira és lényegére. Beszéljünk először a kétezer évvel ezelőtt élt farizeusokról. Akkoriban a farizeusok képmutató emberek voltak. Amikor Isten először lett testté, jelent meg és munkálkodott, a farizeusok nem csupán nem fogadták el az igazság egyetlen morzsáját sem, hanem ráadásul heves kárhozzátással és ellenállással viszonyultak az Úr Jézushoz, ezért Isten megátkozta őket. Ezzel igazolható, hogy a farizeusok az antikrisztusok klasszikus képviselői. Az „antikrisztusok” kifejezés a farizeusok másik elnevezése lett, és

a farizeusok ugyanolyan típusú emberek, mint az antikrisztusok. Éppen ezért egyszerűbb, ha a farizeusokkal kezdjük az antikrisztusok elvetemült természetének boncolgatását. Mit tettek hát a farizeusok, ami megmutatta az embereknek, hogy antikrisztusi elvetemült természettel rendelkeznek? Az imént említettem, hogy az antikrisztusok nagyra becsülik az ismereteket és a tudományt; kikkel függenek össze szorosan az ismeretek és a tudomány? Kik személyesítik meg ezeket? Talán a mesterképzésre és a doktori képzésre járó hallgatók? Nem, ezzel túl messzire mennénk – a farizeusokra utal e két kifejezés. A farizeusok azért képmutatóak és azért elvetemültek, mert idegenkednek az igazságtól, az ismereteket viszont szeretik, így csupán az Írásokat tanulmányozzák és az Írások ismeretére törekednek, de az igazságot vagy Isten szavait sosem fogadják el. Nem imádkoznak Istenhez, amikor az Ő szavait olvassák, és az igazságot sem keresik, illetve nem beszélgetnek róla. Helyette tanulmányozzák Isten szavait, tanulmányozzák, hogy mit mondott és tett Isten, és ezáltal elméletet csinálnak Isten szavaiból, doktrínát, amelyet megtaníthatnak másoknak, és ezt tudományos kutatásnak nevezik. Miért foglalatostkodnak tudományos kutatással? Mit tanulmányoznak? Az ő szemükben ez nem Isten szava vagy Isten kifejeződése, és még kevésbé az igazság, hanem egyfajta tudományosság, vagy lehetne akár teológiai ismeretnek is nevezni. Az ő nézetük szerint ennek az ismeretnek, ennek a tudományosságnak a népszerűsítése Isten útjának a népszerűsítését, az evangélium népszerűsítését jelenti – ezt nevezik ők prédikálásnak, de nem prédikálnak egyebet, mint teológiai ismereteket.

Hogyan nyilvánulnak meg a farizeusok elvetemült részei? Először is, kezdjük az eszmecserénket azzal, hogy miként bántak a farizeusok a megtestesült Istennel, és akkor talán egy kicsit többet megértetek. Ha a megtestesült Istenről beszélünk, arról kell először beszélnünk, hogy milyen családba és háttérbe született a megtestesült Isten kétezer évvel ezelőtt. Először is, az Úr Jézus egyáltalán nem tehetős családba született – nem volt ilyen előkelő származású. Nevelőapja, József ács volt, anyja, Mária pedig hétköznapi hívő. Szülei identitása és társadalmi státusza képezi azt a családi hátteret, amelybe az Úr Jézus született, és világos, hogy közönséges családba született. Mit jelent az, hogy „közönséges”? Ez a szó a hétköznapi tömegre, egy, a társadalom alsó szintjén elhelyezkedő, átlagos háztartásra utal, amelynek semmi köze a nemes családokhoz, a legkevésbé sem kapcsolódik prominens státuszhoz, és semmiképpen sem arisztokrata. Mivel az Úr Jézus hétköznapi családba született hétköznapi szülőkkel, és nem volt semmiféle illusztris társadalmi státusza vagy különleges családi háttere, világos, hogy olyan hétköznapi volt a születésének háttere és a családja, amilyen csak lehetett. Van arról feljegyzés a Bibliában, hogy bármiféle különleges oktatásban részesült volna az Úr Jézus? Részesült szemináriumi oktatásban? Képezte őt főpap? Sok könyvet elolvasott, ahogyan Pál is? Volt közeli kapcsolata vagy bármi dolga a társadalmi elittel vagy a judaizmus főpapjaival? Nem, nem volt. Ha megnézzük a társadalmi státuszát annak a családnak, amelybe az Úr Jézus született, világos, hogy nem kerülhetett kapcsolatba a zsidó írástudók és farizeusok alkotta felső réteggel; alapvetően arra volt

korlátozva, hogy a hétköznapi zsidók között éljen. Alkalmanként elment a zsinagógába, és ott csupa közönséges emberrel találkozott. Mit mutat ez? Miközben felnőtt az Úr Jézus, mielőtt még hivatalosan felvette volna az Ő munkáját, nem változott meg az a háttér, amelyben nevelkedett. Tizenkét éves kora után sem kezdett el jómódban élni a családja, Ő pedig nem vált tehetőssé, arról nem is beszélve, hogy lehetősége nyílt volna a társadalom vagy vallásos világ felső osztályaival érintkezni, ahogyan arra sem nyílt alkalma neveltetése során, hogy magasabb szintű képzésben részesüljön. Mit üzen ez a későbbi nemzedékeknek? Ennek a hétköznapi és normális személynek, aki a megtestesült Isten volt, nem volt lehetősége arra és nem voltak adottak a feltételek a számára ahhoz, hogy magasabb szintű oktatásban részesüljön. Ugyanolyan volt, mint a hétköznapi emberek, közönséges társadalmi környezetben, hétköznapi családban élt, és nem volt Benne semmi különleges. Pontosan ezért, miután hallottak az Úr Jézus prédikációiról és cselekedeteiről, azok az írástudók és farizeusok vették maguknak a bátorságot, hogy felálljanak és nyíltan megítélik, káromolják és kárhoztassák Őt. Mi alapjuk volt a kárhoztatásra? Kétségtől az Ószövetség törvényein és előírásain alapult. Először is, az Úr Jézus úgy vezette a tanítványait, hogy ne tartsák meg a szombatot – Ő még szombaton is munkálkodott. Azonkívül a törvényeket és az előírásokat sem tartotta be és a templomba sem járt el, amikor pedig bűnösökkel találkozott, egyesek megkérdezték Tőle, hogy miként kell foglalkozni velük, Ő azonban nem a törvény szerint kezelte őket, hanem irgalmat mutatott irántuk. Az Úr Jézus cselekedeteinek ezen aspektusai közül egyik sem volt összhangban a farizeusok vallásos elképzeléseivel. Mivel nem szerették az igazságot, és így gyűlölték az Úr Jézust, buzgón kárhoztatni kezdték Őt arra az ürügyre hivatkozva, hogy az Úr Jézus megszegi a törvényt, és megállapították, hogy meg kell ölni. Ha az Úr Jézus előkelő és megkülönböztetett családba született volna, ha magasan képzett lett volna, és ha közeli kapcsolatban állt volna ezekkel az írástudókkal és farizeusokkal, akkor nem úgy alakultak volna Számára a dolgok abban az időben, mint ahogy később alakultak – talán más irányt vettek volna. Pontosan a hétköznapisága, a normális volta és a születésének háttere miatt kárhoztatták Őt a farizeusok. Milyen alapon kárhoztatták az Úr Jézust? Azok alapján az előírások és törvények alapján, amelyekhez ragaszkodtak, amelyekről úgy hitték, hogy egészen az örökkévalóságig változatlanok maradnak. A farizeusok ismeretnek tekintették az általuk felfogott teológiai elméleteket, valamint eszköznek, amellyel felmérhetik és kárhoztathatják az embereket, és amelyet még az Úr Jézus ellen is felhasználtak. Így ítélték el az Úr Jézust. Az, hogy miként mérték fel vagy kezeltek egy embert, soha nem az illető lényegétől függött, nem is attól, hogy az igazságot prédikálta-e, és még kevésbé az illető szavainak a forrásától – az, ahogyan a farizeusok felmértek vagy kárhoztattak valakit, csakis a bibliai Ószövetségből általuk felfogott előírásoktól, szavaktól és doktrínától függött. Habár a farizeusok tudták a szívükben, hogy amit az Úr Jézus mondott és tett, nem volt bűn, sem törvénsértés, mégis kárhoztatták Őt, mivel az Általa kimondott igazságok és az Általa bemutatott jelek és csodák miatt sokan követték

és dicsőítették Őt. A farizeusok egyre nagyobb gyűlölettel viseltettek Iránta, olyannyira, hogy el akarták tenni Őt láb alól. Nem ismerték el, hogy az Úr Jézus a Messiás, aki eljövendő volt, és azt sem ismerték fel, hogy az Ő szavaiban ott az igazság, azt pedig még kevésbé, hogy az Ő munkája ragaszkodik az igazsághoz. Úgy ítélték meg, hogy az Úr Jézus Belzebub, a démonok fejedelme által szól merész szavakat és űz ki démonokat. Az, hogy képesek voltak az Úr Jézusra fogni ezeket a bűnöket, megmutatja, mennyi gyűlölettel voltak Iránta. Éppen ezért buzgón igyekeztek tagadni, hogy az Úr Jézust Isten küldte, és hogy Ő Isten Fia, valamint hogy Ő a Messiás. Ezt gondolták: „Vajon isten így tenné a dolgokat? Ha isten megtestesült volna, tekintélyes státuszú családba született volna, és elfogadta volna az írástudók és a farizeusok gyámságát. Szisztematikusan tanulmányoznia kellene az Írásokat, fogalma kellene, hogy legyen az Írások ismeretéről, és az Írások teljes ismeretének a birtokában kellene lennie ahhoz, hogy a »megtestesült isten« nevet viselhesse.” Az Úr Jézus azonban nem volt ilyen ismeret birtokában, ezért hát kárhoztatták Őt, ezt mondván: „Először is, nem rendelkezel ilyen minősítéssel, úgyhogy nem lehetsz isten; másodszor, az Írások ezen ismerete nélkül nem végezheted isten munkáját, és még kevésbé lehetsz isten; harmadszor, nem munkálkodhatsz a templomon kívül – most nem a templomban munkálkodsz, hanem mindig a bűnösök között vagy, ezért az általad végzett munka kétségkívül kívül esik az Írások körén, minek folytán még kevésbé lehetséges, hogy isten légy.” Honnan eredt ennek a kárhoztatásnak az alapja? Az Írásokból, az emberi elméből és abból a teológiai képzésből, amelyben korábban részesültek. Mivel a farizeusok duzzadtak az elképzelésektől, képzelődésektől és ismerettől, azt hitték, hogy helyes ez az ismeret, hogy ez az igazság, hogy érvényes alap, és hogy Isten soha nem mondhat ellent ezeknek a dolgoknak. Keresték vajon az igazságot? Nem keresték. Mit kerestek? Egy természetfeletti istent, aki szellemi test formájában jelent meg. Ezért aztán meghatározták Isten munkájának a paramétereit, tagadták az Ő munkáját, és emberi elképzelések, képzelődések és ismeretek szerint ítélték meg, hogy igaza van-e Istennek vagy sem. És mi volt ennek a végeredménye? Nem csupán kárhoztatták Isten munkáját, hanem keresztre is szegezték a megtestesült Istent. Ez lett abból, hogy az elképzeléseiket, képzelődéseiket és ismereteiket felhasználva mérték fel Istent, és ez az, ami elvetemült velük kapcsolatban.

Abból ítélve, hogy a farizeusok nagyra becsülik az ismereteket és a tudományt, miben rejlik az elvetemültségük? Hogyan nyilvánul meg? Hogyan áshatunk mélyre az ilyen emberek elvetemült természetében és boncolgathatjuk azt? A farizeusok ismeretek és tudomány iránti tisztelete köztudott, és nem szükséges részletesen belemennünk. Akkor hát pontosan micsoda az itt feltáruló elvetemült természet? Hogyan boncolgathatjuk és láthatjuk át az ilyen emberek elvetemült természetét? Szóljon meg valaki! (A farizeusok arra használják az elméleti tudást, hogy szembeszegüljenek Isten lényegével; ez az elvetemültségük egyik megnyilvánulása.) A szembeszegülés egy cselekedet; miért szegültek hát szembe? A szembeszegülés magában hordoz némi ádáz beállítottságot,

de az elvetemültséget még mindig nem érintették. Miért szegültek szembe? Azzal függött ez össze, hogy tetszésükre volt-e Ő vagy sem? Nem volt tetszésükre ez a fajta Isten, mivel így hitték: „Istennek a mennyben kell lennie, azon belül a harmadik égben, mindenkinek csodálnia kell Őt, elérhetetlennek és kifürkészhetetlennek kell lennie az emberek számára, és Neki annak kell lennie, akire az egész emberiség, minden teremtetett lény, sőt, a világmindenségben minden élőlény felnéz – ez isten! Most isten eljött, te viszont egy ács házában születtél meg, hétköznapi emberek voltak csupán a szüleid, és ráadásul istállóban születtél. Nemcsak hogy hétköznapi a születésed háttere, hanem még egy fokkal alatta is van annak, ami hétköznapi és szokványosnak számít – hogy fogadhatnák el ezt az emberek? Ha isten valóban eljönne, nem jöhetne el így!” Avagy nem így határolják be az emberek Istent? Mindenki így határolja be Istent. Valójában haloványan ők is érezték legbelül, hogy az Úr Jézus nem hétköznapi ember volt, hogy amit az Úr Jézus mondott, az igaz volt, és hogy azok a különféle bűnök, amelyekkel megvádolták Őt az emberek, valójában nem feleltek meg a tényeknek. Az Úr Jézus meg tudta gyógyítani a betegeket és ki tudta űzni a démonokat, ők pedig semmi hibát nem találtak az Általa mondott és átadott szavakban és prédikációkban, és semmit sem tudtak kiragadni belőlük, de mégsem tudták elfogadni, és továbbra is kételkedtek a szívükben: „Valóban ilyen isten? Isten oly hatalmas a mennyben, úgyhogy, ha megtestesülne és lejönne a földre, még hatalmasabbnak kellene lennie, mindenkinek csodálnia kellene őt, nemes családok között kellene járnia-kelnie, ékesen kellene beszélnie, és soha egyetlen emberi hibát vagy gyengeséget sem szabadna felfednie. Azonkívül először arra kellene használnia az ismereteit, a tudományát és a készségeit, hogy legyőzze a papságot a templomban. Először ezeket az embereket kellene megnyernie; ez lenne isten szándéka.” Arra, amit az Úr Jézus tett, nem voltak vevők, és elfogadni vagy elismerni sem akarták ezt a tényt. Az, hogy nem akarták elismerni ezt a tényt, nem nagy ügy; mélyen legbelül volt bennük valami még halálosabb dolog: ha egy ilyen ember lenne isten, akkor a papok közül mindenki isten lehetne, mindegyikük hasonlóbb lenne istenhez, mint Maga Isten, és közülük bárki alkalmasabb lenne arra, hogy krisztus legyen, mint Jézus Krisztus volt. Hát nem problémás ez? (De igen.) Miközben az Úr Jézust kárhoztatták, annak a háttérnek is minden aspektusát elleneztek és ócsárolták, amely azzal a testtel kapcsolatos, amelyet Isten ez alkalommal az Ő megtestesüléséhez kiválasztott. Azt még nem vitattuk meg, hogy miben rejlik a farizeusok elvetemültsége – folytassuk hát a beszélgetésünket!

Isten hétköznapi emberként ölt testet, ami azt jelenti, hogy Isten annyira megalázza Magát, hogy a magasztos imázsából, identitásából és mindenek felett való pozíciójából leereszkedve teljességgel hétköznapi emberré lesz. Amikor hétköznapi emberré lesz, nem egy megkülönböztetett, tehetős családba való születés mellett dönt; születésének háttere igen közönséges, sőt szegényes. Ha egy hétköznapi ember szemszögéből nézzük ezt a dolgot, akinek van lelkiismerete, racionalitása és emberi mivolta, akkor mindaz, amit Isten tesz, méltó az emberek hódolatára és szeretetére. Hogyan kellene

kezelniük ezt az embereknek? (Hódolattal.) Egy hétköznapi és normális embernek, aki Istent követi, dicsőítenie kellene Isten szeretetreméltóságát amiatt, hogy Isten egy magasztos státuszból Magát megalázva rendkívül hétköznapi ember lett – olyan szeretetre méltó Isten alázatossága és elrejtettsége! Olyasvalami ez, amit nem érhet el egyetlen romlott ember sem, sem az ördögök vagy a Sátán. Pozitív vagy negatív dolog ez? (Pozitív dolog.) Mit szemléltet pontosan ez a pozitív dolog, ez a jelenség és ez a tény? Isten alázatosságát és elrejtettségét, Isten szeretetreméltóságát és kedvességét. Egy másik tény, hogy Isten szereti az embereket; Isten szeretete valódi, nem hamis. Isten szeretete nem üres beszéd, nem szlogen, nem illúzió, hanem valóságos és tényyszerű. Isten Maga testet ölt és elviseli az emberiség félreértéseit, valamint a gúnyolódásukat, rágalmazásukat és káromlásukat is. Megalázza Magát és hétköznapi emberré lesz, akinek nincs magasztos megjelenése, nincsenek különleges képességei, és bizonyosan nem rendelkezik mélyreható ismeretekkel vagy tudománnyal – mi célból? Azért, hogy ezzel a számukra a lehető legkönnyebben elérhető identitással és emberi megjelenéssel közelítse meg az embereket, akiket kiválasztott és meg szándékozik menteni. Vajon mindez, amit Isten tesz, nem az Általa megfizetett árat jelenti? (De igen.) Meg tudja ezt tenni bárki más is? Senki sem. Egyes nők például, akik különösen szeretik a szépséget, mindig sminket viselnek, és ki sem mozdulnak smink nélkül. Ha arra kérné egy ilyen nőt, hogy festetlen arccal menjen valahová, vagy hogy smink nélkül álljon színpadra, meg tudná tenni? Nem. Még csak meg sem lenne alázva ebben az esetben; egyszerűen csak lehetetlen a számára, hogy smink nélkül mozduljon ki, a hiúságnak, a testi nyereségnek még ezt a kis részét is képtelen elengedni. Akkor mit mondjunk Istenről? Mit ad fel Isten, amikor annyira megalázza Magát, hogy a társadalom legalacsonyabb rangú tagjai közé, a lehető leghétköznapibb emberként születik meg? Feladja a méltóságát. Miért képes Isten feladni a méltóságát? (Azért, hogy szeresse és megmentse az embereket.) Azért, hogy szeresse és megmentse őket, ami Isten természetét fedi fel. Akkor hát hogyan tartozik bele ebbe a méltóság elvesztése? Hogyan kell tekinteni erre a dologra? Némelyek ezt mondják: „Milyen méltóságot veszít el Isten? Talán nem rendelkezel azután is Isten identitásával, miután testet öltöttél? Nincsenek továbbra is embereid, akik követnek Téged, és meghallgatják a prédikációdát? Nem Isten saját munkáját végzed még most is – milyen méltóságot veszítesz el?” Ebben a „méltóságvesztésbe” több aspektus is beletartozik. Egyfelől az emberek érdeke motiválja Istent arra, hogy mindezt megtegye, de vajon meg tudják ezt érteni az emberek? Még azok sem tudják megérteni, akik követik Őt. Mi rejlik a megértésük hiányában? Félreértés, félreértelmezés, valamint furcsa tekintetek vagy megvető tekintetek bizonyos emberek részéről. Isten a szellemi birodalomban van, minden dolog közepén, az egész emberiség pedig Isten lábai alatt hever, de most, hogy Isten testté lett, ez egyenértékű azzal, hogy Ő az emberekkel azonos környezetben, velük egyenrangúként él. Szembesülnie kell az emberiség gúnyolódásával, rágalmazásával és szarkazmusával, valamint az elképzeléseikkel, az ellenségességükkel és az ítéletükkel is – ezek azok a

dolgok, amelyekkel szembesülnie kell. Miközben szembesül ezekkel a dolgokkal, szerintetek van méltósága? Istennek az identitása szerint nem kellene elszenvednie ezeket a dolgokat, az embereknek nem szabadna így bánniuk Istennel, Neki pedig nem kellene eltűnnie ezeket a dolgokat; ezek nem olyan dolgok, amelyeket Istennek el kell tűnnie, de amikor Isten testté lesz, akkor el kell fogadnia ezeket, el kell tűnnie mindezeket, kivétel nélkül. A romlott emberiség sok kellemesen hangzó dolgot mondhat a mennyben lévő Istennek, de a megtestesült Istent semmibe sem veszik. Ezt gondolják: „Még hogy Isten testté lesz? Annyira hétköznapi és normális vagy, nincs benned semmi kivételes; úgy tűnik, hogy semmit sem tudsz tenni velem!” Bármit képesek mondani! Amikor a saját nyereségükről vagy hírnevükről van szó, bármilyen ítéletet és kárhoztatást van merszük kimondani. Éppen ezért, noha Istennek ilyen státusza van és ezt az identitást élvezi az emberekkel érintkezve és a romlott emberiséggel együtt élve, amikor testté lesz, ugyanakkor ténylegesen el kell viselnie mindenféle megaláztatást, amely az identitása miatt éri Őt. Minden méltóságát elveszíti – ez az első dolog, amit el kell viselnie Istennek, szembenézve mindazzal az értetlenséggel, félreértéssel, kétellyel, próbatétellel, lázadással, ítélettel, kétszínűséggel stb., amellyel a romlott emberiség viszonyul Hozzá. Ezt mind el kell viselnie – ez a méltóságának az elvesztése. És még mi? Lényegében nincs különbség a megtestesülés és a Lélek között – igaz ez? (Igen.) Lényegében nincs különbség, de van egy aspektus: a test soha nem léphet a Lélek helyébe. Vagyis az Ő sok funkciójában a test korlátozva van. A Lélek például képes utazni a térben, nem érinti az idő, a klíma vagy a különféle környezetek, és mindenütt jelenvaló, miközben a testre érvényesek ezek a korlátozások. Milyen veszteség érte Isten méltóságát? Mi a nehézség ebben az ügyben? Istennek Magának megvan ez a képessége, de mivel korlátozza Őt a test, a munkája időszakában lelkiismeretesen, csöndesen és engedelmesen ki kell tartania a test munkája mellett, amíg az be nem fejeződik. Az idő alatt, amíg Isten a testben munkálkodik, ez a szemük számára látható test az, amit Istenből látnak az emberek, és amit az elképzeléseik keretében fel tudnak fogni Belőle. A képzelődéseikben és elképzeléseikben nincs-e tehát bizonyos módon korlátozva Isten nagysága, mindenhatósága, bölcsessége, sőt még a hatalma is? (De igen.) Ezek a dolgok nagymértékben korlátozások alá esnek. Mi okozza ezeket a korlátozásokat? (A megtestesülés.) Az okozza ezeket a korlátozásokat, hogy Ő megtestesült. Elmondható, hogy az, hogy Ő megtestesült, egyfajta gondot okoz Magának Istennek. A „gond” szó használata természetesen kissé pontatlan itt, de helyénvaló így mondani – csakis így lehet mondani. Van bizonyos kihatása ennek a gondnak az emberek Istennel kapcsolatos megértésére, valamint az Istennel való és azzal a céllal történő igazi érintkezésükre és interakciójukra, hogy szeressék Istent és alávessék magukat Neki? (Igen.) Van egy bizonyos kihatása. Ha valaki látta Isten testét, ha volt dolga Isten testével, ha hallotta beszélni Isten testét, akkor lehetséges, hogy egész életében az marad a számára Isten képmása, Isten bölcsessége, Isten lényege és Isten természete, amit ebben a testben felismer, lát és megért. Ez igazságtalan Istennel szemben. Nem

ez talán a helyzet? (De igen.) Ez igazságtalan Istennel szemben. Akkor hát miért teszi még mindig ezt Isten? Azért, mert csak Isten testté válásával érhetők el a legjobb eredmények az emberek Isten által történő megtisztítása és megmentése terén – Isten ezt az utat választja. Isten testté lesz és az emberek között él, szemtől szemben velük, lehetővé téve számukra, hogy hallják a szavait, lássák minden mozdulatát és lássák az Ő természetét, sőt még a személyiségét, az örömeit és a bánatait is. Noha ez a természet, valamint ezek az örömek és bánatok elképzeléseket alakíthatnak ki az emberekben, amikor tanúi lesznek azoknak, befolyásolva az emberek Isten lényegével kapcsolatos felfogását, valamint korlátozva a felfogásukat, Isten inkább hagyja, hogy félreértsék Őt az emberek, és továbbra is ezt a módszert választja, amellyel a legjobb eredmények érhetők el az emberek megmentése terén. Éppen ezért az emberek Isten eredeti arcával és Isten igazi identitásával, státuszával és lényegével kapcsolatos megértése szempontjából Ő feláldozta a méltóságát. Vagy talán nem lehet ezt mondani? Ebből a szempontból így van. Fontoljátok meg alaposan: annak a különböző aspektusaiban, amit Isten megfizetett és megtett, van-e bármi az emberek megértése szerint, ami megegyezik a farizeusok és antikrisztusok elméleteivel és szlogenjeivel? Semmi sincsen. Amikor például ezt mondták a farizeusok: „Isten tiszteletre méltó”, hogyan értették ezt a tiszteletreméltóságot? Az ő szemükben hogyan kellene megvalósulnia Isten tiszteletreméltóságának? Mindössze a magasztosságával. Avagy nem egy doktrína az, hogy „Isten tiszteletre méltó, isten oly nagyon tiszteletre méltó”? (De igen.) Szerintük mi Isten tiszteletreméltósága? Az, hogy ha Isten eljönne a világba, akkor előkelő pozíciója lenne, kiemelkedő tudással és tehetséggel, kiemelkedő képességekkel bírna, élen járna ékesszólásban, valamint első osztályú és kitűnő megjelenése lenne. Mi az a tiszteletreméltóság, amiben ők hittek? Az, ami látható az emberek számára. Nem olyasmi ez a fajta tiszteletreméltóság, amit a Sátán művel? (De igen.) Isten nem tesz ilyet! Figyeld meg, hogy Isten milyen embereket választott Isten választott népéül, majd nézd meg, hogy miféle emberek alkotják a Sátán világának kiemelkedő elitjét. Ha ily módon összeveted őket egymással, tudni fogod, hogy miféle embereket ment meg Isten, és miféle embereket nem lehet megmenteni. Azok fogják a legkisebb valószínűséggel elfogadni az igazságot, akik különösen arrogánsak, önelégültek, rátermettek és tehetségesek. A beszédük ismeretekkel teli, rendkívül ékesszóló, és arra készíti az embereket, hogy imádják és csodálják őket, de az az alapvető gyengeségük, hogy nem fogadják el az igazságot, valamint gyűlölik az igazságot és idegenkednek tőle, ami meghatározza, hogy a pusztítás útját fogják választani. Isten választott népében tehát senkinek sincs különleges ajándéka vagy tehetségei, ugyanakkor képesek elfogadni az igazságot, alávetni magukat Istennek, feladni a hírnevüket, a nyereségüket és a státuszukat azért, hogy Istent kövessék, és hajlandóak a kötelességüket végezni. Ezek azok a fajta emberek, akiket megment Isten. Kiket imádnak a nem hívők? Mindannyian magas szintű értelmiségieket és előkelő családi státusszal bíró embereket imádnak. Ami az ajándékokat, különlegességeket és a családi státuszt illeti, mi egyikkel sem

rendelkezünk ezek közül: ugyanolyanok vagyunk. Mit gondoltok erről? Isten nem tesz ilyen dolgokat – ilyen egyszerű ez? Miért nem így rendezte ezt Isten? Isten szándéka van ebben. Istennek nagyon könnyű elrendeznie, hogy milyen családba szülessen valaki, és milyen ismereteket tudjon elsajátítani. Tud Isten így cselekedni? (Igen.) Persze, hogy tud! Akkor miért nem úgy rendezte Isten, hogy tehetős, előkelő családokba szülessünk? Ez Isten szeretetreméltósága, ez Isten lényegének a kinyilatkoztatása, és csak azok tudják átlátni ezt a dolgot, akik értik az igazságot. Miután Isten testté lesz, nem számít, hogy milyen nagyszerű elképzeléseik vannak az embereknek, hogy mekkora nehézségekkel találkozik Isten a munkája során, hogy mekkora akadályokkal szembesül, hogy mennyi gúnyolódásban és rágalmazásban van része, és bármennyit veszít is el a méltóságából azután, hogy ily módon testté lesz, vajon Ő törődik ezzel? Nem törődik. Akkor mivel törődik? Ha meg tudjátok érteni ezt a pontot, akkor igazán tudjátok, hogy Isten szeretetre méltó. Mivel törődik Isten? Mi Isten gondos szándéka azzal, hogy megfizeti ezt az árat, és ilyen hatalmas erőfeszítést tesz? Pontosan miért tette ezt? (Ezért a csoportért, akiket Isten kiválasztott arra, hogy képesek legyenek jobban megérteni Istent, jobb kapcsolatban lenni Istennel az Ő megtestesülésén keresztül, azután pedig igazi megértésük lehessen Istentről.) Megértéssel bírni Istentről – ez még mindig annyira előnyös volna Isten számára? Ezért az egy célért fizetett ennyit Isten? Igen vagy nem? Csupán azért munkálkodott fáradságosan Isten 6000 éven át, hogy megértesse Istent az emberekkel? Mondjátok meg Nekem, miután Isten megteremtette az embereket, miután az emberiség eltávolodott Istentől és a Sátánt követte, és minden emberi lény eleven démonként kezdte élni az életét – ki a legboldogabb? (A Sátán.) Ki az áldozat? (Az emberek.) Akkor ki a legszomorúbb? (Isten.) Ti vagytok a legszomorúbbak? (Nem.) Valójában senki sem tudja átlátni ezeket a dolgokat. Senki sem tudja ezeket a dolgokat magától: bármivé válnak is, elfogadják. Amikor megkéred őket, hogy gyakorolják az igazságot, nem gondolják, hogy ebből bármi jó származna. Állandóan az elképzeléseik és képzelődéseik szerint élnek, és mindig is lázadtak Isten ellen. Valójában Isten az, aki a legszomorúbb, és akinek a leginkább össze van törve a szíve. Isten teremtette az emberiséget; szerintetek törődik Isten az emberi létezés közvetlen állapotával vagy azzal, hogy jó-e az emberek élete vagy sem? (Törődik.) Isten mindenkinél inkább törődik ezzel, és az érintett emberek talán maguk sem érzik és valójában nem értik ezt. Ebben a világban élve ilyen volt az emberiség száz évvel ezelőtt, és még most is ilyen; nemzedékről nemzedékre sokasodnak és nemzedékről nemzedékre így élnek – egyeseknek jól megy soruk, mások szegények; egyszer fent, egyszer lent. Az emberek nemzedékről nemzedékre megérkeznek, különböző ruhákat viselnek, ugyanazt az ételt eszik, de a társadalmi struktúra és a társadalmi rendszerek apránként megváltoznak; az emberek akaratlanul megérkeznek a jelenbe – tudatában vannak ennek? Nincsenek tudatában. Akkor hát ki van a leginkább tudatában? (Isten.) Isten az, aki a leginkább törődik ezzel a dologgal. Az az egyik dolog, amit nem felejt el Isten, hogy miként élnek az Átala teremtett emberek, hogy milyen az emberek életének

aktuális állapota, hogy jól élnek-e, hogy mit esznek és mit viselnek, hogy milyen lesz a jövőjük, és hogy miről gondolkodnak a szívükben mindennap. Ha csupa gonoszságról gondolkodnak mindennap, csakis arról, hogy miként változtassák meg a természet törvényeit és hogyan menjenek szembe azokkal, hogy miként harcoljanak a Menny ellen, hogyan kövessék a világ gonosz irányzatát, akkor vajon jó érzéssel tekint erre Isten? (Nem, nem jó érzéssel.) Akkor hát nincs jó érzése Istennek, és ennyi az egész? Nem kell vajon tennie valamit ezzel kapcsolatban? (De igen.) Meg kell találnia a módját, hogy valamiképpen jól élhessenek ezek az emberek, meg kell értetnie velük az ember magatartásának alapelveit, és tudatnia kell velük, hogy imádják Istent, vessék alá magukat a természet valamennyi törvényének, valamint Isten vezényletésének és elrendezésének, hogy emberi hasonlatossággal élhessenek az emberek, Isten pedig megkönnyebbüljön. Még ha el is hagyja Isten ezeket az embereket, akkor is normálisan élhetnek egy ilyen környezetben, anélkül, hogy bármit is el kellene szenvedniük a Sátántól – ez Isten szándéka. Amikor látja a Sátán, hogy az emberek képesek alávetni magukat Istennek és megélni az emberi hasonlatosságot, akkor teljességgel megszégyenül és kudarcot vall, így teljesen elhagyja ezeket az embereket, és soha többé nem fordít figyelmet rájuk. Kikkel törődik hát a Sátán? Csak azokkal törődik, akik hisznek Istenben, de nem törekednek az igazságra, akik nem olvassák Isten szavait és nem imádkoznak Istenhez, akik félszívvvel végzik a kötelességüket, és akik mindig csak találni akarnak valakit, akivel összeházasodhatnak, családot akarnak alapítani és karriert építeni. El akarja csábítani ezeket az embereket, félre akarja vezetni őket, hogy távolodjanak el Istentől, ne végezzék a kötelességüket és árulják el Istent, míg végül ki nem rekeszti őket Isten – akkor aztán végtelenül boldog a Sátán. Minél kevésbé törekszel az igazságra, ő annál boldogabb lesz; minél inkább törekszel a hírnévre, a nyereségre és a státuszra, és minél felületesebben végzed a kötelességed, ő annál boldogabb lesz. Ha eltávolodsz és elárulod Istent, még boldogabb lesz a Sátán – talán nem ez a mentalitása? Nem ilyen vajon az antikrisztusok mentalitása? Akik a Sátán fajtájából valók, mind ilyen mentalitásúak. Mindenkit el akarnak csábítani, akinél azt látják, hogy nem hisz komolyan Istenben, hogy az ismeretek elsajátítására figyel, valamint a hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvésre, és mindenkit, aki a kötelessége végzése során nem a megfelelő feladatával foglalkozik. Amikor ilyen emberekkel találkoznak, egy nyelvet beszélnek velük, sok mondandójuk van, amikor együtt vannak, és szabadon, gátlások nélkül megmondják a véleményüket. Mit érez Isten, amikor azt látja, hogy ezek az emberek nem az igazságra törekednek? Nyugtalanságot érez! Akkor hát milyen okból fizette meg Isten mindezt az árat? Az emberiséggel kapcsolatos aggálya, törődése és aggodalma miatt. Isten a szívében viseli ezeket az aggályokat, törődéseket és aggodalmakat az emberekkel kapcsolatban, és mivel Istennek ilyen a hozzáállása az emberekhez, az Ő munkája lépésről lépésre elkészül. Függetlenül attól, hogy az emberek szemében Isten alázatos és rejtett-e, hogy igazán szereti-e az embereket, hogy hűséges-e vagy hogy hatalmas-e, Isten úgy hiszi, hogy megérte és

hogy megtérülhet mindez az ár. Mit jelent ez a megtérülés? Azt jelenti, hogy azok a dolgok, amelyek miatt Isten aggódik a szívében, nem fognak újra megtörténni, és azok az emberek, akik aggodalommal töltik el a szívét, az Ő szándékai, valamint azon út és irány szerint élhetnek, amelyre Ő tanította és amelyen Ő vezette végig őket, és hogy ezeket az embereket nem fogja többé megrontani a Sátán – nem fognak többé szenvedésben élni, és Isten aggályai szertefoszlának, Isten pedig megkönnyebbül. Mindazt illetően tehát, amit Isten tett – bármi is legyen az elsődleges motivációja, és bármilyen nagy vagy kicsi is a terve –, vajon nem pozitív dolgok ezek mind? (De igen, azok.) Ezek mind pozitív dolgok. Függetlenül attól, hogy az, ahogyan Isten munkálkodik, észrevehető-e az emberek számára és említésre érdemes-e vagy sem, függetlenül attól, hogy milyen ítéletet hoznak az emberek arról, ahogyan Isten az emberek megítélése és megmentése végett munkálkodik, mindabból ítélve, amit Isten megtett és amekkora árat meg tud fizetni, nem méltó-e vajon Isten a dicséretre? (De igen, Ő méltó.) Nagy tehát Isten vagy kicsi? (Nagy.) Nagyon nagy! Az emberiség tagjai közül senki sem tud ilyen árat megfizetni. „Az anyai szeretet a legnagyobb az emberek körében” – mondják némelyek. Van-e olyan nagy az anyai szeretet, mint ez? Általánosságban elmondható, hogy miután már önállóan a saját életüket élik a gyerekek, az anyák nem bajlódnak velük, amíg boldogulnak. Valójában akkor sem tudnak a gyermekeikkel bajlódni, ha akarnak. Hogyan bánik hát Isten ezzel az emberiséggel? Hány ezer év óta viseli már el? Isten hatezer év óta viseli már el az emberiséget, és mind ez idáig nem adta fel. Isten nagyon nagy árat fizetett a miatt a kis nyugtalankodás és aggódás miatt. Minek tűnik egy ilyen hatalmas ár a farizeusok és az antikrisztusok szemében? Kárhoztatják, elítélik, sőt még káromolják is. Ebből a szempontból vajon nem elvetemült természetűek ezek az antikrisztusok? (De igen, azok.) Isten olyan dicséretes dolgokat tett, és Isten lényege, valamint amit Isten birtokol és ami Ő, az nagyon is érdemes az emberek dicséretére. Ők nem csupán nem dicsőítik Őt, hanem még különböző kifogásokhoz és elméletekhez is folyamodnak, hogy kárhoztassák és megítéljék Őt, sőt, azt sem hajlandóak elismerni, hogy Ő Krisztus. Hát nem gyűlöletesek ezek az emberek? (De igen, azok.) Nem elvetemültek? Az elvetemült viselkedésükből ítélve nem az ismereteket és a tanulást imádják vajon? Nem a hatalmat és a státuszt imádják? (De igen.) Valami minél pozitívabb és minél inkább méltó arra, hogy az emberek dicsérjék, emlékezetükben tartsák és terjesszék, az antikrisztusok annál inkább kárhoztatni fogják. Ez az antikrisztusok elvetemült természetének egyik feltárulása. Azt kell mondanunk, hogy az antikrisztusok elvetemültségének a mértéke felülmúlja a romlott beállítottságú emberek többségét.

Folytassuk egy Pálról szóló eszmecserével! Milyen családba született Pál? Értelmiségi, tanult családba született. Ilyen családba született, és jónak számított a születése háttere. Pál magasan képzett volt. A korabeli normák szerint az a fajta lehetett, aki teológiát tanul vagy egyetemre megy. Akkor hát magasabb szintű tudással és tanultsággal rendelkezett az emberek többségénél? (Igen.) Pál tudásából és tanultságából ítélve vajon könnyen el tudta volna ismerni, hogy az Úr Jézus Krisztus volt? (Igen.) Nagyon könnyen. De akkor

miért nem ismerte el Krisztusként az Úr Jézust? (A tudást imádta, és úgy érezte, hogy az Úr Jézusnak nincs annyi tudása, mint neki, így hát nem ismerte el Őt.) Túlságosan egyszerű ez a megfogalmazás. Ha az Úr Jézusnak nincs annyi tudása, mint neki, akkor nem képes elismerni Őt, míg ha az Úr Jézus igazán rendelkezik tudással, akkor Pál talán el tudja ismerni Őt. Ez olyan félig-meddig következtetés. Tehát azt mondjuk csupán, hogy az antikrisztusok a tudást imádják; vagyis amikor embereket hallgatnak és emberekkel meg dolgokkal foglalkoznak, olyan nézőpontjuk van, amelyből mások meglátják, hogy ők a tudást és a tanultságot imádják. Ha például nagyon logikusak, magas szintűek, okosak, kifürkészhetetlenek és elvontak a szavaid, nekik pontosan ez tetszik. Elvontak és összhangban vannak a logikával, a filozófiával és még egy bizonyos tanultsággal is – ők pontosan ezt akarják. Az Úr Jézus Isten megtestesülése, és amiket Ő mond, azok mind Isten szavai és igazságok. Amikor tehát a tudással bíró és tanult emberek ránéznek ezekre a szavakra és igazságokra, hogyan értékelik azokat? „Annyira vulgárisak és felületesek a szavaid. Az istenben való hittel kapcsolatos triviális dolgok mind. Nem mélyrehatóak, és nem is kifürkészhetetlenek. Nincs bennük semmi misztérium. Mégis azt mondod, hogy azok az igazság. Mi olyan magasröptű az igazsággal kapcsolatban? Ezeket a dolgokat én is el tudom mondani!” Avagy nem ezt hiszik az antikrisztusok? (De igen.) Így mérlegelnek és ezt gondolják: „Hadd lássam, hogy azok a dolgok, amelyekről beszélsz, végső soron magasabb vagy alacsonyabb szintűek-e az én ismereteimnél.” Amint meghallják, vitatni kezdik őket, ezt mondván: „Úgy beszélsz, mint egy általános iskolás diák. Én főiskolai hallgató vagyok, úgyhogy nem vagy annyira jó, mint én!” Ezután találnak valami hibát Isten szavaiban, ezt mondván: „Úgy tűnik, nem érted a nyelvtant, és néha helytelen szavakat használsz beszéd közben. Nem tűnsz istennek.” Megnézik a megjelenését, hogy lássák, vajon Isten-e vagy sem; nem a szavai tartalmára figyelnek, nem arra figyelnek, hogy amit kifejez, az vajon az igazság-e, vagy hogy Istentől erednek-e a szavak. Nem a lelki megértés hiánya ez vajon? (De igen.) Tehát az antikrisztusoknak van egy másik tulajdonságuk is: híján vannak a lelki megértésnek. Mivel az ismereteket és a tanultságot értékelik, nem értik az igazságot. Soha nem lesznek képesek megérteni az igazságot. Ezek az emberek arra vannak rendelve, hogy olyanok legyenek, akiknek nincs lelki megértésük. Arra használják a tudásukat, hogy minden mondatot megmérjenek, amelyet Isten kimond. Megérthetik az igazságot? Tudhatják, hogy ez az igazság? Képesek végül eljutni egy következtetésre és azt mondani, hogy mindezek az Isten által kimondott szavak az igazság? Fel tudják ezt ismerni? Nem tudják ezt felismerni. Hogyan tekintenek hát a megtestesült Istenre? Ezt gondolják: „Akárhogy nézem is, ő egy emberi lény. Akárhogy nézem is, nem látom az isteni minőséget. Akárhogy figyelek is, nem tudom megmondani, hogy mely szavai vannak összhangban az igazsággal, és hogy melyek közülük az igazság.” Éppen ezért ezt gondolják a szívük mélyén: „Ha van valamid, ami új és friss, és ha szert tehetek tőled valamilyen elméletre és némi tőkére, akkor egyelőre követni foglak, és majd meglátom, mi lesz az eredménye.” De vajon el tudják fogadni az

Úr Jézust a szívük mélyéből? (Nem, nem tudják.) Egyáltalán nem fogják elfogadni Őt. Miért nem fogadják el Őt? Mi ennek az oka? Az, hogy túlságosan szeretik a tudást. A tudáshoz való vonzódásuk és az az ismeret, amellyel fel vannak szerelve és amelyet elsajátítottak, elvakította a szemüket és az értelmüket, megakadályozva őket abban, hogy lássák mindazt, amit Isten tett. Még ha nyilvánvalóan az is az igazság, amit Isten mond, és még ha az Isten által elvégzett munka világosan ki is fejezi Isten identitását és lényegét, ők nem képesek meglátni. Miért nem képesek meglátni? Azért nem, mert a tudásuk és a tanultságuk miatt telve vannak elképzelésekkel, képzelődésekkel és ítéletekkel Istennel kapcsolatban. Végül bármennyire hallgatnak is prédikációkat, és bármennyire kapcsolatba kerülnek is Istennel, nem képesek megérteni, amit Isten mond, annak az elfogadásáról nem is beszélve, hogy amit ez a személy mondott, az meg tudja változtatni az embereket, vagy hogy az az igazság, az út és az élet. Ez olyasvalami, amit sosem tudnak elfogadni. Soha nem tudják elfogadni, ami arra rendeli őket, hogy – Pálhoz hasonlóan – ne legyenek megmentve. Pál megvallotta vajon, hogy az Úr Jézus a Krisztus? Még a legvégén sem látta be ezt. Némelyek ezt mondják: „De hát nem az Úrhoz kiáltott, amikor a földre esett a damaszkuszi úton? Akkor biztosan megvallást tett. Hogy lehetne azt mondani, hogy nem tett megvallást?” Egy tény bizonyítja, hogy Pál soha nem ismerte el Megváltójának az Úr Jézus Krisztust, mégpedig az, hogy még azután is ő próbált Krisztus lenni, miután a földre zuhant. Krisztus olyasvalaki, akivé csak úgy véletlenszerűen válhatnak emberek? Krisztus emberként megtestesült Isten. Ő Isten, és senki sem válhat Krisztussá csak azért, mert így akarja. Ki ne akarna Krisztus lenni, de olyasvalami ez vajon, amit megtehetnek az emberek? Ez nem annak a kérdése, hogy mit akarnak az emberek. Pál mégis Krisztus akart lenni. Pál törekvéséből ítélve fel tudta vajon ismerni, hogy az Úr Jézus Krisztus és az Úr? (Nem, nem tudta.) Akkor hogyan pozicionálta az Úr Jézus identitását és státuszát? Isten Fiaként. Micsoda Isten Fia? A következő: „Te nem isten vagy, te isten fia vagy, te kisebb vagy istennél, te ugyanolyan vagy, mint mi; mi isten fiai vagyunk, és te is isten egyik fia vagy, de neked másféle megbízást adott isten, és másféle munkát végeztél. Ha nekem adná isten ezt a munkát, én is el tudnám végezni és meg tudnék birkózni vele.” Nem azt jelenti ez, hogy Pál nem ismerte el azt a tényt, hogy az Úr Jézus Krisztus valójában Isten? (De igen.) Úgy hitte, hogy az ő hite szerinti isten a mennyben van, hogy ez a Krisztus nem isten, és hogy isten identitásának és státuszának semmi köze ehhez a Krisztushoz. Hogyan alakult ki az Úr Jézussal kapcsolatos felfogása és hozzáállása? Az ismereteiből és a képzelődéseiből következtette ki őket. Hogyan következtette ki őket? Melyik mondatban látta őket? Az Úr Jézus ezt mondta: „Az Én Atyám ilyen és ilyen”, és hogy „az Én mennyei Atyám által teszem ezt és ezt”, ő pedig ezt gondolta ennek hallatán: „Te is istenként utalsz istenre? Te is atyaként utalsz a mennyben lévő istenre? Ebben az esetben isten egyik fia vagy?” Nem az emberi elme képzelődése ez vajon? A tudással bíró emberek ilyen következtetést vonnak le: „Ha atyának nevezed a mennyben lévő istent, és mi is atyának nevezzük őt, akkor testvérek vagyunk. Te vagy a legidősebb fiú,

mi a másodszülött fiak vagyunk, a mennyben lévő isten pedig a mi közös istenünk. Te tehát nem vagy isten, és mindannyian egyenrangúak vagyunk. Így aztán nem az úr Jézus krisztus dönti majd el végső soron, hogy ki kapjon jutalmat, ki részesüljön büntetésben, és hogy kinek mi a sorsa – hanem a mennyben lévő isten.” Pál azáltal jutott el ezekre a következtetésekre és abszurd nézőpontokra, hogy a teológia és az ismeretek tanulmányozása után az értelmére hagyatkozva ítelt és elemzett. Ez volt az eredménye.

Pál életmentő szalmaszálként, tőkéjeként és még inkább a törekvése céljaként tekintett a tudásra. Ha Pál nem imádta volna a tudást, hanem képes lett volna elengedni mindazt a tudást, amelyet korábban megszerzett, az Úrként tekinteni az Úr Jézusra, mint arra, Akit követni lehet, Aki ki tudja mondani az igazságot, valamint igazságként kezelni az Úr Jézus szavait, amelynek engedelmeskedni és amelyet gyakorolni kell, akkor egészen más lett volna az eredmény. Az, hogy Péter háromszor is meg tudta tagadni az Urat, egyfelől azért volt, mert félt, másfelől pedig azért, mert látta, hogy az Úr Jézus hétköznapi ember, akit letartóztattak, és aki szenvedett. Volt gyengeség a szívében – de ez nem volt halálos hiba. Az sem volt végzetes hiba, hogy egy pillanatra meg tudta tagadni Őt. Ez nem az a bizonyíték, amely véglegesen meghatározhatja egy ember sorsát. Mi az, ami véglegesen meghatározza valakinek a sorsát? Az, hogy az illető Isten szavaiként kezeli-e Isten szavait, és hogy képes-e az igazságként elfogadni Isten szavait, engedelmeskedni azoknak és gyakorolni azokat. Pál és Péter két merőben különböző példa. Péter valaha gyenge volt, valaha megtagadta az Urat, és valaha kételkedett az Úrban, de a végeredmény az volt, hogy Péter tőkéletesítve lett. Pál sok éven át munkálkodott az Úrért és szenvedett. Ebből logikusan következne, hogy képesnek kellett volna lennie arra, hogy koronát kapjon, de akkor végül miért büntetésben részesült Istentől? Miért volt más az ő sorsa és Péteré? Ez az ember természetlénységétől és attól függ, hogy milyen útra törekszik. Mi volt Pál természetlénysége? Az a legkevesebb, ami elmondható, hogy volt benne némi elvetemültség. Megszállottan törekedett a tudásra és a státuszra, jutalmakra és koronára törekedett, és úgy sürgött-forgott, munkálkodott és fizette meg az árat azért a koronáért, hogy egyáltalán nem törekedett az igazságra. Azonkívül a munkája folyamán soha nem tett tanúságot az Úr Jézus szavai mellett, és arról sem tanúskodott, hogy az Úr Jézus a Krisztus, Isten, vagy hogy Ő a megtestesült Isten, hogy az Úr Jézus Istent képviseli, és hogy az Átala mondott szavak mind Isten által mondott szavak. Pál nem volt képes felfogni ezeket a dolgokat. Akkor hát milyen utat választott Pál? Makacsul törekedett a tudásra és a teológiára, ellenállt az igazságnak, nem volt hajlandó elfogadni az igazságot, és arra használta az ajándékait és a tudását, hogy olyan munkát végezzen, amellyel irányíthatja, fenntarthatja és megszilárdíthatja a státuszát. Mi volt az ő végső sorsa? Kívülről talán nem látod, hogy milyen büntetésben részesült a halála előtt, vagy hogy volt-e abnormális megnyilvánulása, de az ő végső sorsa különbözött Péterétől. Mitől függött ez a „különbség”? Az egyik dolog az ember természetlénysége, a másik pedig az út, amelyet választ. Ami Pálnak az Úr Jézussal kapcsolatos hozzáállását és nézőpontját illeti: miben különbözött az ellenállása a

normális emberekétől? Azonkívül mi a különbség aközött, ahogy Pál megtagadta és elutasította az Urat, és ahogyan Péter gyengeségből és félelemből háromszor megtagadta Isten nevét és nem ismerte el az Urat? Pál a tudást, a tanulást és az ajándékait használta fel a munkája elvégzéséhez. Egyáltalán nem gyakorolta az igazságot, és Isten útját sem követte. Éppen ezért megláttad a gyengeségét abban az időszakban, amelyet buzgón tevékenykedve és munkálkodva töltött, vagy éppen a leveleiben? Nem láttad, igaz? Újra meg újra tanította az embereket, hogy mit tegyenek, és biztatta őket, hogy törekedjenek a jutalmak, koronák és egy jó rendeltetési hely elnyerésére. Nem volt tapasztalati tudása, sem tapasztalata az igazság gyakorlásában. Péter ezzel szemben nagyon visszafogottan cselekedett. Neki nem voltak olyan mélyenszántó elméletei és olyan híres levelei sem, rendelkezett azonban az igazság némi valóságos felfogásával és gyakorlásával. Noha megtapasztalt gyengeséget és romlottságot az életében, sok megpróbáltatás után ember és Isten közti kapcsolattá lett az Istennel kialakított kapcsolata, amely teljességgel különbözött Pál esetétől. Habár Pál munkálkodott, semmi olyat sem tett, aminek bármi köze lett volna Istenhez. Nem tett bizonyosságot Isten szavairól, az Ő munkájáról, az Ő szeretetéről, az emberiség Isten általi megmentéséről, és még kevésbé Istennek az emberek felé irányuló szándékairól vagy az Ő követeléseiről. Még azt is gyakran mondta az embereknek, hogy az Úr Jézus Isten Fia, ami végül oda vezetett, hogy Szentháromságként tekintettek Istenre az emberek. A „Szentháromság” kifejezés Páltól eredt. Ha nincs olyan, hogy „Atya és Fiú”, akkor létezhet „Szentháromság”? Nem létezhet. Az emberi képzelődések tárháza túlságosan „gazdag”. Ha nem tudod megérteni Isten megtestesülését, akkor ne ítéld vakon és ne hozz vak ítéleteket. Csak hallgass az Úr Jézus szavaira és bánj Vele Istenként – mégpedig testben megjelenő és emberi lénnyé váló Istenként. Objektívebb így kezelni ezt.

Amikor Isten munkájának ebben a szakaszában először tettek bizonyosságot amellet, hogy Isten nőként testesült meg, sokan nem tudták ezt elfogadni és megrekedtek. Így éreztek: „A most kimondott szavak mindegyike igazság, a most folyó munka a szavak általi ítélet munkája – ezek a dolgok Isten munkájának tűnnek, és be tudom látni, hogy ez a személy a megtestesült Isten. Arról van csak szó, hogy ezt a nemet nem könnyű elfogadni.” De mivel e szavak mindegyike igazság, vonakodva mégiscsak elfogadják Őt, és ezt gondolják a szívükben: „Előbb követni fogom Őt, és majd meglátom, hogy valóban Isten-e” – sokan így követtek. Isten két nemben, a férfi és női nemben teremtetete meg az emberiséget, és ezalól Isten megtestesülése sem kivétel: vagy férfi, vagy nő. Egy napon valaki egyszer csak ezt kérdezte Tőlem: „Hogyan lehet azt érteni, hogy ezúttal nő a megtestesülés?” Így feleltem: „Nos, te hogyan látod ezt? Isten nem az emberek elképzeléseivel összhangban cselekszik: ha biztos vagy benne, hogy ezt Isten tette, akkor ne kutasd, amit Isten tesz, és ha nem érted, akkor várj. Ha keresed, de mégsem jutsz eredményre, akkor csak figyeld meg, hogy alá tudod-e vetni magad. Ha igen, akkor észszerű vagy, de ha megrekedsz emiatt és mindent megtagadsz, amit Isten tett, akkor nem vagy észszerű, akkor nem vagy igaz hívője Istennek. Isten tíz dolgot tesz, amit

helyesnek és az elképzeléseiddel összhangban levőnek tartasz, de ha egy dolog nincs összhangban az elképzeléseiddel, akkor mind a tíz dolgot sutba dobod – miféle nyomorult az ilyen? Nem ördög vajon?” Amikor így beszéltem, ők ezt mondták: „Igen, akkor most el kell ezt fogadnom.” Miután befejeztem a közlésemet, ők azonnal felfogták és megértették – ugye, hogy elég jó képességűek? Mondjuk, hogy azok. Azután ezt mondták: „Isten férfit és nőt teremtett, és amikor először lett testté isten, akkor férfi volt, isten fia. Ezúttal nőként öltött testet – akkor vajon nem isten lánya? Mondd meg nekem, hogy helyesen értem-e! Amikor gyerekeik születnek az embereknek, arra vágnak, hogy fiuk és lányuk is legyen – talán isten is azt akarja, hogy legyen neki mindkettő?” Hogyan kellett volna válaszolnom nekik és elmagyarázni ezt a dolgot? Nem kell vajon komolyan venni ezt a kérdést? Nem szükséges vajon rendbe tenni? Van valami probléma azzal, amit mondtak? Van vele probléma. Ezt mondták: „Istennek van egy fia, az úr Jézus, ez alkalommal pedig nő a megtestesülés, úgyhogy akkor ő isten lánya. Istennek tehát van egy fia és egy lánya, mindkettő van neki, úgyhogy nincs szükség a szentlélekre. Ott van a szent atya, a szent fiú és a szent lány – a Szentháromság; mennyire megfelelő és méltóságteljes ez így! Egy lány nélkül nem lenne teljes.” Hogyan érzel ennek hallatán? Nem tudod, hogy sírj vagy neved. Mondd meg Nekem, hát nem vics ez? (De igen, az.) Van bármi különbség közöttük, ahogyan ők értik a megtestesülést, és ahogyan Pál értette? (Nincs.) Nincs különbség. Ha az emberek mindig a maguk okosságára, képzelődéseire és elképzeléseire hagyatkozva vonnak le megállapításokat és következtetéseket az Isten megértésével kapcsolatos dolgokat illetően, különös tekintettel az Isten identitásával és lényegével kapcsolatos dolgok megközelítésére, majd bizonyos nézőpontokkal alkalmazzák azokat, az problémás lesz, ők pedig hibákat fognak elkövetni és problémákkal fognak találkozni. Mi tehát a leghelyénvalóbb módja e kérdés kezelésének? Egyes kérdések mélyrehatóbbak és elvontabbak, nem könnyű az embereknek megérteniük őket, és nem könnyű ellátniuk e probléma lényegéig és fő okáig; ha ezekben a dolgokban nincs ott az igazság, vagy ha nem érintik az igazságra való törekvéseket, akkor mit kell tenned? Először is, engedd el őket. Mi haszna van kutatni őket? Nem a te dolgod, hogy kutasd őket. Nem kell mást tenned, mint az életbe való belépésre koncentrálni és képesnek lenni arra, hogy jól végezd a kötelességedet. Egy napon természetesen megérted majd ezeket a dolgokat. Némelyek azt mondják, hogy nem tudják elengedni ezeket, és kutatni akarják őket, ami problémás. Nem szabad kutatnod őket. Az embereknek nem szabad kutató hozzáállással megközelíteniük az Isten identitásával, Isten lényegével és Isten státuszával kapcsolatos kérdéseket. Ha továbbra is kutatsz, az súlyos következményekhez fog vezetni. Súlyos esetekben káromolni fogod Istent. Hogyan kellene foglalkozniuk az embereknek az Isten identitásával és lényegével kapcsolatos dolgokkal? Légy egyszerű, és még ha nem is látsz elég világosan ebben a kérdésben, egy dolog biztos: Ő képviselni tudja Istent, Ő Isten megjelenése, amit Ő kifejez, az az igazság, az embereknek az igazságot kell elfogadniuk, és ez elegendő ahhoz, hogy szert tegyenek az igazságra.

Ha az antikrisztusok természetlénységét nézzük, ők mit imádnak a leginkább? A magasröptű, üres és elvont úgynevezett teológiai elméleteket. Számukra rendkívül értékesek ezek az elméletek. Oly nagyra értékelik és annyira szeretik ezeket a dolgokat, és mindenféle módokat eszelnek ki e dolgok megszerzésére azért, hogy kitűnjenek a tömegből. Megjegyzik ezeket a dolgokat a szívükben és tőkeként tekintenek rájuk, ugródeszkának látják őket, amelyek révén megvalósíthatják a saját életcéljaikat, nem tudva, hogy ezek a dolgok alapvetően nem az igazság. Ők azonban szeretik felvértetni magukat ezekkel a teológiai elméletekkel, amelyek előre kialakított elgondolásaikká válnak, és ezeket tekintik az igazságnak. Ezt a teológiai ismeretet felhasználva tanulmányozzák Isten szavait és az Isten által kimondott igazságokat. Amikor azt látják, hogy Isten szavai és az Isten által kimondott igazságok nincsenek összhangban az általuk hangoztatott teológiai elméletekkel, nem tudják megállni, hogy megítéljék és elítéljék Isten szavait. Semmi félelmet nem éreznek a szívükben, abban a hitben, hogy bibliai alapjuk van így tenni. Egyesek még Isten szavait is elítélik, ezt mondván: „Isten szavai túlságosan unalmasak. Némelyikük nem logikus, némelyikük nyelvtanilag helytelen, és még a szóhasználatában is van olyan, ami nem igazán működik.” Egyszerűen a fejükön és a gondolataikon belül élnek, és Isten szavainak az elemzésére és tanulmányozására használják a birtokukban lévő tudást és tudományt. Sokuk a képzelődéseit és az ítéletét felhasználva azt is meg akarja találni Isten szavaiban, hogy miként definiál Isten bizonyos embereket, vagy hogy milyen rendeltetési helyeket határoz meg a számukra, azután pedig aszerint elemzi és ítéli el ezeket a dolgokat, hogy mit mond a Biblia, és így tagadni kezdi Isten szavait. Valami borzasztó történik, miközben elemzik és elítélik Isten szavait. Tudjátok, hogy mi az? Amikor az emberek elemzik és tanulmányozzák Istent, és amikor kárhoztató gondolkodásmód alakul ki az emberekben, a Szentlélek visszautasítja ezeket az embereket, és nem munkálkodik bennük. Hát nem borzasztó dolog ez? Azt pedig tudjátok, hogy mit jelez előre, amikor nem munkálkodik a Szentlélek. Amikor nem munkálkodik a Szentlélek, akkor elkerüli ezeket az embereket, ami egyenlő azzal, hogy ők el lesznek hagyva. Más szóval: Isten nem fogja megmenteni őket. Elemezhetjük ennek az okát. Honnan erednek ezek a teológiai elméletek, amelyekkel a fél életükre körbebástyázták magukat? Kit képviselnek? Ők nem látnak tisztán a szívükben ezzel kapcsolatban. Ezek a dolgok valójában egyáltalán nem Istentől valók, és tisztán emberi megértésnek sem nevezhetők. Az emberek megtévesztő értelmezései ezek, ekként pedig azt lehet mondani, hogy a Sától erednek, és teljességgel a Sátánt képviselik. Mi tartozik még bele ebbe a teológiai tudásba? A megtévesztő bibliaértelmezések mellett beletartozik még az emberek logikája és érvelése, továbbá az emberek elképzelései és képzelődései, valamint az emberek tapasztalatai, etikái, erkölcsi és filozófiai eszméi is. Amikor arra használják ezeket a dolgokat, hogy felmérjék, amit Isten mond, és felmérjék az Ő munkáját, akkor nyilvánvalóan a Sátán oldalán állva bánnak Istennel. Éppen ezért Isten elrejtja előlük az arcát, a Szentlélek pedig elhagyja őket. Megtapasztaltátok ezt valaha is? Régebben egyesek megbeszélték az

ezzel kapcsolatos tapasztalataikat, és ezt mondták: „Amikor először kezdtem el hinni Istenben, nagyon szerettem volna tanulmányozni Istent; tanulmányoztam, hogy mit mond, hogy milyen a szóhasználata, hogy hogyan bánik az emberekkel, hogy kikhez jó, és hogy miféle embereket kedvel vagy éppen gyűlöl. E tanulmányozás eredményeképpen elsötétült a szívem, nem éreztem Istent az imáimban, odalett a szívemből a szabadság és a felszabadultság állapota, és többé már nem éreztem békességet vagy örömet. Olyan volt, mintha egy nagy kő nehezedne a szívemre.” Volt valaha ilyen tapasztalatotok? (Igen.) Azok, akik állandóan tanulmányozzák Istent, nem nyernek megvilágosodást vagy megvilágítást a Szentlélektől. Még Isten szavainak az olvasása sem hoz semmiféle világosságot. Az antikrisztusok gyakorlottak Isten tanulmányozásában, de az igazságot egyáltalán nem fogadják el. A gyülekezetben nincsenek normális emberi kapcsolataik, mivel folyton mások fölé helyezik magukat, hogy kioktathassák őket. Gyakran dicsekednek a tudásukkal, és lenézik a hétköznapi testvéreket. Ha egy antikrisztus érintkezik veled és rájön, hogy nem vagy jól képzett, nem fog veled foglalkozni. Még ha meg is felelsz a feltételeknek ahhoz, hogy gyülekezetvezető vagy csoportvezető légy, nem fog használni téged. Miféle embereket használnak az antikrisztusok? Társadalmi státusszal, hatalommal, tudással és adottságokkal bíró embereket keresnek, akik ékesen tudnak szólni – az ilyen emberekre szegezik a tekintetüket, és őket kezdik használni. Ha rajtuk múlik az emberek kiválasztása és használata, csakis olyan egyéneket választanak, akik világos beszédűek, magasan képzettek, tájékozottak, és akiknek státuszuk van a társadalomban. Még ha nem is törekednek az igazságra vagy nem is tudnak semmilyen munkát végezni az ilyen emberek, ők akkor is kedvelik őket. Vajon ez mit jelez? Ugyanabba a kategóriába tartoznak. Végtére is megtalálja a zsák a foltját. Egyes antikrisztusok értenek bizonyos szavakat és doktrínákat, és azután minden lehetséges módot kitalálnak a prédikálás gyakorlására. Meddig gyakorolnak? Addig, amíg képesek világosan és hosszasan beszélni, jegyzetek nélkül színpadra állni és órákon át beszélni egyhuzamban. Azt gondolják, hogy ez munkavégzés, hogy ez a legdicsőségesebb pillanatuk, amikor a leginkább reflektorfénybe tudják állítani magukat. Megragadják az ilyen alkalmakat és soha nem engedik el. Ami azonban azokat a témákat illeti, amelyekről gyakran beszél Isten, amelyek a normális emberi mivolttal, az emberek lelkiismeretével és józan eszével, valamint azokkal a dolgokkal kapcsolatosak, amelyek a legszorosabban függenek össze az emberi mivolttal a normális emberek valóságos életében – noha ezek apróságoknak és jelentéktelen részleteknek tűnhetnek az emberek számára, a valóságban közeli kapcsolatban állnak az igazságvalóságba való belépéssel. Hogyan tekintenek az antikrisztusok ezekre a dolgokra? Szívből megvetik őket, nem veszik komolyan ezeket a szavakat, és elítélik a szívükben ezeket a dolgokat, mivel értelmetlennek érzik őket. Akárhogy beszélgetsz is az igazságvalóságról, például a becsületes, hűséges, vagy két lábbal a földön járó és kötelességtudó emberi létről, tehát akárhogy beszélgetsz is ezekről, változatlan marad a nézőpontjuk. Az antikrisztus olyasvalaki akar lenni, aki ékesszólón tud beszélni, aki látszólag csordultig van tehetséggel és különleges

képességekkel rendelkeznek, vagy akár természetfeletti képességekkel bír, például nyelveken szól, rendkívül gyorsan tud olvasni, fotografikus memóriája van, és így tovább. Ha ő is birtokában lenne ezeknek a képességeknek, öröm töltené el a szívét. A szíve mélyén ezekre a dolgokra törekszik és ezeket tartja nagyra. Tegyük fel például, hogy beszélek valamiről, és miután befejeztem, egy pillanat alatt elfelejtem. Amikor megkérdezem a többieket, közülük sem emlékszik rá senki. Látnod, elég hasonló a memóriánk, ugye? (Igen.) De az antikrisztusok ezt mondják ennek láttán: „A te memóriád sem jó! Nézd meg ezt és ezt a lelki embert; ő tud gyorsolvasni, és fotografikus memóriája van. Te krisztus vagy – hány sort tudsz elolvasni egy pillantásra?” Mire ezt mondom: „Nincs ilyen természetfeletti képességem. Néha egyetlen mondatra sem emlékszem, miután elolvastam, és újra el kell olvasnom.” Az antikrisztusok ezt mondják: „Nem kellene mindenhatónak lennie istennek?” Így kezdenek elképzeléseket kialakítani. Hogyan tekintenek a megtestesült Istenre a szívük mélyén? „A megtestesült isten csak egy ízig-vérig hétköznapi és teljesen normális személy. Nem jó a memóriája, nem valami nagyszerű az alkata; semmilyen tekintetben nem néz ki istennek.” Éppen ezért, amikor arról hallanak prédikálni valakit, hogy szeressék Istent, ezt gondolják: „Ha az az ilyen és ilyen nevű lelki ember vagy az az ilyen és ilyen nevű híres ember lenne isten, képes lennék elfogadni és szeretni őt. De ha ez a mostani krisztus isten, őt nem tudom szeretni, mivel egyáltalán nem látszik istennek.” Az van a szívükben, hogy ahhoz, hogy isten legyen valaki, istennek is kell látszania; istenként kell beszélnie, cselekednie és kinéznie, hogy amikor látják őt az emberek, egyáltalán ne legyenek elképzeléseik – ők ezt gondolják. Miért? Ezt gondolják: „Először is, neked nincsenek természetfeletti képességeid. Másodszor, különleges tehetségeid sincsenek. Harmadszor, nincsenek olyan adottságaid, mint azoknak az embereknek, akik nagy dolgokat érnek el a világban. Semmilyen módon nem vagy kivételes, akkor hát miért kellene hallgatnom arra, amit mondasz? Miért kellene tisztelnem téged? Miért kellene alávetnem magam neked? Nem tudom alávetni magam.” Milyen probléma ez? Miféle beállítottság ez? Még ha nem is értik az igazságot, akkor is rendelkezniük kellene egy normális ember lelkiismeretével és észszerűségével. Az embereknek vannak elképzeléseik, és Isten nem kárhoztatja ezért őket, de amikor az emberek elképzeléseket táplálnak és azután szándékosan ellenállnak Istennek és elítélik Őt, az könnyen megsérti Isten természetét. Azt, hogy az antikrisztusok szabadon elítélik Istent és ellenállnak Neki, az elvetemült természetük okozza. Miután tudásra tesznek szert, gazdagabb, szélesebb körű és átfogóbb képzelődéseik lesznek Istenről és az Ő magasztosságáról, lényegéről, hatalmáról és mindenhatóságáról. Azután megpróbálják összepárosítani ezeket a képzelődéseket azzal az Istennel, akit látnak és akivel érintkeznek. Vajon össze tudják párosítani őket? Soha nem tudják. Minél többet tanulmányozzák Istent, annál inkább tagadják Istent a szívükben, és annál inkább képesek elítélni Őt és ellenállni Neki; ez elkerülhetetlen.

A Bibliában látottak és Isten jelenlegi kijelentéseinek összessége alapján vajon támogatja Isten az adottságokat, a tanulást és a tudást? (Nem.) Éppen ellenkezőleg,

Isten boncolgatja az emberi tudást és tanulást. Miként definiálja Isten az adottságokat? Hogyan definiálja a természetfeletti képességeket és a különleges tehetséget? Meg kell értenetek, hogy az adottságok, a természetfeletti képességek és a különleges tehetség egyáltalán nem az életet képviselik. Mit jelent az, hogy nem az életet képviselik? Azt jelenti, hogy ezek a dolgok nem annak az eredményei, hogy az emberek megszerzik az igazságot. Honnan erednek ténylegesen ezek a dolgok? Istentől erednek? Nem, Isten nem részesíti tudásban vagy ismeretekben az embereket, és bizonyosan nem ad több adottságot az embereknek azért, hogy törekedhessenek az igazságra. Isten nem így cselekszik. Most, hogy így fogalmaztam meg, már értitek, ugye? Miben nyilvánul meg tehát az antikrisztusok elvetemültsége? Hogyan tekintenek az adottságokra, a tanulásra és a tudásra? Nagyra becsülik, követik, sőt kívánják is ezeket a dolgokat, különösen az adottságokat és a természetfeletti képességeket. Ha ezt mondod egy antikrisztusnak: „Ha természetfeletti képességeid vannak, gonosz szellemeket fogsz magadhoz vonzani”, ő ezt feleli: „Nem félek!” Mire ezt mondod: „Akkor nem lesz reményed a jövőben arra, hogy üdvösséget nyerj, le leszel vetve a pokol tizenharmadik szintjére, a tüzes és kénköves tóba”, ő még akkor is ezt fogja mondani: „Nem félek!” Ha el tudnád intézni, hogy tíz különböző nyelven beszéljenek és felvážhassanak mások előtt, hogy azok felnézzenek rájuk, beleegyezzenek és hajlandóak lennének rá. Isten annyira hétköznapi módon beszél, és olyan gyakorlatiasan munkálkodik a normális emberi mivolt határain belül, és ők nem fogadják el ennek a munkának a módszerét, formáját és tartalmát, hanem megvetik azt. Hogyan kellene felismerniük az embereknek ezeket a dolgokat? Némelyek például különböző nyelveken tudnak beszélni. El tudod fogadni ezt a tényt? Szerinted normális vagy furcsa ez? (Furcsa.) Éppen ezért a normális emberi mivolt racionális határain belül ez elfogadhatatlan. Valaki, aki mindenre emlékszik, így például a színekre, a formákra, az arcokra és a nevekre, és több száz oldalt fel tud idézni egy könyvből, miután elolvasta, és az elejétől a végéig vissza tudja mondani – azután, hogy érintkezett egy ilyen emberrel, nem éreznéd úgy, hogy valami rendellenes dologgal találkoztl? (De igen.) Az antikrisztusok azonban szeretik ezeket a dolgokat. Mondd meg Nekem: amikor kapcsolatba kerülsz a vallásos világon belül azokkal az úgynevezett evangélistákkal, prédikátorokkal és lelkészekkel, akiket együttesen farizeusokként ismerünk, úgy érzed, hogy ezek az emberek azok, amire a szívednek szüksége van, vagy úgy, hogy a gyakorlati Istenre van szüksége a szívednek? (Az Istennel való kapcsolatra van szüksége a szívünknek.) A normális és gyakorlati Isten közelebb van a belső szükségeidhez, nem igaz? Beszélj hát arról, hogy miként érzel, amikor farizeusokkal érintkezel; beszélj a pozitívumokról és a negatívumokról, és arról, hogy jár-e ez bármilyen előnnyel. (Ha farizeusokkal érintkezem, az hamisnak és távolinak tűnik. Azok a dolgok, amelyekről beszélnek, túlságosan üresek és hamisak; ha túl sokáig hallgatom, az kezd émelyítővé válni, és nem akarok többé érintkezni velük.) Helyesek vagy abszurdak a farizeusok által kifejezett nézőpontok? (Abszurdak.) Abszurd a nézőpontjaik természete. És többnyire gyakorlati vagy üres dolgokat mondanak?

(Üresek.) Utálja vagy élvezi az emberek többsége, amikor abszurd és üres, valamint képzeletbeli és elképzeléseken alapuló dolgokat hall tőlük? (Az emberek többsége utálja hallgatni ezeket a dolgokat.) A legtöbb ember nem szereti és nem hajlandó meghallgatni ezeket. Te mit érzel a szívedben azután, hogy hallottad a nézőpontjaikat és szavaikat, és megfigyelted a beállítottságukat, valamint a hamis és képmutató viselkedésüket? Hajlandó vagy még többet hallani? Hajlandó vagy közelebb kerülni hozzájuk, mélyreható interakciókat folytatni velük és többet megérteni velük kapcsolatban? (Nem.) Nem vagy hajlandó interakciókat folytatni velük. A legfontosabb dolog az, hogy a szavaik túlságosan üresek, tele vannak elméletekkel és szlogenekkel; időtlen időig hallgathatod őket, de még mindig úgy fogod érezni, hogy fogalmad sincs, mit mondanak. Azonkívül hamis és kétszínű beállítottságúak; alázatosnak, türelmesnek és szeretettjeljesnek, a tapasztalt és különösen „ájtatos” hívőkre jellemzően viselkedő embernek tettetik magukat. Amikor végül meglátod az igazi arcukat, undor fog el. Nem folytattatok még túl sok mélyreható interakciót Velem; milyennek találjátok az Általam elmondott prédikációkat? Van különbség köztük és aközött, amiről a farizeusok beszélnek? (Igen.) Mi a különbség? (Isten prédikációi gyakorlatiasak.) Ez a lényeg. Azonkívül az, amiről Én beszélek, a gyakorlatotokkal, tapasztalataitokkal és azoknak a dolgoknak a különböző aspektusaival kapcsolatos, amelyekkel a kötelességeitek végzése során és a való életben találkoztok. Én nem olyan dologról beszélek, ami ködös és nem gyakorlatias. Továbbá az Általam tárgyalt egyes igazságok és a különböző dolgokkal kapcsolatban Általam képviselt nézőpontok gyakorlatiasak vajon vagy üresek? (Gyakorlatiasak.) Miért mondd, hogy gyakorlatiasak? Azért, mert egyik sem áll távol a való élettől, egyik sem üres elméletek hangoztatása a való élettel szemben. Mind az emberek való életben való tisztánlátásához, megértéséhez és gyakorlásához, valamint ahhoz kapcsolódik, hogy milyen állapotok merülnek fel bennük, amikor a kötelességeik teljesítése során különböző problémákkal találkoznak. Röviden: olyan témákat foglal magában, amelyek az emberek Istenben való hitének gyakorlásával, az Istenben hívő életükkel és a kötelességeik végzése során felmerülő különböző állapotaikkal kapcsolatosak. Nem vesszük elő a Bibliát, hogy üres fejtegetéseket folytassunk Mózes 1. könyvéről vagy Ézsaiásról, és a Jelenésekről sem beszélünk üresen. Legkevesbé a Jelenések könyvét szeretem olvasni, és nem akarok beszélni róla. Mi haszna beszélni róla? Ha elmondanám neked, hogy melyik csapás következett be, annak mi köze lenne hozzád? Ez Isten munkája. Még ha be is teljesedett Isten munkája, hogyan érintene az téged? Akkor talán már nem önmagad lennél? Ha elmondanám neked, hogy melyik csapás következett be, akkor vajon le tudnád vetni a romlott beállítottságodat? Ennyire csodaszerű volna ez? Nem. Éppen ezért ha mindvégig követnek az emberek, akkor a fajtájuk szerint lesznek osztályozva mindannyian. Azok, akik elfogadják az igazságot, élvezettel olvassák Isten szavait, és képesek gyakorolni az igazságot, szilárdan meg fognak állni. Azok, akik nem hajlandók olvasni Isten szavait vagy prédikációkat hallgatni, akik kitartóan megtagadják az igazság elfogadását és nem hajlandóak a kötelességüket végezni, végül fel lesznek fedve és ki lesznek rekesztve.

Noha eljárnak összejövetelekre és hallgatnak prédikációkat, soha nem gyakorolják az igazságot, nem változnak meg, és idegenkednek a prédikációk hallgatásától – nem hajlandóak meghallgatni őket. Így aztán, még ha el is végzik a kötelességeiket, felületesen teszik, soha meg nem változva. Ezek az emberek egyszerűen álhívők. Ha az Istenben őszintén hívő emberek gyakran időt töltenének és együtt élnének álhívőkkel, hogyan éreznék magukat? Nem csupán nem válna előnyükre vagy épülésükre, hanem egyre inkább szívből jövő viszolygást éreznének irántuk. Tegyük fel, hogy kapcsolatba kerülsz farizeusokkal, hallod őket beszélni, és azt tapasztalod, hogy világosan és logikusan beszélnek, hogy érthetően magyarázzák a különféle szabályokat és előírásokat, és hogy látszólag mélyreható elméletek rejlenek a szavaikban, de alapos elemzést követően kiderül, hogy ezek egyike sem az igazságvalóság, és hogy az egész üres elmélet csupán. Beszélnek például a Szentháromság elméletéről, teológiáról, Istenről szóló elméletekről, arról, hogy milyen Isten a mennyben az angyalokkal, és hogy mi a helyzet Isten megtestesülésével és az Úr Jézussal. Hogyan éreznél, miután hallottad mindezeket a beszédeket? Hasonló eredménye lenne, mintha mitológiai történeteket hallgattál volna. Akkor hát az antikrisztusok miért szeretik ezeket a dolgokat hallgatni és megbeszélni, és miért hajlandóak ilyen egyénekkkel szóba elegyedni? Talán nem az elvetemültségük miatt? (De igen.) Mit lehet megfigyelni az elvetemültségükből? Mélyen belül van egy bizonyos szükségletük, amelyből adódóan imádják ezt a tudást és tanulást, és imádják ezeket a dolgokat, amelyeknek a farizeusok a birtokában vannak. Mi hát a szükségletük? (Az, hogy mások nagyra tartsák őket.) Nem csupán arra van szükségük, hogy nagyra tartsák őket mások, hanem a szívük mélyén mindig azt akarják, hogy emberfeletti, felsőbbrendű egyének és nagy tudású hírességek legyenek – egyszerűen nem akarnak hétköznapi emberek lenni. Mit mutat az, hogy emberfelettiességre vágnak? Köznnyelven fogalmazva azt jelenti, hogy elvesztették a kapcsolatot a valósággal. A legtöbb ember például legfeljebb ennyire vágyik: „Bárcsak repülhetnék a magasban egy repülőgépen!” Lehet ilyen kívánságuk, nem igaz? De mi az antikrisztusok vágya? „Egy napon szárnyakat akarok növesztetni és el akarok repülni egy távoli helyre!” Nekik ilyen vágyaik vannak – és neked? (Nekem nincsenek ilyen vágyaim.) Miért nincsenek? Azért, mert ez irreális. Még ha kapnál is két nagy szárnyat, tudnál repülni? Nem az a fajta teremtmény vagy, igaz? (Igaz.) Az antikrisztusokhoz hasonló emberek folyton a képzelődéseikre hagyatkoznak, és állandóan a vágyaikra törekednek. Meg lehet őket menteni? (Nem.) Ezek nem azok a fajta emberek, akiket megment Isten. Isten azokat menti meg, akik szeretik az igazságot, a valóságra összpontosítanak, és megalapozottan törekednek az igazságra. Azok, akik folyton arra vágnak, hogy emberfeletti vagy másoknál felsőbbrendűek legyenek, beteg elméjűek, nem normális emberek, és Isten nem fogja megmenteni őket.

Amikor az antikrisztusok kapcsolatba kerülnek a megtestesült Istennel, hajlamosak furcsa kérdéseket feltenni. Az, hogy képesek ilyen kérdéseket feltenni, megmutatja a mélyen gyökerező szükségleteiket és azt, hogy mit imádnak a szívükben. Kezdetben, a

megtestesült Isten melletti bizonyágtételkor, folyton ezt kérdezték némelyek: „Szokta Isten olvasni otthon a Bibliát? Nem saját magam miatt kérdezem, én valójában nem vagyok kíváncsi erre, csak a testvérek nevében teszem fel a kérdést. Közülük is sokakban felmerült ez a gondolat. Azt fontolgatják a szívükben, hogy ha Isten valóban gyakran olvassa a Bibliát, akkor meglehetősen normális dolog, hogy képes a Bibliáról beszélni és az igazságot kimondani. Ha azonban Isten nem szokta olvasni a Bibliát és mégis meg tudja magyarázni, az csoda lenne, akkor ő igazán Isten lenne!” Persze nem pontosan így fogalmaztak; egyenesen megkérdezték: „Szokta Isten olvasni otthon a Bibliát?” Mit gondoltok? Kellene olvasnom vagy nem? Ti szoktatok olvasni? Ha soha nem hittetek Jézusban, akkor meglehetősen normális dolog lenne, hogy nem olvassátok. Akik hisznek, olvassák? (Igen, olvassák.) Akik hisznek, bizonyosan olvassák. Én a Jézusban való hittel kezdtem, akkor hogy tudnám nem olvasni a Bibliát? És mi lenne, ha nem olvasnám? (Az is normális dolog.) Normális dolog olvasni a Bibliát, és persze nem olvasni is normális. Mit határoz meg az olvasása vagy a nem olvasása? Ha nem lennék ebben a helyzetben, érdekelné bárkit is, hogy olvastam-e a Bibliát vagy sem? (Nem.) Senki sem érdeklődne afelől, hogy mit olvastam eddig. Mivel ebben a sajátos helyzetben vagyok, némelyek tanulmányozzák ezt a kérdést. Folyton kutakodnak utána, és ezt kérdezik: „Vajon olvasta a Bibliát, amikor fiatal volt?” Pontosan mit akarnak tudni? Két lehetséges magyarázat van, attól függően, hogy olvastam-e vagy sem. Ha olvastam a Bibliát, akkor úgy érzik, nem nagy dolog, hogy meg tudom magyarázni. Ha azonban nem olvastam a Bibliát és mégis meg tudom magyarázni, az valamennyire istenszerű dolog. Erre az eredményre vágynak. A végére akarnak ennek járni; ezt gondolják: „Ha nem olvastad a Bibliát, és mégis tudsz róla beszélni ilyen fiatalon, akkor azt érdemes kivizsgálni. Ez Isten!” Ez az ő nézőpontjuk, és így tanulmányozzák Istent. Most gondoljatok azokra a farizeusokra, akik jól ismerték a Szentírást. Vajon igazán felfogták a Szentírás szavait? Felfedezték az igazságot a Szentírásból? (Nem.) Vajon elgondolkodott ezen bárki is azok közül, akik azt kérdezték Tőlem, hogy olvastam-e a Bibliát? Ha elgondolkodtak volna rajta, nem vizsgálgatnák folyton ezt a dolgot, nem tennének ekkora ostobaságot. Azok az emberek, akik nem fogják fel az igazságot vagy nincs lelki megértésük, és nem tudják kifürkészni Isten lényegét és identitását, végül ilyen módszerhez folyamodnak a megoldása végett. Meg tudja oldani ez a módszer ezt a kérdést? Nem, nem tudja. Csak egy kis kíváncsiság problémáját képes megoldani. Valójában Én is olvasom a Bibliát. Ki ne olvasná a Bibliát a hívők közül? Alapvető szinten olvasom. Elolvasom legalább az Újszövetségből a négy evangéliumot, átlapozom a Jelenéseket és Mózes 1. könyvét, és belenézek Ézsaiásba. Mit gondoltok, mi a kedvenc olvasmányom belőle? (Jób könyve.) Pontosan. Jób története teljes és konkrét, könnyen érthetőek a szavai, amellet pedig értékes is ez a történet, és hasznos és építő lehet a ma élő emberek számára. A tények megmutatták, hogy Jób története csakugyan óriási hatást gyakorolt a későbbi nemzedékekre. Sok igazságot fogtak fel Jóbon keresztül – az Istenhez való hozzáállásából, valamint abból, ahogyan Isten állt Jóbbhoz és ahogyan definiálta őt, felfogták Isten szándékát és azt, hogy milyen

úton kell járniuk, miután hinni kezdtek Istenben. Jób könyvét kontextusként használva beszélek az istenfélés és a gonosz elkerülésének módjairól, valamint az Istennek való alávetettség módjáról – ez a történet igazán értékes. Olyasvalami, amit el kell olvasnia az embernek a szabadidejében. Egyesek, amikor látják Istent testté lenni és tanúi Isten gyakorlatiasságának és normáltságának, talán nem egészen képesek rájönni, hogy Ő igazán Isten-e, vagy hogy mi fog történni a jövőben. Miután azonban megértettek néhány igazságot, elengedik ezeket a kérdéseket. Felhagynak azzal, hogy ezeket a kérdéseket kutassák, vagy hogy ezekkel foglalkozzanak, és arra koncentrálnak, hogy jól tegyék a kötelességeiket, hogy megfelelően járjanak azon az úton, amelyen járniuk kell, és hogy jól végezzék azt a munkát, amelyet végezniük kell. Némelyek azonban soha nem engedik el ezt; ragaszkodnak a tanulmányozásához. Mit gondoltok, törődnöm kell ezzel a dologgal? Foglalkoznom kell vele bármennyire is? Nem szükséges figyelmet szentelnem neki. Azok, akik elfogadják az igazságot, természetesen felhagynak ennek a kutatásával, míg azok, akik nem fogadják el az igazságot, tovább folytatják. Vajon mit jelez ez a kutatás? A kutatás az ellenállás egyik formája. Isten szavaiban van egy mondás. Mi az ellenállás eredménye? (Halál.) Az ellenállás halálhoz vezet.

Egyes antikrisztusok elfogadták ugyan a munkának ezt a szakaszát, de gyakran foglalkoztatja őket, hogy van-e a megtestesült Isten által kimondott szavakban és az Általa végzett munkában bármilyen természetfeletti elem, hogy vannak-e bennük a normális emberi mivolt körét meghaladó elemek, és hogy vannak-e bennük olyan elemek, amelyeket ki lehet venni, hogy bizonyítani lehessen az Ő isteni identitását. Gyakran kutatják ezeket a dolgokat, fáradhatatlanul tanulmányozzák, hogy miként beszélek, hogy milyen a modorom és a tekintetem, miközben beszélek, valamint a cselekedeteim alapelveit is. Mit használnak ehhez a kutatáshoz? Az általuk felfogott kiváló és nagyszerű embereknek az imázsához és normájához mérik és ezekkel összevetve tanulmányozzák. Némelyek még ezt is megkérdézik: „Mivel te a megtestesült isten vagy, az identitásodnak és a lényegednek bizonyosan különböznie kell a hétköznapi emberektől. Miben vagy hát jó? Milyen különleges tulajdonságaid vannak, amelyek elegendőek ahhoz, hogy miattuk kövessünk téged és engedelmeskedjünk neked, valamint elfogadjunk téged istenünként?” Ez a kérdés igazán megdöbbentett Engem. Őszintén szólva semmiben sem vagyok jó. Nincs minden irányba látó szemem, sem minden irányból halló fülem. Amikor szövegeket kell olvasni, nem tudok tíz sort átfutni egy pillantásra, és egy idő elteltével elfelejtem, hogy mit olvastam. Tudok egy keveset a zenéről, de nem tudok kottát olvasni. Ha valaki más elénekel néhányszor egy dalt, vele tudok énekelni, de ez vajon azt jelentené, hogy jó vagyok benne? Vannak-e különleges adottságaim, például hogy folyékonyan tudok angolul, vagy beszélek egy bizonyos nyelvet? Egyiket sem tudom ezek közül. Akkor hát miben vagyok jó? Tudok egy keveset a zenéről, a képzőművészetekről, a táncról, az irodalomról, a filmekről és a dizájnról. Felületesen értem ezeket a területeket. Amikor szakértőkkel beszélek meg elméleteket, az egész szakzsargon a Számomra, de megértem, amikor látom. Az építészeti terveket például

nem értem, ha szakmai és műszaki adatok is vannak bennük. Ha viszont színárnyalatokról és a stílusok összhangjáról van szó, arról tudok egy keveset, és van némi rálátásom. De, hogy tanulással el tudnék-e jutni odáig, hogy szakértő vagy tehetség legyek ezen a téren, azt nehéz megmondani, mivel sosem tanultam ezt. Figyelembe véve, hogy mi mindenhez férhetnek hozzá jelenleg az emberek, ideértve a zenét, az irodalmat, a táncot és a filmet, a gyülekezet szakmai munkája körébe tartozó dolgokat, egy kis tanulással alapvető megértésre tehetek szert. Egyesek ezt mondhatják: „Most már ismerem a háttérédet; mindössze alapvető megértéssel bírsz.” Nem beszélek hamisan; valóban alapvető megértéssel bírok csupán. Van azonban egy valami, amit talán nem fogtok fel, és talán ez az Én szakterületem. Mi ez a szakterület? Értem, hogy egy bizonyos területhez melyik szakma kapcsolódik, hogy egy bizonyos művészetet hogyan szokás kifejezni, valamint, hogy mi a hatóköre és mely alapelvek tartoznak bele. Ezek elsajátítása után tudom, hogyan lehet ezeket a hasznos dolgokat a gyülekezet munkájára alkalmazni, az evangéliumi munka szolgálatába állítani és hatékonyságot elérni Isten utolsó napokbeli evangéliumának a népszerűsítése terén. Ez szakértelem? (Igen.) Tekintettel arra, hogy minek van híján manapság a leginkább az emberiség, ha valaki képes a helyes módszereket alkalmazni, majd a releváns igazságot közölni, lehetővé téve az embereknek, hogy lássák és elfogadják azt, az a leghatékonyabb. Ha magadévá teszel egy olyan módszert, amelyet el tudnak fogadni az emberek, és ha képes vagy világosan bemutatni az igazságot és elmagyarázni Isten munkáját, mindezt olyan módon, amelyet a normális emberi gondolkodás el tud fogadni és érni – ez mérhetetlenül hasznos az emberek számára. Ha használjuk a birtokunkban lévő felszínes tudást és alkalmazzuk mindezeket a hasznos dolgokat, az elég ahhoz, hogy birtokában legyünk ennek a fajta szakértelemnek. Egy dologban kiváló vagyok, rájöttetek, mi az? (Isten az igazság közlésében kiváló.) Képességnek számít az igazságról való beszélgetés? Nem szakértelem vajon? Akkor hát miben vagyok jó? Kiválóan fel tudom ismerni mindannyiótokban a romlott lényegét. Ha nem volnék jó ebben, mondjátok meg Nekem, hogyan tudnék dolgozni, valahányszor problémák adódnak veletek, Én pedig nem tudnám, hogy azok milyen romlott beállítottságot vagy természetlénységet fednek fel? Lehetetlen volna. Nyugodtan kijelenthető, hogy a romlott beállítottságok felfedezésében vagyok a legjobb? (Igen.) Ennek kellene lennie annak, amiben a legjobb vagyok. Az egyének romlott beállítottságának és a természetlénységüknek az azonosításában vagyok a legjobb. Az emberek természetlénysége alapján kiválóan fel tudom ismerni, hogy melyik úton járnak, és hogy milyen a hozzáállásuk Istenhez. Ezután a megnyilvánulásaikon, viselkedéseiken és lényegükön keresztül közlöm velük az igazságot, konkrét kérdéseket megcélózva és segítve őket a problémáik megoldásában és az azokból való kilábalásban. Valójában ez nem képesség; ez a szolgálatom, olyan munka, amely a felelősségi körömbé esik. Ti ügyesek vagytok ebben? (Nem, nem vagyunk.) Akkor hát miben vagytok ügyesek? (Abban, hogy romlottságot mutassunk.) Nem pontos úgy fogalmazni, hogy értetek ahhoz, hogy romlottságot mutassatok. Ahhoz értetek, hogy ne indítson meg benneteket az igazság

hallása, hogy könnyedén vegyétek az igazságot, és ügyesek vagytok abban, hogy felületesen cselekedjétek, miközben úgy végzitek a kötelességeket, hogy nem veszitek azt komolyan. Talán nem így van? (De igen.) Nyíltan megmondom nektek ezeket a dolgokat; a farizeusok és az antikrisztusok tudnak így beszélni hozzátok? (Nem, nem tudnak.) Ők egyáltalán nem így beszélnek. Miért nem? Szégyenletesnek, az emberi mivolt hiányosságának, magánügynek és az ember háttérének tartják. Ezt mondják: „Hogyan hozhatnám mások tudomására a háttéremet? Ha ez megtörténne, nem veszíteném el vajon teljesen a tekintélyemet, a méltóságomat és a státuszomat? Hogyan viselkedhetnék azután?” Szerintük ennyi erővel vége is lehetne az életüknek! Miután tehát ilyen nyíltan megosztottam veletek a helyzetemet, érinti ez az Istenben való hiteteket? (Nem, nem érinti.) Még ha vannak is elgondolásaitok ezzel kapcsolatban, nem félek. Miért nem félek? Normális dolog, ha néhány elgondolása van az embernek; ez átmeneti dolog. Vizuális és auditív illúziókat is tapasztalhatnak időnként az emberek. Mindig fennáll az átmeneti, eltorzult megértés vagy a pillanatnyi félreértés lehetősége. Azt jelenti ez, hogy akkor emiatt odébbállnak vagy negatívvá válnak és elgyengülnek az emberek? De ha igazán olyasvalaki vagy, aki törekszik az igazságra, képes vagy megtagadni Istent vagy elhagyni Istent pillanatnyi elképzelések miatt? Nem, nem tudod elhagyni. Azok az emberek, akik őszintén törekednek az igazságra, helyesen tudják megközelíteni és felfogni ezeket a dolgokat, tudtukon kívül is képesek normálisan elfogadni ezeket a tényeket, és fokozatosan Isten igaz ismeretévé, objektív és helytálló tudássá változtatni azokat – ez az igazság valódi megértése. Egy napon ezt mondhatja valaki: „A megtestesült isten olyan szánalmas; semmit sem tud csinálni azon kívül, hogy az igazságot mondja.” Miféle hangnem ez? Ez egy antikrisztus hangneme. Egyetértetek vele? (Én nem értek egyet.) Miért nem értesz egyet? (Nem tényszerű, amit mond.) Tényszerű, amit mond. A megtestesült Isten azon kívül, hogy képes a beszédében az igazságot kifejezni, nem tudja, hogy miként kellene bármi mást csinálni; egyetlen konkrét képessége sincs. Szánalmas ez? Ti így gondoljátok? (Nem.) Akkor mit gondoltok? Egyesek ezt mondják: „Pontosan azért van lehetőségünk nekünk, romlott emberiségnek üdvösségre jutni, mert Isten hétköznapi és normális, és gyakorlati munkát végez. Máskülönben mindannyian a pokolban végeznénk. Nagy előnyhöz jutunk most, úgyhogy élvezzük ki titokban!” Nektek is ez az érzésetek? (Igen.) Egyesek azonban mások. Úgy érzik, hogy „Isten csak szövegel; nincs benne semmi természetfeletti. Mit nyerek? Megvannak a magam elképzelései és elgondolásai istenről, és megítélem istent a háta mögött, isten azonban eddig még nem fegyelmezett meg engem. Nem szenvedtem, és büntetésben sem részesültem.” Egyre arcátlanabbak, és bármit ki merészelnek mondani. Némelyek ezt mondják: „Így kellene ismernetek a megtestesült istent: amikor beszél, dolgozik és kimondja az igazságot, isten lelke munkálkodik benne, a test pedig burok és eszköz csupán. Isten lelke az igazi lényeg; isten lelke az, aki beszél. Ha nem lenne isten lelke, a test képes lenne azokat a szavakat szólalni?” Ezek a szavak helyesnek tűnnek, amikor hallod őket, de milyen jelentést hordoznak? (Istenkáromlást.) Így van,

istenkáromlóak – micsoda ádáz beállítottság ez! Mit próbálnak mondani? „Olyan jelentéktelen személy vagy. Nincs nemes megjelenésed, nem vagy valami impozáns kinézetű. Nem ékesszóló és elméleti szempontból nem kifinomult a beszéded – mielőtt bármit mondanál, el kell gondolkodnod rajta. Hogyan lehetnél te a megtestesült isten? Miért vagy olyan áldott és szerencsés? Miért nem én vagyok a megtestesült isten?” Végül ezt mondják: „Teljes mértékben Isten lelke az, aki munkálkodik és beszél; a test mindössze a lélek szócsöve, egy eszköz.” Attól, hogy ezt mondják, egyenlőnek érzik magukat. Ez féltékenység, amely gyűlölethez vezet. Így értik valójában: „Hogyhogy te vagy a megtestesült isten? Miért vagy ilyen szerencsés? Hogyan jutottál ehhez az előnyhöz? Miért nem én kaptam? Nem hiszem, hogy bármivel is jobb lennél nálam. Nem vagy elég ékesszóló, nem vagy magasan képzett, nem nézel ki olyan jól, mint én, és olyan magas sem vagy, mint én. Mivel vagy jobb nálam? Hogyhogy te vagy a megtestesült isten? Miért nem én? Ha te vagy a megtestesült isten, akkor sokan mások is azok. Nekem is harcolnom kell ezért. Mindenki azt mondja, hogy te isten vagy; nem tudok ezzel mit kezdeni, de attól még ugyanígy meg foglak ítélni téged. Ha így beszélek, attól enyhül a gyűlöletem!” Hát nem ádáz ez? (De igen.) Bármit ki merészelnek mondani azért, hogy pozícióért versengjenek – nem a halált keresik ezzel? Ha nem akarod elfogadni, hogy Ő Isten, ki kényszerít téged? Én kényszerítettelek? Nem kényszerítettelek, igaz? Először is, nem könyörögtem neked, hogy fogadd el. Másodszor, nem használtam szélsőséges eszközöket azért, hogy az elfogadására kényszerítselek. Harmadszor, Isten Lelke nem avatkozott közbe, és nem mondta azt neked, hogy el kell fogadnod, vagy máskülönben meg leszel büntetve. Tett ilyet Isten? Nem. Jogod van szabadon választani; választhatod azt, hogy nem fogadod el. Ha tehát nem akarod elfogadni, miért fogadod el végül mégis? Nem áldásokat keresel csupán? Ők áldásokra vágynak, de nem tudnak elfogadni vagy engedelmeskedni, vagy még mindig vonakodást éreznek – akkor hát mit tesznek? Ilyen rosszindulatú szavakat mondanak. Hallottatok korábban efféle szavakat? Én nem egyszer vagy kétszer hallottam csupán ezeket egyes emberek körében. Némelyek így gondolkodnak: „Veled együtt kezdtünk hinni istenben. Akkor fiatal voltál, és gyakran leírtad isten szavait. Később elkezdted prédikálni. Csak egy hétköznapi ember vagy; tudunk a háttervedről.” Miféle háttérem van? Csak egy hétköznapi ember vagyok; ez az igazság Velem kapcsolatban. Nem azért vonakodsz csupán, mert hétköznapi és normális vagyok, és amiért ma ilyen sok követővel rendelkezem? Ha vonakodsz, akkor ne higgy! Ez Isten munkája; Én nem tudok kibújni a felelősségem alól, nincs kifogásom, és nem tettem semmi bántó vagy ártalmas dolgot. Akkor hát miért ezzel a nézőponttal kezelsz Engem? Ha vonakodsz, akkor ne higgy! Higgy annak, akinek csak hinni akarsz; ne kövess Engem! Nem kényszerítettelek rá. Miért követsz Engem? Egyesek még az otthonomba is eljöttek, hogy vizsgálódjanak. Mit vizsgáltak? Ezt kérdezték Tőlem: „Szoktál hazamenni? Milyen most otthon a gazdasági helyzeted? Mivel foglalkoznak a családtagjaid? Hol vannak? Milyen az életük?” Némelyek még egy plusz paplant vagy plédet is megvizsgáltak a házamban. Ezek az emberek egyáltalán nem hajlandóak hinni

Istenben! Miért nem hajlandóak? Azért, mert ezt gondolják: „Istennek nem ilyennek kellene lennie. Isten nem kellene, hogy ilyen kicsi, ennyire normális és gyakorlati, ennyire közönséges és hétköznapi legyen. Ő túlságosan közönséges, olyannyira az, hogy nem is tudjuk istenként elismerni őt.” A te lelki megértés nélkül való szemed fel tudja ismerni Istent? Még ha Isten le is szállna a mennyből, hogy elmondja ezt neked, akkor sem tudnád felismerni Őt. Méltó vagy arra, hogy meglásd Isten valóságos személyét? Még ha Isten világosan el is mondaná neked, hogy Ő Isten, nem fogadnád el. Fel tudnád ismerni Őt? Miféle emberek ezek? Mi a természetük? (Elveteműltség.) Ezek az emberek valóban „tágítják a látókörömet”.

Azóta, hogy felvállaltam Isten munkáját, kapcsolatba kerültem bizonyos személyekkel, miközben ezzel az identitással és pozícióval végzem a munkámat. E sokféle „tehetséges emberrel” szembesülve megfigyeltem, hogy két szó elválaszthatatlan az emberek romlott beállítottságától: a „gonosz” és az „elvetemült” – mindkettő magában foglalja azt. Miért tanulmányoznak Engem minden nap? Miért nem hajlandóak elismerni az identitásomat? Nem azért vajon, mert egy igen hétköznapi és normális ember vagyok? Ha szellemi test formájában lennék, vajon meg mernék ezt tenni? Nem mernének így tanulmányozni Engem. Ha lenne egy bizonyos társadalmi státuszom, és az különleges képességekkel, egy nagyszerű ember külsejével és megjelenésével, továbbá egy valamelyest gonosz, domináns és könyörtelen beállítottsággal párosulna, akkor vajon el mernének jönni ezek az emberek az otthonomba, hogy vizsgáljanak és tanulmányozzanak Engem? Egyáltalán nem mernének; kerülnének Engem, elbújnának a közeledtem láttán, és egész biztosan nem mernének tanulmányozni Engem, igaz? Akkor miért képesek így tanulmányozni Engem? Könnyű célpontnak látnak. Mit foglal magában, amikor könnyű célpont valaki? Azt jelenti, hogy túlságosan hétköznapi vagyok. Mit sugall a „hétköznapiság”? „Csak egy ember vagy; hogyan lehetnél isten? Teljességgel híján vagy annak az ismeretnek és tanultságnak, valamint azoknak az adottságoknak, talentumoknak és képességeknek, amelyekkel istennek rendelkeznie kellene. Miként vagy olyan, mint isten? Nem vagy olyan, mint ő! Éppen ezért nehezemre esik elfogadni, hogy isten vagy, követni téged, hallgatni a szavaidra és alávetnem magam neked. Alapos vizsgálatot szükséges folytatnom: figyelnem kell téged, rajtad kell tartanom a szemem, és nem hagyhatom, hogy bármi olyat tégy, ami nem helyénvaló.” Mit próbálnak tenni? Ha lenne társadalmi rangom és egy bizonyos szintű hírnevem, például, ha első osztályú énekes lennék, és egy napon bizonyosságot tennék arról, hogy Én vagyok Isten, Krisztus, azzal vajon meggyőznék legalább néhány embert? Viszonylag kevesebb lenne azok száma, akik tanulmányoznak Engem. Pusztán az a tény, hogy hétköznapi, normális, praktikus és túlságosan közönséges vagyok, sokakat felfed. Mit fed fel bennük? Az elveteműltségüket fedi fel. Meddig megy el ez az elveteműltség? Egészen addig, hogy amikor elsétálok mellettük, sokáig tanulmányoznak Engem, keresik a hátamban az Istenhez való hasonlatosságot, ellenőrzik, hogy kísérik-e csodák a beszédemet. Gyakran spekulálnak így a szívükben: „Honnan jönnek ezek a szavak? Tanulta őket? Nem tűnik valószínűnek: nem úgy tűnik,

mintha lenne ideje tanulni. Olyan sokat változott az utóbbi években; ez nem valamiféle tanult dolognak tűnik. Akkor hát honnan jönnek ezek a szavak? Nehéz kifürkészni; óvatosnak kell lennem” – és tovább folytatják a tanulmányozást. Azok, akik állandóan tanulmányoznak, nem állnak szóba, érintkeznek vagy beszélgetnek Velem szemtől szemben; mindig a hátam mögött töprengenek, mindig hibát akarnak találni a szavaimban, és valamiféle előnyre akarnak szert tenni. Napokig képesek tanulmányozni egy mondatot, amely nincs összhangban az elképzeléseikkel, és egy kissé szigorú megjegyzés miatt elképzelés alakulhat ki bennük. Honnan erednek ezek a dolgok? Az emberek elméjéből és tudásából. Miféle emberek azok, akik képesek tanulmányozni Istent, akik képesek állandóan az Istenről történő spekulálásra használni a gondolataikat? Jellemezhetők vajon elvetemült beállítottságú emberekként? Teljes mértékig! Látva, hogy van idő és energiád, nagyszerű lenne, ha el tudnál töprengeni az igazságon! Melyik igazság az, amelynek esetében ne kerülne némi idődbe, hogy beszélj és eltöprengj róla? Olyan sok igazság van, hogy ebben az életben talán nem leszel képes mindegyiken eltöprengeni. Túl sok igazságot kell megérteniük az embereknek. Egyáltalán nem érzik a terhét ennek a dolognak, ugyanakkor azokat a külsődleges és felületes dolgokat sosem felejtik el, és folyton tanulmányozzák őket. Amint beszélni kezdek, pislognak a szemükkel, megbámulják a kinézetem, megvizsgálják a cselekedeteimet és a kifejeződéseimet, és így spekulálnak a szívükben: „Vajon hasonlít istenhez ebben a tekintetben? A beszéde nem hasonlít istenhez, a kinézete sem igazán egyezik vele. Hogy tudom őt megfejtetni? Hogyan láthatom meg, hogy miről gondolkodik a szíve mélyén? Mit gondol erről és arról a dologról? Hogyan definiál engem?” Mindig ilyen gondolatokat táplálnak magukban. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen.) Ez menthetetlen dolog – túlságosan elvetemült!

Egy igazi emberi lény azokat a dolgokat szereti és azokra a dolgokra törekszik, amelyek egyeznek az emberi mivolttal, a lelkiismerettel, a normális emberi gondolkodással és a valóságos élettel, amelyek normálisak és praktikusak, amelyekben nincs torzulás vagy furcsaság, amelyek nem elvontak, nem üresek és nem természetfeletti. Ami ezeket a dolgokat illeti: egy normális embernek képesnek kell lennie arra, hogy szokás szerint megbecsülje, helyesen kezelje és elfogadja ezeket a dolgokat, pozitív dolgoknak tartva azokat. Némelyek ezzel szemben lekicsinylik, figyelmen kívül hagyják és nem veszik tekintetbe ezeket a valóságos élet különböző aspektusaival, így az evéssel, az öltözködéssel, a lakhellyel, a közlekedéssel, a viselkedéssel és a személyes magatartással szorosan összefüggő igazságokat, amikor szembesülnek azokkal. Mivel van itt probléma? A preferenciáikkal és a természetlénységükkel van probléma. Minél pozitívabb valami, minél inkább olyasvalami, amit szeret Isten, amit akar Isten és amit megtesz Isten, és minél inkább megfelel annak, amiről Isten azt reméli az Ő szándékai szerint, hogy elérik és elfogadják majd az emberek, ezek az emberek annál inkább megkérdőjelezi, tanulmányozzák, szembeszegülnek vele és elítélik – hát nem elvetemült dolog ez? Ez rendkívül elvetemült dolog! Az antikrisztusok meglehetősen népszerűek a nem hívők körében. Ha nem hívők között lennének, kit fogadnának el készségesebben az

antikrisztusok és a megtestesült Isten közül a nem hívők? (Az antikrisztusokat.) Miért? Az egyenes vagy az elvetemült embereket kedvelik jobban a nem hívők? (Az elvetemült embereket.) Azokat kedvelik jobban, akik hízelegnek és udvarolnak nekik, vagy azokat, akik őszinték? (Azokat, akik hízelegnek és udvarolnak.) Pontosan, az ilyen embereket favorizálják. Ha nem tudod, hogyan vess be taktikákat a különféle személyes kapcsolatok irányítása végett egy csoportban, és nem tudod, hogyan manipuláld vagy irányítsd a különféle embereket stratégiákon keresztül, akkor vajon be tud fogadni téged az a csoport? Ha túlságosan egyenes vagy, mindig az igazat mondod, sok kérdésnek ellátsz a lényegéig, azután pedig kimondod azokat az igazságokat, amelyeket átláttál és megértettél, el tudja azt fogadni bárki is? Nem, senki ezen a világon nem tudja elfogadni. Ezen a világon ne számíts arra, hogy az igazságot szólhatod – ha ezt teszed, az csak bajt hoz és katasztrófához vezet. Ne akarj becsületes ember lenni, mert ennek nincs jövője. Mi a helyzet az antikrisztusokkal? Ők kiválóak a hazudozásban, ügyesen álcázzák és tettetik magukat, nagynak, méltóságteljesnek és erényesnek mutatják magukat, rávéve ezzel az embereket, hogy imádják őket. Kiválóak mindezekben, és élvezni is hasonló dolgokat élveznek: szeretnek üres tudásról és tanultságról beszélni, valamint adottságokat és stratégiákat összehasonlítani. Egy vállalatnál vagy egy embercsoportban például nem az az elsődleges, hogy a legmagasabb szintű tudása és tanultsága legyen az embernek, és nem is ez a fő tényező, amely meghatározza egy adott személy pozícióját a vállalatnál. Mi a fő tényező? (A stratégiák és a talentum.) Pontosan. A stratégiák és a talentum. Ezek nélkül haszontalan, ha széles körű tanultsággal rendelkezik valaki. Tegyük fel például, hogy most tértél vissza a tengerentúlról, és fogalmad sincs róla, hogy otthon, ezen a csoporton belül mik a játékszabályok. Ha a tengerentúli vállalatok magaviseleti szabályait, előírásait és alapelveit alkalmazod, akkor falba fogsz ütközni. Vagy talán nem így van? (De igen.) Így van. Stratégiákkal kell rendelkezned, valamint gonosznak és elvetemültnek kell lenned ahhoz, hogy magas pozícióba emelkedj. Épp úgy van ez, mint bizonyos nők esetében: hiába van férjük, aki gondoskodik róluk, nem elégedettek. Bármilyen eszközhöz hajlandóak folyamodni, amely csak szükséges lehet ahhoz, hogy kitűnjenek és hírnévre, nyereségre és státuszra tegyenek szert. Akár hízelegnek is, és ha szükséges, kísérő szolgáltatásokat nyújtanak, s mindezt anélkül teszik, hogy utána a szégyenkezés bármi jelét mutatnák, vagy büntudatot vagy lekötelezettséget éreznének a férjeik és a családjaik irányában. Te meg tudnád ezt tenni? Undorító hangzik a számodra, és nem tudod megtenni. Akkor hát hogyan emelkedhetsz magas pozícióba közöttük? Sehogyan sem. Mindezt úgy érheti csak el az ember, ha eladja a lelkét és különféle elvetemült módszereket alkalmaz. Tetszik neked ez a fajta eljárás? (Nem.) Most azt mondod, hogy nem tetszik, de ha egy napon feszegetni fogják a határaidat, akkor megtetszik majd. Ha egész álló nap piszkálnak és kínoznak téged az emberek, ha megnehezítik a dolgodat, ha hibát keresnek benned és ha ki akarnak rúgni, akkor talán neked is el kell adnod a testedet azért, hogy megtartsd a munkádat. Akkor meg kell tanulnod az általuk alkalmazott elvetemült trükköket, végül pedig éppen olyanná leszel,

mint ők. Most határozottan kijelentet: „Nem tetszenek ezek a taktikák. Nem akarok ilyesfajta ember lenni. Nem vagyok ilyen elvetemült. Nem akarom eladni a testemet. Nem szeretem a pénzt; beérem azzal, ha van elég ennivalóm és ruhám.” Miféle ember vagy? Semmi vagy. Az vagy, akivé a Sátán elrontott téged. Azt gondolod, hogy a magad ura lehetsz? Az emberek a környezettel együtt változnak, romlott beállítottságuk van, és egyszerűen nem tudnak fölülkerekedni a hírnéven, a nyereségen, a státuszon, a pénzen és mindenfajta kísértésen. Ha abban a környezetben lennél, te is éppen ennyire nem lennél képes uralkodni magadon. Olyan ez a mostani szakasz a nem hívők számára, akár egy húsdaráló. Aki egyszer be lett darálva, annak nincs esélye a túlélésre. Most, hogy a kötelességedet végzed Isten házában, Isten oltalmával és anélkül, hogy bárki piszkálna, békésen élhetsz Isten jelenlétében. Nagyon áldott vagy, élvezd hát csöndesen! Ha nem végzed megfelelően a kötelességedet és egy kis metszéssel szembesülsz, ne érezd sértve magad. Hát nem tudod, hogy nagy áldásokat kaptál? (De igen.) Mondd meg Nekem, milyen a nem hívőknek a „húsdarálóban” lenni? Jobban járnak, ha meghalnak. Az Isten házában elviselt kevéske szenvedés az, amit el kell viselniük az embereknek; ez egyáltalán nem túl fájdalmas. Az emberek azonban nem elégedettek, és nem hajlandóak bűnbánatot tartani, akárhogy metszik is meg őket. Amikor azonban hazaküldik őket, nem hajlandóak visszatérni a nem hívők közé, mert túlságosan gonosznak és rossznak érzik őket. Az emberek nem akarnak meghalni, amikor ténylegesen szemben találják magukat a halállal; mindenki szereti az életet és azt az alapelvet követi, hogy „a rossz élet jobb, mint a jó halál”. Amint meglátják a sírjukat, könnyekre fakadnak. Az emberek most tudják, hogy nem könnyű életben maradni a nem hívők között. Ha méltósággal akarsz élni és a képességeid alapján akarod megkeresni a kenyered, arra semmi mód nincsen. Nem elég, ha képességeid vannak; a sikerességhez kellőképpen elvetemültnek, gonosznak és rosszindulatúnak is kell lenned. Mi van a birtokodban? Némelyek ezt mondják: „Most van bennem egy kis elvetemültség, de nincs elég gonoszság.” Ez könnyű. Tedd be magad a „húsdarálóba”, és egy hónap sem kell hozzá, hogy gonosszá válj. Ha jó ember vagy, meg akarnak majd ölni; te megkíméled őket, ők viszont nem fognak megkímélni téged, úgyhogy vissza kell vágnod, ha életben akarsz maradni. Ha egyszer gonosszá válsz, nincs többé visszaút, hanem akkor ördöggé is leszel. Így alakul ki az elvetemültség. A nem hívők világa ennyire sötét és elvetemült. Hogyan tudnak megszabadulni az emberek a sötétség és az elvetemültség sátáni befolyása alól? Meg kell érteniük az igazságot, és üdvösségre kell jutniuk. Most, hogy hiszel Istenben, ha meg akarsz menekülni és szabadulni a Sátán befolyásától, az nem lesz egyszerű. Meg kell tanulnod alávetni magad Istennek, istenfélő szíved kell, hogy legyen, át kell látnod sok dolgot, a viselkedési alapelveidnek pedig egyfelől bölcsseknek kell lenniük, másfelől pedig nem sérthetik meg Istent. Azonkívül ne törekedj folyton hírnévre és nyereségre, és ne keresd állandóan azt, hogy miként élvezheted a státuszból fakadó előnyöket. Elegendő, ha van elég ennivalód, és nem halsz éhen. Imádkoznod kell Istenhez, kérve, hogy adjon neked ily módon kegyelmet, hogy azután oltalomban legyen részed. Ha

mindig extravagáns kívánságokat dédelgetsz, az nem észszerű, és Isten nem fogja meghallgatni az imáidat.

Az antikrisztusok elvetemült természetét illetően ma főként a harmadik megnyilvánulásról beszélgetünk, amely nem más, mint az, hogy mit imádnak az antikrisztusok. Mit imádnak az antikrisztusok? (A tudást és az ismereteket.) A tudást és az ismereteket, valamint még egy dolgot: az adottságokat. Mi tartozik a tudás és az ismeretek körébe? A világban tanulmányozott könyvekben fellelhető dolgok, a tudással összefüggő iparágakkal való foglalkozásból szerzett tapasztalat, valamint a társadalomban az erkölccsel, az emberi mivolttal, a viselkedéssel és egyéb dolgokkal kapcsolatban prédikált különféle korlátozások, szabályok és előírások. Ezeken kívül a tudomány különböző területeiről származó tudás is ide sorolandó. Egyesek például nem hisznek az Isten szavaiban említett reinkarnációban, ám ha egy napon felfedezi a tudományos kutatás, hogy van lelkük az embereknek, mivel a halál után valami elhagyja a testet, és az adott személy testsúlya csökken egy bizonyos mértékkel, ami akár a lélek súlya is lehet, akkor talán el fogják hinni. Akárhogy beszél Isten, nem hisznek, de amint tudósok mérnek meg valamit súly alapján, elhiszik. Csakis a tudományban bíznak. Egyesek csak a nemzetben, a kormányban, valamint a kapcsolódó információk magyarázatában, elméletekben és az ismert személyeknek hisznek. Egyedül ezekben bíznak. Isten szavait, tanítását, útmutatását és kijelentéseit nem veszik komolyan, de amint egy hírességet hallanak beszélni, azonnal elfogadják, sőt, imádják őt, és terjesztik is a szavait. Isten például azt mondta, hogy a manná, melyet naponta hullatott az embereknek, nem lehet eltárolni és másnap megenni, mert akkor nem lesz friss, de az emberek nem hittek Isten szavainak. Ezt gondolták: „Mi van, ha Isten nem küld manná, és éhen maradunk?” Így hát módot találtak rá, hogy összegyűjtsék és félretegyék. Isten a második napon is küldött manná, ők pedig folytatták a gyűjtögetést. Isten a harmadik napon is küldött manná, ők pedig egyre csak gyűjtögettek. Isten ugyanazokat a szavakat ismételte el mindennap, ők pedig következetesen Isten utasításával ellentétesen cselekedtek. Soha nem hittek Isten szavainak, és nem hallgattak rájuk. Egy napon egy tudós kutatást végzett és ezt mondta: „Ha nem eszik meg a manná az adott napon, hanem meghagyják másnapra, külsőre talán frissnek néz ki, de baktériumokat fog tartalmazni, amelyek gyomorbetegséget okozhatnak annak, aki elfogyasztja.” Attól a naptól fogva felhagytak a gyűjtögetéssel az emberek. Számukra egy tudós egyetlen kijelentésének nagyobb súlya van, mint Isten tíz kijelentésének. Hát nem elvetemült dolog ez? (De igen, az.) Szóban elismerték, hogy Isten szavai az igazság, és elismerték Istent, követték Istent és áldásokat szerettek volna nyerni Istentől. Ugyanakkor, bár az Istentől kapott kegyelmet és áldásokat élvezték, Isten gondviselése és oltalma a kedvükre való volt, ezen kívül egyetlen mondatra sem hallgattak abból, amit Isten mondott, amire utasítást adott, amit megparancsolt vagy amit meghagyott nekik. Ha egy értelmes és tanult, tekintéllyel és pozícióval bíró ember mondott valamit, vagy ha egy téveszme hangzott el a szájából, azt azonnal elfogadták, akár helyes, akár helytelen volt. Mi történik ilyenkor? Ez elvetemült, túlságosan elvetemült! Azt

mondtam például néhány embernek, hogy ne egyenek édesburgonyát tojással, mert ételmérgezést okozhat. Min alapul a kijelentésem? Nem csak úgy kitalálok dolgokat; előfordultak esetek, amikor egyesek ételmérgezést kaptak amiatt, hogy egyszerre ettek mindkettőből. Ennek hallatán mi lenne a normális emberek reakciója? Ezt gondolnák: „A jövőben nem fogok tojást enni, amikor édesburgonyát is eszem, legalábbis nem két-három órán belül.” Komolyan vennék a dolgot, és változtatnának az étkezési szokásaikon. Némelyek azonban nem hinnék el. Ezt mondanák: „Ételmérgezést okozna, ha egyszerre eszik az ember tojást és édesburgonyát? Ez lehetetlen. Együtt fogom őket enni, és majd meglátod, hogy kapok-e tőle ételmérgezést vagy nem!” Miféle ember az ilyen? (Elvetemült.) Egy kissé aljasnak találom az ilyen embert! Én ezt az egy dolgot mondom, de ő ragaszkodik hozzá, hogy együtt fogyassza a kettőt; hát nem aljasság ez? Kifejezetten szembeszegül azzal, valamint kétségbe vonja és vitatja azt, ami igaz, helyes és pozitív – ez elvetemült dolog. A romlott emberiség nagyra tartja az elvetemültséget és a hatalmat. Bármilyen téveszmével álljanak is elő az ördögök és a Sátánok, az emberek képesek minden kétség nélkül elfogadni, miközben Isten sok igazságot mond ki, de az emberek nem hajlandók elfogadni azokat, sőt számos elképzelést is kialakítanak. Íme egy másik példa: Az Egyesült Államokban sok vidéki területen vannak őserdők, ahol gyakran kóborolnak vadállatok. Tanácsos társaságban jönni-menni, éjszaka pedig a legjobb ki sem mozdulni, hacsak nem szükséges. Ha el kell menned valahová, óvintézkedéseket kell tenned, valaki mással együtt kell menned, vagy önvédelmi fegyvereket kell magadnál tartanod – jobb félni, mint megijedni. „Semmi sem fog történni; Isten megóv engem” – mondják némelyek. Nem Isten próbára tétele ez vajon? Igenis meg kell tenniük ezeket az óvintézkedéseket. Van fejed, szíved és lelked – miért ragaszkodsz akkor Isten oltalmához? Ne tedd próbára Istent! Tedd meg, amit neked kell megtenned. Ha véletlenül egy olyan vérengző fenevaddal találkozol, amellyel egy négy-öt fős csoport sem tud elbánni, attól még túlélheted – ez Isten oltalma. Egyesek csakugyan láttak farkasokat, és hallottak farkasüvöltést és medvemorgást, így alátámasztották ezeknek a vadállatoknak a létezését. Akkor hát vajon csak a levegőbe beszélek, amikor azt mondom, hogy ne menj ki éjszaka, mert könnyen vadállatokba botolhatsz? (Nem.) Nem rémisztgetni próbálom az embereket. Némelyek ezt mondják ennek hallatán: „Óvatosabbnak kell lennem. Ha elmegyek hazulról, keresek majd valakit, aki elkísér, vagy önvédelmi fegyverrel járok arra az esetre, ha vadállatokkal találkoznék.” Némelyek ezt hallva komolyan veszik, elhiszik és elfogadják a dolgot, azután pedig gyakorlatba ültetik, amit mondtam. Ez egyszerű elfogadás; nem is lehetne egyszerűbb. Van azonban egy bizonyos embertípus, amelyik nem hajlandó hallgatni a szóra. Az ilyenek ezt mondják: „Miért nem láttam még soha vadállatot? Hol vannak? Jöjjön csak elő egy! Állok elébe, és majd meglátjuk, ki a belevalóbb! Mi olyan ijesztő a vadállatokban? Ti mind csak pipogyák vagytok és kishitűek. Nézzétek meg az én hitemet; én nem félek a medvéktől!” Szándékosan egyedül mennek el hazulról, céltalanul kóborolnak összevissza. Evés után muszáj tenniük egy sétát a szabadban, és mindenképpen egyedül akarnak menni. Amikor mások azt javasolják nekik, hogy

keressenek kísérőt maguk mellé, ezt felelik: „Szó sem lehet róla! Miért lenne szükségem kísérőre? Ha kísérővel mennék, értéktelennek látszanék! Egyedül fogok menni!” Muszáj kipróbálniuk. Miféle emberek az ilyenek? Ne is beszéljünk arról, hogy találkoznak-e vadállatokkal vagy sem; nem problémás vajon a hozzáállásuk az ilyen dolgokhoz? (De igen, az.) Mi a probléma? (Az ilyen emberek elvetemült beállítottságúak.) Megpróbálsz komoly dolgokról beszélni velük, de ők viccként kezelik. Van bármi értelme ilyen emberekkel beszélgetni? Az ilyen emberek rosszabbak a fenevadaknál; szükségtelen vesződni velük.

Az imént beszélgettünk arról a tényről, hogy az antikrisztusok elvetemült beállítottságával rendelkező emberek különösen érzékenyek a tudásra, az ismeretekre, az adottságokra és bizonyos különleges tehetségekre; különösképpen csodálják és nagyra tartják azokat, akiknek különleges tehetségeik vannak; és teljes ámulattal hallgatják azt, amit az ilyen emberek mondanak, és engedelmeskednek annak. Mi a hozzáállásuk ahhoz az általános tudáshoz, azokhoz a rálátásokhoz és valódi ismeretekhez, amelyek javára válnak az embereknek, és amelyeknek a normális emberi mivolttal rendelkező emberek birtokában kell, hogy legyenek, illetőleg azokhoz a gyakorlati és pozitív dolgokhoz, amelyek a normális emberi gondolkodás keretében felfoghatók? Megvetik ezeket, nem fordítanak figyelmet rájuk. Mit csinálnak, valahányszor ezekről a szavakról és igazságokról zajlik beszélgetés az összejöveleteken? Vakarják a fejüket, némelyiküknek félig lehunyva a szeme, fásultnak és nehéz felfogásúnak tűnnek, egyesek pedig látszólag a gondolataikba merülnek. Minél inkább komoly dolgokat vitat meg Isten háza, ők annál érdektelenebbekké válnak. Minél inkább az igazságról beszélget Isten háza, ők annál inkább elszundítanak és elálmosodnak. Nyilvánvaló, hogy ezeket az embereket egyáltalán nem érdekli az igazság. Hát nem menthetetlenek ezek az álhívők? Egyesek, amikor vallásosak voltak, csak azt élvezték, amikor hallgattak másokat nyelveken szólani, vagy amikor furcsa dolgoknak voltak tanúi, és ha hihetetlen dolgokat láttak, az mindjárt feldobta a kedvüket. Némelyek szívesen mondják ezt, amikor meglátnak Engem: „Nekem főiskolai diplomám van, és filozófiára szakosodtam. Te mit tanultál?” Ezt válaszolom: „Semmilyen konkrét tárgyat nem tanultam; mindössze értek néhány írásjelet és könyveket olvasok.” Mire ők: „Nos, akkor te nem érsz fel hozzám.” Így felelek: „Haszontalan ez az összevetés, de beszéljessünk egy kicsit: vannak jelenleg nehézségeid?” Vajon hogyan válaszolnak? „Hogy milyen nehézségeim vannak, ugyan már!? Nekem nincsenek nehézségeim. Nagyon jól végzem a kötelességeimet!” Amikor az igazságról vállalom közösséget velük, elveszítik az érdeklődésüket, ásítoznak és könnyeket ontanak, mintha szellem szállta volna meg őket. Ha azután leleplezem a romlott beállítottságukat, egyszerűen fogják a csészéjüket, és faképnél hagynak, mert nem akarnak többé meghallgatni. Minél inkább próbálok szót érteni és egyenlő félként beszélgetni velük, ők annál inkább lenéznek Engem. Nem arról van itt szó, hogy nem értékelik a jóindulatot? Volt egyszer egy férfi, aki tudott autót vezetni. „Hány éve vezetsz?” – kérdeztem tőle, mire ő: „A főiskolát befejezve két évig dolgoztam, azután vettem autót.” Ezt mondtam:

„Akkor már jó néhány éve vezetsz. Én még mindig nem tudok vezetni.” Azzal, hogy ezt mondtam, vajon nem egyenlő félként szóltam hozzá? Nem így társalognak vajon a normális emberi mivolttal rendelkező emberek? (De igen.) Ennek hallatán ezt mondta: „Micsoda? Még mindig nem tudsz vezetni? Akkor mit tudsz csinálni?” Ezt mondtam: „Nem sok mindent. Csak azt tudom, hogy hogyan kell utazni az autóban.” Megkérdeztem: „Milyen kötelességet végzel jelenleg?” Ő ezt mondta: „A pénzügy és könyvelés területén dolgozom. Számokkal van tele a fejem. A főiskolán kiváló voltam matematikából, és a természettudományokból voltam a legerősebb. Megvolt bennem az adottság ahhoz, hogy a Csinghua Egyetemre vagy a Pekingi Egyetemre járjak.” Ezt mondtam: „Én szörnyen rossz vagyok matekból. A számoktól fejfájást kapok. Jobban szeretek szavakat tanulmányozni, szókincset tanulni és hasonló dolgokat.” Ő ezt mondta: „Ilyesmit tanulni haszontalan. A szabad művészeteket tanuló embereknek általában nincs jövőjük.” Nézd meg, mit mondott ez az illető! Rendelkezik bármennyi normális emberi ésszerűséggel? (Nem.) Amikor ilyen nyugodt és barátságos hangnemben beszéltem és beszélgettem vele, nem tudta helyesen kezelni a dolgot. Helyette lenézett és lekicsinyelt Engem. Ha egy státusszal vagy tudással bíró személlyel találkozott volna, talán más lett volna. Miután eltöltöttünk együtt némi időt, így kezdett érezni: „Megismerkedtem istennel, elcsevegtem vele, és volt vele dolgom.” Azt gondolta, hogy most már rendelkezik némi tőkével. Következésképpen megváltozott a hangneme. Egyszer megkérdeztem tőle: „Hallottam, hogy valaki nem akarja végezni többé a kötelességeit, és haza szeretne menni. Hazament az illető?” Ő így felelt: „Ja, hogy az az illető? Ő soha nem szándékozott hazamenni!” Miféle hangnem ez? Megváltozott vajon? Amikor először találkoztam ezzel a férfival, úgy érezte, hogy nem tud fogást találni Rajtam: tiszteletteljes volt, tudott viselkedni és visszafogta magát. Most, hogy közelebbi ismeretségbe kerültünk, egyszerre felbátorodott. Miféle hangnem ez? Némi dacosságot, nemtörődömséget, semmibevételt, valamint lekicsinylő és leereszkedő hozzáállást tanúsítva beszél Velem. Miféle beállítottság ez? Elveteműltség. Olyasvalaki ő, akinek normális az emberi mivolta? (Nem, nem olyan.) Egy hétköznapi, normális ember képes normálisan kommunikálni és beszélgetni veled – ez a legnormálisabb dolog. Ha zsarnokoskodik rajtad, elnyom vagy lekicsinyel téged, az milyen érzés? Normális emberi mivotról tanúskodik, ha így bánik veled valaki? Mondd meg Nekem: ha egy világszerte ismert hírességgel, egy státusszal és hírnévvel bíró emberrel, vagy a főnökével vagy felettesével találkozik az ilyen ember, vajon hozzá is van mersze így közeledni? Nem lenne mersze. Buzgón megalázkodna, és a „beosztott”, „alattvaló”, „szolga”, „alázatos ember”, „közember”, „plebejus” és más hasonló címekkel illetné magát, és így beszélgetne ezekkel az emberekkel. A nem hívók körében a legfelsőbb hivatalnokok eltapossák az alattuk lévőket, és mivel te egy senki vagy, ki beszélgetne veled nyugodt és barátságos hangnemben? Még ha alkalmanként, amikor boldogok, szóba is állnak veled, semmire sem becsülnék téged; úgy kezelnek, mintha nem is lennél ember, és minden ok nélkül beléd rúgnak. Amikor nyugodt és barátságos hangnemben beszélek ezzel az emberrel, nemcsak hogy nem kapok pozitív választ, de

még megvetéssel, lekicsinyléssel, gúnnal és csúfolódással is találkozom. Vajon azért van ez, mert valami baj van azzal, ahogy beszélek vele, vagy az ő beállítottságával van probléma? (Azért van, mert az illetőnek túlságosan arrogáns a beállítottsága.) Így van, Én is így gondolom. Én mindenkivel ugyanúgy bánok, akkor miért reagálnak egyesek helyesen, míg mások nem? Az emberek általánosságban két kategóriába sorolhatók: vannak az emberi mivolttal rendelkezők, akik tudják, miként kell tisztelni másokat, értik a kapcsolatukat Istennel, és tudják magukról, hogy kicsodák, és vannak az elvetemült és arrogáns, önismeretet nélkülöző emberek. Mondd meg Nekem: minek nevezzük azt, ami emberi külsőt visel, de azt sem tudja magáról, hogy kicsoda? Racionalitás nélküli vadállatnak. Máskor ezt kérdeztem ettől a férfitől: „Hogy alakult az a dolog, aminek a kezelésére néhány nappal ezelőtt utasítottalak? Kezelted azokat a dolgokat?” „Miről beszélsz?” – felelte erre, mire ezt mondtam: „Az a néhány dolog; elintézted azokat? Kezelve lettek?” Kétszer emlékeztettem, mire végre eszébe jutott: „Ó, azokról a dolgokról beszélsz? Azok már régen kezelve lettek.” Miféle hangvételt hordoz az első szó, az, hogy „Ó”? Ez már megint megvető hangnem, ismét felszínre tört az ördögi természete. Nem változott meg a természete; ő egyszerűen egy ilyen nyomorult. Ezután megkérdeztem, hogy miként kezelte a dolgot, mire így felelt: „Néhányan megvizsgálták az ügyet, és aztán így kezelték” – de semmilyen további részletet nem árult el. Hiába próbáltam több konkrétumot kihúzni belőle, még noszogatással sem sikerült. Arra utasítottam, hogy kezeljen egy feladatot; nincs talán jogom a tájékoztatáshoz? (De igen.) Mi volt hát a felelőssége? Miután elfogadta Tőlem a feladatot, nem kellett volna jelentenie arról, hogy miként kezelte? (De igen.) Ő viszont nem jelentett róla, Nekem pedig mindvégig nem sikerült semmilyen friss információhoz jutni. Nem tehettem egyebet, mint hogy odaküldtem valakit, hogy érdeklődjön meg, miként lett kezelve ez az ügy, de még így sem jött válasz. Ezt gondoltam a szívemben: „Rendben, megjegyezzék magamnak. Nem vagy megbízható. Nem bízhatlak meg semmivel. Túlságosan hiányzik belőled a szavahihetőség!” Miféle ördög ez? Mi az ilyen ember beállítottsága? Elvetemültség. Hogyan fogja fel azt, amikor egyenlőként kezeled, udvariasan beszélsz meg vele dolgokat, és megpróbálsz szívélyes lenni? A kompetencia hiányának és gyengeségnek látja a részedről; baleknak lát miatta. Hát nem elvetemültség ez? (De igen.) Színtiszta elvetemültség. Habár az ilyesfajta elvetemült emberek nincsenek széles körben elterjedve, minden gyülekezetben megtalálhatóak. A szívük megkeményedett, arrogáns, az igazságtól idegenkedő, a beállítottságuk pedig ádáz. Pontosan ezek a beállítottságok és viselkedések támasztják alá azt, hogy az ilyen emberek elvetemültek. Nemcsak hogy nem kedvelik a normális emberi mivolt pozitív aspektusait, így például a kedvességet, a toleranciát, a türelmet és a szeretetet, hanem éppen ellenkezőleg: előítéletet és megvetést táplálnak a szívükben. Mi rejlik az ilyen emberek szíve mélyén? Elvetemültség. Ők rendkívül elvetemültek! Ez az antikrisztusok elvetemültségének egy másik megnyilvánulása.

A mai napon valamelyest különbözik az antikrisztusok elvetemült megnyilvánulásairól szóló beszélgetésünk tartalma az előző két beszélgetéstől, és mindegyik egy-egy

aspektusra helyezi a hangsúlyt. Mondd meg Nekem: ha az antikrisztusok a tudást, az ismereteket, az adottságokat és a különleges tehetségeket tartják nagyra a szívük mélyén – mélységes megbecsülést éreznek e dolgok iránt –, akkor vajon van igazi hitük Istenben? (Nem, nincsen.) Némelyek azt mondhatják, hogy idővel talán majd megváltoznak. Meg fognak vajon változni? Nem, nem fognak, nem tudnak. A természetükben van, hogy megvessék Isten alázatosságát és elrejtettségét, az Ő őszinte szeretetét, hűségét, valamint az emberiség iránti irgalmát és törődését. És még mit? Az emberek között élő Isten normális voltát és gyakorlatiasságát is megvetik, és még inkább megvetik mindazokat az igazságokat, amelyeknek nincs közük a tudáshoz, az ismeretekhez, a tudományhoz és az adottságokhoz. Meg lehet menteni az ilyen embereket? (Nem, nem lehet.) Miért nem lehet őket megmenteni? Azért nem, mert nem valamiféle romlott beállítottság pillanatnyi feltárulása ez náluk; ez a természetlénységük feltárulása. Akárhogy adnak is tanácsot nekik mások, illetve akármennyi igazságot közölnek is velük, egyik sem tud változtatni rajtuk. Nem átmeneti hobbiról van itt szó, hanem mélyen gyökerező igény van bennük ezekre a dolgokra. Pontosan azért tudják nagyra becsülni a tudást, az ismereteket, az adottságokat és a különleges tehetségeket, mivel igényük van rájuk. Mit jelent a nagyrabecsülés? Azt jelenti, hogy bármi áron hajlandóak követni és megszerezni ezeket a dolgokat; ezt sugallja a „nagyrabecsülés” szó. E dolgok megszerzése érdekében hajlandóak szenvedést kiállni és bármilyen árat megfizetni, csak hogy megkapják azokat, mivel ezeket a dolgokat becsülik nagyra. Némelyek még ezt is mondják: „Bármit kér is tőlem Isten, az rendben van. Eleget tudok tenni Istennek, feltéve, hogy nem követeli meg tőlem az igazságra törekvést.” Ebben reménykednek. Ezek az emberek sosem fogják az igazságként elfogadni Isten szavait; még ha nyugodtan ülnek is ott prédikációkat hallgatva és Isten szavait olvasva, nem az igazság az, amit ezekből nyernek. Ez azért van, mert mindig emberi elképzelésekhez és képzelődésekhez mérik Isten szavait, teológiai tudást használva tanulmányozzák Isten szavait, ami lehetetlenné teszi számukra az igazság elnyerését. Azt remélik, hogy tudásra, ismeretre és valamiféle információra vagy misztériumra tehetnek szert Isten szavaiból – valamiféle ismeretre, amely után vágynak, amelyet keresnek, és amelyről nem tudnak a tömegek. Miután megszerezték ezt az ismeretet, amelyről nem tudnak az emberek, mindenütt felvágják vele, hiábavalóan azt remélve, hogy ezzel az ismerettel és tudással felszerelkezve és felfegyverkezve tiszteletre méltóbb és teljesebb életet élhetnek, nagyobb presztízsük és magasabb státuszuk lehet az emberek körében, valamint elérhetik, hogy jobban higgyenek bennük és jobban imádják őket az emberek. Éppen ezért fáradhatatlanul dicsekszenek bizonyos jelentőségteljes dolgokkal, amelyeket megtettek, olyan dolgokkal, amelyeket dicsőségesnek tartanak, valamint olyanokkal, amelyek szerintük mély benyomást kelthetnek másokban és amelyekkel dicsekedhetnek, illetve fitogtathatják a saját képességüket és egyediségüket. Bárhová mennek is, ugyanazokat az elméleteket prédikálják. Ezek az emberek nem képesek megérteni az igazságot, akárhogy olvassák is Isten szavait vagy járnak el összejövetelekre és

hallgatnak prédikációkat. Még ha fel is fognak egy keveset az igazságból, egyáltalán nem gyakorolják azt. Ez az ilyen emberek lényege, és ez olyasvalami, amin senki sem tud változtatni. Azért van így, mert eredendően fel vannak ruházva valamivel, amivel mások nem rendelkeznek, és mert az elvetemült lényegükhöz kapcsolódik, amit szeretnek – ez az ő végzetes hibájuk. Arra vannak rendelve, hogy ne fogadják el az igazságot, hogy Pál útját kövessék, és arra rendeltettek, hogy mindvégig szembeszegüljenek az igazsággal és Istennel. Miért van ez? Azért, mert nem szeretik az igazságot; soha nem fogják elfogadni azt.

Tapasztaltatok valaha az antikrisztusok elvetemültségét? Vannak körülöttetek ilyen emberek? Érintkeztetek már ilyen emberekkel? Miért töltöttünk időt több összejöveteleken is e téma megvitatásával? Amikor önmaguk megismeréséről beszélgetnek az emberek, gyakran hallom, hogy az arrogancia, az önelégültség és a csalárdság beállítottságait említik. Azt azonban ritkán hallani, hogy az elvetemültségről beszélnének. Most, ahogy egy elvetemült beállítottságról beszélgetünk, gyakran hallom, amint azt mondják az emberek, hogy valakinek elvetemült a beállítottsága. Úgy látszik, nyertetek némi megértést. A múltban, amikor önmaguk megismeréséről beszéltek az emberek, folyton az arroganciát hozták fel. Ha most megnézik, melyik beállítottság a súlyosabb: az arrogancia vagy az elvetemültség? (Az elvetemültség.) Így van. Régebben nem ismerték fel az emberek az elvetemültség problémájának a súlyosságát. Az elvetemültség beállítottsága és lényege valójában súlyosabb az arroganciánál. Hadd mondjam el neked, hogy ha rendkívül elvetemült valakinek a beállítottsága és a természetlényege, akkor kerülnöd kell a vele való érintkezést – tartsd magad távol tőle! Az ilyen emberek nem fognak a helyes úton járni. Mi hasznod származhat abból, ha elvetemült emberekkel elegyedsz és tartasz kapcsolatot? Ha nincs haszna, de van benned „ellenanyag”, amely megvéd az elvetemültségükkel szemben, akkor érintkezhetsz velük. Van benned bizonyosság efelől? (Nincs.) Miért kell kerülnöd az interakciót az ilyen emberekkel, ha nincs benned ilyen bizonyosság? Azért, mert az elvetemültség mögött két másik dolog van: az alattomoság és a csalárdság. A legtöbb olyan embert, aki híján van az igazság megértésének, valamint a tapasztalatnak és az éleslátásnak, könnyű félrevezetni. Csak az történhet, hogy legyőznek téged az antikrisztusok, végül pedig a foglyuk leszel. Kétféleképpen válhatsz a foglyukká: vagy nem tudod legyőzni őket, és bár nem érzel meggyőződést a szívedben, szükségből alá kell vetned nekik magad verbálisan, vagy pedig más módon aratnak teljes győzelmet feletted. Azért van ez, mert van az antikrisztusok elvetemült természetében valami, ami ismeretlen az emberek előtt: különféle eszközöket, beszédeket, módszereket, stratégiákat, módokat és téveszméket bevetve vesznek rá téged arra, hogy hallgass rájuk, hitetik el veled magukról, hogy igazuk van, korrektek és pozitívak, és még ha gonoszságot is művelnek, megszegik az igazságalapelveket és romlott beállítottságokat fednek fel, a végén megfordítják a dolgokat, és azt fogják gondolni róluk az emberek, hogy igazuk van. Megvan bennük ez a képesség. Mi ez a képesség? Az, hogy különösképp félrevezetőek legyenek. Ez az ő elvetemültségük, hogy rendkívül félrevezetőek. Bizonyos

torz nézőpontok alakítják a szívükben, hogy mit kedvelnek, mit nem kedvelnek, mitől idegenkednek, mit becsülnek nagyra és mit imádnak. Ezek a nézőpontok egy sor elméletet hordoznak magukban, melyek mindegyike hihetőnek tűnő téveszme, amelyet hétköznapi emberek nehezen tudnak megcáfolni, mivel egyáltalán nem fogadják el az igazságot, sőt, szofisztikált érveket képesek felsorakoztatni a saját hibáik mellett. Az igazságvalóság nélkül nem tudod meggyőzni őket, hiába beszélgetsz velük az igazságról. Az lesz a végeredmény, hogy az üres elméleteikkel megcáfolnak téged, te pedig nem jutsz szóhoz, és fokozatosan megadod magad nekik. Az ilyen emberek elvetemültsége abban a tényben rejlik, hogy rendkívül félrevezetőek. Világos, hogy ők semmik, és minden általuk végzett kötelességet elrontanak, de végül mégiscsak félre tudnak vezetni és rá tudnak venni egyeseket, hogy imádják őket és a lábuknál „térdepeljenek”, valamint engedelmeskedjenek nekik. Az ilyen emberek képesek a rosszból jót, a feketéből fehéret csinálni. Meg tudják fordítani az igazságot és a hamisságot; képesek arra, hogy másoknak tulajdonítsák az általuk elkövetett rossz dolgokat, és learassák a babérokat mások jó cselekedeteiért, mintha ők vitték volna véghez azokat. Egy idő után összezavarodsz, és nem tudod, kik is ők valójában. A szavaik, a cselekedeteik és a megjelenésük alapján ítélve ezt gondolhatod: „Ez az ember rendkívüli; mi nem érhetünk fel hozzá!” Nem azt jelenti ez, hogy félre vagy vezetve? Amint félre lettél vezetve, veszélybe sodródtál. Hát nem rettentő elvetemültek az ilyen emberek, akik félrevezetnek másokat? Aki csak hallgat a szavukra, azt könnyen félrevezetik és megzavarják, és az illető jó darabig nehezen fog rendbe jönni. Egyes testvérek képesek felismerni az ilyen embert és látják, hogy félrevezet másokat, le tudják leplezni és el tudják utasítani az illetőt, azok viszont, akik félre lettek vezetve, talán még a védelmére is kelnek, ezt mondván: „Nem! Igazságtalan vele isten háza; ki kell állnom mellette!” Mi itt a probléma? Világos, hogy ezek az emberek félre lettek vezetve, mégis védik és igazolják azt, aki félrevezette őket. Nem olyan emberek ezek, akik hisznek Istenben, de egy emberi lényt követnek? Azt állítják, hogy hisznek Istenben, de akkor miért imádják annyira ezt az illetőt, és miért védik különösképpen? Ha nem tudnak felismerni egy ilyen nyilvánvaló dolgot, akkor nem lettek vajon bizonyos mértékig félrevezetve? Az antikrisztus annyira félrevezette az embereket, hogy többé már nem hasonlítanak emberi lényekre, és nem akarják Istent követni; helyette az antikrisztust imádják és követik. Vajon nem elárulják Istent ezek az emberek? Ha hiszel Istenben, de Ő nem nyert meg téged, hanem az antikrisztus nyerte meg a szívedet, te pedig őt követed teljes szívvel, az azt bizonyítja, hogy az antikrisztus elvett téged Isten házából. Ha egyszer elhagyta Isten gondviselését és oltalmát, valamint Isten házát, akkor tetszése szerint manipulálhat téged és játszodozhat veled az antikrisztus. Amikor aztán befejezte a veled való játszodozást, nem fog akarni téged többé, és továbblép, hogy másokat is félrevezessen. Ha egyre csak hallgatsz a szavaira, és van benned valami érték a számára, amelyet kiaknázhatsz, akkor talán megengedi, hogy kövesd még egy darabig. Ám ha nem lát benned több kiaknázható értéket, ha többé már nem tisztel téged, akkor

el fog vetni. Vajon visszatérhetsz még ekkor az Istenben való hithez? (Nem.) Miért nem tudsz hinni többé? Azért, mert odalett és tovatűnt a kezdeti hited. Így vezetik félre az embereket az antikrisztusok, és így tesznek kárt bennük. Az emberek által imádott tudást és ismeretet, valamint az adottságaikat felhasználva félrevezetik és irányítják az embereket, éppúgy, ahogyan a Sátán is félrevezette Ádámot és Évát. Függetlenül az antikrisztusok természetlénységétől, függetlenül attól, hogy mit szeretnek, mit utálnak és mit becsülnek nagyra a természetlénységükben, egy dolog biztos: az, amit szeretnek, és amit az emberek félrevezetésére használnak, szembemegy az igazsággal, semmi köze az igazsághoz, és ellenséges Istennel szemben – ennyi egészen bizonyos. Jegyezd meg ezt: az antikrisztusok soha nem lehetnek összeegyeztethetők Istennel.

Mondd meg Nekem, miféle emberek mutatják az antikrisztusok elvetemültségének a jeleit és jegyeit? (Azok, akiknek adottságaik vannak.) És még kik? (Azok, akik szeretnek felvágni.) Azok, akik szeretnek felvágni – ez nem elég elvetemült. Lehet, hogy szeretnek felvágni, de nem vágnak mások irányítására, nem mentek még el ilyen messzire – ez egy romlott beállítottság. Gondold át alaposan: mely emberek mutatnak olyan jeleket és jegyeket, amelyek alapján hamar felismered a bennük lévő különböző viselkedésekből és utalásokból, hogy ez a nyomorult egy antikrisztus? (Az arrogáns emberek, akik szeretik a státuszt.) Az arrogancia és a státusz szeretete valamelyest releváns, de ez nem megy elég messzire. Hadd beszéljek valamiről, ti pedig figyeljétek és nézzétek meg, hogy kulcsfontosságú-e vagy sem ez a pont. Egyesek állandóan olyan nézőpontokat hoznak fel, amelyek különböznek az igazságtól és a pozitív dolgoktól. Kívülről úgy tűnhet, hogy mindig szerepelni akarnak és ki akarnak tűnni a többiek közül, de nem feltétlenül ez a helyzet. Lehetséges, hogy a nézőpontjaik vezetnek ilyen külsődleges viselkedéshez. Ami azt illeti, ha igazán ilyen nézőpontokat vallanak magukénak, abból súlyos probléma lesz. Amikor például mindenki együtt beszélget, ezt mondván: „El kell fogadnunk ezt a dolgot Istentől. Ha nem értjük, először alá kell vetnünk magunkat”, és mindenki egyetért ezzel, akkor helytálló ez a nézőpont? (Igen, az.) Eltér a helyes iránytól a gyakorlásnak ez az alapelve? (Nem, nem tér el.) Akkor miféle szavakat mondanak az emberek, ami azt mutatja, hogy egy antikrisztus elvetemült beállítottságainak a jeleivel és jegyeivel bírnak? „Az alávetettség egy dolog, de attól még meg kell értened, hogy mi történik, nem igaz? Mindent komolyan kell kezelni, ugye? Nem vetheted alá magad zavaros fejűen; isten nem azt kéri tőlünk, hogy nemtörődöm módon vessük alá magunkat.” Nem egyfajta érv ez? (De igen, az.) Egyesek ezt mondják: „Ha van valami, amit nem értünk, türelmesen várhatunk, keresve a közösséget valakivel, aki érti. Most éppen egyikünk sem érti, és senkit sem találunk, aki érti, és akivel beszélgethetnénk. Úgyhogy először vessük alá magunkat.” Mi az antikrisztusok nézőpontja? „Egy rakás nyápic alak vagytok, mindennek alávetitek magatokat, és mindenben istenre hallgattok. Rám hallgassatok! Engem miért nem említett senki? Hadd mutassak neked egy megalapozott véleményt!” Meg akarják osztani a magasztos nézeteiket. Ellenzik, hogy az emberek az igazságot gyakorolják, ellenzik, hogy az

igazságalapelvek szerint éljenek. Magas lovon ülni, veszekedni, gonosz trükkökhöz folyamodni, magasztos nézeteket megosztani és elérni, hogy másként nézzenek rájuk az emberek – ez az, amit mindig akarnak. Avagy nem az antikrisztusok elvetemült beállítottságának a jele ez? Nem ez talán az ismertetőjegyük? Miért rossz, ha mindenki aláveti magát? Még ha ostobán vetik is alá magukat – rossz ez vajon? Elítélné ezt Isten? (Nem, nem ítélné el.) Isten nem ítélné el ezt. Milyen jogon akasztják meg és kavarják fel a dolgokat? Amikor azt látják, hogy alávetik magukat Istennek az emberek, akkor haragot éreznek a szívükben? Amikor annak a tanúi, hogy az emberek alávetik magukat Istennek, neheztelést éreznek a szívükben és elégedetlenséget amiatt, hogy nekik semmi előnyük nem származik a dologból, hogy nem nekik engedelmeskednek az emberek, nem rájuk hallgatnak, nem az ő tanácsukat keresik, és boldogtalanná válnak – ellenállnak a szívükben, ezt gondolván: „Kinek veted alá magad? Az igazságnak veted alá magad? Nagyszerű dolog az igazságnak alávetni magad, de tanulmányoznunk kell azt. Mi hát az igazság? A helyes módon veted alá magad? Nem kellene először legalább a dolgok mikéntjét megértened?” Nem ez talán az érvük? Mit próbálnak tenni? Fel próbálják kavarni a dolgokat, félre akarják vezetni az embereket. Némely fásult, tompa észjárású és ostoba ember félre is lesz vezetve ennek hallatán, míg azok, akiknek van ítélőképességük, rájuk cáfolnak, ezt mondván: „Mit csinálsz? Féltékeny vagy és irigy, amiért alávetem magam Istennek? Boldogtalan vagy, amikor alávetem magam Istennek, de annak örülsz, amikor neked engedelmeskedem? Csak úgy jó, ha mindenki neked engedelmeskedik, rád hallgat és megteszi, amit csak mondasz? Amit mondasz, az vajon összhangban van az igazsággal?” Ők pedig ennek láttán így gondolkodnak: „Egyeseknek van ítélőképességük – jobb, ha várok egy kicsit.” Röviden: amikor mindenki az igazságalapelveknek megfelelően gyakorol, alig várják, hogy kiugorhassanak. Minél inkább Istennek engedelmeskedik, aláveti magát Isten háza rendeléseinek, Isten szavainak megfelelően gyakorol, valamint a munkarendek és alapelvek szerint kezeli a dolgokat mindenki, ők annál kényelmetlenebbül, zaklatottabban és kellemetlenebbül érzik magukat. Ez az antikrisztusok elvetemült lényegének az egyik jele. Ha mindenki Isten szavaira hallgat, az igazságot gyakorolja és az alapelvek szerint kezeli a dolgokat, kényelmetlenül és nyugtalannak érzik magukat. Nem probléma ez vajon? (De igen, az.) Ha senki sem olvassa Isten szavait, vagy ha olvassák ugyan, de nem beszélgetnek róluk, ha csak az antikrisztusokra hallgatnak, akkor azok örülnek. Milyen problémát szemléltet ez? Soha nem beszélgetnek Isten szavairól. Amíg mindenki nyugodtan beszélget Isten szavairól, és az antikrisztusok látják, hogy senki sem figyel rájuk, hogy nem hallgatnak rájuk az emberek, hogy nem tudják elnyerni az imádatukat, hogy fenyegetve van a státuszuk, ők pedig veszélyben vannak – ekkor van az, hogy megakasztják és felkavarják a dolgokat, felvetnek egy eretnekséget vagy téveszmét, hogy félrevezessenek és megzavarjanak téged, valamint elbizonytalanítsanak afelől, hogy helyes vagy téves, amit az imént megbeszéltetek. Amikor végre mindenki megértett valamit a beszélgetésen keresztül, az antikrisztusok éppen akkor mondanak

néhány ördögi szót, hogy megkavarják a dolgokat. Avagy nem az antikrisztusok elvetemült beállítottsága ez? Melyik megnyilvánulásnak felel meg ez az elvetemült beállítottság? (Az igazsággal szembeni ellenségességnek.) Pontosan. Minél jobban érti mindenki az igazságot, ők annál zaklatottabbnak érzik magukat. Avagy nem az igazsággal szembeni ellenségesség ez? Nem pontosan ennek felel meg? (De igen.) Ti találkoztatok már ilyen emberekkel? Miközben mindenki beszélget valamiről, ők sokáig csendben maradnak. Végül aztán, amikor már valamelyest világos a beszélgetés, előállnak, azután pedig feltesznek egy kihívó kérdést, hogy megnehezítsék ezeknek az embereknek a dolgát. Ezt akarják mondani: „Hadd mutassam meg nektek, majd én megláttatom veletek, hogy mire vagyok képes! Ti az igazságról beszélgettek, nem hallgattok rám, figyelmen kívül hagytok engem, nem törődtök velem és nem figyeltek rám, úgyhogy felteszek nektek egy nehéz kérdést, hogy arról beszélgessetek, és mindannyian jól összezavarodjatok!” Nem egy ördög ez? (De igen, az.) Ez egy ördög, egy valódi antikrisztus.

Némelyek különösen boldognak érzik magukat, amikor azt hallják, hogy valaki negatív vagy gyenge. Ha azt látják, hogy valaki megzavarja a gyülekezeti életet, hogy valaki rossz dolgokat művel, csak hogy káoszba taszítsa a gyülekezet munkáját, vagy annak lesznek tanúi, hogy valaki vakon bajt kever, akkor különösen boldogok, és a legszívesebben tűzijátékoznának és ünnepelnének. Mi a baj az ilyen emberekkel? Miért örülnek ennyire mások szerencsétlenségének? Miért nem tudnak ebben a kritikus pillanatban Isten oldalára állni és megvédeni Isten házában az érdekeit? Hát nem álhívők az ilyen emberek? Nem a Sátán szolgálói? Mindannyiótoknak el kellene gondolkodnotok azon, hogy tanúsítotok-e ilyen viselkedéseket, és meg kell vizsgálnotok azt is, hogy vannak-e körülöttetek ilyen emberek, valamint meg kell néznetek, hogy miként ismerhetitek fel az ilyen egyéneket, különösen azt, hogy mi a hozzáállásotok, amikor azt látjátok, hogy gonosz emberek gonoszságokat művelnek. Kívülálló vagy csupán, aki élvezettel nézi a látványosságot, vagy te is képes lennél ezt az utat járni? Ilyen ember vagy? Egyesek nem fognak így elgondolkozni magukon. Nem szeretik meglátni a jót az emberekben; azt szeretik, ha mindenki más rosszabb náluk – ekkor érznek örömet. Amikor például azt látják, hogy valakit, aki feláldozza magát Istenért, megmetszenek, vagy hogy valaki, aki őszintén hisz Istenben, vétkezik, titokban örülnek és ezt mondják: „Lám, lám, a te időd is eljött. Feláldoztad magad istenért – hogy válik ez be neked? Ártottak neked, nem igaz? Veszteség ért, ugye? Mi értelme feláldoznod magad? Mindig igazat szólsz, most pedig megmetszenek, ugye? Megérdemled!” Miért ennyire vidámak? Talán nem mások szerencsétlenségében lelik örömeiket? Az ilyen embereknek nincs helyén a szívük, vagy talán igen? Boldogok, amikor azt látják, hogy valaki zavarokat okoz Isten háza munkájában. Boldogok, amikor azt látják, hogy veszteség éri Isten háza munkáját. Mi teszi őket boldoggá? Ezt gondolják: „Végre valaki, aki hozzám hasonlóan nem szereti az igazságot, veszteséget okozott isten háza érdekeinek, és nem érez semmiféle önvádat.” Ez az, ami boldoggá teszi őket. Hát nem

elvetemült dolog ez? (De igen, az.) Ez rendkívül elvetemült dolog! Vannak köztetek ilyen emberek? Vannak némelyek, akik általában még dúdolni sem szoktak, de amint azt látják, hogy valaki hibát követ el, hirtelen énekelni kezdenek, ringatják a testüket, rendkívül elégedettnek látszanak és ezt gondolják: „Ma végre jó híreim vannak! Olyan boldog vagyok! Eszek még pár tál rizst!” Miféle beállítottság ez? Elvetemültség. Egyetlen könnycseppet sem hullatnak, és egy pillanatig sem szomorkodnak amiatt, hogy Isten háza érdekeit veszteségek érték. Nem érznek önvádat, sajnálatot vagy fájdalmat. Helyette boldogok és elégedettek, mivel valakinek a hibája veszteségeket okozott Isten háza érdekeinek és szégyent hozott Isten nevére. Hát nem elvetemültség ez? Nem annak a jele, hogy az antikrisztusok elvetemült természetével rendelkezik az illető? Ez is egy jel.

Azt mondják, hogy az evangelizációs csoportok néhány tagja ékesszólóan tud beszélni. Évek óta hallgatnak prédikációkat, és egy sor doktrínát összefoglaltak már; bármerre mennek is, egyre csak mondják és mondják; amikor prédikálnak, soha nem kell keresniük a szavakat, amiből teljes mértékben meglátszanak a saját adottságaik és ékesszólásuk. Egyesek meglehetősen rátermettnek látják az ilyen embereket, és a követésük mellett döntenek. Mit mondanak végül? „Annak az illetőnek a közlését hallgatjuk, így nem kell a fennvaló prédikációit hallgatnunk; isten szavait sem szükséges meghallgatnunk. Annak az embernek a közlése helyettesíti ezeket.” Nincsenek vajon veszélyben ezek az emberek? (De igen.) Ezek az emberek nagy veszélyben vannak. Szeretik az antikrisztusok cselekedeteit és viselkedésformáit, valamint az arcátlanságukat, a barbárságukat és az elvetemültségüket is. Szeretik, amit az antikrisztusok szeretnek, és idegenkednek attól, amitől az antikrisztusok idegenkednek. Szeretik a tudást, az ismereteket, a doktrínákat és a különféle teológiai elméleteket, eretnekségeket és téveszméket, amelyeket az antikrisztusok prédikálnak. Imádják ezeket a dolgokat. Mennyire imádják ezeket? Még éjszaka, álmaikban is ezeket a szavakat mondják. Súlyos dolog ez? Amikor eléri ezt a szintet az imádatuk, vajon még mindig képesek Istent követni ezek az emberek? Némelyek talán ezt mondják: „Ez tévedés. Még mindig a gyülekezetben vannak, még mindig hisznek Istenben.” Nem adódott még alkalmuk. Amint megtalálják azt a személyt vagy tárgyat, akit vagy amelyet imádni akarnak, bármikor képesek elhagyni Istent. Nem annak a jele ez, hogy az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkeznek? (De igen.) Fel tudjátok ismerni az ilyen embereket, amikor látjátok őket? (Igen, fel tudjuk ismerni.) A múltban talán nem tudtátok, hogy milyen súlyos természetűek az efféle dolgok. Ha most ismét találkoznátok ilyen emberekkel, vajon még mindig lennének kérdések a fejtekben velük kapcsolatban? Figyelmen kívül hagynátok őket? (Nem, nem hagynánk őket figyelmen kívül.) Akkor hát eljutottatok valamiféle felismerésre az ilyen embereket illetően? (Igen.) Többek között ilyen jeleket és információkat tárnak fel. Vagyis amint alkalmat találnak vagy státuszt kapnak ezek az emberek, vagy amint félrevezeti őket valaki, bárhol, bármikor képesek elárulni Istent. Megláthatják az emberek a feltárlásaikat és az elvetemült lényegüket? Vannak

nyomok, amelyeket megláthatnak az emberek? (Igen, vannak.) Kell, hogy legyenek. Ha nem említettem volna ezeket, talán ezt gondolnátok: „Ki mutatja ezeket a jegyeket? Ki tárja fel ezeket a jeleket? Senki sem, én még senkit sem láttam.” Azon keresztül, ahogy ezekről a jelekről beszéltem, nem jöttetek rá, hogy léteznek ilyen emberek? Némelyikük követő, némelyikük pedig vezető és dolgozó. Ez a harmadik jele annak, amikor az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkezik valaki.

Van az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkező embereknek egy másik megkülönböztető jele is – valami, ami mindannyiukban közös. Ezek az emberek az igazság szeretetének és az igaz út utáni vágyakozásnak álcája alatt eljönnek a prédikációkra, elsajátítanak különféle ismereteket és tartalmakat az igazsággal kapcsolatban, és teológiai elméletekkel és tudással vértetik fel magukat, azután pedig arra használják ezeket az elméleteket és ezt a tudást, hogy szócsatákat vívjanak vezetőikkel és dolgozókkal, hogy elítéljenek bizonyos egyéneket, félrevezessenek és meggyőzzenek másokat, sőt, úgynevezett ellátásban, támogatásban és öntözésben is részesítsenek bizonyos embereket. Az egyik pontból azonban világosan látszik, hogy ők nem igazságszeretők. Mi ez a pont? Az, hogy bármennyire felvértetik magukat és bárhogyan prédikálnak is ezek az emberek, csak beszélnek és mondják a dolgokat, önmagukat fegyverzik fel, de soha nem az igazságalapelvek szerint kezelik a dolgokat. Mit jelent az, hogy „soha”? Azt jelenti, hogy egyetlen igaz szót sem képesek szólni, soha nem voltak becsületesek, és soha nem fizették meg a státuszból fakadó előnyök elengedésének árát. Függetlenül az alkalomtól, amikor beszélnek és cselekszenek, mindig maximális erőfeszítést tesznek a saját hírnevük, nyereségük és státuszuk érdekében. Akármennyire úgy tűnik is kívülről, hogy megfizetik az árat és szeretik az igazságot, változatlan marad az elvetemült lényegük. Mi itt a probléma? Egyfelől az, hogy ezek az emberek soha nem keresik az igazságalapelveket a cselekedeteik során. Másfelől, még ha ismerik is az igazságalapelveket és a gyakorlás útját, nem gyakorolják azokat. Ez annak a jele, hogy az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkeznek. Nem számít, hogy van-e státuszuk vagy nincsen, és hogy az evangélium hirdetésének a kötelességét végzik-e, vagy pedig vezetők és dolgozók, mi a jellemzőjük? Csak a helyes doktrínák megfogalmazására képesek, de soha nem teszik a helyes dolgokat. Ez a jellemzőjük. Mindenki másnál világosabban mondják fel a doktrínákat, de mindenki másnál rosszabbul teszik a dolgokat – hát nem elvetemült ez? Ez a negyedik jele annak, amikor az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkezik valaki. Vizsgáljátok meg ti magatok, és mérjétek fel, hogy sokan vannak-e körülöttetek olyanok, akik az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkeznek. Most, hogy felsoroltam ezeket, kiértékelhetitek, hogy elég sok ilyen ember van-e körülöttetek. Mekkora százalékot tesznek ki? Vezetők inkább vagy pedig átlagos hívők? Némelyikőtök nem azt gondolta korábban, hogy csak a vezetőknek van lehetőségük antikrisztussá válni? (Korábban így volt.) Akkor hát mostanra megváltozott ez a nézőpont? Az antikrisztusok nem azért válnak antikrisztusokká, mert státuszuk van; már akkor is ilyen nyomorultak voltak,

amikor még nem volt státuszuk. Egyszerűen csak úgy hozta a szerencsájük, hogy vezető pozícióba kerültek, és hamar lelepleződtek az igazi, antikrisztusi vonásaik, ahogyan egy gomba is gyorsan fejlődik ki a megfelelő hőmérsékleten és talajban, felfedve az igazi arcát. Megfelelő környezet hiányában egy kicsit tovább tarthat, amíg feltárul a természetlénységük, de ez a lassabb feltárási nem azt jelenti, hogy nincs meg bennük ez a természet. Az ilyen természetű emberek óhatatlanul cselekedni fognak és feltárnak dolgokat, és ezek a feltárt viselkedésformák az antikrisztusok elvetemült lényegének a jelei és jegyei. Ha valaki ilyen jeleknek és jegyeknek van birtokában, az antikrisztusként jellemezhető.

Mondjátok meg Nekem: szükség van-e különféle kifogásokra és magyarázkodásra az igazság gyakorlásához, valamint a dolgok igazságalapelvek szerinti kezeléséhez? (Nem, nincsen.) Ha valaki őszinte szívű, az gyakorlatba tudja ültetni az igazságot. Elő szoktak-e állni különféle kifogásokkal azok, akik nem gyakorolják az igazságot? Például amikor valami rosszat tesznek, szembemennek az alapelvekkel, és valaki kiigazítja őket, képesek hallgatni rá? Nem hallgatnak rá. Annyiról van szó csupán, hogy nem hallgatnak rá? Miben nyilvánul meg az elvetemültségük? (Kifogást keresnek, hogy meggyőzzenek téged és elhitessék veled, hogy nekik van igazuk.) Találni fognak egy magyarázatot, amely összhangban van az elképzeléseiddel és a képzelődéseiddel, azután pedig egy sor lelki elmélettel, amelyeket el tudsz ismerni és fogadni, és amelyek összhangban vannak az igazsággal, megpróbálnak meggyőzni téged, valamint rávenni, hogy állj melléjük, hogy őszintén hidd el, hogy nekik van igazuk – mindezt azért, hogy elérjék azon céljukat, hogy félrevezessék és irányítsák az embereket. Hát nem elvetemültség ez? (De igen.) Ez elvetemültség a javából. Világos, hogy tettek valami rosszat, a cselekedeteikkel szembementek az alapelvekkel és az igazsággal, és nem gyakorolták az igazságot, ugyanakkor előállnak egy sor elméleti magyarázattal. Ez igazán elvetemült dolog. Olyan, mint amikor egy farkas megesz egy bárányt; a farkasnak eredetileg is ott volt a természetében, hogy bárányt egyen, és Isten úgy teremtette ezt az állatfajtát, hogy bárányt egyen – a bárány az eledele. A farkas mégis különféle kifogásokat keres, miután megette a bárányt. Van ezzel kapcsolatban bármilyen gondolatod? Ezt gondolod: „Megetted a bárányomat, most pedig azt akarod, hogy azt gondoljam, hogy meg kellett enned, hogy észszerű és helyénvaló volt a részedről, hogy megetted, és még köszönetet is kellene mondanom érte neked.” Nem érzel haragot? (De igen.) Miközben haragszol, milyen gondolataid vannak? Ezt gondolod: „Ez az alak szörnyen elvetemült! Ha meg akarod enni, rajta, hiszen te egyszerűen ilyen vagy; megenni a bárányomat egy dolog, de ráadásul egy csomó érveléssel és kifogással is előállsz, és arra kérsz, hogy cserébe legyek hálás neked. Nem a jó és a rossz összekeverése ez?” Ez elvetemültség. Amikor egy farkas meg akar enni egy bárányt, milyen kifogásokat talál? A farkas ezt mondja: „Kisbárány, ma meg kell, hogy egyelek téged, mert meg kell, hogy büntesselek amiatt, hogy tavaly megsértettél.” A bárány igazságtalanságnak érzi ezt, és így szól: „Tavaly még meg sem születtem!” Amikor a farkas rájön, hogy rosszul mondta és tévesen

becsülte meg a bárány életkorát, így szól: „Nos, akkor azt ne vegyük számításba, de akkor is meg kell, hogy egyelek, mivel amikor a legutóbb ebből a folyóból ittam, felkavartad a vizet, úgyhogy meg kell fizetnem neked ezért.” A bárány így felel: „Én a folyó lejjebbi részén vagyok, te pedig feljebb. Hogy tudnám tőlem feljebb felkavarni a vizet? Ha meg akarsz enni, csak rajta, egyél meg! Ne keress különféle kifogásokat.” Ez a farkas természete. Hát nem elveteműtség ez? (De igen, az.) Ugyanolyan a farkas elveteműtsége, mint a nagy vörös sárkányé? (Igen.) Ez a leírás illik legjobban a nagy vörös sárkányra. A nagy vörös sárkány le akarja tartóztatni azokat az embereket, akik hisznek Istenben; bűncselekményekkel akarja megvádolni ezeket az embereket. Így aztán először kitalál valamilyen fedősztorit, kieszeli bizonyos pletykákat, aztán szétkürtöli azokat a világba, hogy az egész világ felkeljen és kárhoztasson téged. Sokféle váddal illeti azokat, akik hisznek Istenben, ilyen például „a közrend megzavarása”, „államtitkok kiszivároztatása” és „az államhatalom megdöntése”. Olyan pletykákat is terjeszt rólad, hogy különféle bűncselekményeket követtél el, majd vádként hozza fel ezeket veled szemben. Rendben van az, ha nem vagy hajlandó beismerni ezeket a vádakokat? Az a lényeg, hogy beismered-e őket vagy sem? Nem. Ha elhatározta, hogy letartóztat téged, akkor különféle kifogásokat fog keresni – épp úgy, mint a farkas, aki elhatározta, hogy megeszi a bárányt. A nagy vörös sárkány bizonyos fedősztorikat talál ki, azt állítva, hogy valami rosszat követtünk el, miközben azt valójában mások tették. Másra hárítja a felelősséget, és hamisan megvádolja az egyházat. Tudsz érvelni ellene? (Nem.) Miért nem tudsz érvelni ellene? Érvelhetsz világosan ellene? Azt gondolod, hogy ha érvelsz ellene és elmagyarázod a helyzetet, akkor nem fog letartóztatni téged? Túl jónak tartod őt. Még be sem fejezed a beszédet, a hajadnál fogva megragad, a falnak csapja a fejed, majd megkérdezi: „Tudod te, ki vagyok én? Én egy ördög vagyok!” Ezután súlyos verés következik, valamint napokon és éjszakákon át tartó kihallgatás és kínzás váltakozása, és akkor majd elkezdesz viselkedni. Ezen a ponton rájössz: „Itt nincs helye az érvelésnek; ez egy csapda!” A nagy vörös sárkány nem érvel neked – azt hiszed, hogy nem szándékosan, csak úgy véletlenül találja ki azokat a fedősztorikat? Összeesküvés van a háttérben, és már eltervezte a következő lépést. Ez csak a bevezetés ahhoz, amit tenni készül. Némelyek talán még mindig ezt gondolják: „Ő nem érti az Istenben való hittel kapcsolatos dolgokat; ha elmagyarázom neki, akkor majd minden rendben lesz.” El tudod világosan magyarázni? Ő hamisan megvádolt valamivel, amit nem követtél el – akkor is el tudod világosan magyarázni a dolgokat? Amikor megvádolt téged, nem tudta talán, hogy nem te követtél el azt a dolgot? Talán nem tudja, hogy ki tette? Nagyon is jól tudja! Akkor hát miért téged hibáztat? Te vagy az, akit most elkapott. Azt gondolod, hogy amikor téged hibáztat, nem tudja, hogy igazságtalanul bánik veled? Ő igazságtalanul akar bánni veled, valamint le akar tartóztatni és üldözni akar téged. Ez elveteműtség.

Akik az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkeznek, lényegükből adódóan idegenkednek az igazságtól és gyűlölik azt. A legkevesbé sem fogadják el az igazságot a szívükben, és egyáltalán nem áll szándékukban gyakorolni azt. Ha azt gondolod, hogy

híján vannak az igazság megértésének, és megpróbálsz beszélgetni velük róla, mi fog történni ennek eredményeképpen? Falba fogsz ütközni – rossz embert választottál. Ők nem olyanok, akik elfogadják az igazságot, és nem beszélgetned kell velük; inkább leckéztess meg őket és légy szigorú velük, ezt mondván: „Mióta is végzed a kötelességedet? Hogy tudtad ilyen jelentéktelen dologként kezelni a kötelességedet? Talán a saját munkád ez? Kivel szemben viselkedsz kihívóan? Nem velem, hanem Istennel és az igazsággal szemben!” Avagy nem szükséges megleckéztetned őket? Van haszna annak, ha az igazságról beszélgetsz velük? Nincs. Miért nincs haszna? Azért nincs, mert ők farkasok, nem pedig eltévedt vagy elkóborolt bárányok. Képes egy farkas az igazság gyakorlására? Nem. Mi a farkas természete? (Az elvetemültség.) Amint meglát egy bárányt, csorogni kezd a nyála, a finom éték képe lebeg a szeme előtt, a bárány pedig bizonyosan a farkas eledeleként végzi. Ez a természete; ez elvetemültség. Ha ezt mondod neki: „A bárányok olyan szánni valók és szelídek; kérlek, ne edd meg őket! Válassz egy másik vadállatot, és edd meg azt, rendben?” Vajon meg tudja ezt érteni? Nem tudja. Ez a természete. Egyesek nem gyakorolják az igazságot, és különféle kifogásokat keresnek – ez a természetük. Mi ez a természet? Elvetemültség. Függetlenül attól, hogy a cselekedeteik mennyire alantasak és lázadóak, vagy mennyire égbekiáltóan az alapelvekbe ütközők, ők akkor is meg akarják őrizni a jó hírüket; még ha szembe is mennek az igazsággal, nagyszerű és méltóságteljes módon akarják azt tenni. Hát nem elvetemültség ez? Pozitív vagy negatív dolog az igazság megszegése? (Negatív.) Hogyan lehet nagyszerű, méltóságteljes és tiszteletre méltó módon tenni egy negatív dolgot? Hát nem furcsa kissé, amikor valaki megpróbálja összekapcsolni ezt a két aspektust? Ez elvetemültség. Ilyen a viselkedése és a megnyilvánulása azoknak, akik az antikrisztusok elvetemült lényegével rendelkeznek. Ellentmondásosan hangozhat, de ők egyszerűen így működnek, ez az ő beállítottságuk, és ez az, amit feltárnak. Gyűlöletet táplálnak az igazsággal szemben, és sohasem fogadják el azt – ezek antikrisztusok, ez az antikrisztusok elvetemült természetlényege. Hány eleme van az antikrisztusok elvetemült lényegének? (Négy eleme.) Összesen négy van. Vajon nem elegendő ez a négy jel ahhoz, hogy felismerjétek őket? Az elvetemültség természetesen alattomos és csalárd elemeket tartalmaz, és amikor az alattomos és csalárd elemek szélsőséges mértéket öltenek, akkor elvetemült beállítottságként jellemzik őket. Az antikrisztusok ezt a fajta elvetemült beállítottságot testesítik meg.

2019. szeptember 3.

Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogymások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek (Első rész)

Melléklet: A prédikációk átírásakor felmerülő problémák boncolgatása

Hallottam, amikor néhány ember megjegyezte, hogy az átírók az utolsó néhány prédikáció elejéről eltávolították a történeteket, és csak az utánuk következő prédikációk formális tartalmát hagyták meg. Valóban ez a helyzet? Melyik történeteket választották külön az őket követő prédikációktól? (Tapao és Hsziaopao története, Taming és Hsziaoming története és Beszélgetés a tőkérről: „Édes mindegy!”) Ezt a három történetet elválasztották a prédikáció tartalmától, de miért? Milyen okból? Úgy tűnik, hogy az átírók úgy gondolták, hogy az előrebecsátott történetek nem illeszkednek az őket követő prédikációk tartalmához, ezért különválasztották őket. Vajon indokolt volt ez? Az átírók pontosan így tettek. Túlságosan arrogánsak és önelégültek voltak, amikor kivették a történeteket, és prédikációs tartalom nélkül külön fejezetekbe helyezték őket. Szerintetek jó vagy rossz eredménye volt, hogy így tettek? Sőt, mondanátok-e, hogy az előzetesen elmondott történetnek illeszkednie kell az őt követő prédikációhoz és illenie kell hozzá? Valóban szükséges ez? (Nem.) Akkor miért értették így félre a prédikációk átírói a feladatot? Hogyan hihették ezt? Mi itt a probléma? Azt gondolták magukban: „A történetek, amiket meséltél, nem tartoznak a témához. Átnézem őket Neked, és a terjesztéskor nem rakom egybe ezeket. A prédikációk azok prédikációk: legyenek az egymást követők összefüggők. Az őket megelőző történetek tartalma nem zavarhatja a prédikációk tartalmát. Nekem kell átnéznem őket Neked, mert Te Magad nem érted a problémát.” Jó szándék ez? Honnan ered ez a jó szándékuk? Vajon emberi elképzelésekből fakad? (Igen.) Amikor prédikálok, mindent ennyire átfogóan kell figyelembe vennem? Minden egyes történetnek, amit elmondok, illenie kell az utána következő tartalomhoz? (Nem.) Erre nincs szükség; ezt előírásnak, elképzelésnek nevezik. Milyen hibákat követtek el az átírók? (Hogy az elképzeléseik és képzelődéseik alapján jártak el.) Mit még? (Hogy meggondolatlanul és önkényesen cselekedtek.) Az ilyen viselkedés természete, hogy kissé meggondolatlan és önkényes: hiányzik belőlük az istenfélő szív. Ezt mondani észszerű, de még mindig eltér a dolog lényegétől. Amikor átírták a prédikációkat, milyen hozzáállással és milyen szemlélettel tekintettek mindarra, amit Isten mondott? Akár történetekről, akár prédikációkról volt szó, milyen hozzáállással és milyen szemszögből nézték és hallgatták az elhangzottakat? (A tudás és a tanulás szemszögéből.) Így van. Ehhez a problémához vezet, ha az elmesélt történeteket és a prédikációk tartalmát a tudás szemszögéből szemlélik. Azt hiszik, hogy amikor prédikációt tartok, függetlenül attól, hogy melyik részről szeretnék beszélni, a tartalomnak egy sorrendet kell követnie: minden mondatnak logikusnak kell lennie, minden mondatnak meg kell felelnie mindenki elképzeléseinek, és minden résznek szigorú célja kell, hogy legyen. A prédikációimat e

szerint az elképzelés szerint mérik. A lelki megértés hiányáról tanúskodik ez? (Igen.) Ez valóban a lelki megértés hiánya! Súlyos hibát követnek el, ha logikát és következtetéseket alkalmaznak, hogy a tudás szempontjából kezeljék azt, amiről beszéltem. Én az igazságot közlöm, nem pedig beszédeket gyártok; ezzel tisztában kell lenned. Azok közületek, akik hallották a prédikációkat az összejöveten, és később visszahallgatták ezeket a prédikációkat, amelyeket átírtak, észrevettek-e olyan fontos pontokat vagy dolgokat, amelyek akkor elhangzottak, és amelyeket eltávolítottak? Történt ilyesmi? Hallottatok talán például egy olyan részt az összejöveten, amely nagyon megható és nagyon építő volt, de utólag, a prédikáció felvételének visszahallgatása során rájöttek, hogy az adott rész nem volt benne: eltávolították. Történt már ilyen veletek? Ha nem figyeltetek jól, akkor lehet, hogy nem vettétek észre, ezért a jövőben figyeljete nagyon oda. Egyszer meghallgattam egy felvételt, és ott, ahol éppen elkezdtem az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól értekezni és egytől tizenötig felsoroltam őket, mindegyiknél eltávolították a részletes pontosításokat és magyarázatokat – helyette egyszerűen felsorolták az első megnyilvánulást, a második megnyilvánulást, a harmadik megnyilvánulást és így tovább. Minden egyes megnyilvánulásról nagyon gyorsan, egymás után esett szó, sokkal gyorsabban, mint amikor egy tanár órát tart. A legtöbb ember számára, aki korábban még nem hallotta azt a prédikációt és nem ismerte, nem volt hely az elmélkedésre, miközben hallgatta. Ha figyelmesen akarták hallgatni, mindig le kellett állítaniuk, meghallgatni egy-egy mondatot, majd gyorsan jegyzetelni, utána pedig mérlegelni, hogy mit jelent ez a mondat, aztán pedig lejátszani a következő mondatot. Különben túl gyors lett volna a tempó, és nem tudtak volna lépést tartani vele. Ezt a súlyos hibát azok követték el, akik a prédikációfelvételeket szerkesztették. A prédikáció egy beszélgetés, egy eszmecsere. Mi a prédikációk tartalma? Különböző igazságokat és az emberek különböző állapotait vitatják meg; mindegyik az igazságot érinti. Ezek az igazságot érintő tartalmak tehát könnyen elfogadhatók és megérthetők az emberek számára, vagy inkább megfontolást, mérlegelést és mentális feldolgozást igényelnek, mielőtt fokozatosan reagálnának rájuk? (Megfontolást, mérlegelést és mentális feldolgozást igényelnek.) Ebből a helyzetből kiindulva tehát milyen sebességet kell tartania annak, aki a prédikációt tartja? Működne-e, ha olyan gyorsan beszélne, mint egy gépfegyver? (Nem.) Mint egy tanár, aki órát tart? (Nem.) Mint valaki, aki beszédet mond? (Nem.) Ez egyáltalán nem felelne meg. A prédikáció alatt kell, hogy legyenek kérdések és válaszok, legyen hely az elmélkedésre, időt adva az embereknek a válaszadásra – ez a tempó a megfelelő. Úgy írták át a prédikációkat, hogy nem értették meg ezt az alapelvet: a lelki megértés hiányát mutatja-e ez? (Igen.) Valóban nincs lelki megértésük. Azt gondolták: „Már hallottam ezeket a dolgokat, amikről beszélsz. Miután egyszer meghallgattam, emlékszem a lényegre, és tudom, miről beszélsz. A tapasztalataimra és a prédikációfelvételek gyakori szerkesztése során szerzett kiváló készségeimre hagyatkozva így fogom csinálni, és felgyorsítom a tempót.” A gyorsítás önmagában nem tűnt nagy gondnak – de mit tesz ez a prédikáció átíratával? Esszévé

változtatja. Ha egyszer esszévé változott, elveszíti azt az érzést, mintha személyesen hallgatná valaki: akkor vajon el tudja érni ugyanazt a hatást? Elkerülhetetlen, hogy legyen különbség. Ez a különbség jobbra vagy rosszabbra teszi? (Rosszabbra.) Rosszabbra teszi. Azok az emberek, akiknek nincs lelki megértésük, a saját kezdeményezésükre cselekszenek és okosnak gondolják magukat. Azt hiszik, hogy műveltek, képzetek, tehetségesek és okosak, de végül esztelen dolgokat tesznek. Hát nem így van? (De igen.) A prédikációimban Én miért teszek fel néha kérdéseket nektek? Néhányan azt mondják: „Talán attól félsz, hogy elbóbiskolunk.” Erről van szó? Miért beszélek néha más dolgokról, miért térek el a témától, miért beszélek könnyed és vidám dolgokról? Azért, hogy lazítani tudjatok, hogy egy kis lehetőséget kapjatok az elmélkedésre. Azt is lehetővé teszi számotokra, hogy szélesebb körben megértsétek az igazság egy bizonyos aspektusát, hogy ne korlátozzátok a megértésüket szavakra, szó szerinti jelentésre, doktrínákra vagy nyelvtani szerkezetre – nem szabad ezekre korlátoznotok azt. Ezért néha más dolgokról beszélek; néha vicceket mesélek, hogy felvidítsam a hangulatot, de valójában elsősorban azért teszem, hogy elérjek egy bizonyos eredményt – ezt meg kell értenetek.

Az a helyzet, hogy amikor egy vallásos lelkész prédikációt tart, akkor feláll a szószékre, és csak azokról az unalmas témákról beszél, amelyeknek a legcsekélyebb köze sincs az emberek valódi életéhez, lelkiállapotához vagy meglévő problémáihoz. Csupa halott szó és doktrína. Nem mond mást, csak néhány kellemesen hangzó szót, és néhány üres szlogent kiabál. A hallgatók unatkoznak tőle és semmit sem nyernek belőle. Ez végül olyan helyzetet eredményez, amelyben a lelkész fentről beszél, lent pedig senki sem figyel oda; nincs semmiféle interakció. Vajon nem hiába beszél a lelkész? A lelkészek csak azért tartanak így prédikációkat, hogy megéljenek, a saját túlélésük érdekében; nem veszik figyelembe a gyülekezetük igényeit. Ami most minket illet, a prédikációink megtartása nem arról szól, hogy vallási szertartást végezzünk vagy valamilyen megbízatást teljesítsünk – hanem arról, hogy több eredményt érjünk el. Az eredmények eléréséhez minden aspektust figyelembe kell venni: mindenféle ember szükségleteit, elképzeléseit, képzelődéseit és állapotait, valamint nézőpontjait mind figyelembe kell venni. Azt is figyelembe kell venni, hogy az egyes társadalmi osztályokhoz tartozó emberek milyen mértékben tudják elfogadni a használt nyelvezetet. Egyes művelt embereknek, akik meglehetősen kedvelik a hivatalos nyelvezetet, szükségük van arra, hogy olyan irodalmi szavakat halljanak, amelyek nyelvtanilag viszonylag helyesek és logikusak. Ők képesek megérteni ezeket. Vannak olyan, a társadalom alsóbb rétegeihez tartozó átlagemberek is, akik nem ismerik az ilyen hivatalos nyelvet: mit tegyek tehát? Beszélnem kell egy kis köznyelvet. Régebben nem sok köznyelvet használtam, de az évek során megtanultam valamennyit, és most már néha kétrészes közmondásokat is bedobok, vagy vicceket mondok. Így miután meghallgatták az emberek, mindannyian úgy érzik, hogy minden, amiről beszélek, társadalmi osztályától függetlenül könnyen érthető és közelebb áll hozzájuk. De ha minden köznyelven lenne, a prédikáció tartalma

nem hangzana elég mélyen, ezért némi formális nyelvvel kell kombinálni, és mindezt a mindennapi élet nyelvén kifejezni: csak így felel meg a minimális követelménynek. Amint elkezdem használni a köznyelvet, és olyan dolgokat mondok, mint „ugye”, „izé”, „szóval” és így tovább, befolyásolhatja az igazság közvetítésének mértékét, ha túl sok ilyen kifejezést építünk be. Ha azonban az egész hivatalos nyelven lenne és mindent nagyon rendezetten és formálisan mondanék, a legkisebb hiba nélkül lépésről lépésre követve a nyelvtani logikát és érvelést, mintha egy esszét mondanék fel vagy egy szöveget olvasnék fel, mintha az egész az elejétől a végéig meg lenne írva, szóról szóra, az írásjelekig bezárólag, akkor szerintetek ez működne? Ez túlságosan fárasztó lenne – erre nincs energiám. Ez az egyik aspektus. Másrészt függetlenül attól, hogy tanult vagy tanulatlan, mindenki az emberi mivolta különböző aspektusait mutatja, és az emberi mivoltnak ezek a kifejeződései a valós élethez kapcsolódnak. A valós élet viszont elválaszthatatlan a mindennapi élet nyelvétől; elválaszthatatlan az életkörnyezetedtől. Ez az életkörnyezet tele van ilyen hétköznapi nyelvvel, amelybe némi helyi nyelv is keveredik, valamint néhány egyszerű, valamennyire irodalmi hangzású szó. Ez elég: alapvetően lefedi és magában foglalja a kérdés teljes körét. Függetlenül attól, hogy idős vagy fiatal, iskolázatlan vagy némi tudás birtokában van, lényegében mindenki fel tudja fogni, mindenki meg tudja érteni: nem fog unatkozni, és nem fogja úgy érezni, hogy meghaladja a képességeit. Ezt kell figyelembe venni a közlések és a prédikációk során, tekintettel az emberek szükségleteinek minden aspektusára. Ha egy prédikációval eredményt akarsz elérni, akkor mindezeket az aspektusokat figyelembe kell vened: beszédtempó, szóhasználat és kifejezés mód. Ezen felül amikor valamit megfogalmazol és az igazság egy aspektusát közlöd, mi az a pont, ahol sikerült alaposan átadni? Melyik ponton nem elég alapos? Milyen aspektusokat kell hozzátenni? Ezeket mind figyelembe kell venni. Ha ezeket az aspektusokat még csak nem is veszed figyelembe, akkor a gondolkodási képességed súlyosan hiányos. Míg mások két dimenzióban képzelődnek, neked három dimenzióban kell tudnod gondolkodni. Átfogóbban és pontosabban kell látnod, mint másoknak, képesnek kell lenned mindenféle kérdést tisztán látni, és érezned kell az érintett igazságalapelveket is. Ily módon alapvetően lefeded a romlott beállítottságok minden aspektusát, amit az emberek el tudnak gondolni, ki tudnak fejezni vagy fel tudnak tárni, valamint az érintett állapotokat, és mindenki számára érthetőek lesznek. Az átíróknak is rendelkezniük kell-e ezekkel a képességekkel és gondolkodásmódokkal? Ha nem rendelkeznének velük, és helyette mindig a megtanult ismereteikre hagyatkozva foglalnék össze a prédikáció fő mondanivalóját, központi gondolatát, minden szakasz lényegét, az olyan lenne, mint ahogy a kínai diákok irodalmi szövegeket tanulnak. A tanár először előzetesen átnézi velük a teljes szöveget, majd alaposan végigolvassák. Az első hivatalos órán a tanár beszél az első bekezdés lényegéről, bevezeti az új szókincset és megvitatja az ezzel kapcsolatos nyelvtani kérdéseket. Amikor az összes szakaszt áttanulmányoztatok, még hátravan, hogy memorizáljátok őket, végül pedig mondatokat kell alkotnotok az új szókincsből, valamint meg kell értened a szöveg

központi mondanivalóját és a szerző célját azzal, hogy megírta. Így teljes mértékben megérted, hogy mit próbált a szöveg közvetíteni. Ezeket a dolgokat mindenki tanulta, mindenki ismeri, de ha ezeket a dolgokat egy prédikáció átírására alkalmazod, az túlságosan elemi. Én azt mondom neked, hogy ha esszét írsz, akkor használhatod ezeket; ez pusztán alapvető józan ész az íráshoz. De ha ezt a gondolkodást, ezt az elméletet, ezt a módszert egy prédikáció átírására alkalmazod, nem lehet, hogy hibát követsz el? De bizony lehet. Nem tudod, hogy miért akarom elmondani ezt a történetet, nem próbálsz megérteni az igazságot, amit ebből a történetből meg kellene értened – ez hiba. Amúgy képes vagy megérteni az igazságot mind a történetben, mind a prédikáció tartalmában? Ha nem vagy képes megérteni, akkor hiányzik belőled a lelki megértés. Az olyan típus, akinek nincs lelki megértése, vajon milyen képzettséggel rendelkezhet ahhoz, hogy prédikációkat írjon át?

Mit gondoltok mindannyian, miért mesélek történeteket? A prédikációk átírói nem tudják a miert, ezért a saját szempontjaikat adják hozzá. Úgy hiszik, hogy ha történeteket akarok mesélni, akkor azoknak illeszkedniük kell az utánuk következő tartalomhoz – nem tudják, hogy miért mesélek történeteket. Ti sem tudjátok, ugye? Mivel nem tudjátok, elmondom az okát. Az elejétől mostanáig körülbelül tízszer beszéltem az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól, és csak a felüket fedtem le. Ha egyhuzamban töviről-hegyire mindent elmondanék erről az egész tartalomról, akkor ugye eléggé unalmas lenne a téma? Ha minden alkalommal, amikor elkezdjük, rögtön a témára térnék – először mindenkiel átnézetném, miről volt szó a múltkor, majd elkezdenék beszélni, miközben ti sietve jegyzeteltek, írtok és írtok, és küszködtök, hogy nyitva tartsátok a szemeket –, ha pedig utána mindenkitől azt kérném, hogy foglalja össze, miután befejeztem, mindenki a szemét dörzsölgetné, lapozgatna és az aznap közölt tartalmat ismételné, és amikor úgy tűnik, hogy mindenki nagyjából megjegyezte, azt mondanám: „Mára ennyi, zárjuk le, és legközelebb folytatjuk a beszélgetést”, akkor mindenki egy kicsit elszomorodna: „Minden összejövetel mindig ezekről a dolgokról szól, ugyanarról a sémáról: a tartalom túl hosszú és száraz.” Mi több, az igazság közlésének sokrétűnek kell lennie, az embereknek az igazság minden aspektusában egyszerre kell fejlődniük. Ez olyan, mint az ember életbe való belépése: az embernek növekednie kell az önismeretében, a beállítottságbeli változásában, az Istenről való ismeretében, a saját különböző állapotai felőli tudatosságában, valamint az emberi mivoltában, a rálátásaiban és minden más aspektusban – mindezeknek egyszerre kell fejlődniük. Ha ez idő alatt csak az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak felismeréséről beszélnek, akkor lehet, hogy az emberek félretennék az igazság más aspektusait, és egész nap csak gondolkodnának: „Ki tűnik antikrisztusnak? Én antikrisztus vagyok? Hány ilyen van körülöttem?” Ha így tesznek, az hatással lesz az igazság más aspektusaiba való belépésükre. Ezért azon gondolkodom, hogy a prédikáció hogyan tartalmazhat még egy igazságot, hogy az emberek egy további igazságot megértsenek: vagyis amikor az „Antikrisztusok leleplezése” témát tárgyaljuk, az emberek történetesen néhány más

aspektust is képesek lesznek megérteni. Az ilyen prédikáció ugye jobb eredményre vezet? (Igen.) Amikor például a főételedet eszed, néha egy almát is eszel mellé. Ez ugye további tápanyagot biztosít? (Igen.) Akkor mondd meg Nekem, szükséges-e, hogy történeteket meséljek? (Igen.) Ez bizonyos. Ha nem lenne szükséges, miért mesélnék? Amikor történeteket használok néhány könnyed és vidám téma megvitatására, az lehetővé teszi az emberek számára, hogy az igazság más aspektusaiban is elsajátítsanak és nyerjenek valamit. Ez jó dolog. Amikor befejeztem ezeknek a könnyed témáknak a megvitatását, visszatérek a fő témához. Az ilyen elrendezés megfelelő. Mit szoktál enni a főétel előtt? (Előételt.) Ez egy előétel. Az előételek általában nagyon finomak és étvágygerjesztők, ugye? Amikor tehát történetet mesélek, akkor az igazság egy aspektusát nyerheted el belőle, elmélyítve a tudásodat vagy a megértésedet. Ez mind jó. Természetesen azok, akiknek nincs lelki megértésük, történeteket hallanak, és csak a felszíni réteget hallják: nem látják a benne lévő igazságot, amit meg kellene érteni. Nincs lelki megértésük – ez ellen semmit sem lehet tenni. Például a „Tapao és Hsziaopao története” meghallgatása után néhányan csak arra emlékeznek, hogy Tapao rossz volt, Hsziaopao pedig ostoba. Emlékeznek Tapao és Hsziaopao nevére, de nem emlékeznek arra, hogy a történetben szereplő ember milyen körülmények között tárta fel romlott beállítottságát, milyen beállítottság tárult fel, miről szólt ez a beállítottság, illetve milyen kapcsolatban áll az igazsággal. Te magad milyen helyzetekben fednél fel ilyen beállítottságot? Kimondanál-e ilyen szavakat? Ha azt mondod, hogy „nem mondanék ilyen szavakat”, akkor ez problémás, mivel azt bizonyítja, hogy nem értetted meg az igazságot. Néhányan azt mondják: „Lehet, hogy ilyen szavakat mondok, amikor bizonyos helyzetekkel találkozom. Ez egyfajta beállítottság, amely egy bizonyos állapotban jön ki.” Amint ezt felismered, nem hiába hallgattad ezt a történetet. A történet meghallgatása után egyesek azt mondják: „Miféle ember az a Tapao? Még egy kisgyermeket is megfélemlít és becsap. Aljas! Én nem csapnám be így a gyerekeket.” Nem azt jelenti ez, hogy hiányzik a lelki megértésük? Csak magáról a dologról beszélnek, de nem értik meg a történetben rejlő igazságot, amiről beszélek. Nem tudják a helyzetet önmagukra vonatkoztatni; ez a lelki megértés hiányát mutatja, a lelki megértés súlyos hiányát. A prédikációk átírói találkoznak ezzel a problémával. Amint valami az igazságot érinti, egyesek az álhívők nézeteit tárják fel; amint az igazságot érinti valami, egyeseknek nincs lelki megértése; amint az igazságot érinti valami, egyesek hajlamosak lesznek a torzításokra, egyesek hajthatatlanná válnak, egyesek elvetemültté válnak, egyesek pedig idegenkedni kezdenek az igazságtól. Milyen beállítottságuk van tehát a prédikációk átíróinak? Az a legkevesebb, hogy arrogánsak és önhittek, a saját kezdeményezésükre cselekednek, nem értenek és nem is igyekeznek érteni. Még csak nem is kérdeztek rá, hanem saját maguktól elválasztották a történeteket az utánuk következő tartalomtól. Azt gondolják: „Ezeket a prédikációkat nekem adták átírásra, tehát felhatalmazásom van, hogy ezt a döntést meghozzam. Egyetlen fejszezsapással levágom a történeteket. Pontosan így fogok bánni a prédikációkkal,

amelyeket nekem adtál. Ha nem tetszik, akkor ne használj engem.” Hát nem arrogáns és önhitt ez? Nem tudják befogadni az igazságot, nem értik az igazságot. Nem tudják, hogy mi a kötelességük, vagy hogy mit kell tenniük, és mit nem szabad tenniük – ezekből a dolgokból semmit sem tudnak. Azok az emberek, akiknek nincs lelki megértésük, csak esztelen dolgokat tudnak tenni, embertelen dolgokat, amelyek a tisztesség hiányát tükrözik. Olyan dolgokat is tesznek, amelyek megszegik az igazság alapelveit: okosnak gondolják magukat és hiányzik belőlük az alávetettség. A prédikációim felvételeit odaadták nekik, hogy írják át, és bármilyen véleményeik vagy gondolataik is voltak arról, hogyan kezeljék, Engem nem kérdeztek meg. Nem nagyon súlyos ez a probléma? (De igen.) Milyen mértékben súlyos? (Olyan természete van, ami meghamisítja Isten szavait.) Egy kicsit valóban ilyen természetű.

Elmondok egy történetet az igazság egy bizonyos aspektusát taglalva, majd prédikációt tartok más aspektusokról. Mérlegelem, hogy ez a két dolog egybeesik-e? Eleinte mérlegelnem kell, de miért nem ragaszkodtam ahhoz, hogy ennek a két aspektusnak összhangban kell lennie? Tudatában vagyok ennek? (Igen.) Akkor miért vált ez problémává a prédikáció átírói számára? Tudom, hogy az Általam elmondott történetnek nincs köze az azt követő prédikációhoz. Ők tisztában vannak ezzel? Nincsenek. Nem is gondolták át alaposan ezt a kérdést. Azt gondolják: „Téged a Szentlélek irányít; amíg úgy hangzik, mint az igazság, addig rendben van. Elmondta egy történetet aznap, majd megvitattad a konkrét tartalmat. Milyen kapcsolat van e két dolog között? Miért kell így beszélni? Mi lehet a haszna, amikor a beszéd véget ért? Ezek közül egyiket sem tudod. Ez nem lesz így jó!” Először is, ami azt illeti, hogy miről fogok beszélni, hogyan beszélek és milyen konkrét tartalommal foglalkozom – mondd meg Nekem, tiszta fejjel gondolkodom-e, amikor ezekről döntök? (Igen.) Valóban tiszta fejjel gondolkodom, határozottan nem vagyok zavaros állapotban: az elmémnek tiszta gondolatmenete van. Ha valakiből hiányzik a lelki megértés, ha nem tudja, hogyan keresse az igazságot, ha vakon elemez és vakon kategorizál dolgokat és azt gondolja, hogy egészen jó így, akkor vajon nem egy tipikus farizeus az illető? Csak nagyszabású, üres elméleteket szeret hallani, nem szeret pragmatikus, gyakorlatias prédikációkat hallgatni. Ennek eredménye az, hogy még a legfelszínesebb igazságokat sem érti meg. Ez a lelki megértés súlyos hiányáról tanúskodik! Istenfélő szív nélkül az emberek arrogánsak és önelégültek lesznek, és különösen vakmerővé válnak: bármilyen dologban ítélni mernek, és azt gondolják, hogy mindent értenek. A romlott emberiség pontosan ilyen; ez a beállítottsága. Jó vagy rossz dolog merésznék lenni és vakmerően cselekedni? (Rossz dolog.) Az, hogy valaki merész vagy félénk, valójában nem számít; ami számít, az az, hogy van-e a szívében bármennyi istenfélelem. Később, amikor meghallgatjátok a prédikáció felvételét, ügyeljetek arra, hogy tisztán lássátok, nem kerültek-e ki kulcsfontosságú dolgok az átiratból. Ezek a nyomorultak, akiknek nincs lelki megértésük, néha olyan dolgokat tesznek, amelyek akaratlanul is zavarokat és kárt okozhatnak. Azt mondják, hogy nem szándékos – ha nem szándékos, akkor ez azt jelenti, hogy a

beállítottságuk nem romlott beállítottság? Attól még romlott beállítottság. Most ennyit erről a témáról.

Melléklet

Hsziaokang álmai

Ma megint azzal kezdem, hogy egy történetet mesélek. Érdeklődéssel hallgatjátok a történeteket? Nyerhettek valamit a történetekből? A történetekben mindenféle dolgok megesnek, és ezek a dolgok igazságokat tartalmaznak. A történetekben szereplő embereknek bizonyos állapotai, kinyilatkoztatásai, valamint bizonyos szándékai és romlott beállítottságai vannak. Ezek valójában mindenkiben megvannak és mindenkire kapcsolódnak. Ha megérted és képes vagy felismerni ezeket a dolgokat a történetekben, az azt bizonyítja, hogy van lelki megértésed. Néhányan azt mondják: „Azt mondd, hogy van lelki megértésem. Ez azt jelenti, hogy olyan ember vagyok, aki szereti az igazságot?” Nem feltétlenül: ez két különböző dolog. Vannak, akiknek van lelki megértésük, de nem szeretik az igazságot. Egyszerűen csak megértik, semmi több, és nem az igazság tükrében vizsgálják magukat, illetve nem ültetik gyakorlatba az igazságot. Vannak, akiknek van lelki megértésük, és miután meghallgatják a történeteket, felfedezik, hogy ugyanazokkal a problémákkal küzdenek. Elgondolkodnak, hogyan menjenek be és hogyan változzanak a jövőben – ezek az emberek elérték a kívánt eredményeket. Ma tehát egy történetet fogok mesélni. A téma könnyed – mindenki szívesen fogja hallgatni. Az elmúlt két napban azon gondolkodtam, hogy melyik történet teszi lehetővé, hogy az emberek többsége nyerjen valamit és épüljön, miután meghallgatja, ezen túlmenően az igazság egy aspektusával is mély benyomást tesz rájuk, valamint képessé teszi őket arra, hogy a valósággal hozzá kapcsolódva és az előnyükre fordítsák azáltal, hogy belépnek az igazság egy aspektusába, vagy kijavítanak valamiféle eltérést. Elfelejtettem címet adni a legutóbbi történetnek, amit meséltem, ezért ma címet adunk annak a történetnek. Mit gondoltok, mi legyen a címe? (Különleges ajándékok.) Hagyjuk ki a „különleges” szót: legyen a címe „Ajándékok”. A „különleges” szó itt egy picit furcsán hangzik, és az emberek erre fogják összpontosítani a figyelmüket. Az „Ajándékok” jelentése árnyaltabb. Milyen történetet fogok tehát ma elmesélni? A mai történet címe „Hsziaokang álmai”. A „hsziao” jelentése „kicsi”, ahogyan mindannyian tudjátok. És mi a helyzet a „kang” szóval? („Beosztás”). Helyes. Ezt a nevet hallva tudnotok kellene, hogy miről fog szólni a történet – közel kell kerülnötök ahhoz, hogy kitaláljátok. Most pedig elkezdem mesélni a történetet.

Hsziaokang lelkes, tanulékony és szorgalmas fiatalember, valamint meglehetősen okos. Imád tanulni, így elsajátít egy s mást a manapság eléggé népszerű számítógépes technológiákból, Isten házában pedig természetesen a videókészítő csapatba osztják be, hogy ott végezze a kötelességét. Amikor a videókészítő csapathoz csatlakozik, Hsziaokang nagyon boldog és büszke. Fiatal és ért bizonyos technológiákhoz, ezért úgy

hiszi, hogy a videómunka a szakterülete és egyben a kedvtelése is, és hogy ennek a kötelességnek a végzésével hasznosítani tudja a szakértelmét, valamint a folyamatos tanulás révén fejlődhet is ezen a területen. Ráadásul a legtöbb ember, akivel itt találkozik, szintén fiatal: nagyon tetszik neki az itteni légkör, és élvezi ezt a kötelességet. Minden nap tehát munkával és buzgó tanulással foglalja le magát. Ezért Hsziaokang minden nap korán kel, hogy munkába álljon, és néha késő estig nem pihen. Hsziaokang sok áldozatot hoz a kötelességeért, és bizonyos nehézségeket is elszenved. Természetesen elég sok kapcsolódó szakmai tudást is elsajátít; úgy érzi, hogy minden napot nagyon produktívan tölt el. Hsziaokang gyakran van közösségben, és vesz részt összejöveteleken is a testvéreivel. Úgy érzi, hogy miután idejött, nagyobb fejlődést ért el ahhoz képest, mint amikor még a szülővárosában hitt Istenben, hogy felnőtt, és munkát is vállalhat. Nagyon boldog és elégedett. Amikor eredetileg számítástechnikát tanult, azt remélte, hogy egyszer majd számítógépekkel fog dolgozni, most pedig végre teljesült a vágya, ezért nagyon nagyra értékeli ezt a lehetőséget. Telik az idő, Hsziaokang munkája és beosztása pedig nem változik. Kitart a munkája mellett, és tartja magát ehhez a felelősségéhez és kötelességéhez, és érettebbnek tűnik, mint korábban. Az életbe való belépésben is fejlődött, gyakran van közösségben és imádkozva olvassa Isten szavait a testvéreivel az összejöveteleken, az Istenben való hit iránti érdeklődése pedig egyre erősödik. Az is elmondható, hogy Hsziaokang hite apránként növekszik. Van tehát egy új álma: „Nagyszerű lenne, ha a számítógépes munka során hasznosabb emberré válhatnék!”

Így telik-múlik az idő, és Hsziaokang továbbra is ugyanazt a kötelességet végzi. Egy alkalommal megnéz egy filmet, amely utána mély hatást gyakorol rá. Miért? A filmben van egy Hsziaokanghoz hasonló korú fiatalember: csodálja ennek a fiatalembernek az alakítását, a színészi játékát, a beszédét és a viselkedését a filmben, és egy kicsit féltékeny is lesz. Miután megnézte a filmet, időnként elképzei: „Nagyszerű lenne, ha én lennék az a fiatalember a filmben. Minden nap a számítógép előtt ülök, mindenféle videókat készítek és töltök fel, és bármennyire elfoglalt vagy fáradt is vagyok, és bármennyire keményen dolgozom is, még mindig csak egy kulisszák mögötti dolgozó vagyok. Honnan tudhatná bárki is, hogy milyen keményen dolgozunk? Nagyszerű lenne, ha egy nap én is megjelenhetnék a mozivásznon, mint az a fiatal srác a filmben, és többen láthatnának és megismerhetnének!” Hsziaokang újra és újra megnézi ezt a filmet, valamint az összes különböző videót, amelyen a fiatalember szerepel. Minél többet nézi, annál jobban irigyl, és annál jobban vágyakozik a szíve, arra sóvárogva, hogy színész legyen. Így születik meg Hsziaokang új álma. Mi az új álma? „Szeretnék színészetet tanulni, és arra törekedni, hogy megfelelő színvonalú színész legyek, hogy megjelenjek a mozivásznon, hogy olyan kisugárzásom legyen, mint annak a fiatalembernek, és minél többen irigyeljenek és vágyakozzanak arra, hogy olyanok legyenek, mint én.” Ettől kezdve Hsziaokang elkezd dolgozni az álmáért. Szabadidejében Hsziaokang az interneten nézeget mindenféle anyagokat a színészetről. Mindenféle filmet és tévéműsort is megnéz. Egyszerre néz és

tanul, miközben arról fantáziál, hogy lehetősége lesz színésszé válni. Továbbra is így telik egyik nap a másik után: Hsziaokang a színészi szakmát tanulja, miközben továbbra is kitart a beosztása mellett. Kitartásának és szorgalmának köszönhetően végül Hsziaokang elsajátítja a színészet bizonyos alapjait. Megtanulja, hogyan kell utánózni, megtanulja, hogyan kell mások előtt beszélni és fellépni, és a legcsekélyebb lámpaláza sincs. Többszöri kérései végül egy lehetőséget nyitnak előtte: van egy film, amelynek a főszerepére egy fiatalembert keresnek. A meghallgatáson a rendező rájön, hogy a külseje, a stílusa és az alapvető színészi képességei megfelelnek a célnak. Ha még egy kicsit gyakorol, akkor sikerülni fog neki. A hír hallatán Hsziaokang rendkívül örül, és azt gondolja magában: „Végre a kulisszák mögül a képernyőre kerülhetek – egy újabb álmom válik valóra!” Hsziaokangot ezután áthelyezik egy filmgyártó csapathoz, hogy a kötelességét végezze.

Miután Hsziaokang átkerül a filmgyártó csapathoz, az új munkakörnyezet frissességgel és vitalitással tölti el. Úgy érzi, hogy minden nap nagyon boldogan telik, nem pedig olyan unalmas, monoton és korlátozott, mint korábban, mert ott él és dolgozik, és sok minden, amivel nap mint nap kapcsolatba kerül, teljesen más, mint a számítógépes munkája. Másik munkakörben, másik világban él. Hsziaokang ezért beleveti magát a filmgyártási munkába. Minden nap azzal foglálja el magát, hogy színészkedik és megtanulja a szövegét, hallgatja a rendező utasításait, és hallgatja, ahogyan a testvérei elemzik a cselekményt. Hsziaokang számára a legnehezebb dolog, hogy belerázódjon a szerepbe, ezért újra és újra memorizálja a szövegét, és folyton a saját karakterén jár az esze: hogyan kellene beszélnie és játszania, hogyan kellene járnia és állnia – még azon is, hogyan kellene ülnie. Mindezt újra meg kell tanulnia. Miután egy ideig folytatja ezt az összetett és változatos munkát, Hsziaokang végül rájön, hogy milyen nehéz színésznek lenni. Minden nap ugyanazt a szöveget kell bemagolnia. Néha tökéletesen fel tudja mondani, de amikor a tényleges előadásra kerül a sor, állandóan hibázik, és újra kell játszania a jelenetet. A rendező gyakran megdorgálja, mert valamelyik játéka vagy szövege nem felel meg a követelményeknek. Ha egymás után több szereplés is rosszul sikerül, akkor megmetszik, presztízst veszít, szenvedést fog elviselni, sőt furcsa pillantásokat és ugratásokat is magára vonz. Mindezzel szembesülve Hsziaokang kissé elkedvetlenedik: „Ha tudtam volna, hogy a mozivásznnon játszani ilyen nehéz lesz, akkor nem jöttem volna ide – most azonban eléggé sarokba szorítottam magam. Már itt vagyok, ezért esztelenség lenne, ha feladnám, mielőtt a forgatás véget ér, és ezzel sehogysem tudnék elszámolni. Ez volt az álmom. Meg kell valósítanom, de milyen hosszú út áll előttem? Tudom-e folytatni?” Hsziaokang kezd meginogni. A következő napokban Hsziaokang küzd, hogy megbirkózzon a mindennapi munkájával és életével. Minden nap elviselhetetlenebb, mint az előző, de mégis el kell viselnie, és kényszerítenie kell magát, hogy továbblépjen. Amint jól el lehet képzelni, a továbbiakban Hsziaokangnak biztosan több szempontból is lesznek problémái. Nagyon vonakodva kezdi végezni a rábízott munkát. Amikor a rendező megmondja neki, hogy mit kell tennie, ő odafigyel, és ennyi. Utána igyekszik mindent megtenni, amit csak

tud, de ha valami nem sikerül, akkor nem veszi komolyan a dolgot. Milyen állapotban van Hsziaokang ebben a pillanatban? Minden egyes napja nagyon vonakodva, nagyon negatívan és nagyon passzívan telik, úgy, hogy egyáltalán nem fogadja a szívébe a rendező vagy a testvérei őszinte útmutatását és segítségét. Úgy gondolja: „Én már csak ilyen vagyok, nincs lehetőségem javulni. A képességeimet meghaladóan hajtotok engem. Ha le tudjuk forgatni, akkor csináljuk, ha nem, akkor felejtjük el. Visszamegyek a videókészítő csapatba, hogy ott végezzem a kötelességemet.” Arra gondol, hogy milyen jó volt a videókészítő csapatban dolgozni, amikor mindennap a számítógép előtt ült. Olyan kényelmes és könnyű volt – annyira boldog volt! Az egész énje és az egész világa egy billentyűnyomásnyira volt. Bármit megkaphatott, amit csak akart, csak egy speciális effektet kellett hozzá aktiválnia. Ez a virtuális világ nagyon vonzó Hsziaokang számára. Hsziaokangnak ebben a pillanatban még jobban hiányzik a múltja és az az időszak, amit a videókészítő csapatban töltött a kötelessége végzésével. Így telnek a napok, majd egy éjszaka Hsziaokang nem tud aludni. Miért nem tud aludni? Gondolkodik magában: „Színésznek való vagyok én? Ha nem vagyok színésznek való, akkor azonnal vissza kellene térnem a videókészítő csapatba. A videókészítő csapatban nyugodt és könnyű a kötelesség. Leülök a számítógép elé, és a fél napom csak úgy eltelik, és nem is kell főznöm magamra. Ez a kötelesség nem megerőltető, minden lehetséges a billentyűzetem megérintésével; csak olyan van, amit nem lehet elképzelni, lehetetlen nincs. Manapság színészként minden nap meg kell tanulnom a szövegemet, és újra és újra fel kell mondanom. A teljesítményem mégsem felel meg a követelményeknek. A rendező gyakran szid, és a testvéreim is gyakran kritizálnak. Ez a kötelesség túlságosan megerőltető, sokkal jobb a videókészítő csapatban dolgozni!” Minél többet gondolkodik ezen, annál jobban hiányzik neki. Fél éjszakát forgolódik, képtelen aludni, és csak az éjszaka második felében képes elbóbiskolni, amikor egyszerűen túl fáradt ahhoz, hogy ébren maradjon. Amikor Hsziaokang kora reggel kinyitja a szemét, az első gondolata ez: „Végül is elmenjek vagy ne menjek? Menjek vissza a videókészítő csapatba? Ha itt maradok, nem tudhatom, hogy a forgatás befejezése után egyáltalán úgy fogják-e gondolni, hogy a film megüti a mércét, és ki tudja, mennyi nehézséget kell majd elviselnem addig. Egyszerűen nem vagyok színésznek való! Annak idején pillanatnyi felindulásból és szeszélyből akartam színész lenni, nagyon össze voltam zavarodva! Az a helyzet, hogy egyetlen rossz lépést tettem, most pedig olyan nehéz kezelni a dolgokat, és nincs kivel megbeszélnem ezt a nehézséget. A jelenlegi helyzetem alapján úgy tűnik, hogy nem lesz könnyű jó színésszé válnom, ezért minél hamarabb fel kellene adnom. Azonnal megmondom a rendezőnek, hogy visszamegyek, hogy ne késleltessem a dolgaikat.” Ezután Hsziaokang összeszedi a bátorságát, és ezt mondja a rendezőnek: „Nézd, én nem vagyok színésznek való, de ti mégis engem választottatok. Mi lenne, ha visszaengednétek a videókészítő csapatba?” A rendező azt mondja: „Szó sem lehet róla, már leforgattuk a film felét. Ha színészt cserélünk, az késleltetni fogja a munkánkat, ugye?” Hsziaokang kitart, és azt mondja: „Na és? Cserélj le, akire akarsz, semmi közöm hozzá. Akárhogyan

is, el kell engedned. Ha nem engedsz el, semmiféle erőfeszítést nem fogok fektetni a színészkedésbe!” A rendező látja, hogy Hsziaokang mindenképpen távozni akar, és hogy nem fogják tudni befejezni a film forgatását, ezért elengedi.

Hsziaokang végül visszatér a filmgyártó csapatból a videókészítő csapatba. Visszatér a korábbi munkahelyére, amelyet nagyon jól ismer. Megérinti a székét és a számítógépét, és ismerősnek érzi őket. Jobban szereti ezt a helyet. Utána leül: a szék puha, a számítógép pedig készen áll. „Videókat készíteni jobb, ez a kötelesség nem fárasztó. A kulisszák mögötti munkának megvannak az előnyei, senki sem tudja, ha hibázol, és senki nem kritizál. Csak egyből kijavítod, és kész.” Hsziaokang végre felfedezte a kulisszák mögötti munka előnyeit. Milyen a hangulata ebben a pillanatban? Hihetetlenül nyugodt és boldog. Azt gondolja: „Jól döntöttem. Isten adott egy lehetőséget, és megengedte, hogy visszatérjek ehhez a munkához. Megtiszteltetés számomra ez a kiváltság!” Örül, hogy most az egyszer jól döntött. A következő napokban Hsziaokang tartja magát a videókészítő csapat napi munkarendjéhez. Semmi különös nem történik ez idő alatt, és Hsziaokang minden napja hétköznapi módon telik.

Egyik nap, amikor egy videón dolgozik, Hsziaokang egyszer csak felfedez egy humoros és stílusos fiatalembert egy táncműsorban, aki nagyon jól táncol. Azt gondolja: „Körülbelül velem egyidős; hogy lehet, hogy ő tud táncolni, én meg nem?” Ez ahhoz vezet, hogy Hsziaokang ismét kísértésbe esik. Milyen ötlete támad? (Táncolás.) Hsziaokangnak az az ötlete támad, hogy táncot tanuljon. Újra és újra megnézi a videóklipet és a fiatalember előadását. Majd érdeklődik, hogy hol lehet táncot tanulni, hogyan lehet megtanulni és mik a legalapvetőbb táncok. Gyakran kihasználja azt is, hogy munka közben a számítógépén kényelmesen kereshet táncsal kapcsolatos tananyagokat, videókat és a tanuláshoz szükséges anyagokat. Természetesen keresés közben Hsziaokang nemcsak keres, hanem tanul is azzal, hogy gyakorol. A tánctanulás érdekében Hsziaokang minden nap nagyon korán kel és nagyon későn fekszik. A gimnasztikus táncban szerzett nagyon korlátozott alapjaira építve elkezd hivatalosan is néptáncot tanulni. Minden nap korán kel, hogy nyújtózkodjon és hajlongjon. A tanulás során Hsziaokang rengeteg fizikai fájdalmat visel el, és rengeteg időt áldoz erre, míg végül apró eredményeket ér el. Hsziaokang úgy érzi, hogy végre eljött a lehetősége, hogy táncolhat a színpadon, mert úgy gondolja, hogy a teste egy kicsit rugalmasabb, és hogy képes néhány táncmozdulatra. Emellett utánpótlás és tanulás révén épphogy csak elsajátította, hogyan kövesse a zene ütemét. Ilyen körülmények között Hsziaokang úgy érzi, itt az ideje, hogy kérje a gyülekezettől a kötelessége megváltoztatását. Ismétlődő kérések után Hsziaokang kívánsága végül teljesül, és csatlakozik egy táncos csapathoz, hogy ő is táncos legyen. Ettől kezdve a többi táncoshoz hasonlóan Hsziaokang is korán kel a reggeli edzéshez és próbálja a táncprogramot, rendszeresen részt vesz az összejöveteleken, beszélget ezekkel az emberekkel és velük együtt elemzi és tervezi a táncprogramot. Minden nap csak ezt a munkát végzi, és amikor vége a napnak, annyira fáradt, hogy a háta és a lábai is fájnak. Minden nap ilyen, akár esik, akár fúj. Amikor

elkezdte, Hsziaokang tele volt a tánchoz kapcsolódó kíváncsisággal, de miután megértette és megismerte a táncosok életét és a különböző aspektusait, Hsziaokang úgy érzi, hogy a tánc csupán ennyiből áll. Ugyanazt a mozdulatot kell eltáncolni újra és újra, néha kifecamítják a bokájukat, néha meghúzzák a derekukat, ahogyan a sérülés veszélye is fennáll. Miközben táncol, arra gondol: „Jaj, ne, a táncosok munkája is nehéz. Mindennap annyira kifárasztom magam, hogy az egész testem bűzlik az izzadságtól. Ez nem olyan könnyű. Nehezebb, mint a videómunka! Nem – ki kell tartanom!” Ezúttal nem adja fel olyan könnyen, és kitart, míg végül eljut a táncműsor főpróbájára, ami után a táncukat elküldik elbírálásra. Milyen hangulatban van Hsziaokang az elbírálás napján? Annyira izgatott és várakozással teli a kemény munkájának az eredményével kapcsolatban, hogy még ebédelni sem tud. Ugye nagyon sok erőfeszítést tett bele? Végül, amikor az eredményeket közzéteszik, a táncuk nem megy át a bírálatok első körén. A hír villámcsapásként éri Hsziaokangot, és a hangulata a mélypontra süllyed. Leroskad egy székre: „Olyan sok időt töltöttünk ezzel a tánccal, és te egyetlen szóval elutasítod? Tudsz egyáltalán bármit a táncról? Alapelvek szerint táncolunk, mindannyian megfizettük az árat, és te csak úgy elutasítod a táncunkat?” Aztán azt gondolja: „A döntés az ő kezében van, és ha nem hagyja jóvá a táncunkat, újra át kell dolgoznunk. Nincs kivel vitatkozni ezen. Semmi mást nem tehetünk, kezdjük tehát elölről.” Azon a napon, amikor a táncukat elutasítják az első bírálati körben, Hsziaokang nem ebédel, és vacsorára is csak vonakodva eszik egy keveset. Szerintetek képes lesz aludni aznap éjjel? (Nem tud aludni.) Megint nem tud aludni. Az agya kavargat: „Miért nem működnek a dolgok, bárhová megyek? Isten nem áldott meg engem. A tánc, amin két hónapja dolgozunk, nem ment át a bírálatok első körén. Nem tudom, mikor megy át a második körön, és nem tudom, mennyi időt kell ráfordítanunk, hogy ez megtörténjen. Mikor állhatok fel a színpadra és léphetek fel hivatalosan? Nincs remény arra, hogy a rivaldafénybe lépjek!” Gondolatai ide-oda járnak. Töpreng és töpreng, és azt gondolja: „A videós munka jobb. Csak odamegyek, leülök, nyomogatom a billentyűzetet, és máris megjelennek a virágok, növények és fák. A madarak akkor szólalnak meg, amikor én szólaltatom meg őket, a lovak akkor futnak, amikor én futtatom meg őket. Ott van minden, amit csak akarok. De a táncban bírálatokon kell átesnünk, és minden nap annyira kifárasztom magam, hogy bűzlöm az izzadságtól. Néha annyira fáradt vagyok, hogy nem tudok rendesen enni vagy aludni, a vége pedig az, hogy a táncunk nem megy át az első bírálati körön. Ez a kötelesség is nehéz. Nem lenne jobb, ha visszamennék a videókészítő csapatba dolgozni?” Gondolkodik és gondolkodik: „De ez olyan szánalmas. Miért ingadozom megint? Nem szabadna így gondolkodnom, aludnom kell!” Kábultan álomba merül. Másnap felkel, és már szinte el is felejtette a dolgot. Folytatja tehát a táncot és a főpróbát. Amikor eljön a második körös elbírálás napja, Hsziaokang ismét ideges. Megkérdezi: „Vajon a táncunk meg fog felelni ezen a bírálaton?” Mindenki azt mondja: „Ki tudja? Ha nem sikerül, akkor az azt bizonyítja, hogy a táncunk nem elég jó, és tovább dolgozunk rajta. Amikor átmegy, akkor hivatalosan is előadjuk és filmre vesszük. Hadd

menjen minden a maga útján. Kezeljük ezt a dolgot a helyén.” Hsziaokang azt mondja: „Nem! Ti csak kezeljétek a helyén, de nekem nincs időm erre.” Végül kijönnek a második forduló eredményei, és a táncuk megint nem ment át. Hsziaokang azt mondja: „Nahát, tudtam! Nem könnyű ebben a szakmában sikeresnek lenni! Fiatalok vagyunk, jóképűek és tudunk táncolni. Ezek nem erősségek? Az elbírálók irigyek ránk, mert nem tudnak táncolni, ezért nem engedik át a táncunkat. Úgy tűnik, hogy soha nem fog átmenni. A tánc nem könnyű, visszamegyek.” Aznap éjjel Hsziaokang nagyon nyugodtan alszik, mert elhatározta, hogy másnap összepakol, elmegy, és elbúcsúzik.

Hsziaokang kívánsága mindenesetre végül ismét teljesül, és visszatér a videóképző csapathoz, ahol ismét a számítógépe előtt ül. Elmélázik a múltból ismerős érzéseken, és azt gondolja: „Arra születtem, hogy a kulisszák mögött dolgozzam. Csak megénekeletlen hős lehetek, nincs esélyem ebben az életben színpadra állni vagy híresnek lenni. Egyszerűen jól fogok viselkedni, és továbbra is a billentyűzetet nyomogatom. Ez a kötelességem, úgyhogy csak ezt a munkát fogom végezni.” Ezután a sok csereberélés után megnyugodott. Második álma szertefoszlott és beteljesületlen maradt. Hsziaokang „szorgalmas és tanulékony”, „lelkes és ambiciózus” ember – valószínűnek tartjátok, hogy ennyire készséges lesz a számítógép előtt ülni és ilyen unalmas munkát végezni? Nem, valószínűleg nem.

Hsziaokang mostanában az éneklés megszállottja lett. Hogy tud ilyen gyorsan változni? Miért lett ennek a megszállottja, miért nem tud távol maradni a színpadtól? Valami rejtőzik a szívében. Ezúttal nem kér meggondolatlanul kötelességváltást; csupán minden nap anyagokat keres és gyakorolja a hangképzést és az éneklést. Gyakran addig gyakorol, amíg be nem reked, néha addig, amíg meg sem tud szólalni. Hsziaokang még így sem csügged, mert ezúttal stratégiát váltott. Azt mondja: „Ezúttal nem változtathatok a kötelességemen anélkül, hogy átlátnám a tényleges helyzetet. Nagyon óvatosnak kell lennem, különben az emberek ki fognak gúnyolni. Mit fognak rólam gondolni, ha mindig változtatom a kötelességemet? Le fognak nézni. Ezúttal addig kell gyakorolnom, amíg úgy nem gondolom, hogy sztárénekes lehetek, olyan jó, mint a gyülekezet énekesei, aztán jelentkezem az énekes csapatba.” Minden nap erőfeszítéseket tesz, hogy így gyakoroljon, szabadidejében és a munkahelyén is fáradhatatlanul képzi magát. Egy nap, amikor Hsziaokang dolgozik, a csapatvezetője hirtelen megszólítja: „Hsziaokang, milyen munkát végzel? Ha még egyszer ilyen felületes leszel, és nem teszed oda magad, akkor nem végezheted többé ezt a kötelességet.” Hsziaokang azt mondja: „Nem csináltam semmit.” Ekkor mindenki köré gyűlik, és azt mondják: „Hsziaokang, mi történt? Ó, mekkora hibát követtél el! A Fennvaló már annyiszor kijavította ezt a fajta hibát, hogyan eshettél még mindig bele? Azért hibázol folyton és késlelteted a fontos dolgokat, mert minden nap gyakorlod az éneklést, és nem koncentrálsz a videószerkesztésre. Ha még egyszer ilyen hibát követsz el, a gyülekezet ki fog zárni. Nem akar majd többé téged, és mi mindannyian elutasítunk!” Hsziaokang tovább magyarázkodik: „Nem szándékosan tettem. Mostantól óvatos leszek, adjatok még egy esélyt! Ne zárjatok ki, könyörgök, ne

zárjatok ki! Istenem, ments meg!” Amikor ezt kiáltja, érzi, hogy egy nagy kéz megveregeti a vállát, és azt mondja: „Hsziaokang, ébredj fel! Ébredj fel, Hsziaokang!” Mi folyik itt? (Álmodik.) Álmodik. A szemei csukva vannak és kába, a kezei a levegőbe kapaszkodnak és kaparásznak. Mindenki azon tűnődik, hogy mi történt, aztán látják, hogy Hsziaokang a billentyűzete fölé borulva alszik. Egy testvér megpaskolja, és néhány bökdösés után Hsziaokang végre felébred. Amikor magához tér, azt mondja: „Ó, micsoda ijedség, már majdnem kizártak.” „Miért?” Hsziaokang elgondolkodik, és látja, hogy semmi sem történt. Kiderül, hogy végül csak egy álom volt, egy álom riasztotta fel. Ezzel vége a „Hsziaokang álmai” című történetnek.

Milyen problémáról szól ez a történet? Arról a tényről, hogy az álmok és a valóság gyakran ellentmondanak egymásnak. Az emberek sokszor azt gondolják, hogy az álmaik jogosak, de nem tudják, hogy az álmok és a valóság egyáltalán nem ugyanaz a dolog. Az álmok csupán a vágyálmaid, csupán az átmeneti érdeklődésed. Az álmok legtöbbször az emberek preferenciái, ambíciói és vágyai, amelyek a törekvéseik céljává válnak. Az emberek álmai teljesen ellentmondásban vannak a valósággal. Ha az embereknek túl sok álmuk van, akkor milyen hibákat követnek el gyakran? Figyelmen kívül hagyják az előttük álló munkát, amelyet abban a pillanatban kellene végezniük. Figyelmen kívül hagyják a valóságot. Félretolják a kötelességeket, amelyeket el kellene végezniük, a munkát, amelyet be kellene fejezniük, és azokat az elkötelezettségeket és felelősségeket, amelyeket éppen teljesíteniük kellene. Nem fogják ezeket a dolgokat komolyan venni, csak tovább követik az álmaikat, állandóan rohannak és keményen dolgoznak, hogy megvalósítsák őket, és rengeteg értelmetlen dolgot csinálnak. Ily módon nemcsak, hogy nem fogják megfelelően végezni a kötelességeiket, de a gyülekezet munkáját is késleltethetik és megzavarhatják. Sokan nem értik az igazságot, és nem is törekednek az igazságra. Hogyan állnak a kötelesség végzéséhez? Úgy kezelik, mint egyfajta munkát, egyfajta kedvtelést vagy érdeklődési kört. Nem úgy kezelik, mint küldetést, Istentől kapott feladatot, vagy felelősséget, amelyet teljesíteniük kell. Még kevésbé igyekeznek megérteni az igazságot vagy Isten szándékait a kötelességük végzése során, hogy jól végezzék a kötelességeiket és beteljesítsék Isten megbízatását. Ezért vannak olyanok, akik, amint egy kis nehézséget viselnek el a kötelességeik végzése során, vonakodóvá válnak és menekülni akarnak. Amikor nehézségekbe ütköznek vagy kudarcot szenvednek, akkor meghátrálnak, és ismét menekülni akarnak. Nem keresik az igazságot; csak a menekülésen jár az eszük. Olyanok, mint a teknősök: ha valami rosszul sül el, egyszerűen elrejtőznek a páncéljukba, majd megvárják, amíg a probléma elmúlik, mielőtt újra előbújnak. Sok ilyen ember van. Konkrétan olyanok is vannak, akik, amikor arra kéri őket, hogy vállaljanak felelősséget bizonyos munkáért, nem gondolkodnak azon, hogyan tudnák felajánlani a hűségüket, vagy hogyan tudnák ezt a kötelességet elvégezni és jól dolgozni. Inkább azon gondolkodnak, hogyan bújhatnak ki a felelősség alól, hogyan kerülhetik el, hogy megmetsszék őket, hogyan kerülhetik el a felelősségvállalást és hogyan úszhatják meg sértetlenül, amikor problémák vagy hibák

merülnek fel. Először a saját menekülési útvonalukat tartják szem előtt, és azt, hogyan elégíthetik ki saját preferenciáikat és érdekeiket, nem pedig azt, hogyan végezzék jól a kötelességüket, és hogyan ajánlják fel a hűségüket. Vajon az ilyen emberek elnyerhetik az igazságot? Nem tesznek erőfeszítést az igazsággal kapcsolatban, és nem ültetik gyakorlatba az igazságot, amikor a kötelességeik végzéséről van szó. Számukra a szomszéd füve mindig zöldőbb. Ma ezt akarják csinálni, holnap azt akarják csinálni, és azt gondolják, hogy mindenki más kötelességei jobbak és könnyebbek, mint a sajátjuk. És mégsem tesznek erőfeszítést az igazsággal kapcsolatban. Nem gondolkodnak azon, hogy milyen problémák vannak ezekkel az elgondolásaikkal, és nem keresik az igazságot a problémák megoldására. Mindig azon jár az eszük, hogy mikor valósulnak meg a saját álmaik, ki áll a reflektorfényben, ki kap elismerést a Fennvalótól, ki végez munkát anélkül, hogy megmetszenék, és kit léptetnek elő. Ilyesmivel vannak tele a gondolataik. Vajon azok az emberek, akik mindig ezeken a dolgokon gondolkodnak, képesek-e megfelelő színvonalon végezni a kötelességeiket? Ezt soha nem tudják elérni. Milyen emberek végzik tehát így a kötelességeiket? Az ilyen emberek az igazságra törekednek-e? Először is egy dolog biztos: az ilyen emberek nem törekednek az igazságra. Arra törekednek, hogy élvezzenek néhány áldást, híresek legyenek és Isten házában a reflektorfénybe lépjenek, pontosan úgy, mint amikor a társadalomban boldogultak. Lényegüket tekintve milyen emberek ők? Álhívők. Az álhívők úgy végzik a kötelességeiket Isten házában, mintha a kívülágban végeznék a munkájukat. Az érdekli őket, hogy ki kap előléptetést, ki lesz csapatvezető, kiből válik gyülekezetvezető, kit dicsér mindenki a munkájáért, kit magasztalnak és emlegetnek. Ezek a dolgok érdeklik őket. Pontosán úgy, mint egy cégnél: ki kap előléptetést, ki kap fizetésemelést, ki kapja a vezető dicséretét és ki barátkozik a vezetővel – az emberek ezekkel a dolgokkal törődnek. Ha Isten házában is ezeket a dolgokat keresik és egész nap ezekkel vannak elfoglalva, akkor nem ugyanolyanok-e, mint a nem hívők? Lényegében ők is nem hívők; tipikus álhívők. Bármilyen kötelességet is végeznek, csak felületesen végzik a munkát és cselekednek. Bármilyen prédikációkat is hallanak, akkor sem fogják elfogadni az igazságot, és még kevésbé fogják az igazságot gyakorlatba ültetni. Sok éven át hittek Istenben anélkül, hogy bármilyen változáson mentek volna keresztül, és akárhány évig is végzik a kötelességüket, nem lesznek képesek a hűségüket felajánlani. Nincs igazi hitük Istenben, nincs hűségük, – ők álhívők.

Vannak, akik félnek a felelősségvállalástól, miközben a kötelességüket végzik. Ha a gyülekezet feladatot ad nekik, akkor először mérlegelni fogják, hogy a feladat megköveteli-e, hogy felelősséget vállaljanak, és ha igen, akkor nem fogadják el. A kötelességük végzésének feltételei a következők: először is, lazsálós munkáról legyen szó; másodszor ne legyen mozgalmas vagy fárasztó; harmadszor pedig bármit is tesznek, nem vállalnak semmilyen felelősséget. Egyedül ilyen kötelességet vállalnak el. Miféle ember ez? Nem sikamlós, csalárd ember? A legkisebb felelősséget sem akarja vállalni. Még attól is fél, hogy a levelek betörik a koponyáját, amikor leesnek a fáról.

Milyen kötelességet tud egy ilyen ember végezni? Mi haszna lehet Isten házában? Isten házában munkája a Sátán elleni küzdelem munkájával, valamint a királyság evangéliumának terjesztésével kapcsolatos. Melyik kötelesség nem jár felelősséggel? Azt mondanátok, hogy vezetőnek lenni felelősséggel jár? Nem annál nagyobb-e a felelősségük, és nem kell-e annál inkább felelősséget vállalniuk? Függetlenül attól, hogy az evangéliumot hirdeted, bizonyosságot teszel, vagy videókat készítesz és így tovább – bármilyen munkát végzel –, mindaddig, amíg az igazságalapelvekhez kapcsolódik, felelősséggel jár. Ha a kötelességed végzése híján van az alapelveknek, az ki fog hatni Isten házában munkájára. Ha pedig félsz a felelősségvállalástól, akkor semmilyen kötelességet nem tudsz végezni. Vajon az, aki fél felelősséget vállalni a kötelessége végzésében, az gyáva, vagy a beállítottságával van baj? Képesnek kell lenned különbséget tenni. Valójában ez nem gyávaság kérdése. Ha ez az ember a gazdagságra hajtana vagy a saját érdekében tenne valamit, hogyan lehet ennyire bátor? Bármilyen kockázatot vállalna. De amikor a gyülekezetért, Isten házáért tesz dolgokat, akkor egyáltalán nem vállal kockázatot. Az ilyen emberek önzőek és aljasak, mind közül a legalattomosabbak. Aki nem vállal felelősséget a kötelesség végzésében, az a legkevésebb sem őszinte Istenhez – a hűségéről nem is beszélve. Miféle ember mer felelősséget vállalni? Miféle ember az, akinek van bátorsága súlyos terhet viselni? Olyasvalaki, aki vállalja a vezetést, aki bátran megy előre a legkritikusabb pillanatban Isten házában munkájában, aki nem fél súlyos felelősséget viselni és nagy nehézséget elviselni, amikor a legfontosabb és döntő jelentőségű munkát látja. Ez olyasvalaki, aki hűséges Istenhez, aki Krisztus jó katonája. Vajon mindenki, aki fél felelősséget vállalni a kötelességében, azért tesz így, mert nem érti az igazságot? Nem: ez az emberi mivoltukkal kapcsolatos probléma. Nincs igazságérzetük, illetve felelősségérzetük, önző és hitvány emberek, nem igaz szívű istenhívők, és a legkevésebb sem fogadják el az igazságot. Emiatt nem lehet megmenteni őket. Az Istenben hívőknek nagy árat kell fizetniük azért, hogy elnyerjék az igazságot, és sok akadályba ütköznek, amikor gyakorolni akarják. El kell hagyniuk dolgokat, fel kell hagyniuk hús-vér testi érdekeikkel és el kell viselniük némi szenvedést. Csak ekkor lesznek képesek az igazságot gyakorlatba ültetni. Gyakorolhatja-e tehát az igazságot, aki fél a felelősségvállalástól? Biztosan nem gyakorolhatja az igazságot, nemhogy képes lenne elnyerni. Félt az igazság gyakorlásától, attól, hogy érdekeinek veszteséget okoz. Félt a megaláztatástól, a becsmérléstől és az ítélettől, és nem meri gyakorolni az igazságot. Következésképpen elnyerni sem tudja, és akárhány évig is hisz Istenben, nem tudja elérni az Ő üdvösségét. Azoknak, akik Isten házában kötelességet végezhetnek, olyan embereknek kell lenniük, akiknek a gyülekezet munkáját illetően van teherérzetük, akik felelősséget vállalnak, akik az igazság alapelveit fenntartják, valamint akik képesek szenvedni és megfizetni az árat. Ha valakinek ezeken a területeken hiányosságai vannak, akkor alkalmatlan a kötelesség végzésére, és nem rendelkezik a kötelességvégzés feltételeivel. Sokan vannak, akik félnek felelősséget vállalni a kötelességvégzésben. Félelmük három fő módon nyilvánul meg. Az első, hogy

olyan kötelességeket választanak, amelyek nem igényelnek felelősségvállalást. Ha egy gyülekezetvezető beosztja őket egy kötelesség végzésére, először megkérdezik, hogy kell-e felelősséget vállalniuk érte. Ha igen, akkor nem vállalják el. Ha a kötelesség nem követeli meg tőlük, hogy felelősséget vállaljanak és felelősek legyenek érte, akkor vonakodva elfogadják, de továbbra is utána kell nézniük, hogy a munka fárasztó vagy zavaró-e, és annak ellenére, hogy vonakodva elfogadják a kötelességet, nem motiváltak abban, hogy jól végezzék azt – szívesebben maradnak felületesek. Kényelem, kevés fáradozás és semmi testi nehézség – ez az alapelvük. A második, hogy ha nehézség éri őket vagy problémával találkoznak, az első dolguk, hogy jelentik egy vezetőnek, hogy a vezető kezelje és oldja meg, azt remélve, hogy így megőrizhetik a nyugalmaikat. Nem érdekli őket, hogy a vezető hogyan kezeli a problémát, és nem is törődnek vele – amíg ők maguk nem vállalnak felelősséget, addig minden rendben van a számukra. Hűség-e Istenhez az ilyen kötelességvégzés? Ezt háritásnak, kötelességmulasztásnak, trükközésnek nevezik. Ez mind csak beszéd: nem tesznek semmi valóságosat. Azt mondják magukban: „Ha ezt a dolgot nekem kell elintéznem, mi van, ha a végén hibát követtek el? Amikor megvizsgálják, hogy ki a hibás, nem engem fognak elővenni? Vajon először nem engem fog terhelni a felelősség?” Ez az, ami miatt aggódnak. De te vajon hiszel abban, hogy Isten mindent átvizsgál? Mindenki követ el hibákat. Isten látja, ha valakinek, akinek a szándéka helyes, nincs tapasztalata és korábban nem foglalkozott valamilyen dologgal, de a legjobb tudása szerint járt el. Hinned kell, hogy Isten mindent és az ember szívét is átvizsgálja. Ha valaki még ebben sem hisz, az nem álhívó? Mi jelentősége lehet annak, hogy egy ilyen ember kötelességet végez? Ugye nem igazán számít, hogy végzi-e ezt a kötelességet vagy sem? Fél a felelősségvállalástól és kibújik a felelősség alól. Amikor valami történik, nem próbál azonnal kitalálni valamit a probléma kezelésére, hanem először felhívja és értesíti a vezetőt. Természetesen vannak, akik megpróbálják maguk kezelni a problémát, miközben értesítik a vezetőt, de vannak, akik nem tesznek így, és az első dolguk, hogy felhívják a vezetőt, a hívás után pedig csak passzívan várnak az utasításokra. Amikor a vezető utasítja őket, hogy tegyenek meg egy lépést, akkor megteszik. Ha a vezető arra utasítja őket, hogy tegyenek valamit, akkor megteszik. Ha a vezető nem mond semmit vagy nem ad utasításokat, akkor nem tesznek semmit, csak halogatnak. Ha senki nem sarkallja őket vagy felügyeli őket, akkor egyáltalán nem végeznek semmilyen munkát. Mondd meg Nekem, kötelességet végezz-e az ilyen ember? Még ha munkát végez is, nincs benne hűség! Van még egy fajta megnyilvánulása az ember felelősségvállalástól való félelmének a kötelesség végzése során. Amikor a kötelességüket végzik, egyes emberek csak egy kis felszínes, egyszerű munkát végeznek, olyan munkát, amely nem jár felelősségvállalással. Az olyan munkát, amely nehézségekkel és felelősségvállalással jár, másokra zúdítják, ha pedig valami rosszul sül el, akkor rájuk háritják a felelősséget, saját magukat pedig távol tartják a bajtól. Amikor a gyülekezetvezetők látják, hogy felelőtlenek, türelmesen felajánlják a segítségüket vagy megmetszik őket, hogy képesek legyenek felelősséget vállalni. Ők

azonban még mindig nem akarnak, és azt gondolják: „Ezt a kötelességet nehéz elvégezni. Felelősséget kell vállalnom, amikor a dolgok rosszul sülnek el, és még az is lehet, hogy kitakarítanak és kiiktatnak, és az a véget jelenti számomra.” Miféle hozzáállás ez? Ha nincs felelősségérzetük a kötelességük végzése során, hogyan tudják jól végezni a kötelességüket? Akik nem áldozzák fel magukat őszintén Istenért, nem tudnak jól végezni semmilyen kötelességet. Azok pedig, akik félnek a felelősségvállalástól, csak késleltetni fogják a dolgokat, amikor a kötelességüket végzik. Az ilyen emberek nem becsületesek és megbízhatók; csak azért végzik a kötelességüket, hogy enni kapjanak. Az ilyen „koldusokat” ki kell-e vetni? Igen. Isten háza nem akar ilyen embereket. Ez a három megnyilvánulása azoknak az embereknek, akik félnek felelősséget vállalni a kötelességük végzésében. Azok, akik félnek felelősséget vállalni a kötelességükben, még a hűséges munkás szintjét sem érhetik el, és nem alkalmasak kötelességvégzésre. Vannak, akiket a kötelességükhöz való ilyen hozzáállásuk miatt vetnek ki. Lehet, hogy még most sem értik az okot és még mindig panaszkodnak. Azt mondják: „Izzó lelkesedéssel végeztem a kötelességemet, akkor miért dobtak ki ilyen ridegen?” Még most sem értik. Akik nem értik az igazságot, azok az egész életüket úgy töltik, hogy képtelenek megérteni, miért vetették ki őket. Kifogásokat keresnek maguknak és folyton védekeznek. Így gondolkodnak: „Az emberek ösztönösen óvják magukat, és így is kell tenniük. Ki ne vigyázna egy kicsit saját magára? Ki ne gondolna egy kicsit saját magára? Kinek ne kellene menekülési útvonalat nyitva tartania saját magának?” Ha mindig megóvod magad, amikor valami történik veled, és menekülési útvonalat, hátsó ajtót hagysz magadnak, akkor gyakorlatba ültetted-e az igazságot? Ez nem az igazság gyakorlása – ez alattomoság. Te most Isten házában végzed a kötelességedet. Mi a kötelességvégzés első alapelve? Az, hogy először is teljes szívvel, fáradságot nem kímélve kell végezned a kötelességet, és meg kell óvnod Isten házában érdekeit. Ez egy igazságalapelv, amelyet gyakorlatba kell ültetned. Ha úgy óvod magad, hogy menekülési útvonalat hagysz magadnak, egy hátsó ajtót, akkor a nem hívők által követett gyakorlásra vonatkozó alapelveket és a legmagasztosabb filozófiájukat követed. Mindenben először önmagára van tekintettel, a saját érdekeit helyezi mindenek elé, nem gondol másokra, nincs kapcsolata Isten házában érdekeivel és mások érdekeivel, először a saját érdekeire gondol, utána pedig egy menekülési útvonalon gondolkodik – hát nem pont ilyen egy nem hívő? Pontosan ilyen egy nem hívő. Az ilyen ember nem alkalmas kötelességvégzésre. Mindig vannak olyan emberek, mint a történetben szereplő Hsziaokang – ő egy tipikus példa. Semmit sem képes gyakorlatiasan csinálni. Bármit is tesz, próbálja megúszni a vesződséget. Még egy kis nehézséget vagy frusztrációt sem akar elszenvedni. A testének nyugodtnak kell lennie. Rendszeres időközönként kell tudnia enni és aludni, és a szél nem fújhat rá, sem a nap nem égetheti meg. Ráadásul semmilyen felelősséget nem vállal a munkájáért. Amit csinál, annak olyasminek kell lennie, amit szeret, amiben jó, amit mélységesen szívesen csinál. Ha nem azt csinálja, amit akar, akkor a legcsekélyebb engedelmisséggel sem rendelkezik. Állandóan meggondolja magát és bizonytalan.

Soha nem elkötelezett az iránt, amit tesz – mindig csak fél lábbal van benne, a másikkal pedig kint. Amikor szenved, vissza akar vonulni. Nem tudja elviselni, hogy megmetszik. Nem lehet vele szemben magas követelményeket támasztani. Nem képes szenvedni. Amit tesz, az teljesen a saját érdekétől és a saját tervétől függ – egy cseppnyi engedelmesség sincs benne. Ha az ilyen ember nem képes az igazságot keresni és önvizsgálatot tartani, akkor ezeket a gyakorlatokat és romlott beállítottságokat nehéz megváltoztatni. A legkevesebb, hogy az Istenben hívőként való kötelességvégzés egy kis őszinteséget igényel. Szerintetek ezek az emberek őszinték? Amikor komoly erőfeszítésre van szükség, akkor meghunyászkodnak. Egy jottányi őszinteséggel sem rendelkeznek. Ez nagyon zavaró és nehezen kezelhető. Úgy érzik, hogy nagyszerűek, és még akkor is úgy érzik, hogy igazságtalanok voltak velük, amikor elbocsátják vagy megmetszik őket. Nagyon zavaró, ha az emberek nem keresik az igazságot vagy nem lépnek be az igazságvalóságba. Ennyit erről a témáról – térjünk rá a lényegre.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek

A mai közlés az antikrisztusok különböző megnyilvánulási módjainak nyolcadik pontjáról szól: azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Képesek vagytok megérteni ezt a pontot? Először fontoljátok meg, hogy e pont mely megnyilvánulásait tudjátok megfeleltetni annak, amit értetek. Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek – a szó szerinti jelentés könnyen érthető, de számos olyan állapot és különféle beállítottság van benne, amelyet többféle ember mutat, illetve különféle magatartásformák, amelyeket ezek a különféle beállítottságok jelenítenek meg. Ez nagy téma; a beszélgetés során néhány kisebb sajátosságának a szempontjából kell megközelítenünk. Ha a szó szerinti jelentése szerint akarjuk megmagyarázni ezt a tételt, akkor a szavakat és doktrínákat prédikáló emberek a leggyakrabban azt mondhatják: „Azt jelenti, hogy mindenben hallgatni rájuk. Ráveszik az embereket, hogy figyeljenek rájuk, még akkor is, amikor az, amit mondanak, nem egyezik az igazsággal. Amikor néhány szót és doktrínát prédikálnak, akkor rávesznek másokat, hogy figyeljenek rájuk. Amikor egy szólást mondanak, akkor rávesznek másokat, hogy figyeljenek rájuk. Mindig hajlamosak arra, hogy másoknak parancsokat adjanak, másokra bízzák a munkát és másokat arra kényszerítsenek, hogy hallgassanak rájuk.” Hát nem így fogalmaznak a leggyakrabban, amikor ennek a pontnak a szó szerinti jelentéséről beszélnek egy kicsit? Mit mondanak még? „Azt gondolják, hogy mindenben igazuk van. Rávesznek mindenkit, hogy rájuk hallgasson, és arra kényszerítik az embereket, hogy alá vessék magukat a szavaiknak, noha azok nem felelnek meg az igazságnak. Önmagukat tekintik az igazságnak és Istennek, és úgy látják, hogy ha az emberek hallgatnak rájuk, akkor az igazságnak és Istennek vetik alá magukat. Ezt jelenti.” Ha ti beszélnétek erről a témáról, akkor gondoljátok át, hogyan kellene ezt tennetek. Ha azzal kezdenétek, amit személyesen láttatok vagy tapasztaltatok, akkor

milyen részletből indulnátok ki? Amint a valóságról beszélünk, nincs mit mondanotok. Akkor a testvérekkel való szokásos beszélgetés során sincs semmi mondanivalótok? Hogyan tudnátok jól végezni a munkátokat beszéd nélkül? Először ennek a megnyilvánulásnak néhány konkrét módjáról és magatartási formájáról beszéljete egy kicsit. Ezek közül melyeket láttátok már vagy melyeknek voltatok tanúi korábban? Van valami elképzelésetek? (Amikor a kötelességemet végzem, meglehetősen jó ötleteim támadnak, és nagyon szeretném megvalósítani őket. Úgy gondolom, hogy ezek a gondolataim jók és helyesek, és amikor mások kétségeket támasztanak velük kapcsolatban, azt mondom, hogy a dolgot nem szabad halogatni, azonnal el kell intézni. Aztán erőszakkal megteszem, amire elszántam magam. Lehet, hogy mások keresni akarnak, de nem akarok időt hagyni nekik. Azt akarom, hogy az én elképzeléseimnek megfelelően tegyék meg a dolgot.) Ez egy konkrét megnyilvánulás. Ki mondana még egyet? (Egyszer beszélgettem a testvérekkel valakinek az előléptetéséről és műveléséről. Valójában már el is határoztam, hogy ezt az embert előléptetem. Úgy éreztem, hogy keresésemmel már a Fennvalóhoz fordultam, és hogy semmi baj azzal, ha előléptetem. Néhány testvér még nem értette túl jól a dolgot én pedig nem beszélgettem arról, hogy miért kellene előléptetnünk azt az embert, hogy mik az alapelvek vagy mi az igazság. Egyszerűen csak erélyesen elmondtam nekik, hogy mi mindenben jó az az ember, és hogy az előléptetése összhangban van az alapelvekkel. Kényszerítettem őket, hogy engedelmeskedjenek nekem, hogy elhiggyék, hogy amit teszek, az helyes.) A problémák egy kategóriájáról, az állapotok egy kategóriájáról beszéltek, amelyek összességében megfelelnek ennek a témának. Úgy tűnik, hogy az igazságról való megértésetek csupán némi szó szerinti megértésig terjed, úgyhogy beszélnem kell erről. Ha nagyjából értenétek ezt a témát, akkor átugranánk rajta és a következőről beszélgetnénk. Úgy tűnik azonban, hogy még nem tehetjük, és a terv szerint beszélgetnünk kell róla.

A nyolcadik tétel az antikrisztusok különböző megnyilvánulásai közül: azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Ezen belül egy antikrisztus lényege többféleképpen fejeződik ki. Ez bizonyosan nem egyetlen dolog, egyetlen kifejezés, egyetlen nézet vagy egyetlen kezelési mód: inkább egy beállítottság. Miféle beállítottságról van tehát szó? Többféle módon nyilvánul meg. Az első mód, hogy az ilyen emberek képtelenek bárkivel is együttműködni. Ez egy cselekvési forma? (Nem, ez egy beállítottság.) Így van – ez egy beállítottság kinyilatkoztatása, egy olyan beállítottságé, amelynek lényege az arrogancia és az önelégültség. Az ilyen emberek senkivel sem tudnak együttműködni. Ez az első. A második megnyilvánulási módja az, hogy az a vágyuk és ambíciójuk, hogy irányítsák és meghódítsák az embereket. Ez egy beállítottság? (Igen.) Ez egy cselekvési forma? (Nem.) Különbözik az általatok elmondott dolgoktól? Ti külön eseményekről, külön cselekvési formákról beszéltetek – ezek egyike sem lényeg. Ez a megnyilvánulás nem súlyosabb-e, mint az általatok elmondott dolgok? (De igen.) A gyökérig hatol. A harmadik mód pedig az, hogy megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjének vagy felügyeljék őket

bármilyen munkában, amit elvállaltak. Ez egy lényeg? (Igen.) Ezen lényegeket mindegyike sokféle magatartást és cselekvési formát tartalmaz. Ez a lényeg ugye megint csak illik a nyolcadik ponthoz? A negyedik mód az, hogy az igazság megtestesítőinek tettetik magukat, amint némi tapasztalatra és tudásra tettek szert, és megtanultak néhány leckét. Ez azt jelenti, hogy ha képesek az igazság egy kis részének a közlésére, akkor úgy gondolnak magukra, mint az igazságvalóság birtokosára, és meg akarják mutatni másoknak, hogy olyasvalakik, akik rendelkeznek az igazsággal – olyasvalakik, akik gyakorolják az igazságot, szeretik az igazságot, és rendelkeznek az igazságvalósággal. Az igazság megtestesítőinek tettetik magukat – hát nem súlyos természetű dolog ez? (De igen.) Megfelel-e ez a megnyilvánulás a nyolcadik pontnak? (Igen.) Megfelel. A nyolcadik pont alapvetően ezen a négy módon nyilvánul meg. Mondjátok vissza őket az elsőtől kezdve. (Az első az, hogy az ilyen emberek képtelenek bárkivel is harmonikusan együttműködni.) A „harmonikusan” az együttműködési képességre utal: az ilyen emberek egyszerűen képtelenek együttműködni bárkivel. Maguk teszik a dolgokat, egyedül cselekednek; az „egyedül” az első megnyilvánulás meghatározó jellemzője. Most nézzük a másodikat. (Vágy és ambíció van bennük arra, hogy irányítsák és meghódítsák az embereket.) Ez komoly megnyilvánulás-e? (Igen, az.) Nos, mi a második megnyilvánulás meghatározó jellemzője? Írjátok le egy szóval. (Elvetemült.) Az „elvetemült” egy melléknév: a beállítottságukat írja le. A szó az „irányítás” kell, hogy legyen. Az „irányítás” egy cselekvés – olyan, amely az ilyen beállítottságból fakad. És most a harmadik megnyilvánulás. (Megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjének, vagy felügyeljék őket bármilyen munkában, amit elvállaltak.) Ez nem olyan beállítottság-e, amely közös az antikrisztusokban? (De igen.) Ez egy olyan jellegzetes beállítottság, amely az antikrisztusokra jellemző. Van-e egy találó szó, amely összefoglalja ezt a megnyilvánulást? Igen: „ellenállás”. Bárki jön, ellenállnak nekik: és felejtétek el, hogy elfogadnák a testvérek és az átlagemberek felügyeletét és kérdezősködését – még Isten vizsgálatát sem fogadják el. Hát nem ellenállás ez? (De igen.) És a negyedik megnyilvánulás. (Az igazság megtestesítőinek tettetik magukat, amint némi tapasztalatra és tudásra tettek szert, és megtanultak néhány leckét.) Ezt egy találó szóval foglaljuk össze: „tettetnek”. A tettetés komolyabb, mint a megtévesztés. A nyolcadik ponthoz kapcsolódó alapvető, jellemző viselkedésmódok, cselekvési formák és beállítottságok mind megtalálhatók e négy megnyilvánuláson belül. Az első megnyilvánulás meghatározó jellemzője az „egyedül”. Nem működnek együtt senkivel, hanem egymagukban akarnak cselekedni. Nem figyelnek senkire, csak magukra, és azt akarják, hogy mások csak rájuk figyeljenek, senki másra. Megszoksz, vagy megszöksz. A második megnyilvánulás meghatározó jellemzője az „irányítás”. Irányítani akarják az embereket, és különféle eszközöket használnak fel arra, hogy irányítsanak téged, a gondolataidat, a cselekvési formáidat, a szívedet és a nézeteidet. Nem közlik veled az igazságot. Nem értetik meg veled az igazság alapelveit, és nem értetik meg veled Isten szándékait. A saját hasznukra akarnak irányítani, hogy beszélj helyettük, dolgokat tegyél értük, dolgozz

értük, magasztald fel őket és tegyél mellettük bizonyosságot. Úgy akarnak irányítani, mint a rabszolgájukat, a bábjukat. A harmadik megnyilvánulás meghatározó jellemzője az „ellenállás”. Ez azt jelenti, hogy mindennek ellenállnak – mindennek, ami a munkájuk és beszédük tisztán látását vagy felügyeletét jelentheti, vagy fenyegetheti ezeket; teljes mértékben ellenállnak és szembehelyezkednek ezekkel. A negyedik megnyilvánulás meghatározó jellemzője a „tettetés” – minek tettetik magukat? Az igazság megtestesítőinek tettetik magukat. Ez azt jelenti, hogy megkövetelik az emberektől, hogy emlékezzenek arra, amit mondanak és amit tesznek, sőt, még jegyzeteket is készítsenek ezekről. Azt mondják: „Hogyan is lenne elég, ha csak fejben jegyzeteltek? Le kell írnotok a füzeitektebe. Egyikőtök sem érti, amit mondok – ez nagyon mély dolog!” Mit gondolnak a szavaikról? Hogy azok az igazság. Innentől kezdve egyenként fogunk beszélni róluk.

I. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni

Az első pont, hogy az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni. Ez az első megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Senkivel sem tudnak együttműködni – ez a „senki” mindenkire vonatkozik. Akár összeegyeztethető a személyiségük valaki máséval, akár nem, és bármilyenek is a körülmények, egyszerűen nem képesek együttműködni. Ez nem a romlottság hétköznapi megnyilvánulásáról szól – ez a természetükben rejlő probléma. Egyesek azt mondják: „Vannak bizonyos emberek, akiknek a személyisége nem kompatibilis az enyémmel, és emiatt nem tudok velük együttműködni.” Ez nem egyszerűen személyiségek kérdése, hanem a romlott beállítottság kérdése. A romlott beállítottság az antikrisztusi beállítottsággal egyenlő, de ez nem jelenti, hogy az embernek antikrisztusi lényege van. Ha valaki képes az igazság keresésére, és képes engedelmeskedni annak, amit mások mondanak (legyenek azok bárkik), amíg az megfelel az igazságnak, nem lesz-e könnyű az adott embernek harmonikus együttműködést elérni másokkal? (De igen.) Azoknak az embereknek, akik alá tudják vetni magukat az igazságnak, könnyű együttműködni másokkal. Azok, akik nem tudják alávetni magukat az igazságnak, senkivel nem képesek együttműködni. Vannak például olyan emberek, akik meglehetősen arrogánsak és önelégültek. A legkevésbé sem fogadják el az igazságot, és senkivel sem képesek harmonikusan együttműködni. Nos, ez komoly probléma: antikrisztusi természetük van, és nem képesek alávetni magukat az igazságnak vagy Istennek. Az emberek beállítottsága romlott: ha képesek elfogadni az igazságot, akkor könnyű lesz számukra megmenekülni; de ha antikrisztusi természetük van és nem képesek elfogadni az igazságot, akkor bajban vannak – nem lesz könnyű megmenekülniük. Sok antikrisztus elsősorban azért fedetett fel, mert képtelenek bárkivel is együttműködni, és mindig diktatórikusan cselekednek. Ez egy romlott beállítottság megnyilvánulása, vagy egy antikrisztus

természetlényege? Képtelen bárkivel együttműködni – milyen probléma ez? Mi köze van ahhoz, hogy mások csak neki vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek? Ha világosan akarjuk ezt a pontot közölni, akkor láthatjátok, hogy egy antikrisztus természetlényegével rendelkezők képtelenek bárkivel is együttműködni, hogy bárkivel is működnek együtt, elválnak az útjaik, sőt keserű riválisokká válnak. A felszínen úgy tűnhet, hogy egyes antikrisztusoknak vannak segítőik vagy társaik, de valójában amikor valami történik, akkor bármennyire is igazuk van másoknak, az antikrisztusok soha nem hallgatják meg, amit mondani akarnak. Még csak figyelembe sem veszik, nemhogy megbeszelnék vagy közösséget vállalnának róla. Egyáltalán nem figyelnek oda, mintha mások akár ott sem lennének. Amikor az antikrisztusok meghallgatják mások mondanivalóját, akkor csupán látszatcselekvést végeznek, vagy előadnak egy színjátékot, hogy mások a tanúi lehessenek. De amikor aztán eljön a végső döntés ideje, akkor az antikrisztusoké az utolsó szó. Ha bárki más beszél, csak a levegőt vesztegeti, egyáltalán nem számít. Ha például két ember felelős valamiért, és az egyikükben megvan az antikrisztus lényege, akkor mi mutatkozik meg ebben az emberben? Bármiről van szó, ő és csakis ő az, aki elindítja a dolgot, aki felteszi a kérdéseket, aki elrendezi a dolgokat és aki megoldást talál. És a legtöbbször teljes tudatlanságban tartják a társukat. Mi a társuk az ő szemükben? Nem a helyettesük, hanem egyszerűen csak kirakatbábu. Az antikrisztus szemében a társuk egyszerűen nem létezik. Amikor valamilyen probléma merül fel, az antikrisztus átgondolja, és ha már eldöntötte, hogyan kell cselekedni, mindenkit tájékoztat arról, hogy ezt így kell csinálni, és ezt senki sem kérdőjelezheti meg. Mi a lényege a másokkal való együttműködésének? Alapvetően az, hogy az övé a végső szó, hogy soha nem vitatja meg a problémákat senki mással, egyedül vállalja a felelősséget a munkáért és a társait kirakatbábuvá változtatja. Mindig egyedül cselekszik és soha senkivel nem működik együtt. Soha nem beszél meg a munkáját és nem kommunikál róla senki mással. Gyakran egyedül hozza meg a döntéseket és egyedül foglalkozik a problémákkal, és sok dologban a többiek csak utólag tudják meg, hogyan végezte el vagy kezelte a dolgokat. Mások azt mondják neki: „Minden problémát velünk kell megbeszélni. Mikor kezelted ezt az embert? Hogyan kezelted? Hogyhogy nem tudtunk róla?” Nem ad magyarázatot, és nem is figyel. Számára a társainak semmi haszna, csak díszletek vagy kirakatbábuk. Amikor valami történik, átgondolja, saját maga dönt, és úgy cselekszik, ahogyan csak akar. Bármennyi ember van körülötte, mintha ezek az emberek nem is lennének ott. Az antikrisztus számára akár levegő is lehetnének. Ezt figyelembe véve van-e valamilyen valóságos aspektusa a másokkal való együttműködésének? Egyáltalán nem. Csak látszatcselekvést végez és szerepet játszik. Mások azt mondják neki: „Miért nem vállalsz közösséget mindenki mással, amikor problémával találkozol?” Ő erre azt feleli: „Mit tudnak ők? Én vagyok a csapatvezető. Az én dolgom, hogy döntsek.” A többiek azt mondják: „És miért nem vállaltál közösséget a társaddal?” Azt feleli: „Megmondtam neki, és nem volt véleménye.” Kifogásként használja fel, hogy másoknak nincs véleményük vagy hogy nem tudnak önállóan gondolkodni. Így

elfedi azt a tényt, hogy csak a saját fejét követi. És ezt a legcsekélyebb önvizsgálat sem követi. Az ilyen ember számára lehetetlen lenne elfogadni az igazságot. Ez a probléma az antikrisztus természetével kapcsolatos.

Hogyan kell magyarázni és gyakorolni az „együtműködés” fogalmát? (A dolgok megvitatása, amikor felmerülnek.) Igen, ez az egyik módja a gyakorlásának. És még? (Az ember gyengeségeinek ellensúlyozása a másik erősségeivel, egymást felügyelve.) Ez teljesen illik rá: az ilyen módon való gyakorlás harmonikus együtműködés. Van még más is? Kikérni a másik véleményét, amikor dolgok történnek – ez nem együtműködés? (De igen.) Ha az egyik ember közli a véleményét, majd a másik is a sajátját, és végül csak az első ember közléséhez tartják magukat, akkor minek ez a látszatcselekvés? Ez nem együtműködés: ez nincs összhangban az alapelvekkel és nem hozza meg az együtműködés eredményeit. Ha csak beszélsz és beszélsz, mint egy gépfegyver, ha nem adsz lehetőséget másoknak, akik beszélni szeretnének, és ha nem hallgatsz meg másokat még azután sem, hogy minden ötletedet elmondtad, akkor az megbeszélés-e? Közlés-e? Csak látszatcselekvés – nem együtműködés. Akkor mi az együtműködés? Az, amikor – miután elmondtad az elképzeléseidet és döntéseidet – képes vagy kikérni a másik véleményeit és nézeteit, majd összehasonlítani a saját állításaidat és nézeteidet az övéivel, úgy, hogy néhány ember közösen tisztánlátást gyakorol velük kapcsolatban és keresi az alapelveket, ezáltal pedig közös megértésre jutnak és meghatározzák a gyakorlás helyes útját. Ezt jelenti megvitatni és közösségben lenni – ezt jelenti az „együtműködés”. Vannak, akik vezetőként nem látnak át valamilyen dolgot, de addig nem vitatják meg másokkal, amíg ki nem merülnek a lehetőségeik. Ekkor azt mondják a csoportnak: „Nem tudom autokratikusan kezelni ezt a dolgot: mindenkivel harmonikusan együtt kell működnöm. Hagyom, hogy mindannyian kifejtsétek a véleményeteket róla, hogy megbeszéljük, hogy eldöntsük, hogyan kell helyesen cselekednünk.” Miután mindenki megszólalt és elmondta a véleményét, megkérdezik a vezetőt, hogy mit gondol róla. Azt mondja: „Amit mindenki akar, az ugyanaz, mint amit én akarok – én is erre gondoltam. Kezdetől fogva ezt terveztem, ezzel a megbeszéléssel pedig garantált az egyhangúság.” Őszinte-e ez a megjegyzés? Van egy árnyoldala. Egyáltalán nem látja át a dolgot, és a mondanivalójával az a szándéka, hogy félrevezessen és becsapjon másokat: az a célja vele, hogy az emberek megbecsüljék. Az, hogy mindenki véleményét kikéri, csak formáság, amivel azt akarja elérni, hogy mindenki azt mondja, hogy ő nem diktatórikus vagy önkényeskedő. Ezt a módszert alkalmazza a dolgok elfedésére, hogy elkerülje ezt a címkét. Valójában miközben mindenki beszél, ő egyáltalán nem figyel és egyáltalán nem szívleli meg, amit mondanak. Abban sem őszinte, hogy mindenkit hagy beszélni. Látszatra engedi, hogy mindenki közösséget vállaljon és megbeszélje a dolgokat, de valójában csak azért engedi, hogy mindenki beszéljen, hogy megtalálja azt a módszert, amely összhangban van a saját szándékaival. Amikor pedig meghatározta a megfelelő módszert a dolog megközelítésére, akkor rákényszeríti az embereket, hogy fogadják el, amit tenni szándékozik, akár helyes az, akár nem, és mindenkivel elhiteti,

hogy az ő módszere a helyes, hogy mindenki ezt akarja. Végül pedig erőszakkal hajtja végre. Ezt neveznéd te együttműködésnek? Nem – akkor minek neveznéd? Diktatórikusan viselkedik. Akár igaza van, akár nincs, azt akarja, hogy övé legyen az egyetlen, utolsó szó. Ráadásul ha valami történik és nem látja át, akkor a többieket szólaltatja meg először. Miután a többiek szoltak, összefoglalja a véleményüket és keres bennük egy olyan módszert, ami tetszik neki, amit megfelelőnek talál, és mindenkivel elfogadtatja. Az együttműködés látszatát kelti, ami azt eredményezi, hogy továbbra is úgy cselekszik, ahogyan akar – továbbra is övé az egyetlen és utolsó szó. Hibát talál és beleköt mindenbe, amit a többiek mondanak, kommentál és meghatározza a hangnemet, majd mindezt egyetlen teljes, pontos állítássá szintetizálja, amellyel meghozza a döntését és mindenkinek megmutatja, hogy ő emelkedettebb, mint a többiek. Kívülről úgy tűnik, mintha mindenki mondanivalóját meghallgatta volna, és valóban mindenkit hagy beszélni. Tény azonban, hogy a döntést végül egyedül ő hozza meg. A döntés valójában mindenki meglátásaiból és nézeteiből áll, csak ő foglalja össze őket kicsit teljesebb és pontosabb formában. Vannak, akik ezt nem látják át, és ezért úgy hiszik, hogy ő az, aki emelkedett. Mi a jellege annak, amikor így cselekszik? Nem rendkívüli ravaszság? Összefoglalja mindenki mondanivalóját és a sajátjaként állítja be, hogy az emberek hódoljanak és engedelmeskedjenek neki, végül pedig mindenki úgy cselekszik, ahogyan ő akarja. Ez harmonikus együttműködés lenne? Ez arrogancia és önelégültség, diktatúra – minden érdemet kisajátít. Az ilyen emberek rendkívül álságosak, rendkívül arrogánsak és önelégültek a másokkal való együttműködésben, az emberek pedig ezt meg fogják látni, ha elég időt kapnak. Néhányan azt mondják: „Azt mondd, hogy senkivel sem tudok együttműködni – nos, nekem van társam! Ő jól együttműködik velem: oda megy, ahová én megyek, azt teszi, amit én teszek: oda megy, ahová én küldöm, azt teszi, amit én mondok, és úgy, ahogyan én akarom.” Ezt jelenti az együttműködés? Nem. Ezt inasnak hívják. Egy inas teljesíti, amit mondasz neki – ez együttműködés? Egyértelmű, hogy az illető egy lakáj, akinek nincsenek ötletei, nézetei, még kevésbé saját véleménye. Ezen túlmenően pedig úgy gondolkodik, mint aki embereknek akar megfelelni. Nem aprólékos semmiben, amit tesz, hanem felületesen látszatcselekvést végez, és nem tartja fenn Isten házának érdekeit. Milyen célt szolgálhat az ilyen együttműködés? Akárkivel is működik együtt, az illető csak a parancsait teljesíti, és mindig lakáj marad. Arra hallgat, amit mások mondanak, és azt teszi, amire mások utasítják. Ez nem együttműködés. Mi az együttműködés? Képesnek kell lennetek megbeszélni egymással a dolgokat, kifejtetni a nézeteiteket és a véleményeiteket; ki kell egészítenetek és felügyelnetek kell egymást. Keresnetek és kérdezősködnötök kell egymástól és figyelmeztetnetek kell egymást. Ezt jelenti a harmonikus együttműködés. Tegyük például, hogy valamit a saját akaratod szerint kezeltél, és valaki azt mondja: „Rosszul csináltad, teljesen az alapelvekkel ellentétesen. Miért kezelted úgy, ahogyan akartad, anélkül, hogy az igazságot kerestél volna?” Erre azt mondd: „Így van – örülök, hogy figyelmeztettél! Ha nem tetted volna, az katasztrófát jelentett volna!” Ezt jelenti egymás

figyelmeztetése. Mi akkor az egymás felügyelete? Mindenki romlott beállítottságú, és lehet, hogy felületesen végzi a kötelességét, csak a saját státuszát és büszkeségét védve, nem pedig Isten házának érdekeit. Ilyen állapotok minden emberben vannak. Ha megtudod, hogy valakinek problémája van, kezdeményezned kell, hogy beszéljess vele, emlékeztetve, hogy az alapelvek szerint végezze a kötelességét, miközben ezt saját magadra nézve is figyelmeztetésként kezeled. Ez a kölcsönös felügyelet. Milyen funkciót szolgál a kölcsönös felügyelet? A célja, hogy megvédje Isten házának érdekeit, valamint hogy megakadályozza az embereket abban, hogy rossz útra térjenek. Az együttműködésnek egymás figyelmeztetésén és egymás felügyeletén kívül van egy másik funkciója is: egymás megkérdezése. Amikor például egy emberrel akarsz foglalkozni, beszélgetned kell a társaddal és kérdezősködnöd kell nála: „Ilyennel még nem találkoztam. Nem tudom, hogyan kezeljem. Mi a jó módszer a kezelésére? Egyszerűen nem tudom megoldani!” Azt mondja: „Már korábban is kezeltem ilyen problémákat. Az akkori kontextus kicsit más volt, mint ennek az embernek az esetében: ha ugyanúgy kezelnék ezt a dolgot, az egy kicsit olyan lenne, mintha szabályokat követnék. Most sem tudom, hogyan lehetne ezt jól kezelni.” Azt mondod: „Van egy ötletem, amit szeretnék megbeszélni veled. Ez a személy gonosznak tűnik, ha a jellemét nézzük, de egyelőre nem lehetünk biztosak benne. Viszont munkát végezni, azt tud, úgyhogy egyelőre hagyjuk, hogy csinálja. Ha nem tud munkát végezni és továbbra is zavarja és akadályozza a dolgokat, akkor majd foglalkozunk vele.” Ezt meghallja, és azt mondja: „Ez jó módszer. Óvatos megközelítés és teljesen összhangban van az alapelvekkel. Ezzel nem nyomjuk el, és nem is adunk teret az egyéni haragnak. Kezeljük tehát így.” Megbeszélés útján ketten egyetértésre jutottatok. Az így végzett munka zökkenőmentesen folyik. Tegyük fel, hogy ti ketten nem működtök együtt és nem beszélitek meg a dolgokat, és amikor a társad nem tudja, hogyan kezeljen valamit, akkor rád hárítja, és azt gondolja: „Kezeld úgy, ahogyan neked tetszik. Ha bármi rosszul sül el, az mindenesetre a te felelősséged lesz, semmiképpen nem fogok osztozni benne.” Látod, hogy a társad a felelősségvállalástól való vonakodásból cselekszik, mégsem mutatsz erre rá neki, hanem meggondolatlanul, a saját akaratod szerint cselekszel, és azt gondolod: „Nem akarod vállalni a felelősséget? Hagyni akarod, hogy én kezeljem? Rendben, akkor én majd kezelem – kizárom az illetőt.” Ti ketten nem gondolkodtok egyformán. Mindkettőtöknek megvan a saját nézőpontja – és ennek eredményeképpen az ügyet gondatlanul, az alapelveket megsértve kezelitek, és önkényesen kitakarítotok egy munkavégzésre alkalmas személyt. Ez lenne a harmonikus együttműködés? A harmonikus együttműködés az egyetlen módja a pozitív eredmények elérésének. Ha az egyik ember nem vállal felelősséget, a másik pedig önkényesen cselekszik, az ugyanaz, mintha nem működnének együtt. Mindketten a saját akaratukból cselekednek. Hogyan lehetne megfelelő színvonalú az ilyen kötelességvégzés?

Ha az együttműködés során valami felmerül, akkor érdeklődni kell egymásnál és meg kell beszélni a dolgokat egymással. Képesek-e az antikrisztusok ilyen gyakorlatra?

Az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni; mindig egyeduralom felállítására vágnak. Ennek a megnyilvánulásnak a jellemzője az „egyedül”. Miért használjuk az „egyedül” szót ennek a leírására? Mert mielőtt cselekednének, nem járulnak Isten elé imádságban, az igazság alapelveit sem keresik, még kevésbé keresnek valakit, akivel közösséget vállalnának, és akitől megkérdeznék: „Ez a megfelelő irány? Mit írnak elő a munkarendek? Hogyan kell az ilyesmit kezelni?” Soha nem vitatják meg a dolgokat, és soha nem próbálnak konszenzusra jutni a kollégáikkal és a társaikkal – csak egyedül mérlegelik a dolgokat és tervezgetnek, a saját terveiken és intézkedéseiken dolgoznak. Isten házában munkarendjeit csupán felületesen átolvasva azt hiszik, hogy megértették őket, majd vakon megszervezik a munkát. Mire pedig mások tudomást szereznek erről, a munkát már el is rendezték. Lehetetlen, hogy bárki is előzetesen a saját szájukból hallja a nézeteiket vagy véleményeiket, mivel soha senkivel nem közlik a bennük rejlő gondolatokat és nézeteket. Valaki megkérdezheti: „Nincsenek minden vezetőnek és dolgozónak társai?” Lehet, hogy névlegesen van társuk, de amikor a munkára kerül a sor, már nincs – egyedül csinálják a dolgokat. Bár a vezetőknek és a dolgozóknak vannak társaik, és mindenkinek, aki bármilyen kötelességet végez, vannak társai, az antikrisztusok úgy hiszik, hogy ők jó képességűek és jobbak, mint az átlagemberek, ezért az átlagemberek nem méltóak arra, hogy a társaik legyenek, és mindannyian alacsonyabb rendűek náluk. Ezért szeretnek az antikrisztusok mindenről dönteni, és nem szeretik megbeszélni a dolgokat senki mással. Úgy gondolják, hogy ha így tesznek, akkor alkalmatlan semmirekellőnek tűnnek. Miféle nézőpont ez? Miféle beállítottság ez? Arrogáns beállítottság? Úgy gondolják, hogy másokkal együttműködni és megbeszélni dolgokat, érdeklődni és kérdezni tőlük méltatlan és megalázó, az önbecsülésük megsértése. Ezért pedig, hogy megóvják az önbecsülésüket, nem engednek átláthatóságot semmiben, amit tesznek, és nem is beszélnek róla másoknak, nemhogy megbeszélnék velük. Úgy gondolják, hogy ha másokkal megbeszélnek a dolgokat, azzal alkalmatlannak mutatják magukat; hogy ha mindig kikérik mások véleményét, az azt jelenti, hogy ostobák és képtelenek önállóan gondolkodni; hogy ha másokkal együttműködnek egy feladat elvégzésében vagy valamilyen probléma megoldásában, haszontalannak tűnnek. Ez vajon nem az ő arrogáns és abszurd mentalitásuk? Nem a romlott beállítottságuk? A bennük lévő arrogancia és önelégültség túlságosan is nyilvánvaló: elvesztettek minden normális emberi értelmet, és nincs minden rendben a fejükben. Mindig úgy gondolják, hogy vannak képességeik, egyedül is be tudnak fejezni dolgokat és nincs szükségük arra, hogy másokkal együttműködjenek. Mivel ilyen romlott beállítottságaik vannak, képtelenek a harmonikus együttműködés elérésére. Úgy hiszik, hogy a másokkal folytatott együttműködés a saját hatalmuk felhígulását és széttöredezését jelenti, hogy ha a munkát megosztják másokkal, akkor a saját hatalmuk csökken és nem dönthetnek mindenről saját maguk, vagyis nincs valóságos hatalmuk, ami óriási veszteség a számukra. Így aztán bármi történjék is velük, ha úgy hiszik, hogy értik és tudják, hogyan lehet megfelelően kezelni, akkor nem beszélnek meg senki mással, és ők döntenek el

mindent. Inkább hibáznak, mint hogy másokat beavassanak. Inkább tévednek, mint hogy megosszák a hatalmat valaki mással, és inkább az elbocsátást részesítik előnyben, mint hogy hagyják, hogy mások beavatkozzanak a munkájukba. Ilyen egy antikrisztus. Inkább árt Isten háza érdekeinek, inkább kockára teszi Isten háza érdekeit, minthogy a hatalmát bárki mással megossza. Azt gondolja, hogy amikor munkát végez vagy valamilyen dolgot kezel, az nem kötelességvégezés, hanem lehetőség arra, hogy megmutassa önmagát és kitűnjön mások közül, lehetőség arra, hogy hatalmat gyakoroljon. Ezért bár azt mondja, hogy harmonikusan együttműködik másokkal, és ha felmerül egy dolog, akkor közösen megbeszéli másokkal, az igazság az, hogy a szíve mélyén nem hajlandó lemondani a hatalmáról vagy a státuszáról. Úgy gondolja, hogy amíg megért néhány doktrínát, és saját maga is képes elvégezni a dolgokat, addig nincs szüksége arra, hogy bárki mással együttműködjön. Úgy gondolja, hogy egyedül kell végrehajtania és elvégeznie a dolgot, és hogy csak ez teszi kompetenssé. Helyes ez a nézet? Nem tudja, hogy ha megszegi az alapelveket, akkor nem teszi a kötelességeit, nem képes Isten megbízatását végrehajtani, és pusztán csak munkát végez. Ahelyett, hogy az igazság alapelveit keresné, amikor a kötelességét végzi, a gondolatai és szándékai szerint gyakorolja a hatalmat, hivalkodik és kérkedik magával. Bárki is legyen a társa és bármit is tegyen az illető, ő soha nem akarja megbeszélni a dolgokat, mindig egyedül akar cselekedni és mindig övé kell, hogy legyen az utolsó szó. Nyilvánvalóan a hatalommal játszik és a hatalmat használja ki, hogy megtegyen dolgokat. Az antikrisztusok mind szeretik a hatalmat, és amikor státuszuk van, akkor még több hatalmat akarnak. Amikor hatalommal rendelkeznek, az antikrisztusok hajlamosak arra használni a státuszukat, hogy felvágjanak és kérkedjenek magukkal, hogy ezáltal mások felnézzenek rájuk és elérjék azon céljukat, hogy kitűnjenek a tömegből. Az antikrisztusok így ragaszkodnak a hatalomhoz és a státuszhoz, és soha, de soha nem mondanak le a hatalmukról. Bármilyen kötelességet is végeznek, bármilyen szaktudás területét is foglalja az magában, azt tettetik, hogy értenek hozzá, még akkor is, ha nyilvánvaló, hogy nem. És ha valaki azzal vádolja őket, hogy nem értik, és csak tettetnek, azt mondják: „Ha csak most kezdem is tanulni, jobban fogom érteni, mint te. Csak meg kell keresni néhány forrást a neten, ugye?” Ilyen arrogánsak és önelégültek az antikrisztusok. Mindent egyszerű dolognak tekintenek, és teljes egészében bele mernének vágni egyedül. Ennek eredményeként pedig amikor a Fennvaló ellenőrzi a munkát és megkérdezi, hogy áll a dolog, azt mondják, hogy többé-kevésbé el van intézve. Az az igazság, hogy mindvégig egyedül tették a dolgokat, nem beszéltek meg semmit senkivel – mindent maguk döntöttek el. Ha megkérdezed tőlük: „Vannak-e alapelvek abban, ahogyan cselekszel?”, egy egész sor elméletet fognak elővenni, hogy bebizonyítsák, hogy amit tesznek, az helyes és összhangban van az alapelvekkel. A valóságban a gondolkodásuk eltorzult és téves. Egyáltalán nem beszéltek meg a dolgokat másokkal, hanem mindig ők mondták ki az utolsó szót, ők maguk hozták meg a döntéseket. Az egy személy által hozott döntések legtöbbször szükségszerűen tartalmaznak eltéréseket, tehát milyen

beállítottság ez, hogy azt gondolják, igazuk van és precízek? Nyilvánvalóan arrogáns beállítottság. Arrogáns beállítottságuk van, és ezért diktatórikusak – ezért randalíroznak és tesznek rossz dolgokat. Ez autokrácia – monopólium. Ez az antikrisztusok beállítottsága. Soha senkivel nem hajlandóak együttműködni, hanem ezt feleslegesnek, szükségtelennek tartják. Mindig azt gondolják, hogy jobbak másoknál, hogy senki más nem hasonlítható hozzájuk. Ezért van az, hogy az antikrisztusok a szívük mélyén nem kívánnak és nem akarnak másokkal együttműködni. Azt akarják, hogy az történjen, amit ők mondanak: monopóliumot akarnak. Csak akkor éreznek örömet – csak akkor tudják demonstrálni felsőbbrendűségüket, elérve, hogy mások lenyűgözve érezzék magukat és imádják őket.

Van ennek egy másik része is, mégpedig az, hogy az antikrisztusok mindig abszolút hatalomra vágynak; arra, hogy övék legyen az egyedüli és utolsó szó. Beállítottságuknak ez az aspektusa arra is képtelenné teszi őket, hogy másokkal együttműködjenek. Ha megkérdezed tőlük, hogy hajlandóak-e együttműködni, azt mondják, hogy igen, de amikor eljön a cselekvés ideje, nem képesek rá. Ez a beállítottságuk. Miért nem képesek rá? Ha, mondjuk, egy antikrisztus lenne a csapatvezető-helyettes és valaki más a csapatvezető, akkor az az antikrisztus természetlénnyegével rendelkező ember helyettesből csapatvezetővé válna, és a csapatvezető lenne a helyettese. Helyet cserélnének. Hogyan érné ezt el? Sokféle módszerük van. A módszereik egyik eleme, hogy kihasználják azokat az alkalmakat, amikor a testvérek előtt tesznek dolgokat – amikor a legtöbb ember láthatja őket –, hogy sokat beszéljenek és cselekedjenek, hogy kérkedjenek, hogy az embereket rávegyék arra, hogy megbecsüljék őket és elismerjék: ők sokkal jobbak a csapatvezetőnél és felülmúlták a csapatvezetőt. Idővel pedig a testvérek eljutnak oda, hogy azt mondják, hogy a csapatvezető nem olyan jó, mint a csapatvezető-helyettes. Az antikrisztus ezt nagy örömmel hallja. Azt gondolja: „Végre elismerik, hogy jobb vagyok a csapatvezetőnél. Elértem a célomat.” Normális körülmények között milyen felelősségeknek és kötelezettségeknek kell eleget tennie egy csapatvezető-helyettesnek? Együtt kell működnie a csapatvezetővel a gyülekezet által szervezett munka elvégzésében és megvalósításában. A csapatvezető elé kell vinnie dolgokat, ösztönöznie és felügyelnie kell őt – és a dolgokat megbeszélve vele együtt kell cselekednie. A csapatvezetőnek kell betöltenie az elsődleges vezető szerepét. A csapatvezető-helyettesnek támogatnia kell őt, és együtt kell működnie vele abban, hogy minden munkaprojektet jól kezeljenek. Amellett, hogy nem szabad szabotálnia a dolgokat, mindent a csapatvezetővel együttműködésben kell csinálnia, hogy az elvégzendő munkát jól végezzék el. Ha a csapatvezető cselekedetei megszegik az alapelveket, akkor a csapatvezető-helyettesnek fel kell ezt vetnie, segítenie kell neki és ki kell javítania a hibát. Mindazt pedig, amit a csapatvezető helyesen és jól végez, ami összhangban van az igazság alapelveivel, a csapatvezető-helyettesnek támogatnia kell, közre kell működnie benne, és mindent bele kell adnia annak szolgálatába. Egy szívűnek és egy gondolkodásúnak kell lennie a csapatvezetővel, hogy jól végezze a

munkát. Ha probléma merül fel, vagy ha problémát találnak, kettejüknek beszélniük kell a megoldásról. Előfordul, hogy két dolgot kell egyszerre megcsinálni. Miután ketten átbeszélték, mindkettőjüknek külön-külön kell jól elvégezniük a saját munkájukat. Ez az együttműködés – a harmonikus együttműködés. Vajon az antikrisztusok így működnek együtt másokkal? Egyáltalán nem. Ha egy antikrisztus csapatvezető-helyettesként szolgál, akkor azon kezd gondolkodni, hogy mit kell tennie ahhoz, hogy helyet cseréljen a csapatvezetővel, hogy a csapatvezetőből helyettes, a helyettesből pedig csapatvezető váljon, és ezáltal átvegye az irányítást. Megparancsolja a csapatvezetőnek, hogy ezt és ezt tegye, mindenkinek megmutatva ezzel, hogy sokkal jobb a csapatvezetőnél, hogy alkalmas a csapatvezetői pozícióra. Így a többiek körében nő a presztízse, utána pedig természetesen őt választják csapatvezetőnek. Szándékosan tesz róla, hogy a csapatvezető butának tűnjön és presztízsveszteséget szenvedjen, hogy a többiek lenézzék. Aztán a szavaival kigúnyolja és kifizurázza, leleplezi és leszólja a csapatvezetőt. A kettőjük közötti különbség apránként egyre nagyobb lesz, az emberek szívében elfoglalt helyük pedig egyre jobban eltér egymástól. Az antikrisztus így végül csapatvezető lesz – a saját oldalára állította az embereket. Ilyen beállítottsággal, mint az övé, képes vajon harmonikusan együttműködni másokkal? Nem. Bárhol is legyen, ő akar a főszereplő lenni, monopolhelyzetben akar lenni, a saját kezében akarja tartani a hatalmat. Bármilyen legyen is a beosztásod, vezető vagy helyettes, nagy vagy kicsi, a státusz és a hatalom, ahogyan ő látja, előbb-utóbb egyedül az övé kell, hogy legyen. Bárki is legyen, aki vele együtt végez kötelességet vagy dolgozik vele bármilyen projekten, vagy akár vitatkozik vele egy kérdésről, ő magányos ember marad, aki egyedül cselekszik. Nem működik együtt senkivel. Senkinek sem lehet ugyanolyan tekintélye vagy titulusa, mint neki, sem ugyanolyan képessége vagy hírneve. Amint valaki felülmúlná és veszélyeztetné a státuszát, bármilyen rendelkezésére álló eszközzel megpróbálja megfordítani a helyzetet. Amikor például mindenki egy dolog megbeszélésén vesz részt, és a megbeszélés már majdnem eredményre vezetett, ő egy pillanat alatt megérti és tudja, hogy mit kell tenni. Azt mondja: „Tényleg olyan nehéz ezt elintézni? Még mindig ilyen megbeszélésre van szükség? Semmi sem fog működni abból, amit mondtok!” És felajánl egy újszerű elméletet vagy egy magasröptű ötletet, amire senki sem gondolt, végül mindenkinek a nézetét megcáfolva. Amikor ez megtörtént, akkor az emberek azt fogják gondolni: „Ő aztán magas szinten van. Hogyhogy erre nem gondoltunk? Mi csak tudatlan csőcselék vagyunk. Ez nem jó – szükségünk van rád a kormánynál!” Ezt az eredményt akarja az antikrisztus; mindig magasröptű ötleteket szajkóz, hogy egyedinek tűnjön és elnyerje mások megbecsülését. És milyen benyomása lesz végül róla az embereknek? Hogy az eszméi túlmutatnak az átlagemberek eszméin, hogy emelkedettebbek az átlagemberek eszméinél. Mennyire emelkedettek? Ha nincs ott, akkor a csoport nem tud döntést hozni vagy bármit véglegesíteni, ezért meg kell várnia, hogy odajöjjön és mondjon valamit. Amint ez megtörtént, mindenki csodálja, és ha megtévesztő is, amit mond, akkor is mindenki azt mondja, hogy emelkedett. Ezzel nem vezeti félre vajon az embereket? Miért

nem tud tehát senkivel sem együttműködni? Úgy érzi: „Az emberekkel való együttműködés azt jelenti, hogy egy szintre helyezem magam velük. Két tigris elfoglalhatja ugyanazt a hegyet? A hegynek csak egy királya lehet, és ezt a királyságot az kapja meg, aki meg tudja tartani – erre pedig egy olyan rátermett ember képes, mint én. Egyikőtök sem túlságosan okos. Gyenge a képességetek és félénkek vagytok. És tegyük hozzá, hogy nem csaltatok vagy tettetek bolonddá embereket a világban – csak mások tettek bolonddá titeket. Egyedül én vagyok alkalmas arra, hogy itt vezető legyek!” Nála így a rossz dolgok jó dolgokká változnak. Ezeket a rossz dolgait fitogtatja – nem szégyentelen ez? Miért mondja ezeket a dolgokat? És mi tehát a célja annak, hogy így viselkedik? Az, hogy ő legyen a vezető, hogy megbecsült helye legyen, függetlenül attól, hogy milyen nagy csoportban van. Nem ez a szándéka? (De igen.) Mindenféle módszert kitalál tehát, hogy mindenkit lekicsinyeljen, lealacsonyítson és kigúnyoljon, majd előáll a saját jól hangzó elképzeléseivel, hogy mindenkit meggyőzzön és mindenkit rávegyen, hogy azt tegye, amit ő mond. Ez lenne az együttműködés? Nem. Akkor mi? Ez egybevág a nyolcadik ponttal, amiről beszélünk: Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Ez az együttműködéshez kapcsolódik. Vajon az antikrisztusok – bármit is tesznek, a beszédükben vagy a cselekedeteikben – tudják-e másokkal együttműködve végezni a kötelességüket? (Nem.) Nem működnek együtt, hanem csak követelik, hogy mások alkalmazkodjanak az ő állításaikhoz és cselekedeteikhez. Képesek tehát tanácsot elfogadni másoktól? Bizonyosan nem. Bármilyen tanácsot is adnak nekik mások, teljesen közömbösek iránta. Nem kérdeznek részleteket vagy indokokat és nem kérdezik meg, hogyan kellene valójában kezelni a dolgokat, még kevésbé keresik az igazság alapelveit. Ami még rosszabb, hogy még akkor sem kérdeznek Engem, amikor előttük állok – levegőnek néznek. Megkérdezem tőlük, hogy van-e valamilyen problémájuk, és ők nemet mondanak. Nyilvánvalóan nem tudják, hogy mit tegyenek valamivel kapcsolatban, ami éppen történt, mégsem kérdeznek Engem, pedig ott állok előttük. Tudnak-e vajon bárki mással együttműködni? Senki sem alkalmas arra, hogy a társuk legyen, csak a rabszolgájuk és inasuk. Nem így van? Néhányuknak lehetnek partnereik, de ezek a partnereik valójában az inasaik, pont mint a bábuk. Azt mondják: „Menj ide!”, és a társuk megteszi. „Menj oda!”, és a társuk megteszi. A társuk annyit tud, amennyit tudatnak vele, amit pedig nem tudatnak vele, azt nem is meri megkérdezni. A dolgok úgy vannak, ahogyan ők mondják. Lehet, hogy valaki azt mondja nekik: „Ez nem lesz így jó. Vannak dolgok, amelyekért nem lehetsz egyedül felelős. Találnod kell valakit, akivel együttműködhetsz – valakit, aki felügyel. Ráadásul volt néhány munka, amit a múltban nem kezeltél túl jól. Találnod kell valakit, akinek megfelelő a képessége, aki képes elvégezni a munkát, aki együttműködik veled, és segít neked – meg kell védened a gyülekezet munkáját és Isten házának érdekeit!” Mit fognak erre mondani? „Ha elbocsátod a társamat, akkor nincs más, aki alkalmas lenne arra, hogy együttműködjön velem.” Mit is mondanak ezzel? Azt, hogy nem lesz társuk, vagy azt, hogy nem találnak ilyen inast és rabszolgát? Attól félnek, hogy nem

találnak majd ilyen rabszolgát vagy inast, ilyen „társat”, aki csak az ő parancsait teljesíti. Szerintetek hogyan kellene megoldani ezt az általuk támasztott kihívást? Mondhatnád: „Ó, nem találsz partnert? Akkor nincs szükség arra, hogy ezen a projekten dolgozz – majd megcsinálja valaki, akinek van társa.” Ezzel talán nem oldódik meg a probléma? Ha senki sem alkalmas arra, hogy együttműködjön veled, és senki sem tud veled együttműködni, akkor miféle szerzet vagy te? Szörnyeteg vagy, egy szörnyszülött. Akiknek igazán van értelmük, azok legalább képesek együttműködni az átlagemberekkel, kivéve a túl gyenge képességűekkel. Ez nem működne. Az első dolog, amit az értelmes embereknek meg kell tanulniuk: együttműködni másokkal a kötelességük végzése során. Képesnek kell lenniük bárkivel együttműködni, kivéve, ha az illető gyengeelméjű vagy ördög, amely esetben nincs mód arra, hogy együttműködjenek vele. Nagyon fontos dolog, hogy az ember a legtöbb emberrel képes legyen együttműködni – ez a józan ész jele.

Az antikrisztusok lényegének egyik legnyilvánvalóbb jellemzője, hogy monopolizálják a hatalmat és saját diktatúrát működtetnek: senkire nem hallgatnak, senkit nem tisztelnek, és függetlenül attól, hogy az embereknek milyen erősségeik vannak, vagy milyen helyes nézeteket vagy bölcs véleményeket fejeznek ki, illetve milyen megfelelő módszereket javasolnak, nem figyelnek rájuk. Mintha senki sem lenne alkalmas arra, hogy együttműködjön velük, vagy részt vegyen bármiben, amit tesznek. Ilyen az antikrisztusok beállítottsága. Egyesek azt mondják, hogy ez a rossz emberi mivoltból fakad – de hogyan is lehetne ez közönséges rossz emberi mivolt? Ez teljesen sátáni beállítottság, és az ilyen beállítottság mindennél ádázabb. Miért mondom, hogy az ő beállítottságuk mindennél ádázabb? Az antikrisztusok mindent kisajátítanak Isten házából és a gyülekezet vagyonából, és személyes tulajdonukként kezelik. Mindezt nekik kell kezelniük, és nem engedik, hogy bárki más beleszóljon ebbe. A gyülekezeti munka végzése közben csak a saját érdekeikre, a saját státuszukra és a saját büszkeségükre gondolnak. Nem engedik, hogy bárki is sértse az érdekeiket, még kevésbé engedik, hogy bárki, akinek jók a képességei vagy bárki, aki képes beszélni a tapasztalati tanúságtételéről, veszélyeztesse a hírnevüket és a státuszukat. Megpróbálják tehát elnyomni és versenytársként kizárni azokat, akik képesek tapasztalati tanúságtételről beszélni, akik közölni tudják az igazságot és képesek gondoskodni Isten választott népéről, és kétségbeesetten próbálják teljesen elszigetelni ezeket az embereket mindenki másától, alaposan besározni a nevüket és lehúzni őket. Csak ekkor érzik az antikrisztusok nyugodtnak magukat. Ha ezek az emberek soha nem negatívak, ha képesek továbbra is végezni a kötelességüket, beszélni a bizonyágtételükről és támogatni másokat, akkor az antikrisztusok az utolsó megoldásukhoz fordulnak, ami nem más, mint hibát találni bennük és elítélni őket, vagy bemártani őket, okokat kitalálni, hogy gyötörjék őket, amíg ki nem takarítják őket a gyülekezetből. Csak ekkor fognak az antikrisztusok teljesen megnyugodni. Ez az, ami a legalattomosabb és legrosszindulatúbb az antikrisztusokban. A legnagyobb félelmet és aggodalmat azok az emberek keltik bennük, akik az igazságra törekednek, akik valóságos tapasztalati tanúságtétellel rendelkeznek, mert az ilyen bizonyágtétellel

rendelkező emberek azok, akiket Isten választott népe a leginkább elismer és támogat, nem pedig azok, akik üres szavakat és doktrínákat fecsegnek. Az antikrisztusok nem rendelkeznek valódi tapasztalati tanúságtétellel, és az igazság gyakorlására sem képesek. Legfeljebb néhány jótettre képesek, hogy az emberek kegyeit elnyerjék. De bármennyi jó cselekedetet hajtanak is végre vagy bármennyi szépen hangzó dolgot mondanak, ezek még mindig nem foghatók azokhoz az előnyökhöz és hasznokhoz, amelyeket egy jó tapasztalati tanúságtétel biztosíthat az embereknek. Semmi sem helyettesítheti annak az ellátásnak és öntözésnek a hatását, amelyet Isten választott népe számára nyújtanak azok, akik képesek beszélni tapasztalati tanúságtételükről. Ezért amikor az antikrisztusok meglátnak valakit, aki a tapasztalati tanúságtételéről beszél, a tekintetük szikrát hány. Düh lobban lángra a szívükben, gyűlölet támad bennük, és azon vannak, hogy elhallgattassák a beszélőt és megakadályozzák, hogy tovább beszéljen. Ha tovább beszél, az antikrisztusok hírneve teljesen tönkremegy, és a rút arcuk mindenki számára látható módon teljesen lelepleződik. Ezért az antikrisztusok ürügyet találnak arra, hogy megzavarják a biztonságtételt mondó személyt, és elnyomják. Az antikrisztusok csak maguknak engedik meg, hogy szavakkal és doktrínákkal félrevezessék az embereket; nem engedik, hogy Isten választott népe a tapasztalati tanúságtételéről szólva dicsőítse Istent. Ez jelzi, hogy az antikrisztusok milyen embereket gyűlölnék és kiktől félnek a legjobban. Amikor valaki egy kis munkával kitűnik, vagy amikor valaki képes a valódi tapasztalati tanúságtételről beszélni, Isten választott népe pedig javakat, épülést és támogatást kap belőle, és ez nagy dicséretet érdemel ki mindenkitől, akkor az antikrisztusok szívében növekszik az irigység és a gyűlölet, és megpróbálják kizárni és elnyomni ezt az embert. Semmilyen körülmények között nem engedik, hogy az ilyen emberek bármilyen munkát elvállaljanak: így akarják megakadályozni, hogy veszélyeztessék a státuszukat. Az igazságvalósággal rendelkező emberek az antikrisztusok szegénységének, nyomorúságának, csúfságának és elvetemültségének kiemelésére és hangsúlyozására szolgálnak, amikor a jelenlétükben vannak, ezért amikor az antikrisztusok partnert vagy munkatársat választanak, soha nem választanak olyan embereket, akiknek van igazságvalósága, soha nem választanak olyanokat, akik tudnak a tapasztalati tanúságtételükről beszélni, és soha nem választanak becsületes embereket vagy olyanokat, akik képesek az igazság gyakorlására. Ezeket az embereket irigylük és gyűlölik a legjobban az antikrisztusok, és ők tuskék az antikrisztusok oldalában. Bármennyi jót vagy az Isten házában munkájára nézve hasznosat tesznek is ezek az emberek, akik gyakorolják az igazságot, az antikrisztusok mindent megtesznek, hogy eltussolják ezeket a tetteket. Még a tényeket is kiforgatják, hogy a jó dolgokért járó dicsőséget maguknak követeljék, míg a rossz dolgokért másokra hárítják a felelősséget, hogy ezzel felemeljék önmagukat és másokat lekicsinyeljenek. Az antikrisztusok nagy irigységgel és gyűlölettel viseltetnek azok iránt, akik az igazságra törekednek és képesek beszélni a tapasztalati tanúságtételükről. Félnék, hogy ezek az emberek fenyegetést jelentenek a saját státuszuknak, ezért minden tőlük telhetőt

megtesznek, hogy megtámadják és kizárják őket. Megtiltják a testvéreknek, hogy kapcsolatba lépjenek velük, hogy közel kerüljenek hozzájuk, vagy hogy támogassák, illetve dicsérjék ezeket az embereket, akik képesek beszélni a tapasztalati tanúságtételükről. Ez az, ami leginkább feltárja az antikrisztusok sátáni természetét, amely idegenkedik az igazságtól és gyűlöli Istent. Amúgy az is bizonyítja, hogy az antikrisztusok gonosz ellenáramlatot jelentenek a gyülekezetben, hogy ők felelősek a gyülekezeti munka megzavarásáért és Isten akaratának akadályozásáért. Mi több, az antikrisztusok gyakran hazugságokat gyártanak, és kiforgatják a tényeket a testvérek között, lekicsinylik és elítélik azokat, akik képesek a tapasztalati tanúságtételükről beszélni. Bármilyen munkát végeznek is ezek az emberek, az antikrisztusok ürügyeket találnak arra, hogy kizárják és elnyomják őket. Elítélően nyilatkoznak róluk, mondván, hogy arrogánsak és önelégültek, hogy szeretnek felválni és hogy ambíciókat táplálnak. Valójában ezeknek az embereknek van némi tapasztalati tanúságtételük, és rendelkeznek az igazságvalóság egy részével. Viszonylag jó az emberi mivoltuk, van lelkiismeretük és józan eszük, és képesek elfogadni az igazságot. És bár lehetnek hibáik és hiányosságaik, bár időnként romlott beállítottságot tárhatnak fel, képesek elgondolkodni önmagukon és bűnbánatot tartani. Ezek azok az emberek, akiket Isten meg fog menteni, és akiknek reményük van arra, hogy Isten által tökéletességre jussanak. Összességében ezek az emberek alkalmasak arra, hogy kötelességet végezzenek. Megfelelnek a kötelesség végzéséhez kapcsolódó követelményeknek és alapelveknek. Az antikrisztusok azonban azt gondolják magukban: „Ezt semmiképpen sem fogom eltérni. Az én területemen akarsz szerepelni, versenyezni akarsz velem. Ez lehetetlen: ne is gondoldj rá! Képzettebb vagy és jobban fogalmazol, mint én, népszerűbb vagy nálam, és nagyobb szorgalommal törekszel az igazságra, mint én. Ha együttműködnék veled, és te ellopnád a dicsőséget, mit tennék akkor?” Vajon figyelembe veszik-e Isten házában érdekeit? Nem. Min gondolkodnak? Csak azon gondolkodnak, hogyan tarthatják meg a saját státuszukat. Bár az antikrisztusok tudják magukról, hogy képtelenek valódi munkát végezni, nem nevelik és nem támogatják a jó képességű embereket, akik az igazságra törekednek; csak azokat támogatják, akik hízelegnek nekik, akik hajlamosak mások előtt hódolni, akik a szívükben elismerik és csodálják őket, akik mézesmázosak, akik nem értik az igazságot és képtelenek a tisztánlátásra. Az antikrisztusok ezeket az embereket maguk mellé emelik, hogy szolgálják őket, hogy elvégezzék helyettük a dolgokat, és hogy minden napjukat körülöttük keringve töltsék. Ez hatalmat ad az antikrisztusoknak a gyülekezetben, és azt jelenti, hogy sokan közel húzódnak hozzájuk, követik őket, és senki nem meri őket megsérteni. Mindezek az emberek, akiket az antikrisztusok nevelnek, olyan emberek, akik nem törekednek az igazságra. Legtöbbjüknek nincs lelki megértése, és a szabályok követésén kívül nem ismernek mást. Szeretik követni az irányzatokat és a hatalmon lévőket. Abból a fajtából valók, akiket felbátorít, hogy van egy hatalommal bíró mesterük – egy zavaros fejű emberekből álló banda. Hogyan szól a nem hívők mondása? Jobb egy jó ember apródjának lenni, mint egy rossz ember imádott felmenőjének. Az antikrisztusok

pontosan az ellenkezőjét teszik – az ilyen emberek imádott felmenőjeként viselkednek, és arra törekednek, hogy zászlóvivőiként és rajongóikként neveljék őket. Amikor egy gyülekezetben egy antikrisztus van hatalmon, mindig zavaros fejű embereket és vakon bolondozó embereket toboroz a segítőinek, miközben kizárja és elnyomja azokat a jó képességű embereket, akik képesek megérteni és gyakorolni az igazságot, akik képesek munkát vállalni – különösen azokat a vezetőket és dolgozókat, akik képesek a tényleges munkára. Ily módon két tábor alakul ki a gyülekezetben: az egyik táborban azok vannak, akiknek az emberi mivolta viszonylag becsületes, akik őszintén végzik a kötelességüket, és olyan emberek, akik az igazságra törekednek. A másik tábor az antikrisztusok által vezetett zavaros fejű, vakon bolondozó emberek bandája. Ez a két tábor addig fog egymással harcolni, amíg az antikrisztusokat fel nem fedik és ki nem rekesztik. Az antikrisztusok mindig azok ellen harcolnak és cselekednek, akik őszintén végzik a kötelességüket és az igazságra törekednek. Vajon nem zavarja ez súlyosan a gyülekezet munkáját? Vajon nem zavarja és akadályozza ez Isten munkáját? Az antikrisztusoknak ez az ereje vajon nem egy buktató és akadály, amely megakadályozza Isten akaratának megvalósulását a gyülekezetben? Vajon nem egy Istennel szemben álló gonosz erő ez? Miért viselkednek így az antikrisztusok? Mert az ő fejükben világos, hogy ha ezek a pozitív egyének felállnának, ha vezetők és dolgozók lennének, akkor az antikrisztusok vetélytársai lennének. Az antikrisztusokkal szemben álló erőt képviselnének, és egyáltalán nem hallgatnának az antikrisztusok szavaira, nem engedelmeskednének nekik; semmiképpen sem követnék az antikrisztusok minden parancsát. Ezek az emberek elégségesek lennének ahhoz, hogy fenyegetést jelentsenek az antikrisztusok státuszára nézve. Amikor az antikrisztusok ezeket az embereket látják, gyűlölet támad a szívükben; nem lesz a szívükben béke és megnyugvás, ha nem zárják ki és nem győzik le ezeket az embereket, és nem járatják le a nevüket. Ezért gyorsan kell dolgozniuk, hogy a saját hatalmukat növeljék és megerősítsék a soraikat. Így Isten választott népének nagyobb részét tudják majd irányítani, és soha többé nem kell aggódniuk amiatt, hogy egy maroknyi igazságra törekvő ember veszélyezteti a státuszukat. Az antikrisztusok saját erőt alkotnak a gyülekezetben, maguk mellé veszik azokat, akik hallgatnak rájuk, engedelmeskednek nekik és a talpukat nyalják, és a munka minden aspektusában őket léptetik elő vezetőnek. Használ-e Isten háza munkájának, hogy ezt teszik? Nem. Nemcsak, hogy nem használ, de bomlasztja és akadályozza is a gyülekezet munkáját. Ha ez a gonosz erő az emberek több mint felét maga mellé állítja, akkor megvan az esély, hogy megdönti a gyülekezetet. Ennek az oka, hogy az igazságra törekvők a gyülekezetben számszerűen kisebbségbe kerülnek, míg a munkások és álhívők, akik csak azért vannak ott, hogy a hasukat tömjék, legalább a létszám felét teszik ki. Ha ebben a helyzetben az antikrisztusok arra összpontosítják az erejüket, hogy félrevezessék és maguk mellé állítsák ezeket az embereket, akkor természetesen fölénybe kerülnek, amikor a gyülekezet vezetőket választ. Isten háza ezért mindig hangsúlyozza, hogy a választások során addig kell beszélni az igazságról, amíg világossá nem válik. Ha nem

tudjátok leleplezni és legyőzni az antikrisztusokat azáltal, hogy beszéltek az igazságról, akkor az antikrisztusok félrevezethetik az embereket, akik vezetőnek választhatják őket, ezáltal megkaparintják és irányítják a gyülekezetet. Nem lenne ez veszélyes dolog? Ha egy vagy két antikrisztus megjelenne a gyülekezetben, az nem indokolná a félelmet, de ha az antikrisztusok egy erővé válnának és elérnének egy bizonyos szintű befolyást, az félelmet keltene. Ezért az antikrisztusokat gyökerestül el kell távolítani és ki kell zárni a gyülekezetből, mielőtt elérnék ezt a befolyási szintet. Ez a feladat a legmagasabb prioritású, és alapvető fontossággal bír. Továbbá az álhívőket, különösen azokat, akik hajlamosak embereket imádni és követni, akik szeretik az erőt követni, akik szeretnek az ördögök cinkosai és csatlósai lenni, akik szeretnek klikkeket alkotni – az ilyen álhívőket és ördögöket a lehető leghamarabb ki kell takarítani a gyülekezetből. Csak így lehet megakadályozni, hogy ez a csőcselék olyan erőt képezzen, amely megzavarja és irányítja a gyülekezetet. Ez olyasmi, amit Isten választott népének világosan kell látnia, olyasmi, aminek a terhét azoknak kell felvállalnia, akik megértik az igazságot. Mindazoknak, akik felvállalják a gyülekezet munkájának a terhét, mindazoknak, akik tekintettel vannak Isten szándékaira, látniuk kell, hogy pontosan mik ezek a dolgok. Különösen az antikrisztusok fajtáját kell valóságosan látniuk, valamint azokat a kicsinyes ördögöket, akik szeretnek hízelegni és embereket imádni, utána pedig korlátozni kell őket vagy pedig kitakarítani a gyülekezetből. Nagyon nagy szükség van az ilyen gyakorlatra. Az antikrisztusokhoz hasonló emberek kifejezetten azon munkálkodnak, hogy jóban legyenek az ilyen zavaros fejű emberekkel, haszontalan semmirekellőkkel és hitvány emberekkel, akik nem fogadják el és nem szeretik az igazságot. Megnyerik őket, és egészen harmonikusan, bensőségesen és lelkesen „együttműködnek” velük. Miféle teremtmények ezek az emberek? Nem az antikrisztusok bandáinak tagjai? Ha a Fennvaló elbocsátaná az „imádott felmenőjüket”, ezek a kötelességtudó utódok nem túrnék: igazságtalannak ítélnék a Fennvalót, és összefognának az antikrisztusok védelmében. Vajon Isten háza megengedheti-e nekik, hogy győzedelmeskedjenek? Csak annyit tehet, hogy kiveti a hálóját mindannyiukra, és kitakarítja őket. Ők egy antikrisztusokból, gonosz démonokból álló banda, és egyikükkel sem szabad kíméletesen bánni. Az antikrisztusokhoz hasonló emberek ritkán cselekednek egyedül. Legtöbbször legalább két-három emberből álló csoportot szerveznek, amellyel együtt lépnek fel. Vannak azonban olyan egyedi esetek, amikor az antikrisztusok egyénileg cselekednek. Ez azért van, mert nincs tehetségük, vagy talán nem kaptak még lehetőséget. Ami azonban közös bennük a többiekkel, az a státusz különleges szeretete. Ne tételezd fel, hogy azért, mert nincsenek képességeik vagy képzettségeik, nem szeretik a státuszt. Ez tévedés. Még nem láttál el tisztán egy antikrisztus lényegéig – ha valaki antikrisztus, akkor szereti a státuszt. Látni, hogy az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni, akkor miért van az, hogy ilyen zavaros fejű emberek, szemetek és férgek csoportját nevelik ki, hogy azok a talpukat nyalják? Ezekkel az emberekkel akarnak együttműködni? Ha valóban képesek lennének velük együttműködni, akkor nem állna

meg az az állítás, hogy „az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni”. Képtelenek bárkivel is együttműködni – ez a „bárki” elsősorban a pozitív emberekre vonatkozik, de hogy az antikrisztusok beállítottságát is figyelembe vegyük, a cinkosaikkal sem tudnak együttműködni. Mit tesznek tehát ezeknek az embereknek a kinevelése során? Olyan zavaros fejű emberek csoportját nevelik ki, akiket könnyű irányítani, akiket könnyű manipulálni, akiknek nincsenek saját nézeteik, akik mindent megtesznek, amit az antikrisztusok mondanak – akik közösen azon munkálkodnak, hogy megvédjék az antikrisztusok státuszát. Ha egy antikrisztus önmagára támaszkodna, akkor teljesen egyedül lenne, és nem lenne könnyű dolga, hogy megvédje a státuszát. Ezért nyer meg egy csapat zavaros fejű embert, akik minden nap körülötte sereglenek, és megtesznek dolgokat a kedvükért. Még Isten választott népét is félrevezetik: arról beszélnek, hogy ezek az emberek az igazságra törekednek, és hogy nagyon szenvednek. Azt mondják, hogy megérdemlik, hogy műveljék őket. Még azt is mondják, hogy ha ezeknek az embereknek valamilyen problémájuk van, akkor érdeklődnek és kérdezősködnek náluk azzal kapcsolatban – hogy ők mind engedelmes, alávetett emberek. Együttműködően végzik-e a kötelességüket? Az antikrisztus, státuszának megszilárdítása érdekében, talál egy olyan embercsoportot, amely helyette cselekszik, amely a csatlósa, a cinkosa lesz. Ez nem együttműködés – ez a saját vállalkozással való foglalkozás. Ilyen az antikrisztusok ereje.

Mit mondotok, nehéz más emberekkel együttműködni? Valójában nem. Azt is mondhatnánk, hogy könnyű. De miért érzik mégis nehéznek az emberek? Mert romlott beállítottságuk van. Azok számára, akik rendelkeznek emberi mivolttal, lelkiismerettel és józan ésszel, a másokkal való együttműködés viszonylag könnyű, és úgy érezhetik, hogy örömteli. Ez azért van, mert senkinek sem könnyű egyedül megvalósítani a dolgokat, és bármilyen területen is tevékenykednek, bármit is csinálnak, mindig jó, ha van valaki, aki rámutat a dolgokra és segítséget nyújt – sokkal könnyebb, mintha saját maguk csinálnák. Emellett vannak határai annak, hogy mire képes az emberek képessége, vagy hogy mit tudnak megtapasztalni saját maguk. Senki sem képes mindent kiválóan elsajátítani: Lehetetlen, hogy egyetlen ember mindent tudjon, mindenre képes legyen, mindent megvalósítson – ez lehetetlen, és mindenkinek rendelkeznie kell ezzel a józan ésszel. Ezért bármit is csinálsz, akár fontos, akár nem, mindig szükséged lesz valakire, aki segít neked, aki tanácsokat és útmutatásokat ad, vagy aki veled együttműködésben csinálja a dolgokat. Csak így lehet biztosítani, hogy helyesebben cselekedj, kevesebb hibát kövess el és kisebb valószínűséggel tévedj tévútra – ez egy jó dolog. Különösen Istent szolgálni nagy dolog, és ha nem oldod meg a romlott beállítottságodat, akkor veszélybe kerülhetsz! Amikor az embereknek sátáni beállítottságai vannak, bármikor és bárhol fellázadhatnak Isten ellen és szembeszállhatnak vele. A sátáni beállítottság szerint élő emberek bármikor megtagadhatják Istent, ellenállhatnak Neki és elárulhatják. Az antikrisztusok nagyon ostobák. Nem veszik ezt észre, és azt gondolják: „Elég bajom volt a hatalom megszerzésével, miért osztoznék rajta mással? Ha másoknak adom, az

ugye azt jelenti, hogy nekem nem lesz? Hogyan tudnám megmutatni a tehetségeimet és a képességeimet hatalom nélkül?” Nem tudják, hogy amit Isten az emberekre bízott, az nem a hatalom vagy a státusz, hanem a kötelesség. Az antikrisztusok csak a hatalmat és a státuszt fogadják el. A kötelességeket félreteszik, és nem végeznek tényleges munkát. Ehelyett csak a hírnévre, nyereségre és státuszra törekednek. Csak a hatalmat akarják magukhoz ragadni, Isten választott népét irányítani, és a státuszából származó előnyöket élvezni. Így cselekedni nagyon veszélyes – ez Istennel való szembehelyezkedés! Aki a hírnévre, a haszonra és a státuszra törekszik ahelyett, hogy megfelelően végezné a kötelességét, az a tűzzel és az életével játszik. Aki a tűzzel és az életével játszik, bármelyik pillanatban meglelheti a végzetét. Ma vezetőként vagy dolgozóként Istent szolgálod, ami nem mindennapi dolog. Nem valakiért teszel dolgokat, és még kevésbé azért dolgozol, hogy kifizesd a számláidat és ételt tegyél az asztalra: helyette a kötelességedet végzed a gyülekezetben. És különös tekintettel arra, hogy ez a kötelesség Isten megbízatásából származik, mit jelent ennek a végzése? Hogy Istennek tartozol számadással a kötelességedért, akár jól végzed, akár nem: végső soron Istennek kell számot adni – kell, hogy legyen kimenetel. Amit elfogadtál, az Isten megbízatása, megszentelt felelősség, tehát bármennyire fontos vagy jelentéktelen ez a felelősség, komoly dolog. Mennyire komoly? Kis léptékben abból áll, hogy el tudod-e nyerni az igazságot ebben az életben, és magában foglalja, hogy Isten hogyan tekint rád. Nagyobb léptékben közvetlenül kapcsolódik a kilátásaidhoz és sorsodhoz, a kimeneteledhez: ha gonoszságot követsz el és szembeszállsz Istennel, elítél és megbüntet. Isten mindent nyilvántart, amit a kötelességed végzése során teszel, és Istennek megvannak a saját alapelvei és mércéi arra vonatkozóan, hogy ezeket hogyan pontozza és értékeli. Isten a kimeneteledet mindaz alapján határozza meg, amit a kötelességed végzése során tanúsítasz. Ez komoly dolog? Valóban az! Tehát ha feladatot kapsz, akkor az a saját dolgod, amit el kell végezned? (Nem.) Ez a munka nem olyasmi, amit egyedül el tudsz végezni, de megköveteli, hogy felelősséget vállalj érte. A felelősség a tiéd: neked kell elvégezned ezt a megbízatást. Mit érint ez? Érinti az együttműködést, azt, hogyan működj együtt a szolgálatban, hogyan működj együtt a kötelességed végzésében, hogyan működj együtt a megbízatásod teljesítésében, hogyan működj együtt úgy, hogy Isten akaratát kövesd. Ezeket a dolgokat érinti.

A harmonikus együttműködés sok mindent magában foglal. Az a minimum, hogy e sok dolog közül az egyik annak a megengedése, hogy mások beszéljenek és különböző javaslatokat tegyenek. Ha valódi értelemmel bírsz, akkor függetlenül attól, hogy milyen munkát végzel, először meg kell tanulnod az igazság alapelveit keresni, és proaktív módon mások véleményét is ki kell kérned. Mindaddig, amíg minden javaslatot komolyan veszel, majd egy szívvel és egy elmével oldod meg a problémákat, alapvetően harmonikus együttműködést fogsz elérni. Így sokkal kevesebb nehézséggel fogsz találkozni a kötelességed végzése során. Bármilyen problémák merüljenek is fel, könnyű lesz megoldani őket. Ez a harmonikus együttműködés hatása. Néha előfordulnak viták

jelentéktelen dolgok miatt, de amíg ezek nem befolyásolják a munkát, addig nem jelentenek problémát. A legfontosabb dolgokban és a gyülekezet munkáját érintő fontosabb dolgokban azonban konszenzusra kell jutnotok, és az igazságot kell keresnetek, hogy megoldjátok őket. Ha vezetőként vagy dolgozóként mindig mások felettinek gondolod magad, és úgy élvezed a kötelességedet, mintha egy kormányzati beosztás lenne, ha mindig élvezed a státuszodból származó előnyöket, ha mindig a saját terveidet készíted, ha mindig a saját hírnevedet, hasznodat és státuszodat tartod szem előtt és élvezed, ha mindig a saját vállalkozásoddal foglalkozol, ha mindig arra törekszel, hogy magasabb státuszt szerezz, hogy több embert kezelj és irányíts, és hogy kiterjeszd a hatalmad körét, akkor ez baj. Nagyon veszélyes, ha egy fontos kötelességet úgy kezelsz, mint egy lehetőséget, hogy élvezd a pozíciódat, mintha kormánytisztviselő lennél. Ha mindig így viselkedsz, ha nem kívánsz együttműködni másokkal, ha nem akarod felhívítani a hatalmadat és megosztani mással, ha nem akarod, hogy más háttérbe szorítson, ellopja a rivaldafényt, ha csak egyedül akarod élvezni a hatalmat, akkor antikrisztus vagy. De ha gyakran keresed az igazságot, ha gyakorlod, hogy lázadj a tested, a motivációid és az elképzeléseid ellen, és képes vagy arra, hogy kezdeményezd a másokkal való együttműködést, megnyisd a szívedet, másokkal konzultálj és keress, figyelmesen meghallgasd mások ötleteit és javaslatait és elfogadd a helyes és az igazsághoz igazodó tanácsokat, függetlenül attól, hogy kitől származnak, akkor bölcsen és helyesen gyakorolsz, és képes vagy elkerülni, hogy rossz útra térj, ami oltalmat jelent számodra. El kell engedned a vezetői címeidet, el kell engedned a státusz mocskos levegőjét, hétköznapi emberként kell kezelned magad, másokkal egy szinten kell állnod és felelősségteljesen kell viszonyulnod a kötelességedhez. Ha mindig hivatalos címként és státuszként vagy egyfajta babérként kezeled a kötelességedet, és azt képzeld, hogy mások azért vannak, hogy a pozícióért dolgozzanak és szolgáljanak, akkor ez problémát jelent – Isten meg fog vetni és megundorodik tőled. Ha úgy hiszed, hogy egyenlő vagy másokkal, csak egy kicsit több megbízatást és felelősséget kapsz Istentől, ha meg tudod tanulni, hogy egyenrangúvá tedd magad velük, és még ahhoz is le tudsz alacsonyodni, hogy megkérdezd, mit gondolnak mások, ha komolyan, gondosan és figyelmesen meg tudod hallgatni, amit mondanak, akkor harmóniában fogsz együttműködni másokkal. Milyen hatást ér el ez a harmonikus együttműködés? A hatás hatalmas. Olyan dolgokat fogsz szerezni, amelyekkel korábban soha nem rendelkezted, amelyek az igazság fényét és az élet realitásait jelentik: felfedezed mások érdemeit, és tanulni fogsz az erősségeikből. Van még valami: Másokat ostobának, butának, bolondnak, nálad alacsonyabb rendűnek képzelsz, de amikor meghallgatod a véleményüket vagy megnyílnak előtted, akaratlanul is felfedezed, hogy senki sem olyan átlagos, mint gondolod, hogy mindenki más gondolatokkal és ötletekkel szolgálhat, és hogy mindenkinek megvannak a maga érdemei. Ha megtanulsz harmonikusan együttműködni, az azon túl, hogy segíthet mások erősségeiből tanulni, leleplezheti az arroganciádat és önelégültségedet, és megakadályozhat abban, hogy okosnak képzeld magad. Amikor már nem tartod magadat okosabbnak és jobbnak mindenki másnál, nem fogsz többé ebben

a nárcisztikus és önelégült állapotban élni. És ez ugye oltalmat jelent a számodra? Ez az a lecke, amit meg kell tanulnod, és az az előny, amit a másokkal való együttműködésből nyerhetsz.

Amikor emberekkel foglalkozom, figyelmesen meghallgatom, amit a legtöbben mondanak. Ügyelek arra, hogy mindenféle embert megvizsgáljak, és meghallgassam, ahogyan beszélnek, tanulmányozzam a nyelvet és a stílust, amit ilyenkor használnak. Azt szoktad például feltételezni, hogy a legtöbb ember csak alacsony iskolai végzettséggel rendelkezik, de nincsenek meg a készségei egy adott szakmához, és ezért nem kell vele foglalkozni. Valójában ez nem igaz. Amikor kapcsolatba kerülsz ezekkel az emberekkel, vagy akár néhány különleges emberrel, a szívük mélyén rejlő olyan dolgokat vagy képes megérteni, amelyeket nem láthatsz vagy érzékelhetsz – olyan dolgokat, mint a gondolataik és a nézeteik, amelyek közül néhány eltorzult, néhány pedig helyes. Persze lehet, hogy ez a „helyesség” eléggé távol áll az igazságtól: lehet, hogy semmi köze sincs hozzá. Képes leszel viszont megismerni az emberi mivolt több aspektusát. Nem jó dolog ez a számodra? (De igen.) Ez az éleslátás; egy módszer, hogy fejleszd az éleslátásodat. Néhányan talán azt mondják: „Mi értelme van az éleslátásunk fejlesztésének?” Elősegíti, hogy megértsd a különböző fajta embereket, valamint, hogy felismerd és boncolgasd a különböző fajta embereket, és még inkább, hogy képes legyél segíteni különböző fajta embereknek. Ez az az út, amelyen sok munka folyik. Vannak, akik tévesen spirituálisak, és azt hiszik: „Most, hogy hiszek Istenben, nem hallgatok műsorokat vagy híreket, és nem olvasok újságot. Nem érintkezem a külső világgal. Minden ember, bármivel is foglalkozik, bármi is a szakmája, ördög!” Nos, tévedsz. Ha rendelkezzel az igazsággal, még mindig félsz az ördögökkel való érintkezéstől? Még Istennek is van néha dolga a Sátánnal a szellemi birodalomban. Vajon Ő megváltozik emiatt? Egy cseppet sem. Félsz ördögökkel foglalkozni, és ebben a félelemben van egy probléma. Valójában attól kell félni, hogy nem érted meg az igazságot, hogy pontatlanul fogod fel és látod az Istenbe vetett hitet és az igazságot, hogy sok elképzelésed és képzelődésed van, és hogy túlságosan dogmatikus vagy. Ezért van az, hogy akár vezető, akár dolgozó vagy csoportvezető vagy, bármilyen munkáért vagy felelős és bármilyen szerepet játszol, meg kell tanulnod együttműködni másokkal és foglalkoznod kell velük. Ne szajkózz hangzatos ötleteket és ne próbálj mindig nemes hatást keltetni, hogy az emberek figyeljenek rád. Ha mindig hangzatos ötleteket szajkózol, és soha nem vagy képes az igazságot gyakorlatba ültetni vagy másokkal együttműködni, akkor bolondot csinálsz magadból. Ki figyelne akkor rád? Hogyan következett be a farizeusok bukása? Mindig teológiai elméleteket prédikáltak és hangzatos ötleteket szajkóztak. Ahogy ezt folytatták, Isten már nem volt ott a szívükben. Megtagadták Őt, sőt emberi elképzeléseket, törvényeket és szabályokat használtak fel arra, hogy elítéljék Istent, szembeszálljanak Vele és a keresztre szögezzék. Egész nap a kezükben tartották a Bibliájukat, olvasták és kutatták, és képesek voltak folyékonyan visszamondani az írásokat. És mi lett ebből végül? Nem tudták, hogy hol van Isten, sem azt, hogy milyen

a beállítottsága, és bár Ő sok igazságot fejezett ki, ezekből semennyit nem fogadtak el, hanem Ellene fordultak és elítélték. Nem ez lett a végük? Világosan tudjátok, hogy mik voltak ennek az eredményei. Nektek is ilyen téves nézeteitek vannak az Istenbe vetett hitetekben? Nem vagytok elzárkózva? (De igen.) Azt látjátok, hogy Én el vagyok zárva? Néha olvasom a híreket, néha nézem a különleges vendégekkel készült interjúkat és más hasonló műsorokat; néha csevegek a testvérekkel, és néha beszélgetek valakivel, aki éppen főz vagy takarít. Beszélek egy kicsit azzal, akit látok. Ne gondold, hogy azért, mert elvállaltál egy feladatot, vagy mert különleges tehetséged van, vagy akár azért, mert különleges küldetést vállaltál, különlegesebb vagy másoknál. Ez tévedés. Amint azt hiszed, hogy különlegesebb vagy másoknál, ez a téves nézet észrevétlenül ketrecbe fog zárni – vassal és bronzsal falaz be kívülről. Akkor úgy fogod érezni, hogy mindenkinél magasabb vagy, hogy ezt és ezt nem tudod megtenni, hogy nem tudsz beszélni vagy kommunikálni ezzel és ezzel az emberrel, hogy még nevetni sem tudsz. És végül mi történik? Kivé válsz? (Elszigetelt magányos emberré.) Elszigetelt magányos emberré válsz. Figyeld meg, hogy a régi idők császárai mindig olyan dolgokat mondtak, hogy „Én, egyedül, ilyen és ilyen vagyok”, „Én, elszigetelten, ez és az vagyok”, „Én, egyedül, úgy gondolom” – mindig kijelentették, hogy egyedül vannak. Ha mindig kijelented, hogy egyedül vagy, milyen nagyszerűnek kell gondolnod magad? Olyan nagyszerűnek, hogy valóban a mennyek fia lettél? Ez vagy te? Lényegében egy átlagos ember vagy. Ha mindig nagyszerűnek és rendkívülinek gondolod magad, akkor bajban vagy. El fogsz bukni. Ha ilyen téves szemlélettel foglalkozol a világgal és így viseled magad, akkor a cselekedeteid módjai és eszközei meg fognak változni – az alapelveid meg fognak változni. Ha mindig azt gondolod, hogy különálló vagy, hogy magasabban állsz, mint mindenki más, hogy nem szabadna ezt vagy azt a fajta dolgot tenned, hogy ilyen dolgokat tenni a státuszod és a rangod alatt van, akkor nem mentek a dolgok rossz irányba? (De igen.) Azt fogod érezni: „Ilyen státusszal, mint az enyém, nem mondhatok csak úgy mindenfélét másoknak!”, „Ilyen státusszal, mint az enyém, nem mondhatom el másoknak, hogy lázadó vagyok!”, „Ilyen ranggal, mint az enyém, nem mondhatok el másoknak olyan megalázó dolgokat, mint a gyengeségeim, hibáim, hiányosságaim és a végzettségem hiánya – semmiképpen nem hagyhatom, hogy bárki is tudjon ezekről a dolgokról!” Ez kimerítő lenne, nem? (De igen.) Ha ilyen kimerítő módon élnél, tudnád-e jól végezni a kötelességedet? (Nem.) Hol merül fel a probléma? A kötelességedről és a státuszodról alkotott nézeteidben. Bármilyen nagy „hivatalnok” is vagy, bármilyen pozíciót töltesz is be, bármennyi emberért is vagy felelős, valójában ez nem több, mint egy másfajta kötelesség. Nem vagy más, mint a többiek. Nem vagy képes ennek a lényegét látni, de a szíved mélyén mindig érzed: „Ez nem más kötelesség – valójában csak a rangban való különbség. Nekem mások fölött kell állnom: hogyan tudnék együttműködni másokkal? Ők akár együtt is működhetnek velem – én nem tudok velük együttműködni!” Ha mindig így gondolkozol, ha mindig mindenki más fölött akarsz állni, ha mindig mások vállán akarsz állni, fölöttük lenni és lenézni őket, akkor nem lesz

könnyű együttműködnöd az emberekkel. Mindig arra fogsz gondolni: „Mit tud az az ember? Ha tudna dolgokat, akkor a testvérek őt választották volna vezetőnek. Akkor miért engem választottak? Mert jobb vagyok nála. Tehát nem kellene vele megbeszélnem a dolgokat. Ha így tennék, az azt jelentené, hogy nem vagyok nagyszerű. Be kell bizonyítanom, hogy nagyszerű vagyok, ezért nem beszélhetem meg a dolgokat senkivel. Nincs senki, aki alkalmas lenne arra, hogy megvitassa velem a munkát – egyáltalán senki!” Így gondolkodnak az antikrisztusok.

A kontinentális Kínában a kommunista párt elnyomja a vallásos hitet. Ez egy szörnyű környezet. Az Istenben hívőkre folyamatosan a letartóztatás veszélye leselkedik, ezért a vezetők és a dolgozók nem gyűlnek össze olyan gyakran. Időnként még havonta egyszer sem képesek dolgozói gyűlést tartani: megvárják, amíg a körülmények lehetővé teszik az összejöveteleket vagy amíg találnak egy megfelelő helyet. Hogyan zajlik tehát a munka? Amikor megvannak a munkarendek, akkor találni kell valakit, aki kézbesíti őket. Egyszer találtunk egy közeli testvért, hogy munkarendeket kézbesítsen egy regionális vezetőnek. Ez a testvér közönséges hívő volt, és amikor kézbesítette a munkarendeket, a regionális vezető elolvasta őket és azt mondta: „Hmm. Erre számítottam.” Mit fitogtatott ez előtt a testvér előtt? Úgy hatalmaskodott, hogy bárki, aki nézi, azt mondja: „Húha, ez nagyon méltóságteljes volt. Micsoda stílus!” És ez még semmi. Közvetlenül utána azt mondta: „Ezt a fickót küldik, hogy munkarendeket kézbesítsen nekem? Nem elég magas a rangja!” Ez azt jelentette: „Én regionális vezető vagyok, fontos vezető. Hogyan küldhetnek egy közönséges hívőt, hogy dolgokat kézbesítsen nekem? Nem túlzás ez? A fennvaló nagyon lenéz engem. Regionális vezető vagyok, tehát legalább egy körzetvezetőt kellett volna küldeniük, hogy ezt kézbesítse, és mégis egy legalsóbb rendű, közönséges hívőt küldtek – nem elég magas a rangja!” Miféle ember ez a vezető! Mennyire becsüli a státuszát, hogy azt mondja, a kézbesítőnek nincs elég magas rangja? A rangját ürügyként kezeli, hogy érvényt szerezzen a tekintélyének. Hát nem egy ördögi lény? (De igen.) Ördögi lény, az biztos. A gyülekezet munkájában válogatunk-e abban, hogy kit küldünk ki dolgok kézbesítésére vagy értesítések átadására? Egy olyan környezetben, mint a kontinentális Kína, a testvérek hatalmas kockázattal néznek szembe, amikor úton vannak, hogy kézbesítsenek dolgokat. Amikor ez a testvér megérkezett a munkarendekkel, a vezető mégis azt mondta neki, hogy nem elég magas rangú, arra utalva ezzel, hogy találni kell egy megfelelő rangú személyt, aki rangban és státuszban megfelel a vezetőnek, ha pedig máshogy tesznek, azzal lenézik a vezetőt – ez nem egy antikrisztus beállítottsága? (De igen.) Ez egy antikrisztus beállítottsága. Ez az ördögi ember nem tud semmi tényleges munkát végezni és nincsenek képességei, mégis ilyen követelményeket támaszt – mégis ilyen hangsúlyt fektet a státuszra. Mi a szavajárása? „Nem elég magas a rangja.” Bárki is beszél vele, először megkérdezi: „Milyen szintű vezető vagy? Egy kis csoport vezetője? Hagyj békén – a rangod nem elég magas!” Ha Fennvaló testvér tart összejövetelt, akkor mindig előretolakodik, mondván: „Ez a testvér a legnagyobb a gyülekezeti vezetők között, utána pedig én következem.

Bárhol is üljön, én rang szerint közvetlenül mellette leszek.” Ennyire egyértelmű ez az ő fejében. Hát nem szégyentelen ez? (De igen.) Annyira szégyentelen – nincs öntudata! Mennyire szégyentelen? Eléggé ahhoz, hogy az emberek undorodjanak tőle. Még ha van is vezetői címe, mire képes? Milyen jól csinálja? Előbb eredményeket kell felmutatnia, mielőtt hivatkozhatna a képesítéseivel. Ez lenne a helyénvaló, ez lenne a logikus. Mégis rang szerint különbözteti meg az embereket – anélkül, hogy bármilyen eredményt elért volna, anélkül, hogy bármilyen munkát végzett volna! És akkor mi a rangja? Regionális vezetőként nem végzett sok tényleges munkát – elmarad ettől a rangtól. Van-e valaki, aki a közelemben tudna kerülni, ha Én rang szerint különböztetném meg az embereket? Nincs. Látjátok, hogy rang alapján tesztek különbséget, amikor az emberekkel érintkezem? Nem. Függetlenül attól, hogy kivel találkozom, ha tehetem, beszélek velük egy kicsit, ha pedig nincs időm, csak üdvözlöm őket, és ennyi. Ez az antikrisztus azonban nem így gondolkodik. A rangot, a státuszt és a társadalmi értéket mindennél fontosabbnak tartja, még a saját életénél is értékesebbnek. Ti rang alapján tesztek különbséget, amikor együtt végzitek a kötelességeiteket? Vannak, akik mindenben rang alapján tesznek különbséget: egy pillanat alatt azt mondják, hogy más emberek a munkájukban és az észrevételeikben túllépnek a rangjukon. Milyen rangon lépnek túl? Először a saját kötelességedet végezd jól. Nem tudsz semmilyen kötelességet jól végezni vagy bármilyen munkát elvégezni, mégis rang alapján teszel különbséget – ki kérte ezt tőled? Még nem jött el az ideje, hogy rang alapján tegyél különbséget. Túl korán teszed; nincs öntudatod. Van, amikor elmegyünk valahova, és ott találunk embereket egy probléma megoldásához. Rang alapján keressük a megfelelő embereket? Alapvetően nem. Ha te felelsz a munkáért, akkor megkeresünk, ha pedig nem vagy ott, akkor keresünk valaki mást. Nem teszünk különbséget sem rang, sem magas vagy alacsony státusz alapján. Ha valaki felvállalja, hogy ilyen megkülönböztetéseket tegyen, annak nincs öntudata és nem érti az alapelveket. Ha olyan aprólékosan teszel különbséget státusz, rang és címek alapján Isten házában, mint a nem hívők, akkor tényleg hiányzik belőled az értelem! Nem érted az igazságot – olyannyira híján vagy. Nem érted, hogy mi a lényege az Istenbe vetett hitnek.

Az imént beszéltünk a másokkal való együttműködés gyakorlatáról. Könnyű dolog ezt megtenni? Bárki, aki képes keresni az igazságot, akiben van egy kis szégyenérzet, akiben van emberi mivolt, lelkiismeret és józan ész, gyakorolhatja a másokkal való együttműködést. Azok az emberek nem tudnak együttműködni senkivel, akiknek nincs emberi mivoltuk, akik mindig monopóliumot akarnak a státuszra vonatkozóan, akik mindig a saját méltóságukra, státuszukra, hírnevükre és nyereségükre gondolnak. Természetesen ez az antikrisztusok egyik elsődleges megnyilvánulása is: nem működnek együtt senkivel és nem is képesek harmonikus együttműködést elérni senkivel. Nem gyakorolják ezt az alapelvet. Mi ennek az oka? Nem hajlandóak lemondani a hatalomról: nem hajlandóak tudatni másokkal, hogy vannak dolgok, amiket nem látnak át, hogy vannak dolgok, amikkel kapcsolatban tanácsot kell kérniük. Illúziót keltenek az

emberekben, elhitetve velük, hogy nincs semmi, amit ne tudnának megtenni, nincs semmi, amit ne ismernének, nincs semmi, amiről ne tudnának, hogy mindenre van válaszuk és hogy minden megtehető, lehetséges és elérhető a számukra – hogy nincs szükségük sem másokra, sem mások segítségére, emlékeztetőire vagy tanácsaira. Ez az egyik ok. Mi az antikrisztusok legkirívóbb beállítottsága ezen kívül? Azaz mi az a beállítottság, amit már egy-két mondatuk hallatán is átlátsz, ha kapcsolatba kerülsz velük? Az arrogancia. Mennyire arrogánsak? Észszerűtlenül arrogánsak – ez olyan, mint egy mentális betegség. Ha például isznak egy korty vizet, és ezt elegánsan teszik, akkor valami dicsekednivalót faragnak belőle: „Nézzétek, milyen elegáns vagyok, amikor vizet iszom.” Különösen jók a magamutogatásban és a hengegésben; különösen szégyentelének és szemérmetlennek. Efféle szerzetek az antikrisztusok. Ők úgy látják, hogy senki nem mérhető hozzájuk. Különösen jók a magamutogatásban, és teljesen hiányzik belőlük az öntudat. Egyes antikrisztusok kimondottan csúnyák, mégis azt hiszik, hogy jól néznek ki – ovális arcuk, mandulavágású szemük és ívelt szemöldökük van. Az öntudatnak még ez a foszlánya is hiányzik belőlük. Egy átlagos ember 30-40 éves korára többé-kevésbé pontosan fel tudja mérni saját külsejét és képességeit. Az antikrisztusok azonban nem rendelkeznek ilyen racionalitással. Milyen probléma áll itt fenn? Az, hogy az arrogáns beállítottságuk túllépte a normális racionalitás határait. Mennyire arrogánsak? Még ha úgy is néznek ki, mint egy varangy, akkor is azt mondják, hogy úgy néznek ki, mint egy hattyú. Ebben valamennyire az van, hogy nem tudják megkülönböztetni a valóságot a képzelettől, és a dolgokat a feje tetejére állítják. Az ilyen mértékű arrogancia a szemérmetlenségig megy: elfojthatatlan. Amikor az átlagemberek a saját külsejüket dicsérik, úgy vélik, hogy arról nem illik beszélni, és zavarba jönnek. Ha egyszer már megszólaltak, a nap hátralevő részében szégyellik magukat, és elpirulnak. Az antikrisztusok nem pirulnak el. Dicsérik magukat a jó dolgokért, amiket tettek, és az erősségeikért, azért, ha bármilyen módon jók és jobbak másoknál – ezek a szavak csak úgy folynak a szájukból, mintha hétköznapi beszéd lenne. Még csak el sem pirulnak! Ez az arrogancia minden mértéket, szégyent vagy racionalitást felülmúl. Ezért van, hogy az antikrisztusok szemében minden normális ember – különösen minden olyan ember, aki az igazságot keresi, aki rendelkezik a normális emberi mivolt lelkiismeretével és észszerűségével, és normális gondolkodással – középszerű, nincs említésre méltó tehetsége, alacsonyabb rendű náluk és nem rendelkezik az ő erősségeikkel és érdemeikkel. Joggal mondhatjuk, hogy azért, mert gőgösek, és azt hiszik, hogy nincs senki, aki felérne hozzájuk, nem kívánnak együttműködni vagy megbeszélni a dolgokat senkivel – semmiben sem, amit tesznek. Lehet, hogy meghallgatják a prédikációkat, olvassák Isten szavait, látják az Ő szavainak felfedését vagy időnként megmetszik őket, de semmiképpen sem fogják beismerni, hogy romlottságot fedtek fel és vétkeztek, azt pedig még kevésbé, hogy arrogánsok és önelégültek. Nem képesek megérteni, hogy csupán átlagos emberek, átlagos képességűek. Nem képesek megérteni az ilyen dolgokat. Akárhogyan metszed meg őket, mindig azt fogják hinni, hogy jó képességűek

és hogy magasabb rendűek, mint az átlagemberek. Hát nem reménytelen ez? (De igen.) Ez reménytelen. Ilyen egy antikrisztus. Akárhogyan is metszik meg őket, egyszerűen nem tudják lehajtani a fejüket és beismerni, hogy hasznavehetetlenek, hogy alkalmatlanok. Ők úgy látják, hogy a problémáik, hibáik vagy romlottságuk beismerése olyan lenne, mintha elítélnék, mintha elpusztítanák őket. Így gondolkodnak ők. Azt gondolják, hogy amint mások meglátják a hibáikat, vagy amint elismerik, hogy gyenge a képességük és hogy nincs lelki megértésük, elvesztik az energiájukat az Istenbe vetett hitükben és értelmetlennek találják azt, mivel a státuszuk többé nem lesz garantált – elvesztették a státuszukat. Azt gondolják: „Van-e értelme státusz nélkül élni? Jobb lenne meghalni!” És ha van státuszuk, akkor fékezhetetlenül arrogánsak, ámokfutóként teszik a rossz dolgokat: ha pedig falba ütköznek és megmetszik őket, akkor el akarják hagyni a munkájukat, negatívvá válnak és lazsálnak. Azt akarod, hogy az igazság alapelvei szerint cselekedjenek? Ez eszedbe se jusson. Miben hisznek? „Mi lenne, ha adnál nekem egy pozíciót, és hagynád, hogy egyedül tegyem a dolgokat? Azt akarod, hogy együttműködjek másokkal? Ez lehetetlen! Ne keress nekem társat – nincs szükségem rá: senki sem alkalmas arra, hogy a társam legyen. Vagy egyszerűen ne használj engem – vegyél rá valaki mást!” Miféle teremtmény ez? „Csak egyetlen alfahím lehet” – ez az antikrisztusok gondolkodásmódja, és ezek a megnyilvánulásaik. Hát nem reménytelen ez? (De igen.)

Az első pontban, amely szerint az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni, mit foglal magában ez a „képtelenek”? Hogy nem működnek együtt senkivel, és hogy nem tudnak együttműködésre jutni másokkal – nem ez a két pillére? Ezt a két jelentést foglalja magában, és ezt az antikrisztusok lényege határozza meg. Bár az emberek dolgozhatnak velük együtt, a lényeg nem a valódi együttműködés – ők csak inasok, akik háttértámogatást nyújtanak, megbízásokat teljesítenek és ügyeket intéznek helyettük. Ez közel sem minősül együttműködésnek. Akkor hogyan definiáljuk az „együttműködést”? Az együttműködés végső célja valójában az igazságalapelvek megértésének elérése, az ezek alapján való cselekvés, minden probléma megoldása, a helyes döntések – az alapelvekhez eltérés nélkül igazodó döntések – meghozatala, valamint a hibák csökkentése a munkában, hogy csak a kötelességedet végezd, hogy ne azt tedd, amit csak akarsz, és ne randalírozz. Az első megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek, az, hogy képtelenek bárkivel is együttműködni. Néhányan talán azt mondják: „Az, hogy valaki képtelen bárkivel együttműködni, nem ugyanaz, mint hogy azt akarja, hogy mások csak neki vessék alá magukat.” Ha valaki képtelen bárkivel is együttműködni, az azt jelenti, hogy nem hallgat senki szavára vagy senkitől nem kér tanácsot – még Isten szándékait vagy az igazság alapelveit sem keresi. Egyszerűen csak a saját akarata szerint cselekszik és viselkedik. Mi rejlik ebben? A munkájában ő maga uralkodik, nem az igazság, és nem Isten. Tehát a munkája alapelve, hogy mások figyeljenek arra, amit mond, és úgy bánjanak vele, mintha ő lenne az igazság, mintha ő lenne Isten. Hát nem ez a természete? Néhányan azt mondhatják: „Ha senkivel sem

képes együttműködni, akkor ez talán azért van, mert megértette az igazságot és nincs szüksége együttműködésre.” Vajon ez a helyzet? Minél jobban megérti és gyakorolja valaki az igazságot, annál több forrásból érdeklődik és keres, amikor cselekszik. Többet beszél meg dolgokat és többet beszélget az emberekkel annak érdekében, hogy minimalizálja a károkat és a hibák előfordulásának esélyét. Minél inkább érti valaki az igazságot, annál több értelemmel bír, és annál inkább hajlandó és képes másokkal együttműködni. Nem így van? És minél kevésbé hajlandó és képes valaki együttműködni másokkal – nem hallgat másokra, nem veszi figyelembe mások javaslatait, nem veszi figyelembe Isten házában érdekeit és nem hajlandó megvizsgálni, hogy amikor cselekszik, a tettei összhangban vannak-e az igazság alapelveivel – annál kevésbé keresi az igazságot, és annál kevésbé érti meg. Mi az, amit tévesen hisznek? „A testvérek engem választottak vezetőjüknek, isten adta nekem ezt a lehetőséget, hogy vezető legyek. Tehát minden, amit teszek, összhangban van az igazsággal – bármit teszek, az helyes.” Nem félreértés ez? Miért értenék így félre a dolgot? Egy dolog biztos: az ilyen emberek nem szeretik az igazságot. És még valami: az ilyen emberek egyszerűen nem értik az igazságot. Ez minden kétséget kizáróan így van.

Az antikrisztusok képtelenek bárkivel is együttműködni. Ez komoly probléma. Bármilyen kötelességet is végez egy antikrisztus, bárkivel is működik együtt, mindig lesznek konfliktusok és viták. Néhányan azt mondhatják: „Ha ő a takarításért felel, és minden nap rendet rak odabent, akkor mi oka van arra, hogy ne legyen együttműködő másokkal?” Ebben egy beállítottságbeli probléma van: akárkivel is érintkezik vagy végez munkát, mindig megveti az illetőt, mindig ki akarja oktatni, hogy azt tegye, amit ő mond. Azt mondanátok, hogy egy ilyen ember képes másokkal együttműködni? Senkivel sem képes együttműködni: ez azért van, mert a romlott beállítottsága túlságosan súlyos. Azon felül, hogy nem képes másokkal együttműködni, mindig kioktatja és felülről korlátozza a többieket – mindig az emberek vállán akar ülni és engedelmességre kényszeríteni őket. Ez nem pusztán beállítottságbeli probléma – ez egyúttal az emberi mivoltával kapcsolatos komoly probléma is. Nincs lelkiismerete és nincs józan esze. Ilyenek a gonosz emberek. Senkivel sem tudnak együttműködni: senkivel sem tudnak kijönni. Mik azok a dolgok, amelyek közösek az emberek emberi mivoltában? E dolgok közül melyek összeegyeztethetőek? A lelkiismeret és a józan ész, valamint az igazságot szerető hozzáállásuk – ezek közösek. Ha mindkét fél rendelkezik ilyen normális emberi mivolttal, akkor ki tudnak jönni egymással: ha nem rendelkeznek, akkor nem tudnak; ha pedig az egyik rendelkezik vele, a másik pedig nem, akkor sem tudnak. Jó és rossz emberek nem tudnak kijönni egymással – jóindulatú és gonosz emberek nem tudnak kijönni egymással. Vannak bizonyos feltételek, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy az emberek normálisan kijöjjenek egymással: Ahhoz, hogy együtt tudjanak működni egymással, legalább lelkiismerettel és józan ésszel kell rendelkezniük, valamint türelmesnek és toleránsnak kell lenniük. Az embereknek egy véleményen kell lenniük ahhoz, hogy együtt tudjanak működni egy kötelesség végzésében. A másik erősségeiből

kell meríteniük és így ellensúlyozniuk saját gyengeségeiket, valamint türelmesnek és toleránsnak kell lenniük, és a magatartásuknak egy alapvető mércét kell követnie. Így lehet harmóniában kijönni egymással, és bár időnként lehetnek konfliktusok és viták, az együttműködés folytatódhat, és legalább ellenségeskedés nem támad. Ha valakinek nincs ilyen kiindulópontja, ha nem lelkiismeretes vagy észszerű, ha a viselkedését a nyereség hajszolása határozza meg, ha egyedül a nyereségre törekszik, és mindig mások kárára kíván profitálni, akkor az együttműködés lehetetlen lesz. Így van ez a gonosz emberek és az ördögkirályok között, akik szüntelenül harcolnak egymással. A szellemi birodalom különböző gonosz szellemei nincsenek jóban. Bár az ördögök időnként összefognak, mindez a kölcsönös kizsákmányolásról szól, hogy elérjék a saját céljaikat. Az összefogásaik csak ideiglenesek, és hamarosan maguktól szétesnek. Ugyanez a helyzet az emberek között is. Az emberi mivolt nélküli emberek rothadt almák, amelyek tönkreteszik a többit. Csak a normális emberi mivolttal rendelkezőkkel könnyű együttműködni, akik türelmesek és toleránsak másokkal, képesek odafigyelni mások véleményére és képesek félretenni a saját státuszukat a munkájukban, hogy másokkal egyeztetve végezzék azt. Nekik is vannak romlott beállítottságaik, és mindig azt kívánják elérni, hogy mások figyeljenek rájuk – nekik is ez a szándékuk –, de mivel van lelkiismeretük és józan eszük, képesek keresni az igazságot, ismerik önmagukat, és érzik, hogy nem helyénvaló, amit csinálnak, amiért szemrehányást tesznek maguknak, valamint képesek megfékezni magukat, a cselekvésük módjai és eszközei apránként megváltoznak. Ily módon pedig képesek lesznek együttműködni másokkal. Romlott beállítottságot tárnak fel, de nem gonosz emberek, és nincs meg bennük az antikrisztus lényege. Nincsenek komolyabb problémáik a másokkal való együttműködéssel. Ha gonosz emberek vagy antikrisztusok lennének, akkor képtelenek lennének másokkal együttműködni. Ilyen az összes gonosz ember és antikrisztus, akiket Isten háza kitakarít. Képtelenek bárkivel is együttműködni, és ennek következtében mindannyian fel lesznek fedve és ki lesznek vetve. Mégis sok olyan, az antikrisztusok beállítottságával rendelkező ember van, aki az antikrisztusok útját járja, aki sok metszést követően képes elfogadni az igazságot és igazán bűnbánatot tud tanúsítani, valamint türelmes és toleráns tud lenni másokkal. Az ilyen emberek képesek arra, hogy fokozatosan harmonikus együttműködést alakítsanak ki másokkal. Egyedül az antikrisztusok nem képesek együttműködni senkivel. Bármennyire is romlott beállítottságot tárnak fel, nem fogják keresni az igazságot, hogy megoldják, hanem gátlástalanul és féktelenül kitartanak a saját elképzeléseik mellett. Nem csak arról van szó, hogy nem képesek harmonikusan együttműködni másokkal – ha látják, hogy valaki tisztán lát velük kapcsolatban és elégedetlen velük, még arra is képesek, hogy gyötörjék, és kirekesztő, ellenséges magatartást tanúsítsanak vele szemben. Megtartják az ellenséges magatartást velük szemben annak árán is, hogy a gyülekezet munkájába mindenféle módon beleszólnak. Ezt az antikrisztusok természetlényege határozza meg.

Milyen tanulságokat kell levonnotok a harmonikus együttműködésre való felkészülés során? Az együttműködés megtanulása az igazságszeretet gyakorlásának egyik eleme, és egyik jele is. Ez az egyik alapvető megnyilvánulási módja annak, hogy az ember lelkiismerettel és racionalitással bír. Mondhatod, hogy rendelkezel lelkiismerettel, méltósággal és racionalitással, de ha senkivel sem tudsz együttműködni, ha nem tudsz kijönni a családdal, a kívülállókval vagy a barátaiddal, ha az interakcióid szétesnek és végtelen vitáid vannak a közös feladatokban, és így ellenségeket szerzel – ha ezért soha nem vagy képes senkivel sem kijönni, akkor veszélyben vagy. Ha ez a viselkedés egy az összes romlott beállítottságokra jellemző viselkedések közül, vagy egy az összes olyan viselkedésformád közül, amely nem felel meg az igazságnak, és nem több, mint egy viselkedésforma, olyan, amelynek tudatában vagy és amellyel kapcsolatosan folyamatosan keresel és változtatsz, akkor még van esélyed. Még meg lehet menteni: nem nagy a probléma. De ha eredendően ilyen ember vagy, eredendően képtelen vagy bárkivel is kijönni, és erről hiába is beszélnek neked – egyszerűen nem tudod megfékezni magad –, akkor ez komoly probléma. Ha nem veszel erről tudomást, bárhogyan is beszélgetnek veled az igazságról, hanem úgy érzed, hogy a probléma nem nagy dolog, hogy ez a normális életed, hogy elsősorban így nyilvánul meg a romlott beállítottságod, akkor egy antikrisztus lényegével rendelkezel. És ha ez a lényeged, az más dolog, mintha az antikrisztusok útját járnád. Vannak, akik az antikrisztusok útját járják, és vannak, akik maguk is antikrisztusok. Hát nincs itt különbség? (De van.) Akik az antikrisztusok útját járják, azok a cselekedeteikben az antikrisztusoknak ezeket a viselkedésformáit mutatják; valamivel feltűnőbb és nyilvánvalóbb módon fedik fel az antikrisztusi beállítottságot, mint az átlagember, de ettől még képesek olyan munkát végezni, amely összhangban van az igazsággal, amelyben van emberi mivolt és racionalitás. Ha valaki egyáltalán nem képes pozitív munkát végezni, és amit tesz, az helyette teljes egészében az antikrisztusok ezen viselkedései, az antikrisztusi lényeg kinyilatkoztatásai – ha minden munkája és kötelessége, amit végez, ilyen kinyilatkoztatás, és semmi nincs bennük, ami összhangban van az igazsággal –, akkor ő egy antikrisztus.

Egyes vezetők és dolgozók a múltban gyakran antikrisztusi beállítottságokat fedtek fel; akaratosak és önkényesek voltak, és mindig ez volt a hozzáállásuk: megszoksz, vagy megszöksz. De nem követtek el nyilvánvaló gonoszságokat, és emberi mivoltuk sem volt szörnyű. Azáltal, hogy megmetszették őket, hogy a testvérek segítettek nekik, hogy kiigazították a kijelölt kötelességüket vagy elbocsátották őket, hogy egy ideig negatívak voltak, végül tudatára ébrednek, hogy amit korábban felfedtek, azok romlott beállítottságok voltak. Hajlandóvá válnak bűnbánatot tanúsítani, és azt gondolják: „A legfontosabb, hogy kitartsak a kötelességem végzése mellett, bármi történjék is. Bár az antikrisztus útját jártam, mégsem jellemeztek antikrisztusként. Ez Isten irgalma, ezért keményen kell dolgoznom a hitemben és a törekvésemben. Semmi rossz nincs abban, ha az igazságra való törekvés útját járom.” Apránként megváltoznak, majd megtérnek. Vannak bennük jó megnyilvánulások, képesek az igazság alapelveit keresni, amikor a

kötelességüket végzik, és akkor is az igazság alapelveit keresik, amikor másokkal kapcsolatba lépnek. Minden tekintetben pozitív irányba haladnak. Akkor tehát nem változtak meg? Az antikrisztusok útján való járásról az igazság gyakorlásának és az igazságra való törekvés útján való járásra tértek át. Van remény és van esélyük arra, hogy elérjék az üdvösséget. Jellemezheted antikrisztusokként az ilyen embereket azért, mert egykor egy antikrisztus bizonyos megnyilvánulásait mutatták, vagy az antikrisztusok útját járták? Nem. Az antikrisztusok inkább meghalának, minthogy megtérjenek. Nincs bennük szégyenérzet; emellett a beállítottságuk ádáz és elvetemült, és a végletekig idegenkednek az igazságtól. Képes valaki, aki ennyire idegenkedik az igazságtól, a gyakorlatba ültetni azt, vagy bűnbánatot tanúsítani? Ez lehetetlen lenne. Az, hogy ilyen abszolút módon idegenkedik az igazságtól, azt jelenti, hogy soha nem fog bűnbánatot tanúsítani. Egy dolog biztos azokkal az emberekkel kapcsolatban, akik képesek bűnbánatot tanúsítani, mégpedig az, hogy hibáztak ugyan, de képesek elfogadni Isten szavainak ítéletét és fenyítését, képesek elfogadni az igazságot, és képesek a lehető legjobban igyekezni, hogy megtegyék a magukét a kötelességeik végzése során, Isten szavait személyes alapelveiknek tekintve, és Isten szavait életük valóságává téve. Elfogadják az igazságot, és mélyen legbelül nem idegenkednek tőle. Nem ez a különbség? Ez a különbség. Az antikrisztusok azonban nem állnak meg a metszés elutasításánál – senkire sem hallgatnak, akinek a szavai összhangban vannak az igazsággal, és nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, és nem is ismerik el őket igazságként. Milyen a természetük? Olyan, amelyik idegenkedik az igazságtól és gyűlöli azt, még hozzá szélsőséges mértékben. Amikor valaki az igazságot közli vagy tapasztalati tanúságtételről beszél, akkor rendkívül viszolyognak, és ellenségesek a beszélővel szemben. Ha valaki a gyülekezetben különböző képtelen és elvetemült érveket terjeszt, ha abszurd, képtelen dolgokat mond, az nagyon boldoggá teszi őket: azonnal beszállnak ők is, és szoros együttműködésben velük hentelegnek a pocsolyában. Ez a „madarat tolláról” alapján létrejött összefogás esete – a hasonló keresi a hasonlót. Ha meghallják, hogy Isten választott népe az igazságot közli, vagy az önismerete és az őszinte bűnbánata tapasztalati tanúságtételéről beszél, az az elkeseredésig felbosszantja őket, és elkezdnek azon gondolkodni, hogyan zárják ki és támadják meg az illetőt. Röviden: nem néznek jó szemmel senkire, aki az igazságra törekedik. Ki akarják zárni az illetőt, és az ellenségévé akarnak válni. Aki ügyes abban, hogy szavak és doktrínák hirdetésével hivalkodjon, azt nagyon kedvelik, és eléggé elismerik – mintha bizalmasra és útítársra lettek volna. Ha valaki azt mondja: „Aki a legtöbb munkát végzi és a leginkább közreműködik, az nagy jutalomban és koronában részesül, és együtt fog uralkodni istennel”, akkor végtelenül izgatottak lesznek és felforrósodik a vérük. Úgy fogják érezni, hogy magasan a többiek felett állnak, hogy végre kitűnnek a tömegből, hogy most már van helyük, hogy megmutassák magukat és hogy mennyit érnek. Akkor meglehetősen elégedettek lesznek. Ez nem az igazságtól való idegenkedés? Tegyük fel, hogy egy beszélgetés során azt mondod nekik: „Isten nem szereti az olyan embereket, mint Pál, és leginkább azoktól undorodik,

akik az antikrisztusok útját járják, és akik egész nap azt hajtogatják: »Uram, Uram, hát nem végeztem sok munkát Érted?« Ő undorodik azoktól az emberektől, akik egész nap azon vannak, hogy jutalomért és koronáért könyörögjenek Neki.” Ezek a szavak bizonyára az igazság, de milyen érzés marad bennük azután, hogy ilyen közléseket hallanak? Mondanak áment az ilyen szavakra, és elfogadják őket? Mi az első reakciójuk? Szívből jövő undort éreznek, és nem hajlandók meghallgatni – ez alatt azt értik: „Hogyan lehetsz ennyire biztos abban, amit mondasz? Tiéd az utolsó szó? Nem hiszem, amit mondasz! Azt teszem, amit teszek. Olyan leszek, mint Pál, és koronát kérek istentől. Így áldott lehetek, és jó rendeltetési helyem lesz!” Ragaszkodnak Pál nézeteinek a fenntartásához. Nem Isten ellen harcolnak így? Hát nem nyilvánvalóan Istennel való szembenállás ez? Isten leleplezte és boncolgatta Pál lényegét: annyi mindent mondott róla, és minden egyes része az igazság – ezek az antikrisztusok mégsem fogadják el az igazságot, sem azt a tényt, hogy Pál minden cselekedete és magatartása Istennel szemben állt. Az ő fejükben még mindig kérdéses: „Ha mondasz valamit, az azt jelenti, hogy helyes? Milyen alapon? Számomra az, amit Pál mondott és tett, helyesnek tűnik. Nincs benne semmi tévedés. Koronát és jutalmat hajszolok – erre vagyok képes! Meg tudsz állítani? Törekedni fogok a munkavégzésre: ha elérem, hogy sokat tettem, akkor lesz tőkéim – hozzájárultam a dolgokhoz, és ha ez így van, akkor bemehetek a mennyek országába és jutalmat kapok. Nincs ezzel semmi baj!” Ennyire makacsok. A legkevesbé sem fogadják el az igazságot. Közölheted velük az igazságot, de nem fog eljutni hozzájuk: idegenkednek tőle. Ez az antikrisztusok hozzáállása Isten szavaihoz, az igazsághoz, és ez a hozzáállásuk Istenhez is. Milyen érzésetek van tehát, amikor hallottátok az igazságot? Úgy érzitek, hogy nem az igazságot követitek és hogy nem értitek. Úgy érzitek, hogy még mindig messze vagytok tőle és hogy az igazságvalóság felé kell törekednetek. És valahányszor Isten szavaihoz hasonlítottátok magatokat, akkor úgy érzitek, hogy túlságosan hiányosak vagytok, túl szerények a képességeitek és hiányzik belőletek a lelki megértés – hogy még mindig felületesek vagytok és hogy még mindig van bennetek elveteműltség. És akkor negatívvá váltok. Nem ez az állapototok? Az antikrisztusok viszont soha nem negatívak. Mindig nagyon lelkesek, soha nem tartanak önvizsgálatot, nem ismerik meg önmagukat, hanem azt hiszik, hogy nincsenek nagyobb problémáik. Ilyenek azok az emberek, akik mindig arrogánsak és önelégültek – amint hatalomra kerülnek, antikrisztussá válnak.

II. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusoknak mindig az a vágyuk és ambíciójuk, hogy irányítsák és meghódítsák az embereket

A következő pontról való beszélgetéssel folytatjuk: az antikrisztusoknak mindig az az ambíciójuk és vágyuk, hogy irányítsák és meghódítsák az embereket. Ez a probléma súlyosabb, mint az, hogy képtelenek bárkivel is együttműködni. Mit mondanátok, miféle emberek azok, akik szeretnek másokat irányítani és meghódítani? Miféle embernek van mások irányítására és meghódítására irányuló vágya? Mondok egy példát. Vajon azok,

akik különösen szeretik a státuszt, szívesen irányítanak és hódítanak meg másokat? Nem az antikrisztusok fajtájához tartoznak? Félrevezetik, irányítják és leigázzák a többi embert, akik aztán imádják őket és hallgatnak rájuk. Így elnyerik az emberek megbecsülését és tiszteletét, és eléri, hogy az emberek imádják őket és felnézzenek rájuk. Nincs tehát helyük az emberek szívében? Ha nem győznék meg az embereket, és azok nem ismernék el őket, vajon akkor is imádnák őket? Egyáltalán nem. Tehát miután ezeknek az embereknek már van státuszuk, még mindig meg kell győzniük másokat, hogy teljesen megnyerjék őket, és elérjék, hogy csodálják őket. Csak ekkor fogják az emberek imádni őket. Ez az egyik fajta ember. Van egy másik is – a különösen arrogánsak. Ugyanúgy bánnak az emberekkel: Azzal kezdik, hogy leigázzák az embereket, mindenkinél elérve azt, hogy őket imádják és csodálják. Csak ekkor elégedettek. A nagyon ádáz emberek is szeretnek másokat irányítani, elérni, hogy az emberek rájuk hallgassanak, körülöttük keringjenek és megtegyenek értük dolgokat. Mind a nagyon arrogáns emberek, mind az ádáz beállítottságú emberek antikrisztussá válnak, amint hatalomra kerülnek. Az antikrisztusoknak mindig az az ambíciója és vágya, hogy másokat irányítsanak és meghódítsanak. Az emberekkel való találkozásaik során mindig meg akarják állapítani, hogy mások hogyan látják őket, hogy van-e helyük mások szívében, és hogy mások csodálják és imádják-e őket. Ha olyasvalakivel találkoznak, aki jól ért a talpnyaláshoz, a hízélgéshez és a törleszkedéshez, akkor nagyon boldogok lesznek. Ilyenkor elkezdnek magas lóról beszélni, kioktatni az embereket, hangzatos ötletekről fecserészni, és az emberekbe előírásokat, módszereket, doktrínákat és elképzeléseket sulykolni. Eléri, hogy az emberek ezeket a dolgokat az igazságként fogadják el, sőt, még szépítgetik is őket: „Ha el tudod fogadni ezeket a dolgokat, akkor olyasvalaki vagy, aki szereti az igazságot és törekszik rá.” A rossz ítélőképességű emberek azt fogják gondolni, hogy amit mondanak, az észszerű, és bár számukra homályos, és nem tudják, hogy összhangban van-e az igazsággal, csak azt érzik, hogy nincs semmi baj azzal, amit mondanak, és hogy nem sérti az igazságot. Így hát engedelmeskednek az antikrisztusoknak. Ha valaki képes felismerni egy antikrisztust és esetleg leleplezi, az felbőszíti az antikrisztust, aki gátlástalanul vádakat zúdít rá, elítéli, és erőt demonstrálva megfenyegeti. A tisztánlátással nem rendelkezőket az antikrisztus teljesen leigázza, ők pedig a szívük mélyéből csodálják őt, ami azt váltja ki belőlük, hogy imádják az antikrisztust és rá hagyatkoznak, sőt, rettegnék tőle. Úgy érzik, mintha az antikrisztus rabszolgái lennének, mintha elbizonytalanodna a szívük, ha elveszítenék az antikrisztus vezetését, tanításait és szemrehányásait. Ezek nélkül mintha nem lenne biztonságérzetük, és Isten talán már nem is akarná őket. Ezt követően mindenki megtanulta, hogy figyelje az antikrisztus arckifejezését, amikor cselekszik, mert attól fél, hogy az antikrisztus nem lesz boldog. Mindenki igyekszik a kedvében járni: az ilyen emberek elszántan követik az antikrisztust. Munkájuk során az antikrisztusok szavakat és doktrínákat hirdetnek. Jók abban, hogy bizonyos előírások betartására tanítsák az embereket; soha nem mondják el az embereknek, hogy mik azok az igazságalapelvek, amelyeket be kellene tartaniuk, miért kell így cselekedniük, mik

Isten szándékai, milyen munkarendeket határozott meg Isten háza, mi a leglényegesebb és legfontosabb munka, vagy mi az elsődlegesen elvégzendő munka. Az antikrisztusok egyáltalán nem mondanak semmit ezekről a legnagyobb jelentőséggel bíró dolgokról. Soha nem közlik az igazságot, amikor a munkát végzik és elrendezik. Ők maguk sem értik az igazságalapelveket, ezért csak arra tudják tanítani az embereket, hogy tartsák magukat néhány előíráshoz és doktrínához – és ha az emberek szembemennek a szavaikkal és az előírásaikkal, akkor szembe fognak kerülni az antikrisztusok megrovásával és dorgálásával. Az antikrisztusok gyakran Isten házában zászlaja alatt végzik a munkát, magas pozícióból dorgálnak és oktatnak ki másokat. Néhányan annyira összezavarodnak a kioktatásuktól, hogy úgy érzik, adósai Istennek, mert nem az antikrisztusok követelményei szerint cselekednek. Az ilyen emberek vajon nem kerültek az antikrisztusok irányítása alá? (De igen.) Miféle viselkedés ez az antikrisztusok részéről? Ez rabszolgasorba taszító magatartás. A „rabszolgasorba taszítást” a nagy vörös sárkány nemzetének szavai szerint „agymosásnak” nevezik. Pontosan olyan, mint amikor a nagy vörös sárkány foglyul ejti az Istenben hívőket. Amellett, hogy kínozza őket, egy másik módszert is alkalmaz: az agymosást. Akár földművesek, akár dolgozók, akár értelmiségiek, a nagy vörös sárkány az eretnokségek és tévtanok – ateizmus, evolúció és marxizmus-leninizmus – egész sorát használja az emberek agymosására. Ezeket a dolgokat erőszakkal sulykolja az emberekbe, bármennyire is undorítónak vagy visszataszítónak találják azokat az emberek, majd ezeket az eszméket és elméleteket arra használja, hogy megbilincselje az emberek végtagjait és irányítsa a szívüket. Így tartja vissza a nagy vörös sárkány az embereket attól, hogy higgyenek Istenben, hogy elfogadják az igazságot, és hogy az igazságra törekedjenek annak érdekében, hogy megmeneküljenek és tökéletességre jussanak. Ugyanígy bármennyi prédikációt is hallanak az antikrisztusok által irányított emberek, nem képesek megérteni az igazságot vagy azt, hogy valójában mire való az Istenben való hit, hogy milyen utat kellene járniuk, hogy milyen helyes szemlélettel kellene rendelkezniük az egyes dolgok végzése során, vagy milyen álláspontot kellene felvenniük. Semmit sem értenek ezekből a dolgokból: a szívükben nincs más, csak az antikrisztusok szavai, doktrínái és üres elméletei. Miután pedig az antikrisztusok hosszú időn keresztül félrevezetik és irányítják őket, teljesen olyanná válnak, mint ők: olyan emberekké válnak, akik hisznek Istenben, de egyáltalán nem fogadják el az igazságot, sőt ellenkeznek és szembefordulnak Istennel. Milyen emberek azok, akiket az antikrisztusok félrevezetnek és irányítanak? Kétségtelen, hogy egyikük sem az igazság szerelmese. Mindannyian képmutatók, olyan emberek, akik nem az igazságra törekednek az Istenbe vetett hitükben, és akik a kötelességeik végzése során nem a megfelelő ügyekkel foglalkoznak. Istenbe vetett hitükben ezek az emberek nem Istent követik, hanem az antikrisztusokat, az antikrisztusok rabszolgáivá válnak, és ennek eredményeként nem tudják elnyerni az igazságot. Ez a kimenetel elkerülhetetlen.

Mi az az alapelv, amely szerint Isten az emberekkel bánik? Kényszer? Irányítás? Nem – éppen az irányítás ellenkezője. Mi Isten alapelve az emberekkel való bánásmódjában?

(Szabad akaratot ad nekik.) Igen, szabad akaratot ad neked. Lehetővé teszi, hogy saját megértésedre juss az Általa elrendezett környezetekben, és így természetes módon emberi megértésre és tapasztalatra teszel szert. Lehetővé teszi, hogy természetes módon megértsd az igazság egy aspektusát, hogy amikor ismét ilyen környezettel találkozol, tudd, hogy mit tegyél és mit válassz. Lehetővé teszi azt is, hogy a szíved mélyéről megértsd, mi a helyes és mi a helytelen, hogy végül a helyes utat válaszd. Isten nem irányít és nem kényszerít téged. Egy antikrisztus azonban pont az ellenkezőjét teszi: félrevezetéssel átmossa az agyadat és indoktrinál, majd a rabszolgájává tesz. Miért használom a „rabszolga” szót? Mi az a rabszolga? Azt jelenti, hogy nem fogod és nem is mered majd tisztán látni, hogy az antikrisztusnak igaza van-e vagy sem – nem fogod tudni, hogy igaza van-e vagy sem: tanácstalan és zavart leszel a szívedben. Nem lesz világos számodra, hogy mi a helyes és mi nem: nem fogod tudni, hogy mit szabad és mit nem szabad tenned. Csupán bábuként fogsz várni az antikrisztus utasításaira, nem mersz majd cselekedni, ha az antikrisztus nem utasít rá, és csak akkor mersz majd cselekedni, ha már hallottad a parancsát. Ezen a ponton már elvesztetted a saját veled született képességeidet, és a szabad akaratod nem fogja betölteni a szerepét. Halott emberré váltál. Lesz szíved, de nem leszel képes gondolkodni: lesz elméd, de nem leszel képes mérlegelni a problémákat – nem fogod tudni, hogy mi a helyes és mi a helytelen, hogy melyek a pozitív és melyek a negatív dolgok, vagy hogy mi a cselekvés helyes és helytelen módja. Az antikrisztus észrevétlenül átvette az irányítást felettéd. Mit fog irányítani? A szívedet vagy az elmédet? A szívedet; az elméd pedig ezt követően természetes módon az irányítása alá kerül. Szorosan megköti a végtagjaidat, gyorsan és erősen, így minden egyes általad megtett lépésnél tévovázásban és kétségekben dagonyázol, utána pedig visszarettensz. Utána szeretnél még egy lépést tenni, cselekedni, de megint visszarettensz. Minden egyes dologban, amit teszel, a látásod elhomályosodik és ködös lesz. Ez elválaszthatatlan az antikrisztus félrevezető megjegyzéseitől. Mi a fő módszer, amellyel az antikrisztusok irányítják az embereket? Minden, amit mondanak, olyasmi, ami megfelel az emberek elképzeléseinek és képzelődéseinek, az emberi érzelmeknek és az emberi érvelésnek. Úgy tűnik, hogy van bennük egy kis emberi mivolt, amikor beszélnek, de nem rendelkeznek semmilyen igazságvalósággal. Mondd meg Nekem, hogy azok az emberek, akiket az antikrisztusok irányítanak és akik őket követik, tudnak-e teljes szívükkel és teljes erejükkel kötelességeket végezni Isten házában? (Nem.) Mi az oka ennek? Nem értik az igazságot – ez a fő ok. És van egy másik ok is: az antikrisztusok hatalmi játszmákba bonyolódnak; nem gyakorolják az igazságot a kötelességük végzése során, és azt nem is teljes szívvel és erővel végzik. Gyakorolhatják-e tehát az inasaik az igazságot? Akármilyen is egy antikrisztus, az őket követő inasaik is olyanok lesznek. Az antikrisztusok élen járnak abban, hogy nem gyakorolják az igazságot, hogy szembe mennek az alapelvekkel, hogy elárulják Isten házában érdekeit, hogy esztelenek és diktátorként viselkednek. Előfordulhat, hogy ez nem hat az inasaikra? Ez egyáltalán nem fordulhat elő. Mi lesz tehát azokkal az

emberekkel, akiket korlátoznak és irányítanak? Óvakodni fognak egymástól, gyanakodni fognak egymásra és harcolni fognak egymással – versengeni fognak a hírnévért és a nyereségért, a tündöklés lehetőségéért és a tőkéért. Mélyen legbelül mindenki, akit antikrisztus irányít, széthúz, és már nincs egy véleményen a többiekkel. Óvatosak és körültekintőek a cselekedeteikben: nem nyílnak meg egymás előtt, és nincsenek normális emberi kapcsolataik egymással. Nincs normális közösség közöttük, nincs imádkozva olvasás, nincs normális lelki élet. Széttöredezetek, akárcsak odakint a világban a nem hívő csoportok, amelyek a Sátántól valók. Így van ez, amikor antikrisztus van hatalmon. Az emberek óvakodnak egymástól, nyílt és rejtett harcok, szabotázs, féltékenységi, ítélkezés van jelen közöttük, és azt hasonlítják össze, hogy ki vállal kevesebb felelősséget: „Ha te nem vállalsz felelősséget, akkor én sem fogok. Milyen alapon szeretnéd, hogy figyelembe vegyem Isten házában érdekeit, amikor te magad nem veszed figyelembe őket? Akkor egyszerűen nem fogom figyelembe venni őket!” Egy ilyen hely vajon Isten háza? Nem. Miféle hely az ilyen? A Sátán tábora. Nem az igazság uralkodik ott; nincs meg benne a Szentlélek munkája, sem Isten áldása, sem az Ő vezetése. Így tehát az ottani emberek mind olyanok, mint a kis ördögök. Felületesen nézve szépen hangzanak a dicsérő szavak, amelyeket másokról mondanak: „Ő, ő tényleg szereti Istent; tényleg tesz felajánlásokat: tényleg szenved, amikor a kötelességét végzi!” De kérd meg őket, hogy adjanak értékelést egy emberről, és amit a háta mögött mondanak, az más lesz, mint amit a jelenlétében mondanak. Ha a testvérek egy hamis vezető kezébe kerülnek, akkor olyannyira szétszórtnak fogják végezni a kötelességeiket, mint egy kupac laza homok – nem fognak eredményeket elérni, nem rendelkeznek majd a Szentlélek munkájával és a legtöbben nem fognak az igazságra törekedni. Mi lenne tehát, ha egy antikrisztus irányítása alá kerülnének? Azokat az embereket többé nem lehetne gyülekezetnek nevezni. Teljes egészében a Sátán táborához és az antikrisztus bandájához tartoznának.

Miért van az, hogy az antikrisztusok mindig irányítani akarják az embereket? Azért, mert nem védik Isten házában érdekeit és nem törődnek Isten választott népének életbe való belépésével sem. Egyetlen szempontjuk a saját hatalmuk, státuszuk és tekintélyük. Úgy hiszik, hogy amíg ők irányítják az emberek szívét, és mindenkit rávesznek arra, hogy imádják őket, addig az ambícióik és a vágyaik beteljesednek. Ami pedig az Isten házában érdekeit, vagy a gyülekezet munkáját, vagy az Isten választott népének életbe való belépését érintő dolgokat illeti – ezekkel egyáltalán nem törődnek. Még akkor sem látják a problémákat, amikor azok felmerülnek. Nem látják például az olyan problémákat, hogy Isten házában hol nem megfelelő a dolgozók beosztása; vagy azt, hogy Isten házában vagyonát hol osztották szét észszerőtlenül, túl sokat veszítve belőle, valamint azt, hogy ki pazarolta el; hogy ki okoz akadályozásokat és megzavarásokat a munkában; hogy ki nem használja megfelelően az embereket: vagy hogy ki a felületes a munkában – és még kevésbé kezelik az ilyen problémákat. Mit kezelnek? Milyen dolgokba avatkoznak bele? (Apróságokba.) Miféle dolgok az apróságok? Mondj néhány részletet.

(Egyes vezetők elindulnak, hogy megoldják bizonyos testvérek háztartási ügyeit – például, ha valaki a családjában nem jön ki jól valaki mással. Ezek csupán a mindennapi élet dolgai.) Ez olyasmi, amit a hamis vezetők tesznek. És mit tesznek az antikrisztusok? (Nem törődnek sem a testvérek életbe való belépésével, sem az igazságalapelvekkel ellentétes dolgokkal: csak olyan dolgokkal törődnek, amelyek a presztízst és a státuszukat érintik – például azzal, hogy valaki nem azt teszi, amit mondanak, vagy hogy egyesek nem kedvelik őket. Így kezelik a dolgokat.) Ez egy része a dolgoknak. Az ilyen dolgok megtörténnek. Az antikrisztusok figyelik, hogy ki az, akinek a jelenléte nemkívánatos a számukra, ki az, aki nem tisztelettudó velük szemben, és ki az, aki képes tisztán látni velük kapcsolatban. Látják ezeket a dolgokat és gondolatban feljegyzik őket: az ilyen dolgok nagyon fontosak a számukra. És még mi? (Ha a valamelyik gyülekezetben megválasztott ember tisztán lát velük kapcsolatban és nincs egy véleményen velük, akkor megkeresi a módját, hogy hibát találjanak benne, és leváltatják. Szeretnek ilyesmit csinálni.) Bármilyen hibái vagy problémái vannak valakinek, aki rossz dolgokat tesz, vagy bárhogyan akadályozza és zavarja is a dolgokat, egy antikrisztus nem törődik ezzel – kifejezetten azokban az embereken keres hibát, akik a kötelességüket végzik, és azokban, akik az igazságra törekednek, indokokat és kifogásokat keresve, hogy ezeket az embereket leváltassa. Van még egy fő megnyilvánulási módja annak, amikor az antikrisztusok másokat irányítanak: a hétköznapi testvérek irányításán felül a munka minden egyes aspektusáért felelős embereket is megpróbálják irányítani. Mindig minden hatalmat a saját markukban szeretnének tartani. Ezért minden után érdeklődnek; mindent szemmel tartanak és figyelnek, hogy lássák, hogyan csinálják az emberek a dolgokat. Egyáltalán nem közlik az emberekkel az igazságalapelveket, és nem adnak szabad kezet az embereknek. Mindenkit arra akarnak rávenni, hogy azt tegye, amit ők mondanak, és nekik vesse alá magát. Mindig attól félnek, hogy a hatalmuk szétfoszlik, hogy más emberek elveszik azt tőlük. Amikor egy kérdést vitatnak meg, akkor függetlenül attól, hogy hányan beszélgetnek róla vagy hogy milyen eredményekre vezet a beszélgetésük, ők az egészet elutasítják, amikor eljut hozzájuk, és a megbeszélést újra kell kezdeni. És mi ennek a végeredménye? A dolgoknak addig nincs vége, amíg mindenki rájuk nem hallgat, és ha ez nem történt meg, akkor tovább kell folytatniuk a beszélgetést. Ez a beszélgetés néha az éjszaka közepéig tart, anélkül, hogy bárkit is hagynának aludni; addig nem ér véget, amíg a többiek nem hallgatnak arra, amit mondanak. Ez olyasmi, amit az antikrisztusok tesznek. Vannak emberek, akik úgy gondolják, hogy ezzel az antikrisztus felelősséget vállal a munkáért? Mi a különbség a munkáért való felelősségvállalás és az antikrisztusok önkényeskedése között? (A különbség a szándékban van.) Amikor az emberek lelkiismeretesen és felelősségteljesen állnak a munkához, akkor azért teszik, hogy az igazságalapelveket világosan közöljék, hogy mindenki megértse az igazságot. Az antikrisztusok célja ezzel szemben az, hogy megőrizze a hatalmukat, hogy felülkerekedjenek, hogy megcáfoljanak minden olyan nézetet, amely eltér a véleményüktől és ami miatt presztízsveszteséget szenvedhetnek.

Nincs különbség e szándékok között? (De van.) Mi a különbség közöttük? Képesek vagytok ezt felismerni? Az igazságalapelvek megértetése az emberekkel a beszélgetéseken keresztül, és a megbecsülésért való versengés – mi a különbség a kettő között? (A szándékok.) Nem csak a szándékok – természetesen a szándékok különböznek. (E megközelítések közül az egyik jobban hasznára válik Isten házának.) Az egyik jobban hasznára válik Isten házának, ez is egy különbség – az, hogy figyelembe veszik Isten házának érdekeit. Mi azonban a fő különbség? Amikor azt hallod, hogy valaki valóban az igazságot közli, akkor nyilvánvaló, hogy nem öngazolásról vagy védekezésről van szó. Mindaz, amit közöl, azt a célt szolgálja, hogy mindenki megértse Isten szándékait, teljes egészében Isten szándékai melletti bizonyágtétel. Az ilyen beszélgetés világossá teszi az igazságalapelveket, és miután meghallgatták, az embereknek van egy előrevezető útjuk – tudják, hogy mik az alapelvek, hogy mit kell tenniük a jövőben. Nem valószínű, hogy szembe fognak menni az alapelvekkel a kötelességük végzése során, és a gyakorlásuk célja pontosabb lesz. Az ilyen beszélgetést a legkevésbé sem szennyezi öngazolás vagy védekezés. De hogyan prédikálnak azok az emberek, akik a maguk javára szeretnék fordítani a dolgokat, és másokat az irányításuk alá vonni? Miről prédikálnak? Az öngazolásukról prédikálnak, és arról, hogy milyen gondolatok, szándékok és célok állnak amögött, amit tettek, hogy az emberek elfogadják és elhiggyék azt, és ne értsék félre őket. Az egész csak öngazolás: egyáltalán nincs benne igazság. Ha jól figyelsz, hallani fogod, hogy nincs igazság abban, amit ők közölnek – az mind emberi beszéd, kifogások és mentegetőzés. Ennyi az egész. És miután beszéltek, mindenki megérti az alapelveket? Nem – de elég sokat megértettek a beszélő szándékaiból. Ez az antikrisztusok módszere. Így irányítják az embereket. Amint úgy érzik, hogy a státuszuk és a tekintélyük veszteséget szenvedett és érintetté vált a csoporton belül, azonnal összejövetelt hirdetnek, hogy próbálják menteni őket, ahogyan csak tudják. És hogyan mentik meg ezeket a dolgokat? Azáltal, hogy kifogásokat keresnek, hogy mentegetőznek, hogy elmondják, mit is gondoltak eredetileg. Mi a céljuk azzal, hogy ezeket a dolgokat mondják? Hogy eloszlassák minden ember valamennyi félreértését velük kapcsolatban. Pontosan olyan ez, mint a nagy vörös sárkány: miután meggyötört valakit, felmenti a vádak alól és ártatlannak nyilvánítja. Mi ennek a célja? (Hogy tisztára mossza.) Felment és kárpótol, miután valami rosszat tett veled, hogy azt gondold, hogy a nagy vörös sárkány valójában mégiscsak jó és megbízható. Így az uralmát nem fenyegeti veszély. Így vannak ezzel az antikrisztusok is: egyetlen olyan dolog sincs, amit ne a saját érdekükben mondanának vagy tennének; nem mondanak semmit az igazságért, és még kevésbé mondanak vagy tesznek bármit Isten házának érdekeiért. Minden, amit mondanak és tesznek, a saját hírnevüket és státuszukat szolgálja. Néhányan talán azt mondják: „Igazságtalan Tőled, hogy antikrisztusokként határozod meg őket, mert sokat fáradoznak és nagyon szorgalmasan végzik a munkájukat, napkeltétől napnyugtáig dolgoznak és lótnak-futnak Isten házáért. Néha enni is túlságosan elfoglaltak. Olyan sokat szenvedtek!” És kiért szenvednek? (Önmagukért.) Saját magukért. Ha nem lenne státuszuk, ugyanezt tennék? A saját

hírnevükért és státuszukért tüsténkednek így – jutalomért teszik. Ha nem kapnának jutalmat vagy ha nem lenne hírnevük, nyereségük vagy státuszuk, már régen visszaléptek volna. Mások előtt teszik ezeket a dolgokat, és miközben így tesznek, azt akarják, hogy Isten tudomást szerezzen róluk, hogy adja meg nekik az illő jutalmat mindannak fényében, amit tettek. Amit végső soron akarnak, az a jutalom: nem akarják elnyerni az igazságot. Ezt a pontot világosan kell látnod. Amikor úgy érzik, hogy elég tőkét gyűjtöttek, amikor lehetőségük nyílik arra, hogy mások között beszéljenek, mi a mondanivalójuk tartalma? Először is, a hozzájárulásaik fitogtatása – egy pszichológiai támadás. Mi az a pszichológiai támadás? Az, hogy mindenkivel tudatni akarják a szíve mélyén, hogy sok jó dolgot tettek Isten háza érdekében, hozzájárultak a dolgokhoz, kockázatokat vállaltak, veszélyes munkát végeztek, sokat lótottak-futottak és nem keveset szenvedtek – kitergetik a bizonyítványukat, és mások előtt beszélnek a tőkéjükről. Másodszor, extravagáns és értelmetlen módon beszélnek néhány irreális elméletről, amelyekről az emberek úgy érzik, hogy értik, pedig nem. Ezek az elméletek eléggé mélyrehatóak, titokzatosnak és elvontnak hangzanak, és az embereket arra készítetik, hogy imádják az antikrisztusokat. Utána nagyszabású és zavaros módon beszélnek olyan dolgokról, amelyekről azt hiszik, hogy soha senki sem értette meg őket – például a technológiáról és a világúrról, a pénzügyekről és a könyvelésről, valamint társadalmi és politikai kérdésekről – sőt még alvilági dolgokról és a csalásokról is. Elmesélik a személyes történetüket. Mi ez tehát? Hivalkodnak. És a hivalkodással az a céljuk, hogy pszichológiai támadást indítsanak. Szerintetek ostobák? Ha ezeknek a dolgoknak, amiket mondanak, nem lenne hatása az emberekre, akkor is mondanák? Nem mondanák. Céljuk van azzal, hogy mondják: a céljuk, hogy bemutassák a bizonyítványukat, hogy felvágjanak és hivalkodjanak.

Ezen felül milyen modort vesznek fel gyakran az antikrisztusok? Bárhová is mennek, a családfő modorát veszik fel – bárhová is mennek, azt mondják: „Min dolgoztok? Hogy haladtok? Vannak nehézségeitek? Gyorsan intézzétek el a rátok bízott dolgokat! Ne legyetek felületesek. Isten házában minden munkája fontos, és nem lehet késleltetni!” Épp olyanok, mint a családfő, aki mindig felügyeli a házában dolgozók munkáját. Mit jelent ez, hogy ők a családfő? Azt jelenti, hogy a családjukban bárki hibázhat vagy rossz útra térhet, ezért figyelniük kell rájuk; ha nem tennék, senki sem végezné a kötelességét – a végén mindannyian megbotlanának. Az antikrisztusok azt hiszik, hogy mindenki más egy idióta, egy gyerek – hogy ha nem vinnék túlzásba a törődést, ha egy pillanatra is szem előtt tévesztenék őket, néhányan közülük hibákat követnének el és rossz útra térnének. Miféle nézet ez? Nem a családfő viselkedését veszik fel? (De igen.) Végeznek tehát valami konkrét munkát? Sohasem. Elintézik, hogy mások végezzék el az összes munkát, ők maguk pedig csak a bürokráciával foglalkoznak és azzal, hogy ők legyenek az urak. Amikor pedig mások elvégezték a munkát, az ugyanolyan, mintha ők maguk végezték volna el – minden elismerés az övék. Ők csak elmerülnek a státuszuk előnyeiben; soha nem tesznek semmi olyat, ami Isten házában munkáját szolgálja, és még ha azt tapasztalják is, hogy valaki felületesen vagy hanyagul végzi a kötelességét,

hogy valaki akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját, csupán néhány bátorító szót mondanak neki és megvigasztalják, de soha nem leplezik le vagy korlátozzák – soha nem sértenek meg senkit. Ha senki sem akarja meghallgatni őket, akkor azt mondják: „A szívem darabokra tört, úgy aggódtam miattatok; addig beszéltem, amíg ki nem száradt a szám – annyira kifárasztottam magamat, hogy majdnem beleszakadtam! Annyi aggódnivalót adtok nekem!” Hát nem szégyentelen, hogy ezt mondják? Undorodtok tőle, hogy ezt halljátok? Ez az egyik megnyilvánulási módja annak, hogy az antikrisztusok állandóan arra vágynak, hogy irányítsák az embereket. Hogyan beszélgetnek az ilyen antikrisztusok az emberekkel? Például azt mondják Nekem: „Az alattam lévő emberek nem hallgatnak rám. Nem veszik komolyan a gyülekezeti munkát. Felületesesek, és válogatás nélkül költik isten házának pénzét. Ezek az emberek igazi vadállatok – alacsonyabb rendűek a kutyáknál!” Mi itt a hangnemük? Kivételeznek saját magukkal. Úgy érzik: „Én figyelembe veszem isten házának érdekeit – ők nem.” Kiknek tekintik magukat az antikrisztusok? „Márkanagykövetnek”. Mi az a márkanagykövet? Nézd meg néhány ország márkanagyköveit – miféle emberek ezek? A szépségük miatt választják ki őket; nagyon csinosak, jól tudnak beszélni és mindannyian képzésen vettek részt. A kulisszák mögött mindannyian magas, gazdag és jóképű férfiakkal, magas rangú tisztviselőkkel, gazdag üzletemberekkel állnak kapcsolatban és üzletelnek – ezért ők a márkanagykövetek. Mire támaszkodnak, hogy márkanagykövetek lehessenek? Pusztán a szép külsejükre, a jó alakjukra és az ékesszólásukra? Elsősorban a kulisszák mögötti kapcsolataikra támaszkodnak. Nem így működik ez? (De igen.) Igen, ez így működik. Az antikrisztusok, akiknek mindig olyan a modoruk, mint egy vezetőnek vagy egy családfőnek, mindig ezt a modort és pózt akarják használni arra, hogy félrevezessék az embereket és irányítsák őket. Nem olyan ez egy kicsit, mint egy márkanagykövet stílusa? Ott állnak, kezüket a hátuk mögött összekulcsolva, és amikor a testvérek bólintanak és meghajolnak előttük, azt mondják: „Szép – jól dolgozzatok!” Kik ők, hogy ezt mondják? Milyen pozícióba nevezték ki magukat? Én sehol nem mondok ilyesmit, ahol járok – hallottatok valaha is Engem ilyesmit mondani? (Nem.) Alkalmanként azt mondom: „Nem könnyű ilyen lehetőséghez jutni, amit ti kaptatok, hogy nyugodt lelkiismerettel végezhesétek a kötelességeiteket! Meg kell ragadnotok ezt a lehetőséget, és jól kell végeznetek a kötelességeiteket – ne legyetek elküldve azért, mert rosszat tesztek és zavarásokat okoztok.” Vajon mi áll amögött, hogy ezt mondom? Az őszinteség. De vajon így gondolkodik egy antikrisztus? Nem így gondolkodik és nem így cselekszik. Azt mondja másoknak, hogy jól dolgozzanak – vajon ő maga is így tesz? Nem. Azt akarja, hogy mások jól dolgozzanak, hogy látástól vakulásig dolgozzanak érte, munkát végezzenek érte, a végén pedig ő az, aki learatja az összes babért. Ti most látástól vakulásig dolgoztok Értém a kötelességeitek végzése során? (Nem.) Ti nem is Értém végeztek munkát; a saját kötelességeiteket és kötelezettségeiteket végzitek, utána pedig Isten háza gondoskodik rólatok. Túlzás lenne azt mondani, hogy Én gondoskodom rólatok? (Nem.) Ez nem helytelen állítás, sőt valóban így állnak a dolgok. De ha azt

akarnátok, hogy ezt mondjam, nem mondanám – ez soha nem hangozna el az ajkaimról. Csak azt mondanám, hogy Isten háza gondoskodik rólatok: ti teszitek a saját kötelességeiteket Isten házában, és Isten gondoskodik rólatok. Ki tehát az, akiért a kötelességeiteket végzitek? (Mi magunk.) A saját kötelességeiteket és kötelezettségeiteket végzitek: ez az a felelősség, amelyet teremtett lényként jól kell teljesítenetek. Ezt Isten színe előtt teszitek. Egyáltalán nem szabad azt mondanotok, hogy Érttem dolgoztok – erre nincs szükségem. Nincs szükségem arra, hogy bárki is Érttem dolgozzon: nem Én vagyok a főnök, és nem is vagyok valamilyen cég elnöke. Nem keresek pénzt rajtatok, és ti sem az Én ételemet eszitek. Csupán együttműködünk egymással. Közlöm veletek az igazságokat, amelyeket közölnöm kell veletek, hogy megértsétek őket, ti pedig elindultok a helyes úton, és ezzel a szívem megnyugszik – a felelősségem és kötelezettségem teljes mértékben teljesült. Ez kölcsönös együttműködés, amelyből mindenki kiveszi a részét. Távolról sem arról van szó, hogy ki kit használ ki, ki kit használ fel, ki kit etet. Ne vegyétek fel ezt a magatartást – ez haszontalan és undorító. Végezzétek a munkát igazán jól, úgy, hogy az mindenki számára nyilvánvaló legyen, és végül jó helyzetben lesztok ahhoz, hogy Isten előtt elszámolhassatok. Az antikrisztusokban megvan ez az észszerűség? Nincs. Ha egy kis felelősséget vállalnak, egy kicsit hozzájárulnak valamihez és elvégeztek egy kis munkát, akkor hivalkodnak vele, még hozzá olyan módon, ami őszintén szólva undorító – sőt még márkanagykövetek is szeretnének lenni. Ha nem próbálsz márkanagykövet lenni, és nekilátsz egy kis tényleges munkának, akkor mindenki tisztelni fog. Ha felveszed a márkanagyköveti pózt, de képtelen vagy bármilyen konkrét munkát elvégezni, és eléred, hogy a Fennvalónak kelljen foglalkoznia az összes munkával és személyesen utasításokat adnia az összes munkához, és nyomon kelljen követnie azokat, felügyelve téged és útmutatást adva neked, miközben a Fennvaló végzi el a munka minden aspektusát, és még mindig azt hiszed magadról, hogy képes vagy rá, hogy hozzáértőbb lettél, hogy te voltál az, aki mindent megcsinált – nem szégyentelen ez? Az antikrisztusok képesek erre. Megfosztják Istent a dicsőségétől. Amikor a normális emberek már megtapasztaltak néhány dolgot, akkor megértik egy kicsit az igazságot, és belátják: „Olyan gyenge a képességem – egy senki vagyok. A Fennvaló gondoskodása és felügyelete nélkül, anélkül, hogy fogná a kezemet, hogy segítsen, nem lennék képes semmit tenni. Csak egy bábu voltam mostanáig. Most már egy kicsit megismertem magam. Ismerem a szerény mércémet. Nem fogok panaszkodni, ha a jövőben a Fennvaló újra megmetesz. Csak alávetem magam.” Mivel ismered a saját szerény mércédet, jól nevelten, két lábbal a földön állva fogod elvégezni a rád bízott munkát. Bármit is bíz rád a Fennvaló, jól fogod csinálni, teljes szívedből és teljes erődből. Ezt teszik az antikrisztusok? Nem – ők nem veszik figyelembe Isten házában érdekeit vagy Isten házában munkáját. Mi Isten házában a legfőbb érdeke? A gyülekezet gazdagsága? Az Istennek szánt felajánlások? Nem. Akkor mi? A munka melyik aspektusa körül forog mindenkinek a kötelességvégeztése? Az evangélium hirdetése és az Istenről való tanúságtétel, hogy az egész emberiség megértse Istent és visszatérjen Hozzá. Ez Isten

házának a legfőbb érdeke. És ez a legfőbb érdek lefelé ágazik, szétágazik az egyes csapatokra és a munka minden egyes aspektusára, majd még finomabban szétágazik lefelé egészen az egyes személyek által végzett különböző kötelességekig. Ez Isten házának érdeke. Láttátok ezt korábban? Nem, nem láttátok! Amikor Isten házának érdekeiről beszélek, azt gondoljátok, hogy ez pénzt, házakat és autókat jelent. Miféle érdekek ezek? Nem csupán néhány anyagi dolog? Vajon akkor egyesek azt mondják majd: „Mivel ezek nem érdekek, pazaroljuk el őket a kedvünk szerint”? Ez rendben van? (Nincs.) Egyáltalán nincs! Az adományok elpazarlása súlyos bűn.

Mi érdekli még az antikrisztusokat az emberek irányítására irányuló vágyukon és ambíciójukon kívül? Lényegében semmi. Semmi más nem érdekli őket különösebben. Hogy minden egyes ember a megfelelő kötelességét végzi-e, hogy a beosztások megfelelően vannak-e elrendezve, hogy van-e valaki, aki akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját, hogy a gyülekezet munkájának minden egyes aspektusa zökkenőmentesen halad-e, hogy a munka melyik részével van probléma, melyik rész gyenge még, melyik részre nem gondoltak még, hol nem végzik megfelelően a munkát – az antikrisztusok nem foglalkoznak ilyen dolgokkal, és nem is kérdeznek róluk. Soha nem törődnek velük: soha nem végzik ezt a konkrét munkát. Például a fordítási munka, a videószerkesztési munka, a filmgyártási munka, a szövegalapú munka, az evangélium hirdetésének munkája és így tovább – nem követik nyomon szorgalmasan a munka egyetlen aspektusát sem. Amíg valami nem érinti a hírnevüket, a nyereségüket vagy a státuszukat, addig mintha semmi közük nem lenne hozzá. Mi tehát az egyetlen dolog, amit csinálnak? Csak néhány általános ügyet intéznek – felszínes munkát, amire az emberek odafigyelnek és amit látnak. Ezt elvégzik, aztán büszkélkednek vele, mint a teljesítményükkel, utána pedig elkezdik élvezni a státuszukból származó előnyöket. Érdekli-e az antikrisztusokat Isten választott népének az életbe való belépése? Nem; csak a hírnevük és a státuszuk érdekli őket – olyan dolgok, amelyekben kitűnhetnek és elérhetik, hogy az emberek megbecsüljék és imádják őket. Ezért bármilyen problémák merülnek is fel a gyülekezet munkájában, nem foglalkoznak velük és nem is kérdeznek róluk; bármilyen súlyos is a probléma, bármilyen nagy veszteséget is okoz Isten házának érdekei számára, nem érzik, hogy ez probléma lenne. Mondd meg Nekem, van egyáltalán szívük? Hűséges emberek? Olyanok, akik szeretik és elfogadják az igazságot? Kérdőjeleket kell tenni ezek mögé a dolgok mögé. Nos, mit csinálnak vajon egész nap, hogy a gyülekezet munkáját összezavarják? Ez elég ahhoz, hogy megmutassa, hogy a legkevésbé sem veszik figyelembe Isten szándékait. Nem végzik el azt a lényeges munkát, amit Isten rájuk bízott, hanem kizárólag felszínes, általános ügyekkel foglalatostkodnak, hogy mások számára úgy tűnjön, mintha dolgoznának; kifelé úgy tűnik, hogy szorgosan végzik a kötelességüket – azt mutatva ezzel az embereknek, hogy van buzgóságuk és hitük. Ez némely embernek port hint a szemébe. De a gyülekezet alapvető munkájának egyetlen aspektusát sem végzik – az öntözés és az igazsággal való ellátás munkájából semmit sem végeznek. Soha nem használják az igazságot a problémák megoldására:

csak néhány általános ügyet intéznek, és végeznek egy kis munkát, ami jó színben tünteti fel őket. Az egyház alapvető munkájával kapcsolatban csak felületesek és felelőtlenek – a legkevesebb felelősségérzet sincs bennük. Soha nem keresik az igazságot, hogy megoldják a problémákat, bármennyi is merüljön fel, és a kötelességeiket csak látszólag végzik el. És miután elintézték néhány felületes, általános ügyet, azt hiszik, hogy tényleges munkát végeztek. Miközben az antikrisztusok a kötelességeiket végzik, ámokfutóként önkényesen és diktatórikusan rossz dolgokat tesznek. Ez zűrzavart okoz a gyülekezet munkájában, és romhalmazzá hagy maga után. A munka egyetlen aspektusát sem végzik megfelelő színvonalon és hiba nélkül: a munka egyetlen aspektusát sem végzik jól anélkül, hogy a Fennvalónak ne kellene beavatkoznia, utánakérdeznie és felügyelnie. És még így is vannak, akik tele vannak sérelmekkel és daccal, miután elbocsátották őket: megtévesztő érveket hoznak fel a saját érdekükben, a felelősséget pedig a felsőbb szintű vezetőkre és dolgozókra hárítják. Nem teljesen esztelen ez? Egy személy valódi hozzáállása az igazsághoz nem látható, amikor semmi sem történt, de amikor megmetszik és elbocsátják, akkor feltárul az igazsághoz való igazi hozzáállása. Azok, akik elfogadják az igazságot, bármilyen körülmények között képesek így tenni. Ha tévednek, be tudják ismerni a tévedésüket: szembe tudnak nézni a tényekkel és el tudják fogadni az igazságot. Azok, akik nem szeretik az igazságot, nem fogják beismerni, hogy tévedtek, még akkor sem, ha a tévedésük lelepleződött, és még kevésbé fogják elfogadni, ha Isten háza kezeli őket – és némelyikük meddig menne el a mentegetőzésben? „Jót akartam – csak nem sikerült. Most már nem hibáztathattok azért, mert rosszul csináltam. Jót akartam, szenvedtem és megfizettem az árat, áldozatot hoztam – valamit nem jól csinálni nem ugyanaz, mint gonoszságot cselekedni!” Ezzel a mentegetőzéssel, ezzel a kifogással megtagadni, hogy Isten háza kezelje – helyénvaló ez? Bármilyen mentségeket és kifogásokat is hoz fel valaki, nem tudja leplezni az igazsághoz és Istenhez való hozzáállását. Ez a természetlénységéhez kapcsolódik, és ez a legirányadóbb dolog. Akár történt valami, akár nem, az igazsághoz való hozzáállásod a természetlénységedet képviseli. Ez az Istenhez való hozzáállásod. Az, hogy miként bánysz Istennel, már abból is látszik, ha megnézzük, miként bánysz az igazsággal.

Mit érintettünk az iménti beszélgetésünkben az antikrisztusoknak az emberek irányítására irányuló viselkedéséről? (Az antikrisztusokat csak az emberek irányítása érdekli.) Így van. Azoknak az embereknek, akik különösen arrogánsak és különösen szeretik a státuszt, bőséges „érdekük” fűződik az emberek irányításához. Ez az „érdek” nem pozitív – ez egy vágy és ambíció, ami negatív és pejoratív. Miért érdekli őket az emberek irányítása? Objektív szempontból ez a természetük, de van egy másik ok is: azok az emberek, akik másokat akarnak irányítani, különös szenvedélyt és vonzalmat éreznek a státusz, a hírnév, a nyereség, a dicsekvés és a hatalom iránt. Fogalmazhatok így? (Igen.) És ez a különleges szenvedély és vonzalom nem hasonlít a Sátánéhoz? Talán nem ez a Sátán lényege? A Sátán egész nap azon töpreng, hogyan vezethetné félre és irányíthatná az embereket. Minden nap téves eszméket és nézeteket sulykol az

emberekbe, akár a sulykolás és az oktatás, akár a hagyományos kultúra, akár a tudomány, a magasztos tudás és a tanítások révén – és minél inkább sulykolja ezeket a dolgokat az emberekbe, ők annál jobban imádják őt. Mi a Sátán célja azzal, hogy ezeket a dolgokat az emberekbe sulykolja? Amint ezt megtette, az emberek az ő eszméivel bírnak: az ő filozófiáját és az ő létmódját birtokolják. Ez egyenértékű azzal, hogy a Sátán gyökeret ereszt az emberek szívében. A Sátán által élnek, és az életük a Sátán élete – az ördögök élete. Nem így van? Nem ez a természete az embereket irányító antikrisztusoknak is? Mindenkit olyan emberré akarnak tenni, mint ők; azt akarják elérni, hogy mindenki értük éljen, a rendelkezésükre álljon és megtegyen értük dolgokat. És mindennek az irányításuk alatt kell állnia: az emberek gondolatainak és beszédének, beszédstílusának, eszméinek és nézeteinek, a cselekedeteiket meghatározó nézőpontnak és hozzáállásnak, még az Istenhez való hozzáállásuknak, a hitüknek, valamint a kötelességeik végzésére irányuló elhatározásuknak és becsvágyuknak is – mindennek az ő irányításuk alatt kell állnia. Milyen mélyre nyúlik ez az irányítás? Először átmossák az emberek agyát és indoktrinálják őket, utána pedig minden embert rávesznek, hogy ugyanazokat a dolgokat tegye, amit ők maguk. Ők lesznek a „keresztapák”. Ahhoz, hogy az embereket ilyenre tegyék, az antikrisztusok sokféle módszert alkalmaznak: ilyen a félrevezetés, a sulykolás, a rémületbe ejtés – és még mi? (Pszichológiai támadások.) Ez a félrevezetés része. És még mi? (Kényszerítés és az emberek megvesztegetése.) Hogyan vesztegetik meg az embereket? Egyesek ámokfutóként rossz dolgokat tesznek, miközben Isten házában végzik a kötelességeiket. Az antikrisztusok ezt világosan látják? Nagyon is világos a számukra. És akkor kezelik is? Nem kezelik. És miért nem? Arra akarják felhasználni a dolgot, hogy megvesztegessék ezeket az embereket. Azt mondják nekik: „Az, hogy nem kezellek, az egy szívesség, amit neked teszek. Köszönettel tartozol nekem. Láttam, hogy rosszat tettél, de nem jelentettelek és nem kezeltelek. Elnéző voltam. Nem tartozol nekem mostantól hálával?” Ezek az emberek ettől fogva hálásak nekik, és a jótevőjüknek tekintik őket. Az antikrisztusok és ezek az emberek pont olyanok, mint a disznók, akik ugyanabban az ólban fetrengenek. Amíg hatalmon vannak, az antikrisztusok megvesztegethetik az ilyen embereket: azokat, akik gonoszságot cselekednek, akik ártanak Isten háza érdekeinek, akik titokban ítéletet mondanak Isten felett és akik titokban aláássák Isten házában munkáját. Az ilyen gonosz emberek bandáját védik az antikrisztusok. Hát nem egyfajta irányítás ez? (De igen.) Az antikrisztusok a szívük mélyén valójában tudják, hogy ezek az emberek nem azok, akik Isten házában érdekeit védik. Ezt mindannyian tudják – van egy hallgatólagos egyetértés –, és ezért kéz a kézben dolgoznak. „Olyanok vagyunk, mint a borsó meg a héja. Te nem veszed figyelembe Isten házában érdekeit. Te bolonddá teszed Istent, és én is: te sem törekszel az igazságra, és én sem.” Az antikrisztusok megvesztegetik az ilyen embereket. Hát nem megvesztegetés ez? (De igen.) Nem bántja a lelkiismeretüket, ha hagyják sérülni Isten házában érdekeit. Isten házában érdekei árán elnézik, hogy ezek az emberek ámokfutóként rossz dolgokat tesznek, és ingyen élnek Isten házában. Olyan, mintha ők

gondoskodnának ezekről az emberekről, ezek az emberek pedig tudat alatt hálások nekik. Amikor eljön az idő, hogy Isten háza kezelje ezeket a gonosz embereket, hogyan tekintenek az antikrisztusokra? Azt mondják magukban: „Jaj, ne! Őket már elbocsátották. Ha nem tették volna, akkor még egy darabig élvezhetjük volna a helyzetet – ameddig ők fedeztek, senki sem kezelhetett engem.” Még mindig annyira ragaszkodnak az antikrisztusokhoz! Nyilvánvaló, hogy mindezek a dolgok, amiket az antikrisztusok tesznek, akadályoznak és megzavarnak, félrevezetik az embereket és Istennel ellenkező gonosz cselekedetek. És aki nem szereti az igazságot, az nem fogja gyűlölni ezeket a gonosz tetteket, sőt, még fedezni is fogja őket. Volt például egy bizonyos vezető, aki az antikrisztusokat védte. A Fennvaló megkérdezte tőle, hogy van-e valaki a gyülekezetben, aki akadályozza és megzavarja a munkát, vagy ámokfutóként rossz dolgokat tesz, vagy vannak-e olyan antikrisztusok, akik félrevezetik az embereket. A vezető azt mondta: „Nos, majd körbekérdezek. Hadd nézzek utána neked.” Nem tartozott ez a munkájához? Ezzel a hangnemmel – „hadd nézzek utána neked” – kezelte a Fennvalót, és utána nem hallottak róla többet. Nem nézett utána – nem akarta megsérteni azokat az embereket! És amikor a Fennvaló újra megkérdezte tőle: „Utánanéztél?”, azt mondta: „Igen, és nincsenek.” Igaz volt ez? Ő volt a legnagyobb antikrisztus mind közül, a fő bűnös, aki megzavarta a gyülekezet munkáját, és aki ártott Isten háza érdekeinek. Ő maga is antikrisztus volt – minek nézett volna utána? Ha ő ott volt, akkor bármi rosszat tettek is az alatta lévő, bármennyire is akadályozták és zavarták a munkát, senki sem tudott utánanézni ezeknek a dolgoknak. Ő megakadályozta őket ebben. Következésképpen, ilyen körülmények között nem választotta el vajon az alatta lévő embereket Istentől? De igen. És kire figyeltek azok az emberek, akiket elválasztott Istentől? Nem rá hallgattak talán? És így ő lett a város kiskirálya, a banditavezér, a helyi zsarnok – az irányítása alá vonta azokat az embereket. Milyen módszert használt? Becsapta a Fennvalót és becsapta az alatta lévőket. Az alatta lévőket megvesztegette, és kellemes szavakat mondott nekik, a Fennvalóval pedig trükközött – nem hagyta, hogy a Fennvaló megtudja, mi folyik odalent. A Fennvalónak nem szólt erről semmit, és látszatot is teremtett. Milyen látszatot teremtett? Azt mondta a Fennvalónak: „Van valaki a gyülekezetünkben, akiről minden testvér azt jelenti, hogy szegényes emberi mivoltú, hihetetlenül rosszindulatú és minden kötelességre képtelen. Mit szólsz hozzá – kezelhetem őt?” Úgy adta elő ezt a dolgot, mintha az illető megnyilvánulásaiból világos lenne, hogy ő gonosz ember, akit kezelni kell. A Fennvaló ezért azt mondta: „Ebben az esetben kezelheted őt. Kezeltétek már?” Ő azt mondta: „A múlt hónapban kezeltük és kitakarítottuk.” Valóban úgy volt, ahogyan mondta? Mi derült ki a valóságról a részletesebb kérdések után? Az az ember nem jött ki vele. És oka volt annak, hogy nem jöttek ki egymással: ez a vezető nem végzett tényleges munkát, mindig bandákat és klikkeket alakított a testvérek között – egy antikrisztus megnyilvánulásait mutatta, a másik ember pedig tisztán látott vele kapcsolatban, és jelentette és leleplezte ezeket a problémákat. Amint jelentette, a vezető beosztottjai tudomást szereztek erről, és ennek következtében a vezető meggyötörte és

kitakarította. Ez az antikrisztus jó munkát végzett abban, hogy mindenkit, aki alatta volt, rávett, hogy lázadjon fel az illető ellen és utasítsák el, végül pedig kezelte és kitakarította, majd pedig jelentette ezt a „jó hírt” a Fennvalónak. Valójában persze nem így volt. Történnek ilyen dolgok az egyházban? Igen. Ezek az antikrisztusok elnyomják a testvéreket: elnyomják azokat, akik képesek tisztán látni velük kapcsolatban és jelenteni a problémáikat, valamint azokat, akik képesek átlátni a természetlénységükön. Még elébe is mennek a dolgoknak és panaszt emelnek az áldozataik ellen. Jelentik a Fennvalónak, hogy ezek az emberek azok, akik zavarják a munkát. Ki zavarja valójában? Az antikrisztusok azok, akik megzavarják és irányítják a gyülekezetet.

Milyen módszerekkel érik el az antikrisztusok, hogy az emberek alá vessék magukat nekik? Az egyik ilyen módszer, hogy különböző eszközökkel irányítanak – irányítják a gondolataidat, a módszereidet, az utat, amelyen jársz, sőt, az általuk gyakorolt hatalom révén még az általad végzett kötelességet is. Ha közel kerülsz hozzájuk, akkor könnyű kötelességet adnak neked, amely lehetővé teszi, hogy kitűnj: ha mindig engedetlen vagy velük szemben, mindig rámutatsz a hibáikra és leleplezed a romlottságuk problémáját, akkor elintézik, hogy olyan munkát végezz, amelyet az emberek nem szeretnek – például egy fiatal nővérrel valami piszkos, fárasztó munkát végeztetnek. Könnyű, tiszta munkákat intéznek annak, aki közel kerül hozzájuk, hízeleg nekik, és mindig azt mondja, amit hallani akarnak. Az antikrisztusok így bánnak az emberekkel, és így irányítják őket. Vagyis amikor a beosztások és az áthelyezések feletti hatalomról van szó, csak rajtuk múlik, hogy ki mit csinál – ők irányítanak egyedül. Ez csupán egyfajta ambíció és vágy? Nem, nem az. Vajon ez nem felel meg pontosan az antikrisztusok megnyilvánulásai nyolcadik pontjának: „Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek”? Mire utal az „Azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek”? Mi a baj ezzel a megnyilvánulással? Milyen módon rossz? Oly módon, hogy az, aminek ők szeretnék, hogy az emberek alá vessék magukat, az teljesen ellentétes az igazsággal. Nem felel meg az igazságalapelveknek. Teljesen ellentétes Isten házának érdekeivel és Isten szándékaival; egy kis része sem védi Isten házának érdekeit és egy kis része sem felel meg az igazságnak. Aminek ők szeretnék, hogy alá vessék magukat az emberek, az teljes mértékben a saját ambícióik, vágyaik, preferenciáik, érdekeik és elképzeléseik. Talán nem ez a probléma lényege? Az antikrisztusok lényege többek között így nyilvánul meg. Nem világít ez rá a dolog lényegére? Könnyen fel kellene tudni ismerni, amikor az antikrisztusok így viselkednek. Vannak olyan vezetők és dolgozók, akik helyes és pontos nézeteknek adnak hangot, és bár néhány ember nincs meggyőződve és nem tudja elfogadni őket, ezek a vezetők képesek kitartóan megvalósítani ezeket a helyes nézeteket és a gyakorlatba ültetni őket. Mi a különbség e viselkedés és az antikrisztusok viselkedése között? A kettő a felszínen hasonlónak tűnik, de a lényegük különböző. Amit az antikrisztusok tesznek, az az, hogy szándékosan szembemennek az igazsággal és Isten házának a munkára vonatkozó alapelveivel. Ráveszik az embereket, hogy azt tegyék, amit mondanak, azzal az ürüggyel,

hogy ők kötelességet végeznek Isten háza számára és alávetik magukat az igazságnak. Ez helytelen – kirívóan, abszurd módon helytelen. Egyes vezetők és dolgozók helyes nézeteket vallanak. Azt kell fenntartani, ami megfelel az igazságalapelveknek: ez nem arrogancia és önelégültség, és nem is az emberek korlátozása – ez az igazság fenntartása. A két magatartás külsőleg hasonlóknak tűnik, de a lényegükben különböznek: az egyik az igazságalapelvek fenntartása, a másik pedig a téves nézetek fenntartása. Amit az antikrisztusok tesznek, az teljes egészében sérti az igazságot, ellenséges vele szemben, és teljes mértékben a személyes ambícióik és vágyaik hajtják – ezért akarják az antikrisztusok, hogy az emberek csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Ez ennek a pontnak a lényege. Amiről az imént beszéltünk, az megállapított tény. Mire utalnak itt a vágyak és ambíciók? Olyan emberekre utalnak, akik nem tesznek olyan nyilvánvaló dolgokat, amelyeket egy antikrisztus tenne, mégis vannak ilyen hajlamaik. Vannak ilyen hajlamaik és megnyilvánulásaik, vagyis vannak ilyen vágyaik és ambícióik. Bármelyik csoportba is tartoznak, mindig úgy kívánnak parancsolni az embereknek, mint egy tisztviselő: „Te, menj és készíts ételt!” „Te, menj, és értesítsd ezt és azt!” „Dolgozz keményen a kötelességedben, és legyél még hűségesebb – isten figyel!” Szükséges, hogy ilyeneket mondogassanak? Miféle hangnem ez? Kik ők, hogy mindig úgy viselkednek, mintha urak és parancsolók lennének? Ők semmik, mégis ilyeneket mernek mondani – ez nem az értelem hiánya? Egyesek talán azt mondják: „Ezek tökfek.” De ők nem közönséges tökfek – ők különleges tökfek. Hogyan különlegesek? Amikor egy dologról vitatkoznak vagy tanácskoznak bárkivel, akkor végső soron nekik kell győztesként kijönniük, akár igazuk van, akár nincs: nekik kell az utolsó szót kimondaniuk, ők mondják meg a tutit és ők hozzák meg a döntéseket, akár igazuk van, akár nincs. Bármilyen legyen is a státuszuk, ők szeretnék meghozni a döntéseket. Ha egy másik személy kerekedik felül azáltal, hogy helyes véleményt fejez ki, dühösekké lesznek: elhagyják a munkájukat és nem hajlandóak többet végezni – felmondanak, mondván: „Mondhattok, amit akartok – úgysem teszitek azt, amit én mondok!” Nincs meg bennük ez az ambíció és vágy? Milyen következményei lesznek annak, hogy az ilyen emberek urakká és parancsolókká válnak, hogy ők lesznek a felügyelők, hogy ők lesznek a vezetők? Szabályos antikrisztusokká válnak. Nektek vannak ilyen megnyilvánulásaitok? Az nem lenne jó dolog! Hát nem lenne nagy csapás, ha egy Istenben hívő ember nem nyerné el az igazságot, hanem antikrisztussá válna?

Hogyan látják a nem hívők az embereket? Amikor egy emberrel találkoznak, először a megjelenését és a ruházatát nézik meg: amikor másokat hallgatnak, mindig azt akarják látni, hogy tanult ember-e az illető. Ha úgy találják, hogy a megjelenésed és a ruházatod nem sok jót mutat, és hogy nem vagy túl művelt vagy tanult, akkor megvetnek, és fölénybe akarnak kerülni, amikor veled beszélgetnek. Azt mondom: „Ha vitatkozni akarsz, akkor rajta – beszélj.” Tartom a számat: engedek. Isten házában a legtöbb ember hallgat Rám, bárhová is megyek. Ezért keresem az alkalmat, hogy másokat beszélni halljak, hogy másokra bízom a beszéd nagyobb részét – igyekszem hagyni, hogy mindenki a szívéből

szóljon, beszéljen a benne lévő nehézségekről és a tudásáról. Ahogy hallgatom, hallok néhány eltérést. Meghallom néhány problémájukat és hiányosságukat, hogy milyen gondok merültek fel azzal az úttal kapcsolatban, amelyen járnak, a gyülekezeti munka melyik területét nem végzik jól, milyen problémáik vannak még vele, és hogy megoldásra szorulnak-e. Arra koncentrálok, hogy ezekre a dolgokra figyeljek. Ha valamilyen kérdésről vitatkozunk – ha például azt mondom, hogy egy pohár papír, és te ragaszkodsz ahhoz, hogy azt mondd, hogy műanyag, akkor azt mondom: „Rendben. Igazad van.” Nem fogok vitatkozni veled. Néhányan azt gondolják: „Ha igazad van, miért nem vitatkozol?” Ez a kérdéstől függ. Ha valami olyasmiről van szó, ami az igazságot érinti, akkor csak az a helyes, ha figyelsz Rám; ha valami külső dologról van szó, akkor bármit mondasz, Én nem fogok belekeveredni – az ilyen dolgoknak semmi közük Hozzám. Nincs értelme az ilyen dolgokról vitatkozni. Vannak, akik bizonyos állami ügyekről vitatkoznak. Nekik azt mondom: „Ahogy Én értem, ez a dolog így van.” Az „ahogy Én értem” szavakat az elejére tűzöm: ebben van egy kis öntudat. Egy Általam ismert tényt hozok fel, hogy illusztráljam a dolgot, mondván: „A helyzet jelenleg így áll, de ha vannak különleges körülmények, azokról nem tudok.” Csak annyit tehetek, hogy tényszerűen értékelem a dolgot, de nem fitogtatom, hogy mennyit tudok. Csak egy kis információt adok nekik hivatkozási pontként – nem akarok az övéknél magasabb rangot felvenni és elnyomni őket, megmutatni nekik, hogy milyen zseniális vagyok, hogy Én mindent tudok, ők pedig semmit sem tudnak. Ez nem az Én nézőpontom. Amikor néhányan beszélgetnek Velem, megemlítek egy kis információt, amit nem tudnak, és azt mondják: „Te az egész napodat bent töltöd – mit tudsz te?” Nem ismerik ezt az információt, mégis vitatkozni és veszekedni akarnak Velem emiatt. Én azt mondom: „Így van. Nem járok ki, de ezt az egy dolgot tudom. Csak elmondom neked, és ennyi – akár hiszed, akár nem.” Mit lehet ezen vitatkozni? Az ilyesmiről vitatkozni egy beállítottság. Vannak, akik még a külső dolgok kapcsán is versenyezni akarnak a felsőbbrendűségért, mondván: „Honnan tudsz te erről? Én miért nem tudok róla? Te miért tudsz hosszasan beszélni róla, ha én nem?” Például azt mondom: „Az évek során, amióta itt vagyok, felfedeztem valami érdekes dolgot az éghajlatról: eléggé párás.” Ez egy olyan megfigyelés, amelyre azután jutottam, hogy hosszú időn át itt laktam – ez tény. Mégis vannak, akik ezt hallva azt kérdezik: „Tényleg így van ez? Akkor én hogyan nem érzem a páratartalmat?” Csak mert te nem érzed a páratartalmat, nem jelenti azt, hogy nem párás a levegő. Nem tájékozódhatsz pusztán az alapján, amit érzel – az adatokra kell hagyatkoznod. A napi időjárás-előrejelzések nagyon részletesek, és ha már eleget láttál belőlük, tudni fogod, hogy itt valóban párás a levegő. Ezt nem csak úgy elképzeltem, és nem egy érzés alapján beszélek. És miért is van ez? A falak árnyékos lábainál egész évben mindig moha van; tavasszal vannak olyan helyek, ahol az ember nem merne járni, annyira csúszósak. Ez a megfigyelés a tapasztalásból származik, abból, hogy az ember ezt saját szemével látta és személyesen érezte. Ha így beszélsz, az nem megy szembe a tényekkel, ugye? De vannak olyan emberek, akik szembeszegülnek Velem ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, amikor Velem

beszélnek – Én azt mondom, hogy itt párás a levegő, ők pedig csak azt mondják, hogy nem az. Hát nem zavarodottak ezek az emberek? (De igen.) Néhány állítás alapja a valóság, mivel tapasztalatból származik és nem légből kapottak. Miért mondom, hogy nem képzelődések? Mert világosan, alaposan és szisztematikusan fogalmazták meg a részleteket, és amikor az ember látja és megtapasztalja ezeknek az állításoknak a tartalmát, az akkor pontosan egyezik azzal, ami elhangzott. Ezek az állítások akkor nem pontosak? (De igen.) De még ezekkel a pontos állításokkal együtt is vannak olyan emberek, akik mindig perlekednek, és így vitatkoznak Velem. Mi az, amiért vitatkoznak? Ez egy halálos harc? Az életükért harcolnak? Nem ezért vitatkoznak, csak versenyezni akarnak, hogy ki tud többet. Egyszerűen csak szeretnek vitatkozni – ez egy beállítottság. Mit gondoltok, hogyan kell kezelni az ilyen embereket? Le kell őket leplezni, és addig vitatkozni velük, amíg el nem vörösödsz a dühtől? (Nem.) Az ilyen tudatlan emberekkel nincs értelme vitatkozni. Ez megalázó. Csak hagyjuk őket békén. Nem lesz ez így jó? Mi értelme vitatkozni ilyen bolond és meggondolatlan emberekkel? Ha azért van perlekedés és vita, mert valaki nem ért az igazságot érintő valamilyen dolgot, az rendben van – de nem tudatlanság ezekről a külső dolgokról vitatkozni? Az antikrisztusok beállítottsága elsősorban az, hogy nem fogadják el az igazságot, hogy arrogánsak és önelégültek, és idegenkednek az igazságtól. Az antikrisztusok még a tényekkel összhangban lévő helyes szavakat vagy megjegyzéseket és mondásokat sem fogadják el. Utánanéznak, vitatkoznak és perlekednek veled róluk – és az igazságról még nem is volt szó. Ez nem egy beállítottság? (De igen.) Miféle beállítottság ez? Arrogancia. A szavaik azt jelentik: „Te csak egy keveset értesz az igazságból, ugye? Nem értesz a külső ügyekhez, ezért jól tennéd, ha rám hallgatnál velük kapcsolatban! Ne járjon a szád – nagyon feldühít. Ezeket a külső ügyeket nem neked kell kezelned. A felelősségeiddel és az igazság kimondásával kapcsolatban meghallgatlak – de ne beszélj többet ezekről a külső ügyekről. Miért nem fogod már be! Soha nem találkoztál ezekkel a dolgokkal, úgyhogy mit tudsz te? Rám kell hallgatnod!” Azt akarják, hogy az emberek mindenben rájuk hallgassanak. Mindenkit meg akarnak hódítani, anélkül, hogy megnéznék, ki az illető. Miféle beállítottság ez? Van benne egyáltalán bármennyi észszerűség? (Nincs.)

Mondjátok meg Nekem, könnyű vagy nehéz Velem kijönni? (Könnyű.) Miből lehet ezt tudni? Miért mondjátok, hogy könnyű? Elmondom nektek, és meglátjátok, hogy az Önmagamról adott magyarázatom helyes és pontos-e. Először is: a racionalitásom normális. Hogyan lehet ezt a normalitást megmagyarázni? Ez azt jelenti, hogy pontos mércékkel és pontos perspektívával rendelkezem minden dolog tekintetében. Ily módon nem normálisak-e az egyes dolgokkal kapcsolatos nézeteim és állításaim, az egyes dolgokhoz való hozzáállásom? (De igen.) Normálisak – legalábbis megfelelnek a normális emberi mivolt mércéinek. Másodszor: az igazság kordában tart Engem. Ez két olyan dolog, amellyel a normális racionalitás mindenképpen rendelkezik. És van ennek még egy aspektusa: azért láthatjátok, hogy könnyű Velem kijönni, mert rendelkezem a megfelelő mércével és ismerem a normákat a különféle embereket illetően. Rendelkezem a helyes

mércével, valamint módszerekkel és eszközökkel arra vonatkozóan, hogy miként bánok a vezetőkkel és a közönséges testvérekkel, hogyan bánok az idősekkel és a fiatalokkal, hogyan bánok az arrogáns emberekkel, akik hajlamosak a hivatkozásra, és hogyan bánok azokkal, akiknek van és akiknek nincs lelki megértésük – és így tovább, minden fajta emberrel. Mi elsősorban ez a helyes mérce, ezek a módszerek és eszközök? Az, ha valaki az igazságalapelvekhez igazodik, nem pedig véletlenszerűen teszi a dolgokat. Tegyük fel például, hogy megbecsüllek, mert egyetemista vagy, vagy megvetlek, mert földműves vagy – ezek nem az alapelvek. Hogyan fogom fel tehát ezeket az alapelveket? Azáltal, hogy megnézem egy személy képességét és emberi mivoltát, az általa végzett kötelességet, az Istenbe vetett hitét és az igazsághoz való hozzáállását. Az emberekre ezeknek a különböző aspektusoknak a kombinációja alapján tekintek. Van még egy oka annak, hogy miért láttok Engem úgy, mint akivel könnyű kijönni, amiről talán sok embernek vannak elképzelései, és nem képesek elfogadni. Azt gondolják: „Neked van státuszod, de miért nem tűnsz olyasvalakinek, akinek státusza van? Nem bizonygatod a státuszodat: nem hordod magasan az orrod. Az emberek azt gondolják, hogy fel kellene nézniük Rád – de miért van az, hogy amikor az emberek meglátnak, úgy tartják legjobbnak, ha ugyanarról a szintről tekintenek Rád, vagy akár lenéznek Rád?” Ezért azt gondolják, hogy könnyű Velem kijönni, és megnyugszanak. Nem így van? De így van. Következésképpen azt gondolják, hogy nem kell Tőlem félni, és hogy nagyszerű dolog így kijönni Velem. Mondjátok meg Nekem, ha minden alkalommal elnyomnálak és minden ok nélkül megmetszenélek benneteket, ha egész nap sötét arckifejezéssel dorgálnálak és kioktatnálak, nem lennének-e akkor másképp a dolgok? Azt gondolnátok: „A külön személyiséged és a hangulatingadozásaid miatt olyan nehéz Veled kijönni!” Akkor nem lenne könnyű kijönni Velem. Pontosan azért, mert minden aspektusomban, a személyiségemben, az élvezeteimben és a haragjaimban, a bánataimban és az örömeimben normálisnak tűnök, és mert a lelki szemeitekkel úgy látjátok, hogy a rangos és magas státuszú embereknek magasan kell hordaniuk az orrukat, de akinek most láttok Engem, az annyira átlagos – pontosan ezért lankad az éberségetek és érzitek úgy, hogy könnyű Velem kijönni. Egyébként úgy találjátok, hogy bürokratikus zsargont használok, amikor beszélek? (Nem.) Nem – ha olyan dolgokról van szó, amiket nem értetek, akkor segítek, amennyire és amiben csak tudok, és ritkán gúnyolódok rajtatok. Miért teszem ezt ritkán? Van, amikor nagyon elkeseredek, és akaratomon kívül néhány gúnyos szóval illetlek benneteket, de azt is figyelembe kell vennem, hogy elgyengülhettek – ezért a lehető legkevesebbet beszélek így veletek. Inkább toleráns, megbocsátó és türelmes vagyok. Segítek nektek, amennyire csak tudok, ahol csak tudok, és tanítalak benneteket, amennyire csak tudlak, arról, amiről tudlak – a legtöbb esetben ezt teszem. És miért van ez? Azért, mert az emberek többsége leginkább az Istenről való tanúságtétel és az igazság megértésének dolgaiban szenved hiányt – de amikor evésről, ivásról és mulatozásról, vagy ruhákról és sminkről, játékról, vagy bármilyen más ilyen világi dologról van szó, az emberek mindent tudnak róluk. Ezzel szemben az Istenbe

vetett hittel és az igazságot érintő dolgokkal kapcsolatban az emberek tudatlanok: amikor az Istenről való tanúságtételről van szó és arról, hogy szakmai készségeiket, erősségeiket és adottságaikat arra használják, hogy egy kicsit is megtegyenek az Isten melletti tanúságtétel munkájából, hogy felmutassanak valami olyan munkát, ami Isten mellett tanúskodik, akkor semmit sem tudnak mondani. Mit tegyek, amikor ilyen helyzetet látok? Tanítanom kell benneteket, apránként útmutatást adnom, és a legjobb tudásom szerint kell tanítanom benneteket. Kiválasztom azokat a dolgokat, amiket értek, tudok és képes vagyok elvégezni, és tanítom őket nektek, újra és újra, amíg el nem készül egy munka. Mindent megtanítok nektek, amit csak tudok, amennyire csak tudom. Ami azokat illeti, akiknek túl gyenge a képessége, akiket nem lehet tanítani, értsetek meg belőle, amennyit tudtok, és hagyjátok, hogy a dolgok a maguk természetes útján menjenek. Nem foglak kényszeríteni téged. Végül vannak, akik azt mondják: „Azokat közülünk, akik értenek egy szakmához, meghódította egy laikus. Mi, akiknek van tudásunk erről a területről, képtelenek voltunk bármit elvégezni, és továbbra is szükségünk van erre a laikusra, hogy eligazítson és segítsen nekünk, hogy bármit is elvégezzünk – ez annyira megalázó!” Valójában ez nem megalázó, mert a tanúságtétel Isten mellett az ember hitében kapcsolatban áll az igazsággal, és az igazság az emberiség számára feltérképezetlen terület. Egyetlen romlott ember sem születik úgy, hogy érti az igazságot; csakis Isten embereket tökéletesítő, személyes munkája által képesek megérteni az igazságot. Ha az emberek úgy születnének, hogy képesek tanúságot tenni Isten mellett, akkor senki sem szállna szembe Vele! Az emberek azért képtelenek olyan dolgokat tenni, amelyek az igazságot és az Isten melletti tanúságtételt foglalják magukban, mert a Sátán fajtájához tartoznak és a természetlényegük Istennel szemben ellenséges. Mit tegyenek tehát az emberek? Mindaddig, amíg minden erőfeszítésükkel azon vannak, hogy megtegyék, amire képesek, ez elég. Ha van energiám segítséget nyújtani és útmutatást adni, akkor segítek. Ha nincs, vagy ha más dolgokkal vagyok elfoglalva, és nem tudok időt szakítani rá, akkor csak tegyék meg, amit tudtok. Ez ugye összhangban van az alapelvekkel? Ez csak így lehet. Nem kényszerítelek arra benneteket, hogy meghaladjátok a képességeiteket. Ez haszontalan – nem lehet megtenni. A végén az emberek azt gondolják: „Veled eléggé könnyű kijönni, és a követelményeidet könnyű véghez vinni. Megmondod nekünk, hogy mit tegyünk, mi pedig megtesszük, amit mondasz.” Egyeseket néha megmetszenek. A legtöbbjük jól jön ki ebből, a megfelelő megértéssel. Néhányan feladják a munkájukat, néhányan pedig titokban zavarják a munkát, nem törik magukat, hogy a kötelességüket végezzék, és nem végeznek tényleges munkát. Az ilyen embereket aztán elbocsátják. Ha nem vagy hajlandó elvégezni a munkát, akkor lépj vissza! Miért kellene, hogy éppen téged használjanak fel erre? Le fogunk váltani – ennyi az egész. Egyszerű, nem? Ha a jövőben ezek az emberek bűnbánatot tanúsítanak, megváltoznak és jól végzik a munkájukat, akkor kapnak még egy esélyt – ha pedig továbbra is akadályozzák és zavarják a munkát, akkor soha többé nem használjuk őket. Jobban járnék, ha olyasvalakit használnék, aki engedelmes. Mi értelme állandóan ilyen

emberekkel összegabalyodni? Ugye? Nekik nehéz lenne, Számomra pedig kimerítő. Vannak alapelvek arra, ahogyan ezeket a dolgokat kezelem, és vannak alapelvek arra is, ahogyan másokkal kijövök. Azért is könnyű Velem kijönni, mert ennek során soha nem követelek az emberektől túlságosan megterhelő dolgokat. Tegyel meg mindent, amit csak tudsz; amiket nem tudsz megtenni, azokat egyesével megbeszélem veled. Amit megtehetsz, azt teljes szívedből tedd meg; ha nem teljes szívedből teszed, nem foglak kényszeríteni rá. Ami a többit illeti, vagyis azt, hogy hogyan hiszel Istenben, az a te dolgod. Ha a végén semmit sem nyersz, akkor senkit sem hibáztathatsz. Mit gondolsz az arra vonatkozó alapelveimről, ahogyan az emberekkel bánok? Úgy érzed, hogy egy kicsit elnézőek? Egyáltalán nem erről van szó – ezt a dolgot az alapelvekkel teljes összhangban kezelem. Miféle alapelvek ezek? Figyeljete Rám, és meg fogjátok érteni!

Én, a megtestesült Isten, az emberi mivolton belül dolgozom – helyettesíthetem-e teljesen a Szentlelket vagy Isten Lelkét a munkavégzésben? Nem, nem helyettesíthetem. Nem próbálom tehát túllépni a határaitam, mondván, hogy szeretném helyettesíteni Istent a mennyben, és elvégezni minden munkáját. Ez Önmagam felnagyítása lenne – erre nem vagyok képes. Hétköznapi ember vagyok. Amire képes vagyok, azt megteszem. Azt csinálom, amit képes vagyok jól csinálni; teljesen végigviszem, és megfelelően teszem meg. A szívemet és minden erőmet beleadom, hogy megtegyem. Ez elég. Ez az a munka, ami Rám hárul. Ha viszont ezt nem tudnám megérteni, ha ez a tény dacot váltana ki belőlem és nem ismerném el, és helyette mindig nagyszerűnek próbálnám tettetni magam, mindig ragyogni próbálnék, mindig megpróbálnék valami fantasztikus készséggel felvágni, vajon ez összhangban lenne az alapelvekkel? Nem. Úgy gondoljátok, hogy értem ezt a dolgot? Igen, nagyon is! Annak a hatóköre, amit Isten teste el képes mondani és ami munkát a test el képes végezni, az az Általa a testben végzett munka hatóköre. Ezen a hatókörön túl az, hogy emberek magánemberként megtapasztalják Isten fegyelmezését és metszését, valamint a Szentlélek megvilágosítását és vezetését, sőt még az is, hogy Isten látomásokat adományoz, és az, hogy Isten kit fog tökéletesíteni és kit fog kirekeszteni, hogy Isten milyen nézetekkel és hozzáállással rendelkezik minden emberrel kapcsolatban – ezek mind Istenre tartoznak. Ha szoros kapcsolatban vagytok Velem, akkor Én is látom ezeket a dolgokat – de akárhogy is nézem, mennyit vagyok képes látni belőlük? Van egy határa annak, hogy hány embert vagyok képes látni és hány emberrel kerülök kapcsolatba – hogyan foglalhatna ez magában minden egyes embert? Ez lehetetlen lenne. Nem kellene tisztában lenned ezzel a dologgal? Mondd meg Nekem, érthető vagyok ezzel a dologgal kapcsolatban? Érthető vagyok. Egy normális embernek ezt kellene tennie. Nem gondolkodom olyan dolgokon, amelyek nem azok, amiket meg kellene tennem. Képesek erre az emberek? Nem képesek – hiányzik belőlük ez a racionalitás. Néhányan megkérdezik Tőlem: „Nem vizsgálod meg mindig titokban a dolgokat? Nem nézel mindig utána, hogy ki mit csinál, milyen rossz dolgokat mondanak Rólad egymás között, vagy ki ítélkezik titokban Feletted, és ki kutakodik Utánad?” Őszinte leszek veled: soha nem néztem utána ezeknek a dolgoknak.

Ki felel ezekért a dolgokért? Isten Lelke – Isten mindent átvizsgál; átvizsgálja az egész földet, és átvizsgálja az emberek szívét. Ha nem hiszel Isten átvizsgálásában, akkor nem abnormális-e a józan eszed? (De igen, az.) Akkor nem olyasvalaki vagy, aki valóban hisz Istenben, akkor rossz álláspontot képviselsz és nagy problémába ütköztél. Én megkövetelem tőletek, hogy higgyetek Istenben, és Én ebben feltétlenül hiszek. Szavaim és tetteim tehát erre az alapra épülnek. Nem teszek olyan dolgokat, amelyek túllépik a határait: nem teszek olyan dolgokat, amelyek meghaladják a képességeim körét. Ez nem egy beállítottság? (De az.) Néhányan nem így látják. Azt gondolják, hogy van ez az identitásom, ez a státuszom és ez a hatalmam, és ezért csodálkoznak, hogy miért nem teszek így. Azt gondolják, hogy több dolgot kell megértenem és több dolgot kell megragadnom, hogy úgy tűnjön, hogy nagyobb rangom, nagyobb státuszom, több erőm és nagyobb hatalmam van. Bármennyi hatalmat és erőt is ad nekem Isten, azzal rendelkezem. Ezek nem olyan dolgok, amelyekért küzdök, és nem is olyanok, amelyeket elragadok. Isten hatalma, ereje és mindenhatósága nem olyan dolgok, amelyeket egy jelentéktelen test képviselhet. Ha ezzel nem vagy tisztában, akkor valami baj van a józan eszeddel. Ha sok évnyi Istenben való hit után sem látod át ezt a dolgot, akkor túl ostoba és tudatlan vagy. Sok olyan dolog van, amiről nem kérdezek – de vajon a szívemben tudok róluk? (Tudsz.) Mit tudok? Tudom-e mindenkinek a nevét? Tudom-e, hogy minden egyes ember hány éve hisz Istenben? Ezeket a dolgokat nem kell tudnom. Nekem elég, ha mindenkiről tudom, hogy milyen állapotban van, minek van híján, milyen mértékben nyert belépést az életbe és milyen igazságokat kellene mindenkinek hallania, milyen igazságokkal kell megöntözni és ellátni őket. Elég, ha ezeket a dolgokat tudom. Nem ez az, ami Rám tartozik? Tudni, hogy mi tartozik Rám – mit kellene mondanom és milyen munkát kellene végeznom – hát nem ez a racionalitás? (De igen.) Hogyan jön létre ez a racionalitás? Ha a megtestesült Isten még ezzel a racionalitással sem rendelkezne, ha még ezzel a mércével sem rendelkezne minden dolog és minden esemény mérésére, akkor milyen igazsággal rendelkezne, amiről beszélhetne? Ha a megtestesült Isten harcolna Isten Lelkével és versenyezne Vele a státuszért, akkor vajon nem balul sült volna el valami? Nem lenne ez helytelen? Lehetnének ilyenek a dolgok? Nem – ez olyasmi, ami soha nem fordulhatna elő.

Egyesek mindig aggódnak, és azt mondják: „Te mindig kérdezősködsz rólunk, és mindig kutakodsz utánunk titokban? Isten mindig azt próbálja felmérni, hogy mit gondolunk Róla és hogyan látjuk Őt a szívünkben?” Nem gondolkodom ilyen dolgokon. Feleslegesek! Mi értelme van ezeken a dolgokon gondolkodni? Mindezeket Isten vizsgálja át. Isten Lelke cselekedeteinek van egy hatóköre, a megtestesült Isten cselekedeteinek pedig még inkább. A megtestesült Isten, Ő az igazság szószólója és kifejeződése, és a munka, amit ebben a szakaszban végez, ezt a szakaszt képviseli, nem pedig az utolsót. A megtestesült Isten csak azt a munkát végezheti, ami ehhez az időszakhoz és ehhez a hatókörhöz tartozik. Akkor ez a munka reprezentatív lehet a következő szakaszra nézve? Nos, nem tudjuk, mi fog történni a jövőben. Ez Isten saját dolga. Én nem próbálok túl messzire

menni. Azt teszem, amit az Én dolgom megtenni: azokat a dolgokat teszem, amit tennem kell és amit megtehetek. Soha nem feszegetem túl a határait, mondván: „Mindenható vagyok! Hatalmas vagyok!” Az Isten Lelke; a megtestesült Isten csak egy kifejeződése és szószólója annak a munkának, amit Isten ebben az időszakban végez. Az Ő munkájának körét és azt, hogy milyen munkát kell végeznie, Isten már meghatározta. Ha azt mondanád, hogy „a megtestesült Krisztus mindenható”, akkor igazad lenne vagy tévednél? Félig igazad lenne, félig tévednél. Isten Lelke mindenható; Krisztusról nem lehet azt mondani, hogy mindenható. Azt kellene mondanod, hogy Isten mindenható. Ez lényegre törő és pontos megfogalmazás, amely megfelel a tényeknek. Milyen racionalitással kell rendelkeznem? Mindenki azt mondja, hogy Én vagyok Isten, Maga Isten, hogy Én vagyok a megtestesült Isten – tehát akkor úgy hiszem-e, hogy helyettesíthetem Magát Istent, az Ő Lelkét? Nem tudnám. Még ha Isten meg is adná Nekem ezt a hatalmat és képességet, akkor sem tudnám ezt megvalósítani. Ha ilyen módon helyettesíthetném Istent, az nem lenne egyfajta virtuális káromlás az Ő természete és lényege ellen? A test annyira korlátozott! Nem így kell ezt érteni; nem ebből a szemszögből kell megközelíteni ezt a témát. Nem így van? (De igen.) Tehát mivel Nekem ilyen gondolataim vannak, ezek az alapelveim a cselekvéshez, és a megfontolásaim, amikor az egyes dolgokat elvégzem, sok ember számára nem tűnnek Istennek, sőt vannak olyanok is, akik – mielőtt kapcsolatba kerülnének Velem –, fantáziálnak, képzelődéseik és elképzeléseik vannak, akik óvatosak és körültekintőek a cselekedeteikben, és amint találkoznak Velem, azt gondolják: „Ő ugye csak egy ember? Nincs benne semmi ijesztő.” Ezután elengedik magukat – felbátorodnak, és van bátorságuk rossz dolgokat cselekedve átokfutásba kezdeni. Hogy hívják őket? Álhívők. Ha csak a megtestesült Istenben hiszel, Isten Lelkében pedig nem, akkor álhívő vagy; és ha csak Isten Lelkében hiszel, a megtestesült Istenben pedig nem, akkor ugyancsak álhívő vagy. A megtestesült Isten és Isten Lelke egy – Ők egyek. Nem harcolnak egymással, még kevésbé különülnek el egymástól, és Ők ketten még kevésbé alkotnak önálló egységet. Ők egyek – annyi csak, hogy a megtestesült Istennek a test szemszögéből kell megközelítenie a munkáját és Istent. Ez a test dolga, és ennek semmi köze hozzátok – ez Krisztus dolga, és semmi köze az emberiséghez. Nem mondhatod, hogy „Szóval azt hiszed, hogy te is egy hétköznapi ember vagy. Rendben, akkor ugyanolyan emberek vagyunk – mindannyian egyformák vagyunk.” Szabad ilyet mondani? Ez hiba. Vannak, akik azt mondják: „Úgy tűnik, hogy veled eléggé könnyű kijönni, úgyhogy hagyjuk a formásokat. Kezeljük egymást haverokként, barátokként; legyünk egymás bizalmasai – barátokozzunk.” Ez így rendben van? Ezeknek az embereknek nincs lelki megértésük: álhívők. Minél inkább megosztod velük az érzéseidet és beszélsz velük az igazságról, a tényekről és az igazságvalóságról, annál inkább megvetnek – ezek az emberek álhívők. Minél többet beszélsz mélységes misztériumokról, szajkózol divatos szövegeket, doktrínákat és elvont dolgokat, és minél többet bizonygatod a státuszodat, hivalkodsz és felvágasz, annál jobban megbecsülnek – ezek az álhívők. Amikor olyasvalakit látnak, aki alapelvek mentén és mértéktartóan

cselekszik, akinek a tettei összhangban vannak az igazsággal, aki világos határokkal és tisztánlátással tud közelíteni a pozitív és negatív dolgokhoz – minél inkább ilyen az illető, ők annál inkább lenéznek és alantásnak találják – ezek az álhívők.

Amikor emberekkel érintkezem és kapcsolatba kerülök velük, akkor bárkik is ők, vagy bármeddig tart is az interakció, érzi-e bármelyikük: „Mindig megpróbál irányítani, átveszi az irányítást a házam minden ügyében, mindig megpróbál meghódítani engem”? Én nem hódítalak meg téged! Mi haszna lenne ennek? Olvasd el Isten szavait saját magad, mérlegeld őket, és lassan lépj beléjük. Ha olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik, a Szentlélek munkálkodni fog rajtad, és Istennek áldásai és útmutatásai lesznek a számodra. Ha nem vagy olyasvalaki, aki az igazságra törekszik, ha mindig dacos vagy mindennel szemben, amit mondok, ha nem akarod hallani és nem fogadod el, akkor végül mindig fel leszel fedve, és a dolgok mindig rosszul fognak alakulni, amikor cselekszel – nem fogsz Isten vezetésével rendelkezni. Hogyan történik ez? (Isten mindent átvizsgál.) Nem csak arról van szó, hogy Isten mindent átvizsgál. Tapasztaljátok ezt meg saját magatok. Amikor mondok valamit, függetlenül attól, hogy az emberek egyetértenek-e vele vagy sem, hogy elfogadják-e vagy sem – a Szentlélek vajon fenntartja, vagy nem törődik vele? (Fenntartja.) A Szentlélek biztosan fenntartja, és egyáltalán nem fogja aláásni. Helyes lenne, ha ezt nem felejtene el. Függetlenül attól, hogy az emberek el tudják-e fogadni, amit mondok, vagy sem, eljön majd a nap, amikor a tények világossá válnak, és egy pillantásra mindenki azt fogja mondani: „Amit mondtál, az mindvégig igaz volt! Ezt már régen megmondtad – miért nem volt róla fogalmam?” Nem számít, ha akkoriban azt hitted, hogy a szavaim az Én képzeletemből, vagy az elmémből, vagy tudásból származnak – egy napon, miután megtapasztaltál néhány dolgot, azt fogod gondolni: „Amit mondtál, az mindvégig igaz volt!” És hogyan fogsz erre a megértésre jutni? Tapasztalatból. Ha képes vagy elérni ezt a tudást, akkor ez mentális elemzéssel fog történni? Egyáltalán nem; a Szentlélek fog vezetni – ez Isten cselekedete lesz. A nem hívők egész életükön át rendelkeznek némi tudással a menny és a föld és minden dolog szabályainak némelyikéről, de vajon el tudják-e nyerni az igazságot? (Nem.) Akkor mi hiányzik nekik? (Nem rendelkeznek a Szentlélek munkájával.) Így van. Nem rendelkeznek a Szentlélek munkájával – ez az, ami hiányzik nekik. Tehát bárhogy is Rám és bárhogy is értékelsz is Engem, mint személyt, és bárhogy is bánysz a szavakkal, amiket mondok, és a dolgokkal, amiket teszek, végső soron mindez eredményhez kell, hogy vezessen. Isten cselekedni fog, és fel fogja tárni, hogy helyes vagy helytelen volt-e a választásod, helyes vagy helytelen volt-e a hozzáállásod, és hogy valami félrement-e a nézetekben. Isten fenntartja az Ő testének munkáját. Akkor miért nem támogat Isten más embereket? Miért nem támogatja az antikrisztusokat? Azért, mert a Lélek és a test egyek: ugyanaz a forrásuk. Valójában ez nem fenntartás – vagyis, ha te egyszer a végsőig megtapasztaltad, akkor függetlenül attól, hogy azokat a szavakat a megtestesült Isten mondta-e, vagy a Szentlélek megvilágosításából jutottak-e el hozzád, következetesek lesznek. Soha nem fognak ellentmondani egymásnak; összhangban lesznek. Meg tudjátok ezt erősíteni?

Vannak, akik igen, míg mások nem jutottak még el a tapasztalatukban erre a pontra, és nem rendelkeznek erről megerősítéssel. Ez azt jelenti, hogy a hitük még nem jutott el erre a pontra: még mindig nagyon kicsi. Más szóval amikor a hited elér egy bizonyos szintet, hirtelen eljön egy nap, amikor úgy érzed, hogy egy hétköznapi mondat, amit ez a hétköznapi test mondott, egy mondat, amit nem találtál túl lenyűgözőnek, amikor hallottad, az életeddé vált. Hogyan fog ez az életeddé válni? Úgy, hogy a cselekedeteidben tudattalanul is rá fogsz támaszkodni. A mindennapi életed útmutatójává fog válni. És amikor nincs előtted út, akkor ez a mondat a valóságoddá válik, és olyan céllá válik, amely megmutatja neked az utat; amikor fájdalmat érzel, akkor ez a mondat lehetővé teszi számodra, hogy felülkerekedj a negativitáson és megértsd, hogy mi a problémád. Ilyen tapasztalatok után látni fogod, hogy bármennyire is hétköznapi ez a mondat, a szavainak mégis súlya van, és élet rejlik bennük – hogy ez az igazság! Ha nem arra összpontosítasz, hogy az igazságra törekedj, és nem szereted az igazságot, akkor elítélheted Istent, az Ő megtestesülését és az Átala kifejezett igazságokat. Ha olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik, akkor eljön majd a tapasztalatodban az a nap, amikor azt mondogod: „Istennel egészen könnyű kijönni. A megtestesült Istennel egészen könnyű kijönni” – de senki sem fogja azt mondani: „Úgy jöttem ki Vele, mintha egy ember lenne.” Miért van ez? Mert az, ahogy Krisztus szavait megtapasztalod, és az a munka, amit a Szentlélek végez benned, amikor nem látod Őt a mindennapi életed során, ugyanaz. Mit fog ez az „ugyanaz” kiváltani benned? Azt fogod mondani: „Isten hétköznapi, közönséges külsőt vett fel, egy test képmását, ezért az emberek figyelmen kívül hagyták az Ő lényegét. Az emberek pont azért nem látják Istennek azt az oldalát, amely az Ő lényege, mert romlott beállítottságaik vannak. Csak azt az oldalát látják, amit az ember képes látni. Az emberek valóban híján vannak az igazságnak!” Nem így van ez? (De igen.) Így van. Bizonyos munkáknál például, ha sok olyan aspektusuk van, amit Én nem tudok elvégezni, akkor sok ember biztosan elképzeléseket alakít ki. De amikor a munka minden egyes aspektusából képes vagyok valamennyit megcsinálni, akkor mindenki egy kicsit nyugodtabb, és valamennyire megnyugszik a szíve: „Rendben. Úgy tűnik, mintha Isten lenne – csak ennyit tudok mondani. Úgy tűnik, mint a megtestesült Isten, úgy tűnik, mint Krisztus. Valószínűleg ő Krisztus.” Ez az egyetlen fajta meghatározás, amellyel az emberek rendelkeznek. Mégis, ha csak közölném az igazságot és kifejezném Isten néhány szavát, ennél többet pedig nem tennék – ha nem adnék gyakorlati útmutatást semmilyen munkával kapcsolatban, és nem is lennék képes gyakorlati útmutatást adni, akkor ez csökkentené az emberek tiszteletét e test iránt és a súlyt, amelyet Neki tulajdonítanak. Az emberek azt hiszik, hogy a testnek bizonyos képességekkel és tehetségekkel kell rendelkeznie. Valóban tehetségről van szó? Nem. Isten mindenféle tehetséggel, ajándékkal és képességgel megajándékozhatja az embereket – mondd meg tehát Nekem, vajon Isten Maga rendelkezik ilyenekkel? Bőségesen! Vannak tehát olyan emberek, akik nem tudják megoldani ezt a rejtvényt, és azt mondják: „Hogyan utasíthatok minket arra, hogy énekeljünk, amikor Te Magad nem tudsz énekelni? Nem

egy laikus ad utasításokat profiknak? Ez nem megy szembe az alapelvekkel?” Megmondom nektek, hogy Én vagyok a kivétel. Miért van ez? Ha nem vagytok képesek valamit jól csinálni, akkor ki kell nyújtanom a kezem, hogy segítsék nektek: ha valamit képesek vagytok megcsinálni, akkor nekem jó, ha nem avatkozom bele, nem is akarok beavatkozni – ez kifárasztana. Ha valamit képesek vagytok jól csinálni, miért kell kinyújtanom a kezem, hogy segítsék nektek? Ezzel nem hencegek, és nem szajkózok magasztos eszméket. Én csak tanítani akarlak benneteket, a szakmai készségek és az igazságalapelvek területén egyaránt. Amint mindannyian megtanultátok a készségeket és felfogtátok az alapelveket, nagy teher esik le a szívemről, mert ezek a dolgok kívül esnek azon a munkán, amely Rám hárul. Néhányan azt mondják: „Ha ez nem olyan munka, amely Rád hárul, akkor miért csinálod?” El kell végezni, és az emberek messze nem alkalmasak a feladatra. Ha nem adnék útmutatást, mint ahogyan teszem, akkor a létrehozott munkák egyáltalán nem lennének különlegesek, és az Isten melletti tanúságtétel csak közepes eredményekhez vezetne. Ha nem tudnék érdemi munkákat felmutatni, akkor egy kicsit hanyag lennék, és rosszul is érezném Magam, így hát végzek egy kis munkát, ahogyan az energiám és a testi állapotom engedi. Miért? Több megfontolásból. Amikor az egész emberiség látja és befogadja az emberek által készített dolgokat, az emberek nézőpontjai, nézetei és felfogóképességei csak abban különböznek, hogy mióta hívők, mi a tapasztalatuk és milyen a képességük, de a kiindulópontjaik alapvetően ugyanazok. A kiindulópontjaik azok a tapasztalatok, amelyekkel az igazságvalóságokról rendelkeznek az igazság megértése alapján. Ezek azok a dolgok, amelyeket az emberiség képes megalkotni. Én nem tudnék egy átlagember szemszögéből tenni dolgokat vagy munkákat létrehozni. Milyen legyen tehát a megközelítem? Testi? Erre sem lennék képes. Nem gondoljátok, hogy az helytelen volna? Természetesen Istennek és az Ő munkájának a megközelítését venném fel a testből, hogy kimondjam azokat a szavakat, megtegyem azokat a dolgokat és kifejezzem azokat a nézeteket. Lehet-e ezeknek a dolgoknak az értékét pénzzel mérni az emberiség körében? (Nem.) Nem lehet. Ez azért van, mert ezek a dolgok, amint egyszer kész munkákká válnak, olyan dolgok, amelyek örökké megmaradnak az emberiség számára. Ezek a közönséges munkák természetesen szintén örökké megmaradnak. De mivel ezek a munkák örökké és a jövőben is megmaradnak, és hozzájárulást adnak az egész emberiségnek – legyenek akár útmutatók az Istenben való hithez, akár ellátás és segítség – ugye létre kellene hoznom néhány nagyobb horderejű munkát? Ezért kell szavakat mondanom és munkákat alkotnom olyan szemszögéből, amelyből az emberiség nem képes látni. Miért teszem ezt? Hogy növeljem az egyház hírnevét. Helyes ez az indíték? (Igen.) Mondd meg Nekem, előnyös-e az Isten melletti tanúságtétel szempontjából, ha az egyház hírneve növekszik? (Igen.) Előmozdítja, vagy hátráltatja? (Előmozdítja.) Az biztos – határozottan előmozdítja. Amikor néhány nem hívő és vallásos csoport látja ezeket a munkákat, elámulnak azon, hogy milyen jól lettek elkészítve ezek a filmek, és mindig szeretnének találkozni a kulisszák mögött álló filmkészítővel. Én nem fogok találkozni

ezekkel az emberekkel. Nincs időm arra, hogy találkozzam ezekkel az emberekkel, és nem tudom, mi lenne a célja, hogy találkozzanak Velem. Mi haszna lenne akkor annak, ha találkoznék velük? Ha azok az emberek, akik látják ezeket a filmeket, el tudják fogadni az igazságot, akkor az elég – és ha hajlandóak az igaz utat kutatni, az még jobb. Nem szükséges, hogy találkozzanak Velem. A lényeg, hogy azért készíték néhány nagy horderejű munkát, hogy amikor az emberiség látja ezeket a dolgokat, valamivel nagyobb hasznára váljon. Jó vagy rossz dolog ezeket a dolgokat az emberiségre hagyni? (Jó dolog.) Van értelme; érdemes megtenni.

Én így jövök ki veletek. A veletek való kapcsolatam ez, amit láttok és éreztek. Akkor hát miféle kapcsolata van veletek Istennek? Érezhető? Ugyanolyan. Ne gondoljátok ezt: „A megtestesült Isten egy ember; Vele könnyű kijönni. De a mennyben lévő Isten nem az – Ő rémisztő a fenségével és a haragjával!” Isten olyan, amilyen Én vagyok. Nem hódítana meg vagy irányítana téged egy megjegyzéssel, egy módszerrel vagy erővel. Ő nem tenne ilyet. Ő ugyanúgy jönne ki veletek, ahogyan érzitek, hogy Én kijövök veletek: megtanítom nektek, amit csak tudok, és megértetem veletek, amit csak tudok. Azokat a dolgokat, amelyeket nem tudtok megérteni, nem sulykolom belétek erőszakkal. Némelyek talán ezt mondják: „Azt mondd, hogy nem sulykolsz belénk semmit erőszakkal – nos, akkor mit csinálsz, amikor állandóan az igazságot prédikálsz?” Az talán nem sulykolás? Azt rólatok való gondoskodásnak hívják – nem erőltetem rátok, hogy fejlődjétek, ez öntözés. Az öntözés helyes; az egy pozitív dolog. Egyesek ezt fogják mondani: „Amikor az antikrisztusok hódítják meg az embereket, az talán nem ugyanaz, mint amikor Isten teszi?” (Nem.) Mennyiben nem ugyanaz? Ugyanazt a szót használjuk arra, amikor az antikrisztusok hódítják meg az embereket, és amikor Isten hódítja meg őket; mi a lényegbeli különbség a szó eme két használata között? El tudjátok világosan magyarázni? Ha még ezt sem tudjátok megtenni, akkor nagyon szegényes megértésetek van az igazságról. (Amikor a Sátán hódítja meg az embereket, az erőszakos irányítás, míg amikor Isten, az az igazsággal történő ellátás – az igazságalapelvek közlése az emberekkel, amelyeket azután gyakorolhatnak az emberek, és ezáltal életet nyerhetnek.) Akkor hát ezt kérdezem tőletek: a Sátán irányít és meghódít embereket, de birtokában van-e az igazság? (Nincs.) Mi a Sátán? Milyen alapon hódít meg embereket? Más szóval: mi jogosítja fel a Sátánt arra, hogy meghódítson embereket és megpróbálja megnyerni őket? A Sátánnak egyáltalán semmije sincs. Akkor hát mit használ az emberek meghódításához? Mivel tudja ellátni az embereket, miután meghódította őket? Csak megrontani tud téged; csak arra képes, hogy játszadozzon veled és tönkretegyen, végül pedig, amikor már végzett a tönkretételeddel, leküld a pokolba. Miféle hódítás és irányítás az övé? Egyszerűen csak bántalmazás. Az a célja az irányításoddal és a meghódításoddal, hogy ne vesd alá magad Istennek és az igazságnak, és hogy rávegyen arra, hogy neki vesd alá magad. A Sátán szerint helytelen, ha Istennek veted alá magad, és az a helyes, ha neki veted alá magad. Ha valóban aláveted magad neki, és ő az, aki irányít és meghódít téged, akkor teljességgel elhagytad Istent és

elutasítottad Őt. No és akkor az hogyan működik, amikor Isten hódítja meg az embereket? Isten Maga az igazság; Ő minden pozitív dolog valósága, minden pozitív dolog forrása és az igazság forrása. És akkor mik az emberek? Az emberek a Sátán által megrontott fajtából valók. Nincs birtokukban az igazság. Istennek tehát muszáj az igazság kimondásával és az ember romlott beállítottságainak a leleplezésével megítélnie és megfenyíteni az embereket, valamint megpróbálnia és finomítani őket, hogy az emberek megérthessék az Átala mondott szavakat, elismerhessék, hogy Ő a Teremtő, ők maguk pedig az Ő teremtetett lényei, majd Elé járulhassanak, leborulhassanak Előtte, és elfogadhassák szuverenitását és rendelkezéseit. Nincs ez vajon mind összhangban az igazsággal? (De igen.) Akkor hát mi ez a meghódítás? Az emberek megnyerése, megmentés; egy pozitív dolog. Ez nem árt neked. Nincs hát különbség e között és a Sátán által történő meghódítás között? Isten részéről helyes, ha meghódítja az embereket. Ő az igazság, minden pozitív dolog forrása. Nagyon is találó megfogalmazás azt mondani, hogy Ő „meghódítja az emberiséget”! Az emberiség nincs az igazság birtokában, mélyen megrontotta és magához hasonlatossá tette őket a Sátán. Ezért nem vetik alá magukat Istennek az emberek, és ezért tagadják meg és utasítják el Őt. Mit lehet kezdeni ezzel? Istennek ki kell mondania az igazságot, és a fenyítés és ítélet módszereit kell alkalmaznia azért, hogy megértesse az emberekkel, hogy kicsoda Isten, ki a Teremtő, kik a teremtetett lények, és ki a Sátán, valamint rábírja őket arra, hogy ismerjék fel az Urat és térjenek vissza Hozzá, ismerjék el a Teremtőt, és az Ő jelenlétében ismerjék el azt is, hogy ők maguk az Ő teremtetett lényei. Ezt jelenti a „meghódítás” szó. Azok, akiket Isten meghódított, értik az igazságot vagy nem? (Értik.) És akiket a Sátán hódított meg – ők mit nyernek? Semmilyen igazságot nem értenek, és kerülnek, elárulják és elutasítják Istent, elképzeléseik vannak Róla, sőt, a Sátánt és az antikrisztusokat követik. Még az is lehet, hogy ítéletet hoznak Istenről, fellázadnak Ellene és megátkozzák Őt, nem hajlandóak elismerni a szuverenitását, és még kevésbé alávetni magukat annak. Megfelelő színvonalú teremtetett lények ezek? (Nem.) Szöges ellentétei az Isten által meghódított embereknek; a hatás a fordítottja annak, mint amikor Isten hódítja meg az embereket.

Ha valaki, aki olyan, mint egy antikrisztus, státusszal rendelkezik, és elmegy valahová, ahol nem tudják róla az emberek, hogy ő vezető, vajon elégedett lesz ezzel? Nem. Akárhová megy is, minden rendelkezésére álló eszközt kihasznál, hogy mindenkivel tudassa: „Én vagyok a vezető, készíttetek nekem valami ételt! Ennem kell valami jót!” Szerintetek mi az Én nézetem a státusszal kapcsolatban? (Nem érdekel Téged.) Miben nyilvánul meg ez az érdektelenség? Amikor elmegyek valahová, amennyire csak tudom, mondom az embereknek, hogy ne terjesszék szabadon a hírt, illetve ne tájékoztassák az embereket a kilétemről. Miért teszem ezt? Azért, mert ha tudnak róla az emberek, az valóságos gyöttelelem. Ha nem tudnak, talán elmondanak valamit Nekem abból, ami a szívükben van; ha viszont megtudják, az gyöttelelem – elzárkóznak Előlem. Mondjátok meg Nekem, nem lennék vajon magányos, ha senki sem öntené ki Nekem a szívét?

Minden tőlem telhetőt igyekszem megtenni azért, hogy ne tudják meg az emberek a kilétemet, hogy úgy bánhassanak Velem, mintha hétköznapi ember lennék, és elmondják Nekem, amit el akarnak mondani. Olyan nagyszerű, amikor az emberek szabadnak és felszabadultnak érzik magukat, ha nem korlátozom őket folyton, ők pedig nem mindig olyan tisztelettudók a jelenlétemben. Szükségtelen így cselekedniük; nem szeretem ezt. Akik nem értik az igazságot, ezt gondolják: „Biztosan ezt szereted, úgyhogy ekként fogok bánni Veled.” Amikor ilyen embereket látok, elbújok. Amikor olyasvalakit látok, aki folyton hajlong és hajbókol, inkább elbújok, amilyen gyorsan csak tudok. Egyáltalán nem akarok kapcsolatban lenni ilyen emberekkel – túlságosan nagy macera, túlságosan sok gond! Az antikrisztusok azonban mások. Akárhová is mennek, azt remélik, hogy elnyerik az emberek tiszteletét, és hogy különleges bánásmódban lesz részük. És miben reménykednek még inkább? Abban, hogy amíg ott vannak, addig a vezetésük alá tartozó emberek maradéktalanul engedelmeskedni fognak a parancsaiknak, és hogy kompromisszum nélkül fognak engedelmeskedni nekik, egészen az abszolút engedelmességig; akkor ezt gondolják: „Ide nézz! Mit gondolsz a katonákról, akiket vezetek, a csapatról, akiket vezetek? Mind engedelmesen teszik, amit mondok.” Az eredményesség különleges érzése tölti el őket. Arra trenírozzák az embereket, hogy olyanok legyenek, akár a bábok, mint a rabszolgák, akiknek nincs önálló gondolatuk, sem saját véleményeik vagy nézeteik; fásulttá és nehéz felfogásúvá teszik mindegyiküket. Az antikrisztusok ekkor boldogok és elégedettek a szívük mélyén, mert azt érzik, hogy eredménnyel járt a munkájuk, hogy teljesültek a vágyaik és ambícióik. Ha nem így állnak a dolgok, elszomorodik a szívük: „Miért nem teszik egyszerűen azt az emberek, amit mondok? Milyen módszert vessek be, hogy engedelmességre bírjam őket? Rendben: ha nem tudod, milyen nagyszerű vagyok, akkor meg kell mutatnom neked! Egyetemi diplomám van, és azt mindennap magammal hordom, hogy láthasd. Felsőfokú nyelvvizsgát tettem angolból, és én voltam a diákszövetség elnöke. Mivel látom, hogy nem értetek engem valami jól, egy kicsit dicsekszem majd nektek!” Minden munkamegbeszélés alkalmával ezt mondják: „Bármilyen gondolatotok van is, mondjátok! Fejezzétek ki szabadon a nézeteiteket – nem akarok korlátozni benneteket!” Így az ott lévő emberek elkezdik kifejezni a nézeteiket. Miután megtették, ezt mondja ez az egyetemi diplomás „felsőbbrendű személy”: „Hasznavehetetlenek a nézeteitek. Mind hétköznapi, mind a közönséges emberekre jellemző nézet. Valóban muszáj beavatkoznom! Ide figyeljete: ti nem tudjátok elvégezni a munkát! Én valójában nem akarom elvállalni ezt a munkát, de ha nem lennék itt, ti valóban nem lennétek képesek felvállalni ezt a terhet, úgyhogy segítő kezet kell nyújtanom. Átgondoltam ezt a dolgot. Így és így fogjuk kezelni. Az átlalatok említett trükkök egyike sem fog működni; én mondok valami jobbat. A múltban ezt követelték meg tőlünk a munkarendek – mostantól kezdve nem fogunk ragaszkodni azokhoz az előírásokhoz. Többé nem így fogjuk csinálni.” Egyesek ezt mondják: „Ha nem a munkarendek szerint cselekszünk, az óriási veszteséget fog okozni Isten házában.” Mire ők így válaszolnak: „Ne gondolkodjatok rajta ennyit – törődik vajon isten

háza ezzel a kis összeggel? Koncentráljunk az eredményekre – ez az, ami számít. Mostantól kezdve csak tegyék, amit mondok! Ha valami rosszul sült el, majd én felelek érte!” Senki sem tudja lebeszélni őket. Nem csupán hangzatos ötleteket szajkóznak? Mi a céljuk azzal, hogy ezt teszik? Az, hogy felvágjanak, és minden egyes embert folyamatosan emlékeztessenek a létezésükre, valamint arra, hogy milyen briliánsak. Milyen értelemben briliánsak? Abban az értelemben, hogy kifürkészhetetlenek a hétköznapi emberek számára. Még ha egy nézetben vannak is az antikrisztusok a többi emberrel, akkor is elvetik azt a nézetet, amikor mások mondják ki, majd azután előről kezdik az egészet, és azt a nézetet átfogalmazva magukhoz ragadják a vezetést. A csoport ennek hallatán ezt mondja: „Ez talán nem ugyanaz az ötlet?” Mire ők: „Ugyanaz vagy sem, én mondtam. Nem ti mondtátok. Én ragadtam magamhoz a vezetést ezzel az ötlettel.” Akárhogy csúrik-csavarják is a szavaikat, az a céljuk, hogy mindenkit meggyőzzenek, és hogy tudassák az emberekkel: „Nem a semmiért vagyok vezető; nem a semmiért vagyok én a csapatvezető és a felügyelő. Nem csak a szám jár – nem lennék ebben a pozícióban a talentumaim, ajándékaim és képességeim nélkül.” Ha történik véletlenül valami, amikor ők nincsenek jelen, senki más nem hozhat döntést, ha pedig ott vannak, mindig ők diktálnak. Mindenkinek figyelnie kell az arckifejezésüket. Akkor lélegezhet csak fel mindenki megkönnyebbülten, amikor ők diktálnak; ha nem így történik, akkor mindenki szorong. Ha nem engedik meg nekik, hogy ők diktáljanak, akkor nem lesz lehetséges megoldani az adott feladatot. Nem céllal csinálják ezt vajon? Néha ezt gondolják magukban: „Helyes, amit teszek? Jobb lenne, ha nem tenném – bolondot csinállok így magamból. Nem az antikrisztusok cselekszenek így? Ez nem lesz így jó; a büszkeségem az, ami számít. »Antikrisztus« lennék? A fennvaló nem ítélte el engem, úgyhogy nem vagyok az!” És továbbra is úgy folytatják, ahogy addig. Néha elég jól tudják, hogy amit tesznek, az sérti a munkarendeket és az igazságalapelveket, hogy nyilvánvalóan a saját büszkeségüket és státuszukat tartják szem előtt, és hogy megvannak a maguk szándékai – mégis tovább csinálják, amit addig is, a következmények számbavétele, és még inkább, istenfélő szív nélkül. Nem beállítottságbeli probléma ez vajon? Hová vezet náluk ez a fajta beállítottság? Oda, hogy rendkívül egoisták lesznek, és hogy rossz dolgokat téve átokfutást rendeznek. Igazán nem tudják a szívükben, hogy miként helyes cselekedni? Igazán nem értik, hogy amit tesznek, az sérti az alapelveket? Valóban nem tudják, hogy amit tesznek, az mások félrevezetése és irányítása, és hogy gonoszságot művelnek? Tudják és értik ezeket a dolgokat. Akkor hát az, hogy mégis képesek egyre csak ugyanúgy cselekedni, azt jelenti, hogy nem szeretik az igazságot és idegenkednek tőle. Minden nézetet, módot, módszert és kijelentést elvetnek, ha az nem az ő szájukból származik. Nem ambíció ez? (De igen.) Ambíció és gonosz szándékok rejlenek benne. Miféle gonosz szándékok? Mi rejlik mögötte? (Elérni, hogy azt tegyék az emberek, amit ők mondanak.) Elérni, hogy azt tegyék az emberek, amit ők mondanak – semmiképpen nem hagyhatnak ki egy ilyen előnyt, sem a kitérés esélyét, és azt sem engedhetik, hogy azokkal bárki más éljen. Mindig ők kell, hogy

legyenek, akik a döntéseket hozzák; mindig nekik kell diktálniuk; mindig egyedül csak az övék és csakis nekik tulajdonítható lehet a munka gyümölcse. Végül elérik, hogy mindenkinben kialakuljon egy tendencia. Miféle tendencia? Az a tendencia, hogy azt gondolják, hogy csak akkor működhet a munka, ha ők ott vannak a csapatban – nélkülük olyan, mintha senki más nem tudná elhordozni a terhet. Ha ez megtörtént, azzal nem érték el vajon a céljukat? Azok az emberek az irányításuk alá kerültek. Mi az előjele annak, hogy az irányításuk alá kerül valaki? Miután teljességgel meg lettél hódítva és le lettél győzve, addig kínoznak az antikrisztusok, amíg meg nem adod magad nekik – mígnem végül már nem tudod megkülönböztetni a jót a rossztól, és egyáltalán nem próbálsz felismerni őket vagy összekapcsolni velük az igazság bármely aspektusát, és szilárdan hiszed, hogy bármit tesznek is, az helyes, és nem mered többé elemezni, hogy igazuk van-e vagy nincs. Ezek a következmények állnak elő azután, hogy az antikrisztusok félrevezetik és irányítják az embereket, akik rögtön ezután követni kezdik az antikrisztusokat. Talán nem így van? (De igen.) Ez nem egyértelműen annak az egyik megnyilvánulása, hogy az antikrisztusok rávesznek másokat arra, hogy csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek? (De igen.) Milyen motívumok és gonosz szándékok állnak a háttérben mindannak, amit tesznek, és mi a forrása a cselekedeteiknek, a módszereiknek és az eszközeiknek, de még a kijelentéseiknek is? Az, hogy le akarnak győzni és igázni téged, megadásra akarnak kényszeríteni és megmutatni neked, hogy ki a főnök, hogy ki alkalmas a vezetésre, hogy kié az utolsó szó, és hogy nem az igazságé az utolsó szó – hogy rajtuk kívül senki sem lehet ezeknek az embereknek az ura, hogy senki sem diktálhat, és senki sem hozhat döntéseket. Szeretnéd megemlíteni az igazságot, de nincs rá lehetőséged. Szeretnél eltérő véleményekkel előállni – de jobb, ha nem is gondolsz erre. Milyen antikrisztusi beállítottság ez? Ez ádáztság; meg akarják hódítani és irányítani akarják az embereket. Mindegy, hogy az antikrisztusok vágyait és ambícióit nézed-e, vagy pedig a valóságos cselekedeteiket: mindegyikből látszik az ádáz beállítottságuk és az, hogy idegenkednek az igazságtól. Az antikrisztusoknál az emberek meghódításával és irányításával kapcsolatos módok, viselkedések és megnyilvánulások – a lényegükkel egyetemben – tökéletesen egybeesnek a fő témával, amelyről most beszélgetünk. Az antikrisztusok azt akarják, hogy az emberek csakis nekik vessék alá magukat – azt sugallják ezzel, hogy azt kell tenniük az embereknek, amit ők mondanak, és hogy az veti alá magát Istennek, aki így tesz. Ha valaki eltérő véleményt vet fel és megmondja nekik, hogy amit tesznek, az ellentétes az igazsággal, visszavágnak: „Még hogy ellentétes az igazsággal? Mondd meg nekünk: mi az igazság? Ha el tudod világosan magyarázni, akkor engedni fogok neked – de ha nem tudod, akkor kínos helyzetbe hozlak!” Ennek hallatán némelyek igazán félni kezdenek és ezt mondják: „Valóban nem tudom ezt világosan elmagyarázni, úgyhogy inkább azt teszem, amit mondasz.” Az antikrisztusok ezzel elérték a céljukat. Vannak emberek, akik ezt csinálják? (Igen.) Ti tettetek már ilyen dolgokat? (Nem.) Az antikrisztusoknak megvan ez a készségük. A hétköznapi emberek feladják, amikor

azt látják, hogy nem tudnak meggyőzni másokat; ők nincsenek birtokában ennek a technikának. Egyfelől arról van szó, hogy nem képesek így beszélni és kifejezni magukat – nem tudnak jól beszélni és vitázni. Másfelől pedig, nem elég könyörtelen a szívük. Azokban, akik képesek ezekre a dolgokra, elvetemült beállítottságnak kell lennie. Ádáznak és elég könyörtelennek kell lenniük, és nem törődhetnek senki más érzéseivel. Ha bárki is ellenkezik velük, hihetetlenül ádáz módon fogják gyötörni, és bármennyire kegyetlenül teszik is ezt, a lelkiismeretük nem fogja vádolni őket emiatt, és nem is lesz ennek tudatában. Némelyek ezt mondanák: „Már így is elég szálnalmasak; miért akarom, hogy azt tegyék, amit mondok? Inkább hagyom őket – Istenben hisznek, nem bennem. Hadd hallgassanak arra, aki éppen az igazságnak megfelelő módon beszél – nem számít, ki az. Ezúttal hagyom inkább az egészet.” Az antikrisztusok vajon így gondolkodnak? Nem; az antikrisztusokban egyáltalán nincs ilyen racionalitás. Meglehetősen határozottak a saját ambícióikat és vágyaikat illetően. Ragaszkodnak hozzájuk és nem engedik el őket, akár egy farkas, amelyik bárányt tart a fogai között. Vajon működhet, ha tárgyalni próbálsz egy farkassal és meg akarod akadályozni, hogy megegye a bárányt? Nem. Miért nem? Azért nem, mert ez a beállítottsága. Mit hisz a farkas? „Éhes vagyok. Szeretek bárányt enni. Ez rendjén van így. Akár meg akarom enni a bárányt, akár nem, rendjén van.” Ez a filozófiája, a cselekedetei normája és forrása. És az antikrisztusok vajon így gondolkodnak, amikor meghódítanak és irányítanak embereket: „Nem vagyok Isten. Szégyentelen dolog a részemről, hogy embereket irányítok. Ha felismernek engem az emberek, vajon hogyan mutakozhatok majd bárhol is?” Van ilyen szégyenérzetük? (Nincs.) Nincs szégyenérzetük. Mi hiányzik akkor az emberi mivoltukból? A szégyenérzet, a racionalitás és a lelkiismeret. Ezek a dolgok nincsenek benne az emberi mivoltukban. Ezek hiányában vajon még mindig emberek? Nem azok. Nem feltétlenül ember mindenki, aki emberbőrt visel – némelyek közülük démonok, mások két lábon járó hullák, megint mások állatok. Akkor hát miféle dolgok az antikrisztusok? Ördögök; némelyek közülük gonosz démonok, mások pedig gonosz szellemek. Összességében: nem emberek. Azért képesek az antikrisztusok versengeni Istennel az emberekért és az emberek szívéért, mert nincs meg bennük a normális emberi mivolta jellemző ésszerűség, lelkiismeret és szégyenérzet. Ez azt mutatja, hogy elvetemült a természetlénységük. Nem jogos, hogy versengenek másokkal a státuszért, arról nem is beszélve, hogy Istennel is versengenek a státuszért és az emberekért! Ez még inkább megmutatja, hogy hamisítatlan antikrisztusok ők, hogy ördögök és Sátánok.

Mostanra egészen a nyolcadik tételig beszélgettünk az antikrisztusok megnyilvánulásairól. Most már fel tudjátok ismerni az összefüggéseket magatok és az antikrisztusok között, valamint azok között, akik az antikrisztusok útján járnak, és akik az antikrisztusok beállítottságával rendelkeznek, és így meglátni, hogy miféle emberek is vagytok? (Igen.) Felismeritek némelyik ilyen összefüggést. Az emberek mely problémái oldhatóak meg ezzel? (Ez megőrizhet bennünket attól, hogy a rossz utat válasszuk.) Megőrizhet benneteket attól, hogy a rossz utat válasszátok. És még melyik?

(Képessé tesz bennünket arra, hogy tisztán lássuk a minket körülvevő embereket, eseményeket és dolgokat.) Képessé tesz benneteket arra, hogy tisztán lássátok a benneteket körülvevő emberek némelyikét. A másokkal kapcsolatos tisztánlátás a része ennek; ugyanakkor főként önmagatokat, a bennetek rejlő antikrisztusi beállítottságot és azt az utat kell tisztán látnotok, amelyen jártok. Ez segíteni fog abban, hogy ne jussatok tévútra a kötelességek végzése során, és hogy ne válasszátok az antikrisztusok útját. Ha egyszer ráteszi valaki a lábát az antikrisztusok útjára, vajon könnyű visszafordulnia? Nem; ha egyszer elindult rajta, nem könnyen fordul vissza. Tudjátok, mi ennek az oka? (Nem munkálkodik benne a Szentlélek.) Ez a fő ok. Veszélyes dolog elindulni a rossz úton, mert azzal úgy döntöttél, hogy viaskodni fogsz Isten ellen, versengeni fogsz Vele az Ő választott népéért, és a végsőig harcolni fogsz Ellene; nem keresed az igazságot és azt sem, hogy elfogadd Isten üdvösségét. Ha elindulsz egy ilyen úton, bajban leszel. Szemben fogsz állni Istennel – a szubjektív akaratodból fogsz szemben állni Vele; vagyis a gondolataid, a nézeteid, a véleményeid és a döntéseid mind ellenségesek lesznek Isten iránt. Ha azelőtt, hogy elindulnál ezen az úton, vannak olyan objektív megnyilvánulásaid, beállítottságaid és lényegeid, amelyek ellentétesek Istennel és ellenségesek Iránta, de mindig ügyelsz arra a szívedben, hogy ne járd az Istennel szembeni ellenségeskedés útján, sem az antikrisztusok útján, akkor van esélyed arra, hogy megmenekülj. Ha viszont elindulsz az antikrisztusok, az Istennel szembeni ellenségeskedés útján, akkor veszélyben vagy. Milyen nagy ez a veszély? Elég nagy ahhoz, hogy ne tudj könnyen visszafordulni. Némelyek épp az imént mondták, hogy nem fog többé munkálkodikni benned a Szentlélek – ez annyira nyilvánvaló! Hogyan is munkálkodhatna a Szentlélek egy ilyen emberben? Amint elindultál egy ilyen úton, amint meghoztad ezt a döntést, veszélyben vagy. Ha érted ezt a szívedben, de továbbra is ezt teszed, abba az irányba mész és azt a döntést hozod, és mindig a saját alapelveid és a saját régi, korábbi útjaidat követve cselekszel, anélkül, hogy megfordulnál vagy bűnbánatot tartanál, anélkül, hogy irányt váltanál, az a döntésedet mutatja – elhatározod, hogy az Istennel szembeni ellenségeskedés útján haladsz végig. Nem mintha nem értenéd, hogy mit csinálsz – tudatosan követsz el bűnt. Akárcsak Pál, aki ezt mondta: „Ki vagy te, uram? Miért akarsz lesújtani rám?” Nagyon is jól tudta az Úr Jézusról, hogy Ő az Úr, hogy Ő a Krisztus, de akkor is mindvégig szembeszegült Vele. Ez tudatos bűnelkövetés. Pál nem tett tanúságot az Úr mellett, és nem is magasztalta Őt. Ezt gondolta: „Hát nem egy hétköznapi ember vagy csupán? Hát nem azért sújtasz csak le rám, mert van rá hatalmad? Lehet, hogy megvan a hatalmad, de én akkor is a mennybéli istenben hiszek. Te, a megtestesülés, nem vagy isten; nincs közöd istenhez. Te isten fia vagy, és egyenlő vagy velünk.” Avagy nem ez volt Pál nézete? Mi volt az alapja Pál eme nézetének? Miután megtudta, hogy az Úr Jézus a megtestesült Krisztus, továbbra is fenntartotta a nézetét, csakúgy, mint előtte. Ez súlyos probléma volt, és ezzel a sorsa is eldőlt. Tekintve, hogy egész idő alatt ragaszkodott ehhez a nézethez, vajon megváltozhatott-e az út, amelyen járt? Az, hogy melyik úton jár valaki, a nézetein alapul.

Bármilyen nézeteid vannak is, azon az úton jársz. És fordítva: bármilyen úton jársz is, azok a nézetek fognak felmerülni benned, azok lesznek a nézeteid, és azok fognak mozgatni és irányítani téged. Amint elindulsz az Istennel szembeni ellenségeskedés útján, testet öltenek és gyökeret vernek benned ezek a nézetek, és akkor egy dolog biztos lesz: egész bizonyos, hogy mindvégig szembe fogsz szegülni Istennel; egész biztos, hogy mindvégig ragaszkodni fogsz a saját téves nézeteidhez, tudásodhoz és hozzáállásodhoz, és mindvégig háborogni fogsz Isten ellen. Egyáltalán nem fogsz irányt váltani – akkor sem, ha valaki ezt mondja neked, vagy ha megvilágosít téged a Szentlélek, vagy ha buzdítanak a testvérek, vagy ha megvilágít téged Isten. Nem lesz rá lehetőség. Ez a te döntésed. Kapsz egy első, egy második és egy harmadik esélyt arra, hogy bűnbánatot tarts, de ha három esély után sem teszel így, akkor nem lesz több esélyed a jövőben. Akkor bárhogy dolgozol és bármilyen árat fizetsz is, nem fogja megváltoztatni Istent – addigra már meghozza majd a döntését veled kapcsolatban. És hogy mit dönt majd rólad Isten? Azt, hogy végezz szolgálatot, hogy légy használva, és miután használva lettél, egy olyan helyre rak majd, ahol meg leszel fenytve és büntetve, amint azt már korábban eldöntötte. Hogyan történik ez, miként hoz Isten ilyen elhatározást? Egy pillanatnyi gondolatod miatt? A futó ötleteid alapján? Amiatt, hogy egy pillanatra ráléptél a rossz útra? Nem; azokra a nézetekre alapozza ezt Isten, amelyek ott vannak a szíved mélyén, az igazsághoz való hosszútávú hozzáállásodra, valamint arra, hogy melyik utat választod, hogy azon jársz. Elhatároztad, hogy így fogsz cselekedni, és bárki bármit mondjon is neked, az hasztalan lesz; te már eldöntötted, hogy ez az elmélet lesz az alapja annak az útnak, amelyen a jövőben járni fogsz. Mivel pedig elhatároztad magad, nem kell vajon Istennek is meghatároznia a sorsodat? Régen meg lett már határozva a sorsod; Istennek nem szükséges ezzel egészen a végig várnia. Vannak emberek, akiknek Isten folyamatosan figyeli a megnyilvánulásait – amikor ezek az emberek végre az út végére érnek, a különféle megnyilvánulásaik alapján lesz meghatározva végül a sorsuk. Egyesek több jótettet vittek véghez, mint amennyi gonosz cselekedetet; több jó és pozitív hozzáállást tápláltak magukban Isten iránt, mint amennyi negatívát és gonoszt, és a különféle viselkedéseik és megnyilvánulásaik összességének a mérlegelése alapján lesz meghatározva a végső sorsuk. Vannak azonban mások, akiknek a sorsát azután határozza meg Isten, hogy csak rápillant arra, hogy melyik úton járnak. Akkor ad vajon Isten esélyt az embereknek, mielőtt meghatározná a sorsukat? Igen, ad. Vajon hányat? Nagy valószínűséggel nincs konkrét számuk. Ez az ember természetlénységétől és a törekvésétől is függ. Némelyek talán három esélyt kapnak. Némelyek menthetetlenek, hihetetlenül ostobák és hajthatatlanok, és egyáltalán semmi igazságot nem fogadnak el – az ő sorsuk még azelőtt eldőlt, hogy három esélyt kapnának. Vannak azonban egyesek, akik számára Isten elrendez bizonyos körülményeket az állapotuk alapján, és akár öt esélyt is adhat nekik a koruk, valamint mindannak alapján, amin keresztülmentek. Ez a természetükön, a lényegükön és az igazság elfogadásakor mutatott hozzáállásukon alapul. Isten e dolgok alapján határozza meg valakinek a sorsát és a rendeltetési helyét.

Az emberekkel mindenféle dolgok történnek, és gyakran nem tudják, hogy miként nézzenek szembe azokkal; rendben volna, ha nem igyekeznének megérteni az igazságot? Könnyű az embereknek a rossz utat választani, ha nem értik az igazságot. Miért mondom ezt? Az emberek a Sátán romlott beállítottságai szerint élnek, és olyan dolgok jönnek elő belőlük, amilyeneket ösztönösen feltárnak, ezek közül pedig egy sincs olyan, amelyik összhangban lenne az igazsággal, vagy ne lenne árulás Istennel szemben. Akkor hát minek hallgassanak folyton prédikációkat? Folyton prédikációkat hallgatni, azokról elmélkedni és azokat megszívlelni; mindig imádkozni és keresni; Istent féltő szívvel, kegyes szívvel, az igazság után vágyakozó szívvel járulni Isten elé; minden nap meghatározott időben áhítatot tartani, imádkozni, valamint Isten szavait enni és inni; másokkal beszélgetni és harmóniában együttműködve dolgozni; minden nap ezen alapelvek szerint cselekedni és minden nap ragaszkodni hozzájuk – Isten azt nézi, hogy vajon eredménnyel járnak-e az embereknek a gyakorlásuknak ezek a részletes elemei. Némelyek ezt kérdezhetik: „Nem csupán folyamatok ezek?” Mi az, hogy folyamat? Ezek nem külsőségek – csak akkor tudsz ragaszkodni ezekhez, ha megvan hozzá a szíved. Ilyen szív nélkül hány napig tudnál ragaszkodni? Nem lennél képes ragaszkodni hozzájuk. Egyes vezetők sohasem eszik és isszák Isten szavait és sosem tartanak áhítatot. Mit jelent ez? Azt, hogy nem igazi hívők. Ha nem azok, akkor hogyan válnak vezetőkké? Bizonyos helyeken senki sem alkalmas a feladatra, így a gyülekezet kénytelen beérni ezeknek az embereknek az alkalmazásával. Ők tévesen ezt gondolják: „Vezetővé választottak. Anélkül is ugyanúgy el tudom végezni ezt a munkát, hogy enném és innám Isten szavait – amíg van az embernek lába és szája, el tudja végezni ezt a munkát.” Ez ostobaság. Isten nem azt nézi, hogy el tudod-e végezni a munkát – Ő azt nézi, hogy mit csináltál. Azt a munkát, amelyet te el tudsz végezni, valaki más is el tudja. Bárki el tudja végezni, akinek van némi normális intelligenciája. Ne gondold, hogy csak mert vezetővé lettél választva, és mivel el tudod végezni azt a munkát, máris garantált a sikered, hogy akkor tökéletességre jutottál, és hogy akkor van esélyed a túlélésre. Nem így működik a dolog. Isten soha nem azt nézi, hogy mennyi mindent teszel; Ő azt nézi, hogy mit csináltál, és hogy melyik úton jársz. Ne áltasd magad ezzel kapcsolatban. Talán ezt gondolod: „Annyi ember van, akik nem lettek kiválasztva, én pedig igen. Úgy látszik, kiemelkedő vagyok, jobb képességű és kiválóbb másoknál.” Mi jó van benned? Még ha jó is vagy, ahhoz ugye biztosan nincs jogod, hogy ne gyakorold az igazságot, és hogy az igazságot megszegő módon cselekedj? Még ha jó is vagy, ahhoz ugye nincs jogod, hogy ne tarts áhítatot és ne imádkozz, vagy hogy ne az igazságot keresve cselekedj? Nem lettél feljogosítva ezekre. Semmilyen státusz vagy cím nem lehet a tőkéd. Azok mulandó dolgok, külsőségek csupán. Isten a hűségedet nézi; azt nézi, hogy miként gyakorlod az igazságot, törekszel-e rá, és hogy miként viszonyulsz hozzá; Ő az alávetettségedet nézi; azt nézi, hogy milyen a hozzáállásod a kötelességedhez és a küldetésedhez. Vannak egyesek, akik talán sok energiát fektetnek a kötelességük végzésébe, de nem az igazságalapelveknek megfelelően végzik azt. Ha

azt mondod nekik, hogy az igazságalapelvek szerint kellene cselekedniük, ellenállnak, megharagszanak és nem fogadják el. Ez pedig mindjárt fel is fedi őket. Mit fed fel velük kapcsolatban? Azt, hogy nem fogadják el az igazságot. Miféle emberek ők, akik nem fogadják el az igazságot? Álhívők. Mivel foglalatostkodnak vakon az álhívők? Miért foglalatostkodnak olyan energikusan? Van egy céljuk; ezt látják: „Itt van rá esélyem, hogy hivatalnok legyek, és ha így lesz, akkor a gyülekezetből élhetek, és mindenki imádni fog engem. Nagyszerű ez a hely! Nagyon könnyű szert tenni erre az ebédjegyre, ahogyan a hírnévre és a nyereségre is; annyira könnyű elérni ezt a státuszt – olyan könnyű itt hivatalnoknak lenni!” Sosem gondolták, hogy valaha az életben „hivatalnok” válhat belőlük, de amint elveszítik a „hivatalukat”, kimutatják a foguk fehérjét. Nem tesznek több erőfeszítést Isten házáért. Vajon attól még képesek lesznek szenvedni és árat fizetni? Nem. Ugye, hogy ekkor máris fel lesznek fedve? Egyesek mindent beleadnak, amint státuszuk lesz – erőfeszítéseket tesznek és izzadnak, nem panaszkodnak, akármennyit szenvednek is –, de amint nincs többé státuszuk, negatívvá válnak, olyannyira, hogy eluralkodik felettük a negativitásuk. Ugye, hogy ekkor máris fel lesznek fedve? A státusz fedte fel őket. Szükséges próbatételeken keresztülvinni őket? Nem szükséges. Rendben van, itt befejezzük a mai közösséget.

2019. október 1.

Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogymások csak nekik vessék alá magukat, nem az igazságnak vagy Istennek (Második rész)

Melléklet: Rövid értekezés a normális emberi mivolt három aspektusáról

Ezúttal beszélgetésünk során nem fogunk történeteket mesélni. Egy gyakran vitatott témával kezdjük: mi az emberi mivolt? Korábban már sokat beszéltünk erről a témáról, most is azt tesszük. Ez egy gyakran emlegetett téma, egy olyan kérdés, amellyel az ember naponta találkozik a mindennapi életében, egy olyan téma, amellyel naponta találkozhat, és amelyet naponta megtapasztalhat. A téma a következő: mi az emberi mivolt? Az emberi mivolt több fontos dolgot foglal magában. Melyek az emberi mivolt gyakori megnyilvánulásai a mindennapi életben? (Az integritás és a méltóság.) Másvalami? A lelkiismeret és a józan ész, igaz? (Igen.) Ezekről gyakran beszéltek. Ezeken kívül mi minden van még, amelyekről viszont nem beszéltek gyakran? Vagyis melyek azok a témák, amelyeket alapvetően nem érintetek, amikor általában az emberi mivotról beszéltek? A lelkiismeret és a józan ész, az integritás és a méltóság – ezek a témák olyan régi, elcsépelt beszédtemák, amelyekkel az ember rendszeresen találkozik. Milyen szoros a kapcsolat a valós életetek és a lelkiismeret, a józan ész, az integritás, illetve a méltóság között, amelyekről olyan gyakran beszéltek? Hogyan építette és segítette az az anyag a gyakorlásotokat és a belépéseket a valós életetekben? Mennyire volt hasznos? Nos, milyen tételek vannak még, amelyek szorosan kapcsolódnak a mindennapi, normális emberi életetekhez? Mondok néhányat, és majd meglátjuk, hogy ezek olyan témák-e, amelyekkel rendszeresen találkoztok. Az emberi mivotról szóló anyagunkkal kapcsolatban először is eltekintünk attól, hogy az anyag pozitív-e vagy negatív, és hogy a normális vagy abnormális emberi mivoltra vonatkozik-e. Az imént említett tételeken kívül ott van még az is, amely az emberek ahhoz való hozzáállásáról szól, ahogy különböző embereket, eseményeket és dolgokat kezelnek a mindennapi életükben. Nem egy tétel-e az is? Nem az emberi mivotról szól-e? (De igen.) Van egy másik, amely az emberek sáfarkodása a személyes környezetükkel a mindennapi életükben, és még egy: az emberek hozzáállása és viselkedése az ellenkező nemmel való érintkezésük során. Vajon kapcsolódik-e ez a három tétel az emberi mivolthoz? (Igen.) Mindegyik kapcsolódik. Annál a témakörnél, amelyről most fogunk beszélni, félretesszük az ember igazságra való törekvésének témáit, azt, hogy Istenbe vetett hitében miként léphet be valaki az igazságvalóságba, és hogyan tarthatja be a különböző alapelveket, és csak az emberi mivotról beszélünk. Lényegesen kapcsolódik-e tehát ez a három tétel az emberi mivolthoz? (Igen.) Mi ez a három tétel? Fogalmazzátok meg újra őket! (Az első: az emberek hozzáállása ahhoz, ahogy különböző embereket, eseményeket és dolgokat kezelnek a mindennapi életükben. A második: az emberek sáfarkodása a személyes környezetükkel a mindennapi életükben. A harmadik: az emberek hozzáállása és

viselkedése az ellenkező nemmel való érintkezésük során a mindennapi életükben.) És vajon miről szól ez a három tétel? (Az emberi mivoltról.) Miért mondjuk, hogy ez a három tétel az emberi mivoltból szól, hogy összefügg azzal? Miért emelnénk ki ezt a hármat? Miért nem beszélünk a „lelkiismeret és józan ész” részéről? Miért tesszük félre azokat az aspektusokat, amelyeket általában megvitatunk, hogy erről a három tételről beszéljünk? Vajon ez a három tétel haladóbb vagy kezdetlegesebb szintű, mint a lelkiismeret, a józan ész, az integritás és a méltóság, amelyek az emberi mivoltba vonatkoznak, amelyről már korábban beszéltünk? (Kezdetlegesebb szintű.) Akkor vajon lekicsinyel benneteket, ha ezekről a dolgokról beszélünk? (Nem.) Nos, miért beszélnénk róluk? (Mert gyakorlatiak.) Gyakorlatiasabbak. Ezt az okot találtátok? Miért fogunk erről beszélni? Mert problémákra leltem; a jelenlegi állapotokkal és az emberek mindennapi életében megjelenő különböző viselkedésmódokkal kapcsolatosan találtam néhány olyan problémát, amelyek szorosan kapcsolódnak az emberek valós életéhez, és szükségszerű, hogy ezeket egyenként kitérgezzem, hogy megbeszéljük. Ha az emberek Istenbe vetett hitükben félreteszik a valós életet, valamint a normális emberi mivolt és a mindennapi élet különböző viselkedésformáit, és csak törekednek az igazságra kitartóan – olyan mély igazságokra, mint az, hogyan kell olyan embernek lenni, akit Isten szeret – mondjátok csak meg Nekem, milyen problémákhoz vezet ez? Az igazságra való törekvése során milyen alapvető feltétel mellett lehet valaki képes arra, hogy belépjen az igazságvalóságba? (A valós életben kell megtennie.) Másvalami? (Normális emberi mivoltba van szüksége.) Így van – normális emberi mivolttal kell rendelkeznie, amely a lelkiismeret, a józan ész, az integritás és a méltóság mellett az imént említett három tételből áll. Kissé hamis lenne, ha valaki az igazságra való törekvéséről és az igazság kereséséről beszélne, miközben nem tudna megfelelni a normáknak, illetve nem tudná elérni a normalitást ezzel a három, az emberi mivoltot érintő tétellel kapcsolatosan. Az igazságra való törekvés, az igazságvalóságba való belépésre való törekvés, az üdvösségre való törekvés – ezeket nem mindenki tudja elérni, hanem csak azon kevesek, akik szeretik az igazságot és normális emberi mivolttal rendelkeznek. Ha valaki nem tudja, hogy egy normális emberi mivoltú embernek mivel kellene rendelkeznie, vagy mit kellene tennie, illetve milyen hozzáállásúnak és szemléletűnek kellene lennie bizonyos emberek, események és dolgok tekintetében, akkor vajon képes az illető elérni az igazságvalóságba való belépést? Vezethet-e eredményre az igazságra való törekvése? Sajnos nem.

A. Az emberek hozzáállása ahhoz, ahogy különböző embereket, eseményeket és dolgokat kezelnek

Az első olyan tétellel fogjuk kezdeni, amely az emberi mivoltból szól: az emberek hozzáállása ahhoz, ahogy különböző embereket, eseményeket és dolgokat kezelnek a mindennapi életükben. Mindenki érti, hogy mit jelent a „mindennapi élet”. Ezt nem kell részletezni. Melyek tehát a legfontosabb emberek, események és dolgok, amelyek az emberi mivoltba kapcsolódnak? Vagyis mi az, ami a normális emberi mivolt szintjére

emelkedik, ami kapcsolódik annak hatásköréhez, ami érinti azt? (Az emberekkel és dolgokkal való foglalkozás.) Ez az egyik része. Aztán vannak azok az ismeretek és szakmai készségek, amelyeket el kell sajátítani, és vannak a mindennapi élethez szükséges általános ismeretek. Ezek mind részei annak, amit egy normális emberi mivolttal rendelkező embernek meg kell értenie és birtokolnia kell. Például vannak, akik ácsnak vagy kőművesnek tanulnak, mások pedig megtanulnak autót vezetni vagy autót javítani. Ezek készségek, mesterségek, egy ilyen mesterséget ismerni pedig annyit jelent, mint jártasnak lenni az adott szakmában. Tehát milyen mértékben és milyen színvonalon kell megtanulnia valakinek egy készséget ahhoz, hogy szakértőnek számítsa? Legalább arra képesnek kell lennie, hogy előállítson egy elfogadható színvonalú készterméket. Vannak olyanok, akik elég silány munkát végeznek. Az általuk végzett munkák nem szalonképesek, sőt, már-már elviselhetetlen látványt nyújtanak. Mi itt a probléma? Ez érinti a szakmájukhoz való hozzáállásukat. Vannak, akiknek nem lelkiismeretes a hozzáállása. Azt gondolják: „Ha az, amit gyártok, betölti a szerepét, az elég jó. Csak érd be vele pár évig, aztán javítsd meg.” Vajon ilyen nézettel kellene rendelkeznie a normális emberi mivoltú embereknek? (Nem.) Vannak, akiknek nem törődöm, közömbös hozzáállásuk van. Nekik megfelel az „elég jó”. Ez felelőtlen hozzáállás. A romlott beállítottságon belül van valami, amiért ilyen könnyelműen és felelőtlenül kezelik a dolgokat. Ez trehányság, amire az emberek gyakran hivatkoznak. Mindazt, amit tesznek, a „nagyjából jó” és az „eléggé megközelíti” szintjéig teszik; ez a „talán”, a „lehet” és az „ötből négy” hozzáállása; felületesen teszik a dolgokat, megelégszenek azzal, ha a minimumot megteszik, és megelégszenek azzal, hogy blöffölve elevickélnek; nem látják értelmét annak, hogy komolyan vegyék a dolgokat vagy aprólékosak legyenek, és még kevésbé látják értelmét annak, hogy keressék az igazságalapelveket. Ez talán nem olyasvalami, ami a romlott beállítottságon belül van? A normális emberi mivolt megnyilvánulása ez? Nem. Helyénvaló ezt arroganciának nevezni, és az is teljesen találó, ha léhaságnak nevezzük, de hogy tökéletesen megragadjuk, az egyetlen szó, ami megfelel, az a „trehány”. A legtöbb emberben megvan a trehányság, csak más-más mértékben. Mindenben felületesen és hanyagul akarnak eljárni, és minden cselekedetükben ott van a csalárdság fuvallata. Ha csak tudnak, átvernek másokat, a könnyebb utat választják, amikor csak tehetik, időt spórolnak, amikor csak tudnak. Azt gondolják magukban: „Amíg elkerülöm, hogy felfedjenek, és nem okozok problémát, illetve nem vonnak felelősségre, addig elboldogulok valahogy. Nem kell nagyon jó munkát végezni, az túl nagy fáradozás!” Az ilyen emberek semmit sem tanulnak meg mesteri szinten, tanulmányaik során pedig nem igyekeznek, nem szenvednek és nem fizetik meg az árat. Csak a felszínét akarják érinteni egy témának, majd azt mondják magukról, hogy jártasak benne, azt hiszik, hogy mindent megtanultak, amit tudni kell, majd erre támaszkodnak, hogy elevickéljenek. Ez vajon nem az emberek egyfajta hozzáállása más emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz? Jó hozzáállás ez? Nem. Egyszerűen szólva ez „elevickélés”. Az ilyen trehányság az egész romlott emberiségben

megvan. Akiknek az emberi mivoltában megvan a trehányság, azt a szemléletet és hozzáállást képviselik, hogy bármit is tesznek, abban „elevickélnek”. Vajon képesek-e az ilyen emberek megfelelően tenni a kötelességüket? Nem. Képesek az alapelvek szerint tenni a dolgokat? Ez még valószínűtlenebb.

Vannak, akik semmiben sem elkötelezettek, amit tesznek, hanem hanyagok, felületesek és felelőtlenek. Vannak például olyanok, akik megtanulnak vezetni, de soha nem kérdezik meg a tapasztalt sofőröket, hogy mire kell figyelni vezetés közben, vagy hogy milyen sebesség károsítja a motort. Nem kérdeznak, csak vezetnek – és következképpen tönkreteszik az autójukat. Belerúgnak és azt mondják: „Ez az izé törékeny. Adj egy Mercedest vagy egy BMW-t, ez a tragacs nem lesz jó – elavult!” Milyen hozzáállás ez? Nem bánnak szerető gondoskodással az anyagi dolgokkal, és nem gondolnak arra, hogy karbantartsák, hanem szándékosan tönkreteszik és elrontják azokat. Vannak, akik hanyag, lusta életet élnek. Egész nap kapkodva és figyelmetlenül csinálnak mindent. Miféle emberek ezek? (Figyelmetlen emberek.) A „figyelmetlen emberek” szép kifejezés – hívhatnánk őket „hanyag embereknek”; a „közönséges emberek” is illik rájuk. Vajon túlzás ez? Hogyan lehet megkülönböztetni a nemes és a közönséges embereket? Egyszerűen nézzük meg a kötelességekkel kapcsolatos hozzáállásukat és cselekedeteiket, és nézzük meg, hogyan kezelik a dolgokat és hogyan viselkednek, amikor problémák merülnek fel. Az integritással és méltósággal rendelkező emberek pedánsak, lelkiismeretesek és szorgalmasak a cselekedeteikben, és hajlandóak megfizetni az árat. Az integritás és méltóság nélküli emberek figyelmetlenek és felületesek a cselekedeteikben, mindig készek valami trükkre, mindig csak elevickélni akarnak. Bármilyen technikát is tanulmányoznak, nem tanulják szorgalmasan, képtelenek megtanulni, és bármennyi időt is töltenek annak tanulmányozásával, teljesen tudatlanok maradnak. Ezek gyenge jellemű emberek. A legtöbb ember felületesen végzi a kötelességét. Milyen beállítottságról van itt szó? (Trehányságról.) Hogyan bánnak a trehány emberek a kötelességükkel? Egész biztosan nem megfelelő a hozzáállásuk, és biztosan felületesen bánnak vele. Ez azt jelenti, hogy nincs normális emberi mivoltuk. A nagyon trehány emberek olyanok, mint az állatok. Ez olyan, mintha egy kutyát tartanál háziállatként. Ha nem figyelsz rá, szétrágja a dolgokat, és tönkretesz az összes bútorodat és berendezésedet. Ez veszteség lenne. A kutyák állatok; nem gondolnak arra, hogy szerető gondoskodással bánjanak a dolgokkal, és nem kérheted számon őket dolgokért – csak kezelned kell őket. Ha nem teszed, hanem hagyod, hogy az állat elszabaduljon és megzavarja az életedet, az azt mutatja, hogy valami hiányzik az emberi mivoltodból. Akkor nem sokban különböztöl egy állattól. Túl alacsony az IQ-d – egy semmirekellő vagy. Hogyan kezeld tehát jól őket? Ki kell találnod a módját, hogyan tudnád őket bizonyos paraméterek közé szorítani, vagy tartsd ketrecben, és naponta kétszer-háromszor egy meghatározott időben engedd ki őket, hogy eleget mozogjanak. Ez féken tartja majd az önkéntelen rágásukat, és testmozgást is biztosít számukra, hogy egészségesek maradjanak. Így a kutya megfelelően van kezelve, és a környezeted is védve van. Ha valaki nem tudja kezelni a dolgokat, amelyekkel találkozik,

és nincs meg a megfelelő hozzáállása, akkor valami hiányzik az emberi mivoltából, ami nem tud megfelelni a normális emberi mivolt mércéjének. Vagy a főzést tekintve: az átlagemberek csak egy kevés olajat használnak, amikor sütnék, vannak azonban olyan nők, akik egy csomó olajat használnak. Még ha gazdag is vagy, nem herdálhatod el az olajat – észszerű mennyiséget kell használnod. De ezeket a nőket ez nem érdekli; ha megcsúszik a kezük, és túl sok olajat öntenek a serpenyőbe, egyszerűen csak kikanalazzák a felesleget, és a földre öntik. Ugye, hogy pazarlás ez? Hogy szokás nevezni az olyan embert, aki így viszonyul az anyagi dolgokhoz? „Extravagáns” – vagy, sértésként, „tékozló”. Honnan származnak az anyagi dolgok? Isten adta őket. Egyesek azt mondják, hogy ők maguk keresték meg a pénzt a dolgaikra – de mennyit tudnál keresni, ha Isten nem adná? Ő adta neked az életedet. Ha Ő nem adta volna neked az életedet, akkor nem lenne semmid, és semmi lennél – nos, akkor is rendelkezhetnél azokkal az anyagi dolgaiddal? Lehet, hogy Isten többet adott neked, mint egy átlagos családnak, de vajon helyes-e az a hozzáállás és nézőpont, amellyel elherdálnád azt? Hogyan határozható ez meg az emberi mivolt szempontjából? Az ilyen embernek silány az emberi mivolta. Extravagancia, a dolgok elherdálása, nem tudni, hogy a dolgokat szerető gondoskodással kell kezelni – az ilyen embernek nincs normális emberi mivolta. Vannak, akiknek az sem jut eszükbe, hogy Isten házának dolgait gondosan kezeljék. Van, ami Isten házához tartozik. Látják ezt. Mégis, ha esőre állna az idő, és nem lenne jó, ha az a valami megázna, vajon mit gondolnának? „Nem nagy ügy, ha megázik. Nem a sajátom. Hagyom a fenébe.” Aztán elsétálnának. Hogy hívják ezt a hozzáállást? Önzésnek. Vajon egyenes a gondolkodásuk? Ha nem, akkor milyenek ők? (Elvetemültek.) Ha valaki nem egyenes, akkor nem elvetemült-e? Van-e normális emberi mivolta azoknak, akiknek nem egyenes a gondolkodása? Egész biztosan nincs. Az első tételünk – az emberek hozzáállása ahhoz, ahogy különböző embereket, eseményeket és dolgokat kezelnek – kapcsán hány dologról beszéltünk eddig? Van a trehányység, a trehány ember. Másvalami? (Közönségesnek és elvetemültnek lenni.) Micsoda köznyelv – használtok-e ilyen szavakat a mindennapi életetekben, amikor elgondolkoztok magatokon, megismeritek és boncolgatjátok magatokat? (Nem.) Senki sem használ. Szóval milyen szavakat használtok? Grandiózusan beszéltek – senki sem használ ilyen hétköznapi nyelvezetet.

Sokan nagyon előkelőnek érzik magukat, mert hisznek Istenben. Különösen azok, akiknek van némi szakértelmük és szakmai tudásuk, vagy akár felsőfokú végzettségük, úgy érzik, hogy az átlagemberek fölött állnak. Elégedettek önmagukkal, és azt gondolják: „Még a biztos karrieremet is feladtam a világban, és nem ingyen ételért jöttem Isten házába. Aki olyan szakképzett, mint én, az hozzájárulhat a dolgokhoz Isten házában. Feláldozom magam és szenvedek Istenért. Még együtt is élek és étkezem ezekkel az egyszerű emberekkel, közösségi szálláson. Micsoda nagyszerű minőségű vagyok!” Azt hiszik, hogy az ő integritásuk különösen tiszteletre méltó, hogy nemesebbek, mint bárki más. Ebben állandó örömet lelik. Az az igazság, hogy nagyon sok minden hiányzik az emberi mivoltukból, és nemcsak hogy nincsenek tudatában ennek, de még a fellegekben

is járnak, és azt hiszik, hogy nagyszerűek, hogy a jellemük előkelőbb, mint a hétköznapi embereké. Valójában egyetlen olyan dolog sincs bennük, ami megfelelné a „normális” szó definíciójának, amely az „emberi mivolt” előtt áll a „normális emberi mivolt” kifejezésben. Semmi sem üti meg ezt a mércét; minden messzire elmarad tőle. A lelkiismeretük? Nincs nekik. A jellemük? Nem jó. Az integritásuk és tulajdonságaik? Egyik sem jó. Amikor mindenki együtt él, ha egyeseknek van valami értékes dolga, nem merik azt elől hagyni. Vajon miért van ez így? Egyrészt nem bíznak másokban, másrészt pedig ahol sok ember van, ott megbízhatatlanok is vannak, és némelyikük enyveskezű lehet – akár lophat is. Ezeknek az embereknek gyenge a jelleme. Vannak, akik étkezéskor kiválasztják a legjobb falatokat, és azokat eszik jóllakásig, függetlenül attól, hogy hányan vannak mögöttük, akik még nem ettek. Nem túl önző ez? Vannak, akik étkezés közben másokra is gondolnak. Mit illusztrál ez? Ez azt mutatja, hogy az utóbbiak értelmes emberek, akik másokat is szem előtt tartanak. Kicsit kevesebbet esznek, hogy maradjon belőle másoknak is. Ezt jelenti minőséginek lenni. Isten házában egyeseknek van emberi mivoltuk, míg mások kissé alulmaradnak. Még a normális emberi mivolt mércéinek sem tudnak megfelelni. Az Általam említett viselkedésformákat figyelembe véve vajon sok normális emberi mivolttal rendelkező ember van köztetek? Vagy nincsenek sokan? Amikor általában ilyen viselkedésformákat tanúsítotok, képesek vagytok-e felismerni, hogy ezek problémák? Amikor romlott beállítottságot fedsz fel, tudatában vagy annak? Ha tudatában vagy, ha érzed, és hajlandó vagy változtatni, akkor van egy kis emberi mivoltod – csak még nem érte el a normalitást. Ha még csak nem is vagy tudatában ennek, akkor lehet-e úgy tekinteni rád, mint akinek van emberi mivolta? Nem lehet. Ez nem a jó vagy rossz emberi mivolt, a normális vagy abnormális kérdése – nincs emberi mivoltod. Étkezéskor például vannak olyanok, akik meglátják, hogy egy tányér párolt sertéshús kerül elő, és elkezdnek kapkodni utána, a zsíros és sovány darabok után egyaránt, és nem hagyják abba, amíg el nem fogy az egész. Láttatok már valaha állatokat, akik az élelemért harcolnak? (Igen.) Ugyanez a jelenet, de állatokkal; az embereknel ez a harc vajon a normális emberi mivolt része? (Ez nem normális emberi mivolt.) Mit tennének a normális emberi mivolttal rendelkező emberek? (Megalégednének azzal, amit kaptak, és nem lennének mohók.) Ez eléggé tényszerű megfogalmazás. Hogyan lehetne akkor nem mohó valaki? Ezzel a problémával kapcsolatban milyen gondolatokat és milyen törődést foglal magában az a gondolkodásmód, amellyel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkezniük kellene, amely által az ember továbbra is pontosan cselekedhet? Először is, a gondolkodásmódnak helyesnek kell lennie. Egy nő például így gondolkodna: „Ma sok párolt sertéshús van. Szeretnék még enni, de kissé zavarban vagyok, látva, hogy körülvesznek a testvéreim. Mit kellene tennem? Úgy gondolom, várok az evéssel, amíg ők nem ettek. Nem szeretném, ha mások csodálkoznának, hogy egy ilyen hölgy, mint én, hogyan lehet ilyen falánk. Milyen megalázó lenne!” Az ilyen gondolkodásmód normális lenne egy nőnél, mivel ők általában kissé túlérzékenyek. A legtöbb férfi így gondolkodna: „A párolt sertéshús hihetetlenül finom. Megyek és

kiszolgálom magam.” Ők lennének az elsők, akik érte nyúlnának az evőeszközükkel, nem törődve azzal, hogy mások mit gondolnak. Néhány férfi azonban ennél racionálisabb. Miután beleharapott, elgondolkodik: „Olyan sokan vannak mögöttem, akik még nem ettek. Le kell állnom, és hagynom kell néhányat másoknak.” Az a tény, hogy képes így gondolkodni és cselekedni, azt mutatja, hogy józan eszű ember, hogy eredendően normális emberi mivolttal rendelkezik. Vannak, akik abszurd irányba mennek el: „Isten nem akarja, hogy az emberek párolt sertéshúst egyenek, ezért egyetlen falatot sem eszem. Ez azt jelenti, hogy még több emberi mivoltom van, nem igaz?” Ez abszurd gondolkodás. Mit szemléltetek ezzel a példával? Azt, hogy az embereknek helyes hozzáállást kell tanúsítaniuk mindenféle emberrel, eseménnyel és dologgal szemben. Az emberi mivolt racionalitása, lelkiismerete, integritása és méltósága szemszögéből való gondolkodással jut el valaki ehhez a helyes hozzáálláshoz. Ha ilyen gondolkodásmóddal gyakorolsz, akkor alapvetően összhangban leszel a normális emberi mivolttal.

Az emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz való hozzáállás nem más, mint annak megnyilvánulása, ahogyan valaki az emberekkel és dolgokkal bánik a mindennapi életben. Lehet, hogy ezeknek a megnyilvánulásoknak nem sok közük van ahhoz a munkához, ami a te feladatod, illetve távol állnak attól, de az Istenbe vetett hit nem üres. Az Istenben hívők nem légüres térben élnek, hanem a valós életben. Nem szabad elszakadniuk a valós élettől. Milyen hozzáállással és gondolkodásmóddal kellene rendelkezniük az embereknek, akár a szakmai készségek, akár a valamivel kapcsolatos hétköznapi bölcsesség vagy tudás tekintetében? Vajon helyénvaló az, ha mindig céltalan a gondolkodásmódjuk? Vannak, akik mindig zavartak ezekkel a dolgokkal kapcsolatban – vajon működni fog ez? Nincs-e probléma a nézőpontjukkal? A nézőpontjukkal kapcsolatos probléma része ennek, ezenkívül a jellemükkel van összefüggésben. A nagy vörös sárkány évezredek óta uralkodik Kínában, mindig hadjáratokban és harcokban vesz részt. Nem fejleszti a gazdaságot, és nem törődik az egyszerű emberek életével. Végül az emberek elősegítették a sodródás egyfajta trehányságát. Mindenben, amit tesznek, felületesek, és szűk látókörű szemléletet képviselnek. Egyetlen tanulmányukban sem törekednek a kiválóságra, és nem is tudják elérni azt. Mindig szűk látókörű szemlélettel működnek. Megvizsgálják, hogy mire van szüksége a piacnak, aztán rohannak, hogy azt előállítsák, egy percre sem gondolkodva, amíg meg nem gazdagodtak. Ebből az alaptól nem fejlődnek tovább, nem végeznek további tudományos kutatásokat, nem törekednek tökéletesebb kiválóságra, aminek a végeredménye az, hogy Kína könnyűiparának, nehéziparának és egyetlen más ágazatának sincsenek világviszonylatban élvonalbeli termékei. A kínaiak mégis dicsekednek: „Itt Kínában ötezer éves elsőrangú hagyományos kultúrával rendelkezünk. Mi, kínaiak kedvesek és szorgalmasak vagyunk.” Akkor miért gyárt Kína folyamatosan másolatokat, hogy átverje az embereket? Miért nincs szinte semmije, ami a világpiacon versenyképes lenne? Mi folyik itt? Vajon Kínának vannak élvonalbeli termékei? A kínaiaknak tényleg van egy „élvonalbeli” valamijük, és pedig az utánzásban és a hamisításban – a csalárdságban – való jártasságuk. A trehányságuk

ebben is jelen van. Egyesek azt mondják majd: „Miért írsz le ilyenek bennünket? Nem gondolsz arra, hogy ez lekicsinyel és megaláz minket?” Vajon így van-e? Ha megvizsgálunk néhány dolgot, amit a kínaiak tesznek, akkor valóban azt mondhatjuk, illik rájuk a leírás. Vannak-e olyan kínaiak a piacon vagy az egyszerű emberek körében, akik rendes munkával foglalkoznak? Nagyon kevesen, és azok a kevesek is, akik megpróbálnak rendes munkával foglalkozni, abbahagyják a próbálkozást és feladják, amikor látják, hogy milyen kedvezőtlen a társadalmi környezet, és hogy semmi jó nem származik mindebből.

Ezek az emberi mivoltot érintő dolgok – az emberek hozzáállásai, gondolatai és véleményei, amelyeket más emberekkel, eseményekkel és dolgokkal való bánásmódjukban felfednek – nagyon sokatmondóak. Vajon miről mesélnek? Arról, hogy hogyan lehet meglátni egy ember jellemét, hogy az illető tisztességes és egyenes ember-e. Mit jelent tisztességesnek és egyenesnek lenni? Tisztességes és egyenes dolog-e tradicionálisnak lenni? Tisztességes és egyenes dolog-e udvariasnak és jó modorúnak lenni? (Nem.) Tisztességes és egyenes dolog-e a szabályok betű szerinti betartása? (Nem.) Egyik sem az. Akkor mit jelent tisztességesnek és egyenesnek lenni? Ha valaki tisztességes és egyenes ember, akkor bármit is tesz, azt egy bizonyos mentalitással teszi: „Nem számít, hogy szeretem-e csinálni ezt a dolgot vagy sem, sem pedig az, hogy az érdeklődési körömbé tartozik-e, vagy olyasmi, ami nem igazán érdekel – rám bízta, hogy csináljam, és jól fogom csinálni. Az alapoktól kezdem a tanulmányozását, és két lábbal a földön állva, lépésről lépésre fogok nekiállni. Végül bármennyig is jutottam a feladattal, minden tőlem telhetőt megtettem.” Az a legkevesebb, hogy ilyen józan hozzáállással és mentalitással kell rendelkezned. Ha attól a pillanattól kezdve, hogy elvállalsz egy feladatot, zavarosan csinálod, és a legkevesébbé sem törődsz vele – ha nem veszed komolyan, és nem nézel utána a vonatkozó forrásoknak, nem végzel részletes előkészületeket, illetve nem keresel meg másokat, hogy konzultálj velük; és ha ezen túlmenően nem szánsz több időt ennek a dolognak a tanulmányozására, hogy folyamatosan fejlődhess benne, és elsajátítsd ezt a készséget vagy szakmát, hanem fenntartod az ahhoz való könnyelmű hozzáállást és azt, hogy csak úgy megúszod, ahogy kezeled azt, akkor ez az emberi mivoltod problémája. Hát nem csak elevickélés ez? Egyesek azt mondják: „Nem szeretem, amikor ilyen kötelességet adsz nekem.” Ha nem tetszik, ne fogadd el – ha pedig mégis elfogadod, akkor komoly, felelősségteljes hozzáállással kell megközelítened. Ilyennek kell lennie a hozzáállásodnak. Hát nem ez az, amivel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkezniük kellene? Ezt jelenti tisztességesnek és egyenesnek lenni. A normális emberi mivoltnak ebben az aspektusában a legkevesebb, amire szükséged van, az a figyelmesség, lelkiismeretesség és az, hogy hajlandó legyél megfizetni az árat, valamint hogy józan, komoly és felelősségteljes hozzáállásod legyen. Elég, ha ezekkel a dolgokkal rendelkezel.

A gyülekezetben mindenféle ember van. Akik szeretik az igazságot, azoknak jobb az emberi mivoltuk, és amikor romlott beállítottságot tárnak fel, akkor könnyen kijavítják.

Akik nem szeretik az igazságot, azoknak sokkal rosszabb az emberi mivoltuk. Ha valaki nem igyekszik, és felelőtlenül bánik Isten megbízatásával, az nem méltatlan-e a bizalomra? Az ilyen emberi mivolt hitvány és értéktelen. Alantas. Te hiszel Istenben. Ha felületes és felelőtlen hozzáállással közelíted meg a megbízatásodat, akár Isten megbízatása az a számodra, akár a gyülekezeté, vajon a hozzáállásod olyan-e, amelyet egy normális emberi mivolttal rendelkező embernek tanúsítania kellene? Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Nem veszem komolyan azokat a dolgokat, amelyeket a testvérek rám bízhatnak, de amiket Isten bíz rám, azokat garantálom, hogy sikeresen elvégzem. Jól fogok bánni azokkal.” Vajon ez a helyes felfogás? (Nem.) Milyen értelemben nem az? Valaki, aki hiteltelen és erénytelen, akinek az emberi mivoltából hiányoznak ezek a dolgok – az vajon kihez lehet hű? Senkihez. Még a saját ügyeiben is csal, és megjátssza magát. Hát nem közönséges és értéktelen az ilyen ember? Ha valaki képes keményen dolgozni és felelősséget vállalni, valamint hitelesen teljesíteni olyan dolgokat, amelyek elvégzésével mások bízzák meg, akkor vajon sokkal rosszabbul teljesítene-e egy olyan megbízatásban, amelyet Istentől fogadott el? Ha ő, aki lelkiismerettel és józan ésszel rendelkezik, megérti az igazságot, akkor nem járhat el rosszabbul az Istentől elfogadott megbízatással és a kötelessége végrehajtásával sem. Biztosan sokkal jobban jár majd el, mint azok, akiknek nincs lelkiismeretük, akikből hiányzik az erény. Ez a különbség a jellemükben. Vannak, akik azt mondják: „Nem venném komolyan, ha arra kérnél, hogy gondoskodjak egy kutyáról vagy egy macskáról, ha azonban Isten házáért bíznának meg egy fontos ügygel, akkor egész biztos, hogy jól intézném.” Ez helytálló vajon? (Nem.) Miért nem? Ha valakinek nagy és kis ügyekben egyaránt helyes a nézőpontja, bármi is legyen a megbízatása, ha igaz a szíve és nemes a minősége, van integritása, hitelt érdemlő és erkölcsös a magatartása, akkor az értékes és különböző. Az ilyen emberek az erkölcsükkel és a hitelt érdemlő mivoltukkal foglalkoznak minden kérdéssel. Ha valaki, aki erkölcstelen és hiteltelen, azt mondaná: „Ha Isten közvetlenül bíz meg valamivel, biztos vagyok benne, hogy jól fogom kezelni”, akkor az igaz lenne? Ez egy kissé túlzó és megtévesztő lenne. Hogyan lehetsz mások szemében megbízható lelkiismeret és józan ész nélkül? A szavaid üresen hangzanak – trükkök. Isten házában volt egyszer két kis kutya, hogy őrizzenek egy helyet. El volt rendezve, hogy valaki gondoskodjon róluk, az illető pedig úgy vigyázott rájuk és úgy foglalkozott velük, mintha a sajátjai lennének. Ez az ember nem nagyon szerette a kutyákat, de jól viselte gondjukat. Ha egy kutya megbetegedett, kezelte, megfürdette és időben megetette őket. Lehet, hogy nem szerette a kutyákat, de megbízatásának és felelősségének tekintette a kutyákról való gondoskodást. Nincs itt valami olyasmi, aminek meg kellene lennie az emberi mivoltban? Volt emberi mivolta, ezért jól csinálta a dolgot. Később a két kutya másvalaki gondozásába került, és egy hónap leforgása alatt szánalmasan lefogytak. Mi történt? Senki sem törődött azzal, illetve nem vette észre, amikor a kutyák megbetegedtek, és a rossz hangulatuk kihatott az étvágyukra. Ezért lettek ilyen soványak; így viselte gondjukat az az ember. Van-e különbség az emberek között? (Igen.) Miben különböznek?

(Az emberi mivoltukban.) Vajon az, aki jól gondozta a kutyákat, sok igazságot értett meg? Nem feltétlenül. Aki pedig rosszul gondozta őket, az nem feltétlenül hitt kevesebb ideje Istenben. Akkor miért van ekkora különbség kettejük között? Mert a jellemük különböző. Vannak, akik hitelt érdemlőek. Ha a szavukat adják valakinek, akkor a végén képesek számot adni magukról, akár szívesen teszik meg a dolgot, akár nem. Ha elvállalnak egy feladatot, biztos, hogy rendületlenül elvégzik azt. A mások által beléjük helyezett bizalomra méltóan élnek, és a saját szívük szerint élnek. Van lelkiismeretük, és azzal mérnek mindent. Egyeseknek nincs lelkiismeretük. A szavukat adják, de utána semmit sem tesznek, hogy alátámasszák azt. Nem azt mondják: „Hittek bennem. Jól kell csinálnom a dolgot, hogy megőrizsem a bizalmukat.” Nem ilyen a szívük, és nem így gondolkodnak. Ez vajon nem az emberi mivoltban rejlő különbség? Mondd csak meg Nekem, az az ember, aki jól teljesített, vajon fáradságosnak találta azt? Nem találta túl fárasztónak vagy fáradságosnak. Nem törte a fejét azon, hogy megpróbálja kitalálni, hogyan csinálja jól a dolgot, és nem is imádkozott gyakran miatta. Szíve mélyén tudta, hogy mit lenne helyes megtenni, ezért vállalta ezt a terhet. Aki nem volt hajlandó viselni a terhet, az is elfogadta a kötelességet, és kényelmetlennek találta, amint megtette. Amikor a kutyák ugattak, ingerültté vált, és megdorgálta őket: „Ugatsz, ugye? Ha még egyet ugatsz, halálra rúglak!” Vajon nem az emberi mivoltban rejlő különbség ez? De igen, és ez egy nagy különbség. Vannak olyanok, akik, ha megbíznak őket valamivel, idegesítőnek, zavarónak találják, hogy kevés szabadságot hagysz nekik. „Még egy munka? Már így is rengeteg dolgom van – nem csak lófrálok itt!” Így aztán mindenféle kifogást kitalálnak, hogy elhárítsák a dolgot, hogy megbocsássák maguknak, amiért nem tettek eleget a felelősségüknek. Nincs lelkiismeretük, sem józan eszük, nem is vizsgálják meg önmagukat, ehelyett indokokat és kifogásokat találnak, hogy megbocsássanak maguknak silány emberi mivoltukért. Így viselkednek a silány emberi mivolttal rendelkező emberek. Akkor vajon beléphet-e az ilyen ember az igazságvalóságba? (Nem.) Miért nem? Nem szereti az igazságot, és nem szereti a pozitív dolgokat. Hát nem ez a helyzet? Nem rendelkezik sem normális emberi mivolttal, sem a pozitív dolgok valóságával. Nincs meg benne ez a lényeg. Mi a kapcsolat tehát az igazság és a normális emberi mivolt között? Minek kell meglennie valakinek az emberi mivoltában ahhoz, hogy belépjen az igazságvalóságba és gyakorolja az igazságot? Először is lelkiismerettel és józan ésszel kell rendelkeznie. Bármit is tesz, helyes hozzáállással, helyes gondolkodással és helyes szemlélettel kell rendelkeznie. Csak ezekkel lehet normális emberi mivolta valakinek – és csak akkor tudja elfogadni és gyakorolni az igazságot, ha normális emberi mivolttal rendelkezik.

B. Az emberek sáfarkodása a személyes környezetükkel

A második tétel: az emberek sáfarkodása a személyes környezetükkel a mindennapi életükben. A normális emberi mivolt melyik területét érinti ez a tétel? (Az ember lakókörnyezetét.) És miből áll az? Főként két nagy területből áll: a környezetből,

amelyben az ember él, amely csak addig terjed, ameddig a magánélete, valamint a nyilvános környezetekből, amelyekkel gyakran kapcsolatba kerül. És konkrétan mi tartozik ehhez a két nagy területhez? Az ember életmódja, valamint a higiéniai és környezetmenedzsmentje. Hogy tovább részletezzük, miből áll az ember életmódja? Munkából és pihenésből, étrendből és olyasmiből, mint a mindennapi egészségmegőrzés és a mindennapi életre vonatkozó általános ismeretek. Kezdjük az elsővel, a munkával és a pihenéssel. Ezeket csak szabályos, ütemezett módon kellene végezni. Az olyan különleges körülményeken kívül, mint amikor a munka megköveteli, hogy az ember sokáig fennmaradjon vagy túlórázzon, a munka és a pihenés többnyire szabályos és ütemezett. Ez a helyes mód. Vannak, akik szeretnek inkább éjszaka fennmaradni. Esténként nem alszanak, hanem mindenféleképpen foglalatostkodnak. Nem fekszenek le addig, amíg mások kora reggel fel nem kelnek és el nem kezdik a munkájukat, amikor pedig mások este lefekszenek, ők akkor kelnek fel és kezdenek dolgozni. Talán nincsenek ilyen emberek? Soha nincsenek szinkronban másokkal, mindig különlegesek – az ilyen emberek nem túl józan eszűek. Normális körülmények között mindenki ritmusának alapvetően szinkronban kellene lennie, a különleges esetektől eltekintve. Mi a következő? (Az étrend.) A normális emberi mivolt étrendi követelményeit könnyű teljesíteni, nem igaz? (De igen.) Ez könnyű. De nincs vajon az embereknek néhány téves nézete az étrenddel kapcsolatban? Vannak, akik azt mondják: „Mi hiszünk Istenben, és minden az Ő kezében van. Nincs olyan étkezési mód, ami árthatna az ember gyomrának. Azt eszünk, amit csak akarunk, korlátozások nélkül, szabadon. Ez nem probléma, amikor Isten oltalmaz minket.” Hát nincsenek-e olyan emberek, akiknek ilyen a megértésük? Nincs-e valami kissé eltorzulva ebben? Az ilyen megértés abnormális; akinek ilyen a megértése, annak nem normális a gondolkodása. Vannak olyanok, akik az élethez szükséges normális, józan tudást összekeverik azzal, hogy valaki tekintettel van a hús-vér testre. Azt hiszik, hogy az élethez szükséges józan tudásra való odafigyelés a hús-vér test figyelembevételét jelenti. Nincsenek talán olyan emberek, akik ezt hiszik? (De vannak.) Vannak például olyanok, akiknek gyomorproblémáik vannak, és nem esznek fűszeres, irritáló dolgokat. Vannak, akik azt mondják nekik: „Ez a te étrendválasztásod; tekintettel vagy a hús-vér testre. Fel kell lázadnod ellene. Vannak olyan helyek, ahová majd elmész, ahol olyan étel van, neked pedig meg kell majd enned. Hogy tehetnéd meg, hogy nem eszed meg?” Nincsenek vajon olyan emberek, akiknek ilyen a megértésük? (De vannak.) Vannak, akik nem ehetnek meg egy bizonyos ételt, mégis ragaszkodnak hozzá, hogy megegyék, a kellemetlenségükre, hogy lázadjanak a hús-vér test ellen. Azt mondom: „Megteheted, hogy nem eszed meg, ha nem akarod. Senki sem fog elítélni, ha nem eszed meg.” Ők azt mondják: „Nem, muszáj megennem!” Ebben az esetben megérdemlik azt, hogy rosszul érezzék magukat. Saját maguknak köszönhetik. Ők állítják fel maguknak az előírásokat, tehát nekik kell betartaniuk azokat. Akkor helytelen lenne, ha nem ennék meg? (Nem.) Nem lenne helytelen. Mások, akiknek bizonyos egészségi problémáik vannak, allergiásak bizonyos ételekre. Kerülniük kell azokat, és

nem szabad megenniük. Vannak, akik allergiások a csilipaprikára, és ezért nem szabad megenniük, mégis ragaszkodnak hozzá. Továbbra is megeszik, mert azt hiszik, hogy ez jelenti azt, hogy láznak a hús-vér test ellen. Hát nem eltorzult megértés ez? De az. Ha nem alkalmasak arra, hogy megegyenek valamit, akkor ne egyék meg. Mi célból harcolnak a hús-vér testük ellen? Nem vakmerőség ez részükről? (De igen.) Nincs szükség arra, hogy betartsák ezt az előírást, sem arra, hogy így lázadjanak a hús-vér testük ellen. Mindenkinek megvan a maga fizikai állapota. Van, akinek rossz a gyomra; van, akinek gyenge a szíve; van, akinek rosszabb a látása; van, aki hajlamos az izzadásra; van, aki sosem izzad. Mindenkinek más az állapota; a saját állapotához kell igazodnod. Ezeket az eseteket egyetlen mondat jelképezheti: sajátítsd el egy kis józan ésszt az életben. Mit jelent itt a „józan ész”? Azt jelenti, hogy tudnod kell, hogy minek az elfogyasztása ártalmas a számodra, és mi az, amit jó, ha megeszel. Ha valaminek nincs jó íze, de jót tesz az egészségednek, akkor az egészséged érdekében meg kell enned; ha valami finom, de megbetegszel tőle, ha megeszed, akkor ne edd meg. Ez a józan ész. Ezen túlmenően az embereknek ismerniük kell néhány észszerű módszert is arra, hogy egészségesek maradjanak. Az év négy évszakában hagyd, hogy az időjárás, az éghajlat és az évszak diktálja, hogy mit eszel – ez az egyik legfontosabb alapelv. Ne harcolj a tested ellen – ez egy olyan gondolat és megértés, amellyel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkezniük kellene. Vannak, akiknek bélgyulladásuk van, és hasmenésük lesz, ha irritáló ételeket esznek. Tehát ne edd meg azokat. Mégis vannak, akik azt mondják: „Nem félek. Isten megvéd engem” – és ennek következtében hasmenéstől szenvednek az étkezések után. Még azt is mondják, hogy Isten az, aki próbára teszi és finomítja őket. Hát nem abszurd emberek ezek? Ha nem abszurdak, akkor szörnyen falánkok, akik a következményekre való tekintet nélkül esznek. Az ilyen embereknek sok problémájuk van. Nem tudnak uralkodni az étvágyukon, de azt mondják: „Nem félek. Isten megvéd engem!” Milyen a megértésük a problémáról? Torz; nem értik meg az igazságot, mégis vakon próbálják alkalmazni. Bélgyulladásuk van, mégis válogatás nélkül esznek, és amikor ennek következtében hasmenésük lesz, akkor azt mondják, hogy Isten próbára teszi és finomítja őket – talán nem az előírások vak alkalmazása ez? Nem Isten káromlása-e, ha egy ilyen abszurd ember ilyen ostobaságot mond? Vajon a Szentlélek végezne munkát az ilyen nevetséges emberben? (Nem.) Ha nem érted meg az igazságot, nem szabad vakon előírásokat alkalmaznod a dolgokra. Vajon Isten válogatás nélkül próbatételek elé állítana bárkit is? Egész biztosan nem. Még alkalmas sem vagy rá; nincs meg az érettséged – és ezért Isten nem fog próbatételek elé állítani. Aki nem tudja, hogy milyen ételektől lesz beteg, az bolond, akinek nem ép az elméje. Vajon megérthetik-e Isten szándékait azok, akik irracionálisak és nem épelméjűek? Meg tudják-e érteni az igazságot? (Nem.) Akkor vajon Isten próbatételek elé állítaná-e az ilyen embert? Nem, nem tenné. Ilyen az, amikor valakinek nincs józan esze és ostobaságot beszél. Vannak alapelvek, amelyek alapján Isten próbára teszi az embereket; ezek olyan emberekre irányulnak, akik szeretik az igazságot

és törekednek arra, olyan emberekre, akiket Isten használni akar, és akik tanúságot tehetnek Mellette. Olyan igazhitű embereket állít próbatételek elé, akik követni tudják Őt, és tanúskodni tudnak Mellette. Senki nem rendelkezik a Szentlélek munkájával, aki csak a kényelmet és az élvezetet hajhássza, és egyáltalán nem törekszik az igazságra, az pedig különösen nem, akinek torz a felfogása a dolgokról. Ha ez így van, vajon Isten próbatételek elé állítaná-e? Ez teljes képtelenség.

Vannak, akik hozzáférnek a kínai növényi gyógyszerekhez, illetve egészséges élelmiszerekhez, amelyeket könnyelműen fogyasztanak. Vannak nők, akik gyakran kenegetik az arcukat olyan dolgokkal, amelyek védik a bőrt, fehéritik és feszesítik azt. Mindennap két órát töltenek sminkeléssel, majd három órát a smink eltávolításával, és végül a felismerhetetlenségig tönkreteszik a bőrüket. Még azt is mondják: „Senki sem tudja legyőzni a természet törvényét, hogy a szépség a korral megfakul – nézd csak meg az öregedő bőrömet!” Tény, hogy nem néznének ki olyan öregnek, ha nem kenegették volna folyton az arcukat – éppen az öregítette meg őket, hogy ezeket a termékeket magukra kenték. Mit gondolsz erről? (Maguknak köszönhetik.) Megérdemlik! A normális emberi mivoltban van némi józan tudás az életre vonatkozóan, és ezt fel kell fogni, mint például az egészség megőrzésével és a betegségek megelőzésével kapcsolatos általános tudás: például, hogy a hideg láb hátfájást okozhat, vagy hogy hogyan kell kezelni a korán jelentkező távollátást, vagy hogy milyen ártalmakkal jár a túl hosszú üldögélés a számítógép előtt. Meg kell érteni egy keveset az ilyen józan ésszel történő egészséggondozásról. Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Ahhoz, hogy higgyünk Istenben, csak a szavait kell olvasni. Mi értelme megtanulni az összes józan ésszel történő egészséggondozási dolgot? Az ember élettartamát Isten határozza meg; semmilyen egészséggondozási ismeret nem segít. Amikor eljön a haláloz ideje, senki sem menthet meg.” Ez első látásra helyesnek tűnik, de valójában kissé abszurd. Ezt olyasvalaki mondaná, akinek nincs lelki megértése. Megtanul jól bevált szavakat és doktrínákat ismételgetni, és spirituálisnak tűnik, holott valójában egyáltalán nincs tiszta felfogása. Megpróbál vakon előírásokat alkalmazni, amikor történik vele valami, és olyan szépen beszél, ahogy csak tud, anélkül, hogy bármilyen igazságot is gyakorolna. Például egyesek azt mondhatják neki, hogy a kukoricakása tápláló, hogy jót tesz az egészségnek. Ez nem fog eljutni hozzá. De mihelyt meghallja, hogy valaki azt mondja, hogy a párolt sertéshús egészséges, legközelebb, amikor meglátja, degeszre tömi magát vele, és még rágás közben is azt mondja: „Mit tehetnék? Ezt meg kell ennem, ez az egészségem érdekében van!” Hát nem csalárd dolog ezt mondani? (De igen.) Ez csalárdság. Rendelkezni azzal, amivel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkezniük kell, tudni azt, amit az embereknek tudniuk kell, tudni azt, amit a korodnak megfelelő életszakaszban tudni kell – ez jelenti azt, hogy normális emberi mivoltod van. Vannak olyan huszonévesek, akik válogatás nélkül esznek. Fagyos időben jégkockát esznek. Az idősebbek ezt látva megijednek, és arra biztatják őket, hogy hagyják abba, mondván, hogy megfájdul a hasuk. „Hasfájás? Nem lesz semmi bajom – mondják. – Nézz

rám, csúcsformában vagyok!” Az ő korukban még nem tudnak az ilyen dolgokról. Várd meg, amíg negyvenévesek lesznek; adj nekik egy jégkockát, hogy akkor egyék meg. Vajon megennék? (Nem.) És ha hatvanévesek lesznek, felejtsd el a jégevést – félni fognak a közelébe menni. A jég hidegsége túl sok lesz a testüknek, hogy elviselje. Ezt hívják tapasztalatnak – az életleckék megtanulásának. Ha valaki hatvanévesen még mindig nem tudja, hogy a gyomra nem bírja a túl sok jégkockát, hogy a szervezete nem bírja, hogy beteg lesz tőlük, azt minek nevezik? Hiányzik belőle a normális emberi mivolt? Hiányzik belőle a megélt tapasztalat. Ha valaki hatvanegynéhány évesen még mindig nem tudja, hogy a hideg árt a hátnak, hogy a hideg láb hátfájást okoz, akkor hogyan élhette le azt a hatvanegynéhány évet? Biztosan csak úgy átevickélt rajtuk. Vannak, akik negyvenes éveikre már sok józan dolgot megértene az életről: például a józan egészségügyi ismereteket; és van néhány helyes nézetük az anyagi dolgokról, a pénzről, a munkáról, a rokonaikról, a világ dolgairól, az életről és így tovább. Világos megértésük van ezekről a dolgokról, és még ha nem is hisznek Istenben, akkor is valamivel jobban megértik ezeket a dolgokat, mint a fiatalabbak. Ezek olyan emberek, akiknek van érzékük ahhoz, hogy mi a jó és mi a rossz, akiknek a gondolkodása normális. A huszonéves koruk óta leélt két évtized alatt sok dolgot megértettek, melyekből néhány közel áll az igazsághoz. Ez azt mutatja, hogy felfogóképességgel, jó képességgel rendelkező emberek. És ha olyanok, akik törekednek az igazságra, akkor sokkal gyorsabban fognak belépni az igazságvalóságba, mert sok mindent megtapasztaltak az alatt a húsz év alatt, és nyertek néhány pozitív dolgot. Tapasztalataik összhangban lesznek az igazságvalósággal, amelyről Isten beszél. Ha azonban sok minden hiányzik annak az embernek az emberi mivoltából, és nincsenek helyes nézetei, illetve a normális emberi mivoltnak megfelelő gondolkodása, még kevésbé a normális emberi mivolthoz tartozó felfogása az életről és azokról az emberekről, eseményekről és dolgokról, amelyek abban a húsz évben felbukkannak, akkor hiába élte le azokat az éveket. Több helyen, ahol jártam, azt tapasztaltam, hogy az idősebb nők közül egyesek nem tudnak főzni. Még egy kiegyensúlyozott menüt sem tudnak megtervezni. Levest készítenek abból, amit sütni kellene, és megsütik azt, aminek levesbe kellene kerülnie. A termények az évszakok szerint változnak, mégis mindig ugyanaz a pár étel kerül az asztalukra. Mi folyik ott? Ez az értelem valódi hiánya, nemde? Hiányzik belőlük a normális emberi mivolt képessége. Még a mindennapi életükben előforduló különböző élelmiszereket, például a káposztát és a burgonyát sem tudják elkészíteni. A legegyszerűbb feladatokra sem képesek, és nem tudják azokat végrehajtani. Vajon hogyan vészték át az elmúlt ötven-hatvan évet? Tényleg lehetséges volna, hogy a szívük nem támasztott igényeket az életükkel szemben? Ha valaki nem tud tapasztalatot szerezni semmiből, amit tesz, akkor vajon milyen kötelességet tudna jól végezni egy ilyen ember? Az az igazság, hogy az emberek képesek megtanulni dolgokat, ha csak odafigyelnek és gyakorolnak egy darabig. Ha valaki több évnyi tanulás után sem tud megcsinálni valamit, akkor az intellektusa és a képessége borzalmas lehet!

Beszéljünk most egy kicsit a higiénia kezeléséről. Nemrégiben két olyan helyen jártam, ahol a házak környéke nagyon rendetlen volt. Eredetileg minden elég rendezett volt ott, vajon hogyan váltak ezek a helyek ilyen „disznóólakká”? Ennek az az oka, hogy az ottani emberek nem tudják, hogyan kell rendet tartani. Nincs meg bennük a normális emberi mivolt higiéniai tudatossága és követelményei. Nem pusztán arról van szó, hogy lusták; ezenkívül hozzászoktak ahhoz, hogy ilyen körülmények között éljenek. Szemetet szórnak a földre, és bárhová letesznek dolgokat, szabály és korlátozás nélkül. Ha kitakarítottak egy helyet, csak egy-két napig képesek tisztán tartani; néhány nap múlva már olyan rendetlen és koszos, hogy rossz ránézni. Mondd csak meg Nekem, hogy hívják az ilyen környezetet? És az ottani emberek ilyen körülmények között is tudnak jó étvággal enni és el tudnak aludni – milyen emberek azok? Olyanok, mint a disznók, nem igaz? Nem tudatosak, és semmit sem értenek a higiéniaról, a környezetükről, a struktúráról, az irányításról. Bármennyire koszosná és rendetlenné válik is a környezetük, nem veszik észre. Nem zavarja őket; nem aggódnak, és nem hozza ki őket a sodrúkból. Továbbra is úgy élnek, ahogy eddig, igénytelenül és követelmények nélkül. Vannak helyek, ahol nagyon vigyáznak a higiénia és a környezetre, és azt gondolnád, hogy az ottani emberek törődnek a tisztasággal, hogy tudják, hogyan irányítsák a környezetüket – de egy rajtaütésszerű ellenőrzésig senki sem tudja, hogy az ellenőrzéseket megelőzően embereket küldtek a hely kitakarítására. Ha előre szólsz, hogy odamész, akkor a hely garantáltan tiszta lesz; ha viszont figyelmeztetés nélkül mész, akkor más környezetet találsz, amely biztosan piszkos és rendetlen lesz. Néhány lány szobájában ruhák és cipők hevernek szanaszét, odakint pedig olyan munkaeszközök vannak felhalmozva a ruhákkal együtt, mint kapák és csákányok. Egyesek talán azt mondják, hogy annyira elfoglaltak voltak, hogy nem volt idejük takarítani. Vajon ennyire elfoglaltak voltak? Még levegőt venni sem volt idejük? Ha nem volt idejük, akkor tényleg elfoglaltak, de biztosan ennyire elfoglaltak voltak? Mi olyan nehéz abban, hogy rendezzék a területüket? Mi olyan megterhelő abban, hogy tiszta, rendezett környezetet tartsanak fenn? Van ennek valami köze az emberi mivolthoz? Miért szeretnék az emberek ennyire „disznóólban” élni? Miért éreznék magukat ilyen jól egy ilyen környezetben? Hogy lehetnek teljesen érzéketlenek az ilyen környezetre? Mi folyik ott? Mi az oka a rosszul rendezett környezeteknek? Ha alkalmanként elmegyek valahova, és előre szólok, akkor rendbe teszik, de ha gyakran megyek oda, akkor nem takarítanak többé. Azt mondják: „Gyakran vagy itt, úgyhogy eltekintünk a formalitásoktól. Mi már csak ilyenek vagyunk. Fárasztó állandóan takarítani! Kinek van erre energiája? Annyira el vagyunk foglalva egész nap a munkával, hogy még arra sincs időnk, hogy megfésülködjünk!” Ilyen mentségeket hoznak fel. És még mi mást? „Ez az egész csak átmeneti. Nem kell tökéletes rendet teremtenünk. Így is megteszi.” Valóban, minden átmeneti – de még ha egy sátorban élnél is, akkor is vigyáznod kellene arra, nem igaz? Ez a normális emberi mivolt. Ha még ez a kis normális emberi mivolt sincs meg benned, akkor miben különbözel az állatoktól?

Van egy templom Isten házában, amely elég jó helyen van, hegyek és víz közelében. Utat építettek ott, és fák szegélyezik a közeli folyót. Még egy pavilon is tartozik hozzá, mellette díszkövekkel. Tényleg nagyon szép. Egy nap messziről megláttam egy kis sárga valamit azon a tiszta úton. Közelebb érve láttam, hogy egy narancshéj az. Ki tudja, hogy ki dobta oda csak úgy a szemetét. A pavilonban pedig, amely szintén tiszta volt, valaki napraforgómagot evett, és a héjakat szanaszét dobálta a padlóra. Mondd csak meg Nekem, az az illető olyasvalaki volt, aki ismeri a szabályokat? A normális emberi mivoltban az embereknek vannak-e előírt higiéniai és környezeti normái, vagy nincsenek? Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Milyen értelemben nincsenek normáim? Minden este megmosom a lábam. Vannak, akik nem teszik. Vannak, akik még az arcukat sem mossák meg, amikor reggel felkelnek.” Lehet, hogy a lábad tiszta, rendben, de miért olyan a munkakörnyezeted, mint egy disznóól? Mire jó ez a te tisztaságod? A legjobb esetben is azt jelzi, hogy iszonyatosan önző vagy. Szeretnél mindent irányítani – hogyan lehetnél minden dolognak a mestere, ha még egy épületegyüttest sem tudsz irányítani? Ez tényleg szégyentelen! Ezek az emberek nemcsak a környezetüket nem tudják irányítani – még a személyes higiénijukat sem képesek irányítani, és a földre dobálják a szemetet. Vajon hogyan alakult ki ez a szokásuk? A gyümölcshéjak földre dobálását azzal indokolhatják, hogy komposztnak nevezik. Akkor miért nem helyezik azokat a komposztládába vagy a szemetesbe? Miért dobják ki az útra vagy a pavilonba? Vajon a pavilon egy olyan hely, ahol komposztot lehet tárolni? Ez nem a szabályok figyelmen kívül hagyása? (De igen.) Ez az emberi mivolt, a józan ész és az erkölcs szörnyű hiánya – ezek közönséges emberek! Mondd csak meg Nekem, van mód ennek a problémának a megoldására? Hogyan lehet megállítani? Vajon a felügyelet megteszi a hatását? Ki tudná így szemmel tartani a dolgokat? Mi a teendő? (Meg kell bírságozni őket.) Igen, ez a végső megoldás. Megfelelő rendszert kell kidolgozni. Nincs többé büntetlenség. Ezek az emberek annyira trehányak – javíthatatlanok! Vannak helyek, ahol rothadó kartondobozok, korhadt deszkák és papírfoszlányok hevernek szanaszét, és az ottaniak azt mondják, azért tartogatják azokat, hogy később felhasználhassák. Mivel hasznos dolgokról van szó, miért nem szortírozzák őket típus szerint, rendezett rakásokba? Talán nem nézne ki jobban, és nem foglalna kevesebb helyet? A legtöbb ember mit sem tud a karbantartásról. A dolgok véletlenszerűen vannak egymásra pakolva és szétszórva a területükön, úgy, hogy nincs egy szabad hely. A kupacok egyre rendetlenebbek lesznek, amint nőnek, és a rendetlenséggel együtt jár a kosz is, míg végül a terület szeméttelpeppé válik, amely visszataszító mindazok számára, akik látják. Van normális emberi mivoltuk az ilyen környezetben élő embereknek? Van-e képességük, ha még azt a környezetet sem tudják rendben tartani, amelyben élnek? Mi a különbség az ilyen emberek és az állatok között? A legtöbb ember egyrészt azért nem tudja, hogyan irányítsa a lakóterét, mert senkinek nincs higiéniai tudatossága, és senki nem tudja, hogyan irányítsa a környezetét. Nem jutnak eszébe ezek a dolgok, és nincs tisztában azzal, hogy milyen kellene, hogy legyen az ember lakókörnyezete. Olyan, mint

az állatok, nincs tudatában annak, hogy milyen környezetben kellene élnie. Másrészt pedig a menedzserek nem tudják, hogyan kell irányítani ezeket a dolgokat. A menedzserek nem tudják, hogyan kell irányítani ezeket a dolgokat, azok pedig, akiket irányítanak, nem proaktívak, illetve nincsenek tisztában ezekkel a dolgokkal. Végül mindenki „együttműködésével” a hely „disznóóllá” válik. Ha ezek az emberek már egy ideje jelen vannak valahol, egy bizonyos érzéssel távozom onnan: „Miért nem tiszta ez a hely soha? Miért nem tűnik soha otthonnak?” Mondd csak meg Nekem, vajon feldobhatja-e az ember hangulatát egy ilyen hely látványa? (Nem.) Titeket jó kedvre derítene, ha odamennétek? (Nem lenne túl sok érzésünk azzal kapcsolatban.) Ez lenne az igazi válaszotok – nem lenne túl sok érzés. Egy pár ilyen helyre terveket készítettem, amikor pedig a munka kész volt, és a dolgok át lettek rendezve, mindenki élvezte a látványt. Néhány nap múlva azonban ismét rendetlenség volt. Találtnom kellett valakit, aki alkalmas a feladat irányítására, ha fenn akartam tartani a higiéniát. Ez azért van, mert a legtöbb ember annyira koszos, hogy bármilyen munkát is végez, rendetlenséget csinál. Vannak, akik zöldségeket szednek, és nem tudják, hol kell megmosni azokat. Ragaszkodnak ahhoz, hogy tiszta helyet keressenek, ami miatt az a hely koszos lesz. Hogy éreznéd magad, ha ezt látnád? Hát nem állatcsordát alkotnak ezek az emberek? Nincs emberi mivoltuk! Dühbe gurulnál, ha ránéznél ezekre az emberekre, akik nem törődnek a higiéniával, és nem tudják, hogyan irányítsák a környezetüket. Kellemes lakókörnyezetet kaptak, ahol minden szépen rendbe van téve. Tavasszal mindenféle virág és fűféle nő; vannak hegyek, víz, pavilon; van munkahelyük, lakóhelyük és mindenféle kényelmi szolgáltatás. Milyen csodás! De mi lett a vége? Magától értetődőnek vették; nem értékelték a jószágot. Azt gondolták: „Ez a hely szebb a legtöbb helynél, de többé-kevésbé vidéki. A földön csak gyepek és sár van.” Ezzel a gondolkodásmóddal esztelenül feldúlták a helyet. Nem gondoltak arra, hogy irányítsák a környezetüket. Mennyi minden hiányzik az ilyen emberi mivoltból! Nem rendelkeznek azokkal a dolgokkal, amelyekkel az emberi mivoltnak rendelkeznie kellene; ezek az emberek még a legalapvetőbb módon sem képesek kézben tartani a lakókörnyezetük különböző aspektusait. Mondd csak meg Nekem, hogy lehet, hogy az emberek nem gondolnak arra, hogy megbecsüljenek egy ilyen szép környezetet, amelyben élnek? Hogy lehet, hogy nem gondolnak arra, hogy vigyázzanak rá? Vajon miért? Talán annyira elfoglaltak a kötelességeikkel, hogy nincs rá idejük? Vagy még mi történik velük? Van bárki is, aki nincs elfoglalt a kötelességeivel? Vannak, akik rosszabb környezetben élnek, mint ti, mégis elég jól gondját viselik. Az emberek látják, és csodálattal és megbecsüléssel gratulálnak nekik. Aztán ott van a ti lakókörnyezetetek – másoknak még csak be sem kell menniük; megvetnének téged, ha csak egy pillantást is vetnének rá kívülről. Ez vajon nem a te saját műved? A te viselkedésmódod és cselekedeteid idézték elő ezt a szármalasan silány környezetet, amelyben élsz. Ha az emberek látják a környezetet, amelyben élsz, az számukra ugyanaz, mintha a lényegedet látnák. Akkor vajon hibáztathatod őket, amiért megvetnek téged? Azt, hogy valaki előkelő vagy alantas, nemes vagy közönséges, nem

mások értékelése dönti el, hanem az, amit ő maga megél. Ha birtokában vagy a normális emberi mivolt dolgainak, akkor képes vagy megélni az igazi emberi hasonlatosságot. Képes leszel megmutatni a nemességedet, és mások ösztönösen értékelni és becsülni fognak téged. Ha nem vagy birtokában ezeknek a dolgoknak, és nem értesz a józan értelemben vett higiéniához, illetve nem tudod, hogyan kell vigyázni a környezetedre, egész életedben egy „disznóólban” élsz, és elégedett vagy vele, az felfedi az állati minőségedet. Azt jelenti, hogy közönséges és alantas vagy. Az ilyen közönséges és alantas ember, akinek ilyen közönséges és alantas az emberi mivolta, akiben nyoma sincs a normális gondolkodásnak, nézeteknek, követelményeknek és törekvéseknek, amelyekkel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene – mindezek hiányában megértheti-e az ilyen ember az igazságot? Be tud-e lépni az igazságvalóságba? (Nem.) Ti is úgy gondoljátok, hogy nem tud belépni? Miért nem? Egyesek azt fogják mondani: „Az évek során, amióta hiszünk Istenben, már rég megszabadultunk mindezekről a világi dolgoktól. Minket nem érdekel az ilyesmi! »Minőségi életet élni« – ez világi dolog!” Talán nincsenek olyanok, akik ezt mondják? Ezek szerint a levegő, amit belélegzel, világi dolog? A ruhák, amelyeket viselsz, az összes anyagi dolog, amit használsz – világi dolgok ezek? Miért nem keresel egy helyet a szabadban, ahol összegyűlhetek? Miért egy teremben gyűltök össze? Hát nem abszurdak azok, akik ezt mondják? Elárulok neked egy tényt: ha egy ilyen ember be akar lépni az igazságvalóságba, az nehéz lesz számára. Ha valaki be kíván lépni az igazságvalóságba, akkor először is normális emberi mivolttal kell rendelkeznie; ezen túlmenően le kell vetnie az életében azokat a rossz szokásokat, hogy valami olyan stílusra és célra törekedjen az életben, ami minőségi, jó modorú és erkölcsös. Találón fogalmaztam? Nos, akkor könnyű-e orvosolni ezeket a problémákat? Mennyi időbe telik, amíg valaki megváltoztatja az életmódját és levetkőzi egy rossz szokását? Milyen módszert kell alkalmazni, hogy a lehető leggyorsabban belépjen ebbe? Milyen módszerek vannak a büntetésen kívül? (Kölcsönös felügyelet.) A kölcsönös felügyelet az egyik módszer; a kérdés az, hogy az emberek elfogadják-e. Meglátásom szerint a bírságok kiszabása erőteljes és valóban hatékony lépés. Amint pénzbírsághoz folyamodsz, máris érinted az emberek érdekeit. Nincs más választásuk, mint hogy engedelmeskedjenek, mert félnek, hogy az érdekeik sérülhetnek. Ezt lehet elérni a bírságok kiszabásával. De miért nem érünk el semmit, ha az igazságról beszélgetünk ezekkel az emberekkel? Mert nem rendelkeznek normális emberi mivolttal, sem az igazság elfogadásához szükséges feltételekkel. Ezért hatástalan módszer az igazságról való beszélgetés az ő esetükben. Bármilyen munkakörnyezetben elsősorban tanuld meg a dolgok típus szerinti rendezését, másodsorban a rend megőrzését, harmadsorban a higiénia és a tisztaság fenntartását, majd mindezek tetejébe tedd szokásoddá a szemét eltakarítását. Ez az, amivel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene.

Vannak olyan nők, akik megfésülködnek, és úgy mennek el otthonról, hogy előtte nem söprik össze a lehullott hajszálakat. Mindennap ezt teszik. Vajon meg lehet változtatni egy ilyen szokást? Ha befejezted a fésülködést, azonnal fel kell takarítanod,

és rendet kell raknod. Ne hagyd másokra a takarítást – kezeld jól te magad a saját környezetedet. Ha jól akarod kezelni a környezetedet, magaddal kell kezdened. Először is takarítsd ki a saját területedet. Ezen kívül az embernek polgári gondolkodásúnak kell lennie az általa lakott közterületet illetően is. Mindenkinek felelősséget kell vállalnia például azoknak a helyeknek a kezeléséért, ahol élnek és pihennek az emberek. Ha meglátsz néhány narancshéjdarabkát a földön, csak szedd fel, és dobd a szemétkébe. Vannak munkahelyek, ahol a munka végeztével mindenütt faforgács, fahulladék, vasrudak és szögek hevernek. Arra járva könnyen beleléphetsz egy szögbe, ha nem vigyázol. Ez szörnyen veszélyes. Miért ne takarítanak ki és tennék higiénikussá a dolgokat, amint végeztek a munkájukkal? Miféle csúnya szokás ez? Vajon képesek-e ezzel kimagyarázni magukat? Mit gondolnának az emberek, ha egy ilyen rendetlen, koszos munkahelyet látnának? Hát nem az állatok végzik így a munkájukat? Az emberi mivolttal rendelkező embereknek szépen fel kell takarítaniuk a dolgokat, amikor befejezik a munkát, így mások első pillantásra tudni fogják, hogy a munkát emberek végezték. Az állatok nem takarítanak, miután elvégezték a munkát, mintha a takarítás nem rájuk tartozna, és semmi közük sem lenne ahhoz. Miféle logika ez? Nem kevés olyan embert láttam már, aki nem takarít fel a munkája után. Mindannyiuknak megvan ez a rossz szokása. Megmondtam nekik, hogy mindennap, amikor végeztek a munkájukkal, intézkedniük kell, hogy valaki eltakarítsa az összes szemetet. Mindennap takarítani kell. Így a telephely tiszta lesz. Ki kell alakítaniuk egy ilyen szokást. Ahhoz, hogy valaki egy életszokást kialakítson, azzal kell kezdenie, hogy fenntart egy környezetet, majd vár, hogy hozzászokjon ahhoz. Aztán egy napon, amikor ez a környezet megváltozik, ő maga is rosszul fogja érezni magát, ha azt látja, hogy valami nem tiszta. Pontosan úgy, mint egyesek, akik három vagy öt éve külföldön élnek, és azt hiszik, hogy ott minden jobb. Eljön a nap, amikor visszatérnek szülővárosukba, és úgy érzik, hogy hirtelen előkelővé váltak. Megvetéssel tekintenek azokra, akik nem törődnek a higiéniával, azokra, akiknek nem tiszta a házuk. Még egy pár napot sem bírnak ki zuhanyzás nélkül. Talán nem a környezetük diktálta ezt? Ez így működik. Tehát a személyes higiénia és a környezeted irányításával kell kezdened. Így érezheted jól magad, miközben a kötelességedet végzed; és ez az, amivel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkezniük kellene. Több helyen, ahol jártam, láttam olyan lányszobákat, ahol nagy rendetlenség és felfordulás volt. Néhányan azt mondhatják: „Azt akarod, hogy rendszeretők legyünk; olyan legyen, mint egy kiképzőtáborban?” Nincs szükség minderre. Mindennap ágyazz be és takarítsd ki a szobádat. Tarts tisztaságot. Váljon a szokásoddá. Ha ezeket mindennap megteszed, és szokásoddá, normává válnak, és olyan automatikusak lesznek, mint az evés, akkor egy ilyen mindennapi életszokást fogsz kialakítani, és a környezeteddel szemben támasztott követelményeid szintje megemelkedik. És ha már megemelkedett, akkor az egész magatartásod, szemléletmódod, ízlésed, emberi mivoltod és méltóságod is emelkedni fog. Ha azonban egy „disznóólban” élsz, egy olyan helyen, amely nem embereknek való, hanem inkább

olyan, mint egy állat odúja, akkor nem rendelkez emberi hasonlatossággal. Egy szobába belépve például egyesek, látva, hogy a szoba és a padlója tiszta, egy ideig kint törölgetik a piszkot a cipőjükről. Még mindig mocskosnak fogják érezni, így aztán leveszik a cipőjüket, mielőtt belépnének a szobába. Ha a szoba tulajdonosa látja, hogy milyen tiszták és tisztelettudóak vele szemben, ő is tisztelni fogja őket. Mások bemennek sáros cipővel, és nem gondolnak arra, hogy összesározzák a padlót. Teljesen érzéketlenek ezzel kapcsolatban. A szoba tulajdonosa látja, hogy eredendően nem törődnek a szabályokkal. Rossz szemmel nézi őket, ezért megveti őket, és a jövőben nem engedi be a szobájába. Kint várakoztatja őket, ez pedig azt fogja sugallani: „Nem érdemled meg, hogy bejőjj – tönkretennéd a helyet, ha bejönnél, és rengeteg időt kellene eltöltenem a takarítással!” Nem fogja őket tisztelni. Amikor látja, hogy nem rendelkeznek emberi hasonlatossággal, még csak tisztelni sem fogja őket. Ha valaki idáig jut az életében, egyáltalán ember még? Egy háziállat jobb nála. Az embereknek tehát meg kell élniük az emberi hasonlatosságot ahhoz, hogy embernek nevezzék őket, és normális emberi mivolttal kell rendelkezniük ahhoz, hogy megélhessék az emberi hasonlatosságot. Bárhol is él valaki, bármilyen kötelességet is végez, be kell tartania a szabályokat. Gondoskodnia kell a környezetéről és a higiéniájáról, felelősségérzettel és jó élet szokásokkal kell rendelkeznie. Figyelmesnek és komolynak kell lennie mindenben, amit tesz, és ki kell tartania mindaddig, amíg jól el nem végzi a dolgot és meg nem felel a mércének. Így a kötelességed végzéséből és abból, ahogyan viseled magad, valamint ahogyan a dolgokkal bánasz, látni fogják az emberek, hogy egyenes és tisztességes, jó ember vagy. Csodálatot fognak érezni irántad, és ösztönösen tisztelni fognak. Megbecsülnek és értékelni fognak, és így nem csapnak majd be, illetve nem zsarnokoskodnak feletted. Komolyan, gúnyolódás és megvetés nélkül beszélnek veled. Nem tudom, hogy az emberek hogyan érzékelik a külsőmet, de van egy olyan érzésem, hogy amikor a legtöbb emberrel találkozom, nem viccelődnek, illetve nem beszélnek komolytalanul. Nem tudom, miért van ez így. Lehet, hogy az embereknek az az érzésük: „Olyan komoly ember vagy, komolyan beszélsz és komolyan veszed azt is, amit csinálsz. Egyenes ember vagy; nem mernék viccelődni, amikor Veled érintkezem. Első pillantásra világos, hogy Te nem vagy az a fajta ember.” Ha olyankor, amikor elmész valahová és beszélgetsz az emberekkel, csevegsz az emberekkel, kapcsolatba lépsz az emberekkel, azt érzik az emberek, hogy van valami az emberi mivoltodban és morálodban – lehet, hogy nem tudják világosan megmondani, hogy mi az, de te tudni fogod, hogy mi az, amire nap mint nap gondolsz, és mindig lesznek alapelveid és normáid arra vonatkozóan, hogy hogyan tekintesz a dolgokra, és hogyan lépsz kapcsolatba az emberekkel –, ha így lépsz kapcsolatba és így érintkezel másokkal, akkor azt fogják mondani, hogy olyan megfontolt vagy, olyan komoly és megfontolt vagy mindenben, amit teszel, ami azt jelenti, hogy olyan hű vagy az alapelvekhez. Vajon milyen érzést fog ez végül is kiváltani belőlük? Lassan gondold át. Ha a magaviseletedben olyan dolgokkal rendelkezel, amelyekkel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkeznie kellene, akkor nem számít, hogy az emberek hogyan

értékelnek a hátad mögött. Ha a szívük mélyén úgy érzik, hogy egyenes, megfontolt ember vagy, aki komolyan és felelősségteljesen viszonyul mindenhez, aki nemes erkölcsű, akkor, miután egy darabig érintkeztek és kapcsolatba kerültek veled, el fognak ismerni és megbecsülni téged. És akkor emberként érne fogsz valamit. Ha, miután egy ideig érintkeztek veled, azt látják, hogy semmit sem csinálsz jól, hogy lusta és mohó vagy, semmit nem vagy hajlandó megtanulni, hogy a kíváncsúid meghaladják a képességeidet, hogy eléggé fösvény és önző vagy – sőt, hogy nem törődsz a higiéniával, és eszedbe sem jut, hogy vigyázz a környezetedre; ha azt látják, hogy nem értesz semmihez, amit csinálsz, hogy elég gyenge képességű vagy, és hogy méltatlan vagy a bizalomra, nem vagy képes jól elvégezni semmilyen rád bízott feladatot – akkor egyáltalán nem számíthat az embereknek, és emberként érvényteleníteni fognak. Mindent összevetve nem nagy dolog az, hogy egyáltalán nem számíthat másoknak – ami számít, az az, hogy ha Isten szívében is közönséges, alantas és értéktelen vagy, mint egy állat, szív és lélek nélküli, akkor bajban vagy. Még mindig nagyon messze vagy attól, hogy megmenekülj! Van-e reménye a megmenekülésre bárkinek, akinek a jelleme nem megfelelő színvonalú, akinek a beszéde és a cselekedetei teljesen szabályozatlanok, aki olyan, mint egy állat? Meglátásom szerint az illető veszélyben van. Előbb vagy utóbb ki fogják rekeszteni.

C. Az emberek hozzáállása és viselkedése az ellenkező nemmel való érintkezésük során

A harmadik tételünk az emberek hozzáállása és viselkedése az ellenkező nemmel való érintkezésük során a mindennapi életükben. Ezzel a kérdéssel a korától függetlenül mindenki szembesül, aki más emberek között él. Vajon az emberi mivolt mely aspektusát érinti ez? Az ember méltóságát, szégyenérzetét és magatartási stílusát érinti. Vannak, akik nagyon lazán veszik az ellenkező nemmel való érintkezést. Úgy érzik, hogy nem nagy ügy, amíg nem történik semmi, és az sem, ha kéjes gondolatokba merülnek, vagy valamilyen gonosz szenvedélyt fednek fel. Kellene-e, hogy ilyen gondolatai legyenek egy normális emberi mivolttal rendelkező embernek? Vajon a normális emberi mivolt jele ez? Ha már elég idős vagy ahhoz, hogy megházasodj és érintkezésbe kerülj az ellenkező nemmel, illetve kapcsolatot akartok létesíteni, tegyétek ezt normálisan, és senki sem fog beleszólni. De vannak, akik nem akarnak kapcsolatot – néhány napig flörtölnek valakivel, akin megakad a szemük, és amint találkoznak valakivel, aki elnyeri a tetszésüket és megfelel a preferenciáiknak, elkezdenek hivalkodni. És hogyan hivalkodnak? Egy felhúzott szemöldök, egy kacsintás, vagy a hangszínük megváltozása beszéd közben, esetleg egy bizonyos módon való mozgás vagy humoros megjegyzések, hogy észrevetessék magukat – ez a hivalkodás. Ha valaki, aki általában nem ilyen, ilyen viselkedésformákat tár fel, biztos lehetsz benne, hogy a közelben van az ellenkező nem néhány olyan tagja, aki megfelel a preferenciáinak. Kik ezek az emberek? Mondhatnánk, hogy rossz stílusú a magatartásuk, és hogy nem tartanak egyértelmű határokat a férfiak

és a nők között, de nem tanúsítottak semmilyen kifogásolható viselkedést. Egyesek talán azt mondják, hogy egyszerűen léhán viselkednek. Más szóval híján vannak az önbecsülésnek; a léha embereknek fogalmuk sincs az önbecsülésről. Vannak, akik a mindennapi életben is felfedik ezeket a tulajdonságokat, de ezek nem befolyásolják a kötelességeik végrehajtását és a munkájuk elvégzését sem, akkor vajon ez valóban probléma? Vannak, akik azt mondják: „Amíg ez nem akadályozza őket az igazságra való törekvésükben, addig van-e bármi szükség arra, hogy beszéljünk róla?” Mivel van összefüggésben ez? Az illető emberi mivoltához tartozó szégyenérzettel és méltósággal. Valakinek az emberi mivolta nem lehet meg szégyenérzet és méltóság nélkül, ezek hiányában pedig nem lehet normális emberi mivolta. Vannak emberek, akik hitelesek, ők komolyak, felelősségteljesek, és keményen dolgoznak mindenben, amit tesznek. Nincsenek jelentős problémáik, de egyszerűen nem veszik komolyan az életüknek ezt az aspektusát. Ha egy ellenkező neművel flörtölsz, az vajon építő jellegű vagy káros? Mi van, ha az, akivel flörtölsz, beléd szeret? Lehet, hogy azt mondd: „Én nem ezt akartam” – nos, ha mégis flörtölsz valakivel, amikor nem azt akarod, akkor nem játszodozol-e vele? Ártasz neki! Ez némileg híján van az erkölcsi érzéknek. Azok, akik ezt teszik, gyenge jelleműek. Továbbá, ha nem áll szándékodban folytatni ezt a kapcsolatot, és nem gondolod komolyan, mégis felhúzkod a szemöldököd, kacsintasz az ellenkező nemre, és viccesen, humorosan hivalkodsz, mindent megteszel, hogy megmutasd, hogy van stílusod, hogy jóképű vagy csinos vagy – ha így hivalkodsz, akkor mit is csinálsz valójában? (Elcsábítod az embereket.) Van benne egy csábítási szándék. Nos, ez a fajta csábító viselkedés nemes vagy csúnya dolog? (Csúnya dolog.) Ez az a pont, ahol már nincs semmi méltóság. Miféle emberek csábítanak el másokat ebben a világban? A prostituáltak, a ledér nők, a gazemberek – ezek az emberek nem ismerik a szégyent. Mit is jelent az, hogy nem ismerik a szégyent? Azt jelenti, hogy érzéketlenek a megszégyenítésre. Integritás, szégyen és becsület, valamint méltóság és jó hírnév – ezek egyike sem érdekli őket. Az ilyen emberek folyton hivalkodnak és flörtölnek. Nem elég nekik, ha egy-két emberrel flörtölnek, és nyolc-tíz embert sem találnak túl soknak. Ezrek meg ezrek kellenének ahhoz, hogy boldoggá tegyék őket. Van olyan férjes asszony, aki két gyermeket szült, és a családján kívül senki sem tud róla. Miért nem tudatja az emberekkel? Attól fél, hogy amint kimondja, hogy férjnél van és foglalt, nem lesz több sikerélménye a flörtöléseiben, és elveszíti csábító erejét és vonzerejét. Ezért nem fogja nyilvánosságra hozni. Vajon az ilyen emberek nem érzéketlenek-e a megszégyenítésre? Normális-e valakinek az emberi mivolta, ha ilyen dolgok vannak benne? Nem. Ebből az következik, hogy ha ilyen emberi mivoltod és ilyen viselkedésed van, akkor hiányok vannak a normális emberi mivoltodban; hiányzik belőle a szégyen és a méltóság. Vannak, akik elkezdik simogatni a hajukat és igazgatni a ruhájukat, amint az ellenkező neműek közelébe kerülnek, vagy éppen rúzsozzák és púderezik magukat, mindent megtesznek, hogy kicsinosítsák magukat. Mi a céljuk ezzel? A céljuk a csábítás. Ez olyasvalami, aminek nem kellene meglennie a normális emberi mivoltban. Ha valaki

képes így elcsábítani az embereket, és nem érez semmit, azt hiszi, hogy ez teljesen normális és hétköznapi dolog, hogy nem nagy ügy, annak nincs szégyenérzete, és még azt sem tudja, mit kellene tennie és mit nem. Vannak olyan emberek, akik tízezer jüanért hajlandóak lennének teljesen meztelenül fel-alá járkálni az utcán. Miféle emberek ők? Szégyenérzet nélküliek. Pénzért bármit megtesznek, szégyenkezés nélkül. Az integritás, a jellem, a szégyenérzet és a méltóság semmit sem jelent és értéktelen számukra. Úgy érzik, hogy a hivatkozásra és mások elcsábítására való képességük az ő tehetségük, és egyetlen örömük az, ha minél több ember tetszését elnyerik, és minél többen követik őket. Ez a legnagyobb megtiszteltetés egy ilyen nő számára; ez az, amit becsül. Nem becsüli az olyan dolgokat, mint a méltóság, a szégyenérzet vagy a jellem. Vajon ez jó emberi mivolt? (Nem.) Ti mutattatok-e ilyen viselkedésformákat? (Mutattunk.) Akkor képesek vagytok-e kordában tartani azokat? Képesek vagytok-e többnyire kordában tartani azokat, vagy csak időnként vagytok képesek erre? Képesek vagytok-e türtőztetni magatokat? Azok képesek türtőztetni magukat, akiknek a szíve ismeri a szégyent. Mindenkinek vannak múltó impulzív és kicsapongó pillanatai, de amikor azoknak van ilyen, akik képesek türtőztetni magukat, érzik, hogy amit tesznek, az nem helyes, hogy lealacsonyítja őket, hogy azonnal meg kell fordulniuk, és hogy többé nem szabad ezt csinálniuk. Később pedig, amikor újból találkoznak ilyesmivel, képesek uralkodni magukon. Ha az emberi mivoltodban még ez a kis önuralomra való képesség sincs meg, akkor mi ellen lázadhatnál, amikor az igazság gyakorlására szólítanak fel? Vannak, akik csinos külsővel vannak megáldva, és állandóan azon kapják magukat, hogy az ellenkező neműek udvarolnak nekik; minél többen udvarolnak nekik, annál inkább úgy érzik, hogy megengedhetik maguknak, hogy hivatkozzanak. Hát nem veszélyes ez rájuk nézve? Mit kellene tenni ebben a helyzetben? (Felismerni és elkerülni ezt a csapdát.) Ez tényleg egy csapda, amit el kell kerülnöd – ha nem teszed, akkor könnyen előfordulhat, hogy egy ember csapdába ejt téged. El kell kerülnöd ezt a kelepécét, még mielőtt csapdába esnél; ezt hívják önuralomnak. Az önuralommal rendelkező embereknek van szégyenérzetük és méltóságuk. Akik nem rendelkeznek önuralommal, azokat bárki elcsábíthatja, aki elbűvöli őket, és bekapják a csalit, valahányszor udvarol nekik valaki, ami bajt okoz. Ráadásul szándékosan hivatkozni is fognak, csinosítják magukat és kiöltöznek; bármilyen ruhájuk van, amelytől csinosabbnak, vonzóbbnak és szebbnek tűnhetnek, kifejezetten azt választják, és minden egyes nap azt fogják viselni; ez veszélyes rájuk nézve, és azt mutatja, hogy ők olyasvalakik, akik tudatosan próbálnak másokat elcsábítani. Ha túlságosan szemrevalónak és csábítónak tűnsz ezekben a ruhákban, akkor fel kell lázadnod a hús-vér tested ellen, és le kell mondanod az ilyen ruhák viseléséről. Ha van elhatározásod ebben, akkor képes vagy megtenni. Ha azonban nincs meg benned ez az eltökéltség, és partner után akarsz nézni, akkor menj, és keress egyet. Érintkezzetek normálisan egymással, anélkül, hogy flörtölnétek a másikkal. Ha nem keresel partnert, de mégis flörtölsz másokkal, erre csak azt lehet mondani, hogy nincs szégyenérzeted. Tisztában kell lenned azzal, hogy mit választasz.

Be tudjátok-e tartani mindannyian az alapelveket? (Megvan ez az eltökéltségünk.) Ha megvan ez az eltökéltségetek, akkor megvan az energiátok, a motivációtok, és könnyű lesz betartani azokat. Vannak, akik természetüknél fogva alapvetően tisztességesek, ráadásul, miután megtalálták az Istenbe vetett hitet, az igazságra törekednek és a helyes útra lépnek, ezért nincs meg bennük ez a vágy, és nem reagálnak senkire, aki flörtölni próbál velük. Vannak, akik igen hajlamosak erre, míg mások nem törődnek vele; vannak, akikben úgy tűnik, hogy megvan ez az eltökéltség, de még ők maguk sem tudják megmondani, hogy valójában megvan-e vagy sem. Ami az ellenkező nemmel való érintkezést illeti, ez olyasvalami, amit helyesen kell kezelned és újra meg kell vizsgálnod, illetve a normális emberi mivolt méltóságának és szégyenérzetének részeként kell azonosítanod. Hogyan kapcsolódik a szégyenérzet hiánya az emberi mivolt hiányához? Joggal mondható, hogy ha valakinek nincs szégyenérzete, akkor nincs emberi mivolta. Miért van az, hogy mindazok, akiknek nincs emberi mivoltuk, azok nem szeretik az igazságot? És miért mondjuk azt, hogy valaki akkor képes törekedni az igazságra, ha emberi mivolttal rendelkezik? Mondjátok meg Nekem, a szégyenérzet nélküli emberek tudják-e, mi a jó és mi nem? (Nem.) Tehát érznek-e bármilyen önvádat, amikor olyan rossz dolgokat tesznek, amelyek ellenállnak Istennek, elárulják Istent és megsértik az igazságot? (Nem.) Rátérhetnek-e a helyes útra, ha a lelkiismeretük nem dorgálja meg őket? Képesek-e törekedni az igazságra? A szemtelen, szégyentelen emberek eltompultak; nem tudják világosan megkülönböztetni a pozitív és negatív dolgokat, illetve azt, hogy Isten mit szeret és mit gyűlöl. Ezért amikor Isten azt mondja, hogy az embereknek becsületesnek kell lenniük, ők azt mondják: „Mi a baj azzal, ha hazudunk? A hazugság kimondása nem lealacsonyító!” Nem ilyesmit mondana-e egy szégyenérzet nélküli ember? Ha egy szégyenérzettel rendelkező ember nem becsületes, és mindenki rájön erre, nem pirul-e el az arca? Nem érez-e nyugtalanságot legbelül? (De igen.) És mi a helyzet a szégyenérzet nélküli emberrel? „Becsületes emberként nem számít nekem, hogy mások mit gondolnak, milyen értéket képviselek számukra, illetve milyen súlyt tulajdonítanak nekem.” Nem érdekli őt. Akkor vajon képes-e mégis törekedni az igazságra? Ha miután hazudott, megkérdezed tőle, hogy nyugtalan-e a szíve, vagy érez-e önvádat, azt fogja mondani: „Mit jelent nyugodtnak lenni? Mi az az önvád? Miért kell ennek ennyire macerásnak lennie?” Neki nincs ilyen tudatossága. Képes-e követni Istent valaki, akinek ennyire nincs meg a józan esze? Képes-e törekedni az igazságra? Nem törekszik arra. Számára nincsenek határok a pozitív és negatív dolgok között, az igazság és az azt megsértő dolgok között – ezek mind egyformák. Mindenesetre úgy gondolja, minden rendben lesz, ha mindenki igyekszik, megteszi a kötelességét, és megfizeti az árat. Semmi különbség sincs ezek között a dolgok között. Nem érez önvádat, ha olyasmit tett, ami ellenáll Istennek, ha olyasmit tett, ami megszegi az igazságalapelveket, ha olyasmit tett, ami veszteséget okozott valaki más érdekeinek, vagy ha olyasmit tett, ami megzavarja a gyülekezet munkáját. Egyáltalán nem érez önvádat. Nem hiányzik-e belőle a szégyenérzet? A szégyenérzet nélküli embereknek nincs ítélőképességük az

ilyen dolgokkal kapcsolatban. Számukra ez arról szól, hogy azt csinálják, amit csak akarnak. Bármilyen megengedett; nem kell az igazságot használni az ítélkezéshez. Ezért a szégyenérzet nélküli emberek számára nincs mód arra, hogy megértsék, illetve gyakorolják az igazságot. Ez az összefüggés a szégyenérzet hiánya és az emberi mivolt hiánya között. Akkor miért nem voltatok képesek ezt kimondani? Mindannyian azt gondoljátok: „Amit Te prédikálsz, annak nem sok köze van az igazsághoz; elég távol áll tőle. Általában képesek vagyunk tisztán látni ezeket a dolgokat, így vajon szükségünk van-e még arra, hogy beszélj azokról?” Ha úgy érzitek, hogy ennek semmi köze az igazsághoz, akkor vajon mennyire léptetek be az igazságvalóságba? Normális emberi mivoltot éltek meg? Tényleg olyan emberekké váltatok, akik rendelkeznek az igazsággal és az emberi mivolttal? Túl csekély érettségűek vagytok, és még ezekre a dolgokra sem tudtok rájönni, akkor milyen igazságvalósággal rendelkezhetek?

Isten házában tíz adminisztratív rendelete közül az egyik azt mondja: Az embernek romlott természete van, és ráadásul érzések uralják. Mivel ez a helyzet, két ellenkező nemű tagnak szigorúan tilos kíséret nélkül együtt dolgozni, amikor Istent szolgálják. Bárki, akiről kiderül, hogy ezt teszi, ki lesz zárva, kivétel nélkül. Hogyan viszonyulnak az emberek ehhez az adminisztratív rendelethez? Ha egy férfinak több mint harminc nővel volna illetlen kapcsolata, mondjátok meg Nekem, mit szólnának hozzá az emberek, akik ezt hallanák? (Hitetlenkednének.) Meglepődnél, ha ezt hallanád; megdöbbenél: „Te jó ég, az rengeteg! Ez undorító, nem igaz?” És milyen érzés töltötte volna el azt a férfit, amikor ezt elmondta neked? (Úgy tett volna, mintha ez nem számítana neki.) Számára semmi különleges nem volna ebben. Kérdezd meg, hogy mit eszik ma: „Rizst.” Kérdezd meg, hány nővel volt már együtt: „Harminccal vagy még többel.” A két dolgot pontosan ugyanazzal a hangsúllyal és mentalitással mondaná. Van-e üdvösség egy ilyen emberi mivolttal rendelkező személy számára? Nincs, még akkor sem, ha hisz Istenben. Hogy nem tudja szégyellni magát, amikor ilyesmiket fecseg ki? Ez egy lealacsonyító dolog! Akkor hogy tudta csak úgy kifecsegni? Mondd meg Nekem, van-e még benne valami maradék szégyenérzet? Nem, nincs benne. Az emberi mivoltában eltompult már a lelkiismeret érzékelése, és nincs többé érzékelőképessége. Itt nem pusztán arról van szó, hogy züllött – a szégyen és méltóság nélküli emberek már nem emberek. Kívülről még mindig embernek tűnnek, de ez darabokra hull, amint valamit kezelniük kell. Szégyent nem ismerve bármit képesek megtenni – és ez azt jelenti, hogy többé már nem emberek. Zárjuk le itt a beszélgetésünket ezekről a dolgokról.

Gondolkodjatok el a normális emberi mivolt e három aspektusán, amelyeket ma megvitattunk – fontosak ezek? A normális emberi mivolt ezen dolgai elkülönülnek-e az igazságra való törekvéstől? (Nem.) Akkor mi közük van az igazságra való törekvéshez? Ha egy Istenben hívő személy emberi mivoltában nincs meg a lelkiismeretesség, felelősségérzet, illetve a cselekedeteire való odafigyelés képessége – ha nincs ilyen emberi mivolta, akkor mit nyerhet az Istenbe vetett hitében és az igazságra való törekvésében? Az évek során elég sok igazságról beszélgettünk, igazságokról minden

területen. Ha az emberek nem figyelnek oda, illetve nem kezelik lelkiismeretesen ezeket az igazságokat, ha mindent összezsapnak, és semmit sem végeznek lelkiismeretesen, akkor vajon elérhetik-e az igazság ilyen megértését? Vannak, akik azt mondják: „Ha nem tudom elérni az igazság megértését, akkor nem tudnám-e csak úgy bemagolni ezeket a doktrínákat és terminológiákat?” Képes leszel-e végül így elnyerni az igazságot? Ha nem rendelkezelsz ilyen normális emberi mivolttal, és emberi mivoltodban nincsenek meg ezek a dolgok, vagyis nincs lelkiismeretes, pedáns, komoly és felelősségteljes hozzáállásod a dolgokhoz, akkor az igazság doktrínákká és jelmondatokká válik számodra – előírásokká válik. Nem tudod elnyerni az igazságot, mert képtelen vagy megérteni azt. Ezen túlmenően, ha nem tudod jól irányítani a személyes életed környezetét, napirendjét és stílusát, akkor vajon képes leszel-e belépni az igazsággal kapcsolatos különböző alapelvekbe és mondásokba? Nem leszel képes. Mi több, az embereknek szeretniük kell az életben a pozitív dolgokat, a negatív és elvetemült dolgokkal szemben pedig a szívük mélyén fenn kell tartaniuk az utálat és az ellenérzés hozzáállását. Ez az egyetlen módja annak, hogy belépjenek néhány igazságba. Ez azt jelenti, hogy az igazságra való törekvésed során helyes hozzáállással és megfelelő lelkiállapottal kell rendelkezned; derék, komoly embernek kell lenned. Csak az ilyen emberek nyerhetik el az igazságot. Ha valakinek nincs szégyenérzete, a szíve pedig akkor is tompa és tudatlan marad, amikor sok elvetemült dolgot tett, sok olyasmit, ami lázad Isten ellen és megsérti az igazságot, és azt gondolja, hogy ez nem nagy ügy – akkor az igazságnak van-e bármi haszna a számára? Egyáltalán nincs haszna. Az igazság nem gyakorol rá hatást, és nem képes megfékezni őt, megdorgálni, vezetni, illetve irányt és utat mutatni neki, ami azt jelenti, hogy bajban van. Hogyan is érthetné meg az igazságot egy olyan ember, akinek még szégyenérzete sincs? Ahhoz, hogy valaki képes legyen megérteni az igazságot, először is érzékenynek kell lennie a szívében a pozitív és negatív dolgok iránt. Már a negatív vagy elvetemült dolgok említése, illetve a velük való találkozás is taszítja, ha pedig ő maga ilyet tesz, szégyenkezik és nyugtalannak érzi magát. Szeretetet érez az igazság iránt, és képes a szívébe fogadni az igazságot; képes arra használni, hogy türtőztesse magát, és megváltoztassa a rossz lelkiállapotait. Hát nem ezek azok a dolgok, amelyekkel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene? (De igen.) Ezek birtokában nem válik-e könnyűvé az ember számára, hogy törekedjen az igazságra? És ha valaki egyiket sem birtokolja, akkor az igazságra való törekvést hangoztatni csak üres beszéd – hogyan tehetné ezt meg anélkül, hogy pozitív dolgok lennének a szívében? Csak akkor fog az igazság gyökeret eresztetni, kivirágozni és gyümölcsöt teremni benned, ha a normális emberi mivoltodban megvannak ezek a dolgok – csak akkor fog hatást gyakorolni. Ha megértetted az igazságot, képes leszel megváltoztatni a gondolkodásodat és megfékezni a viselkedésedet, és egyre kevesebb romlott gondolatod lesz. Ez az igazi változás.

Mennyi van meg bennetek a normális emberi mivolt ezen megnyilvánulásaiból, amelyekről ma beszéltünk? Mennyi hiányzik? Melyik van meg bennetek? (A szégyenérzet.)

A szégyenérzet – ez egy jó megnyilvánulás. A szégyenérzet a minimum, amivel rendelkeznetek kellene. Másvalami? Vajon mindannyian lelkiismeretes, pedáns mentalitással és hozzáállással rendelkeztek az emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatban? Látom, hogy felületesek vagytok mindenben, amit tesztek, csak letargikusak vagytok és lazáltok, és amikor látom azokat a dolgokat, amiket csináltok, a szorongás növekszik a szívemben. Fel tudjátok-e fedezni ezeket a problémákat ti magatok? Aggódtok, amikor felfedezitek őket? (Igen.) Hogyan? Beszéljetek róla! (Most, hogy az imént meghallgattam Isten közlését, úgy érzem, hogy nem rendelkezem túl sok emberi mivolttal, és hogy komolytalan mentalitással viszonyultam a kötelességemhez és az életem eseményeihez. Olyan távol állok az Isten által megkövetelt normáktól. Kicsit félek.) Túl sok minden hiányzik az emberi mivoltodból, ugye? Úgy érzed, hogy évek óta hiszel Istenben, és sok igazságot hallottál, de még az emberi mivolt legalapvetőbb dolgai sincsenek meg benned – hogyan lennél nyugtalan? Némelyeknek van egy kis technikai készsége, de minden, amit csinálnak, silány. Minden átlagon aluli, nem megfelelő színvonalú, és nem néznek utána, hogy melyek a modern és a szabványos módszerek. Hát nem maradi gondolkodás ez a részükről? Egyszer például felkérték egyiküket, hogy szereljen be egy ajtót. Erre azt mondta: „Ahonnan én jövök, a legtöbb ajtónk egyszárnyú.” Nem az a kis település szabja meg a mércét, ahonnan ő származik. Meg kellene néznie a nagyvárosok üzleteinek és lakóépületeinek ajtóstílusát, majd a tényleges helyzetnek megfelelően kellene végeznie a munkáját. Itt azonban kinyitotta a száját, és azt mondta: „Mi otthon nem gyártunk kétszárnyú ajtókat, és itt nincs is túl sok ember. Az sem lenne nagy baj, ha sokan lennének – valahogy be tudnának préselődni.” Másvalaki azt mondta: „Ha az emberek túl sokáig préselődnek befelé, eltörik az ajtókeret. Beszéljük ezt át. Ezúttal kivételesen készítsenek kétszárnyú ajtót, rendben?” Erre ő azt mondta: „Nem! Én egyszárnyú ajtókat készítek, kétszárnyúakat nem tudok. Én vagyok az, aki ért hozzá, vagy te? Én vagyok az – szóval miért nem hallgatsz rám ebben a kérdésben? Hallgatnod kell rám!” Azt mondták neki, hogy a helyzetnek megfelelően dolgozzon, de nem hallgatott rájuk, és ragaszkodott ahhoz, hogy kis méretű ajtót készítsen. Hát nem bosszantó ez? Amikor arra kérték őt, hogy építsen be egy üveg válaszfalat a belső és a külső tér közé, hogy bejöjjön a fény, és ne tűnjön kicsinek a tér, azt válaszolta: „Miért építenénk be üveget? Ez biztonsági kockázatot jelentene, nem igaz? Nem építünk be üveget; ez a két ajtó is megteszi. Mifelénk csak ilyen típusú ajtót használunk.” Mindig olyasmikkel áll elő, mint „ahonnan én jövök”, „nálunk otthon”, „én tanultam műszaki dolgokat”, hogy elnyomjon másokat. Vajon ezek a dolgok az igazság? (Nem.) Minek kell hiányoznia az emberi mivoltából ahhoz, hogy ilyen magatartást tanúsítson a külső dolgokkal szemben? A racionalitásnak. És konkrétan minek kell hiányoznia a racionalitásából? A belátásnak. Mindig úgy érzi, hogy ahonnan ő származik, ott minden helyes, ott minden a legmagasabb rendű, ott minden az igazság. Hát nem szegényes a racionalitása? Milyennek kellene lennie a normális racionalitásnak? Normális racionalitással azt mondaná: „Nagyon sok éve foglalkozom ezzel a szakmával, de még

nem sokat láttam. Ahonnan én származom, ott mindannyian így készítjük az ajtókat; nos, lássuk, milyen nagyok itt az ajtók. Úgy fogjuk csinálni, ahogyan az itteniek. Ez egy másik hely, és ezt a feladatot tekintve rugalmasnak kell lennem.” Talán nem ez a racionalitás? (De igen.) Akkor az ilyen embernek megvan-e ez a racionalitása? Nincs – nincs józan esze. És végül hogyan kezelték a dolgot? A munkát újra el kellett végezni. A munka újbóli elvégzése nem veszteség? (De igen.) Igen, az. Vajon gyakoriak az ilyen esetek? Igen. Ez az ember ízig-vérig makacs. Mennyire makacs? Nem hallgatott arra, amit bárki más mondott; még arra sem figyelt, amit Én mondtam, és ellenkezett is Velem. Azt mondtam: „Változtatnod kell. Ha nem akarsz változtatni, akkor ez nem neked való munka.” És még volt mersze azt mondani: „Akkor is készíték egy ekkora ajtót, ha nem kellek Neked!” Miféle beállítottság ez? Normális emberi mivolt? (Nem.) Ez nem normális emberi mivolt – akkor milyen emberi mivolt? Meglátásom szerint egy kicsit olyan az illető, mint egy állat. Ez pontosan olyan, mint amikor egy ökör szomjas. Nem számít, hogy mennyi árut vagy embert szállít a szekéren, amint meglát egy pocsolyát vagy folyót, egyenesen odahúzza a szekeret. Nincs annyi ember, amennyi el tudná vonszolni onnan. Egy állatról beszélünk. Vajon az embereknek is van ilyen beállítottságuk? Ha van, az nem normális emberi mivolt, és ez veszélyes. Találnak majd egy ürügyet, hogy visszautasítsanak, hogy ne hallgassanak rád. Olyan makacsok és ostobák. A mindennapi élet ilyen dolgaiban, ha nem szerény elfogadással viszonyulsz a dolgokhoz, nem vagy fogékony mások véleményére, ha nincs tanuló hozzáállásod, akkor hogyan leszel képes elfogadni az igazságot? Hogyan fogod tudni gyakorolni azt? Mindenki azt mondja, hogy megfelelőbb lenne kétszárnyú ajtót készíteni. Még erre sem vagy képes, és ez meg sem közelíti az igazság gyakorlását – még egy józan javaslatot sem hallgatsz meg. Képes lennél-e meghallgatni valamit, ami az igazságot érinti? Nem hallgatnád meg, mint mindig. Nem jutna el ahhoz, aki ilyen beállítottsággal rendelkezik, és ez nagy bajt jelentene az illető számára. Ha valakinek még ilyen józan ész sincs az emberi mivoltában, akkor milyen igazságot tud gyakorolni? Kinek a kedvéért teszi azokat a dolgokat, amelyekkel nap mint nap foglalatosskodik? Teljes egészében a saját preferenciái, önző vágyai szerint teszi azokat. Nap mint nap így tekint az emberekre, eseményekre és dolgokra, amelyek a mindennapi életben körülveszik: „Azt teszem, amit akarok, azt teszem, amit gondolok, és úgy teszem, ahogyan hiszem.” Minek nevezik ezt? Csupa gonoszság minden, amire naphosszat gondol. És ha ennyire gonosz a szíve, akkor mi a helyzet a tetteivel? Vajon létezik olyan ember, akinek a gondolatai mind gonoszak, de a tettei mégis összhangban vannak az igazsággal? Nem létezik – ez ellentmondás lenne. A gondolatai mind gonoszak, és ahonnan kiindul, az teljesen gonosz, így az a minimum, hogy azokra a dolgokra, amelyeket tesz, nem fognak emlékezni. És azok közül a dolgok közül, amelyekre nem fognak emlékezni, némelyek akadályozások és megzavarások, némelyek rombolóak, míg mások nem túl rosszak. Ha ezeket a dolgokat komolyan vennék, akkor el kellene ítélni az illetőt. Ez így működik.

Némelyekben él egyfajta téves szemlélet, amelyet mások nagyon visszataszítónak találnak. Ezeknek az embereknek van néhány adottságuk, illetve erősségük, vagy talán egy mesterségük, némi szakértelmük, vagy egy különleges képességük valamilyen területen, és miután eljutottak oda, hogy higgyenek Istenben, úgy gondolják, hogy ők kiemelkedő emberek. Vajon helyes ez a hozzáállás? Mi a véleményetek erről a szemléletről? Olyasvalami ez, ami a normális emberi mivolthoz tartozik? Nem. Akkor miféle elgondolás ez? Talán nem a józan ész hiánya ez? (De igen.) Azt hiszik: „Magasabb rendű vagyok az átlagembernél, mert ismerem ezt a mesterséget, és jobb vagyok az átlagembernél isten házában. Szaktudással és képességgel rendelkező férfi vagyok, jó beszédű és tehetséges. Meghatározó alak vagyok isten házában. Lenyűgöző vagyok. Senki sem parancsolhat nekem, senki sem vezethet, és senki sem utasíthat rá, hogy bármit megtegyek. Megvan ez a képességem, úgyhogy azt csinállok, amit csak akarok. Nem kell az alapelveken gondolkodnom – bármit teszek, az helyes és összhangban van az igazsággal.” Mit gondoltok erről a szemléletről? Talán nem léteznek ilyen emberek? Az ilyen emberek többségben vannak, és azért jönnek Isten házába, hogy mutogassák magukat. Ha arra használnák az erősségeiket és a képességeiket, hogy Isten házában kötelességet végezzenek, az rendben lenne, de ha azon vannak, hogy mutogassák magukat, az már egy más természetű probléma. Vajon miért hívják ezt „magamutogatásnak”? Az Istenben hívőket ostobának, senkinek tartják. Nem ment félre valami a gondolkodásukban? Nincs valami baj a racionalitásukkal? Valóban így állnak a dolgok? Valóban értéktelenek azok, akik hisznek Istenben? (Nem.) Akkor miért látják őket ilyennek azok az emberek? Miért gondolnának ilyet? Honnan származik ez a gondolat? Vajon a nem hívőktől tanulják? Úgy gondolják, hogy az Istenben hívő emberek senkik, hogy mind háztartásbeliek, hogy mind parasztok, és hogy a társadalom alsóbb rétegeiből származnak. Az ő szemléletük a nagy vörös sárkány szemlélete. Azt gondolják, hogy az Istenben hívő emberek alkalmatlanok, nem tudtak érvényesülni a társadalomban, és csak azért jutottak oda, hogy higgyenek Istenben, mert odakint nem volt számukra út, nem volt hová fordulniuk. Azt gondolják, hogy csak azért, mert rendelkeznek valamilyen képességgel, jártasak valamilyen szakmában, illetve van némi műszaki tudásuk, máris tehetséges emberré válnak Isten házában. Helyes ez a gondolat? (Nem.) Mi a gond vele? Úgy vélik, hogy Isten házában nincs egyetlen rátermett ember sem, és a maguk kis szakmai tudásával szeretnék hatalmat gyakorolni, szeretnék, hogy a dolgokban övék legyen a végső döntés. Vannak-e ilyen emberek? Vannak-e ilyen emberek mellettetek vagy az ismerőseitek körében? Számos olyan ember van, aki készségekkel rendelkezik egy bizonyos területen, és amikor csapatvezetővé vagy felügyelővé teszed, úgy érzi, mintha elnyert volna egy hivatalos állást. Úgy érzi, hogy Isten házában övé a végső döntés, hogy senki más nem vigyáz úgy Isten házában érdekeire, mint ő, hogy senki sem védi nála jobban annak érdekeit, és hogy senki sem olyan hűséges, mint ő. Mindent irányítani akar, és mindenben részt akar venni, de semmit sem irányít jól, és nem is keresi az igazságalapelveket. Még arra

sem figyel, amit Én mondok. Vannak-e ilyen emberek? (Igen.) Vannak ilyen emberek. Az általuk birtokolt bizonyos készségek ürügyén mindenkit irányítani akarnak, és tisztséget akarnak betölteni. Ha például egyes testvérek olyasmit tesznek, ami nem tetszik nekik, azt mondják: „Kézben kell tartanunk ezeket az embereket – borzalmasak!” Ha az Istenben hívőknek problémájuk akad, akkor beszélgetni kell velük az igazságról. Ez nem katonai tábor, ahol katonai felügyeletet kell gyakorolni. A gyülekezeti ügyekben a problémákat csak úgy lehet megoldani, ha beszélgetünk Isten szavairól és megértetjük az emberekkel az igazságot. Akik nem fogadják el az igazságot, és önkényesen, illetve szeszélyesen cselekszenek, azokat meg lehet metszeni – csak azokat lehet fegyelmezni, akik makacsul elhatározták, hogy nem fogadják el az igazságot. Vannak olyanok, akik felügyelőként vagy vezetőként és dolgozóként szolgáltak, akik nyilvánvalóan nincsenek birtokában az igazságvalóságnak, de mégis mindig hatalmat akarnak gyakorolni, és azt akarják, hogy övék legyen a végső döntés Isten házában. Van-e lelkiismeretük és józan eszük ezeknek az embereknek? Ők csupán egy mesterség néhány csínját-bínját ismerik, és a legkevesbé sem értik az igazságot. Hasznosnak és rátermettnek gondolják magukat, azt hiszik, hogy jobbak az átlagembernél Isten házában, és hatalmi pozícióból azt szeretnék tenni a gyülekezetben, amit csak akarnak – hogy övék legyen az egyedüli, végső döntés. Nem keresik az igazságalapelveket, hanem a saját óhajuk és preferenciáik szerint cselekszenek. Mi itt a probléma? Talán nem az antikrisztus beállítottsága ez? Megvan-e az ilyen emberekben a normális emberi mivolt észszerűsége? Annak nyoma sincs bennük. Itt befejezzük a normális emberi mivolttal kapcsolatos beszélgetésünket.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek

III. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjenek vagy felügyeljék őket a munkájukban

A legutóbbi beszélgetésünk témájának folytatása a nyolcadik tétel az antikrisztusok különböző megnyilvánulási formái közül: azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Ezt a tételt négy alfejezetre osztottuk. Kettőt már megbeszélünk a legutóbbi összejeövetelünkön. Az első az volt, hogy képtelenek bárkivel is együttműködni; a második pedig az, hogy az a vágyuk és ambíciójuk, hogy irányítsák és meghódítsák az embereket. Mi a harmadik? Megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjenek vagy felügyeljék őket bármilyen munkában, amit elvállaltak. Mit foglalhat magába az általuk elvállalt bármilyen munka? Magába foglal bármilyen olyan munkaprogramot, amelyért egy vezető vagy dolgozó felelős lehet, valamint olyan munkát is, amelyért egy csapatfelügyelő vagy csapatvezető felelős lehet; továbbá lehet valamilyen területen végzett szakmunka vagy egyemberes munka. Ez az ember, aki bármilyen munkát elvállalt, lehet vezető vagy dolgozó, de lehet egy egyszerű testvér is. Ha megtiltja másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjenek vagy

felügyeljük őt, akkor vajon milyen állapotban van? Milyen viselkedésformák kapcsolódnak ehhez a tilalomhoz? Ez egy másik olyan viselkedésforma, amely az antikrisztusok nyolcadik megnyilvánulásához tartozik, a lényegüknek egy másik feltárulása. Mindenféle kötelességben van olyan munka, amely szakmai, és van olyan, amely közvetlenül az életbe való belépést érinti. A szakmunka magába foglalja az olyan dolgok minden aspektusát, mint a technika, a tudás, a tanulás és a személyzet. Ezek mind benne vannak. Van, aki miután elvállalt egy munkát, elkezd egyedül dolgozni azon. Nem beszél meg másokkal, és amikor nehézségei vannak, nem akarja kikérni mások véleményét; csakis ő akar lenni az egyedüli döntőbíró, és azt akarja, hogy övé legyen az utolsó szó. Lehet, hogy mások felajánlják az elgondolásaikat és ötleteiket, remélve, hogy egy kicsit segíthetnek neki – de vajon elfogadja-e? (Nem.) Nem, nem tudja elfogadni. Miféle beállítottság ez? Milyen beállítottság vezérli, hogy megtiltana másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjének vagy felügyeljék a kötelessége végrehajtását? Úgy gondolja: „Ismerem ezt a szakmát, és tudom az elméletet. A gyülekezet engem bízott meg ezzel a munkával. Így hát egymagam fogom elvégezni.” Gyakran hivatkozik arra, hogy érti a szakmát, és hogy bennfentes, hogy igazolja, miért nem hajlandó másokkal közölni semmilyen munkával kapcsolatos információt, illetve a munka előrehaladását. Még azt sem akarja, hogy mások tudomást szerezzenek a munka során előforduló baklövésekről, hibákról vagy malőrökről. Amint valaki más tudomást szerez egy ilyen dologról és kérdezősködni akar, be akar avatkozni, vagy többet akar megtudni, ő nem hajlandó válaszolni, hanem azt mondja: „A munkakörömön belüli dolgok az én felségterületemhez tartoznak. Nincs jogod kérdezősködni. A gyülekezet nem téged bízott meg ezzel – engem bízott meg, és bizalmasan kell kezelnem.” Vajon észszerű indoklás ez? Helyes-e a részéről, hogy „bizalmasan kezeli”? (Nem.) Miért nem? Vajon az információ kiszivárogtatását jelentené, ha beszélne másokkal a munka állapotáról, a munkában felmerülő hibákról és problémákról, valamint annak tervéről és irányáról? (Nem.) Nem jelentené azt, kivéve néhány különleges részletet, amelyek biztonsági kockázatot jelentenének a gyülekezetre nézve, ha kiderülnének, és nem lenne helyénvaló másoknak elmondani. Ilyen esetekben rendben van, ha nem mondja el. Ha azonban a saját titoktartását ürügyként használja, és nem hagyja, hogy mások megtudjanak bármit is arról, ami a munkájához tartozik, illetve ellenáll és egyaránt visszautasítja az egyszerű testvérek, a vezetők és a dolgozók részéről érkező kérdezősködést, kérdőre vonást vagy tudakozódást, akkor mi itt a probléma? Előfordulhat például, hogy valamit egy bizonyos módon akar csinálni. Valaki más azt mondja neki: „Ha így csinálod, az veszteséget fog okozni Isten háza érdekeinek, és tévútra térsz. Mi lenne, ha inkább így csinálnánk?” Azt gondolja magában: „Ha úgy csinálom, ahogy mondod, az nem azt jelzi-e másoknak, hogy az én módszerem nem jó? És akkor a tiéd lesz majd a munkáért járó dicséret, nem igaz? Ez nem fog menni; inkább tévútra térek, mint hogy a te módszeredet kövessem. Ragaszkodnom kell a saját módszeremhez. Nem érdekel, ha ez veszteséget okoz Isten háza érdekeinek; az én hírnevem és státuszom az, ami számít – az én presztízsem az, ami számít!” Még ha

rossz is, amit csinál, akkor is inkább csak súlyosbítja a hibáját, és nem engedi, hogy bárki is beavatkozzon. Hát nem egy antikrisztus beállítottsága ez? (De igen.) Miféle lényeg van abban, hogy nem engedi, hogy mások beavatkozzanak? A saját vállalkozásával foglalkozik. Számára nem Isten házának érdekei a fontosak, és nem annak munkájára összpontosít. Nem e szerint az alapelv szerint dolgozik, hanem úgy, hogy személyes érdekeit, státuszát és presztízst tartja szem előtt; Isten háza munkájának és érdekeinek az ő saját státuszát és a saját érdekeit kell szolgálnia. Ezért nem engedi, hogy mások beavatkozzanak a munkájába, illetve kérdezősködjének arról. Úgy véli, hogy mihelyt valaki beavatkozik a munkájába, státusza és érdekei veszélybe kerülnek, hiányosságai és tökéletlenségei, valamint a munkájában lévő problémák és eltérések pedig lelepleződhetnek. Tehát makacsul ragaszkodik ahhoz, hogy megtiltsa másoknak, hogy beavatkozzanak a munkájába, és nem fogadja el senki más együttműködését vagy felügyeletét.

Egy antikrisztus bármilyen munkával is foglalkozik, fél attól, hogy a Fennvaló többet tud meg arról, és kérdezősködni fog. Ha a Fennvaló a munka vagy a személyzet állapotáról kérdezősködik, akkor csak felületesen számol be néhány jelentéktelen dologról, néhány olyasmiről, amiről úgy gondolja, hogy nem baj, ha a Fennvaló tud róla, illetve semmilyen következménnyel nem jár az, ha tud róla. Ha a Fennvaló a többről kérdezősködik, azt fogja gondolni, hogy beleüti az orrát a kötelességébe és a „belső ügyeibe”. Nem mond semmi többet, hanem megjátssza a hülyét, megtévesztést alkalmaz és eltussolja a dolgokat. Hát nem visszautasítja Isten házána felügyeletét? (De igen.) És vajon mit fog tenni, ha valaki felfedi az egyik problémáját, le akarja leplezni őt és jelenteni a Fennvalónak? Akadályozza, feltartóztatja – sőt, még fenyegetőzik is: „Ha ezt mondod, és ennek következtében a fennvaló megmetsz minket, akkor te leszel a hibás. Ha valakit meg kell metszeni, az te leszel!” Nem egy független királyságot próbál létrehozni? (De igen.) Még a Fennvalót sem engedi kérdezősködni, és senkinek sincs joga tudni a munkájához tartozó dolgokról, vagy megkérdezni őt azokról, nemhogy javaslatokat tenni. Ha ráteszi a kezét egy munkaprogramra, akkor egyedül az övé lehet az utolsó szó azokban a dolgokban, amelyek az adott munkához tartoznak; csak ő dönthet; csak ő cselekedhet és beszélhet úgy, ahogyan akar, és bárhogyan is cselekszik, megvan a mentsége rá. Milyen cselekedetekhez folyamodik, ha valaki kérdezősködik? Felületességhez és eltussoláshoz. És még mihez? (Megtévesztéshez.) Így van: megtévesztéshez – sőt, még hamis képet is mutat majd neked. Van egy gyülekezet például, ahol lehet, hogy egy vezető vagy evangelizációs diakónus egy hónap alatt nyilvánvalóan csak három embert nyert meg a gyülekezetben, amelyért felelős, ami lényegesen kevesebb, mint más gyülekezetekben. Úgy érzi, hogy semmiképpen nem számolhat be erről a Fennvalónak – akkor hát mit tesz? Amikor beszámol a munkájáról, a három után tesz egy nullát, és azt mondja, hogy harminc embert nyert meg. Valaki más tudomást szerez erről, és megkérdezi őt: „Nem megtévesztés ez?” „Megtévesztés? – mondja. – Miért, rendben lesz, ha jövő hónapban megnyerünk harminc embert, hogy

pótoljuk, nem igaz?” Megvan a mentsége erre. Ha valaki más komolyan veszi az ügyet, és jelenteni akarja a tényeket a Fennvalónak, akkor azt hiszi, hogy az illető bajt okoz neki, hogy rá akarja húzni a vizes lepedőt. Ezért elnyomja és elbánik vele – bajt okoz neki. Vajon ezzel nem gyötri-e az embereket? Nem követ-e el gonoszságot? Soha nem keresi az igazságalapelveket a munkájában, akkor vajon mi a célja a munkával? A státuszának és a megélhetésének biztosítása. Bármilyen rosszat is tesz, nem mondja el az embereknek, hogy mi a szándéka és az indítéka arra, amit tesz. Ezeket szigorúan bizalmasan kell kezelnie; ezek titkosított információk számára. Mi a legkényesebb téma az ilyen embereknek? Az, amikor megkérdezed tőlük: „Mit csináltál mostanában? Járt-e valamilyen eredménnyel a kötelességed végrehajtása? Voltak-e megszakítások vagy zavarok a munkád által érintett területen? Hogyan kezelted azokat? Ott tartasz a munkáddal, ahol lenned kellene? Hűségesen végzed a kötelességedet? Okoztak-e az általad hozott, munkával kapcsolatos döntések veszteségeket Isten háza érdekeinek? Elbocsátották a nem megfelelő színvonalú vezetőket? Előléptették és művelték a jó képességű, viszonylag igazságra törekvő embereket? Elnyomtat-e azokat, akik engedetlenek voltak veled szemben? Mit tudsz a saját romlott beállítottságodról? Miféle ember vagy?” Ezek azok a témák, amelyek a legkényesebbek számukra. Attól félnek a legjobban, hogy felteszik nekik ezeket a kérdéseket, ezért ahelyett, hogy megvárnák, hogy feltedd azokat, inkább sietve keresnek egy másik témát, amivel elfedhetik őket. Mindenáron félre szeretnének vezetni, megakadályozva, hogy megtudd, mi is a helyzet valójában, ahogyan most áll. Mindig a sötétben tartanak téged, mindig megakadályozzák, hogy megtudd, valójában meddig jutottak a munkájukkal. Egy cseppnyi átláthatóság sincs itt. Az ilyen embereknek vajon van-e igaz hitük Istenben? Félik-e Istent? Nem. Soha nem számolnak be kezdeményezően a munkájukról, és nem számolnak be kezdeményezően a munkájuk során előforduló malőrökről sem; soha nem kérdeznek, nem keresnek, és nem nyílnak meg a munkájuk során felmerülő kihívásokról és zavarokról, hanem odáig mennek, hogy eltussolják ezeket a dolgokat, becsapva és megtévesztve másokat. A munkájuk egyáltalán nem átlátható, és csak akkor mondanak vonakodva valamit, ha a Fennvaló nyomást gyakorol rájuk, hogy tényszerű jelentést és beszámolót tartsanak. Inkább meghaltnának, mint hogy olyan problémákról beszéljenek, amelyek a hírnevüket és a státuszukat érintik – meghaltnának, mielőtt egyetlen szót is szólnának erről. Ehelyett úgy tesznek, mintha nem értették volna meg. Hát nem egy antikrisztus beállítottsága ez? Miféle ember az ilyen? Könnyen megoldható az ilyen jellegű probléma? Ha a Fennvalónak utasítást kellene adnia a munkájukhoz, hogyan viszonyulnának ehhez? Felületesen. Úgy tűnik, hogy beleegyeznek, sőt, elővesznek egy jegyzetfüzetet vagy számológépet, és lendületesen jegyzetelnek – de ha már megtették, vajon megértették-e az útmutatást, és munkához látnak-e? (Nem.) Csak pózolnak, hogy lásd, és színjátékot adnak elő, hogy félrevezessenek. Vajon mit gondolnak valójában? „Mivel ezt a munkát rám bízta, az érvényes, amit én mondok. Senki sem szólhat bele abba, amit én akarok csinálni. »A helyi tisztviselőknek nagyobb a hatalmuk, mint az állami tisztviselőknek«,

tehát nekem megvan ez a jogom. Ha nem így van, akkor ne engem bízzanak meg ezzel. Rúgjanak ki.” Ezt gondolják, és így cselekszenek. Miféle beállítottság ez? Hát nem egy antikrisztus beállítottsága? (De igen.) Ez bajt jelent. Nem áll jogodban beavatkozni vagy kérdezősködni, sem puhatolózni és kérdéseket feltenni. Erre nagyon érzékenyek. Azt gondolják: „A fennvaló próbálja éppen megvizsgálni a problémáimat és a munkámat? Vajon ki fecsegte ki a dolgokat?” Pánikba esve határozott erőfeszítéseket tesznek, hogy kitalálják ki volt az, aki kompromittálta őket. Végül két emberre szűkül a gyanakvásuk, és azoknak kiteszik a szűrét. Milyen probléma ez? Ez egy antikrisztus beállítottsága.

Mi a fő jellemzője egy antikrisztus beállítottságának? A státuszhoz való ragaszkodás és mások irányítása. Azért szerez státuszt, hogy másokat irányítson. Amíg státusza van, addig jogosan fogja irányítása alá vonni az embereket. Miért mondom, hogy jogosan fogja ezt tenni? Mert a munkáját Isten háza bízta rá; a testvérek választották ki őt erre a feladatra. Így nem fogja-e úgy érezni, hogy jogosan teszi ezt? (De igen.) Ez tehát arra szolgál, hogy tőkét kovácsoljon belőle, arra gondolva: „Ti engem választottatok, ugye? Ha engem választottatok, bíznotok kell bennem. Van a nem hívőknek az a mondása, hogy: »Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.«” Itt még egy sátáni mondást is alkalmaz. Vajon ez az igazság kimondása? (Nem.) Ez sátáni eretnokség és téveszme. Ha kérdezősködsz a munkájáról, akkor előáll majd ezzel az elmélettel: „»Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Ha használsz engem, nem gyanúsíthatsz meg. Ha nem tudod, milyen ember vagyok, ha nem látsz át rajtam, akkor ne használd engem. Te azonban használsz engem, és mivel ez így van, szilárdan meg kell állnom ebben a pozícióban. Amit én mondok, annak úgy kell lennie.” A munkával kapcsolatos minden ügyben úgy kell lennie, ahogyan ő mondja; nem fog működni, ha nem hagyják őt, vagy ha társat találnak neki, vagy ha mások felügyelik és irányítják őt. Ha valaki jön ellenőrizni a munkáját, ő egyszerűen nemet mond – úgy érzi, hogy nem tett semmi rosszat, és nincs szüksége ellenőrzésre. Jogánál fogva kihasználja a státuszát és tekintélyét, hogy átvegye az irányítást mások, a munkahely és a gyülekezet munkája felett. Hát nem független királyságot hoz létre? Nem egy antikrisztus ez? Lehet, hogy Isten háza vele végezteti el ezt a munkát és ezt a kötelességet, de azt nem szeretné, hogy diktátorként hatalmat gyakoroljon. Nem értette-e félre az ilyen ember Isten szándékát és az Ő házának rendelkezéseit? Miért kapkod mindig a státusz és a hatalom után ahelyett, hogy jól végezné a kötelességét? (Antikrisztusi beállítottság irányítja őt.) Így van – ez antikrisztusi beállítottság. Miért érti félre, amikor a gyülekezet munkát szervez számára? Mert eredendően szereti irányítani az embereket. Ez a természetlényege – ez ő maga. Szervezz neki munkát, és úgy érzi majd, hogy most már hatalma és státusza van, és így ő irányítja a területét. Ha az ő területére mész, azt kell tenned, amit ő mond. Isten háza például egyszer úgy szervezte, hogy egy vezető elmenjen ellenőrizni egy antikrisztus munkáját. Ez a vezető és az antikrisztus is gyülekezetvezető volt; ugyanolyan rangjuk volt. Az antikrisztus azt mondta: „Te gyülekezetvezető vagy, és én is gyülekezetvezető

vagyok. Ugyanolyan rangunk van. Ne avatkozz bele a dolgomba, és én sem fogok beleavatkozni a tiedbe. Ne beszéljess velem – nem vagy abban a helyzetben, hogy ezt tedd! És szeretnél arról érdeklődni, hogyan mennek a dolgok a gyülekezetünkben – a fennvaló utasított erre? Mutasd a bizonyítékot!” A vezető így válaszolt: „A Fennvaló csak arra kért, hogy adjak át egy üzenetet. Ha nem hiszel nekem, menj és kérdezd meg.” Erre az antikrisztus azt mondta: „Akkor mi jogosít fel téged arra, hogy beszéljess velem, és vádaskodj ellenem? Mi jogosít fel arra, hogy a munkámhoz tartozó dolgokról kérdezősködj? Nincs jogod hozzá!” Összhangban vannak-e ezek a szavak az igazsággal? (Nincsenek.) Miféle cselekvési mód ez? Olyan, amit csak egy antikrisztus tenne. A nem hívők körében van egy mondás: „Hatalom teszi a jogot.” Versengenek, hogy lássák, kinek magasabb a rangja, kinek nagyobb az ereje, ki a kompetensebb. Versengenek, hogy lássák, ki felel több emberért. Isten házában pedig az antikrisztusok ugyanezekért versengenek másokkal. Nem rossz helyre jöttek-e? Vajon így gondolkodik-e általában egy olyan ember, aki romlott beállítottságokkal rendelkezik, de nem antikrisztus, amikor egy vele azonos rangú gyülekezetvezetővel találkozik? Felfed majd valamit, de képes lesz normálisan beszélgetni azzal a gyülekezetvezetővel. Egyáltalán nem fogja azt kérdezni: „Abban a helyzetben vagy, hogy kérdezősködj a munkámmal kapcsolatban?” Nem fogja ezt mondani, mert normális józan ésszel rendelkezik, és istenfélő szíve van. Hogyan fog viselkedni valaki, akinek normális józan esze van? Azt fogja gondolni: „Hogy mi vezethetjük a gyülekezetet, az azért van, mert Isten felemelt minket; ez az Ő megbízatása és a mi kötelességünk. Ha Isten nem bízott volna meg minket ezzel, akkor semmik lennénk. Ez nem valamiféle hivatalos pozíció. Beszélgethetek veled a gyülekezet munkájáról, arról, hogyan mennek a dolgok a testvérekkel, és a munkatapasztalatomról.” Vajon egy antikrisztus beszélget másokkal ezekről a dolgokról? Nem – egyáltalán nem fogja felfedni azokat. Ezért az antikrisztusok egyik jellemzője a státusz- és hatalomvágy, amely meghaladja az átlagemberekét; ezenkívül ők ravaszabbak és alattomosabbak, mint az átlagemberek. Hol nyilvánul meg a ravaszságuk és az alattomoságuk? (Nem mondanak neked semmit. Közvetlenül nem mondanak el neked semmit.) Úgy érzik, hogy minden ügy titok, olyasmi, amiről nem beszélhetnek másoknak. Minden ügyben résen vannak másokkal szemben; mindent becsomagolnak, eltakarnak és elrejtene. Tudnak-e tehát normális interakciót és kommunikációt folytatni, amikor másokkal érintkeznek? Tudnak-e bármit is szívből fakadóan mondani? Nem. Csak néhány felszínes közhelyet és kellemesen hangzó szót mondanak, hogy ne tudd felmérni a mögöttes helyzetet. Miután egy ideig kapcsolatban álltál velük, azt érzed majd: „Ez az ember látszólag nem tűnik gonosznak, de miért érzem mindig úgy, hogy a szíve olyan messze van a többiektől? Miért mindig olyan kínos kapcsolatban lenni vele? Mindig az az érzésem, hogy kifürkészhetetlen.” Neked van ilyen érzésed? (Igen.) Ez egy antikrisztus beállítottsága: mindenkivel szemben résen van. És miért van résen? Azért, mert meglátása szerint bárki veszélyt jelenthet a státuszára. Ha nem vigyáz, ha nincs résen, azzal lehetővé teheti, hogy mások megtudják, mi is történik vele valójában, milyen a

valódi énje, és akkor a státusza tarthatatlan lesz. Amikor tehát találkozik valakivel, aki a munkájának és a kötelességének az állapota, illetve a személyes állapota iránt érdeklődik, akkor elfedi és becsomagolja, amit csak tud. Amit nem tud becsomagolni, annak megtalálja a módját, hogy palástolja, vagy elrejtőzik előled. Az antikrisztusok némelyikének bizarr beállítottsága van. Bár mások között él, nem fogod látni, hogy normálisan érintkezne bárkivel is, és nincs normális kommunikációja másokkal. Mindennap egymagában van, étkezéskor megjelenik, majd utána ismét eltűnik. Mindig felszívódik. Vajon miért nem érintkezik másokkal? A családjával mindent megbeszél, akkor miért nincs semmi mondanivalója a testvérek számára? Van egy mondása a nem hívőknek: „Aki sokat beszél, óhatatlanul hibázni fog.” Az ilyen emberek elkötelezik magukat e nézet mellett; nem engedik meg maguknak, hogy meggondolatlanul beszéljenek, mert valami, amit mondanak, könnyen elárulhatja őket, leleplezve valamely gyengeségüket. Nem lehet tudni, hogy mások melyik szó miatt néznék le őket és jönnének rá arra, hogy mi is van velük valójában, ezért mindent megtesznek, hogy elkerüljenek másokat. Vajon ez az elkerülés akaratlanul történik, vagy van benne valami, ami irányítja? Van ott valami, ami irányítja. Vajon ez a valami igazságos és tisztességes, vagy pedig gyanús? (Gyanús.) Persze, hogy gyanús. Nem csak ez az egyetlen mód, ahogyan az antikrisztusok viselkednek – többnyire nem kommunikálnak, illetve nem lépnek normális kapcsolatba másokkal; néha azonban nagyon is ékesszólóak és beszédeseek – de vajon miről beszélnek? Mi a tartalma annak? Prédikálják a szavakat és a doktrínákat, magukat mutogatva. Azt mondják, hogy képesek tényleges munkát végezni és tényleges problémákat megoldani, holott valójában semmilyen valós készséggel nem rendelkeznek. Kérdezd meg tőlük, hogy milyen hiányosságaik vannak, hogy arrogáns-e a beállítottságuk, és azt felelik majd: „Ki nem arrogáns a romlott emberiség körében?” Nézzétek – még az arroganciájuknak is megvan az alapja. Mindenkit magába foglal, mintha az arroganciájuk teljesen helyénvaló lenne. Soha nem fogják keresni az igazságot, és úgy tűnik, hogy nem érzékelnek semmilyen problémát vagy nehézséget a munkában. És nem fogod megtudni a valós helyzetet, ha megkérdezed őket. Amikor nincs semmi dolguk, akkor csak ülnek csendben, ha pedig beszélnek, akkor a képzettségükről beszélnek. Soha nem nyílnak meg; soha nem mondják el, milyen lázadó mivolt vagy extravagáns vágyak vannak bennük, vagy hogyan próbálnak alkukat kötni Istennel, kinek hazudtak már, vagy milyen ambícióik vannak a munkavégzésben. Soha nem említik ezeket a problémákat, és amikor mások megemlítik, nem érdekli őket. Még a munkájukhoz tartozó dolgokat érintő kérdésekről is csak felületesen fognak beszélni egy keveset. Egyszóval, bárki, aki bármennyi időre is kapcsolatba kerül velük, nagy nehézségekbe fog ütközni, ha többet szeretne megtudni a kötelességükhöz tartozó bármely dologról, legyen az a személyi állománnyal, a szakmai gyakorlattal vagy a munka előrehaladásával kapcsolatos. Bármilyen szögből is közelíted meg – akár burkoltan próbálsz meg becsempészni a kérdésedet, akár közvetlenül teszed fel, akár egy hozzájuk közel álló személynek teszed fel –, nem fogsz egykönnyen eredményt elérni. Ez annyira fáradságos. Hát nem alattomos

dolog ez? (De igen.) Miért olyan fáradságos bármilyen információt megszerezni tőlük a dolgok jelenlegi helyzetéről? Miért tartják a dolgokat ilyen szigorúan elrejtve? Vajon mi a céljuk? Biztonságban akarnak maradni a státuszukban és a megélhetésükben. Arra gondolnak: „Nem volt könnyű megszerezni ezt a státuszt, eljutni odáig, ahol ma vagyok – nem jelentene-e számomra bajt, ha egy pillanatnyi figyelmetlenségemben elkövetett hibával bolondot csinálnék magamból? És különben is, ha Isten háza tudná, hogy milyen rossz dolgokat tettem, ki tudja, hogy nem néznének-e a körmömre?” Bármennyit is beszélsz arról, hogy nyitott vagy, hogy becsületes ember vagy, és hogy hűségesen végzel egy kötelességet, vajon eljut-e hozzájuk? Nem, nem fog eljutni. Számukra csak egy hitvallás létezik: ne szólj szám, nem fáj fejem. Ha mindent elmondasz másoknak, akkor inkompetens vagy – egy semmirekellő! Ez a hitvallásuk. Ilyen az antikrisztusok beállítottsága.

Bármilyen munkát is végez egy antikrisztus, megtiltja másoknak, hogy beavatkozzanak vagy kérdezősködjének, és még inkább megtiltja Isten házában, hogy felügyelje őt. Vajon mi a célja ezzel? Elsősorban irányítani akarja Isten választott népét, hogy biztosítsa a státuszát és hatalmát, ami azt jelenti, hogy a megélhetését biztosítja. Ez a fő célja. Ha vezetők vagy munkások vagytok, féltek-e attól, hogy Isten háza kérdezősködik a munkátokról és felügyeli azt? Féltek-e attól, hogy Isten háza hibákat és eltéréseket fedez fel a munkátokban, és meg fog metszeni? Féltek-e attól, hogy miután a Fennvaló megismeri a valódi képességeket és érettségeket, más fényben lát majd benneteket, és nem fogja fontolóra venni az előléptetéseket? Ha ilyen félelmeid vannak, az azt bizonyítja, hogy a motivációid nem a gyülekezeti munka érdekét szolgálják, hanem a hírnév és a státusz érdekében dolgozol, ami azt bizonyítja, hogy antikrisztusi beállítottságod van. Ha antikrisztusi beállítottságod van, akkor hajlamos vagy az antikrisztusok útját járni, és elkövetni minden olyan gonoszsgot, amit az antikrisztusok tesznek. Ha szíved mélyén nem félsz attól, hogy Isten háza felügyelje a munkádat, és képes vagy valódi válaszokat adni a Fennvaló kérdéseire és érdeklődéseire anélkül, hogy bármit is eltitkolnál, és elmondasz annyit, amennyit csak tudsz, akkor függetlenül attól, hogy amit mondasz, az helyes vagy helytelen, függetlenül az általad felfedett romlottságtól – még akkor is, ha antikrisztusi beállítottságot fedtél fel –, egyáltalán nem leszel antikrisztusként jellemezve. Kulcsfontosságú az, hogy képes vagy-e felismerni a saját antikrisztusi beállítottságodat, és képes vagy-e keresni az igazságot e probléma megoldása érdekében. Ha olyasvalaki vagy, aki elfogadja az igazságot, akkor az antikrisztusi beállítottságodat meg lehet javítani. Ha nagyon jól tudod, hogy antikrisztusi beállítottságod van, és mégsem keresed az igazságot, hogy megoldd azt, ha még el is próbálsz titkolni a felmerülő problémákat, vagy hazudni próbálsz azokkal kapcsolatban és kibújni a felelősség alól, és ha nem fogadod el az igazságot, amikor metszésnek vagy kitéve, akkor ez komoly probléma, és nem különbözik egy antikrisztustól. Tudva, hogy antikrisztusi beállítottságod van, miért nem mersz szembenézni azzal? Miért nem tudsz őszintén hozzáállni, és azt mondani: „Ha a Fennvaló kérdezősködik a munkámról, elmondok mindent, amit csak tudok, és

még ha napvilágra is kerülnek a rossz dolgok, amelyeket tettem, és a Fennvaló nem használ többé engem azután, hogy megtudja, és elveszítem a státuszomat, akkor is világosan elmondom, amit el kell mondanom”? Ha félsz attól, hogy Isten háza felügyeli a munkádat és kérdezősködik arról, az azt bizonyítja, hogy jobban becsüled a státuszodat, mint az igazságot. Nem antikrisztusi beállítottság ez? A státusz mindenkifeletti becsben tartása antikrisztusi beállítottság. Miért tartod olyan nagy becsben a státuszt? Milyen előnyökkel járhat számodra a státusz? Ha a státusz katasztrófát, nehézségeket, szégyent és fájdalmat hozna neked, akkor is nagy becsben tartanád? (Nem.) Nagyon sok előnnyel jár az, ha valakinek státusza van, például irigykedés, tisztelet, megbecsülés és hízelgés mások részéről, valamint csodálat és hódolat. Ott van még a státuszoddal járó felsőbbrendűségi érzés és a kiváltságok is, ami büszkeséget és önbecsülést ad. Ráadásul olyasmiket is élvezhetsz, amit mások nem, például a státusz és a különleges bánásmód előnyeit. Ezek azok a dolgok, amikre még gondolni sem mersz, és amikre álmaidban vágytál. Becsben tartod-e ezeket a dolgokat? Ha a státusz csupán üres, nincs valós jelentősége, és annak védelme nem szolgál valós célt, nem ostobaság-e becsben tartani azt? Ha el tudod engedni az olyan dolgokat, mint a hús-vér test érdekei és élvezetei, akkor a hírnév, a nyereség és a státusz nem fog többé lekötözni. Mit kell tehát elsőként megoldani, hogy a státusz megbecsülésével és az arra való törekvéssel kapcsolatos problémákat megoldd? Először is lásd át a probléma természetét, hogy gonoszságot cselekszel és trükközésbe bocsátkozol, elpalástolsz és elfedsz dolgokat, valamint elutasítod Isten házának felügyeletét, kérdezősködését és vizsgálatát, hogy élvezhesd a státusz előnyeit. Hát nem nyilvánvaló ellenállás és szembeszegülés ez Istennel? Ha képes vagy átlátni a státusz előnyeire való vágyakozás természetét és következményeit, akkor a státuszra való törekvés problémája megoldódik. Ha nem látod át a státusz előnyeire való vágyakozás lényegét, akkor ez a probléma soha nem fog megoldódni.

Együttműködtök-e másokkal, hogy munkát végezzetek és végrehajtsátok a kötelességeket? Elfogadjátok a felügyeletet? Tettetek bármit annak érdekében, hogy mások ne avatkozzanak be, illetve ne kérdezősködjének? Ha valaki kérdezősködik, akkor ellenállsz-e neki, és mondod-e azt: „Mit képzelsz, ki vagy te, hogy beavatkozol a dolgaimba? Én egy ranggal feljebb vagyok nálad státuszban, és a munkámban az van, amit én mondok. A Fennvaló nem kérdezősködött, akkor téged mi jogosít fel?” Valami ilyesmi? Mi az antikrisztusok legfőbb beállítottsága? A státusz birtokba vétele és a hatalom megragadása; nem tenni semmi olyat, ami Isten házának munkáját szolgálja, semmi olyat, ami Isten háza érdekeinek figyelembevételéből fakad, hanem felületesnek és megtévesztőnek lenni, és megjátszani magukat. Kívülről úgy tűnik, hogy nagyon lendületesen dolgoznak a feladataikon, de nézd meg, mit csinálnak: először is nincs előrelépés, másodszor nincs hatékonyság, harmadszor pedig nem sok eredményt hoz – teljes zűrzavart csinálnak belőle. Egyetlen dolog van, amit nem engednek el, és pedig az, hogy kihasználják a munkájuk adta lehetőséget, hogy megragadják a hatalmat és ne

engedjék el. Jól vannak, amíg van hatalmuk. Bármilyen munkát is végeznek, legyen annak köze egy szakmához, külügyekhez, technikai készségekhez vagy más aspektusokhoz, abban egyáltalán nincs átláthatóság. Vajon nem szándékos az átláthatóságnak ez a hiánya? Nem – ami nem szándékos, az nem a beállítottsághoz tartozik, hanem ahhoz, hogy hiányzik a képességük, és nem tudják, hogy hogyan végezzék a munkát. Miért mondom tehát, hogy ez a beállítottság antikrisztusi beállítottság? Szándékosan cselekszenek. Van bennük egy szándék. Tudatosan megakadályozzák, hogy tudomást szerezz ezekről a dolgokról, tudatosan elrejtőznek előled, és kerülik a veled való találkozást. Minimálisra csökkentik a veled való beszélgetésüket és kommunikációjukat; minimálisra csökkentik a veled való érintkezésüket. Minimálisra csökkentik az ilyen dolgok feltárását, hogy ne hibáztasd őket állandóan és ne kérdezősködj utánuk, hogy ne tudj túl sokat arról, hogy mi is történik valójában, hogy ne érzékeld az igazi arcukat. Hát nem szándékos ez? Nincs-e benne szándék? Vajon mi a szándékuk és céljuk? Át akarnak verni, be akarnak csapni; hamis benyomást keltenek benned és megakadályozzák, hogy megtudd, hogyan is állnak a dolgok valójában. Ezzel bebiztosítják a státuszukat, ami elégedettséggel tölti el őket. Vajon nem ez a dolog természete? (De igen.) Ez az antikrisztusok beállítottsága, tudatosan megtévesztenek, becsapnak és eltussolják a dolgokat. Ez mind tudatos. Mondjátok meg Nekem, melyik munkaprogram az, ami annyira lefoglalja az embereket, hogy nincs idejük másokkal találkozni? Nincs ilyen, igaz? Nincs olyan munkaprogram, amely annyira lefoglalja az embert, hogy ne legyen ideje enni vagy aludni, és arra sem, hogy másokkal találkozzon. A dolgok még nem váltak annyira zsúfolttá. Ezekre a dolgokra lehet időt szakítani. Akkor miért nincs ezeknek az embereknek idejük erre? Nem akarnak találkozni veled; nem akarják, hogy kérdezősködj a munkájukról. Nem egy antikrisztus beállítottsága ez? (De igen.) Miféle emberek ők? Hát nem álhívők? De azok – minden egyes antikrisztus álhívő. Ha nem lennének azok, akkor nem sajátítanák ki Isten házának munkáját, és nem irányítanák saját hatalmuk alatt azokat, akik Istent követik. Nem tennének ilyen dolgokat. Az álhívők első számú magatartása az, hogy egyáltalán nincs istenfélő szívük. A saját érdekeikért mesterkednek, azzal az ürüggyel, hogy hisznek Istenben; merészek és vakmerőek, egyáltalán nem félnek. Az Istenbe vetett hitük nem igaz hit, hanem szlogen. A legcsekélyebb félelem sincs a szívükben Isten iránt.

Milyen hozzáállást tanúsítanak egyesek, amint meghallják, hogy valaki be akar avatkozni a munkájukba és felügyelni akarja azt? „A felügyelet rendben van. Elfogadom a felügyeletet. Az is rendben van, hogy kérdezősködsz – de ha tényleg felügyelsz engem, akkor nem lesz módomban haladni a munkámmal. Meg lesz kötve a kezem. Ha mindig a tied az utolsó szó, és engem teszel meg végrehajtónak, nem fogok tudni dolgozni. »Csak egyetlen alfabím lehet.«” Ez nem egy elmélet? Ez az antikrisztusok elmélete. Milyen a beállítottsága annak, aki ezt mondja? Ez egy antikrisztus beállítottsága? Mit jelent az, hogy „csak egyetlen alfabím lehet”? Még azt sem tűri el, hogy a Fennvaló kérdezősködjön. Ha a Fennvaló nem kérdezősködné, akkor a cselekedeteid nem sértenék-e meg az

igazságot? Követnél-e el valami hibát a kérdezősködések miatt? A Fennvaló kisiklatná-e a munkádat? Mondd csak, a Fennvaló azért ad útmutatást a munkához, kérdezősködik róla és felügyeli azt, hogy jobban, vagy azért, hogy rosszabbul legyen elvégezve? (Azért, hogy jobban.) Nos, miért nem fogadják el egyesek ezeket a jobb eredményeket? (Antikrisztusi beállítottság irányítja őket.) Így van. Ez az antikrisztusi beállítottságuk – nem tudnak uralkodni magukon. Amint valaki kérdezősködik a munkával kapcsolatban, amiért ők a felelősek, az felzaklatja őket. Úgy érzik, hogy az érdekeik mások közt lesznek majd szétszétva, ahogyan a státuszuk és a hatalmuk is. Így aztán elkedvetlenednek. Úgy érzik, hogy megzavarták a terveiket és procedúráikat. És ez vajon működni fog számukra? Ha a Fennvaló előléptet valakit, hogy az illető együttműködjön velük, akkor azt gondolják: „Nem állt szándékomban, hogy felhasználjam ezt az embert, a fennvaló azonban váltig állítja, hogy jó az illető, és előléptette. Nem örülök ennek. Hogyan fogok vele együttműködve dolgozni? Ha a fennvaló felhasználja őt, akkor én egyszerűen kilépek!” Szavakkal ezt mondják, de képesek lesznek-e valóban elengedni a státuszukat? Nem lesznek képesek – amit tesznek, az konfrontatív. Beleegyeznének-e abba, hogy bárki is olyan munkát végezzen, amely veszélyezteti a státuszukat, amely nem őket hozza előtérbe, amely szabotálja a jelenlegi forgatókönyvüket? Nem, nem tennék. Mit gondolnak például akkor, ha a Fennvaló előléptet vagy elbocsát valakit? „Micsoda arculcsapás! Még csak nem is egyeztettem velem. Minden mástól eltekintve én még mindig vezető vagyok – miért nem szól nekem semmiről előre? Olyan, mintha nem is számítanék!” Ki is vagy te egyébként? A te munkád ez? Először is ez nem a te területed, másodszor ezek az emberek nem követnek téged, akkor miért kell, hogy ennyire fontos legyél nekik? Vajon ez összhangban van az igazsággal? Melyik igazsággal? Annak, hogy a Fennvaló előléptet vagy elbocsát valakit, megvannak az alapelvei. Miért léptet elő valakit a Fennvaló? Mert szükség van rá a munkához. Miért bocsát el valakit a Fennvaló? Mert már nincs rá szükség a munkához – nem tudja elvégezni a munkát. Ha nem bocsátod el, sőt, azt sem hagyod, hogy a Fennvaló megtegye, akkor vajon nem vagy-e érzéketlen a józan észre? (De igen.) Vannak, akik azt mondják: „Micsoda kegyvesztettnek állít be engem az, ha a fennvaló elbocsát valakit. Ha valakit el akar bocsátani, akkor azt négy szemközt közölnie kell velem, és én megteszem. Ez az én dolgom, ez is része annak, ami rám hárul. Ha én bocsátom el őt, akkor mindenki láthatja, hogy milyen jó emberismerő vagyok, és hogy tudok tényleges munkát végezni. Micsoda megtiszteltetés lenne!” Ti is így gondolkodtok? Egyesek jó hírnévre és büszkeségre vágyanak, és ilyen indokokat hoznak fel. Fog ez menni? Van ennek értelme? Isten háza egyrészt az igazságalapelveknek, másrészt pedig az aktuális körülményeknek megfelelően végzi a munkáját. Nincs olyan, hogy átugorna egy döntéshozói szintet, különösen, ha a Fennvaló általi előléptetésekről és elbocsátásokról, vagy valamilyen munkaprojektre vonatkozó útmutatásról és utasításokról van szó – ilyen esetekben még kevésbé van szó egy döntéshozói szint átugrásáról. Miért keresi tehát az antikrisztus ezeket a „hibákat”? Egyvalami biztos: nem érti meg az igazságot, ezért emberi ésszel és a világban zajló folyamatokon keresztül

értékeli Isten házának munkáját. Ráadásul a fő célja továbbra is az önfenntartás, és meg kell őriznie a büszkeségét. Mézesmázos és simulékony mindenben, amit tesz; nem hagyja, hogy az alatta lévő emberek lássák, hogy bármilyen hibája vagy hiányossága van. Milyen mértékben fogja fenntartani a látszatot? Olyannyira, hogy mások hibátlannak, bármilyen romlottság és hiányosság nélkülinek lássák őt. Mások helyénvalónak látják majd, hogy a Fennvalónak fel kellene használnia őt, és hogy a testvéreknek őt kellene választaniuk – ő egy tökéletes ember. Nem azt szeretné vajon, hogy így legyenek a dolgok? Nem antikrisztusi beállítottság-e ez? (De igen.) Igen, ez antikrisztusi beállítottság.

Az iménti közlésünk az antikrisztusok egyik fő viselkedési formájáról szólt – megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjének vagy felügyeljék őket a munkájukban. Bármilyen intézkedéseket is tesz Isten háza, hogy nyomon kövesse a munkájukat, vagy többet tudjon meg arról, vagy felügyelje azt, ők mindenféle technikát bevetnek, hogy megghiúsítsák és elutasítsák azokat. Például, ha a Fennvaló rábíz némelyekre egy projektet, eltelik egy idő anélkül, hogy bármi előrelépés történne. Nem mondják el a Fennvalónak, hogy dolgoznak-e rajta, vagy hogy hogyan halad a dolog, vagy hogy akadtak-e közben nehézségek vagy problémák. Nem adnak visszajelzést. A munka egy része sürgős és halaszthatatlan, ők mégis ímmel-ámmal csinálják, és sokáig húzzák az időt anélkül, hogy befejeznék a munkát. Így a Fennvalónak kérdezősködni kell. Amikor a Fennvaló ezt teszi, ezek az emberek elviselhetetlenül kínosnak találják a kérdezősködést, és szívből ellenállnak neki: „Még csak tíz nap telt el, mióta rám lett bízva ez a munka. Még csak most kezdem kiismerni magam, és a Fennvaló máris kérdezősködik. Egyszerűen túl magasak az emberekkel szemben támasztott követelményei!” Már keresik is a hibákat a kérdezősködésben. Mi itt a probléma? Mondjátok meg Nekem, nem teljesen normális az, ha a Fennvaló kérdezősködik? Egyrészt szeretne többet megtudni a munka előrehaladásáról, valamint arról, hogy milyen nehézségeket kell még megoldani; másrészt pedig szeretne többet megtudni arról, hogy milyen képességűek azok az emberek, akiket megbízott ezzel a munkával, és hogy valóban képesek lesznek-e megoldani a problémákat és jól végezni a munkát. A Fennvaló úgy akarja megismerni a tényeket, ahogyan vannak, és legtöbbször ilyen körülmények között kérdezősködik. Vajon nem kellene ezt megtennie? A Fennvaló aggódik, hogy nem tudod, hogyan kell megoldani a problémákat, és nem tudod kezelni a munkát. Ezért kérdezősködik. Vannak, akik eléggé ellenállnak az ilyen kérdezősködésnek, és viszolyognak tőle. Nem akarják hagyni, hogy az emberek kérdezősködjének, és amíg azok kérdezősködnének, addig ellenállnak és bizalmatlanok, és mindig azon töprengenek: „Miért kérdezősködnék folyton, és miért akarnak többet tudni? Talán nem bíznak bennem, és lenéznek? Ha nem bíznak bennem, akkor ne használjanak engem!” Soha nem értik meg a Fennvaló kérdezősködését és felügyeletét, hanem ellenállnak annak. Van-e az ilyen embereknek józan eszük? Miért nem engedik, hogy a Fennvaló kérdezősködjön és felügyelje őket? Mindemellett miért állnak ellen és dacolnak? Vajon mi itt a probléma? Nem érdekli őket, hogy a kötelességük végrehajtása hatékony-e, vagy akadályozza-e a munka

előrehaladását. Amikor a kötelességüket végzik, nem keresik az igazságalapelveket, hanem azt teszik, amit csak akarnak. Nem törődnek a munka eredményeivel és hatékonyságával, és egyáltalán nem gondolnak Isten házának érdekeire, még kevésbé arra, hogy mi áll Isten szándékában, és mit követel meg Ő. Az ő gondolkodásuk a következő: „Megvannak a saját módszereim és szokásaim a kötelességem végzésére. Ne követelj tőlem túl sokat, és ne követelj túlságosan részletes dolgokat. Az éppen elég, hogy képes vagyok végezni a kötelességemet. Nem fáradhatok el túl nagyon, és nem szenvedhetek túl sokat.” Nem értik a Fennvaló kérdezősködését és próbálkozásait, hogy többet tudjon meg a munkájukról. Mi hiányzik az ő értetlenségükből? Nem az alávetettség hiányzik? Nem a felelősségérzet hiányzik? Nem a hűség? Ha valóban felelősségteljesen és hűségesen végeznék a kötelességüket, akkor vajon visszautasítanák a Fennvaló munkájukkal kapcsolatos kérdezősködését? (Nem.) Képesek lennének megérteni azt. Ha tényleg nem képesek megérteni, akkor csak egy lehetőség van: a kötelességüket hivatásuknak és megélhetésüknek látják, és tőkét kovácsolnak belőle, az általuk végzett kötelességet feltételnek és ütőkártyának tekintik, amellyel mindvégig jutalmat szerezhetnek. Csak egy kis presztízsmunkát végeznek, hogy megússzák a dolgot a Fennvalóval, anélkül, hogy egyáltalán megpróbálnák kötelességüknek és kötelezettségüknek tekinteni Isten megbízatását. Így amikor a Fennvaló kérdezősködik a munkájukról vagy felügyeli azt, ők viszolygó, ellenálló lelkiállapotba kerülnek. Nem így van? (De igen.) Honnan ered ez a probléma? Mi a lényege? Az, hogy helytelen a munkaprojekthez való hozzáállásuk. Csak a testi könnyebbségre és kényelemre, a saját státuszukra és büszkeségükre gondolnak ahelyett, hogy a munka hatékonyságára és Isten házának érdekeire gondolnának. Egyáltalán nem igyekeznek az igazságalapelvek szerint cselekedni. Ha valóban lenne egy kis lelkiismeretük és józan eszük, akkor képesek lennének megérteni a Fennvaló kérdezősködését és felügyeletét. Képesek lennének szívből azt mondani: „Jó, hogy a Fennvaló kérdezősködik, máskülönben mindig a saját akaratom szerint cselekednék, ami akadályozná a munka hatékonyságát, vagy akár el is ronthatná azt. A Fennvaló beszélget és átvilágítást végez, ez pedig ténylegesen megoldotta a valódi problémákat – milyen nagyszerű dolog ez!” Ez azt mutatná, hogy felelősségteljes emberek. Attól félnek, hogy ha egyedül vállalnák a munkát, és történetesen hiba vagy hiányosság történne, és ez olyan veszteséget okozna Isten háza munkájának, amit nem lenne mód orvosolni, az olyan felelősség lenne, amit nem tudnának elviselni. Hát nem felelősségérzet ez? (De igen.) Felelősségérzet, és annak a jele, hogy teljesítik a hűségüket. Mi játszódik le azoknak a fejében, akik nem engedik, hogy mások kérdezősködjenek a munkájukról? „Ez a munka az én dolgom, hiszen engem bíztak meg vele. Az én dolgomban én hozom meg a döntéseket, nincs szükségem arra, hogy bárki más beavatkozzon!” Önállóan mérlegelik a dolgokat, és azt teszik, amit csak szeretnének, amit a személyiségük diktál. Azt teszik, amiből nekik származik hasznuk, és senki sem kérdezősködhet a dolgok iránt – senki sem tudhatja meg a dolgok valódi állását. Ha megkérdezed tőlük: „Hogy haladsz azzal a feladattal?” – azt fogják mondani:

„Várj!” Ha újra megkérdezed: „Hogy halad a dolog?” – azt fogják mondani: „Mindjárt kész.” Bármit is kérdezel tőlük, csak egy-két szót mondanak. Egyszerre csak egy pár szót fognak kibökní, annál többet nem – nem fognak egyetlen pontos, konkrét mondatot sem felkínálni. Nem találod visszataszítónak, hogy ilyen emberekkel beszéljess? Nyilvánvaló, hogy nem akarnak semmi mást mondani neked. Ha további kérdéseket teszel fel, türelmetlenek lesznek: „Folyton arról az apróságról kérdezősködsz, mintha nem tudnám elintézni a dolgokat – mintha nem lennék alkalmas erre a feladatra!” Egyszerűen nem akarják hagyni, hogy az emberek kérdéseket tegyenek fel. Ha pedig tovább faggatod őket, azt mondják majd: „Mi vagyok én neked, valami számár vagy ló, akinek parancsolgathatsz? Ha nem bízol meg bennem, ne használj engem; ha használsz, bíznod kell bennem – ha pedig megbízol bennem, az azt jelenti, hogy nem szabad folyton kérdezősködnöd!” Ilyen a hozzáállásuk. Úgy kezelik a munkaprogramot, mint egy kötelességet, amit nekik kell elvégezniük? (Nem.) Az antikrisztusok nem úgy kezelik a munkát, mintha a kötelességük lenne, hanem mint egy ütőkártyát, amellyel áldásokat és jutalmat szerezhetnek. Megelégszenek pusztán azzal, hogy munkát végeznek, amit szeretnének áldásokra cserélni. Ezért dolgoznak felületes hozzáállással. Nem akarják, hogy mások beavatkozzanak a munkájukba, egyrészt azért, hogy megőrizték méltóságukat és büszkeségüket. Úgy gondolják, hogy az általuk végrehajtott kötelesség és az általuk végzett munka személyesen az övék, az ő magánügyük. Ezért nem engedik, hogy mások beavatkozzanak. Másrészt, ha jól elvégzik a munkát, akkor övék lehet az érdem, és jutalmat kérhetnek érte. Ha valaki beavatkozna, akkor már nem egyedül csak őket illetné meg az érdem. Félnék attól, hogy mások megkaparintják előlük az érdemet. Ezért nem egyeznek bele egyáltalán abba, hogy mások beavatkozzanak a munkájukba. Hát nem önzőek és aljasak az ilyen, antikrisztusokhoz hasonló emberek? Bármilyen kötelességet is végeznek, az olyan, mintha a magánügyeiket intéznék. Bárhogyan is alakuljon az a dolog, amit egyedül csinálnak, nem engedik, hogy mások beavatkozzanak vagy részt vegyenek benne. Ha jól csinálják a dolgot, akkor csakis egyedül őket illetheti meg az érdem, nehogy más is részesedést követeljen az érdemből és a munka eredményeiből. Hát nem aggasztó? Miféle beállítottság ez? Ez a Sátán természete. Amikor a Sátán cselekszik, nem engedi meg senki másnak a beavatkozást, azt akarja, hogy övé legyen a végső döntés mindenben, amit tesz, hogy ő irányítson mindent, és senki nem vizsgálhatja felül vagy kérdezhet rá semmire. Ha bárki közbelép vagy beavatkozik, az még kevésbé megengedett. Így cselekszik egy antikrisztus: bármit is tesz, senkinek sem szabad rákérdeznie, és akárhogyan mesterkedik a színpalak mögött, senkinek sem szabad beavatkoznia. Ez az antikrisztus viselkedése. Azért viselkedik így, mivel egyrészt a beállítottsága szélsőségesen arrogáns, másrészt pedig rendkívüli módon hiányzik belőle a józan ész. Teljesen hiányzik belőle az alávetettség, és nem engedi senkinek, hogy felülvizsgálja őt vagy ellenőrizze a munkáját. Ezek valóban egy démon cselekedetei, amelyek teljesen különböznek egy normális ember cselekedeteitől. Mindenkinak, aki munkát végez, szüksége van mások együttműködésére, szüksége

van más emberek segítségére, javaslataira és közreműködésére, és még ha valaki felülvizsgálja vagy figyeli is, ez nem rossz dolog, hanem szükséges. Ha a munka egy részében esetleg hibák fordulnak elő, és azok az emberek, akik figyelnek, azonosítják és azonnal kijavítják azokat, és megelőzik a munkában felmerülő veszteségeket, nem nagy segítség ez? És ezért, amikor okos emberek tesznek dolgokat, szeretik, ha más emberek felülvizsgálják és megfigyelik őket, és kérdéseket tesznek fel. Ha véletlenül előfordul egy hiba, és ezek az emberek képesek rámutatni, és a hibát azonnal ki lehet javítani, ez nem nagyon is kíváncsú kimenetel? Nincs senki a világon, akinek ne lenne szüksége mások segítségére. Csak az autista és depressziós emberek szeretnek egyedül lenni és nem érintkezni vagy kommunikálni más emberekkel. Amikor az emberek autizmusban vagy depresszióban szenvednek, többé már nem normálisak. Többé már nem tudják kontrollálni magukat. Ha az emberek elméje és józan esze normális, de egyszerűen nem akarnak másokkal kommunikálni, és nem akarják, hogy mások tudjanak bármiről is, amit tesznek, titokban akarják csinálni a dolgokat, egyedül, a színpalak mögött ügyködnek, és nem hallgatnak meg semmit, amit mások mondanak, akkor az ilyen emberek antikrisztusok, ugye? Ők antikrisztusok.

Egyszer, amikor találkoztam egy gyülekezet vezetőjével, megkérdeztem tőle, hogy mi a helyzet a testvérek kötelesség-végrehajtásával. Azt kérdeztem: „Van-e jelenleg valaki a gyülekezetben, aki megzavarja a gyülekezeti életet?” Ki tudjátok-e találni, hogy mit válaszolt? „Minden rendben van, semmi baj.” Megkérdeztem: „Hogy végzi a kötelességét ez meg ez a nővér?” Azt mondta: „Jól.” Majd azt kérdeztem: „Hány éve hisz Istenben?” „Az rendben van” – felelte. Azt mondtam: „Ennek az asztalnak nem kellene itt lennie; el kell vinni.” Azt felelte: „Ezen még gondolkodom.” Azt kérdeztem: „Nem kellene megöntözni ezt a parcellát?” „Majd beszélünk róla” – felelte. Azt mondtam: „Ez az a termés, amit idén erre a parcellára ültettetek. Ugyanezt ültetitek jövőre is?” Azt felelte: „A döntéshozó csoportunknak van egy terve.” Ilyen válaszokat adott. Milyen érzésed van, amikor ezeket hallod? Megértesz belőle valamit? Nyersz bármilyen információt? (Egyáltalán nem.) Rögtön látszik, hogy leráz téged, hülyének néz, kívülállónak. Nem tudja pontosan, hogy ki is az a kívülálló; a nem hívók ezt „házigazdaként viselkedő vendégnek” nevezik. Nem ismeri a saját identitását. Azt mondtam: „Olyan sok ember lakik itt, és a szellőzés nem megfelelő. Fel kellene szerelnetek egy ventilátort, különben túl meleg lesz itt, és az emberek hőgutát kaphatnak.” „Ezt majd átbeszéljük” – felelte. Mindent, amit mondtam neki, át kellett beszélnie, beszélgetnie kellett róla, és át is kellett gondolnia. Bármilyen rendelkezést is hoztam, bármit is mondtam, nem számított neki. Számára ezek nem voltak rendelkezések vagy parancsok, és nem hajtotta végre őket. Akkor minek tekintette a szavaimat? (Megfontolásra szánt javaslatoknak.) Vajon javaslatokat adtam neki, hogy fontolja meg? Nem, megmondtam neki, hogy mit tegyen, mit kell tennie. Talán nem értette meg, amit mondtam? Ha nem értette meg, akkor az azt jelenti, hogy ő egy ostoba alak, aki nem tudja, hogy mi az identitása, vagy hogy milyen kötelességet végez. Nagyon sok ember lakott ott, és nem volt beltéri légkondicionálás

vagy keresztuzat. Mennyire lehetett értelmes, ha nem szerelt fel ventilátort? Azonnal haza kellene mennie – egy söpredék, Isten házában pedig nincs szüksége söpredékre. Az emberek nem tudnak mindenről mindent, de tanulhatnak. Vannak dolgok, amelyeket nem értek, ezért megbeszélem azokat másokkal: „Mit gondoltok, mi a jó módszer erre? Szabadon tehetek javaslatokat.” Ha valaki úgy gondolja, hogy egy bizonyos módon lenne a legjobb, akkor azt mondom: „Rendben, csináljuk úgy, ahogyan mondd. Amúgy sem gondoltam még át, hogy mit kellene tennünk. Azt csináljuk, amit te mondasz.” Hát nem ez a normális emberi mivolt gondolkodásmódja? Ezt jelenti az, hogy jól kijövünk másokkal. Ha az emberek jól kijönnek másokkal, nem szabad különbséget tenniük közöttük, hogy ki a felsőbbrendű vagy alsóbbrendű, vagy hogy ki kerül reflektorfénybe és ki nem, vagy hogy kié az utolsó szó a dolgokban. Nincs szükség ilyen megkülönböztetésekre – arra kell hallgatni, akinek a módszere helyes és összhangban van az igazságalapelvekkel. Képesek vagytok-e ezt megtenni? (Igen.) Vannak olyanok, akik nem képesek rá. Az antikrisztusok nem képesek – ragaszkodnak ahhoz, hogy övék legyen az utolsó szó. Miféle dolog ez? Amit mások felhoznak, az nem fog tetszeni nekik, még akkor sem, ha észszerű; tudják, hogy helyes és észszerű, de nem tűrnek el semmit, amit más javasol – addig boldogok, amíg ők azok, akik javasoltak valamit. Még ebben az apróságban is az elsőbbségért küzdenek. Miféle beállítottság ez? Antikrisztusi beállítottság. Túlságosan nagy értéket tulajdonítanak a státusznak, a hírnévnek és a büszkeségnek. Mekkora értéket? Ezek a dolgok fontosabbak számukra, mint az életük – megvédik a státuszukat és a hírnevüket, még ha az életükbe kerül is.

Az antikrisztusok tiltják mások beavatkozását, kérdezősködését és felügyeletét bármilyen munkával kapcsolatban, amit végeznek, és ez a tiltás sokféle módon megnyilvánul. Az egyik az elutasítás, simán és egyszerűen. „Ne avatkozz bele, ne kérdezősködj, és ne vizsgálj felül, amikor dolgozol. Minden munka, amit csinálok, az én felelősségem, van egy elgondolásom, hogy hogyan csináljam, és nincs szükségem arra, hogy bárki igazgasson engem!” Ez egyenes elutasítás. Egy másik megnyilvánulás, hogy fogékonyak mutatják magukat, és ezt mondja: „Oké, beszéljünk és lássuk, hogy kellene a munkát elvégezni”, de amikor mások tényleg elkezdnek kérdéseket feltenni és próbálnak többet megtudni a munkájáról, vagy amikor rámutatnak néhány problémára és tesznek pár javaslatot, milyen a hozzáállása? (Nem fogékony.) Így van – egyszerűen nem hajlandó elfogadni, kifogásokat és mentségeket talál, hogy elutasítsa mások javaslatait, a rosszat jóra fordítja és a jót rosszra, de valójában, a szívében tudja, hogy erőlteti a logikát, hogy hangzatos szavakat mond, hogy amit mond, az csak elméleti, hogy a szavai nem olyan gyakorlatiasak, mint az, amit mások mondanak. És mégis, hogy megvédje státuszát – pedig jól tudja, hogy nincs igaza, hanem másoknak van igazuk –, más emberek igazát hamissá, saját tévedését pedig igazzá formálja, és csak csinálja tovább, nem engedve, hogy helyes és az igazsággal összhangban lévő dolgokat bevezessenek vagy megvalósítsanak ott, ahol ő van. Nem játékként, viccként kezeli-e a gyülekezet munkáját? Nem tagadja-e meg a kérdezősködés és a felügyelet elfogadását?

Ezt a „tilalmat” nem fejezi ki szemtelenül, nem mondja azt: „Nem avatkozhatasz bele a munkámba.” Nem ilyennek tűnik, amit tesz, de ilyen a gondolkodásmódja. Bizonyos trükköket alkalmaz, és kívülről nagyon ájtatosnak tűnik. Azt mondja majd: „Van úgy, hogy segítségre van szükségünk, úgyhogy ha már itt vagy, beszéljess egy kicsit velünk.” A magasabb szintű vezetője elhiszi, hogy őszinte, ezért beszélget vele, és elmondja neki a fennálló körülményeket. Amint meghallgatta a vezetőt, elkezd gondolkodni: „Te így látod a dolgokat – nos, ezt meg kell vitatnom veled, hogy megcáfoljam és megdöntsem a nézőpontodat. Meg foglak szégyeníteni.” Elfogadó hozzáállás ez? (Nem.) Akkor milyen hozzáállás? Annak elutasítása, hogy eltérje azt, hogy mások beavatkozzanak, kérdezősködjenek vagy felügyeljék őt a munkájában. Tekintve, hogy az antikrisztusok ezt szokták tenni, miért keltenek hamis látszatot az emberekben, és miért színlelnek elfogadó hozzáállást? Hogy így megtévesztik az embereket, azt mutatja, hogy mennyire ravaszak. Félnék, hogy az emberek átlátnak majd rajtuk. Különösen most vannak olyanok, akiknek van némi ítélőképességük, így ha egy antikrisztus nyíltan visszautasítaná mások felügyeletét és segítségét, képesek lennének megmondani és átlátni rajta. Akkor elveszítené büszkeségét és státuszát, és nem lenne könnyű számára, hogy a jövőben vezetőnek vagy dolgozónak megválasszák. Így amikor egy magasabb szintű vezető ellenőrzi a munkáját, úgy tesz, mintha elfogadná, tetszetős és hízelgő dolgokat mond, hogy mindenki azt higgye: „Nézzétek, milyen jámbor, milyen igazságkereső a mi vezetőnk! A mi vezetőnk vigyáz az életünkre és a gyülekezet munkájára. Felelősségteljesen végzi a kötelességét. A következő választáson újra megválasztjuk.” Azt senki sem látja előre, hogy amint a magasabb szintű vezető távozik, az antikrisztus valami ilyesmit mond majd: „Amit az az ember mondott, aki ellenőrizte a munkát, az rendben van, de nem feltétlenül felel meg a mi gyülekezetünkben uralkodó állapotoknak. Minden gyülekezetben másként állnak a dolgok. Nem érthetünk egyet teljes egészében azzal, amit mondott – a valós helyzetünk fényében kell mérlegelnünk. Nem alkalmazhatjuk csak úgy gépiesen az előírásokat!” És a végén mindenki úgy gondolja, hogy ez így van rendjén. Hát nem félrevezették őket? Az antikrisztus tevékenységének egy része az, hogy tetszetős szavakat mond, és úgy tesz, mintha elfogadná mások felügyeletét; rögtön ezután pedig megkezd a belső félrevezetés és agymosás munkáját. Egyidejűleg hajtja végre ennek a megközelítésnek mindkét aspektusát. Vannak-e trükkjei? Bizony, bőségesen! Látszólag szépen beszél és elfogadást színlel, mindenkivel elhiteti, hogy nagyon is felelősnek érzi magát a munkáért, hogy el tudja engedni a pozícióját és a státuszát, hogy nem tekintélyelvű, hanem el tudja fogadni a Fennvaló vagy más emberek felügyeletét – és közben „megérteti” a testvérekkel a dolgok előnyeit és hátrányait, és „megérteti” a különböző helyzeteket. Mi a célja? Az, hogy ne fogadja el mások beavatkozását, kérdezősködését, felügyeletét, és hogy elhitesse a testvérekkel, hogy ahogyan ő cselekszik, az igazolható, helyes és összhangban van Isten házában munkarendjével, valamint összhangban van a cselekvés alapelveivel, és hogy vezetőként ő az alapelvekhez tartja magát. Tényleg csak egy pár ember érti az igazságot a gyülekezetben; a többség

kétségkívül alkalmatlan a tisztánlátásra, nem annak látják ezt az antikrisztust, aki valójában, és az természetesen félrevezeti őket. Vannak például olyanok, akik bizonyos oknál fogva álmatlanul töltenek egy éjszakát. Egész éjjel nem alszanak. Kétféle típusú ember van, akiknél az alváshiány két különböző módon jelentkezik. Az első típus lehetőséget keres arra, hogy amint tud, szundítson egyet napközben. Nem köti mások orrára, hogy nem aludt. Ez az egyik helyzet, a dolgok egyik módja. Nincs mögötte szándék. A másik típusú ember elszundikál étkezés közben, és mindenkinek azt mondja: „Nem aludtam az éjjel!” Valaki megkérdezi: „Miért nem?” – erre azt válaszolja: „Volt egy online összejeövetel, és találtam néhány problémát a munkában. Egész éjjel fent maradtam, hogy megoldjam.” Folyamatosan azt hajtogatja, hogy egész éjjel nem aludt. Vajon nem szívesen maradt fenn egész éjszaka? Miért magyarázza a csoportnak? És van-e valami ebben a magyarázatban? Mi az illető célja? Az egész világot tájékoztatni akarja arról, hogy mit tett, mert attól fél, hogy talán mások nem tudják. Azt akarja, hogy mindenki tudja, hogy szenvedett, hogy egész éjjel fennmaradt, hogy hajlandó megfizetni az árat az Istenbe vetett hitében, hogy nem áhítozik kényelemre. Ezzel akarja elnyerni a testvérek együttérzését s elismerését. Ezzel a felszínes előadással vásárolja meg az emberek szívét, és ezzel eléri, hogy mások megbecsüljék, és tekintélyt szerez az emberek szívében. Ha már státusza van, akkor biztos, hogy tekintélyt parancsolóan fog beszélni. És ha már egyszer tekintélyt parancsolóan beszél, nem fogja tudni élvezni a státusszal járó különleges bánásmódot? (De igen.) Szerinted jól használta ki ezt a lehetőséget? Te elmondod másoknak, ha nem aludtál, vagy ha sokáig fennmaradtál? (Igen.) Amikor elmondtad, az nem volt szándékos, vagy volt mögötte valamilyen szándék? Csak úgy spontánul elmondtad valakinek, vagy valami nagyszabású bejelentést tettél, valami jelenetet rendeztél? (Spontánul mondtam el.) Semmi szándék nincs a háttérben, ha ezt spontánul mondd; ez nem utal beállítottságbeli problémára. Teljesen más természetű, ha szándékosan mondd, és más, ha nem szándékosan mondd. Amikor egy antikrisztus cselekszik, vajon mi az indíték amögött, amit tesz, függetlenül attól, hogy látszólag úgy tűnik, hogy elfogadja mások beavatkozását és kérdezősködését, vagy egyenesen elutasítja azt – akármelyik is legyen az? A státusz és a hatalom után kapkod, és nem engedi el. Nem ez az indítéka? (De igen.) Így van – semmiképpen sem hagyja, hogy a nehezen megszerzett hatalma, a nehezen kivívott státusza és presztízse ilyen lazán, egy óvatlan pillanatban kicsússzon a kezéből; nem hagyja, hogy bárki is gyengítse az erejét és befolyását azzal, hogy beavatkozik a munkájába vagy kérdezősködik arról. Azt hiszi, hogy egy kötelesség végzése, egy munkaprogram elvállalása nem igazán kötelesség, és nem is kötelezettségként kell megtennie, hanem azért, hogy egy bizonyos hatalom birtokában legyen, hogy néhány ember az irányítása alatt álljon. Úgy gondolja, hogy a hatalom birtokában már nem kell senkivel sem egyeztetnie, hanem most már lehetősége és hatalma van arra, hogy ő irányítson. Ilyen a hozzáállása a kötelességgel szemben.

Vannak mások, akik csak megjátsszák magukat, amikor a Fennvaló a munkájukról kérdezősködik. Felszínes előadást tartanak, és néhány jelentéktelen dologról érdeklődnek, mintha olyasvalakik lennének, akik keresik az igazságot. Ha például olyan incidensről van szó, amely egyértelműen akadályozásnak és megzavarásnak minősül, akkor megkérdezik a Fennvalót, hogy foglalkozni kell-e az illetővel, aki azt okozta. Az ilyesmi nem az ő munkájuk része-e? (De igen.) Mit akarnak elérni azzal, hogy megkérdezik a Fennvalót? Azt, hogy hamis benyomást keltsenek magukról, hogy megmutassák neked, hogy ha még ilyen dolgokról is kérdezősködnek, az bizonyítja, hogy nem tétlenek, hogy dolgoznak. Csak hamis benyomást keltenek, hogy félrevezessenek. Tény az, hogy van néhány tényleges probléma a szívükben, és nem tudják, hogyan beszéljenek az igazságról, hogy megoldják azokat, és azt sem tudják, hogy milyen alapelveket kellene gyakorolniuk. Vannak dolgok, amelyek homályosak számukra, az emberekkel való foglalkozás és az ügyek intézésének terén egyaránt, de soha nem kérdeznek, és nem is keresnek azokkal kapcsolatban. Tekintve, hogy a szívük mélyén bizonytalanok ezekben a dolgokban, nem kellene-e megkérdezniük róluk a Fennvalót? (De igen.) Nem biztosak bennük, és nem látnak át rajtuk, de vakon cselekszenek tovább – mi lesz ennek a következménye? Meg tudják-e jósolni, hogy mi fog történni? Képesek lesznek-e vállalni a felelősséget a következményekért? Nem. Akkor miért nem kérdeznek ezekről a dolgokról? Vannak bizonyos megfontolásaik, hogy miért nem kérdeznek. Az egyik az, hogy félnek attól, hogy a Fennvaló rajtakapja őket: „Ha még ezt a jelentéktelen ügyet sem tudom elintézni, és még kérdezni is kell róla, akkor a fennvaló azt fogja gondolni, hogy nem vagyok túl jó képességű. Hát nem tenné-e ez lehetővé azt, hogy a fennvaló átlásson rajtam?” Ott van az a megfontolás is, hogy ha kérdeznek, és a Fennvaló döntése ellentétben áll az ő álláspontjukkal, és különbözik attól, akkor nehezen tudnának választani. Ha nem azt teszik, amit a Fennvaló mond, akkor a Fennvaló azt fogja mondani, hogy megsértik a munkaalapelveket; ha azt teszik, akkor az a saját érdekeiknek okoz majd veszteséget. Így tehát nem kérdeznek. Hát nem megfontolták? (De igen.) Megfontolták. Miféle emberek ők, ki fontolja meg az ilyen dolgokat? (Antikrisztusok.) Valóban antikrisztusok. Bármiről legyen is szó, akár kérdeznek arról, akár nem, akár hangot adnak annak, akár csak gondolnak rá, nem keresik az igazságot, és nem az alapelvek szerint kezelik; mindenben a saját érdekeiket helyezik előtérbe. A szívükben van egy lista azokról a dolgokról, amelyekről megengedhetik a Fennvalónak, hogy érdeklődjön és tudjon, és azokról, amelyekről egyáltalán nem akarják, hogy a Fennvaló tudjon. Elválasztották ezeket a területeket, és két kategóriára osztották őket. Felszínesen beszélnek a Fennvalóval azokról a jelentéktelen ügyekről, amelyek nem veszélyeztethetik a státuszukat, hogy a Fennvalónál megússzák a dolgot; de egy szót sem szólnak azokról a dolgokról, amelyek veszélyeztethetik a státuszukat. És mit tesznek vajon, ha a Fennvaló rákérdez ezekre a dolgokra? Néhány szóval elhessegetik; azt mondják: „Rendben, majd megbeszéljük... folytatjuk majd a keresést...” – csupa megerősítés számodra, anélkül, hogy bármi olyat mondanának, ami ellenállásként értelmezhető. Látszólag eléggé

alávetettek, de valójában megvannak a saját számításaik. Nem áll szándékukban hagyni, hogy a Fennvaló döntsön; nem áll szándékukban tanácsot kérni a Fennvalótól, és hagyni, hogy ő hozza meg a döntéseket, vagy valamilyen utat keresni a Fennvalónál. Nem áll ilyesmi a szándékukban. Nem akarják megengedni a Fennvalónak, hogy beavatkozzon, vagy hogy megtudja, mi folyik valójában. Ha egyszer a Fennvaló megtudja, akkor milyen veszélyt jelent ez rájuk nézve? (Nem lesz biztos a státuszuk.) Nemcsak arról van szó, hogy nem lesz biztos a státuszuk, hanem arról is, hogy terveik és céljaik többé nem lesznek megvalósíthatóak, és így többé nem lesz legitimációjuk arra, hogy gonoszságokat cselekedjenek; többé nem lesznek képesek törvényesen, nyíltan és szemtelenül követni saját terveiket. Ez az a probléma, amivel szembesülniük kell. Képesek-e tehát megállapítani, hogyan cselekedjenek úgy, hogy az a javukra váljon? Minden bizonnyal megvannak a maguk gondolatai és számításai erről. Ti is szembesültök ilyen dolgokkal? Mit gondoltok akkor róluk? Hogyan kezelitek azokat? Mondok egy példát. Volt egyszer egy fickó, aki vezetővé vált, és eléggé elragadtatta magát; mindig szeretett mások előtt hivalkodni, hogy elnyerje a megbecsülésüket. Összefutott egy nem hívő ismerőseivel, aki pénzt akart kölcsönkérni. A nem hívő olyan szánalmasan adta elő az esetét, hogy a vezető a pillanat hevében egy lendülettel beleegyezett, majd higgadtan és aggályok nélkül így gondolta: „Én vagyok a gyülekezet vezetője – az enyém kell, hogy legyen a végső döntés a gyülekezet pénzét illetően. Ha felajánlásokról és olyan dolgokról van szó, amelyek Isten házához, a gyülekezethez tartoznak, akkor az érvényes, amit én mondok, mivel én töltöm be ezt a hivatalt. Én irányítom a pénzügyeket, és én irányítom a személyzeti ügyeket is – mindezekben enyém a végső döntés!” És így kölcsönadta Isten házának pénzét egy nem hívőnek. Miután ezt megtette, kissé rosszul érezte magát, és fontolóra vette, hogy elmondja-e ezt a Fennvalónak. Ha elmondja, lehet, hogy a Fennvaló nem ért egyet a dologgal – ezért elkezdett hazugságokat gyártani és kifogásokat kitalálni, hogy megtévessze a Fennvalót. A Fennvaló közölte vele az igazságalapelveket, ő azonban nem törődött ezzel. Így követte el azt a gonosz tettet, hogy titokban elsikkasztotta a felajánlásokat. Miért merészelne egy ilyen ember szemet vetni a felajánlásokra? Te csak egy egyszerű gyülekezetvezető vagy – van jogod kezelni a felajánlásokat? Tied-e a végső döntés a felajánlásokkal és a pénzügyekkel kapcsolatos kérdésekben? Hogyan kellene kezelned az Istennek tett felajánlásokat, ha olyasvalaki vagy, akinek normális emberi mivolta és józan esze van, aki törekszik az igazságra? Nem kellene-e a felajánlásokkal kapcsolatos ügyeket a Fennvaló elé terjeszteni, hogy lásd, mit dönt Isten háza? Nincs-e joga a Fennvalónak tudni egy ilyen fontos kérdésről? De igen. Ez olyasmi, amivel a szíved mélyén tisztában kellene lenned; ez az a józan ész, amellyel rendelkezned kellene. Legyen szó akár kisebb, akár nagyobb pénzügyekről, a Fennvalónak joga van tudni azokról. Az egy dolog, ha a Fennvaló nem kérdezi, de amint a Fennvaló rákérdez, őszintén kell válaszolnod, és bárhogyan is dönt a Fennvaló, alá kell vetned magad annak. Hát nem ilyenfajta józan ésszel kellene rendelkezned? (De igen.) Azonban

képesek-e erre az antikrisztusok? (Nem.) Ez a különbség az antikrisztusok és a normális emberek között. Ha úgy gondolják, hogy százszázalékos az esélye annak, hogy a Fennvaló nem ért egyet a dologgal, és hogy csorba esik a büszkeségükön, akkor mindenféle módot kieszelnék arra, hogy titokban tartsák, hogy meggátolják, hogy a Fennvaló tudomást szerezzen róla. Még a beosztottaikat is megdolgozzák, és azt mondják: „Ha valaki ezt nyilvánosságra hozza, az ellenem van. Megkapja majd tőlem a magáét. Elbánok majd vele, bármi történjék is!” Ezek mellett a félelmetes szavak mellett senki sem meri jelenteni az ügyet a Fennvalónak. Miért tennék ezt? Úgy gondolják: „Ez az én hatáskörömbbe tartozik. Jogom van bevetni és szétosztani az embereket, a pénzt és az anyagokat, amelyek a hatáskörömbbe tartoznak!” Melyek a bevetési és szétosztási alapelveik? Önkényesen intézkednek, tetszőlegesen, bármiféle alapelv betartása nélkül használják és osztogatják a pénzt és az anyagokat, válogatás nélkül herdálják és pazarolják azokat, és senki másnak nincs joga beleszólni – mindezekben az övék kell, hogy legyen a végső döntés. Nem így gondolkodnak-e? Persze ezt nem mondják ki hangosan, ilyen egyértelmű kifejezésekkel – de a szívük mélyén pontosan ezt gondolják: „Mire való a tisztség? Nem a pénzről szól az egész, az élelemről és a ruházatról? Most hivatalban vagyok, megvan ez a státuszom. Nem lenne ostobaság részemről, ha nem használnám ki a hatalmamot, hogy azt tegyek, amit akarok?” Hát nem ezt hiszik? (De igen.) Azért mernek a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalás nélkül, minden következményre való tekintet nélkül, minden elképzelhető módon és eszközzel eltitkolni egy ilyen ügyet, mert ilyen a beállítottságuk. Nem így van? (De igen.) Nem mérlegelik, hogy a dolog helyes-e vagy sem, vagy hogy mit helyes tenni, vagy hogy melyek az alapelvek. Nem veszik figyelembe ezeket a dolgokat; az egyetlen szempontjuk az, hogy ki fogja védeni az érdekeiket. Egy antikrisztus alattomos, önző és aljas! Mennyire aljas? Egyetlen szóval megragadható: szégyentelen! Azok az emberek nem a tieid, ahogyan azok a dolgok sem, és még kevésbé az a pénz – de mégis a sajátodként akarod elvenni, hogy tetszésed szerint rendelkezze vele. Másoknak még csak joguk sincs tudni róla; még ha el is herdálsz és el is pazarolsz ezeket a dolgokat, másoknak nincs joguk kérdezősködni. Milyen mélyre süllyedtél? Egészen a szégyentelenségig! Hát nem szégyentelenség ez? (De igen.) Ez egy antikrisztus. Milyen határt nem lép át az átlagember, ha pénzről van szó? Azt gondolja, hogy ezek Isten felajánlásai, és a felajánlásokat az Ő választott népe adja Istennek, tehát Istenhez tartoznak – ezek az Ő „személyes tulajdonai”, ahogyan egyesek mondják. Ami Istené, az nem köztulajdon, és senkinek sem a tulajdona. Ki Isten házának a Mestere? (Isten.) Igen, Isten. És mi tartozik Isten házához? Oda tartozik az Ő választott népe minden egyes gyülekezetben, valamint az egyes gyülekezetek minden felszerelése és vagyona. Mindezek a dolgok Isten tulajdonai. Semmiképpen sem egyetlen ember tulajdonai, és senkinek sincs joga kisajátítani őket. Vajon így gondolkodna egy antikrisztus? (Nem.) Ő úgy véli, hogy a felajánlások annak a tulajdonai, aki kezeli őket, akinek lehetősége van, hogy merítsen belőlük, és ha valaki vezető, akkor annak joga van élvezni azokat. Ezért törekszik folyamatosan teljes erejéből a státuszra. Ha egyszer

megkapta, végre minden reménye valóra válik. Miért törekszik a státuszra? Ha köteleznéd, hogy lelkiismeretesen vezesse Isten választott népét, cselekedetei mögött alapelvekkel, de nem engednéd meg neki, hogy hozzányúljon a gyülekezet vagyonához vagy Isten felajánlásaihoz, vajon akkor is ilyen proaktív lenne a felfelé való kapaszkodásban? Egyáltalán nem. Passzívan várna, és hagyná, hogy a dolgok a maguk útján haladjanak. Azt gondolná: „Ha megválasztanak, elvégzem a munkát, és jól végzem a kötelességemet; ha nem választanak meg, nem fogok senkinek sem hízelegni. Nem szólok egy szót sem, és nem is teszek semmit az ügyért.” Éppen azért, mert egy antikrisztus azt hiszi, hogy vezetőként az embernek joga van parancsolni és élvezni a gyülekezet minden vagyonát, azon töri a fejét, hogy a szégyentelenségig felfelé törekedjen, hogy státuszt szerezzen és élvezze mindazt, amit a státusz hoz magával. Mit jelent szégyentelennnek lenni? Azt jelenti, hogy szégyenletes dolgokat tenni – ezt jelenti a szégyentelenség. Ha valaki azt mondaná neki: „Amit csinálsz, az annyira szégyenletes!”, nem törődne vele, hanem azt gondolná: „Mi ebben a szégyenletes? Ki nem szereti a státuszt? Tudod-e, hogy milyen érzés az, ha státuszod van? Ha pénz felett rendelkezel? Ismered ezt az örömet? Ismered ezt a kiváltságérzetet? Belekóstoltál már valaha is?” Az antikrisztusok szívük mélyén így látják a státuszt. Amint egy antikrisztus státuszra tesz szert, mindent irányítani akar majd. Isten felajánlásait is az irányítása alá vonja. Azt akarja, hogy övé legyen a végső döntés a gyülekezet munkájának minden olyan részével kapcsolatban, amely pénzbe kerül, anélkül, hogy valaha is tanácskozna a Fennvalóval. Ő lesz Isten háza pénzének ura, és Isten háza az övé lesz. Jogában áll, hogy övé legyen a végső döntés, hogy ő szabja meg, hogy mi történjen a pénzzel, ő adja oda ennek vagy annak az embernek, ahogyan neki tetszik, ő szabja meg, hogy mire költse. Soha nem bánik Isten felajánlásaival körültekintően, óvatosan és az alapelveknek megfelelően; ehelyett pazarlóan költekezik, és az lesz, amit ő mond. Az ilyen ember igazi antikrisztus.

Volt egyszer valaki, aki titokban eltulajdonította Isten felajánlásait, ami komoly probléma. Ez nem egy közönséges véték; ez a természetlénységével kapcsolatos probléma. Amikor nem hívőkkel érintkezett, miközben bizonyos ügyeket intézett, folyton hivalkodott, hogy elhitesse az emberekkel, hogy pénze és hatalma van. Ennek következtében az emberek kölcsönkértek tőle. Ez az ember nemcsak hogy nem utasította el őket, hanem még el is kötelezte magát, hogy pénzt ad nekik kölcsön, majd Isten háza ellen megtévesztő taktikákat alkalmazva tette meg ezt. Ennek az embernek komoly problémája volt. Egy ilyen fontos ügyet jelentened kell a Fennvalónak, és el kell magyaráznod a tényeket; nem foglalkozhatsz az emberekkel Isten felajánlásait felhasználva a saját hiteled és büszkeséged kedvéért. Egy racionális, istenfélő szívű ember így kezelné az ilyen ügyeket, ha szembesül velük. De az antikrisztusok ezt teszik? Miért hívják őket antikrisztusoknak? Mert egyáltalán nincs istenfélő szívük; azt tesznek, amit akarnak, és megpróbálnak nem is gondolni Istenre, az igazságra és Isten szavaira. Egyáltalán nincs igazi alávetettség bennük Isten iránt, hanem a saját érdekeiket, a saját hírnevüket, nyereségüket és státuszukat helyezik előtérbe. Megtévesztő módszereket alkalmazva

félrevezetik a gyülekezet vezetőit és dolgozóit, és így pénzt kölcsönöznek a nem hívőknek. Ez az ő pénzük? Pár szóval kölcsönadják – ez nem Isten felajánlásaiból való ajándékozás-e? Ezt teszik az antikrisztusok, és néhányan valóban tettek is ilyen dolgokat. Ahhoz, hogy képesek legyenek ilyesmit tenni, a beállítottságuknak merésznük, szörnyen arrogánsnak és eléggé alattomosnak is kell lennie. Az is nyilvánvaló, hogy ostobák, olyan ostobák, amilyen ostobák csak lehetnek – elkerülhetetlen, hogy a saját fegyverükkel győzzék le őket. Mondd csak, hogyan kellene bánni az ilyen emberekkel? (Ki kellene őket zárni.) Ennyi? Kizárás? Ki fogja megtéríteni a kárt? Jótételre kell kötelezni őket, majd utána kizárni. Hát nem szemtelenek az antikrisztusok, hogy képesek ilyesmit tenni? Miben különböznek az arkangyaltól? Az arkangyal szemtelenül azt mondaná: „Én vagyok az, aki a mennyet és a földet és minden dolgot teremtettem – én irányítom az emberiséget!” Kénye-kedve szerint eltiporja és megrontja az emberiséget. Amint egy antikrisztus hatalomra kerül, azt mondja: „Mindannyiőtoknak hinnetek kell bennem és követnetek kell engem. Itt én uralkodom, és enyém a végső döntés. Forduljatok hozzám minden kérdésben, és hozzátok el nekem a gyülekezet pénzét!” Egyesek azt kérdezik: „Miért kellene neked adnunk a gyülekezet pénzét?” Az antikrisztus erre azt mondja: „Én vagyok a vezető. Jogom van irányítani ezt. Mindent nekem kell irányítanom, beleértve a felajánlásokat is!” Aztán átveszi az irányítást minden felett. Az antikrisztusokat nem érdekli, hogy a testvéreknek milyen problémáik vagy nehézségeik vannak az életbe való belépésükben, vagy hogy milyen – prédikációkat és Isten szavait tartalmazó – könyvek hiányoznak nekik. Az viszont érdekli őket, hogy ki őrzi a gyülekezet pénzét, mennyi pénzről van szó, és hogyan használják fel. Ha a Fennvaló az adott gyülekezet pénzügyeinek állapotáról kérdezősködik, akkor nemcsak hogy nem adják át a gyülekezet pénzét – de még csak nem is hagyják, hogy a Fennvaló megtudja a tényeket. Miért teszik ezt? Mert el akarják sikkasztani és maguknak akarják elvenni a gyülekezet pénzét. Az antikrisztusokat leginkább az anyagi dolgok, a pénz és a státusz érdekli. Biztosan nem olyanok, mint ahogyan a felszínen beszélnek: „Hiszek istenben. Nem törekszem a világra, és nem vágyom a pénzre.” Egyáltalán nem olyanok, mint amilyennek mondják magukat. Miért törekszenek minden erejükkel a státuszra és annak fenntartására? Mert birtokolni, illetve irányítani és uralni akarnak mindent, ami a fennhatóságuk alá tartozik – különösen a pénzt és az anyagi javakat. Úgy élvezik ezt a pénzt és ezeket az anyagi dolgokat, mintha a státuszukból fakadó előnyök lennének. Ők az arkangyal valódi leszármazottai, névleg és ténylegesen a Sátán természetlénységével. Mindenkinek, aki státuszra törekszik és értékeli a pénzt, bizonyára problémája van a beállítottság-lénységével. Ez nem olyan egyszerű, mintha csak antikrisztusi beállítottságuk lenne. Nagyon ambiciózusak. Ők akarják irányítani Isten házának pénzét. Ha felelőssé teszik őket egy munkáért, akkor először is nem hagyják, hogy mások beavatkozzanak, és nem fogadják el a Fennvaló kérdezősködését és felügyeletét; ezen túlmenően, ha ők a felügyelői bármilyen munkának, megtalálják a módját annak, hogy hivalkodjanak, megvédjék és felmagasztalják magukat. Mindig felül akarnak kerekedni, olyan emberekké

válni, akik uralkodnak mások felett és irányítanak másokat. Magasabb státuszt is szeretnének gyakorolni és versengenek azért, sőt, irányítani akarják Isten házában minden részét, különösen a pénzét. Az antikrisztusok különösen szeretik a pénzt. Amikor meglátják, felcsillan a szemük; elméjükben mindig a pénzre gondolnak, és erőfeszítéseket tesznek érte. Ezek mind az antikrisztusok jelei és jegyei. Ha az igazságról beszélgetsz velük, vagy megpróbálsz megismerni a testvérek állapotát, és olyan kérdéseket teszel fel, mint például, hogy hányan vannak közöttük gyengék és negatívak, ki-ki milyen eredményeket ér el a kötelességében, és melyikük nem alkalmas a kötelességére, az antikrisztusokat nem fogja érdekelni. Amikor azonban Isten felajánlásairól van szó – a pénz összegéről, arról, hogy ki őrzi, hol tartják, a jelszavakról és így tovább –, ez az, ami a leginkább érdekli őket. Egy antikrisztus különösen jól ért ezekhez a dolgokhoz. Úgy ismeri őket, mint a tenyerét. Ez szintén egy antikrisztus jele. Az antikrisztusok abban a legjobbak, hogy szépen hangzó szavakat mondjanak, de tényleges munkát nem végeznek. Ehelyett mindig annak a gondolatával vannak elfoglalva, hogy élvezzék Isten felajánlásait. Mondd csak, az antikrisztusok nem erkölcstelenek? Egyáltalán nincs emberi mivoltuk – ízig-vérig ördögök. Munkájuk során mindig megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak, kérdezősködjének és felügyeljék őket. Ez a harmadik viselkedésforma az antikrisztusok nyolcadik megnyilvánulásán belül.

Nemrég egy gyülekezet egy bizonyos országban vásárolt egy épületet, amelyet fel kellett újítani, és történetesen az adott ország gyülekezetvezetője egy antikrisztus volt, aki még nem mutatta meg az igazi arcát. Ez az antikrisztus egy olyan embert használt fel a felújításokhoz, akit senki sem ismert jól, és senki sem tudta, hogy az antikrisztus milyen kapcsolatban áll vele. Ennek eredményeképpen ez a gonosz ember kihasználta a helyzetet, és a felújítás során rengeteg olyan pénzt elpazarolt, amit nem kellett volna elkölteni. A házban lévő bútorok egy része használható volt, azokat mind kitakarította és újakra cserélte. A kitakarított régi bútorokat ez a gonosz ember aztán pénzért eladta. Valójában nem voltak tönkremenve – még lehetett használni őket –, de az a gonosz ember további pénzt költött arra, hogy újakat vásároljon, hogy pénzt keressen, hogy kihasználja a helyzetet. Vajon az antikrisztus tudott ezekről a dolgokról? Igen. Akkor miért nézte el, hogy így viselkedett? Mert bizonyára rendellenes kapcsolat volt közöttük. Voltak, akik látták a problémát, utána akartak járni és ellenőrizni akarták az építkezést, hogy lássák, hogyan halad. Amikor azt mondták, hogy megnézik az építkezést, az antikrisztus aggódni és nyugtalanodni kezdett, és azt mondta: „Nem! A határidő még nem jött el – senki sem nézheti meg!” A reakciója olyan erős, olyan érzékeny volt – vajon volt ennek valami mögöttes oka? (Igen.) Az emberek, akik most már kissé aggódtak, megvitatták a dolgot: „Ez így nem lesz jó. Nem engedi, hogy megnézzük az építkezést. Itt biztosan valami gond van; oda kell mennünk, hogy megnézzük a helyszínt.” De az antikrisztus még mindig nem engedte, hogy megnézzék, amíg a munka átadása esedékessé nem vált. Mondd csak, azok az emberek nem voltak zavaros fejűek? Az a tény, hogy az antikrisztus nem engedte, hogy megnézzék az építkezést, azt bizonyította,

hogy valami nem stimmel. Sietniük kellett volna, hogy jelentsék a Fennvalónak, vagy közösen eltávolítsák, vagy a tiltakozása ellenére is elmenjenek megnézni és ellenőrizni az építkezést. Ez az ő felelősségük volt. Ha nem tudták vállalni ezt a felelősséget, az azt jelentette, hogy haszontalanok, inkompetensek és gyávák. Azok az inkompetens, gyáva alakok nem voltak kitartóak. Nem a saját házukkal volt gond, ezért egyszerűen nem vettek róla tudomást. Ennyire önzőek és felelőtlenek voltak. És amikor a munkát átadták, egy videón láttam, hogy van egy probléma. Milyen problémát láttam? Egy tárgyalóterem közepén egy asztal állt, körülötte pedig olyan bőrfotelek, mint amilyeneket a puccos irodákban használnak. Én mindig közönséges székeken ülök; akkor ezeknek a közönséges embereknek ilyen puccos dolgokat kellene használniuk? (Nem.) Azok ketten ilyen bútorokat tettek be, és az ottani emberek nagyon jól érezték magukat azokon a székeken ülve. Miután felfedeztem a problémát, felhívtam azt a gazembert, és elkezdtem kivizsgálni az ügyet. Az ellenőrzés mindenhol, minden szobában rengeteg problémát és nagymértékű pénzügyi veszteséget tárt fel. A ház eredeti berendezési tárgyai közül néhány használható volt, de az a gonosz ember mégis kipakolta és eladta őket, hogy pénzt keressen rajtuk; mi több, pénzt keresett, amikor megvásárolta azokat a drága, új bútorokat; és ráadásul olyan berendezéseket is beszerelt, amelyeknek nem kellene egy templomban lenniük. Ez a gonosz ember ezt anélkül tette, hogy bárkivel is tanácskozott volna. Amikor ezt tette, tudott róla az antikrisztus? Valószínűleg igen. Mindennap elment az építkezésre, és miután látta, nem tett jelentést, hanem elnézte, hogy az az ember elherdálja a dolgokat. Micsoda pofátlanság! Vajon hisz ő Istenben? Miután húsz évig hitt Istenben, ilyen undorító volt, és ilyen dolgot tett – miféle ember ő? Ő nem is ember! Még a nem hívők közül való jó emberek sem teszik ezt; micsoda erkölcstelenség! Valahányszor a Fennvaló az építkezési munkával kapcsolatos dolgokról kérdezte, ő mindig megjátszotta a hülyét, hogy megtévessze a Fennvalót, eltitkolva és elfedve dolgokat, és a végén nagyon sok probléma merült fel. Túlzás lenne-e tehát kizárni őt és hagyni, hogy állást szerezzen, hogy pénzt keressen a veszteségek megtérítésére? (Nem.) Mondd csak, még ha az az antikrisztus vissza is tudná adni a pénzt, békére lelne-e ebben az életben? Lehetne-e könnyű dolga? Attól tartok, hogy egész életét kínok között kell töltenie. Ha tudta, hogy a tettei ide vezetnek, akkor mi a fenéért viselkedett úgy akkoriban? Miért tette ezt egyáltalán? Nem mintha csak egy-két éve hitt volna Istenben, és nem ismerte volna az Ő házának szabályait, vagy hogy mi az istenfélő szív, vagy mi a hűség – ennyi év után, amíg hitt Őbenne, semmit sem változott, és bár képes volt egy kis szolgálatot végezni, mégis ilyen gonoszságot tett! Mivel ilyen undorító, ki kellene iktatni és el kellene átkozni!

Az antikrisztusok munkamódszerében van valami közös vonás. Bármilyen munkát is végeznek, megtiltják másoknak, hogy beavatkozzanak vagy kérdezősködjének. Mindig el akarnak titkolni és el akarnak fedni dolgokat. Biztosan mesterkednek valamiben; nem engedik, hogy az emberek tudomást szerezzenek a munkájukkal kapcsolatos problémákról. Ha a dolgokat tisztességes és korrekt módon, az igazságnak és az

alapelveknek megfelelően, tiszta lelkiismerettel tennék, akkor mi miatt kellene aggódniuk? Mi lenne az, amit ne lehetne elmondani? Miért nem engedik, hogy mások kérdezősködjenek és beavatkozzanak? Mi miatt aggódnak? Mitől félnek? Egyértelmű, hogy készülnek valamire – ez annyira nyilvánvaló! Az antikrisztusok munkája egyáltalán nem átlátható. Ha valami rosszat tettek, kitalálják, hogyan rejtsek el és palástolják, hamis látszatot keltenek, sőt, akár nyíltan is megtévesztenek. Mi az eredménye ennek? Isten mindent átvizsgál, és bár lehet, hogy mások egy ideig nem tudnak valamiről, és egy ideig félrevezethetőek, eljön a nap, amikor Isten felfedi azt. Isten szemében minden nyilvánvaló, minden felfedett. Hiábavaló eltitkolnod Isten elől valamit. Ő mindenható, és amikor úgy dönt, hogy felfed téged, akkor majd fényes nappal minden lelepleződik. Csak az antikrisztusok, azok az ostobák, akiknek nincs lelki megértésük, és akik az arkangyal természetével rendelkeznek, hinnék azt: „Amíg szorosan kézben tartom a dolgokat, és nem hagyom, hogy beleszólj, vagy kérdezősködj, és nem hagyom, hogy felügyeld a dolgokat, addig semmiről sem fogsz tudni – és ez a gyülekezet teljesen az én irányításom alatt fog állni!” Azt hiszik, hogy ha királyként uralkodnak, akkor képesek lesznek uralni a helyzetet. Valóban, igazán így állnak a dolgok? Nem tudják, hogy Isten mindenható; okosnak tartják saját magukat. Isten mindent átvizsgál. Tegyük fel például, hogy ma gonoszságot követtél el. Isten átvizsgálja, de nem fed fel téged – esélyt ad arra, hogy megbánd. Ha holnap megint gonoszságot követsz el, és még mindig nem adsz róla számot, illetve nem bánod meg, Isten még mindig ad neked egy esélyt, és várja, hogy megbánd. Ha azonban továbbra sem bánod meg, Isten nem akarja majd megadni neked azt az esélyt. Undorodni fog tőled, és meg fog vetni, szíve mélyén pedig nem akar majd megmenteni, és teljesen el fog hagyni téged. Ez esetben percek kérdése lesz, hogy felfedjen, és bárhogyan is próbáld eltussolni a dolgokat vagy megakadályozni, ez egyáltalán nem fog sikerülni. Bármekkora is legyen a kezed, képes vagy-e eltakarni vele az eget? Bármilyen ügyes is legyél, el tudod-e fedni Isten szemét? (Nem.) Ezek az emberek ostoba elgondolásai. Hogy valójában mennyire mindenható Isten, abból valamennyit már a szavaiból is érezhetnek az emberek. Sőt, e romlott emberiség minden tagja, aki nagy gonoszságot követett el, és közvetlenül szembeszegült Istennel, különböző büntetésekkel szembesült, mindazok pedig, akik ezt látják, teljesen meggyőződnek róla, és elismerik, hogy ez megtorlás. Még a nem hívők is láthatják, hogy Isten igazságossága sérthetetlen, így azoknak, akik hisznek Őbenne, még inkább látniuk kell ezt. Isten mindenhatósága és bölcsessége mérhetetlen. Az embernek nincs módja arra, hogy tisztán lássa azokat. Van az a dal – hogy is szól? („Isten tettei felmérhetetlenek.”) Ez Isten lényege, az Ő identitásának és lényegének igazi kinyilatkoztatása. Nincs szükség a te találgatásaidra és spekulációidra. Csak hinned kell ezeket a szavakat – akkor nem fogsz ilyen ostoba dolgokat tenni. Az emberek mind okosnak hiszik magukat; eltakarják a szemüket egy levéllel, és azt kérdik: „Látsz engem?” Isten azt mondja: „Nemcsak hogy teljes egészében látlak, hanem még a szívedet is látom, és azt is, hogy hányszor jártál az emberi világban” – és az emberek meghökkennek. Ne gondold magadat okosnak; ne gondold: „Isten nem

tud erről meg nem tud arról. Egyik testvér sem látta. Senki sem tudja. Megvan a saját kis tervem. Nézd, milyen okos vagyok!” Senki sem okos ezen a világon, aki nem érti meg az igazságot, illetve nem hiszi, hogy Isten mindenképp felett szuverén. Bármilyen is mond vagy teszt, végső soron mind tévedés, mind sérti az igazságot, mind ellenáll Istennek. Csak egyfajta olyan ember van, aki okos. Melyik fajta az? Az a fajta, aki hiszi, hogy Isten mindent átvizsgál, hogy Ő mindent lát, és hogy Ő mindenképp felett szuverén. Az ilyen emberek rendkívül okosak, mert mindenben, amit tesztnek, alávetik magukat Istennek; minden, amit tesztnek, összhangban van az igazsággal, Isten jóváhagyja és megáldja azt. Az, hogy valaki okos-e vagy sem, attól függ, hogy képes-e alávetni magát Istennek; attól függ, hogy amit mond és teszt, az összhangban van-e az igazsággal. Ha ilyen elgondolásod van: „Én ezt gondolom erről a dologról, és ezt szeretném tenni, mert hasznomra válna – de nem akarom másoknak elmondani, és azt sem akarom, hogy tudjanak róla” – vajon ez a helyes gondolkodásmód? (Nem.) Mit kellene tenned, ha rájössz, hogy ez nem a helyes gondolkodásmód? Jól pofon kellene vágnod magad, hogy megtanuld a leckét. Azt hiszed, hogy ha nem mondd ki, Isten nem fogja megtudni? Az az igazság, hogy Isten ismeri a szívedet, amikor így gondolkodsz. Honnan ismeri? Isten átlátott az ember természetlénységén. Akkor miért nem leplez le téged ebben a dologban? Még anélkül is, hogy Ő leleplezne, képes leszel fokozatosan magadtól is megérteni, mert már oly sokat ettél és ittál az Ő szavaiból. Lelkiismerettel, józan ésszel, elmével és normális gondolkodással rendelkez; képesnek kell lenned arra, hogy magadtól is rájöjj, mi a helyes és mi a helytelen. Isten időt és lehetőséget ad neked, hogy lassan átgondold a dolgokat, hogy lássa, ostoba vagy-e vagy sem. Néhány nap gondolkodás után látni fogod az eredményeket. Akkor rájössz majd, hogy ostoba és bolond vagy, és hogy nem kellene megpróbálnod eltitkolni ezt a dolgot Isten előtt. Minden dologban mindent fel kell fedned Isten előtt, és őszintének kell lenned – ez az egyetlen kondíció és állapot, amelyet Isten előtt fenn kell tartanod. Még akkor is, ha nem nyílsz meg, Isten előtt nyitott vagy. Isten szemszögéből nézve Ő ismeri a tényeket, függetlenül attól, hogy megnyílsz-e vagy sem azokkal kapcsolatban. Nem vagy-e nagyon ostoba, ha ezt nem látod át? Hogyan lehetsz tehát okos ember? Úgy, hogy megnyílsz Isten előtt. Tudod, hogy Isten mindent átvizsgál és ismer, ezért ne gondold magad okosnak, és ne gondold, hogy Ő esetleg nem tudja; mivel biztos, hogy Isten titokban figyeli az emberek szívét, az okos embereknek egy kicsit őszintébbnek, egy kicsit tisztábbnak kellene lenniük, és becsületesnek – ez a bölcs dolog. Mindig úgy érzed, hogy okos vagy; mindig szeretnéd megőrizni a saját kis titkait; mindig próbálsz egy kis magánéletet fenntartani – vajon ez a helyes gondolkodásmód? Az rendben van, hogy másokkal ilyen vagy, mert vannak emberek, akik nem pozitív jellemek, és nem szeretik az igazságot. Az ilyen emberekkel szemben egy kicsit visszafoghatod magad. Ne fedd fel a szíved előttük. Tegyük fel, hogy van valaki, akit gyűlölsz, és a háta mögött rosszat mondtál róla. Vajon el kellene mondanod neki? Ne mondd el – elég, ha egyszerűen nem tesztel többé ilyesmit. Ha beszélnél róla, az kárára válna kettőtök kapcsolatának. A szívedben tudod, hogy nem

vagy jó, hogy belül tisztátalan és elvetemült vagy, hogy féltékeny vagy másokra, hogy a hírnévért és a haszonért való versengés miatt rosszat mondtál valakiről a háta mögött, hogy bemocskold – milyen aljas dolog! Elismered, hogy romlott vagy; tudod, hogy amit tettél, az helytelen volt, és hogy a természeted elvetemült. Ezután Isten elé járulsz, és így imádkozol Hozzá: „Ó, Istenem, amit titokban tettem, az elvetemült, aljas dolog volt – könyörgök a Te bocsánatodért, könyörgök, hogy vezess engem, és könyörgök, hogy fenyíts meg. Igyekezni fogok, hogy többé ne tegyek ilyet.” Ez így rendjén van. Az emberekkel való kapcsolataidban használhatsz néhány technikát, de Istennel szemben a legjobb, ha tisztán megnyílsz, ha pedig szándékokat rejtegetsz és technikákat használsz, akkor bajba kerülsz. Magadban mindig azon gondolkodsz: „Mit mondhatnék, hogy Isten jó véleménynel legyen rólam, és ne tudja, mit gondolok legbelül? Mit lenne helyes mondani? Visszafogottabbnak kell lennem, kissé tapintatosabbnak kell lennem, kell, hogy legyen egy módszerem; talán akkor Isten jó véleménynel lesz rólam.” Azt hiszed, hogy Isten nem fogja tudni, ha mindig így gondolkodsz? Isten tudja, bármire is gondolsz. Fárasztó így gondolkodni. Annyival egyszerűbb őszintén és hitelesen beszélni, és ez megkönnyíti az életedet. Isten azt mondja majd, hogy becsületes és tiszta vagy, hogy nyitott szívű vagy – és ez felbecsülhetetlenül értékes. Ha őszinte a szíved és becsületes a hozzáállásod, akkor még ha vannak is olyan pillanatok, amikor túl messzire mész, és ostobán cselekszel, Isten számára ez nem vétek; jobb, mint ha számító lennél, és jobb, mint ha állandóan mérlegelnél és agyalnál. Az antikrisztusok képesek ezekre a dolgokra? (Nem, nem képesek.)

Mindazok, akik az antikrisztusok útját járják, antikrisztusi beállítottságú emberek, és amit az antikrisztusi beállítottságú emberek járnak, az az antikrisztusok útja – mégis van egy kis különbség az antikrisztusi beállítottságú emberek és az antikrisztusok között. Ha valaki antikrisztusi beállítottságú, és az antikrisztusok útját járná, az nem feltétlenül jelenti azt, hogy antikrisztus. De ha nem tart bűnbánatot, és nem tudja elfogadni az igazságot, akkor antikrisztussá fejlődhet. Még van remény és lehetőség arra, hogy az antikrisztusok útját járó emberek bűnbánatot tartsanak, mert még nem váltak antikrisztussá. Ha sokféle gonosz dolgot tesznek, és antikrisztusokként jellemzik őket, és ezért azonnal eltakarítják és kiűzik őket, akkor már nem lesz esélyük a bűnbánatra. Ha valaki, aki az antikrisztusok útját járja, még nem tett sok gonosz dolgot, az legalábbis azt mutatja, hogy még nem gonosz ember. Ha el tudja fogadni az igazságot, akkor van egy szikrányi remény számára. Ha nem fogja elfogadni az igazságot, bármi történjék is, akkor nagyon nehéz lesz megmenteni őt, még akkor is, ha nem követett el mindenféle gonoszságot. Miért nem menthető meg egy antikrisztus? Mert a legkevesbé sem fogadja el az igazságot. Bárhogyan is beszél Isten háza arról, hogy becsületes embernek kell lenni – arról, hogy az embernek nyitottnak és őszintének kell lennie, elő kell állnia és ki kell mondania a mondandóját, és nem szabad csalárdságba bonyolódnia – ő egyszerűen nem tudja elfogadni. Folyamatosan úgy érzi, hogy az emberek veszítenek azzal, ha becsületesek, és hogy ostobaság kimondani az igazságot. Szilárdan eltökélte, hogy nem lesz becsületes

ember. Ez az antikrisztusok természete, amely idegenkedik az igazságtól és gyűlöli azt. Hogyan lehet megmenteni valakit, ha a legkevésbé sem fogadja el az igazságot? Ha valaki, aki az antikrisztusok útját járja, el tudja fogadni az igazságot, akkor egyértelmű különbség van közte és egy antikrisztus között. Minden antikrisztus olyan ember, aki nem fogadja el az igazság egy kis részét sem. Nem számít, mennyi rossz vagy gonosz dolgot tettek, nem számít, milyen nagy veszteségeket okoztak a gyülekezet munkájának és Isten háza érdekeinek, soha nem fognak elgondolkodni önmagukon és nem fogják megismerni önmagukat. Még ha meg is metszik őket, egyáltalán nem fogadnak el semmilyen igazságot; a gyülekezet ezért jellemzi őket gonosz emberekként, antikrisztusokként. Egy antikrisztus legfeljebb csak azt ismeri el, hogy tettei megszegik az alapelveket és nincsenek összhangban az igazsággal, azt mégsem fogja soha, de soha elismerni, hogy szándékosan tesz gonoszságot, vagy szándékosan áll ellen Istennek. Csak a hibákat ismeri el, de nem fogadja el az igazságot; utána pedig ugyanúgy folytatja a gonoszságot, mint korábban, anélkül, hogy bármilyen igazságot is gyakorolna. Abból a tényből, hogy egy antikrisztus soha nem fogadja el az igazságot, látható, hogy az antikrisztusok természetlényege az, hogy idegenkednek az igazságtól és gyűlölik azt. Továbbra is olyan emberek maradnak, akik ellenállnak Istennek, mint mindig, függetlenül attól, hogy hány éve hisznek Őbenne. Az átlagos, romlott emberiség viszont, bár mind antikrisztusi beállítottsággal rendelkezhet, van azonban különbség köztük és az antikrisztusok között. Jó pár olyan ember van, aki, miután hallotta Isten ítélő és leleplező szavait, szívébe tudja fogadni azokat, ismételten elgondolkodik rajtuk, és elgondolkodik önmagán. Akkor talán rájönnek: „Ez tehát egy antikrisztusi beállítottság; ilyen az, amikor az ember az antikrisztusok útját járja. Milyen komoly probléma! Bennem megvannak ezek az állapotok és viselkedésformák; bennem megvan az a fajta lényeg – én az a fajta ember vagyok!” Majd elgondolkodnak azon, hogyan vethetik le azt az antikrisztusi beállítottságot, és hogyan tarthatnak igazán bűnbánatot, ezzel pedig elhatározhatják, hogy nem az antikrisztusok útját járják. Munkájukban és életükben, az emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz, valamint Isten megbízatásához való hozzáállásukban elgondolkodhatnak saját cselekedeteiken és viselkedésükön, azon, hogy miért nem képesek alávetni magukat Istennek, miért élnek mindig sátáni beállítottság szerint, miért nem képesek fellázadni a hús-vér test és a Sátán ellen. És így imádkozni fognak Istenhez, és elfogadják az Ő ítéletét és fenyítését, és könyörögnek Istenhez, hogy mentse meg őket romlott beállítottságuktól és a Sátán befolyásától. Az, hogy megvan bennük az eltökéltség, hogy ezt megtegyék, azt bizonyítja, hogy képesek elfogadni az igazságot. Ők is romlott beállítottságot tárnak fel, és a saját akaratuk szerint cselekszenek; a különbség az, hogy egy antikrisztusnak nemcsak hogy ambíciói és vágyai vannak, hogy független királyságot hozzon létre, hanem az igazságot sem fogadja el, bármilyen történet is. Ez egy antikrisztus Achilles-sarka. Ha viszont egy antikrisztusi beállítottságú ember képes elfogadni az igazságot, imádkozni Istenhez és bízni Őbenne, illetve ha le akarja vetni a Sátán romlott beállítottságát, és az igazságra

való törekvés útját akarja járni, akkor milyen módokon lesz ez az imádság és ez az elhatározás hasznos az életbe való belépése szempontjából? Legalábbis arra fogja készíteni, hogy elgondolkodjon önmagán és megismerje önmagát, miközben a kötelességét végzi, és hogy az igazságot használja a problémák megoldására, hogy így eljuthasson oda, hogy oly módon végezze a kötelességét, ami megfelelő színvonalú. Ez az egyik módja annak, hogy a hasznára váljon. Ezen túlmenően a kötelessége végzése által nyújtott gyakorlattal képes lesz elindulni az igazságra való törekvés útján. Bármilyen nehézségekkel is szembesül, képes lesz keresni az igazságot, az igazság elfogadására és gyakorlására összpontosítani; képes lesz fokozatosan levetni sátáni beállítottságát, valamint alávetni magát Istennek és imádni Őt. Ilyen gyakorlással elérheti Isten üdvösségét. Az antikrisztusi beállítottságú emberek időnként romlottságot fedhetnek fel, és önkéntelenül még mindig a hírnevük, nyereségük és státuszuk érdekében beszélhetnek és cselekedhetnek, és még mindig a saját akaratuk szerint dolgozhatnak – de amint rájönnek, hogy felfedik romlott beállítottságukat, büntudatot éreznek, és Istenhez imádkoznak. Ez azt bizonyítja, hogy ők olyasvalakik, akik el tudják fogadni az igazságot, akik alávetik magukat Isten munkájának; ez azt bizonyítja, hogy az életbe való belépésre törekednek. Nem számít, hogy hány évnyi tapasztalata van valakinek, és az sem, hogy mennyi romlottságot fed fel, végül képes lesz elfogadni az igazságot, és belépni az igazságvalóságba. Ő olyasvalaki, aki aláveti magát Isten munkájának. És amint mindezt teszi, az azt bizonyítja, hogy már alapot vetett az igaz úton. Néhányan azonban, akik az antikrisztusok útját járják, nem tudják elfogadni az igazságot. Számukra ugyanolyan nehéz lesz megszerezni az üdvösséget, mint az antikrisztusok számára. Az ilyen emberek Isten antikrisztusokat leleplező szavait hallván semmit sem éreznek, hanem közömbösek és érzéketlenek. Amikor a közlés az antikrisztusi beállítottság témájára terelődik, elismerik, hogy antikrisztusi beállítottságuk van, és hogy az antikrisztusok útját járják. Egész jól fognak beszélni róla. De amikor eljön az idő, hogy gyakorolják az igazságot, mégsem lesznek hajlandóak megtenni; még akkor is a saját akaratuk szerint fognak cselekedni, az antikrisztusi beállítottságukra hagyatkozva. Ha megkérdezed tőlük: „Viaskodsz-e a szíved mélyén, amikor antikrisztusi beállítottságot társz fel? Érz-e önvádat, amikor azért beszélsz, hogy megvédd a státuszodat? Elgondolkodsz-e önmagadon és eljutsz-e önmagad megismeréséhez, amikor antikrisztusi beállítottságot társz fel? Szíved mélyén bűnbánó vagy-e, miután tudomást szereztél romlott beállítottságodról? Megbánod-e és megváltozol-e bármennyire is azután?” Biztos, hogy nem tudnak válaszolni, mert nem voltak ilyen tapasztalataik. Képtelenek lesznek bármit is mondani. Vajon képesek valódi megbánásra az ilyen emberek? Bizonyára nem lesz könnyű. Azokat, akik valóban törekednek az igazságra, fájdalmasan érinti majd, valahányszor antikrisztusi beállítottság tárul fel bennük, és nyugtalanná válnak; gondolkodóba esnek: „Miért nem tudom egyszerűen csak levetni ezt a sátáni beállítottságot? Miért tárok fel folyton romlott beállítottságot? Miért olyan makacs és megoldhatatlan ez a romlott beállítottságom? Miért olyan nehéz belépni az igazságvalóságba?” Ez azt mutatja,

hogy az élettapasztalatuk sekélyes, és hogy a romlott beállítottságuk egyáltalán nem oldódott meg. Ezért tombol olyan heves harc a szívükben, amikor valami történik velük, és ezért is viselik ennek a gyötoremnek a nehezét. Bár megvan bennük az elhatározás, hogy levessék sátáni beállítottságukat, bizonyosan nem tudnak meglenni anélkül, hogy szívük mélyén ne harcolnának ellene – és ez a harci állapot napról napra fokozódik. És ahogy az önmagukról való ismeretük elmélyül, és látják, hogy milyen mélyen romlottak, még jobban vágnak arra, hogy elnyerjék az igazságot, és még jobban becsülik azt, önmaguk és romlott beállítottságuk megismerése során pedig képesek lesznek elfogadni és töretlenül gyakorolni az igazságot. Fokozatosan növekedni fognak érettségben, és elkezd majd valóban megváltozni az életfelfogásuk. Ha továbbra is így próbálnak tapasztalni, akkor helyzetük évről évre jobb és jobb lesz, és végül képesek lesznek legyőzni a hús-vér testet és levetni a romlottságukat, sűrűn gyakorolni az igazságot és elérni az Istennek való alávetettséget. Nem könnyű az életbe való belépés! Olyan ez, mint egy haldokló újraélesztése. A felelősség, amelynek az ember eleget tehet, az az, hogy beszél az igazságról, támogatja őt, gondoskodik róla, illetve megmetszi. Ha el tudja fogadni és aláveti magát, akkor van remény számára; talán elég szerencsés ahhoz, hogy megmeneküljön, és nem fog odáig jutni a dolog, hogy meghaljon. De ha nem hajlandó elfogadni az igazságot, és egyáltalán nem ismeri önmagát, akkor veszélyben van. Egyes antikrisztusok egy-két évvel a kirekesztésük után sem ismerik meg önmagukat, és nem ismerik el a hibáikat. Ebben az esetben az életnek már semmi jele sem maradt bennük, ez pedig azt bizonyítja, hogy nincs többé reményük a megmenekülésre. El tudjátok-e fogadni az igazságot, amikor megmetszenek titeket? (Igen.) Akkor van remény – ez jó dolog! Ha el tudjátok fogadni az igazságot, akkor van reményetek arra, hogy megmeneküljete.

Sok akadályt kell leküzdened, ha meg akarsz menekülni. Melyek ezek az akadályok? Szüntelen harc a romlott beállítottságoddal, valamint harc a Sátán és az antikrisztusok beállítottságával. Irányítani akar téged, te pedig szeretnél megszabadulni tőle; félre akar vezetni, te pedig szeretnéd elvetni. Ha úgy találod, hogy még azután sem tudsz megszabadulni romlott beállítottságodtól, amikor már megismerted azt, akkor zaklatott leszel majd és szenvedsz, és imádkozni fogsz. Időnként, amikor látod, hogy eltelt egy kis idő, és még mindig képtelen vagy lerázni magadról a Sátán beállítottságának irányítását, úgy érzed majd, hogy reménytelen, de nem adod fel, és úgy fogod érezni, hogy nem folytathatod ilyen negatívan és csüggedten – hogy tovább kell küzdened. A kötelesség végrehajtása és Isten munkájának megtapasztalása során az embereknek különböző mértékű belső reakcióik vannak. Egyszóval akiknek van életük, azok azok, akik törekednek az igazságra, és ők folyamatosan változnak belül. Folyamatos fordulat lesz a gondolkodásukban és a nézeteikben, a viselkedésükben és a gyakorlataikban, sőt még az elméjük mélyén rejlő szándékokban, eszmékben és gondolatokban is. Továbbá egyre világosabban meg fogják különböztetni, hogy mi a helyes és mi a helytelen, és milyen helytelen dolgokat tettek, és hogy egy bizonyos gondolkodásmód helyes-e vagy helytelen, és hogy egy bizonyos nézet összhangban van-e az igazsággal,

és hogy a bizonyos módon való cselekvés mögött álló alapelvek összhangban vannak-e Isten szándékaival, és hogy ők olyanok-e, akik alávetik magukat Istennek, akik szeretik az igazságot. Ezek a dolgok fokozatosan egyre világosabbá válnak a szívükben. Milyen alapra épül tehát ezeknek az eredményeknek az elérése? Arra az alapra, hogy gyakorolják az általuk megértett igazságokat és bemennek azokba. Miért van az, hogy az antikrisztusok egyszerűen nem tudnak változást elérni? Vajon képtelenek megérteni az igazságot? (Nem.) Meg tudják érteni, de nem gyakorolják, és nem gyakorolják, amikor meghallják. Lehet, hogy megértik és elfogadják mint doktrínát, de vajon gyakorlatba tudják-e ültetni legalább azt a kevés doktrínát és előírást, amelyet képesek megérteni? Nem, a legkevésbé sem; még ha kényszerítenéd is őket, még ha ki is merülnének a próbálkozásban, akkor sem lennének képesek gyakorlatba ültetni azt. Ezért számukra az igazságba való belépés örökre légüres tér marad. Bármennyit is beszélhet egy antikrisztus arról, hogy becsületes ember, bármilyen nagy erőfeszítéseket is tesz, mégsem tud egyetlen becsületes kijelentést sem tenni; és bárhogyan is beszél arról, hogy figyelembe veszi Isten szándékait, mégsem engedi el önző, aljas indítékait. Önző nézőpontból cselekszik. Ha meglát valami jót, valami olyat, ami hasznára válna, azt mondja: „Add ide – az az enyém!” Azt mondja, ami a státuszára nézve előnyös lenne, és azt teszi, ami a maga számára előnyös lenne. Ez az antikrisztusok lényege. Lehet, hogy a szenvedély pillanatnyi csúcsán úgy érzik, hogy megértettek egy kis igazságot. Lelkesedés keríti hatalmába őket, és kiabálnak néhány jelmondatot: „Gyakorolnom kell, meg kell változnom, és eleget kell tennem istennek!” Mégis, amikor eljön az idő, hogy gyakorolják az igazságot, vajon megteszik? Nem. Bármit is mond Isten, bármennyi valódi igazságot és tényt is hirdet, bármennyi valós példával, az nem tud megatni egy antikrisztust, és nem tudja befolyásolni az ambícióját. Ez egy antikrisztus ismertetőjegye és jele. Egyszerűen nem gyakorol semmiféle igazságot; ha szépen beszél, azt azért teszi, hogy mások hallják, és bármilyen szépen beszél is, az csak egyfajta hangzatos és üres beszéd – számára ez csak elmélet. Valójában hogyan helyezik el az ilyen emberek az igazságot a szívükben? Mit mondtam már el nektek, mi egy antikrisztus természetlénnyege? (Az igazság gyűlölete.) Így van. Gyűlöli az igazságot. Azt hiszi, hogy az elvetemültsége, az önzése és aljassága, az arroganciája, az adáztsága, a státusz és a gazdagság bitortlása és a mások feletti uralma a legfőbb igazság, a legmagasabb filozófia, és hogy semmi más nem olyan magasrendű, mint ezek a dolgok. Amint státuszt szerez és irányítani tudja az embereket, azt tehet, amit csak akar, és akkor minden ambíciója és vágya megvalósítható. Ez egy antikrisztus végső célja.

Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól és gyűlölik azt. Lehetséges-e számodra, hogy valakit, aki idegenkedik az igazságtól, rávegyél arra, hogy elfogadja és gyakorolja azt? (Nem.) Ezt tenni egyenértékű azzal, mint egy disznót rávenni a repülésre, vagy egy farkast a szénaevésre – vajon lehetetlent kérnél tőlük? Néha azt látod majd, hogy egy farkas bevegyül a nyáj közé, hogy ott legyen a báránnyal. Csak trükközik, várva az alkalmat, hogy megehesse a báránnyal. A természete soha nem fog megváltozni. Hasonlóképpen,

ha egy antikrisztus gyakorolja az igazságot, az egyenértékű azzal, mintha egy farkas szénát enne, és felhagyna a bárányevő ösztönével: ez lehetetlen. A farkasok ragadozók. Bárányt esznek – mindenféle állatot megesznek. Ez a természetük, és ezen nem lehet változtatni. Ha valaki azt mondja: „Nem tudom, hogy antikrisztus vagyok-e, de valahányszor hallom, amint az igazságot közlik, a szívemben fellobban a harag, és gyűlölöm azt – aki pedig meg akar metszeni engem, azt még jobban gyűlölöm”, akkor az az ember antikrisztus-e? (Igen.) Valaki azt mondja: „Amikor valami történik veled, alá kell vetned magad, és keresned kell az igazságot”, az az előbbi ember pedig azt mondja: „Alávetni magad, marhaság! Fejezd be!” Miféle dolog ez? Rossz vérmérséklet? (Nem.) Miféle beállítottság ez? (Az igazság gyűlölete.) Még az arról való beszédet sem tűri el, és mihelyt az igazságot közlöd, természete kirobban, és megmutatja igazi formáját. Nem szereti hallani, ha az igazság keresését vagy az Istennek való alávetettséget említik. Mennyire nem szereti? Ha ilyen beszédet hall, akkor kitör. Elillan az udvariassága, nem fél attól, ha kibújjik a szög a zsákból. Ilyen messzire megy a gyűlölete. Akkor tudja-e gyakorolni az igazságot? (Nem.) Az igazság nem a gonoszoknak szól; azoknak szól, akik lelkiismeretesek és józan ésszel rendelkeznek, akik szeretik az igazságot és a pozitív dolgokat. Megköveteli azoktól az emberektől, hogy elfogadják és gyakorolják. Ami pedig azokat az elvetemült, antikrisztusi lényegű embereket illeti, akik rendkívül ellenségesek az igazsággal és a pozitív dolgokkal szemben, ők soha nem fogják elfogadni az igazságot. Akárhány éve is hisznek Istenben, akárhány prédikációt is hallgatnak, nem fogják elfogadni, sem pedig gyakorolni az igazságot. Ne gondoljátok, hogy azért nem gyakorolják az igazságot, mert nem értik, és hogy ha többet hallanak róla, akkor majd megértik. Ez lehetetlen, mert mindenki, aki idegenkedik az igazságtól és gyűlölöi azt, a Sátán fajtájából való. Soha nem fog megváltozni, és senki sem tudja megváltoztatni. Pontosan úgy, ahogyan az arkangyal, miután elárulta Istent. Hallottátok-e valaha, hogy Isten azt mondta, hogy megmenti az arkangyalt? Isten soha nem mondta ezt. Akkor mit tett Isten a Sátánnal? Levetette a levegőbe, hogy szolgálatot végezzen Őneki a földön, hogy azt tegye, amit tennie kell. Amikor pedig befejezte a szolgálatvégzést, és Isten irányítási terve teljesült, elpusztítja őt, és ezzel vége. Tesz-e hozzá ehhez Isten egyetlenegy további szót is? (Nem.) Miért nem? Röviden azért, mert haszontalan lenne. Felesleges lenne bármit is hozzátenni. Isten átlátott rajta: az antikrisztus természetlényege soha nem tud megváltozni. Ez így működik.

Ha találkoztok egy antikrisztussal, hogyan kellene bánnotok vele? Voltak olyan vezetők, akiket hamis vezetőként vagy antikrisztusként jellemeztek és elbocsátották őket. Egyikükkel kapcsolatban a testvérek egy idő után arról számoltak be, hogy még van némi munkaképessége, hogy időközben megbánta a bűneit, és jól teljesített. Konkrétan nem egészen világos, hogy viselkedés szempontjából teljesített-e jól, vagy kellemesen hangzóan beszélt, vagy fegyelmezettebbé vált a szerepében. Mivel a testvérek azt mondták, hogy jól teljesít, és mivel bizonyos munkákhoz nem volt elegendő munkaerő, úgy intézték, hogy ő is végezzen valamilyen munkát. Ennek eredményeként

pedig nem egészen két hónappal később a testvérek jelentést tettek: „Azonnal bocsássátok el – elviselhetetlenül elnyom bennünket. Ha nem bocsátjátok el, nem fogjuk tudni végezni a kötelességeinket.” Bármilyen történet is, nem voltak hajlandók beleegyezni, hogy használják őt; bárkit is választanak vezetőnek, nem ő lenne az. Ugyanaz a régi semmirekellő volt – hangzatosan beszélt, de valójában semmit sem változott. Mi történt? Teljesen lelepleződött a természete. Mit gondoltok, hogyan kellene kezelni ezt az ügyet? Az, hogy a testvérek ilyen hevesen reagáltak, azt bizonyítja, hogy valóban volt némi tisztánlátásuk. Némelyeket félrevezetett ez a férfi, és miután a Fennvaló elbánt vele, egyesek a védelmére keltek, később pedig néhányan azt mondták, hogy megbánta. Ezért újra előléptették, majd egy idő után teljesen fel lett fedve. A testvérek most már átláttak rajta, és összefogtak, hogy eltávolítsák. A Fennvaló látta, hogy ezek az emberek most már jó ítélőképességűek. Nem hiába öntözték őket. Így, mivel egyikük sem értett egyet azzal, hogy használják őt, a Fennvaló elbocsátotta. Honnan fakadt a tisztánlátásuk? (Az igazság megértéséből.) Igen – megértették az igazságot. A tisztánlátás az igazság megértéséből fakad. Vajon nem az igazság és Isten uralkodott ott még mindig? (De igen.) A tisztánlátásuk időszerű volt: miután elbocsátották őt, a testvérek már nem túrték el az irányítását. Az emberek oly sokat szenvedtek az elnyomása alatt. Egyáltalán nem volt emberi mivolta. Nem a rendes munkáját végezte, hanem megzavarta a testvéreket a kötelességük végrehajtásában – durván átgázolt rajtuk, és a hatalmával visszaélve bántalmazta őket. Ki egyezne bele ebbe? Egy fajankó – az! Amikor az ilyen embereket elbocsátják, van-e valamilyen érzésük utána ezzel kapcsolatban? A legutóbbi alkalommal a Fennvaló bocsátotta el az illetőt; ezúttal a testvérek távolították el, kifütyülték a színpadról – nem valami fényes módja a távozásnak! Eredetileg pozíciót akart keresni. Mint kiderült, nem kapott, hanem hirtelen lezuhant, és visszataszították eredeti alakjába. Nem kellett volna elgondolkodnia önmagán? (De igen.) Ha normális ember lett volna, csak éppen egy súlyosan romlott beállítottsággal, nem kellett volna akkor is elgondolkodnia önmagán? (De igen.) Van egy olyan típusú ember, aki nem gondolkodik el. Azt gondolja, hogy neki van igaza, hogy bármit is tesz, az helyes; nem fogadja el a tényeket, nem fogadja el a pozitív dolgokat, és nem fogadja el mások róla szóló értékelését. Ezek olyan emberek, akik egy antikrisztus beállítottság-lényegével rendelkeznek. Csak az antikrisztusok nem tudnak elgondolkodni önmagukon. Min töprengenek ehelyett? „Hmm! Eljön a nap, amikor újra feljön az én csillagom. Várjatok csak, amíg a markomba kerültek – akkor majd meglátjátok, hogyan foglak kínozni benneteket!” Vajon lesz erre esélyük? (Nem.) Kifogytak az esélyekből. Amint a testvérek egyre több igazságot értenek meg, és amikor képesek felismerni a különféle emberek minden különféle állapotát, főleg pedig az antikrisztusokat, egyre kisebb tér marad arra, hogy egy antikrisztus gonoszságot tegyen, és egyre kevesebb lehetősége lesz erre. Nem lesz könnyű dolga, ha megpróbál visszatérni. Reméli, hogy a Fennvaló egy kicsit kevesebbet prédikál a tisztánlátásról, és nem ismeri fel többé, hogy ki ő. Amikor ilyen igazságokról hall közlést, tudja, hogy számára vége, és úgy gondolja, hogy nincs többé remény a visszatérésére. Nem töpreng így: „Amit lelepleznek

és felismernek, az helyes – teljes mértékben tükrözi az állapotomat. Hogyan kellene megváltoznom? Ha továbbra is így viselem magam, nem az lesz-e a vég számomra? Le fognak írni. Mi jó származhat abból, ha az arkangyal útját járom, és szembeszállok Istennel?” Vajon lennének ilyen elmélkedései? (Nem.) Nem fog elmélkedni, és biztosan nem fog elgondolkodni önmagán, és nem próbálja megismerni önmagát; inkább meghalna, mint hogy megbánást tanúsítson. Ilyen a természete. Bárhogyan is közlöd az igazságot, az nem fogja felrázni őt, sem pedig megbánásra készíteni. Van-e menekülési útvonal megbánás nélkül? (Nincs.) Ő nem tanúsít megbánást. Követi az útját a keserű végkifejletig, a maga kereste pusztulásig, amit az antikrisztusok természete diktál.

Egész idő alatt az antikrisztusok felismerésének témájáról beszélgettünk. Mit gondoltok, milyen érzéssel hallgatják azok, akik antikrisztusok? Amikor eljön az összejövetel ideje, elviselhetetlen kint éreznek, és szívből ellenállnak. Hát nem antikrisztusok ők? (De igen.) Ha egy normális, romlott beállítottságú ember megtudja, hogy antikrisztusi beállítottsága van, akkor mohón szeretne többet hallani és megérteni, mert ha egyszer megértette, akkor lesz képes változásra törekedni. Azt gondolja, hogy ha nem érti meg, akkor el fog tévedni, és eljöhet a nap, amikor az antikrisztusok útjára lép, ahol nagy gonoszságokat követ el, megnyitva a zsilipeket, és így elveszíti az esélyét az üdvösségre, és elpusztul. Ettől fél. Egy antikrisztus gondolkodásmódja más. Nem kevesebbire vágyik, mint arra, hogy mindenki mást visszatartson attól, hogy ilyen, a tisztánlátásról szóló prédikációkról beszéljen és azokat hallgassa; buzgón azt kívánja, hogy mindenki zavaros fejű és tisztánlátás nélküli legyen, és hogy mindenkit félrevezessen. Ez az, ami boldoggá tenné őt. Mi egy antikrisztus legnagyobb vágya? Hogy átvegye a hatalmat. Ti szeretnétek-e átvenni a hatalmat? (Nem.) A szíveddel nem, de néha mentálisan felöltlik benned, hogy ez olyasmi, amit szeretnél, és így valójában ez olyasmi, amit szeretnél megtenni. Lehet, hogy van benned egy szubjektív vágy, a szíved mélyén egy vágyakozás, hogy ne legyél ilyen ember, ne menj arra az útra, de amikor valami történik veled, a romlott beállítottságod megingat és hajt. Azon töröd a fejed, hogyan fogod megvédeni a státuszodat és a befolyásodat, hány embert tudsz irányítani, hogyan beszélj tekintélyt parancsolóan, hogy elnyerd mások megbecsülését. Amikor folyton ezekre a dolgokra gondolsz, a szíved már nem a te irányításod alatt áll. Mi irányítja? (A romlott beállítottság.) Igen – a Sátán romlott beállítottságának irányítása alatt áll. Az ember egész nap a testi érdekeivel kapcsolatos aggodalmakon töpreng; mindig másokkal küzd, és e küzdelmek során nem nyer semmit, ez pedig nagyon fájdalmas számára – csak a hús-vér testnek és a Sátánnak él. Így tehát elhatározza, hogy jól végzi a kötelességét és Istenért él, hogy aztán amikor valami történik vele, újra a státuszért és az érdekeiért harcoljon: ez az oda-vissza harc halálra fárasztja, amiből nem nyer semmit. Mondd csak, nem kimerítő így élni? (De igen.) Így él nap mint nap, és mielőtt észrevenné, már évtizedek teltek el. Vannak, akik tíz-húsz éve hisznek Istenben – mennyi igazságot nyertek el? Mennyire változott meg a romlott beállítottságuk? Kiért élnek nap mint nap? Mi célból foglalatoskodnak? Mi célból törik a fejüket? Mindez a hús-vér testért történik. Isten azt

mondta, hogy „az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz.” Van valami tévedés ezekben a szavakban? Kóstold meg őket; ízleld meg őket. Amikor ezekre a szavakra gondolsz, amikor megtapasztalod őket, nem félsz? Lehet, hogy azt mondd: „Valóban érzek némi félelmet. Külsőleg egész nap megfizetem az árat; lemondok magamról, feláldozom magam és szenvedek. Ezt teszi a hús-vér testem – de szívem minden gondolata gonosz. Mind ellentétesek az igazsággal. Sok mindenben, amit teszek, a kiindulópontom, az indítékom és a céljaim pusztán arról szólnak, hogy a saját képzeletem gonoszságát tegyem.” Mi az eredménye ennek a viselkedésnek? Gonosztettek. Vajon Isten emlékezni fog rájuk? Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Húsz éve hiszek Istenben. Mindent feladtam – és Isten mégsem emlékszik rá.” Szomorúak és fáj a szívük. Mi fáj nekik? Ha Isten valóban szigorú lenne az emberrel, akkor az embernek nem lenne semmije, amivel dicsekedhetne. Mindez Isten kegyelme, az Ő irgalma – Isten annyira toleráns az emberrel. Gondolj bele: Isten annyira szent, annyira igazságos, annyira mindenható, és Ő csak nézi, ahogyan az Őt követőknek egész nap teljesen gonosz gondolataik vannak, és olyan gondolataik, amelyek ellentétesek az igazsággal, és olyan gondolataik, amelyek kizárólag a saját státuszukat, hírnevüket és nyereségüket illető érdekekről szólnak. Vajon Isten el fogja tűrni, hogy a követői ily módon szembeszegüljenek Vele és elárulják Őt? Semmiképpen sem. Ezen eszmék, gondolatok, szándékok és indítékok uralma alatt az emberek szüntelenül Isten ellen lázadó és Vele szembeszegülő dolgokat tesznek, miközben végig azzal dicsekednek, hogy a kötelességüket végzik, és együttműködnek Isten munkájával. Isten látja mindezt, és mégis el kell viselnie. Hogyan viseli el ezt? Ő ellát az igazsággal; öntöz és leleplez; megvilágosít és megvilágít, útmutatást nyújt, fenyít és fegyelmez – és amikor ez a fegyelmezés szigorú, még megnyugtató is kell adnia. Milyen türelmesnek kell lennie Istennek, hogy mindezt megtegye! Szemmel tartja ezeknek az embereknek a különböző romlott beállítottságait, azt a tényt, hogy minden különféle feltárlásuk, viselkedésük és eszméjük gonosz – és Ő mégis el tudja ezt viselni. Mondd csak, képes lenne erre az ember? (Nem.) A türelem, amelyet a szülők a gyermekeik iránt tanúsítanak, valós, de mégis elhagyhatják őket, vagy akár meg is szakíthatják velük a kapcsolatot, ha a dolgok elviselhetetlenné válnak. Mi a helyzet akkor a türelemmel, amelyet Isten kiterjeszt az emberre? Minden egyes nap, amit megélsz, egy olyan nap, amikor Isten kiterjeszti az Ő türelmét rád. Ennyire türelmes Ő. Mi van ebben a türelemben? (Szeretet.) Nem csak szeretet – elvárása van veled szemben. Mi ez az elvárás? Hogy eredményt és jutalmat lásson az Átala végzett munkán keresztül, és hogy az ember megízlelhessen az Ő szeretetét. Az emberben van ilyen szeretet? Nincs. Csupán egy kis tanulással és műveltséggel, csupán egy kis adottsággal vagy különleges képességgel az ember úgy érzi, hogy nemesebb másoknál, és hogy az átlagemberek a közelébe sem érhetnek. Ez az ember undorító volta. Vajon Isten így cselekszik? Épp ellenkezőleg: ilyen elképzelhetetlenül mocskos, mélyen romlott emberiség az, amelyet Isten megment; mi több, együtt él velük, szemtől szemben beszélget velük és támogatja őket. Az ember nem képes ezt megtenni.

Most egy újabb problémával kapcsolatos további közlés következik. Vannak, akik, amikor tanúságot tesznek, azt mondják: „Valahányszor történik velem valami, Isten szeretetére és kegyelmére gondolok, és meghatódom. Abbahagyom romlott beállítottságom feltárását, valahányszor ezekre a dolgokra gondolok.” A legtöbb ember úgy érzi, hogy ez a kijelentés jó, hogy valóban meg tudja oldani a romlott beállítottság feltárulásainak problémáját. Valóban megállják a helyüket ezek a szavak? Nem, nem állják meg. Isten szeretete, az Ő mindenhatósága, az ember iránti toleranciája és mindaz a munka, amit benne végez, csak meghatni tudja az embert – azt a részét, ami az emberi mivolta, azt a részét, ami a lelkiismerete és a racionalitása; az ember romlott beállítottságát azonban nem tudja megoldani, és nem tudja megváltoztatni az ember törekvésének célját és irányát sem. Ezért végzi Isten az utolsó napok ítélő munkáját: Ő kifejezi és biztosítja az igazságot, hogy megoldja az ember romlott beállítottságának problémáját. Mi a legfontosabb dolog, amit Isten tesz? Ő kifejezi és biztosítja az igazságot, valamint megítéli és megfenyíti az embert. Ő nem akar meghatni téged a cselekedeteivel vagy azokkal a dolgokkal, amiket tesz, hogy megváltoztassa a törekvésed irányát és célját. Ő nem munkálkodna így. Bármit is mond Isten arról, hogy mennyire türelmes az emberrel, vagy arról, hogy hogyan menti meg az embert, bármilyen nagy áron is – bárhogyan is mondja, Isten csak meg akarja értetni az emberrel az Ő emberek megmentésére irányuló szándékát. Nem azért mondja ezeket a dolgokat, hogy meglágyítsa az emberek szívét és lehetővé tegye számukra, hogy megváltozzanak amiatt, mert Őt hallván annyira meghatódtak. Ez nem lehetséges. Miért nem? Az ember romlott beállítottsága a természetlényege, és ez a természetlényeg az az alap, amelyre támaszkodnak az emberek, hogy életben maradjanak. Ez nem egy rossz szokás vagy magatartás, ami egy kis rábeszéléssel meg fog változni; ez nem fog megváltozni, mihelyt az ember boldog, vagy megszerzett bizonyos mennyiségű tudást, vagy elolvasott számos könyvet. Ez lehetetlen lenne. Senki sem tudja megváltoztatni az ember természetét. Az ember csak akkor tud megváltozni, ha elfogadja és elnyeri az igazságot – egyedül az igazság az, ami meg tudja változtatni az embereket. Ha változást akarsz elérni az életfelfogásodban, akkor törekedned kell az igazságra, az igazságra való törekvést pedig azzal kell kezdened, hogy világosan megérted a különböző igazságokat, amelyeket Isten kimond. Egyesek azt hiszik, hogy ha valaki megértette a doktrínát, akkor megértette az igazságot. Ez nem is lehetne nagyobb tévedés. Nem arról van szó, hogy ha megérted az Istenben való hit doktrínáját, és beszélni tudsz néhány spirituális elméletről, akkor megértetted az igazságot. Gondold csak át: mire is utal pontosan az igazság? Miért mondom mindig, hogy olyan sokan vannak, akik nem értik meg az igazságot? Azt gondolják: „Ha meg tudom érteni Isten szavainak értelmét, az azt jelenti, hogy megértettem az igazságot”, és hogy „Isten minden szava helyes; mind a szívünkhöz szól, és így ez a mi közös nyelvünk.” Mondd meg Nekem, igaz ez az állítás vagy sem? Mit is jelent valójában megérteni az igazságot? Miért mondjuk azt, hogy nem értik meg az igazságot? Először arról fogunk beszélni egy kicsit, hogy mi az igazság. Az igazság minden pozitív dolog

valósága. Hogyan kapcsolódik tehát ezeknek a pozitív dolgoknak a valósága az emberhez? (Istenem, az én megértésem szerint úgy nyilvánul meg az, amikor valaki megérti az igazságot, hogy bármilyen emberekkel, eseményekkel és dolgokkal is találkozik, vannak alapelvei, és tudja, hogyan bánjon velük, és van egy útja a gyakorlásra; az igazság képes megoldani a nehézségeit és valósággá válni az életében. Isten éppen azt mondta, hogy az ember doktrínáról való megértése nem az igazság megértése – úgy érzi, mintha megértette volna az igazságot, de egyet sem tud megoldani a valós életében felmerülő problémái és nehézségei közül. Nincs útja hozzá; nem tudja összekapcsolni a dolgokat az igazsággal.) Ezt jelenti nem megérteni az igazságot. Az imént elmondottak egy része fején találta a szöveget: Mi az igazság? (Az igazság lehetővé teheti, hogy az emberek legyen egy útjuk a gyakorlásra és az alapelvek szerint cselekedjenek; megoldhatja az emberek nehézségeit.) Így van. Összehasonlítani magad az igazságalapelvekkel és azok szerint gyakorolni – ez az út. Azt bizonyítja, hogy ez az igazság megértése. Ha csupán a doktrínát érted meg, és amikor valami történik veled, akkor nem tudod alkalmazni, és nem találod az alapelveket, akkor ez nem az igazság megértése. Mi az igazság? Az igazság jelenti az alapelveket és kritériumokat minden cselekedetre vonatkozóan. Nem így van? (De igen.) Amikor azt mondom, hogy nem értitek meg az igazságot, azt mondom, hogy úgy jöttök ki a prédikációkról, hogy csak a doktrínát ismeritek. Nem tudjátok, hogy melyek az igazságalapelvek és kritériumok abban, vagy hogy mely veletek történő dolgok érintik az igazságnak ezt az aspektusát, vagy mely állapotok érintik azt, és azt sem tudjátok, hogyan kell alkalmazni az igazságnak ezt az aspektusát. Semmit sem tudtok ezekről a dolgokról. Mondjuk például, hogy feltettetek egy kérdést. Az, hogy feltennétek a kérdést, azt jelenti, hogy nem értitek az arra vonatkozó igazságot. Megértitek-e majd, miután beszélgettünk róla? (Igen.) Lehet, hogy a beszélgetés után egy kissé megértitek, de ha nem értitek meg, amikor újra hasonló dolog történik veletek, akkor az nem az igazság valódi megértése. Nem ismered annak az igazságnak az alapelveit és kritériumait; nem fogod fel őket. Lehet, hogy van egy igazság, amelyet úgy gondolsz, hogy megértettél – de hogy melyek azok a valóságok, amelyekre vonatkozik, és melyek azok az emberi állapotok, amelyekre irányul, ha megértetted azt az igazságot, akkor képes vagy-e a saját állapotodat összehasonlítóképpen hozzá viszonyítani? Ha nem vagy képes rá, és soha nem tudod, hogy mi a valódi állapotod, akkor vajon a megértésed az igazság megértése? (Nem.) Ez nem az igazság megértése. Amikor az igazság és az alapelvek egy aspektusáról van szó, ha tudod, hogy mely dolgok és mely állapotok érintik azt az igazságot, és hogy milyen emberek vagy a saját állapotaid közül melyek kapcsolódnak ehhez az igazsághoz, valamint képes is vagy használni ezt az igazságot azok megoldására, akkor ez azt jelenti, hogy megérted az igazságot. Ha úgy érzed, hogy megértesz egy prédikációt, miközben hallgatod, de amikor arra kérnek, hogy beszéljess, csak papagájként ismételtetted a hallott szavakat, képtelen vagy beszélni róla, és megmagyarázni az állapotok és a valós helyzetek szempontjából, akkor a megértésed vajon az igazság megértése? Nem, nem az. Nos, az esetek többségében

megértitek az igazságot, vagy sem? (Nem értjük meg.) Miért nem? Mert a legtöbb igazság esetében úgy távoztok a meghallgatásukat követően, hogy csak doktrínát értettetek meg. Mindössze annyit tudtok tenni, hogy betartjátok, mint egy előírást; nem tudjátok, hogyan alkalmazzátok rugalmasan. Amikor valami történik veled, elnémulsz; amikor valami történik veled, nem tudod bevetni azt a kis doktrínát, amit megértettél a helyszínen – nincs haszna annak. Ez az igazság megértése, vagy nem? (Nem az.) Ez az igazság meg nem értése. Mi van akkor, ha nem érted meg az igazságot? Felfelé kell törekedned, és vened kell a fáradságot, hogy kisilabizáld. Van néhány dolog, aminek meg kell lennie az emberi mivoltodban: lelkiismeretesnek és pedánsnak kell lenned abban, amit tanulsz és teszel. Ha szeretnél törekedni az igazságra, de nincs meg benned a normális emberek lelkiismerete és józan esze, akkor soha nem leszel képes megérteni az igazságot, és a hited egy zavaros hit. Ez nem a képességedtől függ; csak attól függ, hogy rendelkez-e ilyen emberi mivolttal. Ha igen, akkor még ha közepszerű is a képességed, akkor is megértheted az elemi igazságokat. Ez legalább érinti az igazságot. Ha pedig nagyon jó képességű vagy, akkor amit megértesz, azok lehet, hogy az igazság mélyebb szintjein lévő dolgok, és ebben az esetben képes leszel mélyebben bemenni abba. Ez a képességeddel van összefüggésben. De ha nincs lelkiismeretes és aprólékos hozzáállás az emberi mivoltodban, illetve mindig tétova, bizonytalan és zavaros fejű vagy, mindig a homályosság állapotában leledzel – homályos, zavaros és felületes vagy minden dologban, akkor számodra az igazság mindig előírások halmaza és doktrína lesz. Nem leszel képes elnyerni azt. Most, hogy ezt halljátok Tőlem, úgy érzitek, hogy nehéz az igazságra törekedni? Van egy bizonyos nehézségi foka, de ez lehet nagy vagy kicsi. Ha átgondolod és erőfeszítést teszel, a nehézségi fok csökkenni fog, és el fogsz nyerni néhány igazságot; ha egyáltalán nem teszel erőfeszítést az igazságért, hanem csak a doktrínáért és a külső gyakorlatokért, akkor nem leszel képes elnyerni az igazságot.

Átláttatok-e valaminek a lényegén azáltal, hogy rendszeresen beszélek ezekről az igazságokról? Jutottatok-e bármilyen felismerésre? Hát nem részletesebbek a dolgok az igazság bármely fajtájában, mint bármelyik főiskolai kurzus ismeretanyagában? (De igen.) Annyi részlet van. Az emberek csupán néhány évnyi erőfeszítéssel, folyamatos gyakorlással és gyakorlati tapasztalatok által fel tudják fogni a tananyagot, amennyiben képesek megjegyezni és megérteni azt. Egy főiskolai tantárgy tanulása során az ember fokozatosan elsajátíthatja azt, ha csak időt és energiát fordít rá, és egy kicsit elgondolkodik rajta. Az igazság megértéséhez azonban nem elég, ha csupán az agyadat használod – a szívedet kell használnod. Ha nem a szíveddel mérlegeled Isten szavait, illetve nem a szíveddel tapasztalod meg azokat, akkor nem leszel képes megérteni az igazságot. Csak azok érhetik el az igazságot, akiknek van lelki megértésük, akik lelkiismeretesek, és akiknek van felfogóképességük; akiknek nincs lelki megértésük, akik gyenge képességűek, és akiknek nincs felfogóképességük, soha nem lesznek képesek elérni azt. Ti figyelmetlen emberek vagytok, vagy pedánsak? (Figyelmetlenek

vagyunk.) Nem veszélyes ez? Tudtok-e pedánsak lenni? (Tudunk.) Az jó; örömmel hallom. Ne mondjátok folyton, hogy nem tudtok – hogyan tudhatnátok, amíg nem próbáltátok ki? Képesnek kellene lennetek rá. A törekvésetekben jelenlegi eltökéltségetekkel és hozzáállásotokkal van remény arra, hogy megértsétek az alapvető igazságokat. Ezt el lehet érni. Amennyiben az ember hajlandó a szívét használni és megfizetni az árat, illetve a szívében keményen dolgozik az igazságért, a Szentlélek munkához lát és tökéletesíti őt. Ha a szívében nem dolgozik keményen az igazságért, akkor a Szentlélek nem fog munkálkodni. Ne feledjétek: ahhoz, hogy az ember megértse az igazságot, proaktívan erőfeszítést kell tennie, és meg kell fizetnie az árat, de ez csak a kívánt eredmények felét tudja megvalósítani, csak azt a részét, amelyből az embereknek ki kell venniük a részüket. A másik fele az igazság megértésének létfontosságú része, amelyet az embereknek nem sikerül elérniük, és amelynek eléréséhez a Szentlélek munkájára és tökéletesítésére kell támaszkodniuk. Nem szabad elfelejtened, hogy bár az ismeretek elsajátításához és a tudomány megismeréséhez elég az erőfeszítésre támaszkodni, az igazság megértése nem így működik. Haszontalan csupán az elmére támaszkodni – az embernek a szívét kell használnia, és meg kell fizetnie az árat. Mit érünk el azzal, ha megfizetjük az árat? A Szentlélek munkáját. De mi az alapja a Szentlélek munkájának? Az ember elméjének kellően aprólékosnak kell lennie; a szívének kellően csendesnek és nyugodtnak, illetve kellően őszintének kell lennie, mielőtt Isten munkálkodni fog. A Szentlélek munkája finom, és akik már megízlelték, azok tudják ezt. Azok, akik gyakran tesznek erőfeszítéseket az igazság irányában, sokszor érzik a Szentlélek megvilágosítását, így a kötelességük végrehajtásában a gyakorlásuk útja sima, és egyre nagyobb világosság van a szívükben. A tapasztalat nélküli emberek nem érezhetik a Szentlélek munkáját, és soha nem láthatják a helyes utat. Minden ködös és homályos számukra; nem tudják, mi a helyes út. Valójában nem nehéz elérni az igazság megértését és világosan látni a gyakorlás útját: ha valakinek a szívében megvannak ezek az állapotok, akkor a Szentlélek munkálkodni fog. De ha a szíved kikerül ezekből az állapotokból, akkor nem leszel képes észrevenni a Szentlélek munkáját. Ez nem elvont vagy homályos. Ha ilyen állapotokban vagy, és a szíved ilyen állapotokban van, ha keresel, erőfeszítéseket teszel, mérlegelsz és imádkozol, a Szentlélek munkálkodni fog benned. De ha szétszórt vagy, mindig a státuszra akarsz törekedni, illetve a hírnévért és a nyereségért akarsz harcolni, mindig nagy húhót akarsz csapni, és erőfeszítéseket teszel, hogy formálódj – ha mindig kitérsz és elbújsz Isten elől, elkerülsz és elutasítod Őt, nem vagy őszinte, és a szíved nem nyitott Őelőtte – a Szentlélek nem fog munkálkodni, nem fog tudomást venni rólad, és még csak meg sem fog dorgálni. Mennyi igazságot érthet meg az, aki még a Szentlélek dorgálását sem tapasztalta meg? Időnként a Szentlélek megdorgál, hogy tudassa veled, mi a helyes és mi a helytelen módja annak, hogy valamit csinálj. Amikor ilyen érzést ad neked, mit nyersz végül belőle? Elnyered azt a képességet, hogy megkülönböztess a jót a rossztól, és első pillantásra eléggé tisztában leszel azzal: „Ez az út rossz – nem igazodik az alapelvekhez. Ezt nem tehetem.” Ezzel kapcsolatosan

világosan tudni fogod, melyek az alapelvek, és mi Isten szándéka, és mi valójában az igazság, így tehát tudni fogod, mit kell tenned. De ha a Szentlélek nem munkálkodik, ha nem adja meg neked ezt a fajta fegyelmezést, akkor, amikor ilyen dolgokról van szó, örökké zavaros, tisztánlátás nélküli állapotban leszel. Amikor ilyenek történnek veled, meg fogsz döbbsenni; amikor ilyenek történnek veled, nem fogod tudni, mi folyik, és a szíved mélyén nagyon zavaros leszel – nem lesz világos számodra, hogy mit kellene tenned. Lehet, hogy majd szétrobbansz a szorongástól – de miért nem kezd el munkálkodikni a Szentlélek? Talán néhány állapot nem helyes benned, és ellenállsz. Mivel állsz ellen? Ha ragaszkodsz néhány téves nézethez vagy elképzeléshez, Isten nem fog munkálkodikni, hanem bármeddig is tart, megvárja, amíg rájössz, hogy ez a nézet vagy elképzelés téves. A Szentlélek csak ezen az alapon fog munkálkodikni. Amikor a Szentlélek munkálkodik, nem áll meg annál, hogy megfontoltan tudatja veled, hogy mi a helyes és mi a helytelen, hanem világosan megláttatja veled, mi az út, az irány és a cél, és hogy a megértésed mennyire áll távol az igazságtól. Ezt világosan tudatja veled. Volt már ilyen tapasztalatotok? Ha valaki tíz-húsz éve hisz Istenben anélkül, hogy megtapasztalt volna ilyesmit, akkor milyen ember az illető? Figyelmetlen ember. Csak néhány, gyakran szóban ismételt doktrínát és jelmondatot tud felmutatni, és csak az ő néhány stratégiájával és egyszerű módszerével tudja megoldani a problémákat. Ezért az a sorsa, hogy kevés fejlődést érjen el – soha nem fogja megérteni az igazságot, és a Szentlélek nem fog munkálkodikni benne. Az ilyen figyelmetlen emberek, akik számára az igazság teljességgel elérhetetlen, nem tudják megérteni azt, még akkor sem, ha a Szentlélek megvilágosítja őket. És így a Szentlélek nem fog munkálkodikni bennük. Miért nem? Isten kivételez? Nem. Akkor mi az oka? Az, hogy túl gyenge képességűek, és ez elérhetetlen számukra. Nem értik meg az igazságot, még akkor sem, ha a Szentlélek munkálkodik; ha azt mondanák nekik, hogy valami alapelv, képesek lennének megérteni azt? Nem. Tehát Isten nem fog ilyet tenni. Volt már ilyen tapasztalatotok? Az igazság pártatlan. Amint törekszel rá, amint elmélyülsz benne, a Szentlélek munkálkodikni fog, te pedig el fogod nyerni azt. De ha lusta vagy és kényelemre vágysz, illetve nem vagy hajlandó erőfeszítést tenni az igazságért, akkor a Szentlélek nem fog munkálkodikni, és nem leszel képes elnyerni az igazságot, bárki is legyél. Most már érted? Jelenleg törekedtek-e az igazságra? Aki törekszik rá, az elnyeri, és azok, akik végül elnyerik az igazságot, kincsekké válnak. Akik nem tudják elnyerni, azok hiába irigykednek rájuk: ha elszalasztják ezt az esélyt, akkor elúszik.

Melyik a legjobb időszak az igazságra való törekvésre? Ez az időszak, amikor Isten hús-vér testben végez munkát, szemtől szembe szól hozzád és beszélget veled, útmutatást ad és segít neked. Miért mondom azt, hogy ez a legjobb időszak? Azért, mert a megtestesült Isten munkája és beszéde teljes mértékben képessé tehet téged arra, hogy megértsd a Szentlélek szándékait, és lehetővé teheti számodra, hogy megismerd, hogyan munkálkodik a Szentlélek. A megtestesült Isten képes megérteni a Szentlélek munkájának alapelveit, mintáit, módjait és eszközeit a maga teljességében, és Ő

elmondja neked, hogy ne neked magadnak kelljen tapogatóznod utána. Válaszd ezt a rövidebb utat, és képes leszel azonnal elérni. Amikor a megtestesült Isten abbahagyja a beszédet, és befejezte a munkáját, neked magadnak kell majd tapogatóznod utána. Nincs senki, aki helyettesíthetné ezt a megtestesült hús-vér testet, aki világosan megmondhatná neked, hogy mit tegyél, merre menj, és milyen utat válassz. Nincs senki, aki meg tudná mondani neked ezeket a dolgokat; bármennyire is spirituális legyen valaki, nem tudná megtenni. Vannak példák erre. Ugyanígy van ez a Jézusban hívőkkel is, akik kétezer éve hisznek. Némelyikük most tesz egy lépést hátrafelé, hogy olvassa az Ószövetséget és betartsa a törvényt; mások pedig keresztet hordanak, mégis kifüggesztik a tízparancsolatot a szobájukban, és betartják az előírásokat és parancsolatokat. Mit nyertek végül? A Szentlélek munkálkodik, de Isten világos szavainak hiányában az emberek folyton csak tapogatóznak. Mit jelent a világos szavak hiánya? Azt jelenti, hogy ami után tapogatóznak az emberek, és amit megszereznek, az nem meggyőző. Nincs senki, aki bizonyosságot adhatna számodra, mondván, hogy helyes, ha ezt teszed, és helytelen, ha azt. Nincs senki, aki megmondhatná neked. Még ha a Szentlélek megvilágosít is, és azt hiszed, hogy ez helyes, vajon Isten jóváhagyja azt? Te sem vagy benne biztos, ugye? (Nem, nem vagyunk.) Az Úr Jézusnak azok a szavai, amelyeket kétezer évvel ezelőtt hagyott hátra, és amelyeket a Bibliában rögzítettek – most, kétezer évvel később, az Úrban hívők mindenféle magyarázatot nyújtottak az Ő visszatérésének kérdésére, és nincs senki, aki tudja, hogy valójában mi is a pontos magyarázat. Nagy erőfeszítés tehát számukra, hogy elfogadják a munka ezen szakaszát. Mit mutat ez? Azt, hogy ezekkel a kétértelmű szavakkal kapcsolatban, amelyek nincsenek világosan megadva, tíz embernek tíz magyarázata van, száznak pedig száz. Mindenkinek megvannak a maga indokai és érvei. Melyik magyarázat a pontos? Mindaddig, amíg Isten nem szólal meg, illetve nem mond ki egy végkövetkeztetést, addig semmi sem számít, amit az ember mond. Bármilyen nagy is a felekezeted, akárhány tagja is van, számít ez Istennek? (Nem.) Isten nem nézi az erődet. Még ha a világon egyetlen ember sem tudja elfogadni azt, amit Isten tesz, az helyes, és az az igazság. Ez egy örök, változatlan tény! Minden vallás és felekezet így meg úgy magyarázza, és mi történik végül? Van bármiféle haszna a magyarázatodnak? (Nincs.) Isten egyetlen mondattal megcáfolja azt. Bárhogyan is magyarázod, Isten vajon figyelni fog rád? (Nem.) Miért nem figyel rád Isten? Isten új munkába kezdett, ami immár közel harminc éve folyik. Vajon oda fog figyelni ezekre az emberekre, bármennyire arrogánsan is kiabálnak? (Nem.) Nem fog odafigyelni. A vallásos emberek azt mondanák: „Ha Te nem figyelsz rájuk, akkor azok az emberek nem üdvözülhetnek?” Az az igazság, hogy Isten szavai már régen mindent világossá tettek, és amit Ő mond, az érvényes. Nem számít, mennyi ereje van a vallásos világnak, az semmit sem ér; bármilyen sokan is vannak, az nem bizonyítja, hogy rendelkeznek az igazsággal. Isten azt teszi, amit tennie kell; bárhol is kellene elkezdenie, ott kezdi el; bárkit is kell választania, azt választja. Vajon befolyásolja és korlátozza Őt a vallásos világ? (Nem.) A legkevésbé sem. Ez Isten

munkája. És mégis, a romlott emberiség vitatkozni akar Istennel, és egész nap magyarázkodik Neki – van ennek bármi haszna? Még a Biblia szavait is megragadják, hogy úgy értelmezzék, ahogyan akarják – egyértelműen kiragadják azokat a szövegek környezetükből, sőt egész életükben ragaszkodni akarnak hozzájuk, várva, hogy Isten beteljesítse azokat. Álmodnak! Ha valaki nem keresi az igazságot Isten szavaiban, és mindig kérni akarja Istent, hogy ezt meg azt tegye, akkor az illetőnek van még józan esze? Mit próbál tenni? Lázadni akar? Vitatkozni akar Istennel? Amikor a nagy katasztrófák alászállnak, mindenki meg fog döbbsenni; sírni és sikoltozni fognak, de hiába. Nem így fog történni? De igen.

Most van a legjobb időszak – ez az az idő, amikor Isten megmenti és tökéletesíti az embereket. Ne várjatok, amíg eljön a nap, amikor már elszalasztottátok ezt az időszakot, és akkor elgondolkodtok: „Mit is jelent az a dolog, amit Isten mondott? Jobb lett volna akkor megkérdezni, most már nem tudom megkérdezni. Akkor csak imádkozom, a Szentlélek munkálkodni fog, ez ugyanaz.” Ugyanaz lesz? (Nem.) Ha így lenne, akkor azok az emberek, akik ez alatt a kétezzer év alatt hittek az Úrban, nem lennének olyanok, amilyenek. Nézzétek csak meg azokat a szavakat, amelyeket az úgynevezett szentek írtak le a második évezred első felében – milyen sekélyesek, milyen szálnalmasak! Létezik egy vastag könyv azokkal az énekekkel, amelyeket minden vallás- és felekezeti ember énekel, ezek az énekek pedig csak Isten kegyelméről és az áldásról szólnak – csak erről a két dologról. Ez Isten ismerete? Nem. Van ebben egy cseppnyi igazság is? (Nincs.) Csak azt tudják, hogy Isten szereti a világ népét. Van egy mondás, ami változatlanul mindig ott van a világban: „Isten szeretet.” Ez az egyetlen mondat, amit ismernek. Nos, hogyan szereti Isten az embereket? Isten most elhagyja és kirekeszti őket – még mindig szeretet Ő? Meglátásuk szerint, nem, többé már nem. Ezért kárhozzatják Őt. A legszálnalmasabb dolog az, hogy az ember nem törekszik az igazságra és nem képes megérteni azt. Most van egy olyan nagyszerű lehetőség. Isten azért testesült meg, hogy kifejezze az igazságot, és személyesen mentse meg az embereket. Nagy kár lenne, ha nem törekednél az igazságra, és nem nyernéd el azt. Ha törekedtél rá, méghozzá nagy elánnal, de végül mégsem értetted meg, akkor tiszta lenne a lelkiismereted – legalább nem hagytad volna cserben magad. Elkezdtétek már a törekvéseteket? A kötelesség végrehajtása az igazságra való törekvésnek számít? Egyfajta együttműködésnek számít, de az igazságra való törekvés elérése, az igazságra való törekvésnek való számítás szempontjából még nem tart ott. Ez csupán egy viselkedésforma, egyfajta cselekvés – egy igazságra törekvő hozzáállás birtoklása. Akkor hogyan számíthat valami az igazságra való törekvésnek? Az igazság megértésével kell kezdened. Ha nem érted meg az igazságot, és nem veszel semmit komolyan, és csak átevicélsz a kötelességeden, és azt teszed, amit csak akarsz, anélkül, hogy valaha is keresnéd az igazságot, illetve figyelnél az igazságalapelvekre, akkor vajon képes leszel megérteni az igazságot? Ha nem érted meg az igazságot, hogyan tudsz törekedni rá? Nem így van? (De igen.) Miféle emberek azok, akik nem törekednek az igazságra?

Idióták. Akkor te hogyan törekszel az igazságra? Azzal kell kezdened, hogy megérted azt. Nehéz megérteni az igazságot? Nem. Kezdd azokkal a környezetekkel, amelyekkel kapcsolatba kerülsz, és azzal a kötelességgel, amelyet végzel, és gyakorolj és edd az igazságalapelvek szerint. Ha ezt teszed, az azt mutatja, hogy elkezdted az igazságra való törekvés útján járni. Először is, ezekből az alapelvekből kiindulva kezdj el kutatni, elmélkedni, imádkozni, és apránként megvilágosodást nyerni – ez a megvilágosodás, amit elnyersz, az az igazság, amit meg kell értened. Először a kötelességed végrehajtásában keresd az igazságot, és az igazságalapelvek szerint cselekedj. Mindezek a dolgok elválaszthatatlanok a valós élettől: az emberektől, eseményektől és dolgoktól, amelyekkel az életben találkozol, valamint a kötelességed hatáskörébe tartozó ügyektől. Kezdd ezekkel az ügyekkel, és érd el az igazságalapelvek megértését – akkor lesz belépésed az életbe.

2019. október 23.

Nyolcadik tétel: Azt akarják, hogymások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek (Harmadik rész)

Melléklet: A keleti és nyugati hagyományos kultúra boncolgatása

Mondjátok meg Nekem, mi az igazság? Nem beszélgettünk már erről a témáról korábban? (De, beszélgettünk.) Nos, akkor mondjátok el Nekem a saját szavaitokkal, hogy mi az igazság. (Az igazság az az alapelv és mérce, amellyel minden embert, eseményt és dolgot mérünk.) Jó. Valaki más? Másképp is meg lehet fogalmazni? Ne gondolkodj azon, hogy a doktrína mely szavait használd, vagy Isten szavainak melyik sorát válaszd a válaszodhoz, csak használd a saját gyakorlati tapasztalatodból és tényleges megértésedből származó szavakat a válaszhoz. Nem baj, ha nem olyan mély értelműek. Vannak, akik azt mondják: „Isten szavai az igazság.” Persze, ez így van, viszont ha csak kimondani tudod ezeket a szavakat, de nem érted a tényleges jelentésüket, akkor ezek számodra csak egy doktrína. Most menjünk egy lépéssel tovább – mi az igazság? Mik Isten szavai? Mi a lényege Isten szavainak? Vajon az igazság az a mérce, amelyet az emberek gondolkodással és megfontolással hoznak létre? (Nem, nem az.) Vajon az igazság az emberek által tapasztaltak és az általuk megszerzett tudás összegzése, vagy egyfajta társadalmi kultúra, vagy egy bizonyos társadalmi kontextusban létrehozott hagyományos kultúra? (Nem, nem az.) Akkor vajon azok az alapelvek az igazság, amelyeket az emberek saját maguk foglalnak össze a magatartásukra és a cselekedeteikre vonatkozóan? (Nem, nem az.) Akkor mi az pontosan? Hogyan tudjuk pontosítani az itt említett alapelveket, hogy határozott jelentésük legyen, és az emberek rögtön tudják, hogy ez az igazság, amint meghallják? Hogyan tudjuk ezt úgy megfogalmazni, hogy az emberek tömörnek és pontosnak érezzék? (Istennek az emberrel szemben támasztott követelményei mind az igazság.) Istennek az emberrel szemben támasztott követelményei mind az igazság, ez így van, de hogyan tudnátok ezt még pontosabban mondani? (Az igazság minden pozitív dolog valósága.) Ez már korábban is gyakran elhangzott. Gyakran elmondtuk, hogy Isten szavai, az emberrel szemben támasztott követelményei és minden pozitív dolog valósága az igazság – mi más van még? (Az igazság a mérce és az út ahhoz, hogy az emberek hogyan kezeljék az ügyeket és hogyan viselkedjenek.) Az igazság a mérce és az út ahhoz, hogy az emberek hogyan kezeljék az ügyeket és hogyan viselkedjenek, ez is helyes. Most tegyétek össze ezeket a szempontokat, és határozzátok meg az igazságot egyetlen tömör mondatban. (Isten az igazság.) Isten az igazság; ez egy kicsit túl átfogó, túl általános. Konkrétabbnak kell lennie, hogy amikor az emberek meghallják, úgy érezzék, hogy ez egy pontos meghatározás, nem üres, hanem egészen konkrét és gyakorlatias, és úgy gondolják, hogy találóan hangzik. Próbáljátok újra összefoglalni; hogyan tudnátok pontosabban megfogalmazni? (A Fennvaló korábban közölte, hogy az

igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának.) Ez nem tömören van megfogalmazva? (De igen.) Az igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának. Miért kell mérceként meghatározni? Ezt a „mérce” szót hogyan kell értenünk szó szerinti értelemben? (Pontos alapelveként.) Pontos alapelveként vagy szabályként; előírásnak is nevezhető. Mire utal tehát egy „mérce”? (Egy normára.) Egy normára, pontos szabályra és alapelvekre utal. Ezt nevezzük mércének. Az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának mércéje – ha ezek a meghatározások pontosak, akkor mire vonatkozik ez a mérce? Mire utal itt? A korábbi meghatározás szerint: az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának mércéje. Ez az igazság. Na most, ha valaki ezt a mondatot olvassa, gondolhatja-e azt, hogy „a mi hagyományos kultúránk is az igazság”? Be lehet ezt sorolni az igazság kategóriájába? (Nem, nem lehet.) Nem lehet. Mondhatja-e azt, hogy „van egy tudományos kutatási eredményünk, ami az igazság”, vagy „népünknek van egy kultúrája vagy egy tapasztalata, vagy egy jó erkölcsi normája, ami szintén az igazság”? Meghatározható így az igazság? (Nem, nem határozható meg.) Miért nem használhatjuk ezeket a dolgokat az igazság meghatározására? Miért mondjuk, hogy ezeknek a dolgoknak semmi közük az igazsághoz? (Ezeknek semmi közük Isten imádatához.) Így van. Ezek vonatkozhatnak az emberek magatartására, de nem vonatkoznak Isten imádatára. Mire utal az a magatartás, amiről beszélnek? Mik a normáik és szabályaik? Jó viselkedés, amely a Sától származik. Ezek nem Isten imádatáról szólnak, hanem a Sátán imádatáról és annak megvédéséről. Ezek olyan mondások vagy kultúrák összessége a magatartásról, amelyeket az emberi képzelődések és elképzelések, valamint az emberek által jó erkölcsnek vagy viselkedésnek tartott dolgok alapján foglaltak össze. Ezek nem tartalmazzák az igazságot vagy Isten imádatát – semmi közük Isten imádatához.

A kínaiak egy olyan hagyományos kultúrát állítottak össze, amely csak a kínaiak számára helyénvaló, és amelyet a nyugatiak nem tudnak elfogadni. A nyugatiaknak megvannak a saját nemzeti hőseik, erkölcsi integritásra vonatkozó nemzeti érzéseik és nemzeti kultúrájuk, de ha elhoznák a kultúrájukat Keletre, vajon elfogadnák-e azt az ottani emberek? (Nem, nem fogadnák el.) Ezeket ugyanúgy nem fogadnák el. Tehát akármilyen nagyra is értékelik az emberek ezeket a kultúrákat, akármilyen nemesnek is tartják ezeket a hagyományokat, van-e bármilyen kapcsolat közöttük és az igazság között? (Nem, nincs.) Nincs kapcsolat. Keleten például van egyfajta hagyományos kultúra, amely szerint a baglyok nem szerencsehozó állatok. Mit mondanak az emberek? „Ne a rikoltó bagolytól félj, hanem a nevető bagolytól. Ha meghallod a hangját, rossz dolgok fognak történni.” A keleti hagyományos kultúrában úgy tartják, hogy a baglyok baljóslatúak és balszerencsét hoznak. Szóval szeretik ezt a „szerencsétlenséget hozó” állatot a keleti emberek? (Nem, nem szeretik.) Min alapul ez az ellenszenv? Ez a keleti hagyományos kultúrán alapul, amely nemzedékeken át öröklődik, és amely szerint „a bagolyrikoltás a családban bekövetkező haláleset előjele”. Ez lehet egy emberek által

összefoglalt törvény, vagy emberi képzelődés, vagy véletlen egybeesés, és azután az emberek szívből hiszik, hogy a baglyok rosszak. Úgy gondolják, hogy senkinek sem szabadna imádnia vagy szerencsehozó állatként kezelnie őket, és ha baglyot látnak, gyorsan el kell kergetniük, és nem szabad szívesen látniuk. Nem egyfajta kultúra ez? (De igen.) Függetlenül attól, hogy ez a fajta kultúra pozitív vagy negatív, ez egyfajta népi örökség. Egyelőre ne beszéljünk arról, hogy ez helyes vagy helytelen, és csak annyit mondjunk, hogy ezt a fajta kultúrát minden ember teljes mértékben helyesli Keleten, különösen Kínában. Ott minden ember szívből hiszi, hogy a baglyok rossz és nem szerencsehozó állatok, ezért sietve elkerülik, ha meglátnak egyet. Nyugaton azonban egyesek úgy vélik, hogy a bagoly egyfajta szerencsehozó állat, és bagolyszobrokat és -festményeket használnak dekorációként. Mindenféle hírműalkotáson és totemen is van bagolyminta, és szerencsehozó állatként kezelik őket. Mit jelent az, hogy szerencsehozó állat? Arról van szó, hogy ez az állat szerencsét hozhat, és nem lesz balszerencséd, miután meghallottad a hangját vagy megláttál egyet. Ez egyfajta népszerű hagyományos kultúra Nyugaton. Nem fogunk ítélni arról, hogy e kultúrák közül melyik a helyes és melyik a helytelen; nem fogunk ítéletet mondani erről. De ezen az ügyön keresztül láthatjuk, hogy ugyanaz az Isten által teremtett állat Keleten és Nyugaton különböző, ráadásul teljesen eltérő nézetek és elképzelések tárgya. A keleti emberek nem tekintik jó dolognak, és mindegy, hogy egy bagoly nevet vagy rikolt, ők nem tartják jónak, míg a nyugati emberek úgy gondolják, hogy a bagoly szerencsét hoz, függetlenül attól, hogy rikolt vagy nevet, és már a látványa is szerencsét hozhat, ezért a baglyokat szerencsehozó állatokként kezelik. Ez a két, baglyokkal kapcsolatos nézőpont és bánásmód a hagyományos kultúrából ered: az egyik szerint a baglyok szerencsétlenséget jelentenek, a másik szerint pedig szerencsét hoznak. Ha most megnézik, melyik van összhangban az igazsággal, és melyik nincs? (Egyik sincs összhangban az igazsággal.) Mire alapozzátok ezt a kijelentést? (Egyik nézet sem Istentől származik.) Így van. Amikor az emberek azt mondják, hogy a baglyok nem szerencsehozó állatok, mire alapozzák ezt? Ez a keleti hagyományos kultúra; a hagyományos kultúra szerint méri, hogy miről hiszik azt, hogy szerencsehozó vagy baljóslatú, illetve azt, hogy szerencsétlenséget, balszerencsét vagy szerencsét hoz. Ez egy képzelődésekből és elképzelésekből származó szemléletmód, amelyből ez a fajta kultúra fakad. A nyugatiak úgy gondolják, hogy ez a fajta állat képes szerencsét hozni az embereknek, és ez persze kicsivel jobb és haladóbb, mint ha balszerencsét hozóként kezelnék és tekintenének rá. Ettől az emberek úgy érzik, hogy ez egy egészen jó állat, és legalábbis nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak érzik magukat azután, hogy láttak egyet, ami jobb, mintha szerencsétlennek éreznék magukat. De mit nyerhetsz abból, ha így fogod fel? Valóban képesek szerencsét hozni a baglyok? (Nem, nem képesek.) Ha Kínában születél, valóban dönthetnek a szerencséről a baglyok? Szintén nem. Szóval mit láthattok ebből? Függetlenül attól, hogy azt hiszed-e, hogy ez az állat balszerencsét vagy jó szerencsét hozhat számodra, ez csak egy emberi hiedelem és elképzelés, nem tény.

Mit bizonyít ez? (Azt, hogy a hagyományos kultúra nem az igazság.) Helyes; egyetlen kultúra sem az igazság. Hogyan kellene tehát úgy kezelned a baglyokat, hogy az összhangban legyen az igazsággal? Ez érinti az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának mércéjét. Mi itt a mérce? Vagyis hogy milyen perspektívából kellene ezt a teremtményt szemlélned, és hogyan kellene kezelned azt, ha megjelenik egy előtted, függetlenül attól, hogy éppen rikolt vagy nevet – ezek a dolgok mércét foglalnak magukban. Mi a mérce? (Az igazság.) A mérce az igazság. Ha arról van szó, hogy miként kell kezelned egy baglyot, ezt mire kellene alapoznod? (Isten szavaira.) És mit mond Isten szava az ilyen teremtménnyel való bánásmódról? Isten szavai nem mondják ki konkrétan, hogy: „Rendesen kell bánnod a baglyokkal, és nem lehetsz elfogult ebben a kérdésben. Nem mondhatod, hogy a baglyok balszerencsét hoznak, és azt sem, hogy szerencsét hoznak számodra. A baglyokkal objektíven és tisztességesen kell bánnod.” Isten nem mondta ezt. Milyen alapra van tehát szükséged ahhoz, hogy a baglyokról alkotott nézeteid összhangban legyenek a mércével, az igazsággal? (Arra a tényre, hogy Isten teremtett minden dolgot.) Annak a ténynek kellene alapul szolgálnia számodra, hogy Isten teremtett minden dolgot, ez az igazság. Isten kezében minden dolognak megvan a maga funkciója, küldetése és a létezésének értéke. Mi még? (Isten szemszögéből minden dolog jó.) Így van, minden dolog, amelyet Isten teremtett, jó, van értéke a létezésének, és léteznie kell. Amennyiben valami Istentől származik, és Ő teremtette, akkor az soha nem lesz szükségtelen. Mit jelent ez, hogy „soha nem lesz szükségtelen”? Azt, hogy nem fog véletlenszerűen szerencsétlenséget hozni az emberekre. Vajon tényleg képes volna egy kis bagoly véletlenszerűen szerencsétlenséget hozni rád? Nem volna akkor túl nagy hatalmú a bagoly? Melyik a magasabb rendű: az ember vagy a bagoly? Az emberek a sáfárai minden dolognak, és pontosabb lenne azt mondani, hogy ők irányítják a baglyok sorsát, és egyszerűen kiirthatnák az összes baglyot. A baglyok képtelenek megváltoztatni az ember sorsát. Tehát e teremtmény vonatkozásában milyen bánásmód van összhangban az igazsággal? Az Isten szavai szerinti bánásmód. Isten teremtett minden dolgot, az összes különböző lényt és az embereket is. A baglyok teremtmények, ezért a szerint a szemlélet szerint kell hozzájuk viszonyulnunk, ahogyan minden teremtett lényt kezelünk. Először is, nem rombolhatjuk le könnyelműen a túlélésük törvényeit. A baglyok szokása és jellemzője például az, hogy nappal alszanak, éjszaka pedig vadásznak és aktívak. Ha egy sérült bagolyra bukkansz, és jóindulattal befogadod, hogyan kell bánnod vele? (A szokásainak megfelelően.) Így van, tiszteletben kell tartanod a törvényeket, amelyek szerint él. Eszedbe ne jusson arra kényszeríteni, hogy éjszaka aludjon, altatóval etetni, ha nem alszik. Ez helytelen. Ha éjszaka mindig zajt csap, és ez megzavarja a pihenésedet, akkor áthelyezheted valahová, ahol nem zavar téged, de nem akadályozhatod azokat a törvényeket, amelyek szerint él, és nem sértheted meg a túlélési módszerét. Nem ez a helyes bánásmód vele szemben? (De igen.) Ezzel a szemlélettel kellene hozzáállnod minden dologhoz, amelyet Isten teremtett. Először is, legyen helyes a nézőpontod. Ez az első lépés,

amelyet meg kell tenned, ha bármit csinálsz. Másodszor, alkalmaznod kell ezt a helyes nézőpontot, amikor dolgokat teszel vagy ügyeket intézel, hogy amit teszel, az összhangban legyen az igazsággal. Ezek mércék. Egyszerűen szólva, a mércék pontos szabályok és törvények. Például, amikor egy macska meglát egy egeret, el akarja kapni. Tegyük fel, úgy gondolod, hogy az egerek is Isten teremtményei, és vissza akarod fogni a macskát és megakadályozni, hogy elkapja az egeret – ez helytelen? (Igen, az.) Mit gondolsz erről a felfogásról? (Megszegi a törvényeket.) Ellentétes a természet törvényeivel. Egyesek, amikor meglátnak egy halat a vízben, elgondolkodnak: „Mindenki azt mondja, hogy a halak nem élhetnek víz nélkül. De én mindent meg fogok próbálni, hogy kihozzam a vízből, és kényszerítsem, hogy a szárazföldön éljen.” Ennek következtében a hal röviddel ezután elpusztul. Minek hívják ezt? (Abszurdnak.) Ez abszurd. A baglyokról beszélgetve sikerült-e többé-kevésbé megértenetek, hogy mik azok a mércék, és hogy min alapulnak? (Isten szavain alapulnak.) Így igaz, Isten szavain alapulnak. Tehát hogyan kellene bánnotok a baglyokkal a jövőben? Ha egy este egy bagoly rikoltana az ablakod előtt, hogyan kellene bánnod vele? Legalább annyit tudunk, hogy joga van rikoltani, és ezt a jogot meg is kell hagynunk neki. Ha túl zajos, akkor elkergetheted, azon viszont felesleges aggódnod, hogy nem ér-e balszerencse másnap. Felesleges ezt gondolni, hiszen az ember sorsa, élete és halála mind Isten kezében van és az Ő szuverenitása alatt áll. Az emberek nem értik az igazságot, ezért könnyen lehetnek előítéleteik dolgokkal szemben, és akár még képzelődéseik és elképzeléseik is lehetnek, vagy kissé babonássá is válhatnak. Ez oda vezet, hogy az embereknek sok dologról vannak helytelen nézeteik, és nem az igazság alapelveivel összhangban cselekednek, illetve nem mindenben felelnek meg az ember magatartására, cselekedeteire és Isten iránti imádatára vonatkozó mércének. Mi ennek az oka? (Az igazság meg nem értése.) Ezt az igazság meg nem értése okozza.

Amikor egyes keleti emberek nyugatiakkal kerülnek kapcsolatba, látják jellegzetes vonásaikat – magas orrnyergüket, nagy szemeiket, változatos hajszínüket, és hogy milyen elegánsan néznek ki –, és öntudatlanul irigység vagy csodálat alakul ki bennük irántuk. Ezután a folyamatos érintkezés révén fokozatosan elfogadják a nyugati kultúrát. Miért képesek elfogadni azt? A szívükben lévő irigység miatt, és mert vágnak arra, hogy olyanok legyenek, mint ők. Úgy gondolják, hogy a kinézet Isten által elrendelt és nem változtatható, ha viszont hozzá tudnának idomulni a nyugati életmódhoz, például ahhoz, ahogyan esznek, öltözködnek, és ahogyan a dolgokat használják, valamint a beszédmódjukhoz, a gondolkodásmódjukhoz és a kultúrájukhoz, akkor méltóságteljessé válnának. Mit gondoltok az ilyenfajta elgondolásról? Mindenki rendelkezik vele? (Igen, mindenki.) Egyes keleti emberek szeretik utánózni a nyugatiakat, és az első dolog, amit utánóznak, az a kávézás. Úgy érzik, hogy a keletiek teázása túlságosan kifinomulatlan, ezért eltanulják a nyugatiaktól a kávéivást. Kiváltképpen előfordul, hogy egyes keletiek látják, ahogy a sok nyugati minden reggel a kávéspoharát szorongatva siet dolgozni, és idővel ők is megtanulják ezt csinálni, néha még olyankor is, amikor valójában nem is

elfoglaltak. Ezt hívják utánzásnak. A keletieknek valójában nem szokása ez, de a nyugatiak szokásait jónak, magasztosnak és elegánsnak tartják. Azt hiszik, hogy ha nekik ez nem szokásuk, akkor meg kell tanulniuk és utánozniuk kell, és úgy gondolják, hogy ha megtanulják, és e szokás szerint élnek, akkor biztosan csatlakoznak majd a nyugatiak sorába, és ők maguk is azzá válnak. Ez egyfajta imádata a nyugatiaknak. Ha valóban tetszik valami, akkor mindenképpen tanulmányozd, de ha csak a látszat kedvéért tanulod meg ezt a fajta szokást, azért, hogy mások előtt felvágj vele, akkor az utánzás. Ha valaki nem érti meg az igazságot, akkor nem lesz mércéje semmiben, amit tesz, és olyan lesz, mint egy fejetlen légy, cél és irány nélkül. Amikor nyugati embereket látnak, tanulmányozni fogják, hogyan viselkednek a nyugatiak; amikor látják, mi a divat a világban, azt fogják tanulmányozni. A nem hívők ilyenek, és ha ugyanezt teszi valaki, aki hisz Istenben, akkor az miféle ember? (Álhívő.) Így van. Van-e bármilyen normájuk vagy alapelvük, amikor dolgokat tesznek? (Nem, nincs nekik.) Nincsenek alapelveik. Miért? Mert a világi irányzatokért és az elvetemültségért rajonganak; nem csodálják Istent, nem szeretik az igazságot a szívükben, és nem fogadják el, nem is keresik az igazságot. Az ilyen emberek mind álhívők. Mivel az ilyen emberek ezekkel a lényekkel rendelkeznek, még a gyülekezetben, Isten szavait olvasva és prédikációkat hallgatva sem lesznek képesek soha megtalálni az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának mércéjét. Ez burkoltan azt jelenti, hogy soha nem nyerhetik el az igazságot. Nem így van? (De igen.) Az, hogy másokat utánozva kávézik valaki, felfedheti a preferenciáit, az általa járt utat és a cselekedeteinek alapelveit. Mondjátok meg Nekem, a teaivás az igazság vagy a kávéivás az igazság? (Egyiknek sincs köze az igazsághoz.) Jól mondjátok. Mi tehát az igazság? Egyesek azt mondják: „Minden, ami Istentől származik, az igazság. Isten szavai, amelyek azt mondják, hogy jót tesz neked, ha idényjellegű dolgokat eszel, az igazság.” Ez így van. Az igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának. Mit foglal magában tehát a magatartás mércéje? Az igazság minden aspektusát érinti a magatartásra vonatkozóan. Mi a helyzet a cselekvésekre vonatkozó mércével? Az a mód és azok az eszközök, ahogyan és amelyek segítségével a dolgokat kezeled. Mondanom sem kell, hogy mindannyian ismerjük Isten imádatának mércéjét. E mérce hatóköre vonatkozik ezekre a dolgokra, és ezek mind magukban foglalják az igazságot. Tegyük fel, hogy valaki megkérdezi: „Hogyhogy nem szereted a teát?” – te pedig visszakérdezel: „Az, hogy nem szeretem a teát, összeegyeztethetetlen az igazsággal?” Valaki más azt mondja: „Nyugaton vagy, akkor miért nem tanultál meg kávézni? Olyan rossz ízlésre vall, ha valaki nem iszik kávé!” – mire te azt kérdezed: „Te most el akarsz engem ítélni? Bűn az, ha valaki nem iszik kávé?” Az »ízlés« az igazság? Mennyit ér az ízlés?” Teljesen értéktelen, igaz? Az igazság meg nem értése az, ami igazán értéktelen! Mit kellene megérteniük az embereknek ezen a példán keresztül? Meg kellene érteniük, hogy milyen nézeteket kellene vallaniuk ezekről az emberekről, eseményekről és dolgokról, és azt, hogy miképp kezeljék azokat úgy, ahogyan azt Isten megköveteli, úgy, hogy

az megfeleljen az Ő elvárt normáinak. Mit kellene mindebből megérteniük és kikeresniük az embereknek? Azt a mércét, amelyet követniük kell, amikor mindenféle dologgal foglalkoznak.

Mit gondoltok, méltó lehet a „mérce” kifejezésre egy hagyományos kultúra vagy egy nemzeti érzés? (Nem.) Például: „Embernek lenni azt jelenti, hogy szeretned kell a hazádat” – ez vajon mérce? (Nem, nem az.) „Embernek lenni azt jelenti, hogy gyermeki tiszteletet kell tanúsítanod a szüleid iránt” – ez vajon mérce? (Nem, nem az.) Egyesek azt is mondják: „a nőknek erényesnek kell lenniük”, vagy „a nőknek követniük kell a három engedelmességet és a négy erényt”, de vajon ezek mércék? (Nem, nem azok.) „Egy férfinak csak egy felesége lehet, és hűségesnek kell lennie” – ez vajon mérce? Vajon ez az igazságnak minősül? (Nem, nem minősül annak.) Ez egy helyes viselkedés és erkölcs, és a legalapvetőbb és legsarkalatosabb dolog az emberi mivolton belül, de nem ér fel az igazsághoz. Összhangban van a normális emberi mivolt erkölcsi és viselkedési normáival, de vajon mércének tekinthető-e? Mire vonatkozik a mérce? (Az igazságra.) A mérce az igazságra vonatkozik, tehát bármi, ami nem ér fel az igazsághoz, az nem mérce. Értitek? A hagyományos kultúrában a férfiakkal és a nőkkel szemben támasztott követelmények, amelyeket az imént említettem, vajon Isten követelményei? (Nem, nem azok.) Nos, mit követel meg Isten a férfiaktól? Mit mond a Biblia? (Hogy dolgozzanak és verejtékezzenek azért, hogy eltartsák a családjukat.) Ez Isten követelménye a férfiakkal szemben, és ez a legalapvetőbb dolog, amit egy férfinak meg kell tudnia tenni. Mi a helyzet Isten nőkre vonatkozó szabályával? (Hogy a vágyuknak a férjükre kell irányulnia.) Mivel Isten szavai ezt mondják, ez az igazság, és az embereknek ehhez kell tartaniuk magukat. Bármi is származik az ember hagyományos kultúrájából vagy az erkölcsről szóló szentírásaiból, az bármennyire is helyes, nem az igazság. Miért mondom, hogy az nem az igazság? (Mert Isten nem mondta.) Amit Isten nem mond, az biztosan nem az igazság, ahogyan az sem, aminek semmi köze Isten szavainak követelményeihez. Milyen normák szerint határozzák meg a keleti emberek a nőket? Úgy vélik, hogy a jó nőknek először is szelídnek és erényesnek, műveltnek és kifinomultnak, csinosnak és kecsesnek kell lenniük, és hogy a házasságkötés után zokszó nélkül kell gondoskodniuk a családban mindenki másról, fiatalokról és idősekről. A nők csak lábtörlők. Ezt a nőképet alkották meg a keletiek; ezek az általuk elvárt normák a nőkkel szemben. Nézzük meg most, hogy mik a nyugatiak elvárt normái a nőkkel szemben, vagyis mit nevelnek és támogatnak a gondolataik és nézeteik által. A nyugatiak úgy vélik, hogy a nőknek függetlennek, szabadnak és egyenlőnek kell lenniük – lényegében ezek azok a női jogok, amelyekért a Nyugat kiáll. Ezek a jogok alapvető meghatározást és követelményt jelentenek a nők számára, azaz alapvető koncepciót jelentenek a nők életvitelére és megjelenésére vonatkozóan. Mi ez a koncepció? Hogy a nők ne legyenek egész nap alázatosak, szájalomra méltóak és jól neveltek, mint egy lábtörlő. A nyugatiak azt gondolják, hogy ez rossz, és hogy a nőknek erősnek és merésznek kell lenniük. Ezek a nők számára előírt normák a nyugati emberek szívében.

Úgy vélik, hogy a nőknek nem kell bábuként viselkedniük, akik mindennap szelíden alávetik magukat a megpróbáltatásoknak, arra várva, hogy mások leszidják őket vagy parancsokat osztogassanak. Úgy gondolják, hogy erre nincs szükség. A nyugatiak azt szorgalmazzák, hogy a nők legyenek proaktívak, függetlenek és bátrak a tetteikben. Persze amit mi megértünk, az nem biztos, hogy teljesen egybevágh az ő gondolkodásukkal, de alapvetően ez a fő különbség a keleti és a nyugati nők között. E két nézet közül melyik a helyes? (Egyik sem helyes.) Valójában ez nem a helyesről és a helytelenről szól. Egy keleti társadalmi háttér esetén, egy ilyen közösségen belül így kell élned. Tudnál lázadni, ha akarnál? A családon belül a halált kockáztatod, ha fellázadsz. Nyugaton élhetnél úgy, ahogyan egy nyugati nő él, de mindegy, hogyan élsz – milyen társadalmi háttérrel vagy milyen közösségben –, vajon melyik nézet áll összhangban az igazsággal? (Egyikük sincs összhangban az igazsággal.) Egyik nézet sincs összhangban az igazsággal, mindkettő megsérti azt. Miért mondom ezt? A keletiek azt akarják, hogy a nők mindig jól viselkedjenek, hogy megtestesítsék a három engedelmességet és a négy erényt, hogy erényesek és szelídek legyenek – mi célból? Hogy könnyen lehessen őket irányítani. Ez egy rosszakarató ideológia, amely a hagyományos keleti kultúrából fejlődött ki, és valójában káros az emberekre, végső soron arra készíti a nőket, hogy irány és saját elgondolások nélküli életet éljenek. Ezek a nők nem tudják, hogy mit kellene tenniük, hogyan kellene tenniük, vagy hogy mely cselekedetek helyesek, és melyek helytelenek. Még az életüket is felkínálják a családjuknak, de akkor is úgy érzik, hogy nem tettek eleget. Ez egyfajta bántalom a nőkkel szemben? (Igen, az.) Ők még akkor sem tanúsítanak ellenállást, amikor a saját jogaiktól fosztják meg őket, azoktól a jogoktól, amelyeket élvezniük kellene. Miért nem állnak ellen? Azt mondják: „Ellenállni helytelen, nem erényes. Nézd meg ezt meg azt, ők sokkal jobban csinálják, mint én, és sokkal többet szenvedtek, mégsem panaszkodnak soha.” Miért gondolkodnak így? (A hagyományos kulturális gondolkodás befolyásolja őket.) Ez a hagyományos kultúra mélyen gyökeret vert bennük, és nagy szenvedést okozott nekik. Hogyan képesek elviselni ezt a fajta gyötrelmet? Nagyon jól tudják, hogy ez a fajta gyötrelmelem fájdalmas, hogy tehetetlennek érzik magukat tőle, és hogy fáj tőle a szívük, akkor hogyan tudják mégis elviselni? Mi az objektív oka? Az, hogy ez a társadalmi háttérük, ezért nem tudnak kitörni, csak szelíden beletörődni. Ezt szubjektíven ők is így érzik. Nem értik az igazságot, sem azt, hogy miképpen kellene a nőknek méltósággal élniük, sem azt, hogy a nők életének mi a helyes módja. Senki nem mondta el nekik ezeket a dolgokat. Szerintük mi a nők magatartásának és cselekedeteinek mércéje? A hagyományos kultúra. Úgy gondolják, hogy amit a nemzedékek örökítettek tovább egymásnak, az a helyes, és ha valaki azt megszegi, akkor annak a lelkiismeretét el kell ítélni. Ez az ő „mércejük”. De vajon valóban helyes ez a mérce? Idézőjelbe kell-e tenni? (Igen.) Ez a mérce nincs összhangban az igazsággal. Bármennyire elfogadott vagy kedvező is valakinek a viselkedése az ilyen típusú gondolkodás és szemléletmód kontrollja alatt, valójában mérce-e? Nem az, mivel ellenkezik az igazsággal és az emberi mivolttal. Keleten a nőknek hosszú idők óta

gondoskodniuk kell az egész családjukról, és az összes apró-cseprő dologért ők a felelősek. Igazságos ez? (Nem, nem az.) Akkor hogyan tudják eltűrni? Azért tűrik el, mert ez a fajta gondolkodásmód és nézőpont köti őket. Az a képességük, hogy el tudják ezt tűrni, azt jelzi, hogy legbelül ők 80%-ban biztosak abban, hogy ez a helyes dolog, és hogy ha képesek elviselni, akkor meg tudnak felelni a hagyományos kultúra normáinak. Tehát ebbe az irányba, ezek felé a normák felé igyekeznek. Ha mélyen legbelül azt gondolnák, hogy ez helytelen, és hogy nem kellene ezt tenniük, hogy ez nincs összhangban az emberi mivolttal, és hogy ez ellentétes az emberi mivolttal és az igazsággal, vajon akkor is meg tudnák tenni? (Nem, nem tudnák.) Ki kellene találniuk a módját annak, hogy miként szabaduljanak el ezektől az emberektől, és hogyan ne legyenek a rabszolgáik. De a legtöbb nő nem merné ezt megtenni – vajon mit gondolnak? Azt, hogy meg tudnának élni a közösségük nélkül is, de szörnyű szégyenfoltot hordoznának, ha elmennének, és bizonyos következményeket szenvednének el. Miután mérlegelik ezt, úgy gondolják, hogy ha megtennék, a kollégáik pletykálnának arról, hogy mennyire nem erényesek, a társadalom bizonyos szempontokból elítélné őket és bizonyos véleményekkel rendelkezne róluk, mindez pedig súlyos következményekkel járna. Végül eltöprengenek rajta, és azt gondolják: „Jobb, ha egyszerűen eltűrom. Különb az elítélés súlya összeroppantana!” Ilyenek a keleti nők generációk óta. Mit kell elviselniük mindezen jó cselekedetek mögött? Az emberi méltóságuktól és jogaiktól való megfosztást. Összhangban vannak-e ezek a gondolatok és nézetek az igazsággal? (Nem, nincsenek.) Nincsenek összhangban az igazsággal. Megfosztották őket a méltóságuktól és az emberi jogaiktól, elveszítették az integritásukat, az önálló élet- és gondolkodási területet, valamint abbéli jogukat, hogy felszólaljanak és kifejezzék saját vágyaikat – amit tesznek, azt mind az otthoni emberekért teszik. Mi a céljuk ezzel? Az, hogy megfeleljenek a hagyományos kultúra által a nőkkel szemben támasztott követelményeknek, és hogy mások dicsérjék őket, jó feleségnek és jó embernek nevezzék őket. Ez nem egyfajta kínzás? (De az.) Ez a gondolkodásmód helyes vagy torzult? (Torzult.) Összhangban van-e az igazsággal? (Nem, nincs.) Isten szabad akaratot teremtett az emberiség számára, és milyen gondolatok származnak ebből a szabad akaratból? Összhangban vannak az emberi mivolttal? Az a legkevesebb, hogy az emberi mivolttal összhangban kell lenniük ezeknek a gondolatoknak. Ezenkívül Isten azt is akarta, hogy az emberek életük során minden emberről, eseményről és dologról pontos nézetekkel és megértésekkel rendelkezzenek, és hogy aztán a helyes utat válasszák az életükhöz és Isten imádatához. Az így megélt életet Isten adja, és élvezni kellene. Az embereket azonban egész életükben korlátozzák, megkötik és eltorzítyják ezek az úgynevezett hagyományos kultúrák és az erkölcsről szóló szentírások, és végül mivé válnak? A hagyományos kultúra bábjaivá válnak. Nem az okozza-e ezt, hogy az emberek nem értik meg az igazságot? (De az.) Választanak-e, hogy ezt az utat járjátok a jövőben? (Nem választanám.) Akkor mit kellene tenned? Tegyük fel, hogy azt mondom: „Megküzdök velük”, vagy azt: „Nem szolgálom őket tovább. Emberi jogaim vannak, és megvan az integritásom.” Rendben van

ez? (Nem, nincs.) Ez nincs rendben. Ez az egyik végletből a másikba csap át, nem tesz tanúságot Istenről, és nem dicsőíti Őt. Tehát hogyan kellene cselekedned? (Az alapelvekkel összhangban.) Hát persze, hogy helyes az alapelvekkel összhangban cselekedni, és mindenkit az alapelvekkel összhangban kellene kezelned, testvérként kezelve őket, ha hisznek Istenben, és nem hívőként, ha nem hisznek. Nincs szükség arra, hogy rosszul bánj magaddal, eltorzítsd az integritásodat, vagy feladd a méltóságodat és a jogaidat azáltal, hogy feláldozod az életedet értük. Nem érdemlik meg. Csak Egyvalaki van ezen a világon, akinek érdemes az életedet szentelni. Ki az? (Isten.) Miért? Mert Isten az igazság, és az Ő szavai a mérce az ember létezéséhez, magatartásához és cselekedeteihez. Amíg megvan neked Isten és Isten szavai, addig nem fogsz eltérni, és pontos leszel abban, ahogyan viseled magad és cselekszel. Ez a végső hatás, amit Isten szavai elérnek valakiben, miután megmenekült.

A „Mi az igazság?” témája túl óriási. Csak néhány példát mondtunk, amelyek egyike a baglyokkal való bánásmód volt. Milyen más példák voltak még? (A kávézó nyugatiakat utánzó keleti emberek.) (A keleti és a nyugati emberek elvárt normái a nőkkel szemben.) Ezek a legnyilvánvalóbb példák. Tehát a keleti és a nyugati emberek különböző dolgokról alkotott nézetei közül melyik a mérce? (Egyik sem.) Egyik sem tartalmazza az igazságot, mindkettő emberi nézet és vélemény. Pontosabban mindkettő téves nézőpont és téveszme. Ezek nem mércék, hanem a Sátán stratégiái, elméletei és filozófiái, amelyek ártanak az embereknek. Egy kicsit jobban értitek ezt a dolgot, miután így beszélgettünk róla? (Igen, jobban értjük.) Ha nem beszéltem volna erről, talán egy nap megfordult volna a fejetekben, hogy utánozzátok a nyugatiakat azáltal, hogy kávét isztok és hamburgert esztek, versenyre kelve velük. Megfelel ez az alapelveknek? Még ha mindennap nyugati ételeket eszel is, mindez hiábavaló lesz; ha nem törekszel az igazságra, akkor továbbra sem lesz mércéd ahhoz, hogy hogyan viseld magad. Az a kulcsa, hogy képes vagy-e keresni az igazságot és az alapelvek szerint cselekedni – ez a hasznodra válik. Van-e némi megértés az igazságról és a mércéről azáltal, hogy így beszéltem? (Igen, van.) Van-e igazság az emberek hagyományos kultúrájában és erkölcsi mércéiben? (Nincsen.) Van-e igazság az erkölcsről szóló szentírásokban? (Nincsen.) Most már biztosak lehettek abban, hogy Isten szavai az igazság? (Igen, biztosak lehetünk.) Miután igazoltuk, hogy az Ő szavai az igazság, meg kell fontolnotok: Mik Isten szavai? Milyen alapelveket követelnek meg az Ő szavai? Milyen mércéket közölt Ő az emberrel? Pontosán hogyan kellene cselekednie, hogy összhangban legyen Isten szavaival, és melyek a helyes alapelvek ehhez? Ez az, amit keresnetek kell, de egyelőre ennyit erről a témáról.

Melléklet

Egy nap Hsziaocsia életében

Térjünk át a következő témára. Mi is legyen az? Talán el kellene mesélnem egy történetet. A történetek az igazságot és az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának mércéit is érintik. Figyeljétek meg, mi köze van ennek a

történetnek az igazsághoz és az emberi viselkedés mércéihez. Témája egy nap Hsziaocsia életében. Hősünk Hsziaocsia, és nagyjából mekkora időszakot fog át a történet? (Egy napot.) Egy napot. Néhányan talán azt mondják: „Érdemes egyáltalán elmondani egy nap eseményeit?” Nos, ez attól függ, hogy mit mondasz el. Ha az egész csak pletyka, meg helyes és helytelen, akkor nem érdemes elmondani. De ha az igazságot érinti, akkor mindegy, hogy egy nap – akár egy perc eseményeit is érdemes elmondani, ugye? (Így igaz.)

Hsziaocsia olyasvalaki, aki szenvedélyesen törekszik és lelkesen végzi a kötelességét, a története pedig egy kora reggelen kezdődik, miután éppen felkelt. Hsziaocsia felkelés után olvasgatta Isten szavát és elvégezte a reggeli áhítatát, majd reggelizni indult, és szedett egy tál zabkását meg egy kis zöldséget. Aztán meglátott néhány tojást, és arra gondolt: „El kellene vennem kettőt. Napi két tojás elegendő táplálék.” De ahogy kinyújtotta a kezét, tétován elgondolkozott: „Kettőt vegyek el vagy egyet? Nem lesz az jó, ha mások meglátják, hogy kettőt veszek el. Az túlzott mohóság, és mások azt gondolják majd, hogy falánk vagyok. Jobb, ha csak egyet veszek el.” Visszahúzta a kezét, majd újra kinyújtotta, és felkapott egy tojást. Éppen ekkor jött oda valaki, hogy elvegyen egy tojást, és ettől Hsziaocsia szíve kihagyott egy ütemet. Azt gondolta: „Tulajdonképpen a legjobb, ha nem eszem tojást. Van zabkásám és zöldségem, valamint néhány párolt zsemlem, és ez elég reggelire. Nem kellene ennyire mohónak lennem. És miért is vágnék rá, hogy tojást egyek? Milyen szörnyű lenne, ha meglátnák mások. Az nem arról szólna, hogy átadom magam a kényelemnek? Nem eszem egyet sem.” Hsziaocsia így gondolkodva visszatette a tojást, és miután néhány perc múlva befejezte a reggelit, nekilátott a kötelességét végezni. Elfoglalta magát az elvégzendő feladatokkal, egyiket a másik után fejezte be. Az idő gyorsan eltelt, és egy szempillantás alatt eljött az ebéd ideje. Mindenki más elment enni, de Hsziaocsia az órájára nézett, és látta, hogy 12 óra múlt 40 perccel. „Várjunk csak. Nem kellene igyekeznem akkor menni, amikor mindenki más is megy enni. Ha elrohanok mindenki mással együtt, akkor nem leszek-e ugyanolyan, mint ők, és nem tűnök-e faláknak? Várok még egy kicsit.” Folytatta a munkáját, de a gyomra cserben hagyta és korogni kezdett. A hasára szorította a kezét, és szórakozottan nézett a számítógépre, elgondolkozva: „Éhen halok! Mi van ma ebédre? Lehet, hogy van egy kis hús is? Jó volna, ha ehetnék egy kis húst!” Miközben gondolkodott, folyamatosan korgott a gyomra, és csak nagy nehezen tudta megvárni, amíg mindenki más visszajött az ebédből. Valaki azt mondta: „Hogyhogy te nem ebédeltél? Siess, indulj, mert kihűl az étel!” Hsziaocsia azt mondta: „Ne aggódj. Még nem fejeztem be, amit éppen csinállok. Majd elmegyek, amikor végeztem.” „Nem volna jobb, ha evés után folytatnád a munkát?” „Semmi gond. Hamarosan végzek.” Hsziaocsia tehát tűrte az éhségét, és folytatta a munkát. Ami azt illeti, most már nagyon éhes volt, és semmi kedve nem volt tovább dolgozni, mégis tűrte az éhségét, és fenntartotta a látszatot. Egy idő után ismét az órájára nézett, látta, hogy fél kettő van, és arra gondolt: „Ez jó lesz. Most már valószínűleg mennem kéne ebédelni.” Éppen amikor

fel akart állni, hogy enni menjen, az egyik nővér hozott neki egy tálca ételt, és azt mondta: „Olyan késő van! Hogyhogy nem mentél el ebédelni? Nem számít, hogy mennyire elfoglalt vagy, attól még enned kell, és gyomorbajod lesz, ha nem eszel időben.” Ő így válaszolt: „Semmi gond. Majd eszem, miután végeztem.” „Nem kell elmenned. Elhoztam neked az ételedet, úgyhogy igyekezz, és egyél.” „Mi ez a sietség? Még nem is vagyok éhes.” Épp amikor kimondta, hogy nem éhes, a gyomra mennydörgésszerűen megkordult. Hsziaocsia a hasára szorította a kezét, szégyenlősen elmosolyodott, és azt mondta a nővérnek: „Ne fáradj máskor, hogy ételt hozz nekem.” „De ha nem hozok, akkor az étel ki fog hűlni, és újra meg kell melegíteni. Egyszer már felmelegítettük.” „Hát akkor köszönöm!” Hsziaocsia szájában összefutott a nyál, amikor átvette az ételt a nővértől. A tálcára pillantva nagyon boldog volt: két párolt zsemle, zöldségek, hús és leves. Hsziaocsianak újabb gondolata támadt, amikor meglátta a párolt zsemlét, és azt mondta a nővérnek: „Nem tudok két zsemlét megenni. Mostanában túl elfoglalt vagyok, nem alszom jól, és nincs túl jó étvágyam. Nem pazarlás, ha két zsemlét adsz nekem? Vigyél vissza egyet.” „Semmi baj. Visszaküldheted, ha tényleg nem tudod megenni” – válaszolta a nővér távozás előtt. Hsziaocsia ezt gondolta magában: „Igyekezz, menj már. Éhen halok.” Felemelte a tálát, látva, hogy senki sincs a közelben, mégis kissé zavarban érezte magát, és óvatosan belekortyolt. Aztán ránézett a húsról: „Ejha! Kilométerekről éreztem a párolt sertéshús illatát. De nem ehetem meg azonnal, mert előbb a zöldségeimet kell megennem. Kevesebb húst eszem majd, ha teleeszem magam zöldséggel, különben megenném a tál hús felét, az pedig kínos volna, nemde?” Egy pillanatig mérlegelte, mielőtt így tett volna. Majszolta a párolt zsemlét és a zöldségeket, és itta a levesét. Evés közben megkívánt egy kis húst, úgyhogy felkapott egy darabot a párolt sertéshúsból. A szájához emelve behuntya a szemét, és óvatosan ízlelgette: „Olyan finom! A hús tényleg jó, de nem ehetek túl sokat. Elég lesz éppen csak egy falat, aztán még zöldségek és még leves.” Tovább ette a párolt zsemlét, de a zöldségek evése közben egyre a húst bámulta: „Megegyem ezt a húst? Annyira finom, hogy kár lenne nem megenni.” Megint összefutott a nyál a szájában, és arra gondolt: „Tudom már! A zsemlét darabokra tépkedem, és belemártogatom a szaftba. Hát nem ugyanolyan az, mintha a húst enném? Így mások láthatják, hogy nem eszem húst, mégis hozzájutsok ahhoz a húsos ízhez. Milyen nagyszerű is ez!” Ezzel a gondolattal beletett egy darabka párolt zsemlét a szaftba, azután kihalászta és megette, és nagyon finomnak találta, szinte pontosan olyannak, mint a húst. Hsziaocsia ezután azonnal széttépte az egész zsemlét, és belerakta a szaftba... Tíz percen belül mindet megette, és a levesével is végzett. Csak egy párolt zsemlét evett meg, elviselve a vágyát, hogy a másikat is megegye, és türtőztetve magát. Miután terve szerint végzett az összes fogással, Hsziaocsia többé-kevésbé jóllakott, és úgy gondolta, nincs is szüksége többre. Aztán azt gondolta: „Ó, nem igazán illik ilyen gyorsan enni, mintha éheznék. Tényleg nagyon éhes voltam, de nem jó, ha az emberek így látnak. Lassan kell ennem. De mit tehetek most, hogy már befejeztem? Nos, van egy ötletem. Tíz perc múlva fogom visszaküldeni.”

Felemelte az óráját, és a számlapot bámulta: „Öt perc... tíz... tizenöt... rendben, két óra van. Nagyszerű, küldd vissza!” Boldogan küldte vissza a maradék párolt sertéshúst és párolt zsemlet.

Elmúlt délután 2 óra, amikor Hsziaocsia visszaért. A testvérek már elmentek a délutáni pihenőre, ő pedig egyedül nem tudott mit csinálni, így nagyon unatkozott. Azt gondolta: „Szundítsak egyet én is? Evés után mindig jól tesz egy szunyókálás. De nem, ha alszom, miközben mindenki más is alszik, mi vagyok én akkor? Nem alhatok. Ki kell tartanom. De hogyan maradjak ébren? Állva nem tudnék elaludni, de ha folyton állok, akkor, ha hirtelen bejön valaki, megijesztem. Nem, nem állhatok. Hát, akkor majd csak ülök a számítógépem előtt. Ha valaki meglát majd, azt hiszi, hogy dolgozom, pedig valójában pihenőt tartok. Milyen jó húzás.” Így hát természetes pózban ült a számítógép előtt, üres tekintettel bámulva azt, de öt percen belül elaludt, és a billentyűzeten horkolt. Hsziaocsia negyven perc múlva hirtelen ébredt mély álmából, és felugrott: „Hát nem állok? Hogyhogy elaludtam?” Megnézte az időt, látta, hogy későre jár, és elment arcot mosni, amíg senki nem volt ott. Amikor meglátta magát a mosdóban, felnyögött: „Jaj, ne! Az arcom tele van billentyűzetlenyomattal! Hogyan mutakozhatok így?” Sietősen súrolta az arcát, dörzsölgetve és paskolva, és egy jó darabig a mosdóban volt. Aztán belenézett a tükörbe, és látta, hogy a billentyűzet nyomai nagyrészt eltűntek, és repesett a szíve az örömtől: „Senki se fogja észrevenni, hacsak nem figyel nagyon.” Ezután megfésülte a haját és megigazította a gallérját, miközben hirtelen rájött, hogy világos színű ingének gallérja kissé zsíros, és jobban megnézve a mandzsettája is piszkos kicsit. Azt gondolta magában: „Néhány napja nem mosakodtam és nem cseréltem ruhát, de van némi előnye annak, ha nem mosakodom. Egy kis kosz senkinek sem árt, és engem nem zavar egy kis piszok. Különben is, nem tűnik az ember lelkiibbnak, ha egy kicsit koszos?” Egyszerűen kifordította az inge gallérját és ujjait, és feltúrta a dzsekije ujját, felfedve ezzel az összes piszkos részt. Nagyon elégedett volt, felvidult, és nyugodtan sétált ki a mosdóból. Egy idő után a legtöbb ember a helyén volt, és elkezdett a munkájával foglalatzkodni. Amikor Hsziaocsia látta, hogy mindenki ott van, megszólalt: „Nem sokat szundikáltatok, srácok! Ti aztán tényleg tudtok szenvedni és megfizetni az árat! Én még csak nem is szundítottam, csak egy percet pihentettem a szemem, mielőtt egy kis vizet fröcsköltem volna az arcomra. Különben nem lenne semmi energiám.” Senki nem válaszolt. Eléggé unatkozott, így ő is munkához látott. Mivel ebédnél olyan sok levest evett, folyton ki kellett volna mennie a mosdóba, de ellenállt a késztetésnek, arra gondolva: „Ha kimegyek, nem fogják-e azt gondolni az emberek, hogy lusta vagyok? Ez nem egy jó hírnév, úgyhogy nem mehetek.” Így hát kitartott, elviselte, amíg végre valaki más ki nem ment a mosdóba, ő pedig meglátta az esélyét. Gyorsan beállt a sorba, arra gondolva közben: „Jó, ha csak követem a tömeget, és akkor senki nem fog rólam semmit mondani.”

Mozgalmas délután volt. Hsziaocsia rengeteget dolgozott, beszélgetett ezzel, kérdezősködött annál, erőforrásokat keresett ki, és mindenféle, a kötelességeihez tartozó feladatot végzett. A nagy nyüzsgés után végre eljött a vacsora ideje. Hsziaocsia

ezúttal csak egy kicsivel érkezett később, mint a többiek, de többé-kevésbé időben befejezte az evést. A vacsora utáni időszak volt Hsziaocsia legboldogabb napszaka, mert ez volt az egyetlen alkalom, amikor nyugodtan, lelkiismeret-furdalás nélkül, mások bírálata nélkül, nyugodt szívvel meg tudott inni egy csésze kávé, amit szeretett. Miért? Mert elég oka volt arra, hogy miért volt szükséges kávéznia, olyan okok, amelyek mindenki más szemében teljesen jogosak voltak. Így ez volt a legboldogabb időszaka. Miközben a kávéját készítette, azt motyogta magában: „Eh, ma megint túlóráznom kell. Azt sem tudom, meddig. Azt hiszem, majd meglátom, meddig tartok ki ezzel a kávéval.” A frissen főzött kávé az asztalra csapta, mintha ezzel azt akarná mondani mindenkinek: „Na és? Megiszom a kávémat, mit tudsz tenni ellene?” A körülötte lévőkre pillantott. Senki sem nézett rá, ő mégis hanyagul emelte fel a csészéjét és kortyolt egyet a kávéjából, miközben arra gondolt: „Mindenkinek azt mondja, hogy a kávé jó, és tényleg az. Mindennap más az íze, más élményt nyújt. Csodálatos!” Boldogan, büszkén kortyolgatta a kávéját, majd üres tekintettel nézett körül az esti munkája után. Alapvetően nem voltak céljai, és kimerültnek érezte magát a mozgalmas nap után, de kényszerítette magát a folytatásra. Nem bóbiskolhatott el, és nem hagyhatta, hogy mások lássák, hogy fáradt, vagy hogy felületesen, felelőtlenül vagy tiszteletlenül áll a munkájához vagy a kötelességéhez. Kényszerrel élénkítgette magát, azután leült a számítógépéhez, hogy tovább dolgozzon, és természetesen egyik kávé itta a másik után. Minél többet ivott meg, annál éberebbé vált, és annál kevésbé volt álmos. Hsziaocsia időnként az órájára pillantott: „Elmúlt egy óra, de nem alhatok, mivel a hajnali három órát tűztem ki célul magam elé. Még 2 óra 50 perckor sem mehetek aludni, mert azzal megszegném az ígéreteimet, és nem tudnék magyarázatot adni Istennek. Ezt az ígéretet egy teremtetett lénynek be kell tartania, ezért tiszteletben kell tartanom. Azt mondtam, hogy hajnali 3-kor alszom, úgyhogy hajnali 3-kor alszom, még akkor is, ha rengeteg kávé kell meginnom.” Így hát itta a kávé, és ellenállt a fáradtságnak, lelkiileg visszafogva és kontrollálva magát. Három órakor Hsziaocsianak fontos feladata volt, fogta hát a telefonját, és elküldött egy üzenetet, amelyben ez állt: „X. Y. nővér, Hsziaocsia vagyok. Fontos emlékeztetőm van számodra, hogy ne felejtsd el, hogy holnap reggel 10 órakor csoportgyűlés lesz. Kötelező a részvétel, és ne késs el. Aláírás: Hsziaocsia.” Az üzenet elküldése utáni megkönnyebbüléssel egy időben Hsziaocsia elgondolkodott: „Elküldeni egy dolog, de mi van, ha nem kapja meg? Tudja vajon, hogy küldtem neki egy üzenetet? Még nem alhatok. Meg kell várnom, hogy válaszol-e.” Félóra várakozás után még mindig nem érkezett válasz, és arra gondolt: „Vajon alszik? Hogyhogy ilyen korán alszik? Milyen haszontalan, háromkor már alszik.” Várt, mígnem a nővér hajnali 3 óra 50 perckor válaszolt: „Nem felejtettem el a holnapi 10 órát. Remélem, te sem felejtetted el, és időben jössz.” Hsziaocsia elolvasta, és azt gondolta: „Ó, miféle ember ez? Hogy lehet, hogy ő később megy aludni, mint én?” De nem bírta tovább. „Nincs több kávé! Ha iszom még, akkor egyáltalán nem fogok aludni ma éjjel. Le kell feküdnöm, mert fél hatkor, legkésőbb hatkor fel kell kelnem. Nem érhetek oda később, mint a többi testvérem, mert miután

felkeltek, mindenkinek látnia kell, ahogy imádkozom, Isten szavait olvasom, és prédikációt hallgatok. Úgyhogy nem kelhetek későn. Mindez e miatt az üzenet miatt van, ezért nem tudtam korán lefeküdni. De nem számít, a többiek tudják, hogy sokáig fent voltam. A célomat viszont elértem, és holnap megpróbálok négy órákor lefeküdni.” Miközben Hsziaocsia gondolkodni próbált, nem tehetett róla, olyan kábának érezte magát, hogy még a ruháit sem vette le, amikor visszaért a szobájába. Lerogyott az ágyára, már félig alva, de még mindig kényszerítette magát, hogy emlékezzen: reggel ne egyél tojást, ebédhez csak egy párolt zsemlét egyél, ne egyél párolt sertéshúst, hajnali 3-kor fekjüdj le, még vannak elküldendő üzeneteid... Hsziaocsia csak gondolkodott és gondolkodott, míg végül el nem nyugodott, és elaludt a fáradtságtól, a kimerültségtől, álmok és illúziók közepette. És ez volt egy nap Hsziaocsia életében.

Mondjátok, mi volt ez az egész? Hsziaocsia számára nem volt fárasztó mindig így színlelni? (De, az volt.) A robotok nem fáradnak bele abba, hogy egész nap ugyanazt csinálják, mert nincsenek érzékeik és nem észlelnek, de az emberek számára ez kimerítő. Miért élt így Hsziaocsia, amikor olyan fáradt volt? Miért csinálta? Volt valami terve? (Igen, volt.) Mi volt az, ami körül a terve forgott? (Kérkedés mások előtt.) Volt valami haszna belőle, hogy kérkedett? (Arra készíthette az embereket, hogy csodálják őt.) Arra készíthette az embereket, hogy csodálják őt. Ismerős nektek Hsziaocsia felfogása? Miféle emberek viselkednek így? (A farizeusok.) Így van. A farizeusok fogják a jó viselkedési mintákat, azokat a viselkedési mintákat és gyakorlatokat, amelyek igazodnak az emberek elképzeléseihez, és előadják ezeket mások előtt, hogy jó színben tűnjenek fel, és imádják őket. Ezzel a módszerrel érik el céljukat, az emberek félrevezetését. Mi az elsődleges természetük, hogy így színlelnek és mindenféle jó viselkedést tanúsítanak azért, hogy mások előtt kérkedjenek? Ez a színlelés, a trükközés, a félrevezetés – bármi más? (Hamis lelkiesség.) Hány olyan dolog fordult elő Hsziaocsia napja során, amelyekben benne voltak a beállítottságok, és amelyek közösek mindazokban, akik képesek a hamisságra? Tojást, párolt zsemlét, párolt sertéshúst enni és kávét inni. Ezek mind külsődleges dolgok, de milyen lényegyet vagy képes meglátni bennük? Színlelést és önuralmat. Minek a színlelését? (A szenvedés színlelését.) Az emberek a szenvedést jó vagy rossz dolognak tekintik? (Jó dolognak.) A szenvedés egy jó viselkedés, amelyet mindenki nagyra értékel. Minek tartják az emberek? Az igazság gyakorlásának tartják. Hsziaocsia tehát nem habozott szenvedni és megfizetni az árat. Mire terjedt ki a szenvedése? Nem evett finom ételeket, és későig fennmaradt, korán kelt és fegyelmezte a testét. Mi a természete a szenvedés ilyen fajtáinak? Ez mind csak színlelés. Nem az igazságért vagy az igazságosságért szenvedett, hanem mások megbecsüléséért és imádatáért, valamint a saját jó hírnevéért és tekintélyéért. Az igazságért szenvedett? (Nem, nem azért.) Melyik cselekedete volt összhangban az igazság alapelveivel, és melyik jelentett lázadást az énnel szemben és melyik jelentette a személyes érdekek félretételét az igazság kedvéért? Volt ilyen akár egy is? (Nem.) Mi volt a szenvedésének a természete? Az igazság gyakorlatba ültetése?

Az igazság iránti szeretetének megnyilvánulása? (Nem, nem az volt.) Nos, mi volt az? (Képmutatás.) Képmutatás volt, az igazságtól való idegenkedés, trükközés, színlelés, hamisság és félrevezetés; csupa olyan cselekedet és döntés volt, amelyek a saját képzelődésein és elképzelésein alapultak és a saját érdekei köré összpontosultak, és egyáltalán semmi közük nem volt az igazsághoz. Nem kereste az igazságot, így a tettei sem az igazság voltak; nemcsak hogy semmi közük nem volt az igazsághoz, a szíve mélyén rejlő normális emberi szükségletekkel is teljesen ellentétesek voltak. Bűn az, ha valaki tojást eszik? (Nem, nem az.) Hsziaocsia azonban mohóságnak tartotta a tojásevést. A tojás olyan étel, amelyet Isten teremtett az ember számára. Ha módodban áll tojást enni, akkor nem mohóság ezt megtenni, de ha nem áll módodban, és mások tojását lopod el és eszed meg, akkor az mohóság. Hogyan határozta meg Hsziaocsia ezt a kérdést? Úgy vélte, hogy tojást enni mohóság, és még nagyobb mohóság, ha mások is látják. Azt gondolta, hogy ha úgy tudna tojást enni, hogy senki sem látná, mindenki háta mögött, az nem volna mohóság. Mi volt a mércéje a mohóság mérésére? Azon alapult, hogy látta-e valaki. Vajon Isten szavaira alapozta ezt? Nem, ez az ő személyes nézete volt. Valójában van-e másoknak bármilyen gondolata vagy nézete a tojásfogyasztás e témájában? (Nincs.) Ez egy színtiszta elmélet volt, amelyet Hsziaocsia maga alkotott meg. Úgy vélte, hogy reggelire tojást enni mohóság, kényelemben való elmerülés és a test kívánságainak való engedés. Akkor az ő nézete alapján mindenki, aki tojást eszik, az elmerül a kényelemben és enged a test kívánságainak, nem igaz? Ezzel burkoltan azt fejezte ki, hogy: „Amikor tojást esztek, mindannyian a test kívánságainak engedtek. Én nem engedek a test kívánságainak, türtőztetni tudom magam, ezért nem eszem tojást. Tegyetek közvetlenül elém tojásokat, és én még ekkor is vissza tudom tenni őket, akár azután is, hogy felvettem őket. Egyszerűen ilyen elszántsággal és határozottsággal rendelkezem, és ennyire szeretem az igazságot. Ti meg tudnátok ezt tenni? Ha nem tudnátok, akkor nem szeretitek az igazságot.” Miként kezelte az elgondolását? A helyes és helytelen mércéjeként. Nem hamisság volt ez? (De, az volt.) Ez hamisság volt.

Egy másik, Hsziaocsia által mutatott megnyilvánulás az volt, hogy nem ment el enni, amikor eljött az ebédidő. Mit csinált helyette? (Elhalasztotta.) Elnyomta az éhségét és elhalasztotta az evést. De miért? (Hogy kérkedjen mások előtt.) Színjátékot rendezett, és azért tette ezt, hogy mások láthassák. Mit akart, hogy mit lássanak és értsenek meg ebből a többiek? Meg akarta mutatni másoknak, hogy mennyi szenvedést képes elviselni, és hogy milyen szorgalmas, hűséges, komoly és felelősségteljes a munkájában! Azt akarta, hogy az emberek lássák, hogy ő valóban emberfeletti! Akkor elérte volna a célját; ez volt az az értékelés, amelyre vágyott. Mit jelentett számára ez az értékelés? Ez volt az élete, az éltető eleme. Vajon ez az igazság szeretete? (Nem, nem az.) Szóval mit szeretnek az olyan emberek, mint ő? Nem haboznak kérkedni, összeesküvéseket szőni és mesterkedni, és maszkot öltve becsapni másokat, bemutatva nekik, hogy mennyire tudnak szenvedni, és ezáltal olyan megjegyzéseket kapni tőlük, mint: „Te aztán tényleg

képes vagy elviselni a szenvedést. Te aztán igazán szereted Istent, és hűségesen végzed a kötelességedet.” Nem haboznak a hamis látszat és trükkök segítségével eltitkolni a valós tényeket, becsapni Istent és átverni az embereket, mindezt azért, hogy másoktól egy jó szót vagy egy kedvező értékelést kapjanak. Miféle beállítottság ez? (Elvetemült beállítottság.) Elvetemült. Annyira jók a színlelésben, a színjátékban és a trükközésben! Ez csak egy étkezés, miért baj az, ha valaki nyugodtan elmegy enni? Melyik élő ember nem eszik? Bűn az, ha valaki időben eszik? Bűn az, ha valaki keres valami ennivalót, amikor éhes? (Nem, nem az.) Ez egy fizikai szükséglet; ez észszerű. Ezek az emberek minden észszerű igényt észszerűtlennek tartanak, és elítélik azokat. Mit népszerűsítene? Az állandó testi fegyelmet népszerűsítik, elrejtve a valós tényeket, és egy látszatot mutatnak, hogy mások azt láthassák, mennyire szenvednek ők, hogyan tartózkodnak a kényelemben való elmerüléstől, és hogyan fizetnek meg bármilyen árat és ajánlják fel idejüket, energiájukat és mindenüket a munkájukért. Azt akarják, hogy ezt lássák az emberek. És valóban ezt csinálják? Nem, nem ezt. Hamis látszattal vezetnek félre másokat, és ez egy elvetemült beállítottság megnyilvánulása. Ekkora erőfeszítéseket tesznek egy olyan jelentéktelen dolog miatt, mint egy étel elfogyasztása – miféle emberek ezek? Ezt kellene tennie egy normális emberi mivolttal rendelkező embernek? (Nem, nem ezt.) Nem ezt. Ez túl alattomos! Vajon a legtöbb ember helyeselné vagy felháborodna, ha hallaná, hogy valaki ennyire kérkedik egy jelentéktelen dolog miatt? (Felháborodnának.) Ti képesek lennétek valaha is így viselkedni? (Néha.) Ilyen mértékben, mint itt? (Nem.) Az éhség egy nehezen elviselhető érzés, de vannak, akik képesek elviselni ezt a szenvedést. Ha arra kéred őket, hogy vessék alá magukat Isten szavainak, szenteljenek erőfeszítéseket az Ő szavainak, cselekedjenek Isten szavainak alapelvei szerint és beszéljenek őszintén, azt túlságosan megerőltetőnek és nehéznek találnák. Ezeknek az embereknek a saját érdekeikről és büszkeségükről való lemondás nehezebb lenne, mint a mennybemenetel, de bármi áron hajlandóak félretenni Isten szavait, a saját képzelődéseik szerint cselekedni és megvédeni a saját testi érdekeiket. Ez nem annak a megnyilvánulása, hogy nem szeretik az igazságot? (De igen.) Ez az egyik vonatkozás.

Milyen más megnyilvánulásokat mutatott Hsziaocsia? Rettenetesen álmos volt, de nem feküdt le. Mondjátok meg Nekem, ha valaki álmos, és lefekszik egy időre, vagy szundikál egy kicsit, és utána több ereje van a munkához, ez nem észszerű? (De igen.) Ez észszerű. Elítélné bárki is Hsziaocsiát, ha aludna? (Nem, nem ítélnék el.) Akkor miért rettegett annyira, ha senki sem ítélte volna el? Mitől félt? (Attól, hogy kiderül a titka.) Így van, attól félt, hogy kiderül a titka. A képzelődéseiben azt hitte, hogy őt mindenki nagyra becsüli, hogy mindenki úgy gondolja, hogy ő különösen képes elviselni a szenvedést, és kivételesen jámbor. Úgy érezte, hogy ha lelepleződik az igazi arca, és mindenki rájön, hogy ő nem az a fajta ember, akkor a teljes jó imidzse összeomlik. Nem bírta elviselni ennek a gondolatát, ezért még egy szunyókálástól is visszatartotta magát. Ennyire szigorú volt önmagával szemben. Miféle ember ő? Nem beteg ő mentálisan? Az ilyen

emberek gyakran hallgatnak prédikációkat, olvassák Isten szavait, és összegyűlnek beszélgetni – akkor meg hogy lehet, hogy nem az igazságra összpontosítanak? Az nagyszerű, ha elgondolkodsz az igazság alapelvein. Nézd meg, mit mondanak Isten szavai: van-e bármilyen kijelentés Isten szavaiban az emberek szunyókálásáról? (Nincsen.) Isten nem tett semmilyen kijelentést erről a kérdésről, még csak nem is említette azt. Bárkinek tudnia kellene ezt kezelni, aki rendelkezik a normális emberi mivolt gondolkodásával. Észszerű dolog szundítani egyet, amikor álmos vagy. Észszerű dolog megpihenni délben egy forró nyári napon. Különösen egyes idősebb embereknek, akik nem tudnak lépést tartani a testük, energiaszintjük stb. tekintetében, ebéd után aludniuk kell valamennyit. Ez nem az életmódbeli szokásaikon, hanem a fizikai szükségleteiken alapul. Isten megadta neked a normális emberi mivolt tudatosságát, tudatát és válaszait, hogy a saját munkádnak és környezetednek megfelelően kezelhesd a napi étrendedet, fáradozásodat és pihenésedet; nem szabadna túlhajtanoz magadat. Tegyük fel például, hogy nem eszel bőséges ételeket, és azt mondod: „Isten nem engedi meg az embereknek, hogy finom ételeket egyenek; ha mindig finom ételeket eszik az ember, mohóvá válik.” Isten soha nem mondta ezt, és nincsenek ilyen jellegű követelményei az emberekkel szemben. De Hsziaocsia ezt gondolta, és úgy vélte, hogy Isten valószínűleg ugyanígy gondolkodik. Úgy gondolta, hogy ha valaki túl korán fekszik le, az a kényelemben való elmerülés, és az nem tetszik Istennek. Vajon ez nem az igazság meg nem értése? (De igen.) Amikor Hsziaocsia nem értette az igazságot, kereshette volna azt, de nem tette, csak a saját szubjektív akarata szerint cselekedett. Milyen messzire ment el ebben? Három-négy csésze kávé ivott meg egy nap, csak azért, hogy sokáig fenn tudjon maradni. Egyesek azt mondják: „Az elmúlt években sok kávé megittam a kötelességem teljesítése közben, hogy képes legyek elvégezni Isten házában munkáját.” Ha más megkérdezi: „Ki kényszerített arra, hogy kávé igyál? Nem te döntöttél úgy, hogy iszod?” – ők azt gondolják magukban: „Tudod, miért iszom kávé? Nem azért, hogy sokáig fenn maradjak, hanem azért, hogy lefogyjak. Ezt nem tudtad? De nem árulhatom el neked, mert akkor tudnád. Vajon vékonynak fogok-e tűnni, ha te vékonyabb vagy nálam?” Ez igazán számító gondolkodás, ugye? Milyen nézetek és elképzelések vannak ebben? Van-e benne bármi a normális emberi mivolt megértéséből vagy racionalitásából? (Nincsen.) Nem, ebben csak szellemi csatározások, trükkök és cselszövések, színlelés, hamisság és félrevezetés van. Csak ez van benne. Ez az, amikor valaki számító, ha bármi történik. Egyáltalán nem mondja el senkinek az őszinte nézeteit és gondolatait, nem is szólva arról, hogy mindenki megtudhassa, vagy hogy Isten láthassa. Az ő mentalitása nem ez: „Felfedem magam. A tetteim összhangban vannak a gondolataimmal, és ez vagyok én.” A mentalitása biztosan nem ez; hát akkor mi? Titkolózik és színlel, amennyire csak tud, attól félve, hogy a mások által róla alkotott kép nem elég nagyszerű, buzgó vagy lelkieken gazdag.

Miért akart Hsziaocsia sokáig fenn maradni? Sokféle munka nem igényel késő éjszakai tevékenységet, és az emberek este 10 óra után többnyire álmosak. Még ha

tovább is dolgoznának, az sem lenne hatékony, mert az emberek energiája véges. De Hsziaocsia mindig kényszerítette magát, nem törődve azzal, hogy ez hatékony-e, még akkor se, amikor nagyon jól tudta, hogy nem az. Miért küldött üzenetet elalvás előtt? (Hogy mások felfigyeljenek rá.) Hogy mások is tanúi legyenek annak, hogy három órákor feküdt le. Még ha nem is alszol egész éjjel, nem te leszel álmos végül? És nem magadnak köszönheted majd? Vannak, akik sokáig fennmaradnak, és hajnali 3-kor küldenek üzenetet. Amikor a címzett hajnali 4 órákor válaszol, 5 óráig várnak a válasszal, hogy demonstrálják, hogy ők még később fekszenek le. Így kínozzák magukat és ártanak egymásnak, és a végén egyikük sem alszik egész éjjel. Hát nem meggondolatlan idióták ezek? Miféle viselkedés ez? Ez ostoba viselkedés. Honnan ered ez a fajta viselkedés? Mindez egy romlott beállítottságból ered. Egyelőre nem vizsgáljuk, hogy ez a viselkedés melyik romlott beállítottságból ered, csak azt mondjuk ki, hogy mennyire nevetséges. Ezek az emberek megváltoztathatnák ezt a fajta nevetséges viselkedést és gyakorlatot azáltal, hogy Isten bármelyik szavát választják a gyakorláshoz. Az Ő szavai közül bármelyik lehetővé tehetné számukra, hogy békésen és biztonságban éljenek, és életüket realisabbá és gyakorlatiasabbá tegyék. Miért nem választják azt, hogy Isten szavai szerint élnek? Miért gyötrik így magukat? Vajon nem azt aratják-e, amit vetnek? (De, azt.) Bármennyit szenvedjen is így valaki, az mindig hiábavaló lesz, és bármennyi szenvedést is viseljen el, a következményeit ő viseli majd. Egyesek azt mondják: „Ennyi éven át hittem Istenben, és 20 éve vagyok vezető. Mindig sokáig fent maradtam, nem aludtam, és a végén idegkimerültségtől szenvedtem.” Azt mondom: „Könnyen megúsztad az idegkimerültséggel. Ha továbbra is ostobán kínozod magad, és így viselkedsz, akkor a pszichózis vár rád.” Lehet-e egészséges valaki, aki nem alszik éjszaka, állandóan feszült, és a teste rendellenesen működik? Ezt saját magának köszönheti! Tegyük fel, hogy azt mondd neki: „Nem lesz jó, ha így cselekszel. Próbáld meg a lehető legjobban megszervezni a napközbeni munkát és növelni a termelékenységedet. Amikor a munkát beszéli meg mindenki, kevesebb ostobaságot mondj, és ne beszélj annyit jelentéktelen dolgokról. Értsd meg a megbeszélés kulcspontjait, lényegét és témáját, és ha vége, mindenki folytassa a feladatát. Ne fecsegy folyton, és ne vesztegeds az időt.” Nem fog hallgatni rád. Nem tudja jól kifejezni magát, de nem foglalja össze a tapasztalatokat, csak zagyvaságokat fecseg, hajnali egy-két óráig elfecsérelve az időt, nem alszik, és nem hagy mást sem aludni. Ez vajon nem mások gyötrése és bántása? Végül azt gondolja: „Isten, Te láttad, ugye? Három óra volt, és még mindig nem aludtam!” Isten látta. Ő nemcsak azt látta, ahogyan kívülről kinézett, hanem belül a szívét is, és azt mondja: „A szíved szennyes. Egész éjjel fent maradsz értelmetlenül gyötrődni, de Isten erre soha nem fog emlékezni. Amikor eljön az alvás ideje, nem fekszel le, hanem kényszerítod magad, hogy kitarts. Ezt a szenvedést magadnak köszönheted!” Amikor álmosak az emberek, a szemhéjuk természetes módon lecsukódik. Ez egy ösztön, tehát megérdemled a szenvedést, ha folyton az ösztönök és a természet törvényei ellen cselekszel! Isten nem fogja kérni, hogy olyan szenvedést viselj el, amely értelmetlen,

vagy amelyet a természet törvényeinek megsértése, vagy az alapelvek vagy az igazság megsértése okoz. Ha ragaszkodsz az ilyen jellegű szenvedésekhez, akkor legyen. Vannak, akik, amikor meghallják, hogy valaki hajnali 3-ig nem fekszik le, azt gondolják: „Hát nem pont olyan, mint én? Nos, ezentúl hajnali fél négykor fekszem le aludni.” Aztán meghallják, hogy valaki hajnali fél négykor fekszik le, ezért ők hajnali négykor akarnak lefeküdni. Hát nem elmebetegség ez? Akármiben versenyezhetnél, erre te úgy döntesz, hogy abban versenyzel, hogy ki fekszik le legkésőbb – ez azt jelenti, hogy szellemileg rendellenes vagy. Van-e az ilyen embereknek problémájuk a felfogásukkal? (Igen, van.) Nem képesek felfogni az igazságot. Ha van időd, ne fáradj tovább, ne törd az agyad és ne gondolkodj olyan dolgokon, mint a kifelé megnyilvánuló viselkedés, a színlelés és a hamisság. Akkor mire is kellene energiát fordítanod? Nézd meg, hogyan leplezik le Isten szavai az emberiség romlott természetét és elvetemült beállítottságát, és hogyan leplezi le Isten, hogy az emberek felületesek. Tegyél erőfeszítést arra, hogy összehasonlítsd magadat Isten e szavaival, amelyek leleplezik az embert, gondolkodj el azon, hogy hány olyan megnyilvánulással rendelkezel, amelyeket Isten leleplez, és ezek közül mennyi az, amelyet gyakran viszel át a gyakorlatba vagy fedsz fel. Nagyszerű dolog összefoglalni ezeket! Milyen megvetendő az, amikor valaki néhány tojás vagy párolt zsemle, illetve dolgok szaftba mártogatása miatt tesz állandóan erőfeszítéseket! Mi ez? Ez számítás és a bölcsesség hiánya. Mi az ilyen személy? (Egy idióta.) Jól mondjátok. Amikor olyan emberekről van szó, akik mindig azt mérlegelik, hogy hány tojást egyenek, vagy mindig azon jár az eszük, hogy kávéig igyanak, hogy ébren maradjanak éjszaka, őket nem túlzás idiótának nevezni, akik az ételek megszállottjai. Milyen területeken ostobák? Miért mondjuk, hogy ezek az emberek ostobák? (Amit elszenvednek, az teljesen értéktelen.) Határozottan értéktelen. Miért akarnál ilyen gyerekes dolgokat csinálni? Azt hiszed, hogy ha egy életem át nem eszel tojást, attól képes leszel megérteni az igazságot? Nem bolondság így viselkedni? (De igen.) Ne csinálj ostoba dolgokat. Milyen emberek hajlamosak ostoba dolgokat tenni? (Olyanok, akiknek nincs lelki megértésük.) Vajon ezek az emberek képesek felfogni az igazságot? (Nem, nem képesek.) Egyesek azt mondják: „Jó képességűek, és olyan ügyesen tudnak prédikálni.” Lehet, hogy ügyesen prédikálnak, de miért kezdenek folyton gyerekes tevékenységekbe, amikor eljön a cselekvés ideje? Miért viselkednek ilyen éretlenül és nevetségesen? Mi folyik itt? Egyféleképpen beszélnek, de másképp cselekednek. Amiről beszélnek, az a doktrinális megértésük, amit pedig a gyakorlatba visznek át, azok a dolgok azok, amelyeket valóban megértenek és el tudnak fogadni. Vajon mélyen belül támogatják vagy elismerik az általuk prédikált doktrínákat? (Nem, nem ismerik el azokat.) Nem ismerik el, hogy azok a dolgok az igazság, vagy olyan mércék, amelyeket a gyakorlatba kellene ültetniük és betartaniuk. Valójában a szívükben élő mesterkedések és elképzelések, a hamis eszmék és gyakorlatok, valamint a mások által jónak tartott viselkedésmódok azok, amelyeket igazán a gyakorlás mércéinek és útjainak hisznek. Nem lesznek leírva az ilyen emberek, ha soha nem változnak meg? Lesz-e bármi esélyük az üdvösségre? Kevés remény van rá.

Mondjátok meg Nekem, észszerű-e napernyőt használni vagy szalmakalapot viselni a tűző napon? (Igen, észszerű.) A napon dolgozó emberek gyorsan leégnek, ha nem viselnek kalapot, ezért teljesen észszerű, hogy ezt tegyék. Vannak, akik nem így gondolkodnak, és azt mondják: „Szalmakalapot viselni? Nem lenne ez sértő számomra? Viselhetnék én kalapot? Nem félek a szenvedéstől, sem a leburnulástól. Valójában egészséges az.” Ha valóban ezt gondolják, akkor az nem probléma, de a lényeg az, hogy mélyen legbelül egyesek nem így gondolkodnak. Azt gondolják: „Nézzetek csak oda, szalmakalapot viseltek, mert féltetek, hogy leburnultok vagy leégtek egy forró napon. Én nem fogok felvenni! Miért kellene félni a leburnulástól vagy a leégéstől? Isten szereti ezeket a dolgokat, ezért nem érdekel, hogy mások mit gondolnak!” Mit gondoltok azokról az emberekről, akik ezt mondják? Nem gondoltátok, hogy egy kicsit csalárdak, egy kicsit hamisak? Valójában van egy indíték a kalapviselés elutasítása mögött, mégpedig az, hogy megmutassák az embereknek, hogy képesek szenvedni, és hogy ők valóban lelki emberek. Ez a fajta képmutató viselkedés undorító! Képesek-e jól végezni a kötelezettségeiket azok, akik ennyire jól tudnak színlelni? Vajon képesek-e szenvedni kötelességeikért és megfizetni az árat? Ha egyszer leburnulnak vagy leégnek, nem fognak-e panaszkodni és Istent hibáztatni? A képmutató farizeusok soha nem ültetik át az igazságot a gyakorlatba, hanem csak színlelik a lelkeséget. Vajon tényleg képesek volnának szenvedni és megfizetni az árat? A képmutatók lényege alapján látható, hogy egyáltalán nem szeretik az igazságot, és még kevésbé képesek szenvedni érte, illetve megfizetni érte az árat. Mi több, bármennyi szavát is hallják az igazságnak, soha nem úgy figyelnek azokra és nem úgy értik azokat, mint az igazságot, hanem egyfajta lelki elméletként kezelik és prédikálják azokat. Az ilyen képmutatók nem értik, miért hisznek az emberek Istenben, miért akarja Ő az igazságot nyújtani az embereknek, milyen az a folyamat, amikor az emberek elfogadják Isten üdvösségét, mi a jelentősége annak, és mit ért Isten valójában üdvösség alatt. Egyet sem értenek ezekből az igazságokból. Ha egy gyülekezetben van egy képmutató, aki nem szereti az igazságot, de szeret hamisnak lenni, akkor ő valóban farizeus. A viselkedésre, a külsőségekre és az emberek szívében kialakuló értékelésekre figyel, és bármennyi igazságot is hall, soha nem ülteti át a gyakorlatba azokat. Minden helyes, amit mond, és mindenféle doktrínát el tud mondani, de nem gyakorolja azt, amit prédikál. Ha valaki teljesen hozzá alkalmazkodik, vajon ugyanolyan ember-e? (Igen, ugyanolyan.) Vajon aki normálisan gondolkodik, hogyan látja majd ennek a képmutatónak a megnyilvánulásait? Azt fogja gondolni: „Rossz a gyakorlási módszere, nem igaz? Miért olyan furcsa? Amikor eljön az étkezés ideje, egyszerűen el kellene mennie enni, akkor miért bonyolítja ezt meg ennyire?” Azt fogja mondani, hogy ez a személy furcsa, hogy másképp érti a dolgokat, mint mások, torz módon – és nem lesz rá hatással. De ha valaki ugyanolyan ember, mint ez a képmutató, és különös figyelmet fordít a külsődleges viselkedésre és az emberek véleményére, akkor összehasonlíttja magát vele, és versenyez vele. Ez olyan, mint amikor Hsziaocsia hajnali 3-kor küldött egy üzenetet, a címzett pedig hajnali 4-kor

válaszolt, ezt gondolva: „Hajnali 3-kor küldtél nekem üzenetet, ezért én 4-kor fogok válaszolni”, ekkor Hsziaocsia arra gondolt: „Te 4-kor válaszoltál nekem, ezért én 5-kor küldöm a válaszomat.” Idővel, így versenyezve, fokozatosan mindenki képmutatóvá válik. Ha egy gyülekezetvezető ilyen ember, és a testvéreknek nincs tisztánlátásuk, akkor veszélyben vannak, bármikor félrevezethetik őket. Miért mondom ezt? Az igazságot nem értő ember könnyen félrevezethető és befolyásolható mások külsőleg jó viselkedése által. Mivel nem tudja, mi a helyes, hisz abban az elképzelésében, hogy az ilyen viselkedés jó. Ha valaki más képes ezeket a viselkedési formákat megvalósítani, akkor az a személy lesz az imádata tárgya, és azt gondolja, hogy annak a személynek vezetőnek kellene lennie, és Isten által tökéletessé kellene válnia, és Istennek szeretnie kellene őt. Helyeselni fogja ezt a fajta viselkedést, és a szíve mélyén elismeri azt. Mi fog történni, ha elismeri? Követni fogja azt a személyt. Ha mindketten vezetők, akkor össze fogják mérni magukat, és versenyezni fognak egymással. Egy alkalommal különböző országok gyülekezeteinek vezetői és dolgozói gyűltek össze online. Miután becsatlakoztam, és figyeltem egy darabig, úgy éreztem, hogy valami nincs rendben. Arra gondoltam: „Mit csinálnak itt ezek az emberek? Prédikálnak?” Miután megértettem a helyzetet, rájöttem, hogy imádkoznak. Csodálkoztam Magamban, hogy vajon miért így imádkoznak. Ijesztően hangzott, olyan volt, mintha vicsorognának és kieresztenék a karmaikat. Ez önmagában nem egy nagy dolog, akkor mi volt hát a fő probléma? Úgy tűnt, hogy nyitott szemmel imádkoznak, nem Isten előtt, és nem azt mondják, ami a szívükben van. Inkább azon versengtek, hogy ki a legékesszólóbb, ki tud több doktrínát mondani, és ki beszél a legátfogóbban és a legmélyértelműbben. Úgy hangzott, mint egy mérkőzés egy arénában, és semmiképpen sem úgy, mint egy ima Istenhez. Hát nincs végük ezeknek az embereknek? Nincsenek leírva? Ha ilyen emberek szolgálnak vezetőként, vajon mennyi szenvedést kell elviselniük az alattuk állóknak? Vajon nem éri sérelem az alattuk állókat? Mindegyikük lelkesen imádkozott legalább 20 percig, és annak ellenére, hogy a Fennvaló előírta, hogy az összejöveleket nem uralhatja egyetlen személy sem, és hogy az emberek csak 5-10 percig beszélhetnek, ők mégis szemtelen módon ilyen sok időt töltöttek imádkozással. Később végre megértettem, hogy miért tart olyan sok összejövétel reggeltől éjszakáig: ezek az úgynevezett vezetők hosszú időn át csak imádkoznak, egyik a másik után, miközben a beosztottjaik szenvednek. Ezek a hamis vezetők azért voltak ott, hogy szócsatázzanak, csapongjanak, némelyikük olyan összefüggéstelenül, hogy el is felejtették, miről beszéltek már. Számukra minden rendben volt, amíg ők beszéltek hosszabban, mint a többiek. Tanácstalan voltam. Amikor valaki imádkozik, csukott szemmel kellene imádkoznia Istenhez, akkor miért volt nyitva a szemük? Tényleg nem zavarta az elméjüket, hogy nyitva van a szemük, és látják, hogyan imádkoznak mások? Különösen úgy, hogy közben azon kellett gondolkodniuk, hogyan imádkoznak mások, és milyen szavakat használnak, és fölējük akartak kerekedni –, amikor a szívük tele van ilyen dolgokkal, vajon lehetséges-e Istenhez imádkozni és szívből beszélni? Ez nem abnormális észjárás? Mindezek vajon nem a

hamis vezetők és hamis dolgozók hamis lelkiségének megnyilvánulásai? Jó dolog, hogy mindenki összegyűlik, olvassa Isten szavait és beszélget az igazságról, de néhányan jelezték: „Ó, el sem tudod képzelni. Amikor ezek a vezetők összegyűlnek és imádkoznak, olyan, mintha szentírásokat kántálnának; folyton egy dologról beszélnek, és ez így megy minden alkalommal, amikor összegyűlünk. Elegem van már abból, hogy ezt hallgatom.” Az ilyen összejövetelek hogyan szolgálnak az emberek épülésére? A hamis vezetők és dolgozók mindig ezt csinálják; vajon összhangban lehetnek Isten szándékaival? Nem figyelnek arra, hogy az igazságról beszélgessenek, hogy segítsenek az embereknek megérteni azt, sem arra, hogy az igazságról beszélgetve oldják meg a problémákat; ehelyett a vallás hamis lelkiségével foglalkoznak. Nem vezeti ez tévútra az embereket? Mi itt a probléma? Egyáltalán nem értik Isten szándékait, sem az emberekkel szemben támasztott követelményeit. Csak vallási szertartásokat végeznek és kérkednek! Még rosszabb, hogy az imát arra használják, hogy másokat leleplezzenek, megtámadjanak és elítéljenek, míg egyesek arra használják az imát, hogy önmagukat igazolják. Úgy tűnik, mintha az imáik Isten füléhez szólnának, de valójában az emberek füléhez szólnak. Ennélfogva ezeknek az embereknek nincs egy cseppnyi istenfélő szívük sem, ők mind álhívők, akik megzavarják Isten házában munkáját. Ezek a hamis vezetők olyan sok csúfságot fednek fel imáikban. Néhányan ilyeneket mondanak ima közben: „Isten, néhány ember félreértett engem. Nem úgy értettem. Imádkozom hozzád, nem érzem magam negatívnak, mások pedig gondoljanak, amit akarnak.” Egyesek doktrínákat hangoztatnak, mások pedig azon versengenek, hogy ki hallgat meg több prédikációt, ki emlékszik a legtöbb ének szövegére vagy Isten legtöbb szavára, kinek az imái tartanak a legtovább imádkozással, ki a legékesszólóbb, vagy ki az, aki a legváltozatosabb módon tud imádkozni, és sok különböző fajta imádságot végezni. Imádkozás ez? (Nem, nem az.) Mi ez? Ez gátlástalan gonosz cselekedet! Ez az igazsággal való játszadozás és annak lábbal tiprása, Isten meggyalázása és káromlása! Ezek az ördögök és álhívők merészelnek bármit is mondani az imán keresztül – mondjátok meg Nekem, igaz hívők ők? Van bennük bármiféle jámborság? (Nincs.) Az ilyen emberek negatívvá válnak, ha vezetői státuszukat megvonják tőlük, egyáltalán nem gondolkodnak el önmagukon, hanem mindenhol panaszkodnak: „Annyit szenvedtem az istenért végzett munkám során, mégis azt mondták, hogy nem végeztem tényleges munkát, és hogy hamis vezető vagyok, és elbocsátottak. Mi több, hány ember tud olyan átfogóan doktrínákat mondani, mint én? Hány olyan szerető ember van, mint én? Feladtam a családomat és a karrieremet, és minden napot a gyülekezetben töltöttem a testvéreimmel összegyűlve, alkalmanként három vagy öt napon keresztül beszélve. Hogyan bocsáthattak el csak így?” Nem készségesek, hanem panaszokat rejtegetnek. Vannak olyanok is, akik ezt az állítást terjesztik: „Ne legyél vezető isten házában. Ha megválasztanak vezetőnek, könnyen bajba kerülhetsz, és ha egyszer leváltanak, akkor már arra sem lesz esélyed, hogy közönséges hívő legyél.” Mik ezek a szavak? Ezek a legképtelenebb és legnevetségesebb szavak, és az is elmondható, hogy ezek a meg nem felelés, az

elégedetlenség és az istenkáromlás szavai. Nem ezt jelentik ezek a szavak? (De igen.) Mi rejlik ezekben a szavakban? Támadás – ezek a szavak nem közönséges ítélet! Ezek az emberek nem azt mondják, hogy azért bocsátották el őket, mert átokfutásuk során rossz dolgokat tettek, és nem végeztek tényleges munkát, hanem azt kifogásolják, hogy Isten igazságtalan volt velük szemben, hogy cselekedetei során nem vette figyelembe a büszkeségüket, és hogy nem értette meg, hogyan érzik magukat, sem az érzelmi befektetésüket. A mentalitásuk a nem hívő mentalitása, teljesen híján vannak az igazságvalóságoknak!

Mennyi ideig szoktatok imádkozni az összejöveteleken? Túl sokat vesz el mindenki idejéből? Előfordul, hogy az imáitok bosszantanak másokat? Egyesek sok időt töltenek imádkozással, és mindenkinek elege van abból, hogy hallgassa őket, de ezek az emberek mégis azt hiszik, hogy ők a leginkább lelki emberek, és azt hiszik, hogy ez az, amit az Istenben való sokéves hitük során megszereztek és elértek. Még több óra imádkozásban sem fáradnak el, ami alatt csak ugyanazokat a régi, lényegtelen dolgokat ismételtetik, és mindazokat a szavakat, doktrínákat és szlogeneket mondogatják, amiket ismernek, vagy olyan dolgokat, amiket másoktól hallottak, vagy amiket maguk találtak ki. Teszik ezt akkor is, ha mindenkinek elege van belőle, és attól függetlenül, hogy tetszik-e ez nekik vagy sem. Így imádkoztok? Mondjátok meg Nekem, hogyan helyes imádkozni, röviden vagy hosszán? (Nincs helyes vagy helytelen.) Így van. Nem mondhatok ítéletet arról, hogy ezek közül melyik a helyes vagy helytelen, csak imádkozz Istenhez a szíved szükségletei szerint. Néha az ima nem igényel semmilyen szertartást, néha viszont igen; ez a környezettől függ és attól, hogy mi történt. Ha úgy gondolsz, hogy egy ima hosszú időt vehet igénybe, akkor imádkozz Istenhez magadban a személyes ügyeidről. Mindezekről ne az összejöveteleken imádkozz, rabolva mindenki idejét. Ezt hívják észszerűségnek. Büszkeségük és hírnevük érdekében egyesek egyáltalán nem törődnek ezzel. Ez tudatlanság és a józan ész hiánya. Szégyellik-e magukat azok az emberek, akiknek nincs józan eszük? Nem is tudják, hogy mindenki idegenkedik attól, hogy imádkozni lássa őket. Vajon azok az emberek, akik még ezzel a kis érzékeléssel vagy tudatossággal sem rendelkeznek, fel tudják-e fogni az igazságot? Nem, nem tudják. Az összes igazságalapelv, amelyek gyakorlatba ültetését Isten megköveteli az embertől, ott van az Ő szavaiban, és mindazok a szavak, amelyeket Isten az igazság gyakorlásával kapcsolatban közöl, tartalmazznak alapelveket és maguk is azok, az embereknek csak alaposan el kell gondolkodniuk rajtuk. Isten szavaiban nagyon sok alapelv van az igazság gyakorlatba ültetéséről; vannak alapelvek és utak arra vonatkozóan, hogyan kell gyakorolni mindenféle ügyben, helyzetben és összefüggésben; a legfontosabb dolog az, hogy van-e lelki megértésed vagy nincs, és rendelkez-e felfogóképességgel vagy sem. Ha valaki rendelkezik ezzel a felfogóképességgel, akkor meg tudja érteni az igazságot. De ha nem, akkor csak az előírásokat fogja megérteni, függetlenül attól, hogy Isten szavai mennyire részletesek, és ez nem az igazság megértése. Ezért Isten egy alapelvet ad neked, hogy azt a különböző körülményekhez igazíthasd. Az Ő szavainak

hallgatása és az Ő megismerése által, különböző tapasztalatokon és beszélgetéseken keresztül, valamint a Szentlélek megvilágosításán keresztül meg fogod érteni azon alapelvek egyik aspektusát, amelyek szerint Ő beszél, valamint az Ő elvárt mércéit egyfajta dologra vonatkozóan. Akkor meg fogod érteni az igazságnak azt az aspektusát. Ha Istennek mindent részletesen el kellene magyaráznia, és meg kellene mondania az embereknek, hogyan cselekedjenek ebben vagy abban a kérdésben, akkor azok az alapelvek, amelyekről beszél, haszontalanok lennének. Ha Isten ezt a módszert alkalmazná, és sorra mondaná az emberiségnek az előírásokat az egyes dolgokra, azzal mit nyernének az emberek végül? Csak néhány gyakorlatot és viselkedést. Soha nem értenék meg Isten szándékait vagy szavait. Ha az emberek nem értik Isten szavait, akkor soha nem lesznek képesek megérteni az igazságot. Nem így van ez? (De igen.) Képesek vagytok megérteni az igazságot? A legtöbb ember nem képes erre, és csak azok a kevesek képesek igazán elérni ezt, akiknek van lelki megértésük és szeretik az igazságot. Tehát mik az előfeltételek azok esetében, akik képesek ezt elérni? Akkor tudják elérni, ha rendelkeznek lelki megértéssel, felfogóképességgel, őszintén törekednek az igazságra és a pozitív dolgokra, és szeretik azokat. Ami pedig a többieket illeti, akik nem tudják ezt elérni, az egyrészt a képességükkel vagy a felfogásukkal kapcsolatos problémák miatt van, másrészt pedig idő kérdése. Vegyük a 20-as éveikben járó embereket – ha azt kéred tőlük, hogy értsék el azt, amit egy 50-es éveikben járó ember tudna elérni és kellene, hogy elérjen, ezzel nem arra kényszeríted őket, hogy olyasmit tegyenek, ami meghaladja a képességeiket? (De igen.) Most gondolkodj el azon, hogy mivel függ össze az embernek az a képessége, hogy felfogja az igazságot. (A képességével.) Összefügg a képességével. Mivel még? (Azzal, hogy törekszik-e az igazságra vagy sem.) Van egy bizonyos kapcsolat a törekvésével. Egyes emberek valójában megfelelőek felfogóképességük, elméjük gyorsasága és IQ-juk tekintetében, és képesek megérteni az igazságot, de nem szeretik az igazságot, vagy nem törekednek rá. Nem érznek semmit az igazság iránt a szívükben, és nem tesznek semmilyen erőfeszítést e tekintetben. Az ilyen emberek számára az igazság mindig valami homályos és felismerhetetlen dolog lesz, és nem számít, hány éven át hisznek Istenben, nem lesz semmi haszna.

Nos, befejeztem a történeteim elmesélését. E történetek cselekménye és tartalma segíthet megértenetek néhány igazságot? (Igen.) Miért mondom el ezeket a történeteket? Szükséges volna elmesélni ezeket a történeteket, ha nem lennének kapcsolatban az emberek életkörülményeivel, az általuk felfedett beállítottságokkal és gondolataikkal a való életben? (Nem.) Nem volna szükséges. Az általunk tárgyalt dolgok mind olyan gyakori jelenségek és állapotok, amelyeket életükben gyakran fednek fel az emberek, és amelyek emberi beállítottságokhoz, nézetekhez és gondolatokhoz kapcsolódnak. Ha e történetek meghallgatása után úgy gondoljátok, hogy ezek csak történetek, hogy egy kicsit humorosak és némileg érdekesek, de semmi több, és képtelenek vagytok megérteni a bennük rejlő igazságokat, akkor nem lesznek hasznokra. Meg kell

érintenek néhány igazságot ezekből a történetekből – ez javító hatással lesz legalábbis a viselkedésekre, különösen bizonyos dolgokról alkotott nézeteikre, és lehetővé teszi számotokra, hogy felhagyjatok a torz megértési módszereitekkel, és tiszta megértéssel rendelkeztek az ilyesfajta dolgokról. Ez nem csupán a viselkedések megváltoztatására szolgál, hanem ezeknek a romlott beállítottságok által teremtett állapotoknak a gyökeres megoldására is. Értitek? Most pedig beszéljünk a fő témáról.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek

IV. Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok miként tettetik magukat az igazság megtestesítőinek, amint némi tapasztalatra és tudásra tettek szert

Legutóbb az antikrisztusok megnyilvánulásainak nyolcadik tételéről beszélgettünk – az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. A nyolcadik tétel összesen négy altémára bontható. Az első három altémáról szóló beszélgetést befejeztük; mi hát a negyedik? (Az antikrisztusok az igazság megtestesítőinek tettetik magukat, amint szert tettek némi tapasztalatra és tudásra, illetve megtanultak néhány leckét.) Ez a nyolcadik tétel negyedik altémája. Ebbe persze a nyolcadik tétel témája megnyilvánulásainak az egyik aspektusa is beletartozik – összefüggenek egymással. Mi ez a téma? Az, hogy az antikrisztusok azt akarják, hogy mások csak nekik vessék alá magukat, ne az igazságnak vagy Istennek. Bontsuk részekre és beszéljük át apránként ezt az altémát! Mit jelent a tapasztalat, a tudás, és mit jelentenek a leckék? Miféle emberek vannak ezek birtokában? Miféle emberek szeretik felvértetni velük magukat? Miféle emberek hangsúlyozzák azt, hogy ezekkel a dolgokkal vértézzék fel magukat, mintsem az igazsággal? Miféle emberek tekintik ezeket a dolgokat az igazságnak? Először is, egy dolog biztos. Nem számít, hogy milyen képességűek ezek az emberek, és nem számít, hogy milyen a felfogásuk: nagyon szeretik a tudást, és a tudás iránti szeretetük felülmúlja az igazságvalóság iránti szeretetüket. Istenhitük terén annak a célnak az elérésére törekednek és azt az irányt követik, hogy úgynevezett tapasztalatot és tudást szerezzenek. Arra akarják használni ezt a tudást és tapasztalatot, hogy önmagukat ezekkel felszerelve és felvértézve jobb ízlésű, jobb stílusú és műveltebb emberekké váljanak, és hogy jobban becsülhessék és imádhassák őket. Azt gondolják, hogy ezzel a tudással és tapasztalattal értékesebb, kielégítőbb és önbizalommal teljesebb az életük. Saját nézetük szerint azért hisznek Istenben, hogy felvértézzék magukat ezzel a tudással, valamint a teológiával, illetve a józan ész, a tudás és a leckék különböző aspektusaival kapcsolatos mondásokkal. Úgy hiszik, hogy ha felvértézik magukat ezekkel a dolgokkal, akkor helyet foglalhatnak Isten házában és ezen az embercsoporton belül. Éppen ezért az, amiről mindennap gondolkodnak, amit imádnak és amit a szívükben követnek, az mind a tudással, a tapasztalattal stb. kapcsolatos.

Nézzük meg először, hogy milyen fajtái vannak a tudásnak, a tapasztalatnak és a leckéknek, valamint azt is, hogy e fajták melyikéről mondható el az, hogy valaki az igazság megtestesítőjének tettei magát. Először is, bizonyossággal elmondható, hogy ezeknek a dolgoknak semmi közük az igazsághoz, nincsenek összhangban az igazsággal és szembemennek az igazsággal. Ezek lehetnek olyan dolgok, amelyek az emberek elképzelései szerint helyesek, olyan dolgok, amelyek az ő elképzeléseik szerint pozitívak, szépek és jók. Valójában azonban Isten szemében ezek a dolgok nincsenek kapcsolatban az igazsággal, sőt, alapvetően ezek a dolgok képezik annak a forrását, hogy az emberek elítélik az igazságot, csakúgy mint az emberek Istennel szembeni ellenállásának és Vele kapcsolatos elképzeléseinek a gyökerét és forrását. Tapasztalat, tudás és leckék – van-e különbség kor és nem tekintetében azok között, akik szert tesznek ezekre a dolgokra? (Nem, nincsen.) Nagy valószínűséggel nincsen. Némelyeknek vannak adottságaik. Mik az adottságok? Vannak például némelyek, akiknek nagyon gyorsan reagál az elméje, miután meghallgattak egy elméletet vagy mondást, és felfogták annak az elméletnek a központi vagy alapvető fogalmait. Azonnal tudják, hogy miként magyarázzanak el egy ilyen elméletet vagy mondást, és hogy miként fordítsák le azt a saját nyelvükre, amelyen más emberekkel beszélnek. Miután meghallgatták ezeket a dolgokat, gyorsan megjegyzik őket; ez nem azt jelenti, hogy rendkívüli felfogóképességük lenne, mindössze kiváló a memóriájuk, ami egyfajta különleges adottság. Van bárki is, aki ilyen adottsággal rendelkezik? (Igen.) Vannak ilyen emberek, akik, miután elmondasz egy dolgot, azonnal képesek azt felhasználva valami mással kapcsolatban következtetéseket levonni. Amikor egy téma egyik aspektusát illetően információt közölnek velük, más területekre is tudják azt alkalmazni. Nagyon jók abban, hogy az éppen szóban forgó témát felhasználva terjesszék elő a saját elgondolásaikat. Nagyon jók a külső dolgokban és elméletekben – a logikai és nyelvi dolgokban. Azaz kiválóan tudnak szójátékokat játszani és elméleteket felhasználni mások bevonása és meggyőzése végett. Vannak emberek, akiknek ilyen adottságuk van. Igen ékesszólók, és rendkívül agilis a gondolkodásuk és a reakcióik. Ha meghallják az igazság egyik aspektusát, akkor a kisszerű okosságukkal és adottságaikkal egyfajta tudásként és tanulásként fogják fel az igazságnak ezt az aspektusát, azután pedig arra használják ezt a fajta tanulást, hogy másokkal beszélgessenek, valamint úgynevezett öntöző és pásztorló munkát végezzenek. Milyen hatással van ez az emberekre? Vannak-e jó eredményei? (Nem, nincsenek.) Miért van ez? (Azért, mert ez nem gyakorlati, és az embereknek nincs útjuk a gyakorláshoz, amikor hallják.) Mások azt gondolják, miután meghallgatták, amit ezek az emberek mondtak, hogy minden igaz belőle, hogy nincs benne egyetlen helytelen, illetve olyan szó sem, amely szembemegy az alapelvekkel – vagyis hogy az egész helytálló. Ám amikor gyakorlatba ültetik e szavakat, azt érzik, hogy üresek, hogy nincs célja és iránya a gyakorlásuknak, és hogy ezeket a szavakat nem lehet a gyakorlás alapelveiként használni. Mik hát ezek a szavak? (Doktrínák.) Egyfajta doktrína, egyfajta tudás mind. Nagyon nyilvánvalóak és szembetűnőek az antikrisztusok efféle megnyilvánulásai.

Tudásként, valamiféle akadémiai dologként, elméletként tekintenek az igazságra. Miközben mindössze félig értik a dolgokat, folyton követelik, hogy mások ezt vagy azt tegyenek. Amikor mások nem értenek valamit és részletes magyarázatot kérnek tőlük, az antikrisztusok nem tudnak világos magyarázattal szolgálni, hanem helyette visszavágnak: „Te nem szereted az igazságot. Ha szeretnéd az igazságot, képes lennél megérteni, amit mondok, és lenne utad a gyakorláshoz.” Némelyek, akik zavarodottak és híján vannak a tisztánlátásnak, ezt gondolják ennek hallatán: „Ez így van. Ha valóban szeretném az igazságot, képes lennék megérteni a szavait.” A tisztánlátás nélküli emberek úgy érzik, hogy igaz, amit az illető mond – vagyis hogy ők azok, akik nem értik az igazságot. Magukra hárítják a felelősséget, és így, az antikrisztusoktól félrevezetve, elveszítik a fogódzót.

Beszéljünk most a tapasztalatról! A tapasztalat egy olyan módszer, amely hosszú idők során összegződött az átélt dolgok tükrében. Van bármi tapasztalatuk azoknak, akik két napja dolgoznak? (Nincs.) Akkor azok, akik 10-20 éve dolgoznak, bizonyára rendelkeznek némi tapasztalattal. Egyesek úgy érzik, hogy van tapasztalatuk a sokéves munkájukból eredően, így amikor arról van szó, hogy mit tegyenek, ha bizonyos dolgok érik őket, hogy miként bánjanak bizonyos típusú emberekkel, és hogy miféle doktrínákról beszéljenek mely típusú embereknek, akkor ők mindent tudnak. Ennek eredményeképpen, amikor egyik nap történik valami új, amiről nem tudnak, átpörgetik az elmúlt 20 évnyi munkájukról készült feljegyzéseiket, eltöprengenek róluk, majd pedig válogatás nélkül alkalmazzák ezeket a múltbeli mondásokat és gyakorlatokat. Amikor így cselekednek, akkor azok, akik nem értik az igazságot, még mindig azt gondolják róluk, hogy amit tesznek, az összhangban van az igazsággal, míg azok, akik értik az igazságot, rájuk néznek és ezt mondják: „Ez az ember vakon cselekszik. Nincsenek alapelvek a munkájában; teljes mértékben a tapasztalatra hagyatkozik, és nem érti Isten szándékát, valamint azt sem érti, hogy miként cselekedjen úgy, hogy az óvja Isten házának érdekeit és illeszkedjen Isten házához az emberekkel való bánásmódra vonatkozó alapelveihez. Csak vakon alkalmazza az előírásokat.” Van itt egy probléma. Ha az átlagember még csak rövid ideje dolgozik, akkor lehet, hogy nem lesz alapja ezt mondani: „Van tapasztalatom; nem félek. Olyan sok éve dolgozom már. Milyen embertípust nem láttam még, és milyen dologgal nem foglalkoztam eddig?” Ezek az emberek viszont veszik a bátorságot, hogy ilyet mondjanak. Még ha sok dologgal és néhánynál több különböző embertípussal foglalkoztál is, tudod-e garantálni, hogy az igazságalapelvekkel összhangban cselekedve foglalkozol minden dologgal és bánsz minden emberrel? Ez valójában nem olyasvalami, amit garantálni mersz. Ami azonban azokat illeti, akik a tapasztalatot és a rutint tekintik az igazságnak: ha bárki is kifogást támaszt velük szemben, ezt mondják: „Olyan sok éve dolgozom már. Több hídon mentem át, mint ahány ösvényt te végigjártál, és mégis ellenkezni mersz velem? Eredj haza és imádkozz inkább!” Előttük senki sem meri kimondani a „nem” szót, nem mer eltérő véleménnyel előállni vagy az egyet nem értésének hangot adni. Mi ez a viselkedés? A tapasztalat

igazságnak tekintése és abban való hit, hogy az illető maga az igazság megtestesítője. Egyesek ezt mondják: „Én nem tekintem magam az igazság megtestesítőjének – ki merészelne ilyen címet viselni? Egyedül Isten az igazság. Soha nem cselekedtem így, és nem is gondolkodtam soha ekként.” Szubjektíven nem így gondolsz, és nem is szándékozol így cselekedni. Objektíven nézve azonban az, ahogyan a dolgokat teszed, a viselkedésed és a cselekedeteid lényege végső soron olyan emberként jellemző téged, aki az igazság megtestesítőjének tekinti magát. Miért készíted arra az embereket, hogy betűről betűre engedelmeskedjenek a javaslataidnak? Ha nem tekinted Istennek magad, és csak egy hétköznapi ember vagy, akkor vajon jogosult vagy arra, hogy másokat engedelmességre utasíts? (Nem, nem vagyok.) Egyetlen körülmény esetén engedelmeskedhetnek neked az emberek, ez pedig az, ha érted az igazságot – ha olyan ember vagy, aki érti az igazságot. De még ha olyan ember vagy is, aki érti az igazságot, akkor is csak egy hétköznapi ember vagy, és hétköznapi ember lehet vajon az igazság megtestesítője? (Nem, nem lehet.) Ha valaki képes megérteni az összes szót, amelyet Isten kimondott, és az összes igazságot, amelynek a megértését Isten megköveteli az embertől, akkor az az ember vajon az igazság megtestesítőjévé válhat? (Nem, nem válhat azzá.) Egyesek ezt mondják: „Talán azért van ez, mert ő nem lett tökéletesítve. Péter olyan ember volt, aki tökéletesítve lett. Pétert vajon az igazság megtestesítőjének lehetett nevezni?” A tökéletesítés nem tesz valakit az igazság megtestesítőjévé, és tudod, hogy miért nem? (A lényegükben van különbség.) A lényegükben van különbség; ez az egyik aspektus. Az, hogy az igazság megtestesítőjévé válhat-e az ember – olyan dolog ez, amelyet meg kell beszélnünk. Miért mondjuk azt, hogy az ember semmiképpen nem lehet az igazság megtestesítője? Mindössze lényeg kérdése az igazság megtestesítőjének lenni? Némelyek ezt mondják: „Az ember teremtett lényként születik, és természeténél fogva az a Teremtő, Aki a mennyben van. Erről a kérdésről szükségtelen vitatkoznunk – Isten mindig is az igazság megtestesítője lesz. Akkor hát Krisztus azért az igazság megtestesítője, mert érti az igazságot és birtokában van az igazságnak? Ha minden igazságot elnyertünk Istentől, akkor bennünket is az igazság megtestesítőjének lehet nevezni?” Mások ezt mondják: „Nem, nem lehet. Korábban azt gondoltam, hogy ha több igazságot megértenének az emberek, akkor krisztussá és istenné válhatnának. Most már tudom, hogy ez a lényeg kicserélhetetlen és megváltoztathatatlan.” Az ő megértésük eddig a pontig jutott. No és ti képesek vagytok még messzebb menően megérteni ezt a dolgot? Azonnal meg kellene értenetek ezt a dolgot, amint végeztem a veletek való beszélgetéssel. Amikor az igazság megtestesítőjéről beszélünk, mi pontosan ez a „megtestesítő”? Ez egy kissé elvont kifejezés, úgyhogy fogalmazzuk meg a lehető legegyszerűbben. Isten Maga az igazság, és minden igazság az Ővé. Isten az igazság forrása. Minden pozitív dolog és minden igazság Istentől származik. Ő ítélkezhet minden dolog és minden esemény helyességéről és helytelenségéről; Ő ítélkezhet a már megtörtént dolgokról, a most történő dolgokról és az ember számára még ismeretlen jövőbeli dolgokról. Isten az

egyetlen Bíró, aki ítélkezhet minden dolog helyességéről és helytelenségéről, és ez azt jelenti, hogy minden dolog helyességét és helytelenségét csak Isten ítélheti meg. Ő ismeri minden dolog kritériumait. Bármikor és bárhol kifejezésre tud juttatni igazságokat. Isten az igazság megtestesítője, ami azt jelenti, hogy Ő maga rendelkezik az igazság lényegével. Még ha sok igazságot meg is ért az ember, és Isten tökéletessé is teszi, akkor vajon van-e bármi köze az igazság megtestesítéséhez? Nincs. Ez bizonyosság. Amikor az ember tökéletessé válik, tekintettel Isten jelenlegi munkájára és az Isten által az embertől megkövetelt különféle mércékre, akkor pontos ítélőképességgel és gyakorlási módszerekkel fog rendelkezni, és teljesen meg fogja érteni Isten akaratát. Különbséget tud tenni között, hogy mi jön Istentől és mi jön az embertől, mi a helyes és mi a helytelen. Vannak azonban olyan dolgok, amelyek elérhetetlenek és tisztázatlanok maradnak az ember számára, olyan dolgok, amelyeket csak akkor tudhat meg, miután Isten elmondja neki. Tudhat-e vagy megjósolhat-e az ember még ismeretlen dolgokat, amelyeket Isten még nem mondott el neki? Egyáltalán nem. Sőt, még ha az ember meg is szerezne az igazságot Istentől, és birtokában lenne az igazságvalóságnak, és sok igazság lényegét ismerné, továbbá képes lenne különbséget tenni helyes és helytelen között, vajon képes lenne minden dolgot irányítani és uralni? Nem lenne meg benne ez a képesség. Ez a különbség Isten és az ember között. A teremtetett lények mindig csak az igazság forrásától szerezhetik meg az igazságot. Embertől megszerezhetik az igazságot? Az ember az igazság? Ember adhat-e igazságot? Nem, és ebben rejlik a különbség. Te csak megkaphatod az igazságot, de nem adhatod azt. Nevezhetünk-e téged olyan embernek, aki birtokában van az igazságnak? Nevezhető vagy-e az igazság megtestesítőjének? Egyáltalán nem! Pontosan mi az igazság megtestesítésének lényege? A forrás, amely az igazságot átadja, a minden dolgok feletti kormányzás és szuverenitás forrása, és egyben az egyetlen kritérium és mérce, amely alapján minden dolog és minden esemény megítéltetik. Ez az igazság megtestesítése. Az antikrisztusok gyakran nem hajlandók elfogadni ezt a pontot. Úgy hiszik, hogy a tudás erő, hogy a tapasztalat fegyver az emberek számára, amellyel felvértezhetik magukat ahhoz, hogy hatalmassá legyenek, valamint hogy tapasztalat, tudás és ezen leckék birtokában mindent irányíthatnak. Irányíthatják az emberek sorsát, irányíthatják és befolyásolhatják az emberek gondolatait, és még az emberek viselkedését is befolyásolhatják. Némelyek pedig azt fogják gondolni, hogy ezek a dolgok taníthatják az embereket, megváltoztathatják a gondolkodásukat és megváltoztathatják a beállítottságaikat. Miféle gondolatok ezek? (Az antikrisztusok gondolatai.) Ezek az antikrisztusok gondolatai. Miért tud Isten szuverenitást gyakorolni az emberiség sorsa felett? Isten minden pozitív dolog valósága, és az Ő szavai jelentik minden pozitív dolog valóságát. Mi Isten lényege? Az igazság az Ő lényege, és ezért képes szuverenitást gyakorolni az emberiség sorsa felett. Az antikrisztusok nem látják és nem ismerik fel ezt a pontot, az elfogadásáról nem is beszélve. Azokat a dolgokat tekintik igazságnak, amelyek emberektől, a tudásból és a társadalomból erednek, és amelyeket nagyra tart a gonosz emberiség, majd ezeket a dolgokat felhasználva

megkísérlik félrevezetni az embereket, irányítani az embereket és helyet szerezni maguknak a gyülekezetben és Isten választott népe körében. Mi a céljuk az emberek félrevezetésével? Mi a céljuk azzal, hogy ezeket a dolgokat tanulmányozzák és ezekkel vértetik fel magukat? Rá akarják venni az embereket, hogy engedelmeskedjenek nekik és hallgassanak a szavukra. Milyen célból akarják rávenni az embereket, hogy hallgassanak a szavukra? (Azért, hogy irányítsák őket.) Így van, az a céljuk, hogy irányítsák őket. Ez azt jelenti, hogy amikor kimondanak néhány szót, az emberek meg fognak felelni nekik és hagyják magukat manipulálni általuk, ily módon pedig az eszközeiké és a rabszolgáikká válnak. Mivel az emberek elfogadják a nézőpontjaikat és az úgynevezett tapasztalatukat, tudásukat és leckéiket, ezek az emberek azután imádni fogják őket. Az, hogy imádják őket, nem jelenti vajon azt, hogy hallgatnak is rájuk? (De igen.) Az, hogy hallgatnak rájuk, nem jelenti vajon azt, hogy könnyű manipulálni ezeket az embereket? Nem jártak akkor sikerrel az antikrisztusok? (De igen.) Ha egyszer valaki hallgat rájuk, az nem azt jelenti vajon, hogy az illetőt elvették Istentől? (De igen.) Ez teszi boldoggá az antikrisztusokat; ez a céljuk. Valójában a szívük mélyén nem feltétlenül hiszik egyértelműen, hogy ők lennének az igazság megtestesítői és hogy ők lennének az igazság, de így gondolkodnak és így cselekednek. Miért gondolkodnak és cselekednek így? Úgy hiszik, hogy helytálló a tudásuk, a tapasztalatuk és mindaz, ami az adottságaikból ered, és e dolgokat felhasználva irányítani akarják az embereket, és szorosan a markukban akarják tartani őket. A tudásuk, tapasztalatuk és leckéik közül némelyek nyilvánvalóan az embereket rászedni hivatott, ördögi szavak. Némelyiken belül – noha nem nyilvánvaló módon – cselszövés, ravasz tervek és összeesküvések rejlenek, és azokat, akik nem képesek átlátni rajtuk, félre fogják vezetni. Milyen következményekkel jár, ha félrevezetnek valakit? Az emberek messze eltávolodnak Istentől, és nem fogják többé érteni az igazságot, az emberi tudást, tapasztalatot és leckéket tekintik igazságnak, és félreteszik Isten szavait. Az emberek nagyon bizonytalanná válnak Isten szavait illetően, de ezt a tudást és tapasztalatot igen fontosnak tartják és nagyra becsülik, sőt még energiát is fektetnek a gyakorlásába és megvalósításába. Ez az antikrisztusok cselekedeteinek a célja. Ha nem lenne ilyen ambíciójuk arra, hogy manipulálják, irányítsák és engedelmisségre készítsék az embereket, akkor vajon felvértetnék magukat ezekkel a dolgokkal? Semennyi energiát nem fektetnének ebbe. Van egy céljuk, és nagyon világosan látják maguk előtt a célt. Mi ez a világos cél? (Az emberek irányítása.) Az emberek irányítása. Függetlenül attól, hogy egy egész embercsoportot irányítanak vagy csupán egy részüket: elméleti alap nélkül vajon képesek lennének bárkit is irányítani? Először is találniuk kell olyan gondolatokat és elméleteket, amelyek a leginkább összhangban vannak az emberek elképzeléseivel és képzelődéseivel, és a leginkább megfelelnek az emberek ízlésének, majd minden lehetséges eszközt felhasználva terjeszteniük kell azokat az emberek között. Ez azt jelenti, hogy agymosásnak vetik alá az embereket, dolgoznak a gondolataikon, állandóan beléjük sulykolnak dolgokat, és folyamatosan ráveszik őket, hogy hallgassák meg, ismerjék meg

és fogadják el ezeket a gondolatokat és nézőpontokat. Az emberek valójában passzív résztvevői annak, amikor beléjük sulykolnak dolgokat és kimossák az agyukat, és öntudatlanul fogadják el ezeket a nézeteket. Mivel az embereknek nincs belső képességük a helyes és a helytelen megkülönböztetésére, az igazság megértése előtt egyáltalán nem képesek arra, hogy ellenálljanak ezeknek a dolgoknak – nincs ehhez „ellenanyaguk”. Amikor az emberek elfogadják ezeket a megtévesztő nézeteket, azok gyorsan foglyul ejtik őket. Mit jelent az, hogy „foglyul ejtik” őket? Azt jelenti, hogy miután elfogadták ezeket a nézeteket, egyre megrögzöttebben kezdenek hinni abban, hogy ezek a dolgok igazak, és állandóan ezeket a nézeteket használják önmaguk és mások meggyőzésére. Félrevezették őket és irányítás alá kerültek – így éri el a Sátán a célját, amikor félrevezeti az embereket.

Némelyeknek, akik megtanultak bizonyos speciális szakmai készségeket a világban, illetve akiknek van egy bizonyos státuszuk a társadalomban, van egy közös gondolatuk, miután Isten házába jönnek, amely azután közös megnyilatkozáshoz vezet náluk. Mi ez a gondolat? A társadalom elitjének tekintik magukat. Mi az elit? Azokat az embereket jelenti, akik kiemelkednek egy csoportból. Valamilyen különleges felsőoktatásban részesültek, és a talentumaik, a képességük és az adottságaik tekintetében felülmúlják a többieket. Mit jelent felülmúlni a többieket? Azt jelenti, hogy egy embercsoporton belül kiemelkedő gondolkodással, intelligenciával és ékesszólással rendelkeznek, és különleges képességük van bizonyos dolgok és készségek megértésére. Ezt jelenti a többiek felülmúlása, és ezeket az embereket ismerik elítélőként a társadalomban. Minden ország műveli az ilyesfajta embereket. Mi a célja a művelésüknek? Az, hogy gyorsabban fejlődjék az ország. Amikor az ilyen emberek különböző pozícióknak szentelik magukat, az élet minden területén felgyorsul a fejlődés. Magas vagy alacsony az ilyen emberek státusza a társadalomban? (Magas.) Egész biztosan nem hétköznapi státuszuk van. Különleges talentumaik vannak, elsajátítottak valamilyen speciális tudást, és valamilyen speciális oktatásban részesültek. Képességük, talentumaik és az elsajátított tudásuk meghaladja a hétköznapi emberekéét. Milyen mentalitása van az ilyen embereknek, ha eljönnek a gyülekezetbe? Mi az első gondolatuk? Ezt gondolják először: „A fogatlan oroszlán is erősebb a kisegérnél. Habár amióta hiszek istenben, nem törekszem a világra és nem élvezek ott ismertséget, tekintettel a különleges oktatásra, amelyben részesültem, a tudásra, amelyet elsajátítottam, valamint a talentumokra, amelyekkel fel vagyok vértézve, vezetőnek kell lennem közöttetek. Tartógerendának és oszlopnak kell lennem isten házában. Olyasvalakinek kell lennem, aki vezet és irányt mutat.” Hát nem így gondolkodnak? Min alapul ez a gondolkodás? Egyszerű földművesként vajon merésznének így gondolkodni? (Nem merésznének.) Miért nem? (Nem lenne hozzá alapjuk.) Nincs meg az alapjuk ahhoz, hogy így gondolkodjanak. Akkor hát miféle emberek képesek így gondolkodni? Csupa olyan emberek, akik rendelkeznek bizonyos tudással, talentumokkal, adottságokkal és úgynevezett képességgel. Ezt gondolják, amikor Isten házába jönnek: „Nem törekszem többé a világra. A világ annyira gonosz,

úgyhogy eljövök Isten házába, és ott törekszem inkább. Isten házában legalább vezetői vagy dolgozói pozíciót nyerhetek.” Jó szándékot táplálnak magukban? (Nem.) Miért nem táplálnak jó szándékot magukban? Szörnyen árt nekik mindaz, amit megtanultak, valamint a társadalmi státuszuk. Ha nem törekednek az igazságra, sosem fognak alább szállni egy ilyen pozícióból az életük során. Mindig azt fogják érezni, hogy magasan a felhők között járnak, holott valójában Isten szemszögéből nézve semmiben sem különböznek egy hétköznapi teremtetett lénytől. Mindig magasan a felhők közé helyezik magukat. Nem veszélyes ez? Ha elesnek, csúnyán esnek el, és veszélyben lehet az életük! Miért érzik úgy az ilyen emberek, hogy magas státuszuknak kellene lennie, hogy imádni kellene őket, hogy sok embernek kellene körülöttük forgolódnia, hogy mindenről meg kellene kérdezni őket és hallgatni kellene a véleményükre, valamint hogy mindenben rájuk kellene gondolni először, és őket kellene előtérbe helyezni? Miért van a gondolataikban ennyi „kellene”? Azért, mert nagy fontosságot tulajdonítanak a társadalmi státuszuknak, tudásuknak és az általuk elsajátított különleges dolgoknak. Ezt gondolják: „Nem számít, hogy mennyire vagy milyen magas szinten mondják az igazságot, az én dolgaim még mindig értékesek; értékesebbek az igazságnál, és nem lehet őket az igazsággal helyettesíteni. A társadalomban egy vállalat főnöke vagyok. Emberek ezreit irányítom. Elég csak intennem, és mindenkinek rám kell figyelnie. Ilyen nagy hatalmam van – gondolatok csak bele, hogy milyen pozícióm és státuszom van! Hányan magasabb rendűek nálam ezek közül a kis emberek közül Isten házában? Ha körbenézek, nem sok különleges embert látok. Nem lenne gond, ha nekem kellene irányítani őket; nem lenne nagy ügy az egész!” Tegyük fel, hogy ezt mondod az illetőnek: „Rendben. Jó, hogy ilyen ambíciód van. Eleget fogok tenni a kívánságodnak, és javasolni fogom, hogy gyülekezetvezető légy. Isten elé viszed ezeket az embereket, hogy megtudják, hogyan kell olvasni Isten szavait és gyakorlatba ültetni az igazságot, valamint támaszt nyújtasz a gyengéknek, a negatív embereknek és azoknak, akik nem végzik a kötelességüket.” Ő ezt fogja mondani: „Ez könnyű. Amikor az üzleti világban voltam, ott is elvégeztem mindezt az emberek gondolkodásmódjának irányításával kapcsolatos munkát. Jó vagyok az ilyesmiben.” Mi történik, miután több mint harminc embert a kezébe helyeznek egy gyülekezetben? Két hónap sem telik bele, és azok, akik gyengék voltak, még gyengébbek lesznek, azok, akik negatívak voltak, még negatívabbá lesznek, és azok, akik az evangéliumot hirdetik, nem tudnak embereket megnyerni. Azok, akik nem tudják, miként kell olvasni Isten szavát, azonnal elálmosodnak, amint eljön az összejövetel ideje, és még csak nem is akarnak többé prédikációkat hallgatni a Fennvalótól. Amikor ezt kérdezed az illetőtől: „Hát nem vagy elég ügyes?”, ő így felel: „Igen, főnök voltam. Nyilvánvalóak a képességeim!” Bármilyen főnök is légy a világban, az haszontalan. Ha nem érted az igazságot, akkor a gyülekezeti munkában laikus vagy. Ha megengedik ezeknek az embereknek, hogy átvegyék az evangéliumi munka irányítását, mindössze haszontalan és felületes formalitásokat fognak végezni, nem érnek el semmi eredményt, és a több tucat emberből álló gyülekezet nem lesz jól

megöntözve. Mi történik itt? Az ilyen nagy tudású emberek a társadalomban valaha főnökök és ügyvezetők voltak vállalatoknál, akkor hát miért nem tudják megcsillogtatni a készségeiket, amikor Isten házába jönnek? (Nem őrzi meg őket a Szentlélek.) Nem őrzi meg őket a Szentlélek – ez az egyik aspektus, de mi a fő ok? Nem értik az igazságot, így amikor az emberek állapotáról, az emberek romlott beállítottságairól, Istennek az emberre vonatkozó követelményeiről, Istennek az embert leleplező szavairól és arról van szó, hogy miként beszél Isten, híján vannak a lelki megértésnek, nem képesek átlátni, hogy mi van ezekkel a dolgokkal, és mindössze vakon és felületesen cselekszenek. Azt gondolják, hogy olyan a gyülekezeti munka, mint a világban vállalkozást működtetni, és hogy amennyiben inspirálják az emberek elméjét és fellelkesítik őket, akkor jó munkát végeztek. Azt gondolják, hogy egyfelől tanácsokkal kell ellátniuk az embereket a gondolkodásmódjukkal kapcsolatban, másfelől pedig jól kell hasznosítaniuk azokat a bevett módszereket, amelyekkel a világban intézték a dolgokat, igyekezve megvesztegetni a felettük állókat és megvásárolni az alattuk lévőket. Azt hiszik, hogy ha biztosítják, hogy az emberek pénzt kapjanak, akkor azok figyelni fognak rájuk és követik őket – azt hiszik, hogy ez ilyen egyszerű. A külső dolgokban nincs benne az igazság. Amikor valaki hisz Istenben, akkor minden cselekedetében ott van az igazság és a beállítottságbeli változás. Vajon működni fog, ha ugyanazokat a módszereket alkalmazzák, mint egykor a világban? (Nem.) Nem fog működni. Amikor arról van szó, hogy miként foglalkozzanak az emberek állapotával, miként foglalkozzanak az emberek gyengeségeivel, hogyan támogassák jól az embereket, hogyan foglalkozzanak az emberek Istennel kapcsolatos elképzeléseivel, hogyan ismertessék meg az emberekkel önmagukat a romlott beállítottságaik felfedésekor, és hogy miként készítsék őket őszinteségre, akkor fogalmuk sincs semmiről, sőt, képtelenségeket beszélnek és vakon szabnak meg előírásokat. Ha például amatőr és lelki megértés híján való dolgot mond valaki, ők azt mondják rá, hogy gyenge képességű és nem törekszik az igazságra. Csupán vakon alkalmazznak előírásokat, és ezt úgy és addig teszik, amíg a többieknek nem lesz előre vivő útjuk, ezzel pedig megzavarják és motiválatlanná teszik őket. Azoknak, akik a kötelességüket végzik, nem lesz többé rá energiájuk, míg azok, akik negatívak, még negatívabbá válnak. Némelyek azt mondják, hogy jobb lenne otthon olvasniuk Isten szavait, ha egy ilyen ember vezeti a gyülekezetüket. Mi okozta ezt? Amikor gyülekezetet vezetnek, az emberek elvesztik miattuk a motivációjukat és nem akarnak többé hinni Istenben. Miért nem akarnak hinni az emberek? Azért, mert eredetileg volt némi tiszta víziójuk, de a vezető cselekedetei megzavarják és összezavarják őket. Ezeknek az embereknek a szívében eleve nem volt semennyi igazság – mindössze doktrínák megértése. Miután megzavarja őket a vezetőjük, még inkább zavaros fejűvé válnak, és nem képesek többé felfogni a Szentlélek munkáját. Még Magának Istennek a létezése is kissé homályossá válik a számukra. Miféle módszereket alkalmazznak hát ezek a vezetők, amelyekkel idáig juttatják az embereket? Igazság például az a kijelentés, miszerint „Az embert Isten teremtette”? (Igen.) A valóságos meglátásodat, megértésedet

és tapasztalatodat kell használnod ennek a kijelentésnek a bizonyítására, hogy a testvérek szilárdabban hihessék, hogy ez a kijelentés az igazság, és hogy az helytálló, valamint hogy meg legyenek győződve afelől, hogy az emberiség Istentől származik, növelve ezzel az Istenben való hitüket. Amikor valakinek van hite Istenben, amikor elfogadja a fegyelmezést, illetve némi nehézséget vagy üldöztetést szenved, lesz ereje a szívében. Ez tény. És ezek az emberek mit mondanak? „Van egy tévéműsor, amely szerint rájöttek, hogy 100 millió évvel ezelőtt törzsekben éltek az emberek.” Amikor fitogtatják a tudásukat és így beszélnek a történelemről, mindenki összezavarodik, aki csak hallja őket: „Nem azt mondják, hogy Isten teremtette az embert? Abból, ahogy fogalmaztál, nem így hangzik. Akkor a majmoktól származik az ember?” Nézd meg, mire vezették az embereket! Hát nem ártanak ezzel az embereknek? (De igen.) Amikor csak lehetőségük van rá, fitogtatják a tudásukat, történelemről, filozófiáról és arról beszélnek, hogy ők miként kötnek alkukat és játszanak össze a világban a kormányhivatalnokokkal, és csak hancegnek ezekkel a dolgokkal. Amikor így hancegnek, és amikor egyes testvérek, akik éretlenek, gyengék, és akiknek kicsiny a hitük, meghallják ezeket a dolgokat, mi történik a szívükben? (A világ felé fordulnak.) Így van. Mivel egyenlő ez? Elvesztik ezeket az embereket, akik rájuk lettek bízva. Ők nyilvánvalóan laikusok. Nem csupán az életbe való belépéssel kapcsolatos dolgokat nem értik, hanem azt sem, hogy mi a feladatuk, az élet lelki kérdéseiről és a beállítottságbeli változásokról nem is beszélve. Semmit nem értenek ezekből, és mégis az igazságot értő embereknek adják ki magukat, és pásztorok akarnak lenni, hogy vezessék Isten választott népét. Hát nem abszurd ez? Ha nem érted az élet lelki kérdéseit, mihez kezdenél, ha vezetőnek választanának? Ezt mondod: „Én laikus vagyok, és sosem vezettem gyülekezetet. Keresnem kell és meg kell néznem, hogy miként rendelkezik erről a munkarend, valamint találnom kell olyanokat, akik értik ezt, hogy azután beszélgessek velük arról, hogy miként kellene végrehajtani a munkát, vagy pedig találnom kellene az igazságot értő testvéreket, és velük kellene együttműködnöm.” Ez a helyes hozzáállás? (Igen.) Némelyek azonban nem ezt teszik. Felvágják és ezt mondják: „Ugye nem akarod, hogy másokkal együttműködjek? Hát kinek van nálam magasabb képesítése? Kinek van nálam magasabb társadalmi státusza? Elég híres vagyok a társadalomban. Aki csak találkozik velem, annak némi tisztelettel kell adóznia felém.” Így hancegnek és fitogtatják a képességeiket. Amikor így vezetnek egy gyülekezetet, vajon van még a testvéreknek reményük az igazságvalóságba való belépésre? (Nincs.) Nincs. És noha ez a helyzet, ezek az emberek akkor is elvárják a többiektől, hogy mindenről jelentsenek nekik. Ezek az ördögök jártak egy kicsit egyetemre, és rendelkeznek egy kevéske tudással, így aztán veszik maguknak a bátorságot, hogy hancegjenek és csaljanak a társadalomban, valamint hogy mindenféle rossz dolgokat tegyenek. Vannak bizonyos túlélési eszközeik, így azért akarnak Isten házába jönni, hogy elérjenek valamit. Azért, hogy státuszt nyerjenek és dicsőséget szerezzenek az őseiknek, még az igazság megtestesítőinek is tettetik magukat, hogy Isten választott népe hallgasson rájuk és kövesse őket. Mit jelent

számukra „az igazság megtestesítője”? Ezt jelenti: „Mindannyiótoknak az igazságnak kell tartanotok minden egyes gondolatot, megközelítésemet és véleményemet. Hoztam egy szabályt rátok vonatkozóan: minden számláról jelentenetek kell nekem, még azokról is, amelyek öt dollárnál kevesebbről szólnak.” Mások ezt mondják: „Öt dollárról nem kellene jelentenünk. Mindannyiunknak van egy hatáskörünk. Nem cselekedhetünk egyszerűen elvszerűen?” Ők vajon mit gondolnak erről? „Hogyan lehetne ez rendben? Ez nagy dolog. Én vagyok a vezető. Csakis enyém a végső döntés!” Ha nem is mondják, így gondolkodnak a szívükben. Így irányítják az embereket. Bármit képesek megtenni, ami rossz vagy becsap másokat. Amikor becsapnak másokat vagy ártanak valakinek, a szemük se rebben, nem hagy ki a szívverésük, és egyáltalán nem érznek belső nyugtalanságot. Amikor pozíciót adnak nekik Isten házában, van merszük elfogadni azt. Ha pedig egyszer elfogadták, nem akarnak lemondani róla és az igazság megtestesítőjének szeretnék tettetni magukat, hogy engedelmességre bírjanak másokat. Léteznek ilyen emberek? (Igen.)

Vannak egyesek, akik, habár hisznek Istenben, nem áldozzák fel magukat Érte készségesen és boldogan, hanem helyette vonakodva végzik a kötelességüket. Csak azon gondolkodnak, hogy az áldások elnyerése végett végezzenek munkát, de nem hajlandók törekedni az igazság felé. Amikor a kötelességeiket végzik, gyakran felületesen cselekszenek és nem pontosak, valamint azzal is elégedettek, ha mindössze néhány eredményt érnek, csak hogy ne takarítsák ki őket. De függetlenül attól, hogy igazán hisznek-e Istenben és feláldozzák-e magukat Érte az emberek, Isten lehetőséget ad nekik a megtérésre. Isten nem fog kárhoztatni téged amiatt, hogy nem érted az igazságot, vagy mert felületesen cselekszel a kötelességed végzésekor. Isten állandóan át fog vizsgálni téged, hogy lássa, el tudod-e fogadni az igazságot, és képes vagy-e igazán megtérni és az élet helyes útját választani. Ez a választásodtól függ. Egyesek semmilyen igazságot nem értettek, amikor elkezdtek végezni a kötelességeiket, de mivel gyakran hallgatnak prédikációkat, és gyakran jönnek össze és beszélgetnek, fokozatosan megértik az igazságot. Egyre inkább megvilágosodik a szívük, és látják, hogy túl sok mindennek híján vannak, egyáltalán nincsenek az igazság birtokában, és alapelvek nélkül végzik a kötelességeiket, mindössze a saját kívánságaik szerint végezve bizonyos munkát. Érzik, hogy ha így végzik a kötelességeiket, az nincs összhangban Isten szándékaival, és bűnbánat tölti el a szívüket. Elkezdenek törekedni az igazság felé, és egyre jobb eredményeket érnek el, ahogy a kötelességeiket végzik. Így egyfelől belépést nyernek az életbe, másfelől pedig fokozatosan megfelelő színvonalúvá válnak a kötelességeik végzésében. Az ilyen emberek el tudják fogadni az igazságot a kötelességeik végzése során. Ahogy egyre világosabbá válik az igazsággal kapcsolatos megértésük, azt is tisztán látják, amikor ők maguk romlottságot mutatnak. Készek imádkozni Istenhez és ráhagyatkozni Istenre a szívükben, hajlandók lenni a romlottságuk elvetésére, gyakorlatba ültetni az igazságot és az igazságra törekvés útját választani. Ez az élet fokozatos növekedése a kötelességteljesítés során. Azok, akik

Istent követik, mind megértik az igazságot és belépnek az igazságvalóságba, miközben a kötelességeiket végzik. Ha valaki nem szereti az igazságot, annál vajon történhet ilyen változás? Egész biztosan nem. Egyesek különösen arrogánsak és önhittek. Amikor Isten házába jönnek, különösen a kötelességeik végzését követően, láthatóvá válik ennek a mértéke. A mellük előtt összefont karral vagy csípőre tett kézzel dacot és elégedetlenséget mutatnak. Miért ennyire arrogánsak? Ezt mondják a szívükben: „Elhagytam a világot, a családomat és a munkámat azért, hogy higgyek istenben és megtegyem a kötelességem. Nem nagy ez az ár? Olyan sok mindenről lemondtam istenért. Nem kellene, hogy valamivel kárpótoljon isten? Azonkívül a társadalomban meglévő státuszom és jövedelmem alapján nem kellene, hogy legalább ugyanolyan bánásmódban részesítsen engem isten háza? Most, hogy a kötelességemet végzem, nem tud valamilyen különleges szívességet tenni nekem isten? Én különleges tehetség vagyok, sokkal jobb a hétköznapi embereknél. Státuszomnak kellene lennie isten házában. Ha mások tudnak vezetni, akkor én is tudok vezetni. Az én státuszomnak nem kellene alacsonyabbnak lennie másokénál, és a hétköznapi embereknél magasabb szintű bánásmódot kellene élveznem. És ami a legfontosabb: vajon képes isten garantálni számomra, hogy áldásokat nyerjek és jó rendeltetési helyem legyen a jövőben?” A szívükben lévő gondolatokból láthatjuk, hogy miért is jöttek: üzletet kötni Istennel, nem pedig őszintén feláldozni magukat Érte. Ugyanúgy gondolkodnak, mint Pál: Isten áldásaiért cserébe akarják a kötelességüket végezni. A józan eszük azonban sokkal kevesebb, mint Pálnak volt – messze alacsonyabb rendű Pálénál. Miért mondom ezt? Azért, mert Pál valóban sokat szenvedett a sok év alatt, amíg az evangéliumot hirdette, és annak, ahogyan ő az evangéliumot hirdette, sokkal jobb gyümölcsei voltak, mint annak, ahogyan a hétköznapi emberek teszik. A legkevesebb, ami elmondható, hogy ő Európa nagy részén otthagyta a lábnyomát; sok gyülekezetet alapított Európa-szerte. Ebben a tekintetben a hétköznapi antikrisztusok nem vethetők össze Pál ésszerűségével vagy azzal, hogy ő mennyi munkát végzett. Az általam imént említett illető azonban rendkívül arrogánssá válik a kötelessége végzését követően. Nem az értelem hiánya ez is? Az ilyenek teljességgel ésszerűtlenek, és akár a haramiák, ha egyszer megragadták a lehetőséget, hogy áldásokban részesüljenek, nem tudják azt elengedni. Az ilyen emberek mindig szándékosan keresik a lehetőséget, hogy rivaldafénybe kerüljenek Isten házában, még akkor is, ha csak csapatvezetővé vagy felügyelővé válásról van szó. Röviden: amikor Isten házába jönnek, nem hajlandóak hétköznapi követők lenni. Nem számít, ki képes elismerni magáról, hogy teremtetett lény, hogy ő is csak hétköznapi teremtetett lény, akárcsak az összes többi élőlény: ők sosem fogják elfogadni ezt a nézőpontot – sosem fogják engedni, hogy így megsértsék őket. Úgy hiszik, hogy különleges bánásmód járna nekik, és hogy Istennek különleges kegyelemben és áldásokban kellene részesítenie őket. Isten házában is a státuszból fakadó különleges előnyöket akarnak. Nem engedik meg, hogy Isten háza kétségbe vonja a talentumaikat, azt pedig még kevésbé, hogy az emberek a munkájukról

kérdősködjének – mindenkinek maradéktalanul hinnie kell bennük, mivel mindent elhagytak Istenért és teljes mértékben hűségesek Hozzá. Nem észszerűtlen kérdés ez? Van bármennyi józan eszű embernek? Hány ilyen ember van? A gyülekezet hány százaléka lehet ilyen? Az ilyen emberek mindig azt gondolják, hogy rendelkeznek némi képességgel és talentummal, így aztán dicsekednek azzal, hogy milyen ragyogóak is ők. Mit jelent tehát ez az úgynevezett „talentum”? Azt jelenti, hogy képesek fellengzősen szónokolni, sok ostobaságot beszélni, attól függően változtatni a beszédmódjukon, hogy kihez szólnak, valamint az átlagos embereket meghaladó készségeik vannak a becsapás terén. Azt hiszik, hogy ez talentum és képesség, és felvágásra és blöffölésre akarják használni ezt a képességet. Mit jelent az igazi talentum? Azt jelenti, hogy különleges készségei vannak valakinek. Amikor Isten megteremtette az embert, különféle speciális készségeket adott az emberek különféle típusainak. Egyesek az irodalomban jók, mások az orvostudományban, megint mások a tanulási készségek terén, ismét mások a tudományos kutatásban és így tovább. A speciális készségeket Isten adja az embereknek, és nincs mit dicsekedni velük. Nem számít, milyen speciális készségei vannak valakinek, az nem azt jelenti, hogy érti az igazságot, és egész biztosan nem azt jelenti, hogy birtokában van az igazságvalóságnak. Az embereknek vannak bizonyos speciális készségeik, és ha hisznek Istenben, akkor a kötelességeik végzésére kell használniuk azokat. Ez elfogadható Isten számára. Dicsekedni egy bizonyos speciális készséggel vagy arra használni, hogy üzletet kössön Istennel az ember – ez arra utal, hogy az illetőből túlságosan hiányzik a józan ész. Isten nem kedveli az ilyen embereket. Némelyek értenek egy bizonyos készséghez, így amikor Isten házába jönnek, úgy érzik, hogy kiválóbbak másoknál, különleges bánásmódot akarnak élvezni és úgy érzik, mintha lenne egy aranytojást tojó tyúkjuk. Egyfajta tőkeként tekintenek erre a készségre – micsoda arrogancia! Hogyan kell tehát tekintened ezekre az adottságokra és speciális készségekre? Ha hasznosak ezek a dolgok Isten házában, akkor is csak a kötelességed teljesítésének eszközei. Semmi közük az igazsághoz. Nem számít, hány adottságod és talentumod van, azok mindössze emberi készségek, és semmi közük az igazsághoz. Az adottságaid és a speciális készségeid nem azt jelentik, hogy érted az igazságot, és bizonyosan nem azt jelentik, hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak. Ha a kötelességed végzésére használod az adottságaidat és a speciális készségeidet, és jól végzed el a kötelességedet, akkor a megfelelő helyen használtad fel azokat, és Isten helyesli a használatukat. Ám ha arra használod az adottságaidat és speciális készségeidet, hogy felvágj, hogy önmagad mellett tégy bizonyosságot, és hogy önálló királyságot építs, akkor nagyok lesznek a bűneid, és Istennek ellenállva súlyos szabályszegővé válsz. Az adottságokat Isten adja. Ha nem tudod őket a kötelességed végzésére és az Isten melletti bizonyágtételre használni, akkor túlságosan gátlástalan és józan ész nélkül való leszel, és sokkal leszel adósa Istennek – ez felháborító lázadó mivolt! De nem számít, mennyire jól kihasználod az adottságaidat és a speciális készségeidet, az nem azt jelenti, hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak. Az igazság gyakorlása és az

elvszerű cselekvés jelenti azt, hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak. Az adottságok és talentumok mindig adottságok és talentumok maradnak. Semmi közük az igazsághoz. Akármennyi adottságod és talentumod van, és akármilyen nagy hírneved vagy magas státuszod, az sosem fogja azt jelenteni, hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak. Az adottságok és a talentumok sosem válnak az igazsággá. Semmi közük az igazsághoz. Az antikrisztusok azonban nem így gondolkodnak, és pontosan ezeket a dolgokat értékelik nagyra. Egyeseknek például színjátszó talentumuk van. Miután eljátszották a főszerepet egy Isten házában forgatott filmben, elkezdenek felválni. Még az sem elégti ki az igényeiket, ha hárman segítenek nekik a sminkelésben. Azelőtt hétköznapi emberek voltak, de most, hogy hisznek Istenben, és színészi kötelezettséget végeztek, elkezdenek felválni. Hát nem a halállal cimborálnak? Szerintem éppen ezt teszik! Megjelenésüket tekintve nem különlegesek, és átlagosak a színjátszó képességeik. Egyszerűen alkalmasak bizonyos szerepek eljátszására, ezért újabb szerepet kapnak – hát nem felmagasztalja ez őket? Amikor lehetőséget kapnak a kötelességük végzésére, még fel is vágnak. Amikor színészkednek, arra utasítják a körülöttük lévőket, hogy szolgálják ki őket: vigyenek teát és töltsenek vizet nekik, és minden testvért feldühítenek, aki csak látja ezt. Ezt mondtam: „Takarítsátok el őket!” Így a gyülekezet eltakarította őket. Avagy nem kell kitakarítani ezeket az embereket? Azt gondolták, hogy a gyülekezet nem tud nélkülük filmeket készíteni, ezért merészeltek felválni. Nem számítottak erre a következményre. Ez a természetükből adódott. Az ilyen emberek nagy becsben tartják a tudást, a talentumot, a tanulást és a tapasztalatot. Túl nagy jelentőséget tulajdonítanak ezeknek a dolgoknak, a legértékesebbet – az igazságot – azonban figyelmen kívül hagyják. Nem ismerik fel, hogy Isten házában az igazság uralkodik. Ha nem törekednek az igazságra, akkor bármilyen nagy is a tudásuk, vagy bármennyire ékesszólók is, nem lesznek képesek megállni. Előbb vagy utóbb felfedik és kirekesztik őket. Vajon könnyű az embereknek megérteni ezt a doktrínát? Azok, akik sok éve hisznek Istenben, de még eddig sem tudnak ellátni, egyszerűen zavaros fejű emberek, akiknek egyáltalán semmi értékük. Ha egy kissé értelmesebbek volnának, nem lennének ilyen arrogánsak. Az ilyen emberek önmagukat eláruló ördögök és Sátánok. Most közvetlenül kifejtettem ezt a dolgot, hogy ti is világosan megérthessétek; azért, hogy egy kissé fel tudjátok ismerni és át tudjátok látni. Ha nem fejtettem volna ki világosan, vajon képesek lennétek ennyire felismerni? Képesek lennétek kitakarítani őket? Az emberek nem látják a problémát, úgyhogy egyenesen kell beszélnem. Ha nem beszélnék egyenesen, nem lehetne megoldani a problémát. Mindössze az általatok megértett néhány doktrínára hagyatkozva semmilyen problémát nem lehet megoldani.

Az antikrisztusok mindig úgy gondolnak magukra, mintha különleges talentumaik lennének. Azt gondolják, hogy ők főiskolai végzettségű emberek, akik rendkívül tanultak és tömérdek tudás birtokában vannak. Nagyra becsülik és értékelik a saját tudásukat és a spirituális elméleteket, amelyeket megtanulnak, sőt, az igazságként kezelik ezeket a dolgokat. Ráadásul gyakran fogják ezt az általuk helyesnek vélt tudást és tapasztalatot,

és a körülöttük lévők utasítására, félrevezetésére vagy kondicionálására használják azt. Különösen jellemző, hogy gyakran beszélnek a „dicsőséges” múltjukról, hogy ezzel rábeszéljenek és meggyőzzenek másokat, illetve elérjék náluk, hogy nagyra tartsák és imádják őket. És vajon miféle „dicsőséges” múltjuk van? Némelyikük ezt mondja: „Valaha oktató voltam egy egyetemen. Minden hallgatóm mesterképzésre vagy doktori képzésre járt. Akárhányszor előadást tartottam, sosem volt egyetlen üres hely sem; minden hallgató néma csendben ült, és imádattal és rajongással a szemében tekintett rám. Én pedig még csak ideges sem voltam. Milyen nagyszerű és lenyűgöző volt az egész! Ilyen talentummal és idegekkel születtem.” Mások ezt mondják: „14 évesen tanultam meg vezetni. Immár 40 éve vezetek, és kiválóak a vezetési készségeim.” Mit akarnak mondani ezzel? A következőt: „Te még csak néhány napja vezetsz. Mit tudsz te? Egy magamfajta tapasztalt sofőr egy életen át vezetett. Van mindenféle tapasztalatom. A jövőben engem kérdezz, ha nem értesz valamit. Hallgatnod kell a mondandómra.” Ha van valamiféle készségük az antikrisztusoknak, akkor figyelemre méltónak gondolják magukat, titokzatosnak állítják be magukat, valamint mutogatják magukat és maguk mellett tesznek bizonyosságot, minek köszönhetően mások nagyra becsülik és imádják őket. Amikor az ilyesfajta embereknek van egy kis erősségük vagy egy adottságuk, azt gondolják miatta, hogy jobbak másoknál, és ők akarják vezetni a többieket. Amikor válaszként fordulnak hozzájuk az emberek, az antikrisztusok magas lóról oktatják ki őket, és ha azok még ezután sem értik, akkor azt egyszerűen annak tudják be, hogy gyenge képességűek, holott valójában maguk az antikrisztusok azok, akik nem adtak világos magyarázatot. Amikor azt látja például egy antikrisztus, hogy valaki nem képes megjavítani egy meghibásodott gépet, ezt fogja mondani: „Hogy lehet az, hogy még mindig nem tudod, hogyan kell ezt csinálni? Hát nem megmondtam már neked, hogyan csináld? Olyan világosan elmagyaráztam, és mégsem érted még mindig. Igazán gyenge képességű vagy. Akárhányszor elmagyarázom, hogyan csináld, nem sikerül megtanulnod.” Csakhogy amikor ez az illető megkéri az antikrisztust, hogy javítsa meg ő a gépet, az hosszasan nézegeti, és ő sem tudja, hogyan javítsa meg, sőt még el is titkolja a másik elől azt a tényt, hogy nem tudja, miként kell megjavítani. Miután elküldte az illetőt, titokban kutatni kezd és megpróbál rájönni, hogy miként kell megjavítani a gépet, de még ekkor sem lesz képes azt megjavítani. Végül aztán szétszedi a gépet, teljes felfordulást csinál, és nem tudja újra összerakni. Azután – mivel fél, hogy a többiek is meglátják ezt – elrejtí a darabjait. Vajon szégyellni való-e az, ha valaki nem tudja, hogyan kell bizonyos dolgokat csinálni? Van-e bárki is, aki mindent meg tud csinálni? Nincs abban semmi szégyellni való, ha valaki nem tudja, hogyan kell bizonyos dolgokat csinálni. Ne feledd, hogy te is csak egy hétköznapi ember vagy. Senki sem tart nagyra és nem imád téged. Egy hétköznapi ember, az csak egy hétköznapi ember. Ha nem tudod, hogyan kell valamit csinálni, csak mondd, hogy nem tudod, hogyan kell csinálni. Miért próbálnád álcázni magad? Az emberek undorodni fognak tőled, ha állandóan álcázod magad. Előbb-utóbb elárulod magad, és akkor elveszíted a méltóságodat és az

integritásodat. Ez az antikrisztus beállítottsága – mindig úgy gondol magára, mint egy ezermesterre, mint aki mindent meg tud csinálni, aki mindenben ügyes és kompetens. Nem fogja-e ez bajba sodorni őt? Vajon mit tenne, ha becsületes volna a hozzáállása? Azt mondaná: „Nem vagyok jártas ebben a technikai készségben, csak egy kevés tapasztalatom van. Mindent bevettem, amit csak tudok, de nem értem ezeket az új problémákat, amelyekkel szembesülünk. Ezért el kell sajátítanunk némi szakmai tudást, ha jól szeretnénk végezni a kötelességünket. A szakmai tudás elsajátítása lehetővé teszi majd számunkra, hogy hatékonyan végezzük a kötelességünket. Isten ránk bízta ezt a kötelességet, így felelősséggel tartozunk azért, hogy jól végezzük. Mennünk kell, és a kötelességünkhöz való felelősségteljes hozzáállással kell elsajátítanunk ezt a szakmai tudást.” Ez az igazság gyakorlása. Egy antikrisztusi beállítottságú ember nem ezt tenné. Ha valakinek van egy kis józan esze, azt fogja mondani: „Én csupán ennyit tudok. Nem kell nagyra tartanod engem, és nekem sem kell játszanom az eszemet – nem könnyíti-e meg ez a dolgokat? Szánalmas, hogy mindig álcázzuk magunkat. Ha van valami, amit nem tudunk, azt közösen megtanulhatjuk, és aztán harmonikusan együttműködhetünk, hogy jól végezzük a kötelességünket. Felelősségteljes hozzáállásunk kell, hogy legyen.” Ezt látva az emberek azt gondolnák: „Ez az ember jobb, mint mi; ha problémába ütközik, nem kényszeríti magát vakon, hogy túllépje a határait, nem hárítja át másokra, és nem bújik ki a felelősség alól. Inkább magára vállalja, és komolyan és felelősségteljesen áll hozzá. Ez egy jó ember, aki komolyan és felelősségteljesen viszonyul a munkájához és a kötelességéhez. Megbízható. Isten háza helyesen tette, hogy rábízta ezt a fontos feladatot. Isten valóban átvizsgálja az emberek szívének mélyét!” Azzal, hogy így végzi a kötelességét, fejlesztheti a képességeit, és mindenki elismerését elnyeri. Vajon hogyan jelenik meg ez az elismerés? Elsősorban komoly és felelősségteljes hozzáállással közelít a kötelességéhez; másodsorban képes becsületes embernek lenni, illetve gyakorlatias és szorgalmas a hozzáállása; harmadsorban pedig nem zárható ki az, hogy a Szentlélek vezetésével és megvilágosításával rendelkezik. Az ilyen ember Isten áldásával bír; ez az, amit egy lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező ember elérhet. Bár vannak romlott beállítottságai, hiányosságai és hibái, és sok mindenről nem tudja, hogy hogyan kell csinálni, mégis a gyakorlás helyes útján jár. Nem álcázza magát és nem ámít; komolyan és felelősségteljesen viszonyul a kötelességéhez, az igazsághoz való hozzáállása pedig vágyakozó és jámbor. Az antikrisztusok soha nem lesznek képesek megtenni ezeket a dolgokat, mert a gondolkodásmódjuk mindig különbözni fog azokétól, akik szeretik az igazságot és törekednek arra. Vajon miért gondolkodnak másképp? Mert a Sátán természete lakozik bennük; a Sátán beállítottsága szerint élnek, mindig a hírnévre és a státuszra törekednek, és folyamatosan azt kívánják, hogy elérjék céljukat, a hatalom átvételét. Mindig különféle eszközöket igyekeznek használni arra, hogy cselszövésekbe és trükkökbe bocsátkozzanak, hogy az embereket, ha törik, ha szakad, félrevezessék, hogy azok imádják és kövessék őket. Ezért, hogy port hintsenek az emberek szemébe, mindenféle módot találnak arra, hogy álcázzák magukat, trükközzenek,

hazudozzanak és ámítsanak, hogy elhitessék másokkal, hogy mindenben igazuk van, hogy mindenre képesek, és hogy bármit meg tudnak tenni; hogy okosabbak másoknál, hogy bölcsebbek másoknál, hogy többet értenek meg másoknál; hogy mindenben jobbak másoknál, és hogy minden tekintetben mások felett állnak – még azt is, hogy bármely csoportban ők a legjobbak közül is a legjobbak. Erre van szükségük; ez az antikrisztusok beállítottsága. Így megtanulnak úgy tenni, mintha másmilyenek lennének, mint valójában, egytől egyig felvonultatva ezt a sokféle gyakorlatot és megnyilvánulást.

Gondoljátok meg: milyen beállítottságuk van azoknak az embereknek, akik szeretik másnak tettetni magukat, mint amik? Minek tettetik magukat? Nem ördögnek vagy negatív alaknak tettetik magukat; úgy tesznek, mintha magasztosak, jók, szépek és kedvesek lennének, olyanok, amit nagyra becsülnek és csodálnak az emberek – olyannak tettetik magukat, amit dicsérnek és helyeselnek az emberek. Úgy tesznek, mintha mindent tudnának és értenének; úgy tesznek, mintha birtokában lennének az igazságnak, mintha pozitív alakok lennének, és mintha ők lennének az igazságvalóság. Hát nem a saját pusztulásukat keresik ezzel? Van ilyen valóságuk? Van ilyen lényegük? Nincs. Pontosan ezért mondjuk rájuk, hogy csak tettetik magukat. Mondaná hát azt rájuk bárki is, hogy az igazság megtestesítői, mivel birtokában vannak az igazságvalóságnak? Megállja a helyét ez a kijelentés? (Nem, nem állja meg.) Még ha birtokában vagy is bizonyos igazságvalóságoknak, akkor sem vagy semmi esetre sem az igazság megtestesítője. Éppen ezért bárki, aki az igazság megtestesítőjének tettei magát, arrogáns személy és abszurd típus! Egy olyan ember, akinek mindössze az igazságvalóság egy kicsiny része van a birtokában, és mégis veszi a bátorságot, hogy az igazság megtestesítőjének tettesse magát, olyan, mintha egyetlen csepp víz azt állítaná magáról, hogy hatalmas, határtalan tenger. Vajon nem az arrogancia csúcsa ez? Nem arcátlan szégyentelenség? Ahhoz, hogy valaki az igazság megtestesítőjének tettesse magát, meg kell, hogy legyen az ehhez szükséges alapja. És mit használnak fel az antikrisztusok ahhoz, hogy az igazság megtestesítőinek tetteik magukat? Azokat a dolgokat, amelyeket az imént említettem: a tudást, a tapasztalatot és a megtanult leckéket. Ezek közé tartoznak azok a speciális készségek és talentumok, amelyeket tanulással sajátítanak el az emberek, valamint azok az adottságok is, amelyek velük születettek. Egyeseknek arra van adottságuk, hogy nyelveken szóljanak, míg másoknak a prédikáláshoz van adottságuk vagy ékesszólásuk. Megint mások bizonyos sajátos szakmai készségeket tanultak meg vagy sajátítottak el magas szinten. Egyesek például a tánc, a zene, a képzőművészetek, a nyelvek vagy az irodalom területén különösen kiemelkedők, míg mások a politikához értenek, ami azt jelenti, hogy különösen jók az emberek manipulálásában, hogy kiválóak a diplomáciában és így tovább. Röviden: az élet minden területéről ide tartoznak a sajátos talentumokkal bíró emberek. Ezeknek a sajátos talentumokkal vagy adottságokkal rendelkező embereknek nem feltétlenül van egy bizonyos státuszuk vagy meghatározott karrierjük a társadalomban. Némelyek kis helyeken élnek, és mégis képesek témák széles köréről világosan, logikusan és különösen ékesszólóan beszélni a múlttól

elkezdve a jelenig. Ha az ilyen sajátos talentumú emberek antikrisztusi beállítottságúak, akkor, amikor Isten házába jönnek, nem fognak megelégedni azzal, hogy úgy maradjanak a dolgok, amint vannak; bizonyos ambíciókat és vágyakat táplálnak magukban, és ezek fokozatosan feltárulnak.

Azt illetően, hogy az antikrisztusok az igazság megtestesítőinek tettetik magukat, amint némi tapasztalatra és tudásra tettek szert, illetve megtanultak néhány leckét: az imént beszéltük meg az ilyen tudás, tapasztalat és leckék körét. És mi volt ennek a megbeszélésnek a fókuszában? (A tettetés.) Így van. Az volt a lényege, hogy az antikrisztusok az igazság megtestesítőinek tettetik magukat. Tudás, tapasztalat és megtanult leckék – ezek egyike sem egyenlő az igazsággal, egyáltalán semmi közülük sincs az igazsághoz. Ezek ráadásul az igazsággal szembemenő és Istentől elítélt dolgok. Vegyük például a tudást: a történelem vajon a tudás egyik formájának számít? (Igen.) Hogyan jött létre az emberi történelemről szóló tudás és a történelemkönyvek sora, bizonyos országok vagy etnikai csoportok történelme, a modern kori történelem, az ókori történelem vagy akár bizonyos nem hivatalos történelmek? (Emberek írták le őket.) Akkor hát az emberek által leírt dolgok megegyeznek az igazi történelemmel? Nem állnak vajon ellentétben az emberek elgondolásai és nézetei Isten cselekedeteinek az alapelveivel, módjaival és eszközeivel? Kapcsolatban vannak vajon az igazi történelemmel ezek az emberek által mondott szavak? (Nem.) Semmilyen kapcsolat nincs közöttük. Éppen ezért, függetlenül attól, hogy mennyire pontosak a történelemkönyvekben található feljegyzések, azok mindössze tudásnak tekinthetők. Függetlenül attól, hogy mennyire ékesszólóak azok a történészek, és hogy mennyire logikusan és világosan beszélnek el ezeket a történéseket, milyen következtetésre jutsz, miután meghallgattad őket? (Tudni fogunk azokról az eseményekről.) Igen, tudni fogtok azokról az eseményekről. De vajon csakis azért beszélnek el ezeket a történéseket, hogy információval szolgáljanak azokról az eseményekről? Van egy bizonyos elgondolásuk, amelyet beléd akarnak sulykolni. És mi áll ennek a belesulykolásnak a fókuszában? Ez az, amit elemeznünk és boncolgatnunk kell. Hadd adjak egy példát, hogy megérthessétek, mit is szeretnének belesulykolni az emberekbe. Az emberek az ókori időktől a jelenig tartó történelem áttekintését követően végül előálltak egy mondással; megfigyeltek egy tényt az emberi történelemből, amely a következő: „A győzteseket királyként ünneplik, míg a veszteseket törvényen kívülnek bélyegzik.” Ez tudás? (Igen.) Ez történelmi tényeken alapuló tudás. Van bármi köze ennek a mondásnak ahhoz, ahogyan és amilyen eszközökkel Isten szuverenitást gyakorol minden dolog felett? (Nincs.) Valójában éppen ellenkezőleg: ellentmond neki és szembemegy vele. Tehát beléd sulykolták ezt a mondást, és ha nem érted az igazságot, vagy ha nem hívó vagy, mit gondolhatsz, miután hallottad? Hogyan fogod fel ezt a mondást? Mindenekelőtt ezek a történészek, illetve történelemkönyvek minden ilyesfajta eseményt felsorolnak, elegendő bizonyítékkal, valamint történelmi eseményekkel támasztva alá a mondás pontosságát. Először talán csak egy könyvből tanultad ezt a mondást, és mindössze magát a mondást ismered. Lehet, hogy csupán

egy szinten vagy csak egy bizonyos mértékig érted, amíg tudomást nem szerzel ezekről az eseményekről. De amint meghallod ezeket a történelmi tényeket, mélyebben el fogod ismerni és el fogod fogadni ezt a mondást. Egyáltalán nem fogod ezt mondani: „Bizonyos dolgok nem így vannak.” Helyette ezt fogod mondani: „Így vannak a dolgok; ha megnézzük a történelmet az ókortól a jelenig, így fejlődött az emberiség – a győzteseket királyként ünneplik, míg a veszteseket törvényen kívülnek bélyegzik.” Amikor így fogod fel a kérdést, milyen nézetekkel és hozzáállással viszonyulsz a magatartásodhoz, a karrieredhez és a mindennapi életedhez, valamint a körülötted lévő emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz? Meg fogja változtatni ez a felfogás a hozzáállásodat? (Igen.) Igen, mindenképpen. No és hogyan fogja megváltoztatni a hozzáállásodat? Megszabja és megváltoztatja majd az életed irányát és a világi ügyeknél alkalmazott módszereidet? Korábban talán azt hitted, hogy „a harmónia kincs; a türelem drágakő”, és hogy „a jóknak békés az életük”. Most ezt fogod gondolni: „Mivel »a győzteseket királyként ünneplik, míg a veszteseket törvényen kívülnek bélyegzik«, ha hivatalnok akarok lenni, akkor alaposan el kell gondolkoznom X. Y.-on. Nem az én oldalamon áll, úgyhogy nem léptethetem elő – még akkor sem, ha megérdemli, hogy előléptessék.” Ahogy így gondolkodsz ezeken a dolgokon, meg fog változni a hozzáállásod – mégpedig gyorsan fog megváltozni. Hogyan fog megtörténni ez a változás? Azért következik be, mert elfogadtad azt az elgondolást és nézőpontot, miszerint: „A győzteseket királyként ünneplik, míg a veszteseket törvényen kívülnek bélyegzik.” Ha sok tényt hallasz, az csak tovább erősíti benned ennek a nézetnek a valóságos emberi életben való helytállóságát. Mélyen hinni fogod, hogy ezt a nézőpontot kell alkalmaznod a saját cselekedeteidre és magatartásodra a jövőbeni életed és kilátásaid előmozdítása végett. Akkor vajon nem változtat meg téged ez az elgondolás és nézőpont? (De igen.) És miközben megváltoztat, meg is ront téged. Ez így történik. Az efféle tudás megváltoztat és megront téged. Ha tehát megnézzük e dolog gyökerét, függetlenül attól, hogy mennyire pontosan vannak bemutatva ezek a történések, végső soron ebben a mondásban vannak összefoglalva, és beléd sulykolják ezt az elgondolást. Ez a tudás vajon az igazság megtestesülése vagy a Sátán logikája? (A Sátán logikája.) Így igaz. Elég részletesen elmagyaráztam ezt? (Igen.) Most tehát világos. Ha nem hiszel Istenben, akkor még két emberöltőt követően sem fogod megérteni ezt – minél tovább élsz, annál inkább azt fogod érezni, hogy ostoba vagy, és azt fogod gondolni, hogy nem vagy elég könyörtelen, valamint hogy könyörtelenebbnek, ravaszabbnak, baljósabbnak, rosszabbnak és gonoszabbnak kellene lenned. Ezt fogod gondolni magadban: „Ha ő tud ölni, akkor nekem gyűjtogatnom kell. Ha ő megöl egy embert, akkor nekem tízet kell megölnöm. Ha ő anélkül öl, hogy nyomot hagyna, akkor én anélkül fogok ártani embereknek, hogy tudnának róla – gondoskodom róla, hogy a leszármazottaik harmadíziglen köszönetet mondjanak nekem!” Ez a Sátán filozófiájának, tudásának, tapasztalatának és leckéinek az emberiségre gyakorolt hatása. A valóságban csak bántalmazás és romlottság az egész. Éppen ezért nem számít, hogy milyen tudást prédikálnak vagy népszerűsítene

ezen a világon, az beléd fog sulykolni egy elgondolást vagy nézőpontot. Ha nem tudod ezt felismerni, akkor meg leszel mérgezve. Mindent egybevetve, egy dolog biztos: mindegy, hogy közönséges embertől vagy hivatalos forrásból származik ez a tudás, mindegy, hogy egy kisebbség becsüli nagyra vagy a többség – egyik sem releváns az igazság szempontjából. Az igazság minden pozitív dolog valósága. Helytállóságát nem az azt elismerő emberek száma határozza meg. A pozitív dolgok valósága maga az igazság. Senki sem tudja ezt megváltoztatni, és tagadni sem tudja senki. Az igazság mindig az igazság lesz.

Beszéljünk most arról a tényről, hogy Isten szuverenitást gyakorol minden dolog felett! Amióta Isten elkezdte vezetni az emberiséget, azóta vezeti a történelmüket és a róluk szóló nyilvántartást is. Hogyan látja Isten az emberi történelmet? Isten azt akarja, hogy az igazságot lássák az emberek, és azok az értékelések és következtetések, amelyekre az emberek a dolgokat illetően jutnak, nem az igazság. De miért nem Isten szavai és az igazság alapján szemlélik az emberi lények a történelmet? Azért, mert az emberi lények idegenkednek az igazságtól, gyűlölik az igazságot, és egyáltalán nem fogadják el az igazság szemernyi részét sem. Ezért képesek annyi megtévesztő, nevetséges és abszurd elmélettel előállni. Az Úr Jézus például a Szentlélektől fogant. Ez egy pozitív dolog. Ugyanakkor mit mond erről a Sátán? A Sátán nem ismeri el a Szentlélektől való fogantatás tényét, sőt istenkáromló módon azt állítja, hogy az Úr Jézus egy fattyú, hogy férfitől született. A Sátán fogja az emberiség legmocskosabb szavát, egy olyan kifejezést, amellyel gúnyolódhatnak és megvetően beszélnek az emberek, majd az Úr Jézus születésére alkalmazza azt. Nem a tények eltorzítása ez vajon? (De igen.) A Szentlélektől való fogantatás Isten munkája, és függetlenül attól, hogy milyen formában történik, egy dolog biztos Isten munkájával kapcsolatban: az az igazság, a változhatatlan igazság. Akkor hát miért nem fogad el a Sátán egy ilyen nyilvánvaló tényt, egy olyan tényt, amelyet Isten előre elrendelt, és amely mellett tanúságot tett? Miért hagyja ezt figyelmen kívül a Sátán és jellemzi ráadásul férfitől született, törvénytelen gyermekként az Úr Jézust? (Gyűlöli az igazságot, gyűlöli a pozitív dolgokat.) Szántszándékkal lejáratja Istent! A Sátán nagyon is tisztában van ezzel a ténnyel; tökéletesen világosan látja ezt a szellemi birodalomban. Akkor hát miért teszi ezt? Mi az indítéka, mi a szándéka? Miért terjeszt egy ilyen állítást? Szándékosan rágalmazza és lejáratja Istent. Mi célból járatja le Istent? Azért, hogy az emberek elhiggyék, hogy Jézus egy törvénytelen gyermek, hogy szégyenletesnek találják ezt, és ezáltal ne higgyenek Benne. A Sátán ezt gondolja: „Ha nem hisznek benned az emberek, akkor nem leszel képes elvégezni a munkádat, igaz?” Valójában azonban az igazság mindig igazság lesz. Még ha ott és akkor az egész emberiség el is vetette, kétezer évvel később végül mégis szerte a világon vannak az Úr Jézusnak követői és olyan emberek, akik Őt dicsőítik, a kereszt mindenütt jól láthatóan megjelenik, és a Sátán kudarcot vallott. Működött a Sátán állítása? (Nem működött.) Éppen ezért az nem az igazság; nem állja meg a helyét, és haszontalan az Úr Jézus lejáratása. Istent nem

érdekli, hogy az, amit tett, megfelel-e az emberek elképzeléseinek és képzelődéseinek, vagy hogy ellentétes-e az emberiség hagyományos kultúrájával, mondásaival vagy etikai elveivel. Miért nem érdekli ez Istent? Vajon mit érint ez? Mivel Isten szuverenitást gyakorol minden felett, tönkretehetik vajon a Sátánnak ezek az ördögi szavai az Ő munkáját? Nem tudjátok ezt átlátni, igaz? (Nem tudjuk.) Mondjátok meg Nekem, hát nem Isten kezében van minden? (De igen.) Tönkretehetné Isten irányítási tervét a Sátán ördögi kijelentése, az a néhány szó? Lehetséges ez? (Nem, nem az.) A Sátán sikerrel akar járni, de képes erre így? Az igazság mindig igazság lesz. Ez az igazság ereje. Az igazság ereje olyasvalami, amit senki, még a Sátán sem tud megváltoztatni. A Sátán mindmáig tovább terjeszti ezt az állítást. És működik? Nem, nem működik. A Kegyelem Korának munkája véget ért; az Úr Jézus evangéliuma a föld végső határáig terjesztve lett, és sok éve tart már az ítélet utolsó napokbeli új munkája. A Sátán már régen kudarcot vallott és megalázták őt. Van akkor most bármi haszna annak, hogy dühös és frusztrált a Sátán? Nem, semmi haszna nincs. Ezért aztán nem számít a nézet, vagy hogy milyen magas szintű a tudás, és az sem, hogy hány ember körében kerül alkalmazásra és terjesztésre az a nézet: ez mind hasztalan; nem állja meg a helyét. Isten munkája megállíthatatlan; még a Sátán sem tudja megállítani. Valóban azt gondolja néhány jelentéktelen ember, hogy ők megállíthatják Isten munkáját? Ez egy téveszme! Sokan közületek ezek között az alaptalan szóbeszédnek között nőttetek fel, elfogadva a Sátán félrevezető nézeteit; olyan dolgokkal telt meg a fejetek, amilyen a Sátán logikája, filozófiája, tudása és tudománya. És mi történt azután? Amikor Isten szavai eljutottak hozzátok, így is hallottátok Isten hangját, és visszatértetek a színe elé. A Sátán pletykái és ördögi szavai hasztalanok voltak. A legkevésbé sem állították meg Isten munkájának előrehaladását. Isten választott népe minden országban elkezdte elfogadni Istennek az utolsó napokban végzett munkáját. Mindennap eszik és isszák Isten szavait, prédikációkat hallgatnak és beszélgetnek. Végzik a kötelességeiket Istenért és tanúságot tesznek Mellette. A Sátán elgondolkozik ezen és ezt mondja: „Miért nem működik a sok-sok félrevezető szavam? Annyi mindent tettem azért, hogy elnyomjam, letartóztassam és bántalmazzam isten választott népét, akkor hát miért nem jártak ezek olyan nagy hatással? Miért növekszik helyette az istenben hívők száma?” Akkor megtudja a szívében, hogy Isten igazán mindenható, és ezt követően teljes megaláztatás lesz a része – innen a mondás: „Isten keze mindig győzelmet arat a Sátán felett.” Ez egy tény? (Igen.) Ezek bizony Isten szavai, amelyek mindent véghez tudnak vinni! A Sátán és az ördögkirályok is mind Istennek tesznek szolgálatot. Szolgálók és ellenpontok ők Isten kezében. Van bármi köze hozzánk ezeknek a szolgálóknak és ellenpontoknak? (Nincs.) Nem, nincsen. Nekünk csak az Istenben való hitre kell összpontosítanunk, nincs hozzájuk semmi közünk. Legyenek bár királyok vagy törvényen kívüliek, a Sátántól valók és el fognak pusztulni. Nekünk csak teljes szívünkkel követnünk kell Istent, mindörökké elárulva a Sátánt, és csakis Istennel járva. Ez a helyes cselekedet.

Hoztam példát a tudásra és a tapasztalatra, úgyhogy most már valamennyivel pontosabban kellene értenetek ezeket a dolgokat. Mi a célja annak, hogy ezekről a dolgokról beszélgetünk? Egyfelől az, hogy e tényeket és példákat felhasználva képesek legyetek tisztán látni az antikrisztusokat, valamint hogy önmagatokban is felismerjétek az antikrisztusok beállítottságának ezt az aspektusát. Másfelől, nem tarthat vajon vissza egyeseket ez a fajta megbeszélés attól, hogy vakmerően cselekedjenek? (De igen.) A múltban bizonyos emberek hajlamosak voltak tapasztalatra és régimódi módszerekre hagyatkozni a kötelességük végzése terén, és ragaszkodtak ahhoz, hogy a maguk módján tegyék a dolgokat, így aztán akadályozták és megzavarták Isten házának a munkáját, majd ennek következtében foglalkoztak velük. Minden másnál többre értékelték az idejétmúlt gyakorlataikat és tapasztalatukat, és sosem gondolkodtak el a legfontosabb dolgokról: arról, hogy Isten mit mondott vagy hogy mit követelt meg az emberektől, vagy hogy miként kell betartani az igazságalapelveket. Azonkívül makacsul ragaszkodtak az idejétmúlt gyakorlataikhoz, továbbá abszurd logikát használtak ennek alátámasztására: „Mindig így csináltuk.” „Ahová valósiak vagyunk, ott ezt mindig így csinálták. Így csinálták az őseink.” Miért hangsúlyoztak mindig efféle dolgokat? Ez azt bizonyította, hogy nem fogadták el az új dolgokat; hogy nem fogadták el az igazságot. Nem tudták átlátni ezeknek az idejétmúlt módszereknek az ügyetlen, elmaradott és nevetséges voltát. Nem voltak tisztában azzal, hogy újféle módon is lehet tenni a dolgokat – fejlettebb, pontosabb és helyénvalóbb módokon. Mindig a régimódi módszereikhez ragaszkodtak, a régi tapasztalatra hagyatkoztak, azt gondolván, hogy azok elég fejlettek, és hogy ők az igazságot gyakorolják. Hát nem abszurd típusú emberek ezek? „Ahonnan én jövök, ott mindig is így csinálták.” „Ahogyan korábban csináltam.” „Mi ezt mindig így csináltuk.” Vajon helyettesíthetők az igazságalapelvek ezekkel a régi módszerekkel, ezekkel az ósdi dolgokkal? Ha régimódi módon teszi valaki a dolgokat, az azt jelenti, hogy az igazságot gyakorolja? Azok az emberek semmit sem értettek, és semmit sem láttak át. Hát nem a régi módszerekhez ragaszkodó és makacsul viselkedő őskövületek ezek? Az ilyen embereknek borzasztóan nehezükre esik elfogadni az igazságot! Mondjátok meg Nekem, hogyan közelítetek meg valamit, függetlenül attól, hogy régi-e vagy új? Hogyan kezelitek? Milyen alapon foglalkoztok vele? Ha mindenkinek korlátolt tudása van csak valamiről, hogyan közelítetek meg azt olyan módon, ami helyes és összhangban van az alapelvekkel? Először is meg kell kérdeznetek valakit, aki viszonylag tapasztalt ezen a téren. Ha találtok valakit, aki hozzáértő, lesz utatok. Ha nem találtok hozzáértő személyt, akkor is teljes mértékben megoldhatjátok a kérdést úgy, hogy az interneten kértek tanácsot és kerestek információt. És miközben kutattok, továbbra is szükségetek lesz arra, hogy imádkozzatok Istenhez és felnézzenek Rá; engedjétek, hogy Isten nyisson nektek utat előre! Minek nevezzük ezt? Ezt a gyakorlás alapelveinek nevezzük. Némelyikőtök ezt gondolja magában: „Én tömérdek tapasztalattal bíró szakértő vagyok ezen a területen. Még díjakat is nyertem érte, úgyhogy van okom ezt mondani. Mivel rám bízta ezt a munkát, én vagyok az

illetékes. Én vagyok felhatalmazva arra, hogy döntéseket hozzak, és minden rajtam múlik. Mindenkinek követnie kell a parancsaimat és engedelmeskednie kell nekem. Semmi sem számít, amit más mond, és ha valaki nem ért egyet velem, az fogja be a száját!” Helyes ez a gondolkodásmód? Egész biztosan nem helyes. Problémás a hozzáállásod és az a beállítottság, amelyet tanúsítasz. Azt gondolod a szívedben, hogy ennek a megbízatásnak az elfogadása feljogosít arra, hogy hatalmat gyakorolj. Te akarsz dönteni a dolgokról, és senki másnak nem szabad megszólalnia. Mintha nem lenne szükséged más emberekkel való együttműködésre vagy arra, hogy mindenki kimondja a véleményét; minden aszerint történik, amit te mondasz, minden tőled függ. Miféle beállítottság ez? Hát nem túlságosan arrogáns és észszerűség nélkül való? Ez antikrisztusi beállítottság. Lehet, hogy enyhén jobb képességű vagy másoknál, lehet, hogy van egy kis felfogóképességed és van egy kis tapasztalatod ebben a dologban. Van azonban egy dolog, amellyel kapcsolatban tisztán kell látnod: a birtokodban lévő dolgok egyike sem az igazság. Ha valamivel jobb képességű, némi felfogóképességgel, talentummal rendelkező és némi tudással bíró embernek hiszed magad, és ha ezeket a dolgokat tekinted igazságnak, valamint azt hiszed, hogy te magad vagy az igazság, és azt gondolod, hogy mindenki másnak követnie kell a parancsaidat és engedelmeskednie kell az elrendezéseidnek, az vajon nem antikrisztusi beállítottság? Ha igazán így teszed a dolgokat, akkor semmivel sem maradsz el egy antikrisztustól. Mi baj van azzal, ha igazságként kezeled az adottságaidat? A képesség, a felfogás, a talentumok és a tudás, amelyeknek birtokában vagy, nem rosszak. Akkor hát mit boncolgatunk itt? A beállítottságodat boncolgatjuk – egy romlott beállítottságot, amelyet mindezek hátterében hordozol magadban; egy arrogáns beállítottságot, egy önigaz beállítottságot. Amikor az igazságként kezeled az adottságaidat, akkor azt hiszed, hogy nálad van az igazság, mivel birtokában vagy ezeknek az adottságoknak. Ezekkel az adottságokkal helyettesíted az igazságot, úgyhogy akkor miféle beállítottság ez? Nem antikrisztusi beállítottság vajon? Az antikrisztusok mind igazságként kezelik a saját gondolataikat, a saját tanultságukat, adottságaikat és talentumaikat. Azt gondolják, hogy mindezen adottságokkal az igazságnak vannak birtokában. Éppen ezért megkövetelik másoktól, hogy engedelmeskedjenek nekik, kövessék a parancsaikat és engedelmeskedjenek a hatalmuknak. Ez az, amiben az antikrisztusok tévednek. Te vajon igazán birtokában vagy az igazságnak? Nincs igazi megértésed Istenről, istenfélő szíved sincs, olyan ember pedig még annyira sem vagy, aki aláveti magát Istennek, és a legkevésbé sem vagy az igazság birtokában, de mégis arrogáns, önhitt és önelégült vagy, azt gondolván, hogy birtokodban van az igazság, és hogy a többieknek engedelmeskedniük kell neked és követniük kell a parancsaidat. Te egy valódi antikrisztus vagy.

Az evangélium hirdetésének munkájába különböző olyan projektek tartoznak, amelyekhez az embereknek meg kell tanulniuk és el kell sajátítaniuk különböző készségeket és szakmákat; némelyek azonban nem értik Isten szándékát és könnyen tévútra jutnak. Csak a szaktudást és készségeket tanulják anélkül, hogy az igazságból

egy jottányit is elfogadnának. Miféle ember az ilyen? (Antikrisztusi beállítottságú ember, aki az adottságokra koncentrál.) Így van. Az ilyen típusú embereket leplezzük le most; az ilyen típusú embereknek antikrisztusi beállítottságuk van, és – súlyos esetekben – maguk is antikrisztusok. Arra akarják használni ezt a lehetőséget, hogy megtanulják ezeket a dolgokat, azután pedig a legeslegjobbakkal legyenek mindazok között, akik értenek ehhez a szakmához vagy készséghez, a legtanultabbak és legprofibbak akarnak lenni ezen a területen, hogy mások mindenben rájuk hagyatkozzanak és rájuk hallgassanak az igazság gyakorlása helyett, miközben ők vezető szerepet vállalnak ezen a csoporton belül. Ebben rejlik a probléma. Miféle emberek ilyenek? Azok, akik csak tanulni akarnak és fel akarják vértetni magukat mindenféle tudással, tanultsággal és tapasztalattal; akik mindent a képességükre, talentumaikra és adottságaikra hagyatkozva tesznek. Előbb vagy utóbb mindannyian ilyen úton fognak járni. Ez elkerülhetetlen. Ez Pál útja. Bármilyen területen légy is, ha egy kicsit több tudásod és tapasztalatod van, vagy egy kicsit több leckét tanultál meg másoknál, az nem elegendő annak bizonyításához, hogy érted az igazságot, vagy hogy beléptél az igazságvalóságba, és egész biztosan nem azt jelenti, hogy megszerezted az igazságot. Akkor hát mi bizonyítja ezt elegendő mértékben? Az, ha a szakmai készségek elsajátítása során jobb megértést nyersz az ilyesfajta kötelesség végzésére vonatkozó alapelveket, valamint az Isten háza által elvárt normákat illetően. Vannak némelyek, akik annál ellenállóbbá válnak, minél inkább megpróbálsz rávenni őket valamilyen szaktudás elsajátítására; azt gondolják, hogy lehetetlen elvégezni a kötelességüket, sőt ezt is mondják: „Az Istenben való hitnek arról kellene szólnia, hogy az ember kiszakad a nem hívő világból, akkor hát miért kell a nem hívő világ készségeit és tudását elsajátítanunk?” Nem akarnak tanulni. Ez restség. Nem tanúsítanak felelős hozzáállást a munkájuk iránt, híján vannak a hűségnek, és semmilyen erőfeszítést nem hajlandóak tenni egy ilyen dologért. A szaktudás és szakmai készségek tanulásának az a célja, hogy jól végezd a kötelességedet. Sok elsajátítandó tudás és a józan ész diktálta dolog van, még, amellyel találkoznod kell. Ez Isten követelménye és megbízatása az ember számára. Éppen ezért nem lesz hiábavaló ezeknek a dolgoknak a megtanulása; mind annak érdekében történik, hogy jól végezd a kötelességedet. Egyesek azt gondolják, hogy miután megtanulták ezeket a készségeket, képesek lesznek megvetni a lábukat Isten házában. Vajon nem jelent problémát az ilyen gondolkodásmód? Ez helytelen nézet. Van bárki is, aki képes ezen az úton járni? Minél nagyobb hatalom, minél nagyobb munkakör, minél nagyobb felelősség adatik az ilyesfajta embereknek, annál nagyobb veszélyben lesznek. Miért lép fel ez a veszély? Természetesen amiatt, hogy romlott és antikrisztusi beállítottságaik vannak. Arra összpontosítva teszik a dolgokat, hogy miként végezzék el a feladatot és cselekedjenek tessék-lássék módon. Nem keresik az alapelveket. Nem értik meg Isten szándékait a kötelességük végzése során, és az igazságalapelvek megértése és felfogása terén sem jutnak előrébb. Nem keresik az alapelveket, és az általuk tanúsított romlottságot, a bennük felmerülő helytelen nézeteket, valamint azokat a rossz állapotokat sem

vizsgálják meg és vizsgálják felül, amelyekbe a kötelességük végzése közben kerülnek. Csak a külső gyakorlatokra koncentrálnak, arra figyelnek csak, hogy a kötelességük kapcsán elvárt mindenféle tudást mesterfokon elsajátítsák és azzal felvértézzék magukat. Azt hiszik, hogy bármilyen munkaterületen legyen is valaki, a tudás az első; hogy tudás birtokában megerősödnek majd és megszilárdítják a helyzetüket egy csoporton belül; és hogy bármilyen csoportban legyenek is, a nagy tudással és felsőfokú egyetemi végzettséggel rendelkezőknek magas státuszuk van. Egy kórházban például általában a kórház igazgatója a legjobb a szakma minden aspektusa terén, és neki vannak a legerősebb technikai készségei, az ilyen emberek pedig azt gondolják, hogy Isten házában is ez a helyzet. Helyes, ha valaki így értelmezi a dolgokat? Nem, nem az. Ez szembemegy a mondással, miszerint: „Isten házában az igazság uralkodik.” Az ilyen emberek azt hiszik, hogy Isten házában a tudás uralkodik, hogy akinek tudása és tapasztalata van, aki elég rangidős, és akinek elegendő tőkéje van, annak szilárd pozíciója lesz Isten házában, és mindenkinek rá kell hallgatnia. Nem téves vajon ez a nézőpont? Némelyek talán a saját tudtukon kívül gondolkodnak és cselekednek így; erre törekszenek, és meglehet, hogy egy nap végül a falnak ütköznek. Miért ütközhetnek a falnak? Megértheti önmagát valaki, aki nem szereti az igazságot, nem törekszik az igazságra és teljességgel figyelmen kívül hagyja az igazságot? (Nem.) És miközben nem értik önmagukat az ilyen emberek, már sok tudással felvértézték magukat, fizettek némi árat Isten házában és teljesítettek némi hozzájárulást – mit kovácsoltak ezekből maguknak? Tőkét kovácsoltak. És mi számukra ez a tőke? Az igazsággyakorlásuk nyilvántartása és annak a bizonyítéka, hogy bementek az igazságvalóságba és értik az igazságot. Ilyen tőkét kovácsoltak ezekből a dolgokból. A szívében minden ember jó és pozitív dolognak tekinti az igazság megértését és az igazságvalóságba történő belépést. Ez persze az ilyen emberek szemében is így igaz. Szerencsétlenségükre azonban összetévesztették a tudást az igazsággal. Ráadásul még jó érzéseik is vannak e tévedést illetően. Ez a veszély jele. Miféle ember cselekedne így? Azok az emberek cselekednének így, akiknek nincs lelki megértésük, akaratlanul a rossz útra lépve ezzel. Amikor pedig már rajta vannak, nem fogod tudni visszahúzni őket onnan. Ha beszélgetsz velük az igazságról, rámutatsz az állapotukra és leleplezed őket, nem fogják érteni és nem lesznek képesek ezt összefüggésbe hozni magukkal. Ez a lelki megértés súlyos hiánya. Az ilyen emberek természetesen igazi igazságként kezelik a tudásukat, a tapasztalatukat és az általuk megtanult leckéket. És amint igazságnak veszik ezeket a dolgokat, óhatatlanul előáll egy bizonyos helyzet. Ez elkerülhetetlen. Tegyük fel, hogy Isten mond egy dolgot, az ilyesfajta emberek pedig mondanak egy másikat – bizonyosan eltérőek lennének a nézőpontjaik. Vajon kinek a nézőpontját tartják helyesnek az ilyesfajta emberek? A saját nézőpontjukat hiszik helyesnek. Képesek lesznek akkor alávetni magukat Istennek? (Nem.) Akkor hát mit csinálnak? Ragaszkodnak a saját nézőpontjukhoz és cáfolják, amit Isten mondott. Azzal, hogy így cselekednek, vajon nem az igazság megtestesítőjeként kezelik magukat? (De igen.) Akár egy buddhista, azt

gondolják magukról, hogy végre sikert értek el önmaguk művelése terén; ahogy tagadják Istent, másokat rábírnak, hogy velük bánjanak Istenként, és azt gondolják, hogy az igazság megtestesítőjévé váltak. Mennyire abszurd ez! Mondjuk például, hogy valaki különösen profi egy bizonyos tudás-vagy munkaterületen. Én, aki laikus vagyok azon a területen, kérdéseket teszek fel neki ezzel a területtel kapcsolatban, de amikor így teszek, ő elkezd felvágni. Miféle ember az ilyen? Mondjátok meg Nekem, rosszul teszem vajon, hogy kérdéseket teszek fel neki? (Nem.) No és miért teszek fel neki kérdéseket? Azért, mert bizonyos dolgok a munkához és a szakmákhoz kapcsolódnak, és mivel én nem értek hozzájuk, meg kell kérdeznem valaki mást. Azonkívül azt is tudom, hogy neki van tapasztalata és érti ezeket a dolgokat. Teljességgel helyénvaló, hogy kérdéseket teszek fel neki. Helyes a szándékom és a megközelítem? (Igen.) Nem kellene, hogy bármi baj legyen ezzel, igaz? Hogyan kellene akkor helyesen kezelnie ezt a dolgot a megkérdezett személynek? Mindent el kellene mondania Nekem, amit ért. És azután hogyan kellene gondolkodnia róla? Mi a helyes gondolkodás ezzel kapcsolatban? És mi a helytelen? Hogyan gondolkodna róla egy normális, racionális ember? És hogyan gondolkodna róla valaki, akinek antikrisztusi beállítottsága van? Egyesek ezt mondják, amikor meghallják, hogy nem értek valamit: „Ó, te ezt nem érted! Nem tudod, milyen nehéz volt megcsinálnunk! Nem tudod ezt, és nem érted!” Ahogy beszélnek, elkezdnek felvágni. És mit jelez ez a felvágás? Azt, hogy probléma van. Ezek az emberek általában igen kifinomultak és jámborak, de vajon miért kezdenek el hirtelen felvágni? (Az igazságnak tekintik magukat, mivel értenek egy kevéske ismeretet és van egy kevés tapasztalatuk.) Így van. Amikor korábban mások tettek fel nekik kérdést, nem gondolták, hogy ez nagy ügy. Amikor azonban Én teszek fel nekik egy kérdést, ezt gondolják: „Hát nem te vagy az igazság? Nem kellene mindent értened? Hogy lehet az, hogy nem értesz egy ilyen dolgot? Ha nem érted ezt, akkor fölötted állok.” Egy kicsit fel akarnak vágni. Avagy nem ezt gondolják? (De igen.) Nem megtisztelve érzik magukat, hanem helyette egyfajta sátáni beállítottság tör elő belőlük. Hirtelen mégiscsak oly hatalmasnak érzik magukat a föld és az ég között! Nem tévedés ez vajon? Nem tökfilkók ezek az emberek? (De igen.) Én is így gondolom. Csak egy tökfilkó gondolkodik így. Hiszen nem egy keveset értenek csupán ebből a területből? Sok minden van, amit nem tudnak az emberek; kellene, hogy legyen egy kis önismeretük. Egyesek tudnak egy keveset az anyagokról, és puszta tapintás után elég jól meg tudják határozni az anyag típusát. Ha megdicséred őket, ezt mondván: „Látom, ismered az anyagokat”, így felelnek: „Így van. Te nem tudnád ezt, mivel nem tanultál róla. Én tanultam róla, nagyobb szakértő vagyok ezen a téren nálad. Nem nézlek le téged, hanem csak többet kell tanulnod.” Hát nem visszataszító ez? Vannak azután olyan emberek is, akik szoktak főzni, és elkezdnek hencegni vele, hogy hányféle ételt el tudnak készíteni és mennyiféle fogást meg tudnak főzni. Egyesek felcserként dolgoztak egy rövid ideig vidéken. Amikor a testvérük elkap egy enyhébb betegséget és masszázst, akupunktúrás kezelésért vagy köpölyözésért fordul hozzájuk, és megkérdezi tőlük, hogy attól meggyógyulhatnak-e, ők így felelnek:

„Azt gondolod, hogy ez ilyen könnyen kezelhető? Nem érted a dolgot. Mi, akik az orvosszakmában dolgozunk, mind tudjuk, milyen bonyolult az emberi test. Isten rejtélyes módon teremtette meg az embert. Éppen ezért a körülményektől függ, hogy alkalmazható-e az akupunktúra vagy a köpölyözés.” Valójában ők maguk is nagyon keveset tudnak. Semmilyen egészségi állapotot nem képesek világosan elmagyarázni, és nem sok betegséget tudnak kezelni. A hírnevük megőrzése végett azonban mégiscsak megjátsszák magukat, színlelnek, és úgy tesznek, mintha szakértők lennének. Ezeknek a különböző típusú embereknek a megnyilvánulásai azt mutatják, hogy a romlott emberek mindegyikének sátáni beállítottsága és antikrisztusi beállítottsága van. Sőt még ennél súlyosabb esetek is vannak, amikor a végsőig álcázzák és tettetik magukat az emberek. Függetlenül attól, hogy mások dicsérik-e őket, sőtét gondolatot dédelgetnek magukban. Mi ez a gondolat? „Soha nem fogom hagyni, hogy bárki is megismerje az igazi kilétemet és az igazi képességeimet.” Ha például csak mezítlábas doktorok, folyton azon igyekeznek, hogy híres orvosnak gondolják őket a többiek, és sosem akarják, hogy bárki is megtudja róluk, hogy mezítlábas doktorok, illetve hogy tudnak-e ténylegesen betegségeket kezelni vagy sem. Félnék attól, hogy a többiek megismerik a helyzetük igazságát. És vajon meddig mennek el a színlelésben? Addig, hogy aki csak kapcsolatba kerül velük, mind azt gondolja róluk, hogy sosem követnek el hibát, és hogy nincsenek hiányosságai; hogy mindenben profik, amit csak megtanultak, és hogy mindent meg tudnak csinálni, amire másoknak szükségük van. Ha megkérdezik őket, hogy tudnak-e főzni, azt mondják, hogy tudnak. Ha azt kérdezik tőlük, hogy el tudnak-e készíteni egy mandzsu-han bankettet, arra is igennel válaszolnak, miközben magukban ezt gondolják: „Ezt nem tudom megcsinálni.” Ám amikor aztán fel is kéri rá őket, kifogással állnak elő és visszautasítják. Hát nem becsapás ez? Úgy tesznek, mintha mindent tudnának, mintha mindent meg tudnának csinálni, mintha mindenre képesek lennének – hát nem tökfilkók? De függetlenül attól, hogy tökfilkók-e, vagy hogy van-e egy kevés képességük, pár készségük vagy adottságuk, mi az az egy dolog, ami közös az antikrisztusokban? Az azutáni vágyuk, hogy úgy tegyenek, mintha mindent értenének, mintha ők lennének az igazság. Noha közvetlenül nem állítják, hogy ők lennének az igazság, úgy akarnak tenni, mintha ők lennének minden pozitív dolog valósága, mintha mindent meg tudnának csinálni. Nem azt sugallják akkor ezzel, hogy ők az igazság megtestesítői? Úgy hiszik, hogy ők az igazság megtestesítői, hogy minden, amit mondanak, helytálló, és hogy az az igazság.

Vannak némelyek, akiket különleges feladattal bíz meg a Fennvaló. Amikor megtudják, ezt gondolják magukban: „A fennvaló rám bízta ezt a feladatot, úgyhogy emiatt nagyobb lett a hatalmam. Most már lesz alkalmam megmutatni a talentumaimat és a hatalmamot. Megláttatom majd az alattam levőkkel, hogy mennyire félelmetes vagyok.” Amikor a testvérekkel érintkeznek, parancsolgatnak nekik, ezt mondván: „Menjetek és végezzétek el ezt!” Amikor megkérdezik tőlük, hogy hogyan végezzék el, ezt mondják: „Elvégeztek vagy sem? Ha nem, akkor majd adok én nektek! Ez a fennvaló parancsa. Megengedhetitek

magatoknak, hogy megsértsétek azzal, hogy akadályozzátok? Amikor elszámoltathatóságot keres a fennvaló, ki engedheti meg magának, hogy ilyen felelősséget vállaljon?” A testvérek így felelnek: „Egyszerűen csak szeretnénk rájönni erre és alapelveket keresni az elvégzéséhez ahelyett, hogy csak úgy találomra látnánk neki és bármelyik, általunk megfelelőnek talált megközelítést alkalmaznánk. Mindent az alapelvek szerint kell elvégezni. Függetlenül az adott dologtól vagy attól, hogy az mennyire sürgős vagy fontos, illetve hogy ki ad rá megbízást: az alapelvek betartása változhatatlan igazság. Ez a kötelességünk, és felelősségteljesnek kell lennünk. Az alapelvek keresése az, amit Isten megkövetel tőlünk. Mi csak felelősségteljes hozzáállással keresünk és a dolog tisztázását kérjük. Nincs ezzel semmi gond. Tisztáznod kell számunkra ezt a dolgot.” Ők azonban így felelnek: „Mit lehetne még elmondani erről a dologról? Lehet-e téves az, amit a fennvaló mondott? Igyekeztek és végezzétek el!” Mire a testvérek így felelnek: „Mivel a Fennvaló mondta ezt, természetesen haladéktalanul el fogjuk végezni. Te viszont el tudnád mondani nekünk világosan, hogy miként kellene elvégezni? Vannak konkrét szabályok és utasítások?” Ők ezt mondják: „Csináljátok, ahogy jónak látjátok. A fennvalótól származó utasítások nem voltak annyira részletesek. Találjátok ki magatok!” Miféle ember az ilyen? Feledkezzünk most el egy pillanatra arról, hogy milyen indítékkal vagy fő okból teszik ezt; vizsgáljuk meg helyette először a beállítottságukat. Jó ez a megközelítésük? (Nem.) Hogyan tudtak egy ilyen megközelítéssel előállni? Normális megközelítés ez? (Nem, nem az.) Nem normális. A mentális állapotukkal vagy a beállítottságukkal van itt probléma? (A beállítottságukkal.) Így van, a beállítottságuk problémás. Van egy kifejezés, amely így hangzik: „kivárik az idejüket”. Azt jelenti, hogy a múltban sosem volt igazi lehetőségük a hatalmukra építeni, most azonban, hogy ilyen lehetőség kínálkozik, megragadják és ürügyként használják fel a cselekvésre. Miféle beállítottság ez? Bármilyen kötelességet kapsz is a Fennvalótól, a cselekedeteid alapelvei nem változhatnak meg. Amikor egy munkát vagy feladatot bíz rád a Fennvaló, az mindössze megbízatásként adatik neked. Azonkívül kötelességed is elvégezni. Ám azután, hogy megkaptad a Fennvalótól a megbízatást és elvállaltad a munkát, állíthatod-e azt magadról, hogy az igazság teljhatalmú nagykövete és szakértője vagy? Hatalmadban áll-e immár, hogy úgy parancsolgass másoknak, ahogy csak szeretnél? Meg van-e engedve, hogy egyszerűen csak kövesd a hajlamaidat, és a saját preferenciáid szerint és a magad módján úgy cselekedj, ahogy tetszik? Van bármi különbség aközött, amikor a Fennvaló közvetlenül bíz meg téged valaminek az elvégzésével, és aközött, amikor a szokásos kötelességedet végzed, ahogyan azt egyébként is tennéd? Nincs különbség; mindkettő a kötelességed. Mivel mindkettő a kötelességed, megváltoztak-e a dolgok végzésére vonatkozó alapelvek? Nem, nem változtak meg. Éppen ezért, függetlenül attól, hogy kitől kapod a kötelességedet, ugyanaz a kötelességed lényege és természete. Mit akarok mondani ezzel? Azt jelenti ez, hogy az alapelvek szerint kell cselekedned, akármilyen kötelességet végzel is éppen. Nem azt jelenti, hogy csak mert a Fennvaló közvetlenül bízott meg valaminek az elvégzésével, akárhogyan elvégezheted,

ahogy csak tetszik, és hogy bármit tégy is, az helyes és indokolt lesz. Még ha vannak is képességeid, letérhetsz-e vajon az igazságalapelvek keresésének útjáról? Még mindig romlott emberi lény vagy. Nem váltál istenné; nem tartozol különleges csoportba. Te még mindig te vagy, és mindig is ember leszel. A Bibliában sok ember van, akiket személyesen hívott el Isten: Mózes, Nőé, Ábrahám, Jób és sokan mások. Olyanok is sokan vannak, akik beszéltek Istennel, azonban senki sem gondolta magát különleges embernek vagy egy különleges csoport tagjának közülük. Némelyikük személyesen látta Istent lángnyelvek között megjelenni, mások a saját fülükkel hallották Isten kijelentését, egyesek Isten szavait közvetítő hírnököket hallottak, míg megint mások személyesen kaptak próbatételeket Istentől. És volt-e közöttük bárki is, akire Isten a hétköznapi emberektől különbözőként tekintett? (Nem.) Nem, Isten ezt nem így látja. Ám ha te így értelmezed ezt, és folyton különleges emberként tekintesz magadra, akkor miféle beállítottságod van? (Antikrisztusi beállítottságom.) Ez valóban antikrisztusi beállítottság, ami rémisztő! Még ha a fejedre tenné is a kezét Isten, és hatalmat adna neked arra, hogy isteni erővel megtámogatva csodákat tégy vagy elvégezz bizonyos feladatokat, akkor is mindig csak ember maradnál; nem válhatnál az igazság megtestesítőjévé. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy sosem leszel arra jogosult, hogy Isten nevét használva szembemenj az igazsággal és úgy cselekedj, ahogy tetszik – ez az arkangyal viselkedése. Isten időnként különleges módszereket és különleges csatornákat használva bíz meg bizonyos embereket különleges feladatok teljesítésével, különleges munka elvégzésével, illetve különleges események vagy feladatok közvetítésével. Azért van ez, mert Isten hisz abban, hogy ezek az emberek képesek elvállalni egy ilyen feladatot, képesek elvégezni az Istentől rájuk bízott munkát, hogy méltók Isten bizalmára – de semmi több. Még ha személyesen kaptak is megbízatást Magától Istentől, hallottak kijelentést Isten szájából, vagy beszéltek Istennel, akkor sem lesznek semmilyen tekintetben különbözőek egy hétköznapi embertől, és sajátos vagy magasabb rendű teremtetten lényé sem lesznek felemelve közönséges teremtetten lényből. Ez sosem fog megtörténni. Éppen ezért nem változhatnak át az igazság megtestesítőivé az emberiség körében, Isten házában, akármilyen különlegesek legyenek is bizonyos dolgaik, így a talentumaik, identitásuk, státuszuk, tapasztalatuk vagy az általuk megtanult leckék. Ha valaki önkényesen ilyennek tette magát, akkor az az illető kétségkívül antikrisztus. Noha egyesek alkalmanként ilyen beállítottságot mutatnak, attól még elfogadhatják az igazságot és bűnbánatot tarthatnak. Az ilyen embereknek antikrisztusi beállítottságuk van, és antikrisztusi úton járnak, de még mindig van reményük a megmenekülésre. Ha azonban valaki következetesen úgy tesz, mintha az igazság megtestesítője lenne, folyamatosan azt hiszi, hogy igaza van, és nem hajlandó bűnbánatot tartani, akkor az egy valódi antikrisztus. Aki antikrisztus, az egy jottányit sem fogad el az igazságból. Még ha fel is fedik és ki is rekesztik, akkor sem képes megismerni magát, és igazi megbánásra sem képes. Egyes vezetőknek és dolgozóknak csak antikrisztusi beállítottságuk van. Ugyanazon alapelvek szerint cselekednek és ugyanazon utakat választják, mint egy antikrisztus. A racionalitásnak is

híján vannak, és nem értik az igazságot, nincsenek tisztában a cselekedeteik természetével és következményeivel, valamint vakmerőn cselekednek. Ami azonban elválasztja őket az antikrisztusoktól, az az, hogy némelyikük még mindig képes elfogadni valamit abból, amit mondok. Még mindig képesek ösztönözni őket a szavaim és figyelmeztetésként szolgálni számukra. Noha antikrisztusi beállítottságuk van, még mindig el tudnak fogadni valamennyit az igazságból; el tudnak fogadni némi metszést, képesek igazán megbánást érezni és valamennyire bűnbánatot tartani. Ez különbözteti meg őket az antikrisztusoktól. Ezek olyan emberek, akiknek mindössze antikrisztusi beállítottságuk van. Van valami közös abban, amikor antikrisztusi természetlényege, illetve amikor antikrisztusi beállítottsága van valakinek. A kettő alapvetően ugyanaz, mivel az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek közös vonása, hogy mindkettőjüknek antikrisztusi beállítottságuk van. Azonban némelyek közülük el tudják fogadni az igazságot és igazi megbánást képesek mutatni. Az ilyen ember nem antikrisztus, hanem inkább olyasvalaki, akinek antikrisztusi beállítottsága van. Ez a különbség az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek között. Aki egy szemernyi igazságot sem képes elfogadni, és híján van az igazi megbánásnak, az valódi antikrisztus. Aki pedig el tudja fogadni az igazságot, és érez igazi megbánást, az egy antikrisztusi beállítottságú ember, és meg lehet menteni. Világosan meg kell tudnotok különböztetni egymástól ezt a két embertípust, és nem szabad vak jellemzésekbe bocsátkoznotok. Ti melyik típusba tartoztok? Némelyek ezt mondják talán: „Vajon miért érzem úgy, mintha ugyanolyan lennék, mint egy antikrisztus? Úgy tűnik, semmi különbség nincsen.” Helytálló ez az érzés, nincs nyilvánvaló különbség. Ha képes vagy elfogadni az igazságot és igazi megbánást tanúsítani, akkor ez az egyetlen különbség; ez az emberi mivolt tekintetében is különbség. Vagyis az antikrisztus gonosz ember, az antikrisztusi beállítottságú ember ezzel szemben nem gonosz, hanem csupán romlott beállítottsága van. Ez az egyetlen különbség. A romlott beállítottságaikban nincs különbség, egyformák ebben a tekintetben, ez egy közös tulajdonságuk, amely mindannyiukra jellemző. Az, ahogyan Isten szavai feltárják a romlott emberiség különféle állapotait, teljességgel pontos, és a legkevésbé sem tér el a valóságtól. Amikor Isten választott népe Isten szavait olvassa, mind ugyanúgy éreznek; mindannyiuknak ugyanaz a megértésük, mindössze a tapasztalataik mélységében különböznek. Mindannyian felismerik a saját arroganciájukat és józan eszük hiányát. Mind képesek rájönni, hogy töméredek romlott beállítottságuk van, hogy igen mélyen megrontotta a Sátán az emberiséget, és hogy nem könnyű Istennek megmentenie az emberiséget. Noha sok minden elhangzott már, még mindig van mit mondani. Mindannyian felismerik, hogy szegény és szánnalmas, vak és tudatlan az emberiség. Mind tudatában vannak annak, hogy a Sátán az, aki ennyire mélyen megrontotta az emberiséget, hogy az emberiség romlottságának és elvetemültségének fő oka abban rejlik, hogy a Sátán megrontotta és irányítja az emberiséget. Az emberiség, miután a Sátán megrontotta, megfertőződött a Sátán mérgével, és ezáltal a Sátán beállítottsága alakult ki benne, és

elveszítette a normális emberi lények racionalitását, lelkiismeretét és józan esztét. Az embereknek nem volt meg többé az a képességük, hogy különbséget tegyenek helyes és helytelen között. Ha Isten nem szabott volna meg törvényeket az emberiség számára, az emberek nem tudnák, hogy helyes vagy helytelen-e megütni vagy megölni valakit, lopni vagy paráználkodni. Azt hinnék, hogy jogosak a cselekedeteik, és hogy így kell cselekedniük. Miután azonban Isten törvényeket és parancsolatokat hirdetett ki, az emberek megtudták, hogy ilyen dolgokat tenni bűn; egy kissé normálisabb lett a racionalitásuk. Persze ez csak a legfelületebb szintű racionalitás volt, amely természetesen jobban elmélyült, amint megértették az igazságot. No már most, ha az emberek a továbbiakban képesek különböző igazságokat megérteni, megismerni magukat, megtalálni a megfelelő helyüket és pontosan felmérni saját képességük, észlelésük és az igazság felfogására való képességük mértékét, valamint ha arra is képesek, hogy az igazságot használják normaként és Isten szavaira hagyatkozva jöjjenek rá olyan dolgokra, mint például hogy a romlott emberi lények Isten irányában tanúsított különböző hozzáállásai közül melyek pozitívak és melyek nem, illetve melyek elképzelések és képzelődések, és melyek felelnek meg az igazságnak, akkor még normálisabbá válik a racionalitásuk. Éppen ezért csakis az igazság adhat új életet az embereknek. Ha azonban tudással vértized fel magad, bizonyos gyakorlatokat hangsúlyozol és folyton felvágysz, mindig mutogatod magad, és egyre csak fitogtatod azt a homályos, jelentéktelen kis tudást vagy tanultságot, és nem törekszel az igazságra, akkor vajon képes leszel elnyerni ezt az új életet? Nem, ez hiú ábránd volna. Nemcsak hogy nem fogod elnyerni, hanem még az üdvösség lehetőségét is elveszíted, ez pedig nagyon veszélyes!

Mindannyian sok prédikációt hallottatok az igazságról, és most többé-kevésbé rendelkeztek tisztánlátással a különféle emberek irányában. Habár a gonosz embereket és a rossz embereket fel tudjátok ismerni, a hamis vezetőket és az antikrisztusokat még mindig nem tudjátok. Isten háza most fokozatosan kitisztítja a gyülekezetből mindazokat, akik az igazság legkisebb részét sem fogadják el, akik még mindig vakmerően cselekszenek, és akik megzavarják és bomlasztják Isten házának a munkáját. Ez azt mutatja, hogy Isten munkája elért ebbe a szakaszba, és Isten választott népe kezd felébredni. Amikor a múltban kapcsolatba kerültem bizonyos emberekkel, mindig úgy éreztem, hogy egyfajta „szag” árad belőlük. Miféle szag? Olyan volt, mint a fenevadak és vadállatok szaga, akik már azelőtt felborzolják a szőrüket és üvöltenek, mielőtt közel menne hozzájuk az ember. Az emberi lények is mutatnak bizonyos, az állatokéhoz hasonló viselkedésformákat. Miből erednek ezek a viselkedésformák? A romlott sátáni beállítottságokból erednek, amelyekkel az emberek rendelkeznek. Mit értek „szag” alatt? Azt értem alatta, hogy nem látsz őszinteséget, amikor a szemükbe nézel; helyette üres, tétova tekintetekkel találkozol. Úgy érzik, hogy nem képesek felmérni téged, ezért vándorol ide-oda a tekintetük, amikor rád néznek. Az általuk mondott szavakban sem fedezhetsz fel semmi nyíltságot, mivel nincs ilyen bennük ott mélyen. Mire gondolok,

amikor azt mondom, hogy nincs bennük nyíltság? Arra gondolok, hogy bárkivel érintkezzenek is, védőgát van bennük ott mélyen. Ez a védőgát a tekintetükből, a hangvétellükből és a beszédmódjukból is érzékelhető. Ez az ő szaguk; az az érzése támad tőle az embernek, hogy noha sok prédikációt hallottak, még mindig nem értik az igazságot, és az üdvösség útjára sem léptek rá. Akárhogy beszélgetsz is velük az igazságról vagy tárod fel az emberiség romlott beállítottságát; akármilyen őszintén bánsz velük, gondoskodsztól róluk, pásztorolod vagy segíted őket, nem érdemled ki vele az őszinte hozzáállásukat. Mi rejlik hát bennük? Védekezés, kételkedés – ezek a leggyakoribbak; azonkívül van egyfajta önvédelem is, valamint a vágy azután, hogy mindig nagyra tartsák őket. Éppen ezért a szavaik, a tekintetük, az arckifejezéseik mind valami meglehetősen természetellenes dolgot fednek fel. Vagyis az, amit a szemükből és az arckifejezésükből érzékelisz, eltér attól, amit mélyen legbelül gondolnak. Röviden: akár félénk az illető, akár óvatos, akár nehézségekkel küzd belül, ha nem látod a nyíltságát, az nem problémás vajon? (De igen.) Ez valóban probléma. És honnan lehet ezt megmondani? A viselkedésükből vagy abból, ahogyan beszélnek. Nem mondják el, hogy mi jár a fejükben, hanem inkább olyan szavakat választanak, amelyeket helyénvalónak gondolnak, és olyan dolgokról beszélgetnek veled, amelyekben már elgondolkodtak. Ez a nem hívők önvédelmi taktikája. Valahányszor éri őket valami, tüskés gombóccá húzzák össze magukat, akár egy sündisznó, hogy megvédjék magukat. Az igazságukat, a képességeiket és a talentumaikat, az általuk elkövetett hibákat, a zavarodottságukat – de még a csalárdságukat és a képmutatásukat is – mind burokokban tartják és elrejtik a külvilág szeme elől, még az Én szemem elől is. Nagy erőfeszítéseket tesznek azért, hogy fedezzék és álcázzák, valamint hogy megóvják magukat. Honnan erednek ezek a dolgok? Azután sajátította el az emberiség ezeket a dolgokat, hogy megrontotta őket a Sátán. Kezdetben, miután Isten megteremtette Ádámot és Évát, az Édenkertbe vezette őket, hogy ott éljenek; elmondta nekik, hogy mely gyümölcsöket ehetik meg a fákról, és melyeket nem. Meztelenül és szégyenérzet nélkül álltak Isten előtt. És mit gondoltak erről? Azt gondolták, hogy ilyenek teremtette őket Isten, hogy olyan dolgaik vannak, amelyeket Isten adott nekik, és hogy nem szükséges elbújniuk Isten elől – eszükbe sem jutott ilyet tenni. Így aztán bárhogy jelentek is meg Isten előtt, mindig nyíltszívűek voltak. Őszinteséget lehetett látni a szemükben; nem emeltek védőfalat vagy védőgátat Istennel szemben a szívük mélyén. Nem kellett megvédeniük magukat Isten előtt, mivel tudták a szívük mélyén, hogy Isten nem jelent fenyegetést rájuk nézve; teljes mértékben biztonságban voltak. Isten csak óvja, szereti és a keblén hordozza őket; Isten sosem ártana nekik – ez volt a legalapvetőbb és legszilárdabb gondolatuk ott legbelül. És mikor kezdett ez megváltozni? (Akkor, amikor megették a jó és a gonosz tudása fájának a gyümölcsét.) A jó és a gonosz tudásának fájáról enni valójában szimbolikus dolog. Azt jelentette, hogy attól a pillanattól fogva, amikor a Sátán először csábította el Évát, apránként egyre inkább elcsábította mindkettejüket, így bűnöket követtek el, rossz dolgokat tettek és a rossz úton jártak;

azután pedig beléjük hatolt a Sátán mérge. Nem sokkal később már gyakran elrejtőztek Isten érkezése előtt, mert nem akarták, hogy Isten megtalálja őket. Miért tettek ilyet? Úgy érezték, hogy távol vannak Istentől. És miért alakult ki ez a távolság? Azért, mert valami megváltozott bennük odabent. A Sátán bizonyos gondolatokat és nézeteket adott nekik; egyfajta életet adott nekik, ami miatt aztán kétségbe vonták Istent és óvakodni kezdtek Tőle. Abban a pillanatban eszükbe jutott az is, hogy vajon nem fogja-e kinevetni őket Isten, ha meglátja, hogy meztelenek. Honnan eredt ez a gondolat? (A Sátólól.) Miért nem gondolkodtak így azelőtt, hogy elcsábította volna őket a Sátán? Akkor még az Istentől kapott legősibb élet volt bennük; nem féltek attól, hogy Isten kinevetné őket, és ilyen gondolataik sem voltak. Miután azonban elcsábította őket a Sátán, kezdett minden megváltozni. Először ezt gondolták: „Nincs rajtunk semmi. Nem fog vajon kinevetni bennünket Isten? Vajon azt jelenti ez, hogy szégyentelenek vagyunk?” Kérdések sora vetődött fel az elméjükben. És amint felvetődtek ezek a gondolatok, nem tudtak másként tenni, csak elrejtőzni Isten elől. Bizonyosan ezt gondolták magukban: „Mikor jön Isten? Mitévő legyek, ha eljön? Gyorsan el kell rejtőznöm!” Szükségét érezték, hogy állandóan bujkáljanak. Ez vajon romlott beállítottság? (Igen.) A Sátán csábítása ennek a romlott beállítottságnak a gyökere. Amikor védekeztek Istennel szemben és elrejtőztek Előle, akkor vajon még mindig bíztak Benne a szívük mélyén? Még mindig hajlandóak lettek volna Rá hagyatkozni? (Nem.) Mi maradt meg tehát? (A védekezés.) Egyedül a védekezés és a gyanakvás maradt meg, valamint a távolságtartás, a félelem és a kételkedés – ezek jelentek meg bennük. Még ezt is gondolták: „Vajon képes lenne bántani minket Isten? Meztelenek vagyunk, és semmink sincs, amivel megvédehetnénk magunkat. Képes lenne lesújtani ránk Isten? Képes lenne megölni bennünket?” Az sosem jutott az eszükbe, hogy Istentől kapták az életüket, és hogy Ő biztosan nem ölné meg őket ilyen könnyedén. Elhomályosult az elméjük, és összezavarodtak. A Sátán mindmáig folytatja az emberiség megrontását; az emberiség Istennel szembeni hozzáállása meglátható az emberek szemében, és sosem változott meg. Odalett az őszinteség, odalett a valódi hit, bizalom és Istenre hagyatkozás. Miben rejlik ennek a gyökere? (A Sátán megrontásában.) Így van, a Sátán megrontásában rejlik. A Sátán borzasztó nagy kárt tett az emberiségben! Noha az emberek azt gondolhatják, hogy mielőtt a Sátán megrontotta az emberiséget, elég jó idők jártak, valójában nem volt olyan jó dolguk az embereknek akkoriban, mint amilyen dolguk a megmentésüket, az igazság megértését és Isten megismerését követően van. Ha választhatnátok, melyik forgatókönyvet választanátok ezek közül? (A megmentés utáni időt.) Valójában egyiket sem helyes választaniuk az embereknek; az emberek nem választhatnak. Ezt Isten rendeli el, ez az emberiség sorsa. Habár az első emberek bíztak Istenben és ráhagyatkoztak Istenre azelőtt, hogy megrontotta volna őket a Sátán, az igazságot nem értették, és nem tudták, hogy kicsoda Isten. Napjainkban legalább van fogalmuk erről az embereknek; tudják, hogy az emberiség Istentől származik, hogy ők teremtetten lények, és hogy Isten a Teremtőjük. Tudják, hogy Isten mindent az irányítása alatt tart. Az akkori

emberek azonban nem értették ezeket a dolgokat. Meglehetősen egyszerűek voltak, ami azt jelenti, hogy nem féltek attól, hogy Isten meglátja vagy kineveti őket, és mindenért Istenhez fordultak. Ennyire egyszerű volt a hitük. De vajon tudták, hogy kicsoda Isten? Nem. Éppen ezért az egész munka, amelyet Isten elvégzett, óriási értékkel és nagy jelentőséggel bír az emberiség számára. Az egész jó. Meglehetősen szomorúnak érzitek magatokat, amikor az emberiség Isten elleni lázadásának a történetéről beszélünk? Az emberiség és Isten között egykor fennálló bensőséges kapcsolat nagyon távolivá lett. Isten őszintén óvja és szereti az emberiséget, ám az emberek kételkednek Istenben; elrejtőznek Előle és eltávolodnak Tőle, sőt ellenségként tekintenek Rá. Valóban nagy bánatot okoz ennek a kimondása. Ugyanakkor csakis a Sátánra irányíthatjuk a gyűlöletünket; a Sátán az, aki ilyen borzalmasan megrontotta az emberiséget. Habár a Sátán ennyire megrontotta az emberiséget, Istennek megvan rá a módja, hogy megmentse őket. Akármilyen zavart kelt is a Sátán, az nem lesz kihatással Istennek az emberiséget megmentő munkájára. Ez Isten mindenhatósága, Isten hatalma.

Az antikrisztusok az igazság megtestesítőinek tettetik magukat, amint szert tettek némi tapasztalatra és tudásra, illetve megtanultak néhány leckét. Többé-kevésbé eleget beszélgettünk már erről a témáról. Milyen információt nyertetek belőle? Milyen igazságokat értetek? (Nem a tudást kell értékelnünk.) Ez az egyik aspektus. Vannak mások is? (Az emberiség soha nem az igazság, és nem szabad Istennek tettetnie magát.) Ha valaki az igazságnak tetteti magát, az önmagában véve sem pozitív dolog. Az igazság nem olyasvalami, aminek bárki is tettehetné magát, hanem Isten lényege. Isten ellát téged némi igazsággal – ha pedig valaki nyer egy kevés igazságot, az máris elég jó. Némelyek mégis az igazság megtestesítői akarnak lenni. Ez lehetetlen. Az efféle állítások teljességgel megalapozatlanok. Azonkívül ha üdvösséget akarnak nyerni az emberek az Istenben való hit által, akkor meg kell tanulniuk két lábbal a földön járva viselni magukat, nem pedig tökéletességre törekedni. Noha létezik a „tökéletesség” szó, az, hogy teremtetett emberi lények tökéletessé váljanak, tarthatatlan elképzelés. A tökéletesség egyedül Istenben található meg. Ki tökéletes a romlottsággal teli emberi lények közül? Minden hibátlan, amit Isten teremt. Ezt nevezzük „tökéletességnek”. Gondolj a tenger halaira, az ég madaraira és a földön kószáló szárnyasokra és vadakra – mind tökéletesek. Találni-e közöttük olyat, amelyik ne lenne jó? Ott van azután az a biológiai lánc is, amelyet az összes élőlény alkot – milyen tökéletes az egész! A romlott emberi lények nem tudnak mást tenni, mint pusztítást okozni benne, s ezzel tökéletlenné, hibássá és hiányossá tenni. Milyen önző és megvetendő dolog! Amit Isten teremt, az mind jó. A fákon mindenféle formájú levelek nőnek; a kis és nagy állatok mindenféle alakot öltenek, és mindnek megvan a maga funkciója. Isten sokat törődik az emberiséggel, a Sátán által megrontott emberiség azonban nem volt képes vigyázni a dolgokra. Helyette tönkretette a dolgokat és eltékozolta Isten gondos szándékát. Az emberi lények nem tartották becsben mindezt, hanem nagy erővel rombolták azt, a

végletekig elherdálva és tönkretéve minden erőforrást. Mi ennek az eredménye? Mi a végső kimenetel? Learatják, amit vetettek! Tönkre lett téve a környezet, felborult a tápláléklánc, szennyezett a levegő és szennyezett a víz is. Nem maradt több természetes élelmiszer; még tiszta ivóvíz sincsen. Ezért aztán a Sátántól megrontott emberi lények körében nem létezik a „tökéletesség” fogalma. Bárki, aki az igazságra törekvés zászlaja alatt azt állítja magáról, hogy tökéletes, vagy hogy a tökéletességet keresi, az alaptalan dolgot állít – ez egy megtévesztő, félrevezető hazugság. És az ilyen romlott emberi lények mégis az igazság megtestesítőinek szeretnék tettetni magukat! Annyi rossz dolgot tettek, és mégis azt gondolják, hogy az igazság megtestesítőinek tettetgetik magukat! Nem azt jelenti ez, hogy változhatatlan a sátáni természetük? (De igen.) Egyáltalán nincsenek az igazság birtokában, és mégis az igazság megtestesítőinek szeretnék tettetni magukat – mennyire szégyentelenek ezek a sátánfajzatok!

2019. november 20.

Első exkurzus

Mi az igazság

Énekeljünk el egy éneket: Az egész teremtésnek Isten uralma alá kell kerülnie.

1 Isten teremtett mindent, és ezért az egész teremtést az Ő uralma alá helyezi, és aláveti az Ő uralmának; Ő fog parancsolni mindennek, hogy minden az Ő kezében legyen. Isten egész teremtésének, beleértve az állatokat, a növényeket, az emberiséget, a hegyeket, a folyókat és a tavakat – mindennek az Ő uralma alá kell kerülnie. Minden dolognak az egekben és a földön az Ő uralma alá kell kerülnie. Nem lehet választásuk, és mindannyiuknak alá kell vetniük magukat az Ő vezénylésének. Ezt Isten rendelte el, és ez Isten hatalma.

2 Isten parancsol mindennek, és elrendel és rangsorol minden dolgot, mindegyiket fajtája szerint osztályozva, mindegyiket oda, ahová tartozik, Isten kívánsága szerint. Bármilyen nagy is legyen, egyetlen dolog sem képes felülmúlni Istent, minden dolog az Isten által teremtett emberiséget szolgálja, és egyetlen dolog sem mer fellázadni Isten ellen, vagy Istentől bármit követelni. Ezért az embernek, mint teremtett lénynek, az ember kötelességét is teljesítenie kell. Függetlenül attól, hogy ő az ura vagy gondviselője minden dolognak, függetlenül attól, hogy az ember milyen magas rangot foglal el minden dolog között, ettől még csak egy aprócska emberi lény, aki Isten uralma alatt áll; nem több, mint egy aprócska emberi lény, egy teremtett lény, és soha nem kerül Isten fölé.

(Az Ige, I. kötet – Isten megjelenése és munkája. A siker vagy a kudarc attól függ, milyen úton jár az ember)

Mi az igazság „Az egész teremtésnek Isten uralma alá kell kerülnie” című énekben? Melyik sor az igazság? (Az összes sor az igazság.) Mit üzen az utolsó sor? („Függetlenül attól, hogy az ember milyen magas rangot foglal el minden dolog között, ettől még csak egy aprócska emberi lény, aki Isten uralma alatt áll; nem több, mint egy aprócska emberi lény, egy teremtett lény, és soha nem kerül Isten fölé.”) Az ember soha nem állhat Isten felett, a teremtett lények soha nem állhatnak Isten felett; Istenen kívül minden teremtett lény. Az ember soha nem lehet Isten felett, ez az igazság. Változhat ez az igazság? Meg fog ez változni az idők végezetével? (Nem.) Ez az igazság. Ki tudja megmondani Nekem, hogy mi az igazság? (Az igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának.) Kétszer beszélgettünk már a „mi az igazság” témájáról, beszéljünk most arról, hogy mik azok a kritériumok. Ami fontos itt, azok a kritériumok. (A kritériumok a mérce, a pontos alapelvek, törvények és szabályok. A kritériumok alapjául Isten szavai szolgálnak.) Ki szeretné folytatni? (A kritériumok az Isten szavaiból eredő legmértékadóbb, legpontosabb alapelvek, törvények és szabályok.) Itt kiegészült a szöveg a „leg” fokjellel, de vajon szükséges ez a fokozás? Mi a különbség aközött, hogy ott a „leg” fokjel vagy nincs? A „leg” esetében ott van még a második „leg-”, a harmadik „leg-” és a további fokozás. Mit gondoltok a „leg” fokjel hozzáadásáról? (Ez

nem helyénvaló, mivel az igazság az egyetlen mérce. Amint a szöveghez hozzáadódik a „leg”, ez már egyfajta viszonylagosságot sugall, mintha volnának egyéb, ehhez képest másodlagos és harmadlagos dolgok is.) Helytálló ez a magyarázat? (Igen.) Van némi értelme. Ha rendelkeztek a helyes szemlélettel és megértéssel a „mi az igazság” meghatározása tekintetében, és világosan értitek, hogy Isten az igazság, akkor képesek vagytok megérteni, hogy hozzá kell-e adni a „leg” fokjelet, hogy helyes-e a hozzáadása, mi lesz a különbség, ha hozzáadjátok, mit jelent az, ha nem adjátok hozzá, és mit jelent, ha hozzáadjátok. Most tehát megerősítést nyert, hogy nem helyes a „leg” hozzáadása. Milyen hibát követett el az, aki hozzáadta? Úgy gondolta, hogy függetlenül attól, hogy Isten mely aspektusáról van szó, hozzá kell tenni azt, hogy „leg”. Mit rontott el, amikor ezt az összehasonlítást tette? Isten melyik kijelentésével, melyik igazsággal került ellentmondásba? (A teremtett lények soha nem állhatnak Isten fölött; a „leg” fokjel hozzáadása mintha azt sugallná, hogy a teremtett lények és Isten között létezik másodlagos és harmadlagos besorolás is.) Így van? (Igen.) Van benne valami, ezzel magyarázható. Vannak más olyan kijelentések is, amelyek megerősíthetik, hogy a „leg” fokjel hozzáadása helytelen? (Emlékszem valamire, mégpedig arra, hogy az igazság csak Istentől származhat, csak Isten az igazság, tehát nem létezhetnek olyan viszonylagos kifejezések, mint a második „leg-”, a harmadik „leg-”, és így tovább.) Ez is helyes. (Az igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának. Törvények, szabályok és kritériumok csak Istentől származhatnak, az embereknek pedig nincsenek kritériumaik vagy törvényeik a cselekedeteikhez, és szabályokat sem tudnak felállítani hozzájuk, így nincs szükség a „leg” fokjel hozzáadására.) Ez a magyarázat egy kicsit gyakorlatiasabb. Bármilyen egyéb? (Isten hatalma és Isten lényege egyedülálló. Isten lényege az igazság, és semmi sem hasonlítható hozzá. A „leg” fokjel hozzáadása által úgy tűnik, mintha az igazság már nem volna egyedülálló.) Milyen ez a kijelentés? (Jó.) Mi a jó benne? (Rámutat arra, hogy Isten egyedülálló.) „Egyedülálló” – mindannyian megfeledeztetek erről a kifejezésről. Isten egyedülálló. Vajon megtalálhatók az emberiség körében azok a kritériumok, amelyeket Isten minden egyes kimondott mondata, valamint Istennek az emberrel szemben felállított minden egyes követelménye közvetít? (Nem.) Vajon tartalmazza ezeket a dolgokat az emberiség tudása, hagyományos kultúrája vagy gondolatai? (Nem.) Képesek ezek létrehozni az igazságot? Nem, nem képesek. Tehát a „leg” hozzáadása másodlagos és harmadlagos rangokat sugall, megkülönböztetve magas, alacsony és még alacsonyabb rangokat, és felosztja a dolgokat első szintűre, második szintűre, harmadik szintűre stb. Ez azt jelenti, hogy minden helyes dolog mércévé válhat egy bizonyos sorrend szerint. Így érthető? (Igen.) Tehát mi gond a „leg” szócska hozzáadásával? Isten szavait, Isten igazságát valami viszonylagosra módosítja, olyan valamire, ami csupán viszonylagosan magasabb az Általa teremtett emberek körében létező tudásnál, filozófiáknál és egyéb helyes dolgoknál. Ez az igazságot felosztja és rangsorba állítja. Ennek eredményeképpen a romlott emberek körében létező helyes dolgok is igazsággá válnak. Sőt, ezek a dolgok

az ember cselekedeteinek és magatartásának kritériumaivá is válnak – csak egy viszonylag alacsonyabb szinten. Például az olyan dolgok, mint a civilizáltság, az udvariasság, az emberi kedvesség, és néhány, az emberrel veleszületett jó tulajdonság mind kritériumokká válnak – ez mire utal, mivé váltak ezek? (Az igazsággá.) Ezek váltak az igazsággá. Nézzétek csak, a „leg” szócska hozzáadása megváltoztatja ennek a mércének a természetét. Ha egyszer megváltozik a mérce természete, megváltozik Isten meghatározása is? (Igen.) Mivé válik Isten meghatározása? Ebben a meghatározásban Isten nem egyedülálló; Isten hatalma, ereje és lényege nem egyedülálló. Isten egyszerűen az emberiség körében legmagasabb rangú, erővel és hatalommal bíró szerep. Az emberiség köréből bárki, aki képességgel és tekintéllyel bír, Istennel egyenrangúnak tekinthető, és ugyanolyan fogalmak mentén lehet beszélni róla, mint Istentről, csupán Nála alacsonyabban áll, és kevésbé nagyszerű. Az emberiség e viszonylagosan pozitív alakjai és vezetői közvetlenül Isten mögé sorolhatók, ők kerülnek a második, harmadik, negyedik... helyre a rangsorban, Isten pedig a legmagasabb helyen áll. Nem változtatja-e meg teljesen Isten identitását és lényegét egy ilyen értelmezés? Mindössze egyetlen „leg” toldalék által teljesen megváltozik Isten lényege. Probléma ez? (Igen.) Tehát, a „leg” hozzáadása nélkül milyen értelemben helyesek ezek a szavak? (Tényt állítanak.) Mi ez a tény? (Az, hogy Isten az igazság, az alapelv, a mérce és a kritérium.) Az, hogy e kritériumok mindegyike Istentől ered. A romlott emberek, a teremtetett lények között nincsenek ilyen kritériumok. Isten az egyetlen forrás, amely kimondja ezeket a kritériumokat. Csak Isten rendelkezik ezzel a lényeggel. Minden pozitív dolog valósága és kritériumai csak Istentől származhatnak. Ha egy személy tud valamit az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának alapelveiről, tud valamit a kritériumokról, és megért valamit az igazságból, Istenné válhat vajon? (Nem.) Ő az igazság forrása? Az összes igazság kimondója? (Nem.) Akkor lehet őt Istennek nevezni? Nem. Ez a lényegi különbség. Értitek? (Igen.) Bár már kétszer beszéltem a „mi az igazság” témájáról, a válaszaitok még mindig ilyen hatalmas hibát tartalmaznak, ami Istent a teremtetett lények egyikévé teszi, a teremtetett lényeket Istennel egyenrangúvá teszi, a közöttük fennálló viszonyt azonos szintre hozza. Ez megváltoztatja a kérdés természetét, ami ugyanaz, mint Isten tagadása. Isten a Teremtő, az emberek teremtetett lények – ez a kettő nem azonos rangú szerep. De mi történik, amikor hozzáfűzitek a „leg” toldalékot? Lényegüket és rangjukat tekintve azonosak lesznek, és csak fölé- és alárendeltség tekintetében különböznek egymástól. Amikor ennek részleteiről kérdeztelek benneteket, azt gondoltátok magatokban: „Nem vagyunk mi alábecsülve? Mindannyian tanult emberek vagyunk, hogyan is felejthetnénk el ezt a néhány szót? Könnyedén tudunk erről beszélni, még csak rá sem kell pillantanunk a jegyzeteinkre.” A probléma azonnal lelepleződött, amint kinyitottátok a szátokat. Miután beszéltem, többször is elolvastátok, és így sem tudtátok pontosan megismételni. Mi az oka ennek? Még mindig nem értitek az igazságot ebben a tekintetben. Valaki hozzátette a „leg” szócskát, és azt gondolta: „Egyikőtök sem tette hozzá azt, hogy »leg«; nektek nincs sok hitetek Istenben,

mi? Nézzetek rám, én hozzátettem, hogy »leg«. Ebből is látszik, hogy tanult vagyok – nem múltak el nyomtalanul a főiskolán töltött éveim!” Miután hozzátette, hogy „leg”, a többségnek nem tűnt fel a probléma. Néhányan érezték, hogy valami nem stimmel, de nem tudta megmondani, hogy miért. Miután mások elmagyarázták, elméletben megértették, és tudták, hogy helyes a magyarázat. De vajon megértették-e az igazság szempontjából? (Nem.) Beszéltem arról, hogy miért helytelen hozzátenni, hogy „leg”, és megértették, de vajon tényleg megértették a probléma lényegét? (Nem.) Nem láttátok tisztán. Miért van ez? (Nem értjük az igazságot.) És miért nem értitek az igazságot? Nem értették meg, amit mondtam? Ha pedig megértették, akkor hogyhogy még mindig nem értitek az igazságot? Hány fejezet témája az, hogy „Isten Maga, az egyedülálló”? Hányszor olvastátok már ezeket? Igazán értitek ezeket a szavakat? (Nem.) Nem értitek, ezért ma bolondot csináltatok magatokból. Leleplezték benneteket ezek a szavak. Nem így van? (De, igen.) Tanultatok bármit is ebből? A következő alkalommal, amikor ilyesmivel találkozol, még mindig a saját vélt okosságodra fogsz hagyatkozni? Nem mernél, ugye? Ha valaki nem érti az igazságot, akkor nincs az az oktatás vagy tudás, ami hasznára lehetne. Ha tanulatlan vagy és nem ismered a melléknevek fokozását, akkor lehet, hogy nem tennéd hozzá, hogy „leg”, így fel sem merülne ez a probléma. Legalább nem követtél volna el ezt a hibát, és nem csináltál volna bolondot magadból. Mivel azonban tanult vagy, és ismered bizonyos szavak jelentését és használatát, alkalmaztad ezeket Istenre. Ennek eredményeképpen problémát idéztél elő, az okosságot ügyetlenséggé változtatva. Ha ezt egy személyre alkalmazod, az csupán bálványozás és hízélgés, ami legfeljebb csak visszataszító. De ha ezt Istenre alkalmazod, a probléma súlyossá válik. Olyan szóvá válik, amely megtagadja Istent, ellenáll Istennek és elítéli Istent. Ez az a hiba, amelyet az igazsággal nem rendelkező romlott emberek a legkönnyebben elkövethetnek. A jövőben ügyelj arra, hogy ne használd meggondolatlanul a határozókat vagy mellékneveket. Miért? Mert az Isten identitását, lényegét, szavait és természetét illető területek azok, ahol a romlott emberek a leghiányosabbak, és ahol a megértésük a legfelszínesebb és legszűkösebb. Ezért azoknak az embereknek, akik nem értik az igazságot, óvatossá kell lenniük, hogy ne cselekedjenek meggondolatlanul; jobb, ha körültekintőek.

I. A „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” gondolatának boncolgatása

Néhányan éppen most magyarázták el az igazság meghatározását és fogalmát. Értitek az igazság meghatározását és fogalmát, de vajon tényleg értitek, hogy mi az igazság? Muszáj próbára tennem benneteket ebben a kérdésben. Hogyan teszek próbára benneteket? Az erősségeiteket fogom felhasználni a próbatételhez. És mik az erősségeitek? Ismerős számotokra a tanulás, a szavak és a szókincs; azok a világi ügyekre vonatkozó különböző filozófiák és megközelítések, amelyekkel az emberek minden csoportban rendelkeznek; és a hagyományos emberi kultúrák, valamint azok

elképzelései és képzelődései. Aztán ismeritek még azokat a különböző törvényeket és elképzeléseket is, amelyek szerint a különböző fajú, etnikumú és nemzetiségű emberek élnek. Nem ezek az erősségeitek? Ezek között vannak viszonylag rögzült idiómák, vannak közmondások, vannak szólások, és vannak a hétköznapi emberek által gyakran használt, jól hangzó köznyelvi kifejezések. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: melyek azok a dolgok, amelyekről az embereknek gyakran vannak mély gondolataik és nézeteik, amelyeket idiómává alakítanak? Először is boncolgassunk néhány szólást, idiómát és törvényt, valamint az emberek hozzáállását a világi ügyekhez és a hagyományos elképzeléseiket, hogy pontosan megérthessük, mi az igazság. Negatív szemszögből fogjuk megvitatni, hogy valójában mi az igazság. Jó ez a megközelítés? (Igen.) Akkor mondjatok egyet, amivel elkezdhetjük. (Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.) Helyes ez a kijelentés? (Nem.) „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Először is kezdjünk el erről beszélgetni. Magyarázzátok el, mit is jelent ez a mondás. (Azt jelenti, hogy bíznod kell azokban, akiket alkalmazol, anélkül, hogy óvatoskodnál velük. Ha valakiben nem bízol meg, akkor ne alkalmazd.) Ez a szó szerinti értelmezése. Először is, mondjátok meg Nekem, a világban a legtöbb ember egyetért ezzel a mondással, vagy nem ért egyet? (Egyetért.) Egyetértének. Bátran kijelenthetjük, hogy ebben a társadalomban a legtöbb ember alapelveként ragaszkodik a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” mondáshoz mások alkalmazása tekintetében, és e szerint az alapelv szerint bánik az emberekkel. Tehát, helyes-e ennek a mondásnak bármelyik aspektusa? (Nem.) Miért tartja akkor a legtöbb nem hívő helyesnek ezt a mondást, és miért fogadja el és alkalmazza fenntartás nélkül? Mi motiválja erre őket? Miért mondják ezt? Egyesek azt mondják: „Ha valakit alkalmazni szeretnél, akkor nem kételkedhetsz benne, meg kell bíznod benne. Bíznod kell abban, hogy megvan a tehetsége és a jelleme ahhoz, hogy elvégezze a munkát, és hogy hűséges lesz hozzád. Ha kételkedsz benne, akkor ne alkalmazd. Ahogy a mondás tartja: »Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Ez a mondás helyes.” Valójában ez a mondás nem más, mint félrevezető ördögi beszéd. Honnan származik? Mi a szándéka? Milyen cselszövés áll mögötte? (Isten, emlékszem, hogy a legutóbbi beszélgetés során megemlítették, hogy egyesek, ha nem akarják, hogy mások beleszóljanak a munkájukba, azt mondják: „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Ezt így értik: „Mivel nekem adtad ezt a munkát és a hasznomat veszed, nem kellene beleszólnod a munkámba – nem kellene belekotyognod abba, amit csinálok.”) Milyen beállítottságúak azok az emberek, akik élnek ezzel a mondással? (Antikrisztusi beállítottságúak, önkényesek és öntörvényűek.) Valóban ilyen beállítottságúak. Vajon azok, akik használják vagy kitalálták ezt a mondást, munkáltatók vagy alkalmazottak? Kinek kedvez leginkább ez a mondás? (Az alkalmazottaknak.) Milyen előnyük származik ebből a mondásból az alkalmazottaknak? Ha ismételten hangoztatják ezt a mondást a

munkáltatójuknak, akkor elültetnek benne egy bizonyos fajta gondolatot; ennek emlékezetbe vésés vagy indoktrinálás jellege van. Ez ugyanaz, mintha azt mondanák a munkáltatónak: miután alkalmaztál valakit, bíznod kell abban, hogy hűséges lesz hozzád. Bíznod kell abban, hogy jól végzi el a munkát, hogy képes rá. Nem szabad kételkedned benne, mert a kételkedés a saját károdra válna. Ha mindig őrlődsz, ha mindig le akarod cserélni az illetőt valaki másra, ez kihathat az irántad való hűségére. Ennek hallatán vajon könnyen befolyásolná vagy félrevezetné ez a mondás a munkáltatót? (Igen.) És ha egyszer sikerült befolyásolni vagy félrevezetni a munkáltatót, akkor az alkalmazott jól jár. Tegyük fel, hogy a munkáltató elfogadja ezt a fajta gondolkodásmódot, és nem rejteget kétségeket és gyanúkat az alkalmazottjával szemben; nem felügyeli őt, nem érdeklődik az általa végzett munka után, és nem vizsgálja, hogy az adott személy hűséges-e hozzá, illetve képes-e elvégezni ezeket a dolgokat. Ez esetben az alkalmazott elkerülheti a munkáltató irányítását és felügyeletét, és a továbbiakban azt csinálhat, amit akar, anélkül, hogy a munkáltató kívánságainak eleget tenne. Mondjátok meg, amikor egy alkalmazott ezzel a mondással él, valóban olyan a jelleme, hogy teljes mértékben lojális a munkáltatójához? Igaz, hogy egyáltalán nem szükséges felügyelni őt? (Nem.) Miért mondjuk ezt? Az ősidőktől napjainkig általánosan elfogadott tény, hogy az emberi lények mélységesen romlottak, romlott beállítottságúak, és különösen ravaszak és csalárdak; nincsenek becsületes emberek, és még a bolondok is hazudnak. Ez komoly nehézségeket okoz, amikor mások alkalmazására kerül sor, és szinte lehetetlen olyan embert találni, aki méltó a bizalomra, nemhogy olyat, aki teljesen megbízható. Néhány viszonylag jól foglalkoztatható embert találni: ez a legtöbb, amiben legjobb esetben reménykedni lehet. Mivel nincsenek bizalomra méltó emberek, hogyan volna lehetséges az, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”? Sehogy, mert senki sem megbízható. Hogyan használhatjuk tehát azokat, akik viszonylag jól foglalkoztathatók? Ezt csak felügyelet és utasítás segítségével érhetjük el. A nem hívők besúgókkal és kémekkel figyeltetik meg az alkalmazottjukat, hogy viszonylagos biztonságban érezhessék magukat. Tehát az ősi időkben becsapták magukat az emberek, amikor azt mondták, „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Aki kitalálta ezt a kifejezést, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”, valójában maga sem alkalmazta ezt a mondást. Ha csakugyan alkalmazta volna, akkor meggondolatlan lett volna, egy igazi bolond, akit csak becsapni és rászedni lehetett. Ez talán nem tény? Beszéljünk arról, hogy hol van a legjelentősebb hiba a mondásban: „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Mi szolgál e mondás alapjául: „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”? Az alkalmazottnak teljesen megbízhatónak, hűségesnek és felelősségteljesnek kell lennie. Ahhoz, hogy a munkáltató alkalmazhassa a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” mondást, 100%-os bizonyossággal kell

tudni, hogy az alkalmazott megbízható. Manapság nem lehet ilyen megbízható egyéneket találni, szinte nem is létezik ilyen, így képtelenség ez a kijelentés: „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Ha egy megbízhatatlan személyt választasz, majd alkalmazod a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” mondást annak érdekében, hogy elfojtsd a kételyeidet ezzel a személlyel kapcsolatban, azzal nem magadat csapod be? Képes vajon az alkalmazott arra, hogy megbízható legyen, és hűségesen és felelősségteljesen tegye a dolgát csak azért, mert te nem kételkedsz benne? A valóságban továbbra is aszerint fog cselekedni, amilyen ember ő, függetlenül a kételyeidtől. Ha csalárd ember, akkor továbbra is csalárd dolgokat fog tenni; ha jámbor, akkor továbbra is olyan dolgokat fog tenni, amelyekben nincs csalárdság. Ez nem attól függ, hogy vannak-e kétségeid vele kapcsolatban, vagy sem. Tegyük fel például, hogy egy csalárd személyt alkalmazol. A szíved mélyén tudod, hogy ez a személy csalárd, mégis azt mondd neki: „nem kételkedem benned, úgyhogy csak tedd a dolgod, ahogyan jónak látod”; vajon akkor ez a személy jámbor emberré válik majd, aki csalárdság nélkül teszi a dolgát pusztán azért, mert te nem kételkedsz benne? Lehetséges ez? Fordítva pedig, ha egy jámbor embert alkalmazol, vajon csalárddá válik-e attól, hogy kételkedsz benne, vagy nem érted meg őt? Nem, nem fog. Ezért a mondás, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”, pusztán egy bolond próbálkozása a lelki békére, ez ostoba önbecsapás. Milyen mértékű az emberiség romlottsága? A státusz és a hatalom hajszolása egymás ellen fordította és egymás meggyilkolására ösztökélte az apákat, fiúkat és testvéreket; az anyákat és a lányokat pedig egymás gyűlöletére ösztönözte. Ki bízhat meg bárkiben is? Nincs senki, aki teljes mértékben megbízható lenne, csak viszonylag jól foglalkoztatható emberek vannak. Függetlenül attól, hogy kit alkalmazol, a hibák megelőzésének egyetlen módja, ha figyeled vagy felügyeled őt. Ebből következően a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” egy önámító mondás. Ez képtelenség, tévhit, és egyáltalán nem állja meg a helyét. Miért van az, hogy Isten kimondja az igazságot és elvégzi az ítélet munkáját, hogy megtisztítsa és megmentse az emberiséget az utolsó napokban? Azért, mert az emberiség mélységesen megromlott. Nincs senki, aki igazán alávetné magát Istennek, és nincs senki, aki alkalmas arra, hogy Isten használja. Ezért Isten újra és újra megköveteli, hogy az emberek becsületesek legyenek. Azért, mert az emberi lények túlságosan csalárdak, tele vannak a Sátán romlott beállítottságával, és a Sátán természetével rendelkeznek. Nem tudják megállni, hogy ne kövessenek el bűnt és gonoszságot, és képesek bárhol és bármikor ellenállni Istennek és elárulni Őt. A romlott emberek között egy sincs, akinek hasznát lehetne venni, vagy aki megbízható lenne. Valóban nehéz használatra kiválasztani valakit az emberiség soraiból! Először is, az emberek képtelenek valakit igazán megérteni; másodszor, az emberek nem látnak át másokon; harmadszor, rendkívüli körülmények között az emberek még inkább képtelenek másokat kordában tartani vagy irányítani. Ennek fényében a legnehezebb

feladat találni valaki hasznavehető. Ebből következően rendkívül téves és a legkevésbé sem gyakorlatias a mondás, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”. E mondás alapján kiválasztani és alkalmazni valakit egyszerűen felkérés arra, hogy becsapjanak. Bárki, aki ezt a mondást helyesnek és az igazságnak tartja, az a legostobább ember. Valóban képes ez a mondás feloldani annak nehézségeit, hogy az ember hasznát vegye másoknak? Egyáltalán nem. Ez csupán annak egy módja, hogy az ember megnyugtassa magát, miközben becsapja és ámítja önmagát.

Beszélgetésünknek ezen a pontján van-e alapvető megértésetek arról, hogy helyes-e a mondás: „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”? Ez a mondás az igazság? (Nem.) Akkor mi ez? (A Sátán filozófiája.) Konkrétabban, ez a mondás mentséggént szolgál annak, aki át akar törni egy másik ember ellenőrzésén vagy felügyeletén, illetve meg akar szabadulni ezektől; ez egyben ködösítés is, amelyet minden gonosz ember alkalmaz a saját érdekei védelmében és saját céljai elérése érdekében. Ez a mondás ürügy azok számára, akiknek hátsó szándékuk, hogy azt tegyenek, amit csak akarnak. Emellett ez egy megtévesztés is, amelyet az ilyen emberek terjesztenek, hogy legyen indokuk megszabadulni az irányítástól és a felügyeletről, valamint az erkölcsi igazságosság és a lelkiismeret kárhoztatása alól. Vannak azonban egyesek, akik úgy hiszik, hogy a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” mondás gyakorlatias és helyes. Van az ilyen embereknek tisztánlátása? Értik az igazságot? Van probléma az ilyen emberek gondolataival és nézeteivel? Ha a gyülekezeten belül valaki ezt a mondást terjeszti, akkor azt indítékkal teszi, megpróbál másokat félrevezetni. Megpróbálja felhasználni a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” mondást, hogy eloszlassa mások vele kapcsolatos gyanakvását vagy kételyeit. Ez burkoltan azt jelenti, hogy azt akarja, mások bízzanak abban, hogy tud munkát végezni, bízzanak abban, hogy ő olyan, akinek hasznát lehet venni. Nem ez a szándéka és célja? Biztosan ez. Azt gondolja magában: „Soha nem bíztok bennem, és mindig kételkedtek bennem. Valószínűleg egyszer majd találtok valami apró problémát velem kapcsolatban, és elbocsátotok. Hogy is tudnék dolgozni, ha mindig ez jár a fejemben?” Tehát azért terjeszti ezt a nézetet, hogy Isten háza kétségek nélkül megbízzon benne, és hagyja őt szabadon dolgozni, ezáltal elérve célját. Ha valaki valóban az igazságra törekszik, akkor megfelelően kell kezelnie Isten házának felügyeletét a munkája felett, amikor észleli azt, tudva, hogy ez a saját védelmét szolgálja, és ami még fontosabb, hogy ez felelősségvállalás is Isten házának munkájáért. Bár lehet, hogy felfedi romlottságát, imádkozhat Istenhez, kérve, hogy Isten vizsgálja át és védje meg őt, vagy meg is esküdhet Istennek, hogy elfogadja az Ő büntetését, ha gonoszságot tesz. Nem nyugtatná ez meg? Miért terjeszt egy téveszmét az emberek félrevezetése és a saját céljai elérése érdekében? Egyes vezetők és dolgozók mindig ellenállást tanúsítanak Isten választott népének felügyelete, vagy a felsőbb vezetők és dolgozók

azon erőfeszítései iránt, hogy a munkájukról tájékozódjanak. Mit gondolnak? „»Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Miért felügyeltek mindig engem? Miért veszteksz igénybe, ha nem bíztok bennem?» Ha a munkájukról kérdezed őket, vagy annak előrehaladásáról érdeklődsz, majd a személyes állapotukról kérdezel, akkor még védekezőbbé válnak: „Ez a munka rám lett bízva; az én hatáskörömbé tartozik. Miért avatkoztok bele a munkámba?» Bár nyíltan nem merik kimondani, célozgatni azért fognak: „Ahogy a mondás tartja: »Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Miért vagy ilyen kételkedő?» Még el is ítélnék és megbélyegeznek. És mi volna, ha nem értenéd az igazságot, és nem lenne tisztánlátásod? A célozgatásukat hallván, azt mondanád: „Kételkedő vagyok? Akkor tévedek. Csalárd vagyok! Igazad van: Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Nem vezettek félre ezzel? Vajon megfelel az igazságnak a mondás, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”? Nem, ez badarság! Ezek az elvetemült emberek alattomosak és csalárdak; igazságként állítják be ezt a mondást, hogy félrevezessék a zavaros fejű embereket. Ezt a mondást hallva egy zavaros fejű ember igazán tévútra kerül és összezavarodik, ezt gondolva: „Igazad van, rosszat tettem ezzel az emberrel. Ő maga mondta: »Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Hogyan is kételkedhettem volna benne? Így nem lehet munkát végezni. Bátorítanom kell őt anélkül, hogy beleártanám magam a munkájába. Mivel hasznát veszem, bíznom kell benne és hagynom kell, hogy szabadon dolgozzon, anélkül, hogy korlátoznám. Teret kell adnom neki, hogy teljesíthessen. Megvan hozzá a képessége, hogy elvégezze a munkát. És még ha nincs is meg a képessége, a Szentlélek akkor is ott munkálkodik!” Miféle logika ez? Megfelel ebből bármi is az igazságnak? (Nem.) Ezek a szavak mind helyesnek hangzanak. „Nem korlátozhatunk másokat.” „Az emberek nem tehetnek semmit; mindent a Szentlélek tesz. A Szentlélek mindent átvizsgál. Nem kell kételkednünk, mert Isten teljesen uralja a helyzetet.” De miféle szavak ezek? Nem zavaros fejűek azok az emberek, akik ezeket mondják? Még ennyit sem látnak át, és egyetlen mondatral félrevezetik őket. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy a legtöbb ember igazságnak tekinti a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” frázist, és ez félrevezeti és gúzsba köti őket. Megzavarja és befolyásolja őket, amikor kiválasztják az embereket, vagy amikor alkalmazzák őket, sőt hagyják, hogy ez diktálja a cselekedeteiket. Ennek eredményeképpen sok vezetőnek és dolgozónak mindig nehézségei és kételyei vannak, amikor ellenőrzik a gyülekezeti munkát, és amikor embereket léptetnek elő és alkalmaznak. Végül soron csak annyira képesek, hogy megnyugtassák magukat ezekkel a szavakkal: „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Valahányszor ellenőrzik a munkát vagy érdeklődnek róla, azt gondolják: „»Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Bíznom kell a testvéreimben, és végül is a Szentlélek átvizsgálja az embereket, ezért nem szabadna

mindig kételkednem másokban és felügyelnem őket.” Ugye befolyásolta őket ez a frázis? Milyen következményekkel jár ennek a mondatnak a befolyása? Először is, ha valaki a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” eszmét vallja, akkor vajon fogja-e ellenőrizni és utasítani mások munkáját? Fogja-e felügyelni és nyomon követni az emberek munkáját? Ha ez a személy mindenkiben megbízik, akit alkalmaz, és soha nem ellenőrzi vagy utasítja őket a munkájuk során, és soha nem felügyeli őket, akkor vajon hűen végzi a kötelességét? Képes-e hozzáértő módon végezni a gyülekezeti munkát és betölteni Isten megbízatását? Hűséges-e Isten megbízatásához? Másodszor, ez nem pusztán Isten szavának és a kötelességeidnek a be nem tartása, ez a Sátán mesterkedéseinek és világi ügyekre vonatkozó filozófiájának igazságként való elfogadása, valamint ezek követése és gyakorlása. A Sátánnak engedelmessz és sátáni filozófia szerint élsz, nem igaz? Nem olyan ember vagy, aki aláveti magát Istennek, még kevésbé olyan ember, aki betartja Isten szavait. Egy igazi gazember vagy. Isten szavait félretenni, és helyette venni egy sátáni frázist és azt gyakorolni igazságként az igazság és Isten elárulása! Isten házában dolgozol, mégis a sátáni logika és a világi ügyekre vonatkozó filozófia képezi a cselekedeteid alapelveit; miféle ember vagy akkor? Olyasvalaki, aki elárulja és súlyosan meggyalázza Istent. Mi ennek a cselekedetnek a lényege? Isten nyílt elítélése és az igazság nyílt tagadása. Talán nem ez a lényege? (De igen.) Amellett, hogy nem követed Isten akaratát, azt is megengeded, hogy a Sátán ördögi mondásai és a világi ügyekre vonatkozó sátáni filozófiák egyike elszabaduljon a gyülekezetben. Ezzel a Sátán bűntársává leszel és támogatsz a Sátánt abban, hogy véghez vigye tevékenységeit a gyülekezetben, hogy megzavarja és akadályozza a gyülekezeti munkát. Nagyon súlyos ennek a problémának a lényege, nem igaz?

Napjainkban a legtöbb vezető és dolgozó a Sátán mérget rejti szívében, és még mindig sátáni filozófiák szerint él, Isten szavai közül pedig kevés gyakorol hatalmat a szívében. Sok vezető és dolgozó munkája problémás – soha nem ellenőrzi vagy felügyeli a munkát, miután azt kiosztották, holott valójában a szívük mélyén tudják, hogy egyesek nem képesek elvégezni a munkát, és hogy minden biztonnal problémák fognak felmerülni. Mivel azonban nem tudják, hogyan oldják meg ezt a problémát, egyszerűen magukévá teszik a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” nézetet, és elevickélnek valahogy, sőt mindezt lelki békében teszik. Ez ahhoz vezet, hogy egyesek képtelenek valódi munkát végezni, csupán mímelik azt, általános ügyekkel elfoglalva magukat. Ennek eredményeképpen szétzilálják a gyülekezet munkáját, és egyes helyeken még az Istennek szánt felajánlásokat is ellopják némelyek. Isten választott népe, mivel nem bírja ezt elviselni, jelenti az ügyet a Fennvalónak. A hamis vezető, amikor ennek tudatára ébred, elképed, és úgy érzi, hogy katasztrófa közeleg. A Fennvaló ezután kérdőre vonja: „Miért nem ellenőrizted a munkát? Miért nem a megfelelő személyt alkalmaztad?” Erre a hamis vezető azt válaszolja: „Nincs rálátásom egy ember lényegére, ezért egyszerűen a »Ne

kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz» alapelveket követem. Soha nem gondoltam volna, hogy rossz embert alkalmazok, és ilyen katasztrófát okozok.” Úgy hiszitek, hogy helyes az a nézet, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”? Ez a frázis az igazság? Miért használta ezt a frázist Isten házának munkája és kötelességének teljesítése során? Mi itt a probléma? Ez, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”, egyértelműen a nem hívők szavai, a Sátántól származó szavak – akkor miért kezeli ezeket igazságként? Miért nem tudja megítélni, hogy ezek a szavak helyesek vagy helytelenek? Ezek nyilvánvalóan az ember szavai, a romlott emberiség szavai, ezek egyszerűen nem az igazság, teljesen ellentétesek Isten szavaival, és nem szabadna az emberek cselekedeteinek, magatartásának és Isten iránti imádatának mércéjeként szolgálniuk. Hogyan kellene tehát megközelíteni ezt a frázist? Ha valóban képes vagy a tisztánlátásra, akkor milyen igazságalapelveket kellene használnod helyette, hogy a gyakorlásod alapelveként szolgáljon? Azt, hogy „teljes szíveddel, teljes lelkeddel és teljes elmédvel, jól végezd a kötelességedet”. Teljes szíveddel, teljes lelkeddel és teljes elmédvel cselekedni azt jelenti, hogy senki sem korlátoz téged; azt jelenti, hogy egy szívvel és lélekkel kell lenni, nem többel. Ez a te felelősséged és kötelességed, és ezt jól kell végezned, hiszen ez tökéletesen természetes és indokolt. Bármilyen problémával is találkozol, az alapelvek szerint kell cselekedned. Kezeld azokat úgy, ahogyan szükséges; ha metszésre van szükség, hát legyen, és ha elbocsátásra van szükség, hát legyen. Röviden, cselekedj Isten szavai és az igazság alapján. Nem ez az alapelv? Ez nem éppen az ellentéte annak, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”? Mit jelent az, hogy ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz? Azt jelenti, hogy ha alkalmaztál valakit, ne kételkedj benne, engedd el a gyepelőt, ne ellenőrizd, és hagyd, hogy azt tegye, amit akar; ha pedig kételkedsz benne, akkor ne alkalmazd. Nem ezt jelenti? Ez borzasztóan helytelen. Az emberiséget mélyen megrontotta a Sátán. Minden ember rendelkezik sátáni beállítottsággal, és képes elárulni Istent és ellenállni Istennek. Mondhatni, senki sem megbízható. Még ha valaki égre-földre megesküszik is, az sem ér semmit, mert az embereket korlátozzák romlott beállítottságaik, és nem tudnak uralkodni magukon. El kell fogadniuk Isten ítéletét és fenyítését, mielőtt megoldhatnák romlott beállítottságuk problémáját, és teljes mértékben megoldhatnák az Istennel szembeni ellenállásuk és árulásuk problémáját – azaz feloldhatnák az emberek bűneinek gyökerét. Mindazok, akik nem estek át Isten ítéletén és a megtisztuláson, és nem érték el az üdvösséget, nem megbízhatók. Nem méltók a bizalomra. Következésképpen, ha alkalmazol valakit, akkor felügyelned és irányítanod kell őt. Emellett meg kell metszened őt, és gyakran el kell beszélgetned vele az igazságról, és csak így láthatod majd tisztán, hogy továbbra is hasznát veheted-e. Ha vannak néhányan, akik képesek elfogadni az igazságot, elfogadni a metszést, képesek hűen végrehajtani a kötelességüket, és akik életében folyamatos a fejlődés,

akkor csak ezek az emberek a valóban használhatók. Azok, akik valóban használhatók, a Szentlélek munkájának megerősítésével rendelkeznek. Azok az emberek, akik nem rendelkeznek a Szentlélek munkájával, nem megbízhatók; ők a dolgozók és bér munkások. Amikor a vezetők és a dolgozók kiválasztására kerül sor, viszonylag nagy részük, legalábbis több mint a felük kiiktatásra kerül, és csak egy apró kisebbségük nyilvánul használhatónak vagy használatra alkalmasnak – ez tény. Egyes gyülekezeti vezetők soha nem felügyelik vagy ellenőrzik mások munkáját, és nem törődnek a munkával azt követően, hogy befejezték a beszélgetést vagy a munka megszervezését. Inkább azt a mondást követik, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”, sőt azt mondják magukban: „a többi végezze el Isten”. Ezután kényelemben és könnyedségben kezdenek lubickolni, nem kérdezősködnék a dolog után, és figyelmen kívül hagyják azt. Azzal, hogy így dolgoznak, nem felületesek vajon? Van bennük bármiféle felelősségtudat? Nem hamis vezetők az ilyen emberek? Isten azt követeli, hogy az emberek teljes szívükkel, teljes lelkükkel, teljes elméjükkel és teljes erejükkel tegyék kötelességeiket. Amit Isten követel az emberektől – az az igazság. Ha a vezetők és a dolgozók inkább az ördögök és a Sátán szavainak tesznek eleget, mint Isten szavainak, amikor munkájukat vagy kötelességeiket végzik, akkor ez nem az Istennel szembeni ellenállás és árulás megnyilvánulása? Miért kell Isten házában csakis olyan embereket választania a vezetők és a dolgozók kiválasztásakor, akik képesek elfogadni az igazságot, akik lelkiismerettel és józan ésszel bíró, jó emberek, és akik jó képességűek és alkalmasak a munka felvállalására? Azért, mert az emberiség mélyen romlott, és szinte senki sem használható. Ha valaki nem részesült többéves képzésben és művelésben, akkor szörnyen rossz hatékonysággal végzi a dolgokat, és nagyon nehezebbre esik jól végeznie a kötelezettségeit, és számtalanszor meg kell ítélni, meg kell fenyíteni és meg kell metszeni, mielőtt alkalmassá válik a használatra. Az emberek többsége felfedetik és kiiktatásra kerül a képzése során, és meglehetősen nagy arányban esnek ki vezetők és dolgozók. Miért van ez? Mert az emberiséget túl mélyen megrontotta a Sátán. A legtöbb ember nem szereti az igazságot, és nem is felel meg a lelkiismeret és a józan ész mércéjének. Így a legtöbbjük nem használható. Több éven át kell hinniük Istenben, és meg kell érteniük az igazság egy részét ahhoz, hogy képesek legyenek bizonyos kötelességek elvégzésére. Ez a romlott emberiség valósága. Ez alapján tehát levonhatjuk azt a következtetést, hogy a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” frázis teljesen téves, és egyáltalán nincs gyakorlati értéke. Bizton állíthatjuk, hogy a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” mondás eretnokség és megtévesztés; egy ördögi mondás, egy sátáni filozófia, és ez a jellemzés teljesen helytálló. Isten soha nem mondott olyasmit, hogy „a romlott emberiségben meg lehet bízni”. Mindig megkövetelte, hogy az emberek becsületesek legyenek, bizonyítva, hogy az egész emberiség körében nagyon kevés becsületes ember van, hogy mindenki képes hazudni és csalni, és hogy mindenki csalárd beállítottságú. Sőt,

Isten azt mondta, hogy száz százalék a valószínűsége annak, hogy a romlott emberiség elárulja Istent. Még ha Isten használ is egy embert, annak az embernek éveken keresztül metszésen kell átesnie, és még a használat során is sokévnyi ítéletet és fenyítést kell átélnie, hogy megtisztuljon. Most pedig mondjátok meg Nekem, van-e tényleg bárki, aki megbízható? Senki sem meri ezt kimondani. És mit bizonyít az, hogy senki sem meri? Azt bizonyítja, hogy minden ember megbízhatatlan. Akkor térjünk vissza arra a frázisra, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”. Milyen szempontból helytelen ez? Mi ebben a képtelenség? Nem magától értetődő? Ha valaki még mindig azt hiszi, hogy ez a mondás bármilyen módon helyes vagy alkalmazható, akkor ő bizonyára olyasvalaki, aki híján van az igazságnak, és minden bizonnyal egy képtelen ember. Ma már képesek vagytok észrevenni, hogy mi a probléma ezzel a mondattal, és meg tudjátok állapítani, hogy ez megtévesztés, ez pedig teljes mértékben annak köszönhető, hogy megtapasztaltátok Isten munkáját, és most már képesek vagytok tisztábban látni, és tisztább betekintéseket nyerni a romlott emberiség lényegébe. Csak ennek köszönhetően vagytok képesek teljes mértékben elvetni ezt az ördögi frázist, ezt az eretnekséget és megtévesztést. Ha nem lenne Isten üdvözítő munkája, akkor titeket is félrevezetne a Sátánnak ez az ördögi mondása, és még használnátok is, mintha ez egy általános kijelentés vagy mottó lenne. Milyen sajnálatos volna az – egyáltalán nem lenne igazságvalóságotok.

A legtöbb ember hallotta már azt a frázist, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Szerintetek helyes ez a frázis vagy helytelen? (Helytelen.) Mivel helytelennek hiszed, vajon miért képes mégis befolyásolni téged a való életben? Amikor ilyen dolgok történnek veled, akkor ez a nézet fog kibontakozni benned. Ez bizonyos mértékig meg fog zavarni, és ha egyszer megzavart, akkor a munkavégzésed veszélybe kerül. Tehát, ha helytelennek hiszed, és megállapítottad, hogy helytelen, akkor miért befolyásol még mindig, és miért használod még mindig önmagad megnyugtatóására? (Mivel az emberek nem értik az igazságot, nem képesek Isten szavai szerint gyakorolni, ezért a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiáját fogják alapelveként vagy mérceként alkalmazni a gyakorlatban.) Ez az egyik ok. Van még más is? (Mert ez a frázis viszonylag összhangban van az emberek testi érdekeivel, és ösztönösen e szerint a frázis szerint fognak cselekedni, amikor nem értik az igazságot.) Az emberek nem csak akkor ilyenek, amikor nem értik az igazságot; még ha értik is az igazságot, nem biztos, hogy képesek az igazság szerint gyakorolni. Helyes az a megállapítás, hogy ez a frázis „viszonylag összhangban van az emberek testi érdekeivel”. Az emberek inkább követnek egy ravasz trükköt vagy egy világi ügyekre vonatkozó sátáni filozófiát, hogy megvédjék saját testi érdekeiket, minthogy az igazságot gyakorolják. Emellett van is alapjuk arra, hogy ezt tegyék. Mi ez az alap? Az, hogy ezt a frázist a tömegek széles köre helyesnek fogadja el. Amikor e frázis szerint cselekednek, tetteik megalapozottak lehetnek mindenki más előtt, ők pedig mentesülhetnek a kritikától. Akár erkölcsi vagy jogi szempontból, akár a hagyományos elképzelések

szemszögéből nézzük, ez egy olyan nézet és gyakorlat, amely megállja a helyét. Így, amikor nem vagy hajlandó gyakorolni az igazságot, vagy amikor nem érted azt, akkor inkább megsérted Istent, megszeged az igazságot, és visszavonulsz egy olyan helyre, amely nem lép át egy erkölcsi alapvonalat. És mi ez a hely? Az az alapvonal, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Ha visszavonulsz erre a helyre, és ennek a frázisnak megfelelően cselekszel, az megnyugvást ad neked. Miért ad megnyugvást? Azért, mert mindenki más is így gondolkodik. Továbbá, szívedben ott él az az elképzelés is, hogy ha mindenki törvényszegő, a törvényt nem lehet betartatni, és úgy gondolod, „Mindenkinek így gondolkodik. Ha e frázis szerint gyakorolok, akkor nem számít, ha Isten elítél, hiszen Istent úgysem láthatom, és a Szentlelket sem érinthetem meg. A többiek legalább emberi tulajdonságokkal rendelkező embernek fognak tartani, olyannak, akinek van egy kis lelkiismerete.” Úgy döntesz, hogy elárulod az igazságot ezen „emberi tulajdonságok” kedvéért; azért, hogy az emberek ne ellenséges tekintettel nézzenek rád. Mindenki jó véleményrel lesz rólad, nem fognak kritizálni, kényelmes életet fogsz élni, és lelki nyugalomra lelsz – amit keresel, az a lelki nyugalom. Vajon ez a lelki nyugalom az ember igazság iránti szeretetének megnyilvánulása? (Nem, nem az.) Akkor miféle beállítottság ez? Rejt-e magában csalárdságot? Igen, van benne csalárdság. Elgondolkodtál ezen, és tudod, hogy a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” frázis nem helyes, hogy ez nem az igazság. Akkor miért nem az igazságot választod még mindig, amikor zsákutcába jutsz, hanem a hagyományos kultúrából származó filozófiai frázishoz ragaszkodsz, amely iránt az emberek a legfogékonyabbak? Miért ezt választod? Ez az emberek összetett gondolataival függ össze, és ha már összetett gondolatok vannak, milyen beállítottság van jelen? (Elveteműltség.) Az elveteműltség mellett itt egy másik szempont is szerepet játszik. Nem teljesen ismered el a frázist helyesnek, mégis képes vagy tartani magad hozzá és hagyod, hogy megingasson és irányítson. Egy dolog biztos itt: idegenkedsz az igazságtól, és nem olyan ember vagy, aki szereti az igazságot. Nem ez a beállítottság? (De, ez az.) Ennyi bizonyos. Az embereket sokféle nézet befolyásolja cselekedeteikben, és bár te valójában nem feltétlenül hiszed a szíved mélyén, hogy ezek a nézetek helyesek, mégis képes vagy betartani ezeket és ragaszkodni hozzájuk, amit egy bizonyos beállítottság vezérel. Noha úgy hiszed, hogy ezek a nézetek helytelenek, akkor is befolyásolhatnak, megingathatnak és manipulálhatnak téged. Ez egy elvetemült beállítottság. Egyesek például drogoznak vagy szerencsejátékot játszanak, miközben azt mondják, hogy a drogfogyasztás és a szerencsejáték rossz, és még másoknak is azt tanácsolják, hogy ne tegyenek ilyesmit, nehogy mindenüket elveszítsék. Úgy gondolják, hogy az ilyen dolgok helytelenek, hogy negatív dolgok, de vajon fel tudják-e adni és abba tudják-e hagyni őket? (Nem.) Soha nem tudnak megálljt parancsolni maguknak, sőt, nyíltan kimondják: „A szerencsejáték is egy módja a pénzkeresésnek, így akár hivatássá is válhat.” Nem csak szépítik a dolgot? Valójában azt gondolják magukban: „Miféle

szakma ez? Elzálogosítottam minden értékemet, és elvesztettem az összes pénzt, amihez ebből jutottam. Végül egyetlen szerencsejátékos sem tud normális életet élni.” Akkor miért szépítgetik még mindig ily módon a valóságot? Mert nem tudják abbahagyni. És miért nem képesek abbahagyni? Mert ez a természetükben van; már gyökeret vert ott. Szükségük van erre a dologra, és nem tudnak lázadni ellene – ez a természetük. Többé-kevésbé eleget beszélgettünk már arról a frázisról, hogy „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Vajon azért befolyásol valakit ez a frázis, mert egy átmeneti készletet érzett arra, hogy elfogadjon egy ilyen nézetet, vagy azért, mert a Sátán, kihasználva egy óvatlan pillanatot, elültetett egy ilyen nézetet ebben a személyben, arra sarkallva ezzel, hogy e nézet alapján cselekedjen? (Nem.) Ez az adott személy romlott természetével függ össze; azért választ ilyen utat, mert ez a dolog a természetében van. Miután így ízekre szedtük a mondást, miszerint „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”, most már alapvetően megértettétek azt. Ezt a frázist úgy jellemzik, mint a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiáját – ez semmiképpen sem az igazság. Van bármi köze az igazsághoz? (Nincs.) Egyáltalán nincs köze az igazsághoz, és Isten elítéli. Ez nem az igazság; a Sától származik, nem Istentől. Bizton állíthatjuk, hogy ennek a frázisnak egyáltalán semmi köze nincs az igazsághoz, sem az arra vonatkozó mércéhez, hogy az Istenben hívőknek miként kell cselekedniük, viselniük magukat és Istent imádniuk. Ez a frázis teljesen el lett ítélve. Ennek a frázisnak a megtévesztő tulajdonságai viszonylag nyilvánvalók, ami megkönnyíti számotokra, hogy felismerjétek, helyes-e vagy sem.

II. A „Rőzsén alszik és epét nyalogat” gondolatának boncolgatása

Beszélgessünk egy másik mondásról, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”. Ki tudja elmagyarázni, hogy ez mit jelent? (A mondásban, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”, a rőzse tűzifára utal, az epe pedig egy epehólyagra. Arról szól, hogy Koucsien, a Jüe Királyság királya egy halom tűzifán aludt, és minden nap megnyalt egy epehólyagot, és hogy bosszút akart állni, feltámadni a veresége hamvaiból, és helyreállítani a királyságát.) Elmagyaráztad ennek a mondásnak a hátterét, vagyis azt, hogy milyen történetből ered ez a mondás. Általában egy mondás magyarázása során a háttér elmagyarázása mellett ki kell fejteni a mondás bővebb jelentését is – azt, hogy minek a metaforájaként szolgál, amikor az emberek napjainkban használják. Magyarázd el még egyszer. (Ez egy olyan személyre vonatkozó metafora, aki kitartóan és erősen odateszi magát, aki keményen küzd és dolgozik céljai és vágyai megvalósításáért.) Akkor hogyan magyarázható a „rőzse” és az „epehólyag” ebben az összefüggésben? Nem magyaráztad el a jelentésnek ezt a két aspektusát. Ha a szavakat nézzük, a „rőzse” egyfajta tövises tűzifára utal; a tövises tűzifára feküdt le aludni, azután gyakran emlékeztette magát a körülményeire és a megszégyenülésére, és gyakran emlékeztette magát a felvállalt küldetésre. Ráadásul egy epét lógatott le a mennyezetről, és azt

minden nap megnyalta. Milyen ízt érez az ember, amikor epét nyal? (Keserűt.) Nagyon keserű volna! Ezzel az érzéssel emlékeztette magát arra, hogy el ne felejtse a gyűlöletét, ne feledkezzen meg a küldetéséről, és ne felejtse el a vágyát. Mi volt a vágya? A királysága helyreállításának nagy feladata. Minek a metaforája az általában, hogy „rőzsén alszik és epét nyalogat”? Ez általában egy olyan személyre vonatkozó metafora, aki szerencsétlen körülmények között él, de nem feledkezik meg a küldetéséről és a vágyairól, és aki képes megfizetni az árat a vágyaiért, a célkitűzéseikért és a küldetéséért. Többé-kevésbé ezt jelenti. A világi emberek szemében vajon pozitív vagy negatív mondás az, hogy „rőzsén alszik és epét nyalogat”? (Pozitív.) Miért tekintik ezt pozitív mondásnak? Motiválni képes az embereket a nehézségek közepette, hogy ne felejtsék el a gyűlöletüket, ne felejtsék el a megszegyenülésüket, és arra ösztökéli őket, hogy keményen dolgozzanak és törekedjenek arra, hogy erősebbé váljanak. Ez egy viszonylag inspiráló mondás. A világi emberek szemében ez kétségtelenül pozitív mondás. Ha az emberek e mondás szerint cselekednek, akkor nem kétséges, hogy amit tesznek, a cselekedeteik motivációja, a cselekvésük módja, valamint az alapelvek, amelyekhez ragaszkodnak, helyesek és pozitívak. Ha ezt mondjuk, akkor alapvetően nincs semmi baj ezzel a mondással, akkor meg mit akarunk boncolgatni azáltal, hogy felhozzuk ezt a mondást? Mi az, amit el akarunk mondani? (Azt akarjuk kielemezni, hogy ez a mondás milyen szempontokból áll ellentétben az igazsággal.) Így van, azt akarjuk tisztán látni, hogy ez az igazság-e vagy sem. Mivel ez a mondás ennyire „helyes”, érdemes kielemeznünk és ellenőriznünk, hogy pontosan milyen szempontokból „helyes”. Akkor pontos meghatározásunk lesz róla, és meg tudjuk vizsgálni, hogy ez valóban az igazság-e vagy sem. Ez az a végső eredmény, amit el akarunk érni. A mondás, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”, a túlélésnek egy olyan törvénye, amelybe az emberek különleges körülmények között kapaszkodnak. Először is bizonyosodjunk meg róla – ez a mondás az igazság? (Nem.) Ne azzal kezdjük, hogy kimondjuk, ez az igazság-e vagy sem. Az emberek által látott, szó szerinti jelentése alapján nincs negatív jelentése ennek a mondásnak. Milyen pozitív jelentése van tehát? Képes motiválni az embereket, elszántságot adni nekik, további harcra készíteni őket, hogy ne hátráljanak meg, ne csüggedjenek, és ne legyenek gyávák. Van olyan szempont, amely szerint pozitív értelemben használható. Viszont milyen körülmények között van szükség arra, hogy betartsák az emberek az ebben a mondásban foglalt magaviseleti és cselekvési alapelveket? Van-e kapcsolat a mondás által vallott alapelvek és az Istenbe vetett hit között? Van-e kapcsolata az igazság gyakorlásával? Van-e kapcsolata a kötelességvégzéssel? Van-e kapcsolata Isten útjának követésével? (Nincs.) Ilyen gyorsan következtetésre jutottatok? Honnan tudjátok, hogy nincs kapcsolat? (Isten szavai nem mondják ezt.) Ez egy túlságosan leegyszerűsítő és felelőtlen állítás. Amikor nem érted, és azt mondd: „Különben is, ez nem szerepel Isten szavai között, és nem tudom, mit jelent ez a mondás, ezért nem fogok rá hallgatni. Mondhat, amit akar, én azonban nem fogom elhinni”, – felelőtlen dolog ezt mondani. Komolyan kell ezt

megközelítened. Ha egyszer komolyan közelítetted meg, alaposan megértetted, és valódi tisztánlátással rendelkezél felőle, akkor soha nem fogod igazságként kezelni ezt a mondást. Most nem azt akarom elérni, hogy tagadd ennek a mondásnak a helyességét; hanem meg akarom értetni veled, hogy ez a mondás nem az igazság, és megmutatom, hogy milyen igazságokat kell megértened, és hogyan kellene fenntartanod az igazságot ugyanilyen körülmények között. Érted? Szóval, mondjátok el Nekem, hogy mit értettetek meg. (A mondás, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”, arról szól, hogy az embereknek hogyan kell gyakorolniuk balsors idején, Isten házában azonban a „balsors” kifejezés nem létezik. Amikor Isten leleplezi az embereket, vagy megpróbáltatások elé állítja őket, az mind azon folyamat része, amellyel Isten tökéletesíti őket – ez nem balsors. Ez a mondás azt üzeni az embereknek, hogy emlékezniük kell az ilyenkor elszenvedett nehézségekre, és a jövőben vissza kell nyerniük, amit elveszítettek. Ez a kifejezés nem állja meg a helyét Isten házában. Mondok egy példát, ami egy kissé helytelen: egyes vezetők az elbocsátásuk után használják a frázist, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”, hogy motiválják magukat, mondván: „Tanulni fogok Koucsientől, a Jüe Királyság királyától, és majd rőzsén alszom és epét nyalogatok. Eljön majd az idő, amikor újra elfoglalom régi pozíciómat, és újra vezető leszek. Majd meglátjátok! Most kritizáltok, mondván, hogy rossz vagyok ebben a tekintetben, és rossz vagyok abban a tekintetben. Egy nap visszaszerzem, amit elveszítettem, és meglátjátok majd, hogy valójában milyen fából faragtak engem. Biztosan eljön majd a nap, amikor a most elszenvedett megaláztatásom tisztára lesz mosva!”) Ez egy nagyon jó példa. Megvilágosított benneteket? Vannak olyan időszakok, amikor legszívesebben rőzsén aludnátok és epét nyalogatnátok? Gondoltok valaha arra, hogy visszaszerezzétek, amit elvesztettetek? (Igen. Vannak ilyen gondolataim, amikor az emberek elutasítják a nézeteimet. Amikor például bizonyos dolgokról beszélgetek a testvérekkel, és ők megkérdőjelezik az általam kifejtett nézeteket, a szívemben dacot érzek, és azt gondolom: „Egy nap jó munkát kell végeznem, és meg kell mutatnom nektek.” Azután keményen dolgozni kezdek azon, hogy megtanuljam azt a munkaterületet, de ez rossz mentalitás.) Ez nem az igazság elfogadásának, az igazság keresésének vagy az igazság gyakorlásának a hozzáállása, hanem a makacs ellenszegülés és a másoknak való bizonyítani akarása – ez a vereség el nem ismerésének hozzáállása. Ez a fajta hozzáállás pozitívnak számít az emberiség körében. A vereség soha el nem ismerése egyfajta jó temperamentum, és azt jelenti, hogy az embernek van kitartása, akkor hát miért mondják azt, hogy ez nem az igazság gyakorlása? Azért, mert a cselekedeteikhez való hozzáállásuk, valamint a cselekedeteik mögött meghúzódó alapelvek és motivációk nem az igazságon alapulnak, hanem a hagyományos kultúrában használt mondáson, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”. Bár elmondható, hogy ez a személy erős egyéniség, és a győzni akaró és a vereséget el nem ismerő gondolkodásmódja és hozzáállása tiszteletet vált ki a világi emberekből, mégis, milyen az ilyen gondolkodásmód és temperamentum az igazsággal szemben? Parányi és rendkívül borzalmas; Isten

gyűlöli ezeket. Kinek van még megosztanivalója? (Amikor egy kötelességet végzek, azt hiszem, nem vesznek komolyan az emberek, mivel nem vagyok jártas az adott munkaterületen. Szóval, a szívem mélyén titkon azzal biztatom magam, hogy „alaposan tanulmányoznom kell ezt a munkaterületet, és meg kell mutatnom nektek, hogy valójában alkalmas vagyok”. Néha, amikor az emberek rámutatnak a kötelességemmel kapcsolatos hiányosságokra, erőfeszítéseket teszek, hogy változtassak; elviselem a nehézségeket, és megfizetem az árát annak, hogy megtanuljam a munkát, és bármennyi nehézséget is szenvedek el, lenyelem, de nem azt keresem, hogyan végezzem jól a kötelességemet; inkább azt akarom, hogy eljöjjön az a nap, amikor elérhetem, hogy mások felnézzenek rám, és elnyerhetem mások tiszteletét. Az állapotom is olyasmi, mint amikor valaki rőzsén alszik és epét nyalogat.) Feltűnt Nekem egy probléma abból, amit megosztottatok. Nem kevés éve hisztek Istenben, elhagytátok a családotokat és a karriereteket, és nem kevés megpróbáltatást szenvedtetek el, mégis oly keveset arattatok. Képesek vagytok arra is, hogy elviseljétek a nehézségeket, és áldozatokat hozzatok a kötelességeitek terén, és meg tudjátok fizetni az árát, de miért nem fejlődtek soha az igazságban? Hogy lehet, hogy ennyire kevés és sekélyes az általatok megértett igazság? Ennek az az oka, hogy nem helyeztek hangsúlyt az igazságra. Mindig rőzsén akartok aludni és epét nyalogatni, a szívetek pedig csordultig van bizonyítási vágygal. A rőzsén alvás és epenyalogatás egy „nagy kelés” – szerinted ez jó dolog? Mi a végeredménye annak, ha valaki rőzsén alszik és epét nyalogat? Amikor valaki be akarja bizonyítani, hogy alkalmas és kompetens, hogy nem alsóbb rendű másoknál, és nem veszíthet senkivel szemben, akkor ő rőzsén alszik és epét nyalogat. Más szóval, „a legnagyobb nehézségeket kell elviselnie ahhoz, hogy a legnagyobb emberré váljon”. Tehát milyen módokon nyilvánul meg az, hogy valaki rőzsén alszik és epét nyalogat? Megnyilvánulásának első módja a vereség el nem ismerése. A második a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása. Lehet, hogy nem használtok szavakat arra, hogy vitatkozzatok másokkal, hogy megcáfoltátok őket, vagy hogy megvédjétek magatokat, de titokban erőfeszítéseket tesztek. Miféle erőfeszítést? Ez lehet az ár, amit megfizettek: késő éjszakába nyúló munka vagy tanulás, reggeli korán kelés, vagy Isten szavainak olvasása és a munkaterületek megismerése, míg mások szórakoznak, extra erőfeszítések megtétele. Ez nehézségek elszenvedése? Ezt nevezik úgy, hogy „rőzsén alszik és epét nyalogat”. Mi a harmadik megnyilvánulási módja? Abban nyilvánul meg, hogy az emberekben van egyfajta nagy ambíció, és e nagy ambíció miatt nem panaszkodnak a problémáikra. Ki akarnak tartani a kitűzött és elérni kívánt céljaik mellett, és fenn akarják tartani ezt a küzdeni akarást. Mi ez a küzdeni akarás? Például ha vezetővé akarsz válni, vagy meg akarsz valósítani valamilyen feladatot, akkor mindig fenn kell tartanod ezt a belső tudatállapotot; soha nem szabad megfeledkezned az elhatározásodról, a küldetésedről, az ambícióidról és a célkitűzéseidről. Hogyan jellemeznéd ezt egy mondatban? (Ne téveszd szem elől a végzendő dologra vonatkozó eredeti motivációd.) Helyes, hogy nem téveszted szem elől a végzendő dologra

vonatkozó eredeti motivációdát, de ez nem elég erős. (A szívedben hordozz nagy ambíciót.) Ez már jobb. Van benne egy kicsi ebből az érzésből. Hogyan lehetne mindezt pontosabban és tömörebben megfogalmazni? (Küzdeni akarás és ambíciók.) Hogyan mondanád ezt teljes egészében megfogalmazva? Sok csata és sok veszteség, de minél tovább harcolsz, annál bátrabb leszel. Ez egy törhetetlen harcolni akarás. Olyan ez, mint amikor egyesek azt mondják: „Elbátortalanodtál, miután elbocsátottak? Engem már sokszor elbocsátottak, de soha nem bátortalanodtam el. Ha valamiben kudarcot vallok, mindig újra nyeregbe pattanok. Kell, hogy legyen bennünk küzdeni akarás!” Az ő szemszögükből ez a küzdeni akarás pozitív dolog. Szerintük nem rossz dolog, ha az emberekben vannak ambíciók, célkitűzések és küzdeni akarás. Hogyan kezelik az arrogancia romlott beállítottsága által keltett vágyakat és vad ambíciókat? Úgy kezelik, mint valami pozitívumot. Tehát úgy gondolják, hogy az a helyes dolog, ha képesek elszenvedni a rőzsén alvás és epenyalogatás nehézségeit annak érdekében, hogy elérjék a célt, amiért küzdenek, és amit helyesnek tartanak, hogy az emberek erre kedvezően tekintenek, és hogy ennek kell lennie az igazságnak. Ez a három megnyilvánulása annak, ha valaki rőzsén alszik és epét nyalogat. Meg tudja-e magyarázni e három megnyilvánulás azt a jelentést, amit magában foglal a kifejezés, miszerint „rőzsén alszik és epét nyalogat”? (Igen, meg tudja.) Akkor részletesen fogok beszélni erről a három megnyilvánulásról.

A. A vereség el nem ismerése

Beszéljünk először az első megnyilvánulásáról annak, ha valaki rőzsén alszik és epét nyalogat: a vereség el nem ismerése. Mi a vereség el nem ismerése? Milyen megnyilvánulásai szoktak lenni az embereknek, amelyek azt bizonyítják, hogy megvan bennük a vereség el nem ismerésének mentalitása? Miféle beállítottság a vereség el nem ismerése? (Arrogancia és hajthatatlanság.) Két nyilvánvaló beállítottságot tartalmaz, az arroganciát és a hajthatatlanságot. Hát még mit? (A győzni akarást.) Ez egy beállítottság? Ez egy megnyilvánulás. Most beállítottságokról beszélünk. (Az igazságtól való idegenkedés.) Az igazságtól való idegenkedés bizonyosan azt jelenti, hogy nem fogadják el az igazságot. Például, ha egy vezető vagy egy dolgozó azt mondja, hogy sérti az alapelveket és késlelteti Isten házának munkáját az, amit csinálsz, és el akar bocsátani téged, akkor te azt gondold: „Hm! Nem hiszem, hogy rossz, amit csinálok. Ha el akarsz bocsátani, akkor csak rajta. Ha nem hagyod, hogy csináljam, akkor nem fogom. Alávetem magam!” Ebben az alávetettségben benne van a vereség el nem ismerése, mint hozzáállás. Ez egy beállítottság. Az arrogancia, a hajthatatlanság és az igazságtól való idegenkedés mellett mit foglal még magában ez a beállítottság? Van olyan beállítottság, hogy Istennel akar versengeni valaki? (Igen, van.) Akkor ez miféle beállítottság? Ez ádázság. Még egy ennyire ádáz beállítottságot sem tudtok felismerni. Miért mondom, hogy ádáz? (Mert Istennel akarnak versengeni.) Megpróbálni versengeni az igazsággal, ezt ádázásnak nevezik – ez túlságosan is ádáz! Ha nem

lennének ádázak, akkor nem próbálnának versengeni az igazsággal, és nem próbálnának versengeni Istennel, vagy versenyezni Vele. Ez egy ádáz beállítottság. A vereség el nem ismerésében ott az arrogancia, a hajthatatlanság, az igazságtól való idegenkedés és az ádázság. Ezek azok a nyilvánvaló beállítottságok, amelyekhez kapcsolódik. Hogyan nyilvánul meg a vereség el nem ismerése? Milyen mentalitásokat foglal magában? Hogyan gondolkodnak azok, akik nem ismerik el a vereséget? Mi a hozzáállásuk? Mit mondanak, mit gondolnak, és mit fednek fel, amikor olyan dolgokkal találkoznak, mint az elbocsátás? A leggyakoribb megnyilvánulás az, hogy amikor egy kötelességet végeznek, majd a Fennvaló látja, hogy nem alkalmasak ennek a kötelességnek a végzésére és elbocsátja őket, akkor a szívükben így töprengenek: „Nem vagyok ellenfél a számodra. Nem fogok veled vitába szállni. Tehetséges vagyok. Az igazi aranynak előbb-utóbb fel kell csillannia, én pedig egy tehetséges egyén vagyok, bárhová is megyek! Függetlenül attól, hogy a Fennvaló milyen intézkedéseket tesz velem kapcsolatban, egyelőre elviselem, és hallgatni fogok rájuk.” Isten elé is járulnak, és így imádkoznak: „Kérlek Téged, Isten, hogy tarts vissza a panaszkodástól. Kérlek, hogy fékezd meg a nyelvemet, és ne hagyd, hogy megítéljelek vagy káromoljalak Téged, és tegyél képessé az alávetésre.” De aztán újra eltöprengenek: „Nem tudom alávetni magam. Ez a legnehezebb benne. Nem tudom elfogadni ezt a tényt. Mit tegyek? Ezek a Fennvaló intézkedései, semmit sem tehetek. Annyira tehetséges vagyok, de miért nem tudom soha kihasználni a tehetségeimet Isten házában? Úgy tűnik, még nem olvastam eleget Isten szavaiból. Mostantól többet kell olvasnom Isten szavaiból!” Nem engednek, és nem gondolják, hogy alsóbbrendűek másoknál, csak azt, hogy egy kicsit kevesebb ideig hittek Istenben, és hogy ezt be lehet pótolni. Ezért erőfeszítéseket tesznek Isten szavainak olvasására és a prédikációk hallgatására. Minden nap megtanulnak egy új éneket és elolvasnak egy fejezetet Isten szavaiból, és gyakorolják a prédikálást. Fokozatosan egyre jobban megismerik Isten szavait, sok lelki doktrínát tudnak prédikálni, és az összejöveteleken hozzá tudnak szólni a beszélgetéshez. Van itt bármi késztetés arra, hogy ne ismerjék el a vereséget? (Igen, van.) Miféle késztetés ez? (Elvetemült késztetés.) Ez aggasztó! Miért van az, hogy amint boncolgatjuk, ti azonnal elvetemült késztetésként jellemzitek? Nem jó dolgok ezek? Lelki életük normális; nem vesznek részt világi dolgokban; nem pletykálnak; képesek emlékezetből elmondani sok fejezetet Isten szavaiból és elénekelni számos éneket. Ők az „elit”! Akkor miért mondjátok, hogy ez elvetemült késztetés? (Az a szándékuk, hogy bebizonyítsák, hogy rátermettek és nem alsóbbrendűek másoknál.) Ezt hívják úgy, hogy a vereség el nem ismerése. Azzal, hogy nem ismerik el a vereséget, valóban megértik saját magukat és elismerik a problémáikat? (Nem.) Felismerik vajon romlottságukat és arrogáns beállítottságukat? (Nem.) Akkor mit bizonyítanak a vereség el nem ismerése által? Azt akarják bebizonyítani, hogy rátermettek és felsőbbrendűek; be akarják bizonyítani, hogy jobbak másoknál, és végső soron azt akarják bebizonyítani, hogy hiba volt őket elbocsátani. Késztetésük erre irányul. Ez a vereség el nem ismerése? (Igen.) Ez a

hozzáállás, a vereség el nem ismerése hozta létre az olyan cselekedeteiket, mint a nehézségek elviselése, az ár megfizetése, a megaláztatás elviselése és a nehéz teher hordozása. A felszínen úgy tűnik, hogy sok erőfeszítést tesznek, képesek elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, és végül elérik a céljaikat, de hogyan lehet az, hogy Isten nem elégedett? Miért ítéli el őket? Mert Isten az emberek szívének legbelsőbb bugyrait vizsgálja át, és mindenkit az igazság szerint értékeli. Hogyan értékeli Isten minden ember viselkedését, szándékait, megnyilvánulásait és beállítottságait? Mindezeket a dolgokat az igazság szerint értékeli. Akkor hogyan értékeli és határozza meg Isten ezt a dolgot? Nem számít, hogy mennyi megpróbáltatást szenvedtél el, és milyen magas árat fizettél meg, mert ami a lényegét illeti, nem az igazság felé törekszel; nem az a szándékod, hogy aláveds magad az igazságnak vagy elfogadd azt; inkább arra használod módszered, a szenvedés elviselését és az ár megfizetését, hogy bebizonyítsd: Isten és Isten háza helytelen módon jellemzett téged és bánt veled. Mire utal ez? Be akarod bizonyítani, hogy olyan ember vagy, aki még soha nem tévedett, és akinek nincs romlott beállítottsága. Be akarod bizonyítani, hogy az a mód, ahogyan Isten háza veled bánt, nem volt összhangban az igazsággal, és hogy az igazság és Isten szavai néha tévesek. Például volt egy tévedés és egy probléma, amikor rólad volt szó, és az eseted azt bizonyítja, hogy Isten szavai nem az igazság, és neked nem kell alávetned magad. Nem ez az eredmény? (De, igen.) Isten vajon helyesli vagy elítéli az ilyen eredményt? (Elítéli.) Isten elítéli.

Vajon ez a hozzáállás, hogy az emberek nem ismerik el a vereséget, összhangban van az igazsággal? (Nincs.) Ha azt mondanánk, hogy ez a hozzáállás nincs összhangban az igazsággal, és hogy mérföldekre van az igazságtól, akkor ez a kijelentés helyes volna? Nem, mert ez a hozzáállás egyáltalán nem kapcsolódik az igazsághoz. Vajon a világban és az egész emberiség körében dicsérik vagy elítélik azt a hozzáállást, hogy valaki nem ismeri el a vereséget? (Dicsérik.) Milyen környezetekben dicsérik? (A munkahelyen és az iskolákban.) Például, ha egy diák hatvan százalékos eredményt ér el egy vizsgán, azt mondja: „Én nem ismerem el a vereséget. Legközelebb kilencven százalékot fogok elérni!” És amikor eléri a kilencven százalékot, a következő alkalommal száz százalékot akar elérni. Végül eléri, a szülei pedig úgy gondolják, hogy ez a gyermek ambiciózus, és fényes jövő vár rá. Egy másik környezet – és a leggyakoribb – a versenyek. Egyes csapatok elveszítenek egy versenyt, és szégyenfolt van az arcukra festve, de nem ismerik el a vereséget. Az ilyen mentalitás és a vereséget el nem ismerő hozzáállás miatt rengeteg kemény munkát tesznek bele, és keményebben edzenek, a következő versenyen pedig legyőzik a másik csapatot, és rossz színben tüntetik fel őket. Ebben a társadalomban és az emberiség körében a vereség el nem ismerése egyfajta mentalitás. Mi az a mentalitás? (Egy olyan gondolkodásmód, amely pszichológiailag támogatja az embereket.) Így van. Ez egy olyan hajtóerő, amely támogatja az embereket abban, hogy mindig bátran haladjanak előre, ne szenvedjenek vereséget, ne bátortalanodjanak el, ne hátráljanak meg, és valósítsák meg a törekvéseiket és céljaikat. Ezt hívják úgy, hogy a

vereség el nem ismerése. Ez a vereség el nem ismerésének egyfajta mentalitása. Az emberek azt gondolják, hogy ha nem rendelkeznek ezzel a mentalitással, ezzel a „spiritusszal”, akkor nincs értelme az életnek. Mi az, amire támaszkodnak az életben? Az életük egyfajta mentalitásra támaszkodik. Honnan ered ez a mentalitás? Az emberek elképzeléseiből és képzelődéseiből, valamint romlott beállítottságaikból ered. Ez nem gyakorlatias, és az emberek nem tudják elérni. Attól kezdve, hogy Isten megteremtette az emberiséget, egészen mostanáig, függetlenül attól, hogy hány év telt el, nagyon sok pozitív dolog van, mint például az a rend, amely szerint az élőlények élnek, az a rend, amely szerint az emberiség él, valamint az a rend, amely szerint a menny és a föld és minden dolog és a világegyetem működik, és így tovább. Az embereknek gondolkodásuk és műveltségük mértéke szerint meg kellene tudniuk találni egy rendet, amelyhez ragaszkodhatnak mindezen belül, amelyet alapelveként és hajtóerőként használhatnának cselekedeteik és magatartásuk mikéntjéhez, illetve alapként mindehhez. Az emberek azonban nem a megfelelő irányban tesznek erőfeszítéseket – milyen irányban alkalmazzák az erejüket? Rossz irányban használják az erejüket, vagyis megsértik azt a rendet, amely szerint a dolgok fejlődnek, és megsértik azt a rendet, amely szerint minden dolog körforgásban van – mindig le akarják rombolni ezeket a természetes rendeket, amelyeket Isten rendelt el, és emberi módszereket és eszközöket akarnak felhasználni a boldogság megteremtésére. Nem tudják, hogyan nyerhető el a boldogság, milyen misztérium rejlik benne, vagy mi a forrása; nem keresik ezt a forrást. Ehelyett emberi megközelítéssel próbálnak boldogságot teremteni, és mindig csodákat is akarnak tenni. Megpróbálják emberi megközelítéssel megváltoztatni mindezen dolgok normális rendjét, hogy aztán elérjék az általuk kívánt boldogságot és célokat. Mindez abnormális. Mi a végső eredménye annak, ha az emberek magukra hagyatkozva harcolnak ilyen dolgokért, függetlenül attól, hogy hogyan harcolnak? Ez a világ, amelyet Isten adott az emberiségnek, hogy irányítsa azt, mostanra tönkrement. Ki a legnagyobb áldozat most, hogy tönkrement? (Az ember.) Az emberiség a legnagyobb áldozat. Az emberek ennyire rosszul bántak a világgal, de továbbra is azt állítják, hogy soha nem fogják feladni. Nincs valami baj a fejükkal? Mi a végső következménye a soha fel nem adásnak? Egy szörnyű katasztrófa. Nem csak egy-két verseny elvesztéséről van szó, vagy arról, hogy szégyenfolt van az arcukra festve. Elpusztították a kilátásaikat, és elvágták a menekülési útvonalait – elpusztították önmagukat! Ezt eredményezi a vereség el nem ismerése.

Amit most boncolgatunk, az a Sátán ádáz beállítottságának és arrogáns beállítottságának tipikus megnyilvánulása, nevezetesen a soha fel nem adás. A soha fel nem adás egy mentalitás. Kritizáljuk, leleplezzük és elítéljük, de ha az emberiség körében ítéled el, akkor elfogadják ezt az emberek? (Nem.) Miért nem? (Mert minden ember dicséri ezt a frázist.) Támogatják ezt a mentalitást. Ha valakiben egy csepp sincs a vereség el nem ismerésének és a soha fel nem adásnak a mentalitásából, akkor a többiek puhánynak fogják tartani. Ha nem támogatjuk ezeket a dolgokat, akkor gyengék

vagyunk? (Nem, nem vagyunk.) Az emberek azt mondják: „Már hogyan lennél puhány? Minden bátorság nélkül éled az életedet. Mi haszna az életednek?” Igaz ez a kijelentés? Elemezzük ki először: Milyen hozzáállás a vereség el nem ismerése? Ilyen hozzáállással kellene rendelkeznie a normális észszerűséggel rendelkező embereknek? Ha normális észszerűséggel rendelkezik valaki, akkor éppenséggel nem kellene ilyen gondolkodásmóddal rendelkeznie. Helytelen, ha valakinek ilyen a gondolkodásmódja. Az embernek szembe kell néznie a valósággal ahhoz, hogy olyasvalaki legyen, akinek van józan esze. Ebből adódóan a vereség el nem ismerése nyilvánvalóan nélkülözi az észszerűséget; azt jelenti, hogy valami nincs teljesen rendben az illető fejével, és ez a hozzáállás nyilvánvalóan helytelen. Az Istenben hívőknek, pontosan szólva, nem szabadna ilyen gondolkodásmóddal rendelkezniük, mert a vereség el nem ismerése eredendően magában foglal egy arrogáns beállítottságot. Vajon könnyű az embereknek elfogadni az igazságot, ha arrogáns beállítottságúak? (Nem.) Ez egy probléma. Ha arrogáns beállítottságot használsz alapként az igazságra való törekvéshez, akkor mire is törekszel? Amire törekszel, az biztosan nem az igazság, mert ez a törekvés eredendően nem pozitív, és amire szert teszel, az biztosan nem az igazság lesz; az biztosan valamiféle „mentalitás” lesz, amit az emberek találtak ki. Ha az emberek egy ilyen mentalitást az igazságként kezelnek, akkor letértek az útról. Akkor, ha korrigálni szeretnénk a vereséget el nem ismerő gondolkodásmódot, mit mondanánk? Azt mondanánk, hogy az embereknek szembe kell nézniük a valós problémákkal, és az igazságalapelveknek megfelelően kell tenniük a dolgokat, hogy nem szabad, hogy a vereséget el nem ismerő hozzáállásuk legyen. Ha nem ismerik el a vereséget, akkor ki az, akinek nem engednek? (Isten.) Nem engednek az igazságnak. Pontosabban, nem engednek a valós tényeknek az ügyben, nem ismerik el, hogy valami rosszat tettek és felfedték őket, és nem ismerik el, hogy arrogáns a beállítottságuk. Ezek a dolgok igazak. Akkor hogyan tudod megcáfolni ezeket az embereket? Velük szemben a legjobb módszer azt használni, amit a legkínosabbnak tartanak. Mi az, amit a mai világban a legkínosabbnak tart az emberiség? A tudomány. Mit adott a tudomány az emberiségnek? (Katasztrófát.) A tudomány, amit az emberiség a leginkább dicsér és amire a legbüszkébb, példátlan katasztrófát hozott rájuk. Most, hogy ezt a tippet kaptátok, hogyan kellene megcáfolnotok ezeket az embereket, hogy megszégyeníthessétek őket? Mit gondoltok, meg kell szégyeníteni a Sátán fajtájából valókat? (Igen.) Ha nem szégyeníted meg őket, akkor mindig le fogják nézni az igazságot, hátrányos megkülönböztetésben részesítik azokat, akik hisznek Istenben, és azt gondolják, hogy azok, akik hisznek Istenben, csak azért hisznek, mert gyengék. Hogyan kell megcáfolnotok őket? (Ezt mondván: „Te egy átlagos ember vagy csupán. Mi olyannal rendelkezel, ami miatt nem kell elismerned a vereséget? Mitől van az rendben, hogy nem ismered el? Még ha egyesek tudósok is, akkor mi van? Mindegy, hogy mennyire fejlett az általuk kifejlesztett tudományos technológia, mert mit számít az? Vajon meg tudják oldani a tudósok mindazokat a katasztrófákat, amelyeket a tudomány hozott most az emberiségre?”) Ez a helyes módja a megcáfolásuknak.

Gondolkodjatok el rajta, vajon ez jó módja a megcáfolásuknak? Azt mondod: „Az emberiség egészen mostanáig elélt, de az emberek még azt sem tudják, hogy kik voltak az őseik, akkor hogyan képesek arra, hogy ezt ne ismerjék el? Még azt sem tudod, honnan származol, szóval mire föl a nagyképűséged? Még a téged megteremtő Istent sem ismered el, akkor mire föl nem ismered el a vereséget? Isten teremtette az embereket, és ez olyan dicső dolog, de te ezt nem ismered el vagy nem fogadod el; ehelyett ragaszkodsz ahhoz, hogy azt hidd és azt fogadd el, hogy az emberek az állatokból fejlődtek ki. Mennyire alantas vagy! Isten olyan hatalmas és nemes; Ő azt mondja, hogy Ő a Teremtő, de te nem ismered el, hogy az Ő teremtetten lény vagy. Mennyire hitvány vagy!” Mivel fognak visszavágni? „Az emberek a majmokból fejlődtek ki, viszont mi akkor is magasabb rendű állatok vagyunk.” „Vajon akkor nem állatok és fenevadak vagytok még mindig? Mi nem ismerjük el, hogy állatok volnánk. Emberek vagyunk, Isten által teremtetten emberek. Isten teremtette az embereket, és Ő elismeri, hogy ember vagy, de te nem akarsz ember lenni. Ragaszkodsz annak a ténynek a tagadásához, hogy Isten teremtette az embereket. Ragaszkodsz hozzá, hogy vadállat légy. Mi haszna van az életednek? Méltó vagy te az életre?” Van erő ezekben a szavakban? (Igen, van.) Így cáfoljuk meg ezeket az embereket. Mindegy, hogy elismerik-e vagy sem, illetve elfogadják-e vagy sem, ezek tények. Egy másik kérdéssel fogok beszélni. Az emberek soha nem ismerik el a vereséget, azt hiszik, hogy ők olyan rátermettek, hogy fejlett technológiával és mindenféle bölcsességgel rendelkeznek, de hogyan bánnak a természettel? Folyamatosan harcolnak vele, és mindig le akarják igázni. Egyáltalán nem értik, hogyan kövessék a természet rendjét. Végül is mit tett a természettel az emberiség irányítása? Hát nem olyan emberek irányítják mindezt, akik jól informáltak és értenek a tudományhoz? Talán nem igaz, hogy nem vagy hajlandó elismerni a vereséget? Hát nem egy rátermett ember vagy? Hát nem igaz, hogy nincs szükséged Isten szuverenitására? Az emberiség és a természet évezredek óta együtt létezik, de hihetetlen módon az emberiség még mindig nem tudja, hogyan irányítsa a természetet. Az emberiség olyan mértékben túlfejlődik, túlfogyaszt, és olyan súlyosan szennyezi a természetet, hogy most a természeti erőforrások egyre kevésbé állnak rendelkezésre. Ráadásul sem a víz, amit az emberek isznak, sem az étel, amit esznek, sem a levegő, amit belélegeznek, nem mentes a mérgektől. Kezdetben, amikor Isten megteremtette a természetet, minden élőlény, az étel, a levegő és a víz tiszta és mérgektől mentes volt, de miután Ő odaadta a természetet az emberiségnek, hogy az irányítsa, mindezek a dolgok meg lettek mérgezve. Maguknak az embereknek kell „élvezniük” ezeket a dolgokat. Akkor hogy lehet, hogy az emberek nem ismerik el a vereséget? Isten egy ilyen csodálatos világot teremtetten az emberiség számára, és hagyta, hogy az irányítsa, de ők hogyan irányították? Tudják, hogyan irányítsák? Az emberiség annyira rosszul bánt vele, hogy teljesen tönkrement – sem az óceánokat, sem a hegyeket, sem a szárazföldet, sem a levegőt, de még az égbolt ózonrétegét sem kímélték; mindent tönkretettek. Végül ki fogja viselni mindennek a kedvezőtlen következményeit? (Az emberek.) Maga az emberiség.

Az emberek annyira ostobák, amennyire csak lehetséges, mégis azt hiszik, hogy nagyszerűek, és nem ismerik el a vereséget! Miért nem ismerik el? Ha az emberiség továbbra is megteheti, hogy így irányítsa a dolgokat, vissza fog-e állni a természet az eredeti állapotába? Soha nem fog. Ha az emberiség erre a vereséget el nem ismerő mentalitásra támaszkodik, akkor a világ és a természet csak egyre rosszabb, szörnyűbb és piszkosabb lesz az irányítása alatt. Mik lesznek a végső következmények? Az emberiség meg fog halni ebben a környezetben, amelyet tönkretett. Akkor végül is ki képes megváltoztatni mindezt? Isten képes. Ha az emberek képesek megtenni ezt, akkor valamelyikük előléphet, és megpróbálhatja megváltoztatni a világ jelenlegi állapotát, de van-e bárki, aki fel meri vállalni ezt a felelősséget? (Nincs.) Akkor miért nem ismerik el a vereséget az emberek? Az emberek még az ivóvizüket sem tudják megvédeni. A természetet nem az oroszlánok vagy a tigrisek tették tönkre, még kevésbé a madarak, a halak vagy a rovarok; sokkal inkább maguk az emberek voltak, akik tönkretették és elpusztították. Az embereknek végső soron le kell aratniuk, amit elvetnek. Van most bármi lehetőség a dolgok megváltoztatására? Ezen nem lehet változtatni. Bizton állíthatjuk, hogy ha Isten nem jönne el, hogy mindezeket a dolgokat megtegye, akkor a környezet, amelyben az egész emberiség él, csak egyre rosszabb és rosszabb, egyre és egyre szörnyűbb lenne; nem javulna. Mindezt csak Isten tudja megváltoztatni. Rendben van az, ha az emberiség nem ismeri el a vereséget? Meg tudod változtatni ezt a környezetet? Egy jó környezetet kaptál, de csak arra vagy képes, hogy tönkretedd; nem óvod meg. Mi az egész világ tápláléklánca? Érti ezt az emberiség? Nem, nem érti. A farkasok például ádáz állatok. Ha az emberiség kiirtaná az összes farkast, azt hinné, hogy legyőzte a természetet. Ezzel a fajta elhatározással, ezzel a fajta morállal és ezzel a kihíváshoz felnőni akaró mentalitással nagyszabású farkasvadászatba fog az emberiség. Amikor egy rétekből álló területen kiirtják a farkasok nagy részét, az emberiség azt hiszi, hogy meghódította a természetet, és legyőzte a farkasok fajtát. Ugyanekkor farkasbőröket lógnak fel otthonaikban, farkasbőrből készült köntöst viselnek, farkasbőrből készült kalapot hordanak, és farkaskölykök bőrét teszik a törük hegyére. Fényképeket készítenek, és az egész világnak elmondják: „Legyőztük ezt a fajt, amely fenyegetést jelentett az emberiségre: a farkasokat!” Nem túl korai egy kissé az önelégültségük? A kevesebb farkas miatt kívülről úgy tűnik, hogy az emberek és bizonyos más élőlények életét nem fenyegeti veszély, de milyen következményekkel jár ez? Az emberiségnek ezért drágán meg kell fizetnie. Milyen árat kell megfizetniük? Amikor sok farkast megölnek, megfogytokzik a farkasok száma. Közvetlenül ezután mindenféle nyúl, egér, és minden más állat, amelyekkel a farkasok táplálkoznak, hatalmas mértékben szaporodni kezd a réteken. Mi az első következménye annak, amikor ezekből az állatokból túl sok van? (Eltűnik a fű.) Egyre kevesebb lesz a fű. Ahogy egyre kevesebb a fű, úgy egyre kevesebb a növényi talajtakaró is. Amikor túl sok az ilyen állat, azoknak nagy mennyiségű fűvet kell enniük, a fű növekedési üteme pedig nem áll arányban a növényevők számával. Mi történik, amikor ezek a dolgok nem állnak

arányban egymással? (Elsivatagosodás.) Igen, elsivatagosodás. Ha egy földterület nem rendelkezik növényi talajtakaróval, akkor homokká kezd átalakulni, és fokozatosan homokos területté válik. A legtöbb növény nem tud gyökeret eresztetni vagy szaporodni a homokban, így a homokos területek gyorsan növekednek, és egyre jobban terjeszkednek, végül pedig az összes füves terület sivataggá válik. Ezután a sivatag elkezdi behatolni azokra a területekre, ahol az emberek élnek, és vajon mit fognak először érezni az emberek? Talán nem ijednek meg az emberek, amikor látják, hogy megnőtt a sivatag területe, de amikor eljön az a nap, hogy lecsap egy homokvihar, akkor milyen csapás éri az emberiséget? Először majd port fúj a szél mindenfelé. Azután, amikor eljön a szeles évszak, az emberek még a szemüket sem tudják majd kinyitni, mert annyi homokot hord a szél. Testüket homok fogja borítani, és a szájuk tele lesz vele. Szélsőséges esetekben a sivatag közelében lévő házakat, állatállományt vagy embereket elnyelheti a homok. Az emberek meg tudják állítani a homokot? (Nem.) Nem tudják megállítani, ezért kénytelenek elköltözni, egyre beljebb és beljebb húzódva vissza a szárazföld belsejébe. A végén a füves területek egyre kisebbek lesznek, a sivatag egyre nő, és egyre kevesebb lesz az olyan hely, ahol az emberiség megélhet. Tehát jobb vagy rosszabb lett az a környezet, ahol az emberek élnek? (Rosszabb.) Hogyan jött létre ez az eredmény, amit el kell viselniük? Mi váltotta ki? (A farkasok megölése.) Akkor kezdődött, amikor megölték a farkasokat. Egy ilyen kis jelentéktelen dolog váltotta ki. Ha az emberek nem értik meg, hogyan tartsák be ezt a rendet, és nem értik meg, hogyan kell megvédeni ezt a rendet, az milyen következményekkel fog járni végül? Az embereket eltörli a homok. Hát nem egy szörnyű katasztrófa ez? A farkasok megölése egyfajta viselkedés, de milyen beállítottság áll a középpontjában? Mi a lényege ennek a beállítottságnak? Mi motiválja erre őket? Milyen gondolkodásmódjaik vannak az embereknek, amik ilyen viselkedést idéznek elő? (Le akarják igázni a természetet.) Így igaz, le akarják igázni. Az emberek azt gondolják, hogy a farkasok az emberiség természetes ellenségei. A farkasok fenyegetést jelentenek az emberiségre, és mindig embereket esznek. A farkas nem jó dolog. Így gyalázza az emberiség a farkasokat, majd megpróbálja leigázni és kiirtani őket, hogy egy se maradjon belőlük. Akkor aztán az emberiség kényelmesen és nyugodtan élhet, és egyáltalán nem fenyegeti majd veszély. Ezen a motiváción alapul, hogy az emberek elkezdi ölni a farkasokat. Mi diktálja mindezt? Ezt a vereség el nem ismerésének mentalitása diktálja. Az emberiség nem tudja, hogyan kell megfelelően irányítani vagy normalizálni a farkasokat, ehelyett folyton meg akarja ölni és ki akarja irtani őket. Meg akarják fordítani ezt a rendet, és egy másik renddé akarják alakítani. Mi az eredmény? Az embereket elnyeli a homok. Nem ezt eredményezi? (De, igen.) Ezt eredményezi. Az egész emberi fajból és az egész, Isten által teremtett világból, a bolygó egy kis szegletében – amely Isten szemében talán nem nagyobb egy földimogyorónál – történt ez a kis incidens, de az emberek még csak nem is látják tisztán. Még mindig versenyeznek a természettel, versenyeznek Istennel, és nem ismerik el a vereséget! Milyen következménnyel jár a vereség el nem ismerése?

(Pusztulással.) A saját pusztulásukat idézik elő! Ez a tény most ott van. Miután létrejön ez a következmény, hogyan kellene ezt helyrehozni az emberiségnek? (Nem képesek rá.) Nem tudják helyrehozni. Néhány társadalmi szervezet és jószívű ember, akik közérdekű tevékenységet folytatnak, kiállnak és felszólítják az embereket, hogy őrizzék meg a kiegyensúlyozott ökológiai rendszert. Helyes a motivációjuk és az ok is, amiért ezt teszik, és helyes az is, amit kérnek. Reagál valaki? (Nem.) A kormány sem hoz intézkedést – senki sem törődik ezzel a kérdéssel. Az emberek ismerik a probléma okát, de miután nézőként egy kicsit szemrevételezték azt, egyéb nem történik. Ugyanúgy ők tovább a farkasokat, mint korábban. Valaki azt mondja: „Ha továbbra is így gyilkolod őket, egy nap betemet majd a homok”, de erre ők azt felelik: „Akkor majd be leszek temetve. Nem én leszek az egyetlen. Mitől kellene félni?” Ez miféle beállítottság? A fásultság és a gondolkodás hiányának beállítottsága; nincs emberi mivoltuk. Ki ne félne a haláltól? Akkor hogyan tehetnek ilyen komolytalan kijelentést? Nem hiszik, hogy ilyesmi megtörténhet. Azt gondolják: „A Föld hatalmas. A sivatagokon kívül vannak hegyek és erdők is. Lehetséges mindezt ilyen gyorsan elpusztítani? Még bőven van idő! Csak megöltünk néhány farkast, és néhány hely sivataggá változott, és te ennyire félsz? Ha meg kell ölni őket, akkor meg kell ölnünk őket.” Hát nem ostobaság ez? Megöltek néhány farkast, és alig húsz-harminc év elteltével egy zöld, füves terület teljesen megváltozott. Ha az emberek elszórnának néhány fűmagot ezen a területen, vagy olyan növényeket ültetnének, amelyek alkalmasak a sivatagban való növekedésre – ha képesek lennének megváltoztatni ezt a környezetet, akkor az emberiség jóvátenné a hibáit, és még nem volna túl késő, de vajon ilyen egyszerű ez a valóságban? Az Isten által felállított rend a legjobb és a legmegfelelőbb. Az embereknek be kell tartaniuk ezt a rendet, hogy megőrizték a föld létét, és hogy ezek az állatok, növények és az emberi faj továbbra is úgy élhessenek rajta, hogy minden lény különösen jól kijön egymással, és úgy élnek együtt, hogy kölcsönösen korlátozzák egymást, ugyanakkor szimbiózisban is élnek. Ha egy része elpusztul, lehet, hogy tíz éven belül nem fogod észrevenni a következményeket, de húsz év múlva, amikor igazán érzékeled a következményeket, már senki sem lesz képes visszacsinálni. Mit jelent ez? Azt, hogy ha Isten nem hajt végre jelentős változtatásokat, akkor attól kezdve az a környezet, amelyben az emberiség él, csak egyre rosszabb és rosszabb lesz; nem fog jó irányba fejlődni. Ez lesz a következmény. Mi a forrása ennek a következménynek? A forrás a vereség el nem ismerésének az emberiség által dicsőített mentalitása, ami a rözsén alvás és epenyalogatás első megnyilvánulása. Az emberek szerint „nagyszerű” és „szent” a mondás, miszerint rözsén alszik és epét nyalogat, viszont az első hatás, amit az általa keltett gondolat az emberiségre gyakorol, az az, hogy ilyen nagy kedvezőtlen következményeket hoz számukra. Az emberek azt gondolják: „Hát nincs egy rend a természetben? Nekem nagyon nem úgy tűnik. Nem azt mondják az emberek róla, hogy szent, és nem szabad elpusztítani? Hát én elpusztítom, és majd meglátjuk, mi történik!” Az a kedvezőtlen következmény, amit az emberiség ma „élvez”, az utolsó dolog, amit látni

akarnak. Így jön létre a „meglátjuk, hogy mi történik” következménye; az emberiség elé van tárva, hogy megláthassa. Mindenki látta már a „végidők” jeleneit. Nem azt kapták, amit megérdemeltek? Ezt saját maguknak köszönhetik.

Az első megnyilvánulása annak, ha valaki rőzsén alszik és epét nyalogat, a vereség el nem ismerése. Milyen következményeket kell elviselniük az embereknek? Egy szörnyű katasztrófát; learatják tetteik kedvezőtlen következményeit – köznyelven szólva: azt kapják, amit kértek, és azt kapják, amit megérdemelnek! Most már tudjátok, ugye, hogy ez a frázis valójában helyes-e, és hogy ez az igazság, vagy sem? Ez a frázis az igazság? (Nem.) Ez nem az igazság. Tegyük fel, hogy nem hívők megint azt mondják: „Kell legyen némi lelki erő és bátorság a magatartásunkban!” Te elgondolkodsz rajta, és azt mondd: „Ez annyira igaz. Hívőként mindig az alávetettségről beszélünk. Nem hiányzik ebből túlságosan az önállóság? Ez nem túl gyenge dolog? Nincs bátorságunk.” Így gondolkodsz? Ha elfogadnád azokat a dolgokat, amiket ma mondtam, akkor soha nem gondolkodnál így. Épp ellenkezőleg, azt mondanád: „Az emberiség veszett ügy. Nem csoda, hogy Isten utálja. Az emberiség már túllépett azon a ponton, amikor még lehetett vele érvelni.” Te nem fogadnád el ezt a fajta elgondolást. Még ha nincs is találó ellenválaszod, vagy nem helyénvaló ezekkel az emberekkel vitatkozni, a szíved mélyén tudod, hogy a nézeteik egyáltalán nem az igazság. Nem számít, hogy az emberek mennyire pozitívnak látják ezt a fajta elgondolást, és nem számít, hogy az emberek ezen a világon mennyire támogatják és hangoztatják, téged nem fog befolyásolni. Éppen ellenkezőleg, meg fogod tagadni és meg fogod vetni. Befejeztem a rőzsén alvás és epenyalogatás első megnyilvánulásáról szóló beszélgetést. Az igazságról kezdtem el beszélni, hogyan tértem el a témától? Én a következőket gondolom: Ha az, amit kiveszel az Én közléséből, egy meghatározásra vagy fogalomra korlátozódik, akkor soha nem fogod megérteni, hogy melyek ennek az elgondolásnak a helyes és helytelen részei. Csak összezavarodsz – néha azt fogod gondolni, hogy ez a fajta elgondolás helyes, néha pedig azt, hogy ez a fajta gondolat helytelen, de nem leszel tisztában azzal, hogy mi a helytelen vagy mi a helyes vele kapcsolatban. Ráadásul gyakran ennek az „alapelvnek” megfelelően fogsz gyakorolni, és mindig zavaros fejú leszel. Ha nem vagy képes tisztán látni, akkor nem leszel képes elengedni ezt a fajta elgondolást. Ha nem tudod elengedni, akkor tudod-e teljes mértékben gyakorolni az igazságot? Tudod-e teljes mértékben az igazságként imádni és követni Isten szavait? Nem, nem teljes mértékben. Csak viszonylagosan vagy alkalmanként leszel képes úgy gondolni, hogy Isten szavai igazak, vagy hogy Isten szavai mindig igazak, és ezt doktrína vonatkozásában tartod fenn. De ha ez az úgynevezett tudás, és ezek a szavak, amelyek igaznak tűnnek, de valójában hamisak, még mindig hatással vannak rád és megzavarnak, akkor Isten szavai mindig viszonylag lesznek helyesek a számodra ahelyett, hogy az abszolút igazság lennének.

B. A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása

A második megnyilvánulása annak, ha valaki rőzsén alszik és epét nyalogat, a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása. A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása szintén egy olyan gondolkodásforma, mentalitás és a dolgokhoz való hozzáállás, amelyet a világi emberek pártolnak. A társadalomban és a világban ez egy olyan gondolkodásmód, amely viszonylag pozitív, és amelyet az emberiség viszonylag optimistának, előremutatónak és pozitívnak tart. Tehát mi az, amit boncolgatni akarunk? Mi a rossz a megaláztatás elviselésében és nehéz teher hordozásában? Ez miért nem az igazság? Ennek alapvetően semmi köze az igazsághoz. Mit értek az alatt, amikor azt mondom, hogy ennek semmi köze az igazsághoz? Úgy értem, hogy ha az igazságot akarod gyakorolni, akkor azt teljes mértékben Isten szavainak alapelvei szerint és az Isten által megkövetelt mércéknek és részleteknek megfelelően kell tenned. Nem szabad belekeverned a dolgok elvégzésével kapcsolatos hozzáállásokat és nézeteket, valamint az emberek úgynevezett ideológiáinak, mentalitásainak és integritásának módszereit és eszközeit. Isten szavai az igazság, és semmi közük ezekhez a dolgokhoz. Akkor miért is rossz a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása? Miért mondom, hogy ez nem az igazság? Nem érdemes ezt boncolgatni? (De igen.) Kezdjük a kifejezés szó szerinti jelentésének magyarázatával; akkor könnyebb lesz megérteni. A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása azt jelenti, hogy képes vagy elviselni minden szégyent, fájdalmat és megaláztatást a kötelezettségeid, a terheid, vagy a vállalt és elfogadott küldetésed teljesítése érdekében. Ez az alapvető jelentése ennek a frázisnak. Akkor milyen környezetekben és milyen helyzetekben szokás használni ezt a frázist? Ha azt mondjuk valakiről, hogy elviseli a megaláztatást és nehéz terhet hordoz, akkor az illető olyan körülmények között van jelenleg, hogy teljesült a küldetése, és elérte a célt, amit el akart érni? (Nem.) Tehát általában, amikor valaki a megaláztatás elviseléséről és nehéz teher hordozásáról beszél, akkor egy jelentéktelen személyre utal, aki olyan helyzetben van, hogy egyáltalán nincs státusza és nincs glóriája, nemhogy hatalma. Ilyen helyzetben van, mégis viselnie kell a felelősségeit, ki kell állnia a küldetését, amit be kell fejeznie, nem szabad elbátortalanodnia, nem szabad megalkudnia, és nem szabad feladnia. Nem egyfajta mentalitás ez is? Mit hangsúlyoz ez a mentalitás? Az „elviselést” és a „tűrést”. „Elviselni” azt jelenti, hogy türelmesnek lenni és ellenállni valaminek. Azzal egyidejűleg, hogy elvisel valamit, nehéz terhet és felelősséget kell felvállalnia és hordoznia, meg kell felelnie mindenki elvárásainak, és nem szabad cserben hagynia azt, aki ezt a megbízatást rábízta. Miféle mentalitás ez? (Állhatatosság.) Benne van ez a jelentéselem, de ez a legegyszerűbb és legfelszínesebb jelentésréteg. Mi más van még benne? Elemezzük ezt a következőképpen. Mit jelent a „megaláztatás” a „megaláztatás elviselése” kifejezésben? (Méltatlanságot és szégyent.) Azt, amikor az adott személyt körülvevő emberek mind megszégyenítik őt, és miattuk úgy érzi, hogy méltatlanságot szenvedett el. Mely viselkedések szégyenítik meg

különösen az embereket, és keltik bennük azt az érzést, hogy méltatlanságot szenvedtek el? (Az, ha gúnyolódnak rajtuk, rágalmazzák őket és csípős megjegyzéseket tesznek rájuk.) Így van, gúnyolják és rágalmazzák őket, emellett kifigurázzák őket, játszadoznak velük, és csípős megjegyzéseket tesznek rájuk. És mit jelent a „nehéz teher” a „nehéz teher hordozása” kifejezésben? (Felelősség és megbízatás.) Mit foglal magában a felelősség és a megbízatás? Ezek egyfajta küldetést és súlyos terhet foglalnak magukban – ez a nehéz teher lehet olyan, amit mások bíztak valakire, vagy lehet egy cél, amiért küzd valaki, vagy egy olyan küldetés, amelyet magának talál ki. Miféle küldetéseket vélnek felvállalni az emberek? (Megbecsülést hozni az őseikre, és kiemelkedni a többiek közül.) (A legkiválóbbnak lenni.) Ezek mind példák. Ezek alapvetően az emberek saját ambíciói. E célok elérése és megvalósítása érdekében a jelenlegi körülményeik között képesek elviselni a méltatlanságokat, a gúnyolódást, a rágalmazást, a csípős megjegyzéseket, még a körülöttük élők gúnykacaját is. Mi készíteti őket arra, hogy mindezt elviseljék? Például valakinek az az ambíciója, hogy magas rangú tábornok legyen belőle a hadseregben. Még mielőtt hatalomhoz jutna, egy nap egy csapat huligán megalázza őt, mondván: „Te? Egy hadseregtábornok? Jelenleg még egy lovad sincs – hogyan lehetnél te tábornok? Ha tábornok akarsz lenni, előbb mássz át a lábaim között!” A körülöttük lévőek mind nevetésben törnek ki. Egy pillanatra elgondolkodik magában: „Nincs abban semmi rossz, ha valaki hadseregtábornok akar lenni. Miért űznek gúnyt belőlem és csúfolnak ki? De nem lehetek meggondolatlan, és nem mutathatom ki most a képességeimet. Abból ítélve, ahogy ma mennek a dolgok, ha nem teszem azt, amit mondanak, meg fognak verni, és ha rosszul alakulnak a dolgok, akár az életemet is elveszíthetem. Hogyan lehetnék akkor tábornok? A célkitűzéseim érdekében semmiség átmászni egy huligán lábai között. Attól én még mindig én vagyok, nem igaz?” Ekkor térdre ereszkedik, mindkét kezét a földre teszi, és átmászik a huligán lábai között, mint egy kutya. Miközben mászik, a szíve nehezen viseli el, és fáj a szíve, mintha késsel szúrták volna meg – gyűlölet van a szívében! Azt gondolja: „Egy nap, amikor valóban tábornok leszek, millió darabra foglak aprítani!” A szíve mélyén ezt gondolja, de kifelé el kell viselnie – nem engedheti, hogy mások meglássák, mit gondol. Miután átmászott a huligán lábai között, a huligánok elégedetten megkegyelmeznek neki, egy gyors rúgással eltakarítva őt az útból. Feláll, leporolja magát, sőt, még azt is mondja: „Jó rúgás. Mostantól főnöknek foglak szólítani.” Amit belül gondol, az teljesen különbözik attól, amit kifelé mutat. Hogyan képes arra, hogy ezt megtegye? Csak egy célja van: „Életben kell maradnom. Mindezt elviselem, hogy eljöjjön az a nap, amikor tábornok leszek, és én leszek a legkiválóbb. Megéri ma elszenvedni ezt a nehézséget és megaláztatást. Holnap még keményebben kell dolgoznom, és erőfeszítéseket kell tennem, hogy elérjem a célomat. Nem számít, milyen nehézségekbe ütközöm, és nem számít, mennyi szenvedést és megaláztatást kell elviselnem, tábornokká kell válnom! Amikor tábornok leszek, az első dolgom lesz megölni ezt a bunkót, bosszút állva a megaláztatásért, hogy át kellett másznom a lábai között!” Függetlenül attól, hogy

tábornok lesz-e a jövőben, pillanatnyilag az „elviselés” a legfőbb alapelve. Vannak ebben valamilyen velejáró stratégiák vagy titkos mesterkedések? (Igen, vannak.) Vannak benne titkos mesterkedések. Azért viseli el, mert semmi mást nem tehet; mire szolgál ez? Arra, hogy egy napon kárpótolhassa magát mindezért a méltatlanságért. Kitartása olyan mondásokon alapul, mint: „Amíg élsz, remélsz” és „a bosszú hidegen tálalva a legédesebb” – ezek mind mesterkedések. Ezek a mesterkedések voltak azok, amelyek arra ösztökélték, hogy elviselje a megaláztatást, amit a huligán lábai közötti átmászás jelentett. Ettől kezdve még nagyobb és intenzívebb a vágy a szívében, hogy tábornok legyen; semmiképpen sem fogja feladni. Mire szolgált tehát a méltatlanság és a megaláztatás, amit elviselt? Vajon egy igaz ügy vagy a valódi méltóság fenntartása érdekében? A saját vad ambíciója érdekében tette. Akkor ez pozitív vagy negatív? (Negatív.) A jelentés e szintjéből megítélve ezt az „elviselést” teljes mértékben a személyes érdek, vágy és vad ambíció hajtotta. Van igazság ebben az elviselésben? (Nincs.) Ha nincs benne igazság, akkor van benne normális emberi mivolt? (Nincs.) Ez nem igazságos, nem is egyenes, még kevésbé hibátlan; ehelyett tele van vágyakozással, titkos mesterkedésekkel és számításokkal – ez nem pozitív.

A megaláztatás elviselésének és nehéz teher hordozásának az a fajta gondolkodása és mentalitása, amit ezen az elvetemült emberi fajon belül pártolnak, alapvetően pontosan olyan, mint az a történet, amit az imént elmondtam, ahol ha nagy dolgokat akar valaki elérni, akkor feltétlenül képesnek kell lennie elviselni azt, amit az átlagember nem képes. Mire utal legfőképp ez az elviselés? (A szégyen elviselésére.) Nem. Vajon igazak vagy hamisak azok a dolgok, amelyeket az emberekkel megélni késztet ez az elviselés? (Hamisak.) Ez a lényeg benne. Az emberek által megélt dolgok, az általuk kimondott szavak és a viselkedés, amit a célkitűzéseik és vad ambícióik érdekében tanúsítanak, mind hamisak, mind kényszerűek; ezeknek a dolgoknak mindegyikét a vágyak, az önérdek és az emberek úgynevezett ambícióinak és céljainak előfeltétele vezérli. Ezek a dolgok, amelyeket az emberek megélnék, mind ideiglenes intézkedések; egy kis részük sem becsületes vagy igaz; egy kis részük sincs felfedve, egy kis részük sem nyílt vagy őszinte; mind ideiglenes intézkedések. Nem csalárd cselszövés ez mind? Ideiglenes intézkedések azok, amikor az emberek átmenetileg így viselnek el valamit; átmenetileg kellemesen hangzó szavakat mondanak, hízelegnek és trükköznek; és arra az időre elfedik valódi identitásukat, pszichéjüket, gondolataikat, nézeteiket, sőt gyűlöletüket is, és nem hagyják, hogy azt a másik meglássa. Ehelyett azt akarják, hogy a másik személy azt az oldalukat lássa, amely gyenge és alkalmatlan, erőtlen és félénk. Teljesen elfedik valódi arcukat – miért teszik ezt? Azért teszik, hogy egy nap egy nagy ügyet hozhassanak létre, a legkiválóbbá válhassanak, másokat irányíthassanak, és uralkodhassanak mások felett. Mi mutatkozik meg olyankor, amikor az emberek gyakorolják és kifejezik „a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása” kifejezést? Őszinte a hozzáállásuk azoknak, akik ezt teszik? Van-e valódi megértésük önmagukról, és lelkipurdalásuk? (Nincs.) Például mások azt mondják: „Egy ilyen valaki,

mint te, tábornok akar lenni?” Ők elgondolkodnak rajta, majd azt mondják: „Nem vagyok képes rá. Nem lesz belőlem tábornok. Csak vicceltem.” Igazak vagy hamisak az általuk kimondott szavak? (Hamisak.) Mit gondolnak a szívükben? „Csak a magamfajtaból lehet tábornok!” Ezt gondolják a szívükben, de szabad-e ezt hangosan kimondaniuk? (Nem.) Miért nem? Hogy elkerüljék a verést, és hogy elrejtsek valós képességeiket, azt mondják: „Csak vicceltem. Nem vagyok olyan merész, hogy valóban tábornok akarjak lenni. Te inkább olyan vagy, mint egy rangidős tábornok – te egy leendő főparancsnok vagy. Az még a tábornoknál is magasabb rang!” Vajon igazak ezek az szavak? (Nem.) Hol vannak az igaz szavaik? (A szívükben.) Így van, igaz szavaikat a szívükben tartják, és nem mondják ki hangosan. Miért nem mondják ki hangosan? Félnék, hogy megverik őket, ha megteszik, ezért nem mondják ki, és nem fedik fel őket; nem hagyják, hogy bárki megtudja, örökre elrejtve valódi képességeiket. Mit jelent az, hogy elrejtik valódi képességeiket? Azt, amikor valaki nem engedi, hogy mások lássák a valódi képességeit; eltitkolja ezeket a képességeket, és nem engedi, hogy kiderüljenek, annak érdekében, hogy a többiek ne legyenek óvatosak velük szemben, és ne cselekedjenek az érdekeikkel ellentétesen. Nem ez a valódi jelentése annak is, amikor valaki rőzsén alszik és epét nyalogat? (De, igen.) A rőzsén alvás és epenyalogatás; a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása, soha nem feledni a céljaikat, vágyaikat és gyűlöletüket; és soha nem engedni, hogy az emberek meglássák az igazi arcukat és valódi képességeiket. Egyes tehetséges emberek társaságban nem sokat beszélnek; csendesek és visszahúzódnak, és ha mondanak is valamit, csak a felét tárják fel annak, amit gondolnak. A többiek sosem tudják felfogni vagy megérteni, hogy valójában mit is akarnak mondani, és azt gondolják: „Miért beszél ilyen kifürkészhetetlenül? Miért olyan nehéz valami szívből jövőt kimondani? Mi folyik itt?” Valójában olyan gondolatok vannak a szívükben, amelyeket nem fejeznek ki, és ebben egy romlott beállítottság rejlik. Vannak mások, akik nem így beszélnek, de amikor csinálnak valamit, olyankor mindig elrejtik képességeik valódi mértékét. Mi a céljuk azzal, hogy elrejtik a képességeik valódi mértékét? Attól félnék, hogy ha rátermett emberek vagy tekintélyes személyiségek meglátják, féltékenyek lesznek, rájuk szállnak, és ártani fognak nekik. Társaságban vajon nem azok a legbaljósabb emberek, akik mindig bókolnak másoknak, mindig jót mondanak másokról, és mindig azt mondják, hogy mindenki más jobb, mint ők maguk? (De, igen.) Soha nem tudod, hogy milyenek valójában belülről. Kívülről annyit látsz, hogy nem beszélnek róla, ezért azt hiszed, hogy nincsenek vad ambícióik, ám valójában tévedsz. Az ilyen emberek között vannak olyanok, akik elviselik a megaláztatást és nehéz terhet hordoznak. Olyan ez, mint a filmekben, ahol gyakran vannak ilyen jelenetek – egyes emberek gyakran tesznek jó dolgokat az otthonukon kívül, a ruhájuk régi és elnyűtt, és társaságban mindig piszkálják őket; ilyenek mások előtt. Hazaérve azonban egy titkos szobába mennek. A titkos szobában egy térkép van a falon, és a térképen szereplő helyek nyolcvan százalékán már elhelyeztek informátorokat, akik figyelik a dolgokat. Mégis, azok az emberek, akik gyakran érintkeznek velük, még mindig piszkálják

őket, és fogalmuk sincs arról, hogy nekik ilyen vad ambícióik vannak. Egy nap, amikor a térképen lévő összes helyszín az irányításuk alatt áll, és a céljuk teljes mértékben megvalósult, akkor az őket piszkáló emberek teljesen megdöbbennek, és azt mondják majd: „Ó, ez a személy egy ördög – túl nagyok az ambíciói! Ennyi éven át színlelt. Senki sem látta, hogy ki ő valójában.” Ők pedig azt mondják: „Amit tettem, az a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása. Ha nem tűrtem volna úgy, ahogyan tettem, és nem őriztem volna a titkomat előttem, ha mindent elmondtam volna nektek, vajon képes lettem volna ilyen nagy tettet véghezvinni?” Milyen közös jellemzői vannak a gonoszoknak és a szélsőséges ambíciókkal rendelkezőknek? Az egyik szempont az, hogy a kitartásuk és az állhatatosságuk meghaladja az átlagemberekét. Emellett a titkos mesterkedéseik meghaladják az átlagemberekét, és ha az átlagember kapcsolatba kerül velük, akkor kijátsszák őt. Mit jelent az, hogy kijátsszanak valakit? Azt jelenti, hogy senki sem látja őket világosan. Csak az látható, amit a felszínen mondanak és tesznek. Ne hidd, hogy abból, amit tesznek és mondanak, bármit is ki tudsz találni abból, hogy mit gondolnak mélyen legbelül. Nem ez az, amikor valakit kijátsszanak? A kitartás és az állhatatosság önmagukban pozitív szavak, de a titkos mesterkedéseik miatt a kitartásuk és az állhatatosságuk negatív volt. Emellett a vágyaik és a vad ambícióik túlzóbbak, mint az átlagembereké. Az átlagembernek vannak vágyai és vad ambíciói, de amikor úgy érzi, hogy nem tud valamit elérni, feladja, és nem hajlandó kitenni magát ennek a szenvedésnek. Emellett mindig nyíltan beszél arról, hogy kivel akar harcolni; nincsenek titkos mesterkedései. Az effajta gonosz embereknek azonban szélsőséges ambícióik vannak, és mindig titkos mesterkedéseket és csalárd cselszövéseket visznek véghez. Soha nem fognak felhagyni ambícióikkal és vágyaikkal; egészen a végsőig – a halálig – harcolni fognak.

Tankönyvek mesélik a történetet, hogyan aludt rőzsén és nyalogatott epét Koucsien, a Jüe Királyság királya. A szülők is tanítják erről a gyerekeiket. Egyes gyerekek a történetet hallva azt gondolják: „Nagyszerű dolog átlagembernek lenni. Miért van feltétlenül szükség arra, hogy az embernek ilyen túlzott ambícióik legyenek? Ki tudná elviselni, hogy rőzsén aludjon és epét nyalogasson? Ezt a szenvedést az átlagemberek nem tudják elviselni.” Csak a vad ambíciókkal rendelkező emberek elég elszántak ahhoz, hogy így szenvedjenek; ebben egy titkos mesterkedés rejlik. Az emberiség azonban pártolja az effajta mentalitást. Van például egy mondás, amely így szól: „Bármennyi nehézséget és méltatlanságot szenved el, bármilyen szörnyűek is a körülményei, az ember soha nem veszítheti szem elől az ambícióit.” Ez a társadalom olyan eszméket pártol, mint az, hogy rőzsén aludni és epét nyalogatni valamint a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása, hogy az embereket ösztönözze és motiválja a boldogságukért és céljaikért való küzdelemre, akkor hát miért kritizáljuk ezt, rossznak titulálva? Az egész emberiséget megrontotta a Sátán. Van-e olyan tagja az emberi fajnak, akinek a céljai az igazság és a helyes irány felé mutatnak? (Nincs.) Ebből adódóan, minél többet alszik rőzsén és nyalogat epét, és minél többször viseli el a

megaláztatást és hordoz nehéz terhet az emberiség, annál vadabbá válnak a Sátán erői, annál több lesz az emberiség harca és mészárlása, annál elvetemültebb lesz az emberiség, és annál sötétebbé válik a társadalom. Ellenben, ha képes vagy engedelmeskedni a Menny intézkedéseinek, és igazodni a dolgok természetes rendjéhez, ha képes vagy elfogadni a dolgokat úgy, ahogy jönnek, tiszteletben tartani ezt a rendet és várni a Menny intézkedéseire, akkor nem kell megaláztatást elviselned és nehéz terhet hordoznod. Fel kell ébredned és észhez kell térned. Az a helyes, ha valaki képes engedelmeskedni Isten vezényleseinek és intézkedéseinek. Mindezek mellett az a legkevesebb, hogy az emberek mindenben, amit tesznek, a lelkiismeretük szerint járjanak el – következő lépésként pedig az emberiség számára Isten által meghatározott törvények szerint cselekedjenek. Ezek után az embereknek még mindig maszkot kell viselniük, és nehéz terhet kell hordozniuk? (Nem.) Nem, nem kell. Megértettétek e beszélgetés révén, hogy pontosan milyen viselkedés a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása? Pozitív vagy negatív cél a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása? (Negatív.) Ha azt mondaná valaki, hogy egy ember elviseli a megaláztatást és nehéz terhet hordoz azért, hogy vezetővé váljon, vagy azt mondaná, hogy egy ember elviseli a megaláztatást és nehéz terhet hordoz azért, hogy betöltse az Istentől kapott megbízatását, és elnyerje jutalmát, vagy azt mondaná, hogy egy ember elviseli a megaláztatást és nehéz terhet hordoz azért, hogy törekedjen a tökéletességre jutásra – vajon megállják a helyüket ezek a szavak? (Nem, nem állják meg.) A megaláztatás elviselése és a nehéz teher hordozása teljes mértékben sátáni filozófia; ebben nincs igazság, és amint meghalljátok ezeket a szavakat, egyértelmű, hogy eltorzultak. Ha valaki azt mondja, hogy egy ember elviseli a megaláztatást és nehéz terhet hordoz azért, hogy várjon Isten intézkedéseire és alávesse magát Isten szuverenitásának, vajon helyes-e ezt mondani? (Nem.) Milyen szempontból nem helyes? A kettő nem felel meg egymásnak – Istennek nincs szüksége arra, hogy megaláztatást viselj el, és arra sincs szüksége, hogy méltatlanságot szenvedj el. Mi a lényegi különbség az itt említett megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása, valamint az Istenben hívő és Neki magukat alávető emberek között? (A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása egy kísérlet arra, hogy levessük magunkról Isten vezényleseit és intézkedéseit.) A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása azt jelenti, hogy az embereknek saját terveik, ambícióik, vágyaik és céljaik vannak, amelyekre törekszenek. Összhangban vannak ezek azokkal a mércékkel, amelyeket Isten megkövetel az emberektől, és azokkal az Isten által az embereknek adott célokkal, amelyekre törekedniük kell? (Nincsenek.) Nem, nincsenek. Mit akarnak az emberek nyerni önmaguk számára a megaláztatás elviselésével és nehéz teher hordozásával? Amit el akarnak nyerni, az az önérdek, és annak semmi köze ahhoz az ember számára Isten által vezényelt sorshoz, amely felett Ő szuverén módon uralkodik.

Aki a megaláztatás elviselését és nehéz teher hordozását gyakorolja, annak szándéka és célja van. Például amikor egy frissen végzett főiskolás először megérkezik egy vállalathoz szakmai gyakorlatra, a rangidős munkatársak azt mondják: „Az ide

érkező végzett főiskolások három évig csak kávét főzhetnek.” Ő magában ezt gondolja: „Bár most végeztem a főiskolán, nem fogok engedni nektek!” Ezt gondolja magában, de nem meri hangosan kimondani. Külsőleg továbbra is mosolyt kell színlelnie; minden nap követnie kell a szabályokat, alkalmazkodónak kell lennie, hajbókolnia kell, és el kell viselnie, amikor mások kiszúrnak vele. Mi a célja azzal, hogy ezt elviseli? Az, hogy eljöjjön az a nap, amikor diadalmas képet vághat, a menedzser vagy a főnök titkára lehessen, és átgázolhasson azokon, akik piszkálódtak vele. Nem ezt gondolja? Egyesek azt mondják: „Így kell gondolkodnia, és ezt kell tennie. Különben egész életében hagyni fogja, hogy rosszul bánjanak vele az emberek. Ki akar ilyet elszenvedni? Ráadásul hogyan tud az ember boldogulni, ha nincsenek ambíciói? Az ember felfelé törekszik, a víz lefelé folyik – ez az élet rendje. Az a katona, aki nem akar tábornok lenni, nem jó katona.” Ezek a szavak válnak a mottójává, de ez mind sátáni logika. Így kell túrnie azért, hogy elérje célját – napról napra, évről évre, mindenkivel udvariasan és tisztelettudóan viselkedve. Egy nap azt mondja neki a főnöke: „Jó volt a teljesítményed ebben a három évben. A jövő héttől értékesítő leszel.” Szomorú szívvel hallja ezt: „Azért gürcöltem három éven át, hogy csak egy értékesítő legyek! Azt hittem, hogy értékesítési vezető lesz belőlem!” Viszont köszönetet kell mondania az előléptetésért. Még nem érte el a célját, ezért továbbra is túrnie kell. Folytatnia kell a megaláztatás elviselését és a nehéz teher hordozását, fáradhatatlan loholva főnöke után, iszogatva és mosolyt színlelve, és amikor ezt elviselte tíz éven át, akkor végre eléri a célját. Egy nap azt mondja neki a főnöke: „Jól végezted a munkádat. Előléptetlek asszisztenssé.” Amikor ezt hallja, belül különösen boldog – végre sikerült neki! Milyen eredmény ez? Szerinte ő most már mindenki másnál magasabb rendű. Vajon nem készségesen tette mindezt? (Nem.) Kiért tette mindezt? (Önmagáért.) Önmagáért. Semmi sincs ebben, ami pozitív, vagy amit el kellene fogadni, nemhogy bármi olyan, ami dicséretre és magasztalásra méltó volna. De ez a fajta mentalitás az, amit a mai társadalom pártol – a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása, behúzott farokkal somfordálva. Miféle frázis ez tehát, amit pártolnak az emberek: „a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása”? (Rossz.) Milyen szempontból rossz? Az emberek pusztán a saját szándékaik és motivációik miatt viselik el a megaláztatást és hordoznak nehéz terhet, és azért, hogy kielégítsék saját vágyaikat és vad ambícióikat. Nem a helyes célok érdekében teszik. Ezért mondom, hogy egyiket sem érdemes elfogadni, és egyik sem érdemel dicséretet vagy helyeslést, és semmiképpen sem érdemes arra, hogy emlékezzenek rá. Nézzük meg még egyszer, mi történt a palotában a régmúltban. Volt egy császár, aki meghalt. A császárné látta, hogy fia még kicsi, és teljesen képtelen lenne az udvart irányítani, ha trónra kerülne, ezért, hogy biztosítsa azt, hogy fia valóban császárként uralkodhasson, elviselte a megaláztatást és nehéz terhet hordozott, és feleségül ment a néhai császár öccséhez, és ketten együtt támogatták a császárné fiának trónigényét. Mi volt a célja a megaláztatás elviselésével és nehéz teher hordozásával? Az, hogy a fia császári pozíciót szerezzen. Amikor fia császári pozíciója biztossá vált, az ő státusza özvegy

császárné lett. Ezt nevezik a megaláztatás elviselésének és nehéz teher hordozásának. Milyen megaláztatást viselt el? Nem maradt erényes; a császár halála után nyomban hozzámert annak öccséhez, ami által rossz hírnévre tett szert. Az emberek kritizálták és elítélték a háta mögött, és még a történelemkönyvek sem értékelik kedvezően. Érdekelte ez őt? Valójában átgondolta a következményeket, mielőtt hozzámert volna a korábbi sógorához, szóval akkor miért csinálta mégis végig? Azért, hogy biztosítsa fia császári pozícióját, és megvédje saját özvegy császárnéi pozícióját. Ez az egyetlen ok, amiért elviselte ezt a rossz hírnevet, és készségesen elszenvedte ezt a nehézséget. Ezt nevezik a megaláztatás elviselésének és nehéz teher hordozásának. Mit nyert azáltal, hogy elviselte mindezt a méltatlanságot? A nyeresége az volt, hogy még nagyobb haszonra tett szert. Ez volt a célja a megaláztatás elviselésével és nehéz teher hordozásával. Amint megszerezte ezt a nagy hasznot, mindaz a rossz hírnév már semmit sem jelentett. E rossz hírnévért cserébe hatalmat és státuszt szerzett magának és fiának. Akkor pozitív vagy negatív volt az, hogy ő elviselte a megaláztatást és nehéz terhet hordozott? (Negatív.) Ha csak a viselkedését nézzük, képes volt feláldozni önmagát, a fia szemszögéből nézve pedig volt egy önzetlen oldala az általa elszenvedett méltatlanságoknak és szenvedésnek, ezért az embereknek dicsérniük kellene őt, és azt mondani: „Milyen nagyszerű anya!” De ha a vágyait és vad ambícióit, valamint a valódi célját nézzük, az embereknek kritizálniuk kellene őt; tettei elítélendők.

Azok esetében, akik hisznek Istenben, szükséges a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása? (Nem.) Ha elfogadják Isten szavait az emberek, és elfogadják az Ő ítéletét, fenyítését, metszését, próbatételeit és finomítását, sőt elfogadják az átkait és az emberekkel szembeni kárhoztatását, akkor el kell viselniük a megaláztatást és nehéz terhet kell hordozniuk? (Nem.) Ez biztos. A hívők vonatkozásában egyáltalán nem állja meg a helyét és elítélendő annak a frázisnak a használata, hogy „a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása”. Miért helytelen ezt a kifejezést ebben a kontextusban használni? Hogyan bizonyítható, hogy nem helyes ez a viselkedés ebben a kontextusban? Az nem elfogadható, hogy csupán szóban és doktrína formájában ismered el, hogy helytelen ez a frázis; tudnod kell, hogy milyen igazságokat érint. Korábban még azt gondoltad, hogy az embereknek ahhoz, hogy elfogadják azt, hogy Isten tökéletesítse és megmentse őket, meg kell tanulniuk a megaláztatás elviselését és nehéz teher hordozását, rözsén aludni és epét nyalogatni, magukévá tenni Koucsiennek, a Jüe Királyság királyának mentalitását, és soha fel nem adni – egyszerűen egy tökfey voltál, és nem voltál képes felfogni az igazságot. Most, a közlésem után azt gondolod: „Ez a frázis nem jó. Azelőtt folyton használtam ezt a frázist – hogyan lehettem ennyire ostoba?” Láthatod, hogy nem érted az igazságot, és a felfogóképességed gyenge. Meg kell értened, hogy mi a baj ezzel a kifejezéssel. Amint igazán képes leszel megérteni, hogy mi a baj vele, akkor fogod majd alaposan megérteni a frázist. Ha a frázisnak csak egy részét látod világosan, azaz a negatív oldalát világosan látod, de nem látod világosan azt az oldalt, amit az emberek pozitívnak gondolnak, akkor ez azt jelenti, hogy

még nem érted az igazságot. Miután meghallgattátok, amiről az imént beszélgettem, képesek lesztek-e boncolgatni és elemezni ezeket a dolgokat az Én itt bemutatott módszereim szerint? Miért nem szükséges Isten házában a megaláztatás elviselésének és nehéz teher hordozásának gyakorlata? Miért mondom, hogy ezt a módszert és mentalitást Isten háza elítéli, és hogy nem felel meg az igazságnak? (Isten, én úgy tudom, hogy Isten házában Isten szavai ítéletének és fenyítésének az elfogadása, sőt még az elbocsátás vagy elítélés sem jelenti megaláztatás elviselését. Ellenkezőleg, így munkálkodik Isten az emberek megmentésén, és ennek az a célja, hogy az igazságra való törekvés helyes útjára vezessen bennünket. Ennek egyáltalán semmi köze a megaláztatás elviseléséhez és nehéz teher hordozásához. Ha az emberek képesek helyesen felfogni, akkor tudják, hogy ez Isten szeretete és felemelése, és hogy Isten ítéletének és fenyítésének elfogadása Isten nagy gondviselése és védelme és Isten üdvössége az emberek számára.) Helyes ez a kijelentés? (Igen.) Ha nem látod világosan az ítéletet és a fenyítést, akkor ellenállás és panaszok fognak ébredni a szívedben, és a sátáni filozófiai frázist fogod gyakorolni, „a megaláztatás elviselését és nehéz teher hordozását”, azt gondolván magadban: „Ó, jaj, el kell viselnem a megaláztatást és nehéz terhet kell hordoznom, és magamévá kell tennem Koucsien, a Jüe Királyság királyának mentalitását.” Majd belevésed az asztalod tetejébe a „megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása” szavakat, hogy ösztönözd és motiváld magad, és ezt választod mottódnak. Vajon nem jelent ez bajt? Persze a mai beszélgetés után biztosan nem fogjátok ezt megtenni, de vajon fogtok-e más frázisokat a mottótokká tenni, mint például ezt a frázist, amit nem boncolgattam: „Elrejteni az ember fényét és erőt gyűjteni a sötétben”? Ennek nem ugyanaz a természete? Ezek a dolgok a hagyományos kínai kultúra részei. Ezek a dolgok a Sátán mérgei? Ezek mind a Sátán mérgei; ezek mind a világi ügyekre vonatkozó sátáni filozófiák.

Régen, amikor a szárazföldi Kínában dolgoztam a gyülekezetekben, amikor még csak éppen elkezdtem a munkámat, Isten háza megszervezte, hogy egyes testvérek fejleszthessék az írni-olvasni tudásukat. Mi volt a helyzet akkoriban? Akadtak olyanok, akik már előrehaladott korúak voltak, és olyanok is, akik távolabbi területeken éltek. Az iskolai végzettségük viszonylag alacsony volt, és nem tudtak jól olvasni. Isten szavai például „gyenge képességről”, „Isten természetéről”, „Isten szándékáról” és más rögzített kifejezésekről beszélnek, de ők nem értették vagy nem tudták, hogy ezek mit jelentenek. Később azt mondta Isten háza a testvéreknek, hogy szabadidejükben dolgozhatnak az írás- és olvasáskészségükön, és hogy legalább néhány rögzített kifejezés, terminológia és főnév jelentését ismerniük kell. Máskülönben, amikor Isten szavait olvassák, még maguknak a szavaknak és kifejezéseknek a jelentését sem értenék, hogyan érthetnék hát meg Isten szavait? És ha nem tudják megérteni Isten szavait, hogyan tudnák gyakorolni az igazságot? Ezután a testvérek elkezdtek erőfeszítéseket tenni, hogy megtanulják ezeket a dolgokat. Ez jó dolog, de néhány eltorzult felfogású ember kihasználta a helyzetet. Az összejövetelek során egyes vezetők kizárólag arról beszéltek, hogy milyen fontos az írni

és olvasni tudás fejlesztése, hogy hogyan kellene a testvéreknek megtanulniuk írni-olvasni, hogy milyen előnyökkel jár az írni-olvasni tudás, és hogy mi történik, ha nem tudnak rendesen írni-olvasni. Egy csomó ilyen doktrínáról beszéltek. Ezek a dolgok nem az igazság, és nem kell túl sokat beszélni róluk. Amint valaki elmondja ezeket a dolgokat, az emberek megértik; nincs szükség arra, hogy az összejöveteleken úgy beszélgessünk róluk, mintha ezek lennének az igazság. Egyes vezetők nem csak hogy rengeteg időt fordítottak az összejöveteleken arra, hogy úgy beszélgessenek ezekről a dolgokról, mintha azok lennének az igazság, hanem egy új trükköt is kitaláltak, és kifejezetten tesztelték a testvéreket a ritkán használt szavakkal. Ha a testvérek nem tudtak válaszolni, attól a vezetők vajon nem tűntek magasan képzettnek? Abban az időszakban volt néhány hamis vezető, akik nem végeztek valódi munkát – nem az élettapasztalatokról, az igazságról vagy Isten szavairól beszélgettek, hanem kizárólag az írni-olvasni tudásról. Minek nevezik ezt? Ezt úgy nevezik, hogy valaki nem végzi a rendes munkáját. Nem probléma ez? (De igen.) Miért beszélek erről a problémáról? Mi hasznod van belőle? Ti képesek vagytok ilyen dolgokra? Van valaki, aki azt tervezi, hogy így fog cselekedni? Ha valóban így cselekedtek, akkor igazán zavaros fejűek vagytok! Vannak egyesek, akik látják, hogy Én ezekről az idiómákról beszélek, és tetterre készek lesznek, és elkezdenek készülödni, mondván: „Úgy tűnik, hogy az igazságról való beszélgetés ilyen nagyon egyszerű. Elég csak az idiómákról beszélgetni. Te beszélgethetsz az idiómákról, én pedig kétrészes poénokról, szlengről, mondásokról és közmondásokról fogok beszélgetni.” Ez nem az, hogy nem a rendes munkáját végzi? (De igen.) Miféle emberek ezek? Van lelki megértésük? (Nincs.) Nincs lelki megértésük, és nem értik az igazságot. Mire gondolnak? „Ott ülsz és hosszasan fecsegsz, amikor nincsen semmi dolgod, és pár idiómával etetsz bennünket. Ha követném a módszeredet, én is tudnék beszélgetni!” Akiknek nincs lelki megértésük, azok csak a dolgok felszínét nézik, és vakon utánoznak Engem. Ezeket a vezetőket el kellene bocsátani ennek a viselkedésnek az utánzása miatt, és mindenkit, aki úgy tesz, mint ők, szintén el kellene bocsátani. Miért beszélek erről? Már azelőtt felhívom a figyelmeteket erre, mielőtt elkezdenétek így viselkedni, azért, hogy ne térjetelek tévútra. Én tudok beszélni ezekről a dolgokról, de ha te beszélsz róluk, meg tudod azt tenni érthető módon? Nem tudod. Szóval, miért beszélek ezekről a mondásokról és idiómákról? Milyen feltétellel beszélek róluk? Amikor az emberek megértik az igazság fogalmát és meghatározását, majd ha erre alapozva mélyebbre megyek, és több olyan dolgot boncolgatok, amit az emberek az igazságnak gondolnak, akkor ezt nem tudják felfogni; nem tudják, hogyan kellene töprengeniük rajta, és nem tudják, milyen más dolgokkal kellene azt összekapcsolniuk. Ez azért van, mert nem értitek, hogy elmeséltem nektek néhány történetet az idiómákról. Erre szükség volt. Vannak, akik azt hiszik, hogy egyetemi szinten állnak, amikor az igazságról van szó, és azon tűnődnek, hogy miért ismétlik még mindig ezeket az általános iskolai kurzusokat. Nem tudják megérteni, hogy ez nem egy általános iskolai óra, ez már egy egyetemi óra. Még nem jutottatok be az egyetemre; mindvégig az általános iskolában maradtatok, de

azt hiszitek, hogy már bejutottatok az egyetemre, és jól érzitek magatokat. Sajnos ez az érzés helytelen; ez egy téves érzés – még mindig messze vagytok az egyetemre való bejutástól. Ezért ismét emlékeztetek benneteket: ne tegyétek meg azokat a dolgokat, amelyekről az imént beszéltem. Beszélgetsetek őszintén arról, amit értetek, és ha nem értitek, ne beszéljetez ostobaságokat. Az igazságról való beszélgetés nem fecsegés; senkinek sincs vesztegetni való ideje arra, hogy a fecsegéset hallgassa. Ne utánozzatok Engem vakon, és ne beszéljetez Koucsienről, a Jüe Királyság királyáról, vagy az újkori történelemről vagy az ókori történelemről azért, mert Én a rőzsén alvásról és az epe nyalogatásáról beszéltem. Mi haszna van azokról a dolgokról beszélni? Hajlandóak az emberek meghallgatni azokat? Még ha hajlandóak is meghallgatni az emberek, azok a dolgok nem az igazság.

Épp most beszéltem arról, hogy akik hisznek Istenben és követik Őt, azoknak nem kell megaláztatást elviselni és nehéz terhet hordozni, nemhogy gyakorolniuk a megaláztatás elviselését és nehéz teher hordozását. Miért nem gyakorolhat az ember egy ilyen „jó” frázist és „nemes” mentalitást? Hol van a probléma? Miért nem rendelkezhet az ember a megaláztatás elviselésének és nehéz teher hordozásának mentalitásával? Doktrína formájában szólva azért, mert a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása nem az igazság; ezt a frázist nem Isten mondta; ez nem Isten követelménye az emberiséggel szemben, és nem is egy olyan cselekvési alapelv, amelyet Ő adott azoknak, akik követik Őt. Miért mondom, hogy ez a frázis nem az igazság és nem egy gyakorlásra vonatkozó alapelv? Először is nézzük a „megaláztatás” szót abban a frázisban, hogy: a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása. Mire utal az, hogy „megaláztatás”? Méltatlanságra és megszégyenítésre. Tehát amikor az emberek hisznek Istenben, és Isten szuverén a sorsuk felett, akkor azáltal, hogy alávetik magukat Istennek, vajon meg vannak alázva? Méltatlanságot viselnek el? (Nem.) El kell-e az embereknek viselniük és azt mondaniuk: „Ahhoz, hogy elérjem az Istennek való alávetettséget, el kell nyomnom a tüzet a szívemben, el kell nyomnom a haragot a szívemben, el kell nyomnom a panaszokat a szívemben, és el kell nyomnom a szívemben lévő kibékíthetetlen érzést. Egyetlen hang nélkül el kell viselnem. Számomra mindezek a dolgok megalázók, ezért elfojtom őket.”? Vajon az igazságot gyakorolják, ha ezt teszik? (Nem.) Mit gyakorolnak? Lázongást, hamisságot és színlelést. Ahhoz, hogy elérd az igazság gyakorlását, és elérd az igazságnak való alávetettséget, valamint az Isten szuverenitásának és intézkedéseinek való alávetettséget, az első dolgod nem az, hogy bármiféle fájdalmat elviselj, és nem kell elviselned semmiféle méltatlanságot. Isten rád vonatkozó szuverenitása és intézkedései, valamint a veled szemben támasztott követelményei vajon megalázás? (Nem.) Ő nem aláz meg. Isten nem aláz meg téged azzal, hogy leleplez, megítél, fenyít, próbára tesz és finomít. Ellenkezőleg, miközben leleplezi romlott beállítottságod kinyilatkoztatásait, Ő rávezet arra, hogy megértsd önmagad, elérve, hogy levesd azokat és fellázadj ellenük, majd Isten követelményei szerint cselekedj. Milyen hatást fog ez elérni? Képes leszel alávetni

magad Istennek, megérted az igazságot, olyan emberré válsz, aki tetszik Istennek, és olyan emberré, akit Isten elismer. Tehát méltatlanság-e bármi, amin keresztülmész azon folyamat és időszak során, amíg ezeket a dolgokat eléred? Van-e bármi olyan dolog, amelyben Isten megalázza téged? (Nincs.) Amikor Isten leleplez téged, például amikor leleplezi az arroganciádat, az elvetemültségedet, a csalárdságodat, a hajthatatlanságodat vagy az ádázságodat, van-e ezek között egy is, amelyik nem tény? (Nincs.) Ezek mind tények. Minden szó, amivel Isten leleplez, amit mond neked, az tény, függetlenül attól, hogy hogyan mondja. Függetlenül attól, hogy az emberek képesek-e ezt felismerni, és függetlenül attól, hogy az emberek mennyire képesek megérteni és elfogadni, ezek a dolgok mind tények. Nem alaptalanok, nem is túlzások, és semmiképpen sem az a céljuk, hogy hamis vádakkal illessenek téged. Arra szolgálnak tehát ezek a dolgok, hogy megalázzanak téged? (Nem.) Nemcsak hogy nem a megalázásodra szolgálnak, arra hivatottak ösztönözni és figyelmeztetni, hogy ne járj a gonosz emberek útján, és ne kövesd a Sátánt – arra hivatottak készíteni, hogy a helyes úton járj az életben. Pozitív az az eredmény és az a hatás, amit ezek a dolgok rád gyakorolnak. Isten e cselekedeteinek természete teljes mértékben megfelelő. Ezeket a dolgokat azért teszi, hogy megmentsen téged, és ezek teljesen összhangban vannak az igazsággal. Ez az a nehézség, amit el kell szenvedniük az embereknek, és az a nehézség, amit azért kell elszenvedniük, hogy levetközzék romlott beállítottságaikat, kielégítsék Isten szándékát, és igazi teremtetten lényé váljanak. Úgy kellene hozzáállniuk az embereknek, hogy aktívan fogadják el ezt a szenvedést ahelyett, hogy méltatlanságként viselnék el. Ez a nehézség nem megaláztatás, nem gúnyolódás, és nem az emberekkel való kekeckedés, és főként nem az emberek ugratása Isten által. Ez teljes mértékben abból fakad, hogy az emberek romlott beállítottságúak, lázadnak Isten ellen, és nem szeretik az igazságot. Isten szavai és Istennek az emberekkel szemben támasztott követelményei miatt keletkezik ez a fájdalom az emberekben, van-e tehát ennek a fájdalomnak bármi olyan része, amelyet Isten szándékosan mér az emberekre, vagy amelyet Isten ráadásképpen mér rájuk, és amelyet az embereknek nem kellene elszenvedniük? Nincs semmi ilyesmi. Ellenkezőleg, ha az emberek túl keveset szenvednek el ebből a fájdalomból, nem tudják levetközni a romlott beállítottságaikat. Nem számít, mennyire súlyosak az emberek lázadó beállítottságai, és nem számít, mennyire képesek az emberek beismerni és elfogadni azt, amikor Isten leleplezi romlott beállítottságaikat, végső soron, amit Isten ad az embereknek, az nem megaláztatás, és amit az emberek elszenvednek, az nem méltatlanság. Ellenkezőleg: ez az, amit az embereknek el kell szenvedniük; ez az a fájdalom, amit el kell szenvednie annak, akit a Sátán mélyen megrontott; az embereknek el kell szenvedniük ezt a fájdalmat. Miért mondom, hogy el kell szenvedniük? Azért, mert az emberek olyan mélységesen lázadók Istennel szemben, és Sátánná váltak. Ha az emberek le akarják vetközni ezeket a romlott beállítottságokat, és el akarják fogadni az Isten általi üdvösséget, akkor el kell szenvedniük ezt a nehézséget. Ez tökéletesen helyes és helyénvaló; ez egy olyan út, amelyet be kell járniuk az embereknek, és egy

olyan nehézség, amit el kell szenvedniük. Nem Isten adja nekik ezt a nehézséget. Ez olyan, mint amikor hideg vizet iszol, és utána megfájdul a gyomrod. Ki okolható ezért? A hideg víz? (Nem.) Ki okozta neked ezt a nehézséget? (Mi okoztuk.) Te okoztad saját magadnak. Ez az eredmény és ez a folyamat, amit az emberek elszenvednek, a saját művük; nincs ebben semmi méltatlanság vagy megaláztatás, amiről beszélni lehetne. Egyesek nem így fogják fel; ők nem fogadják el az igazságot. Mire gondolnak? „Isten háza megengedte, hogy vezető legyek; engem jelölt a pozícióra, én pedig boldogan végeztem a vezetői munkámat. Sose gondoltam volna, hogy Isten háza elbocsát engem, mert nem végzem jól a munkámat és hibákat követek el. Mi lett belőlem? Van még bennem integritás és méltóság? Van még bármiféle emberi szabadságom? Van még önállóságom?” Úgy gondolják, hogy az embereknek nem szabad alávetniük magukat Isten vezényleseinek és intézkedéseinek anélkül, hogy bármilyen választásuk lenne a kérdésben, és hogy ha az emberek teljes mértékben alávetik magukat, akkor bolondok és méltóság nélküli emberek, és hogy túlságosan gyenge és sértődött módon élnek. Ezért ez a fajta ember azt gondolja, hogy amikor elfogadják az ítéletet, a fenyítést és a metszést az emberek, akkor megaláztatást kell elszenvedniük, ahogy a mondás tartja: „Amikor az ember alacsony ereszt áll, nincs más választása, mint lehajtani a fejét.” Nézzétek csak, itt egy másik sátáni filozófia. Ez a jól ismert frázis arra készíti őket, hogy lehajtsák a fejüket. Mit gondolnak? Készségesen vetik alá magukat, vagy megaláztatást elviselve és nehéz terhet hordozva? (Az utóbbi.) Úgy gondolják, hogy megaláztatást viselnek el és nehéz terhet hordoznak. Nem készségesen vetik alá magukat. Az alávetettségük nem készséges, és nem tiszta. Sokkal inkább az a helyzet, hogy nincs más választásuk, mint alávetni magukat. Így a választásnak ezt a hiányát egyfajta megaláztatásnak tekintik. Mivel az effajta emberek képesek így gondolkodni, vajon ők az Isten szavainak való alávetés gyakorlását az igazság gyakorlásaként kezelik? Nem. Nem kezelik igazságként az alávetettséget. Ehelyett a megaláztatás elviselését és nehéz teher hordozását kezelik az igazságként. Nem más a természete ezeknek a dolgoknak? (De igen.) Bár azok, akik készségesen vetik alá magukat, és azok, akik elviselik a megaláztatást és nehéz terhet hordoznak, egyaránt alávetik magukat, és bár egyikük sem okoz gondot vagy áll ellen, és kívülről szemlélve mindketten engedelmesnek, illedelmesnek és jónak tűnnek, ezek a dolgok mégis különböző természetűek. Azok az emberek, akik őszintén alávetik magukat, felelősségüknek, kötelességüknek és kötelezettségüknek tekintik az alávetést; úgy kezelik azt, mint szent kötelességüket, és mint az igazságot. Még ha külsőleg nem is állnak ellen azok, akik nem őszintén vetik alá magukat, a szívükben azt gondolják, hogy ők megaláztatást viselnek el és nehéz terhet hordoznak, és az ő szemükben a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása a legfőbb igazság. A megaláztatás elviselését kezelik az igazság gyakorlásaként, és miként kezelik az alávetést? Megaláztatás elviseléseként kezelik, nem az igazság gyakorlásaként. Nem fordítva van ez? Hogyan hívják ezt? (Fordítva ülnek a lovon.) Fordítva ülnek a lovon. Az igazságot a világi ügyekre vonatkozó

filozófiaként kezelik; a doktrínát és a világi ügyekre vonatkozó emberi filozófiákat pedig az igazságként kezelik. Ez nem a fekete és a fehér felcserélése? (De igen.) Ez a fekete és a fehér felcserélése. Akkor hogyan kellene ezt a problémát feloldani? Az embereknek meg kell érteniük, hogy ez a nehézség, amit elszenvednek, nem megaláztatás, és nem is az, hogy valaki megpróbálja megaláztatni őket. Mi okozza tehát a nehézséget, amit az emberek elszenvednek? (Az emberek romlott beállítottságai.) Így van. Ha nem lennének romlott beállítottságaid, és értenéd az igazságot, alá tudnád vetni magad Istennek, teljesen alá tudnád vetni magad Isten szuverenitásának és intézkedéseinek, és tudnád félni Istent és kerülni a rosszat, akkor nem kellene elszenvedned ezt a nehézséget. Ennélfogva, ez a megaláztatás nem létezik. Értitek, ugye?

A nehézség és a megaláztatás közül melyik a pozitív? Van különbség a kettő között? (Igen, van.) A nehézség pozitív. Ha készségesen fogadod el az ítéletet, a fenyítést, a metszést, és készségesen szenveded el ezt a nehézséget, akkor te úgy fogod értelmezni ezt a nehézséget, hogy „El kell szenvednem ezt a nehézséget. Függetlenül attól, mit tesz Isten, még ha nem is értem és a szívem nehezen viseli is el, én pedig negatív és gyenge vagyok is, minden, amit Ő tesz, helyes. Romlott a beállítottságom, és nem kellene vitatkoznom Istennel. Bármilyen nehezen is viseli a szívem, ezt a saját hibáim okozták. Isten nem téved; minden, amit Isten tesz, helyes. Megérdemlem, hogy nehézséget szenvedjek el. Ki tett engem romlott beállítottságúvá? Ki kényszerített, hogy ellenálljak Istennek? Ki kényszerített, hogy gonoszságot cselekedjek? Ezeket a dolgokat nem Isten adta nekem; a saját természetem mozgatja őket. El kell szenvednem ezt a nehézséget.” Akkor vajon pozitív dolog, hogy az emberek elszenvedik ezt a nehézséget? (Igen.) Ha az emberek ezt pozitívan értelmezik, és értik, hogy Istentől származik, akkor ez a nehézség pozitív. Tegyük fel azonban, hogy azt mondják: „Alávethetem magam, de bár alávetem magam, akkor is világosan meg kell magyaráznom az érvelésemet, és világosan meg kell osztanom, hogy mit gondolok magamban, és mit teszek. Nem vethetem alá magam ilyen gyáva és zavaros módon. Különböznöm belehalok abba, hogy magamba fojtom a dolgokat.” Mindig világosan és érthetően el akarják magyarázni a dolgokat, világosan elmagyarázni a dolgok csínját-bínját, beszélni az érvelésükről, beszélni arról, hogy mit gondolnak, beszélni arról, hogy hogyan fizetik meg az árat, és beszélni arról, hogy mennyire igazuk van. Nem hajlandóak olyan embernek lenni, aki aláveti magát Istennek; tartózkodni attól, hogy igazolják magukat, hogy megvédjék magukat, vagy hogy a saját érvelésükről beszéljenek. Nem hajlandóak így viselkedni. Ez esetben miként kezelik az alávetettséget? Méltatlanság elviseléseként kezelik. Mit gondolnak magukban? „El kell viselnem mindezt a méltatlanságot azért, hogy Isten elismerjen engem és azt mondja, hogy alávetettem magam.” Valóban létezik ez a megaláztatás? Ha egyáltalán nem létezik, akkor miért magyarázzák el még mindig világosan és érthetően a dolgokat csak azért, hogy levessék ezt a „megaláztatást”? Ez nem valódi alávetettség. Még ha helyes is a szándék, amellyel teszed a dolgokat, Isten így akarja vezényelni a dolgokat. Nem kell védekezned, nem kell vitatkoznod. Jóbb nálad jobban

csinálta a dolgokat, vagy sem? (Jobban csinálta a dolgokat.) Amikor Jób próbára lett téve, vajon Isten meghallgatta volna, ha vitatkozik és védekezik? Nem, nem hallgatta volna meg. Ez tény. Tudta vajon Jób, hogy Isten nem figyel oda az emberek védekezéseire? Jób nem tudta, de Jób nem védekezett. Ez volt az ő érettsége; ő valóban alávetette magát. Mi rosszat tett Jób, hogy Isten így bánt vele? Nem tett semmi rosszat. Isten azt mondta, hogy Jób féli Őt és kerüli a rosszat, és tökéletes ember. A „megaláztatás” kontextusában elmondható, hogy Istennek nem lett volna szabad hagynia, hogy Jób ilyen méltatlanságokat szenvedjen el, és nem lett volna szabad átadnia őt a Sátánnak és hagynia, hogy a Sátán megkísértse és megfossza minden vagyonától. Ha a magukat alá nem vető emberek logikája szerint nézzük, Jób nehézséget szenvedett el, és nagy méltatlanságot szenvedett el, és amikor ezekben a próbatételekben részesült, akkor ő azért viselte el a megaláztatást és hordozott nehéz terhet, hogy utólag még nagyobb áldásokat kapjon Istentől. Ez tényleg igaz volt? (Nem.) Vajon Jób így gondolkodott és így gyakorolt? (Nem.) Hogyan gyakorolt? Hogyan állt hozzá ezekhez a próbatételekhez? Nem kellett elviselnie, és nem is gondolta azt, hogy ő méltatlanságot szenved el. Mit gondolt? (Isten adta és Ő vette el.) Így van. Az emberek Istentől származnak. Isten adott neked életet és adott neked lélegzetet. Te teljes egészében Istentől vagy, tehát vajon nem Isten adta neked mindazokat a dolgokat, amelyeket megszerzel? Mid van, amivel dicsekedhetnél? Mindent Isten ad, tehát ha Isten el akarja venni, akkor mégis miről érvelnél? Amikor ad neked valamit, akkor boldog vagy, amikor pedig nem ad neked valamit, akkor boldogtalan vagy, panaszkodsz Istenre, kéred Istentől, és harcolsz Istennel. Hogy Isten ad-e neked valamit, az Istentől függ; az embereknek nincs miről érvelniük. Jób így viselkedett? (Igen.) Így viselkedett Jób. Vajon érzett igazságtalanságot a szívében? (Nem.) Nem, nem érzett. Felszínesen szemlélve a dolgot, Jóbna bőven volt oka arra, hogy igazságtalanságot kiáltson, racionalizáljon, védekezzen, szembeforduljon Istennel, és mindent világosan és érthetően elmagyarázzon Istennek. Ő volt a legméltóbb arra, hogy megtegye ezeket a dolgokat, de vajon megtette-e? Nem, nem tette. Nem szólt egy szót sem, csak csinált néhány dolgot: megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult. Milyennek látták őt az emberek e tettek sorozata révén? Olyan embernek, aki féli Istent és kerüli a rosszat, és tökéletes ember. Mi a tökéletes ember meghatározása? Olyasvalaki, aki nem ítélkezik afelett, amit Isten tesz, hanem dicséri azt és aláveti magát annak, és akármilyen nagy nehézséget szenved is el, nem mondja azt, hogy „Igazságtalanságot szenvedtem el. Ez méltatlanság.” Akármilyen nagy nehézséget szenved is el, soha nem nyilvánít ki egyetlen ilyen szót sem, és nem mond egyetlen ilyen szót sem. Hogy hívják ezt? A nem hívők ezt „önfeladásnak” nevezik. Hol van ebben a logika? Erről van szó? (Nem.) Az „önfeladás” egy elmebetegség, és badarság. Akármekkora és akármilyen fájdalmas dologba is keveredett Jób, soha nem vitatkozott Istennel, és nem harcolt Vele, egyszerűen csak alávetette magát. Mi volt Jób eredeti oka az alávetésre? Féltte Istent. Az alávetésre való képessége az Istennel

kapcsolatos megértéséből fakadt. Hitt abban, hogy minden Istentől ered, és hogy minden, amit Isten tesz, helyes.

Egyes csapatvezetők és felügyelők vég nélkül sírnak, hisztériáznak és elérzékenyülnek, amikor elbocsátják őket. Úgy gondolják, hogy igazságtalanságot szenvedtek el, panaszkodnak, hogy Isten nem igazságos, és úgy gondolják, hogy a testvérek igazságtalanul bántak velük, amikor leleplezték és jelentették őket, mondván: „Nektek nincs lelkiismeretetek. Olyan jó voltam hozzátok, és ti így háláljátok meg! Isten nem igazságos. Olyan nagy igazságtalanságot szenvedtem el, Isten mégsem védett meg; csak durván elbocsátottak. Ti mindannyian lenéztek engem, és Isten is lenéz engem!” Úgy gondolják, hogy nagyon igazságtalanul bántak velük, és hisztériáznak. Mondjátok meg Nekem, egy ilyen ember képes arra, hogy alávesse magát? Ahogy Én látom, ez nem könnyű. Akkor nem itt van a vége számukra? Mire föl hisztériázol? Ha el tudod fogadni, akkor fogadd el. Ha nem tudod elfogadni az igazságot, és nem tudod alávetni magad az igazságnak, akkor távozz Isten házából! Ne higgy Istenben – senki sem kényszerít rá. Milyen igazságtalanságnak voltál kitéve? Mire föl hisztériázol? Ez Isten háza. Ha akkora legény vagy, menj, és hisztériázz a társadalomban, és menj, keresd meg a Sátánokat és az ördögkirályokat, nekik hisztériázz. Isten házában ne hisztériázz. Mi abban a nagy dolog, ha elbocsátanak, mint csapatvezetőt? Túl fogod élni azt, ha nem leszel csapatvezető, ugye? Nem fogsz hinni Istenben, ha nem vagy csapatvezető? Jób milyen nagy nehézséget szenvedett el, mégis mit mondott? Egyetlen panaszos szót sem ejtett, sőt dicsérte Istent, mondván: „Áldott legyen Jahve neve!” (Jób 1:21). Vajon azért dicsérte Jahve nevét, mert bőséges jutalmakban és juttatásokban részesült? Nem. Ő egyszerűen így értett és így gyakorolt. Nincs ennek köze az ember jelleméhez is? (De igen.) Egyeseknek gyenge a jellemük, és amikor egy kicsit is ártanak nekik, azt gondolják, hogy rendkívül igazságtalanul bántak velük, és hogy a világon mindenkinek büntudatot kellene éreznie emiatt, és bocsánatot kellene kérnie tőlük. Annyira aggasztóak ezek az emberek! Hogyan magyaráznád meg a „méltatlanság” szót? A méltatlanság elszenvedése mindennapos jelenség a nem hívők számára, de Isten házában ezt másképp szokás mondani: az igazság elnyerése érdekében elszenvedett nehézség és méltatlanság olyan nehézség, amelyet el kell szenvedniük az embereknek. Akár megmetszik, akár elbocsátják őket, az igazságot értő emberek nem tartják ezt méltatlanságnak. Úgy gondolják, megérdemlik, hogy nehézséget szenvedjenek el, és hogy az emberek azért nem képesek alávetni magukat ennek, mert romlott beállítottságaik vannak, viszont ez nem méltatlanság. Ki az, aki igazán méltatlanságot szenved? Isten az, aki méltatlanságot szenved. Isten megmenti az emberiséget, de az emberek nem értik meg. Nézd, miután Isten kivezette az izraelitákat Egyiptomból, azok bálványokat imádtak. Amikor nem volt mit enniük, panaszkodtak Istenre, Istennek pedig mannát és más élelmet kellett leküldenie számukra. Néhány jó nap után már nem figyeltek Istenre, de amikor nehézségekbe ütköztek, újra megkeresték Őt. Ti nem azt mondanátok, hogy Ő nagy méltatlanságot

szenvedett el? Nem szenved-e el nagy méltatlanságot a megtestesült Isten, amikor a korszakok elutasítják? Az emberek semmik, és semmire sem képesek. Annyi Istentől kapott kegyelmet élveznek, és annyi Istentől kapott igazságot élveznek, mégis különösen igazságtalannak érzik, amikor egy kis megérdemelt nehézséget szenvednek el. Milyen igazságtalanságot szenvednek el az emberek? Vannak olyan emberek, akiknek általában elég nagy a lelkierejük, de amikor egy kis nehézséget szenvednek el – amikor a testvérek megmetszik őket, vagy valaki mond valami kellemetlen dolgot nekik, vagy senki sem támogatja őket, és senki sem hízeleg nekik –, akkor sértve érzik magukat, úgy érzik, hogy nagy nehézséget szenvedtek el, és hogy ártottak nekik, és így panaszkodnak: „Ti mind lenéztek engem, és senki sem figyel rám. Az a sorsom, hogy rosszul bánjanak velem!” Mire föl hisztériázol? Mire jó azokat a dolgokat mondani? Azok közül a szavak közül megfelel bármi is az igazságnak? (Nem.) Akkor hova vezet ez – ez megaláztatás? Képtelen vagy tisztán látni a nehézséget, amelynek az elszenvetését megérdemled, és nem fogadod el. Oly sok prédikációt meghallgattál már, de nem érted, hogyan kell az igazságot gyakorolniuk az embereknek, és hogyan kell alávetniük magukat. Semmit nem tudsz ezekről, és mégis azt hiszed, hogy valamiféle nagy méltatlanságot szenvedtél el. Nem viselkedsz észszerűtlenül? Vajon létezik ez a méltatlanság azok számára, akik elfogadják az Isten általi üdvösséget? (Nem, nem létezik.) Még ha néha határozottan igazságtalanul bánnak is veled a testvérek, hogyan kellene ezt megélned? Például ott hever valahol ötven dollár és azután, hogy elsétálsz mellette, eltűnik, és mindenki arra gyanakszik, hogy te vetted el. Mit tennél? Sértettséget és frusztrációt éreznél magadban: „Bár szegény vagyok, attól még van bennem erkölcsi tartás. Még mindig fontos számomra a méltóságom. Soha nem vettem el semmit, ami a másé. Tökéletesen tiszta a kezem. Ti mindig is lenéztetek engem, és rögtön engem gyanúsítotok, amikor ez történik. Isten nem tisztázta a dolgokat az érdekemben. Úgy látszik, Ő sem kedvel engem!” Hisztériázni kezdesz. Ez megaláztatásnak számít? (Nem.) Mit kell tehát tenned ebben a helyzetben? Ha te vetted el, ismerd be, és ígérd meg, hogy soha többé nem veszel el semmit. Ha nem te vetted el, mondd azt, hogy „Nem én vettem el. Isten megfigyeli az emberek szívének legmélyét. Bárki is vette el azt a pénzt, az tudja, és Isten is tudja. Egy szót sem szólok többet.” Nem kell azt mondanod: „Ti lenéztetek engem. Mindannyian pikkeltek rám.” Mire jó ezeket a dolgokat mondani? Jó dolog vajon sok ilyen dolgot mondani? (Nem.) Miért nem? Ha sok ilyen dolgot mondasz, az egy tényt bizonyít: Isten nincs a szívedben; nem hiszel Istenben, és nincs igazi hited Istenben. Amikor elmondod az igazságot, Isten tudja azt. Ő az emberek szívének legmélyét figyeli meg, és mindent átvizsgál, amit az emberek mondanak és tesznek. Hogy mások hogyan akarják látni, az az ő dolguk. Te hiszel abban, hogy Isten tudja ezeket a dolgokat, és nem kell sokat beszélned. Muszáj megsértődnöd? Nem, nem muszáj. Milyen következménye van ennek? Úgy érzed, hogy igazságtalanságot szenvedsz el, amikor megrágalmaznak és elítélnék azért, mert hiszel Istenben, de vajon tudsz-e erről világosan beszélni? Azzal, hogy makacsul védekezel ellenük, késlelteted

a megfelelő kötelességvégzést. Ez értelmetlen, nem igaz? Mi értelme vitatkozni velük? Ez nem az igazság gyakorlása.

Az emberek sok nehézséget szenvednek el az Isten általi üdvösség megtapasztalása során. Vajon az emberek által elszenvedett nehézség méltatlanság? (Nem.) Határozottan nem. Miért mondom ezt? (Mivel az embereknek romlott beállítottságaik vannak, az embereknek el kell szenvedniük ezt a nehézséget.) Az embereknek romlott beállítottságaik vannak – ez egy része a dolognak. Ezen túlmenően, ha az igazság bármely aspektusát nem érted, és ha bensőd bármely része továbbra is negatív, ezeket felhozhatod, és beszélgethetsz róla. Nem kell magadba fojtanod. Mi a célja a beszélgetésnek? (A problémák megoldása.) Az igazság keresése, eljutni az igazság megértésére, és megoldani a bennünk lévő problémákat. Nem kell ezeket magadba fojtanod. Nem kell méltatlanságot elszenvedned. Nem kell túrnöd, mondván: „Nem értem, és mégis arra kényszerítenek, hogy alávessem magam. Meg kell értenem, mielőtt alávetem magam.” Ha nem érted, akkor beszélgethetsz. Az igazság keresése a helyes út. Ez nem helytelen. Amikor egyes dolgokról beszélgetés folyik és világosan el vannak magyarázva, az emberek tudni fogják, hogy mit kell tenniük. Az igazságot kereső hozzáállást kell táplálnod magadban, és a problémákat az igazság keresésével kell megoldanod. Ha nem érted az igazságot és csak az alávetettséget gyakorlod, akkor végül ugyanúgy nem fogod tudni megoldani a problémáidat. Ennélfogva, még ha alá is kell vetned magad, nem kell azt zavaros fejjel vagy elvtelen módon tenned. Van azonban egy legalapvetőbb alapelv, amely az alávetettségben rejlik, mégpedig az, hogy amikor nem érted, akkor először is alá kell vetned magad, alávetett szívvel és alávetett hozzáállással kell rendelkezned. Ezzel a racionalitással kellene bírniuk az embereknek. Miután ezt megvalósították, lassan keresniük kell. Így elkerülheted, hogy megsértsd Isten természetét, és védett lehetsz, és eljuthatsz az út végére. Vajon az emberek megalázására szolgálnak mindazok a szavak, amelyeket Isten az emberek leleplezésére, elítélésére, sőt megítélésére és átkozására használ? (Nem.) Vajon rendkívüli türelemre van szükségük az embereknek ahhoz, hogy mindezt elviseljék? (Nem.) Nem, nincs szükségük rá. Éppen ellenkezőleg, az embereknek rendkívüli hitre van szükségük ahhoz, hogy mindezt elfogadják. Csak ennek elfogadásával értheted meg igazán, hogy pontosan mi is a Sátán romlott természete, pontosan mi az emberek romlott lényege, pontosan mi a forrása az emberek Istennel szembeni ellenszegülésének, és miért nem összeférhetőek az emberek Istennel. Keresned kell az igazságot Isten szavaiban, mielőtt képes lennél megoldani ezeket a problémákat. Ha nem fogadod el az igazságot, és nem számít, hogy Isten szavai milyen világosan fogalmazzák meg a dolgokat, ha nem fogadod el, akkor soha nem fogod megoldani ezeket a problémákat. Még ha meg is érted, hogy „Isten szavai nem aláznak meg bennünket, csak lelepleznek bennünket, és a javunkat szolgálják”, ezt csak mint doktrínát ismered el; soha nem fogod megérteni mindannak a valódi értelmét, amit Isten mond, sem azt, hogy annak milyen hatást kellene elérnie. Azt sem fogod soha megérteni, hogy pontosan mi az az igazság, amiről Isten beszél. Miután

ily módon beszélgettünk, nem képes-e ez bizonyos mértékig arra, hogy proaktív és pozitív hozzáállásúvá tegye az embereket a metszés elfogadásának, az elbocsátás elfogadásának, és az emberek elképzeléseinek meg nem felelő Isten által végzett munka, intézkedések és szuverenitás elfogadásának irányában? (De igen.) Az a minimum, hogy az emberek azt fogják gondolni, hogy minden, amit Isten tesz, helyes, azt nem szabad negatívan értelmezniük, és hogy a kezdeti hozzáállásuknak aktívan elfogadónak kell lennie, alá kell vetniük magukat, majd együtt kell működniük azzal. Amit Isten tesz az emberekkel, abból semmi nem igényel nagy türelmet részükről. Ami azt jelenti, hogy nem kell elviselned mindezt. Mit kell tenned? El kell fogadnod, keresned kell, és alá kell vetni magad. A „megaláztatás elviselése” kifejezés, amelyet a nem hívők használnak, egyértelműen sértő az emberekkel szemben. Semmi olyat nem tesz Isten, ami szükségessé tenné, hogy megaláztatást viselj el. Gyakorolhatod a türelmet, a szeretetet, az alázatosságot, valamint az alávetettséget, az elfogadást, a becsületességet, a nyíltságot és a keresést; ezek a dolgok viszonylag pozitívak. Tehát, mi a logika a nem hívők állítása mögött? A sátáni filozófia és a sátáni hazugságok. Összefoglalva, a megaláztatás elviselése nem olyan alapelv, amelyet az Istenben hívőknek be kellene tartaniuk. Az nem az igazság; az egy sátáni dolog. A megaláztatás elviselése nem az, amit Isten megkövetel az emberektől, mert itt nincs megaláztatás. Isten minden cselekedete az emberek felé a szeretet, a megmentés, a gondoskodás és a védelmezésük cselekedete. A dolgok, amiket Isten mond, és a munka, amit Ő végez az emberekben, mind pozitív, és mind az igazság. Ezek szemernyi része sem egyezik a Sátánéval, és semmit sem tartalmaz a Sátán módszereiből és eszközeiből. Csak Isten szavainak elfogadása által tisztulhatnak és menekülhetnek meg az emberek.

Milyen módokon nyilvánul meg az emberekben a Sátán által emlegetett viselkedés, „a megaláztatás elviselése”? Ártás, bántalmazás, pusztítás és eltiprás formájában nyilvánul meg az emberekben. Összefoglalva, csapást hoz rád. Mindegy, hogy szenvedtél-e nehézséget vagy méltatlanságot, röviden, amit végeredményül az emberek nyernek azokból a dolgokból, amelyeknek a Sátán kiteszi őket, az biztosan nem az igazság. Mit nyernek az emberek? Fájdalmat. Amit a Sátán az embereknek okoz, az a megaláztatás és a nevetségessé tétel számtalan formája, valamint a bántalmazás és a megrontás. Tehát mit ér el az emberekben, és mit éreztet velük? Ráveszi az embereket, hogy sérelmeket viseljenek el és alkalmazkodjanak annak érdekében, hogy megóvják magukat, sőt, még belülről is eltorzítja őket. Mindezek kezeléséhez és megközelítéséhez az emberek megtanulnak mindenféle taktikát és módszert alkalmazni, és megtanulnak hízelegni az embereknek, színlelni és hamisságokat beszélni. Amikor az emberek felfedik és megnyilvánítják mindezeket a dolgokat, akkor készséges, boldog és békés a szívük, vagy dühös és fájó? (Dühös és fájó.) Minél több megaláztatást viselnek el az emberek ebben a világban, vajon annál inkább nő vagy csökken a harag a szívükben? (Nő.) Akkor vajon az emberek egyre ellenségesebben, vagy egyre szeretetteljesebben tekintenek az emberiségre? (Ellenségesen.) Az emberek egyre ellenségesebben tekintenek az

emberiségre, és gyűlölnék mindenkit, akit látnak. Amikor az emberek fiatalon még éppen csak belépnek a társadalomba, mindent csodálatosnak látnak, és különösen könnyen megbíznak az emberekben. Harmincas éveikbe lépve már nem bíznak annyira másokban. Amikorra eléri a negyvenes éveiket, a legtöbb ember iránt már nincs bizalmuk, mire pedig eléri az ötvenes éveiket, a szívük tele van gyűlölettel, megváltoztak, és elkezdtek ártani másoknak. Mit viselnek el az emberek, mielőtt megtelnének gyűlölettel? Csupa méltatlanságot és fájdalmat. Amikor nincs meg az a képességed és hatalmad, ami másoknak, amikor mások valaminek neveznek, arra egyetértőn, szaporán kell bólogatnod, amikor pedig átkoznak, meg kell hallgatnod azt. Nem tehetsz semmit, de magadban mit gondolsz? „Egy nap, amikor hatalmam lesz, saját kezűleg foglak megölni, és kiirtom a felmenőid három generációját!” A gyűlölet egyre erősebbé válik a szívedben. A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása ezt a következményt rója a romlott emberiségre. Az emberek úgy gondolják, hogy a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása, amelyet a társadalom dicsér és támogat, egy pozitív dolog, és hogy ez egy olyan mentalitás és gondolkodásmód, amely lehetővé teszi az emberek számára, hogy keményen dolgozzanak és törekedjenek erősebbé válni. Akkor miért vált ki ez végső soron haragot és gyűlöletet az emberekben? (Mert ez nem az igazság.) Így van. Azért eredményezi ezt a kedvezőtlen következményt, mert nem az igazság. Vajon mi szüli a társadalomban és a bandákban a nemzedékeken átívelő neheztelést és bosszúból elkövetett gyilkosságokat? (Miután megaláztatást szenvednek el az emberek, a szívükben nő a gyűlölet, és bosszúból ölnek.) Így igaz, innen ered a bosszúból elkövetett gyilkosság. Az emberek brutálisan gyilkolják egymást nemzedékről nemzedékre, amíg az emberiséget el nem pusztítja egy katasztrófa. Ez a következmény. Az emberiség a Sátán hatalma alatt, a Sátán filozófiái és logikája szerint élt és fejlődött fokozatosan, egészen napjainkig. Az emberek közötti kapcsolat egyre torzabb, egyre távolságtartóbb, egyre bizalmatlanabb és egyre ridegebb. Milyen pontra jutott el most? Odáig jutott, hogy kölcsönös gyűlölet és ellenségeskedés tölti el két olyan ember szívét, akiknek semmi közük egymáshoz. Régen a szomszédok rendszeres kapcsolatban álltak egymással és gyakran érintkeztek, most viszont akár öt-hat napja is halott lehet valaki úgy, hogy a szomszédja nem is tud róla; senki sem törődik vele. Hogyan jutottak idáig a dolgok? E miatt a kölcsönös gyűlölet miatt jutott idáig. Nem akarod, hogy mások ellenségesek legyenek veled szemben, ugyanakkor te magad ellenséges vagy másokkal szemben – ez egy ádáz kör. Ez egy kedvezőtlen következmény és katasztrófa, amelyet a Sátán törvényei hoztak az emberiségre. Az emberek szívében egyre kedvezőtlenebb nézetek és benyomások élnek másokról, így egyre jobbra válnak a megaláztatás elviselésében és nehéz teher hordozásában, a szívükben pedig egyre nő a harag és a gyűlölet, amíg végül azt nem mondják: „Jobb volna, ha mind meghalnának, és egyetlen egy sem élne!” Hát nincs tele mindenki szíve ilyesfajta gyűlölettel? Azt kívánják, bárcsak minél hamarabb elpusztulna ez a világ: „Minden ember velejéig rossz. Rászolgáltak a pusztulásukra!” Azt mondod, mások velejükig rosszak, de mi a helyzet veled? Lehet, hogy valóban

megváltoztál? Hogy elérted az üdvösséget? Miközben másokat gyűlölsz azért, mert velejükig rosszak, neked jobbnak kellene lenned náluk. Ha ugyanolyan rossz vagy, mint az emberek a világban, akkor nincs meg a józan eszed. Amikor egy józan ésszel bíró ember azt látja, hogy az emberiség velejükig romlott, akkor az igazságra kell törekednie, és emberi hasonlatosságot kell megélnie, hogy eleget tegyen Istennek – ez az, ami helyénvaló. Így, amikor Isten elpusztítja ezt az elvetemült emberi fajt, őket megkíméli majd.

Gyűlölitek ezt az elvetemült emberi fajt? (Igen.) A legtöbb ember, aki hisz Istenben, rendelkezik némi emberi mivolttal és józan ésszel; szívük kedvesebb, áhítoznak a fényre, és áhítoznak arra, hogy Isten és az igazság kerüljön hatalomra. Nem szeretik az elvetemült dolgokat, és nem szeretik az igazságtalan dolgokat. Tele kellene lenniük reménnyel, szeretettel és toleranciával az emberiség iránt, hogyan gyűlölhetik tehát az emberiséget? Vannak, akik azt mondják: „Visszagondolva arra, amikor iskolás voltam, a tanár folyton pikkelt rám, de nem mertem szóvá tenni, kénytelen voltam elviselni. Ezért elhatároztam, hogy szorgalmasan tanulok, és bejutok majd az egyetemre. Megmutatom mindannyiótoknak, hogy milyen fából faragtak, és akkor én leszek az, aki majd pikkel rátok!” Egyesek azt mondják: „Visszagondolva arra az időre, amikor dolgoztam, a cégen belüli befolyásos emberek folyton utaztak rám, én pedig azt gondoltam: »Csak várjatok, majd eljön a nap, amikor az eredményeimmal felülmúllak titeket. Akkor megkeserítem az életeteket!«” Mások azt mondják: „Visszagondolva arra az időre, amikor üzleteltem, a beszállítók felelőse mindig rászedett, és én azt gondoltam: »Amikor eljön a napja, hogy nagy vagyona teszek szert, akkor visszakapod még ezt!«” Senki élete nem könnyű, és mindenkinek vannak olyan időszakai, amikor mások pikkelnek rá – így mindenki esetében vannak olyan személyek, akiket legbelül gyűlöl, és törleszteni akar nekik. Ide jutott a világ; tele van gyűlölettel és tele van ellenségeskedéssel. Az emberek egymás iránti rosszindulata túlságosan szélsőséges, nem tudnak harmonikusan kijönni egymással, és nincsenek barátságos viszonyban. Ennek a világnak hamarosan vége lesz; elérkezett a végállomáshoz. Mindenki hordoz magában szívszorító történeteket a múltból, amikor valaki, valahol pikkelt rá, vagy abból az időből, amikor mások utaztak rá, lenézték, becsapták vagy bántották őket valamilyen cégnél, szervezetben vagy társaságban. Ilyen dolgok mindenhol előfordulnak. Mit bizonyít ez? Azt bizonyítja, hogy az emberiség körében már nincsenek Noéhoz hasonló emberek. Nem így van? (De, igen.) Mindenki szíve tele van elvetemültséggel, és tele van ellenséges érzülettel az igazsággal, a pozitív dolgokkal és az igazságossággal szemben. Az embereket már nem lehet megmenteni. Nincs olyan személy, nincs olyan tanítás és nincs olyan elmélet, amely megmenthetné az emberiséget – ez tény. Egyesek még reménykednek: „Mikor lesz vajon egy világháború? A háború után mindenki halott lesz, aki megérdemli a halált, az életben maradottak pedig esélyt kapnak az újrakezdésre. Egy új korszak kezdődik, és egy új ország jön létre.” Lehetséges ez? Nem, nem lehetséges. Vannak, akik mindenféle vallásokba helyezik reményüket, de most az összes vallás leáldozóban van, és az utolsókat rúgja. Minden vallás velejükig romlott, és rendkívül rossz hírneve van. Mit értek

ezek alatt a szavak alatt? Arra szolgálnak, hogy az emberekkel megértessenek egy tényt: ha Isten nem használná a szavakat és az igazságot az emberiség megmentésére, akkor mélyen az emberekben a gyűlölet és az ádáz beállítottság csak egyre rosszabbá és egyre burjánzóbbá válna. Végso soron az emberiség számára az egyetlen lehetséges végkifejlet az önpusztítás volna, brutálisan meggyilkolnák egymást az emberek. Ezt az elvetemült emberi fajt jelenleg sokan szeretnék elkerülni, elmenni és egyedül élni a hegyek és erdők mélyén vagy egy olyan helyen, ahol nyoma sincs emberi életnek. Mi ennek az eredménye? Az emberiség nem fog többé szaporodni, és nem lesz következő nemzedék. Az emberiség ki fog halni a jelenlegi nemzedék után – nem lesznek utódok. Az emberiség Istennel szembeni ellenállása túlságosan heves, ami már korán felszította az Ő haragját. Hamarosan végük lesz. Miért van olyan sok ember, aki nem házasodik? Mert félnek attól, hogy becsapják őket, nem hisznek abban, hogy vannak még jó emberek, és tele vannak ellenséges érzülettel a házassággal szemben. Ki hibáztatható ezért? Hibáztasd érte a túl mélyen romlott embereket, hibáztasd a Sátánt és az ördögöket, és hibáztasd azokat az embereket, akik készségesen elfogadják a megrontást. Gyűlölöd a többieket, de vajon valóban jobb vagy náluk? Nincs birtokodban az igazság, és semmi haszna a többieket gyűlölni. Ha nincs az emberek birtokában az igazság és nem értik az igazságot, akkor végül zsákutcában kötnek ki, katasztrófába sodródnak és megsemmisülnek. Ezt a véget fogják elszenvedni. Ha Isten nem menti meg az emberiséget, akkor a romlott emberiségben nem lesz senki, aki meg tudná érteni az igazságot.

Mi is pontosan a „megaláztatás”? A hívőknek el kell viselniük a megaláztatást? Létezik ez a „megaláztatás”? (Nem, nem létezik.) Nem létezik, tehát ez a kérdés meg van oldva, igaz? Ha legközelebb azt hallod valakitől, hogy „Az első dolog, amit hívóként meg kell tanulnod, az a tűrés. Történjen bármi, azt el kell tűrnöd és el kell nyomnod magadban.” Mondanod kellene valamit nekik, amikor hallod, hogy ezeket a szavakat mondják? (Igen.) Mit kellene mondanod? Azt mondod: „Miért viseled el? Ha valóban méltatlanságot viselsz el, akkor elég szánni való vagy, és azt mutatja, hogy nem érted az igazságot. Ha értenéd az igazságot, akkor nem létezne ez a méltatlanság, és készségesen és örömmel fogadnál minden körülményt, amit Isten vezénnyel számodra. Ez olyan nehézség, amelyet az embereknek muszáj elszenvedniük, nem pedig valami méltatlanság. Ez az, ahogy Isten felemel téged. Maga a tény, hogy elszenvedhetjük ezt a nehézséget, azt bizonyítja, hogy Isten még mindig ad nekünk egy esélyt, és képessé tesz bennünket az üdvözülésre. Ha még arra sem volna lehetőségünk, hogy nehézséget szenvedjünk el, vagy nem lennénk rá méltók, akkor nem lenne esélyünk az üdvözülésre. Ez nem méltatlanság; ezt világosan be kell látnod, és vizsgálj meg, hogy valóban helyese, amit mondasz. Ez a méltatlanság nem létezik – romlott emberek vagyunk, és megérdemeljük, hogy elszenvedjük ezt a nehézséget. Amikor beteg vagy, a gyógyszerek szedése és a műtét egy kis nehézség elszenvedésével jár. Vajon méltatlanságnak számít a betegségből való kigyógyulásod érdekében elszenvedett nehézség? Az nem méltatlanság; azért történik, hogy meggyógyítson. Az Istenbe vetett hitünk,

valamint az ítélet és a fenyítés megtapasztalása azért van, hogy levethessük romlott beállítottságainkat és megéljük az emberi hasonlatosságot, Isten követelményei szerint élünk, alá vessük magunkat Istennek, imádjuk Őt, valamint jobban élünk és több méltósággal élünk. Romlott beállítottságaink miatt megérdemeljük, hogy elszenvedjük ezt a nehézséget. Ezt a nehézséget az igazság és élet elnyerése érdekében kell elszenvedni. Ezt nem értelmezhetjük méltatlanságként. El kell fogadnunk, mint teljesítendő felelősségünket és kötelességünket, és mint az utat, amelyen járnunk kell. Ez az Isten általi felemelés, és dicsérnünk kell Istent, amiért felemel minket, és dicsérnünk kell Őt a lehetőségért, amit ad nekünk. Mindazok alapján, amit tettünk, és ahogyan viselkedtünk, nem vagyunk méltók arra, hogy elszenvedjük ezt a nehézséget, és el kellene bennünket tisztítani, mint a világi embereket. Ha méltatlanságként kezeljük azt a nehézséget, amit el kell szenvednünk, és mindezt a kegyelmet, amit Isten adományozott nekünk, akkor nagyon hiányos a lelkiismeretünk, és megbántjuk Isten szívét! Nem vagyunk méltók az Isten általi üdvözlésre.” Nem ez a helyzet? (De, igen.) Ez a kis doktrína nagyon egyszerű. Nem kellene ezt anélkül is érteni, hogy elmondaná valaki? Azáltal, hogy ilyen módon megvilágosodtak és megértették ezeket a dolgokat, az emberek szíve nyugodtabb lesz, és nem fognak ésszerűtlenül cselekedni, amikor dolgok történnek velük. Vannak, akik a szívükben világosan tudják, hogy ez az igazság, és hogy el kell fogadniuk, de amikor beszélnek, mégis azt mondják, hogy ez igazán igazságtalan, és addig beszélnek és beszélnek, amíg ki nem buknak belőlük az Isten elleni ítélet szavai. Ne tégy ilyen dolgokat. Keresd az igazságot, amikor csak történik veled valami. Ez az első döntő fontosságú dolog; soha ne hagyd figyelmen kívül. Ha elismered, hogy Isten az igazság, az út és az élet, akkor nem szabad úgy kezelned semmilyen körülményt, amelyet Isten kialakít, mint az ember művét. Ehelyett minden körülményt, amit Isten kialakít, úgy kell kezelned, mint egy esélyt arra, hogy megváltoztasd a beállítottságodat, és egy esélyt arra, hogy elfogadd az igazságot.

Befejeztem a „megaláztatás” jelentéséről szóló beszélgetést. Ezután a következő részből fogok beszélgetni, azaz arról, hogy mit jelent „nehéz terhet hordozni”. Épp az imént beszéltünk arról, hogy a nehéz teher, amit az emberek hordoznak, egy vágy és egy vad ambíció a szívük mélyén, egy cél, amit remélnek elérni. Amikor arról esik szó, hogy az Istenben hívők megmenekülnek Isten által és elfogadják Isten vezetését, akkor nekik vajon megaláztatást kell elviselniük és nehéz terhet hordozniuk? Épp az imént mondtam, hogy a „megaláztatás elviselése” frázis nem állja meg a helyét Isten házában. Nem kell elviselned a megaláztatást; nem kell úgy érezned, hogy olyan sok nehézséget hordozol; a szívednek nem kell azt éreznie, hogy igazságtalanul bánnak veled; és nem kell elviselned mindezt a méltatlanságot azért, hogy Istennek megfelelj, mintha olyan nemes lennél. Nem kell megtenned ezeket a dolgokat. Mit jelent tehát a nehéz teher hordozása? Ha valaki azt mondaná, hogy Isten mindezt a nehézséget azért szenvedteti el az emberekkel, hogy azok nagyobb felelősségeket és küldetéseket vállalhassanak, és nagyobb áldásokat és jobb rendeltetési helyet kaphassanak, akkor ez a kijelentés

helyes és észszerű lenne? (Nem, ez nem helyes.) Nem helyes. Akkor hogyan jellemezzük? Isten lehetővé teszi, hogy az emberek üdvözüljenek, és elérjék azt, hogy féljék Istent és kerüljék a rosszat, és jobbá teszi az életüket. Egészen pontosan, ezt Isten az emberekért teszi, vagy a saját érdekében? (Az emberekért.) Persze, hogy az emberekért. Az emberek a legnagyobb haszonélvezői ennek. Ezért mondom, hogy ennek semmi köze ahhoz, hogy Isten mit nyer ebből, arról nem is beszélve, hogy az emberek milyen nagyságrendű áldásokban részesülhetnek, ha elszenvedik ezt a nehézséget. Nem kell elviselned, és nem kell, hogy ilyen „nagy ambícióid” legyenek, és az sem kell, hogy ilyen módon lemondj dolgokról. Valójában nem mondtál le semmiről, és nem is dobtál el semmit. Éppen ellenkezőleg, végső soron az emberek nyerték a legtöbbet. Először is, az emberek megértették a magaviseletükre vonatkozó valamennyi különböző kritériumot. Ráadásul az emberek képesek betartani ezt az egész rendet és mindezeket az Isten által felállított törvényeket, és képesek rendezetten élni. Hogyan viszonyul ez az életmód ahhoz, ahogyan az emberek most élnek? (Jobb ennél.) Jobb, mint ahogy az emberek most élnek. Akkor e két életmód közül melyik az áldottabb, melyik hasonlít jobban egy igazi teremtetten lény életéhez, és még inkább melyik az, ahogyan az emberiségnek élnie kellene? (Az előbbi.) Természetesen az előbbi. Miután elszenvedted ezt a nehézséget, megérted Isten szándékait, és ugyanakkor megértesz sok igazságot, és az igazság megértésével, mint alappal, megtanulod, hogyan viseld magad, és hogy van olyan igazság, amely életként működik az emberi mivoltodon belül. Ad ez értéket számodra? Az emberek eredendően nem rendelkeznek semmiféle igazsággal. Ők csak értéktelen nyomorultak, akik alacsonyabb rendűek, mint a hangyák, és nem érdemlik meg, hogy éljenek, de te most már megértetted az igazságot, és az igazság szerint beszélsz és cselekszel. Bármire is utasít téged Isten, képes vagy odafigyelni, és azt szó szerint végrehajtani, és bármilyen intézkedéseket is hoz veled kapcsolatban Isten, képes vagy magad alávetni azoknak. Tehát, továbbra is meg fogod ítélni Istent? Lázadsz-e proaktívan Ellene? Ha valaki arra buzdít, hogy lázadj fel Isten ellen, megteszed? (Nem.) Ha valaki hazugságokat állít Istenről, hogy félrevezessen téged, el fogod hinni? (Nem.) Nem, nem fogod. Tehát nem lázadsz Isten ellen, sem szubjektív, sem objektív értelemben. Az ilyen emberek teljesen Isten uralma alatt élnek. Akkor az ilyen embereknek még mindig el kell viselniük a mai emberek fájdalmát? Még mindig van gyűlölet és fájdalom a szívükben? Vannak szomorú és fájdalmas dolgok a szívükben? (Nincsenek.) Ez a fájdalom nincs ott. Az ilyen emberek mindenben, amit tesznek, elvszerűek és nem önkényesek. Továbbá, amikor dolgok történnek, Isten szuverén hatalommal rendelkezik, és a Sátán nem árthat neked; igazi emberként élsz. Isten elpusztítaná az ilyen embereket? Az ilyen emberek elpusztítanák önmagukat? (Nem.) Nem, nem tennének ilyet. Ők teljesen más típusú emberek, mint a mai romlott emberek. Az emberek szíve ma tele van gyűlölettel és fájdalommal. Képesek bármikor és bárhol öngyilkosságot elkövetni, bármikor és bárhol harcolni és embereket ölni, és bármikor és bárhol rossz dolgokat cselekedni, katasztrófát hozva az emberi világra.

Ezzel szemben azok az emberek, akiket Isten megmentett, és akik elnyerték az igazságot, mint életet, képesek békésen, harc és gyűlölet nélkül egymás mellett élni. Képesek alávetni magukat Isten intézkedéseinek, és egységes szívvel és erőfeszítéssel alávetni magukat Isten minden szavának. Ezek az emberek mind Isten szavában élnek, és keményen dolgoznak ugyanabban az irányban. Azért, hogy Isten akaratát megvalósítsák – ha te érted az igazságot, ő érti az igazságot, és ők értik az igazságot –, lehetnek-e még mindig különböző nézeteik, amikor együtt vannak? (Nem.) Így eljuthatnak arra a pontra, ahol mindenki Isten jelenlétében él, az Ő szavában él, az igazság szerint él, és ahol az emberek szíve összeférhető. Lehet-e még így is mérsárlás és harc az emberek között? (Nem.) Nem. Az embereknek még mindig el kell viselniük fájdalmat? Nincs fájdalom. Az ilyen emberek áldott életet élnek, harc és mérsárlás nélkül. Akkor hogyan irányítsák az emberek mindazt, amit Isten rájuk bízott? (Békésen kell egymás mellett élniük.) Egy része az, hogy békésen kell egymás mellett élniük. A másik része az, hogy mindent az Isten által felállított rendnek és törvényeknek megfelelően kell irányítaniuk. Ami azt jelenti, hogy ez az egész rend és mindezek a törvények és élőlények az emberiséghez tartoznak, az emberiség használja őket, és az emberiség számára hoznak hasznot. Milyen csodálatos az ilyen emberiség! Abban az időben az emberiség életkörnyezetét megkapják az emberek, hogy irányítsák. Isten az emberek kedvéért rendet és törvényeket állít fel e világ számára, és azután Isten nem avatkozik bele. Ha egy nap meglátnád, hogy egy farkas nyulat eszik, mit tennél? Hagynod kell, hogy a farkas megegye. Nem akadályozhatod meg, hogy a farkas nyulakat egyen, és nem veheted rá arra, hogy füvet egyen. Milyen hibát követnél el? (Szembemennél a dolgok természetes rendjével.) Szembemennél a dolgok természetes rendjével. A nyulak füvet, a farkasok pedig húst esznek, ezért tiszteletben kell tartanod az eredendő természetüket, és hagyni kell őket szabadon fejlődni. Nincs szükség mesterséges, járulékos módon beavatkozni a tevékenységeikbe és az életmódjukba. Nem kell ezeket a dolgokat irányítanod; Isten már beállította ezeket a dolgokat úgy, ahogyan lenniük kell. Ha vannak olyan helyek, ahol sok eső esik, és az éghajlat nem megfelelő, akkor az állatoknak vándorolniuk kell. Azt mondd: „Ki kell javítanunk ezt a helyet. Hogy lehet az, hogy mindig ilyen sok eső esik? Biztos nagyon fárasztó az állatoknak, hogy folyton vándorolniuk kell!” Hát nem ostobaság ez megint? (De igen.) Milyen szempontból ostobaság? Hát nem Isten helyezte oda ezt az éghajlatot? (De igen.) Isten helyezte el ott ezt az éghajlatot, és hagyta, hogy ezek az állatok ezen a területen éljenek. Nem Isten alakította ki a vándorlásukat? (De igen.) Akkor miért akarsz az útjába állni? Miért cselekszel vakon a jó szándékaid szerint? Mi a jó a vándorlásban? Ha az állatok egy nagy csoportja fél évig egy adott területen tartózkodik, a füvet mind felfalják. Ha nem esik az eső, ők pedig nem hajlandóak elmenni, akkor mi lesz? Állandóan esnie kell majd az esőnek. Ha nedves a talaj, nem tudnak ott maradni, és a fű átázik az esővíztől, ezért el kell menniük. Ez a vándorlás teszi edzetté a testüket, és lehetőséget ad a fűnek a visszánövekedésre. Amint felfalták a fű nagy részét a másik

helyen, ideje lesz, hogy havazzon ott, őket pedig – úgymond – ismét kirúgják, és gyorsan el kell vándorolniuk. Újból visszavándorolnak az eredeti helyükre. Nem esik az eső, a fű megnőtt, és újra ehetnek. Így ez az ökoszisztéma természetes módon folyamatosan fenntartja az egyensúlyt. Egyesek azt mondják: „A gnúkat folyton megeszik az oroszlánok – szegény párák! Nem lehetne a gnúkat okosabbá tenni?” Miért cselekszel vakon a jó szándékaid alapján? Azt próbálsz megmutatni, hogy jóindulatú vagy? Túl messzire megy a jóságod. Ha a gnúk ravaszok lennének, az oroszlánok éhen maradnának. Képes lennél elviselni, hogy oroszlánok éheznek? Mások azt mondják: „Az oroszlánok rosszak. Megharapják a szarvasokat és a zebrákat. Ez olyan véres és kegyetlen!” Ha kiirtanád az oroszlánokat, túl sok lenne a zebra és a szarvas. Mi lenne a végeredmény? Az összes fűvet felfalnák, és a füves területek sivataggá válnának. El tudnád ezt viselni? Még ekkor is e jó szándékok alapján cselekednél? Mit kell tehát tenned? Hagyd őket szabadon fejlődni. Így van ez az állatokkal. Isten már régen felállította ezt az egész rendet, és ezt el kell fogadnod, akár akarod, akár nem; mindennek úgy kell haladnia, ahogyan azt elrendelte. Ha szembemész a természet rendjével, az élet nem tartható fenn. Ha egyszer megérted mindezeket a törvényeket, akkor tisztelni fogod a törvényeket, és a törvények szerint fogsz tekinteni ezekre a dolgokra. Akkor látni fogod Isten mindenek feletti szuverenitásának bölcsességét. Ráadásul mindezek a törvények az élet velejárói. Hogyan jött ez létre? (Isten rendelte így.) Isten rendelte így. Így rendezte Isten. Az emberek kutatják a tudományt, kutatják a biológiát, kutatják a tanulmányok mindenféle területét. Oly sokévnnyi kutatást végeztek, de csak az egyszerű doktrínát és rendet értik; senki sem látja Isten szuverenitását vagy bölcsességét ebben a doktrínában és ezekben a jelenségekben. Miért is ilyen precíz és csodálatos ez az egész ökoszisztéma és tápláléklánc? Az emberek csak tisztáznak egy jelenséget vagy közölnek egy tényt az emberekkel ezen a világon, de senki sem képes összefoglalni vagy világosan látni, hogy mindez Istentől származik – nem magától jött létre. Ha elfogadjuk, hogy ez magától jött létre, akkor hogy lehet, hogy ennyi év alatt még senki sem látott egy majmot emberré válni? Mindezeket a törvényeket Isten állította fel. Van bármi közük ahhoz, hogy a majmok emberré válnak? (Nincs.) Ilyen nem létezik. Isten állította fel mindezeket a törvényeket és ezt az egész rendet. Ha az emberek elég szerencsések ahhoz, hogy fennmaradjanak, akkor addigra nem csak tisztelni, fenntartani és irányítani fogják ezt az egész rendet és mindezeket a törvényeket, hanem ami még fontosabb, ők lesznek a legnagyobb haszonélvezői ennek az egész rendnek és mindezeknek a törvényeknek. Isten mindezt az emberiség számára készítette, és az emberek számára helyezte el – minden készen áll, hogy az emberek élvezhessék. Mind közül azok a teremtetett lények a legáldottabbak, akik emberek. Az emberek nyelvet beszélnek, gondolkodnak, képesek meghallani Isten hangját, megérteni Isten szavait, van egy nyelvük az Istennel való kapcsolattartáshoz, és ők képesek a legjobban megérteni Isten szavait. Olyan értelemben a legáldottabbak ők, hogy Isten nekik adta a legnagyobb tőkét, amellyel üdvösséget szerezhetnek és Elé járulhatnak. Végző soron

emberekre van szükség ahhoz, hogy irányítsák és fenntartsák mindazt, amit Isten tett, valamint ezt az egész rendet, és mindazokat a törvényeket, amelyeket Isten megalkotott. Azokat az embereket, akik csak kutatják, tönkreteszik, hátrányosan befolyásolják és elferdítik ezt az egész rendet és mindezeket a törvényeket, el kell pusztítani. Oly sok nehézséget szenvedtek el az emberek. Vajon valóban létezik az a gyönyörű rendeltetési hely, amelyben az emberek szívük mélyén hisznek, és amelyre törekednek és vágyakoznak? Valójában nem létezik. Ez csak az emberek vágya és vad ambíciója, és különbözik attól, amit Isten akar adni az embereknek. Ez két külön dolog, és semmi közük egymáshoz. Tehát a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása frázis „nehéz teher hordozása” része nem létezik az emberekben. Hogy értem, hogy nem létezik? Úgy értem, hogy az a gyönyörű rendeltetési hely, amiben hiszel, és a dolgok, amiket a szíved mélyén lakozó vágyaidban és vad ambícióidban meg akarsz valósítani, egyáltalán nem léteznek. Nem számít, mennyi nehézséget szenvedsz el, vagy mennyi méltatlanságot viselsz el, végső soron az a rendeltetési hely, amely után vágyakozol, a dolgok, amelyeket elérni vágysz, az a személy, akivé válni szeretnél, és az a mérték, amennyire áldott akarsz lenni, egyáltalán nem helytállóak. Isten nem ezeket a dolgokat akarja neked adni. Milyen más probléma van még itt? A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása az, amikor az emberek méltatlanság elviselése révén elrejtik valódi képességeiket, majd a céljaik elérése érdekében méltatlanságot szenvednek el. Mik ezek a célok? Ezek az emberek szívének mélyén lakozó célkitűzések, sőt vágyak. Tehát amikor a hívők nehézséget szenvednek el, az azért történik, hogy egy vágyat elégítsenek ki? (Nem.) Akkor mire szolgál? Amikor a hívők nehézséget szenvednek el, olyankor a cél, amelyre törekednek és amelyet el akarnak érni, az pozitív vagy negatív? (Pozitív.) Vágyakozással függ össze? (Nem.) Akkor mi ez a pozitív cél? (Hogy levessék romlott beállítottságukat, igazi emberré váljanak, és képesek legyenek jobban élni.) Hogy levethessék romlott beállítottságukat, igazi emberré váljanak, és képesek legyenek jobban élni. Hát még mi? Megmentett emberré válni, és nem lázadni többé Isten ellen. Szeretnétek olyanná válni, mint Jób és Péter? (Igen.) Akkor ez nem egy cél? (De igen.) Ez a cél kapcsolódik vágyhoz? (Nem.) Ez a cél egy helyénvaló törekvés és az a cél és út, amelyet Isten adott az embereknek. Ez helyénvaló. Ezért mondom, hogy az a nehézség, amit e helyénvaló cél elérése érdekében elszenvedsz, az nem megaláztatás elviselése. Hanem ez az, amire az embereknek törekedniük kellene, és ez az az út, amelyen az embereknek járniuk kellene. Rá tudnak-e lépni erre az útra azok, akik a szívük mélyén azt gondolják, hogy ők méltatlanságot viselnek el? Nem tudnak, és nem is tudják elérni ezt a célt.

Ha most vesszük szemügyre, akkor vajon az igazság-e ez a frázis: „a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása”? (Nem.) Nem az igazság, és nem is mérce ahhoz, hogy miképpen kell az embereknek cselekedniük, viselniük magukat vagy Istent imádniuk. Isten általi megmentésük érdekében vajon szükséges-e az, hogy az emberek megaláztatást viseljenek el és nehéz terhet hordozzanak? (Nem.) Helyes vagy helytelen

azt mondani, hogy valaki a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása révén érte el az üdvösséget? (Nem, ez helytelen.) Milyen szempontból helytelen? A megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása nem az igazság gyakorlása, hogyan érhetnék hát el az üdvösséget? Ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy valaki embereket ölt, gyűjtogatott és sok rossz dolgot tett, és végül „az emberek által szeretett vezető” lett. Nagyjából ugyanaz, mintha ezt mondanám, nem igaz? (De igen.) Ezt jelenti. Nyilvánvalóan az elvetemültség útján járnak, mégis pozitív emberré váltak. Ez ellentmondás. Ha valaki azt mondaná, hogy egy ember elviselte a megaláztatást és nehéz terhet hordozott, és végül elérte az Istennel való összeegyeztethetőséget, vagy egy ember elviselte a megaláztatást és nehéz terhet hordozott, és végül szilárdan megállt a próbatételek során, vagy egy ember elviselte a megaláztatást és nehéz terhet hordozott, és végül teljesítette Isten megbízatását – ezek közül melyik állítás helyes? (Egyik sem.) Egyik sem helytálló. Helyes-e azt mondani, hogy valaki elviselte a megaláztatást és nehéz terhet hordozott, mialatt egy egész faluban terjesztette az evangéliumot? (Nem.) Látom, hogy egyesek bizonytalanok, és azt gondolják: „Helyes ez? Azt hiszem, ez az állítás helyes, nem igaz? Sokszor előfordul, hogy az embereknek megaláztatást kell elviselniük és nehéz terhet kell hordozniuk, miközben az evangéliumot hirdetik és tanúságot tesznek Istenről.” Ebben a kontextusban helyes használni ezt a frázist, nem igaz? (Nem, nem helyes.) Miért nem? Mondjátok el Nekem. (Azért, mert a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása által elért hatás nem pozitív.) Ez a megfelelő alkalmazás? Elemezzétek, hogy miért helytelen ez a frázis. Boncolgassátok. „Azáltal, hogy elviselték a megaláztatást és nehéz terhet hordoztak az evangélium hirdetése közben, sok embert térítettek meg, sok eredményt értek el, és hirdették Isten nevét.” Nem tudjátok, hogy helyes-e ez az állítás? Ha a ma megbeszélte összes kijelentéssel összhangban alkalmazzuk, akkor helytelen volna ezt a frázist ebben a helyzetben használni, de ha egy lépéssel tovább gondolkodunk arról, hogy egyeseket megütnék az evangélium potenciális befogadói, vagy kiabálnak velük, és elzavarják őket az ajtajuk előtt, miközben az evangéliumot hirdetik, akkor ez vajon a megaláztatás elviselésének számít? (Nem.) Akkor mi ez? (Nehézség, amelyet a hívőknek kell elszenvedniük az evangélium hirdetése közben.) Így van. Ez olyan nehézség, amelyet az embereknek el kell szenvedniük. Ez a felelősségük, a kötelezettségük, és az Isten által az embereknek adott megbízatás. Olyan ez, mint ahogyan a szülés fájdalmas – nem olyan nehézség ez, amit el kell szenvedni? (De, igen.) Ha azt mondja egy nő a gyermekének: „Elviseltem a megaláztatást és nehéz terhet hordoztam, hogy a világra hozzalak téged”, akkor helyes volna ezt mondani? (Nem.) Elszenvedte a nehézséget, miért baj hát, ha ezt mondja? Mert ez olyan nehézség, amelyet neki el kell szenvednie. Például, ha egy farkas sok órán át vadászna, mielőtt elkap egy nyulat, majd azt mondaná: „Elviseltem a megaláztatást és nehéz terhet hordoztam azért, hogy egyek egy nyulat”, akkor ez helyes volna? (Nem.) Ahhoz, hogy megehessen egy nyulat, a farkasnak fel kell áldoznia valamit cserébe. A nyúl nem fog csak ott ülni és várni, hogy

a farkas megegye. Melyik feladat ennyire könnyű? Bármilyen feladatról legyen is szó, az embernek mindig hoznia kell egy bizonyos áldozatot. Ez nem a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása. Akkor most minek soroltuk be tüzetesen azt a frázist, hogy „a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása”? (Negatív.) Negatív és pejoratív frázisként soroltuk be, és a Sátán logikájaként és a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiájaként soroltuk be. Semmi köze nincs az Istenbe vetett hithez vagy a pozitív dolgokhoz. Ha valaki azt mondja: „Sok éve hirdetem az evangéliumot. Tényleg megaláztatást viseltem el, és nehéz terhet hordoztam!”, akkor ez nem helyénvaló. Az evangélium hirdetése a te felelősséged, és ez olyan nehézség, amelyet muszáj elszenvedned. Még ha nem is hirdeted az evangéliumot, vajon nem szenvedsz-e el már attól is nehézséget, hogy élsz? Ez olyan nehézség, amit muszáj elszenvedniük az embereknek; ez így helyes. Isten házából alapvetően ki lett irtva az a frázis, hogy „a megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása”. Ha valaki még egyszer megemlíti ezt a frázist, akkor hogyan fogod értelmezni? Ha valaki azt mondja: „Elviseltem a megaláztatást és nehéz terhet hordoztam a börtönben azért, hogy ne legyek Júdás!”, akkor helyes ez a kijelentés? (Nem.) Miért nem? Nagyon jogos cél és igazságos dolog azt mondani, „hogy ne legyek Júdás”, tehát miért ne volna az megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása? (Egy hívőnek nem szabad Júdásnak lennie.) Így van. Hogyan lehet észszerű az, hogy egy hívő ember Júdás legyen? Hát nem nevetséges azt mondani, hogy nem Júdásnak lenni az megaláztatás elviselése és nehéz teher hordozása? Az Istenről való tanúságtétel a küldetésed. Ez az a tanúságtétel, amelyben a teremtetett lényeknek szilárdan meg kell állniuk, és az az álláspont, amelyben meg kell állniuk. A Sátán nem méltó az ember dicséretére. Isten az Egyetlen, akit az embereknek imádniuk kellene, és tökéletesen természetes és indokolt Istent imádni. Amikor a Sátán megpróbál az akarata alá hajtani téged, szilárdan meg kell állnod az Isten melletti tanúságtételedben, le kell mondanod az életedről, és nem szabad Júdásnak lenned. Ez nem jelenti megaláztatás elviselését és nehéz teher hordozását. Most már világosan elmagyaráztam ezt a frázist. Ha valaki megint azt mondja, hogy ő megaláztatást viselt el és nehéz terhet hordozott, hogyan kell kezelnetek a dolgot? Meg fogja érteni, ha lehetővé teszitek számára, hogy meghallgassa a mai prédikációm. Ez a legegyszerűbb módja.

C. Törhetetlen harcolni akarás

A harmadik megnyilvánulása annak, ha valaki rözsén alszik és epét nyalogat, a törhetetlen harcolni akarás. Miféle beállítottság a soha fel nem adás? Egy arrogáns beállítottság. Hogyan volna az lehetséges, hogy az emberek soha ne valljanak kudarcot? Hogyan volna az lehetséges, hogy az emberek soha ne tegyenek semmi rosszat, soha ne mondjanak semmi rosszat, vagy soha ne kövessenek el hibákat? Be kell ismerned: „Közönséges ember vagyok, és normális ember vagyok. Vannak hibáim és hiányosságaim. Van, amikor rossz dolgot teszek, és van, amikor rossz dolgot

mondok. Képes vagyok a rossz dolgot tenni és a rossz úton járni. Közönséges ember vagyok.” Mit jelent tehát a soha fel nem adás? Azt, amikor valaki kudarcot vall, akadályokba ütközik, vagy a rossz útra téved, de ezt nem ismeri be. Konokul csak megy tovább. Kudarcot vall, de nem csügged, kudarcot vall, de nem ismeri be a hibáit. Nem számít, hányan dorgálják meg vagy ítélik el, nem fordul vissza. Ragaszkodik ahhoz, hogy a maga által kitűzött irányban és a saját céljai érdekében harcoljon, dolgozzon és törekedjen, és nem törődik azzal, hogy mi lesz ennek az ára. Erre a fajta mentalitásra utal. Elég jó ez a mentalitás az emberek lelkesítésére, nem igaz? Milyen helyzetekben szokták használni a mondást, miszerint „soha ne add fel”? Mindenféle helyzetben. Ahol csak romlott emberek léteznek, ott létezik ez a frázis, létezik ez a mentalitás. Akkor mire találták ki ezt a mondást a Sátántól való emberek? Arra, hogy az emberek soha ne értsék meg önmagukat, ne ismerjék fel a saját hibáikat, és ne fogadják el a saját hibáikat. Hogy az emberek ne csak a saját törékeny, erőtlen és alkalmatlan oldalukat lássák, hanem ehelyett lássák a rátermett oldalukat, és azt az oldalukat, amelyik hatalmas és elszánt, hogy ne becsüljék alá magukat, hanem kompetensnek tartsák magukat. Ha azt hiszed, hogy képes vagy rá, akkor képes is vagy rá; ha azt hiszed, hogy sikeres lehetsz, nem vallsz kudarcot, és a legkiválóbbá válhatsz, akkor így is lesz. Ha megvan benned ez az elszántság és elhatározás, ez vágy és vad ambíció, akkor mindazt elérheted. Az emberek nem jelentéktelenek, hanem hatalmasok. A nem hívőknek van egy mondásuk: „A színpadod pontosan akkora, mint a szíved.” Egyeseknek azonnal megtetszik ez a mondás, amint meghallják: „Hűha, én egy tízkarátos gyémántot akarok, akkor ez azt jelenti, hogy meg fogom kapni? Én egy Mercedes-Benz-t akarok, akkor ez azt jelenti, hogy meg fogom kapni?” Vajon megfelel majd a szíved vágya terjedelmének az, amit kapsz? (Nem.) Ez a mondás egy téveszme. Őszintén szólva nem ismer határokat azok arroganciája, akik elhiszik és elismerik a „soha ne add fel” frázist. Isten mely szavainak mond közvetlenül ellent ezeknek az embereknek a gondolkodásmódja? Isten megköveteli az emberektől, hogy megértsék önmagukat, és gyakorlatiasan viseljék magukat. Az emberek romlott beállítottságokkal rendelkeznek; vannak hiányosságaik, és van egy olyan beállítottságuk, amely ellenáll Istennek. Az emberek között nincsenek tökéletesek; senki sem tökéletes; ők csak átlagos emberek. Milyen magatartásra intette Isten az embereket? (Jólnevelt viselkedésre.) Hogy jólnevelten viseljék magukat, és szilárdan ragaszkodjanak a helyükhöz teremtettként, gyakorlatias módon. Megkövetelte-e Isten valaha is az emberektől, hogy soha ne adják fel? (Nem.) Nem. Akkor mit mond Isten azokról az emberekről, akik a rossz utat követik, vagy romlott beállítottságot tárnak fel? (Azt mondja, hogy ismerjék el és fogadják el.) Ismerjék el és fogadják el, majd értsék meg, legyenek képesek megváltozni, és érjék el az igazság gyakorlását. Ezzel szemben a soha fel nem adás az, amikor az emberek nem értik meg a saját problémáikat, nem értik meg a hibáikat, nem fogadják el a hibáikat, nem változnak meg semmiképpen, és nem bánják meg semmiképpen, nemhogy elfogadnák Isten szuverenitását vagy intézkedéseit. Nemcsak, hogy nem kutatják, hogy pontosan mi az emberek sorsa, vagy,

hogy mik Isten vezénylései és intézkedései – nemcsak, hogy nem kutatják ezeket a dolgokat, hanem ehelyett a saját kezükbe veszik a sorsukat; azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó. Továbbá Isten azt is megköveteli az emberektől, hogy megértsék önmagukat, pontosan mérjék fel és minősítsék önmagukat, valamint, hogy gyakorlatiasan és jól nevelten, teljes szívükkel, elméjükkel és lelkükkel csinálják azt, amit jól tudnak csinálni, míg a Sátán arra készíti az embereket, hogy teljes mértékben kihasználják arrogáns beállítottságukat, és teljes mértékben engedjenek arrogáns beállítottságuknak. Arra készíti az embereket, hogy emberfelettivé váljanak, nagyszerűek legyenek, sőt, superképességekkel rendelkezzenek – arra készíti az embereket, hogy olyasmik legyenek, amik nem lehetnek. Mi tehát a Sátán filozófiája? Az, hogy még ha tévedsz is, nem tévedsz, és hogy amíg a vereséget el nem ismerő mentalitással rendelkezel, és amíg a soha fel nem adás mentalitásával rendelkezel, előbb-utóbb eljön a nap, amikor te leszel a legkiválóbb, és előbb-utóbb eljön a nap, amikor megvalósulnak a vágyaid és a céljaid. Tehát van egy olyan értelmezése a soha fel nem adásnak, hogy bármilyen eszközt fel fogsz használni valaminek az eléréséhez? Ahhoz, hogy elérd a céljaidat, nem szabad beismerned, hogy képes vagy kudarcot vallani, nem szabad elhinned, hogy átlagos ember vagy, és nem szabad elhinned, hogy képes vagy a rossz utat követni. Emellett mindenféle módszert vagy titkos cselszöveget be kell vetned gátlástalanul, hogy megvalósítsd a vágyaidat és a vad ambícióidat. Van bármi olyan a soha fel nem adásban, hogy az emberek várakozó és alávető hozzáállással közelítenek a sorsukhoz? (Nincs.) Nincs. Az emberek ragaszkodnak ahhoz, hogy sorsukat teljes mértékben a saját kezükbe vegyék; ők irányítani akarják a saját sorsukat. Mindegy, hogy arról van-e szó, hogy merre fognak menni, hogy áldásban részesülnek-e, vagy, hogy milyen életük lesz, mindenben az övéknek kell lennie az utolsó szónak. A nem hívőknek van egy mondásuk: „A lehetőség a felkészülteknek kedvez.” Miféle mondás ez? Sokan töltenek hosszú éveket a felkészüléssel, sokan egész életüket felkészüléssel töltik, és mégis úgy halnak meg, hogy soha nem kaptak lehetőséget. Hogyan jön létre a lehetőség? (Isten által.) Ha Isten nem készít elő számodra lehetőséget, akkor van-e értelme bármennyi előkészületnek a részedről? (Nincs.) Ha Isten nem tervezi, hogy ad neked egy lehetőséget, és az nem sorsszerű, akkor mindegy, hogy hány évet töltesz a felkészüléssel, mi haszna van? Vajon Isten megkönyörül rajtad, és ad neked egy lehetőséget, mert annyi évet töltöttél a felkészüléssel? Megteszi ezt Isten? (Nem.) El fog érkezni egy lehetőség, ha Isten előkészítette azt neked, ha pedig Isten nem készítette elő neked, akkor nem fogsz lehetőséghez jutni. Van-e bármi haszna a soha fel nem adásnak? (Nincs.) Egyesek azt mondják: „Én soha nem adom fel. A saját kezembe veszem a sorsomat!” A szavaik hevesek, de hogy ezt meg tudják-e valósítani, vagy sem, az nem rajtuk múlik. Például van egy nő, aki szeretne egy fiúgyermeket. Több gyermeket is szül, de mindegyikük lány lesz. Mondják neki a többiek, hogy ne szüljön több gyermeket, és azt mondják, hogy számára nincs elrendelve, hogy fia legyen, de ő nem enged, és azt mondja: „Nem hiszem el. Soha nem adom fel!” Amikor a tizedik gyermeke is lány lesz, végül enged:

„Úgy tűnik, nincs elrendelve számomra, hogy fiam legyen.” Még mindig úgy dönt, hogy soha nem adja fel? Még mindig van önbizalma? Még mindig mer újabb gyermeket vállalni? Nem, nem mer. Amikor pedig valaki más vállalkozást kezd, azt tervezi, hogy két év alatt ötszázezer dollárt keres. Kezdetben, amikor az első félévben nem keres semmit, azt mondja: „Nem számít. Ha valaki nem keres pénzt az első félévben, annak nincs jelentősége. Biztos, hogy fogok pénzt keresni az év második felében.” Miután eltelt több mint egy év, és semennyi pénzt nem keresett, még mindig nem adja fel: „Soha nem adom fel. Hiszem, hogy minden az ember kezében van – rengeteg lehetőségem van!” Amikor eltelt a két év, még ötvenezret sem keresett, nemhogy ötszázezret. Úgy gondolja, hogy nem volt elég ideje és nem volt elég tapasztalata, ezért elmegy és tanul még két évig. Négy év elteltével nemhogy ötszázezer dollárt nem keresett, de szinte a teljes tőkéjét elveszítette, ám még mindig nem adja fel: „El van rendelve számomra, hogy legyen pénzem. Hogy lehet az, hogy képtelen vagyok megkeresni ötszázezer dollárt?” Amikor már majdnem tíz év eltelt, még mindig az lesz a célja, hogy ötszázezer dollárt keressen? Ha újra megkérdezed tőle, hogy mennyit tervez keresni az idén, azt mondja: „Ó, elég az, ha meg tudok belőle élni.” Még mindig igaz, hogy soha nem adja fel? Kudarcot vallott, igaz? Hogyan vallott kudarcot? Azért vallott kudarcot, mert túl magas jövedelmet célzott meg? Erről van szó? Nem. Legyen szó az emberek vagyonáról, gyermekeiről, az életükben elszenvedett nehézségekről, vagy arról, hogy mikor és hová mennek, ezek egyikéről sem dönthetnek. Vannak, akik állami tisztségre vágnak, de soha nem kapnak rá lehetőséget – a képességek hiánya a hibás ezért? Rátermettek, számítók, és tudják, hogyan kell hízelegni az embereknek, akkor miért olyan nehéz tisztségviselővé válniuk? Sok olyan ember lett tisztségviselő, akik nem olyan rátermettek, mint ők, és sok olyan ember is tisztségviselő lett, akit ők lenéznek. Ezek az emberek remekül tudnak beszélni, valóban tehetségesek, és komoly iskolai végzettséggel rendelkeznek, tehát ha állami tisztségviselők akarnak lenni, miért olyan nehéz ez? Amikor fiatalok voltak, soha nem adták fel, de amikor már megöregedtek és még mindig csak átlagos hivatalnokok voltak, végül beadták a derekukat, és azt mondták: „Az emberi sorsot a Menny rendeli el. Ha úgy van elrendelve, akkor el fog jönni. Ha nem, akkor nem lehet elérni törekvéssel.” Beletörődtek a sorsukba, nem igaz? Mi történt a soha fel nem adó mentalitásukkal? A tényekkel szembesülve megszégyenülnek az emberek.

Mit ad az embereknek a soha fel nem adás mentalitása? Megtermékenyíti a vágyaikat és az ambícióikat. Az emberekre gyakorolt hatása vagy iránymutatása nem pozitív; ehelyett inkább egyfajta negatív, kedvezőtlen hatást gyakorol rájuk. Az emberek maguk semmit sem tudnak a világegyetemben elfoglalt helyükről, semmit sem tudnak a sorsról, amelyet a Menny tervezett el számukra, és semmit sem tudnak Isten szuverenitásáról és intézkedéseiről. Ráadásul magukévá tették ezt az úgynevezett mentális mankót. Mi történik végül, amikor az emberek olyan helyzetbe kerülnek, ahol nem tudják elkerülni, hogy félrevezessék őket? Rengeteg munkát végeznek a semmiért, és sok haszontalan munkát végeznek. Az egyik dolog az, hogy céljaik elérése

érdekében az emberek teste és elméje nem kevés veszteséget és megrázkódtatást szenved el, emellett pedig minden bizonnyal sok gonoszságot is elkövettek vágyaik, vad ambícióik és céljaik megvalósítása érdekében. Milyen következményekkel jár majd ez a gonoszság az emberekre nézve a következő életükben? Csak büntetést fog hozni. A romlott beállítottság vágyakozással és vad ambícióval tölti el az embereket. Azok közül a dolgok közül, amelyeket a vágyaik és a vad ambícióik miatt tesznek az emberek, vajon jogos-e bármelyik is? Összhangban van-e ezek bármelyike az igazsággal? (Nincs.) Mik ezek a dolgok? Ezek mind gonosz cselekedetek. Mit foglal magában ez a gonoszság? Számítónak lenni másokkal szemben, rászedni másokat, ártani másoknak és becsapni másokat. Az emberek végül túl sokkal tartoznak másoknak, és a következő életükben állatként reinkarnálódhatnak. Akinek a legtöbbel tartoznak, akit a legjobban becsapnak, és akit a legjobban rászednek, annak a házában fognak állatként élni beszédképtelenül, és parancsolgatni fognak nekik az emberek. Még ha emberként reinkarnálnának is, végtelen nehézségekkel teli életet fognak elszenvedni; meg kell fizetniük tetteikért. Ezt a kedvezőtlen következményt fogja eredményezni. Ha nem a „soha ne add fel” mondás vezérelné őket, akkor ambícióik és vágyaik nem termékenyülnének meg, ha pedig nem valósulnának meg ambícióik és vágyaik két-három év alatt, valószínűleg lemondának róluk az emberek, de amint a Sátán szítja a lángokat, vágyaik egyre nagyobbra duzzadnak. Nem maga a felduzzadás a probléma, hanem az, hogy ezáltal egy elvetemült útra lépnek. Ha valaki elvetemült úton jár, tud-e jó dolgokat tenni? Vajon képes-e humánus dolgokat tenni? Nem, nem képes. Bármilyen eszközt felhasználna célkitűzései és céljai eléréséhez, megesküszik, hogy nem nyugszik, amíg céljait el nem éri, és képes bármilyen rossz cselekedetre. Nézzétek csak meg, vannak-e olyan esetek, amikor a gyerekek megölik a szüleiket, hogy megszerezzék a vagyonukat? (Igen, vannak.) Túl sok olyan eset fordul elő, amikor az emberek saját kezűleg ölik meg barátaikat és szeretteiket önös érdekből. Amikor két ember találkozik ugyanazzal az előnyös lehetőséggel, és meg kell küzdeniük egymással érte, minden eszközt bevetnek, hogy megszerezzék. Miben hisznek a legkritikusabb pillanatban? „Soha nem adom fel. Ezúttal semmiképpen sem bukhatok el. Ha kihagyom ezt a lehetőséget, életem hátralévő részében talán soha többé nem találkozom ilyen jó lehetőséggel. Szóval, ezúttal nekem kell nyernem. Feltétlenül meg kell kaparintanom ezt a lehetőséget. Nem számít, hogy ki állja utamat, kivétel nélkül megölöm azt!” Végül mi történik? Megölik a másikat. Lehet, hogy elérték és kielégítették céljukat és vágyukat, de gonoszságot is elkövettek, és ez katasztrófát szült. Lehet, hogy a szívük egész életükben nyugtalan lesz, úgy érezheti, hogy vádolják, vagy talán semmit nem érzékel az egészből. Az a tény azonban, hogy egyáltalán nem érzékelik, nem jelenti azt, hogy Isten nem határozta meg ezt az ügyet. Istennek megvan a módja arra, hogy ezt kezelje. Lehet, hogy ez a személy elérte célját ebben az életben, lehet, hogy összejött neki, de a következő életben szörnyű árat kell fizetnie azért, amit ebben az életben tett, ami valószínűleg egy gonosz tett volt. Lehet, hogy egy életen át kell fizetnie érte, vagy két életen át, három életen át,

vagy akár az örökkévalóságig. Ez az ár túlságosan szörnyű! Szóval, hogyan jött létre ez a következmény? Egyetlen frázis, egyetlen meggyőződés hozta létre. Ez a személy meg akarja szerezni azt a lehetőséget. Nem ismeri el a vereséget, nem adja fel, és nem engedi meg magának, hogy kudarcot valljon. Szilárdan meg akarja ragadni a lehetőséget. Ez eredményként katasztrófát szül. A katasztrófa bekövetkezte után egy-két év nem lesz elég a következmények megfizetésére és jóvátételére. Nem túl magas ez az ár? Az emberek élete nyolcvan-kilencven évig tart, a rövidebbek pedig ötven-hatvan évig. Nem számít, hogy személyes előnyökre, státuszra, pénzre vagy más anyagi dolgokra tettél szert, ezeket a dolgokat húsz vagy harminc évig fogod tudatosan élvezni. Azonban ezért a húsz-harmincévnyi élvezetért talán minden egyes életedben, az örökkévalóságig fizetned kell az árat. Nem túl magas ez az ár? (De igen.) Azok az emberek, akik nem hisznek Istenben, nem értik az igazságot, és azt sem tudják, hogy Isten szuverén mindezen dolgok felett. Ezért aztán képesek önző vágyuk, önérdekből született pillanatnyi vakító vágyuk miatt ostoba dolgokat elkövetni bizonyos elképzelések vagy sátáni logika uralma alatt, ami örök megbánásra kárhoztatja őket. Az „örök” nem húsz vagy harminc évet jelent ebben az életben, hanem azt, hogy minden életben szenvedniük kell, beleértve ezt az életet is. Azok, akik nem hisznek Istenben, nem fogják megérteni ezeket a dolgokat, és ha azok, akik hisznek Istenben, nem értik az igazságot vagy nem ismerik Istent, akkor ők sem fogják megérteni ezeket a dolgokat. Vannak emberek, akik nem tesznek nyilvánvalóan gonosz dolgokat. Ha kívülről nézzük őket, nem ölnek embereket, nem gyűjtogatnak, és nem állítanak nyíltan csapdákat másoknak, de sok titkos taktikájuk van. Isten szemében ugyanolyan jellegű ez a gonoszság, mint a nyilvánvaló gonoszság. Mit értek az alatt, hogy ugyanaz a jellegük? Azt értem alatta, hogy Isten szempontjából Ő ugyanazokat az alapelveket használja az ilyen dolgok elítélésére. Ugyanazt a módszert és az igazságnak ugyanazt az elemét használja ahhoz, hogy elítélje őket. Isten elítéli mindezeket a dolgokat, amelyeket azok az emberek tettek, függetlenül attól, hogy milyen indíttatásból tették, és hogy Isten házában vagy kint a világban tették-e. Ha hiszel Istenben, és mégis megteszed ezeket a dolgokat, akkor vajon a sors, amit Isten végül ad neked, különbözik-e a nem hívők sorsától? Mondd meg Nekem, vajon Isten elnéző lesz-e veled, és megváltoztatja-e az Ő igazságos természetét cserébe azért, hogy sok éven át hittél Benne, és néhány évig szolgáltál a gyülekezetben? Úgy gondoljátok, hogy ez lehetséges? Ez egyáltalán nem lehetséges. Mit értek ez alatt? Ha nem érted az igazságot, akkor a gonoszság, amit teszel, az gonoszság, ha pedig érted az igazságot, akkor a gonoszság, amit teszel, ugyanúgy gonoszság. Isten nézőpontjából ez mind gonosz. A gonoszság e két fajtája egyenértékű egymással. Nincs különbség a kettő között. Mindaddig, amíg valami nincs összhangban az igazsággal, az gonoszság. Isten nézőpontjából nincs különbség a kettő között, jellegüket tekintve. Mivel mindkettő gonosz, az embereknek mindkét esetben meg kell fizetniük a gonoszságért, amit tettek – meg kell fizetniük az árat. Ez Isten igazságos természete. Akár kételkedsz benne, akár hiszel benne, ezt teszi Isten, és Ő így

határozza meg a dolgokat. Mit értek ez alatt? Egy tényt akarok elmondani nektek: nem szabad azt feltételezned, hogy „Isten kiválasztott engem, tehát kegyelmet találtam a szemében. Sok igazságot értek. Ha egy kis gonoszságot teszek, Isten nem fogja azt akként jellemezni vagy elítélni. Azt tehetek, amit akarok. Véghez tudom vinni a kezem ügyében lévő gonoszságot azzal az örüggyel, hogy az igazság gyakorlása miatt szenvedek nehézséget. Akkor Isten nem fogja elítélni, ugye?” Tévedsz. Istennek a gonoszság elítélésére vonatkozó alapelvei ugyanazok. Nem számít, hogy milyen környezetben történik, sem az, hogy az emberek mely csoportjában fordul elő. Isten nem tesz különbséget a különböző fajok szerint, sem az Ő kiválasztottai és a többiek között. Akár nem hívők, akár hívők, Isten egyformán tekint rájuk. Értitek? (Igen, értjük.)

„Soha ne add fel” – ezt akkor mondják az emberek, amikor egy sátáni beállítottság irányítja őket, és ez egy olyan mentalitás, amelyet a sátáni világ pártol. Minek tekintjük ezt a mentalitást? (Egy mentális betegségnek.) Ez az emberek életére és cselekedeteire vonatkozó olyan gondolkodásmód és alapelv, amelyet a mentálisan beteg emberek támogatnak. Arra sarkallja és motiválja az embereket, hogy minden lehetséges eszközt felhasználjanak saját vágyaik és vad ambícióik kielégítésére, soha ne csüggedjenek el, legyen bármilyen is a helyzet, az „Álld meg a helyed, és soha ne engedj” alapelv szerint törekedjenek a dolgokra, és ne elemezzék a vágyaik és vad ambícióik megfelelőségét; amíg ilyen mentalitással rendelkeznek, addig ez dicséretre méltó. Ha valaki olyasmit kutatna, ami az emberiség javát szolgálja, soha nem adná fel, nem csüggedne el a kudarcoktól, mindig pozitív irányba fejlődne, és kutatna tovább, hogy az emberek jobb életet élhessenek a jövőben, akkor ez valamennyire dicséretes volna. De vajon tényleg erre a célra törekszik az emberiség ezen a világon? Ki tesz önzetlenül ilyen dolgokat az emberiség érdekében? Senki. Még ha vannak is olyan emberek, akik látszólag az emberiségért való jó cselekedet zászlaja alatt tesznek dolgokat, a színfalak mögött a saját hírnevükért és szakmai érvényesülésükért teszik, azért, hogy a nevük bekerüljön a történelembe. Ezek a céljaik, és e célok közül egyik sem helyes. Ezeken a dolgokon kívül mire ösztönzi az embereket a soha fel nem adás mentalitása? Először is, a soha fel nem adás mentalitása megkérdőjelezi az emberek korlátait és ösztöneit. Például a sportpályán valaki három szaltót csinál egymás után, és nem bírja a szíve, de azt mondja, „soha nem adom fel. Muszáj feszegetnem a határait, és meg kell döntenem a Guinness-rekordot. Tíz szaltót fogok csinálni!” Ennek eredményeképpen, a nyolcadik szaltója közben meghal. Mi lenne, ha nem lenne ez a mentalitása, ami erre motiválja? (A képességeinek megfelelően csinálná.) Így van. Mit követel meg Isten az emberektől, hogy mit tegyenek? Isten azt követeli meg az emberektől, hogy normális emberi mivoltban éljenek, és megengedi, hogy legyenek gyengéik. Van egy határa annak, amit az emberek fizikai ösztönei és szervei elviselnek. Az embereknek tisztában kell lenniük azzal, hogy milyen szintet tudnak elérni. Tisztában volt ez a személy annak a következményeivel, ha tíz szaltót csinál egymás után? Nem volt tisztában ezzel, és vakon megtette, és feszegette a határait, ki volt tehát a felelős a haláláért? (Ő volt a

felelős érte.) Annak a forrása, hogy az a személy tíz szaltót akart csinálni, az volt, hogy a Sátán folyton motiválta őt, mondván: „Soha nem szabad feladnod. Öt szaltó után feladni származékos dolog. Nyolcat kell csinálnod!” Erre ő elgondolkodott: „Nyolc sem elég. Tíz fogok csinálni!” Ennek eredményeképpen a nyolcadik szaltó után leállt a szíve, és leállt a légzése. Vajon nem játszotta ki őt a Sátán? Természetesen ezt csak egy példaként használjuk; lehet olyan, aki gond nélkül megcsinál húsz szaltót. Amikor az emberekben megvan ez az akarat, hogy soha ne adják fel, akkor küzdenek oda-vissza, és a végén eldobják az életüket. Valamivel jobb a helyzet, ha csak az életüket dobják el, de nem tettek semmi gonoszszármazékos. Akkor talán még lesz esélyük arra, hogy a következő életükben emberként reinkarnálódjanak, és újra megízlelhessék, milyen érzés embernek lenni. Vannak azonban, akik nagy gonoszszármazékos követek el, és ez katasztrófát szült, ezért több életen át szörnyű árat kell fizetniük; folyamatosan azt kell jóvátenniük, amit elkövettek, és minden életükben nehézséget kell elszenvedniük. Ha ebben az életben nem tudják teljesen jóvátenni, akkor még mindig ott van a következő élet, és nem tudni, hogy hány életre lesz szükségük ahhoz, hogy teljesen jóvátegyék. Ez az eredmény.

Egyesek, amikor kudarcot vallanak az evangélium hirdetésében, nem hajlandók beletörődni, és azt mondják: „Soha nem fogom feladni. Ezúttal senkit nem térítettem meg – kudarcot vallottam. Legközelebb nem vallhatok kudarcot. Feltétlenül Isten tanújának és győztes fiúgyermeknek kell lennem!” Jó, hogy az emberekben megvan ez az elszántság, de mi van azzal a ténnyel, hogy képesek kimondani azt, hogy: „soha nem adom fel”? Ez miféle beállítottság? Ez vajon nem az arkangyal beállítottsága? Vajon Isten készítette őket arra, hogy így tegyenek bizonyosságot? Értik ők az igazságot? Amit tesznek, az vajon Istentől való bizonyosságtétel? Amit tesznek, az Isten meggyalázása. Miféle embereknek mondanátok őket? (Tökfejeknek.) Tökfejek ők. Nem értik az igazságot, mégis azt mondják, hogy Istentől tesznek bizonyosságot – már az elég jó volna, ha nem gyaláznák meg Istent. Miféle szavak ezek: „soha ne add fel”? Mit jelentenek ezek a szavak? Azt jelentik, hogy soha ne ismerd be a kudarcot. Valójában ezek az emberek kudarcot vallottak, de úgy gondolják, hogy azáltal, hogy nem ismerik be a kudarcot, mentális győzelmet arattak. A nem hívők mindannyian nagyra becsülik azt a fajta mentalitást, amikor az emberek többszöri kudarc után is tovább küzdenek, és minél több sikertelenséggel szembesülnek, annál bátrabbak lesznek. Ha korábban ilyen mentalitással rendelkezél, és az ilyen mentalitásra támaszkodtál annak érdekében, hogy harcolj egy cél eléréseért, akkor ez vajon nem szégyenletes? Az emberek romlott beállítottságának mely aspektusait jelenítik meg elsősorban a „soha fel nem adás” szavak? Az emberek lényegének mely aspektusait képviselhetik ezek a szavak? Vajon nem arrogánsak, és nem nélkülözik a józan ész az ilyen emberek, akik inkább meghalnak a helyett, hogy megadják magukat, és akik előbb halnak meg, mint hogy beismerjék a vereséget? Az a tény, hogy az emberek ilyen mértékben arrogánsak tudnak lenni, és inkább meghalnak, mint hogy beismerjék a vereséget, nem csak a

józan ész hiányának problémája; némileg az intelligencia is hiányzik belőlük, akárcsak a banditákból. Néhányan azt mondják: „Vajon azért, mert fiatalok és vakmerők?” Van összefüggés. Van egy közismert mondás a társadalomban: „Mindent kockára kell tenni a győzelemért.” Ez jellemző a fiatal emberek mentalitására, hogy mindent kockára tesznek, mint a dühös fiatalok. „Ha hajlandó vagy kockáztatni az életed, bármit elérhetsz” – ez a „soha ne add fel” mentalitás. Idősebb embereknek van ilyen szellemiségük? Nekik is van. Nézd, a politikai színtér gyakorlatilag csupa felnőttből és idősebbekből áll – a versengés pedig nagyon heves! Az embereknek romlott beállítottságaik vannak, és ezek szerint a romlott beállítottságok szerint élnek. Kisebb-nagyobb mértékben mindannyian rendelkeznek ezzel a mentalitással. Ennek nem sok köze van ahhoz, hogy idősök vagy fiatalok-e, viszont közvetlenül összefügg a beállítottságukkal. Ha hiszel Istenben és érted az igazságot, akkor tisztán fogod látni ezt a dolgot, és tudni fogod, hogy ez a fajta mentalitás nincs összhangban az igazság alapelveivel, és hogy ez egy romlott beállítottság. Ha nem érted az igazságot, nem leszel képes rá, hogy tisztán lásd ezt a dolgot, és azt fogod gondolni: „Jó és helyénvaló az, ha valakiben van küzdőszellem. Hogyan élhetnének az emberek, ha nem lenne bennük némi küzdőszellem? Ha nincs bennük némi küzdőszellem, akkor nem marad majd bennük semmi lélek ahhoz, hogy tovább éljenek. És akkor mi értelme van az életnek? Minden kedvezőtlen helyzetbe belenyugodnak, ami annyira gyenge és gyáva dolog tőlük!” Az emberek mind azt gondolják, hogy amíg csak életben vannak, harcolniuk kell a méltóságért. Hogyan harcolnak a méltóságért? Úgy, hogy a „harc” szóra helyezik a hangsúlyt. Bármilyen helyzetbe kerüljenek is, megpróbálják harccal elérni a céljaikat. A „soha ne add fel” mentalitása a „harc” szóból ered. Amit az ateisták a legjobban imádnak, az a küzdőszellem. Harcolnak a Mennellyel; harcolnak a földdel; harcolnak a többi emberrel – ez az, amitől a legboldogabbak. Azt gondolják, hogy minél jobban tud harcolni egy ember, annál hősiesebb – a hősök tele vannak küzdeni akarással. Itt született meg a soha fel nem adás mentalitása; ez a lényege a harcnak. A Sától való mindenféle démonok soha nem fogadták el az igazságot, akkor mi szerint is élnek ők? A harc sáti filozófiája szerint élnek. Életük minden napján harcolnak. Bármit tegyenek is, mindig harc által próbálnak győzedelmeskedni, és a győzelmüket fitogtatják. Mindenben, amit tesznek, a méltóságért próbálnak harcolni – vajon el tudják érni ezt? Pontosan miért vetélkednek és harcolnak? A harcuk teljes egészében hírnévért, nyereségért és státuszért folyik, és mindig csak a saját önös érdekükért harcolnak. Miért harcolnak? Azért, hogy hőst játsszanak és az élgárda tagjainak nevezzék őket. A harcuknak azonban halállal kell végződnie, és büntetést kell kapniuk. Ez nem kérdéses. Ahol sátánok és démonok vannak, ott harc van; amikor végül megsemmisülnek, a harc is akkor fog véget érni. Ez lesz a sátánok és a démonok sorsa.

Vajon kell-e ápolni és támogatni a törhetetlen harcolni akarás mentalitását? (Nem.) Akkor hogyan álljanak hozzá az emberek? (Az embereknek el kell hagyniuk ezt.) Az embereknek ezt fel kell ismerniük, el kell ítélniük és el kell hagyniuk. Ez a frázis nem az igazság, és nem is betartandó mérce az emberek számára, arról nem is beszélve, hogy

nem Isten követelménye az emberiséggel szemben. Nincs köze Isten szavaihoz, és nincs köze Isten emberekkel szemben támasztott követelményeihez. Mit követel meg Isten az emberektől? Isten nem igényli, hogy törhetetlen harcolni akarásod legyen. Istennek arra van szüksége, hogy az emberek megértsék saját romlott lényegüket, hogy tudják magukról, miféle emberek, milyen típusú emberek, mi hiányzik belőlük, hogy jó vagy gyenge képességűek, milyen a felfogóképességük, hogy olyanok-e, akik igazán szeretik Istent, és hogy olyanok-e, akik szeretik az igazságot. Istennek arra van szüksége, hogy pontosan megértsd magad e szempontokból, azután tedd meg, amit tudsz, a saját érettségednek és az általad birtokolt képességeknek megfelelően, a lehető legjobban. Magában foglalja ez a „harc” jelentését? (Nem.) Nem kell harcolnod. Egyesek azt kérdezik: „Nem harcolhatok a romlott beállítottságommal?” Harccal le lehet győzni a romlott beállítottságodat? Harccal meg lehet változtatni? (Nem.) Nem, nem lehet megváltoztatni. Egyesek azt kérdezik: „Harcolhatok a Sátán gonosz erőivel? Harcolhatok az antikrisztusokkal? Harcolhatok a gonosz emberekkel, az elvetemült beállítottságú emberekkel, és azokkal az emberekkel, akik bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak?” Ez semmiképpen sincs rendben. Miért nincs rendben? A harc önmagában nem az igazság gyakorlása. Mikor mondták Isten szavai, hogy „harcolj az antikrisztusokkal”, „harcolj a farizeusokkal”, „harcolj a képmutatókkal”, vagy „harcolj a romlott beállítottságoddal”? Mondta-e Isten ezeket a dolgokat? (Nem.) Ezzel szemben a társadalomban, ebben a sátáni világban harcok folynak a földbirtokosok ellen, a hatalmon lévők ellen, az értelmiségiek ellen, és ott vannak a tömegek közötti harcok, a kakasviadalkok, a kutya viadalkok, a bikaviadalkok és így tovább. Mindenesetre ezek egyike sem jó dolog. A harc egy olyan taktika, amellyel a Sátán árt az embereknek és csapást hoz az élőlényekre. Nem engedi az emberiség békés együttélését. Ehelyett ellentéteket teremt az emberek között, és gyűlöletet kelt az emberek között, majd arra készíti az embereket, hogy harcoljanak egymással és lemészárolják egymást, miközben ő a pálya széléről figyeli a műsort és a zűrzavart. Mivel ez sátáni viselkedés, ha a gyülekezetben és Isten házában olyan viselkedések, jelenségek vagy ügyek merülnek fel, amelyeknek köze van a harchoz, hogyan tekintenének ezekre a dolgokra? Hüvelykujjatokat felemelve támogatnátok és helyeselnétek, vagy véget vetnétek neki? (Véget vetnénk neki.) Véget kell vetnetek a helyzetnek, világosan el kell magyaráznotok az érintetteknek a dolgokat, meg kell értetni velük azokat, és el kell mondani nekik, hogy az igazságnak megfelelően, az alapelvekkel összhangban kell tenniük a dolgokat, és Isten szavaival teljes összhangban kell cselekedniük. Meg is metszhetitek őket, de a megmetszésük, a dorgálásuk, sőt a fegyelmezésük sem harc. Mire utal a „harc” kifejezés? Harcolni azt jelenti, hogy hevesességből vitát folytatni másokkal arról, hogy mi igaz és mi nem igaz egy dologban, vitázni emberekkel és észszerűtlenül viselkedni, hisztizni, sőt titkos mesterkedéseket és csalárd cselszövéseket alkalmazni, vagy emberi taktikákat, módszereket és eszközöket bevetni, és ezáltal a másikat alávetettségbe hajtani, legyőzni, és ismétlődően gyötörni, amíg meg nem adja magát. Ezt hívják harcolásnak. A harcolás szintisztán egy heves

viselkedés és cselekedet, és úgyszintén színtiszta sátáni viselkedés, módszer és eszköz a dolgok elintézésére. Ennek semmi köze az igazsághoz. Egyesek azt mondják: „Miért baj az, ha Isten választott népe felkel és harcol az olyanokkal, mint a hamis vezetők, az antikrisztusok, a farizeusok és a gonosz emberek? Nem jó dolog addig harcolni velük, amíg meg nem adják magukat, vagy nincsenek kitakarítva? Nem lesz-e ezután nyugalom Isten házában? Nem tudnak-e ezután békességben foglalkozni a testvérek a gyülekezeti életükkel? Miért nem harcolhatunk ezekkel az emberekkel?” Vajon helyes dolog harcolni ezekkel az emberekkel? Először is, egyvalami biztos, mégpedig az, hogy a harcolás rossz dolog. Miért rossz? Isten megbünteti és elítéli a gonosz embereket, tehát mit számít, ha az emberek harcolnak velük? Miért baj az, ha az emberek, amikor nincs jobb dolguk, megalázzák őket, rájuk szállnak és kínozzák őket, kiabálnak velük, a földre szegeznek és kritizálják őket? Isten adminisztratív rendeleteket tesz közzé, és ezekben a rendeletekben nincsenek harcolásra vonatkozó kifejezések. Isten csupán adminisztratív rendeleteket ír elő, amelyeken belül mindenféle ember kezelésére vannak módszerek és alapelvek. A rendeletek megmondják az embereknek, hogy milyen fajta embereket kell kiközösíteni, milyen fajta embereket kell kitakarítani, milyen fajta embereket kell elbocsátani, milyen fajta embereket kell művelni, milyen fajta embereket kell használni, milyen fajta embereket nem szabad használni, milyen fajta embereket lehet megmenteni, és milyen fajta embereket nem lehet megmenteni. Isten csak alapelveket mond az embereknek. Emberként hogyan kell tehát értelmeznetek Isten e szavait? Isten e szavainak mindegyike az igazság. Mi az igazság? Az, hogy bármit tesz Isten, vagy bármilyen típusú személlyel foglalkozik, még ha az egy gonosz ember is, aki gonosz dolgokat művelt, rendkívüli veszteséget okozva Isten háza munkájának és érdekeinek, Isten akkor is az Ő módszereit fogja használni, hogy kezelje őt; egyáltalán nem fog semmilyen sátáni vagy heves módszert használni ahhoz, hogy kezelje őt. Minek hívják ezt? Ezt hívják az emberekkel szembeni igazságos bánásmódnak. Vajon van harcolás ebben az igazságosságban? Nincs. Ez az igazság? (Igen.) Nem számít, mennyire heves, mennyire sátáni és mennyire gonosz ez a személy, mi Isten szavait vesszük a legmagasabb szintű útmutatásként és a kezeléséhez alkalmazandó pontos alapelvekként. Nem bélyegezzük meg, és nem fogunk össze másokkal ellene hevességből; egyáltalán nem teszünk ilyesmit. Ez az, amit az emberekkel szembeni igazságos bánásmódnak hívnak, és Isten ezeket az alapelveket adta az embereknek.

A keleti világban létezik ez a bizonyos kifejezés: „törhetetlen harcolni akarás.” A nyugati világban létezhetne egy ugyanilyen jelentéssel bíró frázis. Amennyiben a Sátán megrontotta őket és a Sátán hatalma alatt élnek, akkor minden ember sátáni beállítottságú, különösen arrogáns és önelégült, és senkinek sem enged. Ha ilyesfajta beállítottság hajtja őket, akkor az emberekben bizonyosan kialakul a soha fel nem adó mentalitás és gondolkodásmód. Ezt a fajta gondolkodást és mentalitást, amelyet az emberiség hirdet, minden ember helyesnek, pozitívnak és olyasvalaminek tart, ami

elégséges ahhoz, hogy támogassa őket, miközben haladnak az útjukon és élik tovább az életüket. Nem számít, mennyire látják helyesnek ezt az úgynevezett mentalitást és gondolkodást, és mennyire mondják ezt helyesnek, mindannyiunknak tisztánlátással kell rendelkezünk ezzel kapcsolatban. Nincs az egész emberiségben egyetlen rassz sem, akik között az igazság uralkodna. Akármilyen magasztos, ősi vagy titokzatos eszméket vagy hagyományos kultúrát hozott létre egy rassz, bármilyen oktatásban részesült, és akármilyen tudásnak van birtokában, egy dolog biztos: ezek közül egyik sem az igazság, és nincs is semmi köze az igazsághoz. Egyesek ezt mondják: „Úgy tűnik, hogy a jó és a rossz, a helyes és a helytelen, valamint a fekete és a fehér mérésére vonatkozó, a hagyományos kultúrában fellelhető erkölcsi elvek vagy elképzelések némelyike elég közel áll az igazsághoz.” Az, hogy úgy hangoznak, mintha közel állnának az igazsághoz, nem azt jelenti, hogy a jelentésük tekintetében is közel állnak hozzá. A romlott emberiség mondásai a Sátántól erednek, ezek sohasem az igazság, hanem egyedül Isten szavai az igazság. Így aztán látszólag akármennyire közel esnek is az emberiség egyes szavai Isten szavaihoz, ezek nem az igazság, és nem is tudnak igazsággá válni; ez minden kétséget kizáróan így van. Csak a megfogalmazás és a kifejezés tekintetében esnek közel Isten szavaihoz, valójában azonban ezek a hagyományos elképzelések összeegyeztethetetlenek Isten szavainak igazságával. A szó szerinti értelmükben lehet ugyan némi hasonlóság, de nem ugyanaz a forrásuk. Míg Isten szavai a Teremtőtől származnak, a hagyományos kultúra szavai, elgondolásai és nézetei a Sátántól és démonoktól. Egyesek ezt mondják: „A hagyományos kultúra elgondolásait, nézeteit és híres mondásait általánosan pozitív dologként ismerik el. Még ha hazugságok és téveszmék is, vajon igazsággá válhatnak, ha több száz – vagy több ezer – éven át vallják őket az emberek?” Egyáltalán nem. Az efféle nézőpont olyan nevetséges, mint azt mondani, hogy a majmokból fejlődtek ki az emberek. A hagyományos kultúrából sosem válik igazság. A kultúra csak kultúra, és akármennyire nemes, akkor is csak a romlott emberiség által létrehozott, viszonylag pozitív dolog marad. Azonban az, hogy valami pozitív, és az, hogy az igazság, nem egyenlő egymással; attól, hogy valami pozitív, még nem válik kritériummá; mindössze viszonylag pozitív, semmi több. Világos tehát most már számunkra, hogy a „pozitivitás” háttérében vajon jó vagy rossz hatással van-e a hagyományos kultúra az emberiségre? Kétségtől kívül rossz és negatív hatással van az emberiségre.

Ma azt a mondást boncolgattuk, miszerint „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.” Ez a világi ügyekre vonatkozó egyfajta filozófia. Azt a történelmi háttérrel rendelkező híres idiómát is boncolgattuk, miszerint „Rőzsén alszik és epét nyalogat.” Nem elég-e már önmagában ez a két frázis ahhoz, hogy új megértést adjon számotokra az emberiség hagyományos kultúrájáról és a világi ügyekre vonatkozó filozófiáiról? Pontosan mi a lényege a hagyományos kultúrának és a világi ügyekre vonatkozó filozófiáknak? Először is, biztosak lehettek abban, hogy ezek a dolgok egyáltalán nem pozitívak. Ezek az emberek romlott beállítottságaiból fakadnak – a Sátán a forrásuk. Mit hoznak az emberiségre? Félrevezetnek, megrontják, megkötik

és korlátozzák az emberiséget. Ez biztos, és nem fér hozzá kétség. Más se hoznak az emberiségre, mint negatív befolyást és negatív hatást, akkor hát ezek vajon az igazság? (Nem.) Ezek nem az igazság, az emberiség mégis az igazságként szentesíti őket. Mi folyik itt? Az embereket félrevezették. Mivel az embereket nem mentette meg Isten, és nem értik az igazságot, és nem hallották azokat a pontos dolgokat, amelyeket Isten mond az efféle frázisokról és ügyekről, ezért végeredményben elfogadják azokat az eszméket és nézeteket, amelyeket elképzeléseik szerint viszonylag helyesnek, jónak tartanak, és amelyek összhangban vannak az akaratukkal. Ezek a dolgok először a szívükbe férkőztek be, és ott váltak dominánssá, ezért az emberek évszázadokon és évezredekken keresztül ragaszkodnak hozzájuk. Ezek a hagyományos kultúrák, amelyek sátáni filozófiák, már régen gyökeret vertek az emberek szívében, félrevezetve és befolyásolva az embereket nemzedékről nemzedékre. Ha nem fogadjátok el az igazságot, akkor továbbra is félrevezetnek és befolyásolnak majd benneteket ezek a filozófiák. Ma a „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz” és a „Rőzsén alszik és epét nyalogat” frázisokról beszélgettem, ezeket boncolgattam. E frázisok egyike mondás, a másik idióma. Ebben a két frázisban láthatjuk, hogy pontosan mi is a sátáni kultúra az egész világon: eretnokségek és téveszmék alkotják, amelyek félrevezetik az embereket, megrontják az embereket, károsak az emberekre nézve, és ártanak az embereknek. Ha az emberiség tartja magát a Sátán e filozófiáihoz, akkor az emberek életük során csak egyre romlottabbak és egyre elvetemültebbek lesznek; lemészárolják egymást, harcolnak egymással, és ennek sose lesz vége. Nem lesz bizalom az emberek között, nem lesz harmonikus együttélés, és nem lesz kölcsönös szeretet. Röviden, amit ez a kultúra hoz az emberiségre, azok a kedvezőtlen következmények. Ezeknek az úgynevezett eszméknek és mentalitásoknak az irányítása alatt az emberiséget arra készíteti, hogy folyamatosan gonoszságot tegyen, folyamatosan ellenálljon Istennek, folyamatosan feszegesse az emberek erkölcsi korlátait, és minden eszközt felhasználjon céljai eléréséhez. Az emberek végül a pusztulás útját fogják követni, és megbűnhődnek. Ez az emberi kultúra lényege. Ha már a mondásoknál tartunk, mi a véleményetek róluk? Egyesek azt mondhatják: „Ezek nem olyan valódi eszmék, amelyeket pártol az emberiség. A társadalom felső rétegéhez tartozó, viszonylag magas szintű rálátással rendelkező tagjai nem tartják magukat ezekhez.” Épp az imént boncolgattunk egy olyan idiómát, amellyel egyetértenek a társadalom felső rétegének tagjai: „rőzsén alszik és epét nyalogat”. Magas szintű ez az idióma? (Nem.) Nem magas szintű, mégis, ezt az idiómát, ezeket az eszméket és mentalitásokat mindenki határozottan dicséri és pártolja minden felsőoktatási intézményben és az emberi társadalom összes magas szintű színterén. Ez az emberi kultúra. A hagyományos kultúra ezen aspektusai kondicionálták, érzéketlenné tették és megrontották az emberiséget. És mi a végeredmény? Az, hogy a hagyományos kultúra félrevezette, korlátozta és gúzsba kötötte az emberiséget, és hogy természetsszerűleg felmerül egy olyasfajta gondolkodásmód és elmélet, amelyet az emberiség széles

körben népszerűsít, terjeszt és ad tovább, és amelyet elfogadtat az emberekkel. Végül aztán mindenkinek a szívét rabul ejti, eléri, hogy mindenki támogassa ezt a fajta gondolkodásmódot és elméletet, és mindenkit megront ez az elmélet. Azután, hogy egy bizonyos mértékig meg lettek rontva, semmiféle elképzelésük nincs többé az embereknek a helyesről és a helytelenről; nem akarják többé felismerni, hogy mi igazságosság és mi elvetemültség, és azt sem hajlandóak felismerni többé, hogy melyek a pozitív, és melyek a negatív dolgok. Még az a nap is eljön, amikor az sem világos többé a számukra, hogy ők ténylegesen emberek-e, és sok perverz ember azt sem tudja magáról, hogy férfi-e vagy nő. Vajon mennyire van messze a pusztulástól egy ilyen emberi faj? Mennyiben hasonlítható a mai emberiség a Noé korabeli emberekhez? Hát nem még elvetemültebbek? Ők már elérték az elvetemültség csúcsát, és annyira elvetemültek, hogy van néhány dolog, amelyeket képtelen vagy meghallgatni – miután meghallod, undorodsz tőle. Az emberek mindegyike beteg bizonyos mértékben. Kívülről az emberek teste emberinek tűnik, de amiket a szívükben gondolnak, azok valójában nem azok a dolgok, amelyeket az embereknek gondolniuk kellene; mindannyian betegek, és képtelenek megváltozni. Hogy értem, hogy képtelenek megváltozni? Úgy értem, hogy talán egy-kétszáz évvel ezelőtt több ember lett volna hajlandó meghallgatni, ahogy Isten beszél és kijelentéseket tesz. Megbíztak abban, hogy létezik igazság ebben a világban, csakúgy, mint az igazságosság és méltányosság. Az emberek hajlandóak voltak elfogadni egy ilyen tényt, és vágytak arra, hogy megvalósuljon. Még inkább remélték azt, hogy eljön a nap, amikor megérkezik a Szabadító, aki képes megmenteni az emberiséget a sötétség és az elvetemültség befolyásától. Egy-kétszáz évvel később azonban egyre kevesebb ilyen ember van. Hány olyan ember van, aki képes megérteni Isten szavait? Hány olyan ember van, aki képes elfogadni az igazságot? Még ha sokan kapták is meg Isten kegyelmét, akkor mi van? Egyre kevesebb azoknak a száma, akik valóban követik Őt. Ami azt jelenti, hogy az emberi faj körében egyre kevesebb az olyan ember, aki Isten szavainak hallatán felbátorodik, képes a pozitív dolgok szeretetére, vágyik a fényre, vágyik az igazságra, és vágyik Isten országának, méltányosságának és igazságosságának az eljövételére. Mit mutat ez? Hogy a Sátán filozófiai, törvényei, elméletei és úgynevezett mentalitásai félrevezették és megrontották az egész emberi fajt. Mennyire lettek félrevezetve és megrontva? Az emberek mindannyian igazságként fogadták el a Sátán téveszméit és ördögi mondásait; mind imádják és követik a Sátánt. Nem értik Isten, a Teremtő szavait. Nem számít, mit mond a Teremtő, hogy mennyit mond, és hogy mennyire világosak és gyakorlatiasak a szavai, senki sem érti; senki sem fogja fel. Érzéketlenek és tompa elméjük mindannyian, zavaros a gondolkodásuk és az elméjük. Hogyan zavarodtak össze? A Sátán zavarta össze őket. A Sátán alaposan megrontotta az embereket. A mai társadalomban mindenféle különböző eszmék, ideológiák és kijelentések léteznek. Az emberek abban hisznek, amelyiket éppen kiválasztják, és azt követik, amelyiket éppen kiválasztják. Senki nem mondhatja meg nekik, hogy mit tegyenek, és nem is képesek megmondani nekik, hogy mit tegyenek. Ez

ennyire így van. Így tehát áldás az a tény, hogy képesek vagytok úgy dönteni, hogy higgyetek Istenben. Ma képesek vagytok megérteni, amit Isten mond, van egy kis lelkiismereti érzéketek, hiszitek, amit Isten mond, vágytok Isten országának eljövetelére, és vágytok arra, hogy a világosság, az igazság, a méltányosság és az igazságosság országában éljete. Ritkaságszámba megy ez az őszinteségetek? Hogyan jutottatok hozzá? Isten védelme és a benned azon munkálkodó Szentlélek által, hogy tisztánlátást adjon neked, vagy képes hinn Istenben és követni Őt. Ha Isten nem munkálkodna bennetek, akkor most itt lehetnétek hívőként? Megváltozhattatok volna úgy, ahogy mostanra megváltoztatok? Nézd csak meg, azok a nem hívők még most is rendelkeznek emberi hasonlatossággal? Lehet, hogy most még sok igazságot nem értesz, és sok esetben a nézeteid még mindig pontosan ugyanazok, mint a nem hívőké – bármit is gondolnak ők, te is azt gondold. Bár néha nem fogadod el egyes nézeteiket, de nincs tisztánlátásod, és nincs más út, amit járhatnál. Amikor eljön az a nap, amikor megérted az igazságot, képes leszel felismerni, hogy nézeteik helytelenek és elvetemültek, és a szíved képes lesz elutasítani őket. Akkor tisztán fogod látni a démoni arcukat. Látni fogod, hogy ők az élő ördögök, nem emberek. Embernek álcázzák magukat, de nem tesznek emberi dolgokat. Honnan tudhatod, hogy ez a helyzet? Az általuk hirdetett szavak mindegyike különösen kellemes a fülnek és képes az emberek megtévesztésére, de amit tesznek és végrehajtanak, az rendkívül elvetemült és csúnya, és egyszerűen szégyentelen és indokolatlan. Az úgynevezett eszmék és úgynevezett mentalitások, amelyekhez ragaszkodnak, rendkívül elvetemültek és reakciósak, teljesen ellentétesek Isten szavaival és az igazsággal, és szöges ellentétei Isten szavainak és az igazságnak, ezek az emberek mégis az igazságként tekintenek ezekre a hamis érvelésekre és eretnekségekre, és intenzíven, erőteljesen és nyilvánosan hirdetik őket, hogy félrevezessék és megrontsák az emberiséget, hogy elfedhessék különböző aljas és szégyentelen bűneiket és csúnya arcukat. Ebből világosan láthatod, hogy ezek mind démonok, valamint vadállatok és tisztátalan lelkek, akikkel nem lehet érvelni. Nem tudsz velük értelmesen beszélni, és nem tudsz velük jó vagy igaz szavakat váltani. Amikor eljön a nap, amikor ilyen tisztán fogsz látni, tudni fogod, hogy az emberiséget túlságosan mélyen megrontották; hogy te is ugyanolyan romlott vagy, mint a többi ember; hogy csak a jelen pillanatban, amikor hiszel Istenben, és értesz néhány igazságot, ilyenkor tudsz némi emberi hasonlatosságot megélni, elszakadni az ördögök és a Sátán befolyásától, és felismerni, gyűlölni és elhagyni őket; tudni fogod, hogy az Isten általi megmentés nélkül éppen ugyanolyan lennél, mint ők – nem lenne különbség –, és hogy bármilyen gonosz vagy elvetemült dologra képes lennél. Most az igazságra törekszel, sok munkát és erőfeszítést fektetsz az igazságba, fontosnak tartod a gyakorlást, és az igazságot a saját valóságoddá teszed. Amikor megérted az igazságot, gyakorolni tudod az igazságot, meg tudod élni Isten szavainak valóságát, és valódi tapasztalati bizonyosságtétellel rendelkezel, akkor a szíved boldog és békés lesz, a gondolkodásmódod és az állapotod egyre normálisabb lesz, az Istennel való kapcsolatotod egyre közelebb és egyre normálisabb lesz,

a napjaid pedig egyre jobbak lesznek. Ha nem gyakorlod az igazságot, mindig sátáni filozófiák szerint élsz, és mindig félreérted Istent, és gyanakvó vagy Vele szemben, akkor a szíved egyre távolabb kerül Istentől, az Istenbe vetett hited hiábavaló lesz, és semmit sem fogsz nyerni. Még ha hosszú évek óta hiszel is Istenben, sok szót és doktrínát megértesz, és nem fogadod el a nem hívők különféle téves gondolatait és nézeteit, ezeknek semmi haszna. Ez azért van, mert nem érted az igazságot, és csak néhány szóról és doktrínáról tudsz beszélni, és még mindig nem tudod gyakorolni az igazságot. Mivel azoknak a dolgoknak, amelyek először férköztek be a szívedbe, és ott dominánssá váltak, még mindig hatalmuk van feletted, csak ezek szerint tudsz élni. Nem számít, mit akarsz tenni, és nem számít, milyen helyzetbe kerülsz, akaratlanul is ezek a sátáni filozófiák fognak irányítani téged. Ha tehát ezek a sátáni filozófiák hatalmat gyakorolnak a szíved felett, akkor képtelen leszel gyakorolni az igazságot. Egyesek azt mondják: „Én nem gyakorlom az igazságot, és nem követem a Sátánt sem.” Lehetséges ez? Nincs középút. Csak azáltal tudsz eljutni oda, hogy az igazságnak megfelelően tedd a dolgokat, ha elfogadod az igazságot, megérted az igazságot, majd kitakarítod azokat a sátáni dolgokat, amelyek először férköztek be a szívedbe, és ott dominánssá váltak. Amikor az igazságnak hatalma van a szíved felett, és Isten szavainak hatalma van a szíved felett, akkor természetes módon képes leszel gyakorolni az igazságot abban, amit mondasz és teszel.

Miként kezelik az emberek a Sátán logikáját és gondolatait, és azokat a mentális mankókat, amelyek irányítják azt, hogy miként élnek az emberek? Lélektani táplálék? Erőleves a léleknek? Voltaképpen ezek azok a dolgok, amelyek megrontják az embereket, és ha valaki „bekajálja” ezeket, akkor meg fog halni. Ha az emberek folyamatosan elfogadják ezeket a dolgokat és sátáni dolgokat raktároznak el magukban, vajon mire utal ez? Hogy még nem vetették le az eredeti romlott beállítottságukat, és azon felül újabb megrontást fogadtak el a Sátántól. Ez azt jelenti, hogy számukra befellegzett. Elkerülhetetlen az, hogy nem lehet őket megmenteni. Folyamatosan fel kell ismerned és el kell utasítanod ezeket a dolgokat, miközben folyamatosan le kell vetned őket, nem szabad e dolgok szerint élned, és el kell fogadnod Isten szavait. Vannak, akik azt mondják: „Nem fogadom el ezeket a dolgokat. Isten szavai maguktól fognak belém hatolni.” Ez nem lehetséges. Proaktívan keresned kell az igazságot és el kell fogadnod az igazságot, és az igazság megértésének folyamatán keresztül ösztönösen tisztánlátást nyersz a hamis érvelések és eretnekségek tekintetében, és lassan el fogod engedni azokat. Ily módon Isten szavai fokozatosan a cselekedeteid alapelveivé válnak, és amikor valamit teszel, tudni fogod, hogy a cselekedeteid melyik módja van összhangban Isten szándékaival, nagyon természetesen fogod gyakorolni az igazságot, és romlott beállítottságodnak ez az aspektusa megváltozik. Szerintetek nehéz ezt megtenni, vagy nem? Valójában nem nehéz. Az egyetlen, ami nehéz benne, az az, hogy az emberek nem ültetik gyakorlatba. Egyesek azt gondolják: „Ez igazán nehéz – nehezebb, mint a mennybe felkapaszkodni! Nem olyan ez, mint egy halat arra kényszeríteni, hogy a

szárazföldön éljen? Nem hoz ez engem nehéz helyzetbe?” Így van ez? Nem, nem így van. Helyesen kell megközelítened ezeket a kérdéseket, és megfelelő tisztánlátással kell rendelkezned ezekben a kérdésekben. Ma nagyon sok időt töltöttem azzal, hogy csupán néhány sátáni téveszméről beszélgettem és azokat boncolgattam, de vajon csupán ez a néhány dolog van az emberekben elraktározva? (Nem.) Sokkal több van ezeknél! Később beszélgetni fogok ezekről a témákról egymás után. Korábban nem beszélgettem erről az aspektusról, vajon ti magatok elméltetek valaha ezeken a témákon? Nem tettétek. Ha elgondolkodnátok rajtuk, jutnátok valami eredményre? Ha képesek lettétek volna némi erőfeszítést tenni az igazságért, akkor lett volna némi tisztánlátásotok a sátáni téveszmék vonatkozásában, és nem lennétek teljesen tudatlanok, mint amilyenek most vagytok. Váratlannak tűnik az ezekről a témákról folytatott mai beszélgetésem? Van valaki, aki azt mondja: „Hát nem az antikrisztusok felismeréséről beszélgetünk? Hogy lehet, hogy hirtelen ezekről a témákról beszélgetünk?” Ezek a dolgok mind a Sátán romlott beállítottságával függenek össze. Ezeknek a dolgoknak mind köze van a Sátán romlott beállítottságának az emberek általi felismeréséhez, és hasznosak ahhoz, hogy az emberek képesek legyenek pontosan megérteni az igazságot. A beszélgetés végére legalább azt tudják majd az emberek, hogy „kiderült, hogy ez a nagyszerű frázis nem az igazság”. Mostantól kezdve az olyan téveszméket, miszerint „Rőzsén alszik és epét nyalogat” és „Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz”, kitakaríthatod a szívedből. Lehetnek olyanok köztetek, akik jelenleg nem tudják ezeket kitakarítani, de legalább tudod, hogy ezek a frázisok nem az igazság, és ha legközelebb hallod valakitől ezeket a frázisokat, tudni fogod, hogy ezek a frázisok félrevezetőek, és nem fogadod el azokat. Bár a szíved úgy érzi, hogy ezek a frázisok valamelyest helyesek, és hogy ezeket még mindig jó dolog megtenni, azt is gondolod: „Isten azt mondta, hogy ezek a frázisok nem az igazság. Nem cselekedhetek e frázisok szerint.” Hát nem előnyös ez számodra? (De igen.) Mi a célom azzal, hogy ezeket a dolgokat mondom? Miért boncolgatom így ezeket a frázisokat? A hívők mindig azt mondják: „Gyakorolnunk kell az igazságot. Isten minden szava az igazság. Isten minden szava pozitív dolog, és az, amit gyakorolnunk kell.” Egy nap megmetszenek téged, és felbukkannak a szívedben ezek a frázisok: „Rőzsén alszik és epét nyalogat” és „amikor a menny arra készül, hogy nagy felelősséggel ruházza fel az embert, a szívének először a fájdalmat kell megtapasztalnia.” Vajon ezek az igazság? Ez nem valami vicc? Ha megkérnének, hogy tegyél tanúságot Istenről, hogyan tennéd azt? Azt mondom: „A hívőknek el kell viselniük a megaláztatást és nehéz terhet kell hordozniuk, rőzsén kell aludniuk és epét nyalogatniuk, és törhetetlen harcolni akarással és mentalitással kell rendelkezniük.” Ez tanúságtétel Isten mellett? (Nem.) Azáltal, hogy a sátáni logikát Isten szavaiként és az igazságként kezeled, és tanúságot teszel róla, nemcsak hogy nem tettél megfelelően tanúságot Isten mellett, hanem nevetség tárgyává váltál a Sátán előtt, és meggyaláztad Istent. Mi ez, amit teszel? Ha Isten elítélne ezért, azt igazságtalannak tartanád, és azt mondanád: „Tudatlan vagyok. Nem értem. Isten

soha nem beszélgetett velem erről.” Ha nem ítéled el téged, de a cselekedeteid természete nagyon súlyos, mit kellene tennie Istennek ezzel kapcsolatban? Félreállítani téged? (Nem.) Semmit nem kell tenni. Ami Engem illet, Én csak megértetek veletek annyit, amennyit csak lehetséges, és megismertetek veletek annyit, amennyit csak lehetséges – a felfogóképességeteknek megfelelően, és annak megfelelően, hogy mit tudok nektek elmondani –, hogy pontosan mi az igazság, hogy az átlalatok jónak és helyesnek tartott frázisok kapcsolatban vannak-e az igazsággal, és hogy azok az igazság-e. Meg kell értetnem veletek ezeket a dolgokat. Ha mindezek megismerése után még mindig ugyanúgy gondolkodsz, és még mindig ugyanolyan hajthatatlan vagy, akkor Isten nem fog félreállítani, és nem is fog figyelmen kívül hagyni téged. Megérdemled, hogy elítéljenek, és Isten cselekedni fog. Miért fogja ezt megtenni Isten? Ha így cselekszel, miközben nem érted ezeket a dolgokat, akkor Isten ezt úgy fogja kezelni, hogy ostoba és tudatlan vagy, viszont ha tudod ezeket a dolgokat és mégis így cselekszel, akkor tudatosan teszel rosszat, Istennek pedig az alapelveknek megfelelően kell kezelnie ezt.

2019. december 19.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Első rész)

Melléklet: Mi az igazság

Ma folytatjuk a beszélgetést a múltkori tartalomról. Mi volt az a téma, amelyről legutóbb beszélgettünk? (A mondás, hogy „rőzsén aludni és epét nyalogatni” nem az igazság.) Szóval azt gondoltátok korábban, hogy ez az igazság? Az emberek tudat alatt azt gondolták, hogy ez az igazság, vagy legalábbis meglehetősen pozitívnak, inspirálónak tartották, olyasvalaminek, ami arra ösztönözheti az embereket, hogy kezdeményezők és derűlátók legyenek. A jelentésnek erről a szintjéről nézve az emberek úgy gondolták, hogy elég közel áll az igazsághoz, és elég közel áll a pozitív dolgokhoz. Ezért sokan tudat alatt azt hitték, hogy a mondás, miszerint „rőzsén aludni és epét nyalogatni”, egy meglehetősen pozitív kifejezés, vagy legalábbis inkább pozitív, semmint negatív jelentésű, és hogy szerepet játszik az emberek életének és magatartásának támogatásában. De miután beszélgettünk róla, láttuk, hogy semmi ilyesmiről nincs szó, és hogy komoly problémák vannak vele. Kerestetek-e tovább olyan kifejezéseket, amelyek hasonlóak vagy kapcsolódnak ehhez a kifejezéshez, vagy amelyeknek hasonló szerepük van, és amelyeket az emberek tudat alatt meglehetősen pozitívnak vagy meglehetősen jónak gondolnak, és boncolgattatok-e őket? (Nem.) Mondjátok, helyénvaló itt a „sok következtetést levonni egy esetből” kifejezés? (Igen.) El kell mondani, hogy ennek a kifejezésnek gyakorlati vonatkozásai vannak, amikor az igazság kereséséről és az igazság gyakorlásáról van szó. Legutóbb beszélgettünk arról, hogy „rőzsén aludni és epét nyalogatni”. Milyen más hasonló típusú kifejezések vannak? Milyen más kifejezések jelentik nagyjából ugyanezt, vagy játszhatják ugyanezt a szerepet? Nem árt, ha az Én módszerem szerint boncolgattok olyan kifejezéseket, amilyen a „rőzsén aludni és epét nyalogatni”, és beszélgettek ezekről egymással, és új megértésekre tesztek szert. Amikor képesek lesztek átlátni téves mivoltukon, akkor el fogjátok vetni az ilyen kifejezéseket, és ezután az igazság gyakorlásának és az igazságra való törekvésnek az útjára léptek, teljes mértékben Isten szavai alapján.

Folytassuk a témát, amelyről az előző két alkalommal is beszélgettünk. Melyik téma volt az? (Mi az igazság.) Így van, mi az igazság. Tehát pontosan mi az igazság? (Az igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának.) Úgy tűnik, megjegyeztétek ezt a mondatot az elmélet és a meghatározás szemszögéből. Tehát az előző két beszélgetésünk után, a szívetek mélyén van-e különbség az igazság meghatározásában, ismeretében és megértésében most, a korábbiakhoz képest? (Igen, van.) Mi ez a különbség pontosan? Bár rövid távon nem biztos, hogy rendelkeztek a

gyakorlati tapasztalatból származó tudással, de legalább van némi érzékelésbeli tudásotok. Mondjátok el Nekem a saját tapasztalataitok, tudásotok és megértésetek alapján. (Korábban is tudtam, hogy Isten szavainak igazsága szerint kell gyakorolnom, amikor dolgok történnek velem, de ezt soha nem voltam képes átültetni a gyakorlatba. Ez úgy van, hogy általában hajlamos vagyok a forrófejűsége, és bár tudom Isten szavaiból, hogy helytelen forrófejűséget mutatni, és ismerem Isten követelményeit az emberekkel szemben, mégis elkövetem, és soha nem voltam képes megtalálni a kiváltó okot. Csak miután a múltkor meghallgattam Isten közlését, jöttem rá, hogy az emberek gyakran azért mutatnak romlottságot, mert sátáni gondolatok irányítják őket, és hogy én azért mutatok forrófejűséget, mert bennem van az a sátáni logika, miszerint „Soha nem ütök elsőnek, de mindig visszaütök”. Úgy gondolom, helyes ez a mondás, és önvédelemből cselekszem így. E sátáni gondolkodás és nézet befolyása alatt képtelen vagyok az igazság gyakorlására. De valójában, bár ezek a sátáni dolgok kívülről helyesnek tűnnek, valójában a jelentések, amelyeket közvetítenek, ellentétesek azzal, amit Isten szavai megkövetelnek, és helytelenek. Csak Isten szavai az igazság, és csak az Isten szavai szerint való cselekvés a maradéktalanul helyes.) Nagyon jó. Ki tud ehhez bármit hozzáfűzni? (Szeretnék valamit hozzáfűzni. Én is tudtam korábban, hogy az igazságot kell keresnem és gyakorolnom, amikor dolgok történnek velem, mégis kissé össze voltam zavarodva a gyakorlás mikéntjével kapcsolatban. Miután meghallgattam Isten közlését, úgy érzem, hogy az igazság nagyon életszerű, és az élet minden területére vonatkozik. Vegyünk néhányat az Isten által említett példák közül. A nyugati országokba érkező kínaiak kávé is megtanulnak fogyasztani. Ez nem viselkedésmódbeli probléma, hanem az emberek gondolatainak és nézeteinek problémája, és ez összefügg az igazsággal. Továbbá, miután Isten boncolgatott néhány közkeletű mondást és szófordulatot, amelyeket az emberek helyesnek tartanak, arra jutottam, hogy el kellene gondolkodnom a saját helyesnek tűnő viselkedésemen és gyakorlatomon, valamint az e viselkedés mögött meghúzódó szándékokon, gondolatokon és nézeteken, és azon, hogy pontosan mit is élek meg azzal, hogy ezekre a dolgokra támaszkodom. Most már sokkal konkrétabban érzem, hogy miként keressem és gyakoroljam az igazságot, amikor dolgok történnek velem, és nem olyan elvont ez már.) Úgy tűnik, hogy e két beszélgetés által a legtöbben alapvetően megértették azt, hogy mi az igazság, és néhány olyan témát is, amelyek az igazsághoz kapcsolódnak, és hogy szívük mélyén már elkezdtek elgondolkodni azon, hogy a magatartásuk és a cselekedeteik az igazsághoz kapcsolódnak-e, valamint azon, hogy pontosan melyik az igazság és melyik nem, azon dolgok közül, amelyekhez ragaszkodnak és amelyeket meghallanak Istenben való hitükben, és hogy valóban az igazság-e az általuk helyesnek tartott dolgok, és hogy ezek a dolgok milyen kapcsolatban állnak az igazsággal. Miután elgondolkodtak, az emberek már el tudják dönteni, hogy pontosan mi az igazság, és azt is, hogy pontosan mely dolgok az igazság, és melyek nem az igazság. Miután annyi éven át hallgattak prédikációkat, és annyi éven át ették és itták Isten szavait, a legtöbb ember elsajátított néhány dolgot, és tisztán lát

egy tényt: Isten szavai valóban az igazság, Isten követelményei az igazság, és minden, ami Istentől származik, az igazság. Azok az emberek, akik valóban hisznek Istenben, már szívből beismerték és elfogadták ezt a tényt, de a való életben gyakran előfordulhat, hogy öntudatlanul olyan dolgokat mondanak, amelyeknek semmi közük az igazsághoz, vagy amelyek ellentétesek az igazsággal. Egyesek még azokat a dolgokat is igazságként kezelik, amelyeket az emberek helyesnek és jónak gondolnak, és különösen nem ismerik fel a Sátántól származó csalóka téveszméket és ördögi szavakat, amelyeket nemcsak hogy régen elfogadtak a szívükben, de még pozitív dolgokként is kezelnek. Például számos sátáni filozófiát, amilyen a „fogat fogért, szemet szemért”, „Néha a hóhért akasztják”, „Az okos ember jól védi magát, mert csak arra törekszik, hogy ne hibázzon”, és „Soha nem ütök elsőnek”, és így tovább, az emberek igazságnak és életmótnak tekintenek, és még különösen elégedettek is önmagukkal, amiért támogatják ezeket a sátáni filozófiákat, és csak Isten szavainak elolvasása után döbbennek rá, hogy ezek a Sátántól eredő dolgok valójában nem az igazság, hanem csalóka eretnokségek és téveszmék, amelyek félrevezetik az embereket. Honnan erednek ezek a dolgok? Van, amelyik az iskolai oktatásból és a tankönyvekből ered, van, amelyik a családi neveltetésből, és van, amelyik a társadalmi kondicionálásból. Röviden, ezek mind a hagyományos kultúrából erednek, és a Sátán tanításából származnak. Van ezeknek a dolgoknak bármi köze az igazsághoz? Egyáltalán semmi közük hozzá. De az emberek nem képesek akként felismerni ezeket a dolgokat, amik valójában, és továbbra is igazságnak tekintik ezeket. Túlságosan súlyossá vált ez a probléma? Mik a következményei annak, ha valaki az igazságnak tekinti ezeket a Sátántól eredő dolgokat? Le tudják-e vetni az emberek romlott beállítottságukat azáltal, hogy ragaszkodnak ezekhez a dolgokhoz? Meg tudják-e élni az emberek normális emberi mivoltukat azáltal, hogy ragaszkodnak ezekhez? Élhetnek-e az emberek a lelkiismeret és a józan ész szerint azáltal, hogy ragaszkodnak ezekhez? Fel tudnak-e emelkedni a lelkiismeret és a józan ész mércéjéhez azáltal, hogy ragaszkodnak ezekhez? Elnyerhetik-e az emberek Isten jóváhagyását azáltal, hogy ragaszkodnak ezekhez? Ezek egyikét sem tudják megtenni. Mivel ezek egyikét sem tudják megtenni, vajon ezek a dolgok, amelyekhez az emberek ragaszkodnak, az igazság? Szolgálhatnak ezek egy ember életéért? Mik a következményei annak, hogy az emberek ezeket a negatív dolgokat – például amiről azt gondolják, hogy helyes és jó filozófiák a világi ügyek tekintetében, a túlélési stratégiákat, a túlélésre vonatkozó törvényeket, sőt még a hagyományos kultúrát is – az igazságnak tekintik, és ragaszkodnak hozzájuk? Az emberiség évezredek óta ragaszkodik ezekhez a dolgokhoz. Változtak egyáltalán? Egyáltalán változott az emberiség jelenlegi helyzete? Nem válik-e a romlott emberi faj egyre elvetemültebbé és egyre ellenállóbbá Istennel szemben? Isten sok igazságot mond ki minden alkalommal, amikor a munkáját végzi, és az emberek láthatják, hogy ezeknek az igazságoknak hatalma és ereje van. Hogyan lehetséges tehát, hogy az emberek még mindig képesek megtagadni Istent és ellenállni Neki? Miért nem tudják még mindig elfogadni Istent és alávetni magukat Neki? Ez

elegendő annak bizonyítására, hogy az emberiséget túlságosan mélyen megrontotta a Sátán, hogy a romlott emberiség tele van sátáni beállítottságokkal, idegenkedik az igazságtól, gyűlöli azt, és egyáltalán nem fogadja el. E probléma gyökere az, hogy az emberek túl sok sátáni filozófiát és túl sok sátáni tudást fogadtak el. Szívük mélyén az emberek mindenféle sátáni gondolatokkal és nézetekkel vannak átitatva, és így kialakult bennük az igazságtól való idegenkedés és az igazság gyűlöletének beállítottsága. Nagyon sok Istenben hívő ember esetében láthatjuk, hogy bár elismerik, hogy Isten szavainak hatalma és ereje van, az igazságot nem fogadják el. Ez azt jelenti, hogy amikor az emberek Isten szavait eszik és isszák, bár szájukkal elismerik, hogy „Isten szavai az igazság, semmi sincs az igazság felett, az igazság a szívünkben van, és az igazságra való törekvést tekintjük a létezés céljának”, a való életben mégis a jól ismert sátáni mondások és sátáni filozófiák szerint élnek, és félreteszik Isten szavait és az igazságot, és olyan dolgokhoz ragaszkodnak és olyan dolgokat gyakorolnak, amilyen az emberi teológiai tudás és a szellemi doktrína, mintha azok lennének az igazság. Ez az Istenben hívő emberek többségének valós állapota? (Igen.) Ha továbbra is így ragaszkodtok ezekhez, és nem boncolgatójátok, és nem értitek meg ezeket a sátáni hagyományos kultúrából származó, mélyen gyökerező dolgokat Isten szavai alapján, és ha nem tudjátok felismerni a gyökerüket, vagy nem tudtok ezekről alapos megértést szerezni, vagy elhagyni ezeket, akkor mi lesz az eredmény? Egy eredmény biztos, mégpedig az, hogy az emberek sok éven át hisznek Istenben, és mégsem tudják, mi az igazság, vagy milyen úton kell járniuk, és végső soron mindannyiuknak a nyelvén van egy sor szellemi doktrína és teológiai elmélet, és minden szépen hangzik, amit mondanak, és mind olyan doktrína, amely összhangban áll az igazsággal. De valójában ezek az emberek a képmutató farizeusok archetípusai abból a szempontból, amit gyakorolnak és megélik. Milyen következményekkel jár ez? Kétségtelen, hogy Isten elítéli és megátkozza őket. Akik hisznek Istenben, de nem fogadják el az igazságot, azok farizeusok, és soha nem nyerhetik el Isten jóváhagyását.

Például a gyermeknevelés kérdésében egyes apák látják, hogy gyermekeik engedetlenek és nem foglalkoznak a megfelelő kötelességeikkel, és azt mondják: „Igazuk volt az ősöknek, amikor azt mondták: »Tanítás nélkül etetni az apa hibája.«” Az ilyen apák nem Isten szavai alapján kezelik ezt a kérdést. Csak az emberek szavai vannak a szívükben, nem pedig Isten szavai. Szóval birtokukban van az igazságvalóság? Nem, nincs. Bár hisznek Istenben, és értenek néhány igazságot, és tudniuk kellene, hogy az igazságot kell felhasználniuk a gyermekeik neveléséhez, hogy eleget tegyenek apai kötelességeiknek, mégsem így gyakorolnak. Amikor látják, hogy a gyermekeik rossz úton járnak, felsóhajtanak, és azt mondják: „Tanítás nélkül etetni az apa hibája.” Miféle kifejezés ez? Kinek a jól ismert mondása ez? (A Sátán jól ismert mondása.) Használta-e valaha Isten ezt a kifejezést? (Nem.) Akkor honnan ered ez a kifejezés? (A Sátántól.) A Sátántól, ebből a világból ered. Az emberek annyira „törekednek” az igazságra, annyira „szeretik” az igazságot, és annyira „magasztalják” az igazságot, akkor hát miért

használnak ilyen sátáni kifejezéseket, amikor ilyen dolgok történnek velük? Még úgy is érzik, hogy igazságos és méltóságteljes dolog ezt mondani. Azt mondják: „Nézzétek, milyen nagy tisztelettel és megbecsüléssel viseltetek az igazság és Isten iránt. Természetesen jön a számra, hogy »tanítás nélkül etetni az apa hibája« – milyen nagyszerű igazság ez! Mondhatnám ezt a kifejezést, ha nem hinnék Istenben?” Ez nem az igazságként való feltüntetése? (De, igen.) Akkor ez a kifejezés az igazság? (Nem.) Miféle kifejezés az, hogy „tanítás nélkül etetni az apa hibája”? Milyen szempontból hibás ez? Ez a kifejezés azt jelenti, hogy ha a gyerekek engedetlenek vagy éretlenek, az az apa felelőssége, vagyis a szülők nem jól nevelték őket. De valóban így van ez? (Nem.) Vannak szülők, akik megfelelő módon viselkednek, ám fiaik mégis huligánok, lányaik pedig prostituáltak. Az apa szerepét játszó férfi nagyon dühös lesz, és azt mondja: „Tanítás nélkül etetni az apa hibája. Elkényeztettem őket!” Helyes ezt mondani vagy sem? (Nem, ez helytelen.) Milyen szempontból helytelen ez? Ha képes vagy megérteni, hogy mi a baj ezzel a kifejezéssel, az azt bizonyítja, hogy érted az igazságot, és megérted, hogy mi a gond azzal a problémával, ami ebben a kifejezésben rejlik. Ha nem érted az igazságot ebben az ügyben, akkor nem tudod világosan elmagyarázni ezt a dolgot. Most, hogy meghallgattátok az igazság magyarázatát és meghatározását, érzitek és kimondhatjátok, hogy: „Ez a kifejezés helytelen, ez egy világi kifejezés. Mi, akik hiszünk Istenben, nem mondunk ilyeneket.” Csupán megváltoztattátok annak módját, ahogyan erről a kérdésről beszéltek. Ez nem jelenti azt, hogy érted az igazságot – valójában nem tudod, hogy mi a baj azzal a kifejezéssel, hogy „tanítás nélkül etetni az apa hibája”. Amikor ilyen dolgokkal szembesülsz, mit kellene mondanod, ami összhangban van az igazsággal? Hogyan kellene cselekedned az igazságelvek szerint? Először is beszéljünk arról, hogyan kell helyesen megérteni és elmagyarázni az ilyen dolgokat. Mit mond erről Isten? Van Isten szavainak valami konkrét mondanivalója az ilyen kérdésekről? Isten olyan sok igazságot mondott ki, mindezt azért, hogy az emberek elfogadják és az életükké tegyék azokat. Tehát amikor gyermekeiket nevelik, a tanításukhoz vajon nem Isten szavait kellene használniuk az embereknek? Isten szavai az egész emberiséghez szólnak. Akár felnőtt vagy, akár gyermek, férfi vagy nő, idős vagy fiatal, mindenkinek el kell fogadnia Isten szavait. Csak Isten szavai az igazság, és csak azok válhatnak az emberek életévé. Csak Isten szavai vezethetik az embereket a helyes útra az életben. Azoknak, akik hisznek Istenben, képesnek kell lenniük arra, hogy alaposan megértsék ezt a kérdést. Hogyan magyarázod azt a kifejezést, hogy „tanítás nélkül etetni az apa hibája”? (Azt, hogy milyen utat választ az ember, a természetlényege határozza meg. Ráadásul az ebben az életben rájuk mért büntetés, vagy kapott áldások az előző életükhöz kapcsolódnak. Ezért az a kijelentés, miszerint „Ha a gyerekek nem a helyes utat követik, az azért van, mert a szüleik nem jól nevelték őket”, nem állja meg a helyét, és teljes mértékben tagadja annak tényét, hogy Isten szuverenitást gyakorol az emberiség sorsa felett.) Aszerint, amit mondasz, van-e bármi köze Isten szuverenitásához annak, hogy a gyermekek nem követik a helyes utat? Isten

hagyja, hogy az emberek maguk hozzák meg döntéseiket, és a helyes utat válasszák. Az emberek azonban sátáni természettel rendelkeznek, és mindannyian saját döntéseket hoznak, és mindannyian az általuk előnyben részesített, saját útjukat választják, és nem hajlandók alávetni magukat Isten szuverenitásának. Ha az, amit mondasz, összhangban van az igazsággal, akkor azt világosan kell elmagyaráznod, hogy az emberek meggyőződhesenek róla.

Legközelebb arról a kifejezésről beszélgetünk, hogy „tanítás nélkül etetni az apa hibája”. Az első tisztázandó dolog az, hogy helytelen azt mondani, hogy „ha a gyermekek nem a helyes utat követik, annak köze van a szüleikhez”. Bárki is legyen az, ha ő egy bizonyos fajta ember, akkor egy bizonyos úton fog járni. Talán nem biztos ez? (De, igen.) Az út, amelyen az ember jár, meghatározza, hogy ő milyen. Rajta múlik, milyen utat választ, és milyen emberré válik. Ezek olyan dolgok, amelyek eleve elrendeltek, veleszületettek, és az ember természetéhez van közük. Akkor mi haszna van a szülői nevelésnek? Irányíthatja-e az ember természetét? (Nem.) A szülői nevelés nem tudja irányítani az emberi természetet, és nem tudja megoldani azt a problémát, hogy az ember melyik utat választja. Mi az egyetlen nevelés, amelyet a szülők nyújthatnak? Egyszerű viselkedésformák gyermekeik mindennapi életében, néhány meglehetősen felszínes gondolat és magatartási szabály – ezek olyan dolgok, amelyeknek van közük a szülőkhöz. Mielőtt gyermekeik elérik a felnőttkort, a szülőknek teljesíteniük kell a rájuk háruló felelősséget, azaz arra kell nevelniük gyermekeiket, hogy a helyes utat kövessék, szorgalmasan tanuljanak, és arra törekedjenek, hogy a felnőtté válásuk után képesek legyenek a többiek fölé emelkedni, ne tegyenek rossz dolgokat, és ne váljanak rossz emberekké. A szülőknek szabályozniuk kell gyermekeik viselkedését is, meg kell tanítaniuk őket arra, hogy legyenek udvariasak és köszönjenek az idősebbeknek, amikor csak találkoznak velük, és meg kell tanítaniuk őket a viselkedéssel kapcsolatos egyéb dolgokra is – ez az a felelősség, amelynek a szülőknek eleget kell tenniük. Vigyázni gyermekük életére, és néhány alapvető magatartási szabállyal nevelni őket – ennyiből áll a szülői befolyás. Ami a gyermekük személyiségét illeti, ezt a szülők nem tudják tanítani. Egyes szülők lazán viselkednek, és mindent nyugodt tempóban csinálnak, míg gyermekeik nagyon türelmetlenek, és még rövid ideig sem tudnak nyugton maradni. 14-15 éves korukban elindulnak, és maguk gondoskodnak a megélhetésükről, mindenben maguk döntenek, nincs szükségük a szüleikre, és nagyon függetlenek. Ezt a szüleik tanították? Nem. Tehát az ember személyiségének, beállítottságának, sőt lényegének, valamint annak, hogy milyen utat választ a jövőben, semmi köze a szüleikhez. Vannak, akik ezt azzal cáfolják: „Szóval, hogyan lehet, hogy semmi köze hozzájuk? Vannak, akik tudományos műveltségű családból származnak, vagy olyan családból, akik egy adott szakmában nemzedékek szakértelmével rendelkeznek. Például az egyik generáció festészetet tanul, a következő generáció szintén festészetet tanul, és így tesz a következő generáció is. Ez megerősíti a következő kifejezés helyességét: »Tanítás nélkül etetni az apa hibája.«” Helyes vagy helytelen ezt mondani? (Helytelen.) Helytelen

és pontatlan ezt a példát felhozni a probléma illusztrálására, mert ez két különböző dolog. A több generáció szakértelmével rendelkező család befolyása a szakértelemnek csak egy aspektusára terjed ki, és lehet, hogy ez a családi környezet eredményezi, hogy mindenki ugyanazt tanulja. A felszínen a gyermek is ugyanezt választja, de lényegében ez mind Isten eleve elrendelése. Hogyan született újjá az illető ebbe a családba? Nem olyasmi ez is, ami felett Isten szuverenitást gyakorol? A szülők csak azért felelősek, hogy gyermekeiket azok felnőttkoráig neveljék. A gyermekeket a szüleik csak külsődleges viselkedésük és életmódbeli szokásaik tekintetében befolyásolják. De ha már felnőttek, az életcéljaiknak és a sorsuknak egyáltalán semmi köze a szüleikhez. Egyes szülők csupán egyszerű földművesek, akik a helyzetüknek megfelelően élik az életüket, de a gyermekeik képesek tisztviselőkké válni és nagy dolgokat megvalósítani. Aztán vannak olyan gyerekek, akiknek a szülei ügyvédek és orvosok, mindketten tehetségesek, ám a gyerekek mégis semmirekellők, akik nem tudnak munkát találni, bárhová is mennek. Ilyennek tanították őket a szüleik? Amikor az apa ügyvéd, vajon fukarkodik-e a gyermekei oktatásával és befolyásolásával? Egyáltalán nem. Egyetlen apa sem mondja: „Olyan jólétben éltem az életem, remélem, hogy a gyermekeim a jövőben nem lesznek olyan jómódúak, mint én, az túl kimerítő lenne. Elég, ha ők csak tehénpásztorok lesznek.” Biztos, hogy gyermekeit arra neveli, hogy tanuljanak tőle, és a jövőben olyanok legyenek, mint ő. Mi lesz a gyerekeivel, miután befejezte a nevelésüket? A gyerekek azzá válnak, amivé válni hivatottak, a sorsuk pedig az lesz, ami számukra elrendeltetett, és ezen senki sem változtathat. Milyen tényt észlelsz itt? Annak, hogy egy gyermek milyen utat választ, az égvilágon semmi köze a szüleikhez. Egyes szülők hisznek Istenben, és arra nevelik gyermekeiket, hogy higgyenek Istenben, de bármit is mondanak, a gyermekeik nem hisznek, és a szülők semmit sem tehetnek ez ellen. Egyes szülők nem hisznek Istenben, míg a gyermekeik hisznek Istenben. Amint a gyermekeik elkezdenek hinni Istenben, követik Őt, feláldozzák magukat érte, képesek elfogadni az igazságot, és elnyerik Isten jóváhagyását, és így megváltozik a sorsuk. Vajon ez a szülői nevelés eredménye? Egyáltalán nem, ennek Isten eleve elrendeléséhez és kiválasztásához van köze. Van egy probléma azzal a kifejezéssel, hogy „tanítás nélkül etetni az apa hibája.” Bár a szülőknek felelősségük, hogy neveljék gyermekeiket, a gyermek sorsát nem a szülők határozzák meg, hanem a gyermek természete. Megoldhatja-e a nevelés a gyermek természetének problémáját? Egyáltalán nem tudja megoldani. Azt, hogy az ember milyen utat választ az életben, nem a szülei határozzák meg, hanem az Isten által előre elrendeltetett. Azt mondják, hogy „az emberi sorsot a Menny rendeli el”, és ezt a mondást az emberi tapasztalat fogalmazta meg. Mielőtt elérné valaki a felnőttkort, nem tudod róla megmondani, hogy milyen utat fog járni. Amint felnőtté válik, és vannak gondolatai, és el tud gondolkodni a problémákon, akkor fogja eldönteni, hogy mit tegyen a tágabb közösségben. Egyesek azt mondják, hogy magas rangú tisztviselők akarnak lenni, mások azt mondják, hogy ügyvédek, megint mások pedig azt, hogy írók. Mindenkinek megvannak a saját választási lehetőségei és saját elképzelései. Senki sem mondja:

„Megvárom, hogy a szüleim neveljenek engem. Az leszek, amivé a szüleim nevelnek.” Senki sem ilyen ostoba. A felnőttkor elérése után az emberek elképzelései elkezdnek mozgolódni és fokozatosan érlelődni, és így egyre világosabbá válik az előttük álló út és a célok. Ilyenkor apránként nyilvánvalóvá és világossá válik, hogy milyen típusú emberek, és hogy melyik csoporthoz tartoznak. Ettől a ponttól kezdve mindenki személyisége fokozatosan világossá válik, ahogyan a beállítottsága is, valamint az út, amelyet követ, az életének iránya és a csoport, amelyhez tartozik. Min alapul mindez? Végző soron ez az, amit Isten eleve elrendelt – ennek semmi köze az ember szüleihez. Most már világosan látjátok ezt? Szóval, milyen dolgoknak van köze a szülőkhöz? Az ember külseje, magassága, génjei és egyes, a családban előforduló betegségek függnek némileg a szüleitől. Miért mondom, hogy némileg? Mert ez nincs így az esetek 100 százalékában. Egyes családokban minden generációt sújt egy betegség, de aztán egy gyermek anélkül születik. Hogyan lehetséges ez? Vannak, akik azt mondják: „Ez azért van, mert ennek a gyermeknek jó a személyisége.” Ez az emberek véleménye, de honnan származik a dolog? (Isten előre elrendeléséből.) Pontosan ez a helyzet. Akkor tehát a kifejezés, miszerint „tanítás nélkül etetni az apa hibája”, valójában helyes vagy helytelen? (Helytelen.) Most már tisztában vagytok ezzel, ugye? Nem fog menni, ha nem tudtok tisztán látni. Az igazság nélkül semmilyen dolgot nem láthatsz tisztán.

A mindennapi életben minden embernek elég sok ilyen, a Sátántól származó csalóka nézet van az elméjében. Ezek ott bent maradnak letéve és elraktározva, és amint történik valami, feltáruhnak. Egyesek azt mondják: „Egy rendes férfi nem harcol nőkkel. Nézd, milyen nemes vagyok. Én egy kemény, férfias férfi vagyok, míg te egy mimóza, ezért nem fogok veled harcolni.” Miként kezelik ezt a kifejezést? (Az igazságként.) Igazságként és az igazság gyakorlásának alapelveként kezelik. Vannak olyan emberek is, akik látnak valakit igazán jóképű arcvonásokkal, aki derék úriembernek néz ki, de aki alattomos és mindig álcázza magát, és aki különösen csalárd és alattomos, amikor másokkal érintkezik, és sokan nem tudják kiismerni, ezért azt mondják: „Csak azért hiszek Istenben, hogy egyenes és jószívű emberként viselkedjek, és barátságos legyek másokkal, ne pedig ellenséges. Ahogyan a mondás tartja: »Jobb igazi gazembernek lenni, mint hamis úriembernek.« Isten egyes szavainak is ez a jelentése.” Mit gondolsz arról, amit ezek az emberek mondanak? „Jobb igazi gazembernek lenni, mint hamis úriembernek.” Látod, amint történik valami az emberekkel, ez az összes bennük lévő gyakori mondás, közmondás és szófordulat egyszerre előjön és kiárad, miközben egy szó sem igaz belőlük. A végén ezek az emberek még azt is mondják: „Köszönöm Istennek, hogy megvilágosított.” Helyes a mondás vagy helytelen, hogy „jobb igazi gazembernek lenni, mint hamis úriembernek”? (Helytelen.) Mindannyian tudjátok, hogy helytelen, de mi a baj vele? Az a baj a hamis úriemberekkel, hogy hamisak. Senki sem szeretne hamis úriember lenni, igazi gazemberek szeretnének lenni. Mi az, amit az emberek elismernek az igazi gazemberekben? Csak azért, mert hitelek, mindenki elismerését elnyerik, még akkor is, ha gazemberek. Szóval mik szeretnétek lenni, egy igazi gazember vagy

egy hamis úriember? (Egyik sem.) Miért ne legyünk ez a kétféle ember? (Egyikük sincs összhangban az igazsággal, Isten szavai semmit nem mondanak erről.) Meg tudjátok találni a megfelelő alapot arra az állításra, hogy Isten nem mondta az embereknek, hogy legyenek hamis úriemberek vagy igazi gazemberek? (Isten azt akarja, hogy az emberek becsületes emberek legyenek.) Isten azt akarja, hogy az emberek becsületes emberek legyenek. Mi a különbség tehát a becsületes emberek és az igazi gazemberek között? A „gazemberek” szó nem jó, viszont ők meglehetősen hitelesek. Miért nem jók az igazi gazemberek? Meg tudjátok magyarázni világosan? Mi az alapja annak az állításnak, hogy sem az igazi gazemberek, sem a hamis úriemberek nem jó emberek? Mik azok a gazemberek? Melyik szót szokták a gazemberekhez kötni? (Megvetendő.) Így van. Hogyan írják le és határozzák meg Isten szavai ezt a „megvetendő” kifejezést? Isten szavai jó vagy rossz szóként határozzák meg a „megvetendőt”? (Rossz szóként.) Rossz szóként, amelyet Isten elítél. A megvetendő cselekedetekkel rendelkező és megvetendő nézeteket valló emberek gazemberek. Hogyan másképp határozható meg egy gazember beállítottsága és lényege? Önző, nem igaz? (De, igen.) Az effajta ember önző és megvetendő. Még ha az, amit felfed, hiteles is, és az a valós alkata, attól még nagyon is gazember. A hamis úriember csalárd és elvetemült, és mindig álcázza magát, és hamis benyomást kelt másokban azzal, hogy a fényes, csillogó és barátságos oldalát láttatja velük. Igazi beállítottságát, véleményeit és nézeteit titokban tartja, hogy senki ne láthassa vagy érthesse meg őket. Az ilyen embereknek milyen a beállítottsága? (Csalárd és elvetemült.) Egyszerűen elvetemült emberek. Tehát sem a gazemberek, sem az úriemberek nem jó emberek. Az egyik rejtve gonosz, a másik nyíltan az. A beállítottságaik valójában megegyeznek – mindkettő rendkívül elvetemült, önző és csalárd. Vajon ez a kétféle rendkívül elvetemült és csalárd ember igyekszik becsületes ember lenni? (Nem.) Éppen ezért mindegy, hogy e két embertípus közül melyiké válsz, nem vagy az a jó vagy becsületes ember, akit Isten megkövetel. Olyan ember vagy, akit Isten utál, és nem az vagy, akit Isten megkövetel, hogy legyél. Szóval mondd meg Nekem, a „jobb igazi gazembernek lenni, mint hamis úriembernek” kifejezés az igazság? (Nem.) Ebből a nézőpontból szemlélve ez a kifejezés nem az igazság. Sokan, akik azzal a céllal támadják és ítélik el a hamis úriembereket, hogy magukat jó emberként tüntethessék fel, azt mondják: „Jobb igazi gazembernek lenni, mint hamis úriembernek”, mintha csak e gazemberek „gazembersége” különösen igazságossá és hitelessé tenné őket, mint az igazságosság valamiféle erejét. Hogyan állíthatod gazemberként, hogy igazságos vagy? Te vagy az, aki megérdemli, hogy elítéljék.

Mindenki elméjében elég sok ilyen típusú kifejezés és dolog van, és ezért számos ember vallja ezt a fajta nézetet. Legyen szó hagyományos kultúráról, népi közmondásokról, családi mottókról, családi szabályokról vagy egy ország jogrendszeréről, az emberek gyakran használják ezeket a dolgokat, amelyek hosszú ideje és széles körben keringenek a társadalomban, sőt, amelyeket a társadalomban és az emberiség körében hosszú időn keresztül pozitív dolgokként hirdettek és népszerűsítettek, az emberek

nemzedékről nemzedékre történő nevelése céljából. Egyes kifejezéseket szívük mélyén a gyakorlat és az emberi lét alapelveinek tekintenek az emberek. Egyes kifejezések olyan álláspontot közvetítenek, amellyel az emberek csupán egyetértenek, de nem feltétlenül akarják megvalósítani. Akár meg szeretnéd valósítani ezeket, akár nem, a szíved mélyén valójában a magatartásodra vonatkozóan a gyakorlás alapelveiként tekintesz e kifejezésekre. Röviden, ezek a dolgok nagyban gátolják az emberek Istenbe vetett hitét és az igazságra törekvésüket. Ezek csak ártanak, ahelyett, hogy használnának az embereknek. A modern emberek által gyakran emlegetett téma például ez: „Az élet becses, a szeretet még inkább. A szabadság kedvéért azonban mindkettőt odaadnám.” Ez a kifejezés egy jól ismert mondás, amelyet keleten és nyugaton egyaránt pártolnak és tisztelnek azok az emberek, akiknek fennkölt eszméik vannak, akik szabadságra törekszenek, és meg akarnak szabadulni a hagyományos feudális rendszertől. Mire összpontosítják itt az emberek a törekvéseiket? Az életre? Vagy a szeretetre? (Nem, a szabadságra.) Így van, a szabadságra. Akkor ez a kifejezés az igazság? Ennek a kifejezésnek az a jelentése, hogy a szabadságért el lehet dobni az életet, és a szeretetet is fel lehet adni – vagyis a szeretett személyt is el lehet hagyni –, hogy a gyönyörű szabadság felé futhassunk. Hogy néz ki ez a szabadság a világi emberek számára? Hogyan lehet elmagyarázni ezt a dolgot, amire ők szabadságként gondolnak? A hagyományok áttörése egyfajta szabadság, a régi szokások áttörése egyfajta szabadság, és a feudális monarchia áttörése szintén egyfajta szabadság. Még mi? (Semmilyen politikai rezsim ne irányítsa az embert.) Egy másik, hogy se hatalom, se politika ne irányítsa az embert. Amire törekednek, az ez a fajta szabadság. Tehát az a szabadság, amelyről beszélnek, valódi szabadság? (Nem.) Hasonlít ez valamiben ahhoz a szabadsághoz, amelyről az Istenben hívő emberek beszélnek? (Nem.) Egyesek, akik hisznek Istenben, talán szintén ezt a nézetet vallják szívükben: „Istenben hinni csodálatos, megszabadító és felszabadító dolog. Nem kell követned semmilyen szokást vagy hagyományos formáságot, nem kell aggódnod az esküvők és temetések megszervezése vagy az azokon való részvétel miatt, elengedsz minden világi dolgot. Valóban annyira szabad vagy!” Így van ez? (Nem.) Tehát pontosan mi az a szabadság? Szabadok vagytok most? (Egy kicsit.) Szóval, hogyan jutottatok hozzá ehhez a kis szabadsághoz? Mit jelent ez a szabadság? (Az igazság megértését és a Sátán sötét befolyásának áttörését.) Miután áttörted a Sátán sötét befolyását, egy kis felszabadulást és bizonyos fokú szabadságot érzel. Ha azonban nem boncolgatnám, akkor azt gondolnátok, hogy valóban szabadok vagytok, holott valójában nem vagytok azok. Az igazi szabadság nem az a fajta szabadság és a test felszabadítása térbeli és anyagi értelemben, amit az emberek gondolnak róla. Inkább arról van szó, hogy amint megértik az igazságot az emberek, helyes nézeteik lesznek a különböző emberekről, eseményekről, dolgokról és a világról, és helyes célokra és irányra törekedhetnek az életben, és amikor az emberek nincsenek alávetve a Sátán befolyásából és a sátáni eszmékből és nézetekből fakadó korlátoknak, akkor felszabadul a szívük – ez az igazi szabadság.

Van egy nem hívő fiatalember, aki úgy gondolja, hogy szereti a szabadságot, szereti, hogy repkedhet mindenfelé, mint a madár, és szereti a gátlásoktól mentes életét, ezért megveti a családja ócska szabályait és mondásait. Gyakran mondja a barátainak: „Bár én nagyon hagyománytisztelő családba születtem, méghozzá egy nagyon nagy családba, ahol rengeteg szabály és hagyomány van, és amelynek még most is van egy ősi szentélye, amelyben emléktáblák vannak elhelyezve az egymást követő nemzedékek számára, én magam áttörtem ezeken a hagyományokon, és nem befolyásolnak ezek a családi szabályok, családi konvenciók és mindennapi szokások. Hát nem látjátok, hogy mennyire nem vagyok hagyománytisztelő?” Azt mondják a barátai: „Észrevettük, hogy nagyon nem vagy hagyománytisztelő.” Miből vették ezt észre? Van egy nyelvpiercingje, egy orrkarikája, négy vagy öt piercing mindkét fülében, egy köldökpiercingje és egy kígyótetoválás a karján. A kínaiak a kígyókat baljóslatúnak tartják, de ő ragaszkodott hozzá, hogy a testére tetováltasson egyet, és az emberek megijednek, amikor meglátják. Ez nem hagyománytisztelő, ugye? (Igen.) Nagyon nem hagyománytisztelő, ráadásul még avantgárd ember benyomását keltő módon is beszél. Aki csak látja, mindenki azt mondja: „Ez a srác fantasztikus! Ő aztán nem követi a hagyományokat, egyáltalán nem hagyománytisztelő.” Úgy véli, hogy nem elég ilyen módon kifejeznie, hogy ő nem hagyománytisztelő, hanem egy kicsit kézzelfoghatóbbá kell tennie, hogy az emberek jobban észrevegyék a jeleit annak, hogy ő mennyire nem követi a hagyományokat. Látja, hogy másoknak általában sárga bőrrű, kínai barátnőjük van, ezért ő szándékosan egy külföldi, fehér barátnőt választ magának, hogy mindenkit még jobban meggyőzzön arról, hogy ő tényleg nem követi a hagyományokat. Ezután minden helyzetben a barátnőjét utánozza, és mindent megtesz, amit a barátnője mond, úgy, ahogyan kéri. Amikor eljön a születésnapja, a barátnője vesz neki egy nagy dobozba csomagolt titokzatos ajándékot, és ő boldogan elkezd kibontani az ajándékot. Miután a csomagolás összes rétegét lehámozta, egy zöld kalapot lát meg benne. Minden kínai ember ismeri az utalást a „zöld kalapokra”, ugye? Ez aztán tényleg nagyon hagyományos dolog. Amint meglátja a fiatalember, előnti a méreg, és azt kérdezi: „Miféle ajándék ez? Kinek vetted ezt az ajándékot?” A barátnője azt hitte, hogy boldog lesz tőle – hogyhogy ennyire dühös miatta? El nem tudja képzelni, hogy miért, és nem tud rájönni, ezért azt mondja: „Nem volt könnyű rátalálni erre a zöld kalapra. Garantálom, hogy jól fog állni rajtad.” A fiatalember azt kérdezi: „Tudod, hogy mit jelképez ez a kalap?” A barátnő azt kérdezi: „Ez nem csak egy kalap? Egyszerűen csak jól néznek ki a zöld kalapok.” És ragaszkodik hozzá, hogy viselje a fiatalember. A fiatalember pedig nem fogja felvenni, bármi történjék is. Vajon tudják a nyugatiak, hogy mire utalnak a „zöld kalapok”? (Nem, nem tudják.) Nem kellene tehát ezt a dolgot világosan elmagyarázni és kifejtetni? Erre egyikőtök sem tud válaszolni – miért nem meritek világosan elmagyarázni? Ez tényleg nem nagy ügy, ugye? Pont olyanok vagytok, mint ez a fickó – lobogtatjátok a hagyományoktól való elrugaszkodottság zászlaját, a hagyományok elengedését és a sátáni hagyományos kultúra elképzeléseinek elvetését, hogy az igazságra és a szabadságra törekedjete, és

mégis mennyire fenn vagytok akadva ezen a zöld kalapon. A fiatal srác barátnője kéri, hogy viselje, és ő semmiképpen sem akarja felvenni, végül ezt mondja: „Ragaszkodsz hozzá, hogy viseljem. Ha felveszem, akkor megaláztatást kell elszenvednem másoktól!” Ez a dolog lényege, és itt van a probléma – ez egy hagyomány. Ez a hagyomány nem arról szól, hogy milyen színű valami, vagy miféle az a dolog, hanem arról a szimbólumról és nézetről, amelyet ez a dolog kivált az emberekben. Pontosan mit is szimbolizál ez a dolog – a zöld kalap? Mit jelképez? Az emberek az ilyen színű kalapokat rossznak kiáltják ki, ezért elutasítják az ilyen színű kalapokat. Miért utasítják el az emberek? Miért nem tudják ezt elfogadni? Mert van bennük egyfajta hagyományos gondolkodásmód. Maga ez a hagyományos gondolkodásmód nem az igazság; ez anyagi dologhoz hasonlít, de ez a társadalom és ezek a fajta emberek észrevétlenül valami negatív dologgá változtatták. Az emberek például a fehéret a szentség, a feketét a sötétség és az elvetemültség, a pirosat pedig az ünneplés, a vér és a szenvedély jelképévé teszik. Régebben a kínaiak piros ruhát viseltek házasságkötéshez, mert úgy hitték, hogy az ünnepélyes. Amikor a nyugati emberek házasodnak, ők fehér ruhát viselnek, amely szép és tiszta, és a szentséget jelképezi. A két kultúra eltérő módon értelmezi a házasságot. Az egyikben a piros, a másikban a fehér szín jelképezi. Mindkét szín a házasság iránti áldott hozzáállást jelképezi. A különböző etnikai csoportok és rasszok ugyanazokat a dolgokat különböző célokra használják, és így jön létre a kulturális háttérük. Miután kialakulnak ezek a kulturális hátterek, velük együtt kulturális hagyományok is keletkeznek. Ily módon a különböző társadalmak és a különböző rasszok különböző szokásokat alakítanak ki, és ezek a szokások befolyásolják az adott rasszhoz tartozó embereket. Így a kínaiakat befolyásolja ez az utalás a zöld kalapokra. Milyen eredmény születik abból, hogy ezt beléjük oltják? A férfiak nem viselhetnek zöld kalapot, és a nők sem hordják. Látsz olyan nőt, aki ilyet visel? Valójában ez a kulturális hagyomány csak a férfiakra vonatkozik, ami azt jelenti, hogy rossz jel, ha a férfiak zöld kalapot viselnek, és ez nem vonatkozik a nőkre. Azonban amint létrejön ez a kulturális hagyomány, az bármilyen kontextusban is merül fel, egyfajta diszkriminációt szül az adott rasszhoz tartozó minden ember részéről ezzel a dologgal szemben. Miután ilyen diszkrimináció történik, ez a dolog öntudatlanul egy nagyon ártatlan, anyagi dologból valami negatívvá változik. Ami valójában ártatlan, és egyáltalán nem rendelkezik sem pozitív, sem negatív tulajdonságokkal. Csupán egy anyagi dolog: egy szín, és egy valamilyen formával rendelkező tárgy. Azonban, miután a hagyományos kultúra ilyen módon értelmezi és befolyásolja, mivé válik a végeredmény? (Negatívvá.) Negatívvá válik. Miután negatívvá válik, az emberek nem tudják megfelelően kezelni vagy használni ezt a dolgot. Gondoljatok bele – különböző színű kalapok vannak a kínai piacon, például piros, rózsaszín, sárga és így tovább, de zöld nincs. Az embereket korlátozza és befolyásolja ez a hagyományos gondolkodás. Ezt a hatást gyakorolja a hagyományos kultúra egy konkrét eleme az emberekre.

Bár egyesek eljönnek a tengerentúlra, és kapcsolatba kerülnek Európa és más ázsiai országok kultúrájával, hagyományaival, szabályaival és olyan anyagi dolgokkal,

mint az élet alapvető szükségletei, és megismerkednek más országok törvényeivel és általános ismereteivel, a saját országuk hagyományaitól nehéz megszabadulniuk. Bár elhagytad szülőföldedet, és elfogadtad egy másik országban az ottani élet mindennapjait, sőt annak törvényeit és rendszereit is, mégsem tudod, hogy mire gondolsz nap mint nap, vagy hogyan nézel szembe a problémákkal, ha valami történik veled, vagy mi a nézőpontod és az a szemlélet, amit elfogadsz. Egyesek azt gondolják: „Nyugaton vagyok, tehát nyugati vagyok?” vagy „Japánban vagyok, tehát japán vagyok?” Ez a helyzet? (Nem.) A japánok azt mondják: „A legjobban a szusit és az udon tésztát szeretjük. Hát nem válunk ettől előkelővé?” A dél-koreaiak azt mondják: „Szeretünk rizst és kimcsit enni. Hát nem előkelő a mi nagyszerű dél-koreai nemzetünk? Ti kínaiak azt mondjátok, hogy a ti kultúrátok ősi és több ezer évvel idősebb, mint a miénk, de vajon ti ugyanolyan jól tanúsítotok-e gyermeki kötelességtudatot az idősebbek iránt, mint mi? Vagytok-e annyira hagyománytisztelők, mint mi? Van-e annyi szabályotok, mint nekünk? Manapság nem beszéltek ezekről a dolgokról, lemaradtatok, mi vagyunk az igazán hagyománytisztelő nép, és a mi kultúránk az igazi kultúra!” Úgy gondolják, hogy a hagyományos kultúrájuk magasztos, azután pedig versenyeznek, hogy sok mindent a világörökség részévé nyilváníttassanak. Miért ez az egész versengés? Minden ország, minden rassz, sőt minden kis népcsoport úgy hiszi, hogy a saját őseik által hátrahagyott dolgok, szabályok, hagyományok, szokások és konvenciók jók és pozitívak, és az emberiség által terjeszthetők. Vajon ez az eszméjük és nézetük nem arra utal, hogy ezek igazságok, hogy ezek jó és pozitív dolgok, és hogy ezeket az emberi fajnak tovább kell örökítenie? Tehát ellentétben állnak-e ezek a továbbörökített dolgok a szabadsággal? Az imént említettem egy fiatalember példáját, aki kitört a családjá béklyóiból, piercingekkel és gyűrűkkel van tele, tetoválások borítják az egész testét, és még külföldi barátnője is van. Külső megjelenését és testét tekintve látszólag nem tartja be a családi szabályokat, és elvetette a hagyományokat. A formáságokat és a viselkedését, sőt még a szubjektív akaratát tekintve is levetette az olyan dolgokat, mint a család, a hagyomány és a szokások. De egy születésnap ajándék leleplezi őt, megcáfolja és elítéli azt a meggyőződését, hogy ő „nagyon nem hagyománytisztelő”. Akkor ez a személy valójában hagyományőrző vagy sem? (Hagyományőrző.) Jó vagy rossz az, ha valaki őrzi a hagyományokat? (Rossz.) Ezért van az, hogy függetlenül attól, hogy hagyománytisztelőnek tartod-e magad vagy sem, és függetlenül a rasszodtól – legyen az egy úgynevezett előkelő rassz vagy egy közönséges rassz – a belső gondolataid korlátozottak. Mindegy, mennyire törekszel a szabadságra és mennyire tiszteled azt, mindegy, mennyire nagy az elszántságod, a vágyad és az ambíciód, hogy megszabadulj a hagyományok erőitől és a hagyományos családi konvencióktól, vagy mennyire inspirálóak és erőteljesek a tényleges tetteid, ha nem érted az igazságot, akkor csak forgolódhatsz azon tanítások és téveszmék között, amelyeket a Sátán ültet beléd, és képtelen leszel felemelkedni. Van, akit a hagyományos kultúra befolyásol, van, akit az ideológiai nevelés, másokat a pozíció és a státusz, megint másokat pedig valamilyen ideológiai rendszer. Vegyük például a politikával foglalkozó

embereket, például azt a bandát, amelyik a kommunizmust támogatta. Proletárok csoportjaként indultak, elfogadták a kommunista kiáltványt és elméleteket, szakítottak a hagyományokkal, szakítottak a feudális monarchiával, szakítottak néhány régi szokással, majd elfogadták a marxizmus-leninizmust és a kommunizmust. Miután elfogadták ezeket a dolgokat, szabadok voltak, vagy mindvégig korlátozás alatt álltak? (Mindvégig korlátozás alatt álltak.) Azt gondolták, hogy ha egy régi dologról egy új dologra váltanak, akkor szabadságra tesznek szert. Nem téves ez az elgondolás? (De, igen.) Téves. Az emberek elfordulhatnak egy régi dologtól bármilyen új dolog felé, de amíg ez nem az igazság, addig örökre a Sátán hálójában vergődnek majd – ez nem az igazi szabadság. Vannak, akik a kommunizmusnak vagy egy bizonyos ügynek szentelik magukat, mások egy eskünek, megint mások egy elméletnek, aztán vannak, akik olyan mondásokhoz tartják magukat, mint hogy: „Egy barátért bevállalnék egy golyót” vagy „Hűséges alattvaló nem szolgálhat két királyt” vagy „Amikor a nemzet bajban van, mindenkinek felelőssége megtenni a magáét.” Ezek a hagyományos kultúrához tartoznak? (Igen.) A felszínen ezek a dolgok nagyon pozitívnak, nagyon helyesnek és különösen fennköltnek és nemesnek tűnhetnek az emberiség körében, de valójában, más szemszögből és más módon nézve, ezek gúzsba kötik az emberek lelkét, korlátozzák az embereket, és megakadályozzák őket az igazi szabadság elérésében. Mielőtt azonban az emberek megértenék az igazságot, csakis elveszettnek érezhetik magukat, és így elfogadják ezeket a dolgokat, amelyeket az emberiség viszonylag pozitívnak tart létezési módként a maga számára. Ezért ezeket az úgynevezett hagyományos kultúrákat – ezeket a dolgokat, amelyeket az emberek meglehetősen jónak tartanak a világban – az emberek természetesen elfogadják. Miután elfogadták ezeket, az emberek úgy érzik, hogy tőkével, önbizalommal és motivációval rendelkeznek az élethez. Egyesek például elfogadták ennek a társadalomnak és ennek az emberi fajnak az álláspontját a tudás és a bizonyítványok tekintetében. Mi ez az álláspont? (A tudás megváltoztathatja a sorsodat.) (Más törekvések kicsik, a könyvek mindet felülmúlják.) Szívük legmélyén egyetértenek az emberek ezekkel a dolgokkal, és el is fogadják és helyeslik azokat. Az elfogadásukkal és helyeslésükkel egyidejűleg, minél tovább küzdenek megpróbáltatásokkal az emberek ebben a társadalomban, annál jobban megbecsülik ezeket a dolgokat. Miért van ez? Az emberek mindannyian a tudásra támaszkodnak az életben. Tudás és e bizonyítványok nélkül úgy érzed, hogy képtelen vagy megvetni a lábadat a társadalomban. Mások terrorizálnak és diszkriminálnak téged, ezért kétségbeesetten hajszolod ezeket a dolgokat. Minél magasabb rendűek a bizonyítványaid, annál magasabb a társadalmi rangod a társadalomban, a rasszod körében vagy a közösségedben, és az emberek csodálata, a veled való bánásmód és számos más dolog is nagyszerűbb és jobb lesz. Egy személy társadalmi rangját bizonyos értelemben már a bizonyítványai határozzák meg.

Egyszer Pekingbe ment továbbtanulni egy hét vagy nyolc egyetemi professzorból álló csoport. Akkoriban talán még nem állt rendelkezésre transzfer vagy sofőrszolgálat,

így Pekingbe érkezésük után buszra kellett szállniuk. Valójában mindenütt lehetett ilyen professzorokat látni Pekingben. Nem tekintették őket semmi különlegesnek, csak hétköznapi embereknek. Ám ők maguk ezt nem tudták, és ebben rejlik a probléma súlyossága – ami történt, az ezen a problémán alapult. Mi történt hát? Ez a professzorokból álló csoport a buszmegállóban várakozott a buszra. Miközben várakoztak, egyre több ember gyűlt össze, és ahogy nőtt a tömeg, mindenki izgatottá vált. Amikor aztán megérkezett a busz, mindannyian felözönlöttek rá anélkül, hogy megvárták volna, hogy a leszállók elhagyják a buszt, lökdösődtek, könyékkal taszigálták egymást, és nagy felbolydulást okoztak. Nagyon kaotikus jelenet volt. Ezek a professzorok elgondolkodtak ezen, és azt mondták: „Nyilvánvalóan nincs könnyű dolguk pekingi polgártársainknak, hiszen minden nap busszal járnak a munkahelyükre és vissza. Egyetemi professzorokként tekintettel kell lennünk az emberek körülményeire. Elit értelmiségiként nem állhatunk le civakodni a hétköznapi emberekkel. Meg kell mutatnunk Lei Feng önzetlen szellemét azzal, hogy hagyjuk őket először felszállni erre a buszra, úgyhogy ne préselődjünk fel rá.” Ebben mindannyian egyetértettek, és úgy döntöttek, hogy megvárják a következő buszt. De mint kiderült, amikor a következő busz megérkezett, megint ugyanannyian voltak, és ismét rendetlen tömegként tódultak fel rá. A professzorok meg voltak döbbenve. Nézték, ahogy a busz megtelik és elhajt, és megint nem sikerült felpréselniük magukat rá. Újra megbeszélték a dolgot, és azt mondták: „Nem sietünk. Elvégre elit értelmiségiek vagyunk, nem viaskodhatunk a hétköznapi emberekkel a buszra való feljutásért. Szánjunk rá időt, lehet, hogy nem várnak olyan sokan majd a következő buszra.” Miközben a harmadik buszra vártak, kezdtek kissé nyugtalankodni ezek a professzorok. Néhányuk ökölbe szorult kézzel kérdezte: „Ha erre a buszra ugyanannyian lesznek, akkor mi is felpréseljük magunkat? Ha nem préseljük fel magunkat, akkor úgy gondolom, hogy nem biztos, hogy fel tudunk szállni az ötödik, de még a hatodik buszra sem, úgyhogy akár fel is préselhetjük magunkat!” Mások azt mondták: „Elit értelmiségiek felpréselhetik magukat a buszra? Ez ártana az imázsunak! Milyen szégyenteljes lesz, ha egy nap kiderül, hogy mi, elit értelmiségiek felpréselődtünk a buszra!” Megoszlott a véleményük. Amíg ők tanakodtak, újabb várakozó emberek tömege gyűlt össze. Ekkorra már nagyon idegesek voltak a professzorok, és abbahagyták a tanakodást. Amikor a busz megérkezett, amint kinyíltak az ajtók, sőt mielőtt mindenki leszállt volna, a professzorok már minden erejüket összeszedve benyomultak, az utolsó embertömeget utánozva. Néhányuknak sikerült bepréselniük magukat, míg néhány kifinomult értelmiségi – kifinomult tudós – nem tudta bepréselni magát, mert hiányzott belőlük a tettvágy és a harci szellem. Maradjunk is most ennyiben. Mondjátok meg Nekem, ez nem tény? (De, igen.) Ez a tolongás a buszon túlságosan is mindennapos, és ezek az értelmiségiek túlságosan is ügyesen színleltek! Mondjátok, mi volt itt a probléma? Beszéljünk először ezekről az értelmiségiekről, akik felsőfokú oktatásban részesültek és professzorok lettek, akik tanítják és oktatják az embereket, és akik elit értelmiségiek lettek. Ez azt jelenti, hogy az iskolázottságuk és a birtokukban lévő tudás magasabb volt, mint az

átlagos emberek által elért szint, és a tudásuk elegendő volt ahhoz, hogy tanítók és oktatók legyenek, oktassák az embereket, és tudást adjanak át nekik – ezért nevezik őket elit értelmiségieknek. Volt valami probléma ezeknek az elit értelmiségieknek az elgondolásaival és nézeteivel? Határozottan voltak problémák. Miben rejlettek tehát a problémáik? Elemezzük ezt a dolgot. Miután ennyi tudást és ilyen magas szintű oktatást kaptak, vajon merev vagy kötetlen volt a gondolkodásuk? (Merev.) Honnan tudjátok, hogy merev volt? Miben rejlettek a problémáik? Először is, elit értelmiséginek hirdették magukat. Volt valami hiba ebben az állításban? (Igen, volt.) Volt probléma ezzel az állítással. Ezután azt mondták: „Amikor mi, elit értelmiségiek felszállunk a buszra, nem szabadna veszekednünk és lökdösődnünk másokkal, hogy felszálljunk.” Volt valami probléma ezzel a mondattal? (Igen, volt.) Ez volt a második probléma. A harmadik probléma az volt, amikor azt mondták: „Mi, elit értelmiségiek meg tudjuk várni a következő buszt” – volt valami probléma ezzel a kijelentéssel? (Igen, volt.) Mindezekkel a pontokkal volt probléma. Vágjunk bele, és boncolgassuk a dolgot ezen a három ponton keresztül, hogy lássuk, mik voltak a problémák. Ha alaposan megértitek a problémákat, akkor először is nem fogjátok többé bálványozni az elit értelmiségieket, másodszor pedig nem akartok többé elit értelmiségiek lenni.

Mi volt az első pont? Az, hogy elit értelmiséginek hirdették magukat. Volt valami probléma ezzel az állítással? (Igen, volt.) Semmi baj nincs a „hirdeti magáról” kifejezéssel, ami ebben az esetben azt jelenti, hogy elit értelmiséginek állítja be magát valaki. Tehát, van-e valami probléma az „elit értelmiségiként” kifejezéssel? Tény, hogy az egyetemi professzorok elit értelmiségiek a társadalomban. Mivel ez tény, miért volt probléma ezzel a kifejezéssel? (Úgy gondolták, hogy a tudás megszerzésével magasabb rendűek lettek másoknál.) Magasabb rendűek másoknál – e mögött határozottan volt egy beállítottság. (Azt gondolták, hogy mivel több tudást halmoztak fel, magasabb rendűek másoknál. A valóságban ezek a dolgok nem tudják megváltoztatni az ember beállítottságát.) Ez részben helyes, de nem magyarázza meg világosan. Ki tud bármit hozzáfűzni? (Isten, nem voltak ők önteltek és önelégültek?) Ez így helyes, de a lényegét nem magyaráztad el világosan, magyarázd el egy kicsit részletesebben. (Miután némi tudásra tettek szert, úgy érezték, hogy ők fennköltebbek és nemesebbek másoknál, ezért nem tudták magukat hétköznapi embernek tekinteni. Az ebben a társadalomban élő normális emberek számára a buszra való felpréselődés szükségessége a valós életkörülményeikből fakad, és normális dolog. Miután azonban ezek az értelmiségiek már nagyon fennköltnek és nemesnek tekintették magukat, nem tudtak többé úgy viselkedni, mint a normális emberek, és úgy gondolták, hogy a normális emberek tevékenységei ártanak az identitásuknak, ezért úgy érzem, hogy abnormálisak voltak.) Abnormálisak voltak. Az abba burkolt jelentés volt abnormális, hogy magukat elit értelmiséginek hirdették. Vagyis volt valami torz az emberi mivoltukban. Úgy érezték, hogy ők fennköltebbek és értékesebbek másoknál. Mi volt ennek az alapja? Az, hogy olyan sok oktatásban részesültek, és tele voltak tudással, és bárkivel is találkoztak, soha nem fogytak ki a mondanivalóból, és

tanítani tudtak nekik dolgokat. Minek tekintették a tudást? Úgy tekintettek rá, mint a magatartás és a cselekedetek, valamint az erkölcs mércéjére. Úgy vélték, hogy most, a tudás birtokában, az ő integritásuk, jellemük és identitásuk nemes, becses és értékes, amiből az következik, hogy az elit értelmiségiek szentek. Nem ez a helyzet? (De, igen.) Ezt jelentette számukra elitnek lenni, így amikor fel kellett préselődniük egy buszra, nem akarták megtenni. Miért nem akarták bepréselni magukat? Mi irányította őket? Milyen korlátozásoknak és megszorításoknak voltak kitéve? Úgy érezték, hogy a buszra való felpréselődés ártana az identitásuknak és az imázsuknak. Úgy vélték, hogy identitásukat és imázsukat a tudás ruházta rájuk, ezért elit értelmiséginek kiáltották ki magukat. Ennek az elemzésnek az alapján nem visszataszító, amit mondtak? Eléggé visszataszító. Mégis mindenfelé dicsekedtek azt mondogatva, hogy „mi, elit értelmiségiek”. Valójában mások úgy gondolták, hogy ők csak értelmiségiek, szegényes és pedáns modorukkal, amit az emberek még le is néztek, de ők akkor is úgy gondolták magukról, hogy különösen nemesek. Nem volt ez problémás? Úgy gondolták, hogy ők nagyon nemesek és fennkölt identitásúak, olyannyira, hogy szentnek akarták magukat beállítani. Korlátozta őket ez a nézet valamiképpen? Mi volt az álláspontjuk a tudás tekintetében? Az volt, hogy amint tudásra tesznek szert az emberek, becsületesebbek lesznek, előkelővé és nemessé válnak, és tisztelni kell őket. Ennélfogva megvetettek és elítéltek néhány olyan viszonylag normális cselekedetet, amelyet a hétköznapi emberek tesznek. Például amikor az értelmiségiek tüsszentenek, a körülöttük lévő emberekre néznek, és sietve bocsánatot kérnek, amikor viszont a hétköznapi emberek tüsszentenek, nekik fel sem tűnik. Valójában a böfögés és a tüsszentés normális dolgok az életben, de ezeknek az értelmiségieknek a szemében ezek közönséges és faragatlan viselkedésformák, ezért megvetik és lenézik ezeket, mondván: „Nézzétek ezeket a modortalan egyszerű embereket, ahogy tüsszentenek, ülnek és állnak, az olyan illetlen, és amikor jön a busz, felnyomulnak rá, és semmit sem tudnak arról, hogy udvariasan utat kell engedni!” Ha a tudásról van szó, az álláspontjuk a következő: a tudás az identitás szimbóluma, és a tudás megváltoztathatja az emberek sorsát, valamint az identitásukat és az értéküket.

Mi volt a második pont? (Hogy az elit értelmiségiek nem lökdösődhetnek másokkal azért, hogy felszállhassanak a buszra.) Nem lökdösődhetnek másokkal azért, hogy felszállhassanak a buszra. A buszra való felpréselődés csak egy apróság volt, amivel találkoztak az életükben. Mit jelképez ez a dolog? Úgy vélték ugyanis, hogy egy bizonyos tudással rendelkező emberek beszédének és viselkedésének kifinomultnak kell lennie, és meg kell felelnie az identitásuknak. Az ilyen embereknek például halkan kell járniuk, és amikor emberekkel érintkeznek, éreztetniük kell másokkal, hogy ők nyájasak, megközelíthetőek és tiszteletet érdemlőek, a beszédüknek és a viselkedésüknek pedig kifinomultnak kell lennie. Nem lehettek ugyanolyanok, mint az átlagemberek, észre kellett vetetniük az emberekkel a különbséget maguk és az átlagemberek között – csak így tudták fitogtatni, hogy identitásuk előkelő és a többiekétől eltérő. Ezek a professzorok a szívük mélyén úgy gondolták, hogy az olyan dolgokat, mint a buszra való felpréselődés,

a társadalom alsóbb rétegeiben élő emberek és azok csinálják, akik nem kaptak magas szintű képzést, és hogy ezek olyan dolgok, amelyeket azok tesznek, akik nem rendelkeznek fejlett tudással vagy olyan identitással, mint egy elit értelmiségi. Akkor hát miket csináltak ezek az elit értelmiségiek? A pulpituson állva doktrínákat prédikálni, ismereteket átadni és az emberek kételyeit eloszlatni – ezek voltak a kötelességeik, ezek fejezték ki az identitásukat, az imázsukat és a hivatásukat. Csak ezeket tudták csinálni. A hétköznapi emberek mindennapi teendőinek és rutinjainak semmi közük nem lehet hozzájuk, ők olyan társadalmi réteget alkottak, amely elszakadt az ilyen „közönséges, alantas ízlésektől”. Miként jellemezték a hétköznapi emberek mindennapi munkáját és rutinjait, sőt még az olyan cselekedeteket is, mint a buszon való tolongás? (Közönségesnek.) Így van, közönségesnek és faragatlannak. Ez volt a szívük mélyéről jövő meghatározásuk a közönséges, hétköznapi emberekre, akik alacsonyabb szinten álltak, mint ők.

Beszéljünk a harmadik pontról – „Mi, elit értelmiségiek meg tudjuk várni a következő buszt.” – miféle szellem ez? Vajon ez nem a hagyományos kultúrában emlegetett Kong Rong szelleme, aki lemondott a nagyobb körtékről? Az értelmiségre különösen nagy hatással van a hagyományos kultúra. Nemcsak a hagyományos kultúrát fogadják el, hanem a hagyományos kultúra számos eszméjét és nézetét is a szívükbe fogadják, és pozitív dologként kezelik, olyannyira, hogy néhány jól ismert mondást mottónak tekintenek, és ezzel az élet rossz útjára lépnek. A hagyományos kultúrát a konfuciánus doktrína képviseli. A konfuciánus doktrína ideológiai elméletek egész sorával rendelkezik, elsősorban a hagyományos erkölcsi kultúrát népszerűsíti, és a történelem során a dinasztiák uralkodó osztályai nagyra tartották, akik Konfuciuszt és Menciuszt szentként tisztelték. A konfuciánus doktrína azt szorgalmazza, hogy az ember tartsa fenn a jóindulat, igazságosság, illendőség, bölcsesség és megbízhatóság értékeit, tanuljon meg először is nyugodtnak, összeszedettnek és béketűrőnek lenni, bármi is történik, maradjon higgadt és beszélje meg a dolgokat, ne veszekedjen vagy tülekedjen dolgokért, és tanuljon meg udvariasan alkalmazkodni, és mindenki tiszteletét kivívni – ez az illemtudó magatartás. Ezek az értelmiségiek önmagukat a nép fölé helyezik, és az ő szemükben minden ember az ő elnéző béketűrésük és toleranciájuk tárgya. A tudás „hatásai” elég jelentősek! Ezek az emberek erősen hasonlítanak a hamis úriemberekre, nem igaz? Azok az emberek, akik túl sok tudást halmoznak fel, hamis úriemberekké válnak. Ha a kifinomult tudósok e csoportját egyetlen kifejezéssel jellemezzük, akkor az a kifinomult tudományos elegancia. Milyen alapelvek alapján működnek együtt ezek a kifinomult tudósok? Mi a hozzáállásuk a világi ügyekhez? Például a hétköznapi emberek a Li családnevű férfiakat „Lao Li” vagy „Hsziao Li”^a néven emlegetik. Vajon az értelmiségiek így szólítanák őket? (Nem.) Hogyan szólítanák őket? (Li úr.) Ha meglátnának egy nőt,

^a A kínai nyelvben a „lao” és a „hsziao” előtagok megszólításként a családnevek elé illesztve bensőségeséget vagy kötetlenséget fejeznek ki a beszélő és a hallgató között.

úgy szólítanak őt, hogy X. Y. asszony, és különösen tisztelettudóan és elegánsan viselkednének, akárcsak az úriemberek. Az úriemberek által tanúsított kifinomult elegancia elsajátítására és utánzására szakosodtak. Milyen hangnemben és módon beszélgetnek és vitatják meg a dolgokat egymással? Az arc kifejezésük különösen szelíd, és udvariasan, visszafogottan beszélnek. Csak a saját véleményüket fejezik ki, és még akkor sem mondanak semmit, ha tudják, hogy mások véleménye téves. Senki sem sérti meg a másik érzéseit, és a szavaik rendkívül lágyak, mintha vattába csomagolnák őket, nehogy bántsanak vagy irritáljanak valakit, így aztán már attól is hányinger, idegesség vagy düh kerülgeti az embert, ha csak hallgatja őket. Tény, hogy egyikük nézetei sem egyértelműek, és egyikük sem enged a másiknak. Az ilyen emberek nagyon jól álcázzák magukat. Ha a legjelentéktelenebb dologgal találkoznak is, álcázzák magukat és beburkolóznak, és egyikük sem ad egyértelmű magyarázatot. Milyen pózt akarnak felvenni, és milyen képet akarnak magukról mutatni a hétköznapi emberek előtt? Olyat, hogy a hétköznapi emberek szerény úriembereknek lássák őket. Az úriemberek mások fölé emelkednek, és az emberek hódolatának tárgyai. Az emberek azt hiszik, hogy az átlagos embereknél nagyobb rálátással rendelkeznek, és hogy az átlagos emberekhez képest jobban értik a dolgokat, ezért mindenki hozzájuk fordul, ha valami problémája van. Pontosan ezt a kimenetelt akarják ezek az értelmiségiek, mindannyian azt remélik, hogy szentként tisztelik majd őket.

Ha az imént boncolgatott három pont alapján nézzük, vajon szabadabb vagy korlátozottabb lett a gondolkodásuk ezeknek a professzoroknak, miután megszerezték az „elit értelmiségi” címet? (Korlátozottabb.) Biztosan korlátozott volt. Mi korlátozta? (A tudás.) A tudás olyasvalami, ami a szakmájukban rejlik. Valójában nem a tudás korlátozta őket igazán. Mi korlátozta őket? A tudáshoz való hozzáállásuk, és a tudásnak a gondolkodásukra gyakorolt hatásai, valamint a tudás által beléjük oltott nézetek – ez a probléma. Ezért minél magasabb szintű tudásra tettek szert, annál inkább úgy érezték, hogy az identitásuk és a státuszuk különbözik a többiekétől, és annál inkább érezték magukat nemesnek és nagyszerűnek, és ugyanakkor annál inkább vált korlátozottá a gondolkodásuk. Ebből a nézőpontból szemlélve, vajon akik több tudást szereztek, szabadsághoz jutottak, vagy veszítettek a szabadságukból? (Veszítettek a szabadságukból.) Valójában veszítettek a szabadságukból. A tudás hatással van az emberek gondolkodására és társadalmi státuszára, és az emberekre gyakorolt hatása nem pozitív. Soha nem az a helyzet, hogy minél több tudásra teszel szert, annál jobban megérted azokat az alapelveket, irányokat és célokat, amelyeket a magatartásoddal kapcsolatban követned kell. Éppen ellenkezőleg, minél jobban hajszolod a tudást, és minél alaposabb tudásra teszel szert, annál távolabb kerülsz azoktól a gondolatoktól és nézetektől, amelyekkel a normális emberi mivoltúaknak rendelkezniük kellene. Pontosan úgy, mint az értelmiségiek azon csoportja, akik rengeteg tudásban és oktatásban részesültek, mégsem értettek meg még egy alapvető, józan ésszel felfogható dolgot sem. Mi ez a józan ésszel felfogható dolog? Ha sok az ember, akkor a

buszra szálláshoz be kell oda préselődni. Ha nem préselődsz be, soha nem jutsz fel a buszra – még ezt a legegyszerűbb szabályt sem ismerték. Mondjátok meg Nekem, okosak lettek vagy ostobák? (Ostobák lettek.) Valójában egy rakás bolond voltak. A hétköznapi emberek nem részesültek ilyen fejlett tudásban vagy magas szintű oktatásban, és nem rendelkeznek ezzel a státusszal, de megértik ezt a pontot, és azt mondják: „Amikor buszra szállsz, és sok az ember, akkor be kell préselődnöd, és neki kell gyürkőznöd, mert ha a legkisebb mértékben is lazítasz, és az agyad egy lépéssel lassabban reagál, akkor a tömeg végére kerülhetsz, és a következő busszal kell menned.” Ez a józan ésszel felfogható alapvető dolog az életben, amit a hétköznapi emberek ismernek, de amit ezek az értelmiségiek nem értettek, ezért az egyik után a másik buszra vártak. Mi korlátozta őket? Szorosan kötötte őket az az állítás, hogy „mi elit értelmiségiek vagyunk”. Így volt ez. Még azt sem tudták, hogyan nézzenek szembe egy ilyen egyszerű problémával, vagy birkózzanak meg vele a való életben. Egy rakás bolond voltak! Mit adott nekik a tudás? Azt eredményezte, hogy elszakadtak a népesség többi részétől, nem tudták, hogyan éljenek, és nem tudták, hogyan kezeljék a való életben előforduló dolgokat. Valami fennkölt elméletet használtak ahhoz, hogy kezeljék az egyik leggyakoribb problémát, amellyel a hétköznapi emberek a való életben találkoznak, és nem tudták, milyen következményekkel jár, ha így kezelik azt – talán még ma sem értik. Talán csak akkor tudják majd végiggondolni ezt a kérdést, amikor elérik az öregkort. Amikorra már nem lesznek babérjaik, és meglehetősen elegük lesz abból az élvezetből, amit az elit értelmiségiek tiszteletre méltó hírneve kínált számukra egész életük során. Egy nap talán eszükbe jut, milyen szánalmas alakok voltak akkor a buszon, és hirtelen rájönnek, hogy nem is olyan nemesek és nem is olyan emelkedettek ők, és hirtelen rájönnek: „Vajon képes ételt tenni az asztalra az én tudományos kifinomultságom? Nekem talán nincs ugyanúgy szükségem napi háromszori étkezésre, mint a hétköznapi embereknek? Nem különbözöm a többi embertől. Idős koromban nem járok-e én is görnyedten? És nem remegek-e én is a félelemtől, és nem rémülök-e meg, amikor veszélybe kerülök? És amikor egy szeretettem halálával vagy egy örömteli eseménnyel szembesülök, nem vagyok-e én is szomorú vagy boldog, ahogyan az embernek lennie kell? Nem ugyanúgy élek-e, mint a hétköznapi emberek? Nem különbözöm a többiektől!” Addigra ez a tudás már túl későn jön a számukra. Ezek azok a különbözőféle csúfságok, amelyeket azok az emberek mutatnak, akik elfogadnak néhány úgynevezett pozitív mondást és nézetet, amikor nem értik az igazságot. Amikor az emberek nem tudják, hogy ezek a nézetek helyesek-e vagy sem, gyakran tekintik ezeket a nézeteket és mondásokat betartandó és alkalmazandó igazságoknak, és amikor alkalmazzák őket, általában mindenféle következményektől szenvednek, és mindenféle kellemetlenségek lépnek fel. Milyen következményekkel jár ez az emberekre nézve? Miközben az emberek folyamatosan a szabadságra törekednek, folyamatosan egyik örvényből a másikba, és az egyik fajta béklyóból a másik fajta béklyóba tántorognak. Nem ez a helyzet? Ezért, ha nem érted az igazságot – nem számít, hogy

amihez ragaszkodsz, az egy nézet, egy hagyományos kultúra, vagy valamilyen szabály, rendszer vagy elmélet, és az sem számít, hogy ezek a dolgok viszonylag elavultak a társadalomban, vagy egészen avantgárdok és divatosak – ezek a dolgok soha nem helyettesíthetik az igazságot, mert ezek nem az igazság. Nem számít, mennyire tartod magad ezekhez, vagy mennyire jól alkalmazod ezeket, végül csak azt eredményezik, hogy eltévelyedsz az igazságtól ahelyett, hogy elnyernéd az igazságot. Minél inkább tartod magad ezekhez a dolgokhoz, annál messzebbre sodródsz az igazságtól, és annál inkább letérsz Isten útjáról és az igazság útjáról. Másrészt viszont, ha képes vagy aktívan kezdeményezni ezeknek az úgynevezett pozitív dolgoknak, elméleteknek és hamis igazságoknak az elengedését, akkor viszonylag gyorsan beléphetsz az igazságba. Így az emberek nem fogják ezeket az úgynevezett hagyományos kultúrákat és ezeket a hamis igazságokat a mindennapi életükben a gyakorlás alapelveiként használni az igazság és Isten szavai helyett, és ez a kellemetlenség fokozatosan enyhülni fog, és fokozatosan megoldódik.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy azáltal jutottak hozzá az igazsághoz, hogy levetették egy család és egy ország hagyományos kultúráját, és elfogadtak egy idegen hagyományos kultúrát külföldről; mások úgy gondolják, hogy azáltal jutottak hozzá az igazsághoz, hogy levetettek egy régi hagyományos kultúrát és a régi eszméket és nézeteket, és egy kicsit fejlettebb és kicsit modernebb eszméket fogadtak el. Ha most tekintünk rá, vajon igazuk van ezeknek az embereknek, vagy tévednek? (Tévednek.) Mindegyikük téved. Az emberek azt hiszik, hogy szabaddá válnak pusztán azáltal, hogy levetik a régi dolgokat. Mit értünk a szabadság elnyerése alatt? Azt jelenti, hogy az ember hozzájutott az igazsághoz és ahhoz az igazi életformához, ahogyan élnie kell. Az emberek azt hiszik, hogy az igaz úthoz így jutnak hozzá. Ez valóban igaz? Így van ez? Nem. Függetlenül attól, hogy az emberiség milyen modern és fejlett kultúrát fogad el, végeredményben az továbbra is hagyományos kultúra, és a lényege nem változik. A hagyományos kultúra mindig is hagyományos kultúra marad. Nem számít, hogy kiállja-e az idő próbáját vagy a tények próbáját, illetve az emberiség nagyra tartja-e, végső soron ugyanúgy hagyományos kultúra. Ezek a hagyományos kultúrák miért nem az igazság? Az egész arra vezethető vissza, hogy ezek olyan eszmék, amelyek azután jöttek létre, hogy az emberiséget megrontotta a Sátán. Nem Istentől erednek. Ezeket meghamisította az emberek néhány képzelődése és elképzelése, és ráadásul ezek olyan következmények, amelyeket az emberiség megrontásával ért el a Sátán. A Sátán kihasználja a romlott emberiség eszméit, nézeteit és mindenféle mondásait és érveléseit, hogy gúzsba kösse az emberek gondolkodását és megrontsa az emberek gondolkodását. Ha a Sátán néhány nyilvánvalóan abszurd, esztelen és helytelen dolgot használna az emberek félrevezetésére, akkor azt felismernék az emberek; képesek lennének különbséget tenni helyes és helytelen között, és ezt a tisztánlátást felhasználva megtagadnák és elítélnék azokat a dolgokat. Így ezek a tanítások nem állnák ki az alapos vizsgálatot. Amikor azonban az emberek kondicionálása és befolyásolása

érdekében a Sátán olyan eszméket és elméleteket vés az elméjükbe, amelyek megfelelnek az emberek elképzeléseinek és képzelődéseinek, és amelyekről azt gondolja, hogy hangosan kimondva kiállják az alapos vizsgálatot, akkor az emberiség könnyen félrevezethető, és ezeket a mondásokat könnyen elfogadják és terjesztik az emberek, és így ezek a mondások fennmaradnak nemzedékről nemzedékre, egészen napjainkig. Vegyünk például néhány történetet kínai hősökről, például a hazafias történeteket Jüe Fejről, a Jang család tábornokairól és Ven Tienhsziangról. Hogyan lehetséges, hogy ezek az eszmék napjainkig tovább lettek adva? Ha az emberek szemszögéből nézzük, minden korban van olyan fajta személy vagy uralkodó, aki folyamatosan használja ezeket a példákat, és ezeknek a személyiségeknek az eszméit és szellemét használja az emberek tanítására nemzedékről nemzedékre, hogy az emberek engedelmesen és alázatosan elfogadják az uralmát nemzedékről nemzedékre, és így könnyen kormányozhassa az emberek egymást követő nemzedékeit, és stabilabbá tudja tenni az uralmát. Azzal, hogy Jüe Fej és a Jang család tábornokainak szolgálai odaadásáról, valamint Ven Tienhsziang és Csü Jüan hazafias szelleméről beszélnek, nevelik az alattvalóikat, és egy szabályt ismertetnek meg velük: hűségesen kell viselkedni – ez az, amivel egy nemes erkölcsű embernek rendelkeznie kell. Milyen mértékű hűséggel? Olyan mértékűvel, hogy „ha a császár halálba küldi a tisztviselőit, azoknak nincs más választásuk, mint meghalni”, és „hűséges alattvaló nem szolgálhat két királyt” – ez egy másik mondás, amelyet nagyra becsülnek. Azokat is nagyra becsülik, akik szeretik a hazájukat. A hazaszeretet vajon minek vagy kinek a szeretetét jelenti? A föld szeretetét? Az országban élő emberek szeretetét? És mi az, hogy ország? (Az uralkodók.) Az uralkodók az ország képviselői. Ha azt mondom: „A hazám iránti szeretetem valójában a szülővárosom és a szüleim iránti szeretet. Nem titeket, az uralkodókat szeretlek!” – akkor dühösek lesznek. Ha azt mondom: „A hazám iránti szeretetem az uralkodók iránti, szívem legmélyéből fakadó szeretet”, akkor ezt el fogják fogadni, és helyeselni fogják az ilyen szeretetet; ha viszont megérteted velük, és világossá teszed, hogy nem őket szereted, azt nem fogják helyeselni. Kit képviselnek az uralkodók, amióta világ a világ? (A Sátánt.) A Sátánt képviselik, a Sátán bandájának tagjai, és ördögök ők. Elképzelhetetlen, hogy arra neveljék az embereket, hogy Istent, a Teremtőt imádják. Lehetetlen ezt tenniük. Ehelyett azt mondják az embereknek, hogy az uralkodó a menny fia. Mit jelent az, hogy „a menny fia”? Azt jelenti, hogy a Menny hatalmat ruház valakire, és ezt a személyt aztán „a menny fiának” nevezik, akinek hatalma van uralkodni az összes emberen a menny alatt. Ezt az eszmét az uralkodók oltották az emberekbe? (Igen.) Amikor valaki a menny fia lesz, azt a Menny határozza meg, és vele van a Menny akarata, ezért az embereknek feltétel nélkül el kell fogadniuk az adott személy uralmát, bármilyen uralom is legyen az. Amit az emberekbe ültetnek, az ez az eszme, amely arra készítet, hogy elfogadd azt a személyt a menny fiaként annak alapján, hogy elismered a Menny létezését. Mi a célja annak, hogy elfogadtatják veled ezt a személyt a menny fiaként? Nem az, hogy elismerd a Menny létezését, vagy azt,

hogy van Isten, illetve hogy van Teremtő, hanem az, hogy elfogadtassák veled magát a tényt, hogy ez a személy a menny fia, és hogy mivel ő a menny fia, akit a Menny akaratának létezése hozott létre, az embereknek el kell fogadniuk az uralmát – ezek azok a fajta eszmék, amelyeket beoltanak az emberekbe. Az emberiség kezdetétől napjainkig kialakult mindezen eszmék mögött – akár az utalásokat tartalmazó frázisokat és szófordulatokat, akár az utalásokat teljesen nélkülöző népi közmondásokat és közkeletű mondásokat boncolgatjuk –, az emberiségnek a Sátán általi gúzsba kötése és félrevezetése, valamint maguknak ezeknek az eszméknek a romlott emberiség általi megtévesztő meghatározása áll. Milyen hatással van az emberiségre az utóbbi időkben ez a megtévesztő meghatározás? Jó, pozitív vagy negatív? (Negatív.) Alapvetően negatív. Vegyük például a következő mondásokat: „rőzsén aludni és epét nyalogatni” és „elrejtteni fényét és erőt gyűjteni a sötétben” és „megaláztatást elviselni és nehéz terhet hordozni” és „törhetetlen harcolni akarás”, valamint „egyvalamit színlel, miközben mást tesz” – vajon mi a hatásuk ezeknek a mondásoknak az emberiségre az utóbbi időkben? Nevezetesen az, hogy amint elfogadják ezeket a hagyományos kultúrából származó eszméket az emberek, minden egyes következő nemzedékük egyre távolabb kóborol Istentől, és egyre távolabb az emberek Isten általi teremtésétől és megmentésétől, valamint az Ő irányítási tervének munkájától. Amint elfogadják a hagyományos kultúra téves nézeteit, az emberek egyre inkább úgy érzik, hogy az emberi sorsnak a saját kezükben kell lennie, hogy a boldogságot a saját kezükkel kell megteremteniük, és hogy a lehetőségek azoknak vannak fenntartva, akik felkészültek, ami oda vezet, hogy az emberiség egyre inkább megtagadja Istent, megtagadja Isten szuverenitását, és a Sátán hatalma alatt él. Ha összehasonlítjátok, hogy a modern kor emberei miről szeretnek beszélni, és miről szerettek beszélni az emberek kétezer évvel ezelőtt, akkor az ezen dolgok mögött meghúzódó gondolkodás jelentése valójában azonos. Csak manapság az emberek sokkal konkrétabban és nyíltabban beszélnek ezekről a dolgokról. Nemcsak Isten létezését és szuverenitását tagadják, hanem egyre komolyabb mértékben ellenállnak Istennek és kárhozzátják Őt.

Az ősidőkben azt mondták például, hogy „amikor a nemzet bajban van, mindenkinek felelőssége megtenni a magáét”, ez a mondás pedig mind a mai napig tovább lett adva. Az emberek nagy becsben tartják ezt a mondást, különösen a hazafiak, akik a mottójuknak tekintik. Most, hogy eljöttetek a tengerentúlra, ha valaki azt mondja, hogy Kínában történt valami esemény, akkor annak van bármi köze hozzátok? (Nincs.) Miért mondjátok, hogy semmi közötök hozzá? Vannak, akik azt mondják: „Gyűlölöm azt az országot. Jelenleg a kommunisták vannak hatalmon, az a gonosz politikai párt. A kommunista párt az ördög, a Sátán, egy totalitárius rezsim, és semmi köze hozzám. Üldöz minket, és megakadályozza, hogy higgyünk Istenben. Gyűlölöm.” Tegyük fel, hogy egy nap küszöbön áll annak az országnak a pusztulása – lehet, hogy nem érzel semmit a szívedben, de amikor meghallod, hogy azt a tartományt, ahonnan eredetileg származol, idegen csapatok szállták meg és foglalták el, úgy fogod érezni, mintha

menekült lett volna belőled, egy csavargó, akinek nincs hova hazamennie, és feldúlt leszel, és úgy érzed, hogy nem tudsz visszatérni a gyökereidhez, mint a lehulló levelek. Visszatérni a gyökerekhez, mint a lehulló levelek – ez egy másik hagyományos eszme. És tegyük fel, hogy egy nappal később hirtelen azt hallod, hogy idegen csapatok szállták meg és foglalták el a szülővárosodat – a földet, ahol születted és felnevelkedted –, idegen csapatok foglalták el az utat, amelyen minden nap iskolába jártál, és idegen csapatok tulajdonították el a házádat és a családot földjét. Ami egykor a tiéd volt, eltűnt – az a kis földterület, amely mélyen bevésődött az elmédbe, az a földterület, amelyhez a legszorosabb kötődésed van, eltűnt, és az összes ott élő rokonod is eltűnt. Akkor majd azt fogod gondolni: „Hogyan lehet nekem otthonom, ha nincs hazám? Most már tényleg menekült lettem, tényleg hajléktalan vagyok, csavargó lettem. Úgy tűnik, hogy helyes a mondás: »Amikor a nemzet bajban van, mindenkinek felelőssége megtenni a magáét!«” Amikor eljön az az idő, meg fogsz változni. Akkor most miért nem gondolod azt, hogy helyes ez a mondás? Ennek van háttere és előzménye, ugyanis az az ország üldöz téged, és túl sok gyötrelmet okoz neked, és nem fogad el téged, és gyűlölöd. A helyzet az, hogy amit igazából gyűlölsz, az nem az a föld. Amit gyűlölsz, az a sátáni rezsim, amely üldöz téged. Nem ismered el országodként, ezért jelenleg, amikor mások azt mondják: „Amikor a nemzet bajban van, mindenkinek felelőssége megtenni a magáét”, te azt mondod: „Ennek semmi köze hozzám.” De amikor egy napon a föld, ahol születted és felnevelkedted, már nem hozzád tartozik, és már nem lesz szülővárosod, akkor úgy fogod érezni, hogy csavargó vagy, és nemzetiség nélküli ember, és hogy valóban elvesztetted a házádat. Akkor majd összefacsarodik a szíved. Mi miatt fog összefacsarodni a szíved? Lehet, hogy most még nem érzed át mélyen, de egy nap mélyen meg fog érinteni. Milyen körülmények között fog mélyen megérinteni? Az nem ijesztő, ha az országod elesik, és te egy legyőzött nemzet tagja leszel. Mi az ijesztő? Amikor egy legyőzött nemzet tagjává válsz, és megfélemlítenek, gyaláznak, diszkriminálnak, eltipornak, és nincs helyed, ahol békében élhetnél, akkor fogod azt gondolni: „Olyan értékes, ha van egy hazád. Haza nélkül nincs igazi otthonuk az embereknek. Az embereknek az alapján van otthonuk, hogy van hazájuk, ezért a mondás jól megfogalmazza: »Amikor a nemzet bajban van, mindenkinek felelőssége megtenni a magáét.«” Mi az, amiért vállalni kell ezt a „felelősséget” ebben a frázisban: „mindenkinek felelőssége megtenni a magáét”? A saját otthonod nyugalmaért, azért, hogy meg tudd védeni a saját otthonodat. Ha belegondolsz abba, hogy amikor idegen csapatok diszkriminálnak, vagy ugyanez történik veled egy idegen országban, amikor szükséged van egy helyre, ahová tartozhatsz, és amikor szükséged van egy országra, amely mögötted áll, és támogatja a méltóságodat, a megbecsültségedet, az identitásodat és a státuszodat, akkor hogyan fogod érezni magad? Azt fogod gondolni: „Ha egy idegen országban élő személy mögött erős támogatás áll, akkor az biztos, hogy egy nagyszerű anyaországé!” Más lesz a lelkiállapotod akkor, mint most? (Igen.) Most éppen fel vagy háborodva, ezért azt mondod, hogy bármi történik az országodban, az nem tartozik rád. Ha akkor még mindig tudsz ilyeneket mondani,

amikor eljön az az idő, ahhoz miféle érettséggel kell rendelkezned? Van egy tény ebben a világban, amit talán mindenki ismer, mégpedig az, hogy egy erős anyaország támogatása nélkül mindenképpen diszkrimináció és megfélemlítés fog érni külföldön. Amikor eljön az ideje, hogy ezt ténylegesen megtapasztald, mit fogsz kérni mindenekelőtt? Egyesek azt mondják majd: „Nagyszerű volna, ha zsidó vagy japán lennék. Senki sem merne megfélemlíteni. Bármelyik országban járnék, az emberek nagyra értékelnének. Miért is Kínában születtem? Az ország inkompetens, és a kínaiakat bárhová is mennek, megfélemlítik.” Mire gondoltok majd először, amikor ilyesmi történik? (Hiszünk Istenben, és alávetjük magunkat Isten vezénylésének és elrendezésének.) Így van. De hány igazságot kell megértenie egy embernek, milyen tapasztalatokkal kell rendelkeznie, és mennyi tapasztalati megértéssel kell rendelkeznie ahhoz, hogy képes legyen ilyesmit mondani, és azt a saját érettségére fordítani? Amikor ilyesmi történik, milyen eszmékkel, megértéssel és gyakorlati tapasztalatokkal kell rendelkezned ahhoz, hogy ne legyél gyenge? És annak érdekében, hogy ne háborodj fel akkor sem, ha valaki leköp és egy legyőzött nemzet tagjának nevez téged? Micsoda érettségednek kell lenni ahhoz, hogy ne háborodj fel, és ne szenvedj ezektől a korlátoktól? Jelenleg rendelkeztek ezzel a fajta érettséggel? (Nem.) Most még nem rendelkeztek vele, de lehet, hogy egy nap meglesz? Milyen igazságokkal kell felszerelkezned? Milyen igazságokat kell megértened? Manapság amint meghallják egyesek, hogy családtagjaikat letartóztatták az Istenbe vetett hitük miatt a szárazföldi Kínában, azonnal doktrínává válik számukra az, amit a szívükben értenek – vagyis, hogy minden Isten kezében van –, és korlátozza őket a tény, hogy a családtagjaikat letartóztatták, és nincs kedvük a kötelességeiket teljesíteni. Ha meghallják, hogy egy rokonuk meghalt, előfordulhat, hogy ott helyben elájulnak. Mit éreznének, ha az a vidék megsemmisülne, és az összes ott élő ember meghalna? Mekkora súlyuk van a hagyományos dolgoknak – amilyen a haza, az otthon, a szülőváros és az anyaföld –, valamint az ezekhez a szavakhoz kapcsolódó bizonyos hagyományos eszméknek és kultúrának a szívetek mélyén? Még mindig ezek uralják az életedben minden cselekedetedet, minden gondolatodat és viselkedésedet? Ha a szívedet még mindig ezek a hagyományos dolgok foglalkoztatják, amelyekhez kötödsz, amilyen az ország, a rassz, a nemzet, a család, a szülőváros, a föld és így tovább – vagyis ezek a dolgok még mindig őrzik a hagyományos kultúra bizonyos felhangját a szívedben –, akkor a prédikációk, amelyeket hallgatsz, és az igazságok, amelyeket megértesz, mind doktrínák számodra. Ha már nagyon sok prédikációt meghallgattál, de még a legalapvetőbb dolgokat sem tudod elengedni, amelyeket az embereknek el kellene engedniük, és amelyektől el kellene különülniük, és nem tudod helyesen kezelni azokat, akkor pontosan milyen problémákat is oldanak meg azok az igazságok, amelyeket megértettél?

Sok kínai, megérkezvén nyugatra, bele akarja oltani a nyugatiakba a hagyományos kultúráját és azokat a dolgokat, amelyeket helyesnek és jónak tart. Hasonlóképpen, a nyugatiak sem hagyják magukat, és úgy vélik, hogy az ő hagyományos kultúrájuk is

messzire nyúlik vissza. Például az ókori Róma, az ókori Egyiptom és az ókori Görögország mindegyike tartalmazza az „ókori” szót, és kultúrájuk több mint háromezer éves. Ha e szám alapján nézzük, akkor van itt egy bizonyos kulturális örökség, és az e kulturális örökség által létrehozott dolgokat az emberiség az összes emberi élet legjavának, és az emberiség életéből, létezéséből és magatartásából származó legalapvetőbb dolgok összegzésének tekinti. Hogy hívják az emberiség által átörökített legalapvetőbb dolgokat? Hagyományos kultúrának. Az emberek nemzedékről nemzedékre adták tovább ezt a hagyományos kultúrát, és mindenki azt gondolja a szívében, hogy ez a legjobb dolog. Nem számít, hogy az emberek tudják-e tartani magukat hozzá vagy sem, általánosságban elmondható, hogy az összes rasszból származó ember úgy tekint rá, mint ami mindenek felett áll, és az igazságnak tekinti. Ezért az emberek minden rasszának van néhány olyan hagyományos dolga, amelyek kiállják az alapos vizsgálatot, és amelyek különösen mély hatást gyakorolnak rájuk, és ezeket a dolgokat arra használják, hogy egymással versengjenek és összehasonlítsák magukat a többiekkel, sőt, hogy megpróbálják egymást felülmúlni. A kínaiak például azt mondják: „A mi kínai pajcsiu párlatunk jó, igazán magas az alkoholtartalma!” A nyugatiak azt mondják: „Mi olyan nagyszerű az italotokban? Olyan magas az alkoholtartalma, hogy az elfogyasztása után bódult állapotba kerültek, ráadásul nagyon káros a májra. A vörösbor, amit mi, nyugatiak iszunk, alacsony alkoholtartalmú, kevésbé károsítja a májat, és még a vérkeringést is elősegíti.” A kínaiak azt mondják: „A mi pajcsiunk is elősegíti a vérkeringést, és nagyon jó munkát végez. Amint megiszod, a fejedbe száll, és az egész arcod ragyog. A vörösborotok nem elég erős, nem rúgsz be tőle, akármennyit iszol. Látod, van alkoholkultúránk az alkoholfogyasztáshoz, és teakultúránk a teázáshoz.” A nyugatiak azt mondják: „Nekünk is van teakultúránk a teázáshoz és kávékultúránk a kávézáshoz, alkoholkultúránk az alkoholfogyasztáshoz, és manapság még gyorséttermi kultúránk is van.” Az egymással való összehasonlításban senki sem enged a másiknak, és senki sem fogad el semmit a másiktól. Mindannyian azt hiszik, hogy a saját dolgaik az igazság, de valójában egyik sem az igazság. Ha eltekintünk a nem hívóktól, a legsiralmasabb az, hogy még akik hisznek Istenben – és ami még rosszabb, azok, akik már 20-30 éve elfogadták ezt a munkaszakaszt –, azok sem ismerik fel, hogy ezek a dolgok egyáltalán nem az igazság. Vannak, akik azt kérdik: „Az úgy rendben van, ha azt mondom, hogy összefügg az igazsággal?” Még az sincs rendben, ha azt mondják, hogy összefügg vele. Ez nem az igazság, nincs semmilyen összefüggésben vagy kapcsolatban az igazsággal, nem hasonlítanak egymásra, és a kettő nem ugyanaz a dolog. Éppen úgy, ahogy a réz is réz marad, függetlenül attól, hogy milyen jól van aranyozva vagy fényesítve, míg az arany, ha nincs is kifényesítve, ha nem csillog és nem ragyog, akkor is arany – ezek nem ugyanazok a dolgok.

Vannak, akik azt kérdezik: „Könnyű-e azoknak elfogadniuk az igazságot, akik meglehetősen jó hagyományos kulturális nevelésben és kondicionálásban részesültek?” Nem, ez két külön dolog. Csak az életmódjuk különbözik némileg, de az emberek

hozzállása az igazság elfogadásához, a különböző gondolataik és nézeteik, valamint az egész emberi rassz romlottságának mértéke megegyezik. Amikor munkájának ebben a szakaszában, az utolsó napok munkájában Isten elkezdett beszélni, a kínai emberekkel összefüggésben beszélt, és hozzájuk intézte szavait. Eltelt harminc év, és amikor ezeket a szavaikat népszerűsítik az összes különböző rassz körében Ázsia más részein, és olyan helyeken, mint Európa és Amerika, és így tovább, miután az emberek elolvassák ezeket, függetlenül attól, hogy feketék, fehérek, barnák vagy sárgák, mind azt mondják: „Ezek a szavak rólunk szólnak.” Isten szavai leleplezik minden emberi lény romlott beállítottságát. Páran azt mondják: „Ezek a szavak mind nektek, kínaiaknak szólnak. Kínaiak, ezek a ti romlott beállítottságaitokról szólnak, nekünk nincsenek ilyenjeink.” Csak nagyon kevés ember mond ilyet, azok, akiknek nincs lelki megértésük. A dél-koreaiak részéről előfordultak ilyen félreértések a múltban. Úgy vélték, hogy mivel a dél-koreai nép demokratikus és szabad társadalmi rendszerben él, és a keresztény kultúra, valamint a több ezer éves koreai kultúra hatása formálta, ezért az ő rasszuk előkelőbb és nemesebb, mint a kínaiaké. Miért gondolták ezt? Mert miután sok kínai érkezett Dél-Koreába, ezek amerre jártak, ott minden tisztátalanná és zajosabbá vált, megnőtt a lopások száma és a bűnözés, és ez kedvezőtlenül hatott a társadalmi légkörre. Ezért a dél-koreai testvérek úgy vélték, hogy „a kínaiak a nagy vörös sárkány ivadékaik és Moáb leszármazottai. Minket, dél-koreaiakat nem rontott meg a nagy vörös sárkány.” Mire céloztak ezzel? Arra, hogy „minket nem rontott meg a nagy vörös sárkány, tehát nem vagyunk olyan romlottak, mint a kínaiak. A kínaiak romlottabbak nálunk. Mi jobbak vagyunk a kínaiaknál.” Mit értettek az alatt, hogy „jobbak”? (Jobb viselkedésűek.) Egyfelől ez a viselkedésről szól. Másfelől a szívük mélyéből hitték, hogy az a hagyományos kultúra, amelyet a dél-koreai nemzet a történelem kezdete óta létrehozott és elfogadott, az nemes, nemesebb a kínai nemzet kultúrájánál és hagyományainál, és hogy az ilyesfajta hagyományos kultúra által formált nép és rassz nemesebb, mint a kínai hagyományos kultúra által formált nép és rassz. Ezért amikor Isten szavait olvasták, és látták, hogy Isten azt mondja: „Ti olcsó szemetek”, akkor úgy vélték, hogy Ő a kínai emberekről beszél. A kínai testvérek azt mondták: „A »ti«, amelyről Isten beszél, az emberiségre vonatkozik.” A dél-koreaiak azt mondták: „Ez nem igaz, Isten »rólatok« beszél, nem rólunk. Amire Isten utal, az nem foglalja magában a dél-koreaiakat.” Ezt gondolták. Azaz nem számított, hogy milyen aspektusból nézték a dolgokat, a nézőpontjaik és perspektíváik nem az igazság perspektívájából indultak ki, objektív és tisztességes perspektíváról pedig végképp nem lehetett beszélni. Ehelyett a dolgokat egy rassz és egy hagyományos kultúra összefüggésében szemlélték. Ezért akárhogyan is szemlélték a dolgokat, az abból származó eredmények hadilábon álltak az igazsággal. Mert bárhogyan is nézték a dolgokat, a kiindulópontjuk mindig az volt, hogy „minden, ami a mi nagyszerű dél-koreai nemzetünkkel kapcsolatos, az helyes, minden, ami ezzel kapcsolatos, az a mérce, és minden, ami ezzel kapcsolatos, az helyénvaló.” Mindent rossz perspektívából és kiindulópontból szemlélték és mérték, így az általuk

érzékeltek eredmények vajon helyesek vagy tévesek voltak? (Tévesek.) Határozottan tévesek voltak. Mi legyen hát a mérce, amellyel mindent mérni kell? (Az igazság.) Az igazság legyen – ez a mérce. A mércéjük már önmagában téves volt. Minden dolgot és minden eseményt téves perspektívából és nézőpontból mértek, így a mért eredmények határozottan tévesek voltak, nem voltak tisztességesek, nem voltak helyesek, és még kevésbé voltak tárgyilagosak. Ezért nehezen tudtak elfogadni néhány idegen dolgot, ráadásul a gondolkodásuk nagyon szélsőséges, elzárkózó, szűk látókörű és lobbanékonyagra hajlamos volt. Honnan jött a lobbanékonyáguk? Bármilyen is mondtak, meg kellett említeniük „a mi nagy dél-koreai nemzetünket”, és ragaszkodtak ahhoz, hogy a „nagy” szót is hozzátegyék. Mit jelent az, hogy „nagy”? Vajon nem arroganciát sugall ez a „nagy” szó? Ha utazol a nagyvilágban, vagy megnézel egy térképet, vajon mekkora Dél-Korea? Ha tényleg nagyobb volna más országoknál, és tényleg nagynak lehetne nevezni, akkor rendben, nevezzék „nagynak”. De a Föld más országaihoz képest Dél-Korea nem egy nagy hely, akkor miért ragaszkodnak ahhoz, hogy „nagynak” nevezzék? Ráadásul nem számít, hogy egy ország nagy vagy kicsi, az általa létrehozott szabályok és hagyományos kultúra nem Istentől ered, és egyáltalán nem az igazságból ered. Ez azért van, mert mielőtt az ember elfogadná az igazságot és elfogadná Isten üdvösségét, azelőtt minden általa elfogadott eszme a Sátántól ered. Mit tesznek az emberekkel a Sátán által létrehozott eszmék, nézetek és hagyományos kultúra? Félrevezetik, megrontják, gúzsba kötik és korlátozzák az embereket, aminek eredményeként a romlott emberiségnek olyan gondolatai vannak, amelyek szűklátókörűek és szélsőségesek, a dolgokról alkotott nézeteik pedig egyoldalúak és elfogultak, sőt esztelenek és abszurdok – ezek a következményei annak, hogy a Sátán megrontotta az emberiséget. Tehát sok országban, sőt egyes rasszokban is, amikor az emberek meghallják a szavakat, hogy „Isten testté lett Kínában”, mi az első reakciójuk? Egyetlen szó: lehetetlen! Mit gondolnak, hol történhetett volna ez? (Izraelben.) Így van, Izraelben. Az emberek leginkább előírásokat szeretnek követni és elképzelésekhez ragaszkodni. Azt gondolják, hogy Izrael az a hely, ahol Isten munkálkodott, és ezért Istennek Izraelben kell megjelenennie, vagy valamilyen nagy hatalmú birodalomban, amelyet tisztelnek, vagy úgy gondolják, hogy Istennek egy olyan országban kell megjelenennie, amely az ő elképzeléseik és képzelődéseik szerint valaha ősi civilizáció volt. Kína pont nem egy ilyen ország, ezért nehezen fogadják el azt a bizonyosságtételt, hogy Isten testté lett Kínában, és ez önmagában elég ahhoz, hogy elveszítsék ezt a lehetőséget az üdvözülésre. Ki okozta ezt? (Ők maguk tették.) Mivel ilyen elképzelést dédelgetnek, és lázadóvá váltak, és egyáltalán nem keresik az igazságot a probléma megoldása érdekében, szörnyű kárt okoztak maguknak, és tönkretették ezt az egyetlen esélyt az üdvözülés megszerzésére.

Sok képzelődés és elképzelés, amellyel akkor rendelkeznek az emberek, amikor nem értik az igazságot, roppant nevetséges és abszurd, sőt, még az emberek által imádott dolgok némelyike is ilyen. Egy dél-koreai hölgy, aki az Egyesült Államokban

tartózkodik és szereti az országot, találkozik amerikaiakkal, és azok egyike megkérdezi őt: „Közeleg a tavaszünnep. Mit esznek a kínaiak a tavaszünnep idején?” A hölgy azt mondja: „Nem kínai vagyok, hanem dél-koreai.” Az amerikai azt kérdezi: „Szóval a dél-koreaiak nem ülik meg a tavaszünnepet?” Erre ő azt válaszolja: „Mi, dél-koreaiak nem tartunk tavaszünnepet.” Az amerikai azt mondja: „Azt hittem, a dél-koreaiak ugyanúgy tartanak tavaszünnepet, mint a kínaiak.” A hölgy rendkívül nyersen válaszol: „Mi nem vagyunk egyformák a kínaiakkal! Tényleg úgy gondolja, hogy tavaszünnepet tartunk? Ez mélyen sérti a dél-koreaiak méltóságát!” Vajon tényleg nem tartanak tavaszünnepet a dél-koreaiak? (De igen, tartanak.) Valójában a dél-koreaiak is megülik a tavaszünnepet. Akkor miért mondta, hogy a dél-koreaiak nem ünneplik? Beszéljük meg ezt a kérdést. Helyes dolog tavaszünnepet tartani vagy sem? Meg tudjátok érthetően magyarázni ezt a dolgot? A külföldiek számára a tavaszünnep megtartása önmagában nem szégyenletes dolog. Ez egy különleges rituálé, amely az emberek életének egy fontos napjáról emlékezik meg. A hagyományos kultúra világában élők számára nem helytelen vagy szégyenletes dolog a tavaszünnep megtartása, akkor vajon miért nem meri beismerni a hölgy, hogy megüli a tavaszünnepet? Mert amint beismeri, hogy megüli a tavaszünnepet, már nem számít nyugatiasodottnak, nagyon hagyománytisztelő kelet-ázsiai személyként fogják őt megcímkezni, és ő nem akarja, hogy az emberek azt gondolják, hogy ő hagyománytisztelő kelet-ázsiai nő. Azt akarja, hogy az emberek azt gondolják, hogy nincsenek kelet-ázsiai hagyományai, és hogy nem érti a kelet-ázsiai hagyományokat, sőt nem is tud azokról semmit. Azt is szeretné, ha tudnák, hogy folyékonyan beszél angolul, szőkére festeti a haját, kék kontaktlencsét hord, nyugati emberként öltözködik, és ugyanolyan határozott és kötetlen, felszabadult, független és lényeglátó, mint a nyugati nők – azt szeretné, hogy az emberek így tekintsenek rá. Ezért ennek a gondolkodásnak a hatására, amikor valami történik vele, a viselkedése összhangban lesz ezzel a gondolkodással. Ha bárki megkérdezi tőle, hogy a dél-koreaiak tartanak-e tavaszünnepet, azt válaszolja: „Mi, dél-koreaiak nem tartunk tavaszünnepet.” Ha a hozzá közel állók azt mondanák: „Persze, hogy megüljük a tavaszünnepet, miért mondd azt, hogy nem?”, erre mit válaszolna? „Ostoba vagy. Ha azt mondom, hogy tartunk tavaszünnepet, hát nem tudnák-e meg, hogy hagyománytisztelő dél-koreai vagyok?” Azt akarja, hogy az emberek azt higgyék, hogy ő az Egyesült Államokban született és nőtt fel. Ha megkérdeznéd tőle: „Te itt születted, de hány nemzedék óta él itt a családot?”, azt mondaná: „Az őseink itt nőttek fel.” Úgy gondolja, hogy ez az identitás és a státusz szimbóluma, így hát egészen addig elmegy, hogy kimondja ezt a hazugságot, és nem tart attól, hogy mások rájönnek. Miféle gondolkodás ez? Érdemes hazudni ebben a kérdésben? Megéri a kockázatot? Nem, nem éri meg. Még egy ilyen apróság is leleplezheti az ember gondolatait és nézeteit. Miféle gondolatok és nézetek lepleződnek le? Egyes kínai lányok igazán szépek, de ragaszkodnak ahhoz, hogy szőkére fessék a hajukat és dauerolják, különböző árnyalatú kontaktlencsét hordjanak, amelyek megváltoztatják a szemük színét, és külföldinek adják ki magukat – nagyon kellemetlen

ennek tanúja lenni. Miért ragaszkodnak ahhoz, hogy ilyenek legyenek? Megváltozott a származásuk, miután elkezdtek így öltözködni? Még ha meg is változna a származásuk, és a következő életükben fehér emberként, vagy egy általuk nagyra tartott rasszhoz tartozó személyként születnének újjá – akkor is mi volna? Tisztán látjátok ezt a kérdést? Ha valaki ragaszkodik ahhoz, hogy egy bizonyos stílusban és egy bizonyos temperamentummal viselkedjen, és egy általa nagyra becsült nemzet vagy rassz tagjának adja ki magát, ezt vajon miért teszi? Van valami mögöttes gondolkodásmód, amely ezt vezérli? Mi az a gondolkodásmód, amely ezt vezérli? Ez olyan, mint az a dél-koreai nő; amikor az amerikaiak megkérdezik tőle, hogy tud-e pingpongozni, azt feleli: „Mi az a pingpong? Azt csak a kínaiak játsszák. Mi teniszezünk és golfozunk.” Miféle ember az, aki képes így viselkedni és beszélni? Nem hamis egy kicsit? Minden hamis, amit csinál, és ez olyan fárasztóvá teszi az életét! Ti viselkednétek így? Egyes kínaiak, akik évtizedek óta nyugaton élnek, már nem tudnak kínaiul beszélni, amikor visszatérnek a szülővárosukba. Ez vajon rossz dolog? (Igen.) Egyesek azt mondják: „Nem szabad megfeledkeznünk a gyökereinkről. Isten is azt mondja, hogy az embereknek nem szabad elfelejteniük a gyökereiket. Isten az emberek gyökere. Az embereket Isten teremtette, és minden, ami az emberekkel kapcsolatos, Istentől származik, ezért mint teremtetten lényeknek, az embereknek Istent kell imádniuk – ezt jelenti az, hogy nem szabad elfelejteni a gyökereinket.” Nem ez a helyzet? Minden helyzetben van keresendő igazság, de az emberek nem keresik az igazságot, és teljes mértékben kitartanak a hagyományos kultúra mellett. Miért van ez? Egyesek azt mondják: „Mi soha nem feledkezünk el a gyökereinkről. Bárhová megyünk, elismerjük, hogy kínaiak vagyunk, és elismerjük, hogy a hazánk szegény és elmaradott. Soha, de soha nem fogunk megfelelni a gyökereinkről.” Helyes ez? Mindezeknek a problémáknak az egyik oka ezeknek az úgynevezett hagyományos kultúráknak az oktatása és az emberiségre gyakorolt rendkívül mélyreható befolyása. A másik az, hogy az emberek még annyi éven át tartó prédikációhallgatás után sem gondolkodnak el alaposan, és nem keresik, hogy mi az igazság. Ehelyett gyakran a már meglévő hagyományos kultúrát és dekadens dolgokat használják fel, amelyeket már megtanultak, és amelyek ezért szilárdan beágyazódtak, és ők ezeket igazságként kezelik. Ez a második aspektus. Harmadszor, a prédikációk meghallgatása után az emberek nem keresik az igazságot Isten szavaiban. Ehelyett a hagyományos perspektívákat és az általuk már ismert emberi elképzelésekben rejlő ismereteket és tanulságokat használják Isten szavainak a mérlegeléséhez. Tehát mostanáig, bár az emberek sok prédikációt hallgattak, az úgynevezett viselkedési alapelvek és a kötelességvégzés és Isten szolgálatának úgynevezett alapelvei, amelyeket az emberek szájhagyomány útján adnak tovább, gyakran szintén bizonyos, általuk helyesnek tartott ismereteken, közmondásokon és közkeletű mondásokon alapulnak. Például, ha egyesek valami rosszat tesznek, és a gyülekezet vezetői vagy a testvérek megmetszik őket, azt fogják gondolni: „Hm, ez olyan, mint azokban a mondásokban: »A kivégzéstől csak a fejek hullanak« és »Mosolygó arcra ne emelj kezet.« Türelmesen,

mosolyogva fogadtam el ezt az apró hiányosságomat – miért lepleztek le folyton engem emiatt?” Látszólag figyelnek és engedelmesen alávetik magukat, ám valójában a szívük mélyén hagyományos elképzelésekkel vágnak vissza és állnak ellen. Mi az oka az ellenállásuknak? Az, hogy azt hiszik, hogy valóságos igazságok és helyesek azok a mondások, amelyek szerint „a kivégzéstől csak a fejek hullanak” és „mosolygó arcra ne emelj kezet”, és hogy nem helyes, ha valaki szüntelenül megmetszi és leleplezi őket a legcsekélyebb érzelem nyoma nélkül – holott ez nem az igazság.

Sikerült alaposabban megértenetek az igazságot annak tartalmából, amiről az imént beszélgettünk? (Igen.) Egyesek talán azt mondják: „Most, hogy ezt elmondtad nekünk, nem tudjuk, milyen alapelveket kellene betartanunk a gyakorlás során. E hagyományos kultúrák, elképzelések és tudás nélkül hogyan kellene élnünk? Hogyan kellene cselekednünk? Ha nincsenek ezek a dolgok, hogy irányítsanak minket, miképpen nyithatnánk ki a szánkat és hirdethetnénk Isten szavait? E dolgok híján nem tűnik el az alapunk ahhoz, hogy Isten szavait hirdessük? Akkor hát mi más marad nekünk?” Nos, Én azt mondom nekik, hogy ha tényleg nincsenek meg neked ezek a dolgok, akkor könnyebb lesz az igazságot keresned, és könnyebb lesz elfogadnod az igazságot, és visszatérned Istenhez. Korábban, amikor kinyitottad a szádat, csak sátáni filozófiák és kulturális ismeretek jöttek ki rajta, mint például: „A bölcs ember alkalmazkodik a körülményekhez”, „Mosolygó arcra ne emelj kezet”, „A kivégzéstől csak a fejek hullanak” és így tovább. Most elgondolkodtok, és azt gondoljátok: „Ezt nem mondhatom, ezek a mondások mind helytelenek, el vannak vetve és el lettek ítélve, akkor mit mondjak? Folytasd azzal, hogy szelíden és helyesen olvasod Isten szavait, és találd meg az alapot Isten szavaiból.” Az emberek megteszik a kötelességüket és követik Istent, de amikor csak kinyitják a szájukat, mindig csupán ezek a közmondások, mondások és néhány olyan dolog és nézet jön ki rajta, amelyeket a hagyományos kultúrából merítettek. Amikor történik velük valami, egyikük sem tudja teljes mértékben magasztalni Istent vagy bizonyosságot tenni Róla, és azt mondani: „Isten ezt mondja” vagy „Isten azt mondja”. Senki sem beszél így, senki sem arra nyitja ki a száját, hogy elhaddarja Isten szavait. Isten szavait nem tudod elhadarni, viszont el tudod hadarni azokat a közkeletű szólásokat, tehát pontosan mivel is van tele a szíved? Mindazokkal a Sátántól eredő dolgokkal. Egyesek ezt mondják, amikor a csoportvezetőjük ellenőrzi a munkájukat: „Mit ellenőrzöl? Ne kételkedj azokban, akiket használsz, és ne is használd azokat, akikben kételkedsz. Ha folyton kételkedsz bennem, akkor miért használsz engem? Keress csak valaki mást, aki megcsinálja.” Úgy gondolják, hogy ez a helyes viselkedés, és nem engedik, hogy mások felügyeljék és kritizálják őket. Vannak olyan emberek is, akik sokat szenvedtek a kötelességük teljesítése során, de mivel nem keresték az alapelveket, és akadályozták és megzavarták a gyülekezet munkáját, végül elbocsátják és ráadásul meg is metszik őket. Miután meghallgattak néhány elítélő megjegyzést, dacosak, és azt gondolják: „Van egy mondás, amely így szól: »Még ha nem is értem el semmit, akkor is elviseltem szenvedést; ha nem is szenvedést, akkor fáradságot.« Csak ezt az apró hibát

követtem el, mit számít ez?” Mivel ezt a közkeletű szólást tanulták meg először, és ezért ez szilárdan beléjük ivódott, irányítva és befolyásolva a gondolataikat, ez arra készíti őket, hogy ezt a szólást alapul véve – ebben a környezetben és e helyzet bekövetkezte után – álljanak ellen az Isten háza által alkalmazott bánásmódnak, és ne vessék alá magukat annak. Mivel ez a helyzet, vajon így is alá tudják vetni magukat? Vajon így is könnyű elfogadniuk az igazságot? Még ha látszólag alá is vetik magukat, ez csak azért van, mert nincs más választásuk, és ez a végső lehetőség. Bár látszólag nem támadnak vissza, a szívükben mégis ellenállás van. Valós ez az alávetés? (Nem.) Ez nem valódi alávetés, csak annak megjátszása. Itt nincs alávetés, csak racionalizálás, negativitás és ellenállás. Miből fakad ez a racionalizálás, negativitás és ellenállás? Ebből a mondásból fakadnak: „Még ha nem is értem el semmit, akkor is elviseltem szenvedést; ha nem is szenvedést, akkor fáradságot.” Miféle beállítottságot váltott ki ez a mondás ezekből az emberekből? Engedetlenséget, hajthatatlanságot, ellenállást és racionalizálást. Elértétek az igazság további megértését ebből a beszélgetésből? Amint ízekre szedted és tisztán felismerted ezeket a negatív dolgokat, és kiástad őket a szívedből, képes leszel keresni az igazságot és gyakorolni az igazságot, amikor csak valami történik veled, mert a régi dolgokat megtagadtad, és nem tudnak többé arra készíteni, hogy azokra támaszkodj a kötelességeid teljesítése, Isten szolgálata és Isten követése során. Azok a dolgok már nem alapelvei a magatartásodnak, már nem azok az alapelvek, amelyekhez tartanod kellene magad a kötelességeid végzése során, és már kritikát kaptak és elítélték őket. Ha fogod, és újra használatba veszed őket, mi fog történni a szíved mélyén? Ugyanolyan boldog leszel még mindig? Még mindig olyan biztos leszel abban, hogy igazad van? Ez nyilvánvalóan valószínűtlen. Ha valóban levetköztél magadban ezeket a dolgokat, akkor Isten szavaiban kell keresned, hogy pontosan mik az igazi alapelvek, és pontosan mik Isten követelményei. Egyesek gyakran mondogatják: „Tégy, ahogyan az urad parancsolja, különben még a legfáradságosabb erőfeszítéseidből sem fogsz nyerni semmit.” Helyes vagy helytelen ez a mondás? Határozottan helytelen. Milyen szempontból helytelen? Kire utal az „urad” kifejezés a „tégy, ahogyan az urad parancsolja” szólásban? A munkaadóra, a főnökre, a felettesekre. Ez az „úr” szó már önmagában téves. Isten nem a munkaadód, sem a főnököd, sem a menedzsered. Isten a te Istened. A menedzserek, a főnökök és a felettesek mind ugyanaz a fajta, és az emberekkel azonos szinten állnak. Lényegében hasonlóak; mindannyian romlott emberi lények. Meghallgatod őket, fizetést kapsz tőlük, és megteszed, amire csak kérnek. Az általad elvégzett mennyiségű munkáért fizetnek meg, és semmivel sem adnak többet. Mit jelent az, hogy „nyerni” a „különben még a legfáradságosabb erőfeszítéseidből sem fogsz nyerni semmit” mondásban? (Elismerést.) Elismerést és javadalmazást. A tetteid mozgatórugója, hogy fizetést kapj. Ez nem követel hűséget vagy engedelmséget, és nem igényel igazságkeresést és imádatot – semmi ilyesmi nincs, ez csak egy tranzakció. Ez éppen olyasmi, ami kritika és elítélés tárgya az Istenben való hited, a kötelességteljesítésed és az igazságkeresésed során. Ha igazságnak tekinted a mondást, miszerint „Tégy,

ahogyan az urad parancsolja, különben még a legfáradtságosabb erőfeszítéseidből sem fogsz nyerni semmit”, akkor ez egy súlyos tévedés. Amikor megpróbálod elérni, hogy némelyek megértsék az igazságot, a reakcióik lassúak és lomhák lesznek, és bármennyit esznek és isznak Isten szavaiból, még egy-két igazságot sem lesznek képesek megérteni, és még egy-két mondatot sem lesznek képesek megjegyezni Isten szavaiból. Amikor azonban a népesség körében gyakran terjesztett szlogenekről, közmondásokról és közkeletű szólásokról van szó, és ezekről a hétköznapi emberek által gyakran hangoztatott dolgokról, akkor ezeket rendkívül gyorsan elfogadják. Nem számít, mennyire ostoba valaki, még ő is rendkívül gyorsan elfogadja ezeket a dolgokat. Hogyan lehetséges ez? Bármilyen is a rasszod vagy a színed, végső soron mindannyian emberi lények vagytok, és mindannyian ugyanabból a fajtából valók vagytok. Csak Isten másfajta, mint az emberi lények. Az emberi lények örökké ugyanabból a fajtából valók lesznek, mint a többi emberi lény. Ezért, ha Isten tesz valamit, azt nem könnyű az egész emberiségnek elfogadnia, míg ha valaki az emberiség köréből tesz valamit, függetlenül attól, hogy ki, illetve milyen alacsony rangú az a személy, aki teszi, ha az mindenki elképzeléseinek megfelel, akkor mindenki gyorsan el fogja fogadni, mert az emberek elképzelései, nézetei, gondolkodásmódja, a megértésük szintje és útja alapvetően mind egyforma, csak kis mértékben különböznek egymástól. Ezért, amint valaki mond valamit, ami az elképzelésekre jellemző, és nincs összhangban az igazsággal, akkor azt egyesek gyorsan el fogják fogadni, és ez már csak így van.

Megértettétek többé-kevésbé, hogy mi az igazság, és melyek azok a dolgok, amelyek nem az igazság, de az igazságnak állítják be magukat? Milyen más hasonló dolgok vannak még az elmétekben? Fejből, azonnal most még nem tudjátok elmondani ezeket, mert nem számítanak tudásnak, nem olyanok, mint valami egy könyvben, amihez csak úgy odalapozhattok. Ezek inkább olyan dolgok, amelyeket nem tudtok megállni, hogy ki ne mondjátok hangosan, olyan rendkívül természetes módon, amit nem tudtok kordában tartani, amikor csak történik valami. Ez azt bizonyítja, hogy ezek a dolgok az életetekké váltak, és mélyen gyökeret vertek a csontjaitokban. Kérésre nem tudjátok felidézni őket, ugyanakkor ellenállni sem tudtok annak, hogy kimondjátok őket, hiába kérnek rá, hogy ne mondjátok ki. Amikor csak történik valami, ezek a torz nézetek előbukkannak – ez tény. Szánjatok időt rá, hogy megtapasztaljátok. Mostantól figyeljete oda azokra a dolgokra, amelyeket gyakran mondanak az emberek, és amelyeket helyesnek tartanak. Korábban említettünk néhányat a nagy vörös sárkány mérgei és a Sátánnak a világi ügyekkel kapcsolatos filozófiái közül. Azokat talán könnyű felismerni a szó szerinti jelentésük szemszögéből, vagyis az emberek azonnal rájöhetnek, hogy ezek biztosan nem az igazság, és világosan meg tudják állapítani, hogy ezek a nagy vörös sárkány mérgei, és hogy ravasz cselszövések húzódnak meg mögöttük. Azokat a dolgokat könnyű felismerni, és úgy vélem, hogy többé-kevésbé darabokra tudjátok szedni azokat, ha megkérnek benneteket, hogy boncolgassátok őket. Levetettétek azokat a dolgokat, amelyek nyilvánvalóan sátániak, de még mindig sok mondás van a szívetekben,

mint például: „megaláztatást elviselni és nehéz terhet hordozni”, és „rőzsén aludni és epét nyalogatni”, és „mosolygó arcra ne emelj kezet”, és „egy igazságos ügy bőséges támogatást vonz, míg egy igazságtalan kevésre talál”, és „egy úriember nem eszik sértő alamizsnát”. A szívetek mélyén talán még mindig elfogadón kipipáljátok ezeket a mondásokat, és azt gondoljátok: „Ezek értékesek. Minden, ami illendő azzal kapcsolatban, hogy miképp kell viselkednem ebben az életben, az mind ezekben a mondásokban van”, és ezek a dolgok még mindig nincsenek feltárva. Ha egyszer alaposan feltártad és tisztán látod ezeket, akkor a jövőben, amikor előbukkannak ezek a hagyományos kulturális dolgok, akár természetes reakció révén, akár objektív körülmények tükrében, azonnal rá fogsz jönni, hogy ezek a dolgok helytelenek, és ezek biztosan nem az igazság. Azidőtájt magasabb lesz az igazságra vonatkozó megismerésed és felismerésed szintje a mostaninál. Mit értek az alatt, hogy „magasabb a mostaninál”? Úgy értem, hogy el fogsz érni egy bizonyos érettséget, jobb lesz a felismerőképesseged, az igazság megtapasztalása és megértése mélyebb lesz részedről, mint most, és érezni fogod, hogy mi is valójában az igazság. Most talán azt gondold: „Minden hagyományos kultúra, amely a Sátántól ered, és amely e világ összes etnikai csoportjának kulturális hátteréből fejlődött ki, helytelen.” Ez egy általános megfogalmazás, de még nem biztos, hogy tudod, közülük melyek a tévedések és miben tévednek. Tehát mindegyiket egyesével sorra kell boncolgatnod és megértened, majd el kell jutnod arra a pontra, ahol el tudod engedni azt, el tudod ítélni, teljesen el tudod különíteni magad tőle, és képes leszel nem a szerint, hanem Isten szavai szerint élni. Jelenleg talán csak a szubjektív akaratod szintjén tudod, hogy azoknak a közmondásoknak, közismert szólásoknak, híres aforizmáknak és azoknak a gyakran hangoztatott szavaknak semmi közük Isten szavaihoz, és azok nem az igazság, de amint történik valami, mégis öntudatlanul ezeket a szavakat veszed alapul mások elítélésére, önmagad megfékezésére és a viselkedésed irányítására. Ezek korlátozzák és manipulálják a gondolataidat és a nézeteidet, ami bajt okozhat, és hatással lesznek az igazságba való belépésedre. Bár egy nap még mindig megjelenhetnek ezek a Sátántól eredő dolgok a szívedben, ha képes vagy felismerni ezeket, úgy élni, hogy nem hagyatkozol rájuk, és az igazság alapelvei szerint gyakorolni, akkor valóban lesz érettséged. Megvan most ez az érettséged? Még nincs. Ha van egy mondás, amelyet mindannyian helyesnek ismertek el, és esetleg hasonló kijelentések előfordulhatnak Isten szavaiban – bár nem teljesen azonos módon kifejezve –, akkor tévesen azt hiheted, hogy ez a mondás is az igazság, és hogy ugyanaz, mint Isten szavai. Ha még mindig nem látod tisztán ezeket a dolgokat, és még mindig ragaszkodsz az ember szavaihoz, és nem vagy hajlandó feladni azokat, akkor ez a mondás befolyásolni fogja az igazságba való belépésedet, mert ez nem Isten szava, és nem helyettesítheti az igazságot.

Manapság állandóan arról beszélgetek, hogy mi az igazság. Ez azt jelenti, hogy komolyan beszélek veletek. Ahhoz, hogy megértsétek az igazságot, fognunk kell az emberek különböző eszméit és nézeteit, jótetteit és jó szándékait, néhány helyes mondást és józan gyakorlatot, amelyekre az emberek hagyatkoznak az életükben,

valamint a hagyományos kultúrából származó néhány eszmét és nézetet, és mindezeket boncolgatnunk kell és fel kell ismernünk, hogy lássuk, valóban összhangban vannak-e az igazsággal, és hogy valóban van-e bármi közük az igazsághoz. Ha igaznak tartod ezeket, akkor vajon min alapul ez az állításod? Ha sátáni elméletek és tanítások alapján úgy jellemzed ezeket, mint ami az igazság, akkor a Sátántól való vagy. Ha ezek a dolgok nincsenek összhangban az igazsággal, akkor a Sátántól erednek, tehát boncolgatnod kell, hogy pontosan mi a lényegük. Különösen a hagyományos kultúra számos olyan mondását és nézetét kell helyesen megértenünk és hozzájuk helyesen viszonyulnunk, amelyek szájhagyomány útján öröklődtek egyik nemzedékről a másikra. Az emberek csak így érthetik és ismerhetik meg igazán, hogy valójában mi az igazság, és csak így érthetik meg pontosan, hogy Isten mit követel az emberektől, és csak így érthetik meg, hogy mit jelent valójában az, hogy „minden, amit Isten mond, az igazság”. Ugyanakkor ez azt is lehetővé teszi, hogy az emberek megtudják, miért van az, hogy – bár az embereknek megvannak ezek a nézetei és mondásai, amelyek állítólag összhangban vannak az erkölccsel, az etikával, az emberi mivolttal és az emberi kapcsolatok világi konvencióival, és bár megvannak ezek az eszméik, nézeteik és mondásaik, amelyekre támaszkodnak az életben – Isten mégis igazságokat fejez ki az emberek megmentése érdekében, és ráadásul azt is megtudhatják, hogy miért mondja Isten azt, hogy csak az igazság mentheti meg az embereket, és csak az igazság változtathatja meg az embereket. Nyilvánvalóan találhatók ebben igazságok. A legkevesebb, ami elmondható, hogy az emberek elképzelései és képzelődései azok az eszmék, nézetek és mondások, amelyekre az emberek hagyatkoznak az életben – ezek a romlott emberiségtől erednek, a romlott emberiség által összegzettek, és semmi közük nincs az igazsághoz. Ráadásul ezek a dolgok alapvetően ellentmondásban vannak az igazsággal, és ellenségesek az igazsággal szemben. Nem helyettesíthetik az igazságot, bizonyos, hogy nem ezek az igazság, és soha nem is lesznek az igazság. Isten szemszögéből ezek a dolgok helytelenek és elítélendőnek minősülnek, és ezek egyáltalán nem az igazság. Isten cselekedeteinek és az Isten által kifejezett igazságnak semmi köze sincs ezekhez a dolgokhoz. Vagyis az Isten által kifejezett igazságnak a legcsekélyebb köze sincs a romlott emberiség emberi kapcsolatokra vonatkozó világi konvencióihoz, vagy az emberek hagyományos kultúráihoz, az eszméikhez, a nézeteikhez és a jótetteikhez, vagy az erkölcsre, a méltóságra és a pozitív dolgokra vonatkozó meghatározásaikhoz. Az igazság kimondásakor Isten kifejezésre juttatja az Ő természetét és lényegét; az igazság Általa történő kifejezése nem azokon a különféle pozitív dolgokon és kijelentéseken alapul, amelyekben az emberek hisznek, és amelyeket az emberiség összefoglalt. Isten szavai Isten szavai; Isten szavai az igazság. Az egyetlen alap és törvény, amely szerint az emberiség létezik, mindazok az úgynevezett dogmák pedig, amelyek az embertől származnak, helytelenek, abszurdak, és Isten elítéli őket. Nem felelnek meg az Ő jóváhagyásának, és még kevésbé képezik az Ő kijelentéseinek eredetét vagy alapját. Isten a szavain keresztül fejezi ki az Ő természetét és lényegét.

Minden Isten által kimondott szó igazság, mert Ő rendelkezik Isten lényegével, és Ő minden pozitív dolog valósága. Függetlenül attól, hogy ez a romlott emberiség hogyan pozicionálja vagy határozza meg Isten szavait, illetve hogyan tekint rájuk vagy értelmezi azokat, Isten szavai örökké az igazság, és ez egy olyan tény, amely soha nem változik. Nem számít, Isten hány szava hangzott el, és nem számít, hogy ez a romlott, elvetemült emberiség mennyire ítéli és utasítja el őket, egy tény örökre változatlan marad: Isten szavai mindig az igazságot jelentik, és az ember ezt soha nem változtathatja meg. Végül az embernek el kell ismernie, hogy Isten szavai az igazság, és hogy az emberiség által nagyra becsült hagyományos kultúra és tudományos ismeretek soha nem válhatnak pozitív dolgokká, és soha nem válhatnak az igazsággá. Ez teljes mértékben így van. Az emberiség hagyományos kultúrája és túlélési stratégiái nem válnak igazsággá a változások vagy az idő múlása miatt, és Isten szavai sem válnak az ember szavaivá az emberiség elítélése vagy feledékenységé miatt. Az igazság mindig igazság; ez a lényeg soha nem fog megváltozni. Milyen tény rejlik ebben? Az, hogy ezek a közkeletű szólások, amelyeket az emberiség összefoglalt, a Sátánban és az emberi képzelődésekben és elképzelésekben találják meg a forrásukat, vagy az emberi forrófejűségből és az emberek romlott beállítottságából erednek, és egyáltalán semmi közük a pozitív dolgokhoz. Isten szavai viszont Isten lényegét és identitását fejezik ki. Milyen okból juttatja kifejezésre ezeket a szavakat? Miért mondom, hogy ezek jelentik az igazságot? Azért, mert Isten szuverén minden dolog minden törvénye, szabálya, gyökere, lényege, valódisága és misztériumai felett. Az Ő kezében vannak. Ezért csak Isten ismeri minden dolog szabályait, valódiságát, tényeit és titkait. Isten ismeri minden dolog eredetét, és Isten tudja, hogy pontosan mi képezi minden dolog gyökerét. Minden dolognak kizárólag az Isten szavaiban szereplő meghatározása a legpontosabb, és csak Isten szavai adják meg az emberi lények életének mércéit és alapelveit, valamint azokat az igazságokat és kritériumokat, amelyek szerint az emberek élhetnek, ugyanakkor azok a sátáni törvények és elméletek, amelyekre az ember azóta támaszkodik, hogy a Sátán megrontotta, egyszerre ellentétesek azzal a ténnyel, hogy Isten szuverén minden dolog felett, és azzal a ténnyel, hogy Ő szuverén minden dolog törvényei és szabályai felett. Az ember összes sátáni elmélete az ember elképzeléseiből és képzelődéseiből fakad, és ezek a Sátántól erednek. Miféle szerepet játszik a Sátán? Először is, igazságként tünteti fel magát; azután megzavarja, lerombolja és lábbal tiporja az Isten által teremtett valamennyi dolog összes törvényét és szabályát. Ennélfogva az, ami a Sátántól ered, túlságosan is összhangban van a Sátán lényegével, és tele van a Sátán elvetemült szándékával, hamisságával és színlelésével, valamint a Sátán soha nem lankadó ambíciójával. Nem számít, hogy a romlott emberek képesek-e felismerni ezeket a Sátántól eredő filozófiákat és elméleteket, és nem számít, hogy hány ember hirdeti, népszerűsíti és követi ezeket a dolgokat, és nem számít, hogy a romlott emberiség ezeket hány éven és hány koron át csodálta, imádta és prédikált róluk, ezek nem válnak igazsággá. Mivel lényegük, eredetük és forrásuk a Sátán, aki ellenséges Istennel

szemben és ellenséges az igazsággal szemben, ezek a dolgok ezért soha nem fognak igazsággá válni – mindig negatív dolgok lesznek. Ha nincs igazság, amellyel összevethetők lennének, akkor jó és pozitív dolgoknak tűnhetnek, de ha az igazság segítségével leleplezik és boncolgatják őket, akkor nem csálthatatlanok, nem állják ki a vizsgálódást, és olyan dolgok, amelyeket gyorsan elítélnék és elutasítanak. Az Isten által kifejezett igazság pontosan egybeesik az Isten által teremtett emberiség normális emberi mivoltának szükségleteivel, míg a Sátán által az emberekbe oltott dolgok szöges ellentétben állnak az emberiség normális emberi mivoltának szükségleteivel. Ezek a normális embert abnormálissá, szélsőségessé, szűk látókörűvé, arrogánssá, ostobává, elvetemültté, hajthatatlanná, ádázzá, sőt elviselhetetlenül gőgössé teszik. Van egy pont, amikor ez már annyira súlyossá válik, hogy az emberek megháborodnak, és már azt sem tudják, kik ők. Nem akarnak normál vagy hétköznapi emberek lenni, ehelyett ragaszkodnak ahhoz, hogy emberfelettiek, különleges képességekkel rendelkező emberek vagy magas szintű emberi lények legyenek – ezek a dolgok eltorzították az emberek emberi mivoltát és eltorzították az ösztöneiket. Az igazság képessé teszi az embereket arra, hogy ösztönösebben létezzenek a normális emberi mivolt szabályai és törvényei szerint, és mindezen Isten által meghatározott szabályok szerint, míg ezek az úgynevezett közkeletű szállóigék és félrevezető mondások pontosan arra készítetik az embereket, hogy szembeforduljanak az emberi ösztönökkel, és megkerüljék az Isten által elrendelt és megalkotott törvényeket, olyannyira, hogy az emberek letérjenek a normális emberi mivoltuk pályájáról, és olyan szélsőséges dolgokat tegyenek, amelyeket normális embereknek nem szabadna megtenniük, sem gondolniuk rájuk. Ezek a sátáni törvények nemcsak eltorzítják az emberek emberi mivoltát, hanem elérik azt is, hogy az emberek elveszítsék normális emberi mivoltukat és normális emberi ösztönüket. A sátáni törvények például azt mondják: „Az ember sorsa a saját kezében van” és „A boldogságot a két kezével teremti meg az ember.” Ez ellentétes Isten szuverenitásával és ellentétes az emberi ösztönrel. Amikor az emberek teste és ösztönei elérik a határt, vagy amikor a sorsuk kritikus ponton van, akkor azok, akik a Sátántól eredő eme törvényektől függenek, képtelenek megbirkózni a helyzettel. A legtöbben úgy érzik, hogy a rájuk nehezedő nyomás túllépte a határt, és meghaladja azt, amit az elméjük el tud viselni, és a végén egyesek tudathasadásos állapotba kerülnek. A főiskolai felvételi vizsgákon résztvevők most szenvednek attól a hatalmas feszültségtől, amit ezek a vizsgák jelentenek. Az emberek fizikai állapota és mentális tulajdonságai eltérőek; egyesek képesek alkalmazkodni egy ilyen rendszerhez, míg mások nem. A végén egyesek depresszióba esnek, mások tudathasadásosak lesznek, sőt, még épületekről is leugranak és öngyilkosok lesznek – mindenféle dolog előfordul. Mi okozza ezeket a következményeket? Ennek az az oka, hogy a Sátán félrevezeti az embereket azzal, hogy a hírnév és a nyereség hajszolására készíti őket, ami árt az embereknek. Ha az emberek természetesen élhetnek az Isten által meghatározott szabályok szerint, és Isten által az emberek számára elrendelt módon, és olvashatják Isten szavait, és

élhetnek Isten előtt, akkor vajon megháborodnak-e? Vajon kibírnak majd ekkora feszültséget? Egyáltalán nem. Isten azért végzi a munkáját, hogy az emberek megértsék az igazságot, levetkezzék a romlott beállítottságaikat, és alá vessék magukat Isten szuverenitásának és elrendezésének. Így az emberek Isten előtt, kényszer nélkül élhetnek, és csak szabadságot és felszabadulást nyernek. Az emberiséget Isten teremtette, és csak Isten ismeri az emberi ösztönöket és mindent, ami az emberekkel kapcsolatos. Isten az Átala megalkotott szabályokat arra használja, hogy vezesse az embereket és gondoskodjon a szükségleteikről, míg a Sátán éppen ezt nem teszi. Arra sarkallja az embereket, hogy megszegjék mindezeket a szabályokat, és arra kényszeríti őket, hogy emberfeletti és nagymenők legyenek. Vajon ez nem az emberek átverése? Az emberek valójában normális és hétköznapi emberek – hogyan lehetnek emberfeletti vagy különleges képességekkel rendelkező emberek? Ez nem az emberek tönkretétele? Nem számít, mennyit küzdesz, nem számít, hogy mekkora ambícióid és vágyaid vannak, nem válhatsz emberfelettivé vagy különleges képességekkel rendelkező emberré. Még akkor sem válhatsz emberfelettivé vagy különleges képességekkel rendelkezővé, ha annyira tönkreteszed magad, hogy elveszíted minden hasonlóságodat az emberi mivolttal. Bármilyen karrierje is legyen az embernek az életben, az előre elrendeltetett Isten által. Ha nem az Isten által megalkotott törvények és szabályok szerint élsz, hanem a Sátán félrevezető és ördögi szavait választod, és arra törekszel, hogy emberfeletti vagy különleges képességekkel rendelkező legyél, akkor kínokat kell majd elszenvedned és meg kell halnod. Vagyis, ha úgy döntesz, hogy elfogadod, hogy a Sátán tönkretegyen, eltiporjon és megrontson, akkor mindaz, amit elszenvedsz, a saját tetteid következménye, ezt érdemled, és ez a saját akaratodból történik. Egyesek részt vesznek a főiskolai felvételi vizsgán, kétszer-háromszor megbuknak, és a végén beleőrülnek, hogy nem sikerült átmenniük a vizsgán. Vajon ezt maguknak köszönhetik? Miért akarsz főiskolai felvételi vizsgát tenni? Vajon nem csak azért, hogy kitűnj a többiek közül, és megbecsülést szerezz az őseidnek? Ha felhagysz ezzel a két céllal, hogy kitűnj a többiek közül, és megbecsülést szerezz az őseidnek, és nem hajszolod ezeket a dolgokat, hanem áttérsz egy helyes célra, akkor nem fog eltűnni a feszültség? Ha elfogadod a megrontást a Sátántól, és ha elfogadod tőle mindezeket az eszméket és nézeteket, akkor a testednek mindenféle fájdalmat kell elviselnie, és az legalább akkora lesz, amekkorát megérdemelsz! Ez a következmény a saját választásod és a saját műved. Ez nem Isten által előre elrendeltetett. Isten nem kényszerít arra, hogy így élj. Isten szavai már nagyon világossá tették a dolgokat, és te vagy az, aki nem Isten szavai szerint gyakorol. Van egy határa annak, amit az ember teste, akaratereje és mentális képességei el tudnak viselni, de az emberek maguk ezt nem látják be, és másként gondolják, sőt, azt mondják, hogy a sorsuk a saját kezükben van, de végül mégsem sikerül megkaparintaniuk a sorsuk fölötti irányítást, és ehelyett nyomorúságos és tragikus halált halnak. Hogyan van ez, hogy megragadja valaki a saját sorsát? Így használ a Sátán mindenféle megtévesztő eszmét és mindenféle eretnekséget és téveszmét arra, hogy megrontsa az embereket. Az

emberek maguk nem tudják ezt, sőt, jól érzik magukat ezekkel kapcsolatban, azt gondolván, hogy „a társadalom folyamatosan fejlődik, lépést kell tartanunk a korrallal, és el kell fogadnunk ezt a sok pozitív energiát”. Ezek teljesen ördögi szavak. Hogyan lehet bármilyen pozitív energia a nem hívő démoni világban? Ez mind negatív energia, ez mind rákos daganat, és ez mind egy időzített bomba. Ha elfogadod ezeket a dolgokat, viselned kell majd a kedvezőtlen következményeiket, és el kell szenvedned a Sátán általi megkínzásodat és elpusztításodat. Ez származik abból, ha nem törekszel az igazságra. Mi jó vége lehet annak, ha a Sátánt követed? A Sátán mindent el fog követni, hogy megmérgezzen és mérget csepegtessen beléd. Isten megment; a Sátán árt neked. Isten meggyógyítja a betegségeidet; a Sátán mérget csepegtet beléd, hogy megbetegítsen. Minél több mérget fogadsz el a Sátántól, annál kimerítőbb lesz elfogadnod az igazságot. Ez már csak így van. Itt ér véget a beszélgetésünk annak a témájáról, hogy mi az igazság. Legközelebb egy másik témáról fogunk beszélgetni.

Annak boncolgatása, hogy az antikrisztusok csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket

I. Mik Isten érdekei, és mik az emberek érdekei

Ezúttal az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak kilencedik tételéről, vagyis arról fogunk beszélgetni, hogy csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket. A mindennapi életünkben gyakran hangsúlyozzuk Isten és Isten házának érdekeit. Egyes emberek azonban gyakran hajlanak arra, hogy ne vegyék figyelembe Isten házának érdekeit, hanem ahelyett mindenben a saját érdekeiket helyezik előtérbe. Ezek az emberek különösen önzőek. Sőt, az ügyeik intézése során gyakran a saját érdekeiket védelmezik Isten háza érdekeinek kárára, olyannyira, hogy akár burkolt kérésekkel fordulnak Isten házához a saját vágyaik kielégítése érdekében. Mi itt a kulcsszó? Elsősorban miről beszélünk? (Érdekekről.) Mit értünk „érdekek” alatt? Mit foglal magában ez a kifejezés? Mit tartunk az emberek érdekeinek? Mit ölelnek fel az emberek érdekei? Státuszt, hírnevet és anyagi érdekekhez kapcsolódó dolgokat. Amikor például egy ember félrevezet másokat azért, hogy csodálják és imádják őt, a saját lélektani érdekeit hajszolja. Vannak aztán anyagi érdekek, amelyekre az emberek úgy törekednek, hogy kihasználják másokat, előnyöket szereznek maguknak vagy ellopják Isten házának vagyonát, hogy csak néhány példát említsünk. Az antikrisztusok mindig csak a nyereséget keresik. Akár lélektani, akár anyagi érdekekre törekednek, az antikrisztusok kapzsik és telhetetlenek, és megpróbálják csak maguknak megszerezni ezeket a dolgokat. Az ember érdekeit illető dolgok fedik fel őket a leginkább. Az érdekek szorosan

összekapcsolódnak minden ember életével, és mindenben, amivel az ember minden egyes nap kapcsolatba kerül, benne vannak az érdekei. Amikor például mondasz valamit vagy beszélsz egy dologról, abban milyen érdekek vannak? Amikor két ember megvitat valamilyen kérdést, akkor arról van szó, hogy ki beszél világosan és ki nem beszél világosan, kit tartanak nagyra a többiek és kit néznek le a többiek, valamint arról, hogy a különböző beszédmódjuk milyen eltérő következményekkel jár. Vajon nem érdekek kérdése ez? Nos, mit tesznek az emberek, amikor ilyen típusú kérdések érik őket? Az emberek minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy hencegjenek, törik a fejüket, hogy úgy rendezzék a szavaikat, hogy világosan elmagyarázzák a dolgot, valamint, hogy elegánsabban fejezzék ki a szavakat, és rokonszenvesebbnek hangozzanak, és egyfajta strukturális érzékkel is rendelkezzenek, és maradandó benyomást tegyenek az emberekre. E megközelítés alkalmazásával, az ékesszólás, az ész és a tudás felhasználásával az emberek kegyeibe férközni és mély benyomást tenni rájuk – ez egyfajta érdek. Milyen más szempontokat foglalnak még magukban azok az érdekek, amelyekre az emberek törekednek? Amikor az emberek az ügyeiket intézik, folyamatosan mérlegre teszik a dolgokat, számolgatnak és töprengenek az elméjükben, törik a fejüket, hogy kigondolják, mely tettek állnak az érdekükben, mely tettek nem állnak érdekükben, mely tettek mozgíthatják elő az érdekeiket, mely tettek azok, amelyek legalábbis nem sértik az érdekeiket, és mely tettek hozhatják nekik a legtöbb dicsőséget és a legnagyobb anyagi nyereséget, illetve melyek révén válhatnak a legnagyobb haszonélvezővé. Ez az a két érdek, amelyekért az emberek harcolnak, amikor ügyeik merülnek fel. Az emberek által hajszolt érdekek ezen a két szemponton kívül semmi másra nem összpontosulnak: egyrészt arról, hogy anyagi előnyökhöz jussanak, vagy legalábbis ne érje őket veszteség, valamint kihasználjanak másokat; emellett lélektani szinten pedig arról, hogy az emberek felnézzenek rájuk és csodálják őket, valamint megnyerjék az emberek szívét. A hatalom és a státusz elnyerése érdekében az emberek időnként akár az anyagi érdekekről is képesek lemondani – vagyis vállalnának egy kisebb veszteséget annak érdekében, hogy később nagyobb előnyre tegyenek szert másokkal szemben. Röviden: ezek az emberek hírnevével, státuszával, dicsőségével, valamint az anyagi dolgokkal kapcsolatos dolgok mind az emberek érdekeinek csoportjába tartoznak, és mind olyan érdekek, amelyekre az emberek törekednek.

Mi a természete annak, hogy az emberek ezeket az érdekeket hajszolják? Miért törekednek az emberek ezekre a dolgokra? Jogos vajon ezekre törekedni? Észszerű? Összhangban áll ez Isten emberekkel szemben támasztott követeléseivel? Az a norma ez, amelyet Isten megkövetel a teremtett lényektől? Tesz Isten a szavaiban említést arról, hogy „a saját érdekeitekre kell törekednetek és maximalizálni kell a saját érdekeiteket. Ne áldozzatok fel a saját érdekeiteket csak azért, mert hisztek Istenben és kötelességet végeztek. Becsben kell tartanotok a státuszotokat, a hírneveteket és a hatalmatokat, és minden áron óvnotok kell ezeket a dolgokat. Ha Isten státuszt ad neked, becsüld azt meg, és fordítsd a dicsőségedre, ne pedig a szégyenedre. Ez Isten megbízatása

számodra” – mondta ezt valaha Isten? (Nem.) Mivel Isten szavaiban semmi efféle nincs, akkor vajon mit követel meg Isten a szívében a teremtett lényektől? Mit követel meg Isten, az emberek hogyan tekintsenek az érdekekre? Bizonyos értelemben Isten azt akarja, hogy az emberek mondjanak le az érdekeikről – ez az általános megfogalmazás; emellett Isten még több aspektust illetően megfelelő utakat ad az embereknek a gyakorláshoz, és megmondja nekik, hogyan cselekedjenek ahhoz, hogy azt az utat kövessék, amelyen járniuk kell, hogyan gyakoroljanak teremtett lénynek megfelelő módon, hogyan tekintsenek az emberek az anyagi dolgokra, a hírnévre és a nyereségre, és hogyan viszonyuljanak hozzájuk, valamint hogyan válasszanak. Magától értetődik, hogy bár Isten szavai nem mondják meg egyenesen az embereknek, hogyan tekintsenek az érdekekre, a szavai a sorok között azt is pontosan kifejezik, hogy melyek Isten nézetei a romlott emberiség érdekeiről, és nagyon világossá teszik, hogy az embereknek félre kell tenniük a saját nézeteiket, az igazságalapelvekkel összhangban kell tenniük dolgokat, teremtett lényi rangjuknak megfelelően kell cselekedniük és meg kell maradniuk a saját helyükön. Isten a szívében vajon szándékosan fosztja meg az érdekeiktől az embereket azzal, hogy ilyen viselkedést követel meg tőlük? Egyáltalán nem. Egyesek ezt mondják: „A gyülekezetben mindig szó van isten házában és a gyülekezetnek az érdekeiről, de hogy lehet az, hogy a mi érdekeinkről, az emberek érdekeiről senki sem beszél? A mi érdekeinkről ki gondoskodik? Talán nem kellene, hogy nekünk is legyenek emberi jogaink? Nekünk is kell kapnunk pár kis nyereséget. Nekünk miért nem adnak egy kevés valamit? Hogy lehet az, hogy minden érdek istent illeti? Vajon nem önző isten is?” Ilyet mondani a végletekig lázadó és áruló. Nyilvánvalóan helytelen ezt mondani. Egy emberi mivolttal bíró személy biztosan nem mondhatja ezt, csak ördögök mernek mindenféle lázadó dolgot szólni. Mások így szólnak: „Isten mindig azt mondja az embereknek, hogy ne törődjenek a személyes érdekekkel. Folyton azt mondja, hogy az ember ne mesterkedjen a saját érdekében. Az emberek ki akarnak tűnni azáltal, hogy olyasmit tesznek, vagy elérnek valamit, amiért mindenki imádja őket. Isten azt mondja, ez ambíció. Az emberek a saját érdekeikért akarnak küzdeni, finom ételeket akarnak enni, élvezni akarják az életet, át akarják adni magukat a test kényelmének, és tiszteletnek örvendő akarnak élni az emberiség körében. Isten azt mondja, hogy az emberek így csak a saját érdekeiket táplálják, és félre kell tenniük azokat. Ha mindezeket az érdekeket félretesszük, hogyan élhetnénk jobban?” Ha az emberek nem értik Isten szándékait, mindig ellen fognak állni Isten követelményeinek, és mindig vitában állnak majd Istennel ezekben az ügyekben. Épp olyan ez, mint néhány szülő, akik fél életükben keményen dolgoztak, hogy felneveljék a gyermekeiket, és annyira fáradtak, hogy mindenféle betegségük van. A szülők aggódnak, hogy a testük cserben hagyja őket, és aztán a gyermekeknek nem lesz támaszuk, úgyhogy egészségügyi termékeket vásárolnak. A gyermekeknek fogalmuk sincs erről, és a termékeket látva így szólnak: „Évek óta egyetlen új ruhát sem vettem, hogyhogy te még mindig egészségügyi termékeket tudsz vásárolni? Félre kellene tenned azt a pénzt nekem, hogy főiskolára

menjek.” Vajon rosszul esik a szülőknek ez a megjegyzés? A szülők nem a saját érdekükben teszik mindezt, és nem is azért, mert át akarják adni magukat a test kényelmének, vagy mert kicsit tovább és egy kicsit nagyobb kényelemben akarnak élni, és a gyermekük jószerencsájében akarnak osztozni a jövőben. Nem ezek miatt. Miért csinálják? A gyermekeik kedvéért teszik. A gyermekek nem értik ezt, sőt hibáztatják a szüleiket – hát nem álnok dolog ez? (De igen.) Ha a gyermekek nem értik a szüleik szándékait, összetűzésbe kerülhetnek a szüleikkel, akár olyannyira, hogy vitát szítanak és megbántják a szüleiket. Nos, értitek Isten szívét? Ez az igazság megértésének kérdése. Miért ítéli el vajon Isten az emberek saját érdekeiket és ambícióikat tápláló gyakorlatait? Azért, mert Isten önző? Azért mondja vajon Isten az embereknek, hogy ne személyes érdekekre törekedjenek, hogy szegénnyé és szánalmassá tegye őket? (Nem.) Biztosan nem erről van szó. Isten azt akarja, hogy az emberek jók legyenek, és Isten azért jön, hogy elvégezze az emberek megmentését célzó munkáját, hogy áldásokat osszon az emberiségnek és eljuttassa az embereket egy gyönyörű rendeltetési helyre. Minden, amit Isten tesz, azért van, hogy az emberek elnyerjék az igazságot és életet nyerjenek, hogy alkalmassá váljanak arra, hogy megkapják Isten ígéretét és áldásait. A Sátán azonban mélyen megrontotta az embereket és romlott beállítottságaik vannak, és sokat kell szenvedniük azért, hogy elnyerjék az igazságot és az életet. Ha mindenki személyes érdekekre törekszik és jó életet akar, hogy kielégítse a test szertelen vágyait, az igazságra való törekvésbe azonban nem tesz erőfeszítést, mik lesznek vajon a következmények? Az emberek képtelenek lesznek hozzájutni az igazsághoz, és képtelenek lesznek arra, hogy megtisztuljanak és megmeneküljenek. Mik a következményei annak, ha nem menekülnek meg? Mindannyiuknak meg kell halniuk a katasztrófákban. Vajon annak az ideje van most, hogy testi örömmel kényeztessék magukat? Nem. Aki nem kapja meg az igazságot, annak meg kell halnia. Isten ezért kívánja meg az emberektől, hogy mondjanak le a testi érdekeikről és törekedjenek az igazságra. Ez az emberekért, az életükért és az üdvösségükért történik. Amint az emberek elnyerik az igazságot és üdvözülnek, Isten ígérete és áldásai bármikor eljönnek. Azok az áldások, amelyeket Isten ajándékozik az embereknek, ki tudja hány százszor vagy ezerszer nagyobbak, mint az emberek által elképzelt testi örömek. Hogy lehet, hogy az emberek nem látják ezeket? Hát az emberek mind vakok ezekre? Akkor miért kívánja Isten állandóan azt az emberektől, hogy tegyék félre a saját érdekeiket, és védjék Isten érdekeit és Isten házának érdekeit? Ki tudja megmagyarázni ezt a dolgot? (Isten azért kívánja meg az emberektől, hogy mondjanak le a személyes érdekekről, mert a Sátán megrontotta az embereket, és az érdekeik nem egyeznek az igazsággal. Azzal, hogy Isten azt követeli az emberektől, hogy védjék meg Isten házának érdekeit, arra tanítja őket, hogy miként viselkedjenek. Azért is van ez, mert minden Isten által végzett munka az emberek megmentését célozza, és ha valaki nem tudja megvédeni Isten házának érdekeit, nem méltó arra, hogy embernek nevezze.) Van néhány praktikus szempont abban, amit mondasz. (Szeretnék valamit hozzátenni. A hírnév, a nyereség és a státusz

megszállottja voltam. Úgy éreztem, hogy van néhány adottságom, és elő kell léptessenek felügyelővé. Ám minden alkalommal, amikor választás volt, elveszítettem, a szívemben pedig Istenre panaszkodtam – vajon miért nem teljesítette Isten ezt az apró kívánságomat? Később, miután megtapasztaltam néhány kudarcot, olvastam Isten szavait és elgondolkodtam magamon, és felismertem, hogy gyakran irigykedem és versengek a hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvésem miatt, és nem működöm harmonikusan együtt a testvéreimmel. Nemcsak a saját életemben nem tettem semmi előrehaladást, hanem némi veszteséget okoztam Isten háza munkájának is. Rájöttem, hogy a hírnév, a nyereség és a személyes érdekek hajszolása nem helyes életszemlélet és nem helyes követendő cél, hanem olyan téves nézet, amelyet a Sátán olt az emberekbe, hogy félrevezesse őket, és az ilyen törekvés nagyon veszélyes. Isten nem azért mondja az embereknek, hogy ne hajszolják a hírnevet, a nyereséget és a státuszt, mert gondot akar okozni nekik, nem is azért, mert keménykedni akar velük, hanem azért, mert ez egy nagyon veszélyes út, és az ilyen törekvések végül csak oda vezethetnek, hogy az ember keze üresen marad.) Mit gondoltok, milyen veszélyről beszél, amikor azt mondja, hogy „a kéz üresen marad” és „nagyon veszélyes”? Valóban csak arról van szó, hogy az ember keze üresen marad és más semmi? Milyen út ez? (A pusztuláshoz vezető út.) Ez a törekvés az Istennek való ellenállás útja. Ez nem az igazságra való törekvés, hanem státuszra és tekintélyre való törekvés. Az antikrisztusok útjának járása. Bármennyire jogosnak véled is a kívánságaidat és a törekvéseidet, Isten nem ezt akarja, nem ezt a fajta törekvést. Isten nem azt akarja, hogy ilyen irányba törekedj. Ha kitartasz amellett, hogy a saját utadhoz ragaszkodj, akkor a végső kimeneteled nem csupán annyi lesz, hogy a kezed üres marad, hanem az, hogy az Istennek való ellenállás útjára lépsz. Mi a veszély ebben? Ellen fogsz állni Istennek, szidalmazni fogod Istent, ellenkezel és szembeszállsz Vele, a kimenetel pedig pusztulás lesz. Van még valami hozzáfűznivaló? (Istenem, én szeretnék hozzátenni valamit. Isten épp most kérdezte, hogy miért nem akarja Isten, hogy az emberek a saját érdekeiket védjék, hanem inkább Isten házának érdekeit védelmezzék? Én úgy értem, hogy Isten teremtett mindent és minden Istentől származik. Minden egyes dolog, amit Isten teremtett, az embereké. Bármit tesz is Isten – többek között azt, hogy kétszer testté lett, hogy elvégezze mindezt a munkát, és többek között az egyház megalapítását célzó összes mostani munkát – valójában ez mind az emberek megmentéséért történik. Amint az emberek hisznek Istenben, elkezdik élni a gyülekezeti életet és képesek végezni a kötelességüket, van útjuk az üdvösséghez. Ezért ha Isten azt kéri tőlünk, hogy tegyük félre a személyes érdekeinket, az nem megfosztás, mert végső soron mi magunk élvezzük a hasznát annak, hogy megvédjük Isten érdekeit és Isten házának érdekeit.) Nagyon jó. Alapvetően helyes az általános jelentése annak, amit közöltetek. Egyesek a saját személyes tapasztalataikról beszélnek, mások pedig elméleti szempontból beszélnek róla. Az, amit ti értetek, alapvetően arra mutat, hogy Isten érdekei jogosak, az emberek érdekei pedig nem jogosak. Csak Isten érdekei nevezhetők érdekeknek, miközben az emberek érdekeinek nem kellene

létezniük. Nevezetesen, az „emberek érdekei” – ez a szókapcsolat, ez a kifejezés, ez a tény – nem olyasmik, amiket az embereknek élvezniük kellene. Isten érdekei minden másnál előbbre valók, és meg kell védeni őket. Alapvetően ezt értitek. Vagyis az embereknek felelősséget kell vállalniuk Isten érdekeinek védelmezéséért, és helyesen kell tekinteniük Isten érdekeire, miközben az emberek érdekeit megvetően kell szemlélni és le kell vetni őket, mivel az emberek érdekei nem oly dicsőségesek. Emberi nézőpontból – mivel az embereknek alapvetően romlott beállítottságaik vannak, és belül romlott beállítottságok szennyezik őket – az emberek összes érdeke – akárhonnán is nézzük őket, és akár érzékelhetőek, akár nem – a jogtalan kategóriába tartozik. Ezért akár félre tudják tenni őket az emberek, akár sem, szubjektíven már felismerték, hogy az emberek érdekeit félre kell tenni, és Isten érdekei azok, amelyekért küzdeni kell és amelyeket meg kell védeni. Ebben a kérdésben egyetértés van. Most, hogy egyetértésre jutottunk, beszéljünk arról, hogy pontosan mik is Isten érdekei.

Pontosan mik Isten érdekei? Egyenlőségjel húzható vajon Isten érdekei, Isten házának érdekei és a gyülekezet érdekei közé? Mondhatjuk, hogy „Isten” egy megnevezés és Isten lényegének szinonimája is. Mi a helyzet „Isten házával” és „a gyülekezettel”? Isten háza inkább széles jelentéssel bír, míg a gyülekezet konkrétabb. Egyenlőségjel húzható vajon Isten érdekei, Isten házának érdekei és a gyülekezet érdekei közé? (Nem.) Egyesek azt mondják, hogy nem, de valójában lehetséges? Isten házának adminisztratív rendeletei, a gyülekezet adminisztratív rendeletei és az Isten által kihirdetett adminisztratív rendeletek vajon ugyanazt a dolgot jelölik? (Igen.) Ugyanazt a dolgot. Ebből a szemszögből szólva mindhárom érdekei közé egyenlőségjel tehető. Isten háza csak Istennel és az Ő választott népével jön létre, a gyülekezet pedig Isten házának ezzel a választott népével jön létre. A gyülekezet Isten házának konkrétabb „alárendelt egysége”. Isten háza egy szélesebb fogalom, míg a gyülekezet konkrétabb. Egyenlőségjel húzható vajon Isten érdekei, Isten házának érdekei és a gyülekezet érdekei közé? Gondoljátok, hogy egyenlőségjelet kellene húzni közéjük? Nem tudjátok? Akkor először próbáljunk meg egyenlőségjelet tenni közéjük, hogy elemezzük őket. Isten dicsősége például Isten érdeke. Rendben lenne, ha azt mondanánk, hogy ez Isten házának dicsősége? (Nem.) Nem lenne rendben. Isten háza egy elnevezés, nem képviseli Isten lényegét. Rendben lenne, ha azt mondanánk, hogy Isten dicsősége a gyülekezet dicsősége? (Nem.) Nyilvánvalóan az sem lenne rendben. A gyülekezet dicsősége minden testvér dicsősége. Ha egyenlővé tennénk Isten dicsőségével, az felháborító lenne. Az emberek nem tudják felvállalni ezt a dicsőséget, és sem Isten háza, sem a gyülekezet nem tudja felvállalni. Ebből a szempontból szólva vajon egyenlőségjel tehető Isten érdekei, Isten házának érdekei és a gyülekezet érdekei közé? (Nem.) Nem. Más szemszögből egyenlőségjel tehető vajon az Isten által végzett munka egy része, Isten háza munkájának egy része és a gyülekezet munkájának egy része közé? Például Isten azt mondja az embereknek, hogy hirdessék az evangéliumot és népszerűsítsék Isten szavait. Ez Isten szándéka, illetve az is, amivel Isten megbízza az embereket. Amikor ezt a megbízatást Isten

házának adják ki, vajon egyenlőségjel tehető e munka és az Isten által tervezett munka közé? Amire Isten megbízatást ad, az szintén része az Ő munkájának, és e konkrét rész, valamint az Isten által tervezett munka közé egyenlőségjel tehető. Amikor aztán ezt a megbízatást a gyülekezetnek adják ki, az vajon egyenlőnek tekinthető Isten munkájával? (Igen.) Igen, egyenlőnek tekinthető. A két példa egyike Isten lényegéből foglal magában valamit, és ebben az esetben Isten, Isten háza és a gyülekezet közé nem tehető egyenlőségjel. A másik példában az Isten által végzett munka, Isten megbízatása és konkrétabban Isten mindenkivel szemben támasztott követelményei szerepelnek – ezek közé tehető egyenlőségjel. Amikor olyan dolgokról van szó, amelyek Isten dicsőségét, Isten identitását, Isten lényegét és az Isten melletti tanúságtételt foglalják magukban, egyenlőségjel tehető vajon Isten, Isten háza és a gyülekezet közé? (Nem.) Isten háza és a gyülekezet nem birtokolhatja ezt a tanúságtételt és dicsőséget, és nem tekinthetők egyenlőnek Istennel, amikor azonban egy konkrét feladatról vagy egy bizonyos megbízatásról van szó, egyenlőségjel tehető közéjük. Korábban Isten házána és a gyülekezetnek az érdekeiről beszéltünk, méghozzá elég sokat. Ma annak megbeszélésére összpontosítottunk, hogy mik is pontosan Isten érdekei, és pontosan melyek az emberek számára ismeretlen dolgok, amelyekre az emberek soha nem gondoltak, és amelyek szorosan kapcsolódnak Istenhez és Isten érdekeinek számítanak. Legyen az egy főnév, egy szó, valami, ami együtt jár Isten lényegével és identitásával, mely dolgok Isten érdekei? (Isten dicsősége.) Az a tanúságtétel, amelyet Isten az emberektől kap, egyértelműen Isten dicsősége. Mi más van még? Isten munkája, Isten irányítási terve, Isten neve, az Isten melletti tanúságtétel, Isten identitása és Isten státusza – ezek mind az Ő érdekei. Ami Istent illeti, mi a legbecsessebb dolog, amit meg akar óvni? Isten neve, Isten dicsősége, az Isten melletti tanúságtétel, avagy Isten identitása és státusza? Pontosán mi az? A legbecsessebb dolog, amit Isten meg akar óvni, az Isten irányítási terve, hogy megmentse az emberiséget. Isten hatezer éves irányítási terve mindaz a munka, amelyet Isten ebben a hatezer éves időszakban tervez elvégezni. Isten számára ez a legfontosabb dolog. Mondhatni, hogy ennek kellene Isten azon érdekének lennie, amely a teremtett emberi lények szemében látható. Alapvetően ennyiben megállhat az, amit az emberek többé-kevésbé képesek megérteni, illetve amit meg kell érteniük Isten érdekeit illetően. Most beszéljünk Isten házána érdekeiről. Amikor Isten házána érdekeiről van szó – Isten nevének, Isten dicsőségének és az Isten melletti tanúságtétel védelme mellett mi mást bízott még Isten az emberiségre, amit az embereknek védelmeznük kellene? (Isten irányítási tervét.) Így van, Isten legnagyobb megbízatása az emberiség számára Isten házána a legnagyobb érdeke. Mi tehát ez az érdek? Az, hogy Isten hatezer éves irányítási terve megvalósuljon az emberiség körében, és ez persze mindenféle aspektust magában foglal. Nos, mit foglal magában? Magában foglalja az egyház megalapítását és formálódását, valamint azt, hogy az egyház minden szintjén legyenek vezetők és dolgozók, hogy a gyülekezeti munka különböző elemei és Isten evangéliuma terjesztésének munkája akadálytalanul folyhasson – mindezekben

benne vannak a gyülekezet érdekei. Ezek a legfontosabb dolgok Isten érdekeiben, Isten házában és a gyülekezetnek az érdekeiben, amelyekről gyakran beszélünk. Isten egész munkájának céljai és magja az, hogy Isten munkája terjedjen, hogy Isten irányítási terve akadályoztatás nélkül haladjon, hogy Isten szándéka és Isten akarata akadálytalanul megvalósuljon az emberiség körében, valamint, hogy Isten szavai szélesebb körben terjedjenek, szétszóródjanak és népszerűsődjenek az emberek között, hogy több ember járuljon Isten elé. Ily módon bármi, ami magában foglalja Isten házában érdekeit és a gyülekezet érdekeit, minden bizonnyal magában kell foglalja Isten akaratát és Isten irányítási tervét. Konkrétan arról van szó, hogy Isten munkája akadálytalanul tud-e haladni és terjedni minden korban és minden szakaszban, illetve, hogy zökkenőmentesen megvalósul-e és zökkenőmentesen halad-e előre az emberiség körében. Ha mindez normálisan halad előre, akkor Isten házában és a gyülekezetnek az érdekei védve lesznek, és Isten dicsősége és az Isten melletti tanúságtétel védve lesz. Ha Isten házában és a gyülekezetben Isten munkája akadályba ütközik és nem tud akadályoztatás nélkül haladni, valamint gátat vetnek Isten szándékának és az Isten által elvégezni tervezett munkának, akkor Isten házában és a gyülekezetnek az érdekei biztosan nagy kárt szenvednek – ezek a dolgok összefüggenek. Vagyis amikor Isten házában és a gyülekezetnek az érdekei nagymértékben sérülnek vagy akadályoztatva vannak, akkor bizonyos, hogy Isten irányítási terve komolyan meghiúsul és Isten érdekei is nagymértékben sérülnek.

Miután befejeztük az arról szóló beszélgetést, hogy mik Isten érdekei, a továbbiakban beszéljünk arról, hogy mik az emberek érdekei. Az imént beszéltünk egy keveset az emberek érdekeiről, most beszéljünk az emberek érdekeinek természetéről azok definíciója szempontjából, és jellemezzük őket. Miért követeli meg Isten az emberektől, hogy tegyék félre az érdekeiket? Vajon nincs ilyen joguk az embereknek? Isten nem adja meg az embereknek ezt a jogot? Vajon nem érdemelnek az emberek ilyen jogokat? Nem így van? Ha az emberek érdekeinek imént említett többféle szempontjából nézzük, mi az, amiért az emberek érdekekre törekednek? (Önmagukért.) Az „önmagukért” általánosítás. Ki az az önmaguk? (Sátánok.) Ha az emberek értik az igazságot és az igazság szerint tudnak élni, valamint beállítottságbeli változást érnek el és üdvözülnek, és arra törekednek, amire akarnak, vajon nem lesz ez a törekvés összeegyeztethető Istennel? A változás és az üdvözülés előtt azonban az emberek csakis hírnévre és nyereségre, a testhez kapcsolódó rengeteg szempontra törekednek; ezek teljességgel ellenségesek az igazsággal és ellentmondanak az igazságnak, igen megsértik az igazságot, az igazság pontos ellentétei. Ha valaki azt mondja, hogy szereti az igazságot és az igazságra törekszik, de lényegében arra a célra törekszik, hogy kitűnjön, hencegjen és elérje, hogy az emberek nagyra tartsák és hogy a saját érdekeit érvényesítse, továbbá, ha a kötelességének teljesítése nem azt jelenti, hogy aláveti magát és eleget tesz Istennek, hanem azt, hogy hírnévre, nyereségre és státuszra tesz szert, akkor a törekvése nem jogos. Ebben a helyzetben – az egyház munkájának

vonatkozásában – vajon az ő cselekedetei akadályt jelentenek vagy segítenek előmozdítani a munkát? Egyértelműen akadályt jelentenek; nem mozdítják elő a munkát. Egyesek lengetik a zászlót, hogy ők az egyház munkáját végzik, mégis a saját személyes hírnevükre, nyereségükre és státuszukra törekednek, a saját vállalkozásukkal foglalkoznak, létrehozzák a saját kis csoportjukat, a saját kis királyságukat – az efféle ember vajon a kötelességét teszi? Minden általuk végzett munka lényegében megszakítja, megzavarja és károsítja az egyház munkáját. Mi a következménye annak, hogy a hírnévre, a nyereségre és a státuszra törekednek? Először is, ez hatást gyakorol arra, hogy Isten választott népe általában hogyan eszi és issza Isten szavát és hogyan érti meg az igazságot, akadályozza az életbe való belépésüket, visszatartja őket attól, hogy az Istenbe vetett hit helyes útjára lépjenek, és a helytelen útra vezeti őket – ez árt a választottaknak és tönkreteszi őket. És végső soron mit okoz az egyház munkájában? Zavart, kárt és bomlást. Ez a következménye annak, ha az emberek hírnévre, nyereségre és státuszra törekednek. Amikor így teszik a kötelességüket, vajon az nem úgy határozható meg, mint az antikrisztus útján járás? Amikor Isten azt kéri, hogy az emberek tegyék félre a hírnevet, a nyereséget és a státuszt, az nem azt jelenti, hogy megfosztja őket a választás jogától, hanem az az oka, hogy a hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvés közben az emberek félbeszakítják és megzavarják az egyház munkáját és Isten választott népének életbe való belépését, sőt több ember esetében befolyásolhatják Isten szavainak evését és ivását, az igazság megértését és így Isten üdvösségének elnyerését. Ez vitathatatlan tény. Amikor az emberek a saját hírnevükre, nyereségükre és státuszukra törekednek, biztos, hogy nem az igazságra fognak törekedni és nem fogják hűen teljesíteni a kötelességüket. Csakis a hírnév, a nyereség és a státusz érdekében fognak szólni és cselekedni, és minden általuk végzett munka, a legkisebb kivétel nélkül, ezen dolgok érdekét szolgálja. Az ilyen típusú viselkedés és cselekvés kétséget kizáróan az antikrisztusok útján járás; Isten munkájának a félbeszakítása és zavarása, és azok mindennemű következménye gátolja a királyság evangéliumának terjesztését és Isten akaratának végrehajtását az egyházon belül. Biztosan kijelenthető tehát, hogy a hírnévre, nyereségre és státuszra törekvők által járt út az Istennel szembeni ellenállás útja. Szándékos ellenállás Istennel szemben, tiltakozás Ellene – együttműködés a Sátánnal az Istennel szembeni ellenállásban és a Vele való ellenkezésben. Ez a természete az emberek hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvésének. A saját érdekeikre törekvő emberekben az a hiba, hogy a célok, amelyekre törekednek, a Sátán céljai, és hogy ezek gonosz és jogtalan célok. Amikor az emberek olyan személyes érdekekre törekednek, mint a hírnév, a nyereség és a státusz, akaratlanul is a Sátán eszközévé, a Sátán kiáramlásává, sőt a Sátán megtestesülésévé válnak. Negatív szerepet játszanak az egyházban; az egyház munkájára, a normális gyülekezeti életre és Isten választott népének normális törekvésére zavaró és károsító hatásuk van; ellenséges és negatív hatást gyakorolnak. Amikor valaki az igazságra törekszik, képes figyelemmel lenni Isten szándékaira és az Ő terhére. Amikor teszi a

kötelességét, minden tekintetben támogatja az egyház munkáját. Képes magasztalni Istent és tanúságot tenni Mellette, hasznát hajt a testvérek számára és támogatja, ellátja őket, Isten pedig dicsőséget és tanúságtételt nyer, ami szegységet hoz a Sátánra. Törekvése eredményeként Isten elnyer egy teremtetett lényt, aki igazán képes félni Istent és kerülni a rosszat, aki képes imádni Istent. Szintén a törekvése eredményeként Isten akarata megvalósul, Isten munkája pedig előrehaladhat. Isten szemében az ilyen törekvés pozitív és tisztességes. Az ilyen törekvés óriási hasznára van Isten választott népének, és teljes mértékben előnyös az egyház munkája számára is: segít előrevinni a dolgokat, Isten pedig helyesli.

A következőkben Isten érdekeiről, Isten házának érdekeiről és a gyülekezet érdekeiről fogunk beszélgetni. Arról egyelőre ne beszéljünk, hogy lehet-e valami közös ebben a három érdekekben, vagyis, hogy amikor egy érdekről beszélünk, vajon egyenlőségjelet tehetünk-e az és a többi közé. Először beszéljünk Isten érdekeiről. Az imént említettem, hogy Isten érdekei magukban foglalják Isten dicsőségét, az Isten melletti tanúságtételt, Isten nevét, és ami a legfontosabb, Isten irányítási tervét és Isten munkájának terjedését, amelyek a legnagyobb és legfontosabb dolgok, ami Istent illeti. Egyelőre ne említsük Isten dicsőségét, Isten nevét és az Isten melletti tanúságtételt, amelyek elég messze állnak az emberektől. Először beszéljünk Isten munkájáról. Milyen munkát végez tulajdonképpen Isten? Mi Isten munkájának tartalma? Mi Isten munkájának természete? Mit hoz Isten munkája az emberiségnek? Pontosan milyen hatása van az emberiségre? Először beszéljünk ezekről a dolgokról. Nos, pontosan mi Isten munkája? (Az emberiség megmentése.) Ez a tárgy nem változhat, a munka célja, vagyis az, hogy a Sátán hatalma alatt álló és a Sátán által mélyen megrontott emberiséget meg kell menteni, nem változhat. Ez a munka emberek egy olyan csoportjának megmentését célozza, akiket a Sátán olyannyira megrontott, hogy nélkülöznek minden emberi hasonlatosságot, olyan emberek csoportját, akik teli vannak a Sátán romlott beállítottságaival és teli vannak Istennek ellenálló beállítottságokkal – annak érdekében, hogy megváltozzanak és legyen emberi hasonlatosságuk, és hogy megértsék az igazságot, valamint megértsék és felfogják, mi igazságos és mi igazságtalan, és melyek a pozitív dolgok és melyek a negatív dolgok, és hogyan kellene élniük az embereknek ahhoz, hogy megéljék a valódi emberek hasonlatosságát, valamint hol kellene állniuk ahhoz, hogy azon a helyen álljanak, amelyet Isten előre elrendelt az emberek számára. Ezek Isten munkájának az alapvető tartalmi elemei, és elméleti szinten mind ismeritek őket. Ha igazán értitek Isten szándékát, tudnotok kellene, hogy Isten vajon azért ítéli-e meg az embereket, hogy elítélje és elpusztítsa őket, vagy azért, hogy megtisztítsa és tökéletesítse őket, valamint, hogy Isten azért ítéli és fenyíti-e meg az embereket, hogy a tüzes mélységbe taszítsa őket, vagy azért, hogy megmentse és a világosságra hozza őket. Mindannyian láthatjuk, hogy Isten oly sok igazságot fejez ki, leleplezi az emberek különböző romlott állapotait, helyesbíti a hitbéli elhajlásait és a hitről alkotott elképzeléseiket, valamint rávezeti az embereket arra, hogy megértsék az igazságot és Isten szavai szerint éljenek, és

megélik a valódi emberi lények hasonlatosságát, és azt is láthatjuk, hogy bizonyos eredmények már születtek Isten választottai között. Isten leleplezi az emberek arrogáns beállítottságait, és megakadályozza őket abban, hogy emberfelettivé vagy nagy emberekké váljanak, lehetővé téve számukra, hogy igazi teremtettesté, valamint lelkiismerettel és értelemmel bíró emberekké legyenek. Isten leleplezi a farizeusok álszent lényegét, lehetővé téve az emberek számára, hogy meglássák a farizeusok álszent képét, és elvezetve az embereket Isten szavainak igazságvalóságába. Isten leleplezi a hagyományos kultúra abszurditását, valamint a béklyókat, amelyeket az emberekre rak és a kárt, amelyet okoz nekik, hogy az emberek megszabadulhassanak a hagyományos kultúra béklyóitól, és képesek legyenek elfogadni az igazságot és Isten szavai szerint élni... Mindez a következőképpen foglalható össze: Isten emberek megmentésére irányuló munkájának célja az, hogy visszavegye az embereket a gonosz világ irányzataitól Isten házába, majd kitartóan tanítsa és ellássa őket igazsággal és étellel, hogy megérthessék és tudják, melyek a magatartás igaz alapelvei és hogyan kellene az embereknek viselkedniük, hogy megmeneküljenek attól az ártalomtól, amelyet a Sátán gonosz irányzatai, valamint a különféle sátáni filozófiák és sátáni mérgek okoznak az embereknek. Isten a kezdetektől napjainkig mindenféle munkát végzett, a Törvény Korabeli munkájától kezdve a Kegyelem Korabeli munkáján át az ítélő munkáig, amelyet most, az utolsó napokban végez. Most, hogy tisztában vagytok Isten munkájának e három szakaszával, mi pontosan Isten munkájának természete az Ő hatezer éves irányítási tervében? Hogyan kellene jellemezni? (Ez a legigazságosabb ügy az emberiség körében.) Így van. Istennek az emberiség irányítására és megmentésére irányuló munkája hatezer éve folyik, és e hatezer év során Isten fáradhatatlanul kitartott, várt és beszélt, mostanáig vezetve az emberiséget. Isten nem adta fel, és ez a munka, amelyet Isten végez, a legigazságosabb ügy az emberiség körében. Ha Isten munkájának természete felől nézzük, vajon Isten érdekei a legigazságosabbak és a legjogosabbak? (Igen.) Ha Isten érdekei védettek, mi fog történni az emberiséggel? Az emberiség jól élhet tovább, megélheti az emberi hasonlatosságot, minden Isten által megfogalmazott dolog törvényei szerint élhet, és élvezhet mindent, amit Isten az emberiségnek ajándékozott, az emberi lények pedig így minden dolog valódi urává válnak. Látnotok kellene, hogy Isten irányítási munkája végső soron az emberek legfőbb érdekét szolgálja. Akkor tehát Isten emberiség megmentését célzó munkája vajon nem a legigazságosabb ügy az emberiség körében? Ez tagadhatatlan és nem fér hozzá kétség – ez a legigazságosabb ügy. Ezért ha valaki a saját érdekei miatt olyan messzire menne, hogy sérti Isten házában érdekeit, és olyan messzire menne, hogy akadályozza Isten munkájának terjesztését, miféle ember az? Nyilvánvalóan elvetemült személy és ördög. Isten egyre csak ellátja az emberiséget, anélkül, hogy bármit követelne viszonzásul. Mialatt Isten az emberiség legnagyobb javát szolgáló munkát végzi és felvállalja a legigazságosabb ügyet, az emberek nemcsak hogy nem becsülik vagy nem köszönik meg Istennek, és nem gondolnak arra, hogy viszonyozzák Neki, hanem épp ellenkezőleg:

akadályozzák, megzavarják és gyengítik Isten munkáját, és a saját személyes érdekeiket hajszolják. Az ilyen embereknek egyáltalán nincs lelkiismerete, illetve józan esze. Vajon megérdemlik még, hogy embereknek nevezzük őket? Ezek igazi ördögök és Sátánok! Ha Isten mindezek ellenére sem tudja meghatni az embereket, vajon van még azoknak szívük? Nem, nincs. Az, hogy valakinek nincs szíve, azt jelenti, hogy nincs lelkiismerete. Az ilyen emberek híján vannak a lelkiismeretnek. Amikor valakinek az emberi mivoltából hiányzik a lelkiismeret, az illető többé nem ember, hanem állat, ördög és Sátán. Ez igen nyilvánvaló. Azért, hogy az emberek megmeneküljenek, Isten bármilyen árat kész megfizetni és fáradhatatlanul munkálkodik. Bármennyire félreértik vagy kételkednek is az emberek, Isten mindig is türelmes volt, és továbbra is ellátja az embereket, újra és újra elmondja nekik az igazság különböző aspektusait, apránként megérteti velük, ráveszi őket, hogy elgondolkodjanak és vizsgálódjanak, és lehetővé teszi számukra, hogy megértsék Isten szívét és felfogják Isten szívét. Amikor pedig az emberek Isten beszavait hallják, meghatódnak és hullatnak pár könnyet. Amikor azonban elfordulnak, nemcsak hogy nem veszik figyelembe Isten szándékait, hanem továbbra is a saját érdekeiket hajszolják és továbbra is áldásokra törekednek. Mondjátok meg Nekem, az ilyen embereknek vajon nincs lelkiismerete és esze? Mi hiányzik a leginkább az ilyen emberekből? Leginkább a lelkiismeret és az értelem, leginkább az emberi mivolt hiányzik belőlük. Isten a legnagyobb türelemmel visel mindenféle fájdalmat, hogy munkálkodjon és megmentse az embereket, az emberek azonban még mindig félreértik Istent, állandóan szembeszállnak Vele, állandóan a saját érdekeiket óvják, Isten házának érdekeivel nem törődve, és folyton nagyszerű életet akarnak élni, Isten dicsőségéhez azonban nem akarnak hozzájárulni – van ebben az egészben említésre méltó emberi mivolt? Bár az emberek hangos tanúságot hirdetnek Istenről, a szívük mélyén ezt mondják: „Ezt a munkát én végeztem el, és eredményeket hozott. Én is fáradoztam, én is fizettem árat. Mellettem miért nem tesznek tanúságot?” Mindig osztozni akarnak Isten dicsőségében és a Mellette tett tanúságban. Méltók vajon az emberek ilyesmikre? A „dicsőség” szó nem az emberekhez tartozik. A dicsőség csak Istent, a Teremtőt illetheti, és semmi köze a teremtet emberi lényekhez. Még ha fáradoznak és együttműködnek is az emberek, akkor is a Szentlélek munkájának vezetése alatt állnak. Ha a Szentlélek munkája nincs jelen, mit tehetnek vajon az emberek? A „tanúság” szó sem tartozik az emberekhez. Legyen az a „tanúság” főnév vagy a „tanúskodik” ige, e két szó egyikének sincs köze a teremtet emberi lényekhez. Csak a Teremtő méltó arra, hogy tanúságot tegyenek Róla, illetve méltó az emberek tanúságtételére. Ezt Isten identitása, státusza és lényege határozza meg, illetve azért van, mert minden, amit Isten tesz, Isten erőfeszítéseiből fakad, és Isten méltó arra, hogy az Ővé legyen. Az, amit az emberek tehetnek, határozottan korlátozott, és mind a Szentlélek megvilágosításának, vezetésének és útmutatásának eredménye. Ami az emberi természetet illeti, amint megértene néhány igazságot és tudnak végezni egy kevés munkát, az emberek arrogánssá válnak. Ha nem kíséri őket Isten ítélete és fenyítése, senki sem tudja elérni az Istennek való

alávetettséget és nem tud tanúskodni Róla. Isten előre elrendelésének eredményeképp az embereknek lehet néhány adottságuk vagy különleges tehetségük, megtanulhattak valamilyen szakmát vagy készségeket, vagy lehet egy kis ügyességük, és emiatt elviselhetetlenül arrogánssá válnak, és állandóan azt akarják, hogy Isten ossza meg velük az Ő dicsőségét és a Róla szóló tanúságtételt. Hát nem észszerűtlen ez? Ez a végletekig észszerűtlen. Azt mutatja, hogy a rossz helyen állnak. Nem emberi lényeknek tekintik magukat, hanem egy külön fajtának, emberfeletteknek. Azoknak az embereknek, akik nem ismerik a saját identitásukat, lényegüket és azt, hogy hol a helyük, nincs öntudatuk. Az emberek alázatossága nem olyasmi, ami lealacsonyodásból ered – az emberek kezdettől fogva alázatosak és alacsonyrendűek. Isten alázatossága az, ami lealacsonyodásból ered. Azt mondani, hogy az emberek alázatosak, a felmagasztalásukat jelenti – valójában alacsonyrendűek. Az emberek folyton hírnévért, nyereségért és státuszért akarnak versengeni, és versenyezni akarnak Istennel az Ő választottaiért. Ily módon a Sátán szerepét játsszák, és ez a Sátán természete. Valóban a Sátán leszármazottai, a legcsekélyebb különbség nélkül. Tegyük fel, hogy Isten ad az embereknek egy kevés hatalmat és erőt, és tegyük fel, hogy képesek jeleket és csodákat mutatni és tenni néhány rendkívüli dolgot, és tegyük fel, hogy mindent Isten követelményei szerint tesznek, és szó szerint teljesítik azokat. De felülmúlhatják vajon Istent? Nem, soha. Vajon a Sátán, az arkangyal képességei nem nagyobbak az emberek képességeinél? Mindig felül akarja múlni Istent, de mi a végeredmény? Végül a feneketlen mélységbe kell alászállnia. Isten örökre az igazság megtestesülése lesz, miközben a Sátán, az ördög, az arkangyal örökre az elvetemültség megtestesülése, valamint az elvetemültség erőinek képviselője lesz. Isten örökké igazságos lesz, és ezen a tényen nem lehet változtatni. Ez Isten kivételes és rendkívüli oldala. Még ha az emberi lények Isten összes igazságát elnyerik is Tőle, akkor is csak apró teremtetten lények, és nem múlhatják felül Istent. Ez a különbség az emberiség és Isten között. Az emberek csak az Isten által megfogalmazott szabályokon és törvényeken belül tudnak rendezett módon létezni, és csak e szabályokon és törvényeken belül tudják irányítani mindazt, amit Isten teremtetten. Emberek semmiféle élő dolgot nem tudnak teremteni, sem az emberiség sorsán nem tudnak változtatni – ez tény. Mit jelez ez a tény? Azt, hogy bármennyi hatalmat és képességet ad is Isten az emberiségnek, Isten hatalmát végül senki sem tudja meghaladni. Akárhány év, akárhány generáció vagy akárhány ember is van, az emberek mindig csakis Isten hatalma és szuverenitása alatt létezhetnek. Ez egy örökké változhatatlan tény, olyan, amely soha, de soha nem változik meg!

Mit éreztek, miután hallottátok ezeket a dolgokat? Egyesek ezt mondják: „Régebben gondolkodtam ezekről a dolgokról a tudatomban, de akaratlanul is úgy éreztem, hogy a képességeim egyre nőnek. Ahogyan idősödtem, a gondolataim is érettebbé váltak, és sok dologról átfogóbban tudtam gondolkodni, ahogyan pedig többet hallgattam Isten szavaiból, képes voltam megérteni néhány szándékát, úgyhogy azt éreztem, hogy erős vagyok, és nincs szükségem arra, hogy Isten szuverenitást gyakoroljon felettem.

Öntudatlanul az az érzés alakult ki bennem, hogy ügyes vagyok és hogy elnyertem Istent.” Jó érzés ez? (Nem.) Hogyhogy nem jó? Ez nem jó jel. Akkor mi jó jel? Az emberek minél tovább élnek, annál inkább így érzik: „Az emberi lények porhoz hasonlóak, és a hangyánál is alacsonyabb rendűek. Nem számít, az emberek milyen erősek vagy méltóságteljesek, vagy hogy mennyi doktrínát értenek, illetve milyen érettek a gondolataik, Isten szuverenitását nem tudják felülmúlni.” Minél tovább élnek, az emberek annál inkább érzik Isten hatalmának nagyságát és Isten hatalmának mindenhatóságát. Minél tovább élnek, az emberek annál inkább érzik az emberek jelentéktelenségét. Minél tovább élnek, annál inkább érzik Isten kifürkészhetetlenségét. Az ilyen elmeállapot normális. Most vajon ilyen állapotban vagytok? Még nem, ugye? Még mindig gyakran vagytok küzdelem közepette, érdekek peremén ingadozva, és időnként még pár apró jelzést is küldtök, mondván: „Hogy lehet az, hogy Isten nem oszt meg velem egy keveset az Ő érdekeiből? Miért nem bókol nekem Isten? Miért nem éri el Isten, hogy az emberek körülöttem nagyra tartsanak engem? Miért nem éri el Isten, hogy az emberek bizonyosságot tegyenek mellettem? Megfizettem az árat és hozzájárulásokat tettem. Hogyan fog Isten megjutalmazni engem?” Még mindig gyakran pökhendi, önelégült gondolkodásmódban dagonyáztok. Gyakran nem tudjátok, kik vagytok, és gyakran úgy érzitek, hogy ügyesek vagytok. Ez a helyzet abnormális. Ez nem előrehaladás az életben. Minek nevezzük ezt? A romlott beállítottságok ismételt felfújása. Egyesek egy kicsit szerényebbek és visszafogottabbak, ha még semmilyen hozzájárulást nem tettek. Amint valami fontosat és némi hozzájárulást tesznek, és úgy érzik, hogy van tőkéjük, amikor látják maguk körül az embereket, eltűnődnek: „Miért nem számoltok be a hozzájárulásaimról? Mindannyian bizonyosságot tesztetek Isten neve és Isten lényege mellett, akkor miért nem tartotok egy bemutatót rólam? Még ha bizonyosságot nem is tesztetek mellettem, csak tarthattok egy bemutatót rólam. Én, X. Y. nővér, 25 éve hiszek Istenben. Most 45 éves vagyok, még mindig nem házas, egyedülálló, és mindmáig áhítattal és lelkesen törekedtem. Mivel a gyülekezet oszlopos tagja vagyok, sokszor kerültem a Kínai Kommunista Kormány körözöttjeinek listájára, levadásztak, és mindenféle helyeken bujkáltam, több, mint tíz tartomány között sodródtam, mielőtt a tengerentúlra költöztem. Mindezek után továbbra is Isten háza fontos munkájának felügyelőjeként szolgáltam, mely idő alatt sok építő javaslatot, ötletet és elképzelést terjesztettem elő Isten házában bizonyos feladatait illetően, amivel maradandóan hozzájárultam a gyülekezet munkájának előrehaladásához és Isten királysági evangéliumának terjesztéséhez. Miért nem mutattok be így? Miért nem ad nekem Isten pár környezetet és alkalmat, hogy megmutassam az adottságaimat, hogy mindenki megismerhessen és tudhasson rólam? Miért nyom el minket Isten mindig? Isten házában nem vagyunk annyira szabadok, sem annyira nyugodtak, felszabadultak és boldogok!” Még azt is akarja, hogy nyugodt, felszabadult és boldog legyen. Hogyan tehetünk nyugodttá, felszabadulttá és boldoggá téged? Azzal, hogy a rangsor élére állítunk? Aztán, miután az első helyre állítottunk, azzal, hogy bemutatót tartunk rólad: odakinn a világban ez az illető híres orvos volt, aki

elnyerte a nemzet híres orvosainak első díját, a neve pedig később bekerült a „Világhírű orvosok enciklopédiájába”. Sok tanulmányt írt, és miután Isten házába jött, továbbra is oszlopos tag és tehetséges ember volt, mostanra pedig rangidős vezető lett. Hát nem lesz boldog ekkor? Erre gondol majd: „Tehetséges ember vagyok. Korábban híresség voltam, és miután Isten házába jöttem, még mindig híresség vagyok. Olyan vagyok, mint az arany, amely – bárhová teszik, mindenütt ragyog, és senki sem tudja visszatartani a ragyogását. Mindenki láthatja ezeket a képességeimet! Bár Isten nem tesz bizonyosságot, ezek a tények zengő bizonyosságot tesznek rólam.” Mit gondolsz erről a véleményről? Ha egy napra sem tudod elengedni a hírnévre és nyereségre való törekvéseidet, akkor még mindig a hírnév, a nyereség és a státusz köt, és nem lehetsz igazán nyugodt és boldog. Amíg a hírnév és a nyereség béklyói kötnek, korlátoznak és igába fognak, nem fogsz előre mozdulni az igazságra való törekvésedben, hanem csak megrekedhetsz ott, ahol vagy. Egyesek talán ezt kérdezik: „Vissza fogok esni?” A helyzet az, hogy amíg nem lépsz előre, addig megrekedsz ott, ahol vagy, illetve visszaesel. Ez azt mutatja, hogy a természetlényeged ez a dolog, és nem számít, hány éve hiszel Istenben, soha nem fogsz fejlődni, és még a végsőig is sok gonoszságot tehetsz. Teljes bizonyossággal mondható, hogy fel fognak fedni. Amint egy ilyen ember a megfelelő környezetbe kerül, amint státuszt szerez, lelepleződik az ambíciója. Valójában e környezet és státusz nélkül vajon tényleg nem lenne ambíciója? Akkor is lenne. Egyszerűen ilyen, és ilyen a lényege, az ambíciója pedig nem fékezhető. Amint a megfelelő környezetbe kerül, egyszer csak „felrobban”, és semmiféle korlát nem lesz képes visszatartani, és elkezd gonoszságot elkövetni, a rút ördögi arca pedig teljességgel lelepleződik. Ez annak az esete, amikor felfednek. A „felfed” szót a következőképp értsd: Isten nem felfedni szándékozott téged, Isten egy lehetőséget akart adni neked a gyakorlásra. Te azonban nem ismerted fel a jót, amikor láttad, sőt, valóban lejáratad magad. Vajon megérdemled, ha felfednek? Ez a saját választásod. Nem arról van szó, hogy Isten szánt szándékkal fel akart fedni téged és ki akart iktatni. A te indítékaid és ambícióid fedtek fel. Ki mászt hibáztathatnál?

Az emberek érdekeit és Isten érdekeit illetően többé-kevésbé eleget beszéltünk az igazságról e tekintetben? Melyek az emberek személyes érdekei? Azok a dolgok, amelyekre az emberek törekednek; többek között a hírnév, a nyereség és a státusz, az áldásokból való részesülésre irányuló ambíció és vágy, valamint az emberek hiúsága és büszkesége, a család, a rokonok, az anyagi érdekek és így tovább. Az emberek érdekeinek lényege önző és hitvány, elvetemült és sátáni, ellentétes az igazsággal, valamint akadályozza, zavarja és tönkreteszi Isten házában munkáját, miközben Isten érdeke az emberiség megmentésének legigazságosabb ügye, és Isten szeretetét, Isten munkáját, valamint Isten szentségét és igazságosságát képviseli. Isten ezért jogosan védi az érdekeit. Ő egy igaz ügyet védelmez. Nem azért, mert Isten önző, és meg akarja védeni a saját méltóságát. Ez igazságos és jogos, és mérhetetlen hasznára válik annak az emberi fajnak, amelyet Isten megment. Csak amikor Isten megvédi a saját érdekeit,

annak eredményeként menthető meg az emberiség, valamint annak eredményeként nyerhet nagyobb előnyöket, kaphatja meg az igazságot, az utat és az életet, és az emberek csak akkor válhatnak végre igazi teremtetett lényekké és élhetnek az Isten által hozott összes törvény és szabály szerint, és élhetnek mindazon dolgok között, amelyeket Isten teremtetett nekik, és csak akkor kaphatja meg az emberiség az örömet és egy valóban gyönyörű életet. Igaz úgy mindez, amit Isten tesz? A végletekig igaz! Ez a munka és Istennek ez az irányítása, valamint az összes olyan gyülekezeti feladat, amely magában foglalja azt, hogy Isten üdvözíti az emberiséget – mint például az evangélium hirdetése, filmek forgatása, tanúságtételi cikkek írása, videók készítése, Isten szavainak fordítása és a gyülekezeti élet normális rendjének fenntartása – ezek a feladatok fontosak és biztosítani kell őket. És ott van az a szempont is, hogy biztosítani kell Isten egész választott népének életét, akik teszik a kötelességeiket. Bár ez egy igen alapvető feladat, a támogató szolgálatokhoz hasonlatos, és látszólag nem sok köze van Isten házában fő munkájához, ez is nagyon fontos, és meg kell itt említeni. A normális dolgok, amilyen az étel, a ruházat, a szállás és a közlekedés – ez az, amit Isten nyújt az embereknek, és egyúttal a legjogosabb testi szükségletek, amelyekkel a normális emberi mivolttal rendelkező embereknek rendelkezniük kell. Isten nem fogja megfosztani az embereket ezektől a szükségletektől, hanem inkább védelmeznie kell őket. Ha folyton akadályozod, zavarod és aláásod azokat a dolgokat, amelyeket Isten meg akar védeni; ha folyton megvetést tanúsítasz az ilyen dolgok iránt, és folyton elképzeléseid és véleményeid vannak róluk, akkor tiltakozol Isten ellen és szembeszállsz Vele. Ha nem tekinted fontosnak Isten házában munkáját és Isten házában érdekeit, és folyton alá akarod ásni őket, és mindig pusztítást akarsz okozni, vagy mindig hasznot akarsz húzni belőlük, csalni és sikkasztani, akkor vajon Isten haragudni fog rád? (Igen.) Milyen következményei vannak Isten haragjának? (Meg fog büntetni minket.) Ez bizonyos. Isten nem fog megbocsátani neked, egyáltalán nem! Mivel az, amit teszel, a gyülekezet munkájának szétdúlása és tönkretétele, és ez ellentétes Isten házában munkájával és érdekeivel. Ez nagy gonoszság, vetélkedés Istennel, és olyasmi, ami közvetlenül sérti Isten természetét. Hogy ne haragudna rád Isten? Ha egyesek – mivel gyenge képességűek, nem alkalmasak a munkájukra, és akaratlanul olyan dolgokat tesznek, amelyek akadályozást és zavarást okoznak, az megbocsátható. Ha azonban a saját személyes érdekeid miatt féltékenykedsz és viszályba bonyolódsz, és szándékosan olyasmiket teszel, amik akadályozzák, zavarják és tönkreteszik Isten házában munkáját, az szándékos véttség, és Isten természetét sértő dolog. Vajon megbocsát majd neked Isten? Isten a hatezer éves irányítási tervének munkáját végzi, és szívének utolsó vércseppjét is beleteszi. Ha valaki szembehelyezkedik Istennel, szándékosan árt Isten háza érdekeinek, és szándékosan a személyes érdekeit, a személyes tekintélyét és státuszát hajszolja Isten háza érdekeinek rovására, és nem habozik rombolni a gyülekezet munkáját, akadályoztatva és tönkretéve Isten házában munkáját, sőt még hatalmas anyagi és pénzügyi kárt is okozva Isten házában – úgy vélitek, hogy meg

kellene bocsátani az ilyen embereknek? (Nem, nem kellene.) Mindannyian azt mondjátok, hogy nem szabad megbocsátani nekik; haragszik tehát Isten az ilyen emberekre? Biztosan. Isten oly nagy feladatot végzett el az igazság kifejezésével és az emberek megmentésével, és szívének az utolsó vércseppjét is beletette ebbe. Isten nagyon komolyan veszi ezt a valóban igaz ügyet; szívének az utolsó vércseppjét is ezekért az emberekért áldozta, akiket meg akar menteni, minden reményét is ezekbe az emberekbe helyezi, valamint a hatezer éves irányítási tervéből nyerni kívánt végeredmények és dicsőség is mind ezeken az embereken valósul majd meg. Ha valaki versengeni kezd Istennel, szembeszáll ennek az ügynek az eredményével, megzavarja vagy tönkreteszi azt, Isten vajon meg fog bocsátani neki? (Nem.) Sérti ez vajon Isten természetét? Ha folyton azt mondod, hogy Istent követed, az üdvösségre törekszel, elfogadod Isten átvizsgálását és vezetését, valamint elfogadod Isten ítéletét és fenyítését és aláveted magad azoknak, ám miközben ezeket a szavakat mondod, mégis akadályozod, megzavarod és tönkreteszed a gyülekezet különféle munkáját, a zavarásod, akadályozásod és tönkretétele miatt pedig, amiatt, mert hanyagolod, illetve elmulasztod a kötelességet, vagy az önző vágyaid miatt és a saját érdekeid hajszolása kedvéért Isten házának érdekei, a gyülekezet érdekei és egyéb szempontok sokasága sérült, egészen addig a pontig, hogy Isten házának munkáját súlyosan megzavarták és tönkretették, hogyan kellene tehát Istennek mérlegelnie a sorsodat az életed könyvében? Hogyan kellene jellemezni téged? Az igazat megvallva, meg kell büntetni téged. Ezt úgy hívják, hogy azt kapod, amit megérdemelsz. Mit értetek most? Milyenek az emberek érdekei? (Elvetemültek.) Az emberek érdekei valójában az extravagáns vágyaik. Őszintén szólva ezek mind kísértések, csupa hazugság, és mind csali, amelyeket a Sátán az emberek megkísértésére használ. A hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvés és az ember saját érdekeire való törekvés – ez a Sátánnal való együttműködés és gonoszkodás, és ez Isten ellen szól. Isten munkájának akadályozása érdekében a Sátán különféle környezeteket szervez, hogy megkísértse, megzavarja és félrevezesse az embereket, és megakadályozza az embereket Isten követésében, illetve abban, hogy képesek legyenek alávetni magukat Istennek. Helyette azok a Sátánnal működnek együtt és azt követik, szándékosan felkelve, hogy megzavarják és tönkretegyék Isten munkáját. Nem számít, mennyit beszél Isten az igazságról, akkor sem térnek észhez. Nem számít, milyen sokat metszi meg őket Isten háza, akkor sem fogadják el az igazságot. Egyáltalán nem vetik alá magukat Istennek, hanem ragaszkodnak ahhoz, hogy a dolgok az ő saját módjukon történjenek, és kedvük szerint cselekedjenek. Ennek eredményeképp megzavarják és tönkreteszik a gyülekezet munkáját, súlyos hatást gyakorolnak a gyülekezet különféle munkájának előrehaladására, valamint óriási kárt okoznak Isten választott népének életbe való belépését illetően. Ez túl nagy bűn és Isten biztosan megbünteti az ilyen embereket.

Szerintetek jelenleg mely feladatok a legfontosabbak a gyülekezetben, és melyek foglalják magukban Isten irányítási tervének terjeszkedését? (Az evangélium hirdetése.)

Az evangéliumi munka fő feladat. Isten munkája – ahogyan Isten látja – munka, az emberek számára azonban a kötelességük. Az evangéliumi munka mellett ott a filmgyártó munka, a fordító munka, az énekes munka és különféle szöveg alapú munkák. A kötelességüket főállásban végző emberek többsége manapság ezekkel a feladatokkal kapcsolatos tevékenységekkel foglalkozik. Mondjátok meg Nekem, e feladatok közül melyek azok, amelyek nélkülözhetők? Egyesek ezt mondják: „A zene csak pár hangjegyről szól, amelyek szerintem nem fontosak. Isten szavai épp úgy népszerűsíthetők és terjeszthetők e dallamok nélkül is, és ugyanúgy Isten elé tudják vinni az embereket.” Helyes ezt mondani? (Nem, ez helytelen.) Miért helytelen? Zene nélkül vajon jók lennének bármire is a különféle típusú videótermékek? (Nem.) Amellett, hogy a himnuszok gyülekezetbeli énekléséhez szükség van rájuk, az összes film, zenés videó, kórus, színjáték, valamint az Isten szavait elbeszélő videók és más egyéb is igényli a zenét. Bár a zene látszólag valóban csak hangjegyekről szól, ha az emberek egyszer meghallják ezt a zenét, az eredményesebben népszerűsíti Isten szavait, és szerepet játszhat az evangélium terjesztésének előmozdításában, úgyhogy nélkülözhetetlen. Ha csak lazán beszélgetsz itt, és van egy háttérzene, más lesz a hatás, nem igaz? Ez a kötelesség tehát nagyon fontos. Egyesek ezt mondják: „Fontos akkor a videós munkánk?” Mondjátok meg Nekem, fontos a videós munka? (Igen.) Például a speciális effekt-technológiával készített képek nagy része nem lenne helyettesíthető semmilyen nyers videófelvétellel, és nem is lehetne lefilmezni őket – ez modern művészet. Vannak, akik ezt mondják: „Isten háza még modern művészetről is beszél. Hát nem arról van szó, hogy lépést tart a korrall?” Hogyan jelent ez lépéstartást a korrall? Ezt hívják a Sátán kihasználásának, hogy szolgálatot tegyen. Természetesen nem a testvérek kihasználását jelenti, hogy szolgálatot tegyenek. Ez alatt azt értem, hogy ha ki tudsz tanulni néhány technikai és művészeti szakmát, és felhasználod ezt a szakmai tudást az evangélium terjesztésének és Isten szavai népszerűsítésének munkájában, akkor hasznos az, amit tanultál. Ha meg tudod tanulni, az Isten kegyelme, és később végezheted az ezzel összefüggő kötelességet, és áldott leszel. Vajon nem áldás ez számodra? (De az.) Akkor hát nem az számít, hogy mit tanulsz, hanem az számít, hogy a kötelességedhez használod-e. Vannak mások, akik ezt mondják: „Mi szöveg alapú munkát végzünk, de soha senki nem szerez rólunk tudomást, senki sem említ minket, és sok ember még csak nem is lát minket. Mellőzhetővé váltunk.” Ez azt jelenti, hogy nem látja tisztán a dolgot. Az emberek nem látnak, Isten azonban lát téged, Isten átvizsgál, Isten vezet, Isten megáld téged – miért nem érzed vajon? Számít az, hogy az emberek látnak-e téged vagy sem, illetve említenek-e titeket vagy sem? Mely igazságot nem kaptátok még meg? Mely prédikációkból és beszélgetésekből maradtatok ki? A szöveg alapú munka technikai tartalma valójában nem túl magas, és nem kell annyira erősíteni a szakmai szempontokat. Egy dolog azonban nem mellőzhető. Értened kell az igazságot. Ha nem érted az igazságot, nem leszel képes bármit is írni. Van írástudásod, egységesíteni tudod a nyelvet, rendszerezni tudod a nyelvet, valamint képes vagy

szerkezetet adni egy írásnak és elgondolásokat megfogalmazni benne. A szerkezet önmagában azonban nem a cikk. Meg kell tölteni tartalommal. Pontosan mit kell megírni tartalmilag, és pontosan hogyan kell megírni ahhoz, hogy elérd az Istenről szóló tanúságtétel eredményét – ebbe kell belépnetek. Ha megmaradtok csupán ezen az alapon – vagyis Isten szavainak tanúsításán és Isten munkája e szakaszának hirdetésén –, akkor soha nem fog nőni az érettségetek. Amennyiben amellet, hogy tanúsítjátok Isten új munkáját, cáfoljátok az emberek elképzeléseit és beszéltek a víziók egyes igazságairól, tudtok beszélni az életbe való belépésről szóló egyes igazságokról is, és néhány tény, történet és néhány kellő finomsággal leírt részlet segítségével ki tudjátok fejezni az emberek szíve mélyén fennálló különféle állapotokat, hogy azok felismerjék a romlottságukat, valamint megértsék, hogy melyek Istennek az emberiséggel szemben támasztott követelményei, és mik Isten szándékai, továbbá felismerjék a legfontosabb kérdéseket – pontosan mi az igazság, mely úton kellene járniuk az embereknek, hol a hiba azokban a helytelen utakban, amelyeken az emberek most járnak, mit követel Isten az emberi lényektől, milyen emberek legyenek, valamint Isten elvárása szerint mely úton kell járniuk az embereknek – ha tudtok lépésről lépésre efelé haladni, akkor az általatok végzett kötelesség rendkívül értékes lesz. Ez azonban a neheze, ez a legnehezebb dolog. Az emberek életbe való belépése nem egy-két nap leforgása alatt történik. Sok dolog esetében egy-két év telik el attól kezdve, hogy az adott dologról először beszélnek, addig, amíg az emberekben ezek tudatosulnak. Két-három évbe, sőt akár három-öt évbe is beletelik az, hogy az ember a homályos tudatosságtól eljusson a tiszta tudatosságig, két-három évig is eltart, hogy az ember a tudatosságának tisztává válásától eljut e dolog természetének felismeréséig, majd azután további két-három évbe is beletelik, hogy megismeri e probléma súlyosságát. A tompa és gyenge képességű emberek csak ezt a pontot tudják elérni. A jobb képességű és éles szellemű emberek tudják aktívan keresni, hogy mi az igazság, ami újabb két-három évig tart... Mielőtt észrevennék, az egész életük eltelt. Ilyen lassú az életbe való belépés! Az emberek igazságra vonatkozó megértése és emlékezete messze meghaladja azt a sebességet, amellyel az emberek megtapasztalják és felfogják az igazságot. Hogy értem ezt? Úgy értem, hogy a tapasztalás és a felfogás mindig lassú, mert ez az élet, miközben a megértéshez és az emlékezéshez csak az elmére van szükség. A jó memóriával, erős megértőképességgel, némi képességgel és bizonyos műveltségi alappal rendelkező emberek gyorsan el tudják érni ezeket a dolgokat. De vajon van-e az embernek tudása a megértést követően? Nincs. A megértést követően az ember megáll ott, hogy tudja, miről szól az adott dolog, semmi több, de ez még mindig nem lesz elég, amikor cselekvésre kerül sor. Miért nem lesz elég? Az általad megértett doktrína gyakran nem alkalmazható, vagy nem kapcsolható össze azokkal a dolgokkal, amelyek veled történnek. Ennek eredményeképp csak többszöri kudarc, jó néhány veszteség elszenvedése, jó pár kerülőút megtétele, valamint sok ítélet, fenyítés és metszés után érted meg végre az igazságot, és leszel képes gyakorolni és megtapasztalni Isten szavait a téged érő mindenféle dologban. Addigra

oly sok év száguldott el melletted, hogy az arcodat ráncok borítják – hát nem nagyon lassú ez? Az emberek élete nagyon lassan halad előre, mivel az emberek által megértett igazság érinti az emberek természetlénységét, az emberek létezését és azokat a dolgokat, amelyek által az emberek élnek, és ez érinti az ember beállítottságának átalakulását, akárcsak az ember életében bekövetkező változásokat. Hogyan lehet ilyen könnyen átváltoztatni az életedet egy másik életté? Egyrészt ez Isten munkáját igényli, ugyanakkor az emberek aktív közreműködésére is szükség van; ráadásul ott vannak a külső környezet próbatételei, valamint a személyes törekvésed; ezenkívül megfelelő képességgel és érzékelőképességgel kell rendelkezned, és Isten ekkor további megvilágosítást és útmutatást ad majd neked; mi több, Isten némi fenyítést, ítéletet és metszést is kiszab majd rád, a testvéreid pedig kritizálni fognak téged, és mégis felfelé kell törekedned, azért, hogy a Sátántól való dolgok megsemmisülhessenek. Csak ekkor léphetnek be apránként a pozitív, igazságtól való dolgok. Egyesek azt mondják: „Amikor az emberek megértik az igazságot, megváltozik az életük.” Helyes vagy helytelen ezt mondani? (Helytelen.) Hogyhogy helytelen? Az igazság megértése nem egyenlő az igazság birtoklásával, és ha egyszer megérted, akkor sem az életed. Ha egyszer hallod az igazságot, felfogod és megérted, amit hallasz, vajon mennyi ideig maradhat az fenn a szívedben? Lehet, hogy egy hónappal később azok a szavak, amelyeket akkor a legfontosabbnak tartottál, teljesen eltűnnek majd, és amikor újra hallod őket, úgy érzed, mintha korábban soha nem hallottad volna őket. Ugyanakkor, ha igazán rendelkezel valódi érettséggel, és rendelkezel a tapasztalati tanúságtételnek ezzel az aspektusával, akkor nem kell újra és újra meghallgatnod őket. Ha nem rendelkezel az igazságvalóság ezen aspektusával, akkor többet kell hallgatnod, amíg be nem lépsz az igazságvalóságba; ha nem figyelsz, akkor az, amit megértesz, fokozatosan apadni fog és eltűnik, amíg pont olyanná válsz, mint a nem hívők. Isten szavait és az igazságot ezért állandóan hallgatni és olvasni kell. Ha túl keveset olvasod vagy hallgatod őket, az nem lesz elég. Mindannyian mélyen tisztában vagytok ezzel, ugye? (Igen.) Időnként, miután két-három napig nem énekeltél himnuszokat, illetve nem imádkoztál Istenhez, ürességet érzel a szívedben és nem tudod felfogni Istent, ezért azon tűnődsz, hová menj sétálni, hogy ellazulj. Ennek eredményeképp minél többet lazítasz, annál fegyelmetlenebbé válsz, és amikor gyülekezetbe mész, hogy az igazságról beszéljess a testvéreiddel, szokatlannak érzed azt, és amint a gyülekezeti munkát említik, kissé kényelmetlenül érzed magad. Két-három nap leforgása alatt megváltoztál és más ember lett belőled, olyannyira, hogy úgy érzed, önmagadat sem ismered fel többé. Hogy lehet ez? Ne gondold, hogy azért, mert sok prédikációt hallgattál, az igazság az életeddé vált és elérted az igazságot. Még mindig messze vagy attól! Ne gondold, hogy csak azért, mert írtál egy tanúságtevő cikket, vagy volt ilyen tapasztalatod, már meg is vagy mentve. Még nem vagy ott! Ez csak egy apró töredék a hosszú élettapasztalatodban. Lehet, hogy ez a töredék csak egy pillanatnyi hangulat, egy pillanatnyi érzés, egy pillanatnyi kívánság vagy ambíció, és semmi több. Egy napon, amikor gyenge vagy és visszatekintesz,

és meghallgatod azokat a bizonyágtételeket, amelyeket egykor tettél, az esküket, amelyeket egykor tettél, valamint azokat a megértéseket, amelyekre egykor eljutottál, idegennek fogod érezni őket, és azt mondd majd: „Ez én voltam? Ilyen nagy volt az érettségem? Hogy lehet, hogy nem tudom? Biztos nem én voltam az, ugye?” Ezen a ponton rádöbben, hogy az életed még mindig nem változott meg. Mit jelez az, hogy az életed nem változott? Azt, hogy a beállítottságod még mindig nem alakult át. Hogy fogod érezni magad, amikor rájössz, hogy annak ellenére, hogy bizonyságokat tettél és akkoriban azt gondoltad, hogy már nagy az érettséged, még mindig olyan negatívvá tudsz válni, mint amilyen most vagy? Nem gondolnád, hogy túlságosan nehéz átalakítani az ember beállítottságát? Az igazság nem olyasmi, amit egyik napról a másikra az emberekbe lehet plántálni. Ha az emberek valóban elnyerik az igazságot mint életüket, akkor áldottak lesznek, és az életük más lesz. Többé nem lesznek olyanok, mint amilyenek most, gyakorta fedve fel romlott beállítottságokat, hanem képesek lesznek teljesen alávetni magukat Istennek és hűségesen tenni a kötelességüket, és teljesen átalakulnak majd.

Mivel az emberiség olyannyira romlott, az igazság elfogadása nem könnyű dolog, és mivel az igazság oly értékes, még kevésbé könnyű Isten számára, hogy beledolgozza az emberekbe az igazságot. Az igazság értéke és jelentése, valamint az igazság összes különféle aspektusa igen értékes és jelentőségteljes az emberek számára. Mivel azonban a Sátán oly mélyen megrontotta az embereket, és oly sok dolog van a bensőjükben, ami a Sától való, nem könnyű beledolgozni az emberekbe az igazságot, hogy az az életükké váljon. Akkor ez azt jelenti vajon, hogy nem lehet az emberekbe vésni az igazságot? Nem, nem jelenti azt. Beléjük lehet vésni, ám az embereknek helyes hozzáállásuk és nézetük kell legyen, és a helyes utat kell követniük. Az, hogy bonyolult megtenni, nem jelenti azt, hogy nem lehet, épp ahogyan Isten munkájának első két szakaszában, amikor Isten nem végzett tökéletesítő munkát, sem ezeket az igazságokat nem fejezte ki, illetve nem mondta ezeket a szavakat, néhány ember mégis tökéletesedett és néhányan mégis megismerték Istent. Ha így nézzük, elérhető és nem megvalósíthatatlan az emberekbe vésni az igazságot, csupán attól függ, hogy az emberek törekednek-e az igazságra. Nos, hogyan kellene törekednie az embernek? A legegyszerűbb módja, hogy mindennap olvassa Isten szavait, megjegyzi Isten lényeges szavait, mindennap elmélkedik Isten szavainak egy passzusán, valamint újra és újra imádkozva olvassa ezeket a szavakat és beszélget róluk. Ha egyszer imádkozva olvastad ezeket a nézeteket és szólásokat – valamint a különféle emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz való viszonyulásokat –, amelyeket Isten szavai hivatottak megtanítani neked, hogy megértsd őket, valamint ezek beléptek a szívedbe, akkor, mielőtt észrevennéd, meg fogod élni a pozitív gondolatokat, nézeteket és gyakorlati alapelveket, amikor különféle dolgok történnek veled. Nem értékék még el ezt a szintet. Olvastad, mit tett Jób? Mit csinált Jób, mialatt a gyermekei mulattak? Isten elé járult, hogy imádkozzon és áldozatokat mutasson be a gyermekeiért. Soha nem kóborolt el

Istentől. Ez azt jelenti, hogy kerülj mindent, ami arra készítené a szívedet, hogy elkóboroljon Istentől; ne mondj semmi olyasmit, ami miatt a szíved elkóborolhatna Istentől; kerüld az olyan dolgok szemlélését, amelyek miatt esetleg elkóborolnál Istentől, illetve elképzeléseket vagy kétségeket alakítanál ki Vele kapcsolatban; ne érintkezz olyan emberekkel, akik esetleg negatívvá, korccsá és önmagadért élővé tehetnek, vagy akik esetleg arra készítenének, hogy gyanakodj Istenre, ellenállj Neki vagy elkóborolj Tőle, hanem kerüld nagy ívben az ilyen embereket; maradj azok közelében, akiktől épülést, segítséget és ellátást nyerhetsz; és ne tegyél olyasmit, ami miatt esetleg visszautasítanád, nem szeretnéd az igazságot vagy undorodnál tőle. Az elmédben kell lennie valamilyen elgondolásnak ezekről a dolgokról. Ne evickélj át az életen, erre gondolva: „Nem érdekel, meddig élek vagy hogyan alakul az életem, mindent a természetre és Isten vezénylésére bízok.” Isten rendezett számodra környezeteket és szabad akaratot adott a választáshoz, ha azonban nem működsz együtt és állandóan tudatosan keresed a kapcsolatot a világi dolgokat kedvelő emberekkel, valamint olyanokkal, akik folyton a testben dőzsölnek és akik nem szentelődnek a kötelességeiknek és felelőtlenek, és ha állandóan ezekkel az emberekkel keveredsz, mi a végeredmény és a kimenetel? Amikor ezeknek az embereknek nincs mit csinálniuk, evésről, ivásról és szórakozásról beszélnek, valamint gyakran fecsegnek és pletykálnak. Ha ilyen kísértésekkel találkozol és nem tartod távol magad tőlük, sőt akár ezeknek a dolgoknak a megszállottjává válsz és szándékosan ilyen emberekkel lógsz, akkor veszélyben vagy, ugyanis mindenütt körbevesz a kísértés! Amikor bölcs emberek ilyen kísértést látnak, távol tartják magukat. A szívükben világos számukra: „Nincs ilyen érettségem, nem hallgatom meg őket és egyáltalán nem is akarok rájuk figyelni. Ezek az emberek nem törekednek az igazságra és nem szeretik az igazságot. Távol tartom magam, és keresek egy csendes helyet, ahol egyedül olvashatom Isten szavait, lecsendesítem a szívemet, valamint elmélkedem egy kicsit, és Isten elé járulok.” Mindezek az alapelvek és célok a következők: először is, ne kóborolj el Isten szavaitól; másodszor: ne kóborolj el Istentől a szívedben. Ily módon állandóan Isten előtt élhetsz azon az alapon, hogy érted, mi az igazság. Bizonyos értelemben Isten meg fog óvni attól, hogy kísértésbe sodródj. Más értelemben Isten rendkívül kegyesen bánik majd veled, lehetővé téve számodra, hogy megértsd, mit tegyél az igazság gyakorlásához, és lehetővé téve számodra, hogy felvilágosodj és megvilágosodj a különféle igazságokról. Amikor a kötelességedről van szó, Isten vezetni fog, hogy próbálj ne hibázni, hogy mindig jól csináld a dolgokat és ismerd az alapelveket. Ily módon vajon nem leszel védve? Természetesen nem ez a legnagyobb és a végső cél. Mi tehát a végső cél? Az, hogy tanulhatsz különböző emberektől, eseményekből és dolgokból, megérted Isten szándékait, megismered Isten munkáját és az Isten által elvárt alapelvek szerint gyakorolsz. Ily módon az életed és az érettséged tovább fejlődhet a stagnálás helyett. Ha folyton ügyek intézésével vagy elfoglalva, és nem az igazság gyakorlására összpontosítasz a kötelességeid végzésében és az életbe való belépéssel kapcsolatos nehézségek megoldásában, akkor nem fogsz haladást elérni az

életedben. Az életbe való belépés úgy érhető el, hogy az ember végzi a kötelességét. Ha az ember elfordul a kötelessége végzésétől és elfordul Isten szavaitól, akkor nem lesz fejlődés az életben. Egyesek látják, amint mások tétlenül cseverésznek, úgyhogy beleavatkoznak és beleütik az orrukát, állandóan fontoskodnak és állandóan odavannak a pletykáért – Isten nem kedveli az ilyen embereket. Milyen embereket kedvel Isten? Azokat, akik le tudják csendesíteni a szívüket. Lecsendesíteni önmagukat, hogy mit tegyenek? Hogy bábu legyen belőlük, aki semmire sem gondol? Nem. Azért, hogy csendesesen imádkozz Isten előtt, keresd Isten szándékait, kérd Istent, hogy óvjon, és kérd Istent, hogy megvilágosítson. Továbbá, hogy keresd a megvilágosodást és a megvilágítást az igazság egyes általad nem értett aspektusairól, hogy megértésre és tisztánlátásra juss az igazság ezen aspektusáról, illetve, hogy keresd a megoldást a munkád azon aspektusaira, ahol problémák merülnek fel, és megkapd Isten útmutatását. Oly sok a vállalandó feladat és az elvégzendő dolog, amikor az ember elcsendesedik Isten előtt. Nem arról van szó, hogy amikor van egy tétlen pillanatod, eljössz Istenhez, hogy bejelentkezz, és ezt mondd: „Istenem, itt vagyok, Te ott vagy a szívemben, légy velem, ne engedd, hogy kísértésbe essek!” Ha így, ímmel-ámmal cselekszel és foghegyről beszélsz Istennel, akkor nem vagy igaz hívő, Isten pedig az ilyen embereket nem ajándékozza meg az igazsággal. Mivel kell az embereknek először is rendelkezniük ahhoz, hogy Isten megajándékozza őket az igazsággal? Az igazságosságra éhező és szomjazó szívük, őszinte szívük kell legyen. Mit mutat az, ha őszinte a szíved? Azt mutatja, hogy valóban szereted az igazságot. Ha folyton foghegyről beszélsz Istennel és egyáltalán nem vagy őszinte, valamint folyton saját döntéseket akarsz hozni mindenről, és mindig azért akarsz Isten elé járulni, hogy bejelentkezz, köszönj, majd dirigálj és egyedül csináld a dolgokat, akkor bár Isten rád bízta a munkáját, végül semmi közöd nem lesz Istenhez, illetve az igazsághoz. Minek nevezzük ezt? Istennek való ellenállásnak és a saját vállalkozásoddal való foglalkozásnak nevezzük. Így vajon meg tud világosítani Isten? Nem. Felfogtatók-e mindannyian az igazságra való törekvés és az igazság megértésének útját? Gyakran Isten elé kell jönnötök, le kell csendesítenetek a szíveteket, hogy keressétek az igazságot és imádkozzatok Istenhez, és meg kell tanulnotok elcsendesedni. Az elcsendesedés nem azt jelenti, hogy üres az elméd, hanem azt, hogy kérések, gondolatok és terhek vannak a szívedben, hogy őszinte és sóvárgó szívvel járulsz Isten elé, hogy sóvárogsz az igazságra és Isten szándékaira, valamint terhet viselsz az általad végzett kötelességért és munkáért – ez kellene legyen benned, amikor Isten elé jössz és elcsendesedsz.

Az imént beszéltem arról, hogy az egyház munkájának egésze közvetlenül kapcsolódik Isten királysága evangéliuma hirdetésének a munkájához. Különösen az evangélium terjesztésének munkája és a szakmákkal kapcsolatos munkák vannak fontos és elválaszthatatlan kapcsolatban az evangélium terjesztésének a munkájával. Éppen ezért, ha valami magában foglalja az evangélium terjesztésének a munkáját, akkor az Isten érdekeit és Isten házában az érdekeit is magában foglalja. Ha az emberek

képesek helyesen érteni az evangélium terjesztésének munkáját, akkor helyesen kell hozzáállniuk az általuk, valamint a mások által végzett kötelességekhez. Mi a helyes módja ezek megközelítésének? Tégy meg minden tőled telhetőt és végezd őket Isten követelményeinek megfelelően. Az a legkevesebb, hogy ne tanúsíts olyan magatartásformákat és gyakorlatokat, amelyek szándékosan kárt vagy zavarást okoznak, és ne tégy szándékosan olyan dolgokat, amelyekről tudod, hogy rosszak. Ha valaki annak ellenére ragaszkodik valaminek a megtételéhez, hogy tudja róla, hogy az megszakítja és megzavarja az egyház munkáját, és senki sem tudja lebeszélni róla, akkor az gonoszságot művel, a halállal cimborál, és kiderül róla, hogy valójában ördög. Siess, és ismertesd fel a testvérekkel, hogy ki is ez a gonosz ember, azután pedig távolítsd el a gyülekezetből! Ha a gonosztevő könnyelmű hibát vét és nem szándékosan művel gonoszságot, akkor vajon hogyan kell kezelni egy ilyen ügyet? Tanítani és segíteni kellene az illetőt? Mi van, ha tanítják, de csak nem hallgat a szóra? A testvérek összejönnek, hogy megkritizálják. Mi van akkor, ha valaki hozzáértő a munkájában, de mégsem tesz meg minden tőle telhetőt az elvégzése érdekében, ám egyelőre nincs senki, aki a helyébe lépjen, és mindenki azt akarja, hogy az illető végezze el azt? Mindenki összejön, hogy megmetssze az illetőt és figyelmeztesse: „Isten felemelt téged, és megkért, hogy végezd ezt a kötelességet. Ha nem próbálsz meg a tőled telhető legjobban végezni, és továbbra is zavart keltesz, és újra elhagyod a munkádat, akkor nyilvánvalóan nincs lelkiismereted, és nem vagy alkalmas a kötelességed végzésére.” Jó ez az út vagy sem? Ha valaki a helyébe tud lépni, akkor engedjétek el. Meg mernétek tenni? A legtöbb ember nem merné. Amikor a gyülekezet munkájának védelméről van szó, sok ember nem mer felállni és védelmezni az igazságot. Vajon nem arról van szó, hogy nem merik tartani magukat az igazsághoz? Egyesek homokba dugják a fejüket, és közömbösek, amikor azt látják, hogy a gyülekezet munkáját akadályozzák vagy megzavarják, mintha ennek hozzájuk nem lenne semmi köze, és az a hozzáállásuk, hogy szemet hunynak felette. Ha azonban valaki kritizálja őket, azt mondván, hogy nem szabadna ilyennek lenniük, vagy megveti, illetve lenézi őket, ingerültté válnak és erre gondolnak magukban: „Mit gondolsz, ki vagy te? Ki vagy te, hogy engem kritizálsz? Ki vagy te, hogy lenézel engem? Át kell beszélnünk ezt az ügyet.” A szívükre veszik a dolgot és komolyan kezelik, és nem állják meg, hogy ne mondjanak valamit, illetve ne nyilvánítsák ki az álláspontjukat. Akkor semmit sem éreztek, amikor a gyülekezet munkája akadályoztatva volt, amikor zavarták és kárt szenvedett, hanem szemet hunytak felette. Miféle emberek ezek? (Önző és hitvány emberek.) Vajon csak önzőség és hitványság ez? Ez a probléma olyan súlyos, hogy nem foglalható össze csupán egyetlen mondatban. Csak annyit mondhatunk, hogy az ilyen embereknek nincs emberi mivolta, és egyáltalán nem jó emberek. Valójában ez az, amit az antikrisztusok csinálnak, és persze a hamis vezetők sem kivételek. Az antikrisztusoknak fogalmuk sincs arról, melyek Isten házának érdekei. Nem látják, amikor a gyülekezet munkája akadályoztatva van. Egyesek teljes káoszt okoznak a gyülekezet munkájának zavarásával, amikor

azonban az antikrisztusok látják ezt, nem veszik komolyan. Elbagatellizálják a dolgot, és pár egyszerű megjegyzéssel erőltlenül megszidják az elkövetőt, röviden megintve, és semmi több, a felháborodás legkisebb jele nélkül. Van az ilyen embereknek igazságérzetük? Miféle emberek ezek? Az ilyen emberek beleharapnak a kézbe, amely eteti őket – árulók! Söpredékek!

Csak egy általános áttekintést nyújtottam arról, hogy mik az emberek érdekei, mi az emberek érdekeinek lényege, miért hajszolnak az emberek személyes érdekeket, mi a természete annak, hogy az emberek személyes érdekeket hajszolnak, valamint, hogy mi Isten érdekeinek a természete és azok hogyan definiálhatók. Isten érdekei a legigazabb ügy, és ilyennek kell tekinteni. Egyáltalán nem önző dolog Istentől, hogy védi az érdekeit, és ez nem is csupán a saját méltóságának és dicsőségének védelméért történik. Sokkal inkább a munkájának haladását és eredményeit akarja védeni, és igaz ügyet akar védeni. Ez a legigazságosabb és legjogszerűbb viselkedés és eljárás mód, és ez Isten cselekedete. A teremtetett emberi lényeknek semmiféle elképzelést nem kellene táplálniuk Isten e cselekedetéről, arról nem is beszélve, hogy vádak vagy ítéletek merüljenek fel bennük. Mondhatjuk, hogy Isten érdekei mindenek felett állnak? (Igen.) Önző dolog ezt mondani? (Nem.) Az emberek értik az igazság ezen aspektusát, és ezen az alapon ez az állítás megállja a helyét. Nem szándékosan elfogult; pártatlan és jogszerű. „Soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket” – ez az antikrisztusok lényege. Az ő érdekeket illető hozzáállásuk és megközelítésük ilyen természetű, Isten házának érdekeit pedig soha nem veszik figyelembe. Mit jelent az, hogy „soha”? Nevezetesen azt, hogy egyáltalán nem gondolnak Isten érdekeire, sem semmiféle ilyen elképzelésük nincs, csakis a saját érdekeiket veszik figyelembe – ezt jelenti. De mennyire súlyos ez? Elárulják Isten házának érdekeit, személyes dicsőségre és személyes érdekekre cserélve őket. Az ő érdekeik mindennél fontosabbak, és Isten érdekei helyébe léphetnek. Harcolni fognak az érdekeikért, legyenek azok bármennyire elvetemültek, jogtalanok vagy negatívak, és a saját érdekeik megragadása és az értük folytatott harc érdekében akár odáig is elmennének, hogy bárkit feláldozzanak, bármi áron. Miféle viselkedés ez? (Az antikrisztusoké.) Az antikrisztusok viselkedése – ezt teszi a Sátán. A Sátán uralja ezt az emberi fajt, ural egy országot, egy fajt, és képes odáig elmenni, hogy akárhány életet feláldozzon uralmának stabilitásáért cserébe. Mik az érdekei? A hatalom és az uralkodó pozíció. Hogyan szerzi tehát meg az uralkodó pozíciót és hogyan stabilizálja ezt az uralmat? (Minden áron.) Minden áron. Vagyis nem érdekli, hogy a gyakorlatai és a módszerei jogszerűnek vagy jogszerűtlennek tűnnek-e a nyilvánosság számára, és a mézárólástól az elnyomásig, az indirekt és a direkt taktikáig, a kényszerig és az ösztönzésig mindent felhasznál, és attól sem riad vissza, hogy bárki életét vagy akárhány életet feláldozzon a pozíciója stabilitásáért és a kezében lévő hatalomért cserébe – ilyen a Sátán viselkedése. Az antikrisztusok is így teszik a dolgokat.

Egyeznek az ízlésekkel ezek a mai közlésben elhangzó szavak? (Sokat nyertem, miután ma hallgattam, és különösen a tudás és az értelmiségiek boncolgatása érintett meg nagyon. A múltban nem igazán értettem egyet azzal az elgondolással, hogy az értelmiségiekből hiányzik a lelki megértés, ám ez időszak alatt, Isten tudásról szóló boncolgatásán keresztül fokozatosan képessé váltam összehasonlítást tenni és látni azt, hogy sok esetben én magam sem tudom felfogni Isten szavait, nem értem, amikor hallom őket, és amikor az embereket és az eseményeket szemlélem, intellektuális nézőpontból tekintek rájuk és elemzem őket, ami egy eltorzult felfogáshoz vezet – ez a lelki megértés hiánya. Most világosabban látom az értelmiségiek lényegét.) Amikor ma az értelmiségiekről beszélek, egyáltalán nem célzok egyetlen személyre sem, ha azonban az Én szavaimhoz tudjátok viszonyítani magatokat, az jó dolog, és van remény arra, hogy fordítani tudtok a dolgokon és be tudtok lépni. Szorgalmasan kell törekednetek, attól kezdve, hogy nem értitek vagy nem fogjátok fel az igazságot, odáig, hogy lassan eljuttok addig, ahol képesek vagytok megérteni néhány egyszerű, önálló, kevésbé mélyreható igazságot – egyiket a másik után –, hogy amit megértetek, az az igazság legyen, nem pedig szavak és doktrínák. Ily módon apránként lesz majd lelki megértésetek. Ha az igazságra és a valóságra összpontosítva jössz rá dolgokra, fokozatosan meg fogod érteni az igazságot; ha állandóan a doktrínára összpontosítva elemzed a dolgokat, logika és az elméd segítségével, akkor az, amit megértesz, csak doktrína vagy elmélet lesz, ami soha nem válik majd az igazsággá, te pedig soha nem jutsz majd tovább a doktrína alapjánál. Nem erről van szó? (De igen.) Egyesek ezt mondják: „Miért nem értek valamennyit Isten általam olvasott szavaiból? Hogy lehet, hogy az emberek számára nem olyan könnyű megérteni és elfogadni őket, amikor a nyelvtant felhasználva és az értekezés szerkezete alapján mérik fel?” Miként magyarázzátok ezt a problémát? Most már értitek? Majd én elmagyarázom nektek. Isten azóta beszél az emberekhez, amióta az emberiség létrejött, és az Általa mondottak minden szava és bekezdése csupán nyelv, nem pedig értekezés. Amint ma itt beszélek, vajon értekezést tartok, jelentést teszek, vagy csak beszélgetek? (Beszélgetsz.) Csevegek veletek, elmondom az igazságot és beszélek azokról a témákról, amelyekre szükségetek van. Beszélek, nem pedig értekezést tartok. Ezért meg kell értenetek, mi egy értekezés és mi a beszéd – a kettő között vannak különbségek. Az értekezés által megkívánt több elem a tudás olyan aspektusa, ami az emberiségtől származik, és amikor beszél, Istennek nem kell ehhez a tudáshoz tartania magát. Neki csak egyszerűen és világosan ki kell mondania azokat az igazságokat, amelyekről beszélni akar, és amennyiben az emberek képesek megérteni az általuk hallott igazságokat, az elegendő, és még írásjelek használatára sincs szükség. Az írásjeleket és az értekezéseket az emberiség találta fel, ahogyan a nyelvtant és az értekezések által megkívánt elemeket is. Ezek a dolgok mind a tudás kategóriájába tartoznak, és Istennek nem szükséges ezekhez tartania magát. Továbbá a nyelv Istentől származik, és ez pozitív dolog. Ezért aztán bármit is mond Isten, az helyes. Nem kell megvizsgálnotok nyelvtani hibákat keresve, sem összehasonlítani és boncolgatni nem

kell a nyelvtani kérdéseket. Neked egy adott darabban, egy adott bekezdésben és egy adott mondatban csak azt kell megértened, mi Isten szándéka, mi az igazság, melyek az Isten által az emberektől megkövetelt igazságalapelvek, valamint melyik az a gyakorlási út, amelyet Isten mond az embereknek – és ez elég. Ezzel az értelemmel kell a teremtett lényeknek – az embereknek – rendelkezniük. Isten szavainak és tetteinek nem kell mindezekhez az emberek által alkotott konvenciókhoz és keretekhez tartaniuk magukat, sem ezekhez az előírásokhoz és a tudással együtt járó tisztán intellektuális dolgokhoz, amelyeket nem szükséges betartani. Isten sok mindent mondott, és bármit mond is, az az igazság. Minél többet olvassák a lelki megértéssel és tapasztalattal rendelkező emberek Isten szavait, annál inkább érzik, hogy Isten szavai az igazság. Hogy mi az az igazság, ami benne foglaltatik ezekben a szavakban, az olyasmi, amire az embereknek rá kell jönniük, keresniük kell és meg kell tapasztalniuk. Isten beszél az emberiséghez – ne feledjétek, amit Isten tesz, az beszéd, és a „beszéd” a szleng nyelvén csevegésként vagy dolgokról való beszélgetésként ismeretes. Mi a lényeg abban, amit Isten itt mondani akar? Isten szándékai, az igazság és Isten emberekkel szemben támasztott követelményei – ez a tartalom. A beszéd természete az, hogy egyszerűen és világosan beszéljen, csevegő módon, meghitten és szemtől szemben, időnként bizonyos köznyelvet és nyelvjárást, időnként pedig irodalmi szavakat használva. Egy értekezés megírásához szükség van bevezetésre az első bekezdésben, a közepén ki kell bontani és ki kell fejteni a témát, majd el kell jutni egy tetőponthoz és egy befejezéshez. Ahhoz, hogy értekezésnek tekintsék, pontosan e formátumnak megfelelően kell megírni, és csak ekkor fogja a tanár elolvasni és közepes, jó vagy kitűnő osztályzatot adni rá. Isten munkáját osztályozhatod vajon ily módon? Tegyük fel, hogy azt mondd: „Ez a részlet jó, jó a nyelvtana, isteni nyelven szól, és tökéletesen megfelel egy értekezés szerkezetének; az a részlet nem olyan jó, kicsit rendezetlen és a szerkezete sem oly jó. A szavak némelyike nyelvtanilag nem annyira helyes, és még pár olyan szó is van, amelyeket nem a megfelelő helyen használnak.” Rendben van az, ha így olvassák Isten szavait? (Nincs.) Eltorzult lenne így olvasni őket, te pedig soha nem fogod elnyerni az igazságot. Meg kell tanulnod olvasni Isten szavainak sorai között azért, hogy lásd, mit követel tőled Isten, és mely igazságot foglalják magukban ezek a szavak – ez a legokosabb dolog, amit tehetsz. Azt sem tudod, hogyan tekints ezekre a dolgokra, és naphosszat ezt mondogatod: „Hogyhogy Isten szavai még csak nem is értekezések? Isten szavainak olyanoknak kellene lenniük, mint a beszédeknek, és Istennek pallérozott nyelven kellene beszélnie.” Én nem teszek így. Oly fárasztó lenne, ti pedig belefáradnátok a hallgatásba, és a beszélő személy is elfáradna. Gondoljatok arra, amikor Isten a mennyben beszélt, amikor Jóhoz, Péterhez, amikor Mózeshez és Jónáshoz szólt – hát nem egyszerűek és világosak voltak Isten szavai? Ti egyáltalán nem látjátok, milyen rendkívüliek, elvontak és nagyszerűek, illetve, hogy milyen szigorú a szóhasználat. Nézzétek meg, amikor a Sátán megkísértette Jóbot, Isten így szólt a Sátánhoz: „Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és

becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat” (Jób 1:8), valamint „A kezedbe adom, csak az életét kíméld meg” (Jób 2:6). Isten szavai egyszerűek és tömörek voltak, és igen világosan megmagyarázták a dolgot. Isten természete és Isten lényege ilyen. Isten nem használ szándékosan sejtelmes kétértelmű nyelvet, és az Ő nagysága, rendkívülisége, tiszteletreméltósága, tekintélye és hatalma nem tettetett. Miért mondom, hogy nem tettetett? Amikor beszél valakihez, nem színlel, nem álcázza Magát magasztos imázssal, és nem mond olyasmiket, amit az emberek nem értenek – a Sátán az, aki ezt teszi, Isten nem teszi ezt – és mivel Isten mondja, meg fogja értetni veled. Ha gyermek vagy, olyan szavakkal szól hozzád, amelyeket megértenek a gyermekek. Ha idősebb ember vagy, az idős emberek nyelvén beszél hozzád. Ha férfi vagy, olyan nyelven szól hozzád, amelyet férfiak szoktak használni. Ha romlott emberi lény vagy, oly módon, és olyan nyelvi szerkezettel fog szólni hozzád, amit a romlott emberi lények megértenek. Isten sokféle módon beszél. Időnként viccel, időnként ironikus megjegyzéseket tesz, esetenként szarkasztikus, néha boncolgat, néha szigorúbb, néha szelídebb, néha meghat, néha pedig megvigasztal, miután megmetszett... Mindez a munka, amelyet Isten végez, és ezek az igazságok, amelyeket kifejez, nem merevek, hanem képlékenyek. Isten az élő víz forrása, és az igazság eredője Isten. Bármit is mond Isten, az rendben van, igazság van benne, és nem számít, hogyan mondja. Ha valakinek állandóan elképzelései vannak Isten beszédmódjairól, a nyelve szerkezetéről és hasonlóról, és állandóan vizsgálhatja azokat és kételkedik bennük, valamint folyton felháborodik ezeken a dolgokon és erre gondol: „Az isten, akiben én hiszek, nem igazán tűnik istennek, miért ilyen vajon? Ezért nem akarom elfogadni őt, túl kínos lenne, ha elfogadnám, akár xy-nak is hihetnék” – miféle ember ez? (Álhívő.) Ez egy álhívő. Miféle ember az álhívők többsége? Olyan, akiből hiányzik a lelki megértés. Amikor olyan emberek olvassák Isten szavait, akiből hiányzik a lelki megértés, fürkészően átvizsgálják azokat, azzal az eredménnyel, hogy még mindig nem tudják teljesen megfejtetni őket, úgyhogy így tűnődnek: „Mivel ez az igaz út, tényleg lehet vajon áldásokat nyerni azzal, ha így hisz az ember? Oly sok ember hisz. Ha nem hiszek, vajon nem a pokolra kerülök?” Még kicsinyes terveket is szőnek. Nem gondolkodnak el: „Azt mondják, Isten szavaiban ott az igazság, nos, mi tehát az igazság? Hogyhogy én még nem láttam? Olvasnom és hallgatnom kell!” Egy napon végre „megértik, amit hallanak”, és erre gondolnak: „Amit ezek a szavak feltárnak, az a valós helyzet, az igazság. A nyelv azonban túlságosan hétköznapi és közhelyes, nagyon közép-szerű, és az értelmiség lenézheti és hátrányosan megkülönböztetheti, a leghétköznapibb beszédnek, sőt egyes szavak esetében akár prózáinak is tekintheti, egyes szavak pedig, amelyek használatáig a tudásipar magas szintű értelmiségije nem alacsonyodnának le, valójában isten szájából hangoznak el – ez annyira elképzelhetetlen, és ennek biztosan nem így kellene lennie.” Mik ennek az állandó vizsgálódásnak a következményei? Úgy fogod érezni, hogy jobb vagy Istennél, és hogy Istennek kellene hinnie benned, és fel kellene magasztalnia téged. Vajon nem bajos ez? Ezek olyan emberek, akiből hiányzik a lelki megértés. Úgy viszonyulnak Istenhez, hogy állandóan

szembeszegülnek Istennel és vizsgálgatják Őt. Azzal egyidejűleg, hogy vizsgálgatják Istent, ellenállnak Neki, és azzal egyidejűleg, hogy ellenállnak Neki, így gondolkodnak: „Jobb, hogy nem vagy isten, mert annyira jelentéktelen vagy, nem vagy olyan, mint isten. Ha isten lennél, nem lennék nyugodt. Ha megvetlek és átvizsgálalak, és addig elemezgetlek, amíg már nem vagy isten többé és senki sem hisz benned, akkor leszek boldog, és ha keresek egy nagy istent, akiben hihetek, békére lelek majd.” Az ilyen emberek álhívők. A legtöbb álhívőből hiányzik a lelki megértés. Istennek ezekből az igen hétköznapi kijelentéseiből soha nem fogják megérteni vagy elnyerni az igazságot. Pusztán újra és újra átvizsgálják azokat, ezzel nemcsak hogy az igazsághoz nem jutnak hozzá, hanem a saját üdvösségük fontos ügyét is tönkreteszik, és felfedik, valamint ki is iktatják magukat. Fejezzük be itt a mai beszélgetést! (Istennek legyen hála!) Viszlát!

2020. január 17.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Második rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

Ma folytatjuk a beszélgetést a kilencedik tételről az antikrisztusok megnyilvánulásaiban. A megnyilvánulásaik kilencedik tétele a következő: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket. Legutóbb ennek egy kis részéről beszélgettünk, épp csak elkezdve a témánkat, és arról beszéltünk, hogy mik az érdekek, ami az első pont. Második pontként arról beszélgettünk, hogy melyek az emberek érdekei és mi a lényege az emberek érdekeinek. A harmadik tárgyalt pont az volt, hogy melyek Isten érdekei, és mi Isten érdekeinek a lényege – többé-kevésbé ez volt a tartalma annak a három pontnak, amelyekről beszélgettünk. Amiről legutóbb beszéltünk, azok lényegében elvi igazságok, eljutva az érdekek különféle aspektusainak meghatározásához, valamint megértést nyújtva az embereknek az alapfogalmakról. Ezúttal nem fogunk jobban belemerülni az említett tartalomba, mivel a téma, amelyről a kilencedik tételünként fogunk beszélgetni, az antikrisztusok különféle megnyilvánulásait hivatott kiemelni. E tétel tárgyalása során ezért továbbra is az antikrisztusok megnyilvánulásaira fogunk koncentrálni. Elsősorban az antikrisztusok saját magukkal összefüggő különféle érdekekhez való hozzáállását és azokat illető viselkedését fogjuk boncolgatni, kísérletet téve az antikrisztusok természetlényegének és beállítottságának azonosítására, és ebből a szempontból boncolgatjuk őket. Azzal fogjuk kezdeni, hogy arról beszélgetünk, melyek az antikrisztusok szemében az ő érdekeik szempontjából releváns dolgok.

Az antikrisztusok szemében Isten, Isten háza és a gyülekezet csupán címkék, talán nem többek neveknél, bármilyen tényleges érték nélkül. Ezért megvetéssel tekintenek Isten, Isten háza és a gyülekezet érdekeire, és ezek kívül esnek a megfontolásukon, illetve méltatlanok a figyelemre. Ezzel szemben az antikrisztusok személyes érdekei a legnagyobb jelentőséggel bírnak számukra. Következésképp az antikrisztusok gyakorta elárulják a gyülekezet és Isten házának érdekeit cserébe a saját érdekeikért. Most osztályozzuk és boncolgassuk alaposan, hogy mely dolgok bírnak jelentőséggel az antikrisztusok érdekei szempontjából, hogy világos képet adjunk az embereknek az érdekeket illető nézőpontjaikról. Mindenekelőtt, függetlenül attól, hogyan jelöljük az antikrisztusokat – antikrisztusokként, gonosz emberekként vagy olyan egyénekként, akik nem gyakorolják az igazságot vagy ellenséges érzéseket táplálnak vele szemben – az efféle emberek nem élnek légüres térben. A hús-vér testben élnek, és a normális emberi

életnek megfelelő szükségleteik vannak. Ezért az antikrisztusokhoz hasonló embereknek, akik a testvérek között, vagy Isten házában és a gyülekezetben belül élnek, szintén vannak a saját biztonságukkal összefüggő érdekeik. Ez az antikrisztusok érdekeit illető első alfejezet – a saját biztonságuk. Az antikrisztusok érdekeit illető második alfejezet a saját hírnevük és státuszuk, aminek a hatalmukhoz van köze. Az antikrisztusok érdekeit illető harmadik alfejezet a hasznukat foglalja magában. Világosabb vajon, ha e három alfejezeten keresztül boncolgatjuk az antikrisztusok érdekeit, mintha egy rendszerezetlen, egyszerű módon beszélgetnénk róluk? (Igen.) Ha arra kérlek titeket, hogy e három alfejezet alapján beszélgetsetek, vannak meglátásaitok? Tudtok némi megértést közölni? (A második alfejezet tekintetében lehetséges, hogy meg tudok vitatni néhány meglátást, a személyes biztonsággal és a haszonnal azonban nem nagyon vagyok tisztában.) Rendben, miközben beszélek, kiegészíthetitek, ahol tudtok világosan beszélni, Én pedig majd beszélek arról, amit homályosnak találtok. Ez működik? (Igen.)

A. A saját biztonságuk

A beszélgetésünket az antikrisztusok érdekeinek első alfejezetével – a saját biztonságukkal kezdjük. Ennek az alfejezetnek a jelentése mindenki számára világos kell legyen; az ember testi biztonságára vonatkozik. Istenben hinni a kontinentális Kínában azt jelenti, hogy az ember veszélyes környezetben él. Minden ember, aki követi Istent, naponta szembenéz azzal a veszéllyel, hogy a nagy vörös sárkány letartóztatja, elítéli és kegyetlen üldöztetésnek teszi ki. Az antikrisztusok sem kivételek. Míg Isten házában belül antikrisztusokként jellemezhetik őket, a nagy vörös sárkány a vallásos világgal szövetségben folyamatosan minden tőle telhetőt megtesz, hogy elnyomja és üldözze Isten gyülekezetét és az Ő választott népét. Természetesen az antikrisztusok is ilyen környezetben találják magukat, és nem mentesülnek a letartóztatás fenyegetése alól. Ezért gyakorta találkozniuk kell a saját biztonságuk problémájával. Ez érinti annak kérdését, hogy az antikrisztusok hogyan kezelik a saját biztonságukat. Ebben az alfejezetben elsősorban arról beszélgetünk, hogy miként viszonyulnak az antikrisztusok a saját biztonságukhoz. Nos, milyen a hozzáállásuk? (Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy óvják a saját biztonságukat.) Az antikrisztusok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy óvják a biztonságukat. Magukban erre gondolnak: „Mindenképp szavatolnom kell a biztonságomnak. Bárkit is kapnak el, az nem lehetek én.” Gyakran Isten elé járulnak imádkozva ebben az ügyben, könyörögve, hogy Isten óvja meg őket attól, hogy bajba kerüljenek. Úgy érzik, bárhogyan is van, ők mégiscsak gyülekezetvezetői munkát végeznek, és Istennek meg kell óvnia őket. A saját biztonságuk, valamint annak érdekében, hogy elkerüljék a letartóztatást, megmeneküljenek minden üldöztetés elől és biztonságos környezetbe helyezkedjenek, az antikrisztusok gyakran könyörögnek és imádkoznak a saját biztonságukért. Csak akkor hagyatkoznak Istenre és akkor ajánlják fel magukat Neki igazán, amikor a saját biztonságukról van szó. Akkor van valódi hitük, amikor erről van szó és az Istenre való hagyatkozásuk valós. Csak azért veszik a fáradságot, hogy

imádkozzanak Istenhez, hogy a biztonságuk megóvására kérjék Őt, a gyülekezet munkájának és a kötelességüknek a leghalványabb gondolatot sem szentelve. A munkájukban a személyes biztonság az alapelv, amely vezérli őket. Ha egy hely biztonságos, az antikrisztusok azt a helyet választják a munkához, és tényleg nagyon proaktívnak és pozitívnak fognak tűnni, megmutatva nagy „felelősségérzetüket” és „hűségüket”. Ha valamilyen munka kockázattal jár, és fennáll a veszélye, hogy a nagy vörös sárkány rájön, hogy ki végzi, kifogásokkal élnek és visszautasítják, és megtalálják a lehetőségét, hogy meneküljenek tőle. Amint veszély van, vagy amint veszély gyanúja merül fel, azon gondolkodnak, miképp húzhatnák ki magukat és hagyhatnák el a kötelességüket, a testvérekkel mit sem törődve. Csak azzal törődnek, hogy magukat kihúzzák a veszélyből. A szívükben már talán fel is készültek: amint veszély jelentkezik, azonnal eldobják a munkát, amelyet épp végeznek, nem törődve azzal, hogyan megy a gyülekezeti munka, illetve ez milyen veszteséget okozhat Isten háza érdekeinek vagy a testvérek biztonságának. Nekik az számít, hogy meneküljenek. Még egy „aduászuk” is van, egy tervük, hogy megóvják magukat: amint veszély fenyegeti vagy letartóztatják őket, mindent elmondanak, amit tudnak, tisztázzák és minden felelősség alól felmentik magukat, hogy a saját biztonságukat megőrizték. Ez a terv, amely készen áll. Ezek az emberek nem hajlandóak üldöztetést szenvedni az Istenben való hitért; félnek a letartóztatástól, a kínzástól és az elítéléstől. A helyzet az, hogy már régen megadták magukat a Sátánnak a szívükben. Rettegnek a sátáni rendszer hatalmától, és még inkább félnek, hogy a kínzáshoz és a kemény kihallgatáshoz hasonló dolgok érik őket. Ami tehát az antikrisztusokat illeti, ha minden simán megy és egyáltalán semmi nem fenyegeti a biztonságukat, illetve nincs gond vele, nem áll fenn a veszély lehetősége, talán felajánlják a buzgalmukat és a „hűségüket”, sőt még a vagyonukat is. Ha azonban rosszak a körülmények és bármikor letartóztathatják őket azért, mert hisznek Istenben és teszik a kötelességüket, és ha az Istenbe vetett hitük miatt kirúghatják őket a hivatalos állásukból, illetve a hozzájuk közel állók elhagyhatják őket, akkor rendkívül óvatosak lesznek – sem az evangéliumot nem hirdetik és nem tesznek tanúságot Isten mellett, sem a kötelességüket nem végzik. Amikor a bajnak aprócska jele mutatkozik, visszahúzódnak, akárcsak a páncéljába rejtőző teknős; amikor a bajnak aprócska jele mutatkozik, Isten szavait tartalmazó könyveiket, és minden Istenbe vetett hittel kapcsolatos dolgot azonnal vissza kívánnak adni a gyülekezetnek, hogy biztonságban és sértetlenek maradjanak. Hát nem veszélyesek? Ha letartóztatnák őket, nem válnának Júdássá? Az antikrisztusok olyan veszélyesek, hogy bármikor Júdássá válhatnak; mindig megvan a lehetősége, hogy elárulják Istent. Ezenfelül önzőek és a végletekig hitványak. Ezt az antikrisztusok természetlényege határozza meg.

Egyesek talán azt mondják: „Az ilyen megnyilvánulásokkal élő emberek talán csak a nagy vörös sárkány országában, Kína társadalmi kontextusában találhatók. Ha a tengerentúlra mész, ott nincs üldöztetés és letartóztatás, a személyes biztonság tehát irrelevánssá válik. Vajon mégis szükség van erre a témára?” Gondoljátok, hogy szükség

van rá? (Igen.) Sok ember, aki kötelességet végez Isten házában, még a tengerentúlon is gyakran mutatja ezeket a viselkedésformákat. Amint a megbeszélés támadásokra, rágalmazásra és mozgalmakra terelődik, amelyeket egy bizonyos ország politikai rendszere, nem hívók vagy a vallásos világ intéz Isten háza ellen, egyes emberek mélyen belül mélységes félelmet és gyávaságot éreznek. Akár úgy is érezhetik, hogy ebben a pillanatban jobban járnának és szabadabbak lennének, ha nem hinnének Istenben, egyesek közülük bánják, hogy Istenbe vetették a hitüket, és a szívükben egyesek még a visszavonulást is fontolgatják, valamint a kihátrálás gondolatával foglalkoznak. Az ilyen emberek mindenkor a saját biztonságukkal kapcsolatos aggodalmakat táplálnak, és úgy érzik, hogy annál semmi sem fontosabb. A szívük mélyén az életük és a saját biztonságuk a legfőbb gondjuk. Így, amikor azzal szembesülnek, hogy a világ és az egész emberiség hogyan rágalmazza, becsmérli és ítéli el Isten gyülekezetét és munkáját, ezek az emberek nem állnak Isten mellett a szívükben, hanem amikor ezek a dolgok történnek, amikor Istent rágalmazó és elítélő hangokat hallanak, mélyen legbelül szembehelyezkednek Istennel. Buzgón szeretnének határvonalat húzni önmaguk és Isten, az Ő háza és a gyülekezet közé. Ráadásul az ilyen pillanatokban nehéz és fájdalmas feladat bevallaniuk, hogy hisznek Istenben. Kétségbeesetten akarják, hogy ne legyen kapcsolatuk Istennel, az Ő házával, illetve a gyülekezettel. Ilyen alkalmakkor nyugtalanok, sőt szégyenkeznek, és képtelenek színt vallani arról, hogy Isten házában tagjai. Valóban Isten követői az ilyen emberek? Valóban mindenről lemondtak, hogy Istent kövessék? (Nem.) Amikor a kontinentális Kínában az emberek Istenben hisznek, gyakran néznek szembe üldöztetéssel és letartóztatással, és gyakorta akadnak problémáik a személyes biztonsággal; és bár a tengerentúlon nem oly zord a környezet, az emberek akkor is találkoznak hasonló körülményekkel. Rágalommal és elítéléssel néznek szembe a vallásos világ részéről, és meg kell küzdeniük különböző országoknak az egyházzal szembeni közömbösségével, illetve bizonyos, meg nem értésről tanúskodó nyilatkozataival. Egyesek tanácstalanok, sőt bizonytalankodnak és kétségeik vannak afelől, hogy Isten munkája valódi-e, és még inkább megkérdőjelezzik Isten helyességét. Ezért, mivel gyakran a saját biztonságukkal törődnek, nem tudják állhatatos és nyugodt szívvel végezni a kötelességeiket Isten házában. Ezek az egyének vajon igazán átadták az életüket Istennek? (Nem, nem adták.) Egyesek még azt is gondolják, hogy: „Ha az ember a tengerentúlra jön, az azt jelenti, hogy megmenekül a nagy vörös sárkány karmai közül, nem igaz? Hát a tengerentúlon nincs vallásszabadság? Nem szabad és felszabadult minden? Ha egyszer Isten a tengerentúlra vezérelt minket, hogy tegyük a kötelességünket, miért kell még mindig ugyanazokkal a zord feltételekkel szembenéznünk? Miért kell még mindig ezeket a leckéket tanulnunk és ezen a szenvedésen átmennünk a tengerentúlon?” Egyeseknek kétségeik vannak a szívükben, egyesek pedig nem csupán kételkednek, hanem ellenállnak, efféle kérdéseket táplálva: „Minthogy ez az igaz út, minthogy ez Isten munkája, miért kell nekünk, akik hűségesen végezzük a kötelességünket, akik mindenről lemondtunk, hogy Istenért áldozzuk

magunkat, mégis ilyen egyenlőtlen bánásmódot elviselnünk ebben a világban?” Nem értik. Mivel nem értik, és a saját biztonságukat helyezik mindenek fölé, a megértés e hiányát Isten felé irányuló panaszokká és kérdezősködéssé változtatják. Hát nem erről van szó? (De igen.) Egyesek a tengerentúlon még a kockázatvállalástól is félnek a kötelességük végzése során. Ha olyan kötelességet osztanak rájuk, amely némi kockázattal jár, ehhez hasonló kifogásokat találnak: „Én alkalmatlan vagyok erre a kötelességre. A családom még mindig a kontinentális Kínában van, és ha a nagy vörös sárkány tudomást szerez rólam, az nem lesz vajon bajos számomra?” Visszautasítják az ilyen kötelességek végzését. Azt választják, hogy magukat védelmezik, a saját biztonságukat óvják és a saját életüket mentik. Hagynak maguknak kiutat ahelyett, hogy teljesen felajánlanák magukat, mindent elengednének és mindenről lemondanának, hogy elfogadják a kötelességüket. Nem tudják elérni ezt. Többek között ezek a viselkedésformáik, amikor a saját biztonságukról van szó. Egyesek nyugtalanok a szívükben, és gyakran imádkoznak emiatt. Egyesek gyakran éreznek félelmet és gyávaságot, és úgy vélik, hogy a Sátán erői túlságosan hatalmasak, és hogyan tudna vajon egy hozzájuk hasonló hétköznapi ember ellenállni? Ezért gyakran félnek és aggódnak emiatt. Sőt, néhányan úgy érzik, hogy amint letartóztatják őket, a gyülekezet vagy Isten háza nem tehet majd semmit, hogy senki sem jár eredménnyel, ha valami történik. Így hát úgy gondolják, az a legfontosabb, hogy óvják magukat. Ezért aztán amikor vásárra kell vinniük a bőrüket és kockázatos kötelességet vállalni, elrejtőznek, és senki sem tudja meggyőzni őket. Azt állítják, hogy nem alkalmasak, és mindenféle kifogást és indokot találnak, hogy visszautasítsák az Isten háza által rájuk bízott fontos kötelességeket. Ha a környezet jó, ezek az emberek akár még nyilvános helyre is kiállnak egy nagy tömeg elé mikrofonnal, és így kiabálnak: „Hiszek Mindenható Istenben, Mindenható Isten Egyházának tagja vagyok. Remélem, mindenki eljön, és megvizsgálja az igaz utat.” Ha a személyes biztonságuk nincs veszélyben, mindenféle félelem nélkül meg tudják ezt tenni. Amint azonban a fenyegetés legapróbb jele, vagy bármiféle, a saját biztonságukat érintő helyzet mutatkozik, vagy amikor váratlan körülmények adódnak, eltűnik a lelkesedésük, a „hűségük” semmibe vész, a „hitük” pedig elhalványul. Csak annyit tudnak, hogy erre-arra menekülnek, próbálnak mindig valamiféle feltűnés nélküli, kulisszák mögött zajló munkát találni, amit végezhetnek, azokat a feladatokat és kötelességeket pedig, amelyek megkívánják, hogy vásárra vigyék a bőrüket és kockázatot vállaljanak, másokra tolják. Amint javul a környezet, ismét felbukkannak, mint a csepűragók. Miért tűnnek fel újra? Azért, hogy elkezdjék megmutatni magukat, hogy az emberek tudtára adják a létezésüket, hogy megmutassák a lelkesedésüket Istennek, hogy láttassák Istennel a pillanatnyi hűségüket, és ugyanakkor, hogy helyrehozzák azt, amit korábban tettek, kétségbeesetten próbálva talpra állni. A baj, illetve a környezet változásának legkisebb jelére azonban ezek az emberek ismét eltűnnek és elrejtőznek.

Amikor az evangéliumi munka még csak épp terjedni kezdett, különösen nehéz volt hirdetni az evangéliumot. Akkoriban nem sokan voltak, akik tudták hirdetni az

evangéliumot, és akik igen, azoknak is meglehetősen felületes megértésük volt az igazságról. Nem tudták jól felismerni az emberek vallásos elképzeléseit, és kihívást jelentett az emberek megnyerése. Sőt, az evangélium hirdetése kockázatokkal is járt. Amikor valamelyest jó emberi mivoltú emberekkel találkozta, legfeljebb visszautasították, hogy elfogadják, és azzal befejezték, de nem bántottak és nem sértegettek. Ha fenntartottad velük a kapcsolatot, még mindig lehet remény, hogy megnyerd őket, ami hozna némi eredményt. Amikor azonban gonosz emberekbe vagy különféle felekezetek pásztoraiba és vénjeibe botlottál, ezek az emberek nem csupán megtagadták az elfogadást, hanem közös támadásba lendültek, arra kényszerítettek, hogy vallj meg a bűneid, ha pedig nem tetted, testileg bántalmazhattak. Súlyosabb esetekben akár a rendőrségnek is jelenthetnek és átadhatnak a kapitányságon, így kiteve annak a veszélynek, hogy bármikor őrizetbe vehetnek. Néhány gyülekezetvezetőt nem korlátoztak ezek a dolgok. Tovább tették a kötelességüket, amikor tenniük kellett, sőt élen jártak az evangélium hirdetésében és az Isten melletti tanúságtételben. Egyes úgynevezett vezetők, illetve a hamis vezetők azonban nem így tettek. Amikor efféle veszélyekkel kerültek szembe, nem maguk mentek, hanem másokat küldtek. Hallottam egy vezetőről, aki megtudta, hogy az evangélium egy lehetséges befogadója vezető egy bizonyos felekezetben. El akarta intézni, hogy valaki hirdesse neki az evangéliumot. Miután átgondolta, nem talált megfelelő embert, és arra gondolt, helyénvalóbb, ha ő maga megy. Azonban félt a veszélytől és nem akart menni, úgyhogy megszervezte, hogy inkább egy tizennyolctizenkilenc éves fiatal nővér menjen helyette. Mit gondoltok? Úgy kellett volna intéznie, hogy ez a fiatal nővér menjen? (Nem kellett volna.) Miért nem kellett volna? (Azért, mert az evangélium lehetséges befogadója vezető volt egy bizonyos felekezetben, sok vallásos elképzeléssel. A fiatal nővér érettsége kicsi volt, felületesen értette az igazságot, nem tudott úgy beszélni az igazságról, hogy foglalkozzon az evangélium lehetséges befogadójának problémáival, és nemcsak hogy esetleg nem lett volna képes megtéríteni őt, hanem saját maga is félrevezethető lett volna.) A korát tekintve mennyit érthetett vajon valóban ez a fiatal nővér az igazságból? Mennyi tudása volt a Bibliáról? Mekkora esélye volt arra, hogy megtéríti annak a felekezetnek a vezetőjét? A korából kiindulva biztosan nem volt sok tapasztalata az evangélium hirdetésében. Ráadásul még épp csak nagykorú lett, és hiányzott a tapasztalata. Átláthatta vajon a felnőttek elképzeléseit, elgondolásait és nehézségeit? (Nem.) Biztosan nem. Az ő korában egyszerűen nem nőtt fel ahhoz, hogy kezelje a felnőttek gondolatait. Mondjátok meg Nekem, a korát tekintve ez a fiatal nővér volt vajon a legjobb választás? (Nem.) Nem ő volt a legjobb választás. Azzal tehát, hogy a fiatal nővért küldte, vajon helyes szándéka volt ennek a vezetőnek? (Nem volt helyes szándéka.) Nem volt helyes szándéka. Nem a fiatal nővért kellett volna küldenie. Később, amikor a fiatal nővér kapcsolatba került annak a felekezetnek a vezetőjével, és rájött, hogy az nem jó ember, jelentette ezt a vezetőnek, kifejezve, hogy rendkívül fél és nem mer ismét elmenni. Ez a vezető nyomást gyakorolt rá, és erősködött: „Nem, ez a te kötelességed és neked kell menned!” A fiatal

nővér könnyekre fakadt, és így szólt: „Az én kötelességem és mennem kellene, de nem tudom kezelni, nem tudom megcsinálni.” Ennek ellenére ez a vezető nem engedett, és így folytatta: „Még ha nem is tudod megcsinálni, akkor is menned kell; nincs senki más, úgyhogy neked kell menned!” Mit gondoltok, miféle vezető ez? Nemcsak magát óvta, amikor veszély közelített, hanem mászt küldött a tűzvonalba, miközben ő meghátrált. Még olyan helyzetekben is ellentmondott, amikor ez a fiatal nővér kifejezte a tehetetlenségét, sőt, sírt a félelemtől. Miféle nyomorult ez? Hát emberi lény az ilyen? (Nem.) Nem emberi lény. Nem gondolt a testvérei biztonságára, csak saját magára. Sőt, még a saját érdekeire is cserélte mások biztonságát, pont, ahogyan azok a hazardjátékos szülők, akik – amikor az összes pénzüket elvesztették és semmijük sem maradt – a saját lányukat kínálják fel biztosítékként az adósságuk visszafizetéséhez, hogy ők maguk átvészelhessék a nehéz időket és megússzák a katasztrófát, a saját boldogságukért cserébe feláldozva azokat, akiket a legjobban szeretnek. Miféle nyomorult ez a vezető? Van még benne bármennyi emberi mivolt? (Nincs.) Egy fikarcnyi emberi mivolt sincs benne. E viselkedés alapján vajon antikrisztusként jellemezhetők az ilyen emberek? (Igen.) Abszolút igen! Egyesek talán azt mondják: „Amit tesznek, az a gyülekezet munkája, az evangélium hirdetése kedvéért történik. Hát nem jót akarnak? Nem azért teszik, hogy megvédjék Isten házának érdekeit? Hogyan jellemezhetnénk őket antikrisztusokként?” Gondolkodott valaha valaki így? Megáll ez az érvelés? (Nem.) Mondjátok hát meg Nekem, mi ennek az ügynek a természete? (Ez a vezető a fiatal nővér életét és biztonságát használta alku tárgyaként a saját érdekei és biztonsága érdekében, vagyis szándékosan tolt a tűzvonalba – különösen rosszindulatú az emberi mivolta.) Egyszerűbben fogalmazva ez a vezető – aki teljesen tisztában volt azzal, hogy a fiatal nővér egyáltalán nem képes erre a feladatra – azért intézte így a dolgot, hogy a saját bőrét mentse. Ezzel egyidejűleg azért tette, hogy a saját kötelessége teljesítéséről számot adjon, egy másik ember érdekeit és biztonságát feláldozva a saját személyes céljai elérése érdekében. Ez volt a szándéka. Egyszerűen nem gondolt bele, ki képes elvégezni ezt a munkát, ki tudná megtéríteni ezt az embert, illetve ki tudná eredményesen elvégezni ezt a munkát, megtalálva a legjobb embert a feladatra. A tetteinek lényege nem a kötelességének végzéséről, illetve a hűségének és a feladatának a teljesítéséről szólt, hanem arról, hogy számot tudjon adni a felettéseinek és megőrizze önmagát mások érdekeinek feláldozása révén, még ha árt másoknak, akkor is. Oly módon cselekedett, amivel ártott másoknak, hogy saját magát megőrizze és a saját céljait elérje – vajon nem ez a lényege? (De igen.) Ez a lényege. Ennek a vezetőnek a tettei ezért egy antikrisztus tetteiként jellemezhetők. Vajon nem ez a dolog gyökere? (De ez.) Pontosan ez a helyzet. Ha nem lettek volna alkalmas jelöltek és ez a fiatal nővér nem lett volna ott, ha azt mondták volna neki, hogy menjen és maga térítse meg annak a felekezetnek a vezetőjét, vajon elment volna? Képes lett volna azt mondani, hogy: „Ha nincsenek alkalmas jelöltek, akkor elmegyek én. Nem félek. Még ha az életem feláldozásával jár is, hogy megnyerjem ezt az illetőt, hajlandó vagyok eldobni azt, mivel ez a kötelességem és a feladatom”? Meg tudta volna

tenni? (Nem.) Miért mondjuk, hogy nem tudta volna megtenni? Nem találgatásokba bocsátkozunk. Mire alapozzuk amikor azt mondjuk, nem tudta volna? (Mivel amikor a kötelességét végezte, annak valójában nem az volt a célja, hogy eredményeket érjen el és megtérítse az evangéliumnak ezt a lehetséges befogadóját. Tehát csak ímmel-ámmal cselekedett azzal, hogy elküldte a fiatal nővért. Ha a fiatal nővér nem lett volna ott, ő maga személyesen nem ment volna el, hogy megnyerje az illetőt.) Így van, így lett volna. Ha látta, hogy nincsenek alkalmas jelöltek, vajon nem neki magának kellett volna mennie? (De igen.) Ha valóban hűséges lett volna a kötelességéhez és nem a saját személyes biztonságára gondolt volna, akkor nem engedte volna a fiatal nővért menni, hanem ő maga ment volna. Nos, milyen problémát domborít ki az, hogy nem ő maga ment? (A saját biztonságát és érdekeit őrizte.) Így van, így történt. Ha valóban hűséges lett volna a kötelességéhez, maga vállalta volna ezt a nehéz felelősséget. Ő azonban nem ezt tette, hanem a legkevésbé alkalmas jelöltet választotta, hogy elmenjen helyette. Az volt a szándéka, hogy a legkevésbé alkalmas személyt küldje a legveszélyesebb helyre, hogy elérje a saját célját, miszerint megvédi magát a veszélytől és megőrzi önmagát? (Igen.) Ez az antikrisztusok viselkedése. Ennek az emberek rendezéséhez van köze.

A kontinentális Kínában a nagy vörös sárkány következetesen és brutálisan elnyomja, letartóztatja és üldözi az istenhívőket, gyakran veszélyes környezetbe helyezve őket. A kormány például különféle ürügyeket használ a hívők letartóztatására. Amikor felfedezik azt a területet, ahol antikrisztus tartózkodik, mi az első dolog, amire az antikrisztus gondol? Nem az, hogy megfelelően szervezze a gyülekezet munkáját, hanem az, hogy miként meneküljön el ebből a veszélyes helyzetből. Amikor a gyülekezet elnyomással és letartóztatásokkal néz szembe, az antikrisztusok soha nem vesznek részt az utóhatásokkal kapcsolatos munkában. Nem hoznak intézkedéseket az alapvető gyülekezeti forrásokat és személyzetet illetően. Helyette kifogásokat és indokokat találnak, hogy biztonságos helyről gondoskodjanak a maguk számára, és ezzel túllegyenek a dolgon. Amint a személyes biztonságuk garantált, ritkán vesznek részt személyesen a gyülekezet munkájának, állományának és forrásainak szervezésében, és nem is érdeklődnek a dologról, illetve nem tesznek konkrét intézkedéseket. Ez azt eredményezi, hogy a gyülekezet forrásai és pénzei nem kerülnek át haladéktalanul biztonságos helyekre, és végül a nagy vörös sárkány sokat fosztogat és elvesz, jelentős veszteségeket okozva a gyülekezetnek, és több testvér elfogásához vezetve. Ez az eredménye annak, hogy az antikrisztusok kibújnak a felelősségük alól a munkában. Az antikrisztusok szíve mélyén a személyes biztonságuk mindig elsőbbséget élvez. Olyan kérdés ez a szívükben, amely állandóan aggasztja őket. Magukban erre gondolnak: „Nem szabad bajba kerülnöm. Akárkit elkaphatnak, de nem engedhetem meg magamnak, hogy én legyek az – nekem életben kell maradnom. Még mindig arra várok, hogy osztozzam isten dicsőségében, amikor isten munkája befejeződik. Ha elkapnak, Júdásként fogok viselkedni, és akkor végem lesz. Nem lesz jó sors számomra. Meg

fognak büntetni.” Ezért amikor új helyre mennek dolgozni, elsőként azt vizsgálják meg, hogy kinek van a legbiztonságosabb és legerősebb háztartása, ahol elrejtőzhetnek a kormány házkutatásai elől és biztonságban érezhetik magukat. Másodsorban jobb életkörülményeket kínáló háztartásokat keresnek, ahol minden étkezéshez van hús, nyáron van légkondicionálás, télen pedig fűtés. Emellett kérdezősködnek, hogy ki lelkesebb és kinek van erősebb alapja a hívők között, aki védelmet nyújthat, amikor gond támad. Elsőként mindezeknek a dolgoknak utánanéznak. A vizsgálódásukat követően keresnek egy helyet, ahol letelepednek és végeznek némi felszínes munkát, levelet küldenek vagy szóban közvetítenek pár információt vagy munkarendet. Nos, úgy véled, hogy az antikrisztusok képesek munkát végezni? Ha azt nézzük, hogy milyen aprólékosan és gondosan törődnek a személyes biztonságukkal és szervezik azt, úgy tűnhet, tudják, hogyan végezzenek konkrét munkát, a szívükben tudják, hogyan csinálják meg. A szándékaik azonban nem helyesek, csak a személyes nyereségre gondolnak és idegenkednek az igazságtól; még ha tudják is, hogy amit tesznek, az ellenkezik az igazsággal és önző és megvetendő, akkor is ragaszkodnak hozzá, hogy a saját fejüket követve tegyék a dolgokat, és felelőtlenül és meggondolatlanul cselekedjenek. Minden, amit tesznek, a saját biztonságuk megőrzése érdekében történik. Miután letelepednek és úgy érzik, hogy nem érheti őket baj, hogy a veszély elmúlt, az antikrisztusok akkor látnak neki némi felszínes munka elvégzésének. Az antikrisztusok meglehetősen aprólékosak az intézkedéseikben, de attól függ, hogy kivel foglalkoznak. A saját érdekeiket érintő kérdéseket nagyon alaposan átgondolják, amikor azonban a gyülekezet munkájáról vagy a saját kötelességeikről van szó, megmutatják a saját önzőségüket és hitványságukat, és nem tanúsítanak felelősséget, a lelkiismeretnek és az értelemnek a szikrája is hiányzik belőlük. Pontosan ezek miatt a viselkedésformák miatt jellemezhetők antikrisztusokként. Ha csak képesség alapján kellene megítélnünk, arra tekintettel, hogy a saját biztonságukat milyen jól átgondolják, illetve milyen aprólékos és konkrét tervekkel készítene arra vonatkozóan, nincsenek híján a képességnek, és helyén van az eszük. Képesnek kellene lenniük arra, hogy kezeljék Isten házának munkáját. Nos, ha a képességük alapján nézzük, nem kellene antikrisztusoknak hívni őket; akkor tehát mégis miért hívják őket így? A lényegük alapján dől el, azon, hogy képesek-e elfogadni az igazságot és gyakorolni azt, hogy olyan emberek-e, akik az igazságra törekednek. Az életkörülményeikre, az ételükre és az italukra, valamint a biztonságukra vonatkozóan átgondolt és konkrét megfontolásokat és intézkedéseket tesznek. Amikor azonban Isten házának munkájáról van szó, teljesen más emberré válnak, rendkívül önzővé és hitvánnyá, Isten szándékaival mit sem törődve. Ezek biztosan nem olyan emberek, akik az igazságra törekednek. Az antikrisztusok azokat megszűrve foglalkoznak Isten házának munkájával és a Fennvaló munkarendjével. Válogatva megszűrik azt, hogy mit hajlandóak, illetve nem hajlandóak megtenni, illetve, hogy mi kapcsolódik a saját biztonságukhoz és mi nem. Aztán végeznek némi könnyű munkát, ami nem jár veszéllyel, csak épp elkerülendő, hogy a Fennvaló rájöjjön, hogy gyorsan esznek és

lassan dolgoznak, és hogy nem látják el a tényleges kötelességeiket. Miután megszervezték a munkát, soha nem kérdezősködnek és nem felügyelik, hogyan valósultak meg a konkrét feladatok. Isten házában például konkrét alapelvei és előírásai vannak a felajánlásokra és a különféle forrásokra vonatkozóan: hogyan rendezzék, hová tegyék, hogyan őrizzék és ki őrizze őket. Az antikrisztusok viszont csak beszélnek ezekről, és ha már megtették az előkészületeket, elintézettnak tekintik őket. Nem számít, hogy a környezet megfelelő-e vagy sem, soha nem mennek el a helyszínre körülnézni; csupán a szájukat jártatják, a szívükben pedig nem fogják fel, és nem érdeklődnek, nem vizsgálódnak és nem törődnek azzal, hogy az Isten házában e forrásaira vonatkozóan hozott konkrét intézkedések megfelelőek és biztonságosak-e. Ezért mialatt az antikrisztusok a vezetők, a munkájuk keretein belül néhány, Isten szavait tartalmazó könyvet gonosz emberek koboznak el. Egyes könyvek megpenészednek a nem megfelelő tárolás miatt, egyes esetekben pedig bizonyos könyveket és forrásokat olyan helyekre tesznek, ahol senki sem gondoskodik róluk. Az antikrisztusok nem csupán azt mulasztják el, hogy konkrét intézkedéseket tegyenek ezeket a dolgokat illetően, de bizonyosan nem is érdeklődnek, vizsgálódnak és kérdeznek róluk, hanem azzal, hogy megteszik az előkészületeket, elintézettnak tekintik a feladatukat. Csak a szájuk jár, és ennyi; csak ímmel-ámmal cselekednek, anélkül, hogy tényleges eredményre törekednének. Vajon hűséget tanúsítanak az antikrisztusok ezekkel a viselkedésformákkal? (Nem.) Nincs bennük hűség. Amikor a gyülekezet különböző forrásainak elrendezéséről van szó, az antikrisztusok sosem érdeklődnek. Mit jelent az, hogy „sosem érdeklődnek”? Azt jelenti vajon, hogy egyáltalán semmiféle intézkedést nem tesznek? Ímmel-ámmal cselekednek és tesznek intézkedéseket azért, hogy port hintsenek az emberek szemébe, nehogy valaki jelentse őket a feletteseknek, konkrét munkát azonban soha nem végeznek. Mire vonatkozik a konkrét munka? Benne foglaltatik annak meghatározása, hogy hol kell elhelyezni ezeket a dolgokat, hogy az biztonságos-e vagy sem, hogy érheti-e őket valami, hogy jöhetnek-e rácsálók és szétrághatják-e a dolgokat, hogy árvíz öntheti-e el vagy ellophatják-e őket, hogy az őrzésükért felelős egyének alkalmasak-e és hasonló. Az antikrisztusok azonban soha nem érdeklődnek, soha nem vizsgálódnak és soha nem aggódnak. A szívükben úgy hiszik, hogy ezek a dolgok nem az ő élvezetüket szolgálják; nem értékelik őket és nem kezdenek velük semmit. Más emberekhez, Isten házához tartoznak és nincs közük hozzájuk. A legkevésbé sem törődnek vele; aggódjon értük, aki akar – őket aztán nem érdekli. Ők intézik a dolgokat, és ennyi. Egyes antikrisztusok még az intézkedéssel sem vesződnek. Úgy vélik, hogy semmiféle jutalmat nem kapnak akkor sem, ha jól végzik ezt a munkát, és hogy senki sem fogja számonkérni őket, amiért rosszul végezték. Ki jelentené őket egy ilyen apróság miatt? Isten megbüntetné őket ezért? Az antikrisztusok épp így viszonyulnak a kötelességeikhez és így tekintenek rájuk: ímmel-ámmal cselekednek és felületes módon kezelik a dolgokat. Amennyiben ezek a dolgok nem befolyásolják a saját státuszukat vagy biztonságukat, nem érdekli őket, hogy intézik-e azokat vagy sem. Akár elvesznek, akár fogynak vagy sérülnek ezek

a dolgok, mindannak semmi köze hozzájuk. Isten házában eme forrásai az antikrisztusok szerint köztulajdonnak számítanak. Nekik nem kell aggódniuk miattuk, nem kell figyelniük rájuk és nem kell energiát fordítaniuk a kezelésükre. Mialatt tehát antikrisztusok a vezetők, a kötelességüket illető hanyagságuk, a személyes élvezetükre való összpontosításuk, valamint a konkrét feladatok elvégzésének elmulasztása miatt Isten házából különböző forrásokat zsákmányol és vesz el a nagy vörös sárkány, illetve koboznak el egyes gonosz emberek. Sok ilyen eset volt. Egyesek talán ezt mondják: „Ilyen ellenséges környezetben ki tudna oly aprólékosan ügyelni mindenre? Ki tudna elkerülni egy kis hanyagságot vagy néhány hiba elkövetését?” Vajon csak néhány hiba elkövetéséről van szó? Merem állítani, hogy ha az emberek tudnák teljesíteni a feladataikat és hűséget tanúsítanának, az ezeket a forrásokat érő veszteség nem lenne oly nagy; biztosan csökkenne, a munka hatékonysága pedig sokat javulna.

Az antikrisztusok azért hisznek Istenben, hogy áldásokat nyerjenek. Olyasmivel, ami Isten házával vagy Isten érdekeivel kapcsolatos, sohasem foglalkoznak. Bárminek, amit tesznek, a személyes érdekeik körül kell forognia. Ha Isten házában munkája nem foglalja magában a személyes érdekeiket, egyszerűen nem törődnek vele és nem érdeklődnek iránta. Bizony, milyen önzőek! Amikor bizonyos antikrisztusok vezetőként tevékenykedtek, a nagy vörös sárkány nagy mennyiségű felajánlást zsákmányolt abból, ami az ő felügyeletük hatásköre alá tartozott, és megdöbbenő összeg veszett el. Ezek az antikrisztusok azonban egyáltalán nem hibáztatták magukat. Sőt, utólag még ilyeneket mondtak: „Nem csupán az én felelősségem: hogyan lehet az egészet rám fogni? Mellesleg, egy ilyen helyzet elkerülhetetlen.” Egyáltalán nem éreztek lelkiismeretfurdalást, másokra hárították a felelősséget, és kifogásokkal telve próbálták védeni magukat. Miféle nyomorultak ők? Hát nem kellene az ilyen embereket kizárni? Nem kellene megátkozni és megbüntetni őket? (De igen.) Miután ilyen jelentős hibát követtek el, ezeknek az antikrisztusoknak egyáltalán nem volt lelkiismeretfurdalásuk! Milyen megnyilvánulást tanúsítana egy normális ember, egy emberi mivolttal rendelkező ember, egy Istenhez hűséges, illetve Istent félő szívvel rendelkező ember, ha a hanyagsága oda vezetne, hogy a nagy vörös sárkány elragadná Isten házában vagyont? (Lelkiismeretfurdalást érezne, hibáztatná magát és érezné a szívében, hogy nem teljesítette megfelelően a kötelességét.) Mit tenne ezután? Azon gondolkodna, hogyan tegye jóvá. A szíve mélyéről jövő lelkiismeretfurdalást érezné; függetlenül attól, hogy mások mit mondtak, egyetlen szóval sem panaszkodna, nem védekezne. Elismerné, hogy az ő hanyagsága, az ő vétke volt. Elfogadná, bármit is mondana neki Isten, és bárhogyan is döntene Isten háza arról, hogy miként kezelje őt. Akkor az antikrisztusok miért nem fogadják el ezt? Miért érzik sérelemmel telve magukat, miután kizárják őket? Ez felfedi az antikrisztusok természetét. Ezek az antikrisztusok olyan jelentős veszteségeket okoztak Isten háza munkájában, mások oly sok erőfeszítése ment kárba amiatt, mert ők elhanyagolták a kötelességeiket, és a nagy vörös sárkány oly sok felajánlást vett el, ők mégsem érezték hibásnak és adósnak magukat, sőt még védekeztek is. Amikor Isten háza kezelte őket,

megtagadták az alávetést és mindenütt terjesztették a dacolásukat. Miféle nyomorultak ők? Hát nem a halállal való cimborálás ez? (De igen.) Ez a halállal való cimborálás. Az antikrisztusok velejét nézve az a természetlénységük, hogy ellenségesek az igazsággal és Istennel szemben. Hiányzik belőlük az emberi mivolt; élő démonok, Sátánok, emberi ruhába öltözött fenevadak. Amikor emberi mivolttal bíró emberek egy kis hibát vétenek vagy valami rosszat mondanak, lelkiismeret-furdalásuk van. Az élő démonok, az antikrisztusok azonban nem érzik ezt. Még miután olyan súlyos hibát követtek is el, azok az antikrisztusok egyáltalán nem éreztek lelkiismeret-furdalást, sőt védekezni próbáltak. Mi tehát számukra az igazság? Elismerik vajon a szívükben az igazságot? Isten szavai az igazság és Isten az igazság – elismerik ők ezt a tényt? (Nem ismerik el.) Nyilvánvalóan nem ismerik el. A szívükben önmagukat tartják az igazságnak, Istennek; úgy vélik, hogy rajtuk kívül nincs más Isten. Hát nem ördögök ezek? (De igen.) Ezek ördögök, tipikus ördögök. Az antikrisztusok egyáltalán nem érdeklődnek a gyülekezet forrásairól, és semmiféle konkrét intézkedést sem tesznek értük. Ha azonban történetesen az ő birtokukban van valami értékes dolog, biztos lehetsz benne, hogy remekül vigyáznak rá. Még amikor álmukban beszélnek, akkor sem árulnak el róla egyetlen szót sem, és ki sem tudnád verni belőlük. Rendkívül ügyesen őrzik. Amikor azonban Isten házának forrásairól van szó, teljesen más a hozzáállásuk. Valójában ilyen a hozzáállásuk: „Mi közöm nekem ahhoz? Én nem jutok hozzá annak a forrásnak az élvezetéhez és nem az enyém. Még ha jól vigyázok is rá, lehet, hogy valaki másnak adják oda! Mi értelme olyan jól őrizni?” Nem tartják a kötelességüknek ezt a dolgot. Nem az emberi mivolt hiánya ez? (De igen.) Az emberi mivolt hiányának megnyilvánulása. Minek nevezzük ezt? Megbízhatatlanságnak nevezzük. Isten téged bízott meg ezzel a munkával és kötelességeket adott neked, amelyeket el kell végezned – ez a munkád része. Megfelelően kellene kezelned ezeket a dolgokat, egyesével elvégezve őket, követve Isten elvárt alapelveit és Isten házának munkarendjét, valamint megfelelően szervezni őket, és ekkor teljesül a felelősséged. De vajon az antikrisztusok ilyen gondolkodásmóddal és elképzeléssel rendelkeznek? (Nem.) Egyáltalán nem. Ez az emberi mivolt teljes hiánya. Mi az emberi mivolt hiányának konkrét megnyilvánulása? Az, hogy nem törődnek azzal, hogy legyen lelkiismeretük és józan eszük, valamint önzőek és hitványak, hiányzik belőlük a szavahihetőség, a megbízhatóság, és nem érdemesek arra, hogy bármit is rájuk bízzanak.

Amikor a gyülekezeten belüli állomány ügyeiről van szó, például ki milyen munkát végez és hol, hogy megfelelően végzi-e, hogy eredményesen végzi-e a kötelességét, hogy felmerült-e az akadályozásnak vagy a zavarásnak bármilyen esete, illetve, hogy milyen a testvérek visszajelzése – az antikrisztusok soha nem érdeklődnek részletekbe menően, illetve nem tesznek intézkedéseket ezeket a dolgokat illetően. Amikor például Isten háza arra kéri őket, hogy gondoskodjanak különféle tehetséges egyénekről, az antikrisztusok pusztán egy pillantást vetnek ezeknek az egyéneknek az írásos bemutatkozására, anélkül, hogy konkrétan tudakozódnának vagy érdeklődnének a

helyzetükről – például, hogy van-e alapjuk ezeknek az egyéneknek a hitükben, milyen az emberi mivoltuk, el tudják-e fogadni az igazságot, a konkrét adottságaik és technikai készségeik igazodnak-e az Isten háza által elvárt normákhoz, és alkalmasak-e arra, hogy műveljék őket és fontos kötelességeket vállaljanak fel. Az antikrisztusok csak ímmel-ámmal cselekednek ezeket a dolgokat illetően, színlelnek, röviden átnézik az írásos bemutatkozásokat, és ennyi. Soha nem lépnek tényleges kapcsolatba az adott egyénnel, és nem igyekeznek részletekbe menően vagy mélységében megérteni őket. Ennek eredményeképp az általuk kiválasztott emberek többségét végül kiiktatják, mivel nem végezték a kötelességeiket, illetve nem foglalkoztak a valódi munkájukkal. Hogyan szemlélik ezt a helyzetet az antikrisztusok? „Nem azért léptettek elő, hogy ezeket a kötelességeket végezzem; nekem semmi részem bennük. Mit számít, hogy ki megy? Amennyiben jóváhagyom az ajánlásokat és biztosítom ezeket az embereket, az a munkám végzésének számít. Ezenfelül azok, akiket előléptettek, jönnek majd nekem egy szívességgel. Az, hogy alkalmasak-e a képzésre, egyáltalán nem az én dolgom.” Ha az antikrisztusok alkalmatlan egyéneket biztosítanak, akadályoztatva Isten házában munkáját, viselnek vajon bármilyen felelősséget? (Igen.) Sok felelősséget viselnek, ezek az ördögi lények azonban egyáltalán nem végeznek átvilágítást. Egyesek azt mondják: „Bizonyos, zord környezettel bíró helyeken nem léphetünk személyes kapcsolatba az emberekkel. Hogyan világíthatnánk át őket?” Bármennyire zord is a környezet, akkor is vannak módszerek és megközelítések ezeknek a dolgoknak a kezelésére. Attól függ, hogy felelős és őszintén elkötelezett vagy-e. Hát nem így van? (De igen.) Ha felajánlod a hűségedet és a felelősségedet, akkor még ha nem is ideális a kimenetel, Isten átvizsgálja és tudja azt, a felelősség pedig nem rajtad lesz. Ha azonban nem ajánlod fel a hűségedet és a felelősségedet, akkor még ha nem is sül el semmi rosszul és végül semmilyen következményhez nem vezet, Isten át fogja vizsgálni azt. A két megközelítés természete eltérő, és Isten eltérő módon fogja kezelni őket. Az antikrisztusok olyankor is mesterkednek, amikor emberek biztosításáról van szó, önző és hitvány indítékaik vannak, és hiányzik belőlük a hűség. Bármit csinálnak is, az antikrisztusoknak megvannak a saját számításaik és nem ragaszkodnak alapelvekhez. Ráadásul ahhoz, hogy jól végezzenek valamilyen konkrét munkát, mutatkozniuk kell, utazgatni, több emberrel találkozni, nehézségeket elviselni és kockázatokat vállalni. Amint valami a saját biztonságuk kérdését érinti, az antikrisztusok ismét számíttatni kezdenek és feltárul a természetük. Mi tárul fel? Úgy hiszik, hogy ha túl sok emberrel érintkeznek, az veszélyezteti a saját biztonságukat, és hogy nem kerülhetnek tetszés szerint kapcsolatba emberekkel. Az antikrisztusok nem érintkeznek azokkal, akikkel kellene, és senkivel nem találkoznak, hanem találnak egy biztonságos menedéket, ahol lehetnek, elrejtőzhetnek és egyszerű feladatokon kívül semmit nem csinálnak. Ami azt illeti, hogy a munka más aspektusait milyen jól végzik, hogy vannak-e zavarásokat okozó személyek, illetve, hogy terjesztik-e a munkarendeket, az Isten szavait tartalmazó különféle könyveket, illetve a prédikáció-felvételeket, az antikrisztusok soha nem tesznek konkrét intézkedéseket, illetve nem

érdeklődnek ezek felől. Ez nem azt jelenti, hogy kockázatot kell vállalniuk, mutatkozniuk kell és bajba kell kerülniük azért, hogy hűségesnek tartsák őket. Mi itt a gond? Ki tudja megmagyarázni? (Amikor kezdetben hozzáláttak ehhez a munkához, soha nem gondolkodtak el azon, hogy miként kell jól csinálni, illetve, hogy az ajánlott személyi állomány alkalmas-e, és soha nem cselekedtek teljes szívből, illetve nem tettek eleget a felelősségüknek. Soha nem gondolkodtak ezekről a dolgokról.) Egyszerűen nem mutatnak hűséget. Különbség van annak természetében, ahogyan az Istenhez hűséges emberek munkálkodnak, azokhoz képest, akikben nincs hűség. Amikor e kettő veszéllyel járó ügyekkel találkozunk, a hűségesek képesek szembenézni a veszéllyel és végezni a munkájukat, bölcsesség és a munkarend megvalósítására szolgáló módszerek segítségével. Az antikrisztusok azonban nem fognak konkrét munkába, függetlenül attól, hogy veszéllyel jár-e vagy sem, és soha nem valósítják meg a munkarendet. Ez a különbség. Lehet, hogy az antikrisztusok szóban érdeklődnek a gyülekezet helyzetéről, a különféle feladatokról és a többiről, de a kérdezősködésük is pusztán formáság, csupán felszínes erőfeszítéseket tesznek, és egyáltalán nem alaposak azzal kapcsolatban. Kívülről úgy tűnhet, mintha konkrét munkát végeznének, valójában azonban nem értik a munkát, nem jegyzetelnek, nem elmélkednek rajta és nem imádkoznak, illetve nem keresnek. Nem fektetnek energiát abba, hogy fontolóra vegyék a munka különböző részeinek előrehaladását, illetve azt, hogy ki felelős azokért a területekért, ahol nem jól végzik a dolgokat, vagy mely gyülekezetvezetők lehetnek alkalmatlanok, illetve hol nem valósult meg munka. Nem gondolkodnak ezeken a dolgokon, csak ímmel-ámmal cselekednek, amikor pedig problémákat találnak, nem oldják meg őket. Egyes úgynevezett vezetők csak összejövetelekre hívják össze az embereket, ott érdeklődnek a helyzetről, valamint ott elemzik és vizsgálják a munkát. Amint valamilyen konkrét munkáról van szó, és az megköveteli tőlük, hogy szenvedjenek és árat fizessenek, valamint bizonyos szintű nehézséggel és azzal jár, hogy kockára tegyék a személyes biztonságukat, nem végzik el. Ezen a ponton befejezik a munkát, önmaguk megóvását előtérbe helyezve. Még amikor fel is ismernek problémákat, olyankor sem tesznek konkrét intézkedéseket. Ha jól ismertek a hitükről és fennáll az elfogatásuk veszélye, vajon olyankor rábízzák másokra ezeket a feladatokat? Nem. Nem szervezik meg, hogy mások elvégezzék ezeket a feladatokat, és ez a probléma. Milyen lényegyet fednek tehát fel az ilyen emberek? Hiányzik belőlük a hűség, önzőek és hitványak, és mindenben a saját biztonságukra gondolnak. Soha nem érdeklődnek afelől, hogy Isten házában munkarendje megvalósul-e, sem Isten háza munkájának előrehaladásáról nem kérdeznek, és nem érdeklik őket ezek a dolgok. Nem ajánlották fel a hűségüket és nem mutatják meg a hűségüket. Számukra elegendő, ha ímmel-ámmal cselekednek ezeket a dolgokat illetően; ők munkavégzésnek tekintik ezt. Ha kicsi a kockázat, talán vonakodva dolgoznak valamennyit. Ha azonban nagy a kockázat és fennáll a lehetősége, hogy elfogják őket, nem fogják elvégezni, bármennyire alapvető fontosságú is a feladat. Ilyen az antikrisztusok lényege. A szívük mélyén bárkit képesek elárulni, ameddig az ő

érdekeik biztonságban vannak. A saját érdekeiket Isten háza érdekeinek rovására érik el; számukra a saját érdekeik állnak mindenek felett. Tudnak-e hűségesek lenni az antikrisztusok, ha egyszer kötelességet vállalnak? (Nem tudnak.) A hűség lehetetlen számukra. Figyelembe tudják venni a testvéreik életét és biztonságát? (Nem tudják.) Amikor a saját biztonságukról van szó, az antikrisztusok csak önmagukat fogják őrizni, a testvéreiket lökve a tüzes verembe és áldozati bábuként használva őket. Ilyen az antikrisztusok természetlényege.

A saját biztonságuk mérlegelése mellett mire gondolnak még bizonyos antikrisztusok? Azt mondják: „A környezetünk jelenleg kedvezőtlen, úgyhogy mutatkozzunk kevesebbet és hirdessük kevesebbet az evangéliumot. Így kevésbé valószínű, hogy elkapnak, és a gyülekezet munkája nem megy tönkre. Ha elkerüljük, hogy elkapjanak, nem fogunk Júdássá változni, és meg tudunk majd maradni a jövőben, nem igaz?” Nincsenek vajon antikrisztusok, akik ilyen kifogásokkal élnek, hogy félrevezessék a testvéreiket? Egyes antikrisztusok nagyon félnek a haláltól és elnyújtják a gyalázatos létüket; a hírnevet és a státuszt is szeretik, és hajlandóak vezető szerepet vállalni. Bár tudják, hogy „nem könnyű egy vezető munkáját vállalni – ha a nagy vörös sárkány rájön, hogy vezetővé tettek, híres leszek és lehet, hogy a körözöttek listájára kerülök, amint pedig elkapnak, veszélybe kerül az életem” – azért, hogy átadják magukat e státusz előnyeinek, nem törődnek ezekkel a veszélyekkel. Amikor vezetőként szolgálnak, csak a testi élvezetüknek adják át magukat, és tényleges munkával nem foglalkoznak. Azon kívül, hogy folytatnak egy kis levelezést különböző gyülekezetekkel, semmi mást nem csinálnak. Elrejtőznek valahová és senkivel nem találkoznak, elzárkóznak, a testvérek pedig nem tudják, hogy ki a vezetőjük – ennyire félnek. Nem helyes tehát azt mondani, hogy csak névleg vezetők? (De igen.) Vezetőkként semmilyen tényleges munkával nem foglalkoznak; csak azzal törődnek, hogy rejtőzködjének. Amikor a többiek megkérdik őket, hogy milyen vezetőnek lenni, azt mondják: „Hihetetlenül elfoglalt vagyok, és a biztonság kedvéért folyton költözködnöm kell. Ez a környezet olyan nyugtalanító, hogy nem tudok a munkámra összpontosítani.” Folyton úgy érzik, mintha sok szem figyelné őket, és nem tudják, hol biztonságos elrejtőzni. Azon kívül, hogy álcát viselnek, különböző helyeken rejtőzködjének és nem maradnak meg egy helyen, nap nap után nem végeznek semmilyen tényleges munkát. Léteznek ilyen vezetők? (Igen.) Milyen alapelveket követnek? Ezek az emberek azt mondják, hogy „egy ravasz nyúlnek három odúja van. Ahhoz, hogy a nyúl védekezzen egy ragadozó támadása ellen, három odút kell készítenie, ahol elrejtőzhet. Ha valaki veszéllyel találkozik és menekülnie kell, ám nincs hová rejtőznie, az elfogadható vajon? Tanulnunk kell a nyulaktól! Isten teremtett állatainak megvan ez a túlélési képességük, és az embereknek tanulniuk kell tőlük.” Mióta vezető szerepet vállaltak, ráébredtek erre a doktrínára, sőt azt hiszik, hogy megértették az igazságot. Valójában szörnyen meg vannak rémülve. Amint hallanak egy vezetőről, akit feljelentettek a rendőrségen, mivel a hely, ahol élt, nem volt biztonságos, vagy egy vezetőről, aki a nagy vörös sárkány kémeinek célkeresztjébe került, mert túl

gyakran eljárt tenni a kötelességét és túl sok emberrel állt kapcsolatban, és meghallják, hogy ezeket az embereket végül letartóztatták és elítélték, azonnal megrémülnek. Erre gondolnak: „Ő ne, vajon én leszek a következő, akit letartóztatnak? Tanulnom kell ebből. Nem szabad túl aktívnak lennem. Ha el tudok kerülni valamennyit a gyülekezeti munkából, nem fogom elvégezni azt. Ha el tudom kerülni azt, hogy mutakozzam, nem fogom tenni. A lehető legjobban le fogom csökkenteni a munkámat, kerülöm az elmenetelt, kerülöm, hogy érintkezzem bárkivel, és gondoskodom róla, hogy senki ne tudja, hogy vezető vagyok. Ki engedheti meg manapság magának, hogy bárki mással törődjön? Már csak életben maradni is kihívást jelent!” Amióta felvették a vezető szerepét, azon kívül, hogy zsákot cipelnek és rejtőzködnek, semmilyen munkát nem végeznek. Tűkön ülnek, állandó félelemben attól, hogy elkapják és elítélik őket. Tegyük fel, hogy hallják, amint valaki így szól: „Ha elkapnak, meg fognak ölni! Ha nem lennél vezető, ha csak hétköznapi hívő lennél, lehet, hogy mindössze egy kis bírság megfizetése után kiengednének, de mivel vezető vagy, nehéz megmondani. Túl veszélyes! Egyes vezetők, illetve dolgozók, akiket elfogtak, semmilyen információt nem voltak hajlandók kiadni, és a rendőrség halálra verte őket.” Amint meghallják, hogy valakit halálra vertek, a félelmük fokozódik és még jobban tartanak a munkától. Mindennap csak arra gondolnak, hogyan kerüljék el, hogy elfogják őket, hogy mutakozniuk kelljen, hogy megfigyeljék őket, és hogyan kerüljék a kapcsolatot a testvéreikkel. Ezeken a dolgokon gondolkodva törik a fejüket, és teljesen megfélemedeznek a kötelességeikről. Hűséges emberek ezek? Tudnak az ilyen emberek bármilyen munkát kezelni? (Nem, nem tudnak.) Az ilyen emberek csupán gyávák, és csak erre a megnyilvánulásra alapozva nem jellemezhetjük őket határozottan antikrisztusokként, de mi a természete ennek a megnyilvánulásnak? Ennek a megnyilvánulásnak a lényege egy álhívőé. Nem hiszi, hogy Isten meg tudja óvni az emberek biztonságát, és biztosan nem hiszi, hogy ha az ember odaszánja magát, hogy feláldozza magát Istenért, az ugyanaz, mintha az igazságnak szenteli magát, és hogy ez olyasmi, amit Isten elismer. A szívében nem féli Istent; csak a Sátántól és az elvetemült politikai pártoktól fél. Nem hisz Isten létezésében, nem hiszi, hogy minden Isten kezében van, és persze nem hiszi, hogy Isten elismeri az olyan embert, aki mindent feláldoz az Ő kedvéért és azért, hogy az Ő útját kövesse és elvégezze az Ő megbízatását. Semmit sem lát ebből. Miben hisz vajon? Úgy hiszi, hogy ha a nagy vörös sárkány kezébe kerül, rossz vég vár rá, hogy elítélhetik, sőt akár az életét kockáztatja. A szívében csakis a saját biztonságára gondol, nem pedig a gyülekezet munkájára. Hát nem álhívők ezek? (De igen, azok.) Mit mond a Biblia? „[...] aki [...] elveszti életét énértem, az megtalálja azt” (Máté 10:39). Elhiszik vajon ezeket a szavakat? (Nem.) Ha arra kéri őket, hogy vállaljanak kockázatot, mialatt a kötelességüket végzik, szeretnének elbújni, hogy senki ne lássa őket – láthatatlanok akarnak lenni. Ilyen mértékben meg vannak rettenve. Nem hiszik, hogy Isten az ember támasza, hogy minden Isten kezében van, hogy ha valami tényleg rosszul sül el vagy tényleg elfogják őket, azt Isten engedi meg, és hogy az emberekben meg kell lennie az önmagát alávető szívnek. Ezeknek az embereknek nincs

ilyen szívük, ilyen megértésük és ilyen felkészültségük. Igazán hisznek ők Istenben? (Nem.) Ennek a megnyilvánulásnak a lényege vajon nem egy álhívőé? (De igen.) Így áll a helyzet. Az ilyen emberek rendkívül gyávák, szörnyen meg vannak rémülve, valamint félnek a testi szenvedéstől és attól, hogy valami rossz történik velük. Megrettennek, mint a félős madarak, és többé nem tudják végezni a munkájukat. Ez az embertípus, amelyről korábban beszéltünk, egyszerűen semmilyen munkát nem végez, még akkor sem, ha képes rá. Még ha tudja is, hogy gond van, nem fogja kezelni. Csak önmagát óvja, és különösen önző és hitvány. Mindkét embertípus álhívő. Az első típus minden hájjal megkent és alattomos, fél a nehézségtől és a fáradságtól, a teste érdeklí és nem végez tényleges munkát. A másik típus gyáva és meg van rémülve, nem mer tényleges munkát végezni, és attól fél, hogy a nagy vörös sárkány elkapja és üldözi. Vajon nincs különbség e két embertípus között? (De van.)

Ismertek-e példákat arra vonatkozóan, ahogyan az antikrisztusok óvják a saját biztonságukat? (Istenem, én tudok egy ilyen esetről. Volt egy gyülekezet, amelyet a nagy vörös sárkány tönkretett, mert egy olyan antikrisztus irányította, aki ámokfutó módon tett rossz dolgokat, és a vezetőket, a diakónusokat néhány testvérrel egyetemben mind letartóztatták. Az antikrisztus ekkor félt, hogy elfogják. Anélkül, hogy intézkedéseket tett volna a következmények kezelésének munkáját illetően, elrejtőzött egy távoli helyen. Még azt is megtagadta, hogy egy vendéglátó családnál lakjon; inkább ragaszkodott hozzá, hogy a felajánlásokat felhasználva béreljen egy helyet. Mivel nem tett megfelelő előkészületeket a következő munkára vonatkozóan, és nem iktatta ki haladéktalanul a rejtett veszélyeket, később több testvért letartóztattak, a gyülekezet munkája pedig leállásra kényszerült. Világos, hogy az antikrisztusok rendkívül önzőek és hitványak. A kritikus pillanatokban csak a saját érdekeiket védik, Isten házának érdekeit pedig egyáltalán nem óvják.) Az antikrisztusok rendkívül önzőek és hitványak. Nem hisznek igazi hittel Istenben, és még kevésbé hűségesek Istenhez; amikor problémával találkoznak, csak magukat védik és óvják. Semmi sem fontosabb számukra, mint a saját biztonságuk. Mindaddig, amíg élni hagyják és nem tartóztatják le őket, nem foglalkoznak azzal, hogy mekkora kár éri a gyülekezet munkáját. Ezek az emberek rendkívül önzőek, egyáltalán nem gondolnak a testvérekre, sem a gyülekezet munkájára, csakis a saját biztonságukra. Ők antikrisztusok. Amikor tehát ilyen dolgok érik azokat, akik hűségesek Istenhez és igazi hittel hisznek Istenben, ők hogyan kezelik azokat? Miben különbözik az, amit ők tesznek, attól, amit az antikrisztusok tesznek? (Amikor ilyen dolgok érik azokat, akik hűségesek Istenhez, akkor ők azon gondolkodnak, hogy miként védhetnék meg Isten házának érdekeit, hogy miként óvhatnák meg az Istennek szánt adományokat a veszteségektől, és a vezetők és a dolgozók, valamint a testvérek vonatkozásában megteszik a veszteségek minimalizálásához szükséges intézkedéseket. Az antikrisztusok ezzel szemben a saját védelmükről gondoskodnak először. Nem törődnek a gyülekezet munkájával és Isten választott népének biztonságával, és amikor a gyülekezet letartóztatásokkal szembesül, az a gyülekezeti munka szempontjából veszteséget

eredményez.) Az antikrisztusok feladják a gyülekezet munkáját és Isten felajánlásait, és nem tesznek arra vonatkozó intézkedéseket, hogy az emberek kezelni tudják az utóhatásokat. Ez ugyanaz, mintha megengednénk a nagy vörös sárkánynak, hogy elragadja Isten felajánlásait és az Ő választott népét. Ez vajon nem Isten felajánlásainak és választott népének burkolt elárulása? Amikor az Istenhez hűségesek világosan tudják, hogy veszélyes környezetben vannak, akkor is bátran vállalják a kockázatot, hogy kezeljék az utóhatásokat, és a lehető legkisebbre csökkentsék az Isten házáért elvesztéseket, mielőtt visszavonulnának. Nem a saját biztonságukat helyezik előtérbe. Mondd meg Nekem, a nagy vörös sárkány ezen elvetemült országában ugyan ki tudná biztosítani, hogy egyáltalán ne legyen veszélyben az Istenbe vetett hit és a kötelesség végzése? Bármilyen kötelességet is vállal valaki, az némi kockázattal jár – a kötelesség teljesítése azonban Isten megbízásából történik, és Istent követve az embernek vállalnia kell a kötelessége végzésével járó kockázatot. Az embernek bölcsnek kell lennie, és meg kell tennie bizonyos intézkedéseket a biztonsága érdekében, de nem szabad a személyes biztonságát előtérbe helyeznie. Isten szándékait kell figyelembe vennie, és az Ő házának munkáját, illetve az evangélium terjesztését kell előtérbe helyeznie. Isten megbízatásának teljesítése a legfontosabb számára; ez az elsődleges. Az antikrisztusok számára a személyes biztonságuk a legfontosabb; úgy gondolják, hogy nem is tartozik rájuk semmi más. Nem érdekli őket, amikor valaki mással történik valami, függetlenül attól, hogy ki az. Az antikrisztusok mindaddig nyugodtak, amíg velük nem történik semmi rossz. Hiányzik belőlük mindenféle hűség, ami az antikrisztusok természetlénységéből fakad. A kontinentális Kína környezetében lehetséges vajon elkerülni a kockázatvállalást, valamint biztosítani, hogy semmi rossz ne történjen, mialatt az ember a kötelességét végzi? Még a legelővigyázatosabb ember sem garantálhatja azt. Az elővigyázatosság azonban szükséges. Ha az ember előre jól felkészült, az egy kicsit javít a dolgokon és segíthet a veszteségek lehető legkisebbre csökkentésében, ha valami tényleg balul üt ki. Ha egyáltalán nincs előkészület, a veszteségek jelentősek lesznek. Világosan látjátok a különbséget e két helyzet között? Ezért akár összejövetelekről, akár bármiféle kötelesség végzéséről van szó, a legjobb az elővigyázatosság, és szükség van néhány megelőző intézkedésre. Amikor egy hűséges ember végzi a kötelességét, egy kicsit átfogóbban és alaposabban tud gondolkodni. A tőle telhető legjobban akarja intézni ezeket a dolgokat, hogy ha valami rosszul sül el, a lehető legkisebb legyen a veszteség. Úgy érzi, hogy ezt az eredményt kell elérnie. Az olyan ember, akiből hiányzik a hűség, nem törődik ezekkel a dolgokkal. Úgy gondolja, hogy ezek nem számítanak, és nem kezeli őket felelősségeként, illetve kötelességeként. Ha valami balul üt ki, egyáltalán nem érzi úgy, hogy hibáztatnia kellene magát. Ez a hűség hiányának megnyilvánulása. Az antikrisztusok nem tanúsítanak hűséget Isten iránt. Amikor munkát osztanak rájuk, egész boldogan elfogadják és tesznek pár szép nyilatkozatot, amikor azonban veszély közeleg, ők futnak el a leggyorsabban; ők az elsők, akik futnak, az elsők, akik menekülnek. Ez azt mutatja, hogy az önzőségük és a hitványságuk különösen súlyos.

Egyáltalán nincs bennük felelősségérzet és hűség. Amikor problémával szembesülnek, csak azt tudják, hogyan kell menekülni és hogyan kell elbújni, csak a saját védelmükre gondolnak, a feladataikat és a kötelességeiket soha nem mérlegelve. A saját személyes biztonságuk miatt az antikrisztusok folyamatosan megmutatják önző és hitvány természetüket. Nem helyezik előtérbe Isten házának munkáját és a saját kötelességeiket, Isten házának érdekeit pedig még ennél is kevésbé teszik az első helyre. Ehelyett a saját biztonságuk az első.

Az imént tárgyalt alfejezet nem kapcsolódik vajon az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak kilencedik tételéhez – soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket? (De igen.) Azért, hogy óvják saját magukat, hogy elkerüljék a veszélyt és a testi szenvedést, az antikrisztusok felületes hozzáállást alakítanak ki Isten házának munkája és a saját kötelességeik irányában. Anélkül foglalnak el pozíciókat, hogy tényleges munkát végeznének. Hát nem Isten háza érdekeinek elárulása ez? Nem Isten háza érdekeinek, Isten munkájának és a saját feladatainak a figyelmen kívül hagyása ez a saját biztonságukért cserébe? (De igen.) A jelen alfejezetben boncolgatott megnyilvánulások teljesen leleplezik az antikrisztusok önző és hitvány lényegét. Miről beszéltünk itt elsősorban? Arról, hogy az antikrisztusok – attól tartva, hogy bajba kerülnek, illetve önmaguk megőrzése érdekében – nem teljesítik a kötelességeiket és semmiféle hűséget nem tanúsítanak Isten iránt. Van ebben a megnyilvánulásban bármennyi igazságvalóság? Hát nem a lelkiismeret és az értelem elvesztése ez? Ez az emberi mivolt teljes hiánya!

B. A saját hírnevük és státuszuk

Folytassuk a beszélgetés második alfejezetével, az antikrisztusok saját hírnevével és státuszával. Ebbe az antikrisztusok érdekei is beletartoznak. Nos, ez a három alfejezet, amelyeket megvitatunk – az antikrisztusok saját biztonsága, a saját hírnevük és státuszuk, valamint a saját előnyeik – ezek mindegyike az antikrisztusok saját érdekeihez kapcsolódik. Van ezeknek bármi köze Isten házának munkájához? (Igen, van.) Mi a kapcsolat? (Saját maguk megőrzése, valamint a hírnevük és a státuszuk védelme érdekében az antikrisztusok megzavarhatják és alááshatják a gyülekezet munkáját.) Az antikrisztusok kárt okoznak Isten háza érdekeinek és a gyülekezet munkájának a saját érdekeik megőrzése érdekében. Hogy megnézzük az antikrisztusok önző és megvetendő természetét, mit tart becsben az efféle ember azon túl, hogy különös módon óvja a saját biztonságát? (Nagyon szereti a hírnevet és a státuszt.) Így van. Az antikrisztusok nagyon szeretik a hírnevet és a státuszt. A hírnév és a státusz az éltető elemük; hírnév és státusz nélkül úgy érzik, hogy az élet értelmetlen, és hírnév és státusz nélkül nincs energiájuk, hogy bármit is tegyenek. Az antikrisztusok számára a hírnév és a státusz egyaránt szorosan kötődik a személyes érdekeikhez; ezek az Achilles-sarkaik. Ezért van az, hogy minden, amit az antikrisztusok tesznek, a státusz

és a hírnév körül forog. Ha nem lennének ezek a dolgok, az is lehet, hogy egyáltalán nem végeznének semmi munkát. Akár van státuszuk az antikrisztusoknak, akár nincs, a cél, amiért küzdenek, az irány, amerre törekednek, e két dolog – a hírnév és a státusz – felé tart. Amikor egy autokrata környezetben hisznek Istenben, amilyen például a kontinentális Kína, az antikrisztusok nem törődnek Isten házának érdekeivel abbéli érdekükben, hogy a saját biztonságukról gondoskodjanak. Részben minden erejükkel a státuszt hajszolják, szilárdan ragaszkodva a hatalomhoz és irányítva a gyülekezetet. A másik részt az teszi ki, hogy állandóan beszélnek, dolgoznak, sürgölődnek, és a saját hírnevük és státuszuk kedvéért fáradoznak. Ez a középpont, e körül forog minden, amit az antikrisztusok mondanak és tesznek. Az antikrisztusok soha nem végeznek semmilyen tényleges munkát Isten választott népének életbe való belépéséért, és soha nem végeznek semmilyen tényleges munkát a királyság evangéliumának terjesztéséért. Amikor árat fizetnek, nézzétek meg, miért fizetnek árat. Amikor hevesen vitatnak egy ügyet, nézzétek meg, miért vitatják. Amikor megbeszélnek vagy elítélnek valakit, nézzétek meg, mi a szándékuk és a céljuk. Amikor valami miatt feldúltak vagy dühösek, nézzétek meg, milyen beállítottságot tárnak fel. Emberek nem láthatnak az emberek szívébe, Isten azonban igen. Amikor Isten az emberek szívébe tekint, minek a segítségével méri fel az emberek által mondott és tett dolgok lényegét? Az igazságot használja ennek felmérésére. Az ember szemében a hírnév és a státusz védelmezése helyénvaló. Isten szemében akkor miért jellemezhető ez az antikrisztusok feltáulásaként és kifejeződéseként, valamint az antikrisztusok lényegeként? Ez mindannak az ösztönzőjén és motivációján alapszik, amit az antikrisztusok tesznek. Isten átvizsgálja a tetteik ösztönzőjét és motivációját, és végül meghatározza, hogy minden, amit tesznek, a saját hírnevükért és státuszukért történik, nem pedig a kötelességük végzése, és még kevésbé az igazság gyakorlása és az Istennek való alávetés érdekében.

Az antikrisztusok a hírnevet és a státuszt hajszolják, ezért minden bizonnyal azért is beszélnek és dolgoznak, hogy a hírnevüket és a státuszukat fenntartsák. A hírnevüket és a státuszukat mindennél nagyobbra értékelik. Ha körülöttük valaki jó képességű és törekszik az igazságra, és ez az illető szert tesz némi tekintélyre a testvérek körében és csapatvezetőnek választják, a testvérek pedig valóban csodálják és elismerik ezt az embert, hogyan reagálnak majd az antikrisztusok? Biztosan nem teszi boldoggá őket, és feltámad bennük a féltékenység. Ha az antikrisztusok féltékenységet dédelgetnek, mondjátok meg Nekem, tudnak vajon viselkedni? Nem kell valamit kezdeniük ezzel? (De igen.) Mit fognak tenni, ha igazán irigylik ezt az embert? A fejükben biztosan így számíttgatnak majd: „Ez az illető elég jó képességű, valamennyire ért ehhez a szakmához és erősebb nálam. Ez hasznos isten házána munkája számára, számomra azonban nem! Vajon átveszi majd a helyemet? Hát nem lesz az bajos, ha egy napon tényleg a helyemre lép? Megelőzőleg kell cselekednem. Ha egy napon meg tud állni a saját lábán, akkor nem tudom majd oly könnyedén lerendezni őt. Jobb, ha én ütök elsőnek. Ha késlekedem és hagyom, hogy leleplezzenek, ki tudja, milyen következményei

lesznek. Nos, hogyan csaphatok le? Kell találnom egy ürügyet, egy alkalmat.” Mondjátok meg Nekem, ha az emberek gyötörni akarnak valakit, vajon nem könnyen találnak ürügyet és alkalmat ennek megtételére? Mi az ördög egyik taktikája? („Aki ártani akar, megtalálja a módját.”) Pontosan, „aki ártani akar, megtalálja a módját”. A Sátán világában ez a fajta logika létezik és ez a fajta dolog történik. Isten számára mindez egyáltalán nem létezik. Az antikrisztusok a Sátántól valók, és igen ügyesek ezekben a dolgokban. Ezen fognak töprengeni: „Aki ártani akar, megtalálja a módját. Majd én megvádoljak, találok rá alkalmat, hogy gyötörjelek, elnyomjam az arroganciádat és az önhihtségedet, és megakadályozzam a testvéreket abban, hogy becsüljenek és a következő alkalommal csapatvezetőnek válasszanak. Azután többé nem jelentesz majd fenyegetést rám, nem igaz? Hát nem megkönnyebbülök majd attól, ha kiiktatom ezt a lehetséges problémát és eltávolítom ezt a vetélytársat?” Ha az elméjük efféle örömtáncot jár, külsőleg vajon vissza tudják-e tartani magukat a cselekvéstől? Az antikrisztusok természetét figyelembe véve, vajon képesek-e arra, hogy eltemessék magukban ezt az elgondolást és ne tegyenek semmit? Egyáltalán nem. Biztosan meg fogják találni a módját, hogy cselekedjenek. Ilyen az antikrisztusok árázsága. Nem csupán így gondolkodnak, hanem el is akarják érni ezt a célt. Így hát veszettül töprengeni fognak ezen a dolgon, és törik a fejüket. Isten házának érdekeit nem veszik figyelembe, sem a gyülekezet munkájára nincsenek tekintettel, azzal pedig még kevésbé törődnek, hogy a tetteik összhangban állnak-e Isten szándékával. Csakis arra gondolnak, hogy miként tartsák fenn a hírnevüket és a státuszukat, hogyan védelmezzék a hatalmukat. Úgy vélik, hogy a vetélytársuk máris fenyegetést jelent a státuszukra, ezért megpróbálnak alkalmat találni arra, hogy megbuktassák. Amikor – anélkül, hogy beszéltek volna vele – megtudják, hogy a vetélytársuk olyasvalakit bocsátott el, aki következetesen felületesen végezte a kötelességét, tökéletes lehetőségnek tekintik ezt arra, hogy a vetélytársuk nyakába varrjanak valamit. A testvérek előtt így szólnak: „Mivel ma mindenki itt van, vegyük elő ezt az ügyet boncolgatásra. Nem diktatórikus cselekedet-e az, ha valakit engedély nélkül, a munkatársaiddal és a társaiddal való megbeszélés nélkül elbocsátasz? Miért követne el valaki ilyen hibát? Hát nincs gond a beállítottságával? Nem kellene megmetszeni őt? Nem kellene a testvéreknek elhagyniuk őt?” Belekapaszkodnak ebbe az ügybe és aránytalanul felfűjják, hogy befeketítsék a vetélytársukat, önmagukat pedig felemeljék. A valóságban nem ilyen súlyos a helyzet. Teljesen elfogadható az, ha azt követően készül beszámoló, hogy egy csapattag el lett bocsátva vagy a számára kijelölt kötelesség ki lett igazítva, amennyiben az az elbocsátás vagy kiigazítás követi az alapelveket. Az antikrisztusok azonban aránytalanul felfűjják ezt az ügyet. Készakarva támadják a vetélytársukat és magasztalják magukat. Hát nem mások gyöttrésének megnyilvánulása ez? Ádázul metszik a vetélytársukat, és túlzó vádakot fogalmaznak meg vele szemben. Miután hallanak erről, a testvérek erre gondolnak: „Mi folyik itt? Úgy tűnik, valami nincs rendben. Az, amit mondanak, nem egyezik a valósággal! Az illető, akinek a kijelölt kötelessége ki lett igazítva, nem végezte a kötelességét felelősségteljesen – ez

elismert tény. Azért bocsátották el, hogy fenntartsák a gyülekezet munkáját. Az, hogy valaki így végzi a kötelességét, komoly és felelősségteljes hozzáállás és a hűség megnyilvánulása. Miért kellene hát diktatórikus tettekkel bélyegezni ezt? Ez egyértelműen annak az esete, hogy »aki ártani akar, megtalálja a módját.«. Bárki, aki valamelyest érti az igazságot és van benne egy kis tisztánlátás, első pillantásra felismeri, hogy ezek az antikrisztusok csak a saját erejüket fitogtatják és a saját frusztrációjukat vezetik le a vetélytársukon. Hogyan jelent ez felelősségvállalást a munkáért? Hogyan jelenti ez az illető megmetszését? Ezek az antikrisztusok elefántot csinálnak a bolhából: ez csak pusztá megtorlás és személyes bosszúállás. Az emberi akaratból és a Sátántól ered, nem Istentől származik. Bizonyosan nem abból a hozzáállásból ered, hogy az illető felelősséget vállal a munkáért és a kötelességeiért – neki nem ez a szándéka. Az antikrisztusok túlságosan világosan leleplezik a szándékaikat, és egyesek látják ezt. Az antikrisztusok vajon érzékelik ezt? (Igen.) Ez az antikrisztusok fortélyja. Ők a legügyesebbek a státuszuk védelmezésében, az álokoskodásban, az emberek megnyerésében, és különösen abban, hogy „belelássanak” az emberek szívébe. Magukban erre gondolnak: „Minden gondolatotokon átlátok, amely a szívetekben van. Lehet, hogy értitek az igazságot, rajtam azonban nem láttok át. Én átlátok rajtatok. Meg tudom mondani, kit nem győznek meg az általam mondott dolgok.” De vajon kimondanak bármit is ebből? Nem, nem teszik. Mondanak néhány megnyerő szót és kifejezést, hogy mindenkit meggyőzzenek, hogy elérjék, hogy mások úgy gondolják, észszerűen jártak el azzal, hogy megmetszték az illetőt. Milyen szavakat használnak? Ezt mondják: „Nem önző, személyes indíttatásból metszettelek meg. Valójában nincs személyes ellenszenv közöttünk. Csupán arról van szó, hogy amikor önhatalmúlag eltávolítottad az illetőt a kötelességéből, az sértette isten házának érdekeit. Szemet hunyhatok vajon felette? Ha megengedném, hogy megtedd, felelőtlenség lenne a részemről. Nem azért teszem ezt, hogy téged vagy bárkit konkrétan célba vegyek. Ha tévedek, a testvérek bírálhatnak vagy megdorgálhatnak. A következő választáson nem indulok majd.” Amikor egyesek ezt hallják, teljesen összezavarodnak. Erre gondolnak: „Úgy tűnik, félreértettem őt. Még arra is hajlandó, hogy ne induljon a választásokon. Nem azért metszette meg az illetőt, hogy státuszért versengjen; a tettének alapja a gyülekezet munkája iránti felelősségvállalás hozzáállása volt. Ebben nincs helytelenség.” Ezeknek az antikrisztusoknak ismét sikerül félrevezetniük néhány embert. Hát nem ravaszok az antikrisztusok? (De azok.) Rendkívül ravaszok! Mondhatjuk, hogy az antikrisztusok törik a fejüket, az elméjük mélyére ásnak és bármilyen szükséges eszközt bevetnek a hírnevük és a státuszuk érdekében. Van egy szólás, miszerint „csapd arcul, aztán kínáld meg édes datolyával”. Az antikrisztusok vajon nem ezzel a taktikával élnek? Miután lecsapnak rád, talán mondanak néhány kedves szót, hogy hízelegjenek neked, megvigasztaljanak, és azt éreztessék veled, hogy ők hihetetlenül elnézőek, türelmesek és szeretetteljesek. Végül el kell ismerned őket, és ezt mondanod: „Nézd, az illetőnek annyira világos céljai vannak a munkájában és olyan profi benne – micsoda remek készség! Nyilvánvalóan

megvannak benne egy vezető tulajdonságai, és hozzá képest mi mindannyian alkalmatlannak érezzük magunkat!” Nos, vajon nem érték el a céljukat ezek az antikrisztusok? Ezek az antikrisztusok trükkjei.

Az antikrisztusok különösképp alattomosok és ravaszok. Mindent, amit mondanak, alaposan átgondolnak; senki sem ért jobban a színleléshez. Amint azonban egyszer kibújik a szög a zsákból, amint az emberek meglátták, hogy milyenek valójában, minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy érveljenek önmaguk mellett, és azon gondolkodnak, hogyan orvosolják a helyzetet, és össze-vissza beszélnek azért, hogy mentsék az imázsukat és a hírnevüket. Az antikrisztusok minden egyes nap csak a hírnévért és a státuszért élnek, csak azért élnek, hogy elmerüljenek a státusz előnyeiben – csakis erre gondolnak. Még ha alkalmasint szenvednek is némi apró nehézséget vagy fizetnek valamilyen jelentéktelen árat, az a státusz és a hírnév megszerzése érdekében történik. A státuszra való törekvés, a hatalom birtoklása és a könnyű élet azok a fő dolgok, amelyekért az antikrisztusok folyton mesterkednek miután hisznek Istenben, és addig nem adják fel, amíg el nem érik a céljaikat. Ha lelepleződnek a gonosz tetteik, pánikolnak, mintha rájuk készülne omlani az ég. Nem tudnak enni és aludni, olyan, mintha transzban lennének, mintha depresszió kínozná őket. Amikor az emberek megkérdezik őket, hogy mi a baj, hazugságokat találnak ki, és ezt mondják: „Tegnap annyira sok dolgom volt, hogy egész éjjel nem aludtam, úgyhogy nagyon fáradt vagyok.” Valójában azonban ebből semmi sem igaz, az egész megtévesztés. Azért érzik így magukat, mert állandóan ezen töprengenek: „Leleplezték a rossz dolgokat, amelyeket tettem, hogyan állíthatom hát helyre a hírnevemet és a státuszomat? Milyen eszközök segítségével válthatom meg magam? Milyen hangvételt üssek meg mindenkivel, hogy megmagyarázzam ezt? Mit mondhatok, hogy az emberek ne lássanak át rajtam?” Hosszú időn át nem tudják kitalálni, mit tegyenek, ezért hát lehangoltak. A szemük időnként kifejezéstelenül egyetlen pontra mered, és senki sem tudja, mit néznek épp. Az ügy arra készíti őket, hogy törjék a fejüket, minden gondolatmenetet végigvegyenek, és ne akarjanak enni és inni. Ennek ellenére mégis úgy tesznek, mintha törődnének a gyülekezeti munkával, és ilyesmiket kérdeznek az emberektől: „Hogy megy az evangéliumi munka? Mennyire eredményesen hirdetik az evangéliumot? Nyertek a testvérek mostanában belépést az életbe? Okoz valaki bármilyen bomlasztást vagy zavarokat?” Ezek a kérdezősködéseik a gyülekezet munkájáról a látszatot szolgálják a többiek számára. Ha problémák jutnának a tudomásukra, nem lenne módjuk a megoldásukra, a kérdéseik tehát pusztán formaságok, amelyeket csak azért tesznek fel, hogy úgy tűnjön, mintha törődnének a gyülekezeti munkával. Ha valaki esetleg beszámolna nekik a gyülekezet problémáiról, hogy oldják meg azokat, csak a fejüket ráznák. Semmilyen terv nem segítené nekik, és bár szeretnék álcázni magukat, nem tudnák, és azt kockáztatnák, hogy leleplezik és felfedik őket. Ez a legnagyobb probléma, amellyel az antikrisztusok egész életükben szembekerülnek. Az antikrisztusok ebben a pillanatban olyanok, mint hangya a forró tányéron, időnként megrázzák a fejüket, mintha

ezt mondanák: „Ez nem mehet tovább.” Aztán a fejükhöz kapnak, mintha erre gondolnának: „Hogy lehetek ilyen ostoba? Hogy bukhattam el ezen a dolgon?” Az antikrisztusok nem tudják elfogadni ezt a tényt, és csak sóhajtani képesek. Csak a saját hírnevükért és státuszukért végeznek munkát, szenvednek és fizetik meg az árat, mindenféle gaztettbe süllyedve, hogy kielégítsék az ambícióikat és a vágyaikat. Elkerülhetetlen kimenetel az, hogy Isten választott népe leleplezi őket. Az emberek előbb-utóbb mindenképp elbuknak, ha nem törekednek az igazságra. Ez a mondás tökéletesen teljesül az antikrisztusokon. Bár ügyesek az álcázásban és képesek meggyőzően beszélni és félrevezetni másokat, ha Isten választott népe érti az igazságot és képes felismerni egy ember lényegét, akkor nem számít, mennyire mélyen rejtőzködnek az antikrisztusok vagy mennyi gonoszságot tesznek, teljesen tisztán tudják látni őket. Van pár szólás: „a gonoszban való kitartás önpusztításhoz vezet”, és „aki a tűzzel játszik, megégeti magát”. Ezek a dolgok alakulását irányító objektív törvények, amelyeket Isten fektetett le minden dolog és minden esemény alakulására vonatkozóan. Senki sem menekülhet előlük. Bár a gyülekezet munkája folytatódik az antikrisztusok uralma alatt, a hatékonysága nagyot csökkent. Egyes fontos munkákat továbbra is gonosz egyének irányítanak, Isten házában munkarendjét pedig nem hajtották végre. Bár Isten választott népének minden tagja végzi a kötelességét, nincs valódi eredmény, és különféle feladatok már régóta a bénultság állapotába süllyedtek. Mi ezeknek a problémáknak a gyökere? Az, hogy az antikrisztusok átvették a gyülekezet irányítását. Bárhol, ahol az antikrisztusok hatalmat gyakorolnak – bármekkora is a befolyásuk köre, még ha csak egy csapatról van is szó –, hatással lesznek Isten házában munkájára és Isten választott népe egy részének az életbe való belépésére. Ha hatalmat gyakorolnak egy gyülekezetben, ott a gyülekezeti munka és Isten akarata akadályoztatva van. Bizonyos gyülekezetekben miért nem lehet végrehajtani Isten házában munkarendjét? Azért, mert ezekben a gyülekezetekben az antikrisztusok gyakorolják a hatalmat. Bárki, aki antikrisztus, nem fogja őszintén feláldozni magát Istenért, a kötelességvégeztése pusztán formáság kérdése és ímmel-ámmal tett dolog lesz. Akkor sem fog valódi munkát végezni, ha vezető vagy dolgozó, és csak a hírnév, a nyereség és a státusz kedvéért fog beszélni és cselekedni, a gyülekezet munkáját egyáltalán nem oltalmazva. Mit csinálnak hát az antikrisztusok egész nap? Azzal foglalatostkodnak, hogy színjátékot rendeznek és kérkednek. Csak olyan dolgokat tesznek, amelyeknek része a saját hírnevük, nyereségük és státuszuk. Azzal vannak elfoglalva, hogy félrevezessenek másokat, csőbe húzzák az embereket, amikor pedig összeszedték az erejüket, továbblépnek, hogy még több gyülekezetet irányítsanak. Csakis királyként akarnak uralkodni, a gyülekezetet pedig saját önálló királyságukká akarják alakítani. Csak arra vágnak, hogy ők legyenek a nagy vezetők, hogy teljes körű, egyoldalú hatalmuk legyen, hogy több gyülekezetet irányítsanak. A legkevésbé sem érdekli őket semmi más. Nem foglalkoznak a gyülekezet munkájával, sem Isten választott népének életbe való belépésével, az pedig még kevésbé érdekli őket, hogy Isten akarata megvalósul-e. Őket csak az érdekli, hogy mikor

gyakorolhatnak önálló hatalmat, irányíthatják Isten választott népét, és lehetnek egyenrangúak Istennel. Az antikrisztusok vágyai és ambíciói tényleg óriásiak! Bármennyire szorgalmasan dolgoznak tűnnek is az antikrisztusok, csakis a saját törekvéseikkel vannak elfoglalva, azzal foglalkoznak, amit szeretnek csinálni, a saját hírnevükkel, nyereségükkel és státuszukkal kapcsolatos dolgok mellett. A feladataikra, illetve az általuk végzendő kötelességekre nem is gondolnak, és egyáltalán semmi helyénvalót nem tesznek. Efféle lények az antikrisztusok – ördögök és Sátánok, akik akadályozzák és megzavarják Isten munkáját.

A múltban volt egy vezető, akire öt feladatot bíztam rá a hivatali időszaka alatt. Két hónap elteltével azonban a dolgok egyike sem valósult meg. A felszínen úgy tűnt, hogy a vezető nem csupán tétlenkedett, hanem meglehetősen elfoglalt és kimerült volt, és igen ritkán lehetett látni. Nos, mivel foglalatosskodott, és miért nem tudta teljesíteni a feladatokat, amelyeket rábíztam? Volt itt egy gond. A vezető azért nem végezte a feladatok némelyikét, mert nem szerette csinálni, és úgy vélte, hogy azok kívül esnek a kötelességein. Ez volt az egyik gond. Ráadásul bizonyos feladatokról eltérő volt a véleménye, és szándékosan félretette őket. Olyan feladatok is voltak, amelyek némi kihívást jelentettek, mások segítségét igényelték és valamelyest problémásak voltak, amelyeket a vezető nem kezelt. Ilyen helyzetek merültek fel. Eltelt tehát két hónap és egyetlen feladat sem teljesült. Egyesek ezt mondták: „Vajon el lehet végezni ezt az összes feladatot két hónapon belül?” El lehet, ezt az összes feladatot el lehet végezni két hónap alatt, a feladatok többségét pedig egy-két napon belül el lehetne végezni, a vezetőnek azonban nem sikerült megvalósítania őket. Amikor másvalaki átvette és elvégezte ezeket a feladatokat, mind az öt készen lett egy héten belül. Szerintetek el kellene bocsátani egy ilyen vezetőt? (Igen.) Ha ilyen emberrel találkoztok, aki a Fennvalótól kapott feladatok egyikét sem végzi el, a felszínen azonban igen elfoglaltnak tűnik, akkor az hamis vezető. Az ilyen egyéneket haladéktalanul el kell bocsátani, illetve ki kell iktatni. Mit gondoltok erről az alapelvről? (Azt, hogy jó.) Ne a külsőséges lelkesedését, illetve azt a tényt nézzétek, hogy egész nap igen elfoglaltnak tűnik. A valóságban semmilyen tényleges munkát nem végez; jelentéktelen dolgokkal foglalja el magát. Mit csinál? A tettei pár különböző kategóriába sorolhatók. Először is, olyan feladatokat vállal, amelyekről úgy hiszi, hogy tudja kezelni őket, olyanokat, amelyek biztonságosak és nem járnak sok kockázattal. Hogy értem azt, hogy „nem járnak sok kockázattal”? Úgy értem, hogy ezeknek a feladatoknak a végzése során könnyű elkerülni a hibázást, az illetőnek nem kell kapcsolatba lépnie a Fennvalóval, és el tudja kerülni, hogy elrontsa a dolgokat és megmetsszék őt. Ezenfelül olyan feladatokkal foglalkozik, amelyekben jártas, ahol kisebb valószínűséggel követ el hibákat. Ily módon elkerülheti a felelősségvállalást, és nagy mértékben megóvja magát a metszéstől, a kitakarítástól vagy a kiközösítéstől. Ezek a feladatok kockázatmentesek és nem járnak felelősséggel, tehát meg tud felelni nekik és tudja kezelni őket. A valóságban van ebben egy rejtett elem. Elvégezné ezeket a feladatokat, ha anélkül végezhetné, hogy bárki is

látná őt? Elvégezné, ha nem származik belőle személyes előnye? Biztosan nem. Milyen feladatokat részesít előnyben? A viszonylag könnyű, egyszerű, és az olyan feladatokat részesíti előnyben, amelyek túl sok szenvedés nélkül végrehajthatóak. Emellett több olyan prédikációt akar hallgatni és megjegyezni, amelyek érdeklik őt és amelyek igazodnak az elképzeléseihez. Amint megérti ezeket, megvitathatja ezeket a prédikációkat másokkal, azért, hogy villoghasson és begyűjtse mások csodálatát. Sőt, ha ezeknek a feladatoknak a végzése lehetővé teszi számára, hogy több emberrel kapcsolatba kerüljön, és mások tudomására hozza, hogy ő el van foglalva a munkával, hogy vezetői pozícióban van, és ez a státusza és az identitása, akkor tenni fogja őket. Ilyen jellegű feladatokat válogat. Ha azonban a munka, amelyet végeznie kell, összetett és túlmutat a képességein, és ha valaki más ügyesebb nála, és megvan a veszélye, hogy bukás esetén székényben marad, mások lenézik őt, akkor nem hajlandó elvégezni ezeket a feladatokat. Tart a nehéz munkától, a fáradságtól és a szégyentől, hogy nem teljesít jól. Ezenfelül különösen lusta és hajlamos kerülni a megerőltető és fáradságos feladatokat, messzire elrejtőzik előlük. Inkább olyan feladatok végzését részesíti előnyben, amelyek javítják a róla alkotott képet, könnyedek, ahol ímmel-ámmal cselekedhet és megnyerheti az emberek szívét, anélkül, hogy a Fennvaló átlátna rajta. Ezek mind az antikrisztusok veleszületett jellemzői. Amikor a kötelességük végzéséről van szó, válogatnak. Személyes választásaik, terveik, sőt cselszövéseik vannak. Egyáltalán nem egyszerűen engedelmeskednek Isten háza intézkedéseinek; inkább saját döntéseket hoznak. Bizonyos, a Fennvalótól származó intézkedések tekintetében – ha nem értenek egyet velük, akkor egyáltalán nem fogják végrehajtani azokat. Teljességgel feltartóztatják ezeket a dolgokat, a testvérek a gyülekezetben pedig nem tudnak róluk. Ha a Fennvalótól származó említett intézkedések megvalósítása ütközne bizonyos egyénekkel vagy sértené az embereket, vajon végrehajtanák azokat? Nem. A szívükben erre gondolnak: „Ha a fennvaló meg akarja csináltatni ezt, én nem fogom megtenni. Még ha meg is teszem, a fennvaló nevében kell tennem, állítva, hogy ő rendelte így. Nem engedhetem meg magamnak, hogy megsértsem azokat az embereket.” Az antikrisztusok ravasz fajta, nem igaz? Bármit is tesznek, nyolc-tíz, vagy akár még több alkalommal is latolgatják és számígtatják. A fejük tele van afféle gondolatokkal, hogy miként teremtsenek stabil pozíciót maguknak a tömegben, hogyan legyen jó hírnevük és nagy tekintélyük, hogyan hízelegjék be magukat a Fennvaló kegyeibe, hogyan ériék el, hogy a testvérek támogassák, szeressék és tiszteljék őket, és bármit megtesznek, hogy elérjék ezeket az eredményeket. Milyen úton járnak? Isten házának érdekei, a gyülekezet érdekei és Isten házának munkája számukra nem a fő szempontot jelentik, és még kevésbé olyan dolgok, amelyek miatt aggódnak. Mit gondolnak? „Semmi közöm ezekhez a dolgokhoz. Mindenki gondoskodik magáról, az utolsót pedig vigye el az ördög; az embereknek önmagukért, valamint a saját hírnevükért és státuszukért kell élniük. Ez a legmagasabb létező cél. Ha valaki nem tudja, hogy önmagáért kell élnie és óvnia kell magát, akkor idióta. Ha arra kérnének, hogy gyakoroljak az igazságalapelvek szerint, valamint vessem alá magam istennek és

az ő háza intézkedéseinek, akkor az attól függene, hogy származna-e abból bármi hasznom vagy sem, és hogy lenne-e bármi előnye annak, ha így tennék. Amennyiben megvan az esélye, hogy esetleg kitakarítanak, illetve, hogy elveszítem a lehetőségét, hogy áldást nyerjek, ha nem vetem alá magam isten háza intézkedéseinek, akkor alávetem magam.” Így hát – a saját hírnevük és státuszuk megóvása érdekében az antikrisztusok gyakran azt választják, hogy némi kompromisszumot kötnek. Mondhatni, hogy a státusz kedvéért az antikrisztusok képesek bármiféle szenvedést elviselni, a jó hírnév kedvéért pedig bármilyen árat képesek megfizetni. A szólás, miszerint „egy nagy ember tudja, mikor engedjen és mikor ne”, igaznak hangzik az esetükben. Ez a Sátán logikája, nem igaz? Ez a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiája, és a Sátán túlélési alapelve is. Végképp visszataszító!

Az antikrisztusok saját státuszukat és hírnevüket minden másnál fontosabbnak tartják. Ezek az emberek nem csak csalárdak, alattomosak és elvetemültek, hanem rendkívül ádázak is. Mit tesznek, amikor felfedezik, hogy státuszuk veszélyben van, vagy amikor elveszítik helyüket az emberek szívében, amikor elveszítik ezeknek az embereknek a támogatását és ragaszkodását, amikor az emberek többé már nem hódolnak nekik és nem néznek fel rájuk, és amikor gyalázatba süllyednek? Hirtelen ellenségessé válnak. Amint elvesztik státuszukat, nem lesznek hajlandóak semmilyen kötelességük végrehajtására, minden, amit tesznek, felületes, és nem áll érdekükben bármit is tenni. De nem ez a legrosszabb megnyilvánulás. Mi a legrosszabb megnyilvánulás? Amint ezek az emberek elvesztik státuszukat, és már senki nem néz fel rájuk, és senkit sem tudnak tovább félrevezetni, előjön a gyűlölet, a féltékenység és a bosszú. Nemcsak hogy nincs Istent félő szívük, de az alávetettség legkisebb morzsája is hiányzik belőlük. Továbbá a szívükben hajlamosak gyűlölni Isten házát, a gyülekezetet, a vezetőket és a dolgozókat; arra vágnak, hogy a gyülekezet munkája problémákba ütközzön, vagy leálljon, nevetni akarnak a gyülekezeten és a testvéreken. Gyűlölnék is mindenkit, aki törekszik az igazságra és féli Istent. Támadnak és gúnyolnak bárkit, aki hűséges a kötelességében és hajlandó megfizetni az árat. Ez az antikrisztusok beállítottsága – és vajon ez nem ádázság? Egyértelműen gonosz emberek ők; az antikrisztusok lényegüknél fogva gonosz emberek. Még amikor online tartják is az összejöveteleket, ha azt látják, hogy jó a jel, csendesen szitkozódznak, és ezt mondják magukban: „Remélem, hogy elmegy a jel! Remélem, hogy elmegy a jel! Jobb, ha senki sem hallja a prédikációkat!” Mik ezek az emberek? (Ördögök.) Ördögök! Határozottan nem Isten házának emberei. Az efféle ördögök és gonosz emberek így keverik a bajt, bármelyik gyülekezetben is vannak. Még ha a tisztán látó emberek leleplezik és megszorítják is őket, akkor sem fognak elgondolkodni magukon vagy beismerni a hibáikat. Arra gondolnak, hogy csak egy pillanatnyi botlás volt a részükről, és hogy tanulniuk kell belőle. Egy ilyen ember, aki teljességgel elutasítja a megbánást, nem fogja alávetni magát, bárki is ismeri fel és leplezi le őt. Bosszút fog forralni az illető ellen. Amikor ő kényelmetlenül érzi magát, azt akarja, hogy a testvéreknek se legyen könnyű

dolguk. Sőt, a szívében titokban átkozza a testvéreket, azt kívánja, hogy rossz dolgok történjenek velük, és átkozza Isten házának munkáját, azt kívánva, hogy baj érje. Amikor valami rosszul sül el Isten házában, titokban örvendezik és ünnepel, erre gondolva: „Hmm! Végre valami balul ütött ki. Mindez azért történik, mert elbocsátottál engem. Jó, hogy minden befuccsol!” Boldogok és örömeiket lelik abban, ha azt látják, hogy mások gyengülnek és negatívvá válnak, gúnyos és csúfolódó szavakat szólnak, hogy becsméreljék az embereket, sőt a negativitás és a halál szavait terjesztik, mondván: „Mi, hívők, feladjuk a családjunkat és a pályafutásunkat, hogy a kötelességünket végezzük és szenvedést viseljünk. Azt hiszed, hogy Isten háza valóban felelősséget tud vállalni a jövőnkért? Gondoltál valaha erre? Vajon megéri az árat, amit fizetünk? Az egészségem jelenleg nem túl jó, és ha kifárasztom magam, ki fog gondoskodni rólam idős koromban?” Efféle dolgokat mondanak, hogy mindenkit negatív érzések töltsenek el – csak ekkor lesznek boldogok. Hát nem rosszban sántikálnak, nem vészjóslók és rosszindulatúak? Nem járna megtorlás az ilyen embereknek? (De igen.) Úgy vélitek, hogy az ilyen embereknek valóban ott van Isten a szívében? Nem úgy tűnnek, mint akik őszinte hívei Istennek, alapvetően nem hisznek abban, hogy Isten átvizsgálja az emberek szíve mélyét. Nem álhívők vajon? Ha igazán hinnének Istenben, hogyan mondhatnának efféle dolgokat? Egyesek talán azt mondják, hogy azért, mert hiányzik belőlük az Istent félő szív – helytálló ez? (Nem, nem helytálló.) Miért nem helytálló? (Isten egyszerűen hiányzik a szívükből; szemben állnak Istennel.) Valójában azért mernek efféle dolgokat mondani, mert nem hisznek Isten létezésében. Azt még kevésbé hiszik, hogy Isten mindenkit átvizsgál, és nem hiszik, hogy Isten minden szavukat és tettüket, minden gondolatukat és elgondolásukat figyeli. Nem hiszik ezeket a dolgokat, ezért nem félnek, és szabadon és gátlástalanul szólnak efféle ördögi szavakat. Még a nem hívők is gyakran mondják, hogy „a mennynek szeme van”, és hogy „amikor az ember cselekszik, a Menny figyel”. Bárki, akinek csak egy kevés őszinte hite is van, nem ejtené ki könnyelműen az álhívők ezen ördögi szavait. Vajon nem érik súlyos következmények azokat a hívőket, akik így gondolkodnak és így beszélnek? Hát nem súlyos természetű dolog ez? Nagyon súlyos! Az, hogy ily módon képesek tagadni Istent, azt jelenti, hogy valódi ördögök és gonosz lények, akik beszivárogtak Isten házába. Csak az ördögök és az antikrisztusok merészelnek nyíltan zúgolódni Isten ellen. Isten házának érdekei Isten érdekeit képviselik, és minden, amit Isten háza tesz, Isten vezetősége alatt zajlik, az Ő engedélyével és az Ő útmutatásával – szorosan összefügg Isten irányítási munkájával és nem választható el attól. Azok az emberek, akik ily módon nyíltan átkozzák Isten házának munkáját, akik a szívükben rágalmazzák azt, és ki akarják nevetni Isten házát, akik azt kívánják, hogy Isten választott népét mind letartóztassák, hogy a gyülekezet munkája teljességgel megbénuljon és a hívők elforduljanak a hitűktől, akik akkor lesznek boldogok, ha ez megtörténik – miféle emberek ezek? (Ördögök.) Ördögök és gonosz démoni reinkarnációk! A hétköznapi emberek beállítottsága romlott, alkalmanként lázadók, és foglalkoztatja őket pár kis elgondolás, amikor negatívnak és

gyengének érzik magukat – ez minden, de nem lennének ilyen rosszak, illetve nem engednének teret efféle elvetemült és rosszindulatú gondolatoknak. Az efféle lényeg csak az antikrisztusokban és az ördögökben van meg. Amikor az antikrisztusoknak ilyen elgondolásaik vannak, vajon gyanítják, hogy esetleg tévednek? (Nem.) Miért nem? (Azért, mert azt tartják az igazságnak, amit ők gondolnak és mondanak. Nem hisznek Istenben, hiányzik belőlük az Istent félő szív, és az a természetük, hogy ellenálljanak Istennek.) Pontosan, ez a természetük. Mikor kezelte a Sátán valaha is Istenként Istent? Mikor hitte, hogy Isten az igazság? Soha nem tette, és nem is fogja. Az antikrisztusok, ezek az ördögök ugyanilyenek; nem kezelik Istenként Istent, és nem hiszik, hogy Ő az igazság. Nem hiszik, hogy Isten az, aki minden dolgot teremtett és szuverenitást gyakorol mindenek felett. Ezért gondolják, hogy bármit mondanak is, az igaz. Gátlástalanul így gondolkodnak és cselekednek; ilyen a természetük. Amikor a romlott emberek ugyanezt teszik, belső konfliktust élnek meg. Van lelkiismeretük és emberi tudatosságuk. A lelkiismeretük, a tudatosságuk és az általuk megértett igazságok belsőleg hatást gyakorolnak rájuk, ez pedig konfliktust szül. Amikor ez a konfliktus előáll, harc zajlik a helyes és a helytelen, a jó és a rossz, valamint az igazság és az elvetemültség között, és elér egy eredményt: azok, akik az igazságra törekednek, Isten oldalán állnak, míg azok, akik nem törekednek az igazságra, a Sátán elvetemült erőinek oldalán állnak. Minden, amit az antikrisztusok tesznek, a Sátánnal való együttműködést szolgálja. Negativitást árasztanak, alaptalan szóbeszédet terjesztenek, és kinevetik Isten házát. Átkozzák és rágalmazzák Isten házának munkáját, és szidalmazzák a testvéreket. Mindezek megtétele közben még fesztelenül is érzik magukat, mindenféle lelkiismeret-furdalás nélkül, a legcsekélyebb büntudat nélkül, és úgy hiszik, hogy a tetteik teljességgel helyénvalóak. Ez egészen felfedi az antikrisztusok sátáni természetét, és felfedi az Istennek ellenálló rút arcukat. Ezért nem túlzás azt állítani, hogy az antikrisztusok igazi ördögök és Sátánok. Az antikrisztusok született ördögök, és egyáltalán nem befogadói Isten üdvösségének. Egyáltalán nem a hétköznapi romlott emberiség részei. Az antikrisztusok reinkarnálódott ördögök, született gonosz démonok. Így állnak a dolgok.

Az antikrisztusok elsődlegesen a hírnévre és a státuszra helyezik a hangsúlyt. Amikor hírnévről és státuszról van szó, milyen tettekhez folyamodnak az antikrisztusok? Gátlástalanul cselekednek, törik a fejüket, az összes gondolatot végigveszik, és költséget nem kímélve egyengetik a saját hírnevüket és státuszukat. Ez a két dolog az éltető elemük, a mindenük. Úgy hiszik, hogy ha ezt a két dolgot megszerzik, az azt jelenti, hogy mindent megszereztek. Az ő világukban nem létezik más, csak a státusz, a hírnév és a saját érdekeik; nekik semmi más nem számít. Ezért aztán célravezető-e az igazságról, emberségről, igazságosságról és pozitív dolgokról beszélgetni az antikrisztusokhoz hasonló emberekkel? (Nem célravezető.) Így van, nem célravezető. Olyan, mintha arról próbálnál beszélni egy prostituálnak, hogyan legyen nő egy erényes házban, vagy meg akarnád tanítani arra, hogy erényes feleség és anya legyen; nem

akarja meghallgatni, nem tetszik neki és visszataszítónak találja. Mennyire találja visszataszítónak? A szívében szidalmaz téged és megragadja az alkalmat, hogy gúnyoljon, kinevessen, támadjon és kizárjon. Nincsenek vajon mostanában a gyülekezetben olyanok, akik – amint meghallják, hogy valaki az igazságról, vagy olyan igazságokról beszél, mint az Isten vezényletének és intézkedéseinek való alávetés, illetve engedelmeskedés Isten háza intézkedéseinek – különösen lázadó hozzáállást tanúsítanak? (De vannak.) Kell, hogy legyenek. Figyelj, és ismerd fel azokat, akik ilyen viselkedést tanúsítanak. Amikor annak szükségességéről beszélsz, hogy az ember alávesse magát Isten szuverenitásának és intézkedéseinek, erős ellenszenvvel reagálnak, ezt gondolván: „Egész nap csak az isten intézkedéseinek való alávetésről beszélnek, mintha mindent isten rendezne el, és az embereknek egyáltalán nem lenne választásuk!” Amint az igazságról, vagy arról beszélsz, hogy harmonikusan együtt kell működni, keresni kell Isten szándékait és az igazságalapelvek szerint kell cselekedni a kötelességeikben, ez rendkívüli ellenszenvet vált ki bennük, és nem hajlandók odafigyelni. Még ha vonakodva meg is hallgatnak, nem tudnak nyugton ülni, és még ha valahogy sikerül is nyugton ülniük, majdnem biztos, hogy elaludtak. Amikor az igazságról és arról beszélsz, hogy elveket kell követni a dolgok kezelése során, elálmosodnak és elbóbiskolnak. Miután eltelik egy idő anélkül, hogy az igazságról esne szó, illetve nem történik metszés, teli lesznek energiával. Önkényesen és meggondolatlanul cselekednek, egyoldalú döntéseket hoznak, és egyik kezükkel a hírnevet markolják, miközben a másikkal a státuszt ragadják meg. Mindenki másnál magasabbra ugranak, és mindenféle bajkeverésbe bocsátkoznak. Ezek az emberek mind antikrisztusok; mind ellenállnak Istennek, és bármelyik pillanatban nagy galibát okozhatnak.

Bárkit, aki az antikrisztusok természetével bír, antikrisztusként kell jellemezni. Amikor egyoldalúan akar cselekedni, meg kell fékezni és le kell állítani; ez kétségen felül áll. Egyesek talán azt mondják: „Mi van, ha nem tudjuk leállítani? Mit tegyünk?” Mondok nektek egy biztos módszert arra, hogy egyetlen mondattal leállítsátok. Amikor ilyen helyzettel találkozol, egyszerűen mondd ezt: „Ha abbahagyod a meggondolatlan cselekvést, az egyoldalú döntéshozatalt és lemondasz arról, hogy a tiéd legyen az utolsó szó, vajon bele fogsz halni?” Hogy hangzik? (Jól.) Azt hiszitek, egy antikrisztus tényleg meghalhat, ha megakadályozzák, hogy egyoldalúan cselekedjen? (Igen.) Hogyan jutottatok el erre az „igenre”? (Az antikrisztusok lényegüktől fogva ilyenek; ha nem cselekedhetnek egyoldalúan, nyomorultul érzik magukat és képtelenek tovább élni.) Pontosan, épp ez a lényegük, és ha nem cselekedhetnek így, nyomorultul érzik magukat. Nos, normálisak ezek az emberek? (Nem.) Nem normálisak. Egy normális ember hogyan gondolkodna? „Ha nem cselekedhetek egyoldalúan, akkor csak feladom; mi ebben olyan nehéz? Még könnyebbé is teszi az életemet!” Így gondolkodna egy normális ember. Egy antikrisztus azonban nyomorultul érzi magát, ha nem enged, hogy így cselekedjen. Hát nem egy ördög lakozik benne? (De igen.) Ha tehát nem engedik neki, hogy egyoldalúan cselekedjen, az olyan érzést kelthet benne, mintha

haldokolna. Mit jelent ez a „haldoklás”? Azt jelenti, hogy az ördög kínozza és zavarja őt a szívében, ami miatt úgy érzi, képtelen elviselni ezt vagy tovább élni, mintha a halál küszöbén állna; ezt jelenti. Ami az antikrisztusokat, a gonosz embereket és azokat az ördögöket illeti, akik azon igyekeznek, hogy megzavarják Isten házának munkáját – ha az ember ezt az egy mondatot mondja nekik, az többet ér, mintha bármely igazságot vitatna meg velük. Ez az egyetlen kijelentés célravezető olyan emberekkel szemben, mint az antikrisztusok, a gonosz emberek és az ördögök, akik megzavarják Isten házának munkáját. Célravezető ezeknek az embereknek az igazságot mondani? (Nem, nem az.) „Harmonikusan együtt kell működnöd, és az igazságalapelvek szerint kell végezned a kötelességed és kezelned a dolgokat” – ezek a szavak sok éven át elhangzottak; van bárki, aki nem érti őket vagy nem emlékszik rájuk? Nem kellene lennie. Akkor egyes emberek miért cselekednek még mindig egyoldalúan? Ez csak egyetlen dolgot jelenthet: nem urai önmaguknak; nem normális emberek. Az elméjük és a szívük nem tudja irányítani őket; valami más irányítja őket belülről, ami erőszakosan és kényszerítve afelé vezeti őket, hogy így cselekedjenek, vagyis pontosan afelé, hogy akadályozzák és megzavarják Isten házának munkáját, kárt okozzanak Isten háza munkájának, és elérjék, hogy Isten házának érdekei veszteséget szenvedjenek. Ki tudna ilyesmit tenni? Csak a Sátánok és az ördögök. Azokat, akik Istent követik, a normális embereket, az igazi teremtetett lényeket semmi sem ösztönözné arra, hogy ilyesmit tegyenek; csak a Sátánoknak és az ördögöknek van indítékuk, és csak ők teszik szándékosan ezeket a dolgokat. Megjegyeztétek ezt az állítást? (Igen.) Akkor mára itt befejezzük a beszélgetésünket. Viszlát!

2020. február 29.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Harmadik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

B. A saját hírnevük és státuszuk

Legutóbb az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak kilencedik tételéről beszélgettünk. Tegyük egy egyszerű visszapillantást. A boncolgatásunk céljából hány alfejezetre osztottuk az antikrisztusok érdekeit? (Három alfejezetre. Az első az antikrisztusok saját biztonsága, a második a saját hírnevük és státuszuk, a harmadik pedig az előnyök voltak.) Az antikrisztusokhoz kapcsolódó érdekek ezt a három alfejezetet foglalják magukban: a saját biztonságuk, a státuszuk és a személyes előnyeik – így van? (Igen.) Az első alfejezetet, a saját biztonságukat viszonylag könnyű megérteni. Azokkal a veszélyes környezetekkel áll összefüggésben, amelyekkel találkoznak, valamint az antikrisztusok közvetlen érdekeit érinti: a személyes biztonságukat. Erről az alfejezetről lényegében befejeztük a beszélgetést. A második alfejezet a saját hírnevük és státuszuk. Legutóbb ennek néhány megnyilvánulásáról beszélgettünk, bár inkább tágabb értelemben. Úgy vélem, hogy mindannyiótoknak csak fogalmi megértése és ismerete van erről az alfejezetről. Ha nem mondok nektek pár példát és nem nyújtok valamennyi részletes, konkrét elemzést, talán csak egy kevés doktrinális és szó szerinti megértések lesz az antikrisztusok lényegének és megnyilvánulásainak erről az aspektusáról, és talán nem lesztek képesek felismerni e valóságos, konkrét megnyilatkozások és megnyilvánulások egyikét sem. Amikor ezeknek a témáknak a tárgyalására kerül sor, a ti szempontotokból az minél konkrétabb, annál jobb, így van? (Igen.) Kész dolgokat szerettek hallani; nem szeretitek, ha ki kell találni dolgokat. Miután meghallgatjátok ezeket a prédikációkat, csináltok némi házi feladatot? Ha túl részletesen beszélek, úgy fogjátok érezni, hogy túlságosan tudálékos és bőbeszédű vagyok? Esetleg azt mondjátok: „Igazán alábecsülsz az IQ-nkat; valóban ilyen gyenge képességűek vagyunk? Elegendő, ha csak egy-két példát mondasz. Ami pedig az antikrisztusok lényegének boncolgatását illeti, elég sokat beszélgettünk a státusz és a hatalom iránti szeretetükkel kapcsolatos dolgokról. Miért érinti az antikrisztusok érdekeiről szóló beszélgetésünk ezt a témát is? Nem túlságosan ismételtető és szörszálhasogató ez? Tényleg szükséges erről beszélgetni?” Nos, egy kis ismétlés nem rossz dolog. Ha minden szemszögből beszélgetünk, alaposabban meg fogjátok érteni az antikrisztusok lényegének ezt az aspektusát. Továbbá, amikor az igazságról beszélgetünk, nem szabad tartózkodnotok az ismétléstől. Vannak olyan igazságok, amelyekről éveken át beszélgettünk, anélkül, hogy az emberek belépést nyertek volna beléjük. Helyes dolog

vajon mindig az ismétlés elkerülésén igyekezni, és folyton új stílusokat és kifejezéseket keresni? (Helytelen.) Az igazság maga szorosan kapcsolódik az emberek életéhez. Mindazok a különféle dolgok és romlott beállítottságok, amelyeket az emberek az életükben mutatnak, a megnyilvánulásaik, valamint a mindenféle dolgokat illető nézőpontjaik és hozzáállásaik újra és újra lejátszódnak, minden egyes nap. Az igazságról való beszélgetés, valamint a különböző tartalmak és lényegeik különféle szemszögből történő boncolgatása mindenképp előnyére válik az emberek igazságba való belépésének. Legutóbb egyszerű, tág értelemben beszélgettünk az antikrisztusok érdekeinek második alfejezetéről: a saját hírnevükről és státuszukról. Ma mondok pár példát, hogy részletesen beszélgethessünk erről. Természetesen, ha nyertetek némi új megértést, illetve némi kinyilatkoztatáshoz vagy világosságához jutottatok a közlésem alapján, vagy ha a saját tapasztalatotok vagy életek folyamán láttatok pár idevágó példát, ti is részt vehettek a beszélgetésben. A következőkben boncolgassuk konkrétan az antikrisztusok érdekeinek nézőpontjából, hogy mi nyilvánul meg az antikrisztusokban, amikor a saját hírnevükről és státuszukról van szó, milyen romlott beállítottságokat mutatnak, és milyen módon fedik fel az antikrisztusok ezeket a természetlényegeket.

Az, ahogyan az antikrisztusok dédelgetik a hírnevüket és a státuszukat, túlmegy az átlagos emberek hasonló viselkedésén, és valami olyasmi, ami a beállítottságuk lényegében van; nem egy ideiglenes érdeklődés vagy a környezetük átmeneti hatása – az életükben, a zsigereikben lévő valami, így tehát a lényegük. Ez azt jelenti, hogy mindenben, amit az antikrisztusok tesznek, az első megfontolásuk a saját hírnevük és státuszuk, semmi más. Az antikrisztusoknak a hírnév és a státusz az életük és a cél, amire életük során törekednek. Mindenben, amit tesznek, ez az első szempontjuk: „Mi történik majd a státuszommal? És a hírnevemmel? Ha ezt teszem, azzal jó hírnevet szerzek magamnak? Vajon emelni fogja a státuszomat az emberek fejében?” Ez az első dolog, amire gondolnak, ami kellőképp bizonyítja, hogy az antikrisztusok beállítottságával és lényegével bírnak – és csak ezért tekintenek így a dolgokra. Azt lehet mondani, hogy az antikrisztusok számára nem holmi plusz követelmény a hírnév és a státusz, és még kevésbé olyan dolgok, amelyek külsődlegesek számukra, amelyek nélkül ellennének. Ezek részei az antikrisztusok természetének, a zsigereikben, a vérükben vannak, velük született dolgok. Az antikrisztusok nem közömbösek aziránt, hogy van-e hírnevük és státuszuk; nem ez a hozzáállásuk. Akkor mi a hozzáállásuk? A hírnév és a státusz szorosan kapcsolódik a mindennapi életükhöz, a naponkénti állapotukhoz, ahhoz, hogy mire törekednek napi szinten. Az antikrisztusok számára a státusz és a hírnév az élet. Nem számít, hogyan élnek, nem számít, milyen környezetben élnek, nem számít, milyen munkát végeznek, nem számít, mire törekednek, mik a céljaik, mi az életük iránya, minden a jó hírnév és a magas státusz körül forog. Ez a cél pedig nem változik; soha nem tudják az ilyen dolgokat félretenni. Ez az antikrisztusok valódi arca és lényege. Kitehetnéd őket a hegyek mélyén egy őserdőben, még akkor sem tennék félre a hírnév és a státusz hajszolását. Bármilyen embercsoportba helyezheted őket, még mindig csak

a hírnévre és a státuszra tudnak gondolni. Habár az antikrisztusok is hisznek Istenben, egyenértékűnek tekintik a hírnévre és státuszra való törekvést az Istenbe vetett hittel, és egyenrangúként kezelik ezt a két dolgot. Ami annyit tesz, hogy miközben az Istenben való hit útját járják, a saját hírnevüket és státuszukat is hajszolják. Elmondható, hogy az antikrisztusok szívében az igazságra való törekvés az istenhitükben a hírnév és státusz hajszolását jelenti, és hogy a hírnév és státusz hajszolása egyben az igazságra való törekvés; hírnevet és státuszt nyerni annyi, mint elnyerni az igazságot és az életet. Ha úgy érzik, hogy nincs hírnevük, nyereségük vagy státuszuk, hogy senki sem néz fel rájuk, értékeli vagy követi őket, akkor nagyon csalódottak, azt hiszik, nincs értelme hinni Istenben, nincs értéke, és ezt mondják maguknak: „Vajon az ilyen hit istenben kudarc? Nem arról van szó, hogy nincs reményem?” Gyakran számíttatnak ilyen dolgokat a szívükben. Számíttatják, hogyan hasíthatnának ki egy helyet maguknak Isten házában, hogyan lehetne előkelő hírnevük a gyülekezetben, hogyan érhetik el, hogy az emberek figyeljenek rájuk, amikor beszélnek és támogassák őket, amikor cselekszenek, hogyan érhetik el, hogy az emberek kövessék őket, bárhol is vannak; és miként lehet befolyásos hangjuk a gyülekezetben, és hogyan legyen hírnevük, nyereségük és státuszuk – valójában ilyen dolgokra összpontosítanak a szívükben. Ezekre törekednek az ilyen emberek. Miért tartják mindig fontosnak az ilyen dolgokat? Miután olvasták Isten szavait, miután prédikációkat hallgattak, tényleg nem értik mindezt, tényleg nem képesek tisztán látni mindezt? Isten szavai és az igazság tényleg nem képesek megváltoztatni az elképzeléseiket, az elgondolásaikat és a véleményüket? Egyáltalán nem ez a helyzet. A probléma bennük van, ez teljességgel azért van, mert nem szeretik az igazságot, mert a szívükben idegenkednek az igazságtól, és ennek eredményeképp egyáltalán nem fogékonyak az igazságra – ezt a természetlénységük határozza meg.

Miután az antikrisztusok meghallgatják Isten szavait és az igazságot, úgy tűnik, hogy irányt találnak a szívükben. De mi valójában ez az úgynevezett irány? Az, hogy hozzájutnak egyfajta eszközhöz – vagy mondhatnánk úgy is, hogy egyfajta előnyös fegyverhez –, ami lehetővé teszi számukra, hogy még inkább bizonyosak legyenek a státusz megszerzésében. Így hát arra használják ezt a lehetőséget, hogy többet hallgassanak, többet olvassanak, többet tanuljanak, többet beszélgessenek és többet gyakoroljanak, majd fokozatosan eljussanak addig a pontig, hogy sok szóról és doktrínáról tudjanak beszélni, és egy csomó úgynevezett prédikációt tartsanak, amelyek emlékeztetéseket és elérik, hogy az emberek megbecsüljék őket. Amint felfogták ezeket a doktrínákat, amelyekről az emberek úgy vélik, hogy szó szerinti jelentésüket tekintve jók, olyan, mintha megragadtak volna egy mentőövet, és irányt találtak volna, valamint derengeni kezdene nekik valami. Az antikrisztusok tehát nem a gyakorlásuk, illetve Isten Szavának követése kedvéért hallgatnak prédikációkat és olvassák Isten szavait, és bizonyosan nem azért teszik ezeket a dolgokat, hogy megértsék az Ő szándékait. Azért teszik ezeket a dolgokat, hogy meg tudják nyerni az embereket, és több embert csábítsanak rá, hogy imádják és kövessék őket Isten szavait felhasználva, avagy ezeket

az általuk spirituálisnak vélt elméleteket felhasználva, illetve magasztos prédikációkat tartva. Isten szavai, az igazság és az Ő útja megfoghatatlanul egyfajta csatornává, egyfajta létrává és egyfajta eszközzé válik, amelyet az emberek arra használnak, hogy státuszt és tekintélyt szerezzenek mások körében. Ezért bárhogyan nézzük is, az antikrisztusokban nem tudunk semennyi valódi hitet, illetve valódi alávetettséget találni. Épp ellenkezőleg: függetlenül attól, hogy mennyi erőfeszítést tesznek a prédikációk hallgatásába és Isten szavainak olvasásába, és bármennyire „jámbornak” tűnik is a hitük az Ő szavaiban, van egy dolog, amit nem lehet tagadni, mégpedig, hogy miközben az antikrisztusok ezeket a dolgokat teszik, a szándékuk és a tervük nem az, hogy Isten akaratát kövessék, és bizonyosan nem az, hogy jól végezzék a kötelességüket; sem a legkisebb követők, sem teremtetett lények nem kívánnak lenni, akik kötelességtudóan, jólnevelt módon elfogadják Isten megbízatását és az Ő szuverenitását és intézkedéseit. Ehelyett csak a saját egyéni céljaik elérésére akarják használni ezeket a dolgokat, arra, hogy mások szívében helyet, Isten színe előtt pedig pozitív értékelést szerezzenek – csak ennyit akarnak. Bárhogyan is prédikálják tehát az antikrisztusok Isten szavait, és bármennyire helyesek, magasztosak, spirituálisak és az emberek ízléséhez igazodóak az általuk tartott prédikációk, semennyi gyakorlatuk és belépésük nem lesz. A státuszra és a hírnévre irányuló törekvésük ugyanakkor egyre több „gyümölcsöt” hoz majd. Miért mondom ezt? Azért mondom, mert az ilyen emberek bármit is tesznek, az, amit nagy erőfeszítés árán sikerül elérniük, az általuk hajszolt irány és célok, valamint a szívük mélyén dédelgetett indíték és kiindulópont, amikor csak cselekednek, nem választható el a saját érdekeikkel oly szorosan összefonódó státusztól és hírnévtől.

A szólás azt mondja, hogy ki mint vet, úgy arat. Bármilyen jó képességgel és adottságokkal rendelkeznek is az antikrisztusok, és bármennyire jámbor és spirituális megnyilvánulásaik vannak is, mivel azt az ambíciót és vágyat dédelgetik, hogy hatalmat gyakoroljanak és irányítsák Isten választott népét, és mivel nem az igazságra törekednek, hanem csak hírnévre és státuszra törekednek, képesek vajon Isten követelményei szerint gyakorolni? Meg tudnak felelni azoknak a mércéknek, amelyeket Isten megkíván a tetteikben? (Nem.) Akkor valójában milyen következményekre vezetnek a tetteik és a viselkedésük? (Határozottan arra, hogy megalapítsák a saját független királyságukat és mozgassák a szálakat.) Így van. Az antikrisztusok bármit is tesznek, ez a végeredmény. Nos, mi idézi elő ezt a következményt? Elsősorban amiatt van, hogy képtelenek elfogadni az igazságot. Nem számít, hogy megmetszik, megítélik vagy megfenyítik őket, az antikrisztusok a szívükben nem fogják elfogadni azt. Mindegy, hogy mit tesznek, az antikrisztusoknak mindig megvannak a saját céljaik és szándékaik, mindig saját tervük szerint cselekednek, és hozzáállásuk Isten házában intézkedéseikhez és munkájához a következő: „Lehet ezer terved, de nekem egy szabályom van”; mindezt az antikrisztusok természete határozza meg. Vajon képesek arra az antikrisztusok, hogy megváltoztassák a gondolkodásmódjukat, és az igazságalapelvek szerint cselekedjenek? Ez teljességgel lehetetlen volna, hacsak a Fennvaló közvetlenül meg

nem követeli tőlük, hogy így tegyenek, mely esetben képesek lesznek vonakodva, kényszerűségből tenni egy kicsit. Ha egyáltalán semmit nem tennének, akkor lelepleződnének és elbocsátanák őket. Csakis ilyen körülmények között képesek egy kis valódi munkát elvégezni. Ez az antikrisztusok hozzáállása a kötelességeik végzéséhez; ez a hozzáállásuk az igazság gyakorlásához is: amikor az igazság gyakorlása kedvező számukra, amikor mindenki el fogja ismerni és csodálni fogja őket érte, akkor biztos, hogy engedelmeskednek, és tesznek némi jelképes erőfeszítést, ami épphogy csak elfogadhatónak tűnik mások számára. Ha az igazság gyakorlása semmilyen előnnyel nem jár számukra, ha senki sem látja, és a felső vezetők sem látják, olyankor szóba sem jöhet számukra az igazság gyakorlása. A körülményektől és a helyzettől függ, hogy gyakorolják-e az igazságot, és azt fontolgatják, hogyan tudják úgy megtenni, hogy mások számára is látható legyen, és mekkora előnyökkel jár majd; zseniálisan értenek ezekhez a dolgokhoz, és képesek különböző helyzetekhez alkalmazkodni. Mindenkori saját hírnevüket, nyereségüket és státuszukat veszik tekintetbe, és egyáltalán nincsenek tekintettel Isten szándékaira, ezáltal pedig alulmaradnak az igazság gyakorlásában és az alapelvek fenntartásában. Az antikrisztusok csak saját hírnevükre, nyereségükre, státuszukra és személyes érdekeikre figyelnek, és elfogadhatatlan számukra, hogy semmilyen előnyük ne származzon valamiből, vagy ne hívják fel magukra a figyelmet, az igazság gyakorlása pedig problémás számukra. Ha nem ismerik el az erőfeszítéseiket, és nem látják a munkájukat, még ha mások előtt dolgoznak is, akkor egyáltalán nem fognak semennyi igazságot gyakorolni. Ha a munkát közvetlenül Isten háza szervezte, és nincs más választásuk, mint elvégezni azt, még akkor is azt mérlegelik, hogy vajon hasznos lesz-e az a státuszuk és jó hírnevük számára. Ha a státuszuk szempontjából jó, és javíthatja a jó hírnevet, akkor mindenüket beleadják ebbe a munkába és jó munkát végeznek; úgy érzik, két legyet ütnek egy csapásra. Ha hírnevük, nyereségük, státuszuk szempontjából nem jár semmilyen előnnyel, de ha rosszul végeznék el, az lejáráthatná őket, akkor kitalálnak egy módot vagy kifogást arra, hogy kibújjanak alóla. Bármilyen kötelességet teljesítenek is az antikrisztusok, mindig ugyanahhoz az elvhez ragaszkodnak: valamennyi nyereségre szert kell tenniük hírnevük, státuszuk vagy érdekeik vonatkozásában, és nem szabad semminemű veszteségnek kitenniük magukat. Az antikrisztusok legjobban az olyan munkát szeretik, amikor nem kell szenvedniük vagy megfizetniük semmilyen árat, és ami előnyös a jó hírnevük vagy a státuszuk számára. Összegezve, bármit is tesznek, az antikrisztusok először a saját érdekeiket tekintik, és csak akkor cselekednek, amikor az egészet átgondolták; nem vetik magukat alá az igazságnak igazán, őszintén és teljesen, kompromisszum nélkül, hanem szelektíven és feltételekhez kötötten teszik azt. Mi ez a feltétel? Az, hogy a státuszukat és hírnevüket meg kell védeni, és nem szenvedhetnek semmilyen veszteséget. Csak miután ez a feltétel teljesült, akkor fognak dönteni és választani, hogy mit tegyenek. Vagyis az antikrisztusok komolyan mérlegelik, hogyan bánjanak az igazságalapelvekkel, Isten megbízatásaival és Isten házában munkájával, illetve hogyan foglalkozzanak azokkal a

dolgokkal, amelyekkel szembesülnek. Nem gondolkoznak azon, hogyan tegyenek eleget Isten szándékainak, hogyan akadályozzák meg, hogy Isten házában érdekei kárt szenvedjenek, hogyan tegyenek eleget Istennek, illetve hogyan váljanak a testvéreik hasznára; nem ezek a dolgok azok, amelyeken gondolkodnak. Min gondolkodnak az antikrisztusok? Azon, hogy kihat-e majd saját státuszukra és jó hírükre a dolog, valamint azon, hogy a tekintélyük csorbul-e. Ha valaminek az igazságalapelvek szerinti elvégzése hasznos a gyülekezet munkája és a testvérek számára, ám saját hírnevük megsínylené, és ezáltal sok ember felismerné valódi érettségüket és megtudná, milyen fajta természetlénnyel rendelkeznek, akkor biztosan nem fognak az igazságalapelvekkel összhangban cselekedni. Ha némi valódi munka elvégzése által több ember becsüli őket nagyra, néz fel rájuk és csodálja őket, lehetővé téve számukra, hogy még nagyobb tekintélyre tegyenek szert, vagy azt, hogy szavaik tekintélyt hordozzanak, és az emberek alávéssék magukat nekik, akkor úgy döntenek, hogy megteszik; ellenkező esetben azonban soha nem választják azt, hogy figyelmen kívül hagyják saját érdekeiket Isten házában munkájára, illetve a testvérekre való tekintettel. Ez az antikrisztusok természetlénnyége. Hát nem önző és megvetendő ez? Az antikrisztusok minden helyzetben a státuszukat és a hírnevüket tekintik a legeslegfontosabbnak. Senki sem versenyezhet velük. Az, hogy milyen módszerre van szükség, nem számít: amennyiben megnyerik az embereket, és elérik, hogy mások imádják őket, az antikrisztusok megteszik. Ha Isten választott népe megbecsül és elismer valaki mást az Isten melletti tanúságtételért, akkor az antikrisztusok is ezt a módszert fogják használni az emberek megnyerésére. Az antikrisztusok azonban nem rendelkeznek az igazsággal, illetve gyakorlati tapasztalattal, úgyhogy egy sor olyan elmélet gyártásán törik a fejüket, amely emberi képzelődések alapján tesz tanúságot Isten mellett; arról beszélnek, hogy milyen nagyszerű is Isten, mennyire szereti Isten az embert, hogyan fizet Isten árat azért, hogy megmentse az embert, és mennyire megalázkodik és rejtőzködik Isten. Miután ily módon tanúskodnak Isten mellett, azt érik el, hogy az emberek még jobban becsülik őket, és még több hely van számukra a szívükben, Istennek pedig nem jut hely. Ha azt látják, hogy az önismeretről szóló beszéddel azt érik el, hogy több ember bízik bennük, néz fel rájuk és becsüli őket, akkor gyakran beszélnek önmaguk megismeréséről és gyakran boncolgatják magukat. Boncolgatni fogják azt a tényt, hogy ők ördögök, nem emberek, hogy nincs bennük józan ész, hogy nem törekednek az igazságra, és hogy nincs birtokukban az igazság. Néhány tetszetős, jelentéktelen témáról fognak beszélni, hogy félrevezessenek másokat, a bizalmukba férközzenek, és még több ember dicsérje őket és nézzon fel rájuk. Így viselkednek az antikrisztusok. Ha a tapasztalati tanúságtétel megosztásának egy bizonyos módszere lehetővé teszi számukra, hogy elnyerjék mások jóváhagyását és csodálatát, nem fognak habozni, hogy latba vessék azt. Nagyon is összpontosítani fognak, erőfeszítést tesznek és törni fogják a fejüket ezen a módszeren. Összefoglalva: mindezen cselekedetek közepette semmi más körül nem forog az ilyen emberek célja és motivációja, mint a státusz és a hírnév körül. Legyen bár szó a

kifelé mutatott beszédmódjukról, módszereikről, viselkedésükről vagy valamilyen fajta gondolatról, nézetről vagy törekvési módról: ezek a dolgok mind a hírnév és a státusz körül forognak. Így működnek az antikrisztusok.

A hírnevük vagy a státuszuk ellen intézett támadás és annak elvesztése még annál is súlyosabban érinti az antikrisztusokat, mint ha az életüket próbálnák elvenni. Mindegy, hogy hány prédikációt hallgatnak meg, vagy hogy Istennek hány szavát olvassák el: nem fognak szomorúságot vagy megbánást érezni amiatt, hogy sosem gyakorolták az igazságot, és hogy az antikrisztusok útjára tértek, sem amiatt, hogy az antikrisztusok természetlénységével bírnak. Ehelyett folyton azon törik a fejüket, hogy miként tehetnének szert státuszra és növelhetnék a hírnevüket. Azt lehet mondani, hogy az antikrisztusok mindent azért tesznek, hogy felvágjanak mások előtt, nem pedig Isten előtt teszik a dolgokat. Miért mondom ezt? Azért, mert az ilyen emberek annyira szerelmesek a státuszba, hogy az életüknek és az életcéljuknak tekintik azt. Azonkívül, mivel ennyire szeretik a státuszt, soha nem hisznek az igazság létezésében, sőt még az is elmondható róluk, hogy Isten létezésében sincs egyáltalán hitük. Így aztán bármennyire kalkulálnak is a hírnév és a státusz elnyerése érdekében, és bármennyire próbálják is hamis látszatot keltve becsapni az embereket és Istent, a szívük mélyén nincs bennük tudatosság, sem önvád, szorongásról nem is beszélve. Miközben állandóan a hírnévre és a státuszra törekednek, azt is gátlástalanul letagadják, amit Isten végzett el. Miért mondom ezt? Az antikrisztusok a szívük mélyén ezt hiszik: „Minden hírnévre és státuszra önerőből lehet szert tenni. Az emberek csak úgy élvezhetik isten áldásait, ha szilárdan megvetik a lábukat az emberek között, és ha hírnevet és státuszt szereznek. Az élet akkor értékes csupán, ha teljes hatalmat és státuszt szereznek az emberek. Csakis ez nevezhető emberi életnek. Ezzel szemben haszontalan lenne úgy élnie az embernek, amiről isten szava beszél – mindenben alávetnie magát isten szuverenitásának és elrendezéseinek, készségesen egy teremtetett lény pozíciójába helyezkedni és normális emberként élni –; senki sem nézne fel egy ilyen személyre. Az embernek a saját küzdelmei árán kell státuszra, hírnévre és boldogságra szert tennie; mindenkinek pozitív és proaktív hozzáállással kell kiharcolnia és megragadnia ezeket. Senki más nem fogja megadni neked ezeket – a passzív várakozás csak kudarchoz vezethet.” Így kalkulálnak az antikrisztusok. Ez az antikrisztusok beállítottsága. Ha azt reméled, hogy az antikrisztusok elfogadják az igazságot, beismernek hibákat és valóságos megbánást tanúsítanak, ez lehetetlen – teljességgel képtelenek erre. Az antikrisztusok a Sátán természetlénységével bírnak, és gyűlölik az igazságot, úgyhogy bármerre mennek, még ha a föld széléig elmennek is, sosem fog változni az az ambíciójuk, hogy hírnévre és státuszra törekednek, ahogyan a dolgokkal kapcsolatos nézeteik sem változnak meg, és az sem, hogy melyik úton járnak. Némelyek ezt mondják: „Van néhány antikrisztus, aki meg tudja változtatni az ezzel kapcsolatos nézeteit.” Helyes ez a kijelentés? Ha igazán meg tudnak változni, akkor még mindig antikrisztusok? Akikben antikrisztusi természet van, azok sosem fognak megváltozni. Akik antikrisztusi

beállítottsággal bírnak, csak akkor fognak megváltozni, ha törekednek az igazságra. Vannak némelyek, akik antikrisztusi úton járnak, elkövetnek valami gonoszságot, ami megzavarja a gyülekezet munkáját, de noha antikrisztusként jellemzik őket, az elbocsátásukat követően igazi megbánást érznek, és elhatározzák, hogy tiszta lappal folytatják, majd némi gondolkodás, önismeret és bűnbánat után valóságos változáson mennek keresztül. Ebben az esetben ezeket az embereket nem lehet antikrisztusként jellemezni; mindössze antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek. Ha törekednek az igazságra, meg tudnak változni. Az viszont határozottan kijelenthető, hogy a legtöbben azok közül, akiket antikrisztusként jellemzett, kitakarított vagy kizárt a gyülekezet, nem fognak igazán bűnbánatot tartani vagy megváltozni. Ha így is tesz bármelyikük, az ritkaságszámba megy. Némelyek ezt kérdezik: „Akkor tévesen lettek jellemezve azok a ritka esetek?” Ez lehetetlen. Elkövettek valamilyen gonoszságot, és ezt végtére is nem lehet semmissé tenni. Ha azonban képesek igazán bűnbánatot tartani, ha hajlandóak kötelességet végezni, és ha igazi tanúságtételük van a bűnbánatuk mellett, akkor még mindig be tudja fogadni őket a gyülekezet. Ha ezek az emberek egyáltalán nem hajlandóak beismerni a hibáikat vagy bűnbánatot tartani azután, hogy antikrisztusként jellemezték őket, és továbbra is minden lehetséges eszközzel igazolni próbálják magukat, akkor pontos és teljességgel helyes antikrisztusként jellemezni őket. Ha elismerték volna a hibáikat és igazi megbánást éreztek volna, akkor hogyan tudná antikrisztusként jellemezni őket a gyülekezet? Ez lehetetlen volna. Akárkiről van is szó, akármennyi gonoszságot művelt, és bármilyen súlyosak voltak is a hibái, attól függően állapítják meg valakiről, hogy antikrisztus, vagy hogy antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, hogy képes-e elfogadni az igazságot és a metszést, és hogy van-e benne igazi megbánás. Ha el tudja fogadni az igazságot és a metszést, ha van benne igazi megbánás, és ha kész Istenért munkát végezve élni az egész életét, akkor ez tényleg némi bűnbánatot jelez. Egy ilyen embert nem lehet antikrisztusként jellemezni. Vajon a valódi antikrisztusok igazán el tudják fogadni az igazságot? Egyáltalán nem. Pontosan azért nem lesznek sohasem képesek a hírnév és a státusz elengedésére, amely olyan szorosan összefonódott az egész életükkel, mert nem szeretik az igazságot, és mert idegenkednek az igazságtól. Az antikrisztusok szilárdan hiszik a szívükben, hogy csak hírnév és státusz birtokában lesz méltóságuk és lehetnek igazi teremtetten lények, és hogy csak akkor lesznek megjutalmazva és megkoronázva, akkor lesznek méltók Isten elismerésére, akkor nyerhetnek el mindent és lesznek hiteles személyek, ha van státuszuk. Minek látják az antikrisztusok a státuszt? Azt látják az igazságnak; úgy tekintenek rá, mint a legfőbb célra, amelyre az embereknek törekedniük kell. Hát nem probléma ez? Azok, akik képesek ennyire a státusz megszállottjai lenni, igazi antikrisztusok. Ugyanabból a fajtából valók, mint Pál. Úgy hiszik, hogy az igazságra törekvés, az Istennek való alávetettség keresése, valamint a becsületesség keresése mind olyan folyamatok, amelyek a lehető legmagasabb státuszhoz vezetnek; csupán folyamatoknak tartják őket, amelyeket teljes egészében azért tesz az ember, hogy Isten

lássá, nem pedig célnak és magatartási normának. Ez az értelmezés esztelen és nevetséges! Csak az igazságot gyűlölő, abszurd emberek tudtak ilyen nevetséges ötlettel előállni.

Amikor az antikrisztusokról van szó, az igazság bármelyik aspektusáról is beszélsz, a felfogást és a megértést illető módszerük eltérő lesz azokétól, akik az igazságra törekednek. Miután hallották az igazságot, azok, akik arra törekednek, így gondolkodnak: „Az igazságnak ez az aspektusa nincs a birtokomban, és ezt az Isten által feltárt állapotot összefüggésbe tudom hozni magammal. Vajon miért érzem, hogy telve vagyok megbánással és Isten adósa vagyok, miután meghallgattam ezt? Még mindig messze elmaradok az igazságra való törekvésben, és a közelében sem járok annak, hogy képes legyek igazán alávetni magam. Nagyon félek: ez ébresztőként szolgált nekem. Azt hittem, hogy egészen jól teljesítettem mostanában, és fogalmam sem volt arról, hogy valójában nem olyan ember vagyok, aki gyakorolja az igazságot, illetve aki Isten kedvére tesz. Mostantól gondosnak és körültekintőnek kell lennem, és arra kell összpontosítanom, hogy imádkozzak Isten színe előtt, valamint útmutatásért és megvilágításért könyörögjek Hozzá. Nem szabad a magam útját járnom. Mélyen be fogok menni az igazság ezen aspektusába, és még mindig van hová fejlődnöm. Remélem, hogy Isten olyan környezetet rendez el, amely lehetővé teszi számomra, hogy jobban teljesítsek, valamint felajánljam az őszinteségemet és a hűségemet.” Így gondolkodnak az igazságra törekvő emberek. Nos, az antikrisztusok pedig hogyan fogják fel a különféle igazságokat? Mire gondolnak, miután hallották Isten szavait, amelyekkel szemrehányást tesz az embereknek? „Nem végeztem túl jó munkát ebben, hagytam, hogy valami elcsússzon a tetteimben, és hibák jelentek meg. Vajon hányan tudnak róla? Isten szavai igen világosan hangzottak – ez vajon azt jelenti, hogy pontosan átlátott rajtam? Nos, ez nem egy remek kimenetel – nem ezt akarom. Ha Isten pontosan átlátott rajtam, vajon valaki más is tud róla? Ha valaki rájött, az még rosszabb lenne. Ha csak Isten tudja, és senki más nem, akkor rendben. Ha vannak, akik hallják Istennek ezeket az embert leleplező szavait, és összekapcsolják velem, valamint rám vonatkoztatják, az rosszat tenne a hírnevemnek. Ki kell találnom a módját, hogyan orvosoljam ezt. Hogyan tudom rendbe hozni?” Az antikrisztusok így töprengenek. Miután például hallotta, amint Isten arról beszél, hogy az embereknek becsületesnek kell lenniük, egy antikrisztus azonnal erre gondol: „Csak a gyengeelméjűek próbálnak becsületes emberek lenni. Hogy lehetne becsületes egy olyan okos ember, mint én? A becsületes emberek bábuk és idióták; ami csak eszükbe jut, kimondják, mindent elmondanak másoknak, és hagyják, hogy mindent megértsenek. Én sosem tennék ilyet! Az, hogy Isten azt mondja, legyünk becsületes emberek, relatív, úgyhogy én csak bölcs leszek, és kész. Ami a becsületességet illeti, majd én megválogatom, mikor legyek az. Egyes dolgokról megnyílok, de a szívem mélyén dédelgetett sok titokról és rejtett dologról, olyasmikről nem fogok beszélni, ami miatt az emberek lenézhetnek, ha szólnék róluk. Mi előny származik a becsületességből? Nem hiszem, hogy bármi előnye is lenne. Egyesek folyton boncolgatják magukat, próbálnak

becsületesek lenni és őszintén beszélni, napvilágra hozni a romlott beállítottságaikat, de még nem nyerték el isten kegyelmét, amikor pedig meg kell metszeni őket, meg is kapják a metszést; isten semmiféle plusz magasztalásban nem részesíti őket.” Egyfolytában töprengenek: „Más utat kell választanom. Nem ezen az úton kellene járnom, ezt inkább meghagyom másoknak. Hogy élhet így egy olyan okos ember, mint én?” Milyen számításokat végez egy antikrisztus a szívében attól függően, hogy az igazság melyik aspektusát hallja? Képes tisztán felfogni azt az igazságot? Képes az igazságként elfogadni azt a szíve mélyén? Egyáltalán nem. Állandóan számítgat és terveket sző, és folyamatosan megfigyel. Végül aztán hogyan reagál? A helyzet szerint változik, alkalmazkodik a körülményekhez, a másokkal való bánásmódját illetően alamuszi és ravasz, és teljes titokban cselekszik. Bármit is tesz, bármire gondol vagy számít is mélyen legbelül, nem adhatja mások tudtára, sem Isten tudtára; nem fedheti fel ezeket Isten előtt, arról nem is beszélve, hogy világosan beszélne róluk az embereknek – úgy hiszi, hogy ezek a dolgok a saját személyes ügyei. Az antikrisztusok tehát afféle emberek, akik egyáltalán nem képesek gyakorolni az igazságot. Azonkívül, hogy maguk nem gyakorolják az igazságot, azokat az embereket is megvetik, akik gyakorolják azt, sőt, mi több, kigúnyolják azokat, akiket megmetszenek, mivel volt néhány elhajlásuk az igazság gyakorlása közben, vagy mert párszor elvétették az irányt vagy hibákat követtek el, és a partvonalról nevetnek rajtuk. Nem hisznek Isten igazságosságában, arról nem is beszélve, hogy azokban a különféle módokban, ahogyan Ő az embereket kezeli, ott az igazság és az Ő szeretete – az antikrisztusok nem hiszik ezeket a dolgokat. Az ő szempontjukból ők azt hiszik, hogy mindezek a dolgok az emberek megtévesztésére szolgáló hazugságok, úgy vélik, hogy csupán egyfajta ürügyek, szépen hangzó szólások halmaza. És miben lelik gyakran örömet titokban? „Szerencsére én nem vagyok olyan ostoba, hogy mindent felajánljak, szerencsére nem beszéltem azokról a piszkos, rút dolgokról, amelyeket a szívem mélyén dédelgetek, szerencsére továbbra is ragaszkodom a státuszomhoz és a hírnevemhez, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy törekedjek rájuk, és sürgölődöm értük. Ha a saját érdekemben nem sürgölődnék, akkor vajon ki gondolna egyáltalán rám?” Az antikrisztusok nem csupán csalárdak, hanem elvetemültek is, idegenkednek az igazságtól, és beállítottságuknál fogva ádázak; vagyis a romlott emberekben megnyilvánuló romlott beállítottságok összes aspektusa megerősítést nyert az antikrisztusokban, és még egy szinttel magasabbra is „emelkedett”. Ha meg akarod tekinteni az emberiség romlott beállítottságait, keress egy antikrisztust, hogy boncolgasd és érintkezz vele – ez a legjobb módja a probléma illusztrálásának, valamint a legjobb módja annak, hogy átláss a romlott emberiség romlott lényegén és a Sátán arcán. Ha egy antikrisztust veszel intő példának, és boncolgatod és megismered, képes leszel világosabban megérteni ezeket a dolgokat.

Az antikrisztusok státuszra és hírnévre való törekvése messze túlmegegy a hétköznapi emberekén, a státusz és a hírnév utáni vágyukkal együtt. A hétköznapi emberekben nincs olyan óriási vágy a státusz és a hírnév után, miközben az antikrisztusokban

rendkívül erős és nyilvánvaló ez a vágy. Miután kapcsolatba kerültél, beszélgettél és időt töltöttél egy antikrisztussal, a szemed előtt lepleződik le a természetlényege, és azonnal át fogsz látni rajta. Ennyire nagy bennük a vágy. Ahogyan mélyül a velük való kapcsolatotod, undorodni fogsz tőlük és el fogod utasítani őket. Végül aztán nemcsak elutasítod, hanem el is ítéled és el is átkozod majd őket. Az antikrisztusok nem jó dolgok, Isten ellenségei, és minden olyan ember ellenségei, aki az igazságra törekszik. Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, és mindenféle rossz dolgot képesek megtenni a státusz és a hírnév érdekében. Amit tesznek, mindenben álcázzák magukat, mímelnek és a helyzet szerint mennek bele a játékba, kompromisszumokat kötve a státusz és a hírnév kedvéért. Az ilyen emberek lelke mélye és lényege szennyes – undorítóak. Egy jöttányi szeretet sincs bennük az igazság vagy a pozitív dolgok iránt. Ezzel egyidejűleg pozitív dolgokat, valamint helyes szavak és doktrínák prédikálását használják az emberek félrevezetésére, hogy hírnevet és státuszt tudjanak szerezni, valamint kielégítsék a vágyaikat és az ambícióikat. Ilyen az antikrisztusok viselkedése és lényege. Azt nem látod, hogyan néz ki a Sátán, hogyan viselkedik a Sátán a világban és hogyan bánik az emberekkel, valamint, hogy miféle a Sátán természetlényege – nem tudod, hogy pontosan miféle dolog is a Sátán Isten szemében. Ez nem gond: csupán annyit kell tenned, hogy megfigyelsz és ízekre szedsz egy antikrisztust, és meglátod majd mindezeket a dolgokat – a Sátán természetlényegét, a Sátán rút képét, valamint a Sátán elvetemültségét és ádázságát – mind láthatóvá válik majd számodra. Az antikrisztusok élő Sátánok, élő démonok.

1. Hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket?

Az antikrisztusok mérhetetlen ambíciókat és vágyakat táplálnak, amikor a státuszról és a hírnévről van szó, mások pedig hihetetlenül undorítónak és förtelmesnek találják ezt. Ez kellően igazolja, hogy egy antikrisztus természetlényege nagyon csúf és elvetemült. Nos, mely konkrét megnyilvánulások illusztrálják egy antikrisztus természetlényegét? Először gondoljunk arra, hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket. (Gyűlölik és nem fogadják el.) Milyen tekintetben gyűlölik? Részletezzétek. (Volt egy antikrisztus, aki igen sok gonoszságot tett, amikor pedig a testvérek nekiláttak, hogy leleplezzék néhány megnyilvánulását, egyáltalán nem bánta meg, igen hajthatatlan volt, és a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalást sem érezte. Sőt, az volt az érzése, hogy sérelem érte. Én ezt a fajta megnyilvánulást láttam.) Ez egy antikrisztus klasszikus megnyilvánulása. Az antikrisztusok archetipikus hozzáállása a metszéshez az, hogy vehemensen elutasítják annak elfogadását, illetve elismerését. Nem számít, mennyi gonoszságot tesznek, illetve mennyi kárt okoznak Isten háza munkájának és Isten választott népe életbe való belépésének, a legcsekélyebb büntüdatuk sincs, illetve nem érzik úgy sem, hogy bármivel tartoznának. Ebből a szempontból vajon van az antikrisztusoknak emberi mivoltuk? Egyáltalán nincs. Mindenféle kárt okoznak Isten választott népének, és ártanak a gyülekezet munkájának – Isten választott népe a

napnál világosabban látja ezt, és látja az antikrisztusok gonosztetteinek sorát is. Az antikrisztusok azonban mégsem fogadják el és nem ismerik el ezt a tényt; makacsul megtagadják annak beismerését, hogy tévednek, vagy hogy felelősek. Nem azt jelzi ez vajon, hogy idegenkednek az igazságtól? Az antikrisztusok ilyen mértékben idegenkednek az igazságtól – bármennyi rossz dolgot tesznek is, makacsul megtagadják annak beismerését, és a végsőkéig megingathatatlanok maradnak. Ez kellően bizonyítja, hogy az antikrisztusok soha nem veszik komolyan Isten házának munkáját, illetve nem fogadják el az igazságot. Nem jutottak el az Istenben való hitre, ők a Sátán szolgái, akik azért jönnek, hogy megzavarják és akadályozzák Isten házának munkáját. Az antikrisztusok szívében csakis a hírnév és a státusz létezik. Úgy hiszik, hogy ha be kellene ismerniük a tévedésüket, akkor felelősséget kellene vállalniuk, és ezáltal a státuszuk és a hírnevük komolyan sérülne. Következésképp a „mindhaláltagadni” hozzáállásával állnak ellen. Bárhogyan is leplezik le vagy boncolgatják őket az emberek, minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy tagadják. Akár szándékos a tagadásuk, akár nem, röviden szólva ezek a viselkedések egyrészt leleplezik az antikrisztusok természetlénységét, miszerint idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot. Másrészt ez megmutatja, hogy mennyire nagy becsben tartják az antikrisztusok a saját státuszukat, hírnevüket és érdekeiket. Eközben milyen hozzáállást tanúsítanak a gyülekezet munkája és érdekei iránt? Megvetőek és felelőtlenek. Mindenféle lelkiismeret és józan ész híján vannak. Vajon nem szemlélteti ezeket a problémákat az, hogy az antikrisztusok kibújnak a felelősség alól? A felelősség alóli kibújás egyrészt azt bizonyítja, hogy a természetlénységük idegenkedik az igazságtól és gyűlöli az igazságot, másrészt pedig azt mutatja meg, hogy hiányzik belőlük a lelkiismeret, a józan ész és az emberi mivolt. Nem számít, mennyire károsítja a testvérek életbe való belépését a zavarásuk és a gonosztetteik, nem érznek szégyent, és soha nem érzik rosszul magukat emiatt. Miféle teremtmény az ilyen? Még a hibájuk kis beismerése is úgy számítana, hogy van egy kevés lelkiismeretük és józan eszük, az antikrisztusokban azonban még ez a legcsekélyebb emberi mivolt sincs meg. Nos, mit mondanátok, mik ők? Az antikrisztusok lényegében ördögök. Bármennyi kárt okoznak is Isten háza érdekeinek, nem látják azt. Távolról sem szomorkodnak emiatt a szívükben, szemrehányást sem tesznek maguknak, adósnak pedig még kevésbé érzik magukat. Ez egyáltalán nem az, amit a normális emberekben látni kellene. Ezek ördögök, az ördögökből pedig hiányzik bármiféle lelkiismeret és józan ész. Nem számít, mennyi rossz dolgot tesznek, és nem számít, milyen nagy veszteségeket okoznak a gyülekezet munkájának, vehemensen visszautasítják ennek beismerését. Úgy vélik, hogy ha beismernék, az azt jelentené, hogy valamit rosszul csináltak. Erre gondolnak: „Valamit rosszul csinálnék? Én soha semmit nem csinállok rosszul! Ha el kellene ismernem a hibámat, az vajon nem ejtene foltot a jellememen? Bár benne voltam abban az incidensben, nem én okoztam azt, és nem én voltam a fő felelős. Menj, keress, akit csak akarsz, de hozzám ne gyere. Akárhogy is, nem ismerhetem el ezt a hibát. Nem

vállalhatom ezt a felelősséget!” Úgy gondolják, hogy ha elismerik a hibájukat, el fogják ítélni őket, halálra ítélik őket, és leküldik őket a pokolba és a tűz és kénkö távába. Mondjátok meg Nekem, az ilyen emberek vajon el tudják fogadni az igazságot? Lehet valódi megbánást várni tőlük? Függetlenül attól, hogy mások hogyan beszélnek az igazságról, az antikrisztusok akkor is ellenállnak, szembeszállnak, és a szívük mélyén dacolnak vele. Még miután elbocsátják őket, akkor sem ismerik be a hibáikat, és a megbánás semmilyen megnyilvánulását nem tanúsítják. Amikor az ügy tíz évvel később említésre kerül, még akkor sem ismerik magukat, és nem ismerik be, hogy hibáztak. Amikor az ügyet húsz évvel később felhozzák, még akkor sem ismerik magukat, és továbbra is megpróbálják igazolni és megvédeni magukat. És ami még utálatosabb, amikor az ügyet harminc évvel később megemlítik, még akkor sem ismerik magukat, és még mindig megpróbálnak érvelni maguk mellett és önigazolással élni, mondván: „Én nem hibáztam, így nem ismerhetem el. Nem az én felelősségem volt, nem nekem kell vállalnom.” És mindenki meglepetésére, harminc évvel az elbocsátásuk után, ezek az antikrisztusok még mindig ellenálló hozzáállást tanúsítanak annak módjával szemben, ahogyan a gyülekezet kezelte őket. Még harminc év után sem változtak semmit. Hogyan töltötték tehát azt a harminc évet? Lehetséges, hogy nem olvasták Isten szavát, illetve nem gondolkodtak el önmagukon? Lehetséges, hogy nem imádkoztak Istenhez és nem avatták Őt a bizalmukba? Lehetséges, hogy nem hallgattak prédikációkat és beszélgetéseket? Lehetséges, hogy esztelenek, és nincs meg bennük a normális emberi mivoltához tartozó gondolkodás? Valóban rejtély, hogy miként töltötték el azt a harminc évet. Az eset bekövetkezte után harminc évvel még mindig teli vannak nehezteléssel, és úgy vélik, hogy a testvérek ártottak nekik, hogy Isten nem érti meg őket, hogy Isten háza rosszul bánt velük, problémákat okozott nekik, megnehezítette a dolgukat és igazságtalanul hibáztatta őket. Mondjátok meg Nekem, meg tudnak változni az ilyen emberek? Egyáltalán nem tudnak változni. A szívük ellenségességgel teli a pozitív dolgokkal szemben, és teli van ellenállással és ellenkezéssel. Úgy vélik, hogy a gonosztetteik leleplezésével és a megmetszésükkel a többiek megsértették a jellemüket, megbecstelenítették a hírnevüket, és mérhetetlen kárt tettek a hírnevükben és a státuszukban. Soha nem fognak Isten elé járulni, hogy imádkozzanak, keressenek, és felismerjék a saját hibáikat ebben a dologban, és soha nem fognak úgy hozzáállni, hogy megbánják, illetve elismerjék a hibáikat. Isten szavainak ítéletét és fenytetését pedig még kevésbé fogják elfogadni. Ma még mindig engedetlenséget, elégedetlenséget és sérelmeket táplálnak, amint önigazolást keresnek Isten előtt, és arra kérik Istent, hogy orvosolja ezeket a károkat, tárja fel ezt az ügyet, és ítélje meg pontosan, kinek volt igaza és ki tévedett, egészen odáig, hogy ez ügyből kifolyólag még Isten igazságosságát is kétségbe vonják és tagadják, valamint kétségbe vonják és tagadják azt a tényt, hogy Isten házát az igazság és Isten uralja. Ez a végső kimenetele az antikrisztusok megmetszésének – vajon elfogadják az igazságot? Egyáltalán nem fogadják el az igazságot; határozottan ellene vannak, hogy elfogadják.

Ebből láthatjuk, hogy egy antikrisztus természetlényege idegenkedik az igazságtól és gyűlöli azt.

Mivel az antikrisztusok nem fogadják el a metszést, van bármi ismeretük a metszésről? Amikor az igazságnak erről az aspektusáról beszélgetnek, mit mondanak? Mit tanítanak másoknak? Azt mondják: „Az emberek megmetszése egy olyan módszer, amelyet isten a tökéletesítésükre használ. Lehetővé teszi az emberek számára, hogy jobban megismerjék önmagukat. Amikor az embereket megmetszik, el kell fogadniuk és feltétel nélkül alá kell vetniük magukat neki. Azok, akik nem fogadják el a metszést, olyan emberek, akik láznak isten ellen és nem szeretik az igazságot. Ha gyakorolni akarod az igazságot, először el kell fogadnod, hogy megmetszenek; isten így tökéletesíti az embereket, és ezt minden egyénnek meg kell tapasztalnia. Elmondható, hogy a metszés elfogadása az egyik legjobb útja a gyakorlásnak az emberek számára, hogy megértsék az igazságot és ezáltal eljussanak az önismeretre és eleget tegyenek istennek. Bárki is vagy – vezető vagy hétköznapi hívő –, és függetlenül attól, hogy milyen kötelességet végzel, fel kell készülnöd a metszésre. Ha nem tudod elfogadni, hogy megmetszenek, az azt bizonyítja, hogy olyasvalaki vagy, akinek nincs érettsége, egy gyermek. Mindenki, aki el tudja fogadni, hogy megmetszik őt, érett felnőtt, aki az élet birtokosa és alkalmas arra, hogy tökéletesítsék.” Kalapácsütésként dübörögnek az antikrisztusok szájából ezek a nagy szavak, és remekül hangoznak! De mik ezek a szavak? Van egyetlen sor is, amelyben az igazat mondják? Képesek vagytok tisztán látni ezt? Ti is gyakran mondotok efféle dolgokat, nem igaz? (De igen.) Mondjátok meg Nekem, mik ezek a szavak? (Doktrínák.) Használjatok egy általános kifejezést a doktrínák összefoglalására és meghatározására. (Szlogenek.) Eszetekbe jut másik kifejezés? (Haszontalan, elméleti szavak.) Más? (Mind szemét és badarság.) Így van, ez a definíció fején találja a szöveget és élethű. Ezt hívják hétköznapi nyelvezetnek: a doktrínák mind badarságok. Mire utal a „badarság” szó? Üres szavakra. Hogyan jellemezzük a valóságban? Szavakként és doktrínákként. Az antikrisztusok által mondott szavak csak szavak és doktrínák. Amikor a megmetszés témájáról van szó, gyakran tudnak efféle doktrínákat mondani, de ez vajon bizonyítja azt, hogy valóban értik és fel is fogják azt? Amint meghallod, hogy ezeket a szavakat mondják, tudod, hogy semmiféle valós megértésük nincs a megmetszésről. Az, hogy képesek ilyen rakás szemetet kimondani, azt mutatja, hogy nem törekednek az igazságra. Ha valóban megmetszenék őket, kizárt dolog, hogy elfogadnák. Egy antikrisztus ellenségesen és ellenállással viszonyul a metszéshez; egyáltalán nem fogadja el azt az igazságként, és nem veti alá magát annak mint az igazságnak. Ha így tenne, az számára a jellemének és méltóságának megsértése lenne.

Vannak-e más példáitok arra vonatkozóan, hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket? (Egyes antikrisztusok a felszínen úgy tűnhetnek, mint akik megismerik önmagukat, amikor a metszéssel szembesülnek, ám a sorok között ott lesz ezen belül az álokoskodás és az emberek félrevezetését célzó próbálkozás minősége. Időnként, amikor hibáztak, ezt mondják majd: „isten engedte, hogy ez megtörténjen,

mindenkinek alá kell vetnie magát isten szuverenitásának”. Az antikrisztusok néha még koholt ellenvádakat is gyártanak, mondván: „Nem szabad azzal próbálkoznod, hogy rajtakapd a vezetőket és a dolgozókat, illetve nem szabad túl magas követeléseket támasztanod velük szemben.” Az antikrisztusok abbéli erőfeszítésükben mondanak ilyesmiket, hogy félrevezessék az embereket, valamint megakadályozzák, hogy az emberek felismerjék őket.) Ez egy megnyilvánulás – vagyis az antikrisztusok a helytelen helyesre fordítják, összecserélik a fehéret és a feketét. Attól való rettegésükben, hogy az emberek majd átlátják a problémáikon, az antikrisztusok sietnek az álokoskodással és mindenféle szóbeli trükköt bevetnek, hogy félrevezessék az embereket, megzavarják az elméjüket és elhomályosítsák a látásukat annak érdekében, hogy ne szerezhessenek tudomást az általuk tett dolgokról és ne ismerhessék fel azokat, és ezáltal megőrizték a magas státuszukat és a jó hírnevüket az emberek fejében. Ez ugyanaz a fajta hozzáállás, mint amiről az imént beszéltünk, azt illetően, hogy az antikrisztusok egyáltalán nem fognak megfordulni, amikor megmetszik őket, illetve amikor hibát követtek el vagy a rossz utat választották. Milyen más példák vannak még? (Az antikrisztusok neheztelnek mindenkire, aki megmetszi őket, később pedig még az alkalmat is kereshetik, hogy bosszút álljanak és támadják őket.) A támadás és a bosszúállás egy másik megnyilvánulás. Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, hogy az antikrisztusok óvják a saját státuszukat és a hírnevüket? Miért akarnak támadni és bosszút állni? (Aki megmetszette őket, az leleplezett minden általuk tett gonoszságot és a dolog valódi tényeit is, ártott a státuszuknak és a hírnevüknek, és tönkretette azt a képet, amely az emberek szívében élt róluk, így hát neheztelnek rá.) Így van, ebben áll az összefüggés. Úgy vélik, hogy azok az emberek, akik megmetszték őket, megsértették a büszkeségüket, kínos helyzetbe hozták őket, aláásták a hírnevüket és komoly veszélybe sodorták a mások fejében kialakult státuszukat azzal, hogy oly sok ember előtt leleplezték őket. Ez a megtorlásuk oka. Ebben az ügyben kárt szenvedett a hírnevük és a státuszuk, és hogy kiadják a szívükben lévő neheztelést és gyűlöletet, keresik a lehetőséget, hogy támadják azokat az embereket és bosszút álljanak azokon, akik leleplezték és megmetszték őket. Milyen más megnyilvánulásaik vannak az antikrisztusoknak? (Egyes antikrisztusok különösen ravaszak. Amikor valaki megmetszi őket, lehet, hogy a felszínen nem mondanak ellent, semmiféle nyilatkozatot nem tesznek, és tulajdonképpen úgy tűnik, hogy valamit meg is értenek önmagukról, később azonban továbbra is ugyanazokat a gatzetteket követik el, mint korábban, és soha nem tartanak igazi bűnbánatot. Efféle álcákat használnak, hogy félrevezessék az embereket.) Ez egy másik megnyilvánulás. Egy bizonyos típusú antikrisztus pontosan ezt teszi. Magában erre gondol: „Amíg élsz, remélsz. Egyelőre türelmet gyakorlok, és nem hagyom, hogy átláss rajtam. Ha otrombán ellentmondok neked és visszautasítom a metszés elfogadását, azt fogod mondani, olyasvalaki vagyok, aki nem gyakorolja, illetve nem szereti az igazságot, és ha ez kiderülne, az hatással lenne a hírnevemre. Ha a testvéreink rájönnének, egész biztosan nem volnának hajlandóak elfogadni egy olyan ember vezetését, aki egyáltalán nem

szereti az igazságot. Először jó képet kell kialakítanom. Amikor azzal állok szemben, hogy megmetszenek, és valaki leleplezi a hibákat vagy a vétkeket, amelyeket elkövettem, majd mosolygok és elviselem, úgy téve, mintha elfogadnám, és elismerően bólogatok, nehogy valaki átlásson rajtam vagy rájöjjön, mit is gondolok valójában. Aztán álcát ölthetek, ejthetek pár könnyet, és mondhatok néhány dolgot arról, hogy adósa vagyok istennek, és ezzel túleshetek az ügyön. Így a testvérek azt fogják gondolni, hogy olyan ember vagyok, aki elfogadja az igazságot, és továbbra is jogosan lehetek vezető – és aztán megmarad a hírnevem és a státuszom, nem igaz?” Minden álca, amit tesznek. Mondanátok, hogy könnyű átlátni az ilyen embereken? (Nem könnyű átlátni rajtuk.) Kell hozzá egy időszak, mialatt az ember megfigyeli őket és érintkezik velük, hogy lássa, vajon óvják-e Isten házában érdekeit, amikor problémákkal találkoznak, illetve hogy valóban az igazságalapelvek szerint gyakorolnak-e vagy sem. Bármennyire jól vagy helyesen is beszélnek esetleg a felszínen, az csak ideiglenes; előbb-utóbb napvilágra kerül a valódi gondolkodásmódjuk. Még ha Isten nem is fedi fel őket, vajon képesek az antikrisztusok ilyen gondosan eltitkolni a valódi gondolataikat és a természetlénységüket? Képesek egész életükön át leplezni őket? Ez lehetetlen lenne; előbb-utóbb napvilágra kerülnek ezek a dolgok. Ezért aztán legyenek az antikrisztusok bármilyen elvetemültek és ravaszak, amennyiben szándékokat és indítékokat rejtegetnek és a tetteikben szembemennek az igazsággal, az igazságot értő emberek végül fel fogják ismerni őket és átlátnak majd rajtuk. Az ilyen antikrisztusok a legravaszabbak mind közül; a felszínen úgy tűnik, mintha elfogadnák az igazságot és a pozitív dolgokat, de szívük mélyén és a lényegükben valójában nem szeretik az igazságot, sőt még idegenkednek is a pozitív dolgoktól és az igazságtól. Mivel ékesszólók, a legtöbben nem tudják felismerni őket, és csak az igazságot értő emberek képesek felismerni az efféle embert és átlátni rajta. Vannak még más példák? (Volt egy antikrisztus, aki látta, hogy a munkatársai jobb képességűek, mint ő, és jobban végzik a munkát nála. Státuszának biztosítása érdekében titokban eltorzította a tényeket, és ítélkezett a kollégái és a társai felett, félrevezetve, csőbe húzva az embereket, és elérve, hogy rá hallgassanak. Ez kölcsönös bizalmatlansághoz vezetett a munkatársai körében. Többé nem működtek együtt harmonikusan, és a munka egyetlen területén sem értek el eredményeket. Amikor leleplezték az antikrisztus gonosztetteit, ő nemcsak hogy megtagadta annak elfogadását, hanem még kifogásokkal is élt, és megpróbált kibújni a felelősség alól. Nyilvánvaló volt, hogy bármit megtenne a hírneve és a státusza kedvéért; akárhány testvérnek ártott is, és akármilyen súlyosan megzavarta és akadályozta is Isten házában munkáját, egyszerűen nem érdekelt, arról nem is beszélve, hogy feldúltnak vagy bűnösnek érezte volna magát. Az emberi mivoltuk és a józan észnek egyetlen morzsája sem volt benne.) Röviden szólva, az antikrisztusok lelkipurdalás nélkül feláldozzák bárki érdekeit a saját hírnevük és státuszuk megóvása érdekében. Még ha a saját státuszuk fenntartása érdekében taposniuk is kell mindenkin, nem haboznak megtenni. Amikor a hírnevük és a státuszuk megóvásáról van szó, nem érdekli őket, hogy mások élnek vagy halnak-e, Isten

házának munkája és a gyülekezet érdekei pedig egyszerűen nem is léteznek a fejükben, és egyáltalán nem tartoznak a mérlegelésük körébe. Ezekből a tettekből láthatjuk, hogy az antikrisztusok nem Isten házában emberek; ők nem hívők, akik befurakodtak oda. Isten háza nem az otthonuk, így hát annak egyik érdekéhez sincs semmi közük. Csupán abbéli céljukat akarják elérni, hogy hatalmat gyakoroljanak és irányítsák az embereket, valamint kielégítsék saját személyes ambícióikat és vágyaikat Isten házában. Mivel az antikrisztusok ilyen természetlénnyel bírnak, egyáltalán nem fogják elfogadni, hogy megmetsszék őket, és nem fogják elfogadni az igazság egyetlen aspektusát sem.

Az imént mondott példákban láthatjátok, hogy az antikrisztusok hírnévre és státuszra való törekvés iránti ambíciója és vágya ösztönös. Az antikrisztusok így születnek, ilyen természetlénnyel. Egyáltalán nem a születésük után tanulják ezt, és nem is a környezetük következménye. Olyan, mint amikor egyes beteg emberek nem a születésük után betegszenek meg, hanem öröklik a betegséget. Az ilyen betegségeket lehetetlen meggyógyítani. Az antikrisztusok a hírnévre és a státuszra való törekvés ambíciójával születnek, és nem különböznek az ördögkirályok reinkarnációitól. Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól és gyűlölik azt, és egyáltalán nem fogadják el Isten ítéletét és fenyítését. Nem számít tehát, hogy milyen metszéssel találkoznak, nem fogják elfogadni. Ha egy átlagos testvér metszi meg őket, azt még kevésbé hajlandóak elfogadni. Így hiszik: „Te nem vagy alkalmas arra, hogy engem megmetssz, nem vagy méltó! Hány napja vagy te hívő? Te még meg sem születted, amikor én hívő lettem! Te még el sem kezdted hinni istenben, amikor én vezető lettem!” Ilyen hozzáállást tanúsítanak az őket megmetsző testvérek irányában. A képesítésekre és a rangidősségre helyezik a hangsúlyt, és ezen az alapon visszautasítják a metszést. Azt tehát el tudják vajon fogadni, amikor a Fennvaló metszi meg őket? A természetlénnyegük alapján azt sem fogják elfogadni. Bár lehetséges, hogy a felszínen semmit sem mondanak, a szívük bizonyosan ellenáll majd és elutasítja ezt. Ez kétségtelen. Amikor ténylegesen szembesülnek a Fennvaló metszésével, az antikrisztusok leggyakoribb megnyilvánulása az, hogy kétségbeesetten okvetetlenkednek és érvelnek a saját nevükben, hogy lerázzák a felelősséget, még akár hazudva is a Fennvalónak és elrejtve a dolgokat az alattuk állók előtt, hogy büntetlenül megússzák. Az antikrisztusok gyakran alkalmazzák azt a megközelítést, hogy hazudnak a Fennvalónak és elrejtnek dolgokat az alattuk állók előtt, a Fennvaló metszését elkerülendő. Például ha sok probléma van a gyülekezetben, soha nem jelentik azokat. Ha a testvéreik jelenteni akarják ezeket a problémákat, az antikrisztusok nem engedik nekik, aki pedig megteszi, az az elnyomásukkal és a kirekesztésükkel szembesül. Ennek eredményeképp a legtöbb ember arra kényszerül, hogy kimaradjon ebből, hogy hagyja a problémákat megoldatlanul, és hogy kényszeres megfelelőként viselkedjen. Az antikrisztusok a gyülekezet összes problémájára zárat tesznek, teljes titokban tartva őket, és nem engedik a Fennvalónak, hogy közbelépjen vagy kérdezősködjön. Az antikrisztusok a Fennvaló munkaszervezéseit is visszatartják, amennyire csak tehetik, és nem adják tovább, illetve nem valósítják meg azokat. Ha a

Fennvaló munkaszervezései egyáltalán nem befolyásolják a saját személyes hírnevüket és státuszukat, akkor talán tesznek pár felszínes bejelentést, és ímmel-ámmal cselekednek, de biztosan nem fogják ténylegesen végrehajtani azokat. Amennyiben a Fennvaló munkát illető intézkedései fenyegetést jelentenek a hírnevükre és a státuszukra, vagy bizonyos hatással vannak rá, akkor az antikrisztusoknak gondolkodniuk kell. Mérlegelniük kell, hogyan cselekedjenek, kihez igazodjanak és mikor cselekedjenek. Körültekintően kell eljárniuk ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, újra és újra átszámítgatva őket a fejükben. Ha problémák merülnek fel a gyülekezet munkájában, az antikrisztusok tudják, hogy biztosan megmetszik majd őket, sőt, akár el is bocsátják őket, ha a Fennvaló tudomására jutnak a gondok, úgyszólván elhallgatják a problémákat, és nem jelentik őket a Fennvalónak. Egyáltalán nem törődnek azzal, hogy milyen befolyással lesznek ezek a problémák Isten háza munkájára, vagy milyen kárt okoznak annak, ha nem oldják meg őket; közömbösek minden veszteség iránt, amelyet Isten házában munkája elszenved. Azon nem gondolkodnak, hogy milyen eljárás mód válik majd hasznára Isten háza munkájának, illetve hogy mi tesz eleget Istennek, csakis a saját hírnevükre és státuszukra, valamint arra gondolnak, hogy a Fennvaló majd hogyan tekint rájuk és hogy bánik velük, és hogy hogyan óvják a hírnevüket és a státuszukat, hogy azok ne legyenek érintve. Az antikrisztusok így szemlélik a dolgokat és így gondolkodnak a problémákról, és ez teljességgel kifejezi a beállítottságukat. Az antikrisztusok ezért egyáltalán nem fogják az igazságnak megfelelően jelenteni a gyülekezetben fennálló, illetve a munkájukban felmerülő problémákat. Bármilyen munkát végeznek is, bármilyen nehézségekkel kerülnek is szembe, vagy ha olyan helyzetekkel találkoznak, amelyeket nem tudnak kezelni, illetve ahol nem tudják, milyen döntést hozzanak, miközben az adott munkát végzik, leplezni fogják és elrejtik azt, attól tartva, hogy a Fennvaló majd azt mondja, hogy túl gyenge a képességük, illetve rájön a valódi helyzetükre, vagy megmetszi őket azért, mert nem kezelték és nem oldották meg azokat a nehézségeket, illetve helyzeteket haladéktalanul. Az antikrisztusok semmibe veszik Isten házában érdekeit és a gyülekezet munkáját, elkerülendő, hogy a Fennvaló megmetssze őket. Nem haboznak feláldozni a gyülekezet munkáját és érdekeit a státuszuk és a megélhetésük megőrzése, valamint annak biztosítása érdekében, hogy a Fennvalónak jó benyomása legyen róluk. Nem érdekli őket, hogy késleltetik vagy befolyásolják a gyülekezet munkájának előrehaladását, Isten választott népének életbe való belépésével pedig még kevésbé törődnek. Függetlenül attól, hogy a testvérek milyen nehézségekkel találkoznak, vagy milyen problémák léteznek az életbe való belépésük tekintetében, az antikrisztusok nem tudják megoldani azokat, a Fennvalótól pedig nem fognak kérni. Világosan tudják, hogy a problémák elhallgatása és megoldatlanul hagyása késleltetni fogja a gyülekezet munkájának előrehaladását és hatással lesz arra, valamint veszteségeket okoz a testvérek életének, de nem foglalkoznak ezekkel a dolgokkal és nem törődnek velük. Bármilyen jelentős problémák merülnek is fel a gyülekezetben, soha nem jelentik őket, hanem minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy eltitkolják

és elzárják azokat. Ha a testvérek felfedezik a gáztetteiket, és leveleket írnak, hogy beszámoljanak róluk, az antikrisztusok még keményebben próbálják elhallgatni és elzárni azokat a leveleket. Mi a céljuk azzal, hogy elhallgatják és elzárják azokat a leveleket? Az, hogy megtartsák a státuszukat, óvják a hírnevüket és a tekintélyüket, valamint hogy mindenüket megőrizték. Ha elbocsátják őket, vagy a Fennvaló alkalmatlannak ítéli őket a munkájukra, az számukra olyan, mintha elveszítenék az életüket és halálra ítélnék őket, olyan, mintha az út végére érnének az Istenbe vetett hitükben. Ezért aztán bármiről legyen is szó, soha nem kérdeznek a Fennvalótól. Helyette azon gondolkodnak, hogyan rejtsek el a munkájukban felmerülő összes problémát, és hogyan akadályozzák meg, hogy a Fennvaló felfedezze őket. Hát nem nagyon megvetendő ez a gyakorlatuk? Úgy hiszik, hogy Isten és a Fennvaló szemében biztosan az a jó vezető, akinek soha nincs semmi gondja és nehézsége, aki minden ügyet jól tud kezelni és mindenféle munkára alkalmas. Úgy gondolják, hogy egy jó vezető sosem panaszkodik nehézségekről, illetve sosem keres választ problémákkal kapcsolatban, és hogy egy jó vezetőnek feltétlenül tökéletes, hibátlan embernek kell lennie Isten és a Fennvaló szemében, aki jól el tudja végezni a munkát, anélkül hogy a Fennvalónak meg kellene metszenie őt. Következésképpen vehemensen védelmezik a státuszukat, remélve, hogy jó benyomást tesznek a Fennvalóra, és azt a tévhitet keltik benne, hogy alkalmasak a munkájukra, hogy tudják vállalni a munkájukat és nem jelentkezik majd nagy problémák, és ezért úgy vélik, hogy nem szükséges közvetlenül kérdezősködni a munkájukról, illetve iránymutatást adni nekik, az pedig biztos, hogy nem szükséges megmetszeni őket. Az antikrisztusok ezt a fajta képet akarják kialakítani a maguk számára, hogy abban a tévhitben tartsanak másokat, miszerint Isten hisz bennük és mindent rájuk bíz, hogy fontos feladatokkal bízta meg őket, és nagy bizalommal van irántuk, olyannyira, hogy vonakodik megmetszeni őket, attól tartva, hogy negatívvá válnak és lazítani fognak, és az hatással lesz a munkára. Az antikrisztusok elhítetik a testvérekkel, hogy ők népszerű emberek Isten házában és a gyülekezetben, és fontos személyek Isten házában. Miért akarják ezt a fajta illúziót és látszatot erőltetni a testvérekre? Azért, hogy rávegyék az embereket, hogy becsüljék és imádják őket, hogy élvezhessék a státusz előnyeit a gyülekezetben, a magas státusz és a kedvező bánásmód mellett, olyannyira, hogy elfoglalhassák Isten helyét. Gyakran mondják a testvéreknek: „Isten nem tud személyesen beszélni veletek, nem tud a ti szintetekre jönni és személyesen munkát végezni, és nem tudna mellettetek élni és vezetni titeket mindazokban a különböző dolgokban, amelyekkel a mindennapi életetekben találkoztok. Nos tehát, ki fogja elvégezni ezeket a konkrét feladatokat? Hát nem a hozzánk hasonló vezetők és dolgozók?” Miközben minden tőlük telhetőt megtesznek a státuszuk védelméért, gyakran mondanak efféle dolgokat és fejeznek ki efféle elgondolásokat, hogy a testvérek teljesen és kétségek nélkül higgyenek és bízzanak bennük. Mi a természete az ebbéli gyakorlatuknak? Vajon nem az, hogy hazudnak a Fennvalónak és elrejtenek dolgokat az alattuk álló emberek elől? (De az.) Ez a megközelítésük ügyes

része. A legtöbb ember gyenge képességű, nem érti az igazságot, nem képes felismerni az antikrisztusokat, és csak félrevezethetik és használhatják őket az antikrisztusok. Ha az antikrisztusok megpróbálnák közvetlenül félrevezetni az embereket ezt mondván: „a fennvaló valóban bízik bennem, minden dologban hallgat rám”, az emberek esetleg egy kicsit óvatosak lennének és egy kicsit átlátnának rajtuk, ám az antikrisztusok nem beszélnek ilyen egyenesen. Egy bizonyos beszédmódot használnak, hogy félrevezessék az embereket, és azt a tévhitet keltsék bennük, hogy a Fennvalónak hinnie és bíznia kell bennük ahhoz, hogy rájuk bízsa a vezetői munkát. A tökfilkók, akikből hiányzik a tisztánlátás, és akik nem törekednek az igazságra, bedőlnek ennek és követik őket. Amikor pedig történik valami, ezek a tökfilkók nem Istenhez imádkoznak, illetve nem keresik az igazságot Isten szavaiban, hanem az antikrisztusok elé járulnak, és az antikrisztusokat kérik, hogy mutassák meg nekik az utat és válasszanak ösvényt számukra. Az antikrisztusok ezt a célt akarják elérni a cselekedeteikkel. Ha nincs pár ember a gyülekezetben, aki érti az igazságot, hogy felismerje és leleplezze az antikrisztusokat, a legtöbb ember vakon hisz majd nekik, imádja és követi őket, és az irányításuk alatt él. Ez annyira veszélyes! Ha valakit három-öt éven át félrevezet és irányít egy antikrisztus, az élete nagy veszteséget szenved. Ha nyolc-tíz éven át vezet félre és irányítja egy antikrisztus, akkor teljesen tönkremegy; még ha meg is akarja váltani magát, nem lesz lehetősége rá.

Az antikrisztusok gyakran félrevezetik az embereket, megnyerik és irányítják őket afféle állításokkal, hogy ők népszerű emberek Isten házában, akiket Isten fontos pozícióba helyezett, és akiket Isten becsül és akikben bíz, abbéli erőfeszítésükben, hogy elérjék a céljukat: állandóan élvezzék a státuszt és örökké övék legyen a végső szó. Mitől félnek a legjobban az antikrisztusok? A státuszuk elvesztése és a rossz hírnév rémiszti meg őket a leginkább. Attól tartanak, hogy a testvérek majd azt hiszik, hogy ők nem törekednek az igazságra, hogy igen gyenge képességűek, és hogy nincs lelki megértésük, illetve nem végeznek tényleges munkát, és hogy képtelenek bármely tényleges munka végzésére. Ezek azok a dolgok, amelyeket az antikrisztusok leginkább rettegnek hallani. Amikor az antikrisztusok ilyen állításokat és kijelentéseket hallanak, pánikba esnek, sőt bosszúsak lesznek, időnként még a toporzékolásig is eljutnak, mondván: „Én gyenge képességű vagyok, úgyhogy rajta, használj bárkit, akit tudsz; én úgysem tudom elvégezni ezt a munkát! Hát isten nem igazságos? Ennyi éven át hittem benne, feladtam érte a családomat és a pályafutásomat, és olyan sokat fáradoztam mindannyiótokért, testvéreim. Miért nem tudtok egyetlen méltányos szót sem szólni rólam?” Többé nem tudnak figyelmet szentelni a hírnevüknek és a státuszuknak, és többé meg sem próbálják leplezni magukat vagy színlelni; a rútságuk teljesen nyilvánvaló. Miután kiadták a haragjukat, letörlik a könnyeiket és így gondolkodnak: „Ó, ne! Megszégyenítettem magam. Vissza kell térnem!” Tovább folytatják a színlelést, tovább tanulják a jó szlogeneket és doktrínákat, tovább hallgatnak, olvasnak, prédikálnak és vezetnek félre az embereket. Úgy érzik, hogy meg kell menteniük a hírnevüket és a

státuszukat, és remélik, hogy egy napon, amikor eljön a választások ideje, a testvérek még mindig gondolni fognak rájuk, emlékezni fognak az általuk tett jó dolgokra, emlékezni fognak az általuk fizetett árra és az általuk mondott dolgokra. Ez teljesen szégyentelen, nem igaz? Egyáltalán nem változott a régi természetük, ugye? Az antikrisztusok miért nem változnak soha? A természetlényegük határozza meg ezt, nem tudnak változni; egyszerűen ilyenek. Amikor az ambícióik és a vágyaik végképp füstbe mennek, toporzékolnak, aztán pedig sokkal jobban viselik magukat. Nemrég kérdeztem arról, hogy egy illető hogy viseli magát, és pár testvér azt mondta, hogy igen jól viselkedik. Mit jelentett az, hogy „jól viselkedik”? Azt jelentette, hogy az utóbbi időben sokkal jobban viselkedett és sokkal jobban szerepelt, mint korábban; nem okozott többé bajt, nem támadta az embereket, illetve nem versengett státuszért, valamint megtanulta, hogyan beszéljen finomabban, szerényebben és csendesebben az emberekkel. És helyénvaló szavakat használt mások segítésére, a mindennapi életében pedig különös gondot és figyelmet fordított másokra. Olyan volt, mintha teljesen új emberré vált volna. De vajon valóban megváltozott? Nem. Akkor mik voltak ezek a gyakorlatok? (Külsődleges jó viselkedésformák.)

Miután egyes antikrisztusokat felfednek, és minden gaztettükre fény derül, a testvéreket látva így szólnak: „Olyan, mintha isten mostanában megvilágosított és megvilágított volna, és igen jó állapotban vagyok. Mély gyűlöletet érzek a korábbi tetteim iránt, és soha nem tudom majd elfelejteni, illetve elengedni azokat a veszteségeket, amelyeket miattam szenvedtek el a testvérek. Nagyon szomorú vagyok.” Ahogy ezt mondják, könnyekben törnek ki, sőt akár kezdeményezik is, hogy megkérik a testvéreket, hogy metsszék meg őket, mondván: „Ne aggódjatok amiatt, hogy gyenge vagyok. Ha azt látjátok, hogy valamit rosszul csinálok, metsszetek meg, el tudom fogadni – el tudom azt fogadni istentől; nem fogok neheztelni rátok.” A testvérek megmetsszésének makacs elutasításától, az annak való ellenállástól és az azzal való dacolástól, az önigazolástól és a maguk melletti érveléstől, valamint attól, hogy teli vannak nehezteléssel, odáig jutottak, hogy aktívan keresik a megmetsszést. Ez elég gyors szemléletváltás, nem igaz? Azt jelenti vajon, hogy bűntudatuk van? E hozzáállás alapján úgy tűnik, hogy fordulatot tettek, úgyhogy meg kell metszened őket. Ez lehetővé teheti számukra, hogy felismerjék a múltban elkövetett hibáikat, és segít nekik önmaguk megismerésében. Ebben a pillanatban segítened kell őket némi őszinteséggel, és ezt mondanod: „Látom, hogy mostanában egész jól viselkedsz. Szívből fogok szólni hozzád. Ha valami, amit mondok, nem helytálló és nem tudod elfogadni, akkor ne törődj vele; ha helytállónak véled azt, amit mondok, akkor fogadd el Istentől. Az a szándékom, hogy segítssek neked, nem pedig, hogy beléd rúgjak, miközben a földön fekszel, vagy hogy támadjalak. Nyissuk meg a szívünket egymásnak, és beszéljessünk. Akkoriban, amikor vezetőként szolgáltál, pöffeszkedve jártál körbe, és nem voltál hajlandó beismerni a hibáidat; még ha külsőleg párat be is vallottál, mélyen belül valójában nem ismerted el a hibát – majd később, amikor hasonló problémával találkozottál, ugyanúgy viselkedtél, mint korábban. Beszéljünk

például a legutóbbi esetről. Mivel felelőtlen voltál, valami balul sült el, és nagy veszteség érte Isten házának vagyonát. A felelőtlen séged vezetett ahhoz is, hogy sok testvért letartóztattak és bebörtönöztek, és árat fizettek ezért. Nem gondolod, hogy felelősséget kellene vállalnod ezért? Te voltál a közvetlen felelős ezért az esetért, így hát Isten elé kellene járulnod, megvallanod a bűneidet és bűnbánatot tartanod. Az a helyzet, hogy ha beismered a hibádat, Isten a legrosszabb esetben véteknek fogja azt tekinteni, és nem lesz hatással az igazságra való törekvésedre a jövőben. A testvérek is megfelelően tudnak majd bánni veled és Isten háza tagjának tekinteni téged; nem fognak kiközösíteni vagy támadni. Igaz, hogy egy emberrel kapcsolatban minden Isten kezében van, ha azonban soha nem törekszel az igazságra, akkor Isten biztosan utálni fog és elhagy majd, és ezen a ponton a pusztítás célpontjává válsz. Ha elfogadod Isten munkáját és aláveted magad neki, és képes vagy őszinte bűnbánatot tartani, akkor Isten nem fog emlékezni a múltbeli vétkeidre, és Isten előtt továbbra is olyan ember leszel, aki az igazságra törekszik. Nem kérjük az elnézését vagy a megbocsátását, de legalábbis azt kell tennünk, amit az embereknek tenniük kell; ez minden teremtetett lény felelőssége és kötelessége, és ez az az út, amelyen mindannyiunknak járnia kell.” Ezek igaz szavak, nemde? Van ezekben bármi gúny vagy ravaszkodás? Van bennük bármi szarkazmus vagy csúfolódás? (Nincs.) Ezek csupán szívből jövő szavak, amelyek nyugodtan és az emberek segítségét és nevelését célzó alapelvvel összecsengve hangoznak el. Ezek a szavak helyénvalóak; van bennük gyakorlási út és keresendő igazság. Mégis, képesek az antikrisztusok elfogadni ezeket a szavakat? Képesek az igazságként felfogni és gyakorolni őket? (Nem képesek.) Hogyan válaszolnak ezekre a szavakra? „Még most is mindannyian a hibámon lovagoltok, nem vagytok hajlandóak elengedni, mi? Még isten sem emlékszik az emberek vétkeire, akkor ti miért vizsgáljátok folyton az enyémet? Azt mondod, bizalmasan akarsz beszélgetni velem és hogy segítesz nekem. Miféle segítség ez? Nyilvánvalóan arra tett kísérlet, hogy a múlton rágódjunk és elszámoltass. Csak azt próbálsz elérni, hogy vállaljam a felelősséget, nem igaz? Vajon egyedül én vagyok a felelős azért az esetért? Minden isten kezében van, ami azt jelenti, hogy ő a felelős. Amikor az az eset történt, miért nem adott nekünk isten semmiféle útbaigazítást? Hát nem isten rendezte el így? Nos, akkor hogyan hibáztathattok engem?” Nyíltan elmondják a véleményüket, nemde? Miben áll a problémájuk? A felszínen úgy tűnt, mintha fordulatot tettek volna és alázatosabbá váltak volna; a magaviseletük sokkal jobbnak tűnt, mint korábban, mintha már nem a státuszt és a hírnevet hajszolnák, és mintha nyugodtan le tudnának ülni, beszélni valakivel és bizalmas beszélgetést folytatni. Akkor hogyan képesek még mindig ilyesmit mondani? Milyen probléma látható ebben? (A viselkedésmódjuk csak egy illúzió volt, amelyet azért öltöttek fel, hogy visszatérhessenek.) Mi más? (Egyáltalán nem ismerik igazán önmagukat, és ezek nem a valódi bűnbánat megnyilvánulásai, csupán egyfajta álszent gyakorlat. Amikor mások elbeszélgetnek velük a problémáikról, még mindig képtelenek elfogadni az igazságot. Világos, hogy a természetlénységük ellenséges az igazsággal szemben.) Két pont

nagyon világos ebben. Először is, amikor egy antikrisztus elveszíti a státuszát, az egyik létállapota az, hogy „amíg élsz, remélsz” – mindig készen áll a visszatérésre. A másik pont az, hogy tekintettel a korábbi tévútjukra és az általuk elkövetett vétkekre, az antikrisztusok soha, de soha nem fognak őszintén elgondolkodni önmagukon. Nem fogják beismerni a hibáikat, sem elfogadni az igazságot, és még kevésbé fogják megérteni a lényegüket a gonosztetteik tényeiből, illetve összefoglalni azt, hogy miként gyakoroljanak az igazságnak megfelelően. Amikor elbocsátják őket, és elveszítik a státuszukat, nem erre gondolnak: „Pontosan mit is tettem rosszul? Hogyan kellene megbánnom? Ha ez a fajta dolog ismét megtörténik, hogyan kellene cselekednem ahhoz, hogy megfeleljek Isten szándékának?” Nincs meg bennük ez a hozzáállás, hogy fordulatot tegyenek. Még ha meg is metszik őket, és még ha elbocsátják is őket, akkor sem fordulnak meg és nem törekednek az igazságra, nem keresnek utat a gyakorláshoz, illetve nem változtatnak a törekvésük irányán. Bármilyen nagy veszteségeket hoznak is Isten házára, és bármekkorát buknak is, soha nem fogják megvallani a bűneiket. A hibáik nem fogják arra késztetni őket, hogy az elkövetkező időben törekedjenek az igazságra és keressék azt; ehelyett azt fogják számíttgatni, hogy mit is tehetnének, hogy mindent megmentsenek és visszaszerezzék az elveszített státuszukat. Ez a két pont. Az első egyfajta létállapot, amelyet a státuszuk elvesztését követően élnek meg, amely állandóan készen áll a visszatérésre. A második pont az, hogy nem hajlandóak beismerni, illetve megérteni a tévutat, amelyen jártak. Ebben a második pontban az, hogy nem értik a tévutat, amelyen jártak, egy része annak; ezenkívül egyáltalán nem fognak őszinte bűnbánatot tartani, sem az igazságot nem fogják elfogadni, és bizonyosan nem fogják bűnbánó szívvel jóvátenni a kárt, amelyet Isten házában okoztak. Egyáltalán nem fognak elgondolkodni az átalakulás módján, azon, hogy miként változzanak az igazságra nem törekvő emberekből olyan emberekké, akik törekednek az igazságra és gyakorolják azt. Ez a két pont nyilvánvalóvá teszi, hogy az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól és természetüknél fogva elvetemültek; különösen ügyesen álcázzák magukat és alkalmazkodnak a környezetükhöz, mint a kaméleon. Állhatatlan lényegük van, a státuszra, valamint az ambícióikra és a vágyaikra való törekvésük pedig soha nem nyugszik a szívük mélyén, és soha nem is fog megváltozni. Ezeket az embereket senki sem tudja megváltoztatni. Ezeket a megnyilvánulásokat szemlélve milyen az efféle ember természetlényege? Testvér vajon egy antikrisztus? Valódi ember vajon egy antikrisztus? (Nem.) Ha testvéreknek tekinted ezeket az embereket, az vajon nem azt jelenti, hogy súlyosan ostoba vagy? Ezek a megnyilvánulások egy antikrisztus lényegének kinyilatkoztatásai. Amikor az antikrisztusoknak nincs státuszuk, ilyen létállapotban vannak; ilyenek a számíttgatások a szívükben, az, amit feltárnak és ahogyan külsőleg viselkednek, valamint a szívük mélyén az igazsággal és a vétkeikkel szembeni hozzáállás milyensége, és nem fog megváltozni a nézőpontjuk. Nem számít, mennyit beszélsz az igazságról, illetve a gyakorlás helyes, pozitív útjairól, mélyen legbelül sosem fogják igazán elfogadni, hanem ellenállnak neki. Sőt, ekképp hiszik majd: „Nos, nincs

többé státuszom, tehát nem számít, amit mondok. Többé senki sem támogat; csak gúnyt akartok űzni belőlem és megleckéztetni. Alkalmas vagy te arra, hogy megleckéztess? Mit gondolsz, ki vagy? Te még járni sem tanultál meg akkor, amikor én vezető lettem! Hát nem tőlem tanultad azt a pár dolgot, amiről beszélsz? És te próbálsz engem megleckéztetni. Te aztán valóban nem tudod, hol a helyed a világegyetemben!” Úgy vélik, az embereknek kell bizonyos rangidősség ahhoz, hogy megmetsszék őket, hogy beszéljenek hozzájuk, beszélgessenek velük, illetve bizalmasan társalogjanak velük. Mifélek ezek az emberek? Csak antikrisztusok képesek ilyesmiket mondani; a normális emberek és azok, akikben van némi szégyenérzet és egy kevés racionalitás, soha nem mondanának ilyeneket. Ha valaki prédikációt tart nektek, nyugodtan bizalmas beszélgetést folytatva veletek és rámutatva a problémáitokra és néhány javaslatot téve, képesek lennétek elfogadni azt, vagy az antikrisztusokkal azonos módon gondolkodnátok? Tegyük fel például, hogy tíz éve hívő vagy, de sosem szolgáltál vezetőként. Egy másik ember csak két éve hisz, de nálad magasabb státusza van, és téged ez felkavar. Tegyük fel, hogy húsz éve hittél Istenben, mielőtt végre körzetvezető lettél. Valaki más mindössze öt évnyi hit után regionális vezető lesz, és vezetni kezd téged, te pedig nehezen fogadod el ezt. Ha megmetsz, kényelmetlenül érzed magad, és még ha igaza is van abban, hogy megmetsz, akkor sem akarod elfogadni. Volt valaha efféle hozzáállásokat, vagy voltak ilyen megnyilvánulásaitok? (Igen.) Ez egy antikrisztus beállítottsága. Úgy gondoljátok, hogy csak az antikrisztusoknak van antikrisztusi beállítottsága? Bárki, aki egy antikrisztus beállítottságával bír, veszélyben van, egy antikrisztus útjára léphet, és ez a beállítottság elpusztíthatja őt. Így állnak a dolgok. Amikor egy antikrisztus lényegéről beszélgetünk és azt boncolgatjuk, abba azok az emberek is beletartoznak, akik antikrisztusi beállítottsággal bírnak. Mit mondanátok: az ide tartozó emberek vajon a kisebbség vagy a többség, vagy vajon mindenki beletartozik? (Mindenkibeletartozik.) Így van, mivel egy antikrisztus beállítottsága a Sátán beállítottsága, és minden romlott ember a Sátán beállítottságával rendelkezik. Most arról a témáról beszélgettünk egy keveset, hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket. A nagyobb részletezés kedvéért említhetünk néhány konkrét példát. Ezt meghagyom nektek, hogy az összejöveleteitek során beszélgessetek róla. Miközben beszélgetek, ne mindig arról beszéljétek, hogy mások milyenek. Természetesen nem kerülhető el, hogy mások megnyilvánulásairól beszélgessetek, de főként a saját megnyilvánulásaitokról kellene beszélgetnetek. Ha találtok magatokban az antikrisztusi beállítottsághoz kapcsolódó megnyilvánulásokat, illetve megnyilatkozásokat, az hasznos és előnyös lesz az önismeretek szempontjából, és segíteni fog abban, hogy megszabaduljatok attól a beállítottságtól.

Korábban az antikrisztusi beállítottság különféle megnyilvánulásainak témájáról beszélgettünk – képesek vagytok-e most ezekhez hasonlítani magatokat? Készen vagytok-e némi megértésre jutni? Meg tudtok-e oldani egyes valós problémákat? Függetlenül attól, hogy a romlott beállítottságotok mely aspektusán változtattok, az

egész az igazság megértésének, valamint annak alapján érhető el, ha az igazsághoz hasonlítottok magatokat, majd eljuttok önmagatok megértésére. Ezért a romlott beállítottság különféle megnyilvánulásainak felismerésére és boncolgatására való képesség egy olyan út, amelyet járnod kell, amikor önmagad megismeréséről és beállítottságbeli változás eléréséről van szó. Eljutottatok már ennek a pontnak a megértésére? Néhányan közületek talán nem, és esetleg ezt gondolják: „Mindig ezekről a jelentéktelen témákról és dolgokról beszélsz; soha nem beszélsz mélyreható igazságokról, és nem fedsz fel mélyreható misztériumokat. Ez annyira unalmas és fárasztó! Mi köze ezeknek a dolgoknak, amelyekről beszélsz, ahhoz, hogy belépünk a menny királyságába, nagy áldásokhoz jutunk és tökéletesítve leszünk a jövőben?” Ezek az emberek sosem értenek; elálmosodnak, amint ezeket a dolgokat hallgatják. Azokhoz, akiknek nincs lelki megértésük, nem jut el; nem értik a különféle emberi állapotokat, amelyeket az egyes igazságok érintenek, sem a különféle igazságok közötti kapcsolatokat. Nem értik ezeket a dolgokat. Minél részletesebb magyarázatot adsz nekik, annál inkább összezavarodnak és annál kevesebbet fogadnak be, úgyhogy mindig elálmosodnak. Amikor épp csak elkezdődik egy összejövetel, énekelnek és táncolnak, és bármennyire unalmasak vagy ismétlődők is a szabályok és a ceremóniák, nem álmosodnak el. Amint azonban az igazságról és az emberek különböző állapotairól beszélsz, bóbiskolni kezdenek. Mi történik azokkal az emberekkel, akik mindig így elálmosodnak? Vajon nem fedték fel őket? Ez az igazság nem szeretésének a megnyilvánulása, nem igaz? Amikor az életbe való belépéssel összefüggő különféle igazságok részleteiről van szó, az igazságra őszintén törekvő és bizonyos képességgel rendelkező emberek annál jobban értik azokat, minél többet hallanak róluk, miközben azok, akik nem szeretik az igazságot és akiknek nincs lelki megértésük, csak egyre inkább összezavarodnak, minél többet hallanak róluk. Minél többet hallgatják, annál unalmasabbnak találják őket, és nem számít, mennyit hallgatnak, akkor is ugyanúgy érznek; nem tudnak meghallani bennük egy utat. Úgy érzik, hogy az életbe való belépéssel kapcsolatos dolgok valójában nem annyira összetettek, ezért nem szükséges olyan sokat beszélni róluk. Ilyenek azok az emberek, akiknek nincs lelki megértése. A beállítottságbeli változás jó sok igazságot foglal magában. Amennyiben az emberek a beállítottságuk megváltoztatására irányuló igyekezetük útján nem fordítanak időt és erőfeszítést minden egyes igazságra, nem érnek el megértést, felfogást és ismeretet minden egyes igazságról, és nem találnak utat a gyakorláshoz, akkor egyáltalán nem lesznek képesek bemenni egyetlen igazságba sem. Milyen módon ismerhetik meg az emberek Istent? Az összes különféle igazság megértésével és az azokba való belépéssel – ez az egyetlen mód. Mi több, az egyes igazságok nem valamiféle elméletet vagy egyfajta tudást, illetve filozófiát jelentenek; az emberek életéhez és a létállapotukhoz, valamint azokhoz az állapotokhoz van közük, amelyekben épp vannak, illetve azokhoz a dolgokhoz, amelyekre minden egyes napon gondolnak, valamint a romlott lényegük uralma alatt született különféle gondolatokhoz, elgondolásokhoz, szándékokhoz és hozzáállásokhoz. Ezek tehát azok a témák, amelyekről

beszélünk. Amikor megfejted ezeket a témákat, összefüggésbe hozod őket magaddal, megtalálod a gyakorlás alapelveit, és megismered a különböző beállítottságaid szülte különféle állapotokat és nézőpontokat, akkor valóban megérted majd az ezekhez kapcsolódó igazságokat, és csak akkor leszel képes pontosan az igazságalapelvek szerint gyakorolni. Ha csupán szó szerint érted a szavakat, és amikor látod, amint Isten leleplezi az antikrisztusok önzését és hitványságát, erre gondolsz: „Az antikrisztusok önzőek és hitványak, én magam azonban elég önzetlen vagyok; sok szeretetet tudok adni, toleráns vagyok, tudós családba születtem, felsőfokú végzettséggel rendelkezem, és híres emberek és mesterművek hatottak rám, én nem vagyok önző ember” – vajon az igazság elfogadása az, hogy ezeket a dolgokat mondod? Azt jelenti, hogy ismered önmagad? Elég nyilvánvaló, hogy nem érted ezt a konkrét igazságot, illetve az ebben a konkrét igazságban foglalt különféle állapotokat. Amikor megérted az Isten által említett és leleplezett különféle állapotokat, amelyeket egy bizonyos igazság felölel, valamint össze tudod vetni magad velük, és megtalálod a gyakorlás pontos alapelveit, akkor indulsz majd el az igazság gyakorlásának útján, és akkor lépsz majd be az igazságvalóságba. Ha ezt nem tette meg, akkor csak egy doktrínát értettél meg; nem értetted meg az igazságot. Olyan ez, mint a téma, amelyről az imént beszéltünk, hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket. A különféle állapotok, megnyilvánulások és megnyilatkozások, amelyekről beszélgettünk, mind kapcsolódnak egy antikrisztus természetlénységéhez és beállítottságához. Hányat értesz ezek közül? Hányat vetettél közülük össze magaddal? Ebben az általad felfogott témában foglalt állítások, részletek és állapotok más emberekhez vagy hozzád kapcsolódnak? Neked magadnak van-e bármilyen kapcsolatod ezekkel az állapotokkal? Valóban összefüggésbe hoztad őket magaddal, vagy csak vonakodva tudomásul vetted őket és egyetértettél velük? Ez a felfogásodtól és az igazsághoz való hozzáállásodtól függ. Az, hogy ezeket az állapotokat összekapcsolod magaddal, csupán előfeltétele annak, hogy képes legyél gyakorolni az igazságot; nem azt jelenti, hogy már elkezdted gyakorolni. Ha azonban nem tudod összekapcsolni magaddal ezeket az állapotokat, akkor egyáltalán semmi közöd nem lesz az igazság gyakorlásához. Ebben az esetben mit fogsz hallani, amikor prédikációkat hallgatsz? Csupán színlelni fogsz; úgy tűnik majd, mintha hinnél Istenben, de valójában nem az Ő szavai szerint fogsz gyakorolni, és nem tudsz majd belépni az Ő szavainak valóságába. Csak egy laikus leszel, egy szolgáló, egy ellenpont. Amikor arról van szó, hogy miként kellene összevetned magad ezekkel az állapotokkal, és hogyan kellene boncolgatnod azokat a különféle állapotokat, amelyek az Általam mondott dolgokhoz kapcsolódnak, ez a saját tudásotok függvénye. Én csak annyit tehetek, hogy elmondom nektek ezeket a szavakat és ellátlak titeket ezekkel a szavakkal, a többiért nektek magatoknak kell erőfeszítést tennetek. Az, hogy el tudjátok-e fogadni ezeket a szavakat vagy sem, a hozzáállásotoktól függ. Egyesek hajthatatlanok a szívükben; folyton színlelnek és próbálják megóvni a státuszukat és a hírnevüket. Nyilvánvalóan vannak problémáik, de képtelenek észrevenni ezeket a problémákat és nem ismerik be

őket, sőt mások leleplezését és boncolgatását is magukra vállalják. Következésképp a többi embernek végül haszna származik belőle, míg ők maguk nem nyernek semmit. Bolondok ezek az emberek, nem igaz? Ez ostoba viselkedés. A prédikációk hallgatásának nem az a lényege, hogy megtanulj tisztán látni másokat, és nem is az, hogy mások helyett hallgasd, hanem az, hogy te magad halld meg, amit mondanak, és tedd magadévá azt. Hallgatod Isten szavait, az igazságot és a prédikációkat, és mindebből megérted majd az igazságot, elnyered az életet, és átalakulást érsz el a beállítottságban. Van ennek bármi köze másokhoz? Ezeknek a szavaknak hozzád van közük. Ha ilyen hozzáállást alakítasz ki, akkor ezek a szavak képesek lehetnek megváltoztatni téged, a valóságoddá lenni és lehetővé tenni számodra, hogy beállítottságbeli változást érsz el.

Ebben az első témában azokról a különféle megnyilvánulásokról beszéltünk, ahogyan az antikrisztusok azt kezelik, ha megmetszik őket. Az e témáról való beszélgetés egyrészt segít mindannyiútoknak megérteni, hogy miféle hozzáállásuk van az antikrisztusoknak, valamint a természetlénységük megnyilvánulásait, amikor erről a dologról van szó, másrészt némi pozitív útmutatást és figyelmeztetést ad nektek. A fennmaradó problémákról ti magatok is beszélgethettek és megoldhatjátok őket; azok a saját ügyeitek.

2. Hogyan bánnak az antikrisztusok azokkal, akik náluk erősebbek?

Amikor az antikrisztusoknak a saját hírnevük és státuszuk megóvására irányuló vágyáról van szó, nem csupán a természetlénységüket mutatják meg és tárják fel, amikor megmetszik őket – az antikrisztusok sok másféle helyzettel és dologgal találkoznak. Ezért a második téma, amelyről beszélni fogunk, az, hogy miként tartják fenn az antikrisztusok a státuszukat és a hírnevüket az embercsoportokban. Miközben emberek csoportjában vannak, milyen viselkedésformákat tanúsítanak az antikrisztusok, amelyek szemléltethetik, hogy mindenben, amit tesznek, megpróbálják a saját hírnevüket és státuszukat óvni? Világos ez a téma vagy sem? Nagy vagy kis terjedelmű? Jellemző vagy sem? (Jellemző.) Ez a téma közvetlenül kapcsolódik az antikrisztusok természetlénységéhez. Milyen megnyilvánulásokat mutatnak az antikrisztusok, miközben emberek csoportjai között élnek? Milyen hozzáállást és milyen cselekedeteket használnak arra, hogy megóvják a hírnevüket és a státuszukat? Mindenekelőtt: ha az antikrisztusoknak nincs státusza, akkor is antikrisztusok vajon? (Igen.) Világosan kell értenetek ezt a fogalmat. Ne gondoljátok, hogy csak a státusszal bíró emberek rendelkezhetnek az antikrisztusok lényegével és lehetnek antikrisztusok, illetve hogy a státusszal nem rendelkező hétköznapi emberek nem antikrisztusok. A kör valójában elég nagy. Az antikrisztusok lényegével rendelkező bármely személy még mindig antikrisztus, függetlenül attól, hogy van-e státusza vagy nincs, illetve hogy vezető-e vagy átlagos hívő – ezt a lényege dönti el. Nos, milyen megnyilvánulásokat tanúsítanak az antikrisztusi lényeggel bíró emberek, miközben hétköznapi követők? A természetlénység mely megmutatkozásai szolgálnak elegendő bizonyítékaul annak, hogy ők ténylegesen antikrisztusok? Először nézzük meg, hogyan élnek az emberek csoportjaiban, hogyan

bánnak másokkal, illetve hogyan állnak az igazsághoz. Amiről a leginkább beszélnünk kell, az nem az, hogy mit esznek, mit viselnek az antikrisztusok, hol laknak, vagy miként jönnek-mennek, hanem az, hogy miként óvják a hírnevüket és a státuszukat a csoportokban. Még ha hétköznapi hívők, akkor is állandóan próbálják óvni a hírnevüket és a státuszukat, állandóan ezt a fajta beállítottságot és lényegét fedik fel, és az efféle dolgokat teszik. Ez tehát lehetővé teszi számunkra, hogy egyet előbbre lépjünk az antikrisztusok beállítottságának és lényegének megértésében. Akár van státuszuk az antikrisztusoknak, akár nincs, és bármikor és bárhol legyenek is, az antikrisztusok beállítottsága és lényege mindig feltárul és megnyilvánul bennük. Ez nem korlátozódik semmilyen térre, földrajzi helyre, illetve emberekre, eseményekre és dolgokra.

Amikor az antikrisztusok kötelességet végeznek – legyen az bármi, és függetlenül a csoporttól, amelyben vannak –, megkülönböztethető magatartásformát tanúsítanak, nevezetesen mindig mindenben ki akarnak emelkedni és előtérbe akarják állítani magukat, mindig hajlamosak arra, hogy korlátozzák és irányítsák az embereket, mindig vezetni akarják az embereket és dirigálni akarnak, mindig reflektorfényben akarnak állni, mindig magukra akarják irányítani az emberek tekintetét és figyelmét, és mindenkitől csodálatot akarnak. Amikor az antikrisztusok csatlakoznak egy csoporthoz – függetlenül attól, hogy hányan vannak, kik a csoport tagjai, illetve mi a foglalkozásuk és az identitásuk –, az antikrisztusok elsőként felméri a dolgokat, hogy lássák, ki tiszteletet parancsoló és kiemelkedő, ki ékesszóló és ki lenyűgöző, valamint, hogy ki képzett és kinek van tekintélye. Kiértékelik, hogy kit múlhatnak felül és kit nem, és azt is, hogy ki tesz túl rajtuk és ki alsóbbrendű. Ezeket a dolgokat nézik meg elsőként. Miután gyorsan felméri a helyzetet, a tettek mezejére lépnek, és egyelőre félreállítják és mellőzik azokat, akik alattuk foglalnak helyet. Először azokhoz mennek, akiket felsőbbrendűnek vélnek, akiknek van némi tekintélye és státusza, illetve adottsága és tehetsége. Elsőként ezekhez az emberekhez mérik magukat. Ha ezen emberek bármelyikét nagyra becsülik a testvérek, vagy az illető régóta hisz Istenben és jó hírben áll, akkor az antikrisztusok irigységének célpontjává válik, és persze vetélytársnak tekintik. Az antikrisztusok ezután csendben ezekhez az emberekhez hasonlítják magukat, akiknek van tekintélyük, státuszuk, és akik kivívják a testvérek csodálatát. Elkezdenek töprengeni ezeken az embereken, és megvizsgálják, hogy mit tudnak megtenni és mit sajátítottak el, és hogy miért becsülik őket egyesek. A szemlélés és a megfigyelés során az antikrisztusok rájönnek, hogy ezek az emberek egy bizonyos szakma szakértői, valamint arra a tényre is, hogy azért tartja őket mindenki nagyra, mert hosszabb ideje hisznek Istenben és meg tudnak osztani valamennyi tapasztalati tanúságtételt. Az antikrisztusok „prédának” tekintik az ilyen embereket, és ellenfélként tekintenek rájuk, aztán cselekvési tervet szőnek. Miféle cselekvési tervet? Megvizsgálják azokat az aspektusokat, ahol nem érnek fel az ellenfeleikhez, majd elkezdenek dolgozni ezeken az aspektusokon. Például, ha egy bizonyos szakmában nem olyan jók, mint ők, tanulni fogják azt a szakmát, többet olvasnak könyveket, többet néznek utána mindenféle információnak, és alázatosan többet

kérnek útmutatást másoktól. Az adott szakmával összefüggő mindenféle munkában részt vesznek, fokozatosan tapasztalatot gyűjtve és fejlesztve a saját erejüket. Amikor pedig úgy vélik, hogy megvan a tőkájük ahhoz, hogy versenyre keljenek az ellenfeleikkel, gyakran előállnak, hogy kifejezzék a saját „ragyogó nézeteiket”, és gyakran szándékosan cáfolják és becsmérlik az ellenfeleiket, hogy megszégyenítsék őket és besározzák a nevüket, és ezáltal kiemelik, ők maguk milyen okosak és rendkívüliek, valamint elnyomják az ellenfeleiket. A világosan látó emberek látják mindezeket a dolgokat; csak az ostobák és a tudatlanok, valamint azok nem látják, akikből hiányzik a tisztánlátás. A legtöbben csak az antikrisztusok lelkesedését, törekvését, szenvedését, külsődleges jó viselkedését, valamint azt látják, hogy árat fizetnek, a tényleges helyzet azonban az antikrisztusok szíve mélyén rejtőzik. Mi a fő céljuk? Az, hogy státuszt szerezzenek. A cél, amelyre az összes munkájuk, az összes fáradozásuk, valamint az összes általuk fizetett ár összpontosul, az a dolog szívükben, amit a legjobban imádnak: a státusz és a hatalom.

Annak érdekében, hogy hatalmat és státuszt szerezzenek, az antikrisztusok első dolga a gyülekezetben az, hogy megpróbálják elnyerni mások bizalmát és megbecsülését, hogy több embert tudjanak meggyőzni, és közülük többet rávegyenek, hogy felnézzenek rájuk és imádják őket, ezáltal elérve azt a céljukat, hogy övék legyen a végső szó, és hatalmat gyakoroljanak a gyülekezetben. Amikor a hatalomszerzésről van szó, a legügyesebbek a másokkal való versengésben és küzdelemben. Az elsődleges ellenfeleik azok, akik az igazságra törekednek, azok, akiknek tekintélyük van a gyülekezetben, és azok, akiket szeretnek a testvérek. Mindenki az ellenfelük, aki fenyegetést jelent a státuszukra. Rendíthetetlenül versengenek azokkal, akik erősebbek náluk; a náluk gyengébbekkel pedig bármiféle szánság érzése nélkül kelnek versenyre. A szívük tele van a versengés és a harc filozófiáival. Úgy vélik, hogy ha az emberek nem versengenek és harcolnak, akkor nem tudnak majd semmiféle előnyhöz jutni, és csakis versengés és küzdelem árán szerezhetik meg az általuk akart dolgokat. Azért, hogy elérjék a státuszt, és hogy előkelő helyet foglaljanak el egy embercsoporton belül, bármit megtesznek, amire csak szükség van ahhoz, hogy versenyre keljenek bárkivel, és nem kímélnék egyetlen embert sem, aki veszélyt jelent a státuszukra. Nem számít, kivel állnak kapcsolatban, ezek az érintkezések versengéssel és harcokkal vannak teli, és az öregkorig folytatják a versengést és a harcot. Gyakran kérdezik: „Legyőzhetném azt az embert, ha harcolnék ellene?” Aki csak ékesszóló, valamint logikus, strukturált módon és módszeresen tud beszélni, az irigységük és az utánzásuk célpontjává, sőt, az ellenfelükké válik. Az is az ellenfelük lesz, aki az igazságra törekszik és akiben van hit, valamint képes gyakran segíteni és támogatni a testvéreket, és képessé teszi őket arra, hogy kiemelkedjenek a negativitásból és a gyengeségből, ahogyan bárki olyan is, aki jártas egy bizonyos szakmában, és a testvérek becsülik valamire. Aki eredményeket ér el a munkájában és megkapja a Fennvaló elismerését, az természetes módon még nagyobb ellenfélle válik számukra. Melyek az antikrisztusok mottói, függetlenül attól, hogy mely csoportban vannak? Osszátok meg a gondolataitokat. (Másokkal és a Mennyyel harcolni végtelen

szórakozás forrása.) Hát nem örültség ez? Ez örültség. Van még? (Isten, vajon nem így gondolják: „Az egész világegyetemben egyedül én vagyok a legfőbb uralkodó”? Vagyis ők akarnak a legmagasabban lenni, és bárkivel is vannak, mindig túl akarják szárnyalni az illetőt.) Ez az egyik elképzelésük. Egyéb? (Isten, én négy szóra gondoltam: „A győztes a király.” Úgy vélem, hogy mindig mások fölé akarnak kerekedni és ki akarnak tűnni, akárhol is vannak, és azon igyekeznek, hogy a legmagasabban álljanak.) A legtöbb dolog, amiről beszéltetek, egyfajta elgondolás; próbálatok valamiféle viselkedést használni a jellemzésükre. Az antikrisztusok nem feltétlenül akarják a legmagasabb pozíciót elfoglalni, akárhol legyenek is. Amikor elmennek valahová, van egy beállítottságuk és mentalitásuk, ami cselekvésre készíti őket. Mi ez a mentalitás? Az, hogy: „Versengenem kell! Versengeni! Versengeni!” Miért három „versengeni”, miért nem csak egy „versengeni”? (A versengés az életükké vált, aszerint élnek.) Ilyen a beállítottságuk. Olyan beállítottsággal születtek, amely vadul arrogáns és nehéz fékezni, vagyis felülmúlhatatlannak tekintik magukat és rendkívül egoisták. Senki sem tudja megnyirbálni ezt a hihetetlenül arrogáns beállítottságukat; saját maguk sem tudják irányítani. Az életük tehát másról sem szól, mint harcról és versengésről. Miért harcolnak és versengenek? Természetesen hírnévért, nyereségért, státuszért, presztízsért és a saját érdekeikért versengenek. Nem számít, milyen módszerekhez kell folyamodniuk, amennyiben mindenki aláveti magát nekik, és amennyiben előnyöket és státuszt szereznek maguknak, elérték a céljukat. A versengési szándékuk nem átmeneti szórakozás; egyféle beállítottság, amely sátáni természetből ered. Olyan, mint a nagy vörös sárkány beállítottsága, amely harcol a Mennyyel, harcol a földdel és harcol az emberekkel. Nos, amikor az antikrisztusok másokkal harcolnak és versengenek a gyülekezetben, mit akarnak? Kétséggel hírnévért és státuszért versengenek. Ha azonban státuszt szereznek, mi hasznuk lesz belőle? Mire jó az nekik, ha mások hallgatnak rájuk, csodálják és imádják őket? Az antikrisztusok maguk sem tudják megmagyarázni ezt. Valójában szeretik élvezni a hírnevet és a státuszt, szeretik, ha mindenki mosolyog rájuk, valamint, ha hízelegve és hajbókolva köszöntik őket. Így hát minden alkalommal, amikor egy antikrisztus egy gyülekezetbe megy, egyetlen dolgot tesz: harcol és verseng másokkal. Még ha hatalmat és státuszt nyer is, nem áll meg itt. Státuszának megóvása és hatalmának bebiztosítása érdekében továbbra is harcol és verseng másokkal. Mindhaláláig ezt fogja tenni. Az antikrisztusok filozófiája tehát ez: „Harcolj, amíg élsz!” Ha egy ehhez hasonló gonosz ember van a gyülekezeten belül, fogja az vajon zavarni a testvéreket? Tegyük fel például, hogy mindenki csendesen eszi és issza Isten szavait és beszélget az igazságról, békés a légkör és kellemes a hangulat. Egy antikrisztus ilyenkor elégedetlenségtől foryog. Féltekeny lesz azokra, akik az igazságról beszélgetnek, és gyűlölni fogja őket. Elkezd támadni és megítélni őket. Vajon nem fogja ez megzavarni a békés légkört? Gonosz ember, aki azért jött, hogy megzavarjon másokat és undort keltsen bennük. Ilyenek az antikrisztusok. Előfordul, hogy az antikrisztusok nem törekszenek arra, hogy tönkretegyék vagy legyőzzék azokat, akikkel versengenek és akiket elnyomnak; amennyiben megszerzik a hírnevet, a

státuszt, a hiúságot és a büszkeséget, és elérik, hogy az emberek csodálják őket, megvalósították a céljukat. Miközben versengenek, egyfajta nyilvánvaló sátáni beállítottságot tárnak fel. Milyen beállítottság ez? Olyan, hogy bármelyik gyülekezetben tűnnek is fel, folyton versengeni és harcolni akarnak másokkal, folyton hírnévéért, nyereségért és státuszért akarnak versengeni, és csak akkor érzik úgy, hogy megvalósították a céljukat, amikor a gyülekezet rendetlenségbe és zűrzavarba süllyed, amikor státuszt szereztek és mindenki enged nekik. Ilyen az antikrisztusok természete, miszerint a versengést és a harcot használják a céljaik elérésére.

Mi az antikrisztusok mottója, bármelyik csoport tagjai is? „Versengennem kell! Versengeni! Versengeni! Versengennem kell, hogy a legfelsőbb és a legnagyobb legyek!” Ilyen az antikrisztusok beállítottsága; ahová csak mennek, versengenek és megpróbálják elérni a céljaikat. A Sátán szolgálói, és megzavarják a gyülekezet munkáját. Az antikrisztusok beállítottsága ilyen: azzal kezdik, hogy körülnéznek a gyülekezetben, hogy lássák, ki az, aki sok éve hisz Istenben és van tőkéje, kinek van némi adottsága vagy tehetsége, ki válik a testvérek hasznára az életbe való belépésükben, kinek van több tekintélye, ki rangidős, kiről mondanak jót a testvérek között, kiben van több pozitív dolog. Ezek az emberek lesznek a vetélytársaik. Összefoglalva, az antikrisztusok minden olyan alkalommal, amikor emberek csoportjában vannak, mindig ezt teszik: versengenek a státuszért, versengenek a jó hírnévéért, versengenek azért, hogy övük legyen az utolsó szó a dolgokban és joguk legyen döntéseket hozni a csoportban, ami, miután megszerezték, boldoggá teszi őket. Képesek-e vajon tényleges munkát végezni, miután megszerzik ezeket a dolgokat? Egyáltalán nem: nem azért versengenek és küzdenek, hogy tényleges munkát végezzenek; az ő céljuk az, hogy mindenki máson felülkerekedjenek. „Nem érdekel, hogy hajlandó vagy-e engedni nekem vagy sem; ami a tőkét illeti, én vagyok a legnagyobb, ami a beszédkészséget illeti, én vagyok a legjobb, ami pedig az adottságokat és a tehetséget illeti, nekem van a legtöbb.” Bármilyen területről van is szó, mindig az első helyért akarnak versenyezni. Ha a testvérek felügyelőnek választják őket, versenyezni fognak a társukkal, hogy övük legyen az utolsó szó és a döntéshozás joga. Ha a gyülekezet bizonyos munkával bízta meg őket, ragaszkodni fognak hozzá, hogy ők dirigáljanak a megvalósítás módját illetően. Törekedni akarnak majd, hogy minden, amit mondanak, és minden általuk eldöntött dolog sikerüljön és valóra váljon. Ha a testvérek valaki másnak az ötletét fogadják el, azon túllépnek vajon? (Nem.) Ez bajt jelent. Ha nem hallgatsz rájuk, megleckéztetnek, azt éreztetik veled, hogy nélkülük nem boldogulnál, és megmutatják, milyen következményekkel jár, ha nem engedelmeskedsz nekik. Ilyen önhitt, gyűlöletes és okatlan az antikrisztusok beállítottsága. Sem lelkiismeretük, sem józan eszük nincs, sőt, egy szemernyi igazságuk sem. Egy antikrisztus cselekedeteiben és tetteiben az ember láthatja, hogy abban, amit tesz, a normális ember józan eszéből semmi sincs, és bár az ember beszélhet neki az igazságról, ő nem fogadja el azt. Akármennyire helyes is, amit mondasz, nem jut el hozzá. Az egyetlen dolog, amire törekedni szeret, a hírnév és a státusz, amit

nagyra tart. Amíg élvezni tudja a státusz előnyeit, elégedett. Úgy hiszi, hogy az a létének az értéke. Függetlenül attól, hogy emberek mely csoportjában van épp, meg kell mutatnia az embereknek az általa nyújtott „világosságot” és „melegséget”, a tehetségét, az egyediségét. És mivel különlegesnek hiszi magát, természetyszerűleg úgy gondolja, hogy vele jobban kell bánni, mint a hétköznapi emberekkel, hogy meg kell kapnia az emberek támogatását és csodálatát, hogy az embereknek fel kell nézniük rá, imádniuk kell őt – úgy gondolja, hogy mindez jár neki. Vajon nem pimaszok és szégyentelenség az ilyen emberek? Nem baj az vajon, ha ilyen emberek vannak jelen a gyülekezetben? Amikor történik valami, a józan ész szerint az embereknek arra kell hallgatniuk, aki helyesen beszél, annak kell alávetniük magukat, aki olyan javaslatot tesz, amely hasznára válik Isten háza munkájának, és annak a javaslatát kell elfogadniuk, akié összhangban áll az igazságalapelvekkel. Ha az antikrisztusok olyasmit mondanak, ami nem áll összhangban az alapelvekkel, akkor lehetséges, hogy senki más nem hallgat rájuk vagy nem fogadja el a javaslatukat. Ebben az esetben mit tesznek majd az antikrisztusok? Továbbra is próbálják majd megvédeni és igazolni magukat, illetve kitalálni a módját, hogy meggyőzzenek másokat, valamint elérjék, hogy a testvérek hallgassanak rájuk és elfogadják a javaslatukat. Nem fogják fontolóra venni, hogy milyen hatással lehet a gyülekezet munkájára, ha az ő javaslatukat fogadják el. Ez nem tartozik a megfontolásuk körébe. Mi az egyetlen dolog, amit fontolóra vesznek? „Ha nem fogadják el a javaslatomat, hogy tudok majd mutatkozni? Tehát versengennem kell és küzdenem azért, hogy elfogadják a javaslatomat.” Így gondolkodnak és cselekednek minden olyan alkalommal, amikor valami történik. Soha nem gondolkodnak el azon, hogy az összhangban áll-e az alapelvekkel vagy sem, és soha nem fogadják el az igazságot. Ilyen az antikrisztusok beállítottsága.

Hogyan nyilvánul az meg elsődlegesen, hogy az antikrisztusokból teljességgel hiányzik az értelem? Úgy hiszik, hogy vannak adottságaik, hogy tehetségesek, jó képességük van, és hogy másoknak imádniuk és támogatniuk kellene, Isten házában pedig fontos pozícióba kellene helyeznie őket. Továbbá azt hiszik, hogy Isten házában az általuk előterjesztett összes javaslatot és elgondolást el kellene fogadnia és népszerűsítítenie kellene, és ha Isten háza nem fogadja el azokat, nagyon dühösek lesznek, szembeszállnak Isten házával, és megalapítják a saját független királyságukat. Az antikrisztusok beállítottságának és lényegének ez a feltárulása vajon nem okoz akadályozásokat és zavarásokat a gyülekezetben? Elmondható, hogy az antikrisztusok összes cselekedete óriási akadályozásokat és zavarásokat okoz a gyülekezet munkájának, valamint Isten választott népe életbe való belépésének. Amikor az antikrisztusok a gyülekezetvezetői pozícióért és tekintélyért versengenek Isten választott népe körében, minden lehetséges eszközt felhasználnak arra, hogy másokat támadjanak, magukat pedig felemeljék. Nem gondolnak arra, hogy milyen sokat árthatnak Isten háza munkájának és Isten választott népe életbe való belépésének. Csakis arra gondolnak, hogy az ambícióik és a vágyaik kielégülhetnek-e, illetve hogy a saját státuszukat és hírnevüket biztonságban tudhatják-e. Az ő szerepük a gyülekezetekben és Isten

választott népe körében a démonoké, a gonoszé és a Sátán szolgáié. Egyáltalán nem olyan emberek, akik őszintén hisznek Istenben, nem is Isten követői, arról nem is beszélve, hogy olyan emberek lennének, akik szeretik és elfogadják az igazságot. Amikor még nem valósították meg a szándékaikat és a céljaikat, soha nem gondolkodnak el magukon és nem ismerik meg önmagukat, soha nem gondolkodnak el azon, hogy a szándékaik és a céljaik egyeznek-e az igazsággal, soha nem keresik, hogy miként járjanak az igazságra való törekvés útján az üdvösség eléréséért. Nem az alávetettség lelkiállapotával hisznek Istenben, illetve választják meg az utat, amelyen járniuk kellene. Ehelyett a fejüket törik és így gondolkodnak: „Hogyan kerülhetek vezetői vagy dolgozói pozícióba? Hogyan versenghetek a gyülekezet vezetőivel és dolgozóival? Hogyan vezethetem félre és hogyan irányíthatom isten választott népét, és hogyan tehetem krisztust pusztán névleges vezetővé? Hogyan biztosíthatok helyet magamnak a gyülekezetben? Hogyan gondoskodhatok róla, hogy biztosan megvessem a lábam a gyülekezetben és státuszt szerezzek, hogyan kezeskedhetem afelől, hogy sikerrel járok és nem bukom el, és végül elérem a célomat, hogy irányítsam isten választott népét és megalapítsam a saját királyságomat?” Az antikrisztusok éjjel-nappal ezeken a dolgokon gondolkodnak. Miféle beállítottság és természet ez? Amikor például a hétköznapi testvérek tanúságtételi cikkeket írnak, azon gondolkodnak, hogy fejezzék ki írásban hűen a tapasztalataikat és a megértésüket. Így hát abban a reményben imádkoznak Isten színe előtt, hogy Ő több megvilágosodást nyújt nekik az igazságot illetően, és lehetővé teszi számukra, hogy nagyobb és mélyebb megértést nyerjenek róla. Ezzel szemben, amikor antikrisztusok írnak cikkeket, törik a fejüket azon töprengve, hogy miként írjanak oly módon, aminek köszönhetően több ember megérti őket, megismeri őket és csodálja őket, és ezáltal több ember elméjében státuszt szereznek. Ezt a leghétköznapiabb, legapróbb dolgot akarják felhasználni a hírnevük növelésére. Még egy ilyen lehetőséget sem hagyhatnak ki. Miféle emberek ezek? Amikor látják, hogy mások tudnak tapasztalati tanúságtételről szóló cikkeket írni, egyes antikrisztusok valami olyasmit szeretnének írni, ami mindenki más tapasztalati tanúságtételénél csodálatosabb, abbéli erőfeszítésükben, hogy versenyre keljenek velük a státuszért és a tekintélyért. Így aztán történeteket gyártanak és plagizálnak. Még olyasmit is meg mernek tenni, hogy hamis tanúságot tesznek. Az antikrisztusok semmilyen szégyenteljes dologtól nem riadnak vissza annak érdekében, hogy nevet szerezzenek maguknak, hogy több emberrel megismertessék magukat és terjesszék a nevüket. Még a legapróbb lehetőséget sem fogják elmulasztani, hogy ismertté váljanak, státuszt szerezzenek, valamint hogy megbecsüljék őket egy embercsoportban, és különleges tisztelettel tekintsenek rájuk. Mi a célja annak, hogy különleges tisztelettel tekintsenek rájuk? Milyen következményeket és célokat kívánnak az antikrisztusok megvalósítani? Az antikrisztusok azt akarják, hogy mások rendkívüli embereknek lássák őket, olyan embereknek, akik bárki másnál nemesebbek, akik jeleskednek bizonyos területeken; jó benyomást akarnak keltetni mások elméjében, mélyreható benyomást, sőt, fokozatosan elérni azt, hogy a többi

ember irigyelje, csodálja őket és felnézzen rájuk. Miközben minden erejükkel e cél eléréséért küzdenek, továbbra is ugyanazt az utat járják, mint előtte.

Nem számít, milyen embercsoportban vannak, függetlenül attól, hogy színlelnek vagy fáradoznak-e, az, ami az antikrisztusok szíve mélyén rejtőzik, semmi több, mint a státusz iránti vágy. A lényeg, amit felfednek és kinyilvánítanak, nem más, mint a harc és a versengés. Bármit tesznek is az antikrisztusok, státuszért, presztízsért és érdekekért versengenek a többiekkel. Ennek a leggyakoribb megnyilvánulása a jó hírnévért, a jó megítélésért és az emberek fejében elfoglalt státuszért való versengés, hogy az emberek becsüljék és imádják őket, valamint körülöttük forogjanak és körük gyűljenek. Az antikrisztusok ezt az utat járják; ezért versengenek az antikrisztusok. Függetlenül attól, hogy Isten szavai hogyan ítélik el és boncolgatják ezeket a dolgokat, az antikrisztusok nem fogják elfogadni az igazságot, illetve Isten szavainak ítéletét és fenyítését, és nem fogják feladni ezeket az Isten által megítélt és elítélt dolgokat. Épp ellenkezőleg: minél inkább leleplezi Isten ezeket a dolgokat, az antikrisztusok annál ravaszabbá válnak. Burkoltabb és még inkább minden hájjal megkent eszközöket vetnek be e dolgok hajszolásáért, hogy az emberek ne lássák, mit tesznek, és tévesen úgy higgyék, hogy feladták ezeket a dolgokat. Minél inkább leleplezi Isten ezeket a dolgokat, az antikrisztusok annál inkább megtalálják a módját, hogy fondorlatosabb és eszesebb módszereket találjanak arra, hogy hajszolják és elnyerjék őket. Ezenkívül tetszetősen hangzó szavakat használnak, hogy elrejtsek a hátsó szándékaikat. Összefoglalva, az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el az igazságot, nem gondolkodnak el a viselkedésükön, illetve nem járulnak Isten elé imádkozva és az igazságot keresve. Épp ellenkezőleg, a szívükben még elégedetlenebbek Isten leleplezésével és ítéletével, oly mértékig, hogy ellenséges hozzáállást vesznek fel ezekkel a dolgokkal szemben. Nemcsak hogy nem adják fel a hírnévre és a státuszra való törekvésüket, hanem még jobban dédelgetik ezeket a dolgokat, és azon gondolkodnak, hogyan rejtsek el és titkolják ezt a törekvést, illetve hogyan akadályozzák meg, hogy az emberek átlássanak rajta és észrevegyék. Bármilyen is legyen a helyzet, az antikrisztusok nemcsak hogy elmulasztják az igazságot gyakorolni; amikor felfedik a valódi arcukat, vagyis amikor véletlenül felfedik ezeket az ambícióikat és vágyaikat, még jobban aggódnak, hogy Isten szavai és az igazság alapján mások át fognak látni a lényegükön és a valódi arcukon, úgyhogy megpróbálják elrejtetni ezt, és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy védelmezzék magukat. Mi a céljuk azzal, hogy elrejtik ezt? Az, hogy megóvják a státuszukat és a hírnevüket a veszteségektől, és hogy megőriznék az erejüket a következő küzdelmükre. Ilyen az antikrisztusok lényege. Nem számít, mikor vagy mi épp a helyzet, a magatartásuk céljai és iránya nem fog változni, sem az életcéljaik, illetve a tetteik mögötti alapelvek, sem pedig a státuszra való törekvést célzó vágy, ambíció és cél a szívük mélyén. Nemcsak hogy minden tőlük telhetőt megtesznek majd abbéli igyekezetükben, hogy státuszt szerezzenek, de fokozni fogják az erőfeszítéseiket, hogy hozzájussanak. Minél többet beszél Isten háza az igazságról, annál inkább ügyesen

kerülni fogják, hogy egyes nyilvánvaló viselkedésekkel és megnyilvánulásokkal éljenek, amelyeken mások átláthatnak és amelyeket felismerhetnek. Másféle módszerre váltanak, és keservesen fognak sírni, miközben beismerik a hibáikat és elítélik magukat, ezzel elnyerve az emberek együttérzését és elérve, hogy azok tévesen úgy higgyék, hogy bűnbánatot tartottak és megváltoztak, valamint megnehezítve az emberek számára, hogy tisztán lássák őket. Mi az antikrisztusoknak ez a lényege? Vajon nem fondorlatos egy kicsit? (De az.) Amikor az emberek ennyire fondorlatosak, ördögök. Tudnak az ördögök igazi bűnbánatot tartani? Képesek valóban félretenni a státuszra való törekvést illető ambíciójukat és vágyukat? Az ördögök inkább meghalvának, mint hogy félretegyék ezt az ambíciót. Akárhogy is közlöd velük az igazságot, hasztalan lesz, nem fogják félretenni ezt az ambíciót. Ha ebben a helyzetben elveszítik a harcot, és a testvérek leleplezik őket, akkor is tovább küzdenek és versengenek majd a státuszért, a látszatért, a végső szóért, valamint a döntéshozatal jogáért, amikor továbblépnek a következő csoportba. Versengeni fognak ezekért a dolgokért. Bármilyen legyen a helyzet, és emberek bármely csoportjának tagjai legyenek is, az általuk mindig követett alapelvek a versengésé: „Csak én vezethetek; engem senki más nem vezethet!” Egyáltalán nem hajlandók hétköznapi követők lenni, illetve elfogadni más emberek vezetését vagy segítségét. Ilyen az antikrisztusok lényege.

Vannak olyanok a gyülekezetben, akik már sok éve hisznek Istenben, de még egyáltalán nem törekednek az igazságra, és folyton a státuszt és a hírnevet hajszolják? Melyek ezeknek az embereknek a megnyilvánulásai? Mondanátok, hogy azok, akik mindig kirakatba helyezik önmagukat, akik hajlamosak eredeti gondolatokkal előállni és hangzatos elgondolásokat szajkózni, ilyen emberek? Miféle dolgokat tesznek gyakran? (Valaki kifejezi a nézőpontját, és az mindenki más számára helyesnek tűnik, de hogy megmutassa, mennyire zseniális, ez az illető egy másik nézőponttal áll elő, amelyet az emberek még helyesebbnek éreznek majd, és amely tagadja az első személy nézőpontját, ezzel mutatva, hogy milyen zseniális az illető.) Ezt felvágásnak nevezik. Elutasítja mások nézeteit, majd előáll a saját egyedi nézőpontjával, amelyet még ő maga sem érez valóságosnak vagy érvényesnek – pusztán szlogen –, ám meg kell mutatnia az embereknek, hogy milyen zseniális is ő, és el kell érnie, hogy mindenki őrá hallgasson. Mindig másnak kell lennie, mindig eredeti gondolatokkal kell előállnia, mindig hangzatos elgondolásokat szajkóz, és nem számít, mennyire megvalósítható és kivitelezhető az, amit mások mondanak, neki le kell szavaznia azt, és különféle indokokat és kifogásokat kell találnia, hogy elvesse más emberek nézőpontjait. Ezek a leggyakoribb viselkedésformái azoknak az embereknek, akik megpróbálnak eredeti gondolatokkal előállni és hangzatos elgondolásokat szajkózni. Függetlenül attól, hogy valakinek mennyire helyesek vagy helyénvalóak voltak a tettei, elutasítják és figyelmen kívül hagyják azokat. Még ha világosan tudják is, hogy az illető helyénvalóan cselekedett, akkor is azt mondják, hogy nem voltak helyénvalóak a tettei, és úgy állítják be, mintha ők jobb munkát tudtak volna végezni, és egyáltalán nem lennének másodrendűek az illetőhöz képest. Az ilyen

emberek úgy vélik, hogy senki sem oly jó, mint ők, hogy ők minden szempontból jobbak másoknál. Számukra minden helytelen, amit mások mondanak; a többi ember értéktelen, és csak ők maguk jók minden szempontból. Még ha valamit rosszul csinálnak is és megmetszik őket, akkor sem lesznek hajlandóak alávetni magukat, egyáltalán nem fogják elfogadni az igazságot, és kifogások tömkelegével is előállhatnak, minek következtében a többiek úgy gondolják, hogy nem hibáztak és hogy nem kellett volna megmetszeni őket. Azok az emberek, akik szeretnek eredeti gondolatokkal előállni és hangzatos elgondolásokat szajkózni, ily módon arrogánsak és önelégültek. Az ilyen emberek jelentős többségéből valójában hiányzik a valódi tehetség, és semmit sem tudnak jól csinálni; bármit is tesznek, az teljes zűrzavarrá válik. Nekik azonban nincs öntudatuk, és azt hiszik, hogy jobbak másoknál, és bármit is tesznek mások, bele mernek szólni és bele mernek avatkozni, valamint folyamatosan hangzatos elgondolásokat szajkóznak, állandóan azt akarva, hogy mások becsüljék őket és hallgassanak rájuk. Bármilyen legyen a helyzet, illetve bármilyen csoportban legyenek is, csak azt akarják, hogy mások szolgálják őket és hallgassanak rájuk; ők senki mást nem akarnak szolgálni és senki másra nem akarnak hallgatni. Hát nem antikrisztusok ezek? Ilyen arrogánsak és önelégültek az antikrisztusok; ennyire híján vannak a józan észnek. Csakis tetszetős doktrínákról beszélnek, ha pedig mások rámutatnak a hibáikra, ki kell forgatniuk a szavakat és a logikát, és hamis, tetszetősen hangzó módon beszélni, hogy az emberek úgy érezzék, nekik van igazuk. Nem számít, mennyire helyes valaki másnak a véleménye, az antikrisztusok ékesszóló módon fogják elérni, hogy az tévesen hangozzon, és mindenki az ő saját véleményüket fogadja el. Az antikrisztusok efféle emberek – kivételes tehetséggel vezetnek félre másokat, egészen addig a pontig félre tudják vezetni őket, hogy azok összezavarodjanak és irányt tévesszenek, és többé ne tudják megkülönböztetni a jót a rossztól. Ezek az antikrisztusok végül alaposan félrevezetik és foglyul ejtik mindazokat, akikből hiányzik a tisztánlátás. A legtöbb gyülekezetben vannak olyan emberek, akik így félrevezetik a többieket. Amikor Isten választott népe közli az igazságot vagy megosztja a tapasztalati tanúságtételét, az antikrisztusok mindig felállnak és kifejezik a saját nézeteiket. Nem nyitják meg a szívüket, hogy őszintén beszéljenek a tapasztalati tudásukról, hanem folyton rámutatnak dolgokra, és kritikus, felelőtlen megjegyzéseket tesznek mások tapasztalati tudására, hogy a saját eszességükkel kérkedjenek, valamint elérjék abbéli céljukat, hogy mások megbecsüljék őket. Az antikrisztusok igen ügyesek abban, hogy szavakról és doktrínákról beszéljenek; valódi tapasztalati tanúságtételt sosem tudnak megosztani, és soha nem beszélnek önismeretről. Helyette mindig problémákat keresnek más emberekben és nagy hűhót csapnak körülöttük. Azt soha nem látod, hogy az antikrisztusok nyitott elmével elfogadnák mások véleményét, vagy hogy proaktívan beszélnének a saját romlott beállítottságaikról és felfednék magukat mások előtt. Biztosan nem látod őket, amint arról beszélnek, hogy milyen téves és abszurd nézeteket rejtegettek, és hogy hogyan fordítottak azokon, és egyáltalán nem hallod őket, amint elismerik az általuk elkövetett hibákat és a hiányosságaikat...

Függetlenül attól, hogy mennyi ideig állnak kapcsolatban az antikrisztusok másokkal, mindig azt éreztetik velük, hogy bennük egyáltalán nincs romlottság, hogy ők szentnek és tökéletes embernek születtek, és hogy másoknak imádniuk kellene őket. Azok, akikben igazán van értelem, nem akarják, hogy mások becsüljék vagy imádják őket. Ha mások valóban becsülik és imádják őket, szégyenteljesnek találják ezt, mivel tudják, hogy ők romlott emberek romlott beállítottságokkal, és hogy nincsenek az igazságvalóságok birtokában. Ismerik a saját korlátaikat, így hát bármilyen romlottságot fednek is fel és bármilyen téves nézetekkel állnak is elő, őszintén tudnak beszélni ezekről a dolgokról és képesek mások tudtára adni őket, ettől pedig igen nyugodtnak, felszabadultnak és boldognak érzik magukat. Egyáltalán nem érzik úgy, hogy nehéz ezt megtenni. Még ha mások meg is ítélik őket, lenézik őket és ostobának nevezik vagy megvetik őket, akkor sem érzik túl zaklatottnak magukat. Épp ellenkezőleg: úgy érzik, hogy ez nagyon is normális, és helyesen tudják megközelíteni. Mivel az embereknek romlott beállítottságaik vannak, természetesen romlottságot tárnak fel. Függetlenül attól, hogy elismered-e ezt vagy sem, ez tény. Ha fel tudod ismerni a saját romlottságodat, az jó dolog, és még jobb, ha mások világosan láthatják azt – így nem fognak imádni vagy becsülni. Azok az emberek, akik értik az igazságot és van bennük némi józan ész, meg tudják nyitni a szívüket és tudnak beszélni önmaguk megismeréséről, nem találják nehéznek ezt. Az antikrisztusok számára azonban ez nagyon nehéz. Idiótáknak tekintik azokat, akik tiszta módon megnyílnak, és ostobának tekintik azokat, akik az önismeretükről beszélnek és őszintén szólnak. Az antikrisztusok ezért teljességgel lenézik ezeket az embereket. Ha valaki képes megérteni az igazságot, és mindenki különösképp helyesli őt, az antikrisztusok szemében szálla, az oldalukban tövis lesz az illető, és megítélik és elítélik őt. Tagadni fogják az illető birtokában lévő helyes gyakorlatokat és pozitív dolgokat, és eléri, hogy azok téves és eltorzult megértésnek hangozzanak. Ha bárki tesz valamit, ami a gyülekezet és a testvérek javát szolgálja, az antikrisztusok meg fogják találni a módját, hogy becsméreljék, gúnyolják és kinevessék az illetőt. Bármennyire jó dolgot tett is az illető, bármennyire hasznára vált is az embereknek, az antikrisztusok nem fogják említésre méltónak tartani azt, elbagatellizálják és lekicsinylik, egészen addig a pontig zsugorítva, hogy teljességgel értéktelennek tűnik. Mindeközben, ha az antikrisztusok tesznek valami aprócska jó dolgot, mindent beleadnak, hogy eltúlozzák és felnagyítsák, hogy mindenki lássa, tudja, hogy ők tették, és hogy az az ő dicséretes szolgálatuk volt – hogy a testvérek különleges tisztelettel tekintsenek rájuk, állandóan szem előtt tartsák őket, legyenek igen hálásak nekik, és emlékezzenek rá, hogy mi a jó bennük. Az összes antikrisztus képes így viselkedni, ahogyan azok is, akik az antikrisztusok beállítottságával rendelkeznek. Ebből a szempontból az antikrisztusok nem különböznek az álszent farizeusoktól; valójában rosszabbak náluk. Ezek az antikrisztusok leggyakoribb és leginkább nyilvánvaló jellegzetes megnyilvánulásai.

Milyen hozzáállást tanúsítanak az antikrisztusok, amikor dolgokat tesznek? Mások előtt jó dolgokat akarnak tenni, titokban pedig rosszakat. Azt akarják, hogy mindenki

tudjon az általuk tett jó dolgokról, az összes rossz dolgot pedig el akarják rejtteni, hogy senki se jöjjön rá ezekre, egészen addig a pontig, hogy egyetlen szó se szivárogon ki belőle, és kényszerítve érzik magukat, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek az elrejtése érdekében. Undorító az antikrisztusoknak ez a beállítottsága, nem igaz? Mi az antikrisztusok célja azzal, hogy így viselkednek? (Az, hogy megőrizzék a hírnevüket és a státuszukat.) Így van. A felszínen úgy tűnik, mintha nem versengenének a státuszért, illetve nem a státusz kedvéért mondanának bármit is, ám minden, amit tesznek és mondanak, a státuszuk megóvása és megtartása kedvéért, valamint a nagy tekintély és a jó hírnév birtoklása kedvéért történik. Néha még egy csoporton belül is küzdenek a státuszért, anélkül, hogy bárkinek látni engednék, hogy ezt teszik. Még ha ajánlást tesznek is valaki számára, vagyis elvégeznek párat az elvégzendő dolgok sorából, azt akarják, hogy az általuk ajánlott személy igen hálás legyen nekik, és tudtára akarják adni, hogy csakis az ő ajánlásuk miatt volt lehetősége elvégezni ezt a kötelességet. Az antikrisztusok soha nem fognak kihagyni egy ilyen lehetőséget. Azt gondolják: „Bár ajánlottalak téged, attól még én vagyok a vezető, tehát nem múlatsz felül.” Az antikrisztusok szenvedélye a státusz és a hírnév iránt eléggé nyilvánvaló. A státuszért folyó versengés és a státusz megőrzése érdekében egyetlen pillantást és egyetlen elejtett szót sem hagynak figyelmen kívül senkitől, és még kevésbé bármit, ami valamelyik sarokban történik. Az antikrisztusok észreveszik mindezeket a dolgokat, akár nagyok, akár kicsik, és újra meg újra lejátsszák az elméjükben a mások által elmondott szavakat. Mi a céljuk ezzel? Élvezik a pletykálkodást? Nem. Arról van szó, hogy mindebben utat és lehetőséget akarnak találni a saját státuszuk megóvására. Nem akarják, hogy a státuszuk vagy a hírnevük némi pillanatnyi hanyagság vagy gondatlanság miatt veszteséget szenvedjen. A státusz kedvéért megtanulták, hogyan tegyenek szert „betekintésre” mindenbe; amikor egy testvér olyasmit mond, amit tisztelennek éreznek, illetve a sajátjukkal ütköző véleménynek ad hangot, nem hagyják annyiban; komolyan veszik, részletes kutatást és mélyreható elemzést végeznek, majd megtalálják a megfelelő választ, hogy elbánjanak az általa mondottakkal, egészen addig a pontig, ahol a saját státuszuk mindenki fejében szilárd alapokra kerül és tökéletesen megingathatatlan lesz. Abban a pillanatban, amikor a nevüket sérelem éri, vagy pár olyan szót hallanak, amelyek hátrányosan érintik azt, gyorsan felkutatják a forrását, és megpróbálnak kifogásokat és magyarázatokat találni, hogy feloldozzák magukat. Ezért aztán nem számít, milyen kötelességeket végeznek az antikrisztusok, függetlenül attól, hogy vezetőként és dolgozóként tevékenykednek-e vagy sem, minden egyes dolog, amivel foglalkoznak, és minden egyes szó, amelyet kiejtenek, a saját státuszuk érdekét szolgálja, és nem választható el abbéli vágyuktól, hogy megóvják az érdekeiket. Az antikrisztusoknak a szívük mélyén egyáltalán nincs fogalmuk az igazság gyakorlásáról és Isten háza érdekeinek megóvásáról. Az antikrisztusok lényege ezért a következőképpen határozható meg pontosan: ők Isten ellenségei; ördögök és Sátánok falkája, akik azért jöttek, hogy megzavarják, akadályozzák és tönkretegyék Isten házának munkáját. A

Sátán szolgálai ők, nem olyan emberek, akik Istent követik, nem is tagjai Isten házának, és Isten üdvösségének sem tárgyai.

Megindított titeket bármi, amiről ma beszélgettünk? Melyik rész indította meg? (Az utolsó rész, vagyis amikor Isten az antikrisztusok versengő természetét boncolgatta.) Nem jó dolog állandóan versengeni. Ez a viselkedés az antikrisztusokhoz és a pusztításhoz kapcsolódik. Ez nem jó út. Mit kellene tenniük az embereknek, amikor ilyen megnyilvánulásaik és megnyilatkozásaik vannak? Milyen döntést kellene hozniuk? Hogyan kellene elkerülniük ezeket a dolgokat? Ezek azok a problémák, amelyekről az embereknek most a legtöbbet kellene gondolkodniuk és töprengeniük, és olyan problémák is ezek, amelyekkel az emberek mindennap találkoznak. Hogyan tartózkodhatnak a versengéstől, amikor dolgok történnek, és hogyan kellene eloszlatniuk a szívükben lévő fájdalmat és nyugtalanságot a versengést követően – ez egy olyan probléma, amellyel mindenkinek szembe kell néznie. Az embereknek romlott a beállítottsága, így hát mind versengenek a tekintélyért, a nyereségért és a presztízisért, és nehéz tartózkodniuk a versengéstől. Akkor, ha valaki nem verseng, az azt jelenti, hogy megszabadult az antikrisztusok beállítottságától és lényegétől? (Nem, ez csak egy felszíni jelenség. Ha a belső beállítottságát illető probléma nem oldódott meg, akkor nem oldható meg az a probléma, hogy az antikrisztusok útját járja.) Hogyan oldható meg tehát az a probléma, hogy az antikrisztusok útját járja? (Egyrészt az embernek ismernie kell ezt az ügyet, és Isten elé kell járulnia, hogy imádkozzon, amikor a státuszért való versengés gondolatait és eszméit mutatja. Továbbá meg kell nyílnia és fel kell fednie magát a testvérek előtt, majd tudatosan fel kell lázadnia ezek ellen a helytelen gondolatok és eszmék ellen. Arra is meg kell kérnie Istent, hogy ítélje, fenyítse, metssze meg és fegyelmezze őt. Ezután képes lesz rálépni a helyes útra.) Ez egy egész jó válasz. Ám ezt nem könnyű megvalósítani; főleg azok számára még nehezebb elérni, akik túlságosan szeretik a hírnevet és a státuszt. Nem egyszerű elengedni a hírnevet és a státuszt – az emberek csak az igazságra való törekvés révén érhetik ezt el. Csak az igazság megértése által juthatnak el önmaguk megismerésére, és láthatják tisztán a hírnévre, nyereségre és státuszra törekvés ürességét, valamint az emberiség romlottságának igazságát. Csak akkor tudják az emberek elhagyni a státuszt és a hírnevet, ha igazán megismerik önmagukat. Nem könnyű levetni a romlott beállítottságot. Ha elismerted, hogy nem rendelkez az igazsággal, hogy túl sok hiányosságod van, és hogy túl sok romlottságot mutatsz, mégsem teszel erőfeszítést az igazságra való törekvésre, hanem álcázod magad és képmutatásba kezdesz, arra a téves hitre vezetve az embereket, hogy bármit meg tudsz tenni, akkor ez veszélybe fog sodorni téged – és előbb vagy utóbb el fog jönni az idő, amikor falba ütközöl és elbuksz. El kell ismerned, hogy nem rendelkez az igazsággal, és elég bátornak kell lenned ahhoz, hogy szembenézz a valósággal. Vannak gyengeségeid, romlottságot fedsz fel, és mindenfajta hiányossággal rendelkezel. Ez normális, mivel átlagos ember vagy, nem vagy emberfeletti vagy mindenható, és ezt tudomásul kell venned. Amikor más emberek semmibe vesznek

vagy gúnyt űznek belőled, ne reagálj azonnal ellenszenvvel csak azért, mert amit mondanak, kellemetlen, és ne állj ellen neki azért, mert rátermettnek és tökéletesnek hiszed magadat – nem kellene, hogy ilyen legyen a hozzáállásod az efféle szavakhoz. Milyennek kellene lennie hát a hozzáállásodnak? Azt kellene mondanod magadnak: „Megvannak a hibáim, minden, ami velem kapcsolatos, romlott és hibás, én pedig egyszerűen csak egy közönséges ember vagyok. A megvetésüket és csúfolódásukat leszámítva van-e ebben valami igazság? Ha egy része igaz annak, amit mondanak, akkor el kell fogadnom azt Istentől.” Ha ilyen a hozzáállásod, akkor ez azt bizonyítja, hogy képes vagy helyesen kezelni a státuszt, hírnevet és amit mások mondanak rólad. A státuszt és a hírnevet nem könnyű félretenni. Azok számára, akik valamelyest tehetségesek, van valamilyen fokú képességük, illetve valamennyi munkatapasztalatuk, még nehezebb félretenni ezeket a dolgokat. Bár időnként talán azt állítják, hogy félretették őket, a szívükben nem tudják megtenni ezt. Amint a helyzet engedi és van rá lehetőségük, továbbra is küzdeni fognak a hírnévért, a nyereségért és a státuszért, ahogyan korábban is tették, hiszen minden romlott ember szereti ezeket a dolgokat; csak arról van szó, hogy azokban, akiknek nincsenek adottságaik vagy tehetségük, egy kissé gyengébb a státuszra való törekvés iránti vágy. A tudással, tehetséggel, jó külsővel és különleges tőkével rendelkezőkben különösen erős a hírnév és a státusz iránti vágy, oly mértékig, hogy eltölti őket ez az ambíció és vágy. Ezt a legnehezebb félretenniük. Amikor nincs státuszuk, a vágyuk a születés szakaszában van. Amint státuszt szereznek, amikor Isten háza megbízza őket valamilyen fontos feladattal, és különösen akkor, ha sok éven át dolgoztak, és sok tapasztalatuk és tőkéjük van, a vágy többé nem születőben van, hanem már gyökeret eresztett, kivirágzott, és hamarosan gyümölcsöt terem. Ha valakiben állandó a vágy és az ambíció, hogy nagy dolgokat tegyen, hogy híressé váljon, hogy valami nagy alak legyen belőle, akkor amint elkövet egy nagy gonoszságot, és annak következményei hatni kezdenek, az illetőnek teljesen vége lesz és kiiktatják. És így, mielőtt ez nagy szerencsétlenséghez vezetne, gyorsan fordítania kell a helyzetet, amíg még van idő. Bármit is teszel bármikor és bármilyen összefüggésben, az igazságot kell keresned, gyakorolnod kell, hogy olyan ember légy, aki becsületes és engedelmes Istennek, és félre kell tenned a státusz és a hírnév hajszolását. Ha állandóan a státuszért való versengés gondolata és vágya él benned, akkor rá kell jönnöd arra, hogy ez a fajta állapot milyen káros következményekhez fog vezetni, ha megoldatlan marad. Ne vesztegesd tehát az időt, hanem keresd az igazságot, győzd le a státuszért való versengésre irányuló vágyadat, amíg az még kialakulóban van, és helyettesítsd azt az igazság gyakorlásával. Ha gyakorlod az igazságot, abbéli vágyad és ambíciód, hogy a státuszért versengj, csökkenni fog, és nem fogod a gyülekezet munkáját megzavarni. Ily módon Isten emlékezni fog a cselekedeteidre és el fogja ismerni azokat. Mit próbálok tehát hangsúlyozni? Ezt: meg kell szabadulnod a vágyaidtól és az ambícióidtól, mielőtt azok kivirágoznak, meghozzák a gyümölcsüket és nagy szerencsétlenséghez vezetnek. Ha nem foglalkozol velük, amíg még gyerekcipőben járnak, nagy lehetőséget szalasztasz el;

és ha már nagy szerencsétlenséghez vezettek, túl késő lesz megoldani őket. Ha még az elhatározás is hiányzik belőled, hogy fellázadj a hús-vér test ellen, igen nehéz lesz rálépned az igazságra való törekvés útjára; ha a hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvésedben kedvezőtlen fordulatokkal és kudarccal találkozol, és nem térsz észhez, akkor ez veszélyes: megvan a lehetősége, hogy ki fognak rekeszteni. Amikor az igazságot szeretők a hírnevük és a státuszuk vonatkozásában egy-két kudarccal és kedvezőtlen fordulattal találják szemben magukat, világosan látják, hogy a hírnévnek, a nyereségnek és a státusznak egyáltalán nincs értéke. Képesek teljesen lemondani a státuszról és a hírnévről, és elhatározzák azt, hogy még ha soha nem is lesz státuszuk, akkor is folytatni fogják az igazságra való törekvést és megfelelően végzik a kötelességüket, valamint megosztják a tapasztalati tanúságtételüket, és ezáltal elérik azt az eredményt, hogy tanúságot tesznek Isten mellett. Még ha átlagos követők is, akkor is képesek a végsőig követni, és csak annyit akarnak, hogy megkapják Isten elismerését. Csak ezek az emberek szeretik őszintén az igazságot, és csak bennük van elhatározás. Isten háza már sok antikrisztust és gonosz embert kiiktatott, és néhányan, akik törekednek az igazságra, miután látták az antikrisztusok bukását, elgondolkodnak azon az úton, amelyen azok az emberek jártak, valamint elgondolkodnak magukon is és megismerik önmagukat. Ebből megértést nyernek Isten szándékáról, elhatározzák, hogy közönséges követők lesznek, és arra összpontosítanak, hogy az igazságra törekedjenek, és jól tegyék a kötelességüket. Még ha Isten azt is mondja, hogy ők szolgálattelvők vagy alantas senkik, számukra az is rendben van. Egyszerűen megpróbálnak majd alázatos emberek lenni, kicsiny, jelentéktelen követők Isten szemében, akiket végül megfelelő színvonalú teremtetten lényeknek hív majd Isten. Az ilyenek a jó emberek és azok, akiket Isten elismer.

Isten azokat az embereket szereti, akik az igazságra törekednek, és amit a legjobban utál az emberekben, az a hírnévre, nyereségre és státuszra törekvés. Egyesek igazán nagy becsben tartják a státuszt és a hírnevet, és mélységesen ragaszkodnak hozzájuk, nem bírják elviselni, hogy feladják őket. Mindig úgy érzik, hogy státusz és hírnév nélkül nincs öröm és remény az életben, hogy csak akkor van remény ebben az életben, ha a státuszért és a hírnévért élnek, és még ha van is egy kis renoméjuk, akkor is folytatják a küzdelmet, soha fel nem adva. Ha ilyen gondolatod és nézeted van, ha a szívedet ilyen dolgok töltik meg, akkor képtelen vagy szeretni az igazságot és törekedni rá, hiányzik a helyes irány és a helyes célok az Istenbe vetett hitedben, és képtelen vagy törekedni önmagad megismerésére, levetni a romlottságot és megélni az emberi hasonlatosságot; hagyod elcsúszni a dolgokat a kötelességed végzése során, semmiféle felelősségérzet nincs benned, és megelégszel csupán azzal, hogy nem követsz el gonoszságot, nem okozol zavarást és nem takarítanak el. Tudhatják-e az ilyen emberek megfelelő színvonalú módon végezni a kötelességüket? És vajon meg tudja-e őket menteni Isten? Lehetetlen. Amikor a hírnév és a státusz kedvéért cselekszel, még erre is gondolsz: „Amennyiben az, amit csinálok, nem gonosztett és nem jelent zavarást, akkor még ha helytelen is az indítékom, senki sem láthatja, illetve senki sem ítélni el.” Nem tudod, hogy

Isten mindent átvizsgál. Ha nem fogadod el, illetve nem gyakorlod az igazságot, és Isten visszautasít, akkor számodra mindennek vége. Mindazok, akiknek nincs istenfélő szívük, okosnak gondolják magukat; valójában azt sem tudják, hogy mikor sértették meg Őt. Egyesek nem látják világosan ezeket a dolgokat; ezt gondolják: „Csak azért törekszem hírnévre és státuszra, hogy többet tegyek, hogy több felelősséget vállaljak. Ez nem jelent akadályozást és zavarást a gyülekezet munkája számára, és biztosan nem árt Isten háza érdekeinek. Ez nem egy súlyos probléma. Egyszerűen szeretem a státuszt és óvom a státuszomat, ez azonban nem gonosztett.” A felszínen egy ilyen törekvés talán nem tűnik gonosztettnak, de mihez vezet végezetül? El fogják az ilyen emberek nyerni az igazságot? El fogják érni az üdvösséget? Egyáltalán nem. Ezért a hírnév és a státusz hajszolása nem a helyes út – pontosan az igazságra való törekvéssel ellentétes irányba halad. Összegezve, függetlenül attól, hogy mi törekvésed iránya vagy célja, ha nem gondolkodsz el a státuszra és a hírnévre való törekvésen, és ha nagyon nehéznek találod félretenni ezt, akkor ezek befolyásolni fogják az életbe való belépésedet. Ameddig szívedben helye van a státusznak, addig képes lesz teljesen irányítani és befolyásolni az életed irányát és a törekvésed céljait, mely esetben nagyon nehéz lesz számodra bemenni az igazságvalóságba, nem beszélve arról, hogy változásokat érh el a beállítottságodban; az pedig, hogy végül el tudod-e majd nyerni Isten jóváhagyását, természetesen már szóba sem kerül. Mi több, ha soha nem vagy képes feladni a státusz utáni törekvéseidet, akkor ez befolyásolni fogja azt a képességedet, hogy oly módon tedd a kötelességed, ami megfelelő színvonalú, ami nagyon meg fogja nehezíteni számodra azt, hogy olyan teremtett lényé válj, aki megfelelő színvonalú. Miért mondom ezt? Isten semmit nem gyűlöl jobban annál, mint amikor az emberek a státuszra törekednek, mivel a státusz hajszolása egy sátáni beállítottság, rossz út, a Sátán romlottságából született, olyasmi, amit Isten elítél, és pontosan az a dolog, amit Isten megítél és megtisztít. Isten semmit nem gyűlöl jobban annál, mint amikor az emberek a státuszt hajszolják, te mégis csökönyösen versengsz a státuszért, hűségesebben dédelgeted és óvod, mindig megpróbálsz megszerezni magadnak. Nincs-e ebben egy kis Istennel ellentétes minőség? A státuszt nem Isten rendelte el az emberek számára; Isten biztosítja az igazságot, az utat és az életet az emberek számára, hogy végül megfelelő színvonalú teremtett lényé váljanak, egy kicsi és jelentéktelen teremtett lényé – ne pedig olyasvalakivé, akinek státusza vagy tekintélye van, és akit emberek ezrei tisztelnek. Így pedig, bármilyen szempontból tekintünk is rá, a státusz hajszolása zsákutca. Nem számít, mennyire észszerű is a mentséged a státusz hajszolására, ez az út akkor is rossz, és Isten nem hagyja jóvá. Bármilyen keményen próbálsz és bármilyen nagy árat fizetsz is, ha státuszra vágysz, Isten nem fogja neked megadni azt; ha Isten nem adja meg, elbuksz a megszerzéséért folytatott harcban, ha pedig tovább harcolsz, csak egy kimenetel lesz: felfednek és kiiktatnak majd, és zsákutcába fogsz jutni. Érted ezt, ugye?

2020. március 7.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Negyedik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

Ma folytatjuk a beszélgetést a legutóbbi összeövetelünk témájáról. Legutóbb az antikrisztusok érdekeinek második részéről beszélgettünk az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak kilencedik tételén belül. Ebben a részben a saját hírnevükről és státuszukról beszélgettünk, nem igaz? (De igaz.) Gondoljatok vissza, és adjatok Nekem egy hozzávetőleges összefoglalót. Főként hány pontról beszélgettünk az antikrisztusok saját hírnevét és státuszát illetően? (Isten legutóbb két pontról beszélt. Az első az antikrisztusoknak a metszést illető hozzáállásáról szólt. Az antikrisztusok soha nem tudják elfogadni a metszést és nem vetik alá magukat annak, és az igazságként sem tudják elfogadni. A második az volt, hogy az antikrisztusok miként óvják a hírnevüket és státuszukat egy embercsoportban, és milyen megnyilvánulásaik vannak. Az antikrisztusok lényege a versengés, és versengeniük kell a hírnevükért és a státuszukért.) Nos, ma folytassuk a beszélgetést erről. Milyen házi feladatot adtam nektek legutóbb? Mit kértem, miről elmélkedjete és beszélgetsetek a legutóbbi összeövetelünk után? Emlékeztek rá? (Isten arra kért minket, hogy viszonyítsuk magunkat az antikrisztusok megnyilvánulásairól szóló közléshez és boncolgatáshoz, hogy lássuk, az antikrisztusok mely beállítottságai vannak meg bennünk, és lássuk, az antikrisztusok mely természetére hagyatkozunk, amikor dolgokat teszünk.) Ez volt a fő téma. Az altéma miről szólt? (Arról, hogy az antikrisztusok milyen versengő természeteket tanúsítanak, miközben a hírnevüket és a státuszukat védelmezik, illetve, hogy viszonyítsuk magunkat ezekhez, hogy lássuk, hogyan mutatjuk ki ezeket a való életünkben, és hogyan csinálunk dolgokat, mit mondunk és mit teszünk a hírnév és a státusz kedvéért, valamint a testvérekkel a hírnévért és a nyereségért folytatott versengés mely megnyilvánulásait tanúsítjuk a státuszunk megőrzése érdekében.) Van valakinek hozzáfűznivalója ehhez? (Isten azt mondta, hogy ne folyton arról beszéljünk, hogy mások milyenek, miközben az antikrisztusok ezen megnyilvánulásairól beszélgetünk, hanem magunkat viszonyítsuk ezekhez, és arról beszéljünk, hogy nekünk milyen, az antikrisztusokéval azonos beállítottságaink és megnyilatkozásaink vannak.) Nagyjából ennyi. Mi volt az a mottó, amelyről a legutóbb beszélgettünk azt illetően, hogy az antikrisztusok hogyan viselkednek egy embercsoportban? Nem tett ez benyomást rátok? (Az ő mottójuk az, hogy „Versengenem kell! Versengeni! Versengeni!”) Emlékeztek rá. Hogyhogy képesek voltatok megjegyezni? (Mivel az antikrisztusoknak ez a mottója, amelyről Isten beszélt – „Versengenem kell! Versengeni! Versengeni!” –, olyasmi, amit én magam is általában

kinyilvánítok és gyakran felfedek. Isten közlésének hangneme is elég élénk volt, és az, ahogyan Isten kifejezte ezeket a szavakat, illet a szívem állapotához, így meglehetősen mély benyomást tett rám.) Időnként, amikor az antikrisztusok különféle megnyilvánulásairól és különféle természetlényegeiről beszélek és azokat boncolgatom, használok hétköznapi nyelvet, valamint bizonyos hangnemeket és módszereket, amelyeket az embereknek könnyű elfogadniuk, és amelyek mély benyomást tesznek rájuk, és használok néhány olyan példát is, amelyek elég közel állnak a való élethez. Ez valóban segít az embereknek megismerni az antikrisztusok lényegét és megismerni önmagukat. Abból a szempontból is hasznos, hogy az emberek megismerjék önmagukat és megtapasztalják Isten szavait a való életükben, és még inkább elősegíti számukra, hogy változtassanak az antikrisztusok efféle beállítottságán, nem igaz? (De igaz.) Hozzávetőlegesen felidéztétek a legutóbbi közlést, a részletek azonban túlmennek ezeken a dolgokon – sokkal több részlet van. Miután meghallgattatok egy közlést, összefoglalót kell készítenetek. Legalábbis, miután meghallgattatok egy közlést, össze kell jönnötök, többször újra meg kell hallgatnotok azt, majd mindenki együtt készíthet egy összefoglalót. Miután meghallgattam a visszaemlékezéseiteket és összefoglalóitokat a legutóbbi beszélgetésünkről, azt mondhatom, hogy az eléggé beroszdásodott számotokra, olyan, mintha egy-két évvel ezelőtt hallottátok volna a közlést, és az nem tett volna benyomást rátok. Lehetséges, hogy egy részletről, egy-két mondatról vagy egy-két dologról maradt bennetek némi elképzelés és benyomás, de úgy tűnik, hogy a legtöbb embernek nincs bővebb fogalma, illetve benyomása az antikrisztusok leleplezéséről szóló alapvető ismeretekről és annak boncolgatásáról. Ezért többet kell egymás körében elmélkednetek és beszélgetnetek az általunk megvitatott dolgokról. Ne csupán meghallgassátok őket, majd félretegyétek őket anélkül, hogy bármennyire komolyan vennétek. Ha így tesztek, túlságosan lassú lesz az igazságba való belépésetek – úgy nem fog menni, ha nem elmélkedtek ezeken a prédikációkon! Nos, hogyan dolgoztok együtt ezekkel a prédikációkkal a gyülekezeti életetekben? Beszélgettek ezekről a prédikációkról a heti összejöveteleiteken? Vagy többször is meghallgatjátok a legutóbbi prédikációkat és közléseket, hogy a többségetek benyomást és mélyreható tudást szerezzen róluk, majd rajtuk keresztül megértse az igazságot? Megteszitek ezt? (Isten, az összejöveteleinken minden héten először esszük és isszuk Isten legutóbbi közléseit.) A gyülekezetvezetőknek, a hitszónokoknak és a döntéshozó csoportokban a gyülekezeti életért felelős személyeknek felelősséget kell vállalniuk ezért; a gyülekezeti munka csakis ily módon végezhető jól.

C. A saját előnyeik érdekében folytatott cselszövés

1. Isten háza vagyonának elsikkasztása

Ma az antikrisztusok érdekeinek harmadik szakaszáról fogunk beszélgetni – az előnyökről. Mik az előnyök? (Áldások fogadása és érdekek.) Ez egy igen egyszerű magyarázat; ez a szó szerinti jelentés. Tegyük hozzá még egy keveset – mik az

előnyök? (Anyagi és nem anyagi érdekek, kíváncsú dolgok és olyan kényelmi dolgok, amelyeket az emberek a kötelességük végzéséből vagy a világban végzett munkájukból kaphatnak.) Ez a magyarázat helyes. Az előnyök afféle jó bánásmódot jelentenek, amit az emberek a fizetésükön felül kapnak, és olyasmik tartoznak közéjük, mint a napi szükségletek, az étel vagy kuponok. Olyan kényelmi szolgáltatásokra, valamint azokra az anyagi és nem anyagi juttatásokra is vonatkoznak, amelyeket az ember a kötelessége végzése során kap; e dolgok mindegyike előny. Most, hogy elmagyaráztam ennek a fogalomnak a jelentését, ismeritek-e mindannyian azokat a területeket, példákat és megnyilvánulásokat, amelyekről ebben a fejezetben beszélgetni fogunk? Bizonyos emberek viselkedése és tettei villannak most át az elméteken, valamint azok az emberek, akik ezek megtételére képesek, ugye? Kikre gondoltok először? (Azokra az emberekre, akik hasznot húznak a státuszukból, hogy a gyülekezetből éljenek.) Ez az egyik típusú ember. Ezek az emberek is teszik a kötelességeiket. Közülük néhánynak státusza van, különböző szintű vezetők és dolgozók vagy felügyelők, míg mások hétköznapi kötelességeket végeznek. Milyen megnyilvánulás közös bennük? Miközben a kötelességeiket végzik, folyamatosan végeznek valamilyen munkát és tesznek bizonyos dolgokat a saját testükért, a családjukért és a saját élvezetükért. Mindennap sürgőldögélnék és árat fizetnek, és mindig szem előtt tartják azt, hogy milyen kíváncsú dolgot szereznek majd e feladat, illetve e kötelesség végzése révén. Állandóan tervezgetnek és számolgatnak azt illetően, hogy milyen kényelmi szolgáltatásokhoz és kedvező bánásmóddhoz juthatnak ebből. Amint tudják, bármibe is kerül, mindent megtesznek, hogy megszerezzék ezeket a dolgokat, sőt, mi több, biztosan egyetlen alkalmat sem fognak elszalasztani, hogy ezeket a kényelmi dolgokat és érdekeket megszerezzék maguknak. Amikor erről a dologról van szó, azt mondhatni, hogy könnyörtelenek és érzéketlenek, és biztosan nem gondolnak a saját tisztességükre és méltóságukra. Nem tartanak attól, hogy a testvérek esetleg negatívan tekintenek rájuk, és biztosan nem aggódnak amiatt, hogy Isten hogy értékelheti őket emiatt. Nem tesznek mást, mint hogy titokban azon töprengenek és azt tervezgetik, hogyan húzzanak hasznot az általuk végzett kötelességekből, hogy az összes lehető kedvező bánásmódot élvezhessék. Az ilyen embereknek tehát van egyfajta gondolkodása és érvelése, ami a felszínen nem tekinthető rossznak, nevezetesen: „Isten háza az én családom és az én családom Isten háza; ami az enyém, az Istené, és ami Istené, az az enyém. Az emberek kötelességei az ő felelősségük, és a kötelességükből származó összes általuk élvezhető előny Isten adta kegyelem; az emberek nem utasíthatják vissza ezeket, és el kell fogadniuk tőle. Ha én nem kapom meg ezeket, akkor majd valaki más fogja, úgyhogy akár hozzá is kezdek és élvezhetem ezeket az előnyöket, és nem kell alázatosnak tettetnem magamat, és biztosan nem kell szerényen visszautasítanom semmit. Csak törekednem kell ezekre az előnyökre, és ki kell nyújtanom a kezem, hogy alávetett szívvel és őszinte hozzáállással elfogadjam őket.” Az ilyen előnyöket egyfajta bánásmódnak tekintik, amelyet természetesen megérdemelnek, és amelyet birtokba kell venniük; olyan ez,

mint amikor valaki munkálkodik, és időt és kemény munkát fektet bele, ezért úgy érzi, hogy a kapott fizetés és javadalmazás az ő méltányos része. Tehát, még ha elsikkasztották is ezeket a dolgokat, és úgy szerezték ezeket az előnyöket, hogy törekedtek rájuk, nem tekintik ezt rossznak vagy olyasminek, amit Isten megvetne, arról nem is beszélve, hogy érdekelné őket, hogy a testvéreknek van-e bármiféle véleménye róluk. Mintha ennek megtétele tökéletesen helyes és természetes lenne, az antikrisztusok élvezik mindezeket a dolgokat, törekednek ezekre a dolgokra, sőt mi több, mindennap cselt szőnek a szívükben mindezekért a dolgokért. Ez a kötelességüket végző antikrisztusok rendes állapota és ez a kötelességük végzése közben a személyes érdekeikért mesterkedő antikrisztusok rendes állapota is. Milyen tehát az antikrisztusok gondolkodásmódja? „Miközben az emberek teszik a kötelességüket, meg kell próbálniuk szerezni cserébe valamit. Mivel lemondtam a családomról, hogy ezt a kötelességet végezzem, és mivel a kemény munkámat, energiámat és időmet adtam istenért és az ő házáért, ezért élveznem kell mindazt a jó bánásmódot, amelyet akarok.” Az antikrisztusok mindezeket olyan dolgoknak tekintik, amelyeket természetsszerűleg megérdemelnek, olyasmiknek, amelyeket Isten köteles megadni az embereknek, anélkül, hogy azoknak küzdeniük kellene értük. Ilyen az antikrisztusok nézőpontja. Így aztán, miközben a kötelességüket végzik, folyamatosan keményen megdolgoznak az előnyökért, és mindig attól tartanak, hogy valaki más esetleg elveszi azon előnyök egyikét, nekik pedig így kevesebb marad. Ilyen a kötelességüket végző antikrisztusok állapota. Végző soron mi a lényege a kötelességük végzésével kapcsolatos összes szándékuknak, indítékuknak és céljuknak? Mindegyiknek a lényege az arra irányuló cselszövésük, hogy az összes előnyt megszerezzék maguknak, úgy vélve, hogy különben csak nagy idioták lesznek, az életnek pedig nem lesz értelme. Ilyen az antikrisztusok gondolkodásmódja.

Nem számít, hogy Isten miként leplezi le az antikrisztusok természetét, illetve az igazságot nem szerető megnyilvánulásait, ők nem fogják feladni ezen szándékaikat és törekvéseiket; továbbra is küzdenek az előnyökért. Miután például néhányan elkezdik a vendéglátási kötelességet tenni, a gyülekezet vagy a testvérek vesznek némi élelmet vagy készülékeket, sőt akár valamennyi pénzzel is ellátják a vendéglátó otthonokat. Amennyiben a fenti kötelességet végző személy antikrisztus, a maga számára megszerezni próbált kíváncsi dolgok nem oly egyszerűek, mint egy gyufa vagy egy kiskanál. Azt mondja: „Átadom az otthonom, hogy befogadjam ezeket a testvéreket, valamint szolgálatot ajánlok nekik, mialatt a kötelességeiket végzik, isten házána tehát természetesen minden anyagot és pénzt biztosítani kell. Én átadom a házam, valamint főzök mindannyiútokra és gondoskodom a biztonságotokról; ez már elég jó. Ami a többit illeti – amit esztek, isztok és használtok –, azt a gyülekezetnek kell biztosítani.” Valóban nem helytelen, hogy a gyülekezet biztosítja ezeket a dolgokat, de az, amiről itt beszélni akarok, a különbség aközött, ahogyan az antikrisztusok végzik a vendéglátói kötelességet, és ahogyan mások őszintén végzik ezt a kötelességet. Amikor az antikrisztusok végeznek vendéglátói kötelességet, ezt a tettet nem lehet egyszerűen névértéken venni; nekik

hátsó szándékaik vannak. Úgy gondolják: „Végzem ezt a vendéglátási kötelességet, úgyhogy valamit ki kell mesterkednem belőle. A gyülekezet ad némi élelmet és más szükséges dolgokat, a családtagjaimnak tehát együtt kell enniük azt az ételt a testvérekkel, és mindazokat a dolgokat is tetszésük szerint használni. A családom isten házából való, így hát, ami isten házához tartozik, az a családomhoz is tartozik.” Az antikrisztusok ilyen hozzáállással teszik a kötelességeiket, nem igaz? (De igen.) Ezért amint egyesek vendéglátói kötelességet kezdenek végezni, a szívük változásnak indul, állandóan a testvérek vendégül látására használt anyagi dolgokról és pénzről gondolkodnak, és ha senki sem néz alaposan utána ezeknek a dolgoknak, akkor elérkezett a lehetőség az antikrisztusok számára, hogy előnyökhöz jussanak. Miféle lehetőség? Titokban számolgatni fognak: „Egy ember egy napon ennyit költ, úgyhogy bármennyi pénz is marad, azt nem fogom visszaadni a gyülekezetnek; egyszerűen megtartom magamnak. Ez legalábbis olyan pénz, amit én kerestem, úgyhogy senki sem hibáztathat azért, mert megtartom; ez csak az, amit megérdemlek, természetesen!” Majd zsebre teszik a maradék pénzt. Egyes antikrisztusok mindenféle kifogást keresnek majd, hogy a testvérek által adományozott vagy Isten háza által biztosított anyagi dolgokból valamennyit megtarthassanak maguknak. Egyes helyeken, amikor a testvérek újra odamennek, hogy ott szálljanak meg, az ágyról eltűnt a matrac, a párnák és a takarók eltűntek, a hús és a zöldségek mind elfogytak, amikor pedig megkérdezik a vendéglátóikat erről, ezek az antikrisztusok így szólnak: „Ha sokáig tartogatod az ételt, az már nem lesz olyan finom, úgyhogy megettük.” Hát nem kapzsis ez az emberek? (De igen.) Amint az Isten háza által biztosított anyagi dolgok, valamint a testvérek által a vendéglátó otthon számára vásárolt dolgok ezeknek az antikrisztusoknak a kezére kerülnek, az övéik lesznek; tetszés szerint használják, illetve megeszik azokat, vagy akár egyenesen a saját tulajdonukként kezelik és elrejtik őket. Amikor a testvérek ismét odamennek, ezek a dolgok sehol sincsenek. Ha a gyülekezetnek ismét használnia kell ezeknek az antikrisztusoknak a lakóhelyét, pénzt kell költenie, hogy ismét megvásárolja ezeket a dolgokat, a testvéreknek pedig ismét oda kell hozniuk azokat a dolgokat a házukba. Ezt látván az antikrisztusok megörülnek, erre gondolva: „Istenben hinni biztosan nagyszerű! Bármilyen más csinálok, ilyen gyorsan nem tudok meggazdagodni; messze ez a legkényelmesebb módja annak, hogy dolgokat szerezzek. Ráadásul senki sem merne bejelentést tenni a rendőrségen, hogy eltűntek ezek a gyülekezeti tárgyak; ha tényleg megpróbálnál feljelenteni, akkor én jelentenék elsőként! Szóval csak annyit tehetsz, hogy befogod és lenyeled, sehová sem fordulhatsz panasszal emiatt. Birtokomba vettem ezeket a dolgokat, és megettem ezt az ételt. Mit tehetsz velem? Isten nem kivételezik. Átadom a házam a testvérek befogadására, úgyhogy ez a hozzájárulás, amit tettem, isten pedig meg fog emlékezni rólam emiatt. Mitől kellene félni, ha elveszek egy kicsit? Ez csak az, amit megérdemlek! Mitől kellene félni, ha eszünk valamennyit ebből az ételből? Mi az, hogy nektek meg szabad enni, nekem pedig nem? Ti isten házában tagjai vagytok, de hát nem vagyok-e én is az? Nemcsak hasznot fogok húzni a helyzetből,

hanem egyedül eszem meg a dolgokat, és egyedül vacsorázom belőlük!” Így állnak a kötelességeikhez az antikrisztusok. A kötelességük végzése során az a céljuk, hogy megszerezzék ezeket a dolgokat, és a legnagyobb előnyöknek tekintik őket, mondván: „Ezek jelentik az isten által adományozott legnagyobb kegyelmet; ennél a kegyelemnél semmi sem kézzelfoghatóbb, és ennél az áldásnál semmi sem valóságosabb és kézzelfoghatóbban előnyös. Ez egyszerűen olyan nagyszerű! Mindenki azt mondja, hogy az istenben való hit azt jelenti, hogy »százszorosát kapni ebben az életben és örök életet az eljövendő világban«; ez beteljesíti ezt a szólást. Most egy kis ízelítőt kapok ebből az áldásból. Ez igazán isten kegyelme!” Az antikrisztusoknak tehát egyáltalán nem okoz gondot, hogy birtokba vegyék az Isten házához tartozó dolgokat, és könnyörtelenül magukhoz ragadják őket. Hogyan tekintenek az antikrisztusok Isten házának e vagyonára? Úgy kezelik azt, mint a köztulajdont a nem hívő világban; mind kapzsis, mind el akarják venni maguknak Isten házának dolgait, miközben azt hiszik, hogy ez az a kegyelem és azok az áldások, amelyeket megérdemelten élveznek a kötelességük végzéséért. Ráadásul sosem érznek büntudatot vagy szégyent emiatt, és a saját elvetemültségüket és a tisztességük hiányát sem ismerik fel. Ezek közül az antikrisztusok közül egyesek még egyre kapzsibbá és ambiciózusabbá is lesznek. Miközben a vendéglátói kötelességüket végzik, soha nem érzik úgy, hogy Isten megvetné a tetteiket, vagy hogy a tetteik sértenék Őt. Ehelyett továbbra is számolgatnak és viszonyítgatnak az elméjükben, erre gondolva: „Az a család vendéglátóként szolgált, és azokat a dolgokat kapta. Ha én látnám vendégül ugyanazokat az embereket, akkor azok a dolgok jogosan engem illelnének. Az a vendéglátó nagyobb kényelemben él nálam, és jobb ételeket is esznek. Hogyhogy én nem éltem még ilyen előnnyel?” Számítgatnak és versengenek is ezekért a dolgokért. Amint adódik egy lehetőség, könnyörtelenek, és biztosan nem fogják kihagyni. Tehát amikor antikrisztusok végeznek vendéglátói kötelességet, megkívánnak és megpróbálnak birtokba venni mindent, amit csak tudnak – olyan apróságokkal kezdve, mint egy pár talpbatét, egészen olyan nagy dolgokig, mint valamilyen, Isten háza által vásárolt berendezés. Kihasználják a kötelességük végzésével járó lehetőséget, hogy mindenféle kifogást és módot találjanak arra, hogy magukhoz vegyenek dolgokat, és hűtlenül kezeljék Isten házának tulajdonát, miközben szégyentelenül azt mondják, hogy ők csak Isten háza tulajdonának védelme érdekében teszik ezt, és hogy ezek a dolgok csupán azok, amit megérdemelnek a kötelességeik végzéséért. Ilyen dolgok történnek azok között, akik hisznek Istenben és követik Őt.

Mialatt az antikrisztusok a vendéglátói kötelességüket végzik, kívülről olyannak mutathatják magukat, mintha nem kívánnának meg, illetve nem próbálnának meg elvenni dolgokat, semmilyen fizetséget nem lennének hajlandóak elfogadni a testvérek vendégül látásáért, amikor pedig bizonyos értéktelen tárgyakat látnak, sietnek, hogy biztonságba helyezték őket. Amikor azonban az Isten házához tartozó értéktárgyakról van szó, biztosan nem fogják így elengedni őket. Talán átadnak valamit, ami egy jüant ér, de ami száz jüant, ezer jüant, tízezer jüant ér, vagy még ennél is értékesebb, azt

határozottan a pénztárcájukba tömik, és megtartják maguknak. Egyesek számára helyben adódik veszélyes helyzet, miközben Isten házának vagyonára vigyáznak, és azok az emberek, akik tudják, hogy ők ezt teszik, talán máshová menekülnek vagy letartóztatják őket, így aztán rajtuk kívül senki sem tud ezekről a vagyontárgyakról, amelyeket őriznek – az emberek ilyen helyzetekben tétetnek próbára. Azok, akik igazán hisznek Istenben, akik szeretik az igazságot, és akiknek istenfélő szívük van, mindenkor képesek tartani magukat a kötelességükhöz, és eszükbe sem jut, illetve nem gondolnak arra, hogy hűtlenül kezeljék ezeket a vagyontárgyakat. Az antikrisztusok azonban nem ilyenek; ők törni fogják a fejüket, és minden lehetséges módot kitalálnak, hogy megszerezzék maguknak ezeket a javakat. Amint valami történik azokkal az emberekkel, akik tudnak róla, hogy ők őrzik a vagyontárgyakat, az antikrisztusok szívét titokban boldogság tölti el, sőt még ugrálnak is örömeikben. Bármiféle félelemérzet nélkül azonnal magukhoz veszik a vagyontárgyakat, lelkiismeret-furdalást vagy bűntudatot pedig még kevésbé érznek. Egyes antikrisztusok a saját háztartási költségeikre használják fel ezeket a vagyontárgyakat, és tetszés szerint rendelkeznek velük, egyesek azonnal felhasználják a pénzt, hogy megvegyék azokat a dolgokat, amelyeket az otthonukba akarnak, egyesek pedig egyenesen a bankszámlájukra teszik a pénzt és megtartják maguknak. Amikor pedig a testvérek elmennek, hogy összegyűjtsék a vagyontárgyakat, az antikrisztusok képesek vajon beismerni, hogy mit tettek? Az antikrisztusok biztosan soha nem fogják beismerni. A céljuk az Istenben való hittel és a kötelességük végzésével az, hogy kíváncsi dolgokhoz jussanak, e kíváncsi dolgok között pedig ott vannak az Istennek adott felajánlások, Isten házának tulajdona, sőt a testvérek személyes tárgyai is. Az antikrisztusok ezért mohósággal, vággyal és személyes ambícióval teszik a kötelességüket; nem azért vannak itt, hogy az igazságra törekedjenek, hogy elfogadják Isten ítéletét és fenyítését, vagy hogy elfogadják Isten üdvösségét, hanem azért jöttek ide, hogy minden előny, minden kényelem és minden vagyontárgy az övék legyen. Azt mondhatni, hogy ezeket az embereket mohóság és vágy tölti el. Min csüng a szívük? A szívük Isten házának vagyonán csüng. Ezért van az, hogy amikor vendéglátói kötelességet végeznek, arra figyelnek a leginkább, hogy Isten háza kinek mit vesz, Isten háza kinek mennyi pénzt ad ki, valamint hogy bizonyos emberek a vendéglátói kötelesség végzéséért milyen nagy előnyöket és miféle kíváncsi dolgokat kapnak Isten házától és a testvérektől – ezeken a dolgokon tartják rajta a szemüket. Ha arra kéri őket, hogy hétköznapi testvéreket lássanak vendégül, és ebből semmi kíváncsi nem származik, mindenféle kifogással állnak elő, hogy ne kelljen megtenniük. Abban a pillanatban, hogy felső vezető befogadására kéri őket, a hozzáállásuk 180 fokot fordul, megváltozik, csupa mosoly lesznek és lelkesen várják a vezetőt; alig várják, hogy meghívják ezt a „nagyágyút”, akit vendégül fognak látni az otthonukban, és istenként tisztelik ezt a vezetőt. Úgy vélik, hogy révbe értek, hogy ez a fejőstehenük, és ha elszalasztják ezt a lehetőséget, akkor elúszik az esélyük a meggazdagodásra, ezért hogyan is hagyhatnák, hogy elmenjen mellettük? Kapzsisággal, vággyal és azzal az

ösztönzővel és szándékkal fogadják el ezt a kötelességet, amely kívánatos dolgokat hozhat nekik, hogy eltulajdonítsák Isten házának vagyonát – mi a végső céljuk? Az, hogy jól végezzék a kötelességüket? Az, hogy jó vendéglátói legyenek a testvéreknek? Az, hogy felajánlják a hűségüket? Az, hogy elnyerjék az igazságot? Nem, ezek egyike sem; arra akarják használni ezt a lehetőséget, hogy kívánatos dolgokhoz jussanak. Hétköznapi embereket nem fognak befogadni, amikor azonban meghallják, hogy vezetőt vagy státusszal rendelkező dolgozót kell vendégül látniuk, kezüket-lábukat törlik, hogy megtegyék, majd különféle kifogásokkal állnak elő Isten házában, hogy mindenféle napi szükségleti cikkeket és háztartási eszközöket vásároljon nekik, mondván: „A vezetők nem lakhatnak szerény körülmények között, amikor idejönnek. Hát nem kellene mindent úgy előkészíteni, hogy kényelmes vendéglátásban legyen részük? Mi nem élvezzük az isten háza által nyújtott dolgokat; ha mégis, akkor csak a vezetők mellett sütkérezünk a fényben. Mellesleg, ha egy vezető jön, attól tartok, nem ahhoz az ételhez lesz szokva, amit mi itt mindennap eszünk. A vezetőknek mindennap sok dolgot kell intézniük, és ha rosszul lesznek, vajon nem lennének-e gondatlanok a vendéglátói kötelességünkben? A gyülekezet tehát készítsen napi három étkezést a vezetőknek. Kéznél kell tartanunk számukra tejet, kenyeret, tojást, valamint mindenféle zöldséget, gyümölcsöt, húst és étrend-kiegészítőt.” Hát nem csodálatos és figyelmes gondolat ez? Az antikrisztusok hangosan olyan nyelven beszélnek, amely emberi hangzású, de vajon a szívükben valóban a vezetőkre gondolnak? Pontosan mi a rejtett céljuk? A céljuk nem olyan egyszerű. Lehetséges, hogy szegények, és korábban soha nem ettek vagy láttak szép dolgokat, és ki akarják használni ezt a lehetőséget a tapasztalatszerzésre, hogy úgy éljenek, mint a gazdagok, hogy olyan életet éljenek, ahol az összes alapvető szükségletükről gondoskodnak, arra akarják használni ezt a lehetőséget, hogy törődjenek az egészségükkel, hogy olyasmiket egyenek, amit a hétköznapi emberek nem ehetnek, és olyan bánásmódot élvezzenek, amit az átlagemberek nem élvezhetnek. Ezért tűnnek olyan gondoskodónak a gondolataik. De vajon mi áll a figyelmességük mögött? A saját érdekükben akarnak mesterkedni, meg akarják szerezni ezeket a dolgokat, meg akarják kaparintani ezeket a dolgokat, és egész biztosan átgondolják a saját cselszövésük összes szempontját – senki másért nem tennék meg ezt. Amikor pedig vezetőt látnak vendégül, ezek az antikrisztusok aztán igazán a jó életet élik. Később ekképp tűnődnek: „Így élni nagyszerű, de ezek a dolgok valójában nem az enyéim. Mikor lesznek az enyéim? Ha megszabadulok ettől a vezetőtől, többé nem élvezhetem majd ezeket a dolgokat, ha azonban nem szabadulok meg tőle, akkor tényleg nincs meg bennem a jóindulat, hogy továbbra is vendégül lássam. Semmiképp nem végezném ezt a kötelességet, ha ezek a kívánatos dolgok nem lennének. Mindennap korán kell kelnem és későn feküdnöm, állandóan félelemben vagyok, és ki kell szolgálnom őt. Most mindig arra gondolok, hogy ennek a kötelességnek a végzésével többet veszíthetek, mint nyerhetek, és hogy az előnyök és az örömek, amelyeket kapok tőle, nem elegendőek. Mit teszek majd, ha a vezető hosszú távon itt lakik továbbra is? Ki kell találnom a módját,

hogy távozásra késztessem, és akkor újra béke és csend lesz az otthonomban.” Így gondolkodnak vajon az emberek? Így gondolkodnának azok, akik normális emberi mivolttal bírnak, és akik őszintén teszik a kötelességüket? (Nem.) Az antikrisztusok gondolkodnak így. Bármennyire nagyok is az általuk szerzett kívánatos dolgok és előnyök, a mohóságuk és a vágyuk soha nem elégíthető ki; telhetetlenek, úgy vélik, semmit sem nyertek, és nem gondolják úgy, hogy ennek a kötelességnek a végzése az a feladat, amelyet végezniük kell. Ellenkezőleg: úgy vélik, hogy az egy további áldozat és ár. Nem számít, mennyi mindenhez jutnak hozzá, vagy milyen nagy előnyökre tesznek szert, úgy érzik, hogy veszítettek rajta, és Isten háza az, amely az ő kárukra hasznot húz, valamint a testvérek azok, akik az ő kárukra hasznot húznak, és hogy ők maguk semmiféle kívánatos dologhoz nem jutnak ebből. Ahogy telik az idő, úgy érzik, hogy ezek a kívánatos dolgok nem tudják megelégtíteni őket, a mohóságuk pedig nem lakhat jól. Mondjátok meg Nekem, miféle emberi mivoltuk van az antikrisztusoknak? Van bármiféle emberi mivoltuk? (Nincs.) És vajon van az emberi mivolt nélküli embereknek lelkiismerete? Tudják úgy végezni a kötelességüket, hogy közben arra irányuló vágyat táplálnak, hogy őszintén végezzék azt, valamint arra irányuló vágyat, hogy alázatosak legyenek, őszinték legyenek, és valóban fáradozzanak? Tudják anélkül tenni a kötelességüket, hogy fizetést követelnének, hogy bármiféle díjazásra törekednének, valamint anélkül, hogy bármiféle jutalomra pályáznának? (Nem.) Miért nem? Nincs lelkiismereti tudatosságuk, és bármekkora előnyökhöz jutnak is, jól megérdemeltnek vélik azokat. Vajon nem olyasmi ez a „jól megérdemelt”, amire a normális emberek nem gondolnak, illetve, amire soha nem gondolnának? Található-e bármiféle szégyenérzet az efféle gondolkodásban és hozzáállásban? (Nem.) Van bármennyi emberi mivolt a szégyenérzet nélküli emberekben? Ez a dolog leleplezi az antikrisztusok természetét, ami egyenlő a szégyen és lelkiismeret nélküli léttel.

Miféle emberek azok, akik szégyentelenek? Milyen emberekben nincs szégyenérzet az emberiség körében? (A skizofrén emberekben.) Az elmebeteg emberek nem szégyellik magukat, meztelenül szaladgálnak az utcákon, nem lévén tudatában az őket néző embereknek, talán még ki is nevetve azokat, akik ruhát viselnek, és azt mondván: „Nézzétek, micsoda gonddal jár számotokra, hogy ruhát viseltek. Én meztelenül, ruha nélkül rohangálok az utcán, és oly szabadnak és féktelennek érzem magam!” Hát nem ezt jelenti szégyentelennek lenni? (De igen.) Ezt jelenti a szégyentelenség. A szégyentelen emberekben nincs lelkiismereti tudatosság, és elmebeteg; mindenki más kárára húznak hasznot, el akarnak venni mindent, ami másé, a mohóságuk és vágyuk meghaladta a normális emberi racionalitás tartományát – eljutottak arra a pontra, ahol képtelenek uralkodni magukon és nincs lelkiismereti tudatosságuk. Vajon elnyerhetik az igazságot az ilyen emberek? Biztosan nem. Csak a hírnévre, a nyereségre, a státuszra és az anyagi érdekekre törekednek, és soha nem nyerik el az igazságot. Lesz tehát vajon helyük a menny királyságában? Isten az ilyen embereket nem menti meg és nem tökéletesíti. Sajnálni kell az ilyen embereket? (Nem.) Ezeket az embereket gyűlölni kell;

undorítóak, utálatosak és megvetendők. Ezeknek az embereknek megvetendő és alantas a jelleme; méltóság és szégyenérzet nélkül valók. A szívük teli van mohósággal, ambícióval és vággyal. Csak ki akarják használni a kötelességük végzéséből adódó lehetőséget, hogy érdekeket próbáljanak szerezni maguknak, egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és nem az igazságalapelvek szerint tesznek dolgokat. Amikor Istenhez imádkoznak, kíváncsi dolgokat, érdekeket, valamint Isten áldásait is kérik. Leírják Istennek, hogyan szenvedtek és áldoztak, és csak azért járulnak Isten elé, hogy ezekről imádkozzanak, hogy az általuk viselt szenvedést és az általuk fizetett árat felhasználják arra, hogy alkut kössenek Vele, hogy áldásokat és jutalmakat kérjenek Istentől, sőt, hogy nyíltan kinyújtsák a kezüket Isten felé, és az általuk akart anyagi bánásmódot kérik. Amikor Isten elé járulnak, a panaszukat, a dacukat, az elégedetlenségüket, a sérelmeiket és a neheztelésüket akarják kifejezni, abbéli csalódottságuk mellett, hogy a mohóságukat és a vágyaikat nem elégítették ki. Amikor Isten ezeket a megnyilvánulásokat látja, vajon szereti vagy megveti őket? (Megveti őket.) Amikor valami kis erőfeszítést tesznek a gyülekezet érdekében, azonnal Isten elé járulnak, hogy ezt bejelentsék és követeljék az elismerést, hogy beszéljenek Istennek az áldozataikról és arról, amit odaszántak, amikor különböző kötelességeket, illetve különböző feladatokat végeztek; rettegnek attól, hogy Isten nem fog tudni ezekről a dolgokról, hogy Isten nem látja ezeket a dolgokat, és hogy Isten megfélemez majd az általuk fizetett árakról. Ezért Isten előtt ezek az emberek gonosznak és igen szégyentelennek látszanak. Amikor Isten elé járulnak, hogy jellemezzék az általuk fizetett árakat és nyilatkozzanak azokról, hogy leírják Neki, mely dolgokat kívánják megkapni, és hogy kinyújtsák a kezüket Isten felé, és elkérjék a jutalmakat, amelyeket akarnak, Isten így szól: „Távozzatok Tőlem, ti gonosztevők!” Milyen Isten hozzáállása? „A hozzád hasonló emberek nem érdemlik meg, hogy Elém járuljanak. Undorodom és idegenkedem tőled. Mindent odaadtam neked, amit akarsz; már a százszorosát megkaptad annak, amit ebben az életben kapni kívánsz. Mi más akarsz még?” Az, amit Isten az emberiségnek adni akar, elsősorban nem anyagi, hanem Ő az igazságot akarja odaajándékozni az emberiségnek, hogy az igazságon keresztül elérhessék az üdvösséget. Az antikrisztusok azonban pimaszul ellenzik Isten munkáját, ők nem keresik az igazságot, és nem gyakorolják az igazságot. Inkább arra akarják felhasználni annak lehetőségét, hogy Isten munkája során a kötelességüket végzik, hogy nem helyénvaló módon kíváncsi dolgokat szerezzenek maguknak; mindenben kihasználják a kikapukat és nyerészkednek mások kárára, mégis gyakran úgy érzik, hogy veszítenek rajta és nem nyertek sokat. Gyakran érzik úgy is, hogy túl sokat áldoztak és szántak oda, hogy a veszteségeik meghaladják a nyereségeket, sőt, mi több, gyakran megbánják az áldozataikat és úgy vélik, hogy nem gondolták át eléggé a dolgokat, illetve nem gondolkodtak egy kifelé vezető úton a maguk számára. A szívük mélyén ezért gyakran dühösek amiatt, hogy nem kapnak időben jutalmat az áldozataikért, valamint teli vannak panasszal Isten irányában. A szívükben gyakorta számolgatnak és erre gondolnak: „Isten vajon nem igazságos? Isten nem kivételez, nem

igaz? Isten vajon nem az az isten, aki megáldja az embereket? Vajon isten nem emlékezik meg az ember összes jótettéről és mindarról, amit az ember odaszánt és önmagából feláldozott? Én lemondtam a családomról isten munkája végett, és megfizettem az árat, de mit kapok én istentől?” Ha a mohóságukat és vágyukat rövid távon nem elégítik ki, akkor negatívvá válnak és panaszkodni kezdenek. Ha a mohóságukat és vágyukat hosszú távon nem elégítik ki, akkor a szívük mélye felgyülemlett acsarkodással telik meg. És mik ennek a felgyülemlett acsarkodásnak a következményei? A szívükben kételkedni kezdenek Istenben és megkérdőjelezzik Őt, elkezdik megítélni Isten igazságos természetét, sőt még Isten szeretetét és lényegét is elkezdik kétségbe vonni. Ha ez az acsarkodás hosszú időn át gyűlik, akkor ezek a dolgok rosszindulatú daganatokká válnak és terjedni kezdenek, és ezek az emberek képessé válnak arra, hogy bármikor elárulják Istent. Különösen olyankor, amikor olyan emberek előtt állnak, akik negatívak és gyengék, és akik viszonylag éretlenek, vagy olyanok előtt, akik újak a hitben, időről időre felfedik és terjesztik ezeket a negatív érzelmeket, terjesztve az Istennel való elégedetlenségüket és az istenkáromlásukat, sőt egyeseket – akikből hiányzik a tisztánlátás – még félre is vezetnek majd, hogy kétségeik támadjanak Isten igazságos természetét és az Ő lényegét illetően. Hát nem ezt teszik az antikrisztusok? Mivel az ambícióik, a vágyaik, a törekvéseik és a szándékaik nincsenek kielégítve, képesek ilyen dolgokat tenni, és képesek efféle hozzáállást tanúsítani Istennel szemben – miféle beállítottság ez? Ez egyértelműen antikrisztusi beállítottság és sátáni beállítottság.

Egy antikrisztus bármilyen kis szenvedést tapasztal meg vagy bármilyen árat fizet a gyülekezetben, nem érzi úgy, hogy az a kötelezettségének része, hogy az a teremtetett lények által végzendő kötelesség, hanem a hozzájárulásának tekinti azt, amelyről Istennek meg kell emlékeznie. Úgy véli, hogy ha Isten emlékszik a hozzájárulására, akkor azonnal teljesítenie kell, áldásokat, ígéreteket és különleges anyagi kegyeket adva neki, valamint lehetővé téve számára, hogy kedvezményeket szerezzen és bizonyos különleges előnyökhöz jusson. Az antikrisztusok csak ekkor lesznek elégedettek. Hogyan értelmezik az antikrisztusok a kötelességet? Nem érzik úgy, hogy a kötelesség egy olyan kötelezettség, amelyet a teremtetett lényeknek vállalniuk kell, sem azt, hogy az egy felelősség, amelynek az Istent követők kötelesek eleget tenni. Inkább úgy érzik, hogy a kötelességtevés alku tárgya egy Istennel zajló ügyletben, olyasmi, ami az Ő jutalmaira cserélhető, valamint egy módja annak, hogy a saját ambícióikat és vágyaikat kielégítsék, és áldásokhoz jussanak az Istenbe vetett hitükért. Úgy vélik, hogy Isten kegyelme és áldása a kötelességük végzésének előfeltétele kell, hogy legyen, és hogy az ad az embereknek igaz hitet Istenben, hogy az emberek csak akkor végezhetik nyugodtan a kötelességeiket, ha Isten biztosítja a mentességüket a jövőbeli aggodalmaktól. Úgy is tartják, hogy Istennek mindenféle kényelmi dologgal és kedvező bánásmóddal el kell látnia azokat, akik a kötelességeiket teszik, és hogy az embereknek a kötelességük végzése során az Isten háza által biztosított összes előnyt élvezniük kell. Az embereknek ezeket a dolgokat kell megkapniuk. Az antikrisztusok így gondolkodnak a

szívük mélyén. Ezek a gondolkodásmódok pontosan az antikrisztusok szempontját és életelvét jelentik, és a kötelességhez való viszonyulásukat képviselik. Bárhogyan is beszél Isten háza az ember kötelesség végzésével kapcsolatos igazságot illetően, az antikrisztusok által a szívükben dédelgetett dolgok soha nem fognak megváltozni. Örökké ragaszkodni fognak a kötelességük végzését illető nézőpontjukhoz. Van egy kifejezés, amelyet ezzel a megnyilvánulással kapcsolatosan használhatunk – mi az? Az anyagi dolgok mindenek fölé helyezése; vagyis csak azok a valós dolgok, amelyeket a kezükbe tudnak fogni, ígéreteket pedig nem érdemes tenni. Ezen emberek megnyilvánulásainak a lényege materialista, nem igaz? (De igaz.) A materializmus ateizmus; csak ahhoz tartják magukat, amit látnak és érinthetnek, csak az számít, amit látnak, és minden olyan dolog létezését tagadják, amit nem látnak. Ezért megállapítható, hogy az antikrisztusok kötelességről szóló ismeretei és megértése határozottan ellentmond az igazságalapelveknek, és hogy teljesen megegyezik a nem hívők nézőpontjával; ők valójában álhívők. Nem hisznek Isten létezésében, és nem hiszik, hogy Isten összes szava az igazság, az igaz út. Csak abban hisznek, hogy a hírnév, a nyereség és a státusz valóságos, valamint hogy minden, amire törekednek és amit élveznek, csak emberi erőfeszítés és küzdelem, valamint az általuk megfizetett ár révén kapható meg. Miben különbözik ez attól a nézőponttól, miszerint „az embereknek a két kezükkel kell megteremteniük a boldogságot”? Nincs különbség. Nem hiszik, hogy az emberek végül elnyerik az igazságot és az életet azzal, hogy feláldozzák magukat és megfizetik az árat, hogy jól végezzék a kötelességeiket Isten kedvéért. Azt sem hiszik, hogy azok az emberek, akik Isten követelményei szerint cselekednek, és ezáltal sikerül megfelelő színvonalon végezni kötelességüket, elnyerhetik a Teremtő jóváhagyását és áldásait. Ez azt mutatja, hogy nem hisznek Isten emberiségnek tett ígéretében, illetve Isten áldásaiban. Nem hisznek a tényben, miszerint Isten szuverenitása mindenek feletti, ezért nincs igaz hitük. Csak ezt hiszik: „Teszem a kötelességem, ezért élveznem kell Isten házában különleges bánásmódját és az anyagi áldásokat. Isten házában mindenféle anyagi kiváltsággal és élvezettel el kell látnia engem. Ez lenne reális.” Ilyen az antikrisztusok gondolkodásmódja és nézőpontja. Nem hiszik, hogy Isten ígéretei hűek, sem azt a tényt, miszerint az igazság elnyerésével az ember életet nyer, és Isten megáldja őt. Amikor a kötelességük végzéséről van szó, egyszerűen nem keresik az igazságot, nem fogadják el az igazságot, a következő igazságot pedig még kevésbé ismerik el: Isten legnagyobb áldása az, hogy az ember végezheti a teremtetett lény kötelességét, és ez olyasmi, amiről Isten meg fog emlékezni; e folyamat során pedig az ember elnyerheti az igazságot, és Isten végül megmentheti őt – ez a legnagyobb ígéret, amelyet Isten az embernek tett. Ha elhiszed az Isten által neked tett ígéreteket, és el tudod fogadni ezeket az ígéreteket, akkor van igaz hited Istenben. Hogy érzik magukat az antikrisztusok és az álhívők, amikor ezeket a szavakat hallják? (Nem hiszik el azt, amit Isten mond, és megtévesztésnek gondolják azt.) Úgy vélik, hogy ezek az Isten által mondott szavak csak arra valók, hogy Ő illúziókkal táplálja az embereket, hogy

szerezzen pár ostoba és együgyű idiótát, akik szolgálatot tesznek Istennek, majd amikor a szolgálatuk lejárt, kirúgja őket. Ezt gondolják: „Elnyerni az igazságot? Haha! Ki látja, mi az igazság? Ki érintheti meg isten ígéreteit? Ki kapta meg őket? Isten ígéretei nem valószerűek; csak a hírnév és a nyereség elérése, valamint a státusz előnyeinek élvezete valószerű; csak a hírnévért és a nyereségért való küzdelem, valamint a státusz előnyeinek élvezete valóságos. Éveken át hallottam az ígéretekről, amelyeket isten az embernek ad, valamint az igazságról, amellyel ellátja az embert, és egyáltalán nem változtam, nem jutottam előnyökhöz, és még kevésbé engedték meg ezek a dolgok számomra, hogy magasztos életet éljek, státusszal. Bár egyesek bizonyosságot tesznek, mondván, hogy elnyerték az igazságot és megváltoztak, valamint megkapták isten áldásait, még mindig olyan hétköznapiak látszanak, teljesen normális emberek, hogyan nyerhetnék hát el isten áldásait és léphetnének be a menny királyságába?” Úgy vélik, hogy csak azok a dolgok igazán valóságosak, amelyeket a kezükkel meg tudnak markolni és meg tudnak szerezni. Hát nem az álhívők nézőpontja ez? Abszolút az. Amint tehát ezek az antikrisztusok bejutnak a gyülekezetbe, mindent gyanakodva szemlélnek, folyton azon töprengenek, hol szerezhettek egy kis előnyt, milyen lehetőséget használhatnak ki, hogy némi haszonhoz jussanak és nagyobb gyakorlati előnyöket szerezzenek az Istenbe vetett hitükből – gyakran számíttatják ezeket a dolgokat az elméjükben. Az az érzésük, hogy csak a hírnév, a nyereség és a státusz elérésével kaphatnak meg minden előnyt, így aztán a státusz hajszolását választják, és kizárólag annak szentelik magukat, hogy ezekért a dolgokért küzdjenek. Sosem elmélkednek az igazságon, illetve nem keresik Isten szándékait, és csak azért eszik és isszák Isten szavait, hogy megvigasztalják a szívüket és betöltsék az ürességet, nem pedig azért, hogy az igazságra törekedjenek. Ha bármikor arra kérsz egy antikrisztust, hogy engedje el a mohóságát és a vágyait, hogy mondjon le teljesen a hírnévre, a nyereségre és a státuszra való törekvésről, valamint adja fel ezeket az előnyöket, amelyeket az Istenbe vetett hitétől vár, képtelen lesz megtenni. Ha azt akarod tőlük, hogy engedjék el ezeket a dolgokat, attól úgy érzik, mintha a bőrüket akarnád lehúzni vagy az inaikat kihúzni; ezek nélkül úgy érzik, mintha elvették volna a szívüket, mintha elveszítették volna a lelküket, és ezek nélkül az ambíciók és vágyak nélkül úgy érzik, nincs remény az Istenbe vetett hitük számára, az élet pedig elveszíti az értelmét. Azok, akik csak a kötelességük kedvéért áldozzák fel, szentelik oda magukat és fizetnek árat, akik nem keresik a személyes előnyöket, az ő szemükben mind idióták. Az antikrisztusok által elfogadott alapelv a világi ügyekre vonatkozóan az, hogy „mindenki gondoskodjék magáról, az utolsót pedig vigye el az ördög”. Úgy vélik: „Hogy lehet az, hogy az emberek nem gondolnak magukra? Hogy lehet az, hogy az emberek nem törekednek a saját hasznukra?” A szívükben megvetik azokat, akik mindent feladnak és őszintén Istenért áldozzák magukat, megvetik azokat, akik hűségesen teszik a kötelességüket, és akik az anyagi életüket illetően nagyon takarékosan és szerényen élnek, és megvetik azokat, akiket üldöznek azért, mert hisznek Istenben, valamint kötelességet végeznek, és ezért

nem térhetnek haza. A szívük mélyén gyakran kinevetik ezeket az embereket, mondván: „Elveszítettétek az otthonotokat az istenbe vetett hitetek miatt. Nem lehettek a családokkal, és a filléreket élükre állítva éltek – olyan ostobák vagytok! Bármit is tesz valaki, az istenbe vetett hitét is ideértve, el kell fogadnia egy világi ügyekre vonatkozó alapelvet: egyáltalán nem szabad veszteséget szenvednie. Képesnek kell lennie rá, hogy lássa és megérintse isten ígéreteit és áldásait, és az egyetlen megfelelő hozzáállás, amelyet követnie kell, az az, hogy nem engedi el a sólymot, amíg nem látta a nyulat. Olyan ostobák vagytok! Nézzetek meg engem. Istenben is hiszek és hírnévre, nyereségre és státuszra is törekszem. Élvezem isten házában minden jó bánásmódját, és a jövőben áldásokat is nyerhetek. Semmiféle szenvedést nem kell elviselnem, az áldások pedig, amelyeket kapok, nagyobbak lesznek a tieiteknél. Nem fizetek árat, mint ti, feladva a családokat és a munkákat, úgy, hogy nem mehettek haza, és semmi bizonyosságotok nincs arról, hogy kaphattok-e majd áldásokat a jövőben.” Mifélek ezek az emberek? Nem törekednek az igazságra, nem teszik őszintén a kötelességüket, és közben megvetik azokat, akik törekednek az igazságra, illetve akik feladják a családjukat és a munkájukat, szenvedést viselnek és árat fizetnek a kötelességük végzése kedvéért, teljesítik Isten megbízatását és követik Isten akarát. Sok ilyen ember van? (Igen.) Minden gyülekezetben van néhány. Igaz istenhívők ezek az emberek? Meg lehet menteni őket? (Nem.) Nem igaz istenhívők, az pedig még kevésbé lehetséges számukra, hogy megmentésük őket.

Bármilyen kérdéssel is találkozunk az antikrisztusok, bármit is csinálnak, az első dolog, amire gondolnak, nem az, hogy elnyerhetik-e az igazságot és elérhetik-e az üdvösséget, hanem csak a testi előnyeikre gondolnak. A szívükben a legfontosabb, a legmagasabb és a legfőbb helyet a hús-vér testükkel kapcsolatos előnyök foglalják el. A szívük mélyén soha nem veszik figyelembe Isten szándékait, soha nem veszik figyelembe Isten munkáját, arra pedig még kevésbé gondolnak, hogy milyen kötelességet kellene végeznie az embernek. Bárhogyan is követeli Isten az emberektől, hogy megfelelő színvonalon végezzék a kötelességüket, bárhogyan is követeli Isten az emberektől, hogy megfelelő színvonalú teremtettest lények legyenek, az antikrisztusok teljesen közömbösek. Bármilyen módszerekkel él és bármilyen szavakat szól is Isten, nem tudja megadni ezeket az embereket, és ezzel rávenni őket arra, hogy változtassanak a programjaikon, valamint adják fel a mohóságukat és a vágyaikat. Ezek az emberek mind névleg, mind ténylegesen materialisták és álhívők az antikrisztusok között. Ezek az emberek tehát az antikrisztusok soraiból származó söpredéknek tekinthetők vajon? (Igen, mivel egyes antikrisztusok még mindig tudnak némi szolgálatot tenni a státusz kedvéért, miközben ezek az emberek még csak szolgálatot tenni sem hajlandóak.) Így van. Ezek az emberek előnyöket akarnak, a tekintetüket csakis az előnyökre szegezik, és egész álló nap csak azokra gondolnak, és minden, amit tesznek, az előnyök körül forog. Egyesek vendéglátói kötelességet végeznek, és amikor elfogy a tojás, a rizs vagy a liszt, azonnal szólnak a gyülekezetnek, hogy küldjön el valakit, aki megveszi ezeket.

Maguk semmit sem vásárolnak; mintha ők sosem ették volna otthon ezeket a dolgokat, mielőtt a vendéglátói kötelesség végzéséhez láttak volna. Korábban ők maguk vásárolták mindezeket a dolgokat, ám amint elkezdtek végezni ezt a kötelességet, elkezdtek előállni a kifogásaikkal, úgy érezni, hogy helyesen cselekednek és magabiztosnak érezni magukat, és adószedőkké, Isten házának hitelezőivé válni, mintha Isten háza tartozna nekik valamivel – az ilyen emberek nem jók.

Több házigazdánál megszálltam a kontinentális Kínában, és a testvérek közül néhánynak fantasztikus volt az emberi mivolta. Még ha csak két-három éve hittek is, és nem értettek sok igazságot, mégis őszintén tették a vendéglátói kötelességüket. Ha Isten háza próbált pénzt adni nekik, visszautasították; pénzt adtak cserébe mindazért, amit a testvérek adtak nekik, és gondosan őriztek mindent, ami Isten házához tartozik. Ha volt bármi, amit Isten háza vásárolt, és nem használták el, még annak a pénzbeli ellenértékét is odaadták Isten házának. Egyesek, akik pénzügyileg jobban álltak, szíves vendéglátók voltak, és egyetlen fillért sem fogadtak el Isten házából. Egyeseknek nem ment olyan jól, mégsem fogadták el a pénzt, amelyet Isten háza adott. Bármit is adott a gyülekezet, illetve a testvérek a háztartásuknak, hogy azt felhasználják a vendéglátás során, semmit sem sikkasztottak el belőle. Vajon azért volt ez, mert ők értették az igazságot? Nem. Ez jellem kérdése volt. Sőt, ami még fontosabb, igaz hívők voltak, és a jó jellemükkel együtt tudtak így tenni, máskülönben nem lettek volna képesek rá. Voltam néhány házigazda otthonában, és a házigazdák a legjobb takaróikat és paplanjaikat hozták elő Nekem, hogy használjam, Én pedig így szóltam: „Ezek vadonatújak és még nem használták őket. Tegyétek vissza a csomagolásukba, én nem fogom használni őket.” Ők ragaszkodtak hozzá, hogy használjam. Aztán volt pár olyan vendéglátó, akik csupa új dolgot vásároltak Nekem, hogy használjam, de én ezt mondtam: „Ne vegyetek új dolgokat, az akkora pazarlás. Csak azt használom, amitek itt van. Ne költsetek pénzt. Én nem javaslom, hogy az emberek ezt-azt vásároljanak mindenütt, ahová megyek. Nem szükséges mindig új dolgokat használni.” Egyesek ekkor is ragaszkodtak hozzá, hogy elköltsék ezt a pénzt. Olyan vendéglátók is voltak, akik sok fogást készítettek étkezéskor. Mivel nem tudták, mit szeretek enni, sok fogást készítettek, hogy választhassak, mivel aggódtak, hogy ha csak néhány fogást készítenének, nem táplálkoznék túl jól. Sok az ilyen ember is. Egyes vendéglátók azonban mások. Amikor ezeknél a vendéglátóknál szálltam meg, ők véletlenszerűen szereztek be Nekem pár mindennapi szükséges cikket, hogy érjem be azzal, a főzéskor használt hozzávalók csak olyasmik voltak, amiket a testvérek hoztak nekik, amikor pedig el kellett menniük, hogy vegyenek még, a markukat tartották Felém pénzért. Aztán vannak megint más vendéglátók, akiknek az otthonában otthagytam pár holmimat megőrzésre. Amikor egy ideig nem mentem vissza, a vendéglátók felfeszítették a fiókot, és néhány dolog eltűnt. Ők mind hisznek Istenben és mind vendéglátói kötelességet végeznek, de vajon lényeges a közöttük lévő különbség? Egyesek, akik hisznek Istenben, ilyen dolgokra képesek – olyasmi ez, amit emberek tesznek? Ez olyasmi, amit rablók, banditák,

gazfickók és szélhámosok tesznek. Igaz hívők képesek vajon ilyesmiket tenni? Ha egy igaz hívő megőriz neked valamit, akkor bármilyen hosszú ideig távol vagy is, még ha nyolc vagy tíz év is az, mindig megőrzi neked; nem fog hozzányúlni, nem fogja megnézni, sem átböngészni. Egyes vendéglátóknál azonban, ha otthagysz valamit az otthonukban, kinyitják és megnézik azt, amint kilépsz az ajtón. Mit böngésznek át? Átböngészik a táskádat, hogy lássák, van-e benne valami értékes, például ékszerek, mobiltelefon vagy pénz – mindezeket átböngészik. Egyes nők mit hajlamosak átböngészni? Látni akarják, hogy vannak-e szép ruháid. Miután turkáltak egy jót, erre gondolnak: „Ó, olyan szépek ezek a ruhák. Felpróbálom őket.” Mondjátok meg Nekem, hát nem történnek meg ezek a dolgok? (De igen.) Honnan tudod? Láttátok, amint megtörténik? Szilárd bizonyítékom van, hogy azt mondhassam, ezek a dolgok megesnek. Az egyik évben ősz vége felé járva otthagytam pár ruhát egy házigazdánál. Egy napon hirtelen eszembe jutott néhány ezek közül a ruhák közül, hogy viselnem kellene őket, és azt terveztem, hogy elmegyek értük, ezért elmentem ahhoz a házigazdához. Találjátok ki, mi történt! Amikor beléptem a házba, az idős házigazda hölgy ott próbálgatta a gyapjúkabátomat. Csak véletlen volt, hogy láttam. Így szóltam: „Te mit csinálsz?” Meghökken. Sosem képzelte volna, hogy ilyen véletlen egybeesés folytán meglátom, mit csinál, és igen zavarba jött. Az ilyen embereknek azonban vastag a képén a bőr, úgyhogy azonnal így szólt: „Ó, nem gondolod, hogy a gyapjúkabátod tökéletesen áll rajtam?” Így válaszoltam: „Az az én kabátom. Nem tudom hordani, ha te viseled.” Így szólt: „Nesze, nekem nem kell.” „Akkor miért próbálgatod, ha nem kell? Hát nem volt zárva a szekrényajtó?” – válaszoltam. „Úgy esett, hogy ma nem volt semmi dolgom, úgyhogy kivettem, hogy megnézzem” – mondta. „Nem a tiéd, tehát nem lett volna szabad hozzányúlnod” – mondtam. Ez egy példa arra, ami valóban megtörtént. Nem tudom, mi volt a szándéka ezzel. Mondjátok meg Nekem, vajon olyan ember az ilyen, aki hisz Istenben? Istenhívőnek és Isten családja tagjának kellene tekintenem? (Nem.) Nem méltó arra, hogy Isten követője legyen, a Sátán bandájához tartozik, szégyenérzet, lelkiismeret és racionalitás, mindenféle emberi mivolt híján – gazember. Megmenti majd vajon Isten az ilyen embereket? Az ilyen emberekben még a tisztesség és a méltóság, valamint az Isten iránti tisztelet abszolút minimuma sincs meg – Isten semmiképp sem mentheti meg őket. Az igazság, amelyet Isten szól, és az élet, amellyel ellátja az embert, az ilyen embereknek nem adatik meg; ezek az emberek nem Isten családjának tagjai, hanem álhívők Isten házában kívül, és ördögöktől valók. Amellett, hogy az antikrisztusok természetlényege az, hogy nem szeretik az igazságot és idegenkednek az igazságtól, a jellemük is hihetetlenül alantas és hitvány, és az ilyen emberek undorítóak, megvetendőek és utálatosak. Ezeknek az Isten házában való jelenlétük elsikkasztó embereknek az imént említett megnyilvánulásaiból kellőképpen megmutatkozik az, hogy nem számít, milyen kötelességet végeznek ezek az emberek, soha nem áldozzák fel igazán magukat, és soha nem teszik azt őszinteséggel. Ehelyett saját programpontokkal, mohósággal és vágyakkal jönnek, azért jönnek, hogy előnyökre pályázzanak, nem pedig

azért, hogy elnyerjék az igazságot. Ezért akárhogy is nézzük, Isten számára az ilyen emberek emberi mivolta nem megfelelő színvonalú. Mondjátok hát meg Nekem, ti megfelelő színvonalúnak tartjátok az ilyen emberek emberi mivoltát, és jó embereknek tartjátok őket? (Nem.) Ti is megvetitek az ilyen embereket, nem igaz? (De igaz.) Amikor egyesek meghallják, hogy Isten háza vásárolt valamit, részesülni akarnak belőle, amikor pedig látják, amint a testvérek ruhákat adományoznak, akkor – függetlenül attól, hogy megérdemlik-e vagy sem, illetve hogy őket illeti-e vagy sem – megpróbálják megszerezni, és mindenki másnál proaktívabban lendülnek akcióba. Amikor arról hallanak, hogy Isten házában van egy elvégzendő feladat, vagy van néhány piszkos és fárasztó munka, amelyeket meg kell csinálni, azonnal elbújnak, és sehol sem találod őket. Az ilyen emberek ravaszak és sunyik, alantas jelleműek – megvetendők, utálatosak és undorítóak!

Ha az antikrisztusok Isten háza vagyonának elsikkasztásában tanúsított különféle megnyilvánulásait használjuk fel a saját előnyeikkel való törődésük minden szempontból történő boncolgatására, akkor láthatjuk, hogy ezek az emberek álhívők, materialisták, megvetendő, alantas és alávaló jellemű emberek, utálatosak, és nem olyanok, akiket Isten meg fog menteni. Az ilyen emberek meghatározását nem kell abba a magasságba emelni, hogy idegenkednek az igazságtól; már az emberi mivoltuk és a jellemük tekintetében átlátunk rajtuk, úgyhogy nem szükséges ezt olyan magas szintre emelni, mint ami az igazsághoz kapcsolódik. Ezért legyenek akár Isten házában vagy emberek bármely csoportjában, az ilyen emberek mindig a legalantasabbak és a leginkább híján vannak a jellemnek. Persze ha Isten házában az igazsággal kell mérni őket, akkor még inkább megvetendőnek és alantasnak tűnnek. Vannak további példák erre a megnyilvánulásra, amelyet az antikrisztusok mutatnak? (Egy antikrisztus kezelte a könyvnyomtatás ügyét Isten háza számára, és hamis könyveléssel több százezer jüant sikkasztott el Isten felajánlásaiból. Miután vizsgálat indult ellene, kiderült, hogy mielőtt elkezdte ezt a kötelességet végezni, a családjának nagyon kevés pénze volt, miután azonban végezni kezdte ezt a kötelességet, házat és autót vett, ezeket a dolgokat azonban nem lehetett kimutatni a számlákból. Minden családtagja igen ádáz volt, így a felajánlásokat nem sikerült visszaszerezni.) Vajon a vezetők és a dolgozók nem viseltek közvetlen felelősséget ezért az esetért? (De igen. Később, amikor több részletre derült fény, felfedezték, hogy azok a vezetők és dolgozók, akik akkor felelősséget viseltek, soha nem ellenőrizték az említett antikrisztus által kezelt számlákat. Hanyagok voltak a felelősségükben, és a felelőtlenységük okozta a helyzetet. Egyértelműen közvetlenül felelősek voltak.) Nos, vajon fel kellene jegyezni a vétkeiket Isten nyilvántartásában? (Igen.) Hogyan kezelték ezeket az embereket a későbbiekben? (Egyeseket kitakarítottak és kizártak, mások pedig visszafizetik a felajánlásokat.) Ez a kezelésük megfelelő módja. A vezetők és a dolgozók elhanyagolták a kötelességüket, és elmulasztották a felügyelői feladataik teljesítését ebben az ügyben. Nevezetesen nem megfelelő embert használtak, és semmilyen erőfeszítést nem tettek annak érdekében, hogy szemmel tartsák vagy felügyeljék ezt a személyt, képtelenek voltak időben felfedezni a problémákat az általuk

használt emberrel kapcsolatban, és olyan súlyos következmények álltak elő, amelyek miatt az Istent illető felajánlások és Isten házána vagyona jelentős veszteséget szenvedett. Ez mindazoknak az embereknek a felelőssége volt, akik közvetlen felelősséggel tartoztak, és az összes vétküket fel kell jegyezni. Ez volt az a kedvezőtlen következmény, amit magukra vontak azzal, hogy nem a megfelelő személyt használták a feladatra, és ez veszteséget okozott Isten házána, végül pedig az Istent illető felajánlások voltak a megfizetett ár. Mondjátok meg Nekem, vajon az antikrisztusok mindig mohók, vagy csak olyankor támadnak ilyen gonosz elgondolásaik, amikor valami értékeset látnak? (Mindig mohók.) Ezért van az, hogy amikor ilyen emberekkel társulsz vagy érintkezel, egyértelműen felfedezheted a mohóságukat és a vágyaikat. Ezt a következményt az okozta, hogy a vezetők és a dolgozók nem voltak felelősségteljesek, nem ismerték fel az embereket, nem látták tisztán az embereket, és helytelenül használták az embereket, így aztán a felelősség súlyosan rájuk hárult, és megérdemelték, hogy kizárják őket.

Korábban az antikrisztusok természetének, lényegének, beállítottságainak és az általuk követett útnak a fő aspektusait jártuk körül. Amiről ma beszélgetünk és amit ma boncolgatunk, azok az antikrisztusok emberi mivoltának tartományába eső megnyilvánulások, és ez a valós élethez kapcsolódik. Bár ez egy jelentéktlenebb aspektus, akkor is segíthet az embereknek azonosítani az antikrisztusok bizonyos megnyilvánulásait; ezek egyúttal az antikrisztusok bizonyos nyilvánvaló jellemvonásai, jelei és jelképei. Egy antikrisztus például szereti a státuszt, a hírnevet, a nyereséget és a befolyást, valamint nagyon önző, hitvány és ádáz, és nem szereti az igazságot – milyen tehát az emberi mivolta és a jelleme? Egyesek azt mondják, hogy „bár egyes antikrisztusok szeretik a hírnevet és a státuszt, ugyanakkor tiszteletre méltó és nemes jellemük van, valamint a lelkiismeret és a józan ész birtokában is vannak.” Így van ez? (Nem, nincs így.) Miért nincs? Ne arról beszéljünk, hogy milyen az antikrisztusok beállítottságlényege; először az emberi mivoltukat és a jellemüket nézzük meg. Bizonyosan nem jó emberek, nem olyan emberek, akiknek van méltósága, lelkiismerete, illetve nemes jelleme, még kevésbé olyanok, akik szeretik az igazságot. Vajon tudják a helyes utat követni az ilyen emberi mivolttal bíró emberek? Biztosan nem, mivel a jellemükben nincs meg az a lényeg, amely a helyes utat követi, így ezek az emberek nem tudják szeretni az igazságot, elfogadni pedig még kevésbé tudják. Abból a szándékból és hozzáállásból ítélve, amellyel az antikrisztusok teszik a kötelességüket, az antikrisztusok jelleme és emberi mivolta arra készíti az embereket, hogy elutasítsák őket és idegenkedjenek tőlük, Isten pedig még inkább visszautasítja őket. Bármilyen kötelességet tesznek is, mindig el akarják sikkasztani Isten házána vagyonát, valamint jutalmakat, pénzt, tárgyakat és előnyöket kérnek Tőle. És Isten miféle emberekként tekint rájuk? Ezek az emberek határozottan nem jó emberek. Akkor az Ő szemében Isten pontosan hogyan határozza meg az ilyen embereket? Milyen nevet ad az ilyen embereknek? A Bibliában feljegyezték egy történetet a Kegyelem Korából: Júdás gyakorta lopott a pénzeszsákból, és Isten végül szolgálattételre használta őt, nevezetesen arra,

hogy árulja el az Úr Jézust. Az Úr Jézust keresztre szegezték, Júdás pedig – akinek az volt a szerepe, hogy elárulja az Urát és a barátait – úgy halt meg, hogy a hasa felszakadva kifordult. Ezért ezek az emberek, akik elsikkasztják Isten házának vagyonát és ellopják az Istennek szánt felajánlásokat, Isten szemében mind Júdások, ami azt jelenti, hogy Isten Júdásnak nevezi ezeket az embereket. Bár ezek az antikrisztusok, akiket most Júdásként elítélnek, nem tesznek olyasmit, hogy elárulják az Urukat és a barátait, ahogyan Júdás tette, a természetlénységük ugyanaz. Mi a közös bennük? Kihasználják a pozíciójukat és a kötelességük végzésének lehetőségét, hogy ellopják és elsikkasszák Isten házának vagyonát. Ezért nevezi Isten Júdásnak ezeket az embereket, és egy szinten vannak azzal, aki elárulta az ő Urát és a barátait. Vagyis ezek az antikrisztusok, akik elsikkasztják és elkobozzák Isten házának vagyonát, olyanok, mint Júdás, aki elárulta az Urát és a barátait, és nem kell sokat gondolkodni azon, hogy kitaláljuk, milyen sors vár az ilyen emberekre.

2. Arra használni a testvéreket, hogy őket szolgálják és nekik dolgozzanak

Az előnyök, amelyekhez az antikrisztusok a kötelességük végzése során igyekeznek hozzájutni, nem korlátozódnak arra, amiről már beszéltünk – pénz, anyagi tárgyak, étel és használati tárgyak –, igen nagy ezeknek az előnyöknek a tartománya. Amikor például antikrisztusok végeznek kötelességet, kizsákmányolják a testvéreket a kötelességtevés nevében, elérve, hogy a testvérek őket szolgálják és nekik dolgozzanak – ez nem olyan előny vajon, amelyet az antikrisztusok igyekeznek megkapni? (De igen, olyan.) Egyesek mindent maguk csinálnak otthon, mielőtt gyülekezetvezetők lesznek, és úgy tűnik, hogy nincsenek ambícióik, illetve rossz szándékaik. Amint azonban megválasztják őket gyülekezetvezetőnek, és státuszt nyernek, vajon még akkor is maguk csinálnak mindent? Amint státuszt nyernek, úgy vélik, hogy ők mások, hogy különleges bánásmódban kell részesülniük Isten házában, valamint meg kell tanulniuk, hogyan mozgósítsák a „tömeg erejét”, hogy közösen teljesítsék a saját „kötelességüket”; náluk minden otthoni munka olyanná válik, ami a gyülekezet hatáskörébe tartozik, és a házimunkákat és a napi teendőket megosztják a testvérek között. Amikor például van valamilyen feladat, amit el kell végezni az otthonukban, ezt mondják a testvéreknek: „Az elmúlt napokban el voltam foglalva a gyülekezeti munkával. Van valakinek ideje közületek, hogy segítsen nekem egy feladatban?” Három vagy öt ember önként jelentkezik, majd egy kis idő elteltével kész a feladat. Ezek a vezetők így gondolják: „Több kéz hamar kész. Vezetőnek lenni jó, csak ki kell mondanom valamit, és készen van. Ha a jövőben lesz valami, amit meg kell csinálni otthon, szólok a testvéreknek, hogy segítsenek nekem.” Amint ez így megy, a gyülekezetvezetői munkából nem sokat végeznek el, ám borzasztóan sokat szervezik az embereket, hogy a saját otthonukba menjenek dolgozni, sőt, még az ütemtervbe is beveszik ezt – micsoda „elfoglalt” gyülekezetvezetők! Mielőtt vezetők lennének, soha nincs annyi teendőjük otthon, utána azonban sokkal több az otthon elvégzendő feladat. Néhány testvér gabonát ültet nekik, mások öntözik a

földjüket, egyesek zöldségeket ültetnek nekik, néhányan gazolnak, egyesek trágyáznak, néhányan pedig segítenek eladni a zöldségeiket, majd az összes bevételt odaadják nekik, anélkül, hogy egyetlen fillért megtartanának maguknak. Miután gyülekezetvezetővé válnak, az otthoni életük virágzik; bármit is csinálnak, az emberek mindig támogatják és segítik őket, és minden szavuk igen eredményes. Oly boldogok és annyira örülnek, és egyre inkább így vélik: „Remek ez a gyülekezetvezetői cím, és fantasztikus dolog státusszal rendelkezni. Ha bármikor kevés otthon az ennivaló, csak egy szavamba kerül, és az emberek adnak nekem enni, és még csak pénzt sem akarnak érte. Micsoda kényelmes élet ez! Isten igazán megáld a hitemért. Ez nagyszerű áldás, és valóban isten kegyelme! Isten olyan nagyszerű; istennek legyen hála!” Valahányszor valaki végez a szolgálatával, vagy parancsot kap tőlük, mindig „istennek adnak hálát” és „istentől fogadják el azt”. Ezek a jelentéktelen gyülekezetvezetők ily mértékig tudják kihasználni a pozíciójukat – ti meg tudnátok tenni vajon ezt? Képesek lennétek ilyesmire? Miért versengenek az emberek, hogy vezetők legyenek? Miért versengenek a státuszért? Ha nem lenne elnyerhető előny, vajon versengene bárki a státuszért? Ha a státusz, amiért versengtek, fáradozást jelentene, vagy azt jelentené, hogy igáslóként kell dolgozni, akkor senkit sem érdekelne. Az emberek pontosan azért köpik ki a belüket, hogy megragadják és versengjenek érte, mert oly sok előnyt lehet nyerni abból, ha valakinek státusza van. Oly nagy előnyökkel jár, és oly nagyszerű kényelmi dolgokat és oly sok hasznot hoz az életükbe az, hogy jelentéktelen gyülekezetvezetők – miféle ember viselkedik így? Olyanok, akik az igazságra törekednek? Olyanok, akikben van emberi mivolt és lelkiismeret? Olyanok, akiknek istenfélő szíve van? (Nem.) Úgy hiszik, hogy mindenki és Isten háza számára tevékenykednek gyülekezetvezetőként, és nem kötelességként gondolnak rá. Úgy hiszik, hogy a gyülekezetvezetőként végzett összes munka azon az alapon történik, hogy feláldozzák az otthoni életüket, ezért a testvéreknek kárpótolniuk kell őket az árért, amelyet fizetnek. Ha nincs idejük házimunkát végezni, akkor a testvéreknek segíteniük kell abban; ha nincs idejük dolgozni a földeken, akkor a testvéreknek kell a földjeikre menni és elvégezni a munkát helyettük, mintha az a kötelességük lenne. Bármit is adtak fel azért, hogy gyülekezetvezetők legyenek, a testvéreknek duplán kell kárpótolniuk érte őket. Ez néhány azok közül a dolgok közül, amelyekben az antikrisztusok testvéreket használnak fel, hogy szolgálják őket, és arra utasítják a testvéreket, hogy a saját személyes életükért cselekedjenek, mialatt ők a kötelességüket végzik. Ha egyszer egy antikrisztus vezetővé válik, biztosan nem fog kihagyni egy ilyen lehetőséget, és biztosan nem fogja ölbe tett kézzel nézni, amint ezek az előnyök kicsúsznak az ujjai közül. Ehelyett pont az ellenkezőjét teszi: minden pillanatot kihasznál és minden lehetőséget megragad, hogy felhasználja a testvéreket, hogy neki dolgozzanak, és hogy rávegye őket, hogy igavonó állatként dolgozzanak neki. Kihhasználja a testvérek ostobaságát és becsületességét, sőt még a testvérek mentalitását is kihasználja, hogy készségesen végezzék a kötelességeiket és árat fizessenek Istenért, elérendő, hogy őt szolgálják. Mindeközben úgy tesz, mintha néhány

szó az igazság lenne, és a testvérek okítására használja azokat, hogy ezt az elgondolást ismerjék meg: a vezetők is emberek, a vezetőknek is van családjuk, és a vezetőknek is élniük kell az életüket, ha pedig egy vezetőknek nincs ideje kezelni az otthoni ügyeit, akkor a testvéreknek a saját kötelességeikként kell tekinteniük ezekre az ügyekre; ne legyen szükség rá, hogy a vezető megkérje őket ezekre a dolgokra, hanem aktívan és önként tegyék meg azokat a dolgokat, amelyekre a vezető nem képes. Sok testvér szolgálja készségesen ezeket a vezetőköt az efféle bűvölet és késztetés jegyében. Az antikrisztusok ezt a célt kívánják elérni a hatalom és a státusz megkaparintásával, és ez az egyik feladat, amelyet meg akarnak valósítani, valamint az egyik előny, amiért küzdeni akarnak a hatalom és a státusz megkaparintása révén. Sok ilyen ember van? (Igen.) Ezek az emberek Sátánok. Azok az emberek, akiknél nincs ott az igazság, és akik nem a helyes utat követik, képesek ilyesmikre, még akkor is, ha csak egy cseppnyi státuszuk van – szájalmasak vajon ezek az emberek? Mit gondoltok a jellemükről? Van bennük bármennyi lelkiismeret és józan ész?

Egyes gyülekezetekben vannak olyan testvérek, akik általában nem a saját otthonukban laknak, hanem hosszú időn át a gyülekezetvezetőjük otthonában tartózkodnak. Miért tartózkodnak gyakran a gyülekezetvezetőjük otthonában? Mivel amióta a vezető felvette a „vezetői” pozíciót, az otthonának hosszú távú házvezetőre lett szüksége. Kiválaszt egy nővért, és ez a nővér a vezető otthonának elkötelezett házvezetőnője lesz. A nővér házvezetőnő lesz; mi lesz tehát a kötelessége? Nem a rá eső, illetve a gyülekezettel kapcsolatos munkát végzi, hanem a vezető családjának összes nemzedékét szolgálja ki a mindennapi életükben, és úgy érzi, hogy tökéletesen indokolt az, hogy a vezető házimunkáit végezze, és semmiféle panasza, illetve elképzelése nincs ezzel kapcsolatban. Ki itt a probléma? Nem számít, hogy a gyülekezetvezetőnek mennyi munkát kell végeznie, vagy hogy hány embert vezet – valóban ennyire elfoglalt vajon? Valóban nem boldogul a hétköznapi életében? Még ha nem is, az akkor is a saját ügye. Mi köze bárki máséhoz? Ha a testvérek figyelmetlenek vagy tétlenek, az ilyen vezetők beléjük kötnek és kihasználják a helyzetet, hogy „elbeszélgessenek velük az igazságról”, és a testvérek metszést kapnak emiatt – mi történik itt? Amikor piszkos otthon az ágyneműjük, a testvéreknek ki kell mosniuk, amikor rendetlen az otthonuk, a testvéreknek rendbe kell tenniük, valamint a testvéreknek kell főzniük az étkezések alkalmával; ezek a vezetők naplopóvá válnak, és így viselkednek vezetőként. Ha az ilyen embereknek ilyen megnyilvánulásai vannak, és efféle az emberi mivoltuk, képesek vajon az igazságra törekedni? (Nem.) Miért nem? (Az ilyen emberek túlságosan híján vannak az emberi mivoltnak, és túlságosan megvetendők. Egyszerűen nem fogja érdekelni őket az igazság.) Ha nem fogja érdekelni őket az igazság, miért lesznek vajon vezetők? (Azért, hogy hírnévre és státuszra törekedjenek, valamint, hogy magukat mutogassák.) Nem tudjátok világosan megmagyarázni, ugye? Miféle emberek képesek kizsákmányolni a testvéreket, hogy elérjék, hogy nekik dolgozzanak és őket szolgálják? Vajon nem az antikrisztusok nyilvánvaló jellemvonásainak egyike ez?

Mindenben csak a saját hasznukat keresik, csak a saját nyereségükkel és veszteségükkel vannak elfoglalva, és nem veszik figyelembe, hogy az efféle viselkedés vajon összhangban áll-e az igazsággal, hogy van-e benne emberi mivolt, hogy Isten kedvére való-e, hogy a testvéreknek származik-e bármilyen előnyük vagy épülésük belőle – ezeket a dolgokat nem veszik figyelembe, csakis a saját nyereségükkel és veszteségükkel, valamint azzal törődnek, hogy kézzelfogható előnyökhöz juthatnak-e. Az antikrisztusok ezt az utat követik, és ilyen az antikrisztusok jelleme. Ez a státusszal rendelkező emberek egyik típusa. Egyeseknek nincs státuszuk és hétköznapi kötelességeket végeznek, amikor pedig szereznek valamilyen képzettséget, ők is azt akarják, hogy mások szolgálják őket. Egyesek végeznek néhány kockázatos kötelességet, és ők is utasítani akarják a többieket, hogy szolgálják őket. Olyanok is vannak, akik különleges kötelességeket végeznek, és alapfeltételnek, alkualapnak, valamint olyan tőkének tekintik a kötelességeiket, amivel elérhetik, hogy a testvérek szolgálják őket. Egyesek például ismernek olyan különleges szakmai készségeket, amelyeket mások nem tanultak, illetve nem értettek meg. Amikor ezekkel a szakmai készségekkel kapcsolatos kötelességet kezdenek végezni Isten házában, úgy gondolják, hogy ők mások, mint a többiek, hogy őket fontos pozícióba helyezték Isten házában, hogy most feljebb állnak a ranglétrán, és különösképp úgy érzik, hogy megduplázódott az értékük, valamint hogy tiszteletre méltók. Következésképp úgy vélik, hogy vannak bizonyos feladatok, amelyeket nem szükséges maguknak elvégezniük, hogy teljesen természetes, hogy másokat utasítanak arra, hogy fizetség nélkül szolgálják őket, amikor olyan hétköznapi teendőkről van szó, mint az, hogy ételt hoznak nekik vagy kimossák a szennyesüket. Olyanok is vannak, akik kifogásként használják azt, hogy elfoglalja őket a kötelességük, azért, hogy ezt vagy azt megcsináltassanak a testvérekkel. Azon dolgokat leszámítva, amelyeket mindenképp maguknak kell elvégezniük, minden mást, ahol rávehetnek másokat, hogy kiszolgálják őket, illetve megparancsolhatják másoknak, hogy végezzék el, másokkal csináltatnak meg. Miért van ez? Így gondolják: „Van tőkém, tekintélyes vagyok, ritka tehetség vagyok isten házában, különleges kötelességet végzek, és én vagyok isten háza művelésének elsődleges címzettje. Közületek senki sem olyan jó, mint én, ti mind alacsonyabb szinten álltok nálam. Én különleges hozzájárulást tudok tenni isten házában, ti pedig nem. Ezért szolgálnotok kell engem.” Hát nem túlzó és szégyentelen követelések ezek? Mindenki ott rejtegeti a szívében ezeket a követeléseket, de az antikrisztusok persze kíméletlenül és szégyentelenül még inkább követelik ezeket a dolgokat, és bárhogyan is beszélgetsz velük az igazságról, nem fogják feladni ezeket. A hétköznapi emberekben is megvannak az antikrisztusoknak ezek a megnyilvánulásai, és ha van egy kis tehetségük, vagy tesznek valami kis hozzájárulást, úgy hiszik, hogy jogosultak valamiféle különleges bánásmód élvezetére. Nem mossák a saját ruháikat és zoknijaikat, hanem másokkal csináltatják meg ezt, valamint az emberi mivoltnak ellentmondó ésszerűtlen követelményeket támasztanak – annyira híján vannak a józan észnek! Ezek az elgondolások és követelmények,

amelyekkel az emberek rendelkeznek, nem esnek a racionalitás tartományába; ha előbb a skála alsó végét nézzük, nem felelnek meg az emberi mivolt és a lelkiismeret normáinak, a skála felső végén pedig nem felelnek meg az igazságnak. Ezek a megnyilvánulások mind besorolhatók abba a kategóriába, ahol az antikrisztusok a saját előnyeikért küzdenek. Mindenki, aki romlott beállítottságokkal rendelkezik, képes megtenni ezeket a dolgokat, és meg is meri tenni őket. Ha valakinek van egy kis tehetsége és tőkéje, valamint tesz némi hozzájárulást, akkor ki akarja zsákmányolni a többieket, arra akarja használni a kötelességtevése lehetőségét, hogy saját előnyökért harcoljon, készen akarja kapni a dolgokat, valamint élvezni akarja azt a boldogságot és bánásmódot, ami abból fakad, hogy másokat az ő szolgálatára utasít. Még olyanok is vannak, akik feladják a családjukat és a munkájukat, hogy tegyék a kötelességüket, ez idő alatt pedig valami kisebb betegség alakul ki bennük, ami miatt lobbanékonyak lesznek, és panaszkodnak, hogy senki sem foglalkozik velük, illetve senki sem gondoskodik róluk. Magadért végzed a kötelességedet, a saját kötelességed végzed és a saját felelősségednek teszel eleget – mi köze ennek másokhoz? Bármely kötelességet tesz is valaki, azt soha nem valaki másért vagy más szolgálatára teszi, így hát senki sem köteles másokat ellentételezés nélkül szolgálni, illetve senkinek sem parancsolgathatnak mások. Hát nem ez az igazság? (De igen.) Bár Isten megköveteli, hogy az emberek legyenek szeretetteljesek, valamint türelmesek és elnézőek mások irányában, az ember nem követelheti meg szubjektíven másoktól, hogy ilyenek legyenek, így tenni pedig okatlan. Ha valaki elnéző és türelmes tud lenni veled, és szeretetet mutat irányodban anélkül, hogy követelnéd, akkor az rajta múlik. Ha azonban azért szolgálnak téged a testvérek, mert megköveteled tőlük, ha erőszakkal utasítod és kizsákmányolod őket, vagy azon az alapon szolgálnak, hogy rászeded őket, akkor gond van veled. Egyesek még a kötelességük végzésével járó lehetőségéből is hasznot húznak, és gyakorta kifogásként használják arra, hogy bizonyos tehetős testvérektől dolgokat zsaroljanak ki, rávéve őket arra, hogy megvegyenek ezt-azt és szolgáltatásokat nyújtsanak nekik. Ha például több ruhára van szükségük, így szólnak egy testvérhez: „Te tudsz ruhákat készíteni, nem igaz? Menj, és csinálj nekem valamit, amit hordhatok.” Az illető testvér ezt válaszolja: „Akkor vedd elő a tárcádat. Az anyagot te veszed meg, és én csinállok valamit neked.” Ők nem veszik elő a pénzüket, hanem rákényszerítik a testvért, hogy vegye meg nekik az anyagot – hát nem család ennek a viselkedésnek a természete? A testvérek közötti kapcsolat kizsákmányolása, a saját tőkéjük kihasználása, a kötelességtevésük lehetőségének kihasználása, hogy mindenféle szolgáltatást és bánásmódot követeljenek a testvérektől, a testvérek utasíttatása, hogy dolgozzanak nekik – ezek mind az antikrisztusok alantas jellemének megnyilvánulásai. Törekedhetnek vajon az igazságra az ilyen emberek? Tudnak változni egyáltalán? (Nem.) Hallván, hogy így beszélek, néhányan talán ráébrednek, hogy rossz dolog ilyesmiket tenni, és képesek lesznek egy kicsit fékezni magukat, de vajon egyenlő-e önmaguk megfékezése azzal, hogy képesek keresni és gyakorolni az igazságot? Az, hogy valaki fékezi magát, csak annyi,

hogy felismerésre jut, és tekintetbe veszi a saját imázsát és hiúságát. Miután meghallgatták ebbéli boncolgatásomat, ezek az emberek meglátják a probléma súlyosságát, és ráébrednek, hogy nem hibázhatnak újra, és hogy leleplezik és elutasítják majd őket, ha megengedik a testvéreknek, hogy tisztán lássák őket. A felismerésük csak eddig a pontig terjed, de a vágyaikat és a mohóságukat nem lehet eltüntetni a szívükből.

Egyesek ezt gondolják: „Fáradozom isten házáért, oly sok hozzájárulást tettem isten házána, olyan kötelességet végzek, ahol senki sem tud helyettesíteni. Amikor szükségem van rá, a testvérek és isten háza köteles segítő kezét nyújtani nekem, hogy megfeleljenek az igényeimnek. Mindenkor feltétel és ellentételezés nélkül kell szolgálniuk engem.” Hát nem szégyenletes ez a gondolkodásmód? Vajon nem az alantas jellem megnyilvánulása ez? Például néha mindenki megbetegszik, ám amikor egyesekkel ez történik, ők soha nem járnak körbe és nem beszélnek erről másoknak, hanem tovább teszik a kötelességeiket, ahogy kell. Senki sem tudja, illetve nem törődik velük, ők pedig nem panaszkodnak bizalmasan, illetve nem késlekednek a kötelességeikkel. Mások azonban olyankor is betegnek tettetik magukat, amikor nem azok, császárnéként és nemesekként viselkednek, minden eszközzel próbálva rávenni az embereket, hogy kiszolgálják őket, és minden lehetségest megtesznek, hogy különleges bánásmódban részesüljenek. Betegnek tettetik magukat, amikor nem azok, amikor pedig tényleg megbetegsznek, az még bosszantóbb, mivel ki tudja, hányan fognak szenvedni a kezük alatt, és hány embernek fognak parancsolgatni mindenfelé. Amikor egy ilyen ember megbetegszik, mindenkit szerencsétlenség ér; egyesek tyúkhúslevest főznek neki, mások masszírozzák, egyesek etetik őt, néhányan pedig járni segítenek neki – hát nem szenved sok ember? (De igen.) Eredetileg csak egy hétköznapi, apró betegség volt, neki azonban tettetnie kell azt, hogy ez súlyos, halálos betegség – miért kell színlelnie? Azért csinálja, hogy rászédje a testvéreket, hogy szolgálatot tegyenek neki, hogy rendelkezésére álljanak és szolgálják őt. Hát nem gyalázatosak ezek az emberek? (De igen.) Sok az ilyen ember? Ti vajon nem mind ilyenek vagytok? (Én még nem ismertem fel magamban ezt.) Ha nem ismertétek fel, az azt bizonyítja, hogy rendszerint nem vizsgáljátok a viselkedéseteket a mindennapi életetekben, nem vizsgáljátok a gondolataitokat és a természetlényegeteket, és nem fogadjátok el Isten átvizsgálását. Egyesek jobban elfáradnak, miközben a kötelességeiket teszik, és éjszaka kicsit kevesebbet alszanak, és úgy állítják be, mintha ez egy szörnyű helyzet lenne. Amikor másnap reggel felkelnek, nyögnek, hogy: „A múlt éjjel egy szemhunyaszt sem aludtam. Annyira elfoglalt a kötelességem az elmúlt pár napban, hogy túl fáradt voltam az alváshoz. Igyekezz és szerezz valakit, aki megmasszíroz engem!” Valójában hat órát aludtak. Bármiféle problémájuk adódik, mindig a kötelességüket hibáztatják miatta; akár fáradtak, akár szenvednek, akár betegek és kényelmetlenül érzik magukat, mindig a kötelességükre kenik ezeket a dolgokat. Miért a kötelességüket okolják? Ez csak arról szól, hogy némi előnyre tegyenek szert, hogy mindenki együttérezzen velük, és akkor jogosan kérhetik meg az embereket, hogy kiszolgálják

őket és rendelkezésükre álljanak. Mifélek ezek az emberek, akik mindig császárként és császárnőként akarnak viselkedni, és ki akarják szolgáltatni magukat másokkal? Ezek az emberek alantas jelleműek és undorítóak. Amikor egyesek egy kicsit rosszul érzik magukat, és időnként semmilyen ételt nem tudnak megenni, úgy tesznek, mintha ez kétségbeejtően komoly lenne, óriási hűhót csapnak, és azonnal találnak valakit, aki megmasszírozza őket. Amikor egy kicsit is fáj nekik a masszázs, felsikoltanak és hangosan kiabálnak, aminek ez a jelentése: „Már a masszázs is szenvedéssel jár számomra! Ha isten nem ad nekem jutalmat és nem tesz tökéletessé, akkor tényleg vesztés leszek!” Amikor elviselnek egy kevés szenvedést és fizetnek egy kis árat, az egész világnak be akarják jelenteni azt, hogy a földön mindenki tudja. Hát nem magadért végzed a kötelességed? Nem Isten előtt végzed a kötelességed? Miért jelentetted be a szenvedésed az embereknek? Hát nem felszínes ez? Az ilyen emberek jelleme alantas, és oly undorítóak! Milyen más módokon alantasak ezek az emberek? Néhány különleges szokást és szeszélyt is mutatnak, remélve, hogy az emberek tudtára adják, hogy mindenki mástól különböznek, valamint hogy nagyon értékesek, és nagy gondoskodásra és védelemre van szükségük. Amikor például valaki azt mondja, hogy nincs jó étvágya és semmit sem tud enni, egy ilyen ember a hasát szorongatja, és azt mondja, neki is rossz a gyomra, ám ő kitart a kötelessége végzésében, és megparancsolja valakinek, hogy siessen és hozzon neki gyógyszert a gyomrára. Olyasvalaki is volt, akinek ezt mondtam: „Látod, én csak kis adagokat tudok enni, és a gyomrom nem bírja a hideg ételeket és italokat.” Amikor az illető meghallotta, hogy ezt mondom, így válaszolt: „A gyomrod nem bírja a hideg dolgokat? Az enyém sem.” „Mennyire nem bírja a gyomrod a hideg dolgokat?” – kérdeztem. „Amint fájni kezdek, megfájdul a pocakom; nem bírja a hideg dolgokat” – mondta. Amint ezt mondta, meghámozott egy banánt, és pár harapással befalta. Én így szóltam: „A gyomrod biztosan tényleg hihetetlen módon nem bírja a hideg dolgokat, ha néhány harapással befalod azt a banánt. A te gyomrod valóban nem bírja a hideg dolgokat?” Vajon nem szégyentelenek és nincsenek racionalitás híján az ilyen emberek? Ha valakiből hiányzik a racionalitás és a normális emberi mivolt szégyenérzete, akkor egyáltalán nem ember, hanem fenevad. A fenevadak képtelenek megérteni az igazságot, és nincs meg bennük a normális emberi mivolt tisztessége, méltósága, lelkiismerete és józan esze. Mivel ezeknek az embereknek nincs szégyenérzete és méltósága, amikor végeznek egy kis kötelességet és elviselnek egy kis nehézséget, az egész világnak be akarják jelenteni azt, hogy mindenki ismerje el az erőfeszítéseiket, újdonsült csodálattal nézzen fel rájuk, és hogy Isten részesítse őket különleges bánásmódban, bánjon kedvesen velük, és áldja meg őket. Ezzel egyidejűleg valaki azonnal szolgálja ki őket, reagáljon az igényeikre, és álljon készenlétben számukra. Amikor szomjasak, legyen valaki, aki teát tölt nekik; amikor éhesek, legyen valaki, aki ételt szolgál fel nekik. Mindig lennie kell valakinek, aki szolgálja őket, azt csinálja, amit mondanak, és kielégíti a szükségleteiket. Olyan, mintha a testük valaki más számára született volna, és természetüknél fogva szükségük van arra, hogy valaki kiszolgálja őket;

mintha hiányozna belőlük az arra való képesség, hogy gondoskodjanak magukról, ha senki sem szolgálja ki őket, és fogyatékkal élnének. Amikor nincs senki, akinek megmondhatják, hogy mit csináljon, vagy akit utasíthatnának, hogy nekik dolgozzon és őket szolgálja, magányosnak és üresnek érzik magukat, és úgy érzik, hogy az életnek nincs értelme és nincs benne remény. Amikor lehetőséget vagy kifogást találnak arra, hogy másokat ugráltassanak, vagy kiszolgáltassák magukat másokkal, elégedettek és boldogok, mintha a felhők felett járnának. Azt hiszik, az élet ilyen csodálatos, az Istenbe vetett hit ilyen csodálatos, hogy ez az Istenbe vetett hit értelme, és hogy egy hívőnek így kell hinnie Istenben. A kötelességet úgy értelmezik, hogy az fáradozásról és a feladataik teljesítéséről szól, azon az alapon, hogy mások szolgálják őket, és szabadon parancsolgathatnak másoknak – ez az ő kötelességük. Úgy hiszik, hogy mindig jutalmat kell kapniuk a kötelességükért, hogy mindig hozzá kell jutniuk valamihez és próbálkoznuk kell, hogy megszerezzenek valamit. Ha nem pénzt vagy anyagi dolgokat próbálnak szerezni, akkor testi örömhöz és élvezetekhez próbálnak jutni, hogy legalább a hús-vér testük legyen az öröm és a kényelem állapotában, és akkor boldogok lesznek, akkor lesz energiájuk, hogy tegyék a kötelességüket, és képesek lesznek némi hűséggel végezni azt. Vajon az ilyen embereknek eltorzult megértése van az igazságról, vagy csak azért nem fogadják el az igazságot, mert alsóbbrendű a jellemük? (Alsóbbrendű a jellemük, ezért nem fogadják el az igazságot.) Ezek az emberek velejükig álhívők, az antikrisztusok leszármazottai és az antikrisztusok megtestesülései.

Isten házában van néhány színész, akik élvezték az előadást és kedvelték a színészi mesterséget, amikor kinn voltak a nagyvilágban, ám ott nem tudták megvalósítani az ambícióikat. Most Isten házába jöttek, és végül valóra váltak a kívánságaik: az általuk kedvelt szakmában dolgozhatnak, a szívüket leírhatatlan öröm tölti el, és egyúttal köszönetet mondanak Istennek, amiért megadta nekik ezt a lehetőséget. Ezek közül az emberek közül az egyik végül elég szerencsés volt ahhoz, hogy főszerephez jusson, és aztán úgy érezte, hogy rangos és értékes ember, és hogy tennie kell valamit a rangja és az értéke érdekében. Megnézte, hogy mit csinálnak a hírességek és a sztárok a világban, hogyan viselkednek, milyen a stílusuk és az életformájuk, és lemásolta és utánozta őket, úgy vélve, hogy ez egy minőségi és előkelő élet megélése. Attól a pillanattól kezdve hát, hogy megkapta a főszerepet és „sztár” lett, elkezdett felvágni. Milyen mértékben vágott fel? Egyszer történt egy kisebb incidens, amely szemléltetheti ezt a problémát. Amikor a stábból mindenki készen állt a forgatás megkezdésére, ennek a bizonyos „sztárnak” az egyik szemöldöke nem volt jól megrajzolva, és mindenkinek rá kellett várnia, körülötte forognia és kiszolgáltatnia őt. Eltelt tíz perc, aztán húsz perc, és a sztár úgy érezte, hogy nem igazán jól rajzolták meg a szemöldökét, úgyhogy kerített egy sminkmestert, hogy törölje le, és rajzolja meg újra. Egy óra telt el, az összes szereplő és stáb erre a „sztárra” várt, hogy jól meg legyen rajzolva a szemöldöke, mielőtt elkezdhetik a forgatást – mindenkinek ezt az illetőt kellett kiszolgáltatnia és körülötte kellett forognia. Miféle ember ez? Normális ember? Olyan, akiben van emberi mivolt? Nem. A Sátán

táborának embere, a Sától való, és nem olyasvalaki, aki Isten házához tartozik. Isten házában vajon vannak sztárok? Isten házában nincsenek sztárok, csak testvérek; csak különféle kötelességek vannak, nincs különbségtétel a magas és az alacsony pozíciók között. Nos, akkor milyen alapon váratta meg a testvéreket ez az egyetlen ember? Egy dolog biztos: úgy gondolta, hogy ő fontosabb másoknál, hogy az ő kötelessége többet nyom a latban más emberekinél, hogy az előadást nélküle nem lehet leforgatni, valamint hogy mások hiába végeznék a kötelességeiket nélküle. Ezért kellett mindenki másnak őt szolgálnia, árat fizetnie és türelmet gyakorolnia, hogy rá várjon, és lehetőleg senki ne panaszkodjon. Attól eltekintve, hogy hiányzik belőlük az emberi mivolt, honnan veszik az ilyen emberek az ilyen viselkedés alapelveit? Vajon az igazságból és Isten szavaiból erednek az alapelveik, vagy a romlott emberi beállítottságokból? (A romlott emberi beállítottságokból.) Azok, akik a Sától táborából származnak, nem csupán a Sától romlott beállítottságaival rendelkeznek, de a tetteik, a viselkedésük és az emberek csoportjaiban tanúsított megnyilvánulásaik is megvetendők. Miért megvetendők? Folyton uralni akarnak egy helyzetet, manipulálni akarnak másokat, és el akarják érni, hogy mások körülöttük forogjanak és központi szereplőt csináljanak belőlük. Azzal, hogy így tesznek, nyilvánvalóan mindenki másnál magasabb pozícióba helyezik magukat; mindenki más fölé akarnak emelkedni és mindenki mást irányítani akarnak. Olyasmi ez vajon, amit az embereknek tenniük kellene? (Nem.) Ki teszi ezt? (A Sától.) Ez olyasmi, amit a Sától tesz. Azok között az igazságok között, amelyekben Isten a kötelességeik végzését követeli az emberektől, van vajon olyan követelmény, hogy az emberek uraljanak egy helyzetet, valamint mindenki gondolatait és viselkedését irányítsák, miközben a kötelességeiket végzik? (Nincs.) Akkor honnan ered ez? Ez sától természet, amellyel az emberek születnek. Az emberek Sától, és születésüktől fogva megvan ez a természetük. Nem kell megtanulniuk, nem szükséges, hogy bárki megtanítsa ezt nekik, és bárhogyan is beszélgetsz velük az igazságról, nem fogják elengedni ezt a dolgot. Olyan is volt, akinek volt pár kósza hajsza, amelyet nem igazítottak a helyére, mielőtt színpadra lépett volna, hogy bemutassa az előadását. Ami a külsejét illeti, jól nézett ki, mégsem vonult a színpadra, hogy időben szerepeljen; bármennyire sürgették is őt a testvérek, mindez hiábavaló volt. Sáltalnak, hírességnek tekintette magát; mindenkivel árat fizettetett és arra kényszerítette őket, hogy az idejüket áldozzák ezért a pár szál hajért, és mindenkinek egyedül őt kellett szolgálnia. Olyan megnyilvánulás ez, amelyet egy normális emberi mivolttal bíró valakinek kellene tanúsítania? Mi a természete ennek a viselkedésnek? Hát nem felvágott az illető? Nem volt felelősségteljes, és minden érvelés süket fülekre talált nála. Ami őt illette, senki kötelessége nem volt olyan fontos, mint az övé, és mindenkinek szolgálnia kellett őt. Így gondolta: „Ha egy egész napba telik, hogy ezt a két hajszálat beszárítsuk a helyére, akkor egy egész napon át kell várnotok rám; ha két napba telik, akkor két napot kell várnotok; ha pedig egy életen át tart, akkor egy életen át kell várnotok. Kit érdekel Isten házában a munkája és érdekei – az én érdekeim az elsők! Ha nem száríthatom a helyére a hajam,

akkor vajon nem sérül az imázsom, amikor a kamera elé állok? Az én imázsom oly fontos. Isten házának érdekei semmit sem jelentenek!” Miféle lény ez az ember? Egy ilyen ember ezt is mondaná: „Szeretem istent, tanúságot teszek isten mellett, teszem a kötelességem istenért és mindenről lemondok.” Vajon nem hazugság mindez? Nem tud elengedni egy afféle dolgot, mint egy-két hajszál beszárítása, akkor mit tud vajon elengedni? Miről tud lemondani? Az összes lemondása hamis! Az ilyen emberek teljességgel irracionálisak, nincs lelkiismeretük és alantas a jellemük, az igazság szeretetében pedig még inkább elmaradnak. Mivel az emberi mivoltuk nem üti meg a szintet, senki sem fog az igazságról beszélgetni velük, nem méltók rá, és a jellemük sem megfelelő ehhez. Egy ilyen alantas emberi mivolttal pedig vajon nem olyan lenne az igazságról beszélni velük, mintha egy disznóval vagy egy kutyával beszélhénk róla? Amikor lesz némi emberi hasonlatosságuk, és tudnak emberi lény módjára beszélni, akkor az emberek majd beszélnek velük az igazságról, jelenleg azonban nem érdemlik meg. Rengeteg ilyen ember van, igen sokan vannak. Nos, egyes emberekben miért nem nyilvánulnak meg ezek a dolgok? Azért, mert még nem ragadták meg a lehetőséget; csak azért van ez, mert a képességük és a tehetségük oly hétköznapi, és még nem volt lehetőségük arra, hogy reflektorfénybe kerüljenek, és nem szereztek tőkét; a szívük mélyén azonban mesterkednek, a terveik még kibontakozóban vannak. Ezért nem tanúsítottak még efféle megnyilatkozást. Az azonban, hogy nem nyilatkoznak meg így, nem jelenti azt, hogy nincs ilyen természetük. Ha nem törekedsz az igazságra, és az antikrisztusok útját követed, akkor előbb-utóbb eljön az a nap, amikor hagyod, hogy kicsússzon ez a megnyilatkozás. Te te vagy, az emberi mivolt nélküliség pedig emberi mivolt nélküliség; nem válhatsz emberi mivolttal bíró emberré színleléssel, illetve azért sem, mert nincs tehetséged és gyenge a képességed. Ezért csak egy út van: amikor egy ember el tudja fogadni az igazságot és azt, hogy megmetszik, akkor valamelyest fejlődhet a jelleme. Amikor szembe tud nézni ezekkel a tényekkel, helyesen közelíti meg ezeket a tényeket, és aztán képes gyakran megvizsgálni és ellenőrizni a saját viselkedését és a szíve legbensejét, akkor jobba válhat és egy kicsit fékezheti magát. Milyen cél érhető el azzal, hogy az ember egy kicsit fékezi magát? Nem fogod annyira kínos helyzetbe hozni magad, a hírneved egy kicsit jobb lesz, az emberek nem fognak undorodni tőled, Isten nem fog utálni, ily módon pedig lehet még esélyed arra, hogy Isten megmentsen. Vajon nem ez a józan ész abszolút minimuma, amivel egy emberi lénynek rendelkeznie kell? Valakinek, akinek van egy cseppnyi lelkiismerete és józan esze, vajon nem könnyű így gyakorolnia és bemennie?

Amikor azt halljátok, hogy ilyen emberekről beszélek, egészen nyugodtak vagytok, ha azonban közületek beszélek bizonyos emberekről, akkor hogyan éreznétek magatokat? Normálisan reagálnátok? Hadd mondjam el neked, hogy ha beállítottságbeli változást akarsz elérni és be akarsz lépni az igazságvalóságba, akkor egyik vizsgát a másik után kell teljesítened. Ne becsüld alá ezeket a dolgokat; ha az emberi mivoltod nem üti meg a szintet, akkor a testvérek nem csupán undorodni fognak tőled, de Isten sem fog sem tökéletesíteni, sem megmenteni. Annak, hogy Isten valakit megmentsen,

az a legalapvetőbb feltétele, hogy az illetőnek legyen emberi mivolta, józan esze és lelkiismerete, és ismernie kell a szégyent. Amikor egy ilyen ember járul Isten elé és hallja az Ő szavait, Isten meg fogja világítani, vezetni és irányítani fogja. Azok az emberek, akikben nincs emberi mivolt, lelkiismeret, józan ész, illetve szégyenérzet, örökké alkalmatlanok lesznek arra, hogy Isten elé járuljanak. Még ha hallgatsz is prédikációkat és ismersz néhány doktrínát, akkor sem fogsz megvilágosodni, így pedig örökre képtelen leszel bemenni az igazságvalóságba. Ha nem vagy képes bemenni az igazságvalóságba, akkor nem kell sok ahhoz, hogy rájössz, hogy az üdvösség elérésére való reményed nulla. Ha csupán az antikrisztusoknak ezekkel a megnyilvánulásaival, valamint az antikrisztusok beállítottságával és lényegével rendelkezel, és ha a normális emberi mivoltnak az Isten által tőled megkövetelt megnyilvánulásai közül egyik sincs meg benned, akkor nagy veszélyben vagy. Ha az antikrisztusok Általam leleplezett minden egyes megnyilvánulásához és lényegéhez illeszkedsz, a tetteikkel és a megnyilvánulásaikkal együtt, ha kisebb-nagyobb mértékben mind megvan benned, akkor az nagyon veszélyes számodra. Ha még mindig nem törekszel az igazságra, és megváród, amíg antikrisztusként jellemeznek, akkor teljesen véged lesz. Melyik a halálos betegség: az, ha antikrisztusi lényeged, vagy ha antikrisztusi beállítottságod van? (Az antikrisztusi lényeg.) Az? (Igen.) Gondoljátok át alaposan, és válaszoljatok újra. (Ha valakinek antikrisztusi lényege és antikrisztusi beállítottsága van, az mindkettő halálos betegség.) Miért? (Azért, mert az antikrisztusok lényegével rendelkező emberek nem fognak az igazságra törekedni, és ugyanez érvényes azokra, akik antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek. Nem számít, milyen kérdéssel találkoznak, az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek soha nem az igazságra való törekvésre összpontosítanak, és az emberi mivoltnak és a józan észnek az abszolút minimuma sincs meg bennük; az ilyen emberek képtelenek elnyerni az igazságot és az üdvösséget sem tudják elérni – ez is halálos betegség.) Ki más szeretne szólni? (Én úgy értem, hogy e kettő egyike sem halálos betegség, ha azonban valaki nem törekszik az igazságra, az akkor halálos betegség.) Ez egy jó megközelítés. Ugyanakkor van ennek egy előfeltétele, ami az antikrisztusok lényege – azok az emberek, akik antikrisztusi lényeggel bírnak, egyszerűen nem törekednek az igazságra, ők álhívők – antikrisztusi lényeggel bírni a legveszélyesebb dolog. Mit értünk antikrisztusi lényeg alatt? Azt, hogy ezek az emberek egyszerűen nem törekednek az igazságra; csak a státuszt hajszolják, eredendően Isten ellenségei, antikrisztusok, a Sátán megtestesülései, születésüktől fogva ördögök, emberi mivolt nélkül valók, materialisták, szabályos álhívők, és az ilyen emberek idegenkednek az igazságtól. Mit jelent az „igazságtól való idegenkedés”? Azt jelenti, hogy nem hiszik, hogy Isten az igazság, nem ismerik el azt a tényt, hogy Isten a Teremtő, azt a tényt pedig még kevésbé veszik tudomásul, hogy Isten minden dolog és minden felett szuverenitást gyakorol. Amikor tehát ilyen emberek kapnak lehetőséget arra, hogy az igazságra törekedjenek, meg tudják tenni vajon? (Nem.) Mivel nem tudnak az igazságra törekedni, és mivel örökre az igazság ellenségei és Isten ellenségei, soha nem

lesznek képesek elnyerni az igazságot. Örökre képtelennek lenni az igazság elnyerésére halálos betegség. És mindazok, akiknek antikrisztusi beállítottságuk van, a beállítottság tekintetében azokhoz hasonlatosak, akik antikrisztusi lényeggel rendelkeznek: ugyanazok a megnyilvánulásaik, a megnyilatkozásaik, sőt még annak módja, is, ahogyan ezeket a megnyilvánulásokat és megnyilatkozásokat tanúsítják, a gondolkodásmódjuk, valamint az Istenről alkotott elképzeléseik és képzelődéseik is mind ugyanazok. Ami azonban az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező embereket illeti – függetlenül attól, hogy el tudják-e fogadni az igazságot, és el tudják-e ismerni a tényt, miszerint Isten a Teremtő –, ameddig nem törekednek az igazságra, addig az antikrisztusi beállítottságuk halálos betegséggé válik, és emiatt van az, hogy a sorsuk ugyanaz lesz, mint az antikrisztusi lényeggel rendelkezőké. Ugyanakkor szerencsére vannak néhányan az antikrisztusi beállítottsággal rendelkezők között, akiknek van emberi mivoltuk, józan eszük, lelkiismeretük és szégyenérzetük, akik szeretik a pozitív dolgokat, és akikben megvannak az ahhoz szükséges feltételek, hogy Isten megmentse őket. Mivel törekednek az igazságra, ezek az emberek elérik a beállítottságbeli változást, levetik a romlott beállítottságaikat, és levetik az antikrisztusi beállítottságukat, az antikrisztusi beállítottságuk tehát többé nem halálos betegség számukra, és lehetőségük nyílik arra, hogy megmeneküljenek. Milyen körülmények között mondható az, hogy halálos betegség antikrisztusi beállítottsággal rendelkezni? Van ennek egy előfeltétele, mégpedig az, hogy bár ezek az emberek elismerik Isten létét, hisznek Isten szuverenitásában, hisznek mindabban és elismerik mindazt, amit Isten mond, valamint tudják tenni a kötelességeiket, van azonban egy dolog, ami nincs rendben: soha nem gyakorolják az igazságot, illetve nem törekednek az igazságra. Az antikrisztusi beállítottságuk tehát halálössé válik számukra, és az életükbe kerülhet. Amikor antikrisztusi lényeggel rendelkező emberekről van szó – a körülményektől függetlenül –, ezen emberek számára nem lehetséges, hogy szeressék az igazságot, illetve elfogadják az igazságot, és sohasem tudják elnyerni az igazságot. Értitek? (Igen.) Értitek. Ismételjétek el Nekem. (Az antikrisztusi lényeggel bíró emberek eredendően Isten ellenségei. Egyáltalán nem olyan emberek, akik szeretik és elfogadják az igazságot, és lehetetlen számukra, hogy valaha is elnyerjék az igazságot, ezért számukra az antikrisztusi beállítottságuk halálos betegség. Azonban bizonyos antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek számára – azzal az előfeltétellel, hogy van bennük emberi mivolt, józan ész, lelkiismeret és szégyenérzet, valamint szeretik a pozitív dolgokat és törekednek az igazságra, majd az igazságra való törekvéseken keresztül beállítottságbeli változást érnek el, a helyes utat követik – nem halálos betegség az antikrisztusi beállítottságuk. Mindezt ezeknek az embereknek a lényege, valamint az általuk követett út dönti el.) Vagyis az antikrisztusi lényeggel rendelkező emberek számára nem lehetséges, hogy valaha is az igazságra törekedjenek, és soha nem tudják elérni az üdvösséget, miközben az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek kétféleképp osztályozhatók: az egyik fajta törekszik az igazságra és elérheti az üdvösséget, a másik fajta pedig egyáltalán nem törekszik az igazságra és nem tudja elérni az üdvösséget.

Azok, akik nem tudják elérni az üdvösséget, mind munkások; bizonyos hűséges munkások megmaradhatnak, és lehetséges, hogy esetleg más eredményre jutnak.

Miért nem érhetik el az üdvösséget az antikrisztusi lényeggel bíró emberek? Azért, mert ezek az emberek nem ismerik el az igazságot, és azt sem veszik tudomásul, hogy Isten az igazság. Ezek az emberek nem ismerik el, hogy vannak pozitív dolgok, és nem szeretik a pozitív dolgokat. Ehelyett elvetemült és negatív dolgokat szeretnek; minden elvetemült és negatív dolog megtestesülései, és minden negatív és elvetemült dolog kifejezői, és ezért idegenkednek az igazságtól, ellenségesek az igazsággal és gyűlölik az igazságot. Törekedhetnek vajon az igazságra ilyen lényeggel? (Nem.) Ezért aztán ezeket az embereket nem lehet rávenni, hogy törekedjenek az igazságra. Lehet vajon egy állatot egy másik fajta állattá változtatni? Lehetséges például egy macskát kutyává vagy egérré változtatni? (Nem.) Egy egér mindig egér lesz, amely gyakran rejtőzködik lyukakban, és az árnyékban él. A macska mindig is az egér természetes ellensége lesz, és ezen nem lehet változtatni – ez soha nem tud megváltozni. Mégis vannak néhányan az antikrisztusi beállítottsággal rendelkezők között, akik szeretik az igazságot és a pozitív dolgokat, akik hajlandóak mindent megtenni azért, hogy gyakorolják az igazságot és törekedjenek rá; bármit is mond Isten, ők gyakorolják, bárhol vezet is őket Isten, követik, bármit megtesznek, amit Isten kér, az út, amelyet követnek, teljességgel összhangban áll az Isten által megkövetelt úttal, és az Isten által mutatott irány és célok szerint törekednek. Ami másokat illet, attól a tényről eltekintve, hogy nem törekednek az igazságra, ők is az antikrisztusok útját követik, és nem kell sok ahhoz, hogy felismerjük, ezeknek az embereknek mi lesz a sorsa. Nemcsak hogy nem fogják elnyerni az igazságot, hanem annak esélyét is elveszítik, hogy megmeneküljenek – milyen szánalmasak ezek az emberek! Isten ad nekik lehetőségeket, valamint az igazsággal és étellel is ellátja őket, ők azonban nem becsülik meg ezeket a dolgokat, és nem követik a tökéletesedés útját. Nem arról van szó, hogy Isten egyeseket előnyben részesít másokkal szemben és nem ad esélyeket ezeknek az embereknek, hanem inkább az a helyzet, hogy azért veszítik el a lehetőséget, hogy megmeneküljenek, mert nem becsülik meg ezeket az esélyeket, illetve nem viselkednek az Isten által megkövetelt módon. Az antikrisztusi beállítottságuk ezért végzetessé válik, és az életük elvesztését okozza. Úgy vélik, hogy pár doktrína megértése, valamint néhány külsődleges cselekedet és jó viselkedés azt jelenti, hogy Isten nem fogja megvizsgálni az antikrisztusi beállítottságuk ügyét, hogy elrejtethetik azt, és hogy következésképpen természetes módon nem kell gyakorolniuk az igazságot, és azt tehetnek, amit csak akarnak, valamint hogy a saját megértésük, módszereik és kívánságaik szerint cselekedhetnek. Végül bármilyen esélyeket is ad nekik Isten, kitartóan ragaszkodnak a saját útjukhoz, az antikrisztusok útját követik, és Isten ellenségeivé lesznek. Nem azért válnak Isten ellenségeivé, mert Isten kezdettől fogva így határozta meg őket – Isten először nem határozta meg őket, mivel Isten szemében ők nem az Ő ellenségei, illetve nem antikrisztusi lényeggel rendelkező emberek voltak, hanem inkább csak sátáni, romlott beállítottsággal bíró emberek. Nem számít, Isten

hány igazságot fejez ki, ők a törekvésükben továbbra sem igyekeznek az igazság felé. Nem tudnak az üdvösség útjára lépni, és helyette az antikrisztusok útját követik, végül pedig elveszítik az esélyüket, hogy megmentse őket. Hát nem szégyen ez? Micsoda szégyen! Olyan szánalmasak ezek az emberek. Miért szánalmasak? Értene egy pár szót és doktrínát, és azt hiszik, hogy értik az igazságot; fizetnek egy kevés árat és tanúsítanak némi jó viselkedést, miközben a kötelességüket végzik, és azt hiszik, hogy az igazságot gyakorolják; van némi tehetségük, képességük és adottságaik, valamint tudnak néhány szót és doktrínát szólni, némi munkát végezni, tenni néhány különleges kötelességet, és azt hiszik, életet nyertek; tudnak viselni egy kis szenvedést és fizetni egy kevés árat, és tévesen azt hiszik, hogy alá tudják vetni magukat Istennek és mindent fel tudnak adni Istenért. Az igazság gyakorlásának helyettesítésére használják a külsődleges jó viselkedésüket, az adottságaikat, valamint azokat a szavakat és doktrínákat, amelyekkel felvértezték magukat – ez a legnagyobb problémájuk, a végzetes hibájuk. Emiatt tévesen úgy hiszik, hogy már elindultak az üdvösség útján, valamint hogy már rendelkeznek érettséggel és étellel. Mindenesetre, ha ezek az emberek végül nem képesek elérni az üdvösséget, akkor magukon kívül senki mást nem hibáztathatnak; azért van, mert ők maguk nem az igazságra összpontosítanak, nem az igazságra törekednek, és nagyon is hajlandók az antikrisztusok útját követni.

Vannak most olyan emberek, akik harminc éve prédikációkat hallgatnak, de még mindig nem tudják, mi az igazság, illetve mi a doktrína. Amikor kinyitják a szájukat, csupán üres elméleteket, másokat kioktató szavakat, valamint üres szlogeneket mondanak, és mindig csak arról beszélnek, hogyan viseltek szenvedést és fizettek árat a múltban, így hangsúlyozva a rangidősségüket. Sohasem beszélnek az önismeretükről, arról, hogy miként fogadják el a metszést, hogyan mutatnak romlott beállítottságokat, hogyan versengenek hírnévért és nyereségért, illetve, hogy az antikrisztusi beállítottság mely megnyilvánulásait tanúsítják. Ezekről a dolgokról sohasem tesznek említést; csak a hozzájárulásaikról beszélnek, a vétkeiket pedig nem említik. Hát nincsenek ezek az emberek nagy veszélyben? Egyesek 20-30 éve hallgatnak prédikációkat, és még mindig nem tudják, mi az igazságvalóság, illetve, hogy mit jelent az embernek alávetnie magát Isten vezényléseinek és elrendezéseinek, és így gyanítom, hogy ezeknek az embereknek nincs meg az arra való képességük, hogy megértsék Isten szavait. Miután harminc éven át hallgattak prédikációkat, azt hiszik, hogy van érettségük, amikor azonban nincs státuszuk, még mindig negatívak tudnak lenni, és bizalmasan sírnak és panaszkodnak, sőt akár a munkájukat is feladják. Miután harminc éven át hallgattak prédikációkat – amikor elbocsátják őket, még mindig sértődékenyek és ésszerűtlenek tudnak lenni, és szembeszállnak Istennel. Mit értettek hát meg, miután oly sok éven át hallgattak prédikációkat? Ha azután sem értették meg, mi az igazság, hogy oly sok prédikációt hallgattak, akkor vajon nem hiába hittek? Ezt hívják zavarodott hitnek!

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Ötödik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

C. A saját előnyeik érdekében folytatott cselszövés

Ma az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak kilencedik tételéről, valamint ennek a tételnek azon részéről folytatjuk a beszélgetést, amely az antikrisztusok érdekeivel kapcsolatos. Legutóbb az antikrisztusok érdekeinek harmadik tételéről, az előnyökről beszéltem. Ebben a tételben felsoroltam több aspektus konkrét megnyilvánulásait, és főként az antikrisztusok viselkedésével, a gondolataikkal és a nézeteikkel, valamint azokkal a különféle dolgokkal foglalkoztam, amelyeket eme gondolatok és nézetek irányítása alatt tesznek. Legutóbb két aspektusról beszéltem: az első Isten háza vagyonának elsikkasztása, a második pedig a testvérek felhasználása volt, hogy őket szolgálják és nekik végezzenek munkát. Ez az antikrisztusok saját előnyeik érdekében folytatott cselszövésének két konkrét megnyilvánulása. Most, hogy ezekről már beszéltem, értitek-e az antikrisztusok természetlénységét? Az antikrisztusok különféle megnyilvánulásai tekintetében valójában nincs jelentős különbség a romlott emberek között, akár a beállítottságukat, akár a természetlénységüket nézzük. Inkább hasonlítanak, mint különböznek; csak abban különböznek, hogy jó vagy gonosz-e az emberi mivoltuk, és markáns különbség csak az igazsághoz való hozzáállásukat illetően áll fenn. Bár az emberek romlott beállítottságai mind egyformák, az antikrisztusok képesek gyűlölni az igazságot, ellenállni Istennek, megítélni Istent és káromolni Istent, és arra is képesek, hogy gonoszságot tegyenek és zavarják a gyülekezet munkáját. Ezek azok a területek, amelyekben az antikrisztusok és az átlagos romlott emberek markánsan különböznek. Minden ember egy antikrisztus beállítottságával rendelkezik, ám ha nem tett gonoszságot és nem zavarta meg a gyülekezet munkáját, valamint nem szállt szembe nyíltan Istennel, akkor nem jellemezhető antikrisztusként. Bár a romlott embereknek azonosak vagy hasonlóak a gondolataik, a nézeteik és a romlott beállítottságaik, amennyiben valaki emberi mivoltának lényege nem egy gonosz emberé, akkor az egy markáns különbség közte és az antikrisztusok között. Az emberek többsége nem látja ezt a különbséget, és azonos csoportba sorolja az antikrisztusok beállítottságával rendelkező embereket és az antikrisztusok útját járó embereket, és antikrisztusokként jellemzi őket – ezzel könnyű jó embereknek ártani! Ha nem értitek világosan az antikrisztusok lényegét, az hatalmas akadálya annak is, hogy saját magatokat megértsétek. Amennyiben azt látod, hogy a romlott beállítottságod ugyanolyan, mint egy antikrisztusé, azt fogod gondolni, hogy antikrisztus

vagy, és ha azt látod, hogy az út, amelyen vagy, egy antikrisztuséval azonos, akkor is azt fogod gondolni, hogy antikrisztus vagy. Akkor is antikrisztusként fogod jellemezni magad, ha azt látod, hogy a cselekvésmódod, valamint a gondolataid és a nézeteid egy antikrisztuséval azonosak. Ha e három módon antikrisztusnak látod magad, akkor antikrisztusként fogod jellemezni magad. Milyen következményekkel jár ez? Bizonyos mértékig biztosan negatívvá fogsz válni, és lemondasz önmagadról. Önmagad ily módon való megértése valamelyest eltorzult. Nos tehát, szükségtelen megérteni az antikrisztusi beállítottságodat? Nem; az bizony szükséges. Az antikrisztusok beállítottságáról való beszélgetés, ezek boncolgatásának a célja az, hogy képesek legyetek párhuzamot vonni magatokkal, és eljussatok arra a pontra, hogy igazán megértsétek önmagatokat. Ha csak annyit értesz, hogy átlagos romlott beállítottságod van, ám nem ismered fel, hogy egy antikrisztus beállítottságával rendelkezel, akkor az önmagadról való megértésed igen sekélyes és egyoldalú; nem olyan, amilyennek lennie kellene. Lehetséges, hogy jelenleg nem vagytok ennek tudatában. Az emberek többsége azt gondolja: „Én nem egy antikrisztus útján járok, nem is vagyok antikrisztus, nincs is antikrisztusi lényegem, ezért nem szükséges eljutnom arra a pontra, ahol megértem, hogy egy antikrisztus beállítottságával rendelkezem, hogy képes vagyok egy antikrisztus útját járni, és esetleg antikrisztussá válhatok. Ha ily módon értelmezném magam, vajon nem alacsonyítanám le magam?” Így hát nem nagyon érdekelnek titeket ezek az antikrisztusok leleplezéséről szóló témák. Függetlenül attól, hogy érdekel-e vagy sem, ha olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik, végül eljön majd a nap, amikor fokozatosan megérted az igazság ezen aspektusait és ezeket a mondásokat. Hallottam néhány embert, akik közlik tapasztalati megértésüket, ám arról egyáltalán nem mondanak semmit, hogy antikrisztusi beállítottságuk van, vagy hogy egy antikrisztus útját járják. Nyilvánvaló, hogy a gondolataik, a nézeteik és a beállítottságuk pontosan ugyanolyan, mint egy antikrisztusé – azonosak –, ám nem értik ezt. Ez elegendő bizonyítéka annak, hogy sok ember önmagáról szóló megértése igen sekélyes, mivel csak annyit képes megérteni, hogy romlott a beállítottsága, hogy ellenáll Istennek és lázad Isten ellen, hogy az emberi mivolta nem túl jó, és hogy nem nagyon szereti az igazságot. Amit tanúsít és amit mutat, az tulajdonképpen egy antikrisztus beállítottsága, az út, amelyen jár, egy antikrisztusé, ám nem érti ezt. Miért nem érti? Azért, mert nem érti az antikrisztusi beállítottsággal összefüggő különféle megnyilvánulásokat, és még sok olyan ember is van, aki fél kimondani, hogy antikrisztusi beállítottsága van, illetve hogy egy antikrisztus útján jár. Még ha értik is, nem merik megmondani. Ha hangosan kimondják, az olyan, mintha megátkoznák vagy elítélnék őket. Akár kimondod, akár nem, a helyzeted valójában nem ugyanaz? Változtathat azon a tényen, hogy egy antikrisztus beállítottságával rendelkezel? Nem, nem változtathat. Az a tény, hogy te ezt nem érted, azt bizonyítja, hogy az igazságról alkotott felfogásod túlságosan sekélyes, és hogy nincs valódi megértésed önmagadról.

3. A pozíciójuk kihasználása, hogy csalással szerezzenek ételt, italt és egyéb kívánatos dolgokat

A következőkben az antikrisztusok saját előnyeik érdekében folytatott cselszövésének harmadik megnyilvánulásáról fogunk beszélgetni – a pozíciójuk kihasználásáról, hogy csalással szerezzenek ételt, italt és egyéb kívánatos dolgokat. A „pozíciójuk kihasználását” természetesen étel, ital és egyéb kívánatos dolgok csalárd módon történő megszerzésének is nevezhetjük az Istenbe vetett hit zászlaja alatt. Próbáltatok-e valaha ezelőtt elmélkedni ezen a tételen, és gondolkodtatok-e róla? (Nem, nem tettük.) Láttatok-e már efféle embert? Van-e bármilyen véleményetek az efféle embert illetően? Van-e bármilyen utálkozás vagy ellenérzés bennetek? Éreztek-e megvetést az ilyen emberrel szemben? (Igen.) Miféle ember az ilyen? Milyen az emberi mivolta? Miért teszi ezeket a dolgokat? Mi a nézőpontja az Istenbe vetett hitet illetően? Olyasvalaki az illető, akit Isten megment? A végső elemzés szerint mi a célja az Istenbe vetett hitének? Lemondott a családjáról és a pályafutásáról, mutatta a nehézség szenvedésének és az ár megfizetésének megnyilvánulásait, de a végső elemzés szerint vajon mi a célja azzal, hogy a pozícióját használja ki arra, hogy csalással szerezzen ételt és italt? Amikor ezt teszi, tudja vajon, hogy Isten megveti ezt és nem tetszik Neki? Gondolkodtatok korábban valaha ezekről a kérdésekről? Az igazat megvallva, a többségetek nem tette. És miért nem? Egyesek ezt mondják: „Túl sok ilyen ember van a társadalomban, úgyhogy nem nagy dolog, ha van belőlük néhány Isten házában. Sőt, mi magunk sem vagyunk mind feltétlenül oly tiszták.” Olyasvalakinek tartod magad, aki az igazságra törekszik, és mégsem fogod soha a saját tetteidet, gondolataidat és eszméidet, valamint mások tetteit és viselkedését kapcsolatba hozni az igazsággal, az igazság szempontját használva ezek szemléléséhez és meghatározásához. Nos, még mindig olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik? Továbbra is értékkel és jelentéssel bírnak számodra az Istenbe vetett hited során megértett igazságok? Nem. Mindazok, akik spirituálisnak tettetik magukat, miközben nincs lelki megértésük, hamis lelkeséggel rendelkeznek, és semmi mással nem törődnek azon kívül, hogy az egész napot előírások merev követésével, valamint szavak és doktrínák regélésével töltsék, ami ahhoz hasonlít, amit az ókori tudósok tettek: „teljességgel a bölcsek könyvei tanulmányozásának szentelve magukat, és nem figyelve a külső ügyekre”. Azok, akik spirituálisnak tettetik magukat, úgy gondolják, hogy mások bármit is tesznek, annak nincs hatása rájuk, hogy mások bárhogy is gondolkodnak, az az ő dolguk, és megtagadják, hogy megtanulják, hogyan lássák tisztán az embereket, lássanak át a dolgokon, és értsék meg Isten szándékait Isten szavai alapján. A legtöbb ember ilyen; amikor befejezték egy prédikáció hallgatását vagy Isten szavainak olvasását, lejegyzik egy papírra, a szívükben elraktározzák, és doktrínákként, illetve előírásokként kezelik, amelyeket jelképesen betartanak, és ezzel kész is. Ami azt illeti, hogy a körülöttük történő dolgok, illetve az őket körülvevő emberekben látott különféle viselkedések és megnyilvánulások hogyan kapcsolódnak

ezekhez az igazságokhoz – erről sosem gondolkodnak és nem próbálják fontolgatni ezt a szívükben, és nem is imádkoznak és keresnek. Az emberek többségének lelki élete efféle állapotban leledzik. Ezért sok ember lassú és felületes az igazságba való belépésben; a lelki életük rendkívül monoton, csupán előírásokat követnek, és nincsenek alapelvek annak módját illetően, ahogyan teszik a dolgokat. Sok ember esetében elmondható, hogy a lelki életük elválik a való élettől és üres, így aztán még amikor a gonosz emberek és az antikrisztusok arcátlan viselkedéséről és megnyilvánulásairól van is szó, egyáltalán semmiféle fogalmuk nincs, még kevésbé vannak meghatározásaik, sem elgondolásaik nincsenek és semmiféle tisztánlátást nem mutatnak. Az antikrisztusok saját előnyeik érdekében folytatott cselszövéseiben előforduló viselkedéseket, megnyilvánulásokat és mondásokat tekintve, elég sokat láthattatok belőlük, a szívetekben azonban sosem próbáltatok fontolóra venni, hogy pontosan miféle emberek is ők, hogy el tudják-e nyerni az igazságot az Istenbe vetett hitükben, hogy olyan emberek-e, akik az igazságra törekednek, és más hasonló kérdésekről sem elmékedtetek. Inkább csak bele-belekaptok a kötelességeitekbe valódi elkötelezettség nélkül, ímmel-ámmal végezve mindent, amit tesztek, és nem igyekeztek azon, hogy képesek legyetek elnyerni az igazságot, illetve megérteni az igazságvalóságot és bemenni abba. Az antikrisztusok a pozíciójukat használják ki a saját előnyeik érdekében folytatott cselszövésekhez, az Istenbe vetett hitet pedig ürügyül mindenféle kíváncsú dolgok csalással való megszerzéséhez Isten házában. Ezek között a kíváncsú dolgok között szerepel természetesen az étel és az ital, valamint bizonyos anyagi élvezetek és hasonlóak. Az ilyen emberek lényege azonos az antikrisztusok korábban említett anyagias lényegével – ugyanannak az embertípusnak a jellemzője. Csak azon igyekeznek, hogy mindenféle anyagi törődést élvezzenek; nem törekednek az igazságra, jótetteket pedig még kevésbé készítene elő. Csak a látszatát keltik annak, hogy az igazságra törekednek, és a felszínen tűnik úgy, hogy ezt teszik. Amire a szívük legmélyén törekednek, az lényegében az evés, ivás és a jó bánásmód testi öröme, folyton ezen jár az eszük. Elég sok van az ilyen emberekből; minden gyülekezetben akad egy-kettő, de talán még több is. Ma nem elméleti értelemben fogok ezeknek az embereknek a megnyilvánulásairól, viselkedéséről és lényegéről beszélni. Először néhány konkrét jellemző esetről fogok beszélni, és hagyom, hogy mind meghallgassátok, rálátást nyerjete belőle, és lássátok, hogy az ilyen emberek milyen összefüggésben állnak ezzel a tétellel, amelyről beszélgetünk, valamint hogy a pozíciójukat használják-e ki, illetve az Istenbe vetett hit zászlaját lengetik-e azért, hogy csalással ételt, italt, pénzt és anyagi dolgokat szerezzenek. Próbáljátok meg felismerni ezt az embertípust, majd gondolkodjatok el, hogy vannak-e ilyen, általunk említett megnyilvánulásaik azoknak az embereknek, akikkel kapcsolatba kerültök. Ha esetekbe jut valaki, ti is mondhattok pár példát. Mondjátok meg Nekem, jobb-e vajon példákat felhozni, vagy csak így általánosságban beszélgetni? (Példákat felhozni jobb.) Mi az előnye a példák felhozásának? Mindenekelőtt, a legtöbb ember hajlandó meghallgatni ezeket a történeteket és való életből vett eseteket. Vannak szereplőik és

van cselekményük, és a legtöbb ember érdekesnek találja őket. Épp olyan, mint amikor a személyes tapasztalatodról beszélsz: ha írsz róla egy cikket, az emberek általában egyszer-kétszer elolvassák, és ennyi, ha azonban filmet vagy színielőadást készítesz belőle, többen meg fogják nézni, és nem csupán egyszer. Ily módon az emberek alaposabban és világosabban fogják szemügyre venni az igazság ezen aspektusát, illetve a szóban forgó embereket, eseményeket és dolgokat, és ez mélyebb benyomást tesz majd rájuk. Emellett néhány konkrét példa említése segít az embereknek abban, hogy pontosabban vonjanak párhuzamot és találjanak összefüggést az igazság egyes aspektusai és önmaguk között.

Első eset: Munka színlelése azért, hogy ételt és italt potyázzanak

Először említsünk néhány, Isten választott népére jellemző példát. Egyes vezetők és dolgozók új munkahelyre érkeznek, ahol különböző testvérekkel találkoznak, és felfedeznek néhány jó dolgot, majd erre gondolnak: „Ezek jó dolgok. Nekem miért nincsenek meg ezek?” Belül vajon nem illetlen gondolataik vannak? A kapzsiságuk felütötte a fejét. Amint a kapzsiság felüti a fejét, ezek az alantas és szégyentelen semmirekellők lehorgonyoznak, és mindenféle kifogást találnak arra, hogy ott dolgozzanak, és ne menjenek el. Mi a céljuk azzal, hogy nem mennek el? (Hogy egy napon hasznot húzhassanak.) Így van, hasznot akarnak húzni. Ha nem szerzik meg ezt a hasznot, éjjel nem fognak jól aludni. Azon aggódnak, hogy ha elmennek máshová, valaki más szerzi meg ezt a hasznot, nekik pedig nem lesz többé ilyen esélyük, úgyhogy találnak egy ürügyet arra, hogy azon a helyen prédikáljanak és dolgozzanak. A szívük valójában mindig ezeken a kíváncsú dolgokon gondolkodik, és a szemük mindig ezekre a kíváncsú dolgokra szegeződik. Végül lecövekelnek azon a helyen, és a legtöbb testvér kedveli őket, tudják, hogy igehirdetők, imádják őket és felnéznek rájuk. Most van itt az ideje, hogy ezek a vezetők és dolgozók említést tegyenek arról, hogy van valami, amit akarnak, úgyhogy mindenféle különböző módokon gondolkodnak, hogyan hozzák szóba a témát, ám minél többet mondanak, annál nyugtalanabbak lesznek. Magukban így töprengenek: „Hogyan kellene nekilátnom, hogy kérjem ezt a dolgot? Nem hagyhatom, hogy a testvérek megtudják, hogy tetszik nekem ez a dolog és akarom. Rá kell vennem őket, hogy önszántukból adják nekem; nem szabad, hogy azt gondolják, hogy én kérem, hanem hogy az olyasvalami, amit készségesen nekem adnak, és persze, hogy olyasmi, amit megérdemlek.” Ezután megkérdezi a testvérektől, hogy hogy megy nekik mostanában az életbe való belépés. A testvérek azt mondják, hogy mióta ő idejött, a gyülekezeti életük fejlődött és mindenki erőre kapott. „A tény, miszerint erőre kaptatok, azt jelenti, hogy jobb a lelki állapototok. A dolgaitok is jól mennek. Ha isten is úgy akarja, a jövőben még jobban mennek majd a dolgaitok.” Ahogyan a vezetők és dolgozók beszélnek, az általuk akart dolog felé terelik a beszélgetést. Amikor a testvérek számára nyilvánvalóvá válik, hogy a vezetők és a dolgozók azt a dolgot akarják, azt mondják, hogy amikor elmennek, a vezetők és a dolgozók majd vigyenek magukkal néhányat. A vezetők és a

dolgozók így szólnak: „Nem, nem vihetek belőle. Ez nincs összhangban az alapelvekkel. Isten nem lenne boldog.” „Nem gond. Megérdemelsz valamennyit.” „Még ha megérdemlem is, nem tehetem.” Miután ezt mondják, aggódnak, hogy a testvérek végül ténylegesen mégsem adják majd oda nekik, úgyhogy köntörfalazva mondanak pár dolgot, elérendő, hogy a testvérek megköszönjék a jóságukat, miközben egyúttal proaktívan felhozzák az általuk akart dolgot, hogy a testvérek emlékezzenek majd rá, hogy adjanak nekik párat. Ezután a testvérek számára nyilvánvalóvá válik, hogy mit is akarnak a vezetők és a dolgozók, és így szólnak: „Ne beszéljünk most erről. Majd beszélünk róla akkor, amikor elmész.” Amikor a vezetők és a dolgozók meghallják, hogy a testvérek ezt mondják, a szívük repes az örömtől, és erre gondolnak: „Kitűnő. Végül meg fogom kapni, amit akarok!” Aztán pedig erre gondolnak: „Ha már rögtön holnap elmegyek, túl nyilvánvaló lesz az emberek számára, hogy akarom azt a dolgot. Inkább majd két-három nap múlva megyek el.” Amikor végre elérkezik a harmadik nap, a testvérek egy igen nehéz csomagot adnak át nekik induláskor. A vezetők és a dolgozók látják, hogy a csomag az a dolog, amit akartak, de úgy tesznek, mintha nem látnák, és nem utasítják vissza. Egyszerűen szó nélkül elveszik a csomagot. Miféle emberek ezek? Olyan emberek, akik a munkájukat útként – a munkavégzésüket pedig valutaként – használják abban a cselszövésben, hogy kíváncsok dolgokat szerezzenek, és olyanok, akik kizsarolnak dolgokat a testvérektől. Vajon nem a csalás egy formája ez? Mi a munkájuk célja? Az, hogy mások rászédésével kíváncsok dolgokat szerezzenek. Amint felfedeznek egy helyet, ahol van valami kíváncsok, illetve, ahol van valami, amit ők akarnak, lehorgonyoznak és nem akarnak elmenni. Minden jó dolgot a saját otthonukba visznek. Miután több éven át vezetők vagy dolgozók voltak, az otthonukban sok dolog van, amit testvérektől csaltak ki. Közülük egyesek titkos családi recepteket vagy családi ereklyéket csaltak ki a testvérektől, mások pedig helyi különlegességeket. Ezeknek az embereknek az Istenbe vetett hite látszatra úgy néz ki, hogy egyik helyről járnak a másikra, és anélkül végeznek munkát, hogy bármit is kérnének cserébe, valójában azonban túlságosan sok kíváncsok dolgot csaltak már ki a testvérektől.

Miután egy vezető megérkezik egy bizonyos gyülekezetbe, azt látja, hogy az ottani jujuba az egész országban híres, és magában erre gondol: „Szeretek jujubát enni. Ha itt születtem volna, mindennap ehetnék jujubát, de sajnos nem maradhatok nagyon sok napig, a jujuba pedig még nem érett. Mikor tudok majd enni? Tudom már! Találhatok indokot arra, hogy addig maradjak, amíg megérik a jujuba, és akkor ehetek majd, nem igaz?” Később keres egy kifogást, mondván, hogy a testvérek többsége rossz állapotban van itt, és semmit sem érnek el a munkájukban, úgyhogy hosszú távon itt kell állomásoznia, és mindent meg kell tennie azért, hogy az összes munkatételt elvégezzék, mielőtt távozik. De vajon valóban ezt gondolja a szívében? (Nem.) A szívében számolgat: „Amikor a jujuba megérik, és vihetek magammal valamennyit, akkor fogok elmenni.” Ez a gondolat tölti ki a szívét, és ez lehorgonyozza őt, és ott állomásozik. Az ott töltött ideje alatt prédikál pár szót és doktrínát, tesz néhány felszínes dolgot, de a

munkát illetően nem sok mindent végez el. Végre megéri a jujuba, a szíve pedig repes a boldogságtól: „Végre ehetek jujubát. Végre eljött a nap, amelyről álmodoztam!” Amint a jujuba érett, elkezd enni, miközben ugyanakkor a szívében így tűnődik: „Nincs az rendben, hogy mindennap csak úgy egyem itt a jujubát. Nem maradhatok csak azért, hogy jujubát egyek. Mi van, ha a testvérek észreveszik? Meg kell találnom a módját, hogy rávegyem őket, hogy adjanak valamennyit, amit magammal vihetek. Ha nem adnak, mindent meg kell próbálnom, és mondanom kell még valamit, hogy előremozdítsam ezt az ügyet.” Amint az ott élő testvérek látják, hogy szeret jujubát enni, azt mondják, adnak majd neki valamennyit, hogy magával vigye, amikor elmegy. Amikor ezt meghallja, boldog, a szája azonban így szól: „Nem tehetem. Nem az alapelvek szerint való. Hívők nem kívánhatják ezt. Hát nem kihasználnálak titeket? Nem fogadhatom el anélkül, hogy fizetnék nektek. Amikor elmegyek, majd kifizetem nektek.” Az általa mondott szavak csak szavak. Amikor már nagyjából jóllakott, és ideje menni, a szívében még mindig állandóan gondolkodik: „Vajon nem adnak majd nekem semennyit, vagy csak néhány rosszat? Nagyokat, jókat akarok enni.” Két nappal a távozása előtt folyton ezt mondogatja: „Már nagyjából az összes jujubát leszedték, nem igaz? Jövőre mikor érik?” Ezzel arra kívánja emlékeztetni a testvéreket, hogy ne felejtse el adni neki valamennyit, amit magával vihet. Amint meghallják, a testvérek mind megértik: „Úgy tűnik, mindenképp adnunk kell valamennyit neki, mielőtt elmegy, és jókat kell szednünk, hogy odaadjuk neki; ellenkező esetben megnehezítheti a dolgunkat.” Amikor végre elérkezik az idő, hogy az illető elmenjen, a testvérek három nagy dobozt adnak neki, hogy vigye magával. Egyedül nem is bírja el a dobozokat, másokat pedig, akik a beosztottai, nem hívhat magával, hogy segítsenek. Mielőtt elindul, annyit megeszik, amennyit csak bír – még ha meg is betegszik tőle, úgy érzi, hogy megéri. Attól tart, hogy miután elment, nem tud majd újra enni. Amikor távozik, még mindig vonakodik, és erre gondol: „Ezúttal épp elég volt. Majd jövőre ugyanekkor ismét eljövök. Nem kell túl korán jönnöm, de túl későn sem jöhetek. Épp akkor kell jönnöm, amikor a jujuba érett. Így ehetek valamennyi frisset, amikor pedig megszáritják, akkor ehetek szárítottat. És amikor elmegyek, valamennyit még vihetek is magammal.” Vajon nem számítgatja ezt nagy részletességgel? A szíve csak ezekre a dolgokra gondol. Folyton azon töpreng, hogy hasznot húzzon, és ravasz terveket sző a kíváncsú dolgok megszerzését, valamint azt illetően, hogy a saját érdekeit szolgáló dolgokat csaljon ki a testvérektől. Nem fog elmenni egyetlen általa látott kíváncsú dolog mellett sem. Még ha ez olyasvalami is, ami nem tűnik fel – amennyiben rabul ejti a szemét és megragad az elméjében, végül garantáltan a kezébe kerül majd. Hát nem egy antikrisztus viselkedése ez? Hát nem különösen alantas az efféle emberek emberi mivolta és jelleme? Bármennyire is jól tudnak az efféle emberek nehézséget szenvedni és árat fizetni a felszínen, és bármennyire is jól tudnak lemondani a családjukról és a karrierjükről, mondhatjuk-e azt, hogy olyan emberek, akik az igazságra törekednek? Egyáltalán nem. Ezek azok a fajta emberek, akik csalárd módon szereznek ételt és italt azzal, hogy az Istenbe vetett hit zászlaját lengetik.

Egyesek mindenféle helyekre járnak hirdetni az evangéliumot és munkát végezni, amikor pedig hazatérnek, mindenholnan különféle helyi különlegességeket, sőt akár a testvérektől kizsárolt dolgokat hoznak. Legyen az márkás ruházat vagy elektronika – amennyiben megragadja a tekintetüket, nem mennek el mellette, és elkérik. Ha nem adod nekik, mindenféle ürügyet kitalálnak majd, hogy megmetsszenek, meg fogják értetni veled, hogy miért metszenek meg, és nem tángítanak, amíg végül oda nem adod nekik. Ezek az emberek mindenféle kíváncsi dolgot kicsálnak maguknak a kötelességük végzésének zászlaját lengetve, és hajthatatlanok, amikor megpróbálják megszerezni ezeket a kíváncsi dolgokat. Időnként a testvérek adnak nekik egy kevés valamit, ám ezek az emberek úgy gondolják, hogy az nem ér sok pénzt, és így szólnak: „Köszönöm, nem. Isten gazdagon megáldott engem. Nincs szükségem semmire.” Ezekkel a szavakkal utasítják vissza azt, és megtévesztik a testvéreket, hogy megkedveljék és nagyra tartsák őket. Ha azonban a testvérek olyasmit adnak nekik, amiről álmodtak, és olyasmit, amire szükségük van, és amire folyton gondolnak, amikor meglátják ezeket a dolgokat, le akarják nyúlni, és egyáltalán nem fognak habozni. Egyes nők kozmetikumokat, jó ruhákat és cipőket nyúlnak le a testvérek kezéből, egyes férfiak pedig készülékeket, motorkerékpárt vagy elektronikai eszközöket csálnak ki a testvérek kezéből. Rámozdulnak, hogy minden kíváncsi dolog az övék legyen. Nem számít, milyen jó dolgaik vannak a testvéreknek, amennyiben az ezeknek az embereknek a szemébe ötlük, mindenféle módot kitalálnak, hogy csalárd módon megszerezzék. Ezek az emberek emellett mindenféle ürüggyel állnak elő és mindenféle kifogást találnak arra, hogy összejöjjenek vacsorára, és étellel, itallal tömik magukat. Mennyire? Bárhová mennek is, körbenéznek, hogy ki családjának van pénze és ki családja eszik jókat, majd ott maradnak annál a családnál és nem távoznak. Aztán mindenféle ürüggyel állnak elő, hogy összejöveteleket tartsanak a velük együtt dolgozóknak és vacsorákat rendezzenek. És melyek a nyitó szavaik minden egyes vacsoránál? „A mai összejöveteleünk a királyság összejövetele. Ez az étellel rakott asztal ízelítőt ad nekünk a királyságbeli lakomából.” A talpukat nyaló emberek sietve mondják: „Ámen. Istennek legyen hála!” Vannak egyes úgynevezett vezetők és dolgozók, akik dőzsölnek az ételben és az italban, akárhová mennek. Minden étkezést tápláló összetevőknek kell alkotniuk, lennie kell hálnak és húsnak, sőt az ételeknek hetente változniuk kell – nem ismétlődhetnek. Vacsora után finom teát kell inniuk, és efféle kifogásokkal élnek: „Nem bírom tea nélkül. Mindennap sok munka nehezedik rám, és éjjel is teljes gőzzel dolgozom. Ha nem iszom egy kevés teát, hogy felébresszen, képtelen leszek éjszaka dolgozni.” A szájuk ezt mondja, ám mire gondolnak vajon a szívükben? „Nem volt könnyű megszerezni azt a pozíciót, amim ma van. Nem kellene hát fölényeskednem egy kicsit? Arról is álmodoztam, hogy élvezem az élet naposabb oldalát, nem kellene tehát mindenféle módját kitalálnom annak, hogy most élvezzem ezeket a dolgokat? Ha nem használok a hatalmamot, most, hogy van, nem lesz lehetőségem újra így tenni, amikor már nem lesz. Ennem és innom kell, amennyit csak bírok. Ki tudja, nem jön-e el a nap, amikor már nem lesz meg ez a pozícióm és nem

élvezhetem ezeket a dolgokat. Nem lesz meg ez a lehetőségem többé. Hát nem vész kárba akkor az egész életem?” Az efféle emberek csalárd módon szereznek ételt és italt, a munkavégzés zászlaját lengetve. Végeznek egy kevés munkát és prédikálnak pár szót és doktrínát, majd kíváncsi dolgokat akarnak kicsalni és finomságokat akarnak enni.

Volt egy ember, aki egy bizonyos helyen munkálkodott, az ott élő testvéreknek pedig mindennap le kellett vágniuk egy csirkét az illetőnek. Azt a szokást alakította ki, hogy naponta megeszik egy csirkét – minden egyes nap. Hogy érzitek magatokat, miután hallottátok ezt? (Undorodunk.) A testvérek a tojásaikért tartották a csirkéket, és csak akkor vágtak volna le egyet, hogy megegyék, amikor megöregedett. Mióta az említett illető megérkezett, a tojó tyúkokat is le kellett vágni, következésképp egyre kevesebb csirke volt, a testvéreknél pedig betelt a pohár. Később elbocsátották az illetőt és hazament, de továbbra sem tudott változtatni ezen a problémás hiányosságon. Mindennap levágatott magának egy csirkét a feleségével, hogy megegye, különben veszekedett volna vele. Miféle ember ez? A csirkefogyasztás a lényének részévé vált. Mindennap ette, minden étkezéskor. Még miután elbocsátották, akkor is ennie kellett – függővé vált tőle. Nincs vajon problémája ennek az embernek? Mit szóltok, jók az ilyen emberek? (Nem.) Röviden, bárki, aki az Istenbe vetett hit zászlaját lengeti, és arra használja a kötelességei végzése során felmerülő lehetőségeket, hogy minden alkalommal kizsarolja a testvérek holmijait, és hogy minden alkalommal csalárd módon szerezzen ételt és italt, nem jó ember. A lényege egy antikrisztusé. Bárhová megy is munkálkodni vagy bármiféle munkát végez is, először is olyan vendéglátó családot választ, hogy fogadja őt, amely viszonylag jómódú és viszonylagos kényelemben él. Mi a célja azzal, hogy ilyen helyeket keres? Az, hogy jókat egyen és egy szép otthonban lakjon – a hús-vér test kielégítése. Van néhány hely, ahol a kedvezőtlen környezet miatt nem maradhat, de elengedi-e vajon a kapzsiságát és az efféle gondolatait? Nem, nem fogja. Más ehhez hasonló helyeket fog keresni, hogy vendégül lássák őt. Ennek eredményeképp, miután ezek az emberek több évnyi munkát végeztek idegenben, teljesen máshogy fognak kinézni, amikor pedig hazatérnek, a testvérek nem ismerik majd fel őket – az arcuk kitelik, a hasuk kikerekedik, jobban öltözködnek, válogatósabbak lesznek, és fenn hordják az orrukat. Hogyan fog haladni az életük növekedése? Az életük egyáltalán nem növekedett; csupán jól étkeznek és jól öltöznek, meghíznak, és addig a pontig zabálják majd magukat, hogy tokásak és pocakosak lesznek. Egy olyan szörnyű környezetben, mint a kontinentális Kína, bármilyen kötelességet végez is az ember, az egy idegőrlő dolog. Bár lehet, hogy néha jól eszik és kényelmes vendéglátói otthonokban száll meg, képtelen lesz hízni. Miféle emberek tehát azok, akik addig képesek enni, amíg tokásak és pocakosak nem lesznek? (Olyan emberek, akik átadják magukat a státusz előnyeinek.) Olyanok, akik folyton azon gondolkodnak, hogy mit fognak enni és inni, és mit fognak élvezni a napi három étkezésük során. Ha az efféle emberek nem jutnak hozzá a jó ételhez, nincs kedvük dolgozni és tenni a kötelességüket. Ha a gyomruk nem elégedett, az elménk nem kiegyensúlyozott: „Olyan gyatrán ettem ma. Egyáltalán nem

volt hús, és étkezés után nem kínáltak meg teával. Így hát nem foglalkozom veletek. Amikor a gyülekezet munkájáról beszélgettek, nem fogok szólni. Bosszút fogok állni rajtatok. Ki mondta, hogy rendben van, ha nem adtok jó ételeket nekem? Ilyen ételt kell ennem, és ti még azt akarjátok, hogy beszélgessek veletek?! Kizárt dolog!” Belül ezt gondolják, hangosan azonban nem mondhatják ki. Csak ennyit mondanak: „Túl sokáig dolgoztam tegnap éjjel, úgyhogy ma délután szundítanom kell egyet.” Vajon nem nagy szélhámosok? Délután négyig-ötig alszanak, és sokan várakoznak rájuk, de nem akarnak felkelni. Hirtelen alma illatát érzik, és kiugranak az ágyból, aggódva, hogy nekik egy falat sem jut majd. Így dolgoznak ők, és így végzik a kötelességüket. Ezek az emberek bárhová mennek, bárhogyan is eszik és isszák Isten szavait vagy hallgatnak prédikációkat, a szándékaikon és a céljaikon nem változtatnak, és az ambícióikat és a vágyaikat sem engedik el. A törekvésük célja ebben az életben csupa anyagi dolog – az Istenbe vetett hitük célja ebben az életben az, hogy jókat egyenek, jól öltözködjének és jó bánásmódot élvezzenek. Úgy vélik, hogy ha azzal, hogy hisznek Istenben ebben az életben, állandóan finomságokat ehetnek, szép ruhákat hordhatnak és szép házakban élhetnek, valamint ott vannak a testvérek, hogy támogassák őket – ha csalárd módon képesek megszerezni ezeket a dolgokat –, akkor elégedettek lesznek ebben az életben. Ebben a világban a szorgalmas munka egy rendes munkahelyen nem hoz sok pénzt az embernek, és vállalkozással sem könnyű pénzt keresni – nem fognak tudni efféle dolgokat élvezni. Szóval, miután megforgatták a fejükben a dolgot, még mindig úgy vélik, hogy a legjobb dolog Istenben hinni, mivel nem kell sok erőfeszítést beletenniük. Nincs más dolguk, mint hogy szólnak pár szót, sürgölődnek egy keveset és vállalnak egy kevés kockázatot, aztán pedig finomakat ehetnek és jól öltözhetnek, sőt, azt is elérhetik, hogy sokan kiszolgálják őket és élvezzék, hogy VIP-ként bánnak velük. Úgy gondolják, hogy így élni csodálatos, és hogy gazdag áldásban részesültek az Istenbe vetett hitük miatt. Ezért a testvérek előtt gyakran mondanak hamis dolgokat, például: „Isten túl sokat ajándékozott nekünk, túl gazdagon megajándékozott, és többet adott, mint amennyit az ember valaha is kért vagy kívánt.” Ezek a szavak helytállóak, ám egyáltalán nem felelnek meg a személyes törekvéseiknek és a jellemüknek, sem a gondolataiknak, a szándékaiknak és a céljaiknak. Minden, amit mondanak, megtéveszti az embereket. Az, hogy külsőleg úgy tűnik, hogy sürgölődnek és feláldozzák magukat, szintén mind az emberek megtévesztését szolgálja. Csak a számítás, a szándékok és a kapzsiság igaz a szívükben. Ilyen ezeknek az embereknek a jelleme. Bármit tesznek vagy bárhová mennek, ezek az anyagi örömök foglalják el az első helyet a szívükben, és sosem fogják elengedni őket, és sosem fognak megfeledkezni róluk. Nem számít, hogyan beszélsz az igazságról, és nem számít, hogyan beszélsz Isten szándékairól, úgy fogják végezni a kötelességeiket, hogy közben makacsul ragaszkodnak ehhez a kapzsisághoz és ezekhez a vágyakhoz, és ezeket a szándékokat és célokat dédelgetik, és akár van státuszuk, akár nincs, a szándékaik nem fognak megváltozni.

Második eset: Neheztelés amiatt, hogy nem mehetnek külföldre

Amikor a kontinentális Kínában munkálkodtam, volt ott egy vezető, aki úgy gondolta, hogy jöhet velünk külföldre, és nagyon boldog volt emiatt. Arra gondolt: „Végre elértem. Végre nagy áldásokat élvezhetek istennel! Korábban nehézséget szenvedtem istennel. Ma végre megkaptam a jutalmam. Megérdemlem. Legalábbis vezető vagyok, sok nyomorúságot megtapasztaltam, úgyhogy amikor ez a jó dolog az utamba kerül, részt kell tudnom venni benne – tudnom kell élvezni ezt a kíváncsú dolgot.” Erre gondolt. Miután azonban hosszabb időt töltöttem vele közvetlen közelségben, észrevettem, hogy elvtelen a dolgokban, amelyeket mond és tesz, nincs jó emberi mivolta, az áldottság iránti szándéka és vágya igen erős, és időnként meg kell metszeni. Miután több alkalommal megmetszették, erre gondolt: „Elegem van ebből. A fennvaló átlátott rajtam, és nem említették újra a külföldre menetelt. Úgy tűnik, nincs reményem arra, hogy külföldre menjek.” Folyamatosan ezeket a dolgokat forgatta a szívében. Valójában láttuk, hogy nem olyasvalaki, aki az igazságra törekszik, alapvetően alkalmatlan arra, hogy külföldre menjen, és hogy még ha külföldre menne is, nem lenne képes munkát végezni, úgyhogy nem beszéltünk vele erről. Érezte, hogy nincs reménye arra, hogy külföldre menjen, úgyhogy más terveket kezdett szőni. Egy napon elment, és soha többé nem jött vissza. Csupán egy levelet hagyott, amely így szólt: „Oly sok éven át hittem istenben, és munkálkodtam valamennyit. Ti most külföldre mentek, én azonban nem vagyok alkalmas arra, hogy veletek menjek. Az elkövetkező napokban azzal töltöm majd az időt, hogy kárpótoljam ezért magamat. Isten utál engem, úgyhogy elhagyom Őt. Nem kényszerítem arra, hogy olyan emberre nézzen, akit utál. El fogok rejtőzni.” Úgy hangzott, mintha lenne értelmük ezeknek a szavaknak, és nem lenne nagy gond velük. Azután ezt mondta: „Amióta csak megszülettem, így van ez. Akárkivel is vagyok, csak kihasználnak. A nehézségeket szenvedhetem másokkal, áldásokat azonban nem élvezhetek velük.” Hogy értette ezt? (Úgy vélte, Isten kihasználta őt.) Pontosan erre gondolt. Különösen amikor azt mondta: „Akárkivel is vagyok, mindig csak szenvedhetek, áldásokat pedig nem élvezhetek vele” – erre gondolt: „Oly sok nehézséget szenvedtem és oly sok kockázatot vállaltam veletek együtt, amikor azonban itt az ideje, hogy áldásokat élvezzek veletek, ti nem vagytok hajlandóak.” E szavakat kimondva panaszkodott, és az ügy eredményeképp neheztelés támadt benne. A szájával ezt mondta: „Isten utál engem, elhagyom istent, nem kényszerítem arra, hogy utálatot érezzen”, a szívében azonban valójában neheztelt: „Ti külföldre mentek, hogy áldásokat élvezzetek, és meg akartok szabadulni tőlem!” Tényleg ez történt? (Nem.) Akkor mi történt? Úgy gondolta, hogy azért metsszük meg, mert meg akarunk szabadulni tőle, nem pedig azért, mert nem törekszik az igazságra, illetve mert elvtelen abban, amit mond és tesz. Nem értette, hogy problémája van, hanem ezt gondolta: „Elszenvedtem veled a nehézséget, úgyhogy élveznem kell veled az áldásokat. Mindenképp engedned kell, hogy belépjek a királyságba, és hogy a királyság népének egyike legyek. Bármilyen is teszek, soha nem hagyhatok el engem.” Vajon nem erre gondolt? (De igen.) Mi a lényege

az efféle gondolkodásmódnak? (Ugyanaz a lényege, mint Pál esetében, amikor üzletet akart kötni Istennel a koronáért cserébe.) Így van, ez Pál lényege. Hitt Istenben, követte Istent, nehézséget szenvedett és megfizette az árat, hogy koronát kapjon és áldott legyen. Igaz hite nem volt, és az igazságra sem törekedett, csupán ügyleteket akart lebonyolítani Istennel. Ha az üzlet nem jött össze, nem lett áldott, és úgy érezte, ő húzta a rövidebbet, akkor feldühödött, úgy érezte, az egész dolog veszett ügy, sutba dobta az óvatosságot, és neheztelés támadt a szívében. Ezeket a dolgokat mutatta, amint beszélt. Mit tett azután ez az ember? Ez az ember azután vállalkozni kezdett, és több fiatal hölgy legyeskedett körülötte. Bár nem mondta, hogy nem hisz Istenben, nem tette a kötelességét és nem volt Isten követője. Soha senki nem gondolta volna, hogy feladja a lehetőségét, hogy kövesse Istent, majd elmegy üzletelni, csak azért, mert egy kicsit megmetszették. A dühödt viselkedése és az, ahogyan korábban megnyilvánult, olyan volt, mintha két különböző ember lenne. A természete így leplezte le magát. Korábban pusztán azért nem tette ezt, mert nem adódott megfelelő helyzet. Ez az egyik aspektus. Egy másik aspektus az, hogy elrejtette, ki ő, úgy tett, mintha nem az lenne, aki, és türtőztette magát, hogy ne tegye. Ha valóban jó ember vagy, akkor nem számít, milyen helyzettel találkozol, először szilárdan kell állnod a helyeden, és tudnod kell, ki vagy. Mellesleg, vajon tudnak-e az emberi mivoltot nélkülöző dolgokat és gaztetteket elkövetni olyan emberek, akiknek valóban van némi emberi mivolta? (Nem.) Egyáltalán nem tudnak. Ebből az ügyből nyilvánvaló, hogy az a leglázasabb dolog, amikor az emberek képtelenek elfogadni az igazságot, és ők a legnagyobb veszélyben vannak. Ha sohasem képesek elfogadni az igazságot, akkor ők álhívők. Ha egy ilyen ember vágya, hogy áldásokban részesüljön, szertefoszlik, akkor el fogja hagyni Istent. Miért van ez? (Azért, mert amire ő törekszik, az az, hogy áldott legyen és élvezze a kegyelmet.) Hisz Istenben, ám nem törekszik az igazságra. Az üdvösség számára dísz és egy hangzatos szó. Amire az ő szíve törekszik, az jutalom, korona és kíváncsi dolgok – a százsorosát akarja kapni ebben az életben, az eljövendő világban pedig örök életet. Ha nem kaphatja meg ezeket a dolgokat, akkor nem fog hinni; felszínre tör a valódi arca, és elhagyja Istent. Amiben ő a szívében hisz, az nem Isten munkája, sem pedig az Isten által kifejezett igazságok, amire pedig törekszik, az nem az üdvösség, arról nem is beszélve, hogy jól végezze a teremtett lényi kötelességét; hanem inkább ugyanaz, mint amire Pál törekedett – hogy legyen gazdagon áldott, bírjon nagy hatalommal, viseljen nagy koronát, és legyen Istennel egy szinten. Ezek az ő ambíciói és vágyai. Ezért aztán minden olyan alkalommal, amikor valami előny vagy kíváncsi dolog akad Isten házában, küzd, hogy megkaparintsa, a képesítéseik és a rangidősségük szerint kezdi rangsorolni az embereket, és így töpreng: „Alkalmas vagyok. Részesülnöm kell ebből. Harcolnom kell, hogy megszerezsem.” A legelső helyre sorolja magát Isten házában, majd azt gondolja, hogy úgy illendő, hogy élvezze Isten házában ezeket az előnyeit. A külföldre menetel ügyében például az illető első gondolata az volt, hogy részt kell, hogy vehessen benne, hogy az emberek többsége nem olyan jó, mint ő, nem szenvedett oly sok nehézséget,

mint ő, nem olyan alkalmas, mint ő, nem hisz oly sok éve Istenben, mint ő, és nem olyan hosszú ideje vezető, mint ő. Minden kifogást és értékelési módszert felhasznált, hogy rangsorolja magát. Bárhogyan is rangsorolta az embereket, mindig magát helyezte legelőre és azok sorába, akik alkalmasak. Végül úgy érezte, hogy úgy illik, hogy ő élvezze ezt a bánásmódot. Abban a pillanatban, hogy nem kapta meg ezt, illetve abban a pillanatban, amikor az áldottságáról és az őt érdeklő dolgok elnyeréséről alkotott ábrándja összetört, tett valamit ellene, feldühödött és vitázott Istennel, ahelyett, hogy alávetette volna magát és kereste volna az igazságot. Világos, hogy a szíve már tele volt ezekkel a dolgokkal, amelyekre törekedett, és ez kellően mutatja azt, hogy azok a dolgok, amelyekre törekedett, teljességgel összeférhetetlenek az igazsággal. Bármennyi munkát végzett is, a célja és a szándéka nem volt más, mint hogy koronát szerezzen – ahogyan Pál célja és szándéka is ez volt –, szorosan ragaszkodott ehhez, és sosem adta fel. Bárhogyan is közölték vele az igazságot, bárhogyan metszették meg, leplezték le és boncolgatták, akkor is makacsul ragaszkodott abbéli szándékához, hogy áldott legyen, és nem engedte el. Amikor nem kapta meg Isten jóváhagyását, és látta, hogy az áldás utáni vágya szertefoszlik, negatívvá vált és visszavonult, elhagyta a kötelességét és elmenekült. Nem teljesítette igazán a kötelességét, és nem tett jó szolgálatot a királyság evangéliumának terjesztésében, ez pedig teljességgel feltárja, hogy nem volt igaz hite Istenben, nem vetette igazán alá magát, és egy jottányi valódi tapasztalati tanúságtétellel sem rendelkezett – csupán báránybőrbe bújt farkas volt, amely a juhnyájban ólalkodott. Végül aztán teljesen felfedték és kiiktatták ezt az embert, aki velejéig álhívő volt, a hívőként való élete pedig véget ért. Ez az egyik eset.

Ez nem egyedi eset volt. Nem ő volt az egyetlen ember, aki elbotlott, és akit felfedtek a külföldre menetel dolga révén. Az imént említett példa egy férfiről szólt, de volt egy másik is, aki nő volt. A terv eredetileg itt is az volt, hogy a nő velünk jöhet külföldre. Amikor ez történt, belül nagyon boldog volt, elkezdett tervezni és készülni a dologra, végül azonban különböző okok miatt nem tudott menni. Akkoriban nem tájékoztatták, mivel túlságosan veszélyes volt a helyzet. Egyszer aztán a munkatársak számára tartott megbeszélésen jutott tudomására a döntés. Elemezzétek ezt: mi lehet az eredménye, amikor a nő megtudja? (Ha valaki normális ember módjára gondolkodna, akkor valószínűleg nem lenne túl heves reakciója, miután megtudja. Arra gondolna, hogy azért nem mehet külföldre, mert túl veszélyes a helyzet, és képes lenne helyesen kezelni az ügyet. Ha azonban ez a nő szerezne tudomást róla, lehet, hogy feldühödne, és megpróbálna vitázni Istennel.) Így van; valamelyest felfogtatók az efféle emberek jellemét. Az efféle emberek ilyenek – függetlenül attól, hogy miről van szó, nem fogják a rövidebbet húzni, hanem inkább hasznot húznak. Mindenben túl kell szárnyalniuk mindenki mást, és mindenki másnál jobbnak kell lenniük. Mindenben a legjobbnak kell lenniük, minden kíváncsi dolgot meg kell kapniuk, és elfogadhatatlan számukra, hogy ne részesüljenek valamiből. Miután a nő megtudta ezt a dolgot, azonnal feldühödött, és hisztizve fetrengett a földön. Megmutatta démoni oldalát, kiiktatta a munkatársait és

rájuk zúdította a dühét. Honnan származott a düh? Úgy tűnt, mintha a testvérekre lenne mérges, de valójában kire volt mérges? (Istenre volt mérges.) Ez történt. Aztán mi volt az oka a dühének? Hol volt a gyökere? (Ott, hogy nem teljesültek a vágyai.) Arról van szó, hogy nem jutott hozzá egy kíváncsi dologhoz és nem érte el a célját. Ezúttal nem járt sikerrel a haszonszerzésben, hanem mások jutottak hozzá az előnyhöz, ő pedig nem tudott részt venni, úgyhogy dühös volt; nem tudott tovább színlelni, szíve összes elégedetlenségét és neheztelését kieresztette és szabadjára engedte. A múltban mindig neki kellett az elsőnek lennie, aki megtudja, mit csinál a Fennvaló. Folyton a Fennvalóval akart kapcsolatban állni, a testvérekkel pedig nem érintkezett. Folyton magas rangú személyiségként kezelte magát, nem pedig átlagos tagként, így tehát úgy vélte, hogy ezúttal is neki kell külföldre mennie, ha senki másnak nem is, de neki igen. Ő volt az első számú jelölt, és övé kell legyen az öröm, hogy ilyen bánásmódban részesül. A szíve valójában ezt gondolta. Most azt látta, hogy nem lesz meg az az öröme, hogy ilyen bánásmódban részesüljön, az évek során elszenvedett nehézség mind hiábavaló volt; semmi sem jutott neki abból a státuszból, amelyet fáradságosan elért, sem a bánásmódból, amelyet akart. Mindezek semmivé foszlottak ebben a pillanatban. Hihetetlen módon nem tudott kicsalni egy ilyen nagyságrendű kíváncsi dolgot; hihetetlen módon mellőzték, így hát úgy gondolta, hogy nem foglal el kiemelt helyet Isten szívében, hanem csak átlagember. A védelmi vonal teljesen összeomlott a szívében, és többé nem színlelt és nem palástolt dolgokat. Elkezdett hisztizni, kiabálni az emberekre, kiereszteni a gőzt, feldühödni és leleplezni azt, ami természetes volt számára, anélkül, hogy foglalkozott volna azzal, hogy mások mit mondanak vagy hogyan látják azt. Ezután egy csapathoz küldték kötelességet végezni. Miközben a kötelességét tette, sok rossz dolgot követett el, a csapatban lévő testvérek pedig végül együtt írtak egy levelet, amelyben azt követelték, hogy zárják ki őt. Mi volt az oka annak, hogy kizárták? A testvérek arról számoltak be, hogy az általa elkövetett gonoszság egyetlen mondattal jellemezhető: olyan sok, hogy le sem lehet írni mindet! Más szóval, túl sok gonoszságot tett, az általa elkövetett dolgok természete pedig túl súlyos – csupán egy-két mondattal nem lehetett világosan kifejezni, és csupán egy-két történetben sem lehetett elmesélni. Számtalan gonosz dolgot követett el, és ez dühítette az embereket, úgyhogy a gyülekezet kizárta őt. Az általa tett gonoszságokat nem azelőtt követte el, mielőtt a külföldre menetel ügye felmerült, miért volt tehát képes ezekre annak felmerülését követően? Azért, mert a külföldre utazás kérdése nem a kíváncsai szerint alakult. Világos, hogy az általa tett gonoszságok, illetve az általa felfedett rúttság egyfajta bosszú és az indulatai kiélése volt, amit pusztán az okozott, hogy nem kapta meg ezt a kíváncsi dolgot. Mondjátok meg Nekem, hogy még ha nem is ért sok igazságot, vajon képes-e efféle megnyilvánulásokra egy olyan ember, aki valóban törekszik az igazságra és akinek van emberi mivolta, amikor ilyen helyzettel találkozik? Képes-e ilyen dolgokat felfedni? Senki, akiben van egy kis emberi mivolt, egy kevés lelkiismeret és egy kevés szégyenérzet, nem fog ilyesmiket tenni, hanem türtőzteti magát. Bár a szíve nem boldog, nem elégedett és egy

kicsit megbántódott, arra gondol, hogy ő csak egy átlagember, hogy nem szabad harcolnia azért, hogy megkapja ezt a dolgot, hogy azoknak, akik Istenben hisznek, az igazságra kell törekedniük, mindenben alá kell vetniük magukat Isten vezényleseinek, hogy nem lehet választási lehetőségük, és hogy az emberek teremtetett lények, és semmilyen módon nem lenyűgözőek. Pár napig szomorú lesz, de aztán fátylat rá. Továbbra is hinni fog, ahogyan kell, nem tesz gonoszságot és nem áll bosszút az ügy miatt, és nem is fog szitkozódni miatta. Ezzel szemben azok, akik nem törekednek az igazságra és akiknek a jelleme rettenetes, mindössze egy ilyen apró ügy kapcsán képesek mindezeket a gonosztetteket kinyilvánítani, amit korábban sosem tettek. Ez magyarázatot ad a problémára. Magyarázatot ad az efféle emberek emberi mivoltának lényegére, és magyarázatot ad az efféle emberek valódi törekvéseire, nevezetesen arra, hogy az ügy feltárulása kapcsán teljesen fény derül az igazi arcukra. Először is a lényegük teljességgel ugyanaz, mint egy antikrisztusé. Másodszor sosem törekedtek az igazságra, és soha nem kezelték magukat az üdvösség tárgyaként, valamint nem vetették alá magukat Isten vezényleseinek és elrendezéseinek. Nem törekednek az Istennek való alávetettségre; csak a státuszra és az élvezetekre törekednek, csak arra, hogy jól bánjanak velük, valamint csak azon igyekeznek, hogy Istennel azonos szinten legyenek. Bármit is élvez Isten, ők is élvezik. Ily módon nem a semmiért követik Istent. Ezekre a dolgokra törekednek ők. Ez az efféle emberek természetlényege; ez az igazi arcuk és a szívük belső összképe. Ez az ügy vetett véget húsz évnyi hitnek e nő számára – az egész elúszott.

Mondjátok meg Nekem, hol kellene most lennie ennek a két embernek? A gyülekezetben vagy valahol máshol? (A nem hívő világban.) Miért mondjátok ezt? Hogyan jutottatok erre a döntésre? Mire alapozzátok a szavaitokat? (Arra, hogy álhívők, az Istenbe vetett hitüknek pedig nem az a törekvés a célja, hogy a teremtetett lényi kötelességüket tegyék. Az ilyen emberek a végén nem tudnak szilárdan megállni a hitükben, és csak a világba térhetnek vissza.) A végén nem tudnak szilárdan megállni a hitükben, de ez még nem a vég. Akkor hogy lehet az, hogy eltűntek? Azt kell megnézned, hogy belül mit gondoltak. Amikor valamilyen tevékenység folyt a szívükben, csak efféle dolgokat tudtak tenni, és csak efféle döntéseket tudtak hozni. Milyen módon elemezték és mérték fel ezt a dolgot, ami egy ilyen út választására vezette őket? A szívükben erre gondoltak: „Ennyi éven át hittem istenben, és sok nehézséget szenvedtem. Mindig is arra a napra vágyakoztam, amikor nevet szerezhetek magamnak. Azzal, hogy a fennvalóval vagyok, nevet szerezhetek magamnak és megmutathatom magam. Most végre van lehetőségem külföldre menni. Ez óriási! Olyasmi, amire gondolni sem mertem soha, mielőtt istenben hittem volna. Ez ugyanaz, mintha koronát szereznék az istenbe vetett hittel, de úgy tűnik, hogy nem leszek részese ennek a nagy kíváncsatos dolognak. Nem kaphatom meg. Korábban úgy véltem, hogy biztos helyem van isten szívében, de most látom, hogy nem ez a helyzet. Úgy tűnik, semmiféle kíváncsatos dolgot nem tudok szerezni isten követéséből. Amikor egy ilyen nagy dologra került sor, mint a

külföldre menetel, rám nem gondoltak, így hát nincs-e még kisebb esélye annak, hogy a jövőben koronát kapjak? Nem biztos, hogy ki fogja megkapni, és úgy néz ki, hogy nincs remény arra, hogy én legyek az.” Hajlandóak voltak-e vajon továbbra is követni Istent, amikor azt gondolták, hogy nincs remény? Korábban mi volt a céljuk a nehézség elszenvedésével és azzal, hogy árat fizettek? Csak amiatt a nagy remény miatt, azok miatt a szívükben dédelgetett apró eszmék miatt történt, hogy úgy viselkedtek és úgy nyilvánultak meg. Most, hogy a reményeik szertefoszlottak és az eszméik hiábavalóak, tudnak-e tovább hinni? Megelégednek-e vajon továbbra is azzal, hogy Isten házában maradnak és teszik a kötelességüket? Hajlandóak tudnak-e lenni arra, hogy nem nyernek semmit és alávetik magukat Isten vezényléseinek és elrendezéseinek? Az antikrisztusok ambíciói és vágyai olyan nagyok, hogy egyáltalán nem lesznek hajlandóak ezt az eredményt elfogadni az erőfeszítéseikért és az általuk fizetett árért. Ők arról álmodnak, hogy az általuk fizetett ár és az erőfeszítéseik koronát és kíváncsok dolgokat teremnek nekik cserébe, hogy bármilyen kíváncsok dolgokat kínál is Isten háza, nekik részesülniük kell abból – az rendben van, ha mások nem részesülnek, de nekik muszáj. Az ilyen erős ambíciókkal és mohósággal bíró emberek vajon képesek anélkül tenni a kötelességüket, hogy bármit is kapnának cserébe, illetve anélkül erőfeszítést tenni, hogy bármit is kapnának cserébe? Egyáltalán nem képesek ezt megvalósítani. Egyesek ezt mondják: „Hadd törekedjenek az igazságra. Miután sok igazságot meghallgattak, vajon nem lesznek képesek megvalósítani?” Vannak mások, akik ezt mondják: „Ha Isten megfenyíti és megítéli őket, az vajon nem fog változtatni rajtuk?” Erről van szó? Isten nem fenyíti és nem ítéli meg az ilyen embereket, és nem menti meg az ilyen embereket. Pontosan az efféle embereket fogja kiiktatni. Miben különbözik az, amit Én mondtam, attól, amit ti mondtatok az imént? Vajon az a szívük valódi tevékenysége, amit ti mondtatok? Az efféle emberek lényegének megnyilvánulása az? (Nem.) Akkor mi az, amit ti mondtatok? (Érzések és üres elméletek.) Annak a természete, amit ti mondtatok, egy kicsit az elemzés és a felmérés felé hajlik, és az elméleti alapú felmérésüket és meghatározásukat jelenti. Nem az igazi gondolataikat és megnyilatkozásaikat, és nem is a valódi nézeteiket. Ilyen azoknak az embereknek a megnyilvánulása, akiknek a lényege egy antikrisztusé. Ha van egy kíváncsok dolog, amelyet nem kaptak meg, egy haszon, amelyet nem élveztek, vagy egy előny, amelyet nem szereztek meg, akkor dühösek, elveszítik a bizalmukat az istenhitben és az igazságra való törekvésben, nem hajlandóak hinni Istenben, el akarnak futni és rossz dolgokat akarnak tenni. Rossz dolgokat tesznek azért, hogy kiereszék a gőzt és bosszút álljanak – kiszellőztetik a félreértéseiket Istenről és a neheztelésüket Istenre. Kellene-e kezelni ezeket az embereket? Engedni kellene-e nekik, hogy folytassák a kötelességük végzését a gyülekezetben? (Nem.) Akkor hogyan kellene kezelni ezeket az embereket? (Ki kell közösfíteni őket.) Van valaki, aki azért nem hisz tovább, mert nem mehetett külföldre? (Igen.) Miféle ember az ilyen? (Álhívő. Csak azért hisz Istenben, hogy áldásra törekedjen, amikor pedig az ambíciói és a vágyai nem teljesülnek, elárulja

Istent.) Egy ilyen aprócska dolog miatt képes felhagyni azzal, hogy higgyen Istenben. Az ilyen emberekről nem mondható el, hogy igaz hitük vagy hamis hitük van – a jellemük oly alantas!

Harmadik eset: Lehetetlennek tűnik tovább élniük, miután hazatértek vidékre

Egyesek vidékre születnek, a családjuknak pedig nincs sok pénze, amiből élhetnek. A mindennapi életük során használt tárgyak egyszerűek, és egy kemény ágyon, szekrényen és asztalon kívül nincs más bútor a házukban. A padlójuk téglából vagy földből készült – még csak betonpadlójuk sincsen. Igen szerények a körülményeik. Miután hinni kezdenek Istenben, végzik az evangélium hirdetését illető kötelességüket, és eljutnak néhány gazdag területre. Volt egy ilyen nő, aki körülnézve azt látta, hogy a testvérek többségének keményfa vagy csempepadló van az otthonában, a falakon tapéta, a házuk igen tiszta, és mindennap tudnak fürödni. Sok bútor is van a házukban: tévéállványok és nagy szekrények, valamint kanapék és légkondicionáló. A hálószobájukban Simmons ágyak vannak, a konyhájukban pedig mindenféle készülék: hűtő, mikrohullámú sütő, sütő, tűzhely, páraelszívó stb. Szédítő látvány volt. Ezenkívül az ilyen nagyvárosokban voltak egyes helyek, ahol lifttel közlekedhetett le és fel az emeletek között. Ez a hely felnyitotta a szemét, és miután egy ideig ott dolgozott és hirdette az evangéliumot, nem akart visszamenni. Miért volt ez? Erre gondolt: „Az én családom vályogháza a sáros nyomába sem jöhet ennek a helynek. Mindannyian hiszünk Istenben, akkor hogy lehet az, hogy ezek az emberek ennyivel jobban élnek az én családomnál? Olyan ezeknek az embereknek az élete, mint a mennyország. Az én családom egy disznóólban él – annyival rosszabbul, mint ezek az emberek!” Miután ezt az összehasonlítást tette, feldúlt lett, még inkább ragaszkodott ehhez a helyhez, és még kevésbé volt kedve visszamenni. Erre gondolt: „Ha hosszú távon itt munkálkodhatok, akkor nem kell hazamennem, nem igaz? Az a vályoglyuk nem alkalmas arra, hogy emberek lakjanak benne.” A nagyvárosban maradt egy ideig, megtanult úgy étkezni, öltözködni és élvezni az életet, mint a városi népek, és megtanult úgy élni, ahogyan a városi népek. E napok során úgy érezte, hogy az élet igen jó. Jó, hogy van pénze. A szegénység nem kínál jövőt az embereknek. A szegényeket csak lenézik a többiek, sőt, ők maguk is lenézik magukat. Minél többet gondolt erre, annál kevésbé akart visszamenni, de mit sem tehetett – haza kellett mennie. Miután hazaért, különböző érzések kavargtak a szívében, és nagyon nehéz volt elviselnie. Amint belépett a házba, látta, hogy a padló döngölt, amikor pedig leült a padkára, igen keménynek és kényelmetlennek érezte azt. Amikor a falakat érintette, a kezét piszok lepte be. Amikor valami ízleteset említett, amit enni akart, senki sem értette a nevét, és nem voltak meg a fürdéshez szükséges berendezések, amikor lefekvés előtt meg akart mosakodni. Úgy gondolta, hogy így élni igen alantas, neheztelt a szüleinek, amiért olyan szegények, hogy semmi általa akart dolgot nem engedhettek meg maguknak, és folyton kijött a sodrából velük szemben. Amióta csak visszatért, olyan volt, mintha más emberré lett volna.

Rosszalló tekintettel nézte a családtagjait, és rosszalló tekintettel nézett mindenre az otthonában, azt gondolván, hogy az olyan pórias, hogy képtelen tovább ott élni, és ha a továbbiakban ott kellene élnie, belehalna a sérelmekbe. Az, hogy elhagyta az otthonát, felnyitotta a szemét, ám rossz dologgá vált, ami miatt a szülei igen megharagudtak rá. Ezen a ponton egy ötlet támadt a fejében: „Ha a szüleim nem hinnének istenben, és én sem hinnék istenben, akkor egész biztosan jobb lenne az életünk, mint most. Még ha nem is alhatnánk Simmons ágyakon, legalábbis jobban étkezhethetnénk és lecsempézhetnénk a padlót.” Úgy vélte, hogy ez az Istenben való hit eredménye, hogy az Istenben való hit azt jelenti, hogy az embernek szegénynek kell lennie, hogy az embernek nem lehet jó élete, ha hisz Istenben, és hogy az ember nem ehét jó dolgokat, illetve nem viselhet szép ruhákat. Ettől kezdve ez a kiváló, hősies nő, aki több tartományban is elért valamit, képtelen volt feltápáskodni, és egész nap álmosnak érezte magát. Reggelente nehezebbre esett felkelni, és az volt az első dolga, hogy elkészüljön és kifesse magát, majd olyan ruhákat öltönn magára, amelyeket a városi emberek gyakran viselnek. Ezután elkomorodott, és azon töprengett, hogy mikor szabadulhat meg ettől a provinciális élettől és élhet úgy, ahogyan a városi emberek. A prédikációk, amelyeket egykor hirdetett, és a valaha volt elhatározása mind eltűnt – az egésztől megfélemedezett. Még azt sem tudta, hogy hívő-e. Ilyen gyorsan megváltozott. Amiatt, hogy kicsit kinyílt a szeme, valamint a környezete és az életminősége megváltozott, felfedte magát.

Korábban ez a nő mindenfelé elment prédikálni és munkálkodni. Erős elhatározása és nagy ereje volt, ám ezek csak látszólag voltak meg. Még azt sem tudta, hogy mélyen belül mire törekszik, mit kedvel és miféle ember ő. Az az egy élmény, hogy a városba ment, gyökeresen megváltoztatta az élete állapotát, az pedig, hogy egy ideig megtapasztalta a jómódúak életvitelét, teljességgel megváltoztatta az élete irányát. Pontosan mi volt az ok? Ki változtatta meg őt? Isten nem lehetett az, nem igaz? Persze, hogy nem. Akkor mi volt az oka? Azért történt, mert a környezet felfedte őt, felfedte a természetlénységét, valamint felfedte a törekvéseit és az utat, amelyen járt. Milyen úton járt? Nem az igazságra való törekvés útján, nem is Péter útján, nem is azok útján, akiket megmentenek és tökéletesítenek, sem pedig a teremtetett lényi kötelesség teljesítését célzó igyekezet útján, hanem inkább egy antikrisztus útján. Egy antikrisztus útja tudniillik a hírnévre, a státuszra és az anyagi örömekre való törekvés útja. Ilyen az efféle emberek lényege. Ha nem ezekre a dolgokra törekedett volna, és olyan ember lett volna, aki az igazságra törekszik, akkor egy ilyen apró környezetváltozás, mint ez, egyáltalán nem fedte volna fel őt. Legfeljebb kicsit elgyengült volna a szíve, kicsit feldúlt lett volna, és egy kicsit fájdalmasnak érződött volna számára, illetve lett volna pár ostoba megnyilvánulása, ám nem jutott volna el addig a pontig, hogy ilyen nyers módon megmutatkozzon. Mi a lényege az efféle emberek törekvéseinek? Ugyanazokra a dolgokra törekednek, amelyekre a nem hívők, illetve ugyanazokra, amelyekre ebben a világban bárki, aki a hírnevet, a nyereséget és a gonosz irányzatokat hajszolja. Tetszik nekik a nem hívők divatos öltözete, kedvelik, ahogyan a nem hívők gonosz irányzatokat követnek, és még

inkább tetszik nekik a nem hívőknek a hús-vér test extravagáns életmódja iránti megszállottsága. Ezért a környezetében történt egyetlen változás következtében ennek a nőnek az életszemlélete és a világhoz, valamint az élethez való hozzáállása teljességgel megváltozott. Úgy gondolta, hogy Istenben hinni és az igazságra törekedni nem a legfontosabb, és hogy amikor az emberek ebben a világban élnek, élvezniük kell a hús-vér testet és az életet, hajszolniuk kell az irányzatokat, és olyanoknak kell lenniük, mint a karizmatikus és ragyogó alakoknak a társadalomban, akik után megfordulnak az emberek, amint elhaladnak, akik irigységet keltenek másokban, és arra készítetik az embereket, hogy bálványozzák őket. Vannak néhányan, akik – miután több környezettel és mindenféle emberrel találkoztak, és kinyílt a szemük –, mivel az igazságra törekednek és mivel értik Isten szándékait, képesek jobban átlátni ezeken a gonosz irányzatokon és az emberiségen. A szívük jobban képes megvetni a világi emberek által járt utat, valamint felismerni és teljességgel elhagyni azt az irányú törekvésükben, hogy azon az úton járjanak, amelyen Isten vezeti őket. Ami azokat az embereket illeti, akik nem törekednek az igazságra, és akiknek a lényege egy antikrisztusé, az ambícióik és a vágyaik nemcsak hogy nem apadnak, amint kinyílik a szemük és különböző környezetekkel találkoznak, hanem nőnek és nagyobbá válnak. Miután az ambícióik és a vágyaik nagyobbá váltak, ezek az emberek még inkább irigylük azoknak az életét a világban, akik jó dolgokat élveznek, valamint van pénzük és befolyásuk, és a szívük mélyén megvetés alakul ki bennük a hívők élete iránt. Úgy vélik, hogy a hívők többsége nem hajszolja a világot, nincs pénzük, státuszuk, befolyásuk, és nem sokat láttak a világból, hogy nem olyan karizmatikusak, mint a nem hívők, nem értik, hogyan élvezzék olyan jól az életet, mint a nem hívők, és nem kérkednek annyit, mint a nem hívők. Ennek eredményeképp mélyen a szívükben szembenállás és ellenségesség fejlődik az Istenben való hittel szemben. Ezért sok antikrisztusi lényeggel rendelkező ember esetében – attól kezdve, hogy hinni kezdett Istenben, mostanáig – nem lehet megmondani, hogy valójában olyasvalaki, akinek a lényege egy antikrisztusé, ám egy napon, amikor előáll a megfelelő környezet, az felfedi majd őt. Korábban, amikor még nem lepleződtek le azok az emberek, akik lelepleződtek, ők is követték a szabályokat, és úgy tettek, ahogyan kell. Bármire is kérte őket Isten háza, megtették, és képesek voltak szenvedést viselni és árat fizetni. Kötelességtudónak, olyan embereknek tűntek, akik a helyes úton járnak, és olyanoknak, akik hasonlatossága és magatartása Istenben hívő embereké. Bármit is tettek azonban látszólag, a lényegük és az út, amelyen jártak, nem állta ki az idő próbáját, sem a különböző környezetek próbatételét. Nem számít, hány éve hisz valaki Istenben, és bármilyen erős alapja van is a hitének, ha a lényege antikrisztusé és egy antikrisztus útján jár, akkor szükségképpen anyagi örömekre, extravagáns életstílusra, gazdag anyagi bánásmódra fog törekedni, sőt, mi több, mindenféle kíváncsú dologra törekszik majd, miközben irigyli azt, ahogyan a világi emberek viszonyulnak és közelítenek az élethez. Ez biztos. Ezért, bár most mindenki prédikációkat hallgat, eszi és issza Isten szavait és teszi a kötelességét, azok az emberek, akik ezeket teszik, ám az igazságra nem törekednek, szükségképpen

anyagi dolgokra fognak törekedni. Ezek a dolgok élveznek majd elsőbbséget a szívükben, és amint elérkezik a megfelelő környezet vagy körülmény, a vágyaik megnőnek és színre lépnek. Amint erre a pontra jut a dolog, lelepleződnek. Ha az emberek nem törekednek az igazságra, előbb-utóbb eljön számukra ez a nap. Ami azokat illeti, akik az igazságra törekednek, értik az igazságot, és akik számára az alap az igazság: amikor eljönnek ezek a kísértések és környezetek, ők képesek helyesen közelíteni azokhoz, elutasítani őket és szilárdan megállni az Isten melletti bizonyágtételükben. Amikor jönnek ezek a kísértések, képesek arra is, hogy felismerjék, mi pozitív és mi negatív, és tudják, hogy az olyasmi-e, amit akarnak. Épp olyan ez, mint ahogyan egyes nőket nem érdeklik azok a férfiak, akik hajszolják őket, bármennyi pénzük is van. Miért nem érdeklik őket? Azért, mert a férfiak jelleme nem jó. Egyes nők azért nem keresnek társat, mert nincsenek gazdag férfiak, akik járnának utánuk. Ha egy pénzes férfi járna utánuk és márkás ruhát venne nekik, amely 20000 jüanba került, az vonzaná őket, majd pedig ha 100000 jüant érő nercbundát vagy egy nagy gyémántot, gyönyörű nagy házat és autót vásárolna nekik, azonnal hajlandóak lennének feleségül menni hozzá. Nos tehát, amikor ezek a nők korábban azt mondták, hogy nem mennének férjhez, az vajon igaz volt, vagy hamis? Hazugság volt. Ezért aztán sokan vannak, akik azt mondják, hogy nem hajszolják a világot, sem a világi lehetőségeket és örömeiket, de ez akkor van, amikor semmiféle kísértés nem kerül eléjük; a környezet nem kedvez ennek. Amint kedvező környezet áll elő, mélyen beleesnek, és képtelenek lesznek kikeveredni belőle. Épp, ahogyan az imént említett példában. A nő nem keveredett ki a helyzetből. Miután egy ideig élvezte a városi életet, nem tudta, kicsoda is ő, és utat tévesztett. Ha egy palotába helyezték volna, akkor el kellett volna érnie, hogy a szülei mielőbb megöljék magukat, nehogy foltot ejtsenek a nevén? Az ilyen emberek mindenféle ostobaságot képesek elkövetni az élvezetük, a hírnevük, az extravagáns életstílusuk és a magas életminőségük kedvéért. Értéktelenek és alantas jellemük van. Törekedtek valaha az igazságra az ilyen emberek? (Nem.) Akkor honnan eredtek a prédikációk, amelyeket a nő hirdetett? Volt egyáltalán mit hirdetnie? Amit ő hirdetett, az nem prédikáció volt, hanem doktrína. Műsort adott elő és félrevezette az embereket, nem pedig prédikált. Oly sok prédikációt tartott, hogy lehet akkor az, hogy még a saját problémáit sem tudta megoldani? Tudta, hogy eljuthat erre a pontra? Világosan látta a dolgokat? Oly sok prédikációt tartott, mégis, miután egy ideig élvezte a városi életet, nem tudott úrrá lenni az efféle kísértéseken és nem tudott szilárdan megállni a bizonyágtételében. Prédikációk voltak tehát azok, amiket hirdetett? Nyilvánvalóan nem. Ez a harmadik eset.

Negyedik eset: Felajánlások csalárd módon történő felhasználása adósságok kifizetésére

Korábban, amikor a kontinentális Kínában voltam, keresnünk kellett egy viszonylag biztonságos helyet, ahol a munkatársak találkozhattak, úgyhogy találtunk egy vendéglátó családot. Ez a család hajlandó volt befogadni minket, és segített megóvni a helyet. Miután azonban eltelt valamennyi idő, a család kezdte ezt gondolni: „Úgy tűnik, hosszú

távon terveztek itt találkozni. Az én házamon kívül máshol nem tudtok összejönni, úgyhogy meg kellene ragadnom az alkalmat, hogy kihasználjam a helyzetet. Hát nem bolond lennék, ha máshogyan cselekednék?” Egyszer, amikor munkatársi megbeszélésre gyűltünk össze, és még nem érkezett meg minden résztvevő, egy ember érkezett a vendéglátó család házába nyilvánvaló ok nélkül, leült a nappaliban, és nem ment el. A vendéglátó jött, és azt mondta, hogy az illető adósság begyűjtése végett jött, és hogy ők több évvel ezelőtt vették kölcsön ezt a pénzt, és nem fizették vissza. Mit gondoltok, mi történt itt? Az illető jöhetett volna korábban, illetve jöhetett volna később is, de épp úgy esett, hogy pontosan ekkor jött, hogy beszédje az adósságot. Vajon csak véletlen volt, vagy valaki szándékosan így tervezte? Nem lehetett nem gyanakodni. Valami búzlott. Mi történt itt? Vajon nem arról volt szó, hogy a családnak rossz szándékai voltak, és szándékosan hívta az illetőt, hogy jöjjön át? (De igen.) Azt mondtam: „Azonnal zavarjátok el.” A vendéglátó így szólt: „Nem fog elmenni, amíg ki nem fizetjük.” Én így szóltam: „Miért nem törlesztesz neki?” A vendéglátó hímezett-hámozott, azt sugallva, hogy akkor sem fizetnének neki, ha meglenne a pénzük rá – ingyen kölcsönt akartak. A pénzbeszedő ott várakozott, és még mindig nem távozott, amire a többi munkatárs is érkezőben volt. Mit tervezett a vendéglátó? Vajon nem egy előre megfontolt csel volt ez? (De igen.) Később mondtam valakinek, hogy adjon pénzt a vendéglátónak, és érje el, hogy azonnal szabaduljon meg a pénzbeszedőtől. Miután a vendéglátó megkapta a pénzt, a pénzbeszedő félórán belül távozott. A józan ész azt diktálja, hogy a pénzbeszedőnek nem kellene visszajönnie, ám ezzel még nem volt vége az ügynek. Egy hónappal később a pénzbeszedő ismét eljött egy munkatársi megbeszélés előtt. A vendéglátó elmondta, hogy legutóbb az adósságnak csak egy részét fizették meg, nem pedig az egészet. Mi volt a célja azzal, hogy ezt mondta? Az, hogy ismét Isten házával fizettesse ki az adósságát. Ugyanaz volt, mint legutóbb: miután odaadtuk a vendéglátónak a pénzt, a pénzbeszedő távozott. Attól kezdve bármikor mentünk oda találkozni, a pénzbeszedő soha többé nem jött, mivel két részletben már kifizettük a vendéglátó adósságát. Ő aggódott, hogy ha előre ilyen sok pénzt kért volna, nem egyeztünk volna bele, hogy kifizetjük, úgyhogy inkább két részletben kérte. Hogyan kellene tekintenünk erre a pénzre? Isten háza adta kölcsön neki, vagy a vendéglátó manipulálta Isten házát, hogy adja neki? (Manipulálta Isten házát.) Valójában fortéllyal rávette Isten házát, hogy adja neki a pénzt. Akkor miért adta neki a pénzt Isten háza? Megtehettük volna, hogy nem adjuk neki a pénzt, nem igaz? Végül is észszerű és jogos, ha nem adjuk neki, ám ez azt jelentené, hogy a munkatársak nem tudnak találkozni. Mivel indokoltuk tehát, hogy odaadjuk neki? Az Én gondolatom akkor az volt, hogy bérleti díjként kezeljük ezt a pénzt. Ha kibéreltünk volna egy szállót vagy egy sportcsarnokot, nem került volna vajon az is pénzünkbe? Ilyen helyeken nem találkozhatunk, és nem is biztonságos. Itt a vendéglátó segít megóvni ezt a helyet és a biztonságunk garantált, észszerű tehát, ha Isten háza elkölt némi pénzt az illető adósságainak kifizetésére? (Igen.) Csupán arról van szó, hogy a pénzt nem tisztességes módon kapták. Egy olyan

környezetben azonban, amilyen a nagy vörös sárkány országa, gyakran szükséges efféle dolgot tenni.

Egyeseknek gonosz az emberi mivolta, és nem egészen hajlandóak megtenni a vendéglátás kötelességét. Használunk kell őket, hogy megóvják a helyet, ahol vagyunk, úgyhogy meg kell engednünk nekik, hogy némi hasznot húzzanak a helyzetből. Miután azonban hasznot húznak, vajon megkaphatják még az üdvösséget? Nem, nem kaphatják meg. Nem arról van szó, hogy Isten ne mentené meg őket, hanem arról, hogy az efféle ember nem tudja elérni az üdvösséget. Bárkit rászéd és bárkit kihasznál. Amikor a kötelességét teszi és próbál előkészíteni pár jótettet, mindig ki kell csálnia belőle valami kíváncsatos dolgot, és bárkivel is érintkezik, azt az alapelvet követi, hogy mindig csak kihasználja a helyzetet és soha ne húzza a rövidebbet. Ezt az alapelvet követi a kötelességvégzést illetően Isten házában. Nos, honnan származnak ezek a „jótettek”? Isten háza megvásárolja és megfizeti őket, ahelyett, hogy ezek az emberek maguk készítenék elő a jótetteket; ők nem készítenek elő jótetteket. Biztosítanak egy helyet, Isten háza pénzt költ, és bérleti díjként kezeli azt. Ennek semmi köze a jótettekhez, és nem is az ő jótettük. Miféle viselkedés az, amikor valaki annak zászlaját lengeti, hogy helyet biztosít a testvéreknek Isten háza nevében azért, hogy csalással pénzt vagy tárgyakat szerezzen Isten házából? Miféle jelleme van az ilyen embernek? Olyan a viselkedése, amely alkalmas arra, hogy Isten emlékezzen rá? Hol foglal helyet a sorban a jelleme az emberek szívében és Isten szívében? A jótettek előkészítése olyasmiről, amit elő kell készítened – a rendeltetési helyed kedvéért készítesz elő jótetteket, és minden, amit teszel, magadért van, nem pedig másokért. Azzal, hogy megteszed, amit tenned kell, már jutalmat kaptál, és megszerezted azt a kíváncsatos dolgot, amit szándékodban állt megkapni – hogyan tekint tehát rád Isten a szívében? Azért teszel jó dolgokat, hogy nyerj valamit az érdekkörödben, nem pedig azért, hogy elnyerd az igazságot, vagy hogy életet nyerj, arról nem is beszélve, hogy eleget tegyél Istennek. Attól még meg tudja menteni Isten az ilyen embereket? Nem, nem tudja. Csak egy apró jótettet készítenek elő, és végeznek egy kis kötelezettséget és kötelességet, mégis tartják a markukat és fizetséget kérnek Isten házából, filléreskednek Isten házával, mindenféle módját kitalálják, hogy rászédjék Isten házát és kíváncsatos dolgokat nyerjenek, valamint gondoskodjanak róla, hogy soha ne húzzák a rövidebbet – mintha üzletelnének. Ily módon ez a jótett nem jótett – gonosztetté vált, és Isten nemcsak hogy nem fog emlékezni rá, hanem megfosztja ezeket az embereket az üdvösséghez való joguktól, illetve megszünteti azt. Amikor az a vendéglátó rávette Isten házát, hogy kifizesse az adósságát helyette, az a természetét tekintve kissé csalárd volt? Ezt teszik az antikrisztusok. Amikor pénz kell nekik, nem tisztességesen intézik, hanem oly módon, aminek a természete csalárd, megragadva az alkalmat, hogy kikényszerítsenek dolgokat. Megmenti vajon Isten azokat, akik kizsárolják az Istennek szánt felajánlásokat? (Nem, nem menti meg.) Ha ezek az emberek bűnbánatot tartanak és igaz hitük van, vajon meg kellene menteni őket? (Nem.) Miért? (A tény, miszerint ezek az emberek képesek voltak

csalárd magatartást tanúsítani Isten házával szemben, azt jelenti, hogy Istennek nincs helye a szívükben – jellegzetes álhívők.) Bűnbánatot fognak vajon tartani az álhívők? Az afféle álhívők, akik antikrisztusok, nem fognak bűnbánatot tartani. Minden általuk tett dolog középpontjában a saját érdekeik állnak, és soha nem fognak bűnbánatot tartani, még ha meghalnak, akkor sem. Nem ismerik be, hogy valami rosszat tettek, és azt sem ismerik be, hogy gonoszságot cselekedtek, mit bánnának hát meg? A bűnbánat azoknak való, akikben van emberi mivolt, akiknek van lelkiismerete és józan esze, és akik világosan tudják látni a romlottságukat és beismerik azt. Amikor az a vendéglátó család tett egy apró kötelességet, ki kellett csalniuk belőle valami kíváncsatos dolgot, és még egy ilyen lehetőséget sem hagytak ki. Nagy szélhámosok voltak. Ez a negyedik eset.

Ötödik eset: Fizetség követelése az Isten házában végzett munkáért

A kontinentális Kínában vannak olyan munkák, amelyek viszonylag veszélyesek és kockázatosak, és amelyek elvégzéséhez némi ésszel és bizonyos képesítéssel rendelkező emberekre van szükség. Akkoriban volt egy ember, akinek megvoltak ezek a képesítései, így a Fennvaló elrendezte neki némi munka végzését. Mialatt ezt a munkát végezte, egy kéréssel állt elő, mondván, hogy amint hozzákezd ehhez a munkához, többé nem tud mindennap a rendes munkahelyére járni, és a családja egy kicsit nehezen boldogul. Isten háza adott neki valamennyi pénzt a megélhetési költségeire, ő pedig nagyon boldog volt emiatt, és elvállalta a kapott munkát; a munkateljesítménye azonban csak átlagos volt. Egy idő elteltével a családjának nem volt gondja a boldogulással, de aztán adódott valami más, amivel előhozakodott Isten házában, Isten háza pedig adott neki valamennyi pénzt a megélhetési költségekre, biztosítandó, hogy boldogulni tudjon. Vonakodva beleegyezett, hogy folytassa a munkája végzését, de mennyire jól végezte vajon? Egy nagy zűrzavar volt. Ha volt kedve csinálni valamit, akkor tett egy keveset, ha pedig nem volt kedve csinálni valamit, egyáltalán nem csinálta meg. Ez késleltette a munkát, és azt eredményezte, hogy a gyülekezet munkája veszteségeket szenvedett, és másoknak kellett helyrehozniuk a dolgot. Isten háza később felvette vele a kapcsolatot, hogy megmondja neki, tegyen erőfeszítést a munkájában, és hogy Isten háza továbbra is segíteni fog neki minden adódó nehézsége megoldásában. Közvetlenül, szemtől szembe nem mondta ezt Isten házában, hanem egy pár testvérnek mondta el bizalmasan: „Vajon a megélhetési költségeim hiányoznak? Milyen nagy problémát tud megoldani ez a kevés pénz? Azzal, hogy ezt a munkát végzem, olyan óriási problémát oldok meg Isten háza számára. Isten házában is nagy problémákat kellene megoldania az én számomra. A fiamnak jelenleg nincs pénze a tandíjra, és ez a probléma nem oldódott meg. Nekem nem ez a kevéske pénz hiányzik.” Valójában ezeket a szavakat gondolta, de nem tudta rávenni magát, hogy szemtől szembe elmondja Isten házában, hanem akkor tárult ez fel, amikor bizalmasan kieresztette a gőzt. Hogyan kellene megoldani ezt a helyzetet? Vajon továbbra is használnia kellene őt Isten házában, vagy keresnie kellene valaki mást? (Keresnie kellene valaki mást.) Miért? A jelleme és a lényege már feltárult.

Nemcsak azt akarta Isten házából, hogy támogassa a családját megélhetését, hanem azt is, hogy Isten háza fizesse a fia tandíját, később pedig azt mondta, hogy beteg a felesége, és azt akarta, hogy Isten háza fizesse a kezelését. Vajon nem kért egyre többet és többet? Úgy vélte, hogy azzal, hogy ezt a kis dolgot elvégezte Isten háza számára, nagy hozzájárulást tett, és hogy Isten házában feltétel nélkül biztosítania kell mindent, amire neki szüksége van. Ha egy rendes munkahelyen dolgozna, vajon megengedhetné magának, hogy egyetemre küldje a fiát? Megengedhetné magának, hogy kezeltesse a feleségét? Nem feltétlenül. Nos tehát, amikor ezt a kis munkát végezte Isten házában, vajon miért kért állandóan pénzt Isten házából? Mire gondolt? Hogyan tekintett erre a dologra? Úgy gondolta, hogy nélküle nem lenne senki Isten házában, aki elvégzi a munkát, ezért meg kell ragadnia ezt az alkalmat, hogy indokokat találjon arra, hogy több pénzt kérjen Isten házából, nem szabad lemondania róla a semmiért, és ha kihagyná ezt a lehetőséget, akkor az elúszna. Vajon nem erre gondolt? Úgy vélte, hogy ennek a munkának a végzése olyan, mintha dolgozna és pénzt keresne, úgyhogy meg kell csapolnia Isten házába. Később, amikor rájött, hogy nem tudja megcsapolni Isten házába, nem végezte a munkáját. Olyan ember ez, aki igazán hisz Istenben? (Nem.)

Azok az emberek, akik igazán hisznek Istenben, nem félnek a nehézség viselésétől, miközben a kötelességüket végzik. Egyesek nem tesznek említést a családjuk nehézségeiről a kötelességük végzése alatt. Egyesek szegény területeken vendéglátói kötelességet végeznek, és amikor jönnek a testvérek, és nincs enni való rizs, elmennek pénzt kölcsönkérni, de nem szólnak semmit. Ha szólnának, Isten háza oda tudná adni nekik a pénzt? (Igen.) Isten háza megengedheti magának az ahhoz szükséges dolgokat, hogy testvéreket fogadjanak. Akkor hát miért nem szólnak semmit? Ha felajánlanád nekik, visszautasítanák. Miután elmentek és kölcsönkérték a pénzt, majd fokozatosan visszafizetik maguk. Nem akarnak pénzt Isten házából. Az antikrisztusok ennek épp az ellenkezői. Feltételeket szabnak, tartják a markukat, és követeléseket támasztanak, mielőtt bármi munkát végeztek volna. Hogyhogy olyan könnyen tartják a markukat? Hogyan tudják ilyen „magabiztos” módon tartani a markukat? Az ilyen emberek nem szégyellik magukat, nem igaz? Miután kértek valamennyi pénzt, többet akarnak. Ha nem kapják meg a pénzt, nem végeznek munkát – a biztos siker ígérete nélkül nem lépnek: „Annyi munkát fogok végezni, amennyit kifizetsz nekem. Ha nem fizetsz, akkor felejtse el, hogy bármi más munkát megcsináltatsz velem. Nekem ez egy feladat, és ha nem származik előnyöm belőle, nem fogom elvégezni. Kockázatnak teszem ki magam, hogy tegyem a kötelességemet, úgyhogy valamit kell kapnom cserébe, annak pedig arányban kell állnia azzal, amit beleteszek. Nem húzhatom a rövidebbet!” Így aztán kérniük kell azokat a dolgokat, amelyeket szerintük megérdemelnek, és kifogásokat kell találniuk arra, hogy kérjék – törniük kell a fejüket, hogy kérjék, és a kérésnek mindenféle módját is ki kell találniuk. Ha megkaphatják, az még jobb, ha pedig nem adják nekik, akkor eldobnak mindent és távoznak, így semmiféle veszteséget nem szenvednek majd. Emellett úgy vélik, hogy minden Isten háza által végzett ilyen munka kockázattal jár,

valamint hogy ha Isten háza nem adja meg nekik a kért dolgokat, félő, hogy jelenteni fogják, illetve hogy nincs más alkalmas embere, úgyhogy őket kell használnia, ha pedig őket használja, akkor fizetnie kell nekik. Természetét tekintve nem csalárd ez egy kissé? Nem kizsákmányoló természetű ez egy kicsit? Hívőknek számítanak az ilyen emberek? Ezek álhívők, akik nem részei Isten házában – még csak nem is az egyház barátai. Amikor az egyház barátai azt látják, hogy a hívők nagyszerű emberek, segítenek fedezni őket és segítenek elvégezni néhány dolgot. Az ilyen emberek kaphatnak egy kevés áldást. Ezzel szemben az antikrisztusok pusztán azért hisznek Istenben, hogy kíváncsi dolgokat szerezzenek. Ha nem kaphatnak kíváncsi dolgokat, akkor semmilyen kötelességet nem végeznek, semmilyen kötelezettséget nem teljesítenek, és egyáltalán nem hoznak áldozatot. Amikor Isten háza elrendezi számukra, hogy végezzenek egy kötelességet, először azt kérdezik, hogy az milyen kíváncsi dolgokat kínál, ha pedig nem kínál semmi kíváncsiasat, akkor nem teszik meg. Mi a különbség közöttük és a nem hívő világ szélhámosai között? Ezek az emberek mégis azt akarják, hogy megmeneküljenek és Isten megáldja őket. Vajon nem lehetetlen dolgokat kérnek? Ha ezeknek az embereknek nem lenne alantas jelleme és nem lennének szégyentelenek, akkor a szívük hogyan lenne képes ilyen elvetemedett cselekvési módokat kitalálni? Hogyan állhatnak így hozzá a kötelességük végzéséhez? Ti képesek vagytok ilyesmiket tenni? (Igen, mi is képesek vagyunk.) Milyen mértékben? Van korlát? Melyik ponton gondolnátok azt, hogy ez nagyon súlyos, és hogy képtelenek vagytok tovább ilyesmiket tenni? (A szívem időnként szemrehányást érez, és lelkiismeret-furdalásom van. Olyan is előfordul, amikor attól tartok, hogy mások leleplezik az általam tett dolgokat, így hát többé nem teszem őket.) Bármit is tesznek az emberek, a jellemük rendkívüli jelentőséggel bír. Az, aki egyáltalán nem szégyelli magát, bármiféle rossz dolgot képes megtenni. Velejéig gonosz ember. Semmi sem szab határt annak, amit tesz, és nem a lelkiismerete szerint cselekszik. Miféle emberek azok, akiknek az emberi mivoltában nincs lelkiismeret? Fenevadak és démonok, Isten pedig nem fogja megmenteni őket. Azok az emberek, akik képesek csalárd módon megszerezni az Istennek szánt felajánlásokat és kizsarolni az Istennek szánt felajánlásokat, mialatt Isten az Ő munkáját végzi, és akik fizetséget kérnek Isten házából, azok nem jó emberek. Úgy vélik, hogy könnyű megtéveszteni Isten házát, és hogy senkinek sem felelőssége, hogy utánanézzon a dolgoknak Isten házában, valamint hogy senki sem tulajdonosa a dolgoknak Isten házában, így hát tetszésük szerint magukévá tehetik és csalárd módon elvehetik ezeket a dolgokat. Úgy gondolják, hogy ezzel előnyt szereztek. Vajon valóban olyan könnyű megszerezni ezt az előnyt? Az előny, amelyet szereztél, nem volt nagy, de vajon mi a következménye annak, hogy megszerezted? Az, hogy elveszíted az életedet.

Ha valakinek valóban van némi emberi mivolta és egy kevés lelkiismerete, vajon képes lesz ezekre a dolgokra? Hiszel Istenben, mégis képes vagy becsapni Őt és kizsarolni a Neki szánt felajánlásokat. Miféle ember vagy te? Ember vagy egyáltalán? Csak démonok tesznek ilyesmit. Fenevadak nem teszik meg ezeket a dolgokat. Nézz

csak meg egy kutyát. A kutya gazdája felnevelte őt, az pedig óvja a gazdája házát. Amikor egy rossz ember érkezik, riadót fúj és megtámadja az illetőt. Mindenkit megkerget, aki elveszi a gazdája dolgait. Amikor a gazdája otthonában lévő csirkék, kacsák és libák megszöknek, segít megkeresni őket. Amikor a gazdája otthonában összeverekednek a disznók, megpróbálja szétválasztani őket. A kutya tudja, hogy a gazdája azt akarja, hogy őrizze a disznókat, úgyhogy képes teljesíteni ezt a feladatot. A kutya nem vitatkozik így a gazdájával: „Őriztem a disznókat, akkor hát hogy lehet, hogy nem adsz nekem egy kis csirkét vagy valami ennivalót?” Soha nem mond ilyet. Még egy kutya is képes óvni a gazdája otthonát, és ellentételezés nélkül teljesíteni a kötelezettségeit a gazdája számára, ezek az emberek azonban még az állatokhoz sem érnek fel. Miután teljesítettek egy kis kötelezettséget, úgy vélik, hogy a rövidebbet húzták, és miután teljesítettek pár feladatot és tettek némi erőfeszítést, kényelmetlenül érzik magukat, hogy a megállapodás egyenlőtlen volt, és hogy kihasználták őket, ezért aztán mindenféle módját kitalálják a kiegyenlítésnek. Amikor hiszel Istenben, Isten megóv és vezet téged, és oly sok igazsággal ajándékozik meg. Hogyhogy nem gondolsz arra, hogy viszonzod Neki? Nem gondolsz arra, hogy viszonzod Neki, Isten azonban nem erőlteti a dolgot. Amikor azonban te teljesítesz egy kis kötelezettséget, mérsz Istenhez, hogy kiegyenlítsétek a dolgot. Amikor te teljesítesz egy kis kötelezettséget, dolgokat akarsz kizsarolni és csalárd módon meg akarsz szerezni valamit – mindenféle módot kitalálsz, hogy kárpótold magad. Hát nem meghalni akarsz? Vajon nem sok az, amit Isten adott neked? Az emberek megnyilvánulásait tekintve mit érdemelnek ők? Az embereknek azért vannak azok a dolgaik, amelyeket élveznek és amelyeket ma birtokolnak, mert megérdemelték őket? Nem. Azok olyasmik, amiket Isten adományozott neked, és olyasmik, amikkel megáldott. Már igen sok mindenben részesültél. Isten neked adományozta az életet, az igazságot és az utat, anélkül, hogy bármit is kért volna cserébe. Hogyan viszonzottad Neki? Amikor teszel egy keveset a kötelezettségeidből és a kötelességeidből, belül úgy érzed, hogy nehezen viseled és hogy veszteséget szenvedtél, és mindenféle módját kitalálod a kiegyenlítésnek. Ha ki akarod egyenlíteni, Isten adhat neked valamit cserébe, de miután megkapod, vajon akkor is megmenekülhetsz még? Eljön majd a nap, amikor ezek az emberek pontosan fogják tudni, mi a legfontosabb és mi a legértékesebb. Azok, akiknek a lényege egy antikrisztusé, soha nem fogják megismerni az igazság értékét. Amikor eljön a nap, mikor a sorsuk feltárul, és amikor minden feltárul és nyilvánosságra kerül, akkor tudni fogják. De vajon addigra nem lesz-e már túl késő? Mindennek a kimenetele közel van, és minden dolog elmúlik. Csak Isten szavai és az Ő igazsága marad fenn az örökkévalóságig. Azok, akik birtokában vannak az igazságnak és gyakorolják Isten szavait, fennmaradnak az Ő szavaival és az Ő igazságával együtt. Ez Isten szavainak az értéke és ereje. Az antikrisztusok azonban soha nem lesznek tisztában ezzel a ténnyel, úgyhogy ők törik a fejüket, mindenféle módot kitalálnak és minden lehetséges eszközt felhasználnak, hogy cselt szőjenek különféle előnyökért az Istenbe vetett hit zászlaját lengetve, valamint az Istennek szánt felajánlások megszerzésének még

esetlenebbül csalárd módjait használják, és elsikkasztják és megkaparintják a Neki szánt felajánlásokat. Ezeknek az embereknek minden cselekedete és viselkedése szóról szóra fel van jegyezve Isten jegyzetfüzetében. Amikor eljön a nap, hogy a sorsuk feltáruljon, Isten minden egyes ember sorsát eme feljegyzések alapján határozza majd meg. Mindezek a dolgok igazak. Akár hiszed, akár nem, mindezen dolgok feltáruulnak majd. Ez az ötödik eset. Miféle ember ez a férfi? Nemes vagy alantas a jelleme? (Alantas.) Isten szemében nem tiszteletre méltó, hanem alantas. Röviden „aljadékként” emlegetik.

Hatodik eset: Fáradtságos erőfeszítéseket tesznek, hogy tisztséget nyerjenek az étel és a ruházat kedvéért

Miután hinni kezdett Istenben, sok ember folyton a státuszra, valamint arra törekszik, hogy mások nagyra tartsák őt. Isten házában mindig ki akarnak tűnni a tömegből, és falkavezérek akarnak lenni. Ezek kedvéért lemondanak a családjukról, a karrierjükéről, nehézséget szenvednek és árat fizetnek, majd végül teljesül a kívánságuk, és vezetők lesznek. A vezetővé válást követően ezeknek az embereknek az élete igen megváltozik. Annak a képnek és stílusnak minden aspektusa megnyilvánul bennük, amit egykor a hivatali emberekről alkottak a fejükben, attól kezdve, hogy hogyan öltöznek és sminkelnek, egészen a beszéd- és a viselkedésmódjukig. Megtanulják, hogyan beszéljenek tisztviselőként, megtanulják, hogyan dirigáljanak az embereknek, és megtanulják, hogyan vegyék rá az embereket, hogy elintézzék helyettük a magánügyeiket. Egyszerűen szólva megtanulják, hogyan legyenek tisztviselők. Amikor elmennek valahová vezetőnek, az azt jelenti, hogy tisztviselőnek mennek oda. Mit jelent tisztviselőnek lenni? Azt, hogy „fáradtságos erőfeszítéseket tesznek, hogy tisztséget nyerjenek az étel és a ruházat kedvéért”. Ez testi örömhöz kapcsolódó dolog. Miután vezetők lettek, miben különbözik az életük a korábbtól? Más az, amit esznek, viselnek, illetve más dolgokat használnak. Amikor esznek, ügyelnek arra, hogy az tápláló és ízletes legyen. Megválogatják az általuk hordott ruhák márkáját és stílusát. Miután egy éven át vezetők voltak egy bizonyos helyen, petyhüdtek és kövérek lesznek; tetőtől talpig márkás ruhába öltöznek; a mobiltelefonjuk, a számítógépük és a háztartási készülékeik mind csúcskategóriás márkájúak. Vajon ilyen körülményeik voltak, mielőtt vezetővé lettek? (Nem.) Miután vezetők lettek, nem fektettek erőfeszítést a pénzkeresésbe; honnan szerezték hát a pénzt, hogy megvegyék mindezeket? A testvérek adományozták nekik ezeket a dolgokat, vagy Isten háza osztotta ki nekik őket? Hallottatok-e valaha arról, hogy Isten háza ilyen dolgokat oszt minden vezetőnek és dolgozónak? (Nem.) Akkor hogy szerezték őket? Mindenesetre nem a saját szorgalmas munkájuk révén szerezték ezeket a dolgokat, hanem olyasmik ezek, amikhez a státusz elnyerését és a „tisztviselővé” válást követően jutottak hozzá – ahol élvezték a státusz előnyeit –, mások zsarolásával, valamint csalás és elkobzás révén. A gyülekezetekben mindenütt voltak vajon ilyen emberek a vezetők és dolgozók különböző sorai között, akikkel kapcsolatba kerültek? Amikor először vezetők lesznek, semmijük sincs, ám kevesebb mint három hónapon belül csúcskategóriás,

márkás számítógépek és mobiljaik vannak. Miután vezetővé váltak, egyesek úgy vélik, hogy magas szintű bánásmódot kell élvezniük – ha elmennek valahová, autóval kell utazniuk, az általuk használt számítógépeknek és mobiltelefonoknak jobbnak kell lenniük az átlagemberek által használnál, csúcsmárkásnak kell lenniük, amikor pedig a modell elavul, újra kell cserélniük. Vannak Isten házában ilyen szabályai? Isten házában soha nem voltak ilyen szabályai, és egyetlen testvér sincs, aki így gondolja. Akkor hát honnan származnak ezek a vezetők által élvezett dolgok? Egyrészt a testvérek zsarolásával, valamint úgy szerezték ezeket, hogy gazdag emberekkel megvetették maguknak ezeket a dolgokat, annak égisze alatt, hogy Isten házában munkáját végzik, továbbá maguknak vették ezeket a dolgokat, a felajánlások hűtlen kezelése és ellopása révén. Hát nem söpredék ők, akik csalással szereznek ételt és italt? Különbözik ez bármiben az Általam az előzőekben megosztott pár esetben szereplő emberektől? (Nem.) Mi a közös bennük? Mindannyian arra használták a pozíciójukat, hogy elsikkasszanak és zsarolással szerezzenek felajánlásokat. Egyesek ezt kérdezik: „Azáltal, hogy Isten házában munkálkodnak és vezetők, illetve dolgozók, vajon nem jogosultak arra, hogy élvezzék ezeket a dolgokat? Nem jogosultak arra, hogy Istennel együtt osztozzanak a Neki szánt felajánlásokban?” Mondjátok meg Nekem, jogosultak vajon? (Nem.) Ha venniük kell pár dolgot, hogy Isten házában munkáját végezzék, ebben az esetben Isten házában megvannak a szabályai, amelyek értelmében megvehetik azokat a dolgokat, de ezek az emberek vajon a szabályok előírásai szerint vásárolnak dolgokat? (Nem.) Mit láttok, ami azt mutatja, hogy nem? (Ha valóban a munkához lenne rá szükségük, úgy gondolkodnának, hogy egy adott dolog rendben van, amíg használható. Amire azonban az antikrisztusok törekednek, azok csúcskategóriás dizájner dolgok, és mindenből a legjobbat használják. Ebből ítélve láthatjuk, hogy a státuszukat használják fel ezeknek az anyagi dolgoknak az élvezetéhez.) Így van. Ha valamire a munkához lenne szükség, az megtenné addig, amíg használható. Miért kell nekik ilyen menő és drága dolgokat használniuk? Ráadásul, amikor megvették ezeket a dolgokat, vajon mások részt vettek a döntésben és egyetértettek vele? Vajon nem probléma ez? Ha mások részt vettek volna a döntésben, vajon mind beleegyeztek volna, hogy megvegyék ezeket a csúcskategóriás dolgokat? Biztosan nem. Igen nyilvánvaló, hogy felajánlások ellopásával szerezték ezeket a dolgokat. Világos, mint a nap. Továbbá Isten házában van egy szabálya – minden gyülekezetre igaz, hogy a felajánlások őrzése, valamint a munkavégzésben való együttműködés sohasem egyetlen ember feladata. Akkor hát egyénekként hogyan tudtak ezek az emberek tetszésük szerint felhasználni és elkölteni felajánlásokat? Ez nem áll összhangban az alapelvekkel. Vajon nem a felajánláslopás a természete ezeknek a dolgoknak, amiket tesznek? Más vezetők és dolgozók beleegyezése és jóváhagyása nélkül vásárolták és szerezték ezeket a dolgokat, arról nem is beszélve, hogy értesítettek volna másokat, illetve hogy bárki más tudta volna, mit tesznek. Nem a lopáshoz hasonló egy kicsit ennek a természete? Ezt a felajánlások ellopásának nevezik. A lopás becsapás. Miért nevezzük becsapásnak? Azért, mert

annak zászlaját lobogtatva vásárolták ezeket a menő dolgokat és szerezték meg őket, hogy Isten házában munkáját végzik. Az efféle viselkedést csalásnak, valamint becsapásnak nevezzük. Vajon túl messzire mentem ezzel a jellemzéssel? Nagy ügyet csinállok a semmiből? (Nem.) Nemcsak erről van szó, hanem miután ezek az úgynevezett vezetők egy ideig a helyükön maradnak, igen világosan kipuhatólják, hogy milyen munkát is végeznek az ottani testvérek a világban, milyen társas kapcsolataik vannak, és hogy milyen előnyöket tudnak kicsalni és szerezni ezektől az emberektől, és milyen kapcsolatokat használhatnak fel. Például igen világosan kipuhatólják, ha valamelyik testvér kórházban, kormányhivatalban vagy bankban dolgozik, vagy ha valaki vállalkozó, ha valakinek családi boltja, autója vagy nagy háza stb. van. Vajon beletartoznak ezek a dolgok ezeknek a vezetőknek a munkakörébe? Mit tesznek azzal, hogy kipuhatólják ezeket a dolgokat? Használni akarják ezeket a kapcsolatokat, valamint a világban különleges pozíciót betöltő testvéreket, hogy szolgálatot tegyenek nekik, szolgálják őket, és lássák el őket kényelmes dolgokkal. Úgy gondolod, hogy a gyülekezet munkájának végzése érdekében teszik ezt, és azért beszélgetnek az igazságról, hogy Isten választott népének nehézségeivel foglalkozzanak? Ezt teszik vajon? Minden általuk tett dolog mögött van egy szándék és egy cél. Amikor igaz vezetők és dolgozók munkálkodnak, ők a problémamegoldásra koncentrálnak, és arra összpontosítanak, hogy jól végezzék a gyülekezet munkáját. Nem szentelnek figyelmet azoknak a dolgoknak, amelyeknek semmi közük a gyülekezet munkájához. Csak arra összpontosítanak, hogy megkérdezzék, ki teszi őszintén a kötelességét a gyülekezetben, ki végzi hatékonyan a kötelességét, ki tudja elfogadni és gyakorolni az igazságot, és ki hűséges a kötelessége végzésében. Ezután előléptetik őket, azokat pedig, akik bomlasztanak és zavart okoznak, megvizsgálják, és elvszerűen foglalkoznak velük. Csak azok igaz vezetők és dolgozók, akik így gyakorolnak. Az antikrisztusok ezeket a dolgokat teszik? (Nem.) Mit tesznek? Azért tesznek dolgokat és előkészületeket, hogy kíváncsi dolgokat gyűjtsenek maguknak, valamint a saját érdekeik kedvéért, a gyülekezet munkájában azonban nem teszik oda magukat, és nem tartják fontosnak azt. Ezért mire egy bizonyos helyen megvetik a lábukat, addigra már nagyjából kipuhatólták, hogy melyik testvér milyen szolgálatot tehet nekik. Például aki egy gyógyszergyárban dolgozik, az ingyen adhat nekik orvosságot, amikor betegek, és jó minőségű import gyógyszert hozhat nekik; aki bankban dolgozik, az kényelmessé teheti számukra a befizetést vagy a pénzfelvételt és így tovább. Igen világosan kipuhatólják mindezeket a dolgokat. Maguk elé gyűjtik ezeket az embereket, függetlenül attól, hogy azoknak az emberi mivolta jó-e vagy sem. Ameddig ezek az emberek követik őket, és hajlandóak arra, hogy a segítők és a szárnységeik legyenek, az antikrisztusok kíváncsi dolgokat adnak nekik, maguk mellett tartják, táplálják és oltalmazzák őket, miközben ezek az emberek azért dolgoznak, hogy megszilárdítsák ezeknek az antikrisztusoknak a pozícióját a gyülekezetben, és hogy fenntartsák ezeknek az antikrisztusoknak az erőit. Amikor tehát azt akarod megnézni, hogy egy gyülekezetvezető valódi munkát végez-e, kérdezd őt az adott gyülekezetben

lévő testvérek valódi helyzetéről és arról, hogy miként megy a gyülekezeti munka, és világosan láthatod majd, hogy tényleg olyan valaki-e, aki valódi munkát végez. Egyesek világosan kipuhatolják a gyülekezetben lévő testvérek családi ügyeit és életkörülményeit. Ha megkérdezed őket, hogy ki dolgozik gyógyszergyárban, ki családjának van üzlete, ki családjának van autója, ki családjának van nagy vállalkozása, vagy ki dolgozik valamelyik helyi hivatalban és tud elintézni dolgokat a testvéreknek, pontosan meg tudják mondani neked. Ha arról kérdezed őket, hogy ki törekszik az igazságra, ki felületes a kötelességében, ki antikrisztus, ki próbálja megnyerni magának az embereket, ki hirdeti eredményesen az evangéliumot, vagy ott helyben hány potenciális befogadója van az evangéliumnak, ezeket a dolgokat nem tudják. Miféle emberek ezek? Az összes társas kapcsolatot fel akarják használni ott, ahol épp vannak, egy kis társas csoporttá egyesítve azokat. Következésképp az a hely, ahol ezek a vezetők vannak, nem nevezhető gyülekezetnek. Miután végeztek vele, társas csoporttá vált. Amikor ezek az emberek összejönnek, nem nyitják meg a szívüket, és nem egymás tapasztalati megértéseiről beszélgetnek, hanem azt nézik, hogy kinek vannak erősebb kapcsolatai, ki élvez magas társadalmi rangot és ki igen ügyes, ki jól ismert a társadalomban, kinek van befolyása a társadalomban, és ki tud különösen kényelmes szolgáltatásokat és kívánatos dolgokat nyújtani a vezetőknek. Bármik is legyenek ezek az emberek, helyük van a vezető szívében. Hát nem ezt csinálják az antikrisztusok? (De igen.) Mit csinálnak az antikrisztusok? Építik a gyülekezetet? Rombolják és tönkreteszik a gyülekezetet, valamint megzavarják és akadályozzák Isten házában munkáját. Saját független királyságot, saját privát csoportot és klikket alkotnak. Ezt csinálják az antikrisztusok.

Oly sok éve állok kapcsolatban veletek, de vajon megkérdezem, hogy mit csinál a családok, mennyire jól megy a családoknak, illetve milyen a háttérük? (Nem.) Miért nem kérdezem ezeket a dolgokat? Nincs értelme ezeket kérdezni. Isten háza nem társadalom. Nincs szükség arra, hogy mások kegyeibe férközz, illetve hogy kapcsolatokat ápolj másokkal. Egyáltalán semmi köze nincs az Istenben való hithez annak, ha ezekről kérdezősködik valaki. Ne alakítsd társasággá Isten házát. Akármilyen a családi háttér, akár szegény, akár gazdag, akármilyen környezetben élsz, legyen az város vagy vidék – nem számít. Ha nem törekszel az igazságra, lehetett egykor bármilyen magas rangod is a társadalomban, nem számít. Nem fogom azt nézni. Amikor beszélgetek az emberekkel, soha nem kérdezem őket a családi helyzetükről. Ha hajlandók beszélni róla, akkor meghallgatom, de sosem kezeltem ezeket a dolgokat fontos információként, amiről kérdezni kell, arról nem beszélve, hogy olyan információkat próbáljak gyűjteni, amelyekkel használhatom az embereket. Amikor azonban antikrisztusok kérdeznek ezekről a dolgokról, biztosan nem azért teszik, hogy csak cseverésszenek, sokkal inkább azért, hogy begyűjtsenek pár kívánatos dolgot. Például ha valaki családjának egészségügyi termékeket árusító boltja van, és nagykereskedelmi áron vásárolhatják meg náluk az egészségügyi cikkeket, összeemelegednek ezzel a családdal; vagy ha valakinek van egy barátja, akit kihasználhatnak, hogy segítsen nekik szép dolgokat

vásárolni, arra emlékezni fognak. Van egy jegyzékük ezekről a „kapcsolatokról” és ezekről az emberekről, akikről úgy vélik, hogy különleges tehetségek, és a döntő pillanatokban felhasználják őket. Úgy gondolják, hogy ezek az emberek mind tehetségesek és nagy hasznukra szolgálnak. Helyes ez a nézet? (Nem.) Azok, akik nem törekednek az igazságra, és akik a világtól és a Sátántól valók, fontosabbnak tekintik ezeket a dolgokat az életnél és az igazságnál. Ha egy bizonyos személy egy átlagmunkás volt a társadalomban, és amint a vezető meghallja ezt, egyáltalán nem akar figyelmet szentelni az illetőnek, bármennyire buzgón törekszik is a hitében, amikor azonban a vezető azt látja, hogy valaki egykor káder volt és a családja tehetős, első osztályú életmódot folytat és a csúcson él, akkor hízeleg neki, az vajon jó vezető? (Nem.) Volt valaha részetek ilyen bánásmódban? Mire gondoltatok belül, miután ilyen bánásmódnak voltatok kitéve? Úgy éreztétek, hogy nincs szeretet és melegség Isten házában? Vajon az antikrisztusok képviselik Isten házát? Nem képviselik Isten házát. Ők a Sátánt képviselik. A cselekvésmódjuk és a lényegük mind a Sátántól való, és egyáltalán semmi közük az igazsághoz. Csakis magukat képviselik. Van néhány olyan antikrisztus is, aki – miután a markában tartja ezeket a „kapcsolatokat” és felkeresi őket – a magánügyei intézésére használja ezeket a kapcsolatokat, sőt akár arra, hogy munkát intézzon a családtagjainak. Mondjátok meg Nekem, megtörténnek efféle dolgok? (Igen.) Az antikrisztusok mind nagyon is képesek ezen dolgok megtételére. Egy olyan ember, akinek nincs lelkiismerete, aki nem szégyelli magát, és aki a végtelenségig önző és aljas, az bármire képes – képes bármi olyasmit megtenni, ami nem áll összhangban az igazsággal, és ami szembeszáll az erkölccsel és az ember lelkiismeretével. Az antikrisztusok szemében tehát a világ legnormálisabb dolga az, hogy a pozíciójukat használják a magánügyeik intézésére, előnyök gyűjtésére és hasonlókra, és ezt nem szabad felhozni és felismerni vagy megérteni. Épp ahogyan a nem hívők mondják: „Tégy fáradságos erőfeszítéseket, hogy tisztséget nyerj az étel és a ruházat kedvéért”. Az antikrisztusok is erre a célra törekednek azzal, hogy vezetők. A törekvésükhöz hasonlóan ez irányban is szorgalmasan dolgoznak jöttányi önmarcangolás nélkül, kihasználva a kezükben lévő hatalmat és a pozíciójukat használva arra, hogy megfenyegezzék a testvéreket, hogy tegyenek dolgokat, mintha csak az lenne észszerű, valamint mindenféle, az alapelvekkel nem egyező gyakorlattal és követeléssel előállnak a testvérekkel szemben. Ezek a vezetők a saját akaratuk ellenére használnak és utasítgatnak egyes zavarodott fejű embereket, akikből hiányzik a tisztánlátás, és még olyanok is akadhatnak, akik a saját pénzüket használva tesznek meg nekik dolgokat, ám nem szólhatnak semmit, és azt hiszik, hogy ezzel a kötelességüket végzik és jótetteket készítenek elő. Hadd mondjam el neked: az a helyzet, hogy tévedsz. Azzal, hogy ezt teszed, nem jótetteket készítesz elő, hanem egy rossz embert segítesz rossz dolgok megtételében, és növeled egy gonosz ember hatalmát. Miért mondom ezt? Amikor ezeket a dolgokat teszed, az nem áll összhangban az alapelvekkel. Nem a kötelességed végzed. Egy antikrisztust segítesz a cselszövésben a saját személyes haszna érdekében, és magánügyeket intézel neki. Ez nem a

kötelességed; ez nem a te felelősséged. Isten nem ezt a megbízatást adta neked, és nem is Isten házának munkája ez. Azzal, hogy ezt teszed, a Sátánt segíted és a Sátánnak dolgozol. Isten vajon emlékezni fog majd rád, amiért a Sátánnak dolgoztál? (Nem.) Akkor mire fog Isten emlékezni? Van egy mondat a Bibliában. Az Úr Jézus azt mondta: „Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” (Máté 25:40). Isten ezt a feltételt szabta. Mit jelentenek ezek a szavak? Ha képes vagy megtenni valamit a legkisebb testvérért, akkor azt a dolgot biztosan az alapelvekkel és Isten követelményeivel összhangban tetted. Nem azt nézed, hogy milyen magas valakinek a státusza, hanem inkább elvek szerint teszed a dolgokat. Egyesek csak a státusszal rendelkezők számára tesznek meg dolgokat, tesznek erőfeszítést és dolgoznak, és lelkesen támogatják őket, ha pedig egy státusszal nem rendelkező kéri meg őket valamire – még ha az olyan kötelesség vagy feladat is, amit meg kellene tenniük –, rá nem figyelnek. Hogyan jellemezhetők hát az általuk tett dolgok? Isten álláspontjából ezek a dolgok a Sátán számára végzett munkaként jellemezhetők, és egyáltalán nem fog emlékezni ezekre. Ez a hatodik eset. Látott közületek bárki ilyen eseteket? (Én láttam egyet, Isten. Korábban, amikor egy antikrisztus volt a vezető ott, ahol mi voltunk, arra használta a pozícióját, hogy megtartsa magának a jó ételeket, a hasznos dolgokat, a szépítőszereket és más, a testvérek által adományozott dolgokat. Egyes dolgok szavatossága már lejárt, de akkor sem adta oda azokat a testvéreknek; elsikkasztotta mindezeket. Egy tollkabátot is vásárolt, de később, amikor látta, hogy az egyik nővér vett egy tollkabátot, ami nem került sokba és jó minőségű volt, mindenféle dolgot kitalált, amit mondhat a nővérnek, hogy kicsalja tőle a kabátját, majd rávette a nővért, hogy több pénzt költve vegye meg az ő saját tollkabátját.) Elmondható, hogy minden antikrisztus gonosz ember, és hogy nincs emberi mivolta, nincs lelkiismerete, a jelleme pedig különösen aljas. Ezeket az embereket végső soron fel kell fedni és ki kell iktatni.

A múltban volt egy háromtagú család, akik a tengerentúlra jöttek a kötelességüket végezni. Miután megérkeztek, mindennap elvitették magukat valahová a testvérekkel, hogy dolgokat vásároljanak – volt, amelyikük tollkabátot, volt, amelyikük nadrágot akart, mások pedig cipőt akartak. Kifogásokkal álltak elő, mondván, hogy nem hoztak olyan sok pénzt. Ha nem hoztak olyan sok pénzt, akkor nem kellett volna dolgokat vásárolniuk, de ők akkor is akartak, és nem átlagos dolgokat akartak ám, hanem menő holmikat, amelyeket a testvérek a saját pénzükből fizettek. Amint a család egy ideje végezte a kötelességét, az emberek kezdték helyteleníteni a viselkedésüket – az étel, amelyet fogyasztottak, a hely, ahol éltek, és a dolgok, amelyeket használtak, mind túlságosan pazarok voltak! Az apa a családban még a tejet is a testvérekkel vetette, és amikor szomjas volt, úgy itta a tejet, mintha az víz lenne. Hány ember van ezen a világon, aki úgy tudja inni a tejet, mint a vizet? Milyen szinten állhatnak ezek az emberek? Később mandarint és narancsot vetetett a testvérekkel, és ők vásároltak egy nagy táskányit, amit a család két nap alatt megevett. Ezután az apa azt mondta, hogy kiegészítő vitaminokra

van szükségük, ezért aztán egy kis cseresznyét vetetett a testvérekkel, és még Engem is felhasznált ürügyül, így szólván: „Cseresznyét kell vennetek istennek!” Én ezt mondtam: „Most tél van. Ez nem a cseresznyeevés időszaka. Nem fogom megenni; ne vegyetek Nekem.” Ő így válaszolt: „Akkor is vennünk kell!” Amikor a testvérek vettek egyetlen doboz cseresznyét, a családja szempillantás alatt bekebelezte. Soha nem láttam olyat, aki így tudott enni – úgy ették a gyümölcsöt, mintha rizs volna, és úgy itták a tejet, mintha víz lenne. Aztán pedig, amikor eljött az étkezés ideje, látták, hogy van hal, és mohón falták. Undorodnátok attól, ahogyan ették – olyanok voltak, mint az éhező szellemek, akik korábban soha nem ettek semmi jót. Úgy vélték, hogy ki kell használni ezt a lehetőséget, hogy jó dolgaik lehetnek, úgyhogy mohón tülekedtek, hogy megtömjék magukat. A gyermek végül olyan sokat evett, hogy valami baja lett. Ezután a gyerek olyasmit mondott, aminek a logikája torz volt: „Ha nem ettem volna meg azt a halat isten házában, nem betegedtem volna meg!” Ott sem voltam, amikor megette, és semmit sem tudtam róla. A saját akaratából ette meg – hogyan hibáztathatott Engem? Ő azonban Engem hibáztatott. Hogyan kell kezelni az ilyen embereket? (El kell takarítani őket.) Mik ők? (Ördögök és Sátánok.) Ördögök. Akkor azt mondtam a helyi gyülekezetvezetőknek: „Takarítsátok el őket, és tüntessétek el őket innen, amilyen messzire csak lehet. Soha többé nem akarom látni a képüket!”

Voltam pár gyülekezetben, és nem kevés testvérrel kerültem kapcsolatba. Mindenféle rossz és gonosz embert láttam, és igen kevés azoknak a száma, akikkel normálisan tudok kapcsolódni. Az emberek többségével valóban nem lehet kapcsolatba lépni, és túl sokan vannak, akikhez nem jut el az észszerűség. Minden, amit mondanak, torz és hibás logikával bír, a hazugságokat úgy tálalják, mintha igazak volnának – egyszerűen fenevadak, ördögök és Sátánok, és egy szemernyi emberi mivolt és józan ész sincs bennük. Az embereknek legalább a harmadát minden egyes gyülekezetben ilyen emberek teszik ki. Egyikük sem ér semmit és egyiket sem lehet megmenteni; mindegyiket ki kell iktatni, amint lehetséges. Azok, akikkel Én szeretek kapcsolatba lépni, olyanok, akik el tudják fogadni az igazságot, akik viszonylag becsületesek, és akik szívből tudnak szólni. Függetlenül attól, hogy milyen romlottságokat fednek fel vagy milyen elhajlásaik vannak, addig, amíg hajlandóak beszélgetni az igazságról és el tudják fogadni az igazságot, ki tudok jönni velük. Ami a csalárd embereket és azokat illeti, akik szeretnek kihasználni másokat – rájuk nem figyelek. Egyesek folyton kérkedni akarnak, amikor a jelenlétemben vannak, és el akarják érni, hogy nagyra tartsam őket. Egyféleképp viselkednek Elöttem, és másféleképp a hátam mögött, hogy megtéveessenek. Az ilyen emberek ördögök, és a lehető legmesszebbre kell küldeni őket; soha többé nem akarom látni őket. Amikor az embereknek vannak gyengeségeik és hiányosságaik, tudom támogatni őket és tudok gondoskodni róluk, amikor pedig romlott beállítottságaik vannak, tudok velük beszélgetni az igazságról, ördögökkel azonban nem működöm együtt, és nem hallgatom azt, amit ördögök mondanak. Egyesek új hívők, és vannak olyan igazságok, amelyeket nem értenek, ezért képesek tudatlanul beszélni és cselekedni. Beszélgethetünk az igazságról, ha

azonban értesz pár igazságot, és aztán szándékosan kalamajkát okozol, esztelenül viselkedve Velem szemben és hibát keresve Bennem, akkor nem foglak eltérni. Miért nem foglak eltérni? Nem olyan ember vagy, akit meg lehet menteni – miért kellene hát eltérnöm téged? Az, hogy eltérök valakit, azt jelenti, hogy el tudom viselni és türelmes tudok lenni vele. Türelmes vagyok a tudatlan emberekkel és az átlagos romlott személyekkel, ellenségekkel vagy ördögökkel azonban nem. Ha ördögök és ellenségek látszólag kellemesen hangzó dolgokat mondanak neked, megvesztegetnek, rászednek vagy pillanatnyi boldogságot nyújtanak neked, el tudod hinni, amit mondanak? (Nem, nem tudjuk elhinni.) Miért? Mivel ők nem tudják elfogadni az igazságot, te már világosan láttad ezt, és ezeket az embereket már felfedték. Nem becsületesek azokat a dolgokat illetően, amiket mondanak, amikor az igazságról beszélnek, az mind álszent, és nehéz felismerni, hogy az, amit mondanak, igaz-e vagy hamis. Ha pontosan tudod látni ezeket a dolgokat, akkor biztos lehetsz benne, hogy ezek ördögök és Sátánok. A probléma csak azzal oldható meg teljesen, ha kitakarítjuk vagy kiközösítjük őket. Egyesek azt kérdezik, hogy miért nem kaphatnak ezek egy kis haladékot. Ezeknek az embereknek nincs esélyük a megbánásra; számukra nem lehetséges a bűnbánat. Pontosán olyanok, mint a Sátán – bármennyire mindenható és bölcs is Isten, az ő szempontjából ez nem az a lényeg, amellyel Istennek rendelkeznie kell. Nem kezeli Istent Istenként, és úgy véli, hogy a ravasz cselszövései jelentik a bölcsességet, hogy az ő természetlényege az igazság, és hogy Isten nem az igazság. Ez hamisítatlan Sátán, és az a sorsa, hogy mindvégig ellenséges legyen Istennel szemben. A gonosz emberek sorsa tehát az, hogy képtelenek legyenek szeretni az igazságot és az igazságra törekedni, és ilyenként Isten nem menti meg őket. A leghelyesebb döntés az, ha kitakarítjuk őket a gyülekezetből és kizárjuk őket Isten házából – ez a legkevésbé sem rossz.

Az antikrisztusok, akikről beszéltem, és akiket boncolgattam ma, soha nem fognak változtatni azon az irányon és azokon a célokon, amelyekre törekednek. Mindenben, amire törekednek, az önérdeket helyezik előtérbe, minden erejüket felhasználva és a fejüket törve, hogy csalárd módon szerezzenek ételt és italt Isten házában. Soha nem áldozták fel magukat őszintén Istenért; csakis azon vannak, hogy csalással jussanak ételhez és italhoz, érdekekhez és jó bánásmódhoz. Úgy vélik, hogy Isten nem látja ezt, nem tud róla és nem tudja átvizsgálni, ezért céltudatosan törekednek ezekre a dolgokra. Persze ilyen a természetlénységük – nem szeretik az igazságot, az igazságra való törekvés útján sem tudnak járni, ezért arra kárhoztattak, hogy antikrisztusként jellemezzék őket. Ezek azok a fajta emberek, akiket Isten kiiktat, és azok a fajta emberek, akiket Isten házában ki kell közösiítenie, amint felfedezik őket. Attól kezdve, hogy felfedezik, hogy valaki az antikrisztus útját járja, odáig, hogy egy sor olyasmit tesz, ami nem áll összhangban az igazsággal, egészen addig a napig, amikor antikrisztusként jellemzik, mindez mindenkinek megmutatja, hogy az antikrisztusok nem változnak. A végső sorsuk az, hogy Isten háza kizárja és Isten kiiktassa őket – képtelenek a változásra. Nos, mi hasznotok származik abból, hogy tudjátok ezeket a dolgokat?

Egyesek ezt mondják: „Mi nem csalással szerzünk ételt és italt. Mi az igazságra törekszünk és tenni akarjuk a teremtet lényi kötelességünket. Követjük Istent és alávetjük magunkat az Ő vezényléseinek és intézkedéseinek. Nem viselkedünk antikrisztusok módjára, és nem is tervezzük, hogy az antikrisztusok útját járjuk. Mi hasznunk van abból, hogy tudunk ezekről az esetekről?” Ami a rendes testvéreket illeti, az antikrisztusok ezen megnyilvánulásai és megnyilatkozásai figyelmeztetésül szolgálhatnak az egyes emberek számára, és tudatják velük, hogy melyik út helyes, illetve mely viselkedésformák és cselekvésmódok állnak összhangban Isten szándékaival. A gyülekezetvezetők és a dolgozók számára minden szinten ez az antikrisztusok felismerésének valós életből vett bizonyítéka. Mi haszna származik a gyülekezet munkájának az antikrisztusok felismeréséből? Segít pontosan azonosítani az antikrisztusokat és a megfelelő időpontban kizárni őket a gyülekezetből, ezzel tisztábbá tenni a gyülekezetet és mentesíteni azt ezeknek az antikrisztusoknak a zavarásától, akadályozásától és kárától, hogy azoknak, akik igazán törekednek az igazságra és akik őszintén fel tudják áldozni magukat Istenért, tiszta és nyugodt környezetük lehessen, amely mentes az ördögök és Sátánok zavarásától. Amikor tehát az antikrisztusok felismerésének igazságáról van szó, akár a tények és a megnyilvánulások szempontjából ismered fel őket, akár az igazságalapelvek alapján, mindkét szempontnak tudatában kell lenned. Ez előnyös az életbe való belépésed és a gyülekezet munkája számára – ez olyasmi, amit meg kell értenetek.

Ma több esetről beszéltem. Ezek a dolgok mind az antikrisztusok ádázságának, szégyentelenségének és bármiféle erkölcsi minimuma teljes hiányának egyes viselkedésformái, cselekvésmódjai és megnyilvánulásai. Az ilyen esetek biztosan mind olyanok, amelyek megtörténtek körülöttetek, és elmondható, hogy az antikrisztusok cselekvésmódjai és megnyilvánulásai bizonyos mértékig mind megvannak bennetek. Más szóval, mindannyiőtokban megvannak az antikrisztusok egyes beállítottságai és gyakorlatai. Ezért amikor felismeritek az antikrisztusokat, a saját viselkedéseteket is ellenőriznetek kell és meg kell vizsgálnotok, valamint el kell gondolkodnotok rajta. Egyesek talán azt mondják: „Te folyton ilyen esetekről, ilyen pletykákról beszélsz, és nagyon belemész a részletekbe. Milyen előnyére válik ez az igazságba való belépésünknek? Jelenleg igen lefoglalnak a kötelességeink, és nem akarjuk feljegyezni ezeket a dolgokat, illetve meghallgatni őket. Az igazságba való belépéskor elegendő két dologhoz ragaszkodni – az egyik az Istennek való alávetettség, a másik pedig, hogy az ember rendesen végezze a kötelességét. Ilyen egyszerű!” Elméletben lehet ilyen egyszerű, de pontosan és konkrétan szólva nem ilyen egyszerű ez. Ha kevés igazságot értesz, a belépésed hozzávetőleges és sekélyes lesz, ha pedig az általad értett igazságok általánosak, akkor az általad megtapasztalt részletek száma is kevés lesz, és soha nem tisztulsz majd meg Isten jelenlétében. Isten arra kéri az embereket, hogy törekedjenek az igazságra és menjenek be az igazságvalóságokba, úgyhogy az embereknek meg kell érteniük ezeket a részleteket. Mit láttok ebből? Isten elhatározta,

hogy megment titeket, tehát komolynak kell lennie veletek, és egyáltalán nem lehet gondatlan, zavarodott, illetve nem elégedhet meg azzal, hogy valami elég közel van vagy nagyjából helyes. Isten számára az, hogy „nagyjából helyes”, „ötből négy”, „esetleg” és „talán”, nem létezik. Ha meg akarsz menekülni és az üdvösség útját akarod járni, az igazságnak mindezeket a részleteit meg kell értened. Ha most nem állsz készen a feladatra, rendben van – ha most kezdesz bemenni az igazság részleteibe, még nincs túl késő. Ha megelégszel csak azzal a hozzáállással, hogy jól végzed a kötelességed anélkül, hogy hibát vétenél, és képes vagy alávetni magad, amikor valami történik veled, akkor soha nem fogsz bemenni az igazságvalóságokba. Az Isten által az embereknek nyújtott minden egyes igazság sok sajátos részletet tartalmaz, és ha az emberek nem értik meg ezeket a részleteket, akkor soha nem fogják megérteni az igazságot, illetve Isten szándékait. Jó dolog az vajon, hogy Isten komolyan veszi az embereket? (Igen.) Akár a kötelességeik végzését, az alávetettségüket, az emberekkel való kapcsolataikat, illetve azt tekintve, hogy miként közelítik meg a kilátásaik és a sorsuk ügyét, sőt, akár azokat a dolgokat tekintve, amelyekről most beszélek, például miként kell felismerni az antikrisztusokat, hogyan ne járja az ember egy antikrisztus útját, és hogyan vesse le egy antikrisztus beállítottságát, fel kell fogniuk ezeket egyenként. Ha egyszer igazán képesek vagytok felismerni ezeket a részleteket, és nem csak azt tudjátok, miként prédikáljatok egy kevés egyszerű és üres doktrínát, akkor mentek majd be az igazságvalóságokba. Csak azoknak az embereknek van esélyük és reményük az üdvösségre, akik belépnek az igazságvalóságokba; a szavak és doktrínák pusztá predikálása csupán munkavégzés. Ha az emberek be akarnak menni az igazságvalóságokba, ezekkel a részletekkel kell kezdeniük, különben soha nem fognak beállítottságbeli változást elérni.

2020. április 4.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Hatodik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

Legutóbb az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak kilencedik tételéről beszélgettünk: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket. Akkor több elemre bontottuk az antikrisztusok érdekeit. Az első a saját biztonságuk, a második a saját hírnevük és státuszuk, a harmadik pedig az előnyök. Mit foglalnak magukban ezek az előnyök? (Az első Isten háza vagyonának elsikkasztása, a második a testvérek kihasználása, hogy őket szolgálják és nekik végezzenek munkát, a harmadik pedig a pozíciójuk kihasználása, hogy csalással szerezzenek ételt, italt és egyéb kíváncsú dolgokat az Istenben való hit álcája alatt.) Ezen „egyéb dolgok” között szerepel a különleges bánásmód, a személyes ügyeik kezelése és így tovább, nem igaz? (Igen.) Összezavar titeket, ha így beszélgetünk, hogy a fő témákat altémákra, az altémákat pedig különféle aspektusokra bontjuk a beszélgetéshez? (Nem.) Valójában minél inkább így folyik a beszélgetés, annál világosabbá kell válniuk a dolgoknak. Beszélgettünk az antikrisztusok érdekeinek három eleméről, de van még egy, amelyik a legfontosabb – az antikrisztusok negyedik érdeke – a kilátásaik és a sorsuk. A kilátások és a sors valószínűleg az a fő cél, amelyet az antikrisztusok az Istenbe vetett hitükben dédelgetnek. Ezek a szívükben hordozott legnagyobb vágyakozások is egyben, és a szívük mélyén hajsztolt legmagasabb dolgok. Valószínűleg ismerős számotokra a kilátások és a sors témája. Arra vonatkozik, hogy az emberek hol végzik, hová fognak menni, illetve hová tartanak a jövőben és a következő korban – röviden a jövőbeli rendeltetési helyükre. Vajon nem ez a legnagyobb és a legfontosabb dolog Isten minden egyes hívője számára? (De igen.) A kilátások és a sors hihetetlenül fontos mindazok számára, akik hisznek Istenben. Így pedig magától értetődik, hogy az antikrisztusok számára az érdekeik leglényegesebb része a kilátásaik és a sorsuk, vagyis a rendeltetési helyük kell legyen.

D. Kilátásaik és sorsuk

Beszélgessünk az antikrisztusok érdekeiben foglalt kilátásokról és sorsról is különböző szemszögekből és szempontokból, hogy a dolgok viszonylag világosak legyenek. Az antikrisztusok különféle érdekei, amelyekről korábban beszélgettünk, anyagi és nem anyagi érdekeket egyaránt magukban foglalnak. Az ember saját biztonsága, hírneve és státusza például mind nem anyagi érdek; ezek csupán megfoghatatlan dolgok

a szellemi világukban, miközben az anyagi érdekek vagyont, ételt és italt, valamint különleges bánásmódot, anyagi örömeket és más hasonlókat foglalnak magukban. Mivel járnak tehát együtt a mai beszélgetés tárgyát képező kilátások és sors? Ha emberi elképzelések szemszögéből nézzük őket, megfogható vagy megfoghatatlan dolgok ezek? (Megfoghatatlan dolgok.) Ezért olyasmiknek kell lenniük, amik az emberek szellemi világában, az elképzeléseikben, a képzelődéseikben és az elméjükben léteznek. Az emberek számára ezek a dolgok egyféle reményt és táplálékot jelentenek, és ezek azok, amelyek hajszolásával az emberek az egész életüket töltik. Bár ezek a dolgok láthatatlanok és megfoghatatlanok az emberek számára, domináns helyet foglalnak el szívükben, az emberek egész életét uralják, valamint irányítják a gondolataikat és a tetteiket, a szándékaikat és a törekvésük irányát. A kilátások és a sors tehát hihetetlenül fontosak mindenki számára! Bár a kilátások és a sors fontosak, az antikrisztusok a normális, hétköznapi emberekétől teljesen eltérő módon törekednek rájuk. Pontosan mi a különbség? Mely aspektusok szemléltetik ezt, és teszik lehetővé az emberek számára, hogy világosan lássák és felismerjék, hogy ez a törekvés antikrisztusi módja, illetve egy antikrisztus jellemzője? Vajon nem érdemes megvitatni és megbeszélni ezt? Természetesen sok ember megnyilvánulása sokféleképp hasonlatos az igazi antikrisztusokéhoz és az antikrisztusi lényeggel rendelkezőkéhez. De még ha a megnyilvánulásaik és a beállítottságaik azonosak is, a lényegük különböző. Beszéljünk az antikrisztusok negyedik érdekéről – a kilátásaikról és a sorsukról – különböző vonatkozásokban.

Hogyan boncolgathatjuk a kilátásokat és a sorsot? Miféle módszert és mely példákat használhatjuk fel annak boncolgatására, hogy az antikrisztusok érdekében álló kilátások és sors nincs összhangban az igazsággal, valamint, hogy azok az antikrisztusok lényegének megnyilatkozásai? Milyen szempontokból boncolgathatók? Ez alapos vizsgálatot igényel. Soroljuk ezeket több tág kategóriába, hogy az emberek pontosabban és világosabban megérthessék az antikrisztusok lényegét. Az első az, hogy hogyan bánnak az antikrisztusok Isten szavaival, a második, hogy hogyan bánnak az antikrisztusok a kötelességükkel, a harmadik, hogy hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket, a negyedik, hogy hogyan bánnak az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel, az ötödik pedig, hogy hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a gyülekezetbeli státuszukhoz. Miért ez az öt kategória? Próbáljatok meg rájönni. Egy kicsit meg tudjátok érteni mindegyiket? Találtok néhány, az antikrisztusokhoz tartozó, ezekkel megegyező megnyilvánulást, illetve beállítottságot? Pontosan mit kellene boncolgatni az említett öt kategória alapján? E kategóriákat tekintve melyek az antikrisztusok fő jellemzői, valamint az általuk elsődlegesen tanúsított beállítottságok, és melyek a normális igazságra törekvők és a hétköznapi romlott emberek megnyilvánulásai? Melyek a különbségek az antikrisztusok és a hétköznapi romlott emberek között? Miben állnak ezek a különbségek? Mi a különbség az általuk választott utak között? Mi a különbség a megnyilvánulásaik között? Értitek valamennyire ezeket a kategóriákat? (Az antikrisztusok elsősorban ebben az öt

kategóriában nem szemlélik a dolgokat az Isten szavaiban foglalt igazság alapján. Mindig bizonyos dolgok felszínes megjelenését vagy a saját helyzetüket használják arra, hogy a saját elképzeléseik és képzelődéseik alapján találgassák Isten szándékait, hogy lássák, vannak-e kilátásaik és sorsuk. Amikor például a kötelességükről van szó – ha reflektorfénybe tudnak kerülni és ki tudják elégíteni a vágyaikat, a hiúságukat és a büszkeségüket, úgy fogják érezni, hogy hasznos emberek Isten házában, és hogy vannak kilátásaik és sorsuk. Amint megmetszik őket, úgy fogják érezni, hogy nem tetszenek Istennek, hogy Isten elégedetlen velük, és elcsüggednek és csalódnak az Istenbe vetett hitet illetően, valamint negativitás és ellenállás támad bennük.) Ez az összefoglaló vet némi fényt rá és egy kicsit érinti az igazságot ebben a dologban. Az általatok mondottak általános jelentéséből ítélve valószínűleg van egy alapvető megértésetek erről az öt kategóriáról. A továbbiakban egyesével fogunk beszélni róluk.

1. Hogyan bánnak az antikrisztusok Isten szavaival?

Az első kategória az, hogy hogyan bánnak az antikrisztusok Isten szavaival. Az antikrisztusok is olyan emberek, akik hisznek Istenben és követik Őt; nekik is a kezükben vannak Isten szavai, hallgatnak prédikációkat, összejövetelekre járnak és normális szellemi életük van. Az antikrisztusoknak is az életük része az, hogy olvassák Isten szavait, és gyakran teszik ezt. Bár mindketten olvassák Isten szavait, az antikrisztusok különböznek az igazságra törekvőktől; teljesen máshogy viszonyulnak Isten szavaikhoz. Hogyan bánnak tehát az antikrisztusok Isten szavaival? Először is, kutatják és elemzik Isten szavait, egy furcsa szemszögből és nézőpontból tanulmányozzák őket. Miért nevezem ezt „tanulmányozásnak”? Az objektív helyzet alapján az antikrisztusoknak el kell ismerniük, hogy ezek Isten szavai, és azt is érzik a szívükben, hogy Isten szavai oly magasztosak, hogy hétköznapi emberek nem tudnák kifejezni őket, és hogy ezek a szavak sehol máshol nem találhatók meg. Ezen az alapon nincs más választásuk, mint elismerni, hogy ezek Isten szavai, de vajon az igazságként fogadják el Isten szavait? Nem. Akkor miért olvassák mégis Isten szavait az antikrisztusok? Azért, mert Isten szavaiban vannak olyan dolgok, amelyekre szükségük van, dolgok, amelyeket tudni akarnak, és dolgok, amelyek megtartják őket a szellemi világukban. Melyek ezek a dolgok? Ezek természetesen szoros kapcsolatban állnak az antikrisztusok kilátásaival és sorsával. Amikor az antikrisztusok Isten szavait tanulmányozzák, állandóan a rendeltetési helyekkel, a sorsokkal, valamint azzal kapcsolatos szavakat keresnek, hogy az emberek hol végzik majd a jövőben és így tovább. Ezért azt, amikor az antikrisztusok Isten szavait olvassák, „tanulmányozásnak” nevezzük; kutatják, elemzik Isten szavait és ítéletet alkotnak róluk, miközben olvassák őket. Olvasás közben kutatják a szavait: „Isten hangvételeből úgy tűnik, hogy nem kedveli az efféle embereket. Miért érzem úgy, hogy egy vagyok közülük? Ki kell derítenem, milyen rendeltetési helyet szán Isten ezeknek az embereknek.” Amikor látják, amint Isten arról beszél, hogy az ilyen embereket a feneketlen mélységbe lökik, magukban erre gondolnak: „Ez nem jó. Az, ha a feneketlen

mélységbe lökik, azt jelenti, hogy az illetőnek annyi, nemde? Az ilyen embereknek nincsenek kilátásaik és nincs jó rendeltetési helyük; mit tegyek hát?” A szívükben tompa fájdalmat, nyugtalanságot és szorongást éreznek. „Valóban így bánik isten az ilyen emberekkel? Nem, nem adhatom fel.” Ezzel tovább kutatják Isten szavait. Amikor azt látják, hogy Isten szavai így szólnak: „Fiaim, ezt és ezt fogom tenni értetek, és ez és ez fog történni veletek” – többé nem érzik rosszul magukat. „Isten szavai felmelegítik a szívemet, csodálatosak. Egyike vagyok azon »fiaknak«, akikről isten beszél.” Aztán meglátják, amint Isten szavaiban említés történik az „elsőszülött fiakról” és arról, hogy „királyként uralkodnak”, és erre gondolnak: „Nagyszerű! Az istenbe vetett hitből előnyök és ígéretes jövő származik. A helyes utat választottam. Jó lóra tettem. Szorgalmasnak kell lennem a hitemben és bele kell kapaszkodnom isten palástjába. Nem szabad feladnom, még az utolsó pillanatban sem!” Amint folytatják az olvasást, látják, ahogyan Isten szavaiban arról esik szó, hogy „aki mindvégig követ, az biztosan üdvözl”. Az antikrisztusok számára az, hogy ezt olvassák, olyan, mintha egy mentőövbe kapaszkodnának. „E szavak szerint fogok gyakorolni. Nem számít, mikor és hol, és nem számít, mi történik, még ha a tengerek kiszáradnak is és a sziklák elporladnak, még ha a kék tengerek zöld mezőkké változnak is, ezek a szavak nem fognak változni. Még ha a menny és a föld elenyészik is, ezek a szavak nem fognak. Amíg tehát ezekhez a szavakhoz tartom magam, nem lesz vajon jó kimenetelem, jó rendeltetési helyem? Nem dőlnek vajon el a kilátásaim és a sorsom? Remek! Biztosan olyan vagyok, aki a végsőig követ!” Azzal, hogy újra és újra keresnek, így kutatnak és úgy elemeznek, végül mentőövet találnak Isten szavaiban és felfedezik a legnagyobb „titkot”. Öröm tölti el őket: „Végre nem kell azon aggódnom, hogy kiiktatnak, nem kell amiatt aggódnom, hogy a tűz és kénkö távába megyek, nem kell amiatt aggódnom, hogy pokolra jutok. Végre megtaláltam a rendeltetési helyem és végre találtam utat a mennybe, az emberiség gyönyörű rendeltetési helyére – milyen csodálatos!” Ez azonban nem tart sokáig, és amikor Isten szavainak „A rendeltetési helyről” szóló fejezetét olvassák, erre gondolnak: „Mit mondanak ezek a szavak a rendeltetési helyekről? Nem úgy tűnik, mintha isten nagyon konkrétan beszélne a különböző típusú emberek rendeltetési helyéről. Pontosan mire gondol isten? Mit tegyek? Nem kellene aggódnom, tovább kell olvassak.” Aztán amikor látják, amint Isten azt mondja, hogy „készíts elegendő jócselekedetet rendeltetési helyedhez”, gondolkodnak még egy kicsit rajta. „Ha azt akarom, hogy jó rendeltetési helyem legyen, elegendő jócselekedetet kell készítenem. Most, hogy isten megszabta a feltételeket, az megkönnyíti a dolgokat. Nem kell folyton értelmetlen törekvésekbe bocsátkoznom és feleslegesen szorgoskodnom – most már tudom, hol fáradozzak.” A beszélgetésen keresztül az antikrisztusok megtanulják, mik a jócselekedetek, találnak „utat” és van megoldásuk. „Úgy tűnik, ez oly egyszerű. Alamizsnát és adományokat adni jócselekedet. Az evangélium hirdetése és még több ember megnyerése jócselekedet. A testvérek támogatása jócselekedet. Elajándékozni a számomra értékes dolgokat jócselekedet. A rendeltetési helyemért mindent kockára teszek; elajándékozom ezt az

összes dolgot!” Aztán erre gondolnak: „Nem. Ha az összes pénzemet és az anyagi javaimat elajándékozom, hogyan fogok élni a jövőben? Olvasnom kell isten szavait, hogy előbb lássam, mikor ér véget a munkája és az embereknek mikor nem lesz többé szükségük ezekre a dolgokra az életükben a földön. Nem szabad kapkodnom. Ha azonban nem ajánlom fel ezeket a dolgokat, akkor hogyan készíthetek jócselekedeteket? Szállást adni néhány testvérnek és hirdetni az evangéliumot az emberek megnyerése érdekében könnyű dolog. Ezeket a dolgokat el tudom érni.” Miközben jócselekedeteket készítenek, a szívükben folyamatosan számolgatják, hány jócselekedetet készítettek, és mennyire valószínű, hogy jó rendeltetési helyük lesz. „Oly sok jócselekedetet készítettem, de miért nem ad nekem isten egy határozatot? Isten munkája még nem ért véget, mit kellene hát tennem? Nem, meg kell néznem, mi mást mondanak isten szavai a kilátásokról és a sorsról, és milyen más konkrét magyarázatok foglaltatnak bennük.” Újra és újra tovább kutatják Isten szavait. Ha találnak valamit, ami a kilátásaik és a sorsuk hasznára válik, boldogok; ha olyasmit találnak, ami ütközik a kilátásaikkal és a sorsukkal, fájdalmat éreznek. Ily módon az évek alatt, amíg Isten szavait olvassák, ismételten negatívnak és gyengének érzik magukat Isten szavai miatt, valamint ismételten pozitívnak, boldognak és elragadtatva érzik magukat az Ő szavai miatt. Ugyanakkor nem számít, milyen állapotokat és érzelmeket tanúsítanak, egyszerűen nem tudnak szabadulni a rendeltetési helyüktől, a kilátásaikat és a sorsukat illető megszállottságtól, és tovább kutatják Isten szavait a különféle típusú emberek sorsára vonatkozó meghatározottság és állítások tekintetében. Röviden: minden tőlük telhető erőfeszítést beleadnak Isten szavaiba. Bárhogyan is olvassák Isten szavait, egyszerűen nem tudják, hogy Isten szavaiban ott az igazság, az út és az élet. Csak annyit tudnak, hogy Isten szavaiban megtalálhatják a saját rendeltetési helyüket, az emberiség rendeltetési helyét és annak módját, hogy elkerüljék a pokorra jutást és a rendeltetési helyük elvesztését. Mit nyertek tehát, miután sok éven át így olvasták Isten szavait? Sok helyes doktrínáról és szellemi elméletről tudnak beszélni, de egyáltalán nem tudják a saját, Istennek ellenálló, Isten ellen lázadó, az igazságot nem gyakorló és az igazságot egyáltalán nem szerető lényegükkel összefüggésbe hozni Isten szavait.

Az antikrisztusok gyakran kutatják és keresik Isten szavait a misztériumokkal kapcsolatos közléseiért. Új fogalmakat, új dolgokat és új állításokat is keresnek az Ő szavaiban, sőt, egészen odáig mennek, hogy senki – legyen az szellemi vagy másféle ember – által nem ismert misztériumok után kutatnak, mint például, hogy mi a füge, mi a jelentése a 144000 fiúgyermeknek, és mi a győztes, a Jelenések Könyvének egyes állításai és fogalmai mellett, amelyeket az emberek oly sok éven át kutattak, anélkül, hogy megértették volna őket. Különös szorgalommal dolgoznak ezeken a dolgokon, és állandóan azt keresik és kutatják, hogy van-e bármiféle, az emberek rendeltetési helyére vonatkozó állítás ezekben a szavakban, illetve, hogy vannak-e világos magyarázatok az emberek rendeltetési helyét illetően. Ám nem számít, milyen szorgalmasan nézik, az erőfeszítéseik mindig hiábavalóak. Ezért aztán miközben az antikrisztusok Isten szavait

olvassák, Istent követik és sodródni az árral a gyülekezetben, a szívük mélyén mindig nyugtalanságot éreznek. Gyakran felteszik maguknak a kérdést: „Kaphatok én áldásokat? Pontosan mik a kilátásaim és a sorsom? Lesz hely számomra isten királyságában? Amikor eljön a rendeltetési helyem, vajon a kék eget bámulom, vagy egy oly sötét világban leszek, ahol még a saját kezem sem látom majd? Pontosan mi az én rendeltetési helyem?” Amint a szívükben így kérdőre vonják magukat, a szívük mélyén némán Istent is kérdőre vonják: „Alkalmas vagyok vajon arra, hogy belépjek a menny királyságába? Elkerülhetem, hogy pokolra jussak? Beléphetek a menny királyságába, ha így törekszem? Kaphatok jövőbeli áldásokat? Belépek majd vajon az eljövendő világba? Milyen isten hozzáállása? Miért nem ad nekem isten pontos és konkrét nyilatkozatot ebben a kérdésben, hogy megnyugodhassak? Pontosan mi az én sorsom?” Vajon a szívük mélyén nem ezt gondolják az antikrisztusok, miközben Isten szavait tanulmányozzák, és miközben úsznak az árral, és nincs más választásuk, mint hogy előre lépjenek? A szívük mélyén így viszonyulnak a kilátásaikhoz és a sorsukhoz: az elméjüket folyamatosan ezek a dolgok foglalkoztatják, kétségbeesetten ragaszkodnak hozzájuk, és nem hajlandók elengedni.

Amikor az antikrisztusok Isten ígését tanulmányozzák, van, ami jobban érdekli őket a saját rendeltetési helyük és a misztériumok kutatásánál; nevezetesen, hogy a megtestesült Isten mikor fogja elhagyni a földet, mikor végez a szolgálatával, mikor készül el a nagy vállalkozása, mikor ér véget a munkája, mikor fognak nagy áldásokat élvezni az Őt követők, és mikor látják meg az Ő valódi személyét. Az is a legnagyobb aggályuk, hogy láthatják-e majd, amint Isten elhagyja a földet. A nap mellett, amelyen Isten irányítási terve majd sikerrel bevégeződik, az még inkább foglalkoztatja őket, hogy Krisztus mikor hagyja majd el a földet, milyen lesz az, amikor Krisztus elhagyja a földet, mennyi idők most, vajon élni fognak-e még, hogy meglássák, amint Krisztus 10-20 év múlva elhagyja a földet, mi fog történni, ha látni fogják, illetve mi történik majd akkor, ha nem – ilyenek a számítások az elméjükben. Egyesek így tűnődnek magukban: „Már 60 éves vagyok. Ha 10 év múlva még mindig élek, láthatnám, amint krisztus elhagyja a földet, de ha már halott leszek, amikor isten munkája 10 év múlva véget ér, mi értelme az istenbe vetett hitemnek? Bár isten úgy rendelte, hogy ebbe a korszakba szülessek, ha én, isten követője elszalasztom az esélyt, hogy szemtanúja legyek egy ilyen nagy eseménynek, akkor engem nem lehet áldott embernek tekinteni, és semmiféle nagy áldást nem kapok majd!” Az efféle gondolatok boldogtalanságot és elégedetlenséget szülnek bennük. Milyen mértékig elégedetlenek? „Olyan öreg vagyok már; miért nem hagyta még el isten a földet? Miért nem ért még véget isten munkája? Mikor fejezzük be az evangélium hirdetését? Isten munkája gyorsan érjen véget, isten gyorsan fejezze be a nagy vállalkozását, gyorsan szálljanak le a katasztrófák, isten siessen, pusztítsa el a Sátánt és büntesse meg a gonosz embereket!” Mit csinálnak? Vajon nem követeléseket támasztanak Istennel szemben a személyes akaratuknak megfelelően, annak elérését remélve, hogy az ő akaratuk szerint cselekedjen? Vajon ebben az akaratukban nincsenek benne a saját személyes érdekeik? A saját érdekeik miatt buzgón remélik, hogy Isten

befejezi a nagy vállalkozását, hogy a katasztrófák gyorsan leszállnak, hogy Isten siet és megbünteti a gonoszokat és megjutalmazza a jókat, és hogy Isten megkapja az Ő dicsőségét. Milyen indítékokat dédelgetnek a szívükben? Figyelembe veszik vajon Isten szándékait? (Nem.) Mit tesznek? (Azt remélik, hogy áldásokat kapnak.) Azt akarják, hogy Isten irányítási tervének munkája az ő rendeltetési helyük körül forogjon a saját érdekeik és rendeltetési helyük kedvéért. Hát nem megvetendő és szégyentelen ez? Milyen lényegyet mutatnak az antikrisztusok minden dologban? A saját érdekeiket mindenképp fölé helyezik, és hagyják, hogy az ő érdekeik uralkodjanak mindenképp felett, vagyis nem engedik, hogy bármi is ütközzön az érdekeikkel – még Isten irányítási terve sem. Annak, hogy Isten munkája mikor ér véget, hogy mikor készül el a nagy vállalkozása, hogy mikor kap dicsőséget, valamint, hogy mikor pusztítja majd el az emberi fajt – ennek mind a saját érdekeik és rendeltetési helyük körül kell forognia, mindennek kapcsolódnia kell a rendeltetési helyükhöz. Ellenkező esetben megtagadják Istent, feladják a Belé vetett hitüket, sőt meg is átkozzák Őt.

Az egyik elsődleges megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok miként bánnak Isten ígéjével, a tanulmányozás. Egy igazi álhívő ilyen hozzáállással bánik Isten ígéjével. Mit tanulmányoz? Nem az igazságot tanulmányozza, sem azt, hogy mit követel Isten az emberiségtől, és nem is az emberiséget leleplező, illetve az emberiséget megítélő szavait, és biztosan nem tanulmányozza az Ő szándékait; a saját kilátásait és sorsát tanulmányozza. Isten ígéjének bármelyik részét is olvassa, ha abban vannak a saját kilátásaival és sorsával kapcsolatos szavak – ami a leginkább foglalkoztatja őt – gondosan fogja tanulmányozni ezeket a részeket, és fontosnak jelöli őket. Amikor például Istennek a hozzá hasonló embereket leleplező és boncolgató szavait, illetve a hozzá hasonló emberekről szóló jellemzéseket és állításokat látja, aprólékosan tanulmányozni fogja az ilyen szavakat, és újra meg újra elolvassa őket. Mit keres? Azt keresi vajon, hogy miként értheti meg Isten szándékait, illetve találhatja meg a gyakorlás alapelveit? Azt keresi vajon, hogy miként értheti meg önmagát Isten ígéjén keresztül? Nem. Azon igyekszik, hogy olvasson a sorok között, hogy világosan láthassa, hogyan viszonyul Isten a hozzá hasonló emberekhez e szavak mögött, hogy Isten gyűlöli és megveti-e őket, illetve, hogy megmenti-e majd őket. Isten e szavainak nem csupán a tartalmát vizsgálja át, hanem a szavainak hangvételt és hozzáállását is, a mögöttük rejlő gondolatokkal együtt. Miután Isten ígéjének mindazon részeit összegyűjtötte, amelyek a hozzá hasonló emberek rendeltetési helyére vonatkoznak, valamint felfedezte, hogy Isten visszautasítással, nem pedig üdvöztetéssel viszonyul hozzájuk, a Belé vetett hithez való hozzáállása azonnal 80-90 százalékkal megcsappan. Azonnal álhit támad a szívében, a hozzáállása 180 fokos fordulaton megy keresztül. Milyen mértékű ez a fordulat? Többé nem kívánja elvégezni a tervezett kötelelességeket, illetve lemondani arról, amiről lemondani tervezett. Bár eredetileg hirdetni akarta az evangéliumot a családjának, ezt már nem teszi meg – mivel többé nem hisz, és szó sincs arról, hogy a családjában élő emberek higgyenek. Összegezve, az összes eredeti tervét lerombolja és feladja. Vajon

nem egy lényeges hozzáállás ez, amelyet az antikrisztusok Isten ígéjével szemben táplálnak? A céljuk Isten ígéjének tanulmányozásával nem az, hogy az igazságra törekedjenek és megtalálják az igazság gyakorlatba ültetésének alapelveit, hogy megérthessék az Ő szándékait és hűségesek legyenek Hozzá; a céljuk az, hogy pontos kijelentésre bukkanjanak arra vonatkozóan, hogy Isten miként határozza meg a hozzájuk hasonló emberek sorsát és rendeltetési helyét. Amikor találnak egy reménysugarat, mindenáron ragaszkodnak hozzá; ezért a reménysugárért képesek bármiről lemondani, és a hozzáállásuk drasztikusan megváltozik. Amikor azonban minden azt illető reményük szertefoszlik, hogy áldásokat kapnak, ismét drasztikusan megváltozik a hozzáállásuk, egészen addig, hogy elveszítik a hitüket és áruláshoz folyamodnak, sőt el is átkozzák Istent a szívükben. Ilyenek az antikrisztusok megnyilvánulásai.

Az antikrisztusok természetesen arra is felhasználják Isten szavait, hogy személyes előnyt keressenek, miközben azokat tanulmányozzák. Miféle előnyt? Miközben Isten szavait tanulmányozzák, összegzik, hogy melyek Isten beszédének szabályai, milyen hangnemet üt meg, amikor megmetszi az embereket, hogyan beszél, amikor leleplezi az emberiséget, hogyan vigasztalja és inti az embereket, milyen módszereket alkalmaz, és milyen a bölcsessége. Az antikrisztusok szakosodnak arra, hogy megtanulják és utánozzák Isten beszéd- és munkamódját; valamint az Isten által gyakran szolt szavak segítségével szólnak másokhoz és beszélgetnek velük. Mialatt Isten szavait tanulmányozzák, folyamatosan fel is szerelkeznek a bennük foglalt különféle igazságok szavaival, a saját dolgaikká téve azokat, és arra használva Isten e szavait, hogy munkát végezzenek és tőkét halmozzanak fel. Mire utal ez a tőke? Azt hiszik^a például, hogy egy összejövetelen az lehet az a fajta ember a gyülekezetben, aki a leginkább képes elnyerni az üdvösséget, aki jobban tudja a helyes szavakat és doktrínákat mondani, aki többet megjegyyez Isten szavaiból, többet idéz Isten szavaiból és többet megmagyaráz Isten szavaiból. Bármit is tesznek az antikrisztusok, annak köze van a kilátásaikhoz és a sorsukhoz. Soha nem gyakorolják egyszerűen az igazságként Isten szavait, sem szenvedni, sem árat fizetni nem fognak Isten szavainak gyakorlása kedvéért. Ehelyett arra használják Isten szavait, hogy félrevezessék az embereket, arra használják azokat, hogy a saját hírnevüket emeljék, valamint arra, hogy kellő feltételeket teremtsenek az üdvösségükhöz. Ezért aztán annak a lényege, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Isten ígéjével, az, hogy nem számít, mikor, soha nem tekintik Isten ígéjét az igazságnak, illetve az emberek által követendő útnak. Bár az antikrisztusok tartják Isten szavait és mindennap olvassák őket, és bár meghallgatják az Ő szavainak olvasatát, egy dolog bizonyos: nem gyakorolják Isten szavait. Amikor eljön az ideje, hogy gyakorolják az Ő szavait, eltűnik az őszinteségük – csak a saját kilátásaik és sorsuk érdekében szövetkeznek. Kívülről azt a látszatot keltik, mintha szeretnék Isten szavait és sóvárognának utánuk. Valójában azonban azzal, hogy mindennap olvassák és gyűjtögetik

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza a következőket: „azt hiszik”.

Isten szavait, az a céljuk, hogy elérjék az üdvösségükhöz szükséges feltételeket; annak reményében teszik ezt, hogy cserébe jó benyomást tesznek Istenre. Nem hiszik, hogy Isten átvizsgálja az emberek szívét – csak annyit tudnak, hogy az emberek csak a külsőségeket nézik, úgyhogy biztosan Isten is csak a külsőségeket nézi, így hát álcázásba és csalásba bonyolódnak ezekben a dolgokban, trükközéshez folyamodva. Erre gondolnak: „Csak külsőleg kell ezt tennem. Az nem számít, hogy a szívemben mit gondolok – az emberek nem látják, és isten sem. Valójában nem számít, hogyan olvasom isten szavait, nem azért teszem, hogy valamiféle igazi teremtetett lény legyek. Ha a kilátásaimról és a sorsomról nem lenne szó, nem viselném ezt a nehézséget, sem ezt a sérelmet nem tűrném!” Bármennyire jól hangoznak is Isten szavai, az ő fejükben azok nem megvalósíthatóak, az emberek pedig nem tudják megélni őket. Még ha egy maroknyi ember egy kicsit valóban meg is éli Isten szavait, biztosan ők is a saját céljaik érdekében teszik. Ahogyan a nem hívők mondják: „Ingyen sajt csak az egérfogóban van.” Magukban erre gondolnak: „Olyan nehézségeket viselünk az istenbe vetett hitünkért, mindennap olvassuk és hallgatjuk a szavait, a szavainak megfelelően élünk – mi végre ez az egész? Nemcsak azt az egy célt szolgálja? A szíve mélyén mindenki kellőképpen tisztában van vele, hogy az egész a kilátásai és a sorsa kedvéért történik; különben miért adnánk fel a világ hajszolásának csodálatos időit, csak azért, hogy itt szenvedjünk?” Mely tényt tagadták meg ebben a dologban? Isten szava igazság és az igazság megmentheti az embereket, megváltoztathatja az embereket, valamint segíthet nekik levetni a romlott beállítottságaikat. Hát nem az az eredmény, amelyet Isten ígése előidézhet? (De az.) Az antikrisztusok vajon elismerik ezt a tényt? Tagadják, mondván: „Mindenkire azt állítja, hogy isten ígése megmentheti az embereket, de kit mentett már meg? Ki látta megtörténni? Miért nem hiszem el?” Miért mondják azt, hogy Isten ígése megmentheti az embereket, megváltoztathatja az embereket, valamint segíthet az embereknek megszabadulni a Sátán romlott beállítottságától? Azért, mert Isten ígése az igazság, és az az emberek élete lehet. Amikor Isten ígése az emberek élete, meg lehet menteni őket; ők lesznek azok, akiket megmentenek. Az antikrisztusok nem ismerik el ezt a tényt. Ők úgy vélik, hogy az emberek csak azért jutottak oda, ahol most vannak, hogy áldásokat és jó rendeltetési helyet kapjanak, és hogy ez az egyetlen oka annak, amiért az emberek a kötelességüket végzik Isten házában. Tagadják Isten ígésének gyümölcseit, tagadják azokat az eredményeket, amelyeket az igazság elér az emberekben, valamint tagadják azt, hogy az igazság meg tudja hódítani, meg tudja változtatni és meg tudja menteni az embereket. Azt hiszik, az emberek csak a saját kilátásaik és sorsuk miatti aggodalom és törekvés okán követik Istent. Nem hiszik, hogy Isten ígése képes megváltoztatni az embereket, hűségessé tenni őket Istenhez, valamint elérni, hogy feltétel nélkül alá vessék magukat Istennek, illetve, hogy teremtetett lényként tegyék a kötelességüket Isten házában – ezek egyikét sem hiszik. Ezért az antikrisztusok, akik a saját érdekeiket helyezik előre, maguk nem törekednek az igazságra; miközben Isten szavait egyfajta retorikaként, egyfajta nyilatkozatként kezelik, nem hiszik, hogy Isten e

szavai megmenthetik az embereket. Azt hiszik, hogy mindazok, akik őszinték és hűségesek Istenhez, hamisak, és bevonják a saját érdekeiket. Nem számít, mennyit hallanak Isten szavaiból, nem számít, hány prédikációt hallanak Istentől, ami végezetül megmarad a szívükben, csak ez a két szó: kilátások és sors. Vagyis Isten szavai, Isten munkája és Isten irányítási terve jó kilátásokat és sorsot eredményezhetnek az emberek számára, valamint jó rendeltetési helyre juttathatják őket. Az antikrisztusok számára ez a legvalóságosabb, ez a legfelsőbb igazság. Ha nem így lenne, először is, nem hinnének Istenben. Másodszor nem viselnének ilyen sérelmeket, hogy Isten házában maradjanak. Harmadszor, semmilyen kötelességet nem végeznének Isten házában. Negyedszer, semmilyen nehézséget nem viselnének el Isten házában. Ötödször pedig, már rég visszatértek volna a világi élethez, hogy elmerüljenek a gazdagságban és a dicsőségben, hajszolják a világot, hajszolják a hírnevet és a nyereséget, hajszolják a pénzt és az elvetemült irányzatokat. Most csak azért költöznek ideiglenesen Isten házába, mert a kilátásaikról és a sorsukról van szó. Határozottan viszonyulnak a kilátásaik és a sorsuk biztosításához, miközben a vakszerencsére bízzák magukat, azt remélve, hogy amikor Isten munkája véget ér, azok között lesznek majd, akik belépnek a menny királyságába és nagy áldásokat kapnak. Miféle mentalitás ez? Hasznat akarnak húzni Istenből, hogy elérjék a céljaikat, de alávetni nem akarják magukat Neki; sőt, még csak nem is hisznek minden Isten által elmondott szóban, ahogyan abban sem, hogy Isten szuverén minden dolgok felett. Hát nem elvetemült ez egy kicsit? Amikor abbéli hozzáállásukról van szó, hogy miként tanulmányozzák Isten ígését, álhívők. Az, hogy az antikrisztusok ilyen hozzáállással képesek kutatni, olvasni és kezelni Isten szavait, azt mutatja, hogy klasszikus álhívők, valódi, vérbeli álhívők. Akkor miért tudnak mégis némi felszínes munkát végezni Isten házában, és tovább követni anélkül, hogy visszalépnének? Bárhogyan metszik is meg őket, miért tudnak megmaradni, sőt részt venni a gyülekezeti életben, valamint folytatni Isten szavainak hallgatását és olvasását? Miért van ez? (Áldásokat akarnak kapni.) Azért, mert áldásokat akarnak kapni. Ahogyan a nem hívők mondják: „Akárki is táplál engem, az az anyám, aki pedig pénzt ad, az az apám.” Miféle logika ez? Hát nincs teli ez a logika a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiáival? Ennek a sátáni filozófiának a befolyása alatt hisznek Istenben: „Nem érdekel, milyen rendkívüli munkát végeztél – legyen bármilyen a beállítottságod vagy a lényeged, amíg áldásokat, jó rendeltetési helyet és jó jövőt tudsz biztosítani nekem, és engeded, hogy nagy áldásokban részesüljek, követni foglak és egyelőre istennek foglak tekinteni.” Van itt bármilyen eleme az őszinte hitnek? (Nincs.) Ezért ami azt illeti, hogy miként bánnak Isten szavaival, ha antikrisztusokként és álhívőkként jellemezzük az ilyen embereket, az nagyon is pontos!

Az antikrisztusok hozzáállása Isten szavaihoz a tanulmányozás. Sohasem tekintik Isten ígését Isten ígésének; minek tekintik hát? Misztériumok gyűjteményének? Fantasztikus történetnek? Homályos és érthetetlen szövegeknek? Amikor Isten szavait olvassák, nem keresik az Ő szándékait, és nem is próbálják megérteni a szándékait, sem a

beállítottságát. Istent sem akarják megismerni, nemhogy figyelembe venni a szándékait. Amikor Isten szavait olvassák – „jelenleg sürgető vágyam az, hogy olyan embercsoportot találjak, amelynek tagjai képesek teljes mértékben tekintettel lenni a szándékaimra” – meghatódnak vajon? Azt mondják: „Mi ez az egész vacak olyan emberek kereséséről, akik tekintettel vannak isten szándékaira? Mi haszna annak, ha tekintettel vannak a szándékaidra? Ha ezt teszem, az vajon táplálni fog engem, vagy lehetővé teszi, hogy pénzt keressek? Vajon jó rendeltetési helyre vezet az, ha az ember tekintettel van isten szándékaira? Hozhat az nagy áldásokat nekem? Ha nem tudja megtenni ezeket, akkor felejtjük el; nekem nem kell tekintettel lennem rá. Keresem az utat, hogy elkerüljem, hogy levessenek a pokolba, és egy jó rendeltetési helyet biztosítsak. Ha áldásokat hozhat nekem az, hogy tekintettel vagyok a szándékaidra, akkor tekintettel leszek. Csak mondd meg, hogyan.” Gondoljátok, hogy képesek megfelelni az Isten által támasztott követelményeknek? (Nem.) Isten csak egyet javasol: követni Isten akaratát, félni Istent és kerülni a rosszat. Ha ezt teszed, tekintettel vagy a szándékaira és nagy áldásokat kaphatsz. Amikor az antikrisztusok meghallják ezt, erre gondolnak: „Elhamarkodtam, nem kellett volna komolyan venni engem. Nem vagyok képes tekintettel lenni isten szándékaira, felejtse el. Ez az út nem fog működni; keresek egy másikat.” Aztán Isten szavainak más aspektusaiba fektetnek erőfeszítéseket. Más aspektusok kutatásába és elemzésébe fektetik az erőfeszítéseiket, ám az összes elemzést követően csak pár szóhoz és doktrínához jutnak belőle. Mivel nem szeretik az igazságot, és mivel a törekvésük élethosszig tartó tárgyának a saját érdekeiket, kilátásaikat és sorsukat tekintik, Isten szavai pusztá jelmondatokká váltak számukra. Soha semmilyen örömet nem tapasztaltak Isten munkájából vagy a Szentlélek útmutatásából. Amikor Isten szavait olvassák, nem látnak fényt és nem jutnak megvilágosodáshoz, illetve táplálékhoz. Mindössze pár szót és doktrínát nyernek, valamint néhány közlést és szólást a misztériumokról és a rendeltetési helyekről. Amikor tőkének tekintik ezeket a szólásokat és doktrínákat, úgy tűnik, úgy érzik, hogy átvették az irányítást a saját rendeltetési helyük felett, hogy biztosították a saját rendeltetési helyüket. Isten szavainak folyamatos leleplezése, ítélete és fenyítése, illetve Istennek a különböző szakaszokban az emberrel szemben támasztott követelményei közepette úgy érzik, mintha elveszítették volna a rendeltetési helyüket és nem lehetne megmenteni őket. Ezen időszak alatt belül mindig kényelmetlenül érzik magukat; mélyen belül folyamatosan mentális küzdelmeket folytatnak azért, hogy egy jó rendeltetési helyet biztosítsanak. Isten egyik mondata miatt küzdeni fognak, Isten egy másik mondata miatt negatívvá válnak, egy ugyancsak másik miatt pedig boldognak fogják érezni magukat. Függetlenül azonban attól, hogy boldogok, vagy egy életmentő szalmaszálba kapaszkodnak, az ilyen emberek számára ez csak átmeneti. Végül aztán egyes antikrisztusok úgy érzik, mintha a hozzájuk hasonló embereket nem lehetne megmenteni; Isten szavaiból azt látják, hogy úgy tűnik, nem kedveli a hozzájuk hasonló embereket – kaphatnak vajon áldásokat vagy sem? Pontosan mik a kilátásaik és a sorsuk? Úgy érzik, ezek ismeretlenek, bizonytalanok

ezeket illetően. Mit fognak tenni ezen a ponton? Tudnak vajon bűnbánatot tartani? Ninive népéhez hasonlóan el tudják-e vajon hagyni a kezükben lévő gonoszt, vissza tudnak-e fordulni, hogy vallomást tegyenek Istennek és megtérjenek Hozzá, elfogadják Isten szavait az életükként, és elfogadják Isten szavait a létük alapjaként? Nem tudnak. Ezért sok évnvi törekvés, sok évnvi remény és Isten szavainak sok évnvi tanulmányozása után – ha arra a következtetésre jutnak, hogy a hozzájuk hasonlók egyszerűen nem kaphatnak áldásokat, egyáltalán nincs reményük, egyáltalán nem azok, akiket Isten meg fog menteni, és nem kaphatják meg azt, amit akarnak, mit fognak vajon tenni? (Elhagyják Istent.)

Van egy spirituális szólás: „Megújítom az eskümet, hogy szeretem Istent: Neki ajánlom a testemet és a szívemet.” Ez a szólás igen „magasztos”. Amikor először meghallottam ezeket a szavakat, a szívemben mélyen éreztem az emberi nyelv „nagyságát”. Az emberek oly értékesnek, oly tisztának és makulátlannak tekintik az esküiket; oly tisztának és szentnek tekintik a szeretetbeli elkötelezettségüket. Vajon az antikrisztusok képesek megújítani az Isten iránti szeretetük esküit, valamint Neki ajánlani a testüket és szívüket? (Nem képesek.) Miért nem? Egyesek ezt mondják: „Miután oly sokat olvastam Isten szavaiból, amikor azt látom, hogy a gondolkodásmódom nem működik, illetve nem hoz eredményeket, egyszerűen megújítom abbéli eskümet, hogy szeretem Istent, és megismétlem az eredetileg Neki tett eskümet. Hát nem visszafordulás ez? Nem bonyolult.” Az antikrisztusok vajon meg tudnak tenni ilyesmit? (Nem tudnak.) Miért nem tudnak? Vajon nem az ember legbölcsebb nyilatkozata az, hogy „Megújítom az eskümet, hogy szeretem Istent”? Hát nem az ember legnagyobb és legtisztább szeretete? Akkor az antikrisztusok miért nem tudják ezt kezelni? (Az antikrisztusok nem értik Istent, nemhogy az igaz szeretetet. Az ő szeretetük teljességgel hamis és a saját érdekeiken alapszik. Amint nincsenek előnyök, amelyeket nyerhetnek, hátat fordítanak és távoznak.) Amikor az antikrisztusok eljutnak erre a pontra, úgy érzik, hogy valami elromlott, és hogy rossz lóra tettek. A lelkük felemelése érdekében szlogent vagy elméletet kell használniuk, hogy megtámogassák a lelki világukat – miféle szlogent? „Megújítom az eskümet, hogy szeretem Istent: Neki ajánlom a testemet és a szívemet.” Ez azt jelenti, hogy újra fogják kezdeni. Ellenkező esetben nem lesznek képesek tovább élni, az Istenbe vetett hitük pedig véget ér. Isten a munkája során mindennap beszél, és minden alkalommal, amikor szól, a szavai mind az igazságról szólnak – mind olyan szavak, amelyek leleplezik az ember romlott beállítottságait, amelyek megkövetelik, hogy az embereknek miként kell belépniük az igazságvalóságokba és megérteniük az igazságalapelveket – mind ilyen szavak. Az antikrisztusok pedig ezt gondolják: „Miért nem beszél e szavak egyike sem a rendeltetési helyekről, illetve nem említ az áldások elnyerésével kapcsolatos dolgokat? Hát nem azt jelenti ez, hogy a kilátásaink és a sorsunk semmivé váltak isten kezében? Vajon számunkra nincs többé isten ígérete? Ha isten sosem említi ezeket a dolgokat, akkor talán szertefoszlanak a reményeink. Ha szertefoszlanak a reményeink, mit tegyünk? Egyszerű. Ha isten szavai nem mondanak

semmit ezekről a dolgokról, akkor használjunk emberi módszert: újítsuk meg az eskünket, hogy szeretjük istent!” Hogy volt az embereknek oly nagy lelkesedésük, oly nagy szeretetük és hitük, amikor először hinni kezdtek Istenben? Amikor ezek a tetőpontjukra hágtak, az emberek fogadalmakat tettek Isten előtt és esküdöztek, mondván: „Nem számít, mikor és hol vagyok ebben az életben, feláldozom magam Istenért és Neki szentelem magam bármiféle panasz vagy sajnálkozás nélkül. Akár esik, akár süt a nap, akár fenn, akár lenn, nem számít, ha beteg vagyok és nem számít a nyomorúság, a végsőig követni fogom Őt, amíg a tengerek ki nem száradnak és a sziklák el nem porladnak. Ha megszegem ezt az esküt, villám sújt le a mennyből, és nem lesz jó rendeltetési helyem.” Miért vesztek most el az esküik? Úgy érzik, hogy azért, mert túl sok idő telt el, és az elkoptatta a hitüket és a szeretetüket. A szívükben ezt gondolják: „Nem, fel kell emelnem a lelkemet. Olyan frissnek és élénknek kell lennem, és oly sok hitem és lelkesedésem kell legyen, mint egykor. Vissza kell nyernem a célkitűzéseimet, a rendeltetési helyemet és a vágyamat, hogy áldásokat kapjak. Ily módon nem lesz vajon ugyanolyan nagy a hitem istenben és a szeretetem iránta, mint korábban? Vajon nem lesz ugyanolyan az igaz nekiszentelődésem, mint korábban?” De nem számít, hogy a szíve mélyén mennyire küzd, illetve mennyire idézi fel eredeti hitét és lelkesedését Isten iránt egy olyan ember, aki egyáltalán nem törekszik az igazságra – ez nem változtathat a jelenlegi helyzetén. Mi ez a helyzet? Amikor a kilátásai és a sorsa semmivé válik, amikor a kilátásai és a sorsa egyre távolabb sodródik tőle, amikor az áldások fogadására irányuló vágya szinte darabokra törik, és amikor az összes reményteljes gondolata és az összes vágya közül semmi sem valósulhat meg, igen nehézvé válik számára a kitartás – a szíve mélyén igen fájdalmas számára így kitartani. Gyakran tapasztal meg olyan állapotot és hangulatot, amelyben úgy tűnik, hogy többé nem tud kitartani. Gyakran alig várja, hogy mikor készül el Isten munkája, hogy élvezhesse a menny királyságának áldásait. Egyesek még ezt is remélik: „Hadd érjen véget gyorsan isten munkája, hadd szálljanak alá gyorsan a nagy katasztrófák – ha leomlik az ég, mindenki meghal, senki se várjon jó eredményeket. Ha én nem kaphatok áldásokat, akkor senki se kapjon!” A szívük mélyén nem remélik, hogy eljön Isten királysága, nem remélik, hogy Isten nagy vállalkozása elkészül, és nem remélik, hogy Isten hatezer éves irányítási terve végre dicsőséget nyer, illetve azt sem, hogy Isten győzteseket nyer az emberiség köréből és egy gyönyörű rendeltetési helyre vezeti az emberiséget – nem reménykednek ezekben a dolgokban. Ellenkezőleg: amikor minden áldásokra irányuló vágyuk a pusztulás előtt áll, a szívük mélyén elátkozzák Isten munkáját, idegenkednek Isten munkájától, sőt, mi több, idegenkednek az Ő szavaitól.

Ami most egyes embereket illet – miután oly sok éven át hallgattak prédikációkat, minél többet hallgatnak, annál többet értenek, annál tisztábbá válik a szívük, és annál többet akarnak hallani. Ezzel szemben mások minél többet hallgatnak prédikációkat, annál jobban iszonyodnak. Amint meghallják Isten szavait, a démoni oldaluk megmutatkozik. Amint azt hallgatják, hogy Isten az igazságról beszél, és az érinti az ember romlott beállítottságait,

felszínre tör a lázadó gondolkodásmódjuk, és teljes egészében előjön az iszonyuk – meddig mennek el ebben? Egyesek átkozódnak a szívükben: elátkozzák Istent, elátkozzák az igazságot, elátkozzák a gyülekezetvezetőket és a dolgozókat, és elátkozzák azokat, akik jobban törekednek az igazságra. Amikor ilyen embereket látnak, ellenszenvesek nekik, és támadni akarják őket. Amikor azt látják, hogy ezek az emberek Isten szavait prédikálják, Isten szavain elmélkednek és Isten szavairól beszélgetnek, addig átkozódnak a szívükben, amíg el nem fáradnak és el nem álmosodnak. Ezért egyesek szeme azonnal felragyog, amint beszélgetést hallanak Isten szavairól, míg mások, amikor Isten szavairól szóló beszélgetést hallanak, vagy azt hallják, hogy valaki arról beszél, hogy Isten szavaiból kapott valamiféle világosságot, összezavarodik az elméjük, a gondolataik homályossá válnak, a lelkük pedig megsüllyed. A szívük annyira fulladozik, hogy nem tudnak lélegezni, és folyton azután sóvárognak, hogy kimehessenek és egy lélegzetvételnyi friss levegőhöz jussanak. Amikor azonban afféle dolgokról beszélsz, mint a kilátások és a sorsok, Isten áldásai, a misztériumok és hogy Isten munkája mikor ér véget, akkor mindegy, milyen kicsi a helyiség vagy milyen rossz a levegő, nem mennek ki levegőzni és nem bóbiskolnak el, a fülüket hegyezik és figyelnek. Nem számít, mennyi ideig beszélsz, még ha alvás és evés nélkül kell is kibírniuk. Amikor egyes új hívők kapcsolatba kerültek Velem, beszélgettem velük az emberek állapotairól és arról, hogy miként kellene az embereknek törekedniük az igazságra, ők azonban nem értették, és megkértek, hogy tudnék-e pár misztériumról beszélni. Így szóltam: „Misztériumokról akartok hallani? Akkor hadd mondjak előbb egy tényt. Azok, akik állandóan misztériumokról kérdezősködnék és folyton arra figyelnek, hogy ezeket a dolgokat kutassák Isten szavaiban, nem jók. Mind álhívők és farizeusok.” Az új hívők megdöbbenek a válaszon és túlságosan zavarba jöttek, hogy tovább érdeklődjének, ám találtak rá lehetőséget, hogy később ismét kérdezzenek, én pedig ugyanúgy válaszoltam nekik. Mit gondoltok, hogyan válaszoltam nekik? (Jól. Segített nekik elgondolkodni önmagukon.) Elgondolkodnának? Nem tennék. Akkor hogyan segíthetsz nekik? Egyszerűen mondd azt nekik: „A misztériumok nem élet, illetve nem az igazság. Nem számít, hány misztériumot értesz, az nem fog felérni azzal, hogy az igazságot érted. Még ha minden misztériumot megfejtés is, az sem fog felérni azzal, hogy képes legyél a mennybe menni, vagy hogy jó rendeltetési helyed legyen.” Mit gondoltok arról, hogy ezekkel a szavakkal segítsük őket? Hát nem tökéletesen megmagyarázza ez a dolgot? Amikor azok az emberek, akiknek van lelki megértésük, szeretik az igazságot és törekednek az igazságra, meghallják ezeket a szavakat, így szólnak: „Azt hittem, a misztériumok az élet, de most, hogy tudom, nem azok, többé nem fogom kutatni őket. Nos, mi az élet?” Ez azt mutatja, hogy megértettek egy keveset. Segítséget kaptak tehát az antikrisztusok, miután hallották ezeket a szavakat? Átalakulnak vajon? Nem képesek átalakulni. Semmiféle előnyre nem lelnek ezekben a szavakban, azt hiszik, hogy ezekben a szavakban nincsenek áldások, hogy nem foglalják magukban a kilátásaikat és a sorsukat, hogy nem állnak összefüggésben és nem kapcsolódnak a kilátásaikhoz és a sorsukhoz, és hogy

haszontalanok – ezért nem tudják elfogadni őket. Milyen közlés kapcsolódik tehát a kilátásaikhoz és a sorsukhoz? Azt mondhatod például: „Mostanában sok furcsa jelenség tűnik fel a világon. Egyes helyeken négy hold tűnt fel, és több alkalommal vérholdat figyeltek meg. Furcsa égi jelenségek gyakran feltűnnek. Különféle járványok és katasztrófák is megjelentek az emberi világban, egyes helyeken pedig kannibalizmushoz folyamodtak az emberek. A helyzetet tekintve immár elérkeztünk a Jelenések Könyvében megjövendölt poharak és csapások korába.” Amikor az antikrisztusok ezeket a szavakat hallják, a szemük felragyog és hegyezik a fülüket. Örvendeznek: „Jó, hogy ebben a korban születtem. Nagy áldásokat kaphatok. Igazán okos vagyok! Nem a világi dolgok hajszolását választottam. Feladtam a világi kilátásaimat és a családomat, hogy kövessem isten munkájának e szakaszát – úgy örülök, hogy idáig képes voltam követni. Isten napja közel van. A helyzet alapján úgy tűnik, hogy képes leszek elérni a napot, amikor isten munkája befejeződik, mielőtt meghalok. Azon a napon biztosan egyike leszek azoknak, akiket megment. Milyen csodálatos!” A szívükben titokban örvendeznek, hogy a helyes utat választották, megtalálták a megfelelő ajtót és fizettek valamennyi árat. Annak is örvendeznek, hogy egészen eddig a pontig követtek anélkül, hogy feladták volna, hogy még mindig Isten házában vannak és nem okoztak semmilyen galibát, valamint nem takarították ki, illetve nem zárták ki őket. Nos, ettől kezdve vajon gyakorolni fogják az igazságot, vagy továbbra is ugyanazokba a reményekbe kapaszkodnak majd? A legbensőbb hozzáállásuk nem fog változni. Amikor tehát találnak Isten szavaiból egy olyan részt, amelyről úgy vélik, hogy beteljesedett, úgy érzik, mintha kincset találtak volna. Azonnal úgy érzik, hogy szerencsések, hogy a helyes utat választották, a megfelelő ajtón léptek be és a megfelelő Istent választották, valamint, hogy bölcs emberek és bölcs szüzek. „Szerencsére feladtam akkor a munkámat. A helyes döntést hoztam meg. Hogy lehetek ilyen okos? Ha akkor nem lettem volna oly elővigyázatos, talán most elszalasztottam volna az áldásokat. Továbbra is elővigyázatosnak kell lennem a jövőben, az életemet pedig a kilátásaimért és a sorsomért való küzdelemnek kell szentelnem.” Az antikrisztusok mely lényegét látjátok ebben a dologban? Hát nem opportunisták ezek az emberek? Nincs valódi hitük Istenben, az Ő szavaiban, sem az Ő munkájában. Opportunisták, olyan emberek, akik belopóztak Isten házába. Isten házában ezért ezek az emberek mindig csak helyfoglalók, akik átsodródnak a napjaikon. Az ujjaikon számolják, hogy hány éve követik Istent, az árakat, amelyeket fizettek, a nagy dolgokat, amelyeket tettek, Isten munkáját, amelyet személyesen megtapasztaltak, valamint Isten munkájának azon lépéseit, amelyeket értenek valamelyest. Naphosszat számolgatják ezeket a dolgokat a szívükben, újra meg újra, a legfontosabb dolgokat, vagyis azokat, amelyek az igazsághoz és az élethez tartoznak, hátrahagyva. Csak azért hisznek Istenben, hogy áldásokat kapjanak – ez opportunizmus. Opportunista hozzáállásukon Isten egyetlen szava, sem bárki tapasztalati tudása nem változtathat sohasem. Ilyenek az antikrisztusok. Soha nem fognak engedményeket tenni, amikor a saját érdekeikről van szó; soha nem változtatnak a nézeteiken, nem változtatnak az

általuk járt út irányán és céljain, és nem változtatnak a magatartási alapelveiken a kilátásaik és a sorsuk kedvéért. Isten egyetlen szavát sem fogják a gyakorlatba ültetni a kilátásaik és a sorsuk érdekében – egyetlen egyet sem. Egyesek ezt mondják: „Néhány szót igenis a gyakorlatba ültetnek alkalmanként, például lemondanak dolgokról vagy feláldozzák magukat.” Bármit is ültetnek a gyakorlatba, azt abból a feltevésből kiindulva teszik, hogy vannak kilátásaik és sorsuk, és áldásokat kaphatnak. Bármilyen igazságot ültetnek is a gyakorlatba, az meghamisított, valamint szándékkal és céllal teszik azt. Ez teljességgel eltér az Isten által megkövetelt gyakorlattól.

Amikor antikrisztusok olvassák Isten szavait, főként arra használják azokat, hogy a rendeltetési helyüket és misztériumokat keressenek, az ahhoz kapcsolódó tartalom mellett, hogy mikor ér majd véget Isten munkája és irányítási terve, mikor szállnak majd le a katasztrófák és így tovább. Sokat tudnak fáradozni és sok mindent megtesznek a saját rendeltetési helyük kedvéért. Vagyis, hogy amikor Isten munkája véget ér és leszállnak a nagy katasztrófák, vajon az általuk tett dolgok, az általuk megfizetett árak, az általuk feladott dolgok beválthatók-e az általuk vágyott áldásokra, és vajon elkerülhetik-e a katasztrófák okozta szenvedést – ezt akarják tudni és ezzel törődnek. Az egész folyamat során, amíg Isten szavait tanulmányozzák – bárhány éven át tartson is – csak a saját kilátásaikkal és sorsukkal törődnek. Ezért az Isten szavainak olvasása közbeni figyelmük és az Isten szavaiban keresett tartalom mind bír valamennyi különleges jellel és jellemzővel. Az első hat hónapban vagy egy évben az új hívők általában ilyen témákat keresnek Isten szavaiban. Miután azonban eltelt hat hónap vagy egy év, egyesek azt látják, hogy korábban már mind olvasták ezeket a részeket, és arra jutnak, hogy értelmetlen tovább kutatni őket, hogy azok nem tudják lehetővé tenni az embereknek, hogy belépjenek az igazságba, és hogy akár befolyással is lehetnek rájuk vagy meg is zavarhatják őket az igazságba való belépésben, ezért többé nem olvassák ezeket a részeket. Számukra elegendő, ha csak alkalmanként rájuk néznek és értik őket. A fennmaradó időben ezen töprengenek: „Hogyan léphetek be az igazságba? Istennek sok, az emberiséget leleplező szava van. Ezek leleplezik az emberek csalárdságát, lázadó mivoltát és arrogáns beállítottságait; leleplezik az emberek különféle vallásos elképzeléseit és Istenhez való viszonyulásait. Sőt, mi több, leleplezik az emberek abnormális emberi mivoltára utaló különféle megnyilvánulásait. Hogyan találhatom hát meg azt, hogy az embereknek mit kell gyakorolniuk Isten szavaiból?” Azok, akik szeretik az igazságot és törekednek rá, ezeknek a dolgoknak szentelik az erőfeszítéseiket. Gyakran kérdeznek aktuális problémákról, amelyeket meg kell érteniük és amelyekbe be kell lépniük a való életükben, mint például: „Mi legyen a következő lépésünk és hogyan gyakoroljunk? Miután hiszünk Istenben, biztosan különbözünk a nem hívőktől és a vallásos meggyőződéssel rendelkezőktől – milyen minőségi változásoknak kell tehát jelentkezniük az életünkben? A magatartásunkat és a világgal való bánásmódot illetően hogyan kell beszélnünk és cselekednünk, hogyan érintkezzünk másokkal, és hogyan ültessük a gyakorlatba az igazságot?” Ugyanakkor, még ha az antikrisztusok

10, 20 vagy 30 éven át hisznek is, akkor sem teszik fel soha ezeket a kérdéseket. Tanulmányozzák Isten szavait, és keresik Isten szavaiban a rendeltetési helyüket és a reményt, hogy áldásokat kapjanak, és még ha 20-30 éven át keresnek is, akkor sem unják meg, hogy ezt tegyék. Amint a baj legkisebb jele megjelenik, gyorsan kutatnak a rendeltetési helyükkel kapcsolatos tartalom után Isten szavaiban, majd kiértékelik, hogy az aktuális hitük alapján vajon hogyan viszonyulhat hozzájuk Isten. Úgy tűnik, mintha ciklusokban és periódusokban kifejezve ítélnék meg a rendeltetési helyüket. Soha nem változtatnak a gondolataikon és a hozzáállásukon, és nem jutnak el oda, hogy az igazságra törekedjenek az Isten munkamódjában történt változások, valamint az emberiséget illető sürgető szándékának kifejezése okán. Soha nem tesznek ilyesmit. Ezért egyesek, akik 20-30 éven át hittek, még mindig azoknak a misztériumoknak és az Isten által említett azon témáknak szentelik az erőfeszítéseiket, amelyek magukban foglalják az emberiség sorsát és rendeltetési helyét. Milyen mértékben szentelik oda egyes emberek az erőfeszítéseiket? Azt mondják: „Amikor Isten szavainak minden egyes részét összevetettem, felfedeztem a legnagyobb misztériumot. Amikor Krisztus elhagyja a földet, akkor tavasz lesz.” Mit gondoltok, hogyan érzem magam, miután ezt hallottam? Boldognak vagy szomorúnak? Sem boldognak, sem szomorúnak. Azt gondolom, ez nevetséges. Valóban vannak olyan emberek, akik ennek szentelik az erőfeszítéseiket, egészen addig a pontig, ahol megismerik a konkrét évszakot. Ha tovább tudnak menni, és felfedezik a konkrét időpontot, egészen addig a pontig, ahol percre és másodpercre pontosak, igazán „zsenik” lesznek! Az, hogy ezek a „zsenik” képesek felfedezni valami olyasmit, amit még Én Magam sem tudok igazán, egyaránt nevetséges és bosszantó. Miért nevetséges? Senki sem tudja a pontos idejét annak, amikor Isten testté lett, még a Sátán sem tudja. Vajon engedné-e Isten, hogy bárki olyasmit tudjon, amit még a Sátán sem tud? Persze, hogy nem. Hasonlóképp, hogy mikor jön el az idő, amikor Isten majd elkészül a nagy vállalkozásával, és amikor a teste befejezi a munkát a földön és távozik – olyasmi ez vajon, amit Isten bárkinek elmondana? Van rá ok, hogy mindenki tudjon erről? (Nincs.) Vajon amikor beszél, elszólja-e magát Isten bármiről, amit nem akar, hogy az emberek tudjanak? Biztosan nem. Egyesek mégis azt mondják, hogy Isten szavaiból rájöttek az időpontra, amikor Isten elhagyja a földet. Sőt, azt is mondják, hogy az tavasszal lesz. Hát nem furcsa ez? Nem nevetséges? Isten mely szavaira alapozzák ezek az emberek ezt az állítást? Amikor Isten arról beszélt, hogy valamit csinál tavasszal, lehetséges, hogy valami másra utalt. Erre utalhatott vajon? Hogyan vetíthették azt rá erre? Isten világosan és egyértelműen megmondja az embereknek azt, amiről akarja, hogy tudjanak. Az emberek nem lesznek képesek megérteni azt, amiről Ő nem akarja, hogy tudjanak, bármennyit kutakodnak is; lehetetlen, hogy az emberiség ilyesmikről tudjon. Ezek az emberek azt mondják, ők tudják, és hogy a kutatásaik eredményekkel jártak. Még a konkrét időpontot is megadják. Hát nem képtelenségeket beszélnek? Ez félrevezeti az embereket, megzavarja az elméjüket és összezavarja a látásukat. Ez a Sától származik és

egyáltalán nem Istentől eredő megvilágosodás. Ő nem világosítaná meg az embereket ezzel kapcsolatban. Hasztalan ezt tudniuk. Isten biztosan soha nem hagyná, hogy véletlenül olyasmi csússzon ki a száján, amit nem akar tudatni az emberekkel. Ezért mondom azt, hogy ez nevetséges. És miért bosszantó? (Isten kifejezi az igazságot, hogy az emberek ezeken a szavakon keresztül változtathassanak a romlott beállítottságaikon, és lehetővé tegye az emberek számára, hogy törekedjenek az igazságra és elnyerjék azt, az antikrisztusok azonban arra használják a szavait, hogy rendeltetési helyeket és misztériumokat kutassanak.) Ez is bosszantó egy kicsit, de vajon mi a valódi oka az Én bosszankodásomnak? Ha például egy gazdag szülő sok pénzt teremt a gyermekei számára, és a gyermekei még fiatalok és a szüleikre kell támaszkodniuk, hogy felneveljék őket, a megélhetésük pedig teljességgel ezektől a szülőktől függ, akkor vajon azt remélik majd ezek a gyermekek, hogy a szüleik korán meghalnak? Keresnek majd vajon egy jóvendőmondót, hogy gyorsan számolja ki, mikor halnak meg a szüleik? Cselekszik így bárki? (Nem.) Ha így tenne, az bosszantó lenne vajon? Bosszantó lenne! Az ilyen emberek gyűlöletesek! Most, hogy Isten a földre jött, még ha a teste több mint száz évig élhet és száz éven át munkálkodhat is, az emberek által megérthető igazságok korlátozottak. Gondolkodjatok el rajta: az Úr Jézus megtestesülésétől Isten munkájának jelenlegi szakaszáig hány igazságot nyert el az emberiség ebben a kétezer évben? Az emberiség alapvetően nem érti az igazságot. Ebben a szakaszban Isten harminc éve munkálkodik, és közel harminc éve beszél. Azok, akik a legtöbbet olvasták Isten szavait, harminc éve olvassák azokat. Hány igazságot értettek meg az emberek? A megértésük igen korlátozott. A sebesség, amellyel az emberiség belép az igazságba, lassú. Vagyis beledolgozni az igazságot az emberekbe és az életükké tenni azt, meglehetősen bonyolult és igen lassú. Mégis, azzal együtt, hogy ilyen lassú, egyesek még mindig reménykednek: „Mikor fogja isten elhagyni a földet? Mikor ér véget isten munkája?” Vajon előnyük származna abból, ha Isten elhagyná a földet, a munkája pedig befejeződne? Azon a napon, amikor Isten elhagyja a földet, ők meg fognak halni. Halálra fogják ítélni őket. Minek kellene örülniük? Miféle ember az ilyen? Hát nincsen híján az erkölcsnek? A világi emberek körében hálátlan gyermeknek nevezik. Mi álhívőknek és antikrisztusoknak hívjuk őket, és ők nem jók.

Amikor Az Ige testet ölt tartalma kifejezésre került, sok ember azt hitte, hogy „a megtestesült Isten csak munkát végez. Végzi a munka pár lépését, többféle módon munkálkodik, valamint többféle módon beszél, és ennyi – ezután elkészül a munkája. Miután a munkája elkészül, a testnek nem lesz haszna többé, és nem lesz szükség arra, hogy beszéljen. Nyerünk majd valamit, és csak várakoznunk kell a napra, amelyen isten munkája befejeződik. Ha egyszer beszélhetünk isten e szavairól és hirdethetjük azokat, lesz rendeltetési helyünk és nagy áldásokat kapunk majd.” Egyeseknek ilyen volt a hozzáállása. Aztán még sokkal több szót közöltem, nevezetesen az Isten megismeréséről szóló szavakat, valamint a jelen időszak alatt közölt szavakat. Amikor egyesek látták ezt, erre gondoltak: „Vajon nem foglaltatnak benne isten szavai mind Az

Ige testet ölt című műben? Miért fejezte most ki az Isten megismeréséről szóló kötetet? Miért mond ki Isten egyre több szót? Mostantól misztériumokról, egyes égi dolgokról és arról kellene beszélnie, hogy az emberek a jövőben hogyan fognak majd Istennel járni a mennyben. Igazán felderít minket, ha ilyesmikről beszélgetünk!” Miféle embereknek voltak ilyen gondolataik? (Az antikrisztusoknak.) Miért alakultak ki bennük ezek a gondolatok? Azért, mert egyáltalán nem érdekli őket az igazság. Ezt gondolták: „Sok éve követjük Istent. Tudjuk, hogyan munkálkodott Isten kezdetben. Személyesen megtapasztaltuk Isten munkájának több lépését. Személyesen megtapasztaltuk Isten beszédmódjait is, és a saját szemünkkel láttuk. Isten tanúi vagyunk, és az a nemzedék, amely a leginkább érdemes arra, hogy áldásokat kapjon.” Nem azért követték Istent, mert az igazságot szölte és kimondta, hanem Isten eleve elrendelése miatt. Isten vezette őket arra, hogy a munka több lépését megtapasztalják, ők pedig passzívan követték Istent. Később, amikor Isten munkája tovább haladt, több embert kiválasztott, akik lépést tudtak tartani munkájának aktuális szakaszával. Isten munkájának kiemelt befogadói folyamatosan bővültek és változtak. Egyeseket, akik kezdetben követték Istent, fokozatosan kiiktattak, mivel nem törekedtek az igazságra, mivel különféle elképzelések és félreértések alakultak ki bennük Istentről, és mivel az engedetlenség és az elégedetlenség különböző formái támadtak bennük Istennel kapcsolatosan. Szubjektív és objektív okai egyaránt voltak ezen emberek kiiktatásának. A szubjektívek azok, hogy nem törekedtek az igazságra, valamint doktrínaként vették Isten szavait, és szélteben-hosszában hirdették őket, ahogyan a farizeusok. Egyes emberek egészen mostanáig nem értik, mik az igazságvalóságok – olyanok, mint a holtak. Objektíve a kiiktatott emberek azok voltak, akik személyesen megtapasztalták Isten új munkájának kezdetét, ám a jellemük, a törekvésük és a képességük miatt nem voltak alkalmasak Isten következő, újabb munkájára. Ilyen módon Isten munkájának lépései gyorsan kiiktatták és kiselejtezték ezeket az embereket. Elmondható, hogy az idő alatt, mielőtt az Isten megismeréséről szóló szavak kifejezésre kerültek, sokan titokban örvendeztek a szívük mélyén, mondván: „Az illetőnek, akit elleneztem és elítéltem, végre nincs mit mondania. A munkájának lépései végre befejeződtek. A múltban voltak elképzeléseim vele kapcsolatban. Nem engedelmeskedtem neki és elégedetlen voltam vele, és el is ítéltam és elleneztem is őt. Bizony, igazam volt. Ő nem Isten; nem Krisztus. Nem számít, hogyan bánok vele, mert nem Isten. Ő csak Isten csatornája, Isten szóvivője.” Sőt, egyesek még ezt is mondták: „Ez a test nem különbözik tőlünk. A benne lévő lélek az, amely beszél és munkát végez; semmi köze ehhez a testhez.” Egyesek titokban ilyen vakmerő módon ítélték el és káromolták Krisztust. Amikor Az Ige testet ölt Isten megismeréséről szóló 2. kötetének igazságai kifejezésre jutottak, ezek az emberek, akik elítélték és káromolták Krisztust, nyugtalanságot éreztek a szívükben. Mi volt ennek a nyugtalanságnak az oka? Egyrészt régóta fennálló elképzelések voltak a szívükben, szembeszálltak azzal, aki kimondta az igazságot. Nem engedelmeskedtek az illetőnek és elégedetlennek érezték magukat vele, sőt elítélték és káromolták Őt. Másrészt az Isten által 2013 után kifejezett

szavak sok, az emberiség számára addig ismeretlen misztériumot tártak fel. Ezek a misztériumok bizonyos mértékig megerősítették az új hívők hitét, akik számára még hátra volt a szilárd alapok lefektetése, valamint szempillantás alatt bizonyosságot hoztak a kételkedő szívükbe, míg hidegzuhanyként érték azokat, akik sok éve hittek Istenben, ám korábban elleneztek, elítélték és káromolták Krisztust, és még nyugtalanabbnak érezték magukat miattuk. Ezt gondolták: „Most már teljesen végünk van. Isten kiiktatott minket. Nem akar minket. Isten korábban oly sok szót kimondott, ám mi mindig emberi lényként tekintettünk rá. Azt hittük, hogy miután a munkájának lépései befejeződtek, a többinek semmi köze nem lesz hozzá, hogy ez a személy befejezte a szolgálatát, és attól kezdve a mennybéli istennel fogunk kapcsolatba lépni és a mennybéli istenben fogunk hinni. Elképzeléseket alkottunk a földi istenről. Nem engedelmeskedtünk neki és megvetettük őt.” A 2013-as időszak során kifejezett szavakon keresztül ezeknek az embereknek sok vakmerősége alábbhagyott. Ezelőtt egyes emberekben kétségek alakultak ki Isten munkáját illetően. Ellenálltak Isten megtestesült testének és káromolták azt, egyesek még a hitüket is elhagyták. Miért történt ez? Azért, mert elképzeléseket alakítottak ki. Nemcsak a megtestesült Istent és Isten munkáját tagadták, hanem Isten létét is. Ezeknek az embereknek az Istenhez való hozzáállásuk alapján vajon milyen sorsuk kell legyen? Az Istenhez való hozzáállásuk és a Róla alkotott nézetük alapján vajon mi a lényegük? (Az álhívőké.) Az álhívők első fő jellemzője az opportunizmus. Amint rálelnek a saját érdekeikre Isten ígéjében, belekapaszkodnak ezekbe, nem hajlandók elengedni, és megpróbálnak hasznot húzni az Ő szavaiból. A második az, hogy bármikor és bárhol képesek káromolni Istent, valamint bármikor és bárhol képesek elképzeléseket kialakítani Istentről, amikor pedig egyetlen kis dolog nem egyezik az elképzeléseikkel, képesek megítélni, elítélni Istent és szembeszállni Vele. Egyáltalán nem félik Istent. Ezek az emberek mind az antikrisztusok lényegét hordozzák magukban; mind antikrisztusok. Mi a másik jellemzőjük? Ezek az emberek egyáltalán nem szeretik az igazságot. Ők voltak az elsők, akik megkapták Isten szavait, ők voltak az elsők, akik hallották Isten szavait, és azok is ők voltak, akik személyesen megtapasztalták Isten munkájának lépéseit és módszereit. Ezek az emberek immár harminc éve hisznek, a nagy többségük azonban semmilyen kötelességet nem tud végezni Isten házában, és nincsenek tapasztalataik, amelyekről beszélhetnének. Mindenütt, ahová csak mennek, csupán ezekről a halott szavakról és doktrínákról beszélnek. Mi a legnyilvánvalóbb jellemzőjük? Harminc éve hisznek Istenben, a beállítottságuk azonban semmit sem változott, és nem félik és nem értik Istent. Képesek titokban hanyagul megítélni Isten megtestesült testét, sőt, a legcsekélyebb rettegés és félelem nélkül hűhót csapni és elítélni Istent. Nem szeretik az igazságot, idegenkednek az igazságtól és szembehelyezkednek az igazsággal. Amikor a megtestesült Istentről van szó, bármit mernek mondani; mindent ki mernek értékelni és mindent meg mernek ítélni, és amikor csak elképzeléseket alakítanak ki, merik terjeszteni azokat. Hát nem utálatosak ezek az emberek? (De igen, azok.) Ők Isten által kiválasztott emberek vajon? Harminc éve hisznek Istenben, ám nincsenek a birtokukban

valóságok, a beállítottságuk pedig egyáltalán nem változott – hát nem halott emberek ezek? Vajon azok, akik valóban törekednek az igazságra és tényleg normális emberi mivolttal rendelkeznek, nem képesek megérteni néhány igazságot és belépni azokba, miután mindössze három évig hittek Istenben? (De igen, képesek.) Vannak azonban olyanok, akik harminc éve hisznek Istenben, anélkül, hogy bármi tapasztalatuk lenne. Ha arra kéred őket, hogy beszéljenek a tapasztalataikról, csak doktrínákról, szlogenekről és kioktató szavakról fognak beszélni. Milyen erőfeszítést fektettek hát Isten szavaiba az elmúlt 30 évben? Mit nyertek? Magától értetődik, hogy nem fogadják el Isten szavait. Elfogadják Isten szavait arról, hogy áldásokat és ígéreteket ad az emberiségnek, a szépen csengő szavait, a vigasztaló és buzdító szavait és a fülnek tetsző szavait, ám az Isten által kifejezett igazságok és az emberiséggel szemben támasztott követelményei egyikét sem fogadják el. Egyetlen egyet sem fogadnak el. Hát nem kellene kiiktatni ezeket az embereket? (De igen.) Vajon igazságtalanság kiiktatni ezeket az embereket? (Nem az.) Ez amiatt van, mert szándékosan vétkeznek annak ellenére, hogy világosan ismerik az igazságot.

Isten oly sok munkát végzett és oly sok szót szőtt az utolsó napokban, az emberek pedig megtapasztalták, és a saját szemükkel tanúi voltak Isten munkája minden lépésének. Bármilyen szemszögből nézzük is, az, hogy Isten oly sok igazságot kimond és oly sok embert megment, vitathatatlan, és senkinek sem szabad megkérdőjeleznie. Bármennyire hétköznapi és normális is a megtestesült Isten, bármennyire észrevétlen is az ember számára, az embereknek akkor is az igazságként kellene elfogadniuk a szavait. Egyesek ezt mondják: „Mivel a megtestesült isten olyan jelentéktelen és oly hétköznapi, és egyáltalán nem nagyszerű, hogyan tudnának rávenni, hogy csodáljuk őt? Képes lehet egy ilyen hétköznapi test bármilyen nagyszerű munkára? Valóban nagy áldásokat kaphatunk tőle? Nem tudjuk; csak annyit tehetünk, hogy hétköznapi emberként kezeljük őt.” Mások így szólnak: „Mivel egyes általad tett dolgok nem győztek meg minket, mások pedig elképzeléseket alakítottak ki bennünk, egyesek pedig felfoghatatlanok számunkra, és mivel mondtál olyasmiket, amik elfogadhatatlanok számunkra, nem képviselheted a mennybéli istent – ezért a végsőig harcolnunk kell veled. Ha azt kéred tőlünk, hogy hirdessük az evangéliumot, nem fogjuk; ha arra kérsz, hogy tegyük a kötelességünket, nem fogjuk; ha pedig azt kéred, hogy fogadjuk el az igazságot, nem fogjuk. A végsőig harcolnunk kell azzal a személlyel, aki te vagy – lássuk, mit tehetsz velünk.” Ezeknek az embereknek – akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot – a szívében ezer, tízezer ok van arra, hogy megtagadják Isten munkáját, hogy tagadják azt, hogy Isten szavai az igazság, valamint, hogy tagadják az Ő megtestesült testét. Van azonban egy dolog, ami talán nem olyan világos számukra: nem számít, hány okuk van, ha nem fogadják el ezeket az igazságokat, akkor nem mentik meg őket. Ha nem fogadod el azt a személyt, aki én vagyok, illetve nem veted alá magad Isten munkájának, az rendben van – nem foglak kényszeríteni. Ha azonban nem ismered el, hogy Isten e szavai az igazság, és nem ülteted őket az igazságként

a gyakorlatba, teljesen őszintén mondom neked: sohasem leszel megmentve, és sohasem fogod átlépni a menny királyságának kapuját. Ha megkerülöd Isten e szavait, ezeket az igazságokat és ezt a Krisztust, aki munkálkodik és megmenti az emberiséget, akkor bármennyi doktrínát értesz is, vagy bármilyen nagy nehézségeket viselsz is el, nem nyerheted el az igazságot; csak egy darab szemét vagy. Bármiert hiszel is Istenben, és bármi is a célod a kötelességed végzésével, nem lehet megmenteni téged. Ha pedig nem lehet megmenteni, milyen áldásokat kaphatsz? Egyesek a mennybéli Istennel versengenek, mások a földi Istennel versengenek, és versengeni mernek Isten szavaival és az igazsággal, olyannyira, hogy azzal sem törődnek, mi lesz a saját sorsuk és rendeltetési helyük. Hát nem aljas ez? Oly elvetemültek ezek a korcsok! Mindegyikük gonosz személy. Mind álhívők, opportunisták, szégyentelen emberek, és ez az antikrisztusok lényege.

Az imént arról beszéltem, hogyan viszonyulnak az antikrisztusok Isten szavaihoz. Amikor az antikrisztusok Isten szavaihoz közelítenek, nem keresik bennük az igazságot, illetve a gyakorlás alapelveit. Nem igyekeznek megérteni Isten szavaiból, hogy miként valósítsák meg Isten féléseinek és a gonosz kerülésének útját, és biztosan nem próbálják megérteni Isten szándékait, hogy olyan emberré tudjanak válni, aki eleget tesz a szándékainak. Ehelyett a vágyott rendeltetési helyüket akarják megtalálni Isten szavaiban, az általuk vágyott különféle előnyökkel, többek között azzal együtt, hogy kaphatnak-e áldásokat, illetve, hogy miként kaphatnak több kegyelmet ebben az életben, valamint, hogy a százszorosát kaphatják-e vajon az eljövendő világban és így tovább. Ezeket a dolgokat keresik Isten szavaiban. Ezért nem számít, milyen szemszögből nézed, az antikrisztusok soha nem tekintik az igazságnak Isten szavait, és nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, és az emberiségnek el kellene fogadnia azokat. Úgy állnak Isten szavaihoz, hogy arra akarják felhasználni Isten szavait, hogy megkapják a vágyott áldásaikat és rendeltetési helyüket. Ugródeszkául akarják használni Isten szavait, hogy megszerezzék az általuk hajszolt dolgokat és elérjék a céljaikat. A törekvésük, az általuk járt út és az Isten szavaihoz való hozzáállásuk alapján ezek az emberek álhívők társasága, opportunisták csoportja. Amikor az antikrisztusok nem lelnek rá a vágyott előnyeikre és rendeltetési helyükre Isten szavaiban, illetve, amikor Isten szavainak tanulmányozása folyamán Isten szavai a kilátásokról és sorsokról, illetve Isten emberiségnek tett ígéretei csalódást okoznak nekik, és nem elégülhetnek ki a vágyaik, akkor teketória és habozás nélkül félreteszik Isten kezükben tartott szavait, lemondanak Istenről és elhagyják Őt, és az általuk vágyott életet hajszolják. Nem járulnak Isten elé, hogy elfogadják az Ő üdvösségét. Amikor Isten szavait olvassák, nem tekintik azokat az igazságnak, hanem arra akarják felhasználni Isten szavait, hogy elérjék a személyes céljaikat és kielégítsék a személyes vágyaikat és ambícióikat. Így fáradhatatlanul kutatnak Isten szavaiban a sorsuk és a rendeltetési helyük után. Keresik, mit mond Isten a katasztrófákról, keresik a közléseit a misztériumokról, az emberiség fejlődéséről, valamint egyes kulisszák mögötti információkat a munkájáról. Ezzel a tartalommal

törődnek. Ezen a körön kívül semmi sem érdekli őket. Sőt, gyakran megvetik Isten romlott emberiséggel szemben támasztott követelményei némelyikét, és ellenállnak azoknak. Még attól is idegenkednek, hogy Isten leleplezi a romlott emberiséget. Gyakran találnak hibát az Isten szavaiban használt hangnemben és megfogalmazásban, és próbálnak keresni valamit, amit felhasználhatnak Isten ellen. Amikor például Isten „szajhaként” és „prostituáltként” leplezi le az emberiséget, így szólnak: „Hogy lehetnének ezek isten szavai? Isten nem beszélne így! Istennek kifinomult, szelíd és figyelmes módon kell beszélnie.” Amikor Istennek az emberi elképzelésekkel, az emberi nyelvtannal, valamint a romlott emberek hagyományos okfejtésével nem egyező szavairól van szó, ezt gondolják: „Ezek nem isten szavai, isten nem beszélne így! Isten olyan páratlan, nagyszerű és kifürkészhetetlen, a szavai hogyan lehetnének hát ennyire hétköznapiak? Hogyan tudnának ennyire eltérni a hagyományos okfejtéstől? Ha isten szavai az igazság, azoknak oly módon kellene elhangozniuk, hogy mindenki nagy becsben tartsa őket, imádja őket és csodálja őket. Az összesnek kifürkészhetetlennek kellene lennie – Isten szavainak ilyeneknek kellene lenniük!” Amikor Isten szavairól van szó, nekik különféle elképzeléseik, különféle körülhatárolásaik, sőt még különféle követelményeik is vannak. A követelményeik és a körülhatárolásaik alapján látható, hogy az antikrisztusok lényege a Sátán lényege. Az Istenhez és Isten szavaihoz való hozzáállásuk a kutatás, az ellenállás, az ítélezés, valami olyan keresése, amit felhasználhatnak Isten ellen, és a hibakeresés. Semmiféle erőfeszítést nem tesznek az Isten szavaiban foglalt igazságba, sem nem vetik alá magukat neki, nem fogadják el és nem gyakorolják azt. Az antikrisztusok lényege ezért a Sátán és a gonosz lelkek lényege. Az, ahogyan az antikrisztusok Isten szavaival bánnak, megegyezik azzal, ahogyan Istennel bánnak. Isten szavai Magát Istent képviselik. Az Isten által kimondott összes igazság az Ő természetét, az Ő lényegét, sőt, az Ő identitását és státuszát képviseli. Akár Isten teste, akár Isten Lelke mondja ki őket, és akármilyen tartalmat is mond ki, ezek a szavak kétségkívül Istent képviselik. Ezért az, amikor az antikrisztusok kutatják és elemzik Isten szavait, valamint elképzeléseket alakítanak ki róluk, azzal egyenlő, hogy Istenről alakítanak ki elképzeléseket. Átvizsgálják Istent. Nem hisznek Isten szavainak és nem fogadják el Isten szavait, ami azt jelenti, hogy nem hisznek Isten létezésében, biztosan nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, és még kevésbé képesek alávetni magukat Istennek. Ilyen az antikrisztusok lényege.

Egyesek ezt mondják: „A megtestesült isten túl jelentéktelen és túl hétköznapi. A szavai és tettei gyakran arra készítetnek, hogy elképzeléseim alakuljanak ki, és egyáltalán nem állnak összhangban a képzelődéseimmel. Látom, hogy a megtestesült isten csak egy hétköznapi személy. Nem istent képviseli, ezért nem számít, hány igazságot mond ki a szavaiban és a munkájában, nem olyan, mint isten.” Honnét származnak ezek a szavak? Mit képviselnek? Vajon nem a Sátánt képviselik? A kezdetektől a végéig, a Sátán soha nem ismerte el Isten identitását és státuszát. Soha nem hitte, hogy Isten szavai az igazság, és biztosan soha nem fogadta el Isten szavait. Ily módon, amikor a Sátán

Istenhez beszél, azt egyenrangú félként akarja tenni. Az, ahogyan beszél, Isten kicsúfolása és gúnyolása, Isten átverése, és a szívében nincs helye Istennek. Azok a dolgok pedig, amiket az antikrisztusok tesznek, valamint a szavak, amelyeket az antikrisztusok szólnak, ugyanazok, mint a Sátánéi. A lényegük azonos, annyi kivétellel, hogy a Sátán az emberiség számára láthatatlan, míg az antikrisztusok láthatók és tapinthatók; emberi bőrbe bújt Sátánok. Ha nem lennének Sátánok, nem lennének képesek ilyesmiket tenni és mondani. A Sátán gyakran hazudik, és azt hiszi, hogy Isten szavai is hazugságok. A Sátán gyakran becsapja az embereket, valamint tisztességtelen, csalárd és elvetemült, és azt hiszi, hogy Isten is így beszél. Bármilyen is mond Isten, az antikrisztusok mindig hozzáadnak valamit Isten szavaihoz, hozzacsatolják a saját értelmezésüket, és önkényes magyarázatokkal szolgálnak. Mi több, azt is gondolják, hogy Isten egyes szavai nem oly ragyogók, mint az övéik, nem érnek fel az ő szintjükre és a magas normáikhoz, és nem elegendők a romlott emberiség meghódításához. Ezért egyesek elé akarják vinni Isten szavainak jelentését, hangvételt és tartalmát, hogy elemezzék és megítélik azokat, sőt mi több, hogy kritizálják és elítélik őket. Mi a céljuk ezzel? Mialatt Istent követik, alig várják, hogy elnyerjék azokat a kilátásokat és sorsot, amelyeket ettől az Istentől akarnak, és arra várnak, hogy elnyerjék azt a rendeltetési helyet, amelyet ettől az Istentől akarnak. Akkor miért viselkednek mégis így? Hát nem önmaguk arcucsapása ez? Csak egyetlen oka van. Nevezetesen az ő szemükben egy ilyen Isten által szolt szavak túl közönségesek és hétköznapiak – a tettei is túl hétköznapiak. Egy ilyen Isten nem az, akit tisztelni akarnak, illetve nem az, aki a képzelődéseikben szerepel, és nem összeegyeztethető velük. Ha egy ilyen Istent követnek, akkor előfordulhat, hogy a rendeltetési helyük és a kilátásaik és a sorsuk mind füstbe mennek. Ezért hevesen dacolnak egy ilyen Istennel. Megítélik Őt, rombolják Őt, és megpróbálják sabotálni, megzavarni és tönkretenni az Ő munkáját, hogy ne tudja végezni. Ezzel elérik a céljukat. Egyesek ezt mondják: „Ha ők elérik a céljukat, akkor vajon nem úszik el a rendeltetési helyük?” Az efféle ember egyszerűen nem veszi tudomásul Isten létét, Isten megtestesült testét sem ismeri el, az emberiséget megmentő irányítási munkájának tényéről nem is beszélve. Egyszerűen fogad és házárdjátékokat űz. Ha tényleg kicsinálja ezt az Istent, akkor azt tesz majd, amit csak akar, és többé nem kell ilyen nehézségeket szenvednie Isten házában. Aztán nyugodtan visszatérhet a világba, az elvetemült irányzatokhoz és ahhoz, amit normális életnek nevez. Semmilyen csapást nem kell elviselnie, semmiféle finomításon nem kell átesnie, és természetesen nem kell elviselnie Isten szavainak ítéletét és fenyítését. Mindez megszűnik majd, a világ pedig a megszokott módon megy tovább. Erre vágyakozik az álmaiban. Hát nem rosszak ezek az emberek? Mi a gyökere annak, hogy ilyen rosszak? (A lényegük a Sátán, ezért gyűlölik Istent.) Tulajdonképpen ezek az antikrisztusok, gonosz démonok, a szívük mélyén, a lelkükben érzik ezt – tudják, hogyan tekint Isten a hozzájuk hasonló emberekre. Isten gyűlöli a hozzájuk hasonló embereket. Nem összeegyeztethetők Istennel. Isten utálja az emberi mivoltukat és a természetlénységüket. Ezért nem számít, milyen szorgalmasan dolgoznak és nem

számít, mennyire szeretnének áldásokat kapni, a végeredményük nem az akaratukon múlik majd. Egyik tényen sem tudnak változtatni. Nem összeegyeztethetők Istennel. Összeférhetetlenek Isten szavaival. Nem összeegyeztethetők Krisztussal. Hogyan végzik végül? Mind pusztulásra vannak ítélve. A szívükben haloványan értik ezt az eredményt: akkor miért maradnak mégis Isten házában? Egyszerűen nem hajlandóak lemondani egy ilyen jó lehetőségről, arról, hogy áldásokat kapjanak, így hát szerencsét akarnak próbálni: „Ha így szerencsét próbálok, talán még mindig kaphatok áldásokat. Talán még mindig meglélphetek és túlélhetek. Talán ha Isten nem óvatos és nem figyel, átcsúszhatok a menny királyságának kapuján.” A „talánok” e vágyálmával tovább sodródnak Isten házában, az Istent illető szemléletük és hozzáállásuk azonban soha nem változik. Megvetik Isten szavait, megvetik az igazságot és megvetnek minden pozitív dolgot.

Isten megköveteli az emberektől a becsületességet. Egyesek – amint ezt meghallják – erre gondolnak: „Hát nem nagyon alacsony színvonal ez? Immár több éve hiszünk Istenben, miért most mondja nekünk, hogy legyünk becsületesek? Ha ez Isten szava, annak mélyrehatónak, egyre magasztosabbnak, egyre áthatolhatatlanabbnak, egyre inkább az ember számára elérhetetlennek kellene lennie. Nekünk magasabb megkövetelt normákra van szükségünk, nem ezekre a hétköznapi, lényegtelen, alacsony színvonalú követelményekre.” Az ilyen emberek nem értik, mi az igazságvalóság. Amikor az igazságot nem értők meghallják ezt a prédikációt, bosszankodnak, ám beszélgetéssel, tapasztalattal és azzal, hogy egy ideig átmennek ezen, rájönnek, hogy Istennek ezek a szavai azok, amelyekre az embereknek szükségük van. Miért ezekre van szükségük az embereknek? Az embert a legmélyebb mértékben megrontotta a Sátán, így egyetlen ember sem becsületes; ez a világ hazugságokkal teli, és ez azokra is igaz, akik hisznek Istenben. Az emberek naponta szölgák egyik hazugságot a másik után; a beszédük csordultig tele van a Sátán hazugságával és csalárdságával. Isten ezért ezt az igen egyszerű és egyenes követelményt fogalmazta meg az emberrel szemben: legyen becsületes. Idővel és tapasztalattal az emberek megértik Isten szavait, valamint felfogják az Ő követeléseit és szándékait; szavainak út- és iránymutatása mellett fokozatosan ráébrednek, hogy milyen praktikusak is az Ő szavai, hogy miként kellene minden egyes szavát érteni és belépni azokba, hogy mily módon nem üres egyetlen szava sem, hogy minden szava az, amire az emberiségnek szüksége van, hogy Isten milyen alaposan érti az embereket és átlát rajtuk, és hogy igen jól érti az ő romlottságukat. Egy hétköznapi ember ezen a folyamaton megy át. Amikor azonban az antikrisztusok látják ezt a mondatot, amelyben Isten azt követeli az emberektől, hogy legyenek becsületesek, a megvetés, a gúny, a szarkazmus, sőt az ellenállás hozzáállásával tekintenek rá. Miután véleményt formáltak erről a mondatról, az elméjük hátsó részébe tolják, az Istennel szembeni lenézésük fokozódik, és növekvő megvetéssel tekintenek Rá és az Ő ígéjére, egészen addig a pontig, hogy többé már nem is tanulmányozzák azt. Amikor egyesek abbéli tapasztalatukról beszélnek, hogy miként mutatták ki a csalárd beállítottságukat,

valamint hogyan tartottak bűnbánatot és próbáltak meg becsületesek lenni, ezeknek az antikrisztusoknak az elméjében ellenállás, ellenszenv és megvetés támad. Nem csupán nem hajlandók elfogadni azt, amit azok az emberek mondanak, ellenállást és undort éreznek azzal a tapasztalati tudással szemben, amelyről a testvérek beszélgetnek, olyannyira, hogy gyűlöletet és megvetést éreznek azok iránt, akik többet beszélnek és jobb ismeretekkel bírnak. Ezt gondolják: „Bolondok vagytok. Isten azt mondja, legyetek becsületesek, ti pedig egyszerűen megteszitek. Hogy lehettek ilyen engedelmesek? Miért nem az általam szolt szavakat szívlelitek meg? Nézzetek rám: egyikőtök sem tudja, milyen a valódi állapotom, senki sem tudja, milyen csalárd és agyafúrt vagyok. Én pedig nem fogok ezekről beszélni nektek; azt hiszitek, megérdemlitek, hogy halljátok?” Így viszonyulnak Isten követelményéhez; nem csupán nem hajlandók elfogadni, ellenállnak neki és elítélik. Hát nem az álhívők megnyilvánulásai ezek? Ezek tipikus álhívők. A felszínen nem ítélték el nyíltan Isten igéjét, az igéjét tartalmazó könyveket nem vetették tűzre, hogy elégessék. Külsőleg mindennap olvassák Isten igéjét és prédikációkat hallgatnak, valamint beszélgetnek az összejöveleteken, valójában azonban a szívük mélyén mélységes irtózat, ellenállás és elutasítás támadt Isten igéjével szemben. Más szóval, abban a pillanatban, hogy elképzeléseket formáltak Isten igéjéről, már el is utasították azt. Egyesek ezt mondják: „Azok az antikrisztusok vajon már azelőtt elutasították Isten igéjét, hogy kimondta volna azokat a dolgokat?” Azon a ponton még nem utasították el. Miért? Azért, mert sok elképzelésük és képzelődésük volt Istenről, és ezek miatt becsülték és csodálták, és nagy embernek tekintették Őt. Amikor azonban Isten kimondta az Ő szavait, teljességgel megváltozott a Róla alkotott nézetük, és így szóltak: „Az isten által mondott szavak valójában oly hétköznapiak! Oly egyszerűek, oly lényegre törőek, olyan könnyen érthetők: magam is tudok ilyen szavakat mondani! Hát nem azt mondja mindenki, hogy isten nagyszerű? Akkor miért mondaná nekünk, hogy legyünk becsületesek? Ha isten oly nagyszerű, ha valóban páratlan, akkor nem kellene ilyen kis és szerény követelményeket támasztania az emberekkel szemben!” Amikor olvasták Isten igéjét, és sekélyesnek érezték azt, valamint úgy érezték, hogy az nem felel meg az emberek elképzeléseinek, illetve nem egyezik Isten nagyszerű képmásával és identitásával, elképzeléseik alakultak Isten szavairól. Ezen elképzelések kialakulásának hátterében mély irtózat támadt bennük Isten szavai iránt, ennek következtében pedig a szívük mélyén lévő gát, amely az Istenről alkotott képzelődéseiket és elképzeléseiket hordozta, teljesen összeomlott. Mi ennek az összeomlásnak az eredménye? A szívük legmélyéből elutasították és elítélték Isten igéjét. Szóval mi jár az antikrisztusok fejében, amikor az emberek Isten igéjét hirdetik? Olyanok, mint a szemlélődők, akik a partvonalról figyelnek. Amikor azt hallják, hogy valaki Isten szavait dicséri, illetve az Isten szavaival kapcsolatos tapasztalatáról beszél, ezek az antikrisztusok is szemlélődők, akik a partvonalról figyelnek, és a szívük mélyén soha nem mondanak „áment”. Időnként még gúnyolódnak is az embereken, ezt kérdezve: „Mit nyertél a becsületességből? Bár te próbálsz becsületes lenni, isten nem feltétlenül ment majd meg téged, és nem leszel

szükségképpen áldott sem. Nagyon kevés ember fog áldásokat kapni. Ha én nem kapok áldásokat, akkor egyikőtök se kapjon!” Az antikrisztusok természetlényege ellenséges Isten ígéjével és Magával Istennel szemben, és emiatt az antikrisztusok képtelenek elfogadni Isten ígét, és még kevésbé képesek alávetni magukat neki. Ha nem fogadják el Isten ígét és nem vetik alá magukat annak, vajon tudnak tapasztalatot nyerni belőle? Nem tudnak. Milyen személyes tudásról beszélnek hát? Az mind csak képzelődés, következtetés, doktrína vagy elmélet, sőt, esetenként csupán néhány hangzatos szó, amelyeket másoktól visszahangoznak, és így lehetetlenség, hogy bármiféle tapasztalatuk vagy ismeretük fakadjon Isten szavairól. Tehát az antikrisztusok által Isten és az Ő ígéje iránt táplált különféle hozzáállások, valamint a természetlényegük miatt – függetlenül attól, hogy 10, 20 éve vagy még hosszabb ideje hisznek Istenben – Isten ígét illetően mindmáig soha nem fogsz semmiféle tapasztalatról hallani tőlük, illetve nem fogsz bennük semmiféle tapasztalatot látni, és még kevésbé látod majd a legcsekélyebb tudást Istentől. A beszédükben nem hallasz majd arról, hogy elképzeléseik és félreértéseik lennének Istentől, valamint arról, hogy Isten leleplezésén keresztül megvilágosodtak, majd végül eljutottak odáig, hogy többé nem értik félre Istent, illetve nem táplálnak elképzeléseket Róla. Nincs meg ez a tapasztalatuk, sem pedig ez a tudásuk. Ez az oka annak, amiért az antikrisztusok nem tudnak hozzájutni az igazsághoz, illetve semmiféle személyes tapasztalatról és tudásról nem tudnak beszélni, bármennyi erőfeszítést fektetnek is Isten ígének tanulmányozásába. Csak a testvéreket követik abban, hogy olvasnak és fejből megtanulnak néhány híres szakaszt Isten ígéből, amelyeket azok gyakran idéznek; ímmel-ámmal cselekednek és sodródnak az árral, majd ugyanúgy gondolkodnak tovább, ahogyan mindig is. Nem oszlatják el a bennük Istentől felmerülő elképzeléseket, sem a közöttük és Isten között felmerülő konfliktusokat és problémákat, bármennyire nagyok is azok. Ezek az elképzelések és problémák mindig követik őket. Mi a következménye annak, hogy nem oldják meg ezeket a problémákat? A neheztelés a szívükben egyre mélyül, az Isten iránti gyűlöletük pedig egyre nagyobbra növekszik. Ha így folytatják, vajon milyen következmények adódnak, miközben tovább hisznek Istenben? Vajon ezek a felgyülemlett neheztelések és elképzelések képesek lesznek arra készíteni őket, hogy elengedjék a kilátásaikat, sorsukat és az áldások elnyerésére irányuló szándékukat? (Nem.) Ha nem oldódnak meg ezek a problémák, vajon mi lesz a végeredmény? (Ki fognak törni.) A „kitörni” szó elég lényegre törő. Hogyan fognak kitörni? Hány módja van? (Eszembe jut Isten néhány szava, amelyeket korábban olvastam: „Akár egyetlen éjszaka leforgása alatt egy mosolygós, »jószívű« emberből egy ronda, vérengző gyilkossá válhatnak” (Az Ige, I. kötet – Isten megjelenése és munkája. Isten munkája és az ember gyakorlata).) Mi a háttere annak, hogy gyilkossá válnak? Amikor az áldások elérésére irányuló vágyuk szertefoszlik, vége a finomkodásnak, és így szólnak: „Egyikünknek sem lesz könnyű, úgyhogy nem kell titkolnom vagy elrejtennem ezt – csak azért hiszek istenben, hogy áldásokhoz jussak. Ha tudtam volna, hogy nem fogok áldásokhoz jutni, már rég távoztam volna!” Minden szót kimondanak, ami a

szívükön van, és nem tartanak attól, hogy elítélik őket. Miért nem félnek az elítéléstől? Miért képesek levetni minden színlelt udvariasságot és kitörni? Azért, mert nem akarnak hinni többé, és távozni szeretnének. Mindezen évek alatt viselik a megaláztatást és a nehézséget a céljaik kedvéért, és e stratégiák szerint gyakorolnak, valamint ezeket a stratégiákat használják lelki támaszukként. Ma, amikor azt látják, hogy nincs reményük arra, hogy áldásokhoz jussanak, úgy érzik, hogy akár az udvariasság minden álcáját levethetik, és nyíltan kimondhatják: „Én csak egy álhívő vagyok. Nem szeretem a pozitív dolgokat. Szeretem a világi dolgok hajszolását, valamint az elvetemült irányzatokat. Azt mondják, hogy isten szavai az igazság és hogy isten szavai képesek megváltoztatni és megmenteni az embereket. Én miért nem láttam ezt? Miért nem tudom megtapasztalni vagy érezni? Mit változtatott az embereken isten ígéje? Szerintem isten szavai semmiségek. Csak egy dolog van, ami a leginkább kézzelfogható előnyökkel jár, nevezetesen az, hogy azok, akik követik istent, áldottak lesznek és belépnek a menny királyságába. Ezek a szavak igazak. Nem hinnék istenben, ha nem az áldások elnyerése érdekében tenném! Hol van isten? Ha isten meg tudná menteni az embereket, vajon miért feszítették keresztre? Még saját magát sem tudta megmenteni!” Kimondják, amit valójában gondolnak – hát nem a démoni oldaluk tárul fel ebben? Az évek során felgyülemlett elképzelések és neheztelések feltörnek belőlük. Ez az, amikor az antikrisztusok végre megmutatják a valódi arcukat.

Vannak egyes antikrisztusok, akik gyakran mondanak efféle dolgokat: „Feladtam a családomat és a karrieremet, oly sokat fáradoztam és oly sokat szenvedtem az istenhitemben, és mit hozott nekem? Isten vajon nem olyan isten, aki megáldja az embereket? Isten vajon nem olyan isten, aki kegyelmet ad az embereknek? Nos, mit kaptam?” Isten oly sok igazsággal ellátta az embert, és oly sokat adott anélkül, hogy bármit kért volna; bár az emberek oly nagyon szembeszegülnek Istennel és láznak Ellene, Ő nem emlékszik erre és akkor is eljön, hogy megmentse az embert. Az antikrisztusok nem látják, milyen sokat kapott az ember Istentől. Mire gondolnak valójában, amikor ezt kérdezik: „Mit kaptam?” (Áldásokra.) Az antikrisztusok mindent akarnak. Mindent képesek feladni, hogy higgyenek Isténben és kövessék Istent, és azt hiszik, hogy ezzel lesz esélyük a sikerre, és hogy megéri a fáradságot. Lemondanak a világról és a kilátásaikról, a jövőben pedig az egész világot birtokolni akarják. Annak, amit cserébe akarnak, többet kell érnie az általuk feladott dolgoknál. Értékesebbnek kell lennie azoknál a dolgoknál, és nagyobb előnyöket kell biztosítania számukra – csak akkor fognak cserélni. Szerintetek az antikrisztusok haragjukban mondják ezeket a szavakat a kitöréseik során? (Nem.) Biztosan sokáig magukban tartják ezeket a szavakat, mielőtt azok végül feltörnek belőlük. Ezután lelepleződik mindaz, amit az antikrisztusok az évek során gondoltak és hajszoltak, az összes álcájuk lehull. Mi a lényege annak, amit mondanak? „Hittem istenben és követtem őt ennyi éven át, és mit kaptam?” Amit ők nyerni akarnak, az nem az igazság. Nekik nem kell az igazság. Nem kell élet, nem kell beállítottságbeli változás, nem kell Isten üdvössége. Szerintük ők

tökéletes emberek, és nem akarják elnyerni ezeket a dolgokat. Valami pluszt akarnak nyerni, nagyobb áldásokat azoknál, amelyeket ebben a világban el lehet érni. Vagyis az általuk feladott világi dolgokat az Isten által ígért áldásokra akarják cserélni. A legnagyobb áldást akarják kapni Istentől. Amikor azt látják, hogy nem tudják elérni a vágyaikat, és hogy minden remény elveszett, fel kell adniuk. Amikor azonban ennek az ideje eljön – a beállítottságukat tekintetbe véve –, vajon képesek lesznek itt megállni? Nem lesznek. Vannak családok, ahol mindenki hívő, és antikrisztusok kerülnek ki közülük. Amikor ezek az antikrisztusok azt látják, hogy nem fognak áldásokat kapni, elkezdik zavarni a családjukat, megakadályozandó őket a hitben. Vajon ezek még mindig családok? A külsőleges testi, illetve vérségi kapcsolatok tekintetében szoros családok. Amikor azonban az egyes tagok által követett utat nézzük – bár mindannyian több mint tíz éve hisznek Istenben –, egyesek antikrisztusoknak mutatkoztak, mások törekednek az igazságra és egész jól végzik a kötelességeiket, egyesek pedig átlagos színvonalon törekednek az igazságra – ezáltal feltárul a természetlénységük. Közülük a legrosszabbak természetesen az antikrisztusok, akiket az embernek el kellene utasítania, Isten házában pedig ki kellene közösítenie. Nos, családok ezek vajon? Ilyenek a valódi családok? Ezek még csak nem is azonos fajta emberek! Egyesek oly sok éven át élnek ördögökkel, és még mindig családtagnak tekintik őket. Nem tudnak lemondani róluk, sőt ostoba módon azt hiszik, hogy ezek a szeretteik. Miféle szerettek ezek? Miután az antikrisztusok megmutatják magukat, mindenféle gonoszságba bocsátkoznak. Akár még az igaz hívőket is képesek üldözni a családjukban. Ami még rosszabb: elvetemült kormányok kezére adhatják a családtagjaikat. Egyes szülők kiárusítják a gyermekeiket, egyes gyermekek pedig kiárusítják a szüleiket. Nem számít, milyen közeli vagy bizalmas a kapcsolatuk, nincs olyasmi, amit az antikrisztusok meg ne tennének. Mivel az antikrisztusok képesek kiárusítani és üldözni az igaz hívőket a családjukban, vajon ez nem azt jelenti, hogy ellenségek? (De igen.) Egy-két antikrisztus felbukkanása a gyülekezetben veszélyt jelent a testvérek számára. Amint az antikrisztusok azt látják, hogy nem fognak áldásokat kapni, leírják magukat, sutba dobják az óvatosságot, nem finomkodnak tovább, és azon kezdenek gondolkodni, hogy megzavarják a többi testvért. Néhány testvér gyenge, kicsi az érettsége és nem érti az igazságot. Az antikrisztusok alaptalan szövebeszédet mutatnak ezeknek a testvéreknek az interneten, majd a saját kiszínezett magyarázataik hozzáfűzésével olajat öntenek a tűzre, ezáltal megzavarva és félrevezetve, majd végül tönkretéve ezeket a testvéreket. Egyes testvérek persze rendelkeznek tisztánlátással, és azonnal felismerik az antikrisztusokat. Ha nyilvánosan bánnak el az antikrisztusokkal, abból gond származik, úgyhogy elég, ha találnak egy bölcs módot az elszigetelésükre, hogy ne tudjanak zavarni, illetve fertőzni másokat. Amikor Sátánokkal bánnak, az embereknek bölcsen kell cselekedniük.

Az antikrisztusok a saját kilátásaik és sorsuk kedvéért hisznek Istenben és követik Istent. Belekapaszkodnak az áldásokra irányuló vágyukba, és magukkal hozzák az

ambícióikat, amikor belépnek Isten házába, valamint olvassák, elfogadják és hirdetik Isten igéjét. Engedményeket tesznek, kibírják a megaláztatást és mindenféle nehézséget viselnek Isten házában a kilátásaik és a sorsuk érdekében. Sok évnyi várakozás és figyelés után – amikor a reményeik szertefoszlának – el is hagyják a gyülekezetet és Isten házát a kilátásaik és a sorsuk miatt, mivel az áldások nyerésére irányuló vágyuk és szándékuk nem valósulhat meg. Mi az ilyen emberek sorsa? Ki fogják iktatni őket. És miért iktatják ki őket? Vajon Isten dönt úgy, hogy nem menti meg őket attól a pillanattól fogva, hogy belépnek az Ő házába, vagy arról van szó, hogy megvannak a saját problémáik? (Saját problémáik vannak.) Amikor antikrisztusok lépnek Isten házába, konkolyként keverednek a búza közé. Egyesek ezt kérdezik: „De hát Isten nem tud erről?” Isten tud róla; Isten átvizsgálja mindezt. Az ilyen emberek nem tudnak változni. Még ha Isten összes szavát olvasták is, még ha olvastak is a misztériumokról, az ember rendeltetési helyéről és az ember különféle romlott beállítottságairól, amelyeket Isten felfedett, valamint más hasonló szavakról, semmi haszna, mivel nem fogadják el az igazságot. Az Isten által kimondott szavak az egész emberiségnek szólnak. Senki előtt nincsenek rejtve, és mindenki egyenlően kapja őket. Mindenki olvashatja és hallhatja Isten szavait, végül azonban az antikrisztusok sosem fogják elnyerni őket, mivel ők antikrisztusok, ördögök és Sátánok. Ennyi évet Isten oldalán töltve a Sátán nem változott; vajon nem ugyanez igaz az antikrisztusokra is? Még ha mindennap olvastatod is velük Isten igéjét, nem fogják elnyerni azokat, mivel antikrisztusok és antikrisztusi lényeggel bírnak. Az antikrisztusokat nem lehet rávenni arra, hogy feladják a saját érdekeiket, illetve a kilátásaikat és a sorsukat. Olyan, mintha egy disznót akarnál fára mászatni. Lehetetlen feladat. Az antikrisztusok azonnali előnyöket akarnak látni, és örökkévaló előnyöket is akarnak látni a jövőben. Ha ezek egyikét nem érhetik el, illetve nem elégíthetik ki, azonnal ellenségesé válnak és bármikor távozhatnak. Az antikrisztusok Isten szavainak sorai között olvasnak, odafigyelve azok hangvételére és hanglejtésére, próbálják kitalálni a szavai jelentését és szándékát, hogy méregessék a különféle előnyöket, amelyekkel törődnek és amelyeket meg akarnak szerezni. Vajon lehetséges lesz számukra az igazság megértése, ha ilyen hozzáállással közelítenek Isten igéjéhez? (Nem.) Ezért akárhogy is van, az antikrisztusok szemben állnak Istennel és az Ő igéjével, és halálos ellenségei Istennek és az Ő igéjének. Egyesek ezt mondják: „Ez az illető igen jó volt egykor. Miért viselkedik most így? Miután közölték vele Isten igéjét, azt mondta, hogy megértette, és megígérte, hogy szorgalmasan dolgozik a kötelességei végzésén – akkor miért nem tud változni?” Megmondom neked az igazat. Nemcsak arról van szó, hogy most nem tud változni – a jövőben sem lesz képes a változásra. Miért? Azért, mert nem áll szándékában a változás. Gondolj bele: ha egy farkas nem talál bárányt, amelyet megehet, akkor amikor éhez, időnként eszik pár harapás füvet és iszik egy kis vizet, hogy csillapítsa az éhségét. De ez vajon azt jelenti, hogy megváltozott a természete? (Nem.) Amikor tehát az antikrisztusok nem tesznek semmi gonoszságot és átmenetileg jó viselkedésformákat tanúsítanak, az nem jelenti

azt, hogy megváltoztak vagy elfogadták az igazságot. Amint komolyan megmetszik őket úgy, hogy az érinti a hatalmukat és a státuszukat, és azt látják, hogy nincs reményük – hogy biztosan ki fogják iktatni őket –, azonnal negatívvá válnak majd, feladják a munkájukat és az eredeti, valódi arcuk napvilágra kerül. Ki változtathat az ilyen embereken? Isten nem tervezi megmenteni őket, Ő csak a tények segítségével felfedi és kiiktatja őket. A Sátán e szolgálát tehát mindenkinek fel kell ismernie és el kell utasítania.

Az antikrisztusok felismerése olyan, mint a gonosz emberek és a Sátán felismerése, az antikrisztusok boncolgatása pedig olyan, mint a láthatatlan Sátán és az ördögök boncolgatása. Azok az antikrisztusok, akiket ma boncolgatunk, láthatók az ember számára. Látod, mit tesznek, és hallod, amit mondanak; minden megnyilvánulásukat láthatod és kitalálhatod a szándékaikat. A Sátánt és a szellemi birodalom ördögeit nem látod és nem érintheted, ezért ezek mindig csak egy fogalom és egy elnevezés lesznek számodra. Azok az antikrisztusok azonban, akiket ma boncolgatunk, mások. Ezek élő ördögök és Sátánok. Tapintható, hús-vér ördögök és Sátánok. Ezek az ördögök és Sátánok szembeszállnak Istennel és elutasítják Istent a szellemi birodalomban, és idegenkednek minden Isten által mondott szótól. Még akkor is ezeket a dolgokat teszik, amikor a gyülekezetbe jönnek. Továbbra is ellenzik és elutasítják Isten szavait, és idegenkednek tőlük, ahogyan korábban tették. Sőt, gyakran meg is vetik Isten szavait. Amennyiben Isten szájából ered, még egy igen kis dolog is számos kérdőjelet vet fel a szívükben. Kutatni, elemezni fogják, és feldolgozzák az elméjük segítségével. Az antikrisztusok számára ezért Isten szavai nem képezik a hitük tárgyát. Soha nem fognak hinni Isten szavaiban. Bármennyire praktikusak, igazak és hűek is Isten szavai, ők nem fognak hinni bennük. Ezekből a szempontokból megítélve tehát vajon nem Isten ellenségei az antikrisztusok? A veleszületett természetük nem áll vajon háborúságban az igazsággal? Az efféle emberek Isten született ellenségei voltak, úgy születtek, hogy idegenkednek az igazságtól. Sohasem fogják Isten szavait az igazságként kezelni, illetve megtartani. A lényegük, az Istennel szembeni különféle megnyilvánulásaik és az Isten szavaihoz való különféle hozzáállásaik miatt Isten szavai végül elítélik, Isten pedig visszautasítja az efféle embereket. Képesek lesznek tehát elnyerni az általuk hajszolt legnagyobb előnyt – a kilátásaikat és a sorsukat? Soha. Ezért aztán kinek beszél Isten azokról az ígéretekről és áldásokról, amelyeket az emberiségnek fog adni, valamint az emberiség számára előkészített rendeltetési helyről? Van-e az antikrisztusoknak részük ezekben a dolgokban? (Nincs.) A csodálatos rendeltetési hely, amelyről Isten beszél, és amelyet megígért az emberiségnek, Isten üdvösségének tárgyait illetik – azokat az embereket, akik hisznek Isten szavaiban és az igazságként fogadják el Isten szavait. Nem az antikrisztusok kapják, akik ellenségesek Istennel szemben, és akik Isten ígését egy szélhámos hazugságainak tekintik.

2020. április 11.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Hetedik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

D. Kilátásaik és sorsuk

Legutóbb az antikrisztusok érdekeinek negyedik tételéről – a kilátásaikról és a sorsukról beszélgettünk, ami öt további tételre bontható. Elsőként tekintsük át ezt az öt tételt. (1. Hogyan bánnak az antikrisztusok Isten szavaival; 2. Hogyan bánnak az antikrisztusok a kötelességükkel; 3. Hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket; 4. Hogyan bánnak az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel; 5. Hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a gyülekezetbeli státuszukhoz.) Legutóbb e tételek közül az elsőről – arról beszélgettünk, hogy „hogyan bánnak az antikrisztusok Isten szavaival”. Elsőként a „tanulmányozás” szót használtuk, hogy leleplezzük az antikrisztusok egyik elsődleges hozzáállását az Isten szavaival való bánásmódot illetően. A „tanulmányozás” az antikrisztusokhoz hasonló emberek elsődleges és alapvető hozzáállása ahhoz, ahogyan Isten szavaival bánnak. Egyáltalán nem az elfogadás és az alávetettség hozzáállásával bánnak Isten szavaival, hanem vizsgálgatják azokat. Egyáltalán nem az igazságként vagy olyan útként fogadják el, illetve tekintik Isten szavait, amelyhez az embereknek ragaszkodniuk kell, és nem az igazság keresésének, illetve elfogadásának hozzáállásával bánnak Isten szavaival. Ehelyett mindenben a saját vágyaik és ambícióik, a saját kilátásaik és sorsuk a céljuk, és azokat a rendeltetési helyeket, valamint azokat a kilátásokat és sorsot keresik Isten szavaiban, amelyeket ők akarnak. Az egyik elsődleges hozzáállásuk ahhoz, ahogyan Isten szavaival bánnak az, hogy Isten szavait minden kérdésben összekapcsolják a kilátásaikkal és a sorsukkal. Az Isten szavaival való bánásmódot illető hozzáállásából ítélve az efféle ember természetlényege az, hogy igazán nem hisz Isten szavaiban, nem fogadja el és nem veti alá magát Isten szavainak, hanem ehelyett vizsgálgatja és elemzi azokat, áldások és előnyök után kutatva bennük, hogy nagy fölényt szerezzen. Abból a hozzáállásból ítélve, ahogyan Isten szavaival bánik, vajon mennyire hisz Istenben? Van igaz hite Benne? A lényegéből ítélve nincs igaz hite Istenben. Akkor miért lehetnek még mindig nála Isten szavai, és miért olvashatja őket? A természetlényegéből, a szándékaiból és a vágyaiból ítélve nem az igazságot, valamint a beállítottsága megváltoztatásához vezető utat akarja elnyerni Isten szavaiból, hogy ezzel elérje az üdvösséget. Ehelyett mindazokat a dolgokat akarja keresni Isten szavaiban, amiket kíván. Mit keres? Misztériumokat, csak a Menny számára ismert titkokat, valamint magasztos doktrínákat és mélyreható tudást keres. Ezért az efféle ember azt illető hozzáállásából, ahogyan Isten szavaival bánik, valamint a természetlényegéből ítélve,

megrögzött álhívő. A jó rendeltetési helyen, a jó kilátásokon és a jó sorson kívül nem akar semmi többet. Nem fogadja el őszinteséggel Isten szavait, hanem különféle lehetőségeket és utakat próbál találni az Ő szavaiban, amelyeken keresztül megkaphatja az általa kívánt dolgokat, valamint kielégítheti az áldások elnyerésére irányuló vágyait és ambícióit. Az ilyen ember ezért soha nem fogja az igazságnak, illetve annak az útnak tekinteni Isten szavait, amelyet követnie kell. Ha az antikrisztusok ilyen hozzáállással bánnak Isten szavaival, akkor vajon hogyan állnak az emberiséget illető egyik legalapvetőbb követelményhez Isten szavaiban, miszerint teremtetett lényként végezzék a kötelességüket? Ma a második tételről fogunk beszélgetni – arról, hogy hogyan bánnak az antikrisztusok a kötelességükkel – és leleplezzük, milyen megnyilvánulásaik és hozzáállásaik vannak az antikrisztusoknak a kötelességük végzése során.

2. Hogyan bánnak az antikrisztusok a kötelességükkel?

Az antikrisztusok nem az elfogadás és alávetettség hozzáállásával bánnak Isten szavaival, így természetesen nem képesek az igazság elfogadásának hozzáállásával kezelni az Ő szavaiban foglalt azon követelményt, hogy az emberiség teremtetett lényként hajtsa végre a kötelességét. Ezért egyrészt ellenállnak az Isten által az emberre bízott kötelességnek és nem akarják végezni a kötelességüket, másrészt pedig attól tartanak, hogy elveszítik a lehetőséget arra, hogy áldásokat nyerjenek. Ez egyfajta ügyletet hív életre. Milyen ügylet ez? Isten szavaiból rájönnek, hogy ha az emberek nem végzik a kötelességüket, kirekeszthetik őket, hogy ha nem végzik a teremtetett lényi kötelességüket, akkor nem lesz lehetőségük az igazság elnyerésére, és ha nem végzik a teremtetett lényi kötelességüket, a jövőben elveszíthetik az áldásaikat a menny királyságában. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ha valaki nem végzi a kötelességét, elkerülhetetlenül el fogja veszíteni az áldások elnyerésére való esélyét. Miután az antikrisztusok ilyen információkhoz jutottak Isten szavaiból és sok közlésből és prédikációból, a szívük mélyén vágy és érdeklődés alakul ki az iránt, hogy teremtetett lényként végezzék a kötelességüket. Az ilyen vágy és érdeklődés feltámadása vajon azt mutatja, hogy őszintén képesek feláldozni magukat Istenért és őszintén képesek tenni a kötelességüket? Az antikrisztusok természetlényegéből ítélve igen nehéz eljutni erre a pontra. Akkor tehát mi készteti őket arra, hogy tegyék a kötelességüket? Mindenkinek a szívében kell lennie egy számadásnak erről, és ebben a számadásban kell lennie néhány konkrét történetnek. Szóval hogyan is néz ki ez a számadás egy antikrisztus szívében? Nagyon finom, pontos, precíz és szorgalmas számításokat végeznek, így ez nem egy zavaros számadás. Amikor úgy döntenek, hogy végrehajtják a kötelességüket, először is számolgatnak: „Ha most megteszem a kötelességemet, akkor le kell mondanom a családdal való együttlét örömről, le kell mondanom a karrieremről és a világi kilátásaimról. Ha ezeket elhagyom, hogy végezzem a kötelességemet, mit nyerhetek? Isten szavai azt mondják, hogy ebben a végső korban azok nyerhetnek nagy áldásokat, akik képesek találkozni istennel, akik végre tudják hajtani a kötelességüket isten házában, és akik meg tudnak maradni a

végén. Mivel isten szavai ezt mondják, feltételezem, hogy isten képes e szavak szerint megtenni és véghez vinni ezt. Ezenkívül isten sok ígéretet tesz ezeknek az embereknek, akik képesek elvégezni a kötelességüket, és képesek feláldozni magukat érte!” Isten szavainak tanulmányozása révén számos ígéretet taglálnak, amelyeket Isten a végső korban tett a kötelességüket végző embereknek, és ez – a személyes képzelődéseiken és mindazon elképzeléseken felül, amelyeket e szavak önálló elemzésével és átvizsgálásával hoztak létre –, mély érdeklődést és készletet ébreszt bennük a kötelességük végzése iránt. Ezután imádkozni mennek Isten színe elé, ahol ünnepélyes fogadalmakat és esküket tesznek, megalapozzák az elhatározásukat az iránt, hogy mindenről lemondjanak és mindent feláldozzanak Istenért, hogy ezt az életet Neki szenteljék, és lemondjanak minden testi boldogságról és kilátásról. Bár így imádkoznak, és szavaik mind helyesnek tűnnek, azt, amit legbelül gondolnak, csak ők maguk és Isten ismerik. Imáik és elhatározásuk tisztának tűnnek, mintha ezt csak azért tennék, hogy teljesítsék Isten megbízatását, hogy megtegyék kötelességüket és eleget tegyenek Isten szándékainak, de a szívük mélyén azt számolgatják, hogyan szerezhetnek áldást és hogyan szerezhetik meg a kötelességük végzése által azokat a dolgokat, amiket szeretnének, és mit tehetnek azért, hogy Isten lássa mindazt, amit fizettek, és hogy mély benyomást tegyen Rá az, amit fizettek és amit tettek, hogy emlékezzen arra, amit tettek, és végül megadja nekik azokat a kilátásokat és áldásokat, amiket akarnak. Mielőtt a kötelességük végzése mellett döntenének, a szívük mélyén az antikrisztusokban buzognak az elvárások a kilátásaik, az áldások elnyerése, a jó rendeltetési hely, sőt, még egy korona tekintetében is, és maximális önbizalmuk van azt illetően, hogy elérik ezeket a dolgokat. Ilyen szándékokkal és törekvésekkel jönnek Isten házába, hogy végezzék a kötelességüket. Akkor vajon a kötelességük végzésében benne van az Isten által megkövetelt őszinteség, hamisítatlan hit és hűség? Ezen a ponton még nem látható a hamisítatlan hűségük, hitük, avagy őszinteségük, mivel a kötelessége végzése előtt mindenki teljességgel ügyletekben gondolkodik, mindenki érdekektől hajtva, valamint túláradó ambícióinak és vágyainak előfeltétele alapján dönt a kötelessége végzéséről. Mi az antikrisztusok szándéka a kötelességük végzésével? Az, hogy alkut kössenek, hogy csereberéljenek. Elmondható, hogy ezekhez a feltételekhez kötik a kötelesség végzését: „Ha végzem a kötelességemet, akkor áldásokat kell nyernem, és jó rendeltetési helyet kell kapnom. El kell nyernem mindazon áldásokat és előnyöket, amelyekről isten azt mondta, hogy elő lettek készítve az emberiség számára. Ha nem tudom elnyerni ezeket, akkor nem fogom végezni ezt a kötelességet.” Ilyen szándékokkal, ambíciókkal és vágyakkal jönnek Isten házába, hogy végezzék a kötelességüket. Némileg őszintének tűnnek, és persze ami az új hívőket illeti, akik épp csak elkezdik végezni a kötelességüket, náluk ez lelkesedésnek is nevezhető. Azonban ebben nincs hamisítatlan hit vagy hűség, csupán bizonyos fokú lelkesedés. Ez nem nevezhető őszinteségnek. Ebből a hozzáállásból ítélve, amelyet az antikrisztusok tanúsítanak a kötelességük végzését illetően, ez teljességgel ügylet alapú, és tele van olyan előnyökre irányuló vágyakkal, amilyen az áldások

elnyerése, a menny királyságába való belépés, a korona elnyerése, valamint a jutalmakban való részesülés. Kívülről tehát úgy tűnik, hogy mielőtt kiközösítik, sok antikrisztus végzi a kötelességét, és egy átlagembernél még több mindenről le is mondott és többet is szenvedett. Az, amit áldoznak, és az ár, amelyet fizetnek, egy szinten van Pállal, és nem is utazgatnak kevesebbet Pálnál. Olyasmi ez, amit mindenki lát. A viselkedésüket, valamint a szenvedésre és az ár megfizetésére való elhatározásukat tekintve nem szabadna, hogy ne kapjanak semmit. Isten azonban nem a külsődleges viselkedése alapján tekint egy emberre, hanem a lényege, a beállítottsága, az általa feltártak, valamint minden egyes általa tett dolog természete és lényege alapján. Amikor emberek ítélnek meg másokat és bánnak velük, kizárólag a külsődleges viselkedésük, valamint az alapján határozzák meg, hogy ki az illető, hogy mennyit szenved és milyen árat fizet – ez pedig súlyos hiba.

Az antikrisztusok hozzáállása a kötelességükkel való bánásmódban kezdetektől fogva ilyen volt. Ambíciókkal, vágyakkal és ügyletekkel érkeznek Isten házába, hogy a kötelességüket végezzék. A kötelességük végzése előtt ezt számígtatják és tervezik a szívük mélyén. Mi a tervük? Mi a számításaik gyökere és fókuszpontja? Az a céljuk, hogy áldásokat nyerjenek, hogy jó rendeltetési helyük legyen, és egyesek még a katasztrófa elkerülését is célul tűzik ki. Ez a szándékuk. Újra meg újra átvizsgálják Isten szavait, de a világért sem képesek meglátni, hogy Isten szavai mind igazság, hogy a gyakorlás útja Isten szavaiban rejlik, valamint, hogy Isten szavai révén az emberek megtisztulhatnak, beállítottságbeli változást érhetnek el és üdvösségre juthatnak. Bármily szorgalmasan nézik, akkor sem tudják meglátni ezeket a dolgokat. Bárhogyan is olvassák Isten szavait, az, amivel a leginkább törődnek és aminek a legnagyobb jelentőséget tulajdonítják, nem más, mint az áldások és az ígéretek, amelyekkel Isten azokat ajándékozza meg, akik lemondanak, áldozatot hoznak, nehézséget viselnek és árat fizetnek Érte. Amikor Isten szavaiban rálelnek arra, amit a leginkább központi és legfontosabb tartalomnak vélnek, az olyan, mintha mentőövet találtak volna. Úgy érzik, úgy tűnik, hogy nagy áldásokat fognak nyerni, és azt hiszik, ők a legáldottabb és a legszerencsésebb emberek ebben a korban, ezért a szívük mélyén örvendeznek: „Jó időt fogtam ki ebben az életben; az idők során az apostolok és a próféták egyike sem találkozott az utolsó napok krisztusával. Én ma az utolsó napok krisztusát követem, úgyhogy nem hagyhatom ki ezt a lehetőséget, hogy nagy áldásokat nyerjek. Itt az esély, hogy megjutalmazzanak és koronát kapjak! A nem hívőknek nem lesz ilyen szerencsájuk, és nem számít, mennyire élvezik ezt az életet vagy milyen magas státuszuk van, amikor a nagy katasztrófák jönnek, mind elpusztulnak majd. Ezért fel kell adnom a világ testi örömeit, mivel bármennyire is élvezem ezeket a dolgokat, ezek átmenetiek és mulandóak. A jövőbe kell néznem, és nagyobb áldásokat és jutalmakat, valamint nagyobb koronát kell nyernem!” A szívükben aztán így figyelmeztetik magukat: „Nem számít, mennyire szenvedek vagy mennyit kell sürgőldönnöm a kötelességem végzésében, nem számít, hogy bebörtönöznek vagy kínoznak, és nem számít, milyen

nehézségekkel találkozom, ki kell tartanom, ki kell tartanom, és aztán még inkább ki kell tartanom! Nem csüggedhetek, minden megaláztatást el kell viselnem és nehéz terhet kell hordoznom, és a végső pillanatig ki kell tartanom. Hiszem, hogy számomra biztosan valóra válik az, amit Isten mondott: »aki mindvégig kitart, az biztosan üdvözülni fog.« Egyezik vajon az igazsággal a szívünkben vélt és hitt eszmék és vélemények bármelyike? (Nem.) Egyik sem egyezik az igazsággal, és egyik sem áll összhangban Isten szavaival, illetve Isten szándékaival – mind számítások és tervek a személyes kilátásaikat és sorsukat illetően. A szívünk mélyén az Isten szavaiban említett, az emberiséggel szemben támasztott egyetlen követelmény sem érdekli őket; fittyet hánynak rájuk. A szívünk mélyén visszataszítónak találják az emberiség leleplezését, valamint a vele szemben támasztott követelményeket Isten szavaiban, és ellenállnak azoknak, sőt elképzeléseket alakítanak ki, úgyhogy amikor meglátják ezeket a szavakat, ellenállást éreznek velük szemben és kényelmetlenül érzik magukat, ezt követően pedig olvasás nélkül futják át őket. Amikor az emberiséghez szóló intelmekről, vigaszról, emlékeztetésekről, irgalomról és együttérzésről van szó Isten szavaiban, türelmetlenséget tanúsítanak, és nem hajlandók elfogadni, illetve odafigyelni, és úgy vélik, hogy ezek a szavak hamisak. A szívünkben visszataszítónak találják Isten ítélő és fenyítő szavait, valamint a próbára tevő munkáját az emberek körében, valamint ellenállást éreznek velük szemben, és nem hajlandók elfogadni ezeket, és kerülnek őket. Ehelyett csak Istennek az emberiséget illető ígéreteiről és áldásairól szóló szavak érdeklik nagyon őket, sőt gyakran olvassák azokat, hogy kielégítsék szívük türelmetlen vágyát az áldások elnyerésére, alig várva, hogy azonnal elragadtassanak a menny királyságába és minden szenvedéstől megszabaduljanak. Amikor nem tudnak többé kitartani a kötelességük végzése mellett, és kétségeik támadnak azt illetően, hogy nyerhetnek-e vajon áldásokat, a „hitük” pedig meggingor, illetve, amikor az akaraterejük nem szilárd és hátra akarnak húzódni, ezeket a szavakat olvassák, és ösztönzőjükké teszik őket a kötelességük végzéséhez. Sohasem próbálnak eltöprengeni az Isten szavaiban foglalt igazságon egyik fejezetben vagy szakaszban sem, és a legkevesbé sem akarják megtapasztalni Isten szavainak ítéletét, arról nem is beszélve, hogy megismerjék önmagukat és világosan lássák az emberiség mélységes romlottságának valóságát Istennek az emberiség romlott lényegét leleplező szavain keresztül. Isten emberiségre vonatkozó szándékai, követelményei és intelmei is süket fülekre találnak náluk, ügyet sem vetnek rájuk, valamint a tiszteletlenség és a közömbösség hozzáállásával bánnak velük. A szívünk mélyén azt hiszik, hogy: „Amit Isten mond és tesz, az csak formalitás; ki tudja azt elfogadni? Ki tudja megérteni? Ki tud igazán Isten szavai szerint gyakorolni? Isten e szavai mind feleslegesek. Az a legkézzelfoghatóbb, hogy az emberek a kötelességük végrehajtását áldásokra cserélik – ennél semmi sem kézzelfoghatóbb.” Ezért újra meg újra keresnek Isten szavaiban, és amint megtalálják ezt az utat, a kötelességtevést az egyetlen útnak tekintik az áldások elnyeréséhez. Ezek az antikrisztusok szándékai, céljai és legbelső számításai a kötelességük végzésekor. Nos, milyen megnyilvánulásokat és megnyilatkozásokat

tanúsítanak a kötelességük végzése során, amelyek alapján az emberek láthatják, hogy az ilyen emberek lényege teljességgel antikrisztusi lényeg? Nem véletlen, hogy az antikrisztusok képesek végezni a kötelességüket – a saját szándékaikkal és céljaikkal, valamint az áldások elnyerésére irányuló vágyukkal abszolút végzik a kötelességüket. Bármilyen kötelességet is végeznek, a céljuk és a hozzáállásuk természetesen elválaszthatatlan az áldások nyelésétől, a jó rendeltetési helytől, valamint a jó kilátásoktól és sorstól, amelyekre éjt nappallá téve gondolnak, és amelyek foglalkoztatják őket. Olyanok, mint az üzletemberek, akik a munkájukon kívül semmi másról nem beszélnek. Amit az antikrisztusok tesznek, az mind kapcsolatban áll a hírnévvel, a nyereséggel és a státusszal – mind kapcsolatban áll az áldások elnyerésével, valamint a kilátásokkal és a sorssal. A szívük mélye tele van efféle dolgokkal; ilyen az antikrisztusok természetlénnyege. Pontosan az efféle természetlénnyeg miatt van az, hogy mások világosan láthatják, hogy végső soron a kivetés a végük.

Isten szavaiban Istennek mindenféle ember számára vannak követelményei, valamint mindenféle kötelességre és munkára vonatkozóan vannak követelményei és világos mondásai. Ezek a szavak mind Isten követelményei az emberiséggel szemben, és az embereknek e követelményekhez kellene tartaniuk magukat, valamint ezeket kellene gyakorolniuk és megvalósítaniuk. Hogyan viszonyulnak az antikrisztusok Isten szavaihoz és Isten követelményeihez? Vajon az alávetettség hozzáállását teszik magukévá? Vajon az alázatos elfogadás hozzáállását teszik magukévá? Biztosan nem. Tekintve a beállítottságukat, amikor antikrisztusok jönnek Isten házába a kötelességüket tenni, képesek vajon jól tenni azt, Isten követelményeivel és Isten házában rendelkezéseivel összhangban? (Nem, nem képesek.) Egyáltalán nem képesek. Amikor antikrisztusok teszik a kötelességüket, az első gondolatuk nem az, hogy keressék a kötelességük végzéséhez tartozó alapelveket, valamint azt, hogy Isten mit követel és Isten házában milyen szabályai vannak. Ehelyett elsőként arról érdeklődnek, hogy kapnak-e majd áldást, illetve jutalmat e kötelesség végzéséért. Ha nem biztos, hogy áldásban és jutalomban fognak részesülni, akkor nem hajlandók végezni ezt a kötelességet, és ha végzik is, felületesek lesznek. Az antikrisztusok vonakodva végzik a kötelességüket, hogy áldásokhoz jussanak. Arról is érdeklődnek, hogy vajon ennek a kötelességnek a végzésével meg tudják-e majd mutatni magukat és felnéznek-e majd rájuk, valamint, hogy a Fennvaló vagy Isten tudni fogja-e, hogy teszik ezt a kötelességet. Ezeket a dolgokat mind figyelembe veszik, amikor kötelességet végeznek. Az első dolog, amit meg akarnak határozni, az, hogy milyen előnyöket kaphatnak egy kötelesség végzése révén, illetve, hogy áldottak lehetnek-e. Számukra ez a legfontosabb dolog. Arra sosem gondolnak, hogy miként legyenek tekintettel Isten szándékaira és viszonyozzák Isten szeretetét, hogy miként hirdessék az evangéliumot és tanúskodjanak Isten mellett, hogy az emberek elnyerjék Isten üdvösségét és boldogságra tegyenek szert; még kevésbé törekednek bármikor is arra, hogy megértsék az igazságot, illetve keresik azt, hogy miként oszlassák el romlott beállítottságaikat és éljék meg az emberi hasonlatosságot.

Ezeket a dolgokat sosem veszik fontolóra. Csak arra gondolnak, hogy áldottak lehetnek-e és előnyöket nyerhetnek-e, hogy miként vessék meg a lábukat, hogyan szerezzenek státuszt, hogyan ériék el, hogy az emberek felnézzenek rájuk, valamint hogyan tűnjenek ki és váljanak a legjobbak a gyülekezetben és a tömegben. Egyáltalán nem hajlandók hétköznapi követők lenni. Mindig az elsők akarnak lenni a gyülekezetben, azt akarják, hogy ők legyenek az utolsó szó, vezetővé akarnak lenni, és elérni, hogy mindenki rájuk hallgasson. Csak ekkor lehetnek elégedettek. Láthatjátok, hogy az antikrisztusok szíve ezekkel a dolgokkal van tele. Vajon őszintén áldozatot hoznak Istenért? Őszintén végzik a teremtett lény kötelességüket? (Nem.) Akkor mit akarnak csinálni? (Hatalmat gyakorolni.) Így van. Ezt mondják: „Ami engem illet, a szekuláris világban mindenki máson felül akarok kerekedni. Minden csoportban nekem kell az elsőnek lennem. Nem vagyok hajlandó másodikként lenni, és soha nem leszek szárnysegéd. Vezető akarok lenni, és azt akarom, hogy az enyém legyen az utolsó szó az emberek bármely csoportjában, amelyikben ott vagyok. Ha nem az enyém az utolsó szó, akkor minden lehetséges eszközzel megpróbálkozom, hogy mindannyiótokat meggyőzzek, hogy elérjem, hogy mind felnézzenek rám, valamint, hogy megválasszatok vezetőnek. Amint van státuszom, enyém lesz az utolsó szó, mindenkinek hallgatnia kell majd rám. Az én módszerem szerint kell tennetek a dolgokat, és az irányításom alatt kell állnotok.” Bármilyen kötelességet is végeznek az antikrisztusok, meg fogják próbálni magas pozícióba emelni magukat, elsőbbségi helyzetbe kerülni. Soha nem tudnak megelégedni a hétköznapi követő helyével. És mi a legnagyobb szenvedélyük? Az, hogy az emberek előtt állva parancsokat osztogassanak és leszidják az embereket, elérve, hogy az emberek úgy cselekedjenek, ahogyan ők mondják. Soha nem gondolkodnak azon, hogyan végezzék megfelelően a kötelességüket – arról nem is beszélve, hogy a kötelességük végzése közben keresnék az igazságalapelveket, hogy gyakorolják az igazságot és eleget tegyenek Istennek. Helyette azon törik a fejüket, hogy miként tudnának kitűnni, elérni, hogy a vezetők nagyra tartsák és előléptessék őket, hogy belőlük is vezető vagy dolgozó válhasson és vezethessenek másokat. Az egész napot azzal töltik, hogy ezen gondolkodnak és ebben reménykednek. Az antikrisztusok nem hajlandók arra, hogy mások vezessék őket, és hétköznapi követők sem akarnak lenni, arról nem is beszélve, hogy csendben, harsonaszó nélkül végezzék a kötelességüket. Bármilyen is a kötelességük, ha nem lehetnek elől és a középpontban, ha nem állhatnak mások felett és nem vezethetik a többieket, akkor unalmasnak találják a kötelességtevést, negatívvá válnak és lazálni kezdenek. Mások dicsérete és imádata nélkül az még kevésbé érdekes számukra, és még kevésbé vágyanak a kötelességük végzésére. Ha azonban elől és a középpontban lehetnek, miközben a kötelességüket végzik, és ők lesznek az utolsó szó, akkor erősnek érzik magukat és bármilyen nehézséget elszenvednek. A kötelességük végzésében mindig ott vannak a személyes szándékaik, és mindig ki akarnak tűnni, kielégítendő abbéli igényüket, hogy legyőzzenek másokat, és eleget tegyenek a vágyaiknak és ambícióiknak. Miközben a kötelességüket végzik, amellet,

hogy igen versengők – minden tekintetben versengenek, hogy kitűnjenek, hogy a csúcson legyenek, hogy mások fölé kerekedjenek – azon gondolkodnak még, hogy miként őrizték meg az aktuális státuszukat, hírnevüket és tekintélyüket. Ha van bárki, aki veszélyezteti a státuszukat és a hírnevüket, semmitől sem riadnak vissza és nem irgalmaznak, hogy eltapossák az illetőt és megszabaduljanak tőle. Akár hitvány eszközökhöz is folyamodnak, hogy elnyomják azokat, akik képesek az igazságra törekedni, akik hűséggel és felelősségteljesen teszik a kötelességüket. Irigység és gyűlölet tölti el őket azokkal a testvérekkel szemben, akik kiválóan teljesítenek a kötelességükben. Különös gyűlölettel viseltetnek azok iránt, akiket a többi testvér helyesel és elismer; azt hiszik, hogy az ilyen emberek súlyos fenyegetést jelentenek arra nézve, amiért ők küzdenek, a hírnevükre és a státuszukra, a szívükben pedig megesküsznek, hogy: „Vagy te, vagy én, vagy én vagy te, kettőnk számára nincs hely, és ha nem taposlak el és nem szabadulok meg tőled, nem tudok együtt élni magammal!” Kérlelhetetlenek azokkal a testvérekkel szemben, akik másféle véleményt fejeznek ki, akik leleplezik őket, vagy akik fenyegetik a státuszukat: bármit kitalálnak, amit csak tudnak, hogy valamit rájuk fogjanak, hogy ítéletet mondjanak felettük és elítéljék őket, hogy lejárássák és eltapossák őket, és nem nyugszanak, amíg meg nem teszik. Csupán egyféle hozzáállásuk van abban, ahogyan bárkivel bánnak: ha az illető fenyegeti a státuszukat, eltapossák és megszabadulnak tőle. Az összes esküdt követőjük olyan ember, aki hízeleg nekik, és ezek az emberek bármiféle rossz dolgot tesznek, és bármennyi kárt okoznak is a gyülekezet munkájának és Isten háza érdekeinek, ők falazni fognak nekik és megvédik őket. A kötelességük végzése során az antikrisztusok mindig a saját hírnevüket, nyereségüket és státuszukat egyengetik, a saját független királyságukat igazgatják. A kötelességtevésük lényege az, hogy a független királyságukért, valamint a saját kilátásaikért és sorsukért küzdenek.

Egyes antikrisztusok nagyjából egy tucatnyi ember kis csapatát vezetik, mások pedig egy gyülekezeti, vagy még több embert vezetnek. Bármennyi embert vezetnek is, már irányítják ezeket az embereket a kötelességük végzése során, és királyként gyakorolják a hatalmat közöttük. Nem törődnek azzal, hogy Isten mennyire elítéli és utálja ezeket a dolgokat, hanem csak az érdekli őket, hogy szilárdan a kezükben tartsák a hatalmat, és szoros irányítást gyakoroljanak az alattuk álló emberek felett, akiket képesek irányítani. Az antikrisztusok kötelességtevést illető szándékaiból és motivációiból ítélve ezért a lényegük áráz és elvetemült. A kötelességtevésük során tanúsított viselkedésük alapján tehát milyen beállítottságot fednek fel? A beállítottságuk is áráz. Hogyan jellemezhető ez az áráz beállítottság? Míg talán nehézséget szenvednek és megfizetik az árat, amikor a kötelességüket végzik, az általuk végzett kötelességek egyike sem Isten szavai szerint valósul meg. A kötelességük végzése során egyáltalán nem hajtják végre a munkarendet, nemhogy az Isten háza által az egyes feladatokra kiszabott alapelveket keressék. Csak a személyes preferenciáikat és a hatalomvágyukat elégítik ki, abbéli személyes kívánságuk mellett, hogy mindig csináljanak valamit. Ezek mind

olyan feltételek, amelyek mellett az antikrisztusok úgy vélik, hogy koronát kaphatnak. Vágyakozva gondolnak erre: „Ha egyszerően így teszem a dolgokat, megfizetem az árat, lemondok magamról és feláldozom magam, isten végül biztosan ad nekem koronát és megjutalmaz!” Soha nem szívlelik meg az Isten szavaiban az emberiség számára hangsúlyozott és ismételten előterjesztett követelményeket és alapelveket, illetve nem veszik komolyan azokat; csak szólások halmazának tekintik őket. Ilyen a mentalitásuk: „Bármik is a követelményeid, nem lazíthatok a hatalmamon és a törekvéseimen, és nem engedhetem el a kívánságaimat és az ambícióimat. Ha ezek a dolgok nincsenek meg, akkor milyen hajtóerő vagy motiváció van bennem, hogy tegyem a kötelességeimet?” Ezek az antikrisztusok egyes megnyilvánulásai a kötelességük végzése során. Bármit is mondanak Isten szavai, és bármilyen kötelező normái és alapelvei vannak is a Fennvalónak a különféle feladatokra vonatkozóan, az antikrisztusok nem hallják meg és nem szívlelik meg ezeket. Bármennyire konkrétak is a Fennvaló szavai, bármennyire szigorúak is a munka ezen aspektusára vonatkozó követelmények, úgy tesznek, mintha nem hallanák vagy nem értenék, és továbbra is meggondolatlanul és önkényesen cselekednek, valamint átokfutást rendeznek odalenn, a saját szándékaik szerint cselekedve. Azt hiszik, hogy ha Isten követelményei és a Fennvaló által megkövetelt módszerek szerint teszik a dolgokat, akkor el fogják veszíteni a státuszukat, az általuk birtokolt hatalom pedig át lesz ruházva és fel lesz osztatva. Azt hiszik, hogy az igazság és az Isten szavaiban foglalt követelmények szerint cselekedni egy észrevétlen támadás a hatalmuk ellen és az attól való megfosztás – a személyes hírnevük ostromlása. Erre gondolnak: „Nem vagyok ilyen ostoba. Ha elfogadom a véleményeiteket, vajon nem tűnök majd alkalmatlannak és olyannak, akiből hiányzik a vezetői tehetség? Ha elfogadom a véleményeiteket, ha elismerem, hogy tévedek, akkor vajon azután is rám hallgatnak majd a testvérek? Akkor is lesz tekintélyem? Ha a fennvaló követelményei szerint teszem a dolgokat, vajon nem fogom elveszíteni annak lehetőségét, hogy hivalkodjak? Vajon a testvérek akkor is imádni fognak engem? Akkor is odafigyelnek majd arra, amit mondok? Ha egyikük sem figyel arra, amit mondok, akkor mi értelme ezt a kötelességet végezni? Hogyan végezhetem tovább ezt a munkát? Ha nincs hatalmam a csoportban és csökken a tekintélyem, és ha ők mind isten szavait hallgatják és az igazságalapelvek szerint gyakorolnak, akkor vajon nem lesz üres a vezetésem? Nem válok vajon bábuvá? Akkor milyen lelkesedés lesz bennem, hogy végezzem ezeket a dolgokat? Ha a vezetésem üres, és minden, amit teszek, értelmetlen, akkor is lesznek vajon jövőbeli kilátásaim?” Amit az antikrisztusok akarnak, az az, hogy bármely csoportban mások felett foglaljanak helyet, ezért viszonzásul jövőbeli koronát és jövőbeli jutalmakat kapva. Azt hiszik, hogy amennyiben kiemelkedő alakokká és mások vezetőivé válnak Isten választott népe körében, akkor jogosultak lesznek arra, hogy viszonzásul jövőbeli koronát kapjanak, valamint nagy áldásokban részesüljenek a jövőben. Az antikrisztusok ezért soha nem fognak lazítani a hatalmukon, és semmilyen körülmények között nem lankad az éberségük. Attól tartanak, hogy ha csak egy kicsit is

kevésbé elővigyázatosak, akkor megfosztják őket a kezükben lévő hatalomtól, illetve az meggyengül. Amikor a kötelességeiket végzik, nem a saját pozíciójukban fennálló legjobb képességeik szerint teszik azt, jól végezve a kötelességüket és az Isten szavaiban foglalt alapelvek, valamint az Ő követelményei szerint tanúságot téve Istenről. Ehelyett arra használják fel az ilyen lehetőségeket, hogy erősen megragadják a koronát, amelyről úgy hiszik, hogy hamarosan megkapják. Még ha egyes antikrisztusok képesek is megfelelni Isten háza követelményeinek, mint egy sor előírásnak, az még mindig nem azt mutatja, hogy olyan emberek, akik elfogadják az igazságot és alávetik magukat Isten szavainak. Mi az e mögött álló ok? A kötelességük végzése során egyes antikrisztusok folyton meg akarják kaparintani a hatalmat, és ki akarják elégíteni ez irányú vágyukat, valamint folyton státuszt akarnak, és a státusz pozíciójából kioktatni az embereket és parancsolgatni nekik. Egyes antikrisztusok azonban másmilyenek, és efféle aggodalom van bennük: „Azt a madarat lövik le, amelyik kidugja a fejét. Ez azt jelenti, hogy az, aki kidugja a fejét és hibázik, szenvedni fog. Én nem leszek ilyen ostoba. Bármennyire alkalmas vagyok is, csak harminc százalékot teszek bele, a maradék hetvenet pedig tartalékként megtartom magamnak – egy kicsit vissza kell fognom magam. Bármit is mond, illetve követel tőlem Isten háza, a felszínen egyetértek majd, és nem leszek olyan, aki akadályoz és zavar. Követni fogom azt, aki vezet, és jóváhagyok mindent, amit mond. Amíg tartom magam a fennvaló által hozott előírásokhoz és nem szegem meg azokat, addig rendben leszek. Ami azt illeti, hogy Istennek szenteljem a hűségemet és őszintén feláldozzam magam érte, erre nincs szükség. Teszek egy kis erőfeszítést a kötelességem végzésébe; ha annyit teszek, ami épphogy elegendő, az elfogadható, bolond pedig nem leszek. Akármit is teszek, egy kicsit vissza kell fognom magam, elkerülendő, hogy semmit se kapjak, és a végén semmit se tudjak felmutatni mindezért.” Az efféle antikrisztus úgy hiszi, hogy ostobaság másoktól, ha felelősséget vállalnak a kötelességeik végzésében, és folyton kidugják a fejüket, hogy problémákat oldjanak meg, és hogy neki magának nem szabad ilyen bolondnak lennie. A szívében tudja, hogy ha valaki státuszra törekszik és irányítja a saját hatalmát, akkor előbb-utóbb leleplezik majd, ám az igazság gyakorlásáért árat kell fizetnie, erőfeszítést kell tennie, fel kell ajánlania az őszinteségét és hűségeseznek kell lennie. Sok nehézséget kellene elszenvednie, és erre nem hajlandó. Köztes megközelítést alkalmaz, a nyakát sem dugja ki és nem is húzódik vissza; a középutat követi. Ezt hiszi: „Megteszem, amire kérnek. Ímmel-ámmal elvégzem és kész, ha pedig arra kérnek, hogy csináljam jobban, egyszerűen nem fogom. Ahhoz, hogy jobban csináljam, magasabb árat kellene fizetnem és több anyagot kellene átnézniem – olyan fárasztó lenne! Ha Isten plusz jutalmakat adna nekem az elvégzéséért, akkor az elég méltányos lenne, de úgy tűnik, hogy Isten szavai semmit sem mondanak plusz jutalmakról. Mivel ez a helyzet, nem kell szenvednem és nem kell kifárasztanom magam; jobb, ha egyszerűen csak lazítok.” Jól tudja vajon végezni a kötelességét egy ilyen ember? Elnyerheti az igazságot? Vajon megkaphatják

Isten jóváhagyását azok, akik nem törekednek az igazság felé, hanem inkább felületesek és negatívak, illetve lazásnak a munkájukban? Egyáltalán nem.

Mi egy antikrisztus legegységelműbb megnyilvánulása? Először is, nem fogadja el az igazságot, amit mindenki láthat. Nemcsak nem fogadja el mások javaslatait, hanem ami még fontosabb, azt sem fogadja el, ha megmetszik. Kétségkívül bizonyos, hogy az antikrisztusok nem fogadják el az igazságot; ha el tudnák fogadni az igazságot, akkor nem lennének antikrisztusok. Akkor miért teszik mégis a kötelességüket az antikrisztusok? Pontosan mi a szándékuk azzal, hogy végzik a kötelességüket? „Százszorosát kapni ebben az életben és örök életet az eljövendő világban.” A kötelességükben teljességgel ezt a szólást követik. Nem egy ügylet ez vajon? Egyértelműen ügylet. Eme ügylet természetéből ítélve, vajon nem elvetemült beállítottság ez? (De az.) Nos, milyen módon elvetemültek? Meg tudja mondani Nekem valaki? (Bár az antikrisztusok oly sok Isten által kifejezett igazságot hallanak, sosem törekednek rájuk. Szorosan ragaszkodnak a státuszukhoz és nem engedik el, a kötelességüket csak a személyes hasznukért és azért végezve, hogy hatalmat gyakoroljanak mások felett.) Ez a válasz nagyjából helyes, nagyjából értitek, de nem eléggé konkrét. Ha igen jól tudják, hogy nem helyes dolog ügyleteket bonyolítani Istennel, mégis mindvégig ragaszkodnak ehhez és nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor ez a probléma súlyos. Manapság a legtöbb ember azzal a szándékkal végzi a kötelességét, hogy áldásokat nyerjen. Mind arra akarják használni a kötelességük végrehajtását, hogy megjutalmazzák őket és koronát kapjanak, és nem értik a kötelességtevés jelentőségét. Ez a probléma világos megbeszélést igényel. Először tehát beszéljünk arról, hogy miként is keletkezett az emberek kötelessége. Isten az emberiség irányításán és megmentésén munkálkodik. Természetesen Istennek vannak követelményei az emberekkel szemben, és ezek a követelmények képezik az ő kötelességüket. Nyilvánvaló, hogy az emberek kötelessége Isten munkájából és az emberiséggel szemben támasztott követelményeiből fakad. Függetlenül attól, hogy valaki milyen kötelességet végez, ez a legmegfelelőbb dolog, amit tehet, a legszebb és legigazságosabb dolog az emberiség körében. Teremtett lényként az embereknek teljesíteniük kell a kötelességüket, és csak ekkor kaphatják meg a Teremtő jóváhagyását. A teremtett lények a Teremtő uralma alatt élnek, és elfogadnak mindent, amit Isten biztosít számukra, és mindent, ami Istentől származik, ezért teljesíteniük kell a feladataikat és a kötelezettségeiket. Ez teljesen természetes és jogos, és Isten rendelte el. Ebből látható, hogy az emberek számára a teremtett lény kötelességének teljesítése igazabb, szebb és nemesebb, mint bármi más, amit a földi élet során tesznek; az emberiség körében semmi sem értelmesebb és méltóbb, és semmi sem ad nagyobb értelmet és értéket a teremtett ember életének, mint a teremtett lény kötelességének végzése. A földön csak az emberek azon csoportja veti alá magát a Teremtőnek, akik igazán és becsületesen teljesítik a teremtett lény kötelességét. Ez a csoport nem követi a világi irányzatokat; Isten vezetésének és útmutatásának vetik alá magukat, csak a Teremtő szavaira hallgatnak, elfogadják a Teremtő által kifejezésre juttatott igazságokat,

és a Teremtő szavai szerint élnek. Ez a legigazabb, leghangosabb bizonyágtétel, és ez a legjobb bizonyágtétel az Istenbe vetett hitről. Az, hogy egy teremtetten lény képes teljesíteni a teremtetten lény kötelességét, képes eleget tenni a Teremtőnek, a legcsodálatosabb dolog az emberiség körében, és olyasvalami, amit dicsőítendő történetként kellene terjeszteni közöttük. Bármit, amit a Teremtő a teremtetten lényekre bíz, feltétel nélkül el kell fogadniuk; az emberiség számára ez egyszerre boldogság és kiváltság, és mindazok számára, akik teljesítik a teremtetten lény kötelességét, nincs csodálatosabb és megjegyzésre méltóbb dolog – ez egy pozitívum. Ami pedig azt illeti, hogy a Teremtő hogyan bánik azokkal, akik képesek teljesíteni egy teremtetten lény kötelességét, és mit ígér nekik, az a Teremtő dolga, a teremtetten emberiségnek semmi köze hozzá. Hogy egy kicsit egyszerűbben és világosabban fogalmazzak, ez Istentől függ, és az embereknek nincs joguk beleavatkozni. Azt fogod kapni, amit Isten ad neked, és ha nem ad neked semmit, akkor sem szólhatsz egy szót sem. Amikor egy teremtetten lény elfogadja Isten megbízását, és együttműködik a Teremtővel, hogy teljesítse a kötelességét, és megtegye, amit tud, az nem egy tranzakció vagy üzlet; az embereknek nem szabad megpróbálniuk üzletelni a hozzáállásuk kifejezésével vagy a cselekedeteikkel és viselkedésükkel, hogy bármilyen ígéretet vagy áldást kapjanak Istentől. Amikor a Teremtő rátok bízta ezt a munkát, helyes és helyénvaló, hogy teremtetten lényként elfogadjátok ezt a kötelességet és megbízatást. Van ebben valami üzleti jelleg? (Nincs.) A Teremtő részéről Ő hajlandó mindannyiótokra rábízni azokat a kötelességeket, amelyeket az embereknek el kell végezniük; a teremtetten emberiség részéről pedig az embereknek örömmel el kell fogadniuk ezt a kötelességet, életük kötelezettségeként kezelve azt, mint azt az értéket, amelyet ebben az életben meg kell élniük. Itt nincs semmilyen tranzakció, ez nem egy egyenértékű csere, és még kevésbé tartalmaz bármilyen jutalmat vagy egyéb nyilatkozatot, amit az emberek elképzelnek. Ez semmiképpen sem üzlet; itt nem arról van szó, hogy az emberek által fizetett árat vagy az általuk a kötelességük teljesítése során nyújtott kemény munkát valami másra cserélnék. Isten soha nem mondott ilyet, és az embereknek nem is szabad ezt így érteniük. A Teremtő megbízatást ad az emberiségnek, és egy teremtetten lény, miután megkapta a Teremtőtől az Istentől kapott megbízatást, vállalja, hogy teljesíti kötelességét. Ebben az ügyben, ebben a folyamatban nincs semmi üzleti jelleg; ez egy egészen egyszerű és helyénvaló dolog. Éppen úgy, mint a szülők, akik, miután világra segítették gyermeküket, feltétel és panaszok nélkül felnevelik. Ami azt illeti, hogy a gyermekben felnőve meglesz-e a gyermeki hűség, a szüleinek az ő születése napja óta nem voltak erre vonatkozó követelményei. Nincs egyetlen olyan szülő sem, aki a gyermek születése után azt mondja: „Csak azért nevelem fel, hogy a jövőben engem szolgáljon és tiszteljen. Ha nem fog engem tisztelni, akkor most azonnal megfojtom.” Egy ilyen szülő sincs. Tehát abból ítélve, ahogy a szülők nevelik a gyerekeiket, ez kötelezettség, felelősség, ugye? (Igen.) A szülők folytatják a gyermekük nevelését, függetlenül attól, hogy megvan-e benne a gyermeki hűség vagy sem, és bármilyen nehézségek árán is, addig nevelik, amíg fel

nem nő, és a legjobbakat remélik a számára. Nincs semmi feltételhez kötött vagy üzleti jellegű abban a felelősségben és kötelezettségben, amit a szülők viselnek a gyermekükkel szemben. Akiknek van erre vonatkozó tapasztalatuk, megértik ezt. A legtöbb szülőnek nincsenek elvárt normái azzal kapcsolatban, hogy gyermekükben van-e gyermeki hűség. Ha megvan benne a gyermeki hűség, akkor egy kicsit vidámabbak lesznek, mint egyébként lennének, és egy kicsit boldogabbak lesznek idős korukban. Ha a gyermekükben nincs meg a gyermeki hűség, akkor elfogadják, hogy ez a helyzet. A legtöbb, viszonylag nyitott gondolkodású szülő így vélekedik. Mindent egybevetve, akár a szülők nevelik a gyermekeiket, akár a gyermekek támogatják a szüleiket, a kérdés a felelősségről, a kötelezettségről szól, ami egy személy elvárt szerepkörébe tartozik. Természetesen ezek mind jelentéktelen ügyek a teremtett lény kötelességének a teljesítéséhez képest, de az emberi világ ügyei közül ezek a legszebbek és legigazságosabbak közé tartoznak. Mondanom sem kell, hogy ez még inkább vonatkozik a teremtett lény kötelességének teljesítésére. Teremtett lényként, amikor valaki a Teremtő elé járul, teljesítenie kellene a kötelességét. Ez nagyon helyénvaló dolog, és teljesítenie kell ezt a felelősséget. Azzal a feltétellel, hogy a teremtett lények teljesítik a kötelességüket, a Teremtő még nagyobb munkát végzett az emberiség körében, a munka egy újabb lépését végezte el az embereken. És milyen munka ez? Ellátja az emberiséget az igazsággal, megengedve nekik, hogy a kötelességük teljesítése során elnyerjék Istentől az igazságot, és ezáltal levethessék romlott beállítottságaikat, és megtisztuljanak, eleget tegyenek Isten szándékainak, és az életben a helyes útra lépjenek, végül képesek legyenek félni Istent és kerülni a rosszat, elnyerjék a teljes üdvösséget, és többé ne legyenek kitéve a Sátán csapásainak. Ez az a végső hatás, amelyet Isten azzal szándékozik elérni, hogy ráveszi az emberiséget a kötelességek végzésére. Ezért a kötelességed végrehajtása során Isten nem pusztán arra készítet, hogy egy dolgot láss tisztán, és megérts egy kis igazságot, és nem is csupán hagyja, hogy élvezd a kegyelmet és áldásokat, amelyeket teremtett lényként a kötelességed végrehajtásával kapsz. Inkább lehetővé teszi számodra, hogy megtisztulj és megmenekülj, és végül eljuss oda, hogy a Teremtő arcának fényében élj. A Teremtő „arcának e fénye” nagy mennyiségű kiterjesztett jelentést és tartalmat hordoz magában – ebbe ma nem megyünk bele. Isten természetesen biztosan ad ígéreteket és áldásokat az ilyen embereknek, és különféle állításokat tesz róluk – ez egy további kérdés. Az itt és most vonatkozásában, mit kap vajon Istentől mindenki, aki Isten elé járul és végzi a teremtett lény kötelességét? Igazságot és életet – a legértékesebb és legszebb dolgokat az emberiség körében. Az emberiség körében egyetlen teremtett lény sem kaphat egykönnyen ilyen áldásokat a Teremtő kezéből. Az antikrisztusok fajtája ügyletté alakít egy ilyen gyönyörű és nagyszerű dolgot, amelyben koronákat és jutalmakat kunyerál Isten kezéből. Ez az ügylet egy igen szépséges és igazságos dolgot tesz igen rúttá és elvetemültté. Hát nem ezt teszik az antikrisztusok? Ebből ítélve vajon nem elvetemültek az antikrisztusok? Bizony, igen elvetemültek! Ez az elvetemültségük megnyilvánulása.

Az utolsó napokban Isten megtestesül, hogy munkálkodjon, sok igazságot kifejez, Isten irányítási tervének összes misztériumát megnyitja az emberiség számára, valamint az összes olyan igazsággal ellát, amelyeket az embereknek meg kell érteniük és amelyekbe be kell lépniük az üdvösség érdekében. Ezek az igazságok és Isten e szavai mindenki számára kincsek, akik szeretik a pozitív dolgokat. Az igazságok a romlott emberiség szükségletei, és egyúttal felbecsülhetetlen kincsek az emberiség számára. Isten minden egyes szava, követelménye és szándéka olyasmi, amit az embereknek meg kell érteniük és fel kell fogniuk, olyasmik, amiket az embereknek követniük kell, hogy elérjék az üdvösséget, valamint olyan igazságok, amelyeket az emberi lényeknek el kell nyerniük. Az antikrisztusok azonban elméleteknek és szlogeneknek tekintik ezeket a szavakat, sőt, ezek süket fülekre találnak náluk, és ami még rosszabb, megvetik és tagadják őket. Az antikrisztusok az emberiség körében fellelhető legértékesebb dolgokat sarlatánok hazugságainak tekintik. Az antikrisztusok a szívükben azt hiszik, hogy a világon nincs Szabadító, nemhogy igazság vagy pozitív dolog. Úgy vélik, hogy bármilyen szép dolgot vagy bármely előnyt emberi kéznek kell elnyernie, és erőszakkal, emberi küzdelem árán kell elvenni. Az antikrisztusok szerint az ambíciókat és álmokat nélkülöző emberek soha nem fognak boldogulni, a szívük azonban az Isten által kifejezett igazsággal szembeni idegenkedéssel és gyűlölettel teli. Az Isten által kifejezett igazságokat elméleteknek és szlogeneknek tartják, a hatalmat, az érdekeket, az ambíciót és a vágyat pedig igazságos ügyeknek, amelyeket irányítani kell, és amelyekre törekedni kell. A tehetségükkel végzett szolgálatot is annak eszközéül használják, hogy ügyletet bonyolítsanak Istennel, abbéli próbálkozásukban, hogy belépjenek a menny királyságába, koronákat szerezzenek és nagyobb áldásokat élvezzenek. Hát nem elvetemült ez? Hogyan értelmezik Isten szándékait? Azt mondják: „Isten dönt arról, hogy ki a főnök, azzal, hogy látja, ki áldoz és szenved a legtöbbet érte, és ki fizeti a legmagasabb árat. Ő dönt arról, hogy ki mehet be a királyságba és ki kap koronákat azzal, hogy látja, ki képes sürgölődni, ékesszólón beszélni, valamint kiben van egy bandita lelke és ki tud erőszakkal megkaparintani dolgokat. Ahogyan Pál mondta: »Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltétetett nekem az igazság koronája [...]« (2Timóteus 4:7-8).” Pál e szavait követik, és azt hiszik, az ő szavai igazak, Isten emberiségnek szóló összes követelményét és kijelentését pedig figyelmen kívül hagyják, ezt gondolva: „Ezek a dolgok nem fontosak. Csak az számít, hogy miután megharcoltam a harcomat és a futásomat elvégeztem, végül koronát kapok majd. Ez igaz. Hát isten nem erre gondol? Isten szavak ezreit szólta és számtalan prédikációt tartott. Végző soron azt akarja mondani az embereknek, hogy ha koronákat és jutalmakat akarsz, akkor rajtad múlik, hogy harcolj, küzdj, megkaparintsd és elvedd.” Hát nem ez az antikrisztusok logikája? A szívük mélyén az antikrisztusok mindig így látják Isten munkáját, valamint így értelmezik Isten szavát és irányítási tervét. Elvetemült a beállítottságuk, nem igaz? Kiforgatják Isten szándékait, az igazságot és minden pozitív dolgot. Isten emberiség megmentésére irányuló irányítási tervét puszta ügyletnek tekintik, azt a kötelességet pedig, amelynek

végrehajtását a Teremtő megköveteli az emberiségtől, pusztá kisajátításnak, agresszióknak, megfélemlítésnek és ügyletnek tekintik. Hát nem az antikrisztusok elvetemült beállítottsága ez? Az antikrisztusok szerint az áldások megszerzéséhez és a menny királyságába való belépéshez egy ügylet szükséges, és hogy ez igazságos, észszerű és teljesen jogszerű. Hát nem elvetemült logika ez? Nem sátáni logika vajon? Az antikrisztusok a szívük mélyén mindig efféle nézeteket és hozzáállásokat tartanak fenn, ami azt bizonyítja, hogy az antikrisztusok beállítottsága igen elvetemült.

Az imént megbeszélt pár tartalmi tételből meg tudtátok látni az antikrisztusok elvetemült beállítottságát? (Igen.) Az első tétel az volt, hogy miként tekintenek az antikrisztusok a kötelességükre, ugye? Nos, hogyan tekintenek az antikrisztusok a kötelességükre? (Az antikrisztusok ügyletnek tekintik a kötelességüket, amelyet a saját rendeltetési helyükre és saját érdekeikre cserélnek. Nem számít, mennyit munkálkodott Isten az embereken, hány szót mondott nekik és hány igazságot fejezett ki számukra, mindezt lerázzák magukról, és akkor is azzal a szándékkal végzik a kötelességüket, hogy ügyletet bonyolítsanak Istennel.) Az antikrisztusok ügyletnek tekintik a kötelességüket. Azzal a szándékkal végzik a kötelességüket, hogy ügyletet bonyolítsanak és áldásokat nyerjenek. Úgy vélik, hogy Istenben hinni áldások elnyerése érdekében kell, valamint hogy helyénvaló az, hogy a kötelességük végzése révén áldásokat nyernek. Eltorzítják azt a pozitív dolgot, hogy valaki teszi a kötelességét, valamint becsmérik annak értékét és jelentőségét, hogy valaki teremtett lényként teszi a kötelességét, miközben ennek legitimitását is ócsárolják; ügyletté változtatják azt a kötelességet, amelyet a teremtett lényeknek természetsszerűleg végezniük kell. Ez az antikrisztusok elvetemültsége; ez az első tétel. A második tétel az, hogy az antikrisztusok nem hisznek a pozitív dolgok, illetve az igazság létezésében, valamint nem hiszik el és nem ismerik el, hogy Isten szavai az igazság. Hát nem elvetemült ez? (De az.) Mi elvetemült benne? Isten szavai minden pozitív dolog valósága, ám az antikrisztusok nem látják és nem ismerik el ezt. Szlogeneknek, afféle elméletnek tekintik Isten szavait, valamint eltorzítják azt a tényt, miszerint Isten szavai az igazság. Mi a legnagyobb és legfőbb probléma itt? Isten az emberiség megmentésére akarja használni ezeket a szavakat, az embernek pedig el kell fogadnia Isten szavait, mielőtt megtisztulhat és elérheti az üdvösséget – ez tény és ez az igazság. Az antikrisztusok nem ismerik el, illetve nem fogadják el Isten emberiségnek tett eme ígéretét. Ezt mondják: „Megmenekülni? Megtisztulni? Mire jó ez? Haszontalan! Ha megtisztulok, vajon valóban megmenekülhetek és beléphetek a menny királyságába? Nem hiszem!” Fittyet hányanak erre a dologra és nem érdekli őket. Mi a kimondatlan következménye ennek? Az, hogy nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság; azt hiszik, hogy azok csak szólások és doktrínák. Nem hiszik és nem ismerik el, hogy Isten szavai meg tudják tisztítani, illetve meg tudják menteni az embereket. Ez ahhoz hasonlítható, amikor Isten egykor olyasvalakiként határozta meg Jóbot, mint aki féli Istent és kerüli a rosszat, illetve tökéletes ember. Vajon ezek az Isten által mondott szavak az igazság? (Igen.) Nos, miért mondott Isten ilyesmit? Mi az alapja? Isten

megfigyeli az emberek viselkedését, átvizsgálja a szívüket, és látja a lényegüket, és ezek alapján mondta, hogy Jób féli Istent és kerüli a rosszat, valamint tökéletes ember. Isten nem csupán egy-két napon át figyelte meg Jóbot, és Jób Isten félszéről és a rossz kerüléséről tanúskodó megnyilvánulásai sem csak egy-két napra terjedtek ki, és biztosan nem csak egy-két dolgot takartak. Nos, milyen hozzáállást vett fel a Sátán ehhez a tényhez? (Szkeptikus és kételkedő hozzáállást.) A Sátán nem csupán skeptikus volt, hanem tagadta azt. A szavai – egyszerűen fogalmazva – a következők voltak: „Oly sok mindent adtál Jóbnak – többek között teheneket, juhokat és számtalan vagyontárgyat. Van oka imádni téged. Azt mondod, Jób tökéletes ember, a szavaid azonban nem állják meg a helyüket. A szavaid nem az igazság, nem valóságosak, helytelenek, és én tagadom a szavaidat.” Vajon nem erre gondolt a Sátán? (De igen, erre.) Isten ezt mondta: „Jób féli Istent és kerüli a rosszat, tökéletes ember.” Mit mondott a Sátán? (Imádná vajon ok nélkül istent?) A Sátán azt mondta: „Tévedés, nem tökéletes ember! Előnyöket és áldásokat kapott tőled, ezért fél téged. Ha elveszed ezeket az előnyöket és áldásokat, nem fog félni téged – nem tökéletes ember.” Nos, a Sátán minden Isten által mondott mondat mellé tesz egy kérdőjelet, és áthúzza azt. A Sátán tagadja Isten szavait és tagadja Isten meghatározásait, illetve állításait bármire vonatkozóan. Mondhatjuk, hogy a Sátán tagadja az igazságot? (Igen.) Ez a tény. Nos, hogyan viszonyulnak az antikrisztusok Isten azon szavaihoz, amelyek leleplezik, megítélik és megfenyítik az emberiséget, valamint különféle konkrét követelményeket támasztanak az emberiséggel szemben? Tudomásul veszik azokat és „áment” mondanak rájuk? Képesek követni őket? (Nem, nem képesek.) Azt mondhatni, hogy az antikrisztusok azonnali válasza a szívükben Isten mindenféle szavaira a következő: „Tévedés! Tényleg így van? Hogy lehet az, hogy amit te mondasz, az úgy van? Ez nem igaz – én nem hiszem el. Miért olyan kellemetlen az, amit mondtál? Isten nem beszélne így! Ha én beszélnék, akkor ezt így kellene mondani.” Az antikrisztusok Istenhez való efféle hozzáállásából ítélve képesek vajon Isten szavait mint az igazságot követni? Egyáltalán nem. Ez az, ami elvetemült bennük; ez a második tétel. A harmadik tétel az, hogy mit gondolnak az antikrisztusok Isten irányítási tervének céljáról, nevezetesen, hogy Isten meg akarja menteni az emberiséget és lehetővé akarja tenni az emberiség számára, hogy elszakadjon a Sátán romlott beállítottságaitól, valamint a sötétség erőitől, és elérje az üdvösséget. Miért mondjuk, hogy elvetemült a beállítottságuk? Azt hiszik, hogy ez egy ügylet, sőt, akár úgy vélik, hogy ez csak egy játék. Játék kik között? Játék egy legendás isten, valamint tudatlan és ostoba emberek egy csoportja között, akik be akarnak menni a menny királyságába, és meg akarnak szabadulni a szenvedés világától. Ez is egy ügylet, amelyben mindkét fél készséges résztvevő, ahol az egyik fél hajlandó adni, a másik pedig hajlandó kapni. Efféle játék ez. Ők így látják Isten irányítási tervét – hát nem az antikrisztusok elvetemült beállítottságának feltárulása ez? Mivel az antikrisztusok teli vannak ambíciókkal, és mivel rendeltetési helyre és áldásokra vágnak, játékká, ügyletté változtatják az emberiség legszebb vállalkozását és Isten

emberiség megmentését célzó irányítási munkáját – ez az antikrisztusok elvetemült beállítottsága. Az antikrisztusoknak van még egy másik megnyilvánulása is, amely meglehetősen komikusan és nevetségesen hangzik. Miért nevetséges? Az antikrisztusok egyáltalán nem hisznek mindabban a munkában, amelyet Isten elvégzett, és azt sem hiszik, hogy minden, amit Isten mondott, az igazság és képes megmenteni az emberiséget, de kimeríthetetlen a hajlandóságuk arra, hogy nehézséget viseljenek, megfizessék az árat, valamint, hogy lebonyolítsák és elősegítsék ezt az ügyletet. Hát nem vicces ez? Ez természetesen nem az antikrisztusok elvetemültsége, hanem az ostobaságuk. Egyrészt nem hisznek Isten létezésében, nem ismerik el, hogy Isten szavai az igazság, sőt, eltorzítják Isten irányítási tervét, másrészt azonban mégis személyes előnyöket akarnak nyerni Isten szavaiból és irányítási tervéből. Más szóval, egyrészt nem hisznek mindezeknek a tényeknek a létezésében, a hitelességükről nem is beszélve, miközben másrészt mégis nyereségekre akarnak ácsingózni és minden előnyt megragadni, valamint opportunisták akarnak lenni és meg akarják szerezni azokat a dolgokat, amelyekhez a világban nem tudnak hozzájutni, és mindeközben még továbbra is úgy gondolják, hogy rendkívül okosak. Hát nem vicces ez? Becsapják saját magukat és rendkívül ostobák.

Az imént három megnyilvánulás segítségével boncolgattuk az antikrisztusok elvetemült beállítottságát, és egy újabbal fejeztük be: az antikrisztusok olyan ostobák, hogy az ember nem tudja, sírjon-e vagy nevensen. Mi a három megnyilvánulás? (Az első az, hogy az antikrisztusok ügyletnek tekintik a kötelességük végzését; a második az, hogy az antikrisztusok nem ismerik el Isten szavát, nem hiszik, hogy Isten szava pozitív dolog, és nem ismerik el, hogy Isten szava megmentheti az embereket, hanem elméleteknek és szlogeneknek tekintik Isten szavát; a harmadik pedig az, hogy az antikrisztusok pusztán ügyletnek és játéknak tekintik Istennek az emberiség megmentésére irányuló irányítási munkáját.) És még egy megnyilvánulás? (Az antikrisztusok nevetségessége és rendkívüli ostobasága.) Nem elég konkrétak ezek vajon? (De igen.) Mondanátok, hogy az afféle embernek, aki ilyen beállítottsággal rendelkezik, valamelyest abnormális a mentális állapota és a józan esze? (Igen.) Mi módon abnormális? (Az antikrisztusok ügyleteket akarnak bonyolítani Istennel, valamint kilátásokat és rendeltetési helyet akarnak kapni Istentől, ám mégsem hisznek Isten irányítási tervében, illetve abban, hogy Isten meg tudja menteni az emberiséget. A gondolkodásuk ellentmondásos, az általuk akart dolgok olyasmik, amiket tagadnak. Ennek alapvetően nincs értelme, a józan eszük tehát abnormális, és a mentális állapotukkal is van valami gond.) Ez azt mutatja, hogy hiányosságaik vannak a normális emberi mivolt tekintetében. Nem tudják, hogy az efféle gondolkodással és számításokkal önmaguknak mondanak ellent. Hogyan történik ez? (Mindig a téves utat követik, ugyanis sosem fogadják el, illetve nem gyakorolják az igazságot.) És vajon tudják, hogy a téves úton járnak? Biztosan nem. Ha tudnák, hogy ez veszteség elszenvedéséhez vezet, akkor biztosan nem tennék ezt. Azt hiszik, hogy ha így tesznek, az előnyt biztosít számukra: „Nézd, milyen okos vagyok. Egyikőtök sem

tudja átlátni a dolgokat; mind ostobák vagytok. Hogy lehettek ilyen jámborak? Hol van isten? Nem látom és nem tudom megérinteni, és nincs rá garancia, hogy isten ígéretei megvalósulhatnak! Nézzétek, milyen ügyes vagyok – amikor egyet előre lépek, tíz lépéssel előre gondolkodom, ti azonban egyetlen lépést illetően sem számoltgattok semmit.” Azt hiszik, hogy nagyon okosak. Ezért aztán, miután két-három éven át végzik a kötelességüket, egyesek így gondolkodnak: „Pár éve végzem már a kötelességemet, és még mindig nem nyertem semmit, nem voltam tanúja semmilyen csodáknak és nem láttam semmilyen szokatlan jelenséget. Azelőtt naponta háromszor étkeztem, és még mindig háromszor étkezem. Ha kihagyok egy étkezést, éhes vagyok. Ha egy-két órával kevesebbet alszom éjjel, akkor napközben álmos vagyok. Semmiféle különleges erőre nem tettem szert! Mindenki azt mondja, isten mindenható és nagy áldásokat kaphatsz, ha teszed a kötelességed. Én már több éve végzem a kötelességemet, és semmi sem változott. Hát nem így van még mindig? Gyakran van bennem gyengeség, negativitás és panaszok. Mindenki azt mondja, hogy az igazság meg tudja változtatni az embereket, és isten szava meg tudja változtatni az embereket, én azonban egyáltalán nem változtam. A szívemben még mindig gyakran hiányoznak a szüleim, hiányoznak a gyermekeim, sőt felidézem a régi napjaimat a világban. Mit tesz tehát isten az emberekkel? Mit nyertem? Mindenki azt mondja, hogy amikor az emberek hisznek istenben és hozzájutnak az igazsághoz, akkor nyernek valamit, ha azonban nyernének, nem különböznének vajon a többiektől? Öregszem és az egészségem nem olyan, mint volt. Sokat mélyültek a ráncok az arcomon. Hát nem azt mondják, hogy az istenben hívő emberek minél tovább élnek, annál inkább fiatalodnak? Miért öregedtem, ahelyett, hogy fiatalodtam volna? Isten szavai egyébként sem pontosak, saját magamnak kell terveket készítenem. Úgy látom, ez minden, ami az istenhitben van, mindennap azzal telik, hogy isten szavát olvasom, összejëvetelekre járok, himnuszokat éneklek és teszem a kötelességem. Unalmasnak tűnik, és egyáltalán nem érzem másnak magam, mint korábban.” Amint így gondolkodnak, bajban lesznek, ugye? Tovább gondolkodnak: „Most már tényleg szenvedek a kötelességem végzésében, isten ígéretei és áldásai nagyon távolinak tűnnek. Ráadásul egyesek, akik hisznek istenben, meghalnak a katasztrófákban, van-e tehát egyáltalán olyasmi, hogy isten megóvjá az embert? Mondjuk, hogy nincs – akkor az egyesek által írt tanúságtételi cikkek, amelyek azt mondják, hogy isten csodát tett, hogy megmentse az életüket a legveszélyesebb pillanatokban, vajon igazak vagy hamisak?” Eltűnődnek rajta, a szívükben pedig bizonytalanok, amikor pedig folytatják a kötelességük végzését, fásultnak érzik magukat és nem lelkesek, és nem proaktívak többé. Egyre inkább visszahúzódnak és elkezdik félgőzzel és felületesen tenni a dolgokat. Milyen számításokat végeznek a fejükben? „Ha nem kapok áldásokat, ha mindig így lesz, akkor más terveket kell készítenem. Újra kell terveznem, hogy folytatom-e a kötelességem végzését vagy sem, és hogy miként végzem majd a jövőben. Nem lehetek ismét ilyen ostoba, különben a jövőben nem kapom meg a kilátásaimat és a sorsomat, illetve a koronámat, és a világi boldogságot sem élvezem majd ki. Nem lesz

akkor ez az összes erőfeszítés hiábavaló és felesleges? Ha továbbra sem kapok semmit, ahogyan most, akkor korábban jobban jártam: dolgoztam és a világot hajsoltam, miközben névlegesen hittem istenben. Ha isten sosem mondja meg, mikor ér véget a munka, mikor fogja megjutalmazni az embereket, mikor ér véget a kötelesség, és mikor fog isten nyíltan megjelenni az embereknek, ha isten sosem ad pontos magyarázatokat az embereknek, akkor mi értelme itt vesztegetnem az időmet? Jobban járnék, ha visszatérnék a pénzkereséshez kint a világban és élvezném a világi boldogságot. Legalább nem fogom elvesztegetni az életem. Ami az eljövendő világot illeti, ki tudja? Az mind ismeretlen, egyelőre csak jól élem majd ezt az életet.” Vajon nem történt változás az elméjünkben? Amikor így számíttgatnak és a rossz útra térnek, vajon továbbra is jól tudják végezni a rájuk háruló kötelességeket? (Nem, nem tudják.) Egyesek ezt mondják: „Az antikrisztusok szeretik a státuszt, nem igaz? Ha adsz nekik pozíciót, vajon nem maradnak Isten házában?” Szükségük van vajon az antikrisztusoknak státuszra ebben az időben? A státusz talán nem a legfontosabb dolog számukra ebben az időben. Mire van szükségük? Arra van szükségük, hogy Isten pontos magyarázatot adjon nekik. Ha nem nyerhetnek áldásokat, akkor távoznak. Egyrészt, ha a kötelességük végzése folyamán nem helyezhetik őket fontos pozícióba, akkor úgy érzik, hogy bizonytalanok, sötétek és reménytelenek a kilátásaik. Másrészt, ha a kötelességük végzése folyamán a dolgok sohasem úgy mennek, ahogyan ők elvárják – ha ők maguk nem szemtanúi annak, amint Isten leszáll a megdicsőülésével azon a napon, amikor a nagy munkája elkészül, vagy ha Isten nem mondja meg nekik világosan, hogy melyik év, melyik hónap, melyik napjának melyik órájában és percében fog nyíltan megjelenni az emberiségnek, mikor ér majd véget Isten munkája és mikor jönnek el a nagy katasztrófák – ha mindezt nem mondja el nekik világos nyelven, akkor a szívük nem nyugszik. Képtelenek végezni a kötelességüket, miközben ragaszkodnak a saját helyükhöz, és nem tudnak elégedettek lenni ezzel a helyzettel. Amit ők akarnak, az egy eredmény, amit ők akarnak, az az, hogy Isten pontosan fogalmazva adjon nekik egy nyilatkozatot, és tegye lehetővé számukra, hogy pontosan tudják, vajon megkaphatják-e az általuk akart összes dolgot. Ha túl hosszan várokoznak hiába erre a nyilatkozatra, másik számítást végeznek a fejükben. Milyen számítást? Számíttgatni fogják, hogy ki tud nekik boldogságot adni, ki tudja megadni nekik az általuk kívánt dolgokat, és ha az eljövendő világban nem kaphatják meg a dolgokat, akkor ebben az életben kell megkapniuk mindent, amit akarnak. Ha ez a világ és emberiség meg tudja adni nekik az áldásokat, a kényelmet és a testi örömeket, valamint a hírnevet és a státuszt ebben az életben, akkor bármikor lemondanak Istenről, bármilyen körülmények között, és élnek az életüket. Ezek az antikrisztusok számíttgatásai. Isten házában bármikor, bármilyen körülmények között képesek elengedni a kötelességüket és letenni a munkát a kezükből, hogy világi boldogságot és kilátásokat hajszoljanak. Egyesek akár a testvéreket is képesek elárulni, képesek elárulni Isten házában érdekeit és elárulni Istent, hogy világi előnyökhöz és kilátásokhoz jussanak. Ezért bármennyire kiválónak, bármennyire versenyképesnek is tűnnek esetleg az

antikrisztusok a kötelességük végzésében, mind képesek arra, hogy bármikor, bármilyen körülmények között eldobják a kötelességüket, elárulják Istent és elhagyják Isten házát. Bármikor, bármilyen körülmények között képesek elárulni Isten házát, Júdássá válva. Ha antikrisztusok végzik a kötelességüket, szükségszerűen alkualapként fogják használni ezt. Minden bizonnyal megpróbálják majd kielégíteni a saját vágyukat, hogy rövid időn belül áldásokat nyerjenek – legalábbis megpróbálják majd először kielégíteni a státusz előnyeire irányuló vágyukat, és elnyerni mások imádatát, majd megpróbálnak belépni a menny királyságába és megkapni a jutalmukat. A kötelességük végzését illető időbeli korlátjuk lehet három év, öt év, sőt akár tíz vagy húsz év is. Ezt a kiszabott időt adják Istennek, és ez a leghosszabb idő, amit maguknak adnak arra, hogy végezzék a kötelességüket. Amikor ez az időkorlát lejár, a kitartásuk is eléri majd a határait. Bár tehetnek engedményeket az áldásokra, a gyönyörű rendeltetési helyre, a koronára és a jutalmakra irányuló vágyuk miatt, valamint nehézséget viselnek és megfizetik az árat Isten házában, az idő múlása sosem feledteti velük a kilátásaikat és a sorsukat, illetve a személyes ambícióikat és vágyaikat, illetve nem készíti arra őket, hogy elengedjék ezeket, arról nem is beszélve, hogy ezek a dolgok az idő múlásával változnának vagy gyengülnének. Ezért az antikrisztusok e lényegéből ítélve megrögzött álhívők és opportunisták ők, akik nem szeretik a pozitív dolgokat és csak a negatív dolgokat szeretik; degeneráltak csoportja, akik végig akarják blöffölni az útjukat Isten házában. Ezek az emberek szégyenteljesek.

Az antikrisztusoknak a kötelességüket illető egyik fő szándéka és hozzáállása az, hogy lehetőségként használják azt fel arra, hogy ügyletet bonyolítsanak Istennel és elnyerjék az általuk kívánt előnyöket. Ezt is hiszik: „Amikor az emberek elhagyják a családjukat és lemondanak a világi kilátásaikról, hogy a kötelességüket tegyék isten házában, magától értetődik, hogy nyerniük kellene valamit, hogy kapniuk kellene valamit cserébe – csak ez igazságos és észszerű. Ha végzed a kötelességed és semmit sem kapsz, még ha néhány igazságot meg is kapsz, az nem éri meg. A beállítottságbeli változás sem oly kézzelfogható előny – még ha meg is kaptad az üdvösséget, senki sem fogja látni!” Ezek az álhívők szemet hunynak Isten emberiséggel szemben támasztott minden követelménye felett. Nem ismerik el és nem hisznek benne, és tagadó hozzáállást vesznek fel. Azokból a hozzáállásokból és szándékokból ítélve, amelyekkel az antikrisztusok a kötelességükkel bánnak, nyilvánvalóan nem olyan emberek, akik az igazságra törekednek, hanem álhívők és opportunisták; a Sátántól valók. Hallottatok már olyat, hogy a Sátán hűséggel tud végezni egy kötelességet? (Nem.) Ha a Sátán képes tenni a „kötelességét” Isten előtt, akkor ezt a kötelességet idézőjelbe kell tennünk, mert a Sátán passzívan és kényszer alatt teszi azt, a Sátánt Isten irányítja, és Isten kihasználja őt. Ezért – az antikrisztusi lényegük miatt, valamint amiatt, mert nem szeretik az igazságot, idegenkednek az igazságtól, sőt, még inkább az elvetemült természetük miatt az antikrisztusok nem tudják feltétel és ellentételezés nélkül végezni a teremtett lény kötelességüket, sem az igazságra nem tudnak törekedni, illetve nem tudják

elnyerni az igazságot miközben a kötelességüket teszik, illetve nem tudják azt Isten szavainak követelményei szerint tenni. E természetük, a hozzáállás, amellyel a kötelességükkel bánnak, valamint a kötelességük végzése során tanúsított különféle megnyilvánulásaik következtében az antikrisztusok hanyagul bánnak a kötelességükkel. A kötelességük végzése során gonoszságot követhetnek el, és bármikor, bármely körülmények között játszhatják azt a szerepet, hogy akadályozzák és megzavarják Isten házának munkáját. Mi a fő és szembetűnő megnyilvánulás a kötelességük végzése folyamán? Az akaratos és önkényes cselekvés, az öntörvényűség, és az, hogy anélkül teszik a dolgokat, hogy másokkal megbeszélnék. Tetszésük szerint cselekednek, a következmények figyelembevétele nélkül. Csak arra gondolnak, hogy miként juthatnak előre és miként irányíthatnak több embert a kötelességük végzése révén. Csak azért akarják megmutatni Istennek, hogy nehézséget viseltek és megfizették az árat a kötelességük végzése során, hogy van tőkéjük, és jogosultak jutalmakat és koronát kérni Istentől, hogy megvalósítsák az ambícióikat és a vágyaikat, valamint elérjék abbéli céljukat, hogy áldásokat kapjanak.

A kötelességük végzése folyamán az antikrisztusok állandóan a saját kilátásaikat és sorsukat illetően számíthatnak: hány éve végzik a kötelességüket, mennyi nehézséget viseltek, mennyi mindenről mondtak le Istenért, mennyi árat fizettek, mennyi energiát fektettek be, hány évet adtak fel a fiatalságukból, illetve vajon most jogosultak-e már arra, hogy jutalmakat és koronát kapjanak; elegendő tőkét halmoztak-e már fel a kötelességük végzésének e pár évében, Isten szemében kegyelt emberek-e, valamint, hogy olyan emberek-e Isten szemében, akik jutalmakat és koronát kaphatnak. A kötelességük végzése folyamán állandóan így mérlegelnek, számíthatnak és tervezgetnek, miközben egyúttal megfigyelik mások szavait és kifejezéseit, figyelik a testvérek róluk szóló értékeléseit és kijelentéseit. A leginkább természetesen azzal törődnek, hogy a Fennvaló tud-e a létezésükről és arról, hogy teszik a kötelességüket. Az még inkább foglalkoztatja őket, hogy a Fennvaló miként látja őket, miként beszél róluk és miként értékeli őket, hogy a Fennvaló érti-e a „gondos szándékaikat” a nehézség elszenvedésében és az ár megfizetésében, hogy a Fennvaló pontosan ismeri-e a szenvedést és a gyötrelmeket, amelyeket Isten követésének éveiben viseltek, és hogy a mennyei Isten vajon miként ítéli meg mindazt, amit tesznek. Azzal egyidejűleg, hogy elfoglalják magukat az általuk viselt kötelességekkel, az elméjük folyamatosan számolgat, és több forrásból próbálnak információt szerezni és mérlegelni, hogy vajon elkerülhetik-e a katasztrófákat, elnyerhetik-e Isten jóváhagyását és megkaphatják-e azt az ismeretlen koronát és kaphatnak-e áldásokat. A szívük mélyén ezeket a dolgokat számíthatják gyakran, ezek az elsődleges és legfontosabb dolgok, amelyeket minden egyes nap minden pillanatában számíthatnak. Ugyanakkor azon sosem próbálnak elmélkedni vagy elgondolkodni, hogy ők maguk olyan emberek-e, akik gyakorolják az igazságot; hogy mennyit értenek az igazságból; hogy az általuk megértett igazságból mennyit tudnak ténylegesen gyakorolni; hogy a beállítottságuk átment-e valódi változáson; hogy azokban a dolgokban, amelyeket Istenért

tesznek, benne van-e a legcsekélyebb őszinteség, illetve bármiféle hamisság, ügylet vagy kérés; hogy mennyi romlottságot tártak fel a kötelességük végrehajtásában; hogy az általuk mindennap végzett egyes kötelességeket és feladatokat az igazságalapelvek szerint teszik-e; és hogy a kötelességvégzésük megfelel-e a mércének és eleget tesz-e Isten szándékainak. Sohasem gondolkodnak el, illetve nem próbálnak elmélkedni ezeken a dolgokon. Csak azt számítgatják, hogy nyerhetnek-e áldásokat a jövőben, és hogy mi a rendeltetési helyük. Csak a saját érdekeiket, valamint a saját nyereségeiket és veszteségeiket számítgatják, de az igazságra, a beállítottságbeli változásra, illetve arra, hogy miként tegyenek eleget Isten szándékainak, soha nem fordítanak semennyi energiát és erőfeszítést. Az antikrisztusok soha nem gyakorolják azt, hogy elgondolkodjanak a saját romlott beállítottságukon vagy az általuk választott tévutakon, illetve azt, hogy megismerjék és boncolgassák azokat, és soha nem törődnek azzal, hogy miként változtassanak a saját téves nézőpontjukon. Soha nem fogják gyűlölni azt, hogy megsértették az igazságot és sok gonosz dolgot tettek, hogy ellenálljanak Istennek, soha nem fogják gyűlölni magukat azért, mert a romlott beállítottságuk szerint élnek, és soha nem fognak büntudatot érezni az általuk választott tévutak, illetve azon dolgok miatt, amelyeket azért tettek, hogy akadályozzanak és zavarjanak. A kötelességük végzése során – amellet, hogy mindenáron titkolják saját hiányosságaikat, gyengeségeiket, negativitásukat, passzivitásukat és romlott beállítottságukat –, minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy mutogassák magukat, hogy boldogulhassanak, valamint minden lehetséges módot kitalálnak, hogy Istennel és Isten választott népével megláttassák a saját tehetségüket, adottságaikat és képességeiket. Ezt arra használják, hogy megnyugtassák magukat, valamint elhitessék magukkal, hogy megvan a tőkéjük és a bizonyosságuk ahhoz, hogy koronát és jutalmakat kapjanak, és hogy nekik nem szükséges az igazságra való törekvés útját járniuk. Az antikrisztusok logikája ezért hibás. Bármennyire is közlik az igazságot és bármennyire világosan közlik is, akkor sem értik Isten szándékait, illetve azt, hogy mire is való az Istenbe vetett hit, valamint, hogy melyik a helyes út, amelyen az embereknek járniuk kellene. Az elvetemült beállítottságuk, az elvetemült természetük, valamint az ilyen emberek természetlényege miatt mélyen legbelül ők nem tudják megkülönböztetni, hogy mi az igazság és melyek a pozitív dolgok, hogy mi helyes és mi helytelen. Erősen ragaszkodnak a saját ambícióikhoz és vágyaikhoz, az igazságnak, az élet egyedüli céljainak, valamint a legigazságosabb vállalkozásnak tekintve azokat. Nem ismerik azt az igazságot, miszerint ha egy ember beállítottsága nem változik, akkor örökké Isten ellensége lesz, és nem tudják, hogy az, hogy Isten milyen áldásokat ad valakinek és hogyan bánik vele, nem a képességén, az adottságain, a tehetségén és a tőkéjén múlik, hanem azon, hogy mennyi igazságot gyakorol és mennyi igazságot nyer el, valamint azon, hogy olyan ember-e, aki féli Istent és kerüli a rosszat. Ezek olyan igazságok, amelyeket az antikrisztusok sosem fognak megérteni. Az antikrisztusok sosem fogják látni ezt, és ebben a legostobábbak. A kezdettől a végéig hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a kötelességükhöz? Azt hiszik, hogy a kötelességtevés

ügylet, hogy annak, aki a legtöbbet áldoz a kötelességében, aki a legnagyobb hozzájárulást teszi Isten házához és a legtöbb éven át bírja Isten házában, nagyobb esélye lesz az áldásra és arra, hogy végül koronát kapjon. Ilyen az antikrisztusok logikája. Helyes ez a logika? (Nem.) Könnyű megfordítani ezt a fajta szemléletet? Nem könnyű megfordítani. Ezt az antikrisztusok természetlényege dönti el. Az antikrisztusok a szívükben idegenkednek az igazságtól, egyáltalán nem keresik az igazságot és a rossz utat választják, így hát nem könnyű megfordítani azt a szemléletüket, miszerint ügyleteket bonyolítanak Istennel. Végso soron az antikrisztusok nem hisznek abban, hogy Isten az igazság, ők álhívők, azért vannak itt, hogy spekuláljanak és áldásokat nyerjenek. Az álhívők számára az Istenben való hit önmagában tarthatatlan, abszurd dolog, az pedig még abszurdabb dolog, hogy ügyletet akarnak bonyolítani Istennel és áldásokat kapni a szenvedés elviselésével és azzal, hogy megfizetik az árat Istenért.

Az antikrisztusok csak azért hisznek Istenben, hogy áldásokat és koronát nyerjenek. Nem azért léptek erre az útra, mert valaki rákényszerítette őket, és még kevésbé azért, mert Isten szavai bármilyen módon félrevezették őket. Isten ígéreteket adott az emberiségnek, ám azzal egyidejűleg, hogy ígéreteket adott, számos igazsággal is megajándékozta őket és sok követelményt támasztott velük szemben, amit a normális embereknek képesnek kellene lenniük látni. Mit gondolnak a normális emberi mivolthoz tartozó józan ésszel rendelkező emberek? „Nem könnyű elnyerni ezeket az áldásokat, úgyhogy Isten követelményei szerint kell cselekednem és a helyes úton kell járnom; nem szabad Pál útján járnom. Ha az emberek Pál útján járnak, akkor teljesen végük van. Az Isten által említett ígéreteknél, áldásoknak, kilátásoknak és sorsnak csak akkor lesz bármiféle közük az emberekhez, ha elhiszik és elfogadják Isten szavait és alávetik magukat azoknak. Ha nem hiszik, nem fogadják el Isten e szavait és nem vetik alá magukat azoknak, akkor mindezeknek az Isten által említett ígéreteknél és áldásoknak semmi közük nem lesz hozzájuk.” A normális emberi mivolthoz tartozó józan ésszel rendelkező emberek így fognak gondolkodni. De vajon az antikrisztusok miért nem gondolkodnak így? Az antikrisztusok Sátánok, ördögök, és nincs meg bennük a normális emberi mivolthoz tartozó józan ész – ez az első ok. Másodsorban az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, nem hiszik az Isten szájából elhangzó egyes szavakat, és idegenkednek a pozitív dolgoktól. Tud vajon az igazság és pozitív dolgok szerint gyakorolni egy olyan ember, aki nem veszi tudomásul az igazságot és idegenkedik a pozitív dolgoktól? (Nem, nem tud.) Olyan ez, mintha a juhokhoz hasonlóan füvet etetnél a farkassal – alapvetően nem képes rá. Ha nincs hús, és az éhenhalás szélén áll, akkor talán rákényszerül, hogy egyen egy kevés füvet, de amint ehét húst, az első választása nyilvánvalóan az, hogy húst egyen; ezt a farkas természete határozza meg. Az antikrisztusoknak ilyen a természete. Az érdekeik arra sarkallhatják őket, hogy tanúsítsanak némi jó viselkedést, fizessenek bizonyos árat és legyen néhány jó megnyilvánulásuk, ám sohasem tudják feladni az eme előnyökre irányuló törekvésüket és vágyukat. Például az, amire a kötelességük végzése folyamán törekednek, a

személyes érdekek, amire pedig gondolnak, az az, hogy miként fordítsák tőkévé a kötelességtevésüket, hogy áldásokat nyerjenek maguk számára. Amint ez a remény szertefoszlik és amint ez a védvonal összeomlik, bármikor, bármilyen körülmények között feladhatják a kötelességüket. Amikor ez az idő eljön, és azt mondd nekik, milyen jó és milyen tökéletesen természetes és indokolt az, hogy az ember végzi a kötelességét, vajon odafigyelnek még? (Nem.) Amikor amellettt döntenek, hogy feladják és távoznak, az emberek megpróbálják meggyőzni őket: „Maradnod kellene. Az, hogy teszed a kötelességed, igen jó, visszamenni, ki a világba pedig igen nehéz. Semmit sem fogsz nyerni, megfélemlítenek és kimerítenek majd, nem fogod elnyerni az igazságot és nem lesz esélyed arra, hogy megmenekülj.” Az emberek talán azt gondolják, hogy rendben van, ha tanácsot adnak nekik, de nemhogy nem maradnak, még sírni is fognak kínjukban. Miért fognak sírni? (Sértve érzik magukat.) Igaz. És mi módon sértették meg őket? (Azért érzik sértve magukat, mert szerintük sok szenvedést viseltek és nagy árat fizettek, ám nem nyerték el azt, amit akartak.) Úgy vélik, hogy semmit sem nyertek és teli vannak panasszal. Isten oly nagyszerű munkát végez, és ez sosem hatotta meg őket és soha egy könnyet sem ejtettek érte, amikor azonban mások próbálják meggyőzni őket, sírni kezdenek. Ha sértve érezték magukat, miért nem mondták? Vajon nem oldaná meg a dolgokat, ha világosan kimondanák? Miért sírnak? Miért nem beszélnek egyszerűen nyíltan? Azért, mert a gondolataik olyan kimondhatatlanok, hogy még ők maguk is szégyellenek beszélni róluk. Kezdetben olyan esküt tettek Istennek, amely eget-földet megrázott, és mi a helyzet most? „Bánom, amit tettem; hogy lehettem ilyen ostoba? Ha tudtam volna, hogy ez lesz a vége, nem úgy viselkedtem volna, mint ahogyan a múltban tettem! Akkor még semmit sem értettem. Azt mondták, hogy istenben hinni jó, ezért hittem benne. Még a családomról és a munkámról is lemondtam, hogy a kötelességemet végezzem isten házában. Sokat szenvedtem, üldöztek és letartóztattak, de egyáltalán semmit sem nyertem abból, hogy végeztem a kötelességemet az elmúlt pár évben.” Sértve érzik magukat és bánatosak, és megbánják mindazt, amit tettek. Úgy vélik, hogy nem érte meg, és azt hiszik, hogy becsapták és rászédtek őket. Szerintetek mit kellene tenni az efféle emberrel? (Gyorsan távozásra kellene bírni.) Még mindig megpróbálnátok meggyőzni? (Nem.) Ha továbbra is győzködni próbáljátok, a földön fetreng majd és hisztizik. Egyáltalán nem szabad megpróbálnotok meggyőzni az ilyen embereket.

Isten háza Kánaán jó földje. Egy tiszta földdarab. Az emberek Isten házába jönnek, és megkapják az Istentől származó szavak ítéletét és metszését, és megkapják az Ő ellátását, segítségét, útmutatását és áldásait. Isten személyesen munkálkodik és pásztorol, és még ha az embereknek kell is egy kevés árat fizetniük és elviselniük némi szenvedést, az megéri. Minden megéri a fáradságot, amit az emberek azért tesznek, hogy megszabaduljanak ettől a gonosz világtól, változtassanak a beállítottságukon és megmeneküljenek. Az antikrisztusok számára azonban, ha ez nem áldások vagy jutalmak elnyeréséről szól, ha a korona és a jutalmak nem léteznek, akkor nem éri meg megtenni mindezeket a dolgokat – ezek mind ostoba cselekedetek, és mind annak a

megnyilvánulásai, hogy rászedték őket. Bármilyen nagy elhatározást vagy bármilyen magasztos esküt tettek is korábban, az egészet csak úgy semmissé lehet tenni és nem vehető számításba. Ha szenvednek és árat fizetnek abban, hogy így teszik a kötelességüket, és végül semmit sem nyernek, akkor jobban járnának, ha mielőbb elmenekülnének erről a „bajos helyről”. Az antikrisztusok úgy tekintenek arra, hogy feláldozzák magukat Istenért, hogy nehézséget szenvednek és árat fizetnek a kötelességük végzése során, hogy nincs más választásuk, valamint, hogy azok alku tárgyai a tőke szerzéséhez, amelyet koronára és jutalmakra cserélhetnek. Ez a kiindulópont önmagában hibás, mi tehát a végeredmény? Egyesek számára a kötelességük végrehajtása zátonyra fut, és nem tudnak a végsőig munkát végezni. A természetlénységük miatt ugyanakkor az ilyen emberek állandóan megsértik az igazságalapelveket a kötelességük végzése folyamán, gondatlanul és önkényesen cselekednek, és csak olyasmiket tesznek, ami akadályoz és zavar. Mivé válnak tehát az általuk végzett kötelességek? Isten szemében azok nem jócselekedetek, hanem gonosztettek, még hozzá egy rakás belőlük. Az ilyen eredményeknek van egy kiváltó oka. Tud vajon Isten szavai szerint cselekedni egy olyan ember, aki egyszerűen nem hisz az igazságban, illetve Isten szavaiban? Biztosan nem. Csupán minden lehetőséget megtalál arra, hogy kérkedjen, megragadja a hatalmat, irányítson másokat, irányítsa mások viselkedését és gondolatait, sőt irányítson mindent az emberekkel kapcsolatosan a saját céljai érdekében. Ezért egyeseket kizárnak azok közül, akik sok gaztettet követnek el, mások pedig, akik viszonylag alattomosak és ügyesen álcázzák magukat, továbbra is Isten házában maradnak. Miért mondjuk, hogy ezek az emberek Isten házában maradnak? Ezek az emberek nem tettek nyilvánvaló gonosztságot, közülük egyesek pedig még azt is tudják, hol a helyük, és jólneveltek és engedelmesek, megteszik, amire kéri őket, ami azonban a lényegüket illeti, nem képesek a legjobb képességük szerint teljesíteni a kötelességeiket és a kötelezettségeiket. Nem áldozzák fel magukat Istenért, helyette evickélnek és elütik az időt, és azt hiszik, hogy ha végig kitartanak, akkor nyerni és szerezni fognak valamit. Miféle emberek ők? Ők azok az opportunisták, azok az emberek, akik alapvetően nem törekednek az igazságra. Egyesek tettek némi gonosztságot Isten házában, ám Isten házában adminisztratív rendeletei szerint nem érték el azt a szintet, hogy kitakarítsák vagy kizárják őket, és még mindig végzik a kötelességüket. Mélyen legbelül valójában tudják, hogy annak oka, amiért Isten háza nem takarította vagy nem zárta ki őket, nem az, hogy nem jól tájékozott velük kapcsolatban vagy nem ismeri a valódi helyzetüket, hanem különféle más okok. Ezek közül az emberek közül, akiket nem zártak ki, sokan antikrisztusok is. Miért mondom ezt? Azért, mert ezeknek az embereknek most nincs esélyük, ám a természetlénységük alapján – amint egyszer státuszt szereznek és hatalmat gyakorolnak, azonnal sok gonosztságot tesznek majd. Ráadásul, bár ezeket az embereket nem takarították ki Isten házából, amikor a kötelességük végrehajtásáról van szó, a hátrányok általában felülmúlják az előnyöket. Gyakran tesznek rossz dolgokat, olyasmiket, amik sértik Isten

házának érdekeit. Bár ezt maguk is tudják, sohasem érznek büntudatot, soha nem vélik úgy, hogy rosszat tettek, és soha nem gondolják, hogy nem kellett volna így viselkedniük. Nincs bennük megbánás, és helyette milyen állapot támad a szívükben? „Amíg isten háza nem zár ki engem, egyszerűen kihúzom az itt-tartózkodásomat és elevickélek, amíg le nem jár az időm. Nem fogok törekedni az igazságra, és ha arra kérnek, hogy megtegyek valamit, azt teszem, amit tudok. Ha boldog vagyok, egy kicsit többet teszek, ha pedig nem vagyok boldog, egy kicsit kevesebbet. Vissza is kell tartanom őket és terjesztenem kell némi negativitást és elképzeléseket, pár ítélkező szót. Amikor eljön az idő, még ha ki is takarítanak és kizárnak is és nem nyerek áldásokat, bűnbakként használok majd néhány embert, másokat pedig magammal rántok.” Hát nem gonosz emberek ezek? Megfigyelik, hogy kikben nincs tisztánlátás, kik gyengék és negatívak gyakran, kiknek rossz az emberi mivolta, kik kicsapongók, kik tűnnek nem hívőknek, majd csőbe húzzák ezeket az embereket és a kulisszák mögött negativitást terjesztenek nekik. Ismerik vajon az efféle viselkedés természetét? Nagyon is jól ismerik. Akkor miért tudnak mégis így viselkedni? (A természetük nem tud változni.) Az, hogy a természetük nem tud változni, olyasmi, ami a felszínen nyilvánvaló, mit gondolnak azonban valójában? (Azt akarják, hogy mindenki veszítsen, és mások velük együtt vesszenek el, hogy bosszút álljanak Istenen.) Ilyen rosszindulatú az elméjük. Tudják, hogy meg vannak számlálva a napjaik, és hogy előbb-utóbb ki kell takarítsák őket. Tudják, mit tettek és ismerik ezeknek az általuk tett dolgoknak a természetét, ám nemcsak hogy nem fordulnak vissza, nem tartanak bűnbánatot, illetve nem engedik el a bennük lakozó gonoszt, hanem rákontráznak és még több gonosz embert húznak csőbe, hogy velük együtt gonoszságot kövessenek el. Sőt, negativitást és elképzeléseket terjesztenek, ami miatt több ember hagyja el a kötelességét és árt Isten háza érdekeinek. Ez hordoz egy keveset a bosszú természetéből, azzal pedig, hogy ezt teszik, a következőt mondják: „Nem tudok hinni tovább, és előbb-utóbb isten háza úgyis kitakarít majd, úgyhogy nem fogom megkönnyíteni a dolgokat, és azt sem engedem, hogy isten házában könnyű dolga legyen!” Előbb támadnak, még mielőtt Isten háza bármilyen döntést is hozott volna róluk. Hát nem gonosz emberek tettei ezek? Így hiszik: „Nincs reményem arra, hogy áldásokat nyerjek. Nem kell elmondanotok, miket csináltam korábban – mindent világosan értek. Nem szükséges kizárnotok engem; magam feladom.” Sőt, azt hiszik, hogy így cselekedni öntudatos és észszerű, hogy ez egy bölcs lépés. Ezt mondják: „Ha nem engeded, hogy áldásokat nyerjek és semmit sem nyerek, nemcsak hogy nem tartok majd bűnbánatot, hanem téged is visszafoglak, negativitást terjesztek, valamint elképzeléseket és téveszméket terjesztek a hátad mögött. Ha én nem nyerhetek áldásokat, akkor ne gondold, hogy mások fognak!” Hát nem rosszindulatúak az ilyen emberek? Egyes antikrisztusok ilyen szavakat is terjesztenek: „A hozzánk hasonló embereket kihasználják isten házában; mind túl ostobák vagyunk!” Látják, hogy nem nyerhetek áldásokat, ezért különös figyelmet fordítanak arra, hogy terjesszék ezeket a dolgokat azoknak a negatív, zavarodott és tisztánlátással nem

rendelkező embereknek. Hát nem hordozza ez magában a zavarás természetét? Amint úgy hiszik, hogy nem tudnak szilárdan megállni Isten házában és nem lesznek áldottak, és hogy előbb-utóbb kitakarítják majd őket, nem azt az utat választják, hogy feladják a bennük lévő gonoszt, és vallanak és bűnbánatot tartanak Istennek, őszintén teszik a kötelességüket és jóvá teszik a múltbéli hibáikat. Helyette rákontráznak azzal, hogy negativitást terjesztenek Isten házában, megzavarnak másokat a kötelességeik végrehajtásában, kárt okoznak Isten háza munkájának és zavarják azt, megpróbálnak több embert rávenni, hogy hozzájuk hasonlóan gonoszságot műveljenek, negatívvá válnak és visszavonulnak, valamint felhagynak a kötelességük végrehajtásával, amivel elérik céljukat, a bosszút. Hát nem ezt teszik a gonosz emberek? Vajon az ilyen emberek szívében ott van még Isten? (Nem, nincs.) A szívükben egy homályos mennyei Isten van, az emberek számára a földön látható és az emberek között munkálkodó Istent pedig embernek tekintik. Olyanok is vannak, akik az ellenkezőjét teszik. A szívükben mindig is egy homályos Istenben hittek, végül azonban alávetik magukat az istenként bálványozott embereknek, úgyhogy minden általuk tett dologban ezeknek az embereknek vetik alá magukat. Mit jelent úgy hinni Istenben, mintha Ő ember lenne? Amikor egy homályos Istenben hisznek, úgy vélik, hogy ez a számukra láthatatlan homályos Isten áldásokat ruházhat rájuk, és kellőképp alkalmas arra, hogy a következő korszakba vezesse őket, valamint jutalmakat és koronát adjon nekik. Mielőtt észrevennék, elkezdik kétségbe vonni a földi gyakorlati Istent. Bárhogyan is tekintenek Rá, nem tűnik Istennek, ezért nehéznek találják azt, hogy higgyenek Benne. A szívükben csak abban hisznek, hogy a mennyei Isten az igaz Isten, és mivel az általuk látott gyakorlati Isten túlságosan jelentéktelen, túl normális és túl gyakorlatias, szerintük nincs meg Benne az, ami miatt ők hinnének Benne, és embernek tekintik ezt az Istent. Amikor embernek tekintik Istent, nehézségeik merülnek fel: „Amellett, hogy az igazságot adja az embereknek és ad nekik néhány ígéretet, mi mást tud tenni ez az ember? Akárhogy is nézem, nem emlékeztet istenre, és nem tud semmiféle előnyt és hasznot hozni az embereknek. Csak egy ember ő; mit tehet ez a személy? Ha az emberek istenben hisznek, még van egy kevés reményük, egy kevés szellemi táplálékuk. Ha azonban egy emberben hisznek, miféle előnyöket és hasznot adhat ez az ember az embereknek? Vajon megvalósulhatnak benne az emberek reményei és éltetése? Vajon semmivé válnak? Ha ő ember, akkor nem kell félni tőle. A szeme láttára kimondom, amit mondanom kell, és megteszem, amit tennem kell.” A gonosz emberek így bánnak Istennel. Ha még nem látták Őt, úgy képzelik, hogy Isten oly magasztos, oly szent, oly megsérthetetlen, amikor azonban meglátják a földi Istent, a képzelődéseik és az elképzeléseik tarthatatlanná válnak. Mit tesznek majd, ha ez megtörténik? Emberként bánnak Istennel. Az a kevés tisztelet is eltűnik a szívükből Isten iránt, a Tőle való rettegről vagy félelemről nem is beszélve. Ezek nélkül a gonosz emberek merészebbé válnak, a védvonalak és az óvatosság eltűnik a szívükből, és aztán bármit meg mernek majd tenni. Az ilyen emberek, még ha a végsőig hisznek is, akkor is olyanok lesznek, akik ellenállnak Istennek.

Az antikrisztusok a mennyei Istenben való hitet könnyűnek találják, a földi Istenben való hit azonban igazán nehéz számukra. Pál élő példája volt ennek. Mi volt a végeredménye a Krisztusba vetett hitének? Végző soron mivé lett a cél, amelyre a Krisztusba vetett hitében törekedett? Ő akart krisztussá válni és Krisztus helyébe lépni. A földi Istent tagadta, és a mennyei Istentől akart koronát és áldásokat kapni. Ezek az antikrisztusok pontosan ugyanolyanok, mint Pál. A földi Istent embernek tekintik, a láthatatlan homályos mennyei Istent pedig a legnagyobb Istennek tekintik a szívükben, akit becsaphatnak, akivel tetszés szerint játszhatnak, akit úgy értelmeznek, ahogyan nekik tetszik, és akit elképzelések tárgyává tehetnek és kedvük szerint ellenállhatnak Neki. Ez a különbség aközött, ahogyan az álhívők és az antikrisztusok a mennyei Istennel és a földi Istennel bánnak. Az, hogy a kötelességeikkel való bánásmódban különféle megnyilvánulásokat tanúsítanak, pontosan amiatt van, mert ilyen hozzáállással bánnak a földi Istennel. E megnyilvánulások között szerepel az, hogy egyre kevésbé érdekli őket a kötelességük végzése és egyre kevésbé hajlandóak arra, amikor a földi Istent látják. Emiatt elveszítik az érdeklődésüket az istenhitben, és negatív gondolataik és megnyilvánulásaik lesznek. Az antikrisztusok ezért mind képtelenek szilárdan állni a végén; még ha a gyülekezet nem is takarítja ki őket, önszántukból távoznak. Tudtok ilyen példáról? (Igen, én találkoztam már antikrisztussal. Különösen akaratos volt. Nem törekedett az igazságra és nem gyakorolta az igazságot, a kötelességét pedig felületes és lelkiismeretlen módon tette. A szakmáját kitanulandó sem dolgozott szorgalmasan, és különösképp lusta volt és felvágott. Mindennap csakis az étellel és az öltözködéssel foglalkozott, és paráználkodott. Amikor kizárták, a legcsekélyebb szándék sem volt benne a megbánásra, hanem egyfajta megkönnyebbülésnek érezte azt.) Az efféle emberek nem becsülik meg a lehetőséget, hogy kötelességet végezzenek, még kevésbé tisztelik, illetve értékelik a saját kötelességüket, felületesek és vesztegetik az idejüket. Közölte vele valaki, hogy így nem lehet kötelességet végrehajtani? (Igen. Én is beszélgettem vele, de nem figyelt, elég felszínesen állt hozzá.) Valaki más mondjon egy példát. (Volt egy rendező, aki következetesen felületes módon végezte a kötelességét; az általa rögzített anyag nagy része nem volt megfelelő, és megszakításokat és zavarásokat is okozott. Miután áthelyezték egy B csoportba, abbahagyta a kötelessége végzését. Egész nap azzal volt elfoglalva, hogy munkába járjon és pénzt keressen, és nem hívőkkel lógott, végül pedig kitakarították. Valójában még ha a gyülekezet nem is takarította volna ki, önszántából visszalépett volna. Nem törekedett az igazságra, és végül képtelen volt szilárdan megállni.) Az antikrisztusok beállítottságának lényege ugyanez: idegenkednek az igazságtól és idegenkednek a pozitív dolgoktól, az igazságtalanságot kedvelik, valamint rendkívül erős ambícióik és vágyaik vannak. A kötelességükkel úgy bánnak, mint egy játékkal, felületes módon, a viselkedési stílusuk pedig különösen illetlen és gátlástalan. A természetük elvetemült és ádáz. Csak azért jönnek Isten házába és végeznek kötelességet, hogy áldásokat kapjanak, és ha nem kaphatnának áldásokat, nem hinnének Istenben! Alapvetően nincs különbség ezek

között az emberek és a nem hívők között, megrögzött álhívők és nem hívők ezek; ilyen a lényegük. Ha nem engedek nekik, hogy olyanok legyenek, mint a nem hívők, és az Istenben hívők körében végeztetted velük a kötelességüket, igen fájdalmasnak fogják találni ezt az életet, és minden nap gyötremnek tűnik majd számukra. Úgy érzik, hogy érdektelen jólnevelten, a helyükön maradva a kötelességüket végezni a testvérekkel Isten házában, és hogy ez az élet nem oly szabad és kötetlen, mint nem hívőkkel lógni odakinn a világban – úgy érzik, hogy az a fajta élet érdekes. Ezért aztán az, hogy Isten házába jönnek és teszik a kötelességüket, pusztán muszájból fakad, az a szándék vezérli, hogy áldásokat nyerjenek, és a személyes ambícióik és vágyaik kielégítése kedvéért teszik. A természetlénységükből ítélve alapvetően nem szeretik az igazságot, illetve a pozitív dolgokat, arról nem is szólva, hogy hinnének azokban a dolgokban, amelyeket Isten meg tud valósítani. Megrögzött álhívők és megrögzött opportunisták. Nem azért jöttek, hogy a kötelességüket tegyék, azért jöttek, hogy gonoszságot műveljenek, hogy zavarásokat okozzanak és ügyleteket bonyolítsanak. Ezért az antikrisztusok e megnyilvánulásainak összességéből ítélve, amikor ezek az emberek Isten házában vannak, vajon hasznosak vagy ártalmasak annak munkájára? (Ártalmasak.) Láttatok már olyan antikrisztusi lényegű embert, aki valamelyest tehetséges és alkalmas, és aki a helyén tud maradni miközben Isten házában a kötelességét végzi anélkül, hogy bajt vagy megszakításokat okozna? Tegyük fel, hogy ezt mondod egy antikrisztusnak: „Ami egy hozzád hasonló embert illet, aki a múltban tett néhány gonoszságot – nem biztos, hogy lesznek bármiféle kilátásaid vagy sorsod a jövőben. Mivel valamelyest tehetséges vagy, csak tégy szorgalmasan szolgálatot Isten házában!” Hajlandó lesz vajon szolgálatot tenni tekintet nélkül arra, hogy áldott lesz-e vagy balszerencsét szenved? Biztosan nem. Azoknak, akik ezt meg tudják valósítani, viszonylag jó az emberi mivolta, de vajon az antikrisztusok rendelkeznek ilyen emberi mivolttal? (Nem, nem rendelkeznek.) Az ő beállítottságuk ádáz. Ezt gondolják: „Ha nem adsz nekem előnyöket vagy ígéreteket és elkötelezettséget, akkor hogyan tudnék szorgalmasan dolgozni érted? Eszedbe se jusson, ez kizárt dolog!” Ez elvetemült beállítottság. Ez az átfogó megnyilvánulása annak, ahogyan az antikrisztusok a kötelességükkel, Istennel és Isten követelményeivel bánnak. Gondoljátok, hogy vannak olyan antikrisztusok, akik ezt mondják: „Isten felemelt engem és megajándékozott engem ezzel az adottsággal, úgyhogy felajánlom magam Istennek”? (Nem.) Mit mondanának? „Ki akarsz használni? Csak az adottságaimat és a tehetségemet kedveled. Ha ki akarsz használni engem, akkor előnyöket kell adnod nekem. Ha ki akarsz használni, az semmiképp nem fog megtörténni!” Nem hisznek abban, hogy ez arról szól, hogy Isten felemeli őket, és azt sem hiszik, hogy ez Isten adta lehetőség, amelyet meg kell becsülniük. Azt hiszik, hogy kihasználják őket. Az antikrisztusok ezt hiszik. Egyesek talán átmenetileg tudatlanok, megszakításokat és zavarokat okoznak és tesznek rossz dolgokat, majd elvonulnak, hogy elgondolkodjanak magukról. Az igazságra törekvők gondolkodnak egy ideig és ezt mondják: „Meg kell vallanom és meg kell bánnom Istennek, és a jövőben nem viselkedhetek így ismét. Meg

kell tanulnom alávetni magam, meg kell tanulnom együttműködni másokkal és meg kell tanulnom keresni az igazságot és Isten szava szerint cselekedni, nem szabad ismét gonoszságot elkövetnem.” A gyülekezet ezután megszervezi, hogy tegyék a kötelességüket, ők pedig könnyárban mondanak köszönetet Istennek, a szívük legmélyéről dédelgetve ezt az esélyt, amelyet Isten adott nekik. Megtisztelve érzik magukat, hogy újra van lehetőségük végezni a kötelességüket. Úgy érzik, meg kell becsülniük azt és nem szabad hagyniuk, hogy ismét elússzon, és jobban végzik a kötelességüket, mint annak előtte. Van némi önismeretük és átestek pár változáson. Bár lehetséges, hogy továbbra is tesznek tudatlan dolgokat, és lehet, hogy továbbra is negatívvá válnak és elgyengülnek, és időnként feladják a munkájukat, az általános mentalitásukból és hozzáállásukból ítélve már átalakultak. Gyűlölik a korábbi tetteiket és van némi ismeretük erről a dologról. El tudják fogadni az igazságot és valamelyest alávetik magukat. Ami még fontosabb: amikor Isten háza megengedi nekik, hogy visszatérjenek és végezzék a kötelességüket, nem utasítják vissza, nem élnek kifogásokkal, illetve nem állnak ellen, és biztosan nem mondanak kellemetlen dolgokat. Ehelyett megtisztelve érzik magukat, és úgy érzik, Isten nem hagyta el őket, és arra gondolnak, hogy mivel még mindig van lehetőségük a kötelességüket végezni Isten házában, meg kell becsülniük azt. A hozzáállásuk máris nagy változáson ment keresztül. Az ilyen emberek azok, akiket meg lehet menteni.

Mi a különbség az antikrisztusok és azok között, akiket meg lehet menteni? Amikor antikrisztusok végzik a kötelességüket, azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó, hatalomért és előnyökért fognak küzdeni, és azt fogják tenni, ami nekik tetszik. Ha nem szereznek hatalmat vagy előnyöket, akkor nem akarják végezni a kötelességüket. Miután akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját és Isten háza elbocsátja, elszigeteli vagy kitakarítja őket, képesek vajon igazi bűnbánatot gyakorolni? Mit mondanak? „Azt akarod, hogy bűnbánatot tartsak, hogy kihasználhass? Amikor hasznos vagyok, befogsz, amikor pedig nincs rám szükséged, elrúgsz.” Miféle kicsavart logika ez? Mit jelent az, hogy elrúgni? Ha nem követtek volna el gonoszságot, Isten háza vajon foglalkozott volna velük? Vajon önkényesen foglalkozna velük Isten háza, ha az alapelvek szerint végeznék a kötelességüket? Ezek az emberek veszteséget hoztak a gyülekezet munkájának, mivel megszakításokat és zavarokat okoztak és gonoszságot követtek el. Isten háza foglalkozott velük, ők pedig nemcsak hogy nem hajlandók elfogadni ezt, illetve elgondolkodni rajta és megpróbálni megismerni önmagukat, hanem teli vannak nehezteléssel. Úgy érzik, hogy többé nem népszerűek, illetve nincs hatalmuk, és hogy megfélemlítik őket és rosszul bánnak velük. Amikor ismét lehetőséget kapnak arra, hogy végezzék a kötelességüket, nemcsak hogy nem hálások a szívükben és nem becsülik meg ezt a lehetőséget, hanem még hamis ellenváddal is élnek, azt mondván, hogy Isten háza kihasználja őket. Nem fogadják el Istentől azt a hozzáállást, amellyel Isten háza bánt velük. Helyette azt hiszik, hogy emberek félemlítették meg és rúgták el őket és bántak rosszul velük. A szívük tele van panasszal, és nem akarják újra

tenni a kötelességüket. Azt, hogy nem akarják újra tenni a kötelességüket, azzal indokolják, hogy nem akarják, hogy kihasználják őket, és azt hiszik, hogy Isten háza mindenkit kihasznál, aki a kötelességét végzi. Ez annyira abszurd és téves! Van ebben egyetlen szó is, ami megfelel az igazságnak, az emberi mivoltnak és a racionalitásnak? (Nincs.) Az antikrisztusok tehát nem fogadják el az igazságot, a szívük forrófejűséggel, ádáztsággal, panaszkodással és ügyletekkel teli, sőt mi több, a szívük pedig teli van személyes vágyakkal. Ezek a dolgok töltik ki a szívüket. Nem tudják elfogadni Istentől, hogy Isten háza az Isten által számukra kialakított bármely módon vagy bármely környezetben foglalkozzon velük. Csak forrófejűséggel tudják megközelíteni ezeket a dolgokat, fogat fogért és szemet szemért követelve. A Sátán módszereit és a Sátán logikáját felhasználva közelítenek az egészhez. Végül tehát úgysem nyerik el az igazságot, és csakis kivetni tudják őket. Különböző emberek különbözőképpen reagálnak arra, hogy lecserélik őket és kiigazítják a számukra kijelölt kötelességeket, sőt, akár arra, hogy elszigetelik vagy kitakarítják őket. Az igazságot valóban szerető emberek irtóznak a saját tetteiktől. Az igazságot nem szerető antikrisztusok nemcsak hogy nem fogadják el a szívükben ezeket a dolgokat Istentől, hanem gyűlölettel is tele vannak. Mi ennek a következménye? Panaszokat, rágalmazást, ítélezést és elítélést szül bennük. Ahhoz vezet, hogy elutasítják és káromolják Istent. Ez a sorsuk forrása, a természetlénységük határozza meg. Az antikrisztusok képtelenek arra, hogy megértsék az igazságot, elfogadjanak dolgokat Istentől és alá vessék magukat mindennek, amit Isten elrendezett, a sorsuk tehát eldőlt. Isten háza kitakarítja őket ebben az életben; arról nem szükséges említést tenni, hogy mi történik majd velük az elkövetkező világban. Átlátjátok ezeket a dolgokat? Ha ilyen embereket fedeztek fel magatok körül, össze tudjátok vetni velük ezeket a szavaimat? Melyek az antikrisztusok legfőbb megnyilvánulásai? Nem hiszik az igazságot, nem fogadják el az igazságot, nem vetik alá magukat Isten vezényléseinek és intézkedéseinek, semmit sem képesek elfogadni Istentől, és nem ismerik be a hibáikat és nem tartanak bünbánatot, bármilyen gaztetteket követnek is el. Ez meghatározza azt, hogy ezek az emberek a Sátániéi, és hogy a pusztítás célpontjai.

Mindannyiőtoknak össze kellene vetnetek magatokat az antikrisztusok Általam leleplezett különféle megnyilatkozásaival, megnyilvánulásaival és gyakorlataival; a kötelességeitek végzése során kétségkívül tanúsítani fogjátok e megnyilatkozások, megnyilvánulások és gyakorlatok némelyikét, de miben különböztök az antikrisztusoktól? El tudjátok fogadni Istentől azokat a dolgokat, amelyek veletek történnek? (Igen, el tudjuk.) Az arra való képesség, hogy elfogadjátok Istentől azt, ami veletek történik, a legritkább dolog. Meg tudtok-e fordulni, ha a rossz útra léptek, valami rosszat tesztek, tudatlan dolgokat tesztek vagy vétkeket követtek el? Tudtok bünbánatot tartani? (Igen, tudunk.) A megbánásra és a megfordulásra való képesség a legértékesebb és legritkább dolog. Az antikrisztusokból azonban pontosan ez hiányzik. Ez csak azokban van meg, akiket Isten meg fog menteni. Mely dolgoknak a legfontosabb a birtokában lenni? Az első az abban való hit, hogy Isten az igazság; ez a legalapvetőbb dolog. Meg tudjátok ezt tenni?

(Igen, meg tudjuk.) Az antikrisztusoknak nincs a birtokában ez a legfontosabb dolog. A második annak elfogadása, hogy Isten szava az igazság; ezt is a legalapvetőbb dolognak tekinthetjük. A harmadik az Isten vezénylésének és intézkedéseinek való alávetés. Ez az antikrisztusok számára teljességgel elérhetetlen, de számotokra itt kezd nehézzé válni a dolog. A negyedik az, hogy mindent elfogadtok Istentől vita, öngazolás, indoklás vagy panaszkodás nélkül. Az antikrisztusok számára ez teljességgel lehetetlen. Az ötödik a lázadást, illetve a vétkek elkövetését követő megbánás. Ezt biztosan nehéz lesz elérnetek. Olyankor van ez, amikor a vétkek elkövetése után az emberek fokozatosan szereznek némi ismeretet a saját romlott beállítottságaikról az elmélkedés, valamint a keresés, a szomorúság, a negativitás és a gyengeség időszakán keresztül. Ehhez természetesen időre van szükség. Ez lehet egy-két év vagy hosszabb. Az ember csak azt követően tud igazi bűnbánatot tartani, miután teljességgel megértette a romlott beállítottságait és szívből engedett. Bár ez nem könnyű, a megbánás megnyilvánulásai végül megláthatók azokban, akik törekednek az igazságra, akik megkaphatják Isten üdvösségét. Az antikrisztusokban azonban ez nincs meg. Gondolj bele, melyik antikrisztus nem bolygatja fel az elmúlt öt-tíz, sőt akár tíz-húsz évet, miután valami rosszat tett? Nem számít, mennyi idő telt el, miután ismét találkozik vele, még mindig csak a saját érveiről beszél. Még mindig nem ismeri fel és nem fogadja el a saját gátlóit, és a legcsekélyebb bűntudatot sem tanúsítja. Ez a különbség az antikrisztusok és a hétköznapi romlott emberek között. Miért nem tudnak az antikrisztusok bűntudatot tanúsítani? Mi ennek az alapvető oka? Nem hiszik, hogy Isten az igazság, ami ahhoz vezet, hogy képtelenek elfogadni az igazságot. Ez reménytelen, és az antikrisztusok lényege határozza meg ezt. Amikor halljátok, amint az antikrisztusok különféle megnyilvánulásait boncolgatom, erre gondoltok: „Végem van. Nekem is antikrisztusi beállítottságom van – hát nem vagyok én is antikrisztus?” Vajon nem a tisztánlátás hiánya ez? Igaz, hogy antikrisztusi a beállítottságod, ám amiben különbözel az antikrisztusoktól, az az, hogy benned még mindig vannak pozitív dolgok. El tudod fogadni az igazságot, tudsz gyónni, megbánni és változni, és ezek a pozitív dolgok lehetővé tehetik számodra, hogy levedd az antikrisztusok beállítottságait, és lehetővé tehetik, hogy megtisztulj a romlott beállítottságaidtól és elérd az üdvösséget. Hát nem azt jelenti ez, hogy van reményed? Még mindig van remény számodra!

Mind igen nehéznek találjátok a tapasztalati tanúságtételi cikkek írását és nem tudtok ilyeneket alkotni. Egyesek sok évnyi tapasztalat után csupán egyetlen tanúságtételi cikket írnak. Néhányan tíz-húsz évnyi hitet követően csak egyet írnak, és ezen éveik tapasztalatainak kvintesszenciáját összegzik. Egyesek harminc éve hisznek Istenben, és még mindig nincs igazi tapasztalati tudásuk. A lényeg az, hogy nem értik az igazságot. Mit kellene tehát tennem, amikor szembesülök ezzel a jelenlegi helyzettel, miszerint nem értitek az igazságot? Többet kell beszélnem hozzátok, türelmesen és komolyan, többet kell beszélnem és hosszasan, bennetek pedig lennie kell egy kis türelemnek, és jobban oda kell figyelnetek a közlésemre. Figyelmesen hallgassatok,

nyerjetez tisztánlátást és azon igyekezzetek, hogy az igazság minden egyes aspektusának lényegét megértsétek. Ahogyan az imént mondtam: ha megértitek, hogy melyek az antikrisztusi beállítottsággal rendelkezők megnyilvánulásai, melyek az antikrisztusi lényeggel rendelkezők megnyilvánulásai, és mi a különbség a kettő között, akkor lesz utatok, amelyen járhattok, ugyanakkor pedig tisztánlátásotok is lesz. Képesek lesztek felismerni a saját romlott beállítottságaitokat és az antikrisztusok lényegét. Ha antikrisztussal találkoztok, képesek lesztek azonnal felismerni és leleplezni őt, azonnal leállítani és korlátozni a meggondolatlan és önkényes viselkedését és gyakorlatait, valamint elkerülni, illetve csökkenteni a gaztettei által a gyülekezet munkájának okozott veszteségeket. Ellenkező esetben – ha gyenge a felfogóképességetek és hiányzik belőletek a tisztánlátás, illetve, ha nem vagytok aprólékosak, amikor az igazságról van szó, és mindig csak doktrínákat értetek, és nem tudjátok átlátni egy illető lényegét, az nem csupán oda vezet, hogy nem lesztek képesek felismerni az antikrisztusokat magatok körül, hanem oda is, hogy úgy követitek őket, mintha jó vezetők lennének. Gondolkodjatok alaposan, alaposan vegyétek fontolóra: az antikrisztusok által tett dolgok vajon több hasznot vagy több kárt hoznak Isten házában? Alapos megfontolást követően láthatjátok, hogy bár látszólag az antikrisztusok tesznek jó dolgokat, mialatt Isten házában dolgoznak, valójában többet ártanak, mint használnak. A nyereségek nem érnek fel a veszteségekkel. A jótetteik valójában még nagyobb rejtett veszélyekkel járnak, többet ártanak, mint használnak a gyülekezet munkájának. Az a szerep, amelyet ezek az emberek játszanak Isten házában, a Sátán szolgálata.

2020. április 25.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Nyolcadik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

D. Kilátásaik és sorsuk

Először tekintsük át, miről beszélgettünk a legutóbbi összejövetelen. (Isten legutóbb annak második tételéről beszélt, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak a kilátásaikkal és a sorsukkal – hogyan bánnak az antikrisztusok a kötelességükkel. Az antikrisztusok háromféleképpen viszonyulnak a kötelességükhöz. Először is, Isten ellátja és vezeti az emberiséget, az tehát, hogy az ember teremtetett lényként teszi a kötelességét Isten előtt, tökéletesen illő, természetes és indokolt, és a legigazságosabb és legszebb dolog az emberiség körében, az antikrisztusok azonban egyfajta ügyletnek tekintik azt, és a kötelességük végzését jó kilátásokra és jó rendeltetési helyre akarják cserélni. Másodszor, amikor Isten munkálkodik, sok igazságot kimond; az antikrisztusok nemcsak hogy nem tekintik Isten szavát az igazságnak, olyasminek, amit az emberiségnek birtokolnia kellene, amire törekednie kellene, amit el kellene fogadnia és amibe be kellene lépnie annak érdekében, hogy megmeneküljön, hanem épp ellenkezőleg: a kilátások, a rendeltetési hely, a hírnév és a státusz hajszolását tekintik az igazságnak és olyasminek, amit fenn kell tartaniuk és meg kell szerezniük. Harmadszor, Isten az emberiség irányításán és megmentésén munkálkodik, az antikrisztusok szemszögéből azonban ez csak ügylet és játék; azt hiszik, hogy az emberek csak szorgalmas munka és ügyletek révén nyerhetik el a menny királyságának áldásait. Abból ítélve, ahogyan az antikrisztusok Istennek azon igazságához viszonyulnak, amely megköveteli a kötelességük végzését az emberektől, elvetemült a beállítottságuk.) Van hozzáfűznivaló? (Az antikrisztusok úgy tekintenek a kötelességük végzésére, mint az áldásokra való törekvés egyetlen módjára. Amint az áldások elnyerésére irányuló vágyuk szertefoszlik, akár azonnal elhagyhatják a kötelességüket, sőt akár elhagyhatják Istent. Ilyen az antikrisztusok hozzáállása, amikor az áldások elnyerésére irányuló vágyuk szertefoszlik.) (Az antikrisztusok nem tartanak valódi bűnbánatot. Amikor elküldik vagy kizárják őket, mert megszakításokat és zavarásokat okoztak és gáztetteket követtek el, és Isten háza ad nekik még egy esélyt a kötelességük végzésére, nem hálások. Helyette panaszkodnak és ítéleznek, mondván: „Amikor szükségetek van rám, visszahívtok, amikor azonban nincs, egyszerűen kirúgtok.” Ez azt mutatja, hogy az antikrisztusok sosem fognak bűnbánatot tartani.) Röviden: azok a lények, amelyek az antikrisztusokban a kötelességükkel és Isten szavával való bánásmódjukban megnyilvánulnak, alapvetően ugyanazok; egyszerűen ugyanazok a beállítottságok és ugyanazok a lények

nyilvánulnak meg abban, ahogyan ezekkel a különböző dolgokkal bánnak. Legutóbb alapvetően az összes olyan lényegről beszélgettünk, amelyek az antikrisztusokban megnyilvánulnak azt illetően, ahogyan a kötelességükkel bánnak. Első tétel: nem hiszik és nem hajlandók elismerni, hogy Isten szava az igazság; második tétel: még ha közlöd is velük Isten szavát és képesek megérteni az igazságot, nem fogadják el azt; harmadik tétel: nem hajlandók alávetni magukat Isten szuverenitásának és intézkedéseinek; negyedik tétel: sohasem tartanak igazán bűnbánatot. Hát nem ezek a megnyilvánulásaik lényegei? (De igen.) Összefoglaltátok ezt a négy tételt? (Nem.) Annak a nagy része, amiről beszéltetek, olyan megnyilvánulás volt, amelyekről legutóbb beszélgettünk, de még mindig nem láttátok át, hogy milyen lényegekre rejlenek e megnyilvánulások mögött. Az antikrisztusoknak az igazság előtt és Isten előtt megnyilvánuló lényegei mindig azok, hogy nem hajlandók elismerni, elfogadni, alávetni magukat, illetve bűnbánatot tartani. Mivel az antikrisztusok így bánnak Isten szavával és a kötelességükkel, hogyan kezelik azt, ha megmetszik őket? Milyen egyéb megnyilvánulások vannak, amelyek lehetőséget adnak az embereknek arra, hogy meglássák, hogy az említett lényegekre rendelkeznek, és megerősítsék, hogy ők antikrisztusok, Isten ellenségei és az igazság ellenségei? Ez a harmadik tétel, amelyről ma fogunk beszélgetni: hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket. Ez a tétel a harmadik altémája annak, ahogyan az antikrisztusok a kilátásaikkal és a sorsukkal bánnak. Látnod, az egyes igazságokról szóló beszélgetés ilyen konkrét közlést, valamint konkrét keresést és elmélkedést igényel. Ha csupán nagyvonalakban beszélnék, nem tudnád konkrétan módon megérteni az egyes igazságok valóságait. Rendszerben, nem fogjuk tovább áttekinteni azt a tartalmat, amelyről legutóbb beszélgettünk. Ez alkalommal formálisan a harmadik tételről fogunk beszélgetni.

3. Hogyan kezelik az antikrisztusok azt, ha megmetszik őket?

A metszés olyasmi, amit mindenki megtapasztalhat, aki hisz Istenben. Különösen egy kötelesség végzése folyamán, amikor a metszést illető tapasztalata növekszik, a legtöbb emberben egyre inkább tudatosul a metszés jelentése. Úgy érzik, hogy a metszésnek oly sok előnye van, és egyre inkább képesek helyesen kezelni a metszést. Természetesen minden embernek meglesz az esélye a metszésre, amíg tud kötelességet végezni, és nem számítt, milyen kötelességet végez. A normális emberek helyesen tudják kezelni azt, ha megmetszik őket. Egyrészt Istennek alávetett szívvel tudják elfogadni a metszést, másrészt azon is el tudnak gondolkodni és azt is meg tudják ismerni, hogy milyen problémáik vannak. Ez egy általános hozzáállás és szemlélet abban, ahogyan az igazságra törekvő emberek kezelik azt, ha megmetszik őket. Nos, vajon az antikrisztusok is így kezelik, ha megmetszik őket? Egyáltalán nem. Az antikrisztusok és az igazságra törekvő emberek hozzáállása biztosan különbözik, amikor arról van szó, hogy miként kezelik a metszést. Először is, ami az antikrisztusokat illeti, ha a megmetszés kérdéséről van szó, képtelenek elfogadni azt. És megvannak az okai, amiért képtelenek elfogadni: a fő ok az, hogy amikor megmetszik őket, úgy érzik,

hogy megszégyenültek, hogy elveszítették a jó hírust, státuszukat és méltóságukat, hogy többé képtelenek emelt fővel járni mindenki előtt. Ezek a dolgok hatást gyakorolnak a szívükben, így nehezen fogadják el, hogy megmetszik őket, és úgy érzik, hogy aki megmetszi őket, az rájuk száll és az ellenségük. Ez az antikrisztusok mentalitása, amikor megmetszik őket. Efelől biztos lehetsz. Valójában a metszés mutatja meg leginkább, hogy valaki el tudja-e fogadni az igazságot és valaki igazán alá tudja-e vetni magát. Az, hogy az antikrisztusok oly ellenállóak a metszéssel szemben, kellően megmutatja, hogy idegenkednek az igazságtól, és a legkevesbé sem fogadják el azt. Ez tehát a probléma lényege. Nem a büszkeségük a dolog lényege; a probléma lényege az, hogy nem fogadják el az igazságot. Amikor megmetszik őket, az antikrisztusok azt követelik, hogy az kedves hangnemben és hozzáállással történjen. Ha a metszést végző hangneme komoly, a hozzáállása pedig szigorú, egy antikrisztus ellenáll, dacos lesz, és dühbe gurul a szégyentől. Nem törődik azzal, hogy az, amit lelepleznek benne, igaz-e vagy tény-e, és nem gondolkodik el azon, hogy hol hibázott, illetve, hogy el kellene-e fogadnia az igazságot. Csak arra gondol, hogy a hiúsága és a büszkesége csorbát szenvedett-e. Az antikrisztusok teljességgel képtelenek felismerni, hogy a metszés segít az embereknek, valamint szerető és üdvöztető, hogy az emberek előnyére váljon. Még csak nem is látják ezt. Vajon egy kicsit nem kritikátlan és észszerűtlen ez tőlük? Milyen beállítottságot tár tehát fel egy antikrisztus, amikor azzal szembesül, hogy megmetszik? Ez a beállítottság kétségkívül az igazságtól való idegenkedés, valamint az arrogancia és a hajthatatlanság. Ez megmutatja, hogy az antikrisztusok természetlényege az igazságtól való idegenkedés és annak gyűlölete. Az antikrisztusok ezért igen félnek a metszéstől; amint megmetszik őket, a rút arcuk teljességgel lelepleződik. Amikor az antikrisztusokat megmetszik, milyen megnyilvánulásokat tanúsítanak, és mit mondhatnak vagy tehetnek, ami lehetővé teszi mások számára, hogy világosan meglássák: az antikrisztusok antikrisztusok, különböznek egy átlagos romlott embertől, valamint a természetlényegük eltér azokétól, akik az igazságra törekednek? Mondok pár példát, ti pedig elgondolkodhattok rajtuk és kiegészíthetitek őket. Amikor az antikrisztusokat megmetszik, először számígtatnak és erre gondolnak: „Milyen ember metsz meg engem? Mire akar kilyukadni? Hogyhogy tud erről? Miért metszett meg? Vajon megvetést érez irántam? Mondtam valamit, amivel megsértettem? Vajon bosszút áll rajtam, mert van valamim, ami jó és nem adtam neki, ő pedig ezt a lehetőséget használja arra, hogy megzsaroljon?” Ahelyett, hogy elgondolkodnának a saját vétkeiken, a múltbéli gáztetteiken és az általuk felfedett romlott beállítottságokon és megismernék azokat, nyomokat akarnak találni a metszés ügyében. Úgy érzik, hogy van benne valami gyanús. Ők így kezelik azt, ha megmetszik őket. Van ebben bármennyi valódi elfogadás? Van benne bármennyi valódi ismeret vagy elgondolkodás? (Nincs.) A legtöbb ember esetében azért történhet metszés, mert romlott beállítottságokat fedtek fel. Azért is történhet, mert tudatlanságból valami rosszat tettek és elárulták Isten házának érdekeit. És azért is történhet, mert felületesek voltak a kötelességükben, és ez veszteségeket

okozott Isten háza munkájának. A legutálatosabb dolog az, hogy az emberek féktelenül, gátlástalanul megteszik, amit csak akarnak, megsértik az alapelveket, valamint akadályozzák és megzavarják Isten háza munkáját. Ezek az emberek megmetszésének elsődleges okai. Függetlenül attól, hogy milyen körülmények miatt metszenek meg valakit, milyen hozzáállást a legfontosabb tanúsítani a metszéshez? Először is, el kell fogadnod. Nem számít, hogy ki metsz meg téged és miért, nem számít, hogy durvának érzed-e, vagy hogy milyen a hangvétele és a megfogalmazása, el kell fogadnod. Azután fel kell ismerned, hogy mit csináltál rosszul, hogy milyen romlott beállítottságot fedtél fel, és hogy az igazságalapelvekkel összhangban cselekedtél-e. Mindenekelőtt és elsősorban ilyen hozzáállásodnak kell lennie. És az antikrisztusoknak vajon ilyen a hozzáállása? Nem; az elejétől a végéig ellenálló és elutasító hozzáállást tanúsítanak. Ilyen hozzáállással képesek vajon elcsendesedni Isten előtt és szerényen elfogadni a metszést? Nem, nem képesek rá. Akkor hát mit csinálnak? Először is, élénken vitatkoznak és magyarázatokkal állnak elő, védekeznek és érvelnek az általuk elkövetett rossz dolgok, valamint az általuk felfedett romlott beállítottság ellenében, abban a reményben, hogy elnyerhetik az emberek megértését és bocsánatát, hogy ne kelljen felelősséget vállalniuk, illetve elfogadniuk az őket megmetsző szavakat. Milyen hozzáállást tanúsítanak, amikor metszéssel szembesülnek? „Nem vétkeztem. Nem csináltam semmi rosszat. Ha hibát követtem el, annak megvolt az oka; ha hibát követtem el, azt nem szándékosan tettem, nem kell felelősséget vállalnom érte. Ki ne követne el néhány hibát?” Ezekbe a kijelentésekbe és frázisokba kapaszkodnak, de nem keresik az igazságot, és nem is ismerik el az általuk elkövetett hibákat, sem az általuk felfedett romlott beállítottságokat – és biztosan nem ismerik el, hogy mi volt a szándékuk és a céljuk azzal, hogy gonoszságot műveltek. Akármilyen nyilvánvalóak is az általuk elkövetett hibák, és akármilyen nagy veszteséget okoztak is, szemet hunynak e dolgok fölött. A legkevésbé sem éreznek szomorúságot vagy büntudatot, és egyáltalán nincs lelkiismeret-furdalásuk. Helyette teljes erejükből igazolni próbálják magukat és szócsatát vívnak, ezt gondolván: „Mindenkinek megvan a maga jogos álláspontja. Mindenkinek oka van arra, hogy mit miért csinál; az a lényeg, hogy ki tud jobban beszélni. Ha a többségnek sikerül eladnom a magyarázatomat, akkor én győzök, azok az igazságok pedig, amelyekről beszélsz, nem lesznek igazságok, az általad közölt tények pedig nem állják meg a helyüket. El akarsz ítélni engem? Felejtsd el!” Amikor megmetszenek egy antikrisztust, a szíve és a lelke mélyén teljességgel és elszántan ellenáll neki, elutasítja és elveti azt. Ilyen a hozzáállása: „Bármilyen mondanivalód van is, bármennyire igazad legyen is, nem fogadom el, és nem fogom belátni. Nem vagyok hibás.” Nem számít, miként hozzák napvilágra a tények a romlott beállítottságát, nem ismeri el és nem fogadja el, hanem továbbra is ellenszegül és ellenáll. Bármilyen mondanak is mások, ő nem fogadja el és nem ismeri el, hanem ezt gondolja: „Lássuk, ki tud szavakkal a másik fölébe kerekedni! Lássuk, kinek jobb a beszélőkéje!” Ez az egyik fajta hozzáállás, amellyel a metszést kezelik az antikrisztusok.

Az, hogy valaki el tudja-e fogadni az igazságot vagy sem, feltárul, amikor megmetszik. Az antikrisztusok mind nagyon egyértelműek, amikor szavakat és doktrínákat szólnak, amikor azonban megmetszik őket, folyamatosan ellenállnak, vitatkoznak és dacolnak, az igazságot pedig egyáltalán nem fogadják el. Az általuk általában szajkózott szavak és doktrínák egyikét sem tudják a gyakorlatba ültetni. Miért van ez? Az ok az, hogy az antikrisztusok lényegében idegenkednek az igazságtól. Az antikrisztusok beállítottága a végtelenségig ádáz és arrogáns. Az igazsághoz és a tényekhez való hozzáállásuk mindig a hajthatatlanság, az ellenállás és az ellenszenv valamelyike. Amikor megmetszik őket, amellet, hogy a tőlük telhető legjobban igazolják magukat és magyarázkodnak, hogy megőrizték a saját hírnevüket, az antikrisztusok a legerősebb meggyőződéssel vannak: „Én istenben hiszek, nem valamiféle emberben. Isten igazságos, és bárhogyan is megmetsz engem ez az ember, a sorsomról nem dönthet. Nem fogadom el az igazságot, de ő mit tehet ezzel kapcsolatban?” A szívükben dacosak: „Bármennyire helyesek vagy az igazsággal összhangban állók is azok a dolgok, amelyeket ez a földi ember mond, azok nem az igazság; csak a mennyei isten közvetlen kijelentései az igazság. Bárhogyan is ítéli és fenyíti az embereket, valamint metszi meg őket ez a földi személy, ő nem igazságos; csak a mennyei isten igazságos.” Mi a kimondatlan következtetésük? „Bármennyire helyesek vagy az igazsággal összhangban állók is azok a dolgok, amelyeket ez a földi isten mond, azok nem az igazság. Csak a mennyei isten az igazság, a mennyei isten a legnagyobb. Bár a földi isten is kifejezheti az igazságot, ő nem hasonlítható a mennyei istenhez.” Hát nem erre gondolnak? (De igen.) „Amiben én hiszek, az a mennyei isten, nem a földi isten. Bármennyire helyesek vagy az igazsággal összhangban állók is azok a szavak, amelyeket te, ez a hétköznapi ember mondasz, akkor sem vagy mennyei isten. A mennyei isten szuverén mindenek felett. A mennyei isten határozza meg a sorsomat. A földi isten nem határozhatja meg a sorsomat. Bármennyire egyeznek is az igazsággal azok a dolgok, amiket a földi isten mond, én nem fogom elfogadni ezeket. Én csak a mennyei istent fogadom el és neki vetem alá magam. Bárhogyan is bánik velem a mennyei isten, alávetem magam annak.” Ezek mind olyan szavak, amelyeket az antikrisztusok felfednek, amikor megmetszik őket. Mind olyan szó, ami a szívükből jön. E szívből jövő szavaik teljességgel ábrázolják a beállítottágukat és felfedik a természetlenségüket, amely idegenkedik az igazságtól és gyűlöli az igazságot. Amikor az antikrisztusok felfedik ezeket a szavakat, teljesen feltárul az igazi arcuk. Mondhatni, hogy bárki, aki képes ezeket a szavakat mondani, hamisítatlan antikrisztus, és valódi ördög és Sátán. Egyes antikrisztusok hajthatatlan magatartást tanúsítanak, amely se nem alázatos, se nem erőszakos, amikor megmetszik őket. Nem fogadják el az igazságot és nem fogadják el, hogy megmetszik őket, és önmagukat sem ismerik meg igazán. Helyette visszahúzódnak a saját meggyőződésükbe, és arra használják, hogy a saját hírnevüket, státuszukat és jelenlét-érzésüket védelmezzék, ezzel teljességgel leleplezve álhívői lényegüket. Az alábbi szavakat használják arra, hogy mindenkit cáfoljanak és legyőzzenek, valamint, hogy tagadják az igazságot és

tagadják a földi Istent: „Én istenben hiszek, nem valamiféle személyben, isten pedig igazságos.” Ezzel egyidejűleg arra használják ezeket a szavakat, hogy eltitkolják a saját vétkeikért való felelősségüket és kibújjanak alóla, valamint, hogy eltitkolják a romlott beállítottságaikat és a természetlénységüket. Az antikrisztusok arra használják a meggyőződésüket és az elméleteiket, hogy elrejtsek a saját gáztetteiket, és arra is, hogy vigasztalják és védelmezzék magukat. Hogyan vigasztalják magukat? Erre gondolnak: „Rendben van, az, amit ez a földi személy mond, nem számít. Bármennyire helyesek is az általa mondott dolgok, nem fogadom el őket. Amíg nem fogadom el, addig az általa mondott dolgok nem tények és nem egyeznek az igazsággal. Ezért nem kell felelősséget vállalnom, bármilyen hibát, gáztettet vagy vétket is követek el, úgy cselekedhetek, ahogyan kedvem van, páváskodhatok és a magam módján intézhetem a dolgokat, ahogyan korábban tettem.” Az antikrisztusok tehát így járnak tovább az útjukat, mindenféle kétség és további szégyenérzet nélkül, és mindvégig kitartanak az áldások elnyerésére irányuló vágyuk és szándékuk mellett. Ilyen az antikrisztusok igazi arca.

Amikor az antikrisztusokat megmetszik, megmutatkoznak. A természetlénységük ekkor lepleződik le a legnagyobb valószínűséggel. Először is: meg tudják vallani a gáztetteiket? Másodszor: el tudnak gondolkodni önmagukon és meg tudják ismerni magukat? És harmadszor: el tudják fogadni Istentől, ha megmetszik őket? Ezzel a három mércével az ember megláthatja egy antikrisztus természetlénységét. Ha egy ember alá tudja vetni magát, amikor metszés éri, és el tud gondolkodni önmagán, és ezáltal megismeri a romlottság megnyilatkozásait magában és a romlott lényegét, akkor olyasvalaki, aki el tudja fogadni az igazságot. Nem antikrisztus. Az antikrisztusokból pontosan ez a három mérce hiányzik. Az antikrisztus ehelyett mást csinál – olyasmit, amire senki sem számított –, alaptalan viszonyvádakkal él, amikor megmetszik. Ahelyett, hogy megvallaná a gáztettét és beismerné romlott beállítottságát, elítéli azt az embert, aki megmetszi. Hogyan teszi ezt? Azt mondja: „Nem feltétlenül helyes minden metszés. A metszés csak az ember elítéléséről, az ember megítéléséről szól; nem isten nevében történik. Csakis isten igazságos. Aki másokat elítélne, azt kell elítélni.” Hát nem alaptalan viszonyvád ez? Miféle ember az, aki ilyen alaptalan viszonyvádakkal élne? Csakis egy eszméletlenül bosszantó, a józan ésszel szemben érzéketlen személy tenne ilyet, illetve csak olyasvalaki, aki az ördögök és a Sátán ivadéka. Lelkiismerettel és értelemmel bíró ember soha nem tenne ilyesmit. Azok tehát, akik alaptalan viszonyvádakkal élnek, amikor megmetszik őket, biztosan gonosz emberek. Mind ördögök. Amikor az antikrisztusok alaptalan viszonyvádakat fogalmaznak meg, mit mondanak gyakran? „Én istenben hiszek és isten igazságos! Istennek vetem alá magam, nem pedig valamilyen személynek! Nem feltétlenül helyes minden metszés. Ha isten megmetsz, azt elfogadom, ha azonban emberek metszenek meg, azt nem fogom!” Az első dolog, amit az antikrisztusok mondanak, a következő: „Isten igazságos!” Hallhatod, hogy a hangnemük hordoz egy rosszindulatú mentalitást. A második dolog, amit mondanak, ez: „Istennek vetem alá magam, nem pedig valamilyen személynek!” Hallottátok már ezt a két állítást? (Igen.) Ti

kimondtátok valaha őket? (Nem.) A legtöbb ember nem meri kimondani ezt a két állítást. Csak akkor mondják a következőket, ha valami olyasmi történik velük, amit pozitívnak vélnek, illetve amit el kell fogadniuk: „Isten valóban igazságos, helyes, hogy megmetszettek és fegyelmeztek.” Pozitív módon fogadják el, és egyáltalán nem használják ezeket a szavakat arra, hogy védelmezzék a saját érdekeiket, illetve, hogy igazolják magukat és magyarázkodjanak. A szívük legmélyéről igazán elfogadják és elismerik ezeket a szavakat és ezt a tényt. Az antikrisztusok hozzáállása más. A metszéssel összefüggésben ezt a hangnemet és ezt a fajta szándékot tudták használni, hogy ezt mondják: „Én istenben hiszek és isten igazságos! Istennek vetem alá magam, nem pedig valamilyen személynek!” Mit jelent ez? Olyan emberek ezek, akik elfogadják az igazságot? Biztosan nem. Tagadják, hogy a metszés Istentől származik és Isten azt elismeri. Az arra való képtelenségük, hogy elfogadják azt Istentől, teljességgel bizonyítja, hogy nem veszik tudomásul Isten mindenek feletti szuverenitását, és nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság. Akkor hogyan vehetik tudomásul azt, hogy Isten igazságos? Nyilvánvalóan arra használják ezeket az első látásra helyes szavakat, hogy elítéljenek másokat, hogy elítéljék azokat, akik számukra kedvezőtlenek, akik megmetszik őket, valamint akik leleplezik a romlott beállítottságaikat. Hát nem gonosz emberek tettei ezek? Gonosz emberek ezek. Kritikus pillanatokban a gonosz emberek helyes szavakat használhatnak arra, hogy ellenálljanak Istennek és szembehelyezkedjenek az igazsággal, és helyes szavakat használnak arra, hogy óvják a saját érdekeiket, a saját imázsukat, valamint a saját arcukat és hírnevüket. Hát nem szégyentelen ez? „Szemtelen képet vág a bűnös ember [...]” (Példabeszédek 21:29) – ez a mondat rajzolódik ki a gonosz emberekben és az antikrisztusokban. Efféle emberek az antikrisztusok.

Egy másik dolog, amit az antikrisztusok mondanak, a következő: „Én istenben hiszek, nem valamilyen személyben!” Első látásra vajon rosszul hangzik ez a mondat? (Nem.) Istenben hinni természetesen helyes – az ember nem hihet valamilyen személyben. Ezek a szavak oly tisztességesek és helyesek, semmi baj sincs velük. A mondat jelentése sajnos megváltozik, amikor egy antikrisztus szájából hangzik el. Mit mutat ez a jelentésváltozás? Azt, hogy az antikrisztusok helyes szavakat használnak ahhoz, hogy kihúzzák magukat a slamasztikából és magyarázkodjanak. Mi a szándékuk e szavak kimondása mögött? Mi az okuk arra, hogy e szavakat mondják? A lényegük mely aspektusait bizonyítja ez? (Azt, hogy nem fogadják el az igazságot, gyűlölik az igazságot.) Így van, nem fogadják el az igazságot. Nos, nem fogadják el az igazságot, de nyíltan kimondják vajon ezt: „Nem fogadom el; még ha helyes is az, amit mondtál, nem fogadom el”? Ha ezt mondanák, az emberek fel tudnák ismerni őket, és mindenki elutasítaná őket, ők pedig képtelenek lennének továbbra is megvetni a lábukat, úgyhogy nem mondhatják ezt. A szívükben világosan értik ezeket a dolgokat. Ebben rejlik az antikrisztusok csalárdsága és elveteműltsége. Erre gondolnak: „Ha nyíltan ellenállok neked, nyíltan tiltakozom ellened és szembeszállok veled, azt fogod mondani, hogy nem fogadom el az igazságot. Akkor hát nem engedem, hogy meglásd, hogy nem fogadom

el az igazságot. Más eszközökkel fogom megoldani ezt az ügyet, és megóvni magam.” Így hát ezt mondják: „Én istenben hiszek, nem valamilyen személyben.” Attól függetlenül, hogy Istenben vagy valamilyen személyben hisznek-e, az, amit itt boncolgatunk az, hogy elfogadják-e az igazságot az antikrisztusok. Azzal, hogy ezt mondják, vajon nem kevernek-e össze fogalmakat? Összekeverik a fogalmakat és megpróbálnak port hinteni az emberek szemébe. Megakadályozandó, hogy az emberek meglássák, hogy nem fogadják el az igazságot, azt mondják, hogy ők elismerik Istent és elismerik az igazságot, hogy hisznek Istenben és hiszik, hogy Isten az igazság, és hogy mivel Isten az igazság, Isten nem válhat emberré, ha pedig emberré válik, akkor nincs Nála az igazság, és az az ember nem Isten. Ez alapján ítélve nem mutatkoztak-e már meg antikrisztusként? Egyszerűen nem fogadják el, hogy Isten Krisztussá lehet és hétköznapi emberré lehet. Azt hiszik, hogy csak a mennyei Isten, csak a láthatatlan és megfoghatatlan Isten, és az ember által önkényesen elképzelhető és használható Isten az Isten. Vannak hasonlóságok e nézet és Pál nézete között? (Igen.) Hogyan viszonyult Pál a földi Krisztushoz? Elismerte Őt? Elfogadta Őt? (Nem.) Pál ezt mondta: „Krisztus az élő isten fia, és mi is az élő isten fiai vagyunk. Ez azt jelenti, hogy mi mind krisztus testvérei, rangidősség tekintetében pedig egyenlőek vagyunk. Az isten, akiben hiszünk, a mennyben van. A földön nincs isten. Ne értsétek hát félre, ez a személy a földön krisztus, isten fia. Nem ugyanaz, mint isten. Nem képviselheti a mennyei istent, az ember nem tekinthet rá az igazságként, és az embernek nem kell követnie őt.” Mit boncolgathatunk ki az antikrisztusok által mondott szavakból: „Én istenben hiszek, nem valamilyen személyben”? Pálhoz hasonlóan ők is csak a homályos mennyei istent ismerik el, azt pedig nem veszik tudomásul, hogy Krisztus Isten. Más szóval nem ismerik el azt a tényt, hogy Isten testté és hétköznapi emberré lett – ezen a ponton az antikrisztusok pontosan ugyanolyanok, mint Pál. Azt értik ezalatt: „Ha hiszel istenben, akkor higgy istenben, ne valamilyen személyben. Hasztalan valamilyen személyben hinni, abból, hogy valakiben hiszel, nem nyerhetsz áldásokat. Ahhoz, hogy istenben higgy, a mennyei, a láthatatlan istenben kell hinned. A mennyei isten oly nagyszerű és oly mindenható, egy földi isten mit tud csinálni? Csak néhány igazságot tud kifejezni és pár helyes szót szólni.” Ha e szavak alapján boncolgatjuk és ítéljük meg a lényegüket, ellenállnak Krisztusnak, nem ismerik el Krisztust és tagadják a tényt, miszerint Isten testté lett. Ízig-vérig antikrisztusok.

Amikor az antikrisztusokat megmetszik, amikor visszaeséssel találkoznak, és amikor valaki leleplezi őket, az „Isten igazságos” kifejezést használva védekeznek, azzal tagadják azt, hogy a másik ember leleplezi őket, és tagadják, hogy a másik ember megmetszi őket. Bármilyen legyen, amikor megmetszik őket, az elsődleges hozzáállásuk a dac, az ellenállás és az elutasítás, és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy magyarázkodjanak és védekezzenek. Egyesek még ezt is mondják: „Az idő majd mindent felfed. Isten igazságos. Nyilatkoztassa ki ezt nekem isten egy napon!” Romlott emberek lévén nem számít, milyen nagy veszteségeket okoznak Isten háza munkájának a kötelességük végzése folyamán, nem törődnek ezzel és egyáltalán nem figyelnek rá.

Ha ez a tény lelepleződik, akkor sem ismerik el, hogy ők okozták ezeket a veszteségeket, és nem hajlandók felelősséget vállalni. A végén még mindig azt akarják, hogy Isten kinyilatkoztassa nekik ezt, mintha Isten azért lenne, hogy őket szolgálja, és meg kellene védenie őket, amikor hibáznak – mintha Ő ilyen Isten lenne. Nem fogadják el az igazságot, nem tudják elfogadni, ha megmetszik őket, és képtelenek megismerni önmagukat. Ez azonban nem minden – még arra is megkérik Istent, hogy magyarázatokkal és indoklásokkal szolgáljon nekik. Hát nem szégyenteljes dolog ez? Oly szégyenteljes! Az antikrisztusok a végletekig szégyentelenek, és a végletekig elvetemültek is. Ez egy aspektus. Mely két állítást mondják gyakran az antikrisztusok, amikor megmetszik őket? („Én istenben hiszek, nem valamilyen személyben!” „Isten igazságos!”) Ezt a két mondást szokták használni. Másfajta hamis érvelést nem tudnak kimondani, nem merik megtenni. Két helyes állítást használnak arra, hogy félrevezessék az embereket, hogy észszerűtlenül érveljenek a saját nevükben, megpróbálva valami rosszat valami jóvá, valami elvetemültet valami igazságossá, valamint a hibáikat és az általuk okozott veszteségeket indokolt dologgá alakítani. Ennek a két állításnak a segítségével egy csapásra semmissé akarják tenni, teljesen ki akarják törölni mindezeket a dolgokat, és úgy tesznek, mintha nem léteznének, és továbbra is úgy hisznek, ahogyan mindig is tették. Van megbánás az antikrisztusok e megnyilvánulásában? (Nincs.) Nemcsak hogy nem bűnbánók, hanem az antikrisztusok egy másik aspektusát is kifejezésre juttatják – idegenkedést az igazsággal szemben, arroganciát, elvetemültséget és ádáztságot. Az arroganciájuk abban a tényben nyilvánul meg, hogy mindenkit megvetnek, aki megmetszi őket, ezt gondolván: „Te csak egy ember vagy, nem félek tőled!” Hát nem arrogáns ez? (De igen.) Milyen módon nyilvánul meg az elvetemültségük? (Úgy, hogy alaptalan viszonyvadásokat fogalmaznak meg.) Az alaptalan viszonyvadás megfogalmazása egy aspektus, egy másik aspektus pedig a helyes szavak használata arra, hogy magyarázkodjanak, igazolják és megvédjék magukat. Milyen más beállítottság rejlik ebben? Az alaptalan viszonyvadás megfogalmazása is ádáz. Az antikrisztusok nem ismerik el, hogy Isten szava az igazság. Ha valaki leleplezi ezt a lényegüket, akkor sem fogadják el aényt, miszerint nem ismerik el az igazságot. Nem gondolkodnak el önmagukon és nem próbálják megismerni önmagukat, hanem alaptalan viszonyvadásokat fogalmaznak meg, valamint helyes és jól hangzó szavakat használnak arra, hogy elítéljenek másokat. Az általuk mások elítélésére használt módszerek és szólások egyaránt alattomosak és elvetemültek. Tudják, mely szavakat kell arra használni, hogy elítéljenek és elhallgattassanak másokat, hogy mások ne tudják, mit mondjanak ezután, és semmit se tehessenek velük. Ez elvetemültség. E módszerük és gyakorlatuk ízig-vérig ádáz beállítottság. Az antikrisztusoknak több olyan beállítottsága is van, amelyeket az antikrisztusok megmetszésének ügyéből boncolgathatunk. Az antikrisztusok e beállítottságai és megnyilatkozásai vajon nem vágnak egybe azzal a négy tétellel, amelyekről ezt megelőzően beszélgettünk? (De igen.) Mi ez a négy tétel? (Az első tétel az, hogy nem hiszik és nem hajlandók elismerni, hogy Isten szava az igazság; a

második tétel az, hogy még ha közlöd is velük Isten szavát és képesek megérteni az igazságot, nem fogadják el azt; a harmadik tétel az, hogy nem hajlandók alávetni magukat Isten szuverenitásának és intézkedéseinek; a negyedik tétel az, hogy sohasem tartanak igazán bűnbánatot.) Nem hisznek, nem fogadnak el, nem vetik alá magukat és nem tartanak bűnbánatot – ez a „négy nem” képviseli az antikrisztusok lényegét. Az antikrisztusok soha nem fogják elfogadni az igazságot, és soha nem fognak fejet hajtani a tények előtt. Ez makacs meg nem bánás és olyasvalami, ami az antikrisztusok természetéből árad. Ez az első megnyilvánulása annak, ahogyan az antikrisztusok azt kezelik, ha megmetszik őket. Bár az antikrisztusok azonos beállítottság-lényegben osztoznak, a szájukat elhagyó híres szólások és nagyszerű mottók természetesen nem pontosan ugyanazok. Az antikrisztusok néha mondhatják ezt, néha pedig mondhatják azt, de bármilyen beszéd is árad a szájukból, annak ugyanaz a jellemzője és a lényege – a szavaik lényege az, hogy nem fogadják el az igazságot. Ha nem fogadják el az igazságot, akkor mégis mik ezek a szavak? Olyan szavak, amelyek összhangban állnak az igazsággal? Emberi szavak vagy ez etikával összhangban álló szavak? Olyan szavak, amelyek összhangban állnak a lelkiismerettel és az értelemmel? (Ezek ördögi szavak.) Így van. Ha üres vagy zavaros szavaknak nevezzük őket, az nem pontosan jellemzi őket, az azonban megmagyarázza a kérdést, ha azt mondjuk, hogy ördögi szavak.

Amikor az antikrisztusokat megmetszik, amikor a testvérek kritizálják és leleplezik őket, milyen más szavakat mondanak? Egyes antikrisztusok hibáznak vagy ördögi szavakat szólnak, hogy félrevezessék az embereket. Amikor a testvérek ezt látják, kritizálják és megmetszik őket, minden hájjal megkentként és csalárdként leleplezve őket. Bár kívülről nem dacosak, belül ellenállók, mintha azt mondanák: „Mit tudsz te? Olyan tájékozott vagy, mint én? Oly sok éve hiszel istenben, mint én? Hány éve hiszel te istenben? Én nem fogok lealacsonyodni a te szintedre!” Amikor a vezetők és dolgozók megmetszik őket, minden hájjal megkent magatartást vehetnek fel, külsőleg lerázva őket és pár szépen hangzó szót szólva, titokban azonban elégedetlenek és dacosak, és keresik az alkalmat a bosszúra. Ha egy átlagos testvér metszi meg őket, az antikrisztusok nem oly jólneveltek – dühösek és bosszúsak lesznek, és visszavágnak és bosszút állnak. Amikor visszavágnak és bosszút állnak, gyakran mondanak ilyesmiket: „Túlságosan zöldfülű vagy ahhoz, hogy megmetssz engem! Ha nem hinnék istenben, senkitől sem félnék!” Van valami gond ezekkel a szavakkal? Efféle szavakat általában a nem hívők és a súlyosan hitvány emberek mondanak. Hogyan hangozhat ez el a gyülekezetben? Azok az emberek, akik így tudnak beszélni, egyedi csoport, ennek az egyedi csoportnak pedig egyedi a vérmérséklete. Mi módon egyedi a vérmérséklete? Az ilyen emberek gyakran veszik figyelembe a rangidősséget a gyülekezeten belül. Mindenkit alsóbbrendűnek látnak maguknál, senkit nem kedvelnek, és mindenkit oktatni, gyötörni és manipulálni akarnak. Úgy vélik, hogy bár hisznek Istenben, senki sem alkalmas arra, hogy a partnerük legyen. Nem csoda, hogy ezekkel az arrogáns szavakkal állnak elő, amikor az emberek testvérekként bánnak és szívhez szóló

beszélgetéseket folytatnak velük, leleplezve a romlott beállítottságukat, valamint megmetszve az általuk megmutatott szavakat és tetteket, amelyek nem egyeznek az igazsággal. Isten házáat társadalomnak és a saját birodalmuknak tekintik, a gyülekezet testvéreit pedig az alárendeltjeiknek. Azt hiszik, hogy a testvérek csak keveset tudnak és felületes megértésük van a társadalom dolgairól, hogy a társadalom alján foglalnak helyet, akiket a többieknek le kell nézniük, akikkel játszodozniuk kell és akiket el kell taposniuk. Azt hiszik, hogy a testvéreket igen könnyű megfélemlíteni és játszodozni velük, ők pedig nem lesznek ilyen emberek. Ezért azt hiszik, hogy ha valaki megmetszi és leleplezi őket, az az ő megfélemlítésük, lekicsinylésük és kizárásuk. A szívükben már védekeztek is ellene: „Ne gondold, hogy gyötörhetsz és megfélemlíthetsz! Te még zöldfülű vagy!” Hát nem olyasmi ez, amit egy „hős lelkületű” ember mondana? Ezek a szavak sajnos nem az igazság. Bármennyi is benned a lélek vagy a morális integritás, Isten nem fog jóváhagyni téged. Isten utálja az ilyen beállítottságokat és azokat, akik ilyen szavakat szólnak. Isten elítéli és visszautasítja azokat az embereket, akik ilyesmiket mondanak Isten előtt. Isten soha nem mentheti meg azokat az embereket, akik oly módon ragaszkodnak ezekhez a szavakhoz, mintha azok lennének az igazság. Nos, nézzünk rá még egyszer, mi a baj ezekkel a szavakkal? Az igazság előtt mindenki egyenlő, és nincs korbeli, illetve alázatosságot és nemességet illető megkülönböztetés azok között, akik a kötelességüket végzik Isten házában. A kötelessége előtt mindenki egyenlő, csupán csak különféle feladatokat végez. Nincs közöttük különbség az alapján, hogy ki a rangidős. Az igazság előtt mindenkinek alázatos, magát alávető és elfogadó szívvel kellene lennie. Az embereknek rendelkezniük kellene ezzel az észszerűséggel és ezzel a hozzáállással. Nos, nincsenek-e a társadalom légkörével, ideológiájával és hitványságával telve azok az emberek, akik azt mondják, hogy „Túlságosan zöldfülű vagy ahhoz, hogy megmetssz engem!” Társadalomnak tekintik Isten házáat, Isten házának testvéreit a társadalom alsó szintjén álló sebezhető csoportnak, önmagukat pedig mindenek főnökének tekintik, olyasvalakinek, akit senki sem érinthet, illetve provokálhat, valamint aki gondoskodik arról, hogy a dolgok ne érjenek jó véget az őket leleplezők és megmetszők számára. Azt hiszik, hogy Isten háza ugyanaz, mint a társadalom, hogy az, aki hajthatatlan és arcátlan, képes lesz szilárdan megállni, hogy senki nem mer majd hozzányúlani azokhoz, akik könyörtelenek, vadak és gonoszok, valamint azt hiszik, hogy azok, akik elfogadják a metszést, mind alkalmatlanok és tehetetlenek. Azt hiszik, hogy senki nem mer majd hozzányúlani azokhoz az emberekhez, akiknek van némi képességük, hogy senki nem meri majd leleplezni ezeket az embereket, még akkor sem, ha hibát követnek el, és hogy ők a kikezdhetsen kőkemény fickók! Az antikrisztusok úgy vélik, hogy nem számít, a világ mely csoportjainak tagjai, elég erősnek és könyörtelennek és gonosznak kell lenniük ahhoz, hogy mások ne félemlítsék meg őket, vagy alkalmanként ne packázzanak velük. Azt hiszik, hogy ez képesség és hozzáértés, és arra akarják használni ezt a képességet, hogy státuszt, hírnevet és nyereséget szerezzenek, és végül biztosítsanak egy jó rendeltetési helyet.

Milyen beállítottság ez? Egyaránt ádáz és elvetemült. Nem számít, hány prédikációt hallanak az antikrisztusok, nem tudják megérteni az igazságot. Nem látják, hogy Isten házában az igazság uralkodik. Nem látják azokat a változásokat, amelyeken az igazságot elfogadók átmennek, és még ha látják is, nem ismerik el változásként azokat. Azt hiszik, hogy ezek a változások mind színlelés és önmegettartóztatás eredményei, és nem fogják fékezni magukat, és nem fogják annyiban hagyni a dolgot emiatt. Mivel ilyen a logikájuk, efféle dolgokat mondhatnak: „Ne gondold, hogy gyötörhetsz és megfélemlíthetsz!” Hát nem az antikrisztusok elvetemültsége ez? Az efféle gondolatok és nézőpontok elvetemültek. Az, hogy ezeket a szavakat képesek szólni és képesek így viselkedni, az ádáz beállítottságuk kinyilatkoztatása. Vannak a gyülekezetben ilyen emberek? Amikor a testvérek bensőségesen beszélgetnek velük, leleplezik őket, beszélnek a problémáikról, hiányosságairól és a romlottság megnyilatkozásairól, azt hiszik, hogy megfélemlítik és megalázzák őket, és nem veszik őket komolyan. Aztán így szólnak: „Túlságosan zöldfülű vagy ahhoz, hogy megmetssz engem!” Bárkit is látnak, amint elfogadja a metszést, mindig erre gondolnak: „Elnyerhető vajon az igazság azzal, ha elfogadjuk a metszést? Lehetetlen lenne!” Nem fogadják el ezt. Azt hiszik, hogy az emberek megmetszése azt jelenti, hogy megfélemlítik őket, és találnak valamilyen eszközt, amivel gyötörhetik őket, valamint, hogy az embereket azért félemlítik meg, ha valami kis hibát vétenek, mert túl jámborak. Nem ismerik el, hogy az emberek megmetszése azt jelenti, hogy szeretik és segítik őket. Nem ismerik el, hogy az emberek csak akkor tarthatnak igazi bűnbánatot és akkor változhatnak, amikor elfogadják a metszést, azt a tényt pedig még kevésbé ismerik el, hogy Isten házában az igazság uralkodik. Az antikrisztusok ezért gyakran mondják maguknak: „Bárki is metsz meg engem, soha nem fogom engedni. Kizárt dolog, hogy hagyjam, hogy bárki megfélemlítsen!” Miféle emberek képesek ilyen szavakat szólni? Csak azok tudnak ilyen szavakat szólni, akik nem fogadják el az igazságot és gyűlölik az igazságot. Bárki, akinek efféle ádáz beállítottsága van és ilyen szavakat tud szólni, az antikrisztusok lényegével rendelkezik és a Sátán ivadékából származik.

Amikor megmetszik őket, az antikrisztusok egy másik mondatot is mondanak: „Ha nem hinnék istenben, a kutyával sem törődnék!” Mit jelent ez a mondat? Egy bizonyos típusú antikrisztus közkeletű állítása. Mivel ezt mondja, boncolgassuk. Mivel képes ezeket a szavakat szólni, kell legyen egy bizonyos jelentésük. A felszínen ezek a szavak látszólag azt mondják, hogy mivel ezek az emberek elkezdtek hinni Istenben, nagy változáson mentek keresztül. Úgy tűnik, ezekben a szavakban ott van a hála érzése, akárcsak itt: „Isten megváltoztatott engem, isten meghódított engem. Ha isten nem változtatott volna meg, elviselhetetlenül arrogáns ember lennék.” A felszínen úgy tűnik, hogy e szavak hordoznak bizonyos hálás gondolkodásmódot, ám ha egy másik szemszögből boncolgatjuk, nagy gond van velük. Az antikrisztusok azt mondják, hogy mielőtt hittek volna Istenben, a kutyával sem törődtek. Milyen ezeknek az embereknek a beállítottsága? (Arrogáns és ádáz.) Ezek szerfelett arrogáns és ádáz emberek, és ha

nem hinnének Istenben, nagyon gonosz emberek lennének. Az, hogy a kutyával sem törődnek, azt jelenti, hogy senkire sincsenek tekintettel, azt jelenti, hogy mindenkit a lábuk alá taposnak, és hogy nem számít, milyen nagyszerűek vagy jók mások, az ő szemükben senkik. Senkinek nem engednek, mindenkit lenéznek és senkit sem szolgálnak. Ha arra kérnék őket, hogy szolgáljanak valakit, az sértené a méltóságukat. Ha van bárki is, aki méltó a szolgálatukra, az csak a mennyei Isten. Most, hogy hisznek Istenben, fékeztek ezt a megnyilvánulást és megnyilatkozást, miszerint a kutyával sem törődnek, és miután Isten házába jöttek, kénytelen-kelletlen leereszkedtek odáig, hogy egy csoportban dolgozzanak másokkal, és normális emberek módjára kezeljenek ügyeket és érintkezzenek másokkal. Amikor azonban ügyeket kezelnek és másokkal érintkeznek, egyes dolgok elkerülhetetlenül nem úgy mennek, ahogyan ők szeretnék, ez pedig azt okozza, hogy a beállítottságuk ismét felszínre tör, ezeket a szavakat szülve. A külvilágban eredetileg, amikor nem hittek Istenben, senkinek sem engedtek, és azt hitték, hogy senki sem méltó arra, hogy kapcsolatba lépjenek vele. Nos, mióta elkezdtek hinni Istenben, vajon engedtek bármelyik testvérnek Isten házában? (Nem.) Függetlenül attól, hogy milyen csoportban van, egy normális emberi mivolttal és normális racionalitással bíró ember vajon így viselkedne? (Nem.) Még a nem hívők is ezt mondják: „Bármelyik három együtt sétáló ember között van legalább egy, aki a tanítóm lehet.” Vagyis bármely három ember között biztosan van egy személy, aki erősebb és jobb nálad, aki a tanítód lehet és segíthet neked. A nem hívők ilyen szavakat szólnak – ezek az arrogáns emberek tehát vajon elismerik e szavak helytállóságát? Képesek vajon egyenlő feltételek mellett együttműködni másokkal egy csoportban? Tudnak racionálisak lenni? (Nem.) Amikor tehát azoknak a nem hívőknek a körében vannak, akiknek nincs hitük Istenben, miféle emberek ezek az antikrisztusok? (Bajos emberek.) Így van: gazemberek, bajos emberek. Senki nem tehet ellenük semmit. Senki sem meri provokálni, felmérgetni vagy érinteni őket. Gazemberek! Ha felmérgeted őket, annak következményei lesznek, olyan, mintha felbőszítenél egy ádáz démont. A társadalomban rendszerint senki sem mer kekeckedni az ilyen emberekkel. A beállítottságuk és az alapelveik, amelyek szerint a dolgokkal foglalkoznak, az, hogy gorombák és észszerűtlenek legyenek és minduntalan bajt keverjenek. Senki sem meri felmérgetni őket, senki sem mer hozzájuk érni és senki sem meri megfélemlíteni őket; ők az egyetlenek, akik megfélemlítik az embereket. Ez eléri a céljukat. Nos, képesek változni, miután Isten házába jöttek? Megváltoztak? (Nem, nem változtak meg.) Mit mutat az nekünk, hogy nem változtak meg, hogy nem tudnak változni? (A tény, amelyet mondanak, ez: „Ha nem hinnék istenben, a kutyával sem törődnék!”) Általában nem mondják ezeket a szavakat – milyen összefüggésben szólják ezeket a szavakat? Amikor valaki rámutat a hiányosságaikra, olyasmit mond, ami sérti a méltóságukat vagy érzékeny pontra tapint, ezzel a mondattal fakadnak ki: „Ha nem hinnék istenben, a kutyával sem törődnék! Harcolni mersz velem, mit gondolsz, ki vagy te?” Milyen beállítottság ez? Még egy előmódosítót is tesznek a mondat elé, mondván: „Mielőtt hittem volna istenben, a kutyával sem törődtem.” Most, hogy hiszel Istenben,

vajon még mindig nem engedsz senkinek, illetve nem hallgatsz senkire? Hát nem ugyanaz a rendületlen ördög és Sátán vagy még mindig? Úgy érzik, hogy jobbá váltak, miután hinni kezdtek Istenben. Ha jobbá váltak, hogy ejthetik ki ezeket a szavakat? Egyáltalán nincs lelkiismeretük és értelmük, és nyíltan merészelnek zúgolódni és mások tudtára adni: „Bandita vagyok és nem félek senkitől!” Mivel tud egy zsarnok, gazember és egy bandita felválni? Mivel dicsekedhet? Az antikrisztusok mégis így dicsekednek. Dicső múltjuknak tekintik azt, hogy egyszer zsarnokok voltak, és kérkednek Isten házában. Milyen hely Isten háza? Olyan hely, ahol az igazság uralkodik. A szentség helye, ahol Isten megmenti az embereket. Hogyan tűrheti, hogy ezeket az ördögi szavakat mondd? Az antikrisztusokban nincs szégyenérzet, nem tudják, hogy ezek ördögi szavak, sőt még kérkednek is velük, mintha jó szavak és az igazság lennének. Igazán szégyentelen egyének, süketek a szégyenre és undorítóak! Amikor az ilyen ember ördögi szavakat mond nektek, van valami helyénvaló dolog, amit cáfolatként mondhattok? (Egyszer találkoztam egy ilyen emberrel; senkinek sem engedett a gyülekezetben. Akkoriban ilyen szavakat mondott, amelyekkel kritizált engem. Egyáltalán nem láttam tisztán, és azt mondtam neki, hogy elfogadom.) Így válaszoltál. Helytelen volt így válaszolni; nem tettél tanúságot. Rá kell mutatnod a problémáira és meg kell szégyenítened. Amikor ördögi szavakat beszél, nem szabad beadnod a derekad, és nem szabad engedelmeskedned ezeknek az ördögi szavaknak. Le kell leplezned őt. Ahhoz, hogy Isten egyik győztese légy és tanúságot tegyél Isten mellett, képesnek kell lenned megszégyeníteni az ördögöket és a Sátánt, és olyan szavakat szólni, amelyek megszégyeníthetik a Sátánt, és amelyek megfelelnek az igazságnak. Még ha az illető nem is fogadja el, nem lesz mit mondania, és viselkedni fog és aláveti magát. Működni fog vajon, ha megijeszted az efféle embert? Mi a helyzet az elítélésével? Mi lenne, ha beszélgetnél vele és hízelegnél neki? (Semmi.) Akkor mi fog működni? (Ha valaki ilyen szavakat szólna a gyülekezetben, ezt mondanám: „Botrányosan próbálsz viselkedni? Ha normálisan meg tudod hallgatni a testvéreket, akik közlik az igazságot és elfogadják az igazságot, akkor rendben van, ha azonban botrányosan akarsz viselkedni itt, akkor távozz. Isten háza nem engedi meg neked, hogy itt botrányosan viselkedj. A szavaid nem felelnek meg az igazságnak. Itt ne mutogasd magad!”) Ezek a szavak igen erőteljesek, az efféle emberek azonban zsarnokok és banditák. Félnek vajon az ilyen szavaktól? (Nem, nem félnek.)

Hadd beszéljek nektek valamiről. A múltban kapcsolatba kerültem egy férfivel, aki séf volt, mielőtt hinni kezdett Istenben. Egyszer ezt mondta Nekem: „Amikor kint a világban séf voltam, és azok a nagyágyúk és hivatalnokok bejöttek inni, nem akartam, hogy bármi közöm legyen hozzájuk. Amikor főztem nekik, egyik kezem a derekamon volt, egyik lábam lábujjhegyen, és fél kézzel főztem nekik.” Miközben beszélt, bemutatta ezt, és a tartása épp olyan felháborodottnak mutatkozott, mint amilyen dacosnak. Ez volt a következtetése: „A nem hívők egyike sem méltó ellenfelem, és én egyiküknek sem fogok engedni. Igen ügyes vagyok, és kint a világban a hozzám hasonlóak derék

emberek. Én rendszerint fütyülök a hivatalnokokra!” Beszéd közben gesztikulált, elégedettnek tűnt magával és könnyedén mutatta be ezeket a mozdulatokat. Láttam, hogy igen hozzáértő módon mutatja ezeket a mozdulatokat, azt a tartást, azt a pozitúrát – hogy gyakran előadta már őket. Látszott rajta, hogy egy kicsit azzal a szándékkal tartja ezt az előadást, hogy felvágjon a „dicső múltjával” és dicsekedjen vele, hogy csodálatot váltson ki másokból. Amikor láttam, hogy így viselkedik, mosolyogtam, majd ezt mondtam neki: „Nos, van egy rossz beállítottságod.” Mosolyogva mondtam ezt, és nem szóltam semmi mást. Az arca azonnal elkomorult, rögtön abbahagyta a mozdulatait és elnémult. Ettől kezdve nem beszélt ismét a „dicső múltjáról”. Mit mondtam neki? (Van egy rossz beállítottságod.) Mit jelentett ez? (Rámutatott a természetlénységére, ő pedig elszégyellte magát.) Így van. Felmérgeztettem? Vitatkoztam vele? Megsértettem a méltóságát? (Nem.) Indulatosan bántam vele és ezt mondtam: „Kifelé innen! Minek hiszel te Istenben?” vagy „Túlságosan zöldfülű vagy te még ahhoz, hogy a »ragyogó múltadról« beszélj Nekem!”? Ezeket a módszereket használtam? (Nem.) Ezek egyikére sem utalva csupán egyetlen mondatot szóltam: „Nos, van egy rossz beállítottságod”, ő pedig elszégyellte magát és elnémult. Megértettem vele az álláspontomat anélkül, hogy tovább kellett volna részleteznem. Ha egy okos ember ezt hallaná, azonnal megértené, mit jelent, a jövőben pedig jobban türtőztetné magát. Mit gondoltok erről a megközelítésről? (Jó.) Helyénvaló lenne vajon rámeredni és vitatkozni? (Nem, nem lenne.) Ha valaki azt mondja: „Ha nem hinnék istenben, a kutyával sem törődnék!”, ezt kell mondanod neki: „Ha a kutyával sem törődtél, mielőtt hinni kezdted Istenben, az azt jelenti, hogy rossz volt a beállítottságod. Ha most, hogy hiszel Istenben, még mindig nem akarsz a kutyával sem törődni, az azt jelenti, hogy még rosszabb a beállítottságod, és valami baj van a lényegeddel.” Csak ennyit mondj, és figyeld meg a reakcióját és a viselkedését. Ezt úgy hívják, hogy rátapintasz az érzékeny pontjára. A gonosz emberek vajon szomorúak lesznek e szavak hallatán? Feldúlnak érzik majd magukat. Azt gondolják majd: „Azt hittem, változást értem el az istenbe vetett hitemben, és még ezeket a szavakat is felhasználtam, hogy megcsillogtassam a képesítéseimet és eldicsekedjek a dicső múltammal, ami azelőtt volt, hogy hinni kezdtem istenben. Nem számítottam arra, hogy valaki, aki megérti, le fogja leplezni a dolog mögötti szégyenteljes titkot, és feltárja, hogy rossz beállítottságom van.” Mit jelent a rossz beállítottság? Szépen fogalmazva azt jelenti, hogy az illetőnek nem jó az emberi mivolta; nyersebben fogalmazva azt jelenti, hogy az illető nem jó. Kik nem jó emberek a társadalomban? (A gengszterek, a banditák, a zsarnokok és a gazemberek.) Így van, ezek az emberek. Amint megmondod, hogy nem jók és hogy rossz a beállítottságuk, meg fogják érteni. Meg fogják érteni, hogy gengszterekre, zsarnokokra és gonosz emberekre utalsz – ezek a megnevezések és embertípusok. Jól fogják vajon érezni magukat, amikor meghallják, hogy ebbe a csoportba tartoznak? (Nem.) Egyáltalán nem fogják jól érezni magukat. És neked kell vajon még valamit mondanod? (Nem.) Ezzel az egy mondattal lelepleződik a szégyenteljes titkuk. „Szóval, efféle ember vagy. Még mindig itt kérkedsz, úgy dicsekedsz negatív dolgokkal,

mintha azok pozitív dolgok lennének. Mivel próbálkozol? Ez Isten háza, itt ne vágj fel. Ez nem az a hely, ahol felvágatsz. Ha fel akarsz vágni, akkor menj el. Isten háza az a hely, ahol az igazság uralkodik, nem pedig az, ahol páváskodhatsz és a gaztetteidet hirdetheted. Mit akarsz azzal, hogy elvetemült és negatív dolgokkal hivalkods Isten házában? Azt akarod mondani, hogy Isten munkája eredményeket ért el benned. Isten mondta ezt? Nem köszönetet mondasz Istennek; a gaztetteiddel dicsekedsz. Kit próbálsz becsapni ezekkel a szavakkal? Egy hároméves gyereket bolonddá tehetsz, a testvéreket azonban nem tehetsz bolonddá. Ezt nem úszhatod meg!” Ily módon leleplezik őket. Amint az antikrisztusok ezt hallják, először is érezni fogják, hogy nincs benned rosszindulat irántuk; másodszor a szavaid célba találnak; harmadszor, nem te vitted célba őket; negyedszer, ezek a szavak tények, te pedig egyáltalán nem túloztál azzal, hogy kimondtad őket. Amint meghallják ezeket a szavakat, azonnal fékezni fogják magukat. Miért fogják fékezni magukat? A szavaid zavarba hozzák őket és elszégyellik magukat miattuk. Amikor ismét a jelenlétben lesznek, szégyenkezni fognak ahhoz, hogy megismételjék ezeket a szavakat. És még ha mondanak is újra ilyesmiket, meg kell majd találniuk a megfelelő alkalmat, és ellenőrizniük kell, hogy ki figyel oda. Akárhogy is, nem merik majd újra kimondani azokat a jelenlétben. Vajon nem győzte ez le őket? Ha ilyen emberrel találkoztok, mertek majd így beszélni vele? (Igen.) Megvan a módja annak, miként kell bánni az ilyen emberrel. Nem kell forrófejűnek vagy durvának lenned, egyszerűen győzd le őt egy mosollyal. Ezt nevezik a Sátán leleplezésének és megszégyenítésének. Ezt nevezik annak, hogy valaki szilárdan megáll a bizonyágtételében. Az arra való képességed, hogy leleplezd őt, azt bizonyítja, hogy átláttál rajta, hogy nem kedveled a hozzá hasonló embereket, hogy gyűlölöd a hozzá hasonló embereket, hogy lenézted a hozzá hasonló embereket. Ezek az emberek a negatív jellemek sorában foglalnak helyet, te pedig a pontos ellentétük vagy. Alsóbbrendűnek érzik magukat előtted; te erősebb és derekabb vagy náluk.

Amikor az antikrisztusokat megmetszik, amikor alkalmanként leleplezik őket a testvérek, mely két szégyentelen mondatot mondják? („Túlságosan zöldfülű vagy ahhoz, hogy megmetssz engem!” „Ha nem hinnék istenben, a kutyával sem törődnék!”) A legtöbb ember nem tudná kimondani ezt a két mondatot, ugye? Mi jellemzi ezeket a szavakat? Nyersek és aljasak, a Sátán hengegésének és a Sátán elvetemült beállítottságának ellentmondást nem tűrő módján. Egy normális ember, különösen olyasvalaki szájából nyilvánvalóan nem hangoznának el ezek a szavak, aki az igazságra törekszik. Magától értetődik, hogy azok, akik ezeket a szavakat szólják, a Sátán ádáz beállítottságával rendelkeznek. Gonoszok és antikrisztusok. Nem szeretik az igazságot, valamint gonosz erőknél, az erőszaknál és a Sátán ádáz erőinek és beállítottságának hódolnak. Ezek a lények már csak ebből az általuk mondott két mondatból is észrevehetők. Amikor ezeket a szavakat szólják, feltárul a beállítottságuk és a lényegük. Bárki, aki gyakran mondja ezeket a szavakat a hétköznapi, normális, romlott emberiség körében, nem jó, és bárki, aki nem mondja ezeket a szavakat annak ellenére, hogy hallja őket, aki szerint

azok, akik ezeket a szavakat szólják, szégyenletesek és ádázak, akik maguk nem tudnának így beszélni, akik egyáltalán nem tudnák kimondani ezeket a szavakat, bármennyire is gyűlölnék és lenéznek valakit, illetve neheztelnek rá, és akik megvetik azokat, akik ezeket a szavakat mondják – az ilyen emberekben még van némi szégyenérzet és az emberi mivoltuknak van egy derék oldala. Azok azonban, akik gyakran mondják ezeket a szavakat, akik gyakran annak legfelsőbb elveiként tekintenek ezekre a szavakra, ahogyan a dolgokat kezelik és viselkednek, kétségkívül antikrisztusok, akik a Sátán bandájának tagjai. Egyesek ezt mondják: „Mielőtt hittem volna Istenben, nem tudtam, hogy jók vagy rosszak-e ezek a szavak. Amikor fiatal voltam, használtam őket, később azonban, amikor kicsit idősebb és érettebb lettem, nem mondtam őket többé.” Ezek antikrisztusok? Nem azok. Amikor az emberek fiatalok és tudatlanok, amikor először találkoznak a társadalommal és a köznéppel, jó szavaknak, jellemes szavaknak tekintik ezeket a szavakat. Egyszerűen túl fiatalok és éretlenek. Amikor egy kicsit felnőnek és képesek megkülönböztetni a jót a gonosztól, képesek különbséget tenni a jó és a rossz emberek között, többé nem mondják ezeket a szavakat. Az ilyen emberekben még mindig van egy kevés lelkiismeret és racionalitás. Honnan származik ez a kevés lelkiismeret és racionalitás? Abbéli képességükből, hogy különbséget tudnak tenni a jó és a gonosz között, fel tudják ismerni, hogy mi az igazmondás és a hazugság, mi helyes és mi helytelen, abból, hogy vannak választásaik és határaik a viselkedésük, a beszédük, a dolgok kezelése és a magatartásuk módját illetően. Abból ered, hogy nem Sátánok, nem gonosz emberek, nem fenevadak, abból, hogy normák és alapelvek szerint viselkednek, és derék emberek.

Az antikrisztusok leleplezésével a „bölcs szavaik”, az életre vonatkozó mottóik és a gyakran elhangzó szólásaik mind feltárulnak. Amint ezek feltárulnak, a természetlénységük is felszínre kerül, lehetővé téve mások számára, hogy egyre világosabban lássák azt. Ha ezek a dolgok nem lepleződnek le, és az emberek hétköznapi szavaknak tekintik ezeket az alkalmanként vagy gyakran hallott szavakat, és nem ismerik fel ezeket, akkor nem lesznek képesek jellemezni őket. Ha nem tudod jellemezni őket, akkor mi haszna annak, hogy érted az igazságot, illetve tudod, mi helyes és mi helytelen? Befolyásolhatják vajon ezek az álláspontodat? Befolyásolhatják a nézőpontodat? (Nem, nem befolyásolhatják.) Akkor képtelen vagy felismerni, hogy mi a romlottság normális kinyilatkoztatása, és mi az antikrisztusi lényeg megnyilvánulása. Amikor világosan fel tudod ismerni ezeket a lényegeket, pontosan jellemezni tudod és be tudod sorolni őket, és világosan felismered a pozitív és a negatív, a normális és az abnormális különféle megnyilvánulásait, megnyilatkozásait, beállítottságait és lényegeit, csak akkor leszel képes pontosabban felismerni az embereket és a dolgokat. Ellenkező esetben tévesen úgy fogod gondolni, hogy egy antikrisztus megnyilvánulása hétköznapi romlottság vagy normális megnyilatkozás, és időnként összetéveszted a romlottság egyes hétköznapi megnyilatkozásait az antikrisztusok lényegének megnyilvánulásaival. Hát nem keveredik ez össze? Mondjuk, hogy vezető vagy, és vannak antikrisztusok a felelősségi körödben. Ha engeded, hogy maradjanak, a

romlottságot kinyilatkoztató átlagos testvéreket pedig kizárod, az nem hiba vajon? (De igen.) Ezért alapvető fontosságú ezeknek a részletes és konkrét megkülönböztetéseknek a megértése.

Amikor az antikrisztusok metszéssel szembesülnek, a megnyilvánulásaik sokkal messzebbre mennek annál, mint amit az imént megvitattunk. Nem csupán pár kellemetlen mondatot mondanak, illetve bosszúsak kissé. Több dolgot tesznek és több kellemetlen szót mondanak majd. Sőt, még gonoszabb dolgokat is fognak tenni, olyasmiket, amik komolyan zavarják Isten házának munkáját és zavarják a normális gyülekezeti életet. Most próbáljunk arról beszélni, hogy mi mást tehetnek még az antikrisztusok amellet, hogy elmondják azt a pár mondatot, amelyek világosan megláttatják és felismertetik az emberekkel, hogy ők antikrisztusok, hogy a tetteik és a magatartásuk az antikrisztusoké és a beállítottságuk az antikrisztusoké. Ily módon a testvérek még azelőtt antikrisztusokként ismerhetik fel és azonosíthatják ezeket az antikrisztusokat, mielőtt nagyobb zavarásokat okoznának. Ily módon egyrészt a testvérek elkerülhetik, hogy nagyobb kárt szenvedjenek az életbe való belépésüket illetően, másrészt pedig megelőzhető az az akadályozás és zavarás, amelyet ezek az antikrisztusok okoznak Isten háza munkájának. Hát nem jobb előbb, mint utóbb felfedezni, megoldani, megelőzni és orvosolni ezt a problémát? (De jobb.) Akkor rajta, beszéljessünk. (Amikor az antikrisztusokat megmetszik, nem fogadják el az igazságot, és az embereket támadó szavakat szólnak. Nem számít, ki ad tanácsot nekik, amennyiben az a státuszukat vagy a büszkeségüket érinti, az antikrisztusok megítélik az illetőt a gyülekezetben, sőt eltorzítják az igazságot, hogy védelmezzék a státuszukat és a büszkeségüket.) Van még valami? (Egyszer találkoztam egy gonosz emberrel, aki azzal fenyegetőzött, hogy tönkretesz bárkit, aki bármi számára hátrányos dolgot tesz. Akkoriban nem értettük az igazságot és hiányzott belőlünk a tisztánlátás. Félünk tőle. A kötelessége végzésekor önkényesen és gondatlanul cselekedett, amikor pedig problémákat láttunk a munkájában és jelenteni akartuk azokat, akadályozott minket és nem engedte, hogy jelentést tegyünk. Nem voltunk az igazság birtokában, úgyhogy akkoriban nem mertünk vitatkozni, sem haladéktalanul jelentést tenni róla, ami végül nagy veszteségeket okozott a gyülekezet munkájának. Ezt az idézte elő, hogy hiányzott belőlünk a tisztánlátás az antikrisztusokkal kapcsolatban. Csak később zárták ki őt, amikor sok további gáztettet elkövetett.) Ebben az ügyben nem tudatok szilárdan megállni a bizonyágtételekben és megóvni Isten házának érdekeit, és hagyátok, hogy Isten házának munkája veszteséget szenvedjen. Ezért felelősséggel tartoztok. Most úgy tűnik, hogy méltán zárták ki az illetőt, és nem bántak igazságtalanul vele. Ha a jövőben ismét ilyen emberrel találkoztok, képesek lesztek vajon felismerni? (Isten közlésén keresztül úgy érzem, egy kicsit tisztább számomra az igazságnak ezen, az antikrisztusok felismerését illető aspektusa.)

Miért akarja Isten háza kizárni az antikrisztusokat? Rendben lenne megtartani őket, és hagyni, hogy szolgálatot tegyenek? Rendben lenne, ha megkapnák a lehetőséget a

bűnbánatra? (Nem, nem lenne.) Van bármi esélye annak, hogy tudnának az igazságra törekedni? (Az antikrisztusok nem tudnak az igazságra törekedni.) Most rájöttetek, hogy az antikrisztusok gonosz emberek, akik a Sátántól valók és nem tudnak bűnbánatot tartani, és ezért zárják ki őket. Senkit sem zárnak ki könnyelműen. Isten háza újra meg újra türelmet gyakorol, ismételten lehetőségeket adva nekik a bűnbánatra és mozgásteret engedve nekik, hogy jó embereket ne vádoljanak ártatlanul, hogy senkit ne zárlanak ki vagy tegyenek tönkre könnyelműen. Nem könnyű számukra oly sok éven át hinni Istenben; Isten háza mindenkivel szemben toleráns, amíg egészen át nem lát rajta, amíg teljesen fel nem tárja. De tudnak-e bűnbánatot tartani az antikrisztusok? Nem tudnak bűnbánatot tartani. Az a szerep, amelyet Isten házában játszanak az, hogy a Sátán szolgálói, akik bomlasztják, akadályozzák és megzavarják Isten házában munkáját. Még ha vannak is adottságaik és tehetségük, akkor sem tudnának szorgalmasan dolgozni azért, hogy jól végezzék a kötelességüket, sem a helyes útra lépni. Még ha vannak is hasznos aspektusai az antikrisztusoknak, egyáltalán nem fognak pozitív hozzájárulást tenni Isten munkájához Isten házában. Nem csinálnak mást, mint akadályozzák, megzavarják és aláássák Isten munkáját, és nem tesznek jó dolgokat. Megtartottad őket, hogy megfigyeld őket, és lehetőséget adtál nekik a bűnbánatra, ők azonban képtelenek voltak a megbánásra. Végül az alkalmazott megoldás a kizárásuk volt. A kizárásuk előtt már átláttad azt a tényt, hogy az efféle ember egy antikrisztus, aki inkább meghal, mintsem bűnbánatot tartson, hogy ellenséges Istennel és az igazsággal szemben. Következésképp kizárták őket. Kizárták volna őket, ha jó emberek lettek volna? Kizárták volna őket, ha el tudták volna fogadni az igazságot és bűnbánatot tartottak volna? Legfeljebb elbocsátották volna őket a kötelességükből, és lelki áhítattal és elmélkedéssel való foglalkozásra küldték volna őket, nem zárták volna ki őket. Amikor Isten háza úgy dönt, hogy kizár valakit, az azt jelenti, hogy az illető istencsapása lenne Isten házában, ha megengednék neki, hogy maradjon. Nem tenne jó dolgokat, csak bomlasztásokat és zavarásokat okozna, és mindenféle rossz dolgot tenne. Bármelyik gyülekezetben lenne is, azt addig zavarná, amíg az szétszóródna, mint a homok, a munka stagnálna, a legtöbb ember igen csüggedtnek érezné magát és elveszítené a hitét Istenben, egyesek még akár a hitükkel is le akarnának állni és nem tudnák tovább végezni a kötelességüket. Mi az oka ennek? Az antikrisztusok zavarásai okozzák. Az antikrisztust kezelni kell, ki kell takarítani és ki kell zárni annak érdekében, hogy ennek a gyülekezetnek egyáltalán legyen reménye, hogy a gyülekezeti élet normálissá váljon, valamint, hogy Isten választott népe az istenhit helyes útjára lépjen. Egyesek ezt mondják: „Isten a szeretet, tehát az antikrisztusoknak is meg kellene adnunk a lehetőséget a bűnbánatra.” Ezek a szavak nagyon szépen hangzanak, de valóban így állnak a dolgok? Tegyetek egy alapos megfigyelést: mely kizárt antikrisztusok és gonosz emberek ismerték meg önmagukat és lettek képesek az igazságra törekedni és szeretni azt a későbbiekben? Melyikük tartott bűnbánatot? Egyikük sem tartott bűnbánatot, és mind makacsul megtagadták, hogy megvallják a bűneiket, és akárhány évvel később

találkozol is újra velük, még mindig ilyenek, még mindig ragaszkodnak azokhoz a dolgokhoz, amelyek akkoriban történtek és nem engedik el, magukat igazolni és magyarázkodni próbálva. Egyáltalán nem változott a beállítottságuk. Ha visszafogadod őket és megengeded nekik, hogy folytassák a gyülekezeti életet, és engeded, hogy kötelességet végezzenek, továbbra is akadályozni és zavarni fogják a gyülekezet munkáját. Akárcsak Pál, elkövetik ugyanazokat a régi hibákat, felmagasztalva magukat és magukról tanúságot téve. Egyáltalán nem képesek az igazságra való törekvés útját járni, és a régi útjukon, az antikrisztusok útján, Pál útján fognak járni. Ez az alapja az antikrisztusok kizárásának.

Rosszindulatú természetük miatt az antikrisztusok senkinek sem engednek, aki az igazságra törekszik. Minden olyan vezetőt és dolgozót lenéznek, aki valódi munkát tud végezni, sőt, az összes vezetőt és dolgozót hamisnak bélyegzik, mintha csak nekik maguknak lenne igazuk és mindenki más tévedne. Bárhogyan is közlik velük az igazságot, egyáltalán nem fogják elfogadni a metszést, és továbbra is fenntartják a saját nézeteiket. Ha bárkinek, aki megmetszi őket, nem sikerül teljesen meggyőznie őket, nem fogják elfogadni azt. Azt hiszik, a metszés haszontalan és semmi köze az igazsághoz. Ez a nézetük. Mindig fenntartják a saját nézeteiket, ezért igen nehéz számukra elfogadni az igazságot, ugyanakkor pedig megítélik és elítélik azokat, akik megmetszik őket. Milyen beállítottságot tárnak fel az antikrisztusok azzal, ahogyan a megmetszésüket kezelik? Látjátok, milyen az antikrisztusok természetlényege? Az antikrisztusok természetének egyik fő vonása az ádáztság. Mit jelent az „ádáztság”? Azt jelenti, hogy különösen aljas módon viszonyulnak az igazsághoz – nemcsak hogy nem képesek alávetni magukat az igazságnak, és nemcsak hogy nem hajlandók elfogadni azt, hanem el is ítélik azokat, akik megmetszik őket. Ez az antikrisztusok ádáz beállítottsága. Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy aki elfogadja, hogy megmetsszék, az ki van szolgáltatva a zaklatásnak, és hogy azok az emberek, akik folyton megmetszenek másokat, azok örökké piszkálni és zaklatni akarják az embereket. Tehát az antikrisztus ellenáll annak, aki megmetszi őt, és megnehezíti az illető életét. És arról, aki szóvá teszi az antikrisztusok hiányosságait vagy romlottságát, aki beszélget velük az igazságról és Isten szándékairól, vagy megismerteti velük önmagukat, azt gondolják, hogy az illető megnehezíti az életüket, és taszítónak találja őket. Szívből gyűlölnek az ilyen embert, bosszút állnak rajta, és megnehezítik a dolgát. Ez egy másik megnyilvánulása annak, ahogyan az antikrisztusok a metszést kezelik, amiről beszélni fogunk. Gyűlölnek azt, aki megmetszi és leleplezi őket. Ez egy nagyon nyilvánvaló megnyilvánulás az antikrisztusokban. Miféle embereknek van ilyen ádáz beállítottsága? A gonosz embereknek. Tény, hogy az antikrisztusok gonosz emberek. Ezért csak a gonosz emberek és az antikrisztusok rendelkeznek ilyen ádáz beállítottsággal. Amikor egy ádáz ember bármilyen jószándékú intéssel, váddal, tanítással vagy segítséggel szembesül, akkor nem hálával és az alázatos elfogadás hozzáállásával viszonyul ahhoz, hanem feldühödik szégyenében, szélsőséges ellenségességet, gyűlöletet érez, és egyenlíteni akar. Vannak olyanok, akik ezt mondva metszenek és

lepleznek le egy antikrisztust: „Mostanában szabadon garázdálkodtál, nem viselkedtél elvszerűen, és folyamatosan kérkedtél a kötelességed végzése közben. A státusz kedvéért dolgoztál, és teljes káoszt csináltál a kötelességedből. Helyesen cselekedtél Isten előtt? Miért nem kerested az igazságot, amikor a kötelességed tetted? Miért nem viselkedtél elvszerűen? Miért nem fogadtad el, amikor a testvérek az igazságról beszélgetnek veled? Miért vetted semmibe őket? Miért azt csináltad állandóan, ami neked tetszik?” Ez a több miért, ezek a szavak, amelyek leleplezik a romlottságuk kinyilatkoztatását – a bőrük alá hatol: „Miért? Nincs »miért« – azt teszek, amit csak akarok! Mi jogosít fel arra, hogy megmetssz engem? Ki vagy te, hogy ezt tedd? Akaratos vagyok; mit tehetsz ellene? Most, hogy ebbe a korba értem, senki sem mer így beszélni velem. Így csak én beszélhetek másokkal; senki más nem beszélhet így velem. Ki merészel kioktatni engem? Az, aki engem kioktathat, még nem született meg! Tényleg azt hiszed, hogy kioktathatsz engem?” A szívük mélyén gyűlölet támad, és alkalmat keresnek a bosszúra. Az elméjükben számígtatnak: „Vajon van hatalma ennek az engem megmetsző embernek a gyülekezetben? Ha visszavágok neki, vajon lesz valaki, aki kiáll mellette? Ha szenvedést okozok neki, vajon a gyülekezet foglalkozni fog velem? Van egy megoldásom. Nem fogok visszavágni neki; majd teljes titokban teszek valamit. A családjával teszek valamit, hogy szenvedést és szégyent okozzak neki, ily módon megszabadulok ettől a nehezteléstől. Bosszút kell állnom. Most már nem hagyhatom annyiban a dolgot. Nem azért kezdtem hinni istenben, hogy packázzanak velem, és nem azért jöttem ide, hogy hagyjam, hogy az emberek úgy megfélemlítsenek, ahogy csak akarnak; azért jöttem, hogy áldásokat nyerjek és belépjek a menny királyságába! Az embernek úgy kell a büszkesége, mint fának a kéreg. Az embereknek legyen gerincük küzdeni a méltóságukért. Hogy merészsél leleplezni engem! Ez megfélemlítés! Most, hogy nem kezelsz engem fontos személyiségként, pokollá teszem az életedet, és el fogom érni, hogy viseld a következményeket. Küzdjünk meg, és lássuk, ki az ádázabb!” Csupán pár egyszerű leleplező szó felbőszíti az antikrisztusokat, és ilyen nagy gyűlöletet vált ki belőlük, ami miatt ilyen messzire mennek a bosszúért. Az ádáz beállítottságuk teljességgel feltárul. Persze amikor gyűlölet miatt vágnak vissza valakinek, az nem azért van, mert gyűlölet vagy régi harag van bennük az illető iránt, hanem azért, mert az illető leleplezte a hibáikat. Ez azt mutatja, hogy egy antikrisztus leleplezésének pusztá tette – függetlenül attól, hogy ki teszi meg, és függetlenül az antikrisztussal való viszonyától – kiválthatja a gyűlöletüket és bosszút szíthat bennük. Attól függetlenül, hogy ki az, hogy érti-e az igazságot, illetve, hogy vezető vagy dolgozó, illetve Isten választott népének átlagos tagja-e, amennyiben bárki leleplezi és megmetszi az antikrisztust, az ellenségként fogja kezelni az illetőt. Sőt, nyíltan kimondja: „Keményen fogok bánni azzal, aki megmetsz, bárki is az. Soha nem fogom békén hagyni azt, aki megmetsz, leleplezi a csontvázakat a szekrényemben, kizárat engem isten házából, illetve megfoszt az áldásokból való részemtől. Így működöm a szekuláris világban: senki sem mer gondot okozni nekem. Az, aki zavarni mer engem, még nem született meg!” Efféle könnyörtelen

szavakat mondanak az antikrisztusok, amikor metszéssel szembesülnek. Amikor ezeket a könyörtelen szavakat szólják, az nem azért van, hogy másokat fenyegetsenek, és nem is azért vezetik le a feszültséget, hogy megóvják magukat. Valóban képesek gáztettekre, és minden rendelkezésükre álló eszköz felhasználásáig lealacsonyodnak. Ez az antikrisztusok ádáz beállítottsága. Amikor egyes vezetők és dolgozók ilyen antikrisztusokkal találkoznak, nincs bátorságuk leleplezni őket vagy fellépni ellenük, az antikrisztusok pedig a végén még rosszabbak lesznek. A gonoszságuk még arcátlanabbá válik, folyamatosan megpróbálják félrevezetni és zavarni az embereket, és végül a többségüket félrevezetik és irányítják. Ez az, ami katasztrófához vezet. Amikor egyes antikrisztusok rájönnek, hogy a testvérek leleplezték vagy jelentették a feljebbvalóknak a gáztetteiket, bosszút állnak és átadják őket a nagy vörös sárkánynak – átadják őket a Sátán rendszerének. Ez ádáz beállítottság, nem igaz? És tekintve, hogy az antikrisztusok ilyen ádázak, vajon igazán hisznek Istenben? Egyáltalán nem. A Sátán szolgái, és azért jöttek, hogy megzavarják a gyülekezetet; gonosz démonok ők, akik behízelelték magukat Isten házába, és nem tesznek mást, mint hogy akadályozzák és aláássák Isten munkáját, és szembeszállnak Istennel. Az antikrisztusok tehát Isten és az Ő választottjainak ellenségei. Testvérekként bánni az antikrisztusokkal, a gonosz démonokkal súlyos hiba lenne; vaknak kellene lenned, hogy ilyesmit tegyél. Ha egy antikrisztust úgy öntöznek, táplálnak és támogatnak, mintha testvér lenne, illetve ha előléptetik és fontos szerepet kap, mintha olyasvalaki lenne, aki az igazságra törekszik, a vezető nagy gonoszságot követ el. Szerepet játszik az antikrisztus gonoszságában, és ki kell iktatni őt. Az ilyen hamis vezetők az antikrisztusok cinkosai, és joggal mondhatjuk, hogy maguk is antikrisztusok, akiket ki kell takarítani és ki kell zárni.

Amikor az antikrisztusokat megmetszik, a hozzáállásuk nem az elfogadás és az engedelmisség. Helyette ellenállók és idegenkednek tőle, ami gyűlöletet szül. A szívük mélyén gyűlölnék mindenkit, aki megmetszi őket, mindenkit, aki feltárja a csontvázakat a szekrényükben és leleplezi a tényleges körülményeiket. Milyen mértékben gyűlölnék téged? Gyűlölettel csikorgatják a fogait, azt kívánják, hogy tűnj a szemük elől, és úgy érzik, hogy ti ketten nem tudtok együtt létezni. Ha az antikrisztusok ilyenek az emberekkel, akkor vajon el tudják fogadni Isten szavait, amelyek leleplezik és elítélik őket? Nem, nem tudják. Aki leleplezi őket, azt gyűlölni fogják csak azért, mert leleplezte őket és kedvezőtlen számukra, és visszavágnak. Azt kívánják, hogy bárcsak eltüntethetnék a szemük elől az illetőt, aki megmetszette őket. Nem bírják látni, hogy az illetőnek jól mennek a dolgai. Boldogok lennének, ha ez az ember meghalna vagy csapás érné; amíg az illető él és még mindig teszi a kötelességét Isten házában, valamint minden a szokásos módon megy tovább, addig szenvedést, nyugtalanságot és bosszúságot éreznek a szívükben. Amikor nincs módjuk visszavágni valakinek, titokban átkozzák őt, sőt, azért imádkoznak Istenhez, hogy hozzon büntetést és megtorlást az illetőre, az ő sérelmeiket pedig orvosolja. Ha az antikrisztusokban kialakult ez a gyűlölet, az egy cselekvéssorhoz vezet. Ezek között a tettek között szerepel a visszavágás és az átok,

és persze néhány egyéb tett, például mások befekettítése, rágalmozása és elítélése, ami a gyűlöletből fakad. Ha valaki megmetszi őket, a háta mögött áskálódni fognak az illető ellen. Amikor az illető azt mondja valamire, hogy helyes, ők azt fogják mondani, hogy téves. Az illető által tett összes pozitív dolgot el fogják torzítani és negatívvá fogják tenni, ezeket a hazugságokat terjesztve és zavarásokat okozva az illető háta mögött. Felbujtanak és csőbe húznak másokat – akik tudatlanok és nem látják át a dolgokat, illetve maguk nem tudnak különbséget tenni –, hogy az ő oldalukra álljanak és támogassák őket. Az őket megmetsző ember nyilvánvalóan semmi rosszat nem tett, ők azonban akkor is rá akarnak kenni valamilyen gáztettet az illetőre, hogy tévesen mindenki azt higgye, hogy efféle dolgokat tesz, majd elérjék, hogy mindenki összeálljon és elutasítsa az illetőt. Az antikrisztusok így zavarják a gyülekezeti életet és zavarják az embereket a kötelességük végzésében. Mi a céljuk? Az, hogy megnehezítsék az őket megmetsző ember dolgát, és elérjék, hogy mindenki elhagyja őt. Olyan antikrisztusok is vannak, akik ezt mondják: „Megmetszettél és megnehezítetted a dolgomat, úgyhogy én sem fogom megkönnyíteni a te dolgodat. Adok neked egy kis ízelítőt abból, hogy milyen az, amikor megmetszenek és elhagynak. Ahogyan te bánsz velem, én is úgy fogok bánni veled. Ha nem könnyíted meg a dolgomat, ne gondold, hogy neked majd könnyű dolgod lesz!” Amikor az antikrisztusok gonoszságot tesznek, egyes vezetők és dolgozók beszélgetésre hívják őket, elmondják nekik, hogy bűnbánatot kell tartaniuk, és Isten szavait olvassák nekik, hogy segítsék és támogassák őket. Ők nemcsak hogy nem fogadják el, hanem elkezdenek alaptalan szóbeszédet terjesztetni, miszerint a vezető semmilyen valódi munkát nem végez és sosem használja Isten szavát a problémák megoldásához. A vezető valójában épp ilyen munkát végzett, ők azonban kifordítják és eltorzítják a tényeket, valamint rágalmozzák az őket segítő személyt. Hát nem ádáz ez? Ezek a gonosz emberek és antikrisztusok tágra nyílt szemmel állítják, hogy a pozitív dolgok negatívak, hogy a gáztetteik, hibáik, ádáz cselekedeteik és rosszindulatú viselkedésük pozitív dolgok, amelyek megfelelnek az igazságnak. Bármilyen nagy hibát is vétnek a kötelességük végzése közben, bármennyi kárt okoznak is a gyülekezet munkájának, egyáltalán nem ismerik el azt és nem veszik komolyan. Amikor beszélnek róla, elbagatellizálják és elkenik. Az őket megmetsző ember emiatt bűnössé válik a szemükben és inkább kritika célpontjává lesz. Hát nem azt jelenti ez, hogy fehérnek hívják a feketét? Egyes antikrisztusok még hamis viszonyvadásokat is megfogalmaznak, amikor egy vezető vagy egy dolgozó megmetszi őket, ezt mondván: „Bármilyen hibát is követünk el mi testvérek, azt mind tudatlanság és az okozza, hogy a vezetők és a dolgozók nem végeznek jó munkát. Ha a vezetők és a dolgozók tudnák, hogyan végezzék a munkájukat, időszerű emlékeztetőkkel látnának el és jól kezelnék a dolgokat, akkor nem csökkennének-e isten házában veszteségei? Ezért aztán nem számít, milyen hibákat vétünk, teljességgel a vezetők és a dolgozók a hibásak és nekik kell vállalniuk a legnagyobb felelősséget.” Hát nem hamis ellenérvek megfogalmazása ez? Ezek a hamis ellenérvek fehérnek nevezik a feketét, és ez egyfajta megtorlás.

Az antikrisztusok beállítottsága rendkívül ádáz. Ha megpróbálsz megmetszeni vagy leleplezni őket, gyűlölni fognak és beléd vájják a fogukat, mintha mérgeeskígyók lennének. Nem tudod majd eltolni, sem lerázni őket, bármilyen keményen próbálkozol is. Félték vajon, amikor ilyen antikrisztusokkal találkoztok? Egyesek megijednek és így szólnak: „Én nem merem megmetszeni őket. Olyan ádázak, mint a mérgeeskígyó, és ha körém tekerednek, végem van.” Miféle emberek ezek? Túl kicsi az érettségük, semmire sem jók, nem Krisztus jó katonái és nem tudnak tanúságot tenni Isten mellett. Nos, mit kell tennetek, amikor ilyen antikrisztusokkal találkoztok? Ha megfenyegetnek vagy megpróbálják elvenni az életedet, félnél? Ilyen helyzetben gyorsan össze kell fognod a testvéreiddel, és kiállni, vizsgálódni, bizonyítékot gyűjteni és leleplezni az antikrisztust, amíg ki nem takarítják a gyülekezetből. Ez a probléma alapos megoldása. Ha felfedezel egy antikrisztust és egyértelműen megállapítod, hogy egy gonosz ember vonásait viseli, valamint képes gyötörni másokat és visszavágni nekik, ne várd meg, hogy gaztettet kövessen el, és gyűjts bizonyítékot, mielőtt foglalkozol vele. Ez passzív és már addig is eredményez pár veszteséget. Amikor az antikrisztusok megmutatják, hogy gonosz ember vonásait viselik, valamint felfedik az alattomos és rosszindulatú beállítottságukat és cselekedni készülnek, akkor legjobb kezelni őket, foglalkozni velük, kitakarítani és kizárni őket. Ez a legértelmesebb megközelítés. Egyesek félnek az antikrisztusok megtorlásától és nem merik leleplezni őket. Hát nem ostobaság ez? Képtelen vagy védelmezni Isten házának érdekeit, ami eredendően megmutatja, hogy hűtlen vagy Istenhez. Félsz, hogy egy antikrisztus esetleg megtalálja a módját, hogy bosszút álljon rajtad – mi a probléma? Lehetséges, hogy nem bízol Isten igazságosságában? Nem tudod, hogy Isten házában az igazságosság uralkodik? Még ha egy antikrisztusnak sikerül is megragadnia benned a romlottság néhány elemét és felhajtást csinál emiatt, nem szabad félned. Isten házában az igazságalapelvek szerint kezelik a problémákat. A vétkek elkövetése nem azt jelenti, hogy valaki gonosz ember. A romlottság egy pillanatnyi kinyilatkoztatása vagy alkalmi vétkek miatt Isten háza soha nem foglalkozik senkivel. Isten háza azokkal az antikrisztusokkal és gonosz emberekkel foglalkozik, akik következetesen zavarásokat okoznak és gonoszságot tesznek, illetve akik az igazságnak egy darabkáját sem fogadják el. Isten háza soha nem bánik méltatlanul egy jó emberrel. Mindenkivel igazságosan bánik. Még ha hamis vezetők vagy antikrisztusok tévesen vádolnak is egy jó embert, Isten háza megvédi őt. A gyülekezet soha nem takarít ki egy olyan jó embert, illetve nem foglalkozik vele, aki le tudja leplezni az antikrisztusokat és van igazságérzete. Az emberek mindig félnek, hogy az antikrisztusok megtalálják a módját, hogy visszavágyjanak nekik. De vajon attól nem félsz, hogy megsérted Istent és magadra vonod a visszautasítását? Ha attól félsz, hogy egy antikrisztus megtalálja a módját, hogy visszavágyjon neked, akkor miért nem szerzed meg az antikrisztus gaztetteinek bizonyítékát, hogy jelentsd és leleplezd őt? Ezt téve ki fogod érdemelni Isten választott népének elismerését és támogatását, ami pedig a legfontosabb, Isten emlékezni fog a jótetteidre és az igazságtételeidre. Miért is nem

teszed ezt? Isten választott népének mindig szem előtt kell tartania Isten megbízatását. A gonosz emberek és az antikrisztusok eltakarítása a legfontosabb harc a Sátán elleni csatában. Ha ezt a harcot sikerül megnyerni, az egy győztes bizonyágtétele lesz. A Sátánok és gonosz ördögök elleni harc tapasztalati tanúságtétel, amellyel Isten választott népének rendelkeznie kell. Olyan igazságvalóság, amely a győztesek birtokában kell legyen. Isten olyan sok igazsággal ajándékozta meg az embereket, oly hosszú ideje vezet téged és oly sok mindennel ellátott azért, hogy tanúságot tegyél és védelmezd a gyülekezet munkáját. Kiderül, hogy amikor gonosz emberek és antikrisztusok gaztetteket követnek el és megzavarják a gyülekezet munkáját, te elbátortalanodsz és visszavonulsz, karod feltartva menekülsz – semmirekellő vagy. Nem tudod legyőzni a Sátánokat, nem tettél tanúságot, Isten pedig megvet téged. Ebben a kritikus pillanatban ki kell állnod és háborút kell viselned a Sátánok ellen, le kell leplezned az antikrisztusok gaztetteit, el kell ítélned és meg kell átkoznod őket, nem adva nekik teret az elrejtőzésre, és eltakarítva őket a gyülekezetből. Csak ez tekinthető a Sátánok feletti győzelem elnyerésének és a sorsuk bevégzésének. Isten választott népének egyike vagy, Isten követője. Nem félhetsz a kihívásoktól; az igazságalapelvek szerint kell cselekedned. Ezt jelenti győztesnek lenni. Ha félsz a kihívásoktól és kompromisszumokat kötsz, mert félsz a gonosz emberek vagy az antikrisztusok megtorlásától, akkor nem vagy Isten követője, és nem vagy Isten választott népének tagja. Semmirekellő vagy, még a szolgálatteltevőknél is alsóbbrendű. Egyes gyáva nyulak talán ezt mondják: „Az antikrisztusok olyan félelmetesek; bármire képesek. Mi van, ha bosszút állnak rajtam?” Ez zavaros beszéd. Ha félsz az antikrisztusok megtorlásától, hol az Istenbe vetett hited? Hát nem oltalmazott Isten oly sok éven át az életed során? Vajon nem Isten kezében vannak az antikrisztusok is? Ha Isten nem engedi, mit tehetnek veled? Sőt, bármennyire gonoszok is az antikrisztusok, valójában vajon mire képesek? Hát nem igen könnyű Isten választott népe számára összefogni, valamint leleplezni és kezelni őket? Minek tehát félni az antikrisztusoktól? Az ilyen emberek semmirekellők és nem méltók arra, hogy Istent kövessék. Menj haza, neveld a gyerekeidet és éld az életed. Annak dacára, hogy az antikrisztusok megzavarják a gyülekezet munkáját és ártanak Isten választott népének, hogyan kellene Isten választott népének reagálnia a gaztetteikre? Hogyan kellene az Istent követőknek szilárdan megállniuk a tanúságtételükben? Hogyan kellene harcolniuk a Sátán erői és az antikrisztusok ellen? Az, hogy aláveted-e magad és hűséges vagy-e Istenhez, vagy a partvonalon ülsz és elárulod Istent, teljességgel feltárul akkor, amikor az antikrisztusok zavarnak, gonoszságot művelnek és szembeszegülnek Istennel. Ha nem olyasvalaki vagy, aki aláveti magát Istennek és hűséges Hozzá, akkor olyan ember vagy, aki elárulja Őt. Más lehetőség nincs. Egyes zavarodott egyének, valamint a tisztánlátást nélkülözők egy közbülső álláspont mellett döntenek és szélkakasok lesznek. Isten szemében ezekből az emberekből hiányzik az Isten iránti hűség és az Ő árulói. Egyes zavarodott egyének a gyávaságuk miatt tartanak az antikrisztusok gyötrésétől, a szívükben pedig szakadatlanul azt kérdezzetik: „Mit fogok most tenni?”

Nem ezt a kérdést kellene feltenned. Mit kellene tenned? (Végezni a kötelességeidet, teljességgel leleplezni az antikrisztusok gaztetteit, lehetővé tenni a testvéreink számára, hogy megtanulják a tisztánlátás gyakorlásának módját és elutasítani az antikrisztusokat. Nem szabadna a saját biztonságunkkal foglalkoznunk. A legfontosabb dolog, amit mérlegelnünk kell, az, hogy miként végezzük a kötelességünket, amikor gonosz emberek megzavarják a gyülekezet munkáját.) Mi van akkor, ha az hatással van a családotra? (Habozás nélkül végeznünk kell a kötelességünket. Nem szabad elvetnünk a kötelességünket vagy elmulasztanunk azt, hogy szilárdan megálljunk a bizonyágtételünkben a családjunk biztonságát illető szerető aggodalom miatt.) Így van. Először is, szilárdan meg kell állnod a tanúságtételedben, és a végsőig küzdened kell az antikrisztusok és a gonosz emberek ellen, úgy, hogy ne legyen maradásuk Isten házában. Ha munkát akarnak végezni, engedd meg nekik a szabályok szerint, és tegyék, amire képesek. Ha nem hajlandók munkát végezni, akkor mindenkinek össze kell fognia és ki kell közösiíteni őket, hogy ne akadályozhassák, ne zavarhassák, illetve ne tehessék tönkre a gyülekezet munkáját Isten házában. Ez az első dolog, amit tenned kell, valamint a tanúságtétel, amelyben szilárdan meg kell állnod. Továbbá meg kell értened, hogy a családod és az életed mind Isten kezében van, és a Sátán nem merészel elhamarkodottan cselekedni. Isten azt mondta: „Isten engedélye nélkül a Sátánnak nehéz akár csak egy csepp vizet vagy egy homokszemet is megérintenie a földön; Isten engedélye nélkül a Sátán szabadsága még arra sem terjed ki, hogy a földön a hangyákat mozgassa, nemhogy az Isten által teremtett emberiséget.” Milyen mértékben vagy képes hinni ezekben a szavakban? Az antikrisztusok és gonosz emberek elleni harc felfedi a hited méretét. Ha valódi hited van Istenben, akkor igaz hited van. Ha csak egy kis hited van Istenben, és ez a hit homályos és üres, akkor nincs igazi hited. Ha nem hiszed, hogy Isten mindezek felett szuverén lehet, és hogy a Sátán Isten uralma alatt van, és továbbra is félsz az antikrisztusoktól és a gonosz emberektől, ha képes vagy eltűnni, ha gonoszságot tesznek a gyülekezetben, azt, hogy megzavarják és lerombolják a gyülekezet munkáját, és képes vagy kompromisszumot kötni a Sátánnal vagy az irgalmáért könyörögni azért, hogy megóvd magad, ha nem mersz felkelni és harcolni ellenük, és dezertőrré, embereknek megfelelni vágyóvá és bámészkodóvá váltál, akkor hiányzik belőled az őszinte hit Isten iránt. Az Istenbe vetett hited kérdőjellé válik, ami a hitedet rettenetesen szánalmassá teszi! Amikor azt látod, hogy az antikrisztusok és gonosz emberek zavarásokat és bomlasztásokat okoznak Isten házában, ám közömbös maradsz; amikor elárulod Isten házában és az Ő választott népének érdekeit a saját életed, a családod és az összes saját érdeked védelme érdekében, akkor árulóvá, Júdássá válsz. Ez nyilvánvaló és világos. Gyakran beszélünk antikrisztusokról és gonosz emberekről és boncolgatjuk őket, megbeszéljük, hogyan kell tisztán látni és felismerni őket – mindezt azzal a céllal, hogy világosan beszéljünk az igazságról és hogy tisztánlátást adjunk az embereknek a gonosz embereket és az antikrisztusokat illetően, hogy leleplezhessék őket. Ily módon az antikrisztusok majd

nem vezetik többé félre és nem zavarják meg Isten választott népét, az pedig kiszabadulhat a Sátán befolyása alól és kötelékeiből. Egyeseknek azonban továbbra is vannak világi ügyekre vonatkozó filozófiáik a szívükben. Nem próbálják meg felismerni a gonosz embereket és az antikrisztusokat; inkább talpnyalók szerepét játsszák. Nem küzdenek az antikrisztusok ellen, nem állítanak fel világos határokat velük szemben, és egy híg, köztes utas megközelítést választanak a saját érdekeik védelme érdekében. Engedik, hogy ezek az ördögök – ezek a gonosz emberek és antikrisztusok – Isten házában maradjanak, veszedelmet hívogatva ördögök táplálásával. Engedik, hogy ezek az ördögök féktelenül zavarják a gyülekezet munkáját, valamint a testvéreket a kötelességük végzésében. Milyen szerepet játszanak ezek az emberek? Az antikrisztusok pajzsává és bűntársaivá válnak. Bár talán nem teszed ugyanazokat a dolgokat, mint az antikrisztusok, illetve nem követed el ugyanazokat a gátlásokat, részed van a gátlásaikban – el vagy ítélve. Eltűrsz és óvod az antikrisztusokat, lehetővé téve számukra, hogy pusztítást végezzenek körülötted, anélkül, hogy bármi módon fellépnél vagy bármit tennél. Hát nincs részed az antikrisztusok gonoszságában? Ezért van az, hogy egyes hamis vezetők és talpnyalók antikrisztusok cinkosáivá lesznek. Bárki, aki szemtanúja annak, hogy az antikrisztusok megzavarják a gyülekezet munkáját, ám nem leplezi le őket, illetve nem állít fel világos határokat velük szemben, az inasuk és a cinkosuk lesz. Nincs benne alávetettség és hűség Isten iránt. Az Isten és a Sátán közötti küzdelem kritikus pillanataiban a Sátán oldalán áll, az antikrisztusokat védelmezve és elárulva Istent. Az ilyen emberek utálatosak Isten számára.

Amikor az antikrisztusok metszéssel találkoznak, gyakran tanúsítanak nagy ellenállást, majd minden tőlük telhetőt elkezdnek megpróbálni, hogy maguk mellett érveljenek, és álokoskodással és ékesszólással vezetnek félre az embereket. Ez elég gyakori. Az antikrisztusok abbéli megnyilvánulása, hogy nem hajlandóak elfogadni az igazságot, teljességgel leleplezi azt a sátáni természetüket, hogy gyűlölik az igazságot és idegenkednek tőle. Teljesen a Sátán fajtájából származnak. Bármit is tesznek az antikrisztusok, a beállítottságuk és a lényegük feltárul. Különösen Isten házában, minden, amit tesznek, szembenáll az igazsággal, Isten elítéli azt, valamint gátlást, amely ellenáll Istennek; mindezek az általuk tett dolgok pedig teljességgel megerősítik, hogy az antikrisztusok Sátánok és gonosz démonok. Ezért aztán ami a metszést illeti, egyáltalán nem fogadják azt el örömmel és készséges módon; ehelyett az ellenállás és a szembehelyezkedés mellett gyűlölik is a metszést, gyűlölik azokat, akik megmetszik őket, és gyűlölik azokat, akik leleplezik a természetlénységüket, és azokat, akik leleplezik a gátlásaikat. Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy aki leleplezi őket, az csak megnehezíti az életüket, ezért versenyre kelnek és harcolnak mindenkivel, aki leleplezi őket. Az antikrisztusok effajta természetükből adódóan soha nem lesznek kedvesek senkivel, aki megmetszi őket, nem fogják eltűrsz és elviselni azt, aki ezt teszi, és még kevésbé fognak hálát érezni vagy dicsérni azt, aki így tesz. Ellenkezőleg, ha valaki megmetszi őket, és ezzel elveszíti méltóságukat és megszégyenülnek, akkor gyűlöletet

táplálnak majd a szívükben az illető iránt, és lehetőséget akarnak majd találni arra, hogy bosszút álljanak rajta. Micsoda gyűlölet van bennük mások iránt! Ezt gondolják, és nyíltan ki is mondják mások előtt: „Ma megmetszettél engem, nos, mostantól kőbe van vésve a viszályunk. Menj az utadon, én megyek az enyémen, de esküszöm, hogy bosszút állok! Ha beismered nekem, hogy hibáztál, ha fejet hajtasz előttem, vagy letérdelsz és könyörögsz, akkor megbocsátok neked, máskülönben soha nem hagyom ezt ennyiben!” Bármit is mondanak vagy tesznek az antikrisztusok, soha nem látják meg senki jóindulatú metszésében vagy őszinte segítségében Isten szeretetének és üdvösségének az érkezését. Ehelyett a megaláztatás jelének tekintik és a legnagyobb megszegyenülésük pillanatának. Ez azt mutatja, hogy az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és hogy beállítottságukat az igazságtól való idegenkedés és annak gyűlölete jellemzi. Találkoztatok valaha olyan gonosz emberekkel vagy antikrisztusokkal, akik bosszút álltak másokon, mert megmetsztették őket? (Igen.) Hogyan álltak bosszút? Szörnyű volt a megtorlásuk módja? (Igen, szörnyű volt. Egyszer találkoztam egy antikrisztussal, aki elkövetett néhány gaztettet a gyülekezetben, majd miután a gyülekezetvezető leleplezte a viselkedését, alaptalan szóbeszédet kezdett terjeszteni a gyülekezetben, mondván, hogy az illető vezető nem végez valódi munkát, és hogy szavakat és doktrínákat beszél, elérendő, hogy az emberek elé jöjjenek. Később, amikor elmentünk, hogy leleplezzük ezt az antikrisztust, először képes volt álcázni magát, amikor azonban folytattuk a leleplezését, megfenyegetett minket, mondván: „A házam mögött van egy rendőrség, gyakran átjönnek hozzám.” Arra célzott, hogy ha ismét lelepleznénk őt, bejelentene minket a rendőrségen. Feltárult az ádáztsága.) (Egyszer találkoztam egy antikrisztussal. Egy nővér írt egy levelet, amelyben jelentette őt, amikor pedig meglátta ezt a levelet, úgy esett, hogy veszélyes helyzet alakult ki ott, ahol ez a nővér élt, ezért a gyülekezet összes fontos dolgozótársát összehívta és ezt kérdezte: „Miért alakult ki hirtelen veszélyes helyzet ott, ahol ez a nővér él, miután levelet írt, amelyben engem jelentett? Isten biztosan nem végez hiábavaló munkát; talán fel fog fedni valakit!” Aztán mondott pár felbujtó dolgot, ami mindenkit arra készítetett, hogy ujjal mutogasson a nővérrre, úgy vélt, hogy gond van vele. A nővért végül elbocsátották és elküldték, a levelét pedig félretették és nem foglalkoztak vele. Később összevetettük azt, amit ez az antikrisztus az elejétől a végéig beszélt, és rájöttünk, hogy mindegyikőnknek mást mondott. Láttuk, hogy szörnyen aljas és csalárd volt. Végül beszélgetésen keresztül felismertük őt, és igazságosan kezeltük az ügyet.) Íme, megerősítést nyert, hogy minden antikrisztus gonosz ember, és amíg a gonosz emberek hatalmat gyakorolnak, mindannyian antikrisztusok.

Amikor az antikrisztusok zavarásokat okoznak a gyülekezetben, az jó vagy rossz dolog? (Rossz.) Milyen módon rossz? Isten hibázott talán? Vajon Isten nem figyelt alaposan, és engedte, hogy antikrisztusok szívárognak be a házába? (Nem.) Akkor mi folyik itt? (Isten megengedi az antikrisztusoknak, hogy beszívárognak a gyülekezetbe, hogy növekedjen a tisztánlátásunk, megtanuljunk átlátni a természetlénységükön, soha

ne engedjük, hogy a Sátán ismét bolonddá tegyen minket, és képesek legyünk szilárdan megállni az Isten melletti tanúságtételünkben. Ez Isten üdvössége számunkra.) Folyton arról beszélünk, hogy milyen elvetemült, ádáz és rosszindulatú a Sátán, hogy a Sátán idegenkedik az igazságtól és gyűlöli az igazságot, de vajon látod ezt? Látod, hogy mit tesz a Sátán a szellemi birodalomban? Hogyan beszél és viselkedik, hogyan viszonyul az igazsághoz és Istenhez, miben rejlik az elvetemültsége – ezek egyikét sem látod. Akárhogy is mondjuk tehát, hogy a Sátán elvetemült, hogy ellenáll Istennek és hogy idegenkedik az igazságtól, a te fejedben ez pusztán egy állítás. Nincs igazi kép róla. Túlságosan üres és nem gyakorlatias; nem szolgálhat gyakorlati hivatkozásként. Amikor azonban az ember kapcsolatba került egy antikrisztussal, kicsit világosabban látja a Sátán elvetemült, ádáz beállítottóságát, illetve az igazságtól idegenkedő lényegét, a Sátánról való megértése pedig egy kicsit markánsabb és gyakorlatiasabb. E valós alakok és példák nélkül, amelyekkel az emberek kapcsolatba kerülhetnek és amelyeket láthatnak, az igazságról való úgynevezett megértésük homályos, üres és gyakorlatiatlan lenne. Amikor azonban az emberek valós kapcsolatba kerülnek ezekkel az antikrisztusokkal és gonosz emberekkel, láthatják, hogyan tesznek gonoszságot és állnak ellen Istennek, és ráismerhetnek a Sátán természetlénységére. Látják, hogy ezek a gonosz emberek és antikrisztusok az újra megtestesült Sátán – hogy élő Sátánok, élő ördögök. Az antikrisztusokkal és a gonosz emberekkel való kapcsolatnak ilyen hatása lehet. Amikor a Sátán gonosz emberként vagy antikrisztusként újra testet ölt, a hústeste képességei csak akkorák, mégis oly sok rossz dolgot tehet és oly sok bajt okozhat, valamint olyan elvetemült és alattomos lehet a tetteiben. Az a gonosz tehát, amit a Sátán a szellemi birodalomban tesz, százszor vagy ezerszer nagyobb kell legyen, mint a testben élő összes gonosz ember és antikrisztus általi ilyen tettek összessége. Azok a leckék tehát, amelyeket az emberek azáltal tanulnak, hogy gonosz emberekkel és antikrisztusokkal kerülnek kapcsolatba, nagy segítségükre vannak a tisztánlátás kifejlesztésében és abban, hogy világosan lássák a Sátán arcát. Lehetővé teszik az emberek számára, hogy megtanulják felismerni, mely dolgok pozitívak és mely dolgok negatívak, mit utál Isten és mi kedves Számára, mi igazság és mi téveszme, mi igazságosság és mi elvetemültség, pontosan mit gyűlöl Isten és pontosan mit szeret, valamint mely embereket utasítja el és iktatja ki Isten, illetve kiket ismer el és nyer meg. Hasztalan ezeket a kérdéseket egyedül a doktrínák szempontjából értelmezni. Az embernek sok dolgot meg kell tapasztalnia: különösképp a gonosz emberek és az antikrisztusok félrevezetését és zavarását. Amíg az embernek nincs igazi tisztánlátása, nem tudja megérteni ezt a sok igazságot, és nem tudja mélyebben és gyakorlatiasabban megérteni azt, hogy mit követel meg Isten és mit akar elnyerni. Ez vajon nem vezet el Isten szándékainak jobb megértéséhez? Nem tehet biztosabbá abban, hogy Isten az igazság, és Ő az, aki a leginkább szeretetre méltó? (De igen.) Isten azt akarja, hogy az emberek a dolgok megtapasztalása folyamán levonják a tanulságot és tisztánlátást fejlesszenek ki, és nyilvánvalóan edzi is az embereket, miközben fel is fed mindenféle embert. Amikor

egyesek gonosz személlyel vagy antikrisztussal találkoznak, nem merik leleplezni vagy azonosítani, és nem mernek kapcsolatba kerülni vele. Félnek és egyszerűen csak próbálják elkerülni, mintha mérges kígyót láttak volna. Az ilyen emberek túlságosan gerinctelenek ahhoz, hogy levonják a tanulságot, és nem fejlődik ki bennük tisztánlátás. Egyesek, akik gonosz emberrel vagy antikrisztussal találkoznak, nem figyelnek oda arra, hogy levonják a tanulságot vagy tisztánlátást nyerjenek; hagyják, hogy a forrófejűségük vezesse őket abban, ahogyan velük bánnak, amikor pedig eljön az ideje egy antikrisztus leleplezésének és beazonosításának, nem lehet hasznukat venni, illetve semmi gyakorlatiast nem tesznek. Egyesek látják, amint egy antikrisztus sok gonoszságot művel, szívből ellenségesek vele szemben, ám úgy érzik, hogy végképp semmit nem tehetnek ellene, hogy meg van kötve a kezük. Az antikrisztus következképp tetszése szerint játszik velük, ők pedig elviselik ezt és beletörődnek. Engedik, hogy az antikrisztus gondatlanul viselkedjen és zavarja a gyülekezet munkáját, és nem jelentik, illetve nem leplezik le az illetőt. Emberként megbuktak a felelősségükben és a kötelességükben. Röviden: amikor gonosz emberek és antikrisztusok pusztítást végeznek és azt tesznek, amit akarnak, az mindenféle embert felfed, és persze azoknak az edzésére is szolgál, akik az igazságra törekednek és van igazságérzetük, lehetővé téve számukra, hogy növekedjenek a tisztánlátásban és a rálátásban, tanuljanak valamit, valamint ebből megértsék Isten szándékait. Isten mely szándékait értik meg? Megláttatják velük, hogy Isten az antikrisztusokat nem menti meg, hanem egyszerűen arra használja őket, hogy szolgálatot tegyenek, amikor pedig az antikrisztusok befejezik a szolgálattelvését, Isten felfedi és kiiktatja, majd végül megbünteti őket, mivel gonosz emberek és a Sától valók. Azok, akiket Isten megment, olyan emberek csoportja, akik a romlott beállítottságuk ellenére szeretik a pozitív dolgokat és felismerik, hogy Isten az igazság, valamint alávetik magukat az Ő szuverenitásának és intézkedéseinek, valamint olyanok, akik képesek igazán bűnbánatot tartani, miután vétkeket követtek el. Ezek az emberek el tudják fogadni azt, hogy megmetszik, megítélik és megfenyítik őket, sőt mi több, helyesen tudnak közelíteni ahhoz, ha mások leleplezik őket vagy rámutatnak a problémáikra. Azok, akik – bárhogyan is munkálkodik Isten – el tudják fogadni és alá tudják vetni magukat, és tudnak valamit tanulni belőle – ilyen azoknak az embereknek a csoportja, akik igazán követik Istent, megtapasztalják a munkáját, és akiket Ő megnyer.

Ezzel befejeződik a beszélgetésünk azokról a megnyilvánulásokról, ahogyan az antikrisztusok a metszést kezelik. Később találhattok általatos személyesen látott vagy tapasztalt példákat, és boncolgathatjátok őket, valamint beszélgethettek róluk a lényegük alapján, hogy a testvérek tisztánlátást nyerhessenek. Mi a célja annak, hogy tisztánlátást nyernek? Az, hogy több embert képessé tegyen arra, hogy elutasítsa az antikrisztusokat, hogy akadályozza és korlátozza a gáztetteiket a gyülekezetben, valamint megakadályozza őket abban, hogy bomlasztásokat és zavarásokat okozzanak a gyülekezetben és azokon a fontos helyeken, ahol az emberek kötelességeket végeznek, illetve hogy bármilyen veszteséget okozzanak a gyülekezet munkájának. Ezt

nevezzük az antikrisztusok és a gonosz emberek megbéklyózásának. Bár a legtöbb antikrisztus nyilvánosan nem ítélte meg Istent, illetve nem állt ellen Istennek a gyülekezetben, alattomban sok gonoszságot elkövet. Megzavarja a gyülekezeti életet, valamint akadályozza és zavarja azokat a vezetőket és dolgozókat, akik közlik az igazságot és az alapelvek szerint viselkednek. Meggondolatlan megjegyzéseket és önkényes ítéleteket tesz Isten házában munkájáról. Sőt, elítéli a vezetőket és a dolgozókat, félrevezeti Isten választott népét, valamint zavarásokat okoz a gyülekezet munkájában, ezzel befolyásolva Isten választott népének eredményeit a kötelességük végzésében. Ez Isten munkája megzavarásának nagy gonoszsága. Isten választott népe egészének tudnia kellene, hogy az antikrisztusok művelte gonoszság nagy gonoszság, elítélendő gonoszság, ami számára nincs megváltás. Az antikrisztusok ezért mindig béklyózás és korlátozás tárgyai Isten házában. Az antikrisztusokat ki kell zárni a gyülekezetből – Isten szándékával ez áll összhangban. Ha az antikrisztusoknak megengedik, hogy akaratosak és önkényesek legyenek a gyülekezetben, hogy tetszésük szerinti szlogeneket és érveket kiabáljanak, hogy irányítsanak és fenyegezzenek, illetve, hogy félrevezessék és tévútra irányítsák a testvéreket, a vezetők és a dolgozók pedig figyelmen kívül hagyják ezt és nem cselekszenek, és attól tartva, hogy megsértik őket, nem merik leleplezni vagy korlátozni az antikrisztusokat, ez pedig azt eredményezi, hogy az antikrisztusok önkényesen játszadoznak az adott gyülekezet testvéreivel és zavarják őket, akkor az adott gyülekezet vezetői az emberek kegyeit keresők, hulladékok, akiket ki kell iktatni. Ha egy gyülekezet vezetői felismerik az antikrisztusokat és a gonosz embereket, és lehetővé teszik Isten választott népének, hogy kiálljon és leleplezze őket, és Isten munkájának a megóvása végett kitakarítsa az ördögöket, akkor ez meg fogja szégyeníteni az ördögöket és a Sátánt, és Isten szándékának is eleget tesz majd. E gyülekezet vezetői megfelelő színvonalú vezetők, akik rendelkeznek az igazságvalósággal. Ha egy gyülekezet egy antikrisztus zavarásától szenved, és az antikrisztus eszeveszetten visszavág a testvéreknek, elnyomja és elítéli őket, miután azok ráismertek és elutasították őt, és ha a gyülekezetvezetők nem tesznek semmit, szemet hunynak és megpróbálnak senkit sem megsérteni, akkor azok a vezetők hamis vezetők. Hulladékok és ki kell iktatni őket. Ha gyülekezetvezetőként valaki nem képes az igazság segítségével megoldani a problémákat, ha képtelen felismerni, korlátozni és kiválogatni az antikrisztusokat, ha szabad kezét ad az antikrisztusoknak, hogy tetszésük szerint tegyenek a gyülekezetben, hogy ámokfutást rendezzenek, és ha képtelen megóvni Isten választottait attól, hogy félrevezessék őket, ha képtelen megóvni Isten választottait, hogy azok normálisan végezhessek a kötelességüket – sőt, ha képtelen fenntartani a gyülekezeti munka normális haladását –, akkor az a vezető hulladék és ki kell iktatni. Ha egy gyülekezet vezetői félnek leleplezni, megmeteszeni, korlátozni egy antikrisztust, és félnek fellépni ellene azért, mert az antikrisztus ádáz és kegyetlen, és így hagyják szabadon garázdálkodni a gyülekezetben, hogy zsarnokká váljon, azt tegyen, amit csak akar, és a gyülekezet munkájának nagy részét megbénítsa, holtpontra

juttatva azt, akkor ennek a gyülekezetnek a vezetői is hulladékok és ki kell iktatni őket. Ha megtorlástól tartva egy gyülekezet vezetőinek sosincs bátorságuk leleplezni egy antikrisztust, és sosem próbálják meg megfékeezni az antikrisztus gaztetteit, ami jelentős akadályokhoz, zavarhoz és kárhoz vezet a gyülekezeti életet és a testvérek életbe való belépését illetően, akkor ennek a gyülekezetnek a vezetői szintén hulladékok és ki kell iktatni őket. Támogatnátok az ilyen emberek további vezetését? (Nem.) Akkor mit kellene tennetek, amikor efféle vezetőkkel találkoztok? Meg kell kérdezned tőlük: „Az antikrisztusok oly nagy gonoszságot követnek el, szabadon garázdálkodnak a gyülekezetben, megpróbálják átvenni a hatalmat – képes vagy te kordában tartani őket? Megvan a bátorságod ahhoz, hogy leleplezd őket? Ha nem mersz fellépni ellenük, le kell mondanod. Ne vesztegesd az időt, mondj le. Ha a saját testi érdekeidet óvod, a testvéreket pedig az antikrisztusoktól való félelmedben átadod az antikrisztusoknak és a gonosz embereknek, akkor légy átkozott. Nem vagy alkalmas arra, hogy vezető légy – hulladék vagy, halott ember!” Az ilyen hamis vezetőket le kell leplezni és el kell bocsátani. Nem végeznek valódi munkát; gonosz emberekkel szembekerülve nem óvják a testvéreket, hanem térdet hajtanak a gonosz emberek előtt és engedményeket tesznek nekik, és irgalomért könyörögnek, elnyújtva egy dicstelen létet. Az ilyen vezetők hulladékok. Árulók, és el kell utasítani őket.

A továbbiakban egy másik pontról fogunk beszélgetni, nevezetesen arról, hogy miként lepleződik le az antikrisztusok hozzáállása a kilátásaikhoz és sorsukhoz, amikor megmetszik őket. Az Isten házában munkálkodó antikrisztusok közül egyesek csendben elhatározzák, hogy a legnagyobb gondossággal fognak cselekedni, el fogják kerülni azt, hogy hibákat kövessenek el, hogy megmetsszék őket, hogy megharagítsák a Fennvalót vagy valami rossz cselekedeten kapják őket a vezetőik, és gondoskodnak arról, hogy legyen közönségük, amikor jótetteket hajtanak végre. De bármennyire alaposak is, mivel helytelenek az indítékaik, és helytelen az út is, amelyen járnak, és mivel csakis a hírnév, a nyereség és a státusz érdekében beszélnek és cselekednek, és soha nem keresik az igazságot, gyakran megszegik az alapelveket, félbeszakítják és megzavarják a gyülekezet munkáját, a Sátán szolgálíként cselekednek, sőt, gyakran sok vétket is elkövetnek. Az ilyen emberek esetében nagyon gyakori és nagyon tipikus, hogy gyakran megszegik az alapelveket és vétkeket követnek el. Így aztán természetesen nagyon nehezen tudják elkerülni, hogy megmetsszék őket. Látták, hogy némely antikrisztusok fel lettek fedve és ki lettek rekesztve, mivel szigorúan meg lettek metszve. A saját szemükkel látták ezeket a dolgokat. Miért cselekednek ilyen óvatosan az antikrisztusok? Az egyik ok bizonyosan az, hogy félnek a felfedéstől és a kirekesztéstől. Ezt gondolják: „Óvatosnak kell lennem – végtére is »Az óvatosság a biztonság anyja«, és »A jóknak békés az életük.« Követnem kell ezeket az alapelveket, és minden pillanatban emlékeztetnem kell magam arra, hogy nem szabad rosszat tennem vagy bajba kerülnöm, valamint el kell nyomnom és senkivel sem szabad megláttatnom a romlottságomat és a szándékaimat. Ha nem teszek rosszat, és mindvégig ki tudok tartani, akkor áldásokat fogok nyerni, elkerülöm a

katasztrófákat, és sikerrel fogok járni az istenben való hitemben!” Gyakran sürgetik, motiválják és bátorítják magukat ekképpen. Mélyen legbelül úgy hiszik, hogy ha rosszat tesznek, jelentősen csökkenni fog az esélyük arra, hogy áldásokat nyerjenek. Talán nem ez a számítás és hit lakozik a szívük mélyén? Féltreéve azt, hogy vajon helyes vagy helytelen az antikrisztusoknak ez a számítása vagy hite, annak alapján mi miatt fognak a leginkább aggódni, amikor megmetszik őket? (A kilátásaik és a sorsuk miatt.) A metszést összefüggésbe hozzák a kilátásaikkal és a sorsukkal – ennek az elvetemült természetükhöz van köze. Ezt gondolják magukban: „Vajon azért metszenek meg engem ennyire, mert ki leszek rekesztve? Azért, mert nem akarnak engem? Talán meggátol majd isten háza abban, hogy tovább végezzem ezt a kötelességet? Nem tűnök megbízhatóknak? Le fognak cserélni valaki nálam jobbra? Ha kirekesztenek, attól még áldott lehetek? Bemehetek még a menny királyságába? Úgy hangzik, hogy nem volt valami kielégítő a teljesítményem, úgyhogy óvatosabbnak kell lennem a jövőben, és meg kell tanulnom engedelmesnek és jó magaviseletűnek lenni, és semmi bajt nem csinálni. Meg kell tanulnom türelmesnek lenni és lehajtott fővel túlélni. Mindennap, amikor valamit teszek, úgy kell képzelnem, hogy tojáshéjon járok. Nem válhatok óvatlanná. Noha ez alkalommal óvatlanul elárultam magam, és megmetszettek, nem hangzott túl szigorúnak a hangvételük. Úgy látszik, nem túl súlyos a probléma, úgy tűnik, hogy még mindig van esélyem – még mindig megmenekülhetek a katasztrófától és áldott lehetek, ezért ezt egyszerűen alázatosan el kell fogadnom. Nem úgy tűnik, mintha el akarnának bocsátani, kirekesztésről vagy kizárásról nem is beszélve, úgyhogy el tudom fogadni, ha így megmetszenek.” Ez vajon a metszést elfogadó hozzáállás? A romlott beállítottság valódi ismerete ez vajon? Ilyen az, amikor valóban bűnbánatot akar tartani és tiszta lappal szeretne kezdeni valaki? Ilyen az, amikor őszintén elhatározza valaki, hogy az alapelvek szerint fog cselekedni? Nem, nem ilyen. Akkor miért cselekednek így ezek az emberek? Amiatt a reménysugár miatt, hogy elkerülhetik a katasztrófákat és áldottak lehetnek. Amíg megvan ez a reménysugár, addig nem tudják elárulni magukat, nem tudják felfedni az igazi énjüket, nem tudják elmondani másoknak, hogy mi van a szívük mélyén, és nem képesek tudatni másokkal, hogy milyen neheztelést hordoznak magukban. El kell rejteniük ezeket a dolgokat, be kell húzniuk fülüket-farkukat, és nem engedhetik meg, hogy mások meglássák, kik is ők valójában. Éppen ezért egyáltalán nem változnak meg azután, hogy megmetszették őket, hanem ugyanúgy teszik a dolgokat, mint előtte. Milyen alapelv rejlik tehát a cselekedeteik mögött? Egyszerűen csak az, hogy mindenben a saját érdekeiket védik. Bármilyen hibát követnek is el, nem engedik, hogy mások megtudják; mindenkivel el kell hitetniük a környezetükben, hogy hiba és hiányosság nélkül való, tökéletes emberek, és hogy soha nem követnek el hibákat. Így álcázzák magukat. Amikor már hosszú ideje viselik az álcájukat, bizonyossá válnak afelől, hogy többé-kevésbé biztosan elkerülhetik a katasztrófákat, áldottak lehetnek és bemehetnek a mennyek országába. Mivel azonban a tetteikben gyakran megsértik az alapelveket, meglepetésükre azon kapják magukat, hogy megmetszik

őket. A metszés fáj nekik: „Olyan sokat szenvedtem, hogy metszhetsz meg engem? Miért nem történt még meg velem az a nagyszerű dolog, hogy áldásokat kapjak? Miért van az még mindig oly messze tőlem? Mikor ér már véget ez a szenvedés?” Amikor pedig a metszés szavait hallják, erre gondolnak: „Ha ismét felületes vagyok és nem törekszem az igazságra, és szándékosan gonosz dolgokat teszek, amelyek megzavarják isten házának munkáját, akkor majd kiiktatnak és kizárnak. Akkor vajon nem veszítem majd el a kilátásaimat és a sorsomat? Az összes szenvedés, amit az istenbe vetett hit éveiben átéltem, mind hiábavaló lesz!” Ismételten türelmet és önmegtartóztatást gyakorolnak, a szívükben pedig ezt mondják: „Ki kell bírnom ezt! Ki kell bírnom! Ha nem bírom ki, kárba vész az összes szenvedés és igazságtalanság, amit átéltem. Továbbra is ki kell tartanom. Ha a legvégsőig kitartok, megmenekülök! Ha bárki valami kellemetlen dolgot mond nekem, egyszerűen úgy fogok tenni, mintha nem hallottam volna. Úgy fogok tenni, mintha nem rólam beszélne, hanem valaki másról.” Ám bárhogyan is hallgatnak, akkor is úgy érzik, hogy ez azt jelenti, hogy nincs rendeltetési helyük. Továbbra is úgy érzik, hogy azzal, hogy ezúttal megmetszik őket, elítélik őket; reménytelennek érzik magukat, képtelennek arra, hogy meglássák a napvilágot, holnap és jövő nélkül. Ebben a pillanatban vajon türelmesek tudnak maradni ezek a gonosz emberek és antikrisztusok? (Nem, nem tudnak. Azt látják, hogy az áldásra való reményeik szertefoszlottak, úgyhogy nem tudnak türelmesek maradni.) Vajon pusztán képtelenek türelmesek maradni? Nem fognak lépni? (De, igen.) Milyen lépéseket tehetnek? (Negativitást terjeszthetnek és félrevezethetnek egyes testvéreket, akikből hiányzik a tisztánlátás, hogy az ő oldalukra álljanak, a védelmükre keljenek és panaszkodjanak a sérelmeikről.) Így van: amint reménytelennek érzik magukat, lépni fognak. Erre gondolnak majd: „Többé nem művelsz engem és nem helyezel fontos pozícióba, és ki is akarsz iktatni. Ha én nem lehetek áldott, akkor ne is gondold arra, hogy te magad az leszel! Ha ez a hely nem tart meg engem, van számomra hely a külvilágban, ha azonban távozom, még két embert magammal rántok majd. Barátságtalan voltál velem, úgyhogy rosszat fogok tenni neked! Hát nem akartál kiiktatni engem? Megfizetsz azért, hogy ezt mondtad!” Felveszik a kesztyűt és lármázni kezdenek, az igazságot gyűlölő természetlénységük pedig lelepleződik. Aztán a lelkesedésük, a lemondásuk, a ráfordításaik, valamint a szenvedésük és az árfizetésük mind eltűnik, ahogyan az áldásra való reményeik szertefoszlának. Az emberek ekkor megláthatják, hogy az eredeti lelkesedésük, hogy feláldozzák magukat Istenért, valamint a szenvedésük és az árfizetésük mind hamis és csupán színlelés volt.

Amikor az antikrisztusokat elbocsátják vagy kiiktatják, nem finomkodnak tovább és féktelenül panaszkodnak, a démoni oldaluk pedig lelepleződik. Milyen démoni oldaluk lelepleződik le? A múltban egyáltalán nem azért végezték a kötelességüket, hogy az igazságra törekedjenek és elérjék az üdvösséget, hanem azért, hogy áldásokat nyerjenek, most pedig elmondják az igazat erről és felfedik a valós helyzetet. Így szólnak: „Ha nem próbálnék bejutni a menny királyságába, illetve áldásokat és nagy dicsőséget nyerni a későbbiekben, vajon keveredtem volna én veletek, akik még a trágyánál is lejjebb

vagytok? Méltóak vagytok ti az én jelenlétemre? Nem műveltek, illetve nem léptettek elő engem, és ki akartok iktatni. Egy napon megmutatom neked, hogy megfizeted majd az árát annak, hogy kiiktatsz engem, és a következményeket, amelyeket emiatt elszenvedsz majd!” Az antikrisztusok ezeket az elgondolásokat terjesztik, és ezek az ördögi szavak csúsznak ki a szájukon. Amint felveszik a kesztyűt, lelepleződik a rosszindulatú természetük és ádáz beállítottságuk, és elképzeléseket kezdenek terjeszteni. Elkezdik fűzni azokat, akik új hívők, akik viszonylag kicsi érettséggel rendelkeznek és akikből hiányzik a tisztánlátás, akik nem törekednek az igazságra, és akik gyakran negatívak és gyengék, és azokat is fűzni kezdik, akik következetesen felületesek a kötelességükben, és akik nem hisznek igazán Istenben. Ahogy maguk megmondták: „Ha kiiktatsz engem, többeket magammal kell rántanom!” Vajon nem tárult fel a sátáni természetük? Normális emberek tennének ilyet? A romlott beállítottsággal rendelkező emberek általában csak szomorúak és zokon vesznek, amikor elbocsátják őket, reménytelennek hiszik magukat, a lelkiismeretük azonban erre a gondolatra készíti őket: „A mi hibánk, nem végeztük a kötelességünket. A jövőben igyekezni fogok, hogy jobban teljesítsek, ami pedig azt illeti, hogy Isten hogyan bánik velem és milyen elhatározásokat hoz velem kapcsolatban, az Isten dolga. Az embereknek nincs joguk követeléseket támasztani Istennel szemben. Isten tettei vajon nem az emberek megnyilvánulásain alapulnak? Ha valaki a rossz úton jár, akkor azt fegyelmezni és fenýíteni kell, ez magától értetődik. Jelenleg az a szomorú dolog, hogy gyenge a képességem és nem tudok eleget tenni Isten szándékainak, valamint, hogy nem értem az igazságalapelveket, és a romlott beállítottságaim szerint önkényesen és szánt szándékkal cselekszem. Megérdemlem, hogy kiiktassanak, de remélem, hogy lesz lehetőségem helyrehozni ezt a jövőben!” A kevés lelkiismerettel bíró emberek ilyen úton fognak járni. Azt választják, hogy így mérlegelik a dolgot, végül pedig amellettt döntenek, hogy így oldják meg azt. Ebben persze nincs meg sok eleme az igazság gyakorlásának, mivel azonban ezeknek az embereknek van lelkiismerete, nem mennek olyan messzire, hogy ellenálljanak Istennek, káromolják Istent vagy szembeszálljanak Istennel. Az antikrisztusok azonban nem ilyenek. Mivel ádáz természetük van, eredendően ellenségesek Istennel szemben. Amikor a kilátásaik és a sorsuk fenyegetett vagy elveszik tőlük, amikor semmi esélyt nem látnak az életre, azt választják, hogy elképzeléseket terjesztenek, megítélik Isten munkáját, valamint a velük szövetségben álló álhívőket ráveszik, hogy velük együtt zavarják Isten házának munkáját. Sőt, a múltbeli gáztetteikért és vétkeikért sem hajlandóak felelősséget vállalni, ahogyan az Isten háza munkájának, illetve vagyonának okozott veszteségekért sem. Amikor Isten háza foglalkozik velük és kiiktatja őket, az antikrisztusok által leggyakrabban szólt egy mondatot mondják. Mi az? (Ha ez a hely nem tart meg engem, van számomra hely a kívülágban.) Nem egy másik ördögi mondat ez? Olyasmi, amit egy normális emberi mivolttal, szégyenérzettel és lelkiismerettel bíró ember nem tudna mondani. Mi ördögi szavaknak hívjuk ezeket. Különféle megnyilvánulásai vannak azoknak az ádáz beállítottságoknak, amelyeket az antikrisztusok felfednek, amikor megmetszik őket, és

úgy érzik, hogy a státuszuk és a hírnevük veszélyben van, hogy fenyegetik a státuszukat és a tekintélyüket, és különösen, hogy meg fogják fosztani őket a kilátásaiktól és a sorsuktól; ezzel egyidejűleg lelepleződik az álhívő lényegük. A valóságban Isten háza pontosan azért metszi meg az embereket, mert szándékosan és önkényesen cselekednek a kötelességeik végzése során, megszakítva és megzavarva ezzel Isten házábanak munkáját, és nem tartanak önvizsgálatot és bűnbánatot – csak ezután metszi meg őket Isten háza. Ebben a helyzetben a kiiktatásukat jelenti vajon a megmetszésük? (Nem, nem azt jelenti.) Egyáltalán nem – ezt az embereknek pozitív módon el kellene fogadniuk. Ebben az összefüggésben semmilyen metszés – akár Isten, akár ember végzi, akár vezetőktől és dolgozóktól, akár testvérektől ered – nem rosszindulatú és előnyös a gyülekezet munkájára nézve. Igazságos és pozitív dolog, amikor valaki megtud metszeni egy embert, ha az szándékosan és önkényesen cselekedett, valamint megzavarta Isten házábanak a munkáját. Ezt kell tenniük az egyenes és az igazságot szerető embereknek. Amikor azonban azok az emberek, akiket azért metszenek meg, mert vétkeket követtek el, nem fogadják el azt, hanem helyette dacolnak vele, gyűlöletet és megtorló gondolkodásmódot kialakítva, az helytelen és elvetemült. Oly sok ember végez kötelességeket Isten házában – vajon közülük ki nem tapasztalta meg a metszést? Hány ember vált negatívvá és dacossá, mert megmetsztették, vagy akár öngyilkosságot is megkísérelt, úgy érezvén, hogy nem lesz áldott és hogy reménytelen, és ezért fel akarta adni a kötelességét, durvaskodott és hisztizett, valamint utálni kezdte a többieket, sőt bosszút akart állni rajtuk? Igazán nincs sok ilyen ember. Csak gonosz emberek képesek ilyesmit tenni. Csak gonosz emberek tudnak úgy tekinteni a metszésre, mintha forrófejű emberek helytelenül bánnának velük. Természetesen az összes metszés helyénvaló, amelyről Isten háza beszél, mind a gyülekezet munkája és az egyének életbe való belépése érdekében történik. Pozitív dolog, amely összhangban áll Isten szándékával, és tökéletesen egyezik Isten szavával. Amikor az antikrisztusokat megmetszik, mindig megpróbálják védelmezni a hírnevüket, státuszukat és méltóságukat, a saját érdekeikhez, és különösen a kilátásaikhoz és a sorsukhoz kapcsolva azokat. Ha a metszés kedvezőtlen a hírnevükre, a státuszukra és a méltóságukra nézve, nem tudják elfogadni. Ha súlyos metszést kapnak és az nem csupán a hírnevüket, a státuszukat és a méltóságukat teszi tönkre, hanem a kilátásaikat és a sorsukat is fenyegeti, még kevésbé képesek elfogadni. Röviden: függetlenül attól, hogy ki metszi meg őket, az antikrisztusok képtelenek azt elfogadni Istentől, képtelenek elgondolkodni magukon és megismerni magukat, levonni a tanulságot a metszésből, igazi megbánást elérni, illetve elérni azt, hogy jobban végezzék a kötelességüket. Ehelyett ellenállnak a szívükben, dacos és elutasító hozzáállást vesznek fel az elfogadását illetően. Így viszonyulnak az antikrisztusok a metszéshez, és ez jelképezi az igazsághoz való hozzáállásukat is.

Ami a metszést illeti: mi az a legkevesebb, amit tudniuk kell az embereknek? Meg kell tapasztalni a metszést ahhoz, hogy valaki megfelelő színvonalon végezhesse a kötelességét – ez elkerülhetetlen. Olyasvalami, amivel napi szinten szembesülniük kell

és amit gyakran meg kell tapasztalniuk az embereknek ahhoz, hogy üdvösséget nyerhessenek az Istenben való hitükben. Senki sem maradhat ki a metszésből. Amikor megmetszenek valakit, az vajon a kilátásait és a sorsát is magában foglalja? (Nem.) Akkor hát mi célból metszenek meg valakit? Az elítélése végett? (Nem, hanem azért, hogy segítsenek neki megérteni az igazságot, valamint az alapelvek szerint tenni a kötelességét.) Így van. Ez a leghelyesebb felfogása ennek. A metszés egyfajta fegyelmezés, egyfajta fenyítés, és természetesen a segítségnyújtás és az emberek megmentésének egyik formája is. A metszés lehetővé teszi, hogy időben változtass a helytelen törekvéseiden. Lehetővé teszi, hogy azonnal felismerd az éppen fennálló problémáidat, és lehetővé teszi, hogy időben felismerd az általad feltárt romlott beállítottságokat. Bármilyen történjék is, ha megmetszenek, az segít felismerned a hibáidat és az alapelvek szerint tenned a kötelességeidet, időben megment attól, hogy elhajlásokat okozz és tévútra térj, valamint elejét veszi annak, hogy katasztrófákat okozz. Hát nem ez a legnagyobb segítség és a legnagyszerűbb gyógymód az emberek számára? A lelkiismerettel és józan ésszel bíró embereknek tudniuk kell helyesen kezelni azt, ha megmetszik őket. Miért nem tudják elfogadni az antikrisztusok a metszést? Azért, mert úgy vélik, a metszés embertől származik, nem pedig Istentől. Azt hiszik, hogy aki megmetszi őket, az megnehezíti az életüket és gyötri őket. Az antikrisztusok mentalitásából ítélve elsősorban azért nem hajlandóak elfogadni a metszést, mert nem fogadják el az igazságot. Nem tudják levonni a tanulságot a metszésből, és képtelenek megismerni önmagukat, illetve keresni az igazságot. Ez a forrása annak, hogy nem fogadják el a metszést. Ilyen nagy probléma létezik a szívükben, ami megerősíti, hogy az antikrisztusok természetlényege idegenkedik az igazságtól és ellenséges az igazsággal szemben.

2020. május 2.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Kilencedik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

D. Kilátásaik és sorsuk

4. Hogyan bánnak az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel?

Ma folytatjuk a beszélgetést az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak kilencedik tételéről: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket. Ezzel a tétellel a beszélgetésünk fő témája az antikrisztusok érdekeinek boncolgatása, ma pedig az antikrisztusok érdekeinek negyedik tételében foglalt negyedik altémáról fogunk beszélgetni – hogyan bánnak a „szolgálattevő” címmel – és azt fogjuk boncolgatni, hogy miként bánnak az antikrisztusok ezzel a címmel. Azok számára, akik mostanáig követték Istent, ismerős a „szolgálattevő” cím, a többségük pedig alapvetően elfogadta ezt a címet a szívében. Szubjektív hajlamaikat tekintve nincs ellenállás ezzel a címmel szemben. Amikor azonban annak részleteiről van szó, hogy egy bizonyos személyt szolgálattevőnek mondanak, az illető elsősorban vonakodását és nem akarását fejezi ki, megbántva érzi magát, nem igazán akarja, hogy így nevezzék, és nem igazán akar szolgálattevő lenni. Az emberek kifejezéseiből ítélve, bár szubjektív hajlamaik vonatkozásában egyetértenek azzal, hogy a „szolgálattevő” nem rossz cím, objektív szempontból az emberek még mindig a hátrányos megkülönböztetés egyes elemeivel, ellenségességgel, sőt nem akarással kezelik a „szolgálattevő” címet – ilyen érzelmeik vannak vele kapcsolatban. Függetlenül attól, hogy az emberek mit gondolnak a „szolgálattevő” címről, hogy őszintén el tudják-e fogadni azt és szolgálattevők tudnak-e lenni vagy sem, illetve hogy az, amit erről a címről gondolnak, sokat magában hordoz-e az ember tisztátlanságaiból és kívánságaiból vagy sem, ma először arról fogunk beszélgetni, hogy pontosan mi is a szolgálattevő, hogy Isten szemében pontosan mi a meghatározása és a jellemzése a „szolgálattevő” címnek, mi a lényege ezeknek a szolgálattevőknek, akikről Isten beszél, valamint hogyan tekint Isten a „szolgálattevő” címre, és az miben különbözik attól, ahogyan az emberek tekintenek rá, hogy a szívetekben ezután mindegyikötöknek pontos megértése és fogalma lehessen a „szolgálattevő” címről.

a. A „szolgálattevő” cím meghatározása és eredete

A „szolgálattevő” szó szó szerint olyan embert jelent, aki valamiért munkálkodik és fáradozik. Ha pozíció tekintetében mérjük ezt a címet, olyasvalakire utal, akit átmenetileg

használnak. Nevezetesen, ha valakit szolgálattevőnek tekintenek és belevág egy munkába vagy munkát vállal egy iparágban, akkor az nem egy hosszú távú iparági karrier vagy munka, amit vállal, hanem inkább átmeneti. Átmenetileg, egy ideig kell fáradoznia és szolgálnia ebben az iparágban vagy munkában. Nincsenek kilátásai, nincs jövője és nem kap anyagi előnyöket. Semmiféle felelősséget nem kell vállalnia; egyszerűen megfizetik a munkavégzését. Amikor a számára kiosztott munka elkészül, többé nincs rá szükség, és egyszerűen fogja a fizetését és megy. Röviden: ez átmeneti, és akkor kéri meg, hogy dolgozzon, amikor szükség van rá. Ez a szolgálattevő szó szerinti értelmezése. Ha az emberiség elgondolásai szerint magyarázzuk a „szolgálattevő” címet, akkor a szolgálattevőket „szerződéses munkavállalókként” és „ideiglenes munkavállalókként” emlegetik, olyan emberekként, akik átmenetileg dolgoznak vagy fáradoznak egy munkáért vagy iparágért. Az egyetlen kapcsolódásuk azzal az időszakkal van, amelyben szükség van rájuk egy munkához, amikor pedig ez az idő lejár, már nincs értékük. Ez azért van, mert többé nincs szükség rájuk és nincs több használati értékük – az értékük kimerült az említett időszak során. Ez az a szó szerinti jelentés, amelyet az emberek érthetnek és láthatnak a „szolgálattevő” szót illetően. Az emberi nyelven kifejezhető jelentésen belül, vagyis a „szolgálattevő” címnek az Isten által mondott, az emberek által felfogható jelentésében van-e olyan jelentésszint, amely összhangban áll az igazsággal? Van-e olyan jelentésszint, amely megfelel a normális emberi mivoltnak és a racionalitásnak? Van-e olyan jelentésszint, amelyet az embereknek valódi teremtetett lényekként meg kell érteniük? Van-e olyan jelentésszint, amely arra vonatkozik, hogy Isten miként kezeli ezt a címet? (Nincs.) Honnan tudjátok, hogy nincs? Elakadtatok, nem tudjátok megmagyarázni. Vannak közöttetek egyetemi hallgatók, mesterszakos hallgatók, doktoranduszok és professzorok, mégis, egyikőtök sem tudja világosan megmagyarázni ezt, így van? (Igen, így van.) Ez a különbség a tudás és az igazság között. Lehet, hogy művelt vagy, lehet, önmagukban ismered a „szolgálat” és a „tevő” fogalmakat, amikor pedig ezek a kifejezések összekapcsolódnak, hogy egy szót alkossanak, hogy leírjanak egy embertípust és emberek egy csoportját, értheted ezeknek az embereknek a lényegét, a megnyilvánulásait és az emberiség egészében betöltött rangjukat, ha azonban az igazság és egy teremtetett lény szemszögéből nem vagy képes megérteni ezt a szót, akkor pontosan honnan származik a megértésed? Pontosán mi a lényege ennek a szónak, amelyet mostanra megértesz? Vajon nem olyan értelmezése ez a „szolgálattevő” szónak, amely ettől a romlott emberiségtől, ettől a társadalomtól és az emberiség tudásától származik? (De olyan.) Az emberiség tudása vajon összeegyeztethető az igazsággal, vagy ellentétes az igazsággal? (Ellentétes az igazsággal.) Ha tehát így érted és így fogod fel ezt a szót, vajon ellentétben állsz Istennel, vagy az Istennel való összeegyeztethetőség oldalán állsz? Nyilvánvaló, hogy ha a saját tudásoddal, a saját eszeddel érted és fogod fel ezt a szót, önkéntelenül és tudtodon kívül ellentétben állsz Istennel. Ha a magad tudása segítségével érted ezt a szót, az általad megértett dolgok óhatatlanul oda vezetnek, hogy ellenállást, idegenkedést, undort, sőt akár gyűlöletet érezz a „szolgálattevő” szóval

szemben. Van itt bármiféle alávetés? Van itt igaz elfogadás? (Nincs.) Egyesek ezt mondják: „Én elfogadom a jó szavakat, de ezt a rossz szót miért kellene elfogadnom? Az épp elég, hogy nem érzek ellenállást vele szemben. Elfogadom például a pozitív fogalmakat, mint »koronát kapni«, »jutalmakat kapni«, »áldottnak lenni«, »belépni a királyságba«, »felmenni a mennybe«, »nem jutni pokolra«, »nem kapni büntetést« és »elsőszülött fiúnak lenni«. Ez természetes, ez az ember szokásos válasza, és ezek olyasmik, amikre az embereknek törekedniük kell. Ami az olyan negatív fogalmakat illeti, hogy »gonosz emberek«, »antikrisztusok«, »büntetést kapni« és »pokolra jutni« – ezeket senki sem szereti elfogadni. A »szolgálattevő« szó semleges, az én megértésem szerint azonban nem tudom elfogadni, és épp elég, ha nem vetem meg. Ha készségesen el kell fogadnom, alá kell vetnem magam neki és el kell fogadnom Istentől, akkor az egyszerűen nem lehetséges.” Hát nem így gondolkodnak az emberek? (De igen, így.) Helyes vagy helytelen ez a gondolkodásmód? (Helytelen.) Mikor jöttél rá, hogy helytelen? Épp most, nem igaz? Ez probléma. Csak most jöttél rá, hogy helytelen. Mielőtt erre ráébredtél, úgy tűnt, hogy látszólag már elfogadtad a „szolgálattevő” címet, és szubjektíven el is fogadtad már – de vajon igaz vagy hamis volt ez az elfogadás? (Hamis volt.) Nyilvánvalóan nem volt igaz, és te sem voltál tökéletesen hajlandó az elfogadására. Hamisság, színlelés és vonakodás volt benne, és az az érzés, hogy nincs más választásod.

Amiről az imént beszélgettünk, azok az embereknek a „szolgálattevő” címre vonatkozó valódi reakciói és megnyilvánulásai voltak, ezek pedig teljességgel szemléltetik az emberek véleményét, nézeteit és felfogását erről a címről, teljességgel felfedve, hogy az emberek hozzáállása ehhez a címhez a vonakodás, a hátrányos megkülönböztetés és a taszítás, valamint a szívük mélyéről jövő ellenállás. Ez azért van, mert az emberek utálnak szolgálattevők lenni, utálják a „szolgálattevő” szót, nem hajlandóak „szolgálattevőnek” lenni, és gyűlölnék szolgálattevőnek lenni. Az emberek így értelmezik ezt a címet és így állnak hozzá. Most nézzük meg, hogy Isten pontosan hogyan látja a szolgálattevőket, hogyan keletkezett a „szolgálattevő” szó, Isten szemében mi a lényege ennek a címnek, és mi az eredete. Hogy az emberiség nyelvét használjuk, a „szolgálattevő” szó szerinti jelentése ideiglenes munkás, olyasvalaki, aki átmenetileg szolgál egy iparágban vagy munkában, és akire átmenetileg van szükség. Isten irányítási tervében, Isten munkájában és Isten házában az emberek e szolgálattevőnek nevezett csoportja nélkülözhetetlen. Amikor ezek az emberek Isten házába, Isten munkájának helyére jöttek, semmit sem tudtak Istenről, illetve az Istenbe vetett hitről, Isten munkájáról, illetve irányítási tervéről pedig még kevésbé. Nem értettek semmit; csupán kívülállók, nem hívők voltak. Amikor Isten szemében nem hívő emberek Isten házába jönnek, vajon mit tehetnek Érte? Azt mondhatni, hogy semmit sem tehetnek. Mivel az emberek teli vannak romlott beállítottságokkal és egyáltalán nem ismerik Istent, valamint az emberek természetlényege miatt csupán annyit tehetnek, hogy megteszik azt, amire Isten utasítja őket. Követik Isten munkáját addig a pontig, ameddig az eljut, a tudásuk addig terjed,

ameddig Isten szavai elviszik őket; csak ismerik az Ő szavait, de egyáltalán nem értik azokat. Ezek az emberek passzívan hajtanak végre minden olyan munkát, amelyet Isten elvár tőlük – teljesen passzívak és nem aktívak. A „passzív” itt azt jelenti, hogy nem tudják, mit fog Isten tenni, nem tudják, minek a megtételére kéri őket Isten, nem ismerik annak a munkának a jelentőségét és értékét, amelynek elvégzésére Isten kéri őket, és nem tudják, milyen utat kellene követniük. Isten házába jöve gépekhez hasonlatosak, csupán úgy működnek, ahogyan Isten üzemelteti őket. Mire van Istennek szüksége tőlük? Tudjátok? (Az emberek tárgyak Isten számára, hogy kifejezze az igazságot az ítékezéshez. Az emberek Isten szavainak a tárgyai.) Ez az egyik rész; az emberek Isten szavainak a tárgyai. Mi más? Mi a helyzet az emberek adottságaival? (Igen.) Mi a helyzet a normális emberi mivolt gondolkodásával? (Igen.) Isten csak akkor használ téged, ha megvan benned a normális emberi mivolt gondolkodása. Ha lelkiismeret és értelem nélkül való vagy, akkor arra sem vagy alkalmas, hogy szolgálattevő légy. Mi másról van még szó? (Az emberek képességeiről és különleges tehetségéről.) Ezek benne foglaltatnak az adottságokban és a részüket képezik – a különféle képességek, amelyekkel az emberek rendelkeznek. Mi más? (Az Istennel való együttműködés elhatározása.) Ez is a része, az engedelmességre és az alávetésre irányuló vágy, és persze azt is mondhatjuk, hogy az emberek vágya arra, hogy szeressék a pozitív dolgokat és szeressék az igazságot. Az engedelmességre és az alávetésre irányuló vágy az Istennel való együttműködés elhatározása, de mi a legmegfelelőbb módja annak, hogy ezt mondjuk? (Az engedelmességre és az alávetésre irányuló vágy.) Így van, a „vágy” szó viszonylag tágabb és szélesebb tartományt ölel fel. Ha az „elhatározás” szót használjuk, a tartomány valamivel szűkebb. Sőt, fokozatát tekintve a „vágy” viszonylag könnyedebb, mint az „elhatározás”, ami azt jelenti, hogy miután van egy vágyad, fokozatosan különféle elhatározások születnek benned; az elhatározás konkrétabb, míg a vágy valamelyest tágabb. Ami a Teremtőt illeti, ez az a jó néhány dolog, amelyekre Istennek szüksége van a romlott emberiségtől. Vagyis, amikor egy kívülálló – aki egyáltalán semmit nem tud Istenről, Isten irányításáról, Isten lényegéről, Isten kijelentéseiről és Isten természetéről – érkezik Isten házába, az olyan, mint egy gép, annak pedig, amit Istenért tehet, valamint az Isten munkájával való együttműködésének alapvetően semmi köze az Isten által elvárt mércéhez – az igazsághoz. Az ilyen emberek dolgai, amelyeket Isten felhasználhat, az imént említett dolgok: az első az, hogy ezek az emberek Isten szavainak a tárgyaivá lehetnek; a második azok az adottságok, amelyekkel ezek az emberek rendelkeznek; a harmadik az, hogy ezek az emberek a normális emberi mivolta jellemző gondolkodással rendelkeznek; a negyedik az említett emberek birtokában lévő különféle képességek; az ötödik – és ez a legfontosabb – az, hogy ezekben az emberekben megvan az arra irányuló vágy, hogy engedelmeskedjenek és alávegyék magukat Isten szavainak. Mindezek a dolgok kulcsfontosságúak. Ha valakiben e dolgok mindegyike megvan, akkor kezd el Isten munkájának és az Ő irányítási tervének szolgálatában dolgozni és

hivatalosan a helyes úton járni, ami azt jelenti, hogy hivatalosan szolgálattevővé vált Isten házában.

Amikor az emberek nem értik Isten szavait, az igazságot, illetve Isten szándékait, és a legkevésbé sem félik Istent, egyiküket sem illetheti a szolgálattevőén kívül más szerep. Vagyis akár hajlandó vagy annak lenni, akár nem, szolgálattevő vagy – nem menekülhetsz e cím elől. Egyesek ezt mondják: „Egész életemben hittem Istenben. Azóta, hogy hinni kezdtem Jézusban, mostanáig évtizedek teltek el – valóban még mindig csak szolgálattevő vagyok?” Mit gondoltok erről a kérdésről? Kit kérdeznek erről? Önmagukat kellene kérdezniük és el kellene gondolkodniuk önmagukon: „Vajon most már értem Isten szándékait? Amikor most a kötelességemet végzem, vajon csak fáradozom vagy az igazságot gyakorlom? Vajon az igazságra való törekvés és az igazság megértésének útját járom? Beléptem már az igazságvalóságba? Istenfélő szívem van? Olyan ember vagyok, aki aláveti magát Istennek?” Ezeket a dolgokat fontolóra véve el kell gondolkodniuk magukon. Amennyiben megfelelnek ezeknek a kritériumoknak, amennyiben szilárdan tudnak állni, amikor Isten próbatételeivel találkoznak, és amennyiben tudják félni Istent és kerülni a rosszat, akkor természetesen nem szolgálattevők többé. Amennyiben egyetlennek sem feleltek meg e kritériumok közül, akkor kétségkívül szolgálattevők maradnak, ez pedig kikerülhetetlen és elkerülhetetlen dolog. Egyesek ezt mondják: „Több, mint harminc éve hiszek Istenben, amibe bele sem számítanak azok az évek, amelyeket a Jézusba vetett hittel töltöttem. Attól kezdve, hogy Isten testté lett, megjelent, munkálkodott és elkezdte mondani a kijelentéseit, Isten követője vagyok. Az elsők között voltam, akik személyesen megtapasztalták Isten munkáját, és az elsők között voltam, akik hallották a szájából elhangzó szavakat. Azóta oly sok év eltelt, és én még mindig hiszek Istenben és követem Istent. Több ízben szembesültem letartóztatással és üldöztetéssel, és oly sok veszéllyel találkoztam, Isten pedig mindig megóvott és átvezetett ezeken; Isten soha nem hagyott el engem. Most még mindig végzem a kötelességemet, a körülményeim egyre jobbak, a hitem egyre növekszik, és egyáltalán nincsenek kétségeim Istennel kapcsolatban – tényleg még mindig szolgálattevő vagyok?” Kit kérdezel? Nem a rossz embert kérdezed vajon? Nem kellene feltenned ezt a kérdést. Miután oly sok éve hiszel, nem tudod, hogy szolgálattevő vagy-e vagy sem? Ha nem tudod ezt, akkor miért nem kérdezed meg magadtól, hogy birtokodban van-e az igazságvalóság, hogy istenfélő-e a szíved, illetve, hogy a rosszat kerülő módon viselkedsz-e? Isten oly sok éve munkálkodik, oly sok szót szólt, és mennyit értettél meg és mennyibe léptél be? Mennyit nyertél? Hány esetben fogadtál el metszést, és hány próbatételt és finomítást fogadtál el? Amikor elfogadtad ezeket, szilárdan álltál-e a bizonyágtételekben? Képes vagy-e tanúságot tenni Isten mellett? Amikor olyan próbatételekkel találkozol, mint amilyenekkel Jób találkozott, képes vagy-e megtagadni Istent? Pontosan milyen nagy a hited Istenben? A hited vajon valamiféle meggyőződés csupán, vagy igaz hit? Tedd fel magadnak ezeket a kérdéseket. Ha nem tudod a választ ezekre a kérdésekre, akkor zavaros fejű ember vagy, és megmondhatom,

hogy csupán a tömeggel tartasz – még azt sem érdeled meg, hogy szolgálattevőnek nevezzenek. Egy olyan ember, aki efféle hozzáállást dédelget a „szolgálattevő” címmel szemben, és még mindig teljesen zavarodott a szívében, olyan szánalmas. Még azt sem tudja magáról, hogy micsoda, miközben Isten teljesen világosan és tisztán bánik az összes emberrel.

Az imént arról beszélgettünk, hogy pontosan mit ért Isten eredetileg a „szolgálattevő” szó alatt. Amikor az emberek Isten házába lépnek, kezdetben, amikor nem értik az igazságot és csak különféle vágyaik, illetve némi elhatározásuk van az együttműködésre, az a szerep, amelyet ezen időszak során játszanak, csakis a szolgálattevőé lehet. A „szolgálat” szó persze nem hangzik túl kellemesen. Másként szólva, Isten irányítási munkájának szolgálatában való szolgálatot és munkát jelent ez az emberiség megmentése céljából; fáradozást jelent. Ezek az emberek egyetlen igazságot sem értenek, Isten szándékait sem értik, és semmiféle erőfeszítéssel nem tudnak hozzájárulni az Isten által az emberiség megmentéséért és irányításáért végzett konkrét munkához, sem az igazsággal kapcsolatos különféle munkákhoz, és nem tudnak együttműködni ezen munkákkal. Csupán néhány képességük és adottságuk van, és csupán némi erőfeszítést tudnak beletenni és pár dolgot tudnak mondani az általános ügyekhez tartozó bizonyos munkához, és némi periférikus szolgálattevő munkát végeznek. Ha a kötelességüket tevő emberek által végzett munkának ez a lényege, ha csak szolgálati szerepet játszanak, akkor nehéz számukra lerázni a „szolgálattevő” címet. Miért nehéz lerázni? Van ennek bármi köze Isten e címet illető meghatározásához? Igen, mindenképpen van. Az emberek számára igen könnyű egy kis erőfeszítést tenni, és a természetes képességeik, valamint az adottságaik és az eszük szerint végezni a dolgokat, azonban igen fárasztó az igazság szerint élni, belépni az igazságvalóságba és Isten szándékaival összhangban cselekedni; ez időt, Isten útmutatását, Isten megvilágosítását és Isten fegyelmezését igényli, és még ennél is inkább igényli Isten szavai ítéletének és fenyítésének elfogadását. Ezért, mialatt az emberek e célok elérésén dolgoznak, az, amit a legtöbb ember meg tud tenni és amiről gondoskodni tud, az imént említett dolgok: Isten szavainak a tárgyává lenni, bizonyos adottságok birtokában lenni és némi hasznára lenni Isten házában, a normális emberi mivolta jellemző gondolkodással rendelkezni, valamint képesnek lenni minden olyan munka felfogására és elvégzésére, amelyre utasítást kap, rendelkezni bizonyos képességekkel és képesnek lenni arra, hogy a különleges tehetségeit alkalmazza egy bizonyos feladatban Isten házában, továbbá, ami a legfontosabb: az engedelmességre és az alávetésre irányuló vágy megléte. Amikor szolgálatot végzel Isten házában, amikor Isten munkája kedvéért fáradozol, ha csak egy szemernyi vágy is van benned az engedelmességre és az alávetésre, akkor nem válsz majd negatívvá és nem lazítasz. Ehelyett minden tőled telhetőt megteszel majd, hogy önuralmat gyakorolj és kevesebb rossz dolgot tégy, miközben több jó dolgot teszel. Vajon a legtöbb ember nem ebben az állapotban és helyzetben van? Persze van az embereknek egy igen kicsi kisebbsége közöttetek, akik már maguk mögött hagyták ezt

az állapotot és működési teret. És minek a birtokába jutott az emberek e nagyon kicsi kisebbsége? Megértették az igazságot, az igazságvalóság birtokába jutottak. Amikor problémákkal találkoznak, tudnak imádkozni és tudják keresni Isten szándékait, és képesek az igazságalapelvekkel összhangban cselekedni. Az engedelmisségre és az alávetésre irányuló vágyuk többé nem áll meg pusztán az elhatározás szintjén, hanem képesek aktívan gyakorolni Isten szavait, Isten követelményei szerint cselekedni, és istenfélő szívük van, amikor problémákkal találkoznak. Nem beszélnek és cselekednek meggondolatlanul, hanem elővigyázatosak és óvatosak. Különösen olyankor, amikor a megmetszésük ellentmond a saját elképzeléseiknek, nem ítélik meg Istent, nem vitatkoznak Vele és nem érznek ellenállást a szívükben. A szívük mélyéről igazán elfogadják Isten identitását, státuszát és lényegét. Van bármi különbség ezen emberek és a szolgálattevők között? Melyek ezek a különbségek? Az első különbség az, hogy ők értik az igazságot, a második pedig az, hogy a gyakorlatba tudnak ültetni néhány igazságot. Harmadsorban van némi ismeretük Istenről, negyedszer pedig az engedelmisségük és az alávetettségük már nem csupán vágy, hanem szubjektív hozzáállássá alakult – igazán alávetetteké váltak. Az ötödik – és ez e pontok legfontosabbja és legértékesebbje – istenfélő szív alakult ki bennük. Elmondható, hogy azok, akik ezekkel a dolgokkal rendelkeznek, már lerázták a „szolgálattevő” címet. Ez azért van, mert – a belépésük különféle aspektusaiból, valamint az igazsághoz való hozzáállásukból és az Istenről való ismeretük szintjéből ítélve – többé nem egyszerűen arról van szó, hogy egyetlen szakmai munkát végeznek Isten házában, és többé nem ideiglenes munkavállalók, akiket átmenetileg behívtak egy kis munka elvégzésére. Nevezetesen ezek az emberek nem ideiglenes jutalmakért vannak itt; nem ideiglenes használatra toborozták őket, és nem megfigyelik őket a használatuk időtartama alatt, hogy kiderüljön, hosszú távon tudják-e vállalni ezt a munkát. Sokkal inkább képesek gyakorolni az igazságot és jól végezni a kötelességeiket. Ezek az emberek tehát lerázták a „szolgálattevő” címet, megjelölést. Láttatok ilyen embereket? Vannak ilyen emberek a gyülekezetben. Szeretnék tudni, kik ezek az emberek és hányan vannak, de ezt most nem mondhatom el; amikor majd megértitek az igazságot, képesek lesztek felismerni őket. Amit tudnotok kell, az az, hogy milyen állapotban vagytok, mely út áll előttetek, amelyet követtek, és mely utat kellene követnetek – ezeket a dolgokat kell tudnotok.

Nos, vajon Isten kényszeríti az emberekre a „szolgálattevő” címet? Arra használja vajon Isten ezt a címet, hogy lekicsinyelje az embereket, hogy osztályozza és rangsorolja az embereket? (Nem.) Hogyan határozta tehát meg Isten ezt a címet? Az, hogy Isten címet ad az embereknek, nem egyenlő azzal, hogy véletlenszerűen becenevet ad nekik, és nem külső megjelenés alapján határozza meg azt; ez a cím nem csupán egy cím. Egy ember neve csupán egy megjelölés, egy elnevezés, amely nem hordoz valódi jelentést. Egyes kínai szülők például remélik, hogy a lányuk okos és csinos lesz, ezért a „csinosnak” megfelelő betűjelet használják a nevében, ez azonban csak egy remény, és semmi köze sincs a lány lényegéhez. Lehet, hogy igen buta, és mire felnő, nem lesz

vonzó; akkor mégis mi értelme „csinosnak” nevezni őt? Van néhány fiú is, akiket „Csenglungnak” vagy „Csenghunak” hívnak, azokat a betűjeleket használva, amelyek jelentése az, hogy sárkányhoz vagy tigrishoz hasonlatossá válni – valóban igazán félelmetesek azért, mert ilyen nevekkal illetik őket? Lehet, hogy gyávák vagy semmirekellők. Ezek csak a szülők gyermekeiket illető reményei; ilyen neveket adnak nekik, ezeknek a neveknek pedig semmi közük a lényegükhöz. Az emberek nevei és címei ezért az emberek képzelődéseit és jókívánságait hordozzák, ám csupán elnevezések és megjelölések, és nem az illető lényege alapján adják őket. Az Isten által meghatározott címeket és neveket azonban egyáltalán nem az emberek külső megjelenése alapján adják, és természetesen nem is Isten saját kívánságain alapulnak. Isten azt akarja vajon, hogy az emberek szolgálattevők legyenek? (Nem.) Olvastátok valaha Isten szavaiban, amint Isten ezt mondja: „azt akarom, hogy minden ember szolgálattevő legyen, és nem akarom, hogy bárki is üdvözüljön”? (Nem.) Akkor mi az, amit Isten akar? Az emberek korábban ezt mondták: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon.” Ez egy kívánság. A „szolgálattevő” cím azonban nem a semmiből ered. Épp úgy, ahogyan Isten meghatározta a „fa” és a „fű” elnevezéseket. A fák nagy és magas dolgok, és amikor valaki fáról beszél, mindenki tudja, hogy a fák nagyok és magasak, amikor pedig valaki fűről tesz említést, mindenki tudja, hogy a fű kicsi és rövid, nem igaz? (De igen.) Nos, akkor mi a helyzet a „szolgálattevő” címmel? Ez a cím az ember lényege és megnyilvánulásai szerint, valamint Isten munkája szakaszának megfelelően keletkezett. Ha az emberek fokozatosan meg tudják érteni az igazságot Isten munkájával lépést tartva, belépnek az igazságvalóságba és elérik az Istennek való alávetettséget és az istenfélelmet, akkor ez a cím ilyenkor megváltozik. Ezért még ha a szolgálattevők egyike vagy is, az nem befolyásolja azt, hogy egy teremtetett lény kötelességét végzed, valamint az igazságra törekszel és gyakorlod azt, és még kevésbé van hatással az Istennek való alávetettségére és az istenfélelmedre.

Vannak olyan emberek, akik soha nem fogják lerázni a „szolgálattevő” címet? (Igen.) Milyen emberek? Olyan emberek, akik nem törekednek az igazságra, akik talán értik az igazságot, ám nem gyakorolják ezt, még kevésbé szeretik az igazságot, sőt a szívükben még gyakran ellenszenvet is éreznek az igazsággal szemben és idegenkednek tőle. Miért maradnak Isten házában, ha idegenkednek az igazságtól? Vágyálmokkal előnyöket akarnak nyerni, fáradoznak valamennyit és némi jó viselkedést tanúsítanak Isten házában. Az általuk fizetett árat, az odaadásukat és önmaguk feláldozását, valamint a fiatalságuk egy részének elvesztegetését és az idejük egy részének eltöltését használják fel cserébe azokért az előnyökért, amelyeket nyerni akarnak. Az út miatt, amelyet ezek az emberek követnek, végül nem képesek belépni az igazságvalóságba, nem tudják elérni az Istennek való alávetettséget, és még kevésbé tudják elérni az istenfélelmet – örökre szolgálattevőként jellemezhetők. Néhányan az efféle emberek között Isten házában olyanok, akik a végsőig képesek szolgálatot végezni, néhányan pedig olyanok, akik nem; és az emberi mivoltot illetően van egy enyhe különbség azok

között, akik a végsőig képesek szolgálatot végezni, és azok között, akik nem. Azok, akik nem törekednek az igazságra, de a végsőig tudnak szolgálatot végezni – vagyis azok, akik képesek némi erőfeszítést áldozni Isten házában Isten munkájának, miközben Isten irányítási tervének munkája zajlik – viszonylag jó és jóindulatú emberi mivolttal bírnak. Ők nem tesznek gonoszságot, nem okoznak zavarásokat, mialatt szolgálatot végeznek, és nem takarítják ki őket a gyülekezetből. Az ilyen emberek a végsőig tudnak szolgálatot végezni, és ők azok, akik mindig szolgálattelvők lesznek. Ami a többieket illeti – mivel igen rossz az emberi mivoltuk, mivel gyenge a jellemük és tisztességtelenek, ezért gyakran megzavarják és akadályozzák a különféle munkát Isten házában, miközben szolgálatot végeznek, és Isten háza munkája nagy részének veszteséget okoznak. Nem tudnak bűnbánatot tartani, amikor időről időre megmetszik vagy elkülönítik őket, és egyszerűen visszatérnek a régi rossz módszereikhez; egyáltalán nem értenek semennyi igazságot, nem fogadják el az igazságot, hanem önkényesen cselekednek, és az ilyen embereket kiiktatják. Miért iktatják ki őket? Az efféle emberek még csak szolgálatot sem tudnak végezni. Nem tudnak jól dolgozni, amikor valamelyest fáradoznak Isten házában, miközben pedig fáradoznak, gonoszságot is tesznek, és Isten házával és a testvérekkel fizettetik meg az árat. Az ilyen emberek felhasználása nem éri meg a veszteséget. Időről időre lehetőségeket kapnak az elgondolkodásra, végül azonban a természetük változatlan marad, és senkinek semmilyen mondanivalójára nem figyelnek oda. Az ilyen emberek annyit sem érdemelnek, hogy szolgálatot végezzenek Isten házában, és nem is képesek rá, így aztán eltakarítják őket.

Most már általánosságban értitek ezt a „szolgálattelvő” címet? Vajon a „szolgálattelvő” egy diszkriminatív cím, amelyet Isten ad az emberiségnek? Vajon Isten szándékosan használja ezt a címet az emberek lekicsinylésére? Vajon arra használja Isten ezt a címet, hogy felfedje és próbára tegye az embereket? Arra használja Isten ezt a címet, hogy az emberek tudtára adja, hogy pontosan mik is az emberi lények? Ezekre gondol Isten? Isten valójában egyikre sem gondol. Isten nem akarja felfedni az embereket, illetve nem akarja lekicsinyelni és nevetségessé tenni az embereket, és arra sem akarja használni ezt a „szolgálattelvő” címet, hogy próbára tegye az embereket. Az egyetlen jelentés, amelyet Isten a „szolgálattelvő” címnek tulajdonít, az, hogy az emberek teljesítménye és lényege, az emberek Isten munkája közben játszott szerepe, valamint aszerint jellemzi és formálja ezt a címet, hogy az emberek mit képesek megtenni, illetve mivel képesek együttműködni. Ebből a jelentésből látjuk, hogy Isten házában minden ember Isten irányítási tervéért végez szolgálatot, és egy bizonyos ponton a szolgálattelvő szerepében van. Mondhatjuk-e ezt? (Igen.) Tényleg mondhatjuk, és most már mindannyian megérthetitek ezt. Isten nem akarja arra használni ezt a címet, hogy elbátortalanítsa az embereket vagy próbára tegye az emberek hitét, még kevésbé arra, hogy lekicsinyelje őket, vagy hogy illemtudóbbá és engedelmessebbé tegye őket, illetve a tudtukra adja, hogy mi az identitásuk és a pozíciójuk, arra pedig még kevésbé akarja Isten használni ezt a „szolgálattelvő” címet, hogy megfossza az embereket a teremtet

lény kötelességük végzéséhez való joguktól. E cím meghatározása teljes egészében az emberek által felfedett különféle romlott beállítottságok, valamint az emberek valódi állapota szerint történik, miközben Istent követik. Ennek a címnek ezért egyáltalán semmi köze ahhoz, hogy mi lesz az emberek identitása, státusza, pozíciója és rendeltetési helye, amikor Isten irányítási munkája egyszer véget ér. Ez a cím teljességgel Isten irányítási tervének és irányítási munkájának szükségleteiből ered, és a romlott emberiség egy valódi állapota Isten irányítási munkájában. Ami azokat az embereket illeti, akik szolgálattevőként szolgálatot nyújtanak Isten házában és gépként használják őket – az, hogy ez az állapot a végsőig fennmarad vagy az Istent követő útjuk során jobbra fordulhat, a törekvésüktől függ. Ha valaki törekszik az igazságra, valamint el tud érni beállítottságbeli változást, Istennek való alávetettséget és istenfélelmet, akkor mindenestül le fogja vetni a „szolgálattevő” címet. És mivé lesznek az emberek, miután levetették a „szolgálattevő” címet? Isten igaz követőivé, Isten népévé és a királyság népévé lesznek, vagyis Isten királyságának népe lesz belőlük. Amennyiben, mialatt Istent követed, megelégszel csupán a fáradozással, a szenvedéssel és az ár megfizetésével, és nem törekszel az igazságra, illetve nem ülteted gyakorlatba az igazságot, a romlott beállítottságaid mit sem változnak, sohasem Isten házában alapelvei szerint teszed a dolgokat, és végül nem vagy képes elérni az Istennek való alávetettséget és az istenfélelmet, akkor ez a „szolgálattevő” cím, ez a „korona” tökéletes pontossággal illeszkedik majd rád, és soha nem leszel képes lerázni magadról. Ha még mindig ebben az állapotban vagy, amikor Isten munkája véget ér, a beállítottságaid pedig még mindig nem változtak, akkor az „Isten királyságának népe” címnek nem lesz köze hozzád, te pedig örökre szolgálattevő leszel. Hogyan érthetitek ezeket a szavakat? Úgy kell értenetek, hogy abban a pillanatban, amikor Isten munkája véget ér, vagyis amikor az Isten által megmenteni akart összes ember üdvözült, amikor az Isten által elvégezni akart munka teljes mértékben elérte hatását és céljait, akkor Isten többé nem beszél majd, illetve nem vezeti az embereket, nem végez többé megmentő munkát az emberen, és a munkája ott véget fog érni, ahogyan az Istenbe vetett hit útja is, amelyet minden egyes ember követ. Itt ez a vers a Bibliában: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki bűntől mocskos, legyen mocskos ezután is, de aki igazságos, cselekedjék igazságosan ezután is, és aki megszentelt, legyen megszentelt ezután is!” (Jelenések 22:11). Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy abban a pillanatban, amikor Isten azt mondja, hogy a munkája véget ért, az azt jelzi, hogy Isten nem végzi tovább az ember megmentésének, valamint az ember fenyítésének és megítélésének munkáját, Isten többé nem világosítja meg, illetve nem vezeti az embert, és nem szól többé szavakat az emberhez, hogy gondosan és komolyan intse, illetve megmetssze – Isten nem végzi ezt a munkát többé. Ez mit jelent? Azt jelenti, hogy ekkor minden dolog sorsa feltárul majd, az emberek sorsa eldől, és senki sem tud majd változtatni ezen, az embereknek pedig nem lesz több esélyük az üdvösségre. Ez ezt jelenti.

Amikor valaki leveti a „szolgálattevő” címet Isten munkájának végén, amikor leveti ezt a megnevezést, ezt az állapotot, az azt jelzi, hogy az illető többé nem kívülálló vagy

nem hívó Isten szemében, hanem Isten házában és Isten királyságának embere. És hogyan keletkezett ez az „Isten házában és Isten királyságának embere” cím? Hogy nyerik el az emberek ezt a címet? Azáltal válsz Isten házában emberévé, hogy az igazságra törekszel, megérted az igazságot, szenvedsz és megfizeted az árat, és így jól végzed a kötelességed, elérsz egy bizonyos szintű beállítottságbeli változást, valamint képes vagy alávetni magad Istennek és félni Őt. Jóhoz és Péterhez hasonlóan nem kell többé bántania és megrontania a Sátánnak, szabadon élhetsz Isten királyságában és Isten házában, nem kell többé küzdened a romlott beállítottságaiddal, Isten szemében pedig igazi teremtetett lény, igazi emberi lény vagy. Hát nem olyasmi ez, amit örömmel kell ünnepelni? Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy egy, a Sátán által megrontott ember szenvedéssel és nehézséggel teli élete teljességgel véget ért, és elkezd örömteli, békés és boldog életet élni. A Teremtő arcának fényében, Istennel együtt élhet, és ez olyasmi, amit örömmel lehet ünnepelni. Ami azonban azokat a másféle embereket illeti, akiknek a végére nem sikerült levetniük a „szolgálattevő” címet – mit jelent számukra az, ha még mindig nem vették le a fejükről ezt a címet, ezt a „koronát”, mire Isten munkája véget ér? Azt jelenti, hogy kívülről maradnak, és hogy Isten szemében még mindig nem hívók. Ennek oka az, hogy egyáltalán nem fogadják el, illetve nem gyakorolják az igazságot, nem értek el beállítottságbeli változást, nem képesek alávetni magukat Istennek és nincs istenfélő szívük. Ezeket az embereket ki kell vetni Isten házából, és nincs helyük Isten királyságában. Ha Isten királyságában nincs számukra hely, akkor hol vannak? Isten királyságán kívül vannak, és Isten népétől elkülönülő csoportot alkotnak. Az ilyen embereket még mindig „szolgálattevőknek” hívják, ez pedig azt jelenti, hogy nem váltak Isten házában népévé, soha nem lesznek Isten követői, Isten nem ismeri el őket, és soha többé nem kapnak áldásokat, illetve kegyelmet Istentől. Ez persze azt is jelenti, hogy nincs lehetőségük arra, hogy jó áldásokat élvezzenek Istennel az Ő királyságában, illetve, hogy békére és öröme leljenek – ez a lehetőség elveszett. Nos, ami őket illeti, ez olyan pillanat vajon, amit örömmel kell ünnepelni, vagy egy szomorú esemény? Ez egy szomorú esemény. Ami pedig azt illeti, hogy mi lesz a jutalmuk azért, amiért Isten házában kívül és Isten királyságán kívül ezt a „szolgálattevő” címet viselik, az egy későbbi kérdés. Mindenesetre a szolgálattevőknek adott jutalom, valamint az Isten királysága népének adott jutalom közötti különbség igen nagy; különbségek vannak a pozícióban, a jutalomban és más hasonló aspektusokban. Hát nem sajnálatos, hogy az ilyen emberek nem nyerték el az igazságot és nem voltak képesek beállítottságbeli változást elérni, mialatt Isten az emberek megmentésére irányuló munkáját végezte? Olyan sajnálatos! Ez néhány, a „szolgálattevő” címre vonatkozó szó.

Vannak némelyek, akik ezt mondják: „Ellenállást érzek, amikor a szolgálattevőket említik. Nem akarok szolgálattevő lenni, és nem tesz boldoggá, hogy az vagyok. Ha Isten népének egyike vagyok, akkor azt is el tudom fogadni, ha én vagyok a legjelentéktelenebb közülük, és rendben is van, amennyiben nem vagyok szolgálattevő. Nincs más törekvésem és nem dédelgetek más célkitűzést ebben az életben; csupán alig várom,

hogy megszabaduljak a »szolgálattevő« címtől. Nem kérek sokat.” Mit gondoltok az ilyen emberekről? Ilyen a hozzáállása egy olyan embernek, aki az igazságra törekszik? (Nem.) Milyen hozzáállás ez? Nem negatív hozzáállás vajon? (De az.) Amikor a „szolgálattevő” cím kerül szóba, nem szükséges azon igyekezned, hogy lerázd, mivel ezt a címet az életedben elért előrehaladás szintje alapján adják, és nem lehet aszerint dönteni róla, hogy te mit akarsz. Nem attól függ, hogy te mit akarsz, hanem attól az úttól függ, amelyet követsz, illetve attól, hogy változtak-e a beállítottságaid. Ha csupán az a törekvés a célod, hogy le tudd vetni ezt a „szolgálattevő” címet, akkor hadd mondjam el neked az igazságot: soha nem leszel képes levetni, amíg élsz. Ha az igazságra való törekvésre összpontosítasz és beállítottságbeli változást tudsz elérni, akkor ez a cím lassan megváltozik majd. Ha ebből a két szempontból nézzük, vajon Isten kényszeríti az embereket a „szolgálattevő” címre? Egyáltalán nem! Ez nem olyan cím, amelyet Isten kényszerít az emberekre, nem is egy megjelölés – az előrehaladás azon szintje alapján adott cím, amelyet az emberek az életükben elérnek. A szolgálattevői léted aszerint csökken, amennyi haladást elérsz az életben, és amennyit a beállítottságod változik. Ha egy nap képes vagy elérni az Istennek való alávetettséget és az istenfélelmet, akkor még ha hajlandó vagy is szolgálattevőnek lenni, akkor sem vagy szolgálattevő többé, ezt pedig a törekvésed, az igazsághoz való viszonyod, valamint az általad követett út dönti el. Olyanok is vannak, akik ezt mondják: „Le akarom rázni ezt a »szolgálattevő« címet, és nem akarok az lenni, de nem értem az igazságot és nem vagyok hajlandó az igazságra törekedni. Mit tehetek hát?” Van megoldás? Isten az Ő szavai és az igazság alapján határoz mindenféle ember sorsáról – kompromisszumnak nincs helye. Ha szereted az igazságot és az igazságra való törekvés útjára tudsz lépni, akkor ez olyasmi, aminek örülni kell; ha idegenkedsz az igazságtól és azt választod, hogy nem követed az igazságra való törekvés útját, akkor az szomorúságra ad okot. Csak ez a két út van – nincs középút, amelyet választani lehet. Az Isten által kimondott szavak sohasem fognak elmúlni; bár minden dolog elmúlik majd, Isten egyetlen kijelentése sem múlhat el. Isten szavai a mércéi minden dologról való ítéletalkotásnak és ítéletmondásnak; Isten szavai az igazság, és sosem múlhatnak el. Amikor ez a világ, az emberiség és minden dolog megváltozik és elmúlik, Isten egyetlen szava sem fog elmúlni, hanem minden szava beteljesedik. Az emberiség és minden dolog sorsa Isten szavai miatt dől el és táru fel – ezen senki sem változtathat, és e kérdésben nem lehet vita. Ezért amikor arról van szó, hogy Isten szuverenitást gyakorol az emberek sorsa felett és meghatározza azt, és az emberek ábrándokba merülnek, akkor teljesen ostobák. Ebben a kérdésben nincs második út, amelyet választhatnak, mivel Isten nem adott második utat az embereknek. Ez Isten természete, ez Isten igazságossága, és az emberek nem avatkozhatnak bele ebbe a dologba, még ha akarnak sem. Azt hiszed, hogy a nem hívő világban vagy, ahol az emberek költhetnek némi pénzt és felhasználhatják a kapcsolataikat a dolgok elintézéséhez, Istennél azonban ez nem működik. Emlékezz: ez sehová sem vezet téged Istennél!

b. Azok a módok, ahogyan az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel bánnak

A mai beszélgetés témája az antikrisztusok „szolgálattevő” címhez való hozzáállásának boncolgatása. Most, hogy a „szolgálattevő” cím meghatározásáról szóló beszélgetést befejeztük, a legtöbb ember nem pozitívan értelmezi vajon ezt a címet? Még mindig ellenállást vagy vonakodást éreztek e címmel kapcsolatban? (Nem.) Nos, most nézzük meg azt, hogy az antikrisztusok miként bánnak a „szolgálattevő” címmel, és hogyan viszonyulnak hozzá. Amit az antikrisztusok a legnagyobb becsben tartanak, az a magas pozíció, a nagy tekintély és a teljes hatalom. Amikor egyes igen köznapi, alapvető és alacsonyabb szintű címekről, és más, az emberek által meglehetősen megalázónak tartott címekről van szó, az antikrisztusok komoly ellenállást és hátrányos megkülönböztetést éreznek a szívükben, és különösen a „szolgálattevő” címmel kapcsolatosan érzik ezt. Nem számít, mennyire toleráns és türelmes Isten az emberek e szolgálattevőkként ismert csoportjával szemben, és nem számít, miként magyarázza és értelmezi Isten a „szolgálattevő” címet, az antikrisztusok a szívük mélyén akkor is lenézik ezt a címet. Úgy vélik, hogy ez a cím túlságosan alacsonyrendű, és ha ők maguk szolgálattevők lennének, túlságosan szégyellnék megmutatni magukat. Azt hiszik, hogy abban a pillanatban, hogy ezt a címet adják nekik, az integritásuk, a büszkeségük és a hírnevük megkérdőjeleződik és lekicsinylés tárgya lesz, az értékük zuhanórepülésbe kezd, és többé nincs értelme az életnek. Az antikrisztusok ezért nem fogják elfogadni ezt a „szolgálattevő” címet, bármi is legyen. Ha arra kéred őket, hogy menjenek Isten házába és végezzenek szolgálatot Isten munkájáért, ezt mondják: „A »szolgálattevő« cím túlságosan megalázó, és egyébként sem vagyok hajlandó az lenni. Megsértesz azzal, hogy arra kérsz, legyek szolgálattevő. Nem azért kezdtem istenben hinni, hogy sértegethess engem – azért jöttem, hogy áldásokat kapjak. Különben mivégre mondtam le a családomról, hagytam ott a munkámat és adtam fel a világi kilátásaimat? Nem azért jöttem, hogy szolgálattevő legyek; nem azért jöttem, hogy neked dolgozzak és téged szolgáljalak. Ha azt mondd, legyek szolgálattevő, akkor inkább egyáltalán nem hiszek!” Hát nem ilyen az antikrisztusok hozzáállása? Sőt, olyan antikrisztusok is vannak, akik ezt mondják: „Ha azt mondd, legyek szolgálattevő isten házában, akkor mi értelme annak, hogy hiszek istenben? Mégis mi értelme?” Amikor tehát vállalnak egy munkát, és elfogadnak egy megbízatást vagy feladatot Isten házában, először a következőt akarják megfejteti: „Miután elvállalom ezt a munkát, vajon gyülekezetvezető vagy csapatvezető leszek, vagy csak egy másokat szolgáló és másokért dolgozó csicska?” Mielőtt ezt megfejtik, egyelőre munkához látnak. Ez idő alatt megfigyelik az emberek szavait és kifejezéseit, nyitva tartják a szemüket és a fülüket, és különféle forrásokból információt kérnek. Tudni akarják, hogy ideiglenesen végeznek-e szolgálatot itt, vagy hogy hosszú távon végezhetik-e ezt a munkát, hogy olyan emberek-e, akiket művelhetnek vagy olyanok, akiket csak átmenetileg használnak egy üres hely betöltésére. Ha csak egy üres hely betöltésére használják, és arra kérik őket, hogy mások érdemeiért és mások pozíciójáért, valamint hatalmáért szolgáljanak, akkor biztosan nem fogják megtenni. Nem

törődnek azzal, hogy Isten házában szüksége van-e arra, hogy kötelességet végezzenek, illetve, hogy az általuk végzett kötelesség milyen fontos Isten házában munkája számára – nem törődnek ezekkel a dolgokkal. Amint rájönnek, hogy anélkül végeznek itt szolgálatot, hogy hatalmukban állna dirigálni és döntéseket hozni, felületesek lesznek a cselekedeteikben, hanyagolják a kötelességüket, nemtörődöm módon viselkednek és autokratikussá válnak, sőt akár hátat is fordíthatnak a kötelességüknek és bármelyik pillanatban távozhatnak; gyerekjátékként bánnak Isten házában munkájával és a saját kötelességükkel. A mottójuk az életben így hangzik: „Nem fogok a színpad mögött fáradozni, miközben mások reflektorfényben állnak.” Így vélik: „Én vezetőnek születtem. Azzal az erővel születtem, hogy dirigáljak és döntéseket hozzak. Ha ezt a két dolgot elveszíteném, akkor mégis mi értelme lenne a további életnek? Mi értelme lenne többé az istenhitnek? Miért hiszek istenben? Hát nem azért mondtam le kisebb előnyökről, hogy nagy áldásokban részesüljek? Ha ez a vágy nem teljesülhet, akkor kétségkívül inkább világi irányzatokat követek és lemegyek a pokolba!” Mi az antikrisztusok életelve? „Semmiképp sem hagyom, hogy valaki kihasználjon a csúcsra vezető útján; én vagyok az, aki kihasznál másokat. Ha az emberek a hozzájárulásaik alapján kapnak jutalmakat, akkor a lista tetején kell lennem. Csak akkor fogok energikusan dolgozni és mindent beleadni, különben felejtse el, hogy ráveszel erre. Ha arra kérsz, hogy megerőltessem magam, hogy tanácsot adjak neked, hogy teljes szívvel és lélekkel dolgozzam, de végül, amikor eljön az ideje annak, hogy az embereket a hozzájárulásuk alapján megjutalmazzák, én semmit sem kapok, akkor felejtse el, hogy arra kérj, hogy dolgozzam értetek, fáradozzam értetek és szolgáljalak titeket!” Vajon nem az antikrisztusok beállítottságának valódi megnyilatkozásai és megnyilvánulásai ezek? Még ha nem is szándékosan próbálják lerázni a „szolgálattelvő” címet, a beállítottságuk lényegét tekintve folyamatosan lerázzák és állandóan harcolnak, keményen dolgoznak és azért küzdenek, hogy megszabaduljanak ettől a címtől. Ha egy antikrisztus elvállal valamilyen munkát, és lehetősége van kitűnni és a középpontba kerülni, illetve, ha övé az utolsó szó és döntéseket hoz, vezető válik belőle, pozíciója, befolyása és tekintélye lesz, és lesznek alá rendelt emberek, akkor igen elégedettnek érzi magát. Ha egy napon valaki leleplez egy problémát vele kapcsolatban és megmetszi őt, mondván: „Sok dolog van, amit nem az alapelvek szerint kezelsz, hanem kedved szerint. Ez olyan ember viselkedése, aki pusztán szolgálatot végez; te nem a kötelességed teszed” – az antikrisztus vajon el tudja fogadni ezt? (Nem.) Először az ártatlanságát fogja hangoztatni, magyarázkodik és védekezik, másodszor pedig azonnal idegenkedni fog a „szolgálatot végezni” szavaktól és ellenállást érez majd velük szemben, és egyáltalán nem fogadja el őket. Ezt fogja mondani: „Oly nagy árat fizettem és oly sokat szenvedtem. Korán kezdem a munkát és késő éjjel végzek, nem tudok aludni és elfelejtek enni, és te mégis azt mondod, hogy szolgálatot végzek? Valóban vannak olyan emberek, akik így végeznek szolgálatot? Oly nagy árat fizettem, és mindössze ezt a »szolgálattelvő« címet, meghatározást kapom érte. Mégis mire számíthatok hát? Mi értelme hinni istenben? Mi a motiváció? Egy efféle istenben jobb

nem hinni!” Elveszíti a lelkesedését. Miután megmetszik őket, az antikrisztusok nemcsak nem hajlandóak elfogadni azt, hanem ellenállást is éreznek és idegenkedni kezdenek, sőt még inkább félreértéseket alkotnak. Amikor ezután dolgoznak és a kötelességüket végzik, megváltozik a hozzáállásuk és ezt gondolják: „Most már szolgálattevő vagyok, nem számít, mit teszek, így amikor ezt a munkát végzem, jobb, ha visszafogom magam, hagyok magamnak egy B-tervet, és nem adok bele mindent. Mindenki azt mondja, hogy isten igazságos, akkor én hogyhogy nem látom? Hogy lenne isten igazságos? Mivel szolgálattevő vagyok, nem számít, mit teszek, úgyhogy mostantól változtatok az istenhitem módján; csupán szolgálatot fogok tenni, és majd meglátjuk, ki fél kitől. Mivel semmiért nem fognak dicsérni, illetve elismerni, amit teszek, akkor legyen így, változtatok az életmódomon és azon, ahogyan a dolgokat teszem. Megteszem, bármire is kérész, és nem fogok felszólalni, ha vannak ötleteim – aki beszélni akar, megteheti. Ha valaki megmetsz, akkor a felszínen látszólag egyetértek majd vele, ha pedig valaki hibázik a munkájában, még ha észreveszem, akkor sem szólok majd semmit. Ha valaki az alapelvek megértése nélkül cselekszik, nem fogom elmondani neki az alapelveket, akkor sem, ha én értem őket. Csak nézem, amint bolondként cselekszik, hagyom, hogy hibázzon, hogy őt is megmetsszék, ahogyan engem, és meglátom, tudja-e kezelni annak az érzésnek a megízlelését, hogy szolgálattevőként jellemzik. Mivel ti megnehezítettétek a dolgomat, én is bonyolítom a dolgokat számotokra, és nem engedem, hogy könnyű utatok legyen!” Pusztán az, hogy megmetszik és megfegyelmezik őket, az ellenállás ily erős érzelmeit és érzéseit váltja ki belőlük – vajon az igazságot elfogadó hozzáállás ez? (Nem.) Mi a baj a szolgálattevővel? Rossz dolog szolgálatot végezni Istenért? Sérti a méltóságodat, ha szolgálatot végzel Istenért? Isten vajon nem érdemes arra, hogy szolgálatot végezz érte? Akkor te mire vagy érdemes, amit Isten megtegyen érted? Miért vagy ilyen érzékeny és ellenálló e szavakkal szemben? A Teremtő megalázkodott, hogy emberré legyen, aki az emberek között él és minden romlott emberi lényt szolgál, olyan emberi lényeket, akik szembeszállnak Vele és elutasítják Őt. Miért nem tudnak akkor az emberek egy kis szolgálatot végezni Isten irányítási terve kedvéért? Mi a baj ennek megtételével? Valami szégyenletes van ebben? Van benne valami kimondhatatlan? Isten alázatosságához és rejtettségéhez képest az emberi lények örökké hitványak és rútak lesznek. Hát nem így van ez?

Az igazságra törekvő romlott emberek most csupán egy pillanatnyi zaklatottságot érezhetnek, amikor a „szolgálattevő” címet hallják, ez azonban motiváló tényezővé válhat, amely arra ösztönözheti őket, hogy törekedjenek az igazságra, hogy elérjék az Istennek való alávetettséget; nem olyan érzékenyek erre az Isten által az embereknek adott címre. Az antikrisztusokkal azonban nem ez a helyzet. Ők mindig igen szőrszálhasogatóak azokat a címeket illetően, amelyeket Isten az embereknek ad, és a szívükre veszik őket. Nem kell sok ahhoz, hogy egy Isten által szólt mondat sértse az érdekeiket és megbántsa őket, amikor pedig valami Isten által mondott dolog ellentétes az áldások elnyerésére irányuló szándékukkal és vágyukkal, az sérti az önbecsülésüket.

Abban a pillanatban, hogy az önbecsülésük és a méltóságuk sérül, megítélik, elutasítják és elárulják Istent; el akarják hagyni Istent, nem hajlandók tovább végezni a kötelességüket, miközben egyszerre átkozzák Istent az igazságtalanságáért és azért, mert nem érez együtt az emberekkel. Egyesek még azt is mondják, hogy túl nehéz Isten kedvére tenni, és hogy semmi sem jó, amit tesznek. Ezek a szavak, vélemények és beállítottságok mind antikrisztusoktól származnak. Amellett, hogy teljességgel hiányzik belőlük az Istennek való alávetettség hozzáállása, olyankor is szőrszálhasogatók, amikor az Isten által mondott különféle dolgokról van szó, valamint hanyagok és közömbösek Isten különböző követelményei iránt. Folyamatosan ellenállnak ennek a „szolgálattevő” címnek, és nem áll szándékukban az elfogadása, illetve az alávetés, és még kevésbé szándékoznak megérteni Isten szándékát. Nem tesznek mást, mint hogy kitartóan igyekeznek levetni ezt a „szolgálattevő” megnevezést és identitást, státuszt és pozíciót, és a legkevesbé sem keresik azt, hogy miként működjenek együtt Istennel az Ő szándékának eleget teendő, illetve, hogy miként érjenek el beállítottságbeli változást, lépjenek be az igazságvalóságba és vessék alá magukat Istennek. Egyáltalán nem törekednek ezekre a pozitív dolgokra, és még amikor szolgálattevőként leleplezik is őket, egyszerre kitör belőlük az általuk érzett méltatlankodás és féltelenség. Milyen komoly lehet ez? Egyes antikrisztusok nyilvános helyeken titokban átkozzák Istent, miközben zárt ajtók mögött hangosan szidalmazzák, mondván: „Isten nem igazságos. Akár ne is hinnék egy ilyen istenben!” Nyíltan dacolnak Istennel és szembeszállnak Vele. Mindössze ez a „szolgálattevő” szó eléri, hogy az antikrisztusok Istennel szembenálló és az igazságtól idegenkedő lényege feltáruljon. Az elvetemült arcukról egészében lehull a lepel a „szolgálattevő” szó előtt, és teljesen lelepleződnek. Pontosan mi lelepleződik le? Az, hogy nem azért hisznek Istenben, hogy elfogadják az Ő üdvösségét, illetve, hogy elfogadják az igazságot, és nem is azért hisznek Istenben, mert Isten az igazság, illetve mert Isten a Legfőbb Úr mindenek felett. Inkább azért hisznek Istenben, mert akarnak valamit Tőle. A saját ambícióik és vágyaik kedvéért vetik alá magukat annak, hogy Isten házába jöjjenek. Hiába próbálnak kitűnni a tömegből és áldásokban részesülni a saját eszközeik, erőfeszítéseik, kemény munkájuk és küzdelmeik révén, vagy, ami még jobb, azért, hogy a következő életükben esetleg még nagyobb jutalmat kapjanak. Az ő szemükben a „szolgálattevő” szó ezért örökre valami lealacsonyító és becsmérlő kifejezés, olyasmi, amit sosem tudnak elfogadni. Néhány testvér így gondolja: „Az Istenért végzett szolgálat a mi áldásunk. Jó dolog, tiszteletreméltó dolog.” Az antikrisztusok azonban sosem fogadják el ezt a tényt, és ezt mondják: „Az istenért végzett szolgálat a mi áldásunk? Hogy lehet ilyesmit mondani? Micsoda ostobaság! Hol van ebben az áldás? Hol az öröm? Mit lehet nyerni az istenért végzett szolgálattal? Nyerhetsz vajon pénzt, aranyat vagy kincset a szolgálattevésből? Vagy szerezhetsz házat és autót? Mindenkit kiiktatnak majd, aki szolgálatot végez; vannak vajon olyan szolgálattevők, akik jó emberek? Soha semmit nem fog nyerni az, aki szolgálatot végez.” Nem fogadják el a testvérek által közölt tényt, miszerint „az Istenért végzett szolgálat

áldás az emberiség számára”, és ellenállást és ellenszenvet éreznek iránta; bármi mást hallgatnának inkább.

Az antikrisztusok képesek fáradozni bármelyik tisztviselőért vagy bárkiért, aki pozícióval és tekintéllyel bír a világban, szolgálni őt és italt tölteni neki, sőt még azt is elfogadják, hogy szolgálatot tegyenek ezeknek az embereknek, és több mind hajlandóak lesznek arra, hogy megtegyék. Csak akkor válnak vonakodóvá és kelletlenné, lesznek teli panasszal, ellenállással és érzésekkel, amikor az Istenért végzett szolgálatra kerül sor. Miféle teremtmények ezek az emberek? Olyan megnyilvánulások ezek, amelyekkel Isten követőjének rendelkeznie kell? Ezek nyilvánvalóan az antikrisztusok lényegének megnyilvánulásai. Ha egy antikrisztus kimenne a világba, hogy egy polgármestert, tartományi kormányzót vagy tekintélyes politikust szolgáljon, úgy gondolná, ez olyasmi, ami dicsőséget hoz az őseire és büszkeséggel tölti el a családját. Leírhatatlanul boldog lenne; a fellegekben járna. Ha bárki megkérdezné, mivel foglalkozik, ezt mondaná: „A polgármestert szolgálom. A polgármester közeli segítője, a személyi testőre vagyok!” Vagy így szólna: „Az elnök napi szükségleteiről gondoskodom!” Oly büszkén mondaná ezt. Szerinte ez remek munka, és az egész családja osztozna ennek dicsőségében. Éjjel álmodna és boldogan ébredne fel, és nem rejtegetné, mit csinál, bárhová menne is. Miért van ez? Nem látná szégyenletesnek a munkáját; úgy érezné, hogy az tiszteletreméltó, olyan munka, amely a többiek fölé helyezi őt, olyan munka, amely glóriát rajzol a feje fölé. Ám ha egy ilyen ember istenhitre tér, és arra kéri, hogy végezzen szolgálatot Istenért, nem hajlandó megtenni, ellenállást érez, sőt panaszkodik Istenre és átkozza Őt, és arra is képes, hogy elárulja és megtagadja Istent. E két dolgot összevetve láthatjuk, hogy az antikrisztusok antikrisztusok és a Sátán bandájának tagjai. Nem számít, hogyan segítik a Sátánt, és nem számít, milyen piszkos, kimerítő vagy lealacsonyító is ez a munka, ők megtiszteltetésnek tartják. Amikor azonban Istenért tesznek dolgokat az Ő házában, nem számít, mennyire jelentőségteljes, értékes, illetve nemes dolgokat tesznek, vagy hogy mennyire felmagasztalódnak ezek végzése által, mindig úgy vélik, hogy ezek a dolgok nem méltók említésre. Függetlenül attól, hogy milyen nagy áldás és mennyire tiszteletreméltó szolgálatot végezni Istenért és Isten munkájáért, és hogy mily becses lehetőség ez az emberiség számára, annak egyszerűen nem tudnak örülni. Miért van ez? Csupán egyetlen oka van: az antikrisztusok a Sátán bandájának tagjai – a Sátántól valók és élő Sátánok, eredendően ellenségesek Istennel. Ha arra kéri őket, hogy szolgálják Istent és végezzenek szolgálatot Istenért, annak egyszerűen nem tudnak örülni. Bárhogyan is beszélget Isten háza az igazságról az emberekkel, illetve próbálja megértetni az emberekkel Isten szándékát a „szolgálattelvő” címmel kapcsolatosan, az antikrisztusok nem tudják elfogadni azt Istentől, illetve nem tudják elfogadni a hozzá kapcsolódó igazságok egyikét sem, annak a ténynek, illetve igazságnak az elfogadására pedig még inkább képtelenek, hogy az, hogy egy teremtetett lény szolgálatot végez a Teremtőért, tiszteletreméltó, értékes és jelentőségteljes dolog – ilyen hozzáállást táplálnak az antikrisztusok a „szolgálattelvő” cím iránt. Ezzel a címmel,

valamint azzal a ténnyel szembesülve, hogy az emberek szolgálatot végeznek Istenért, az antikrisztusok sosem tettek mást, mint azon igyekeztek, hogy megszabaduljanak ettől a címtől és kitérjenek e tény elől, ahelyett, hogy elfogadják aényt, elfogadják ezt a „szolgálattevő” címet Istentől, majd törekedjenek az igazságra, hallgassanak Isten szavaira, valamint alávéssék magukat Istennek és féljék Őt. Az antikrisztusoknak a „szolgálattevő” címet illetően tanúsított megnyilvánulásaiból ítélve azt kell mondanunk, hogy az antikrisztusok a Sátán fajzatai, hogy a Sátán ellenséges erőinek tagjai, és hogy ellenségesek Istennel, az igazsággal és minden pozitív dologgal szemben.

Az antikrisztusok „szolgálattevő” címmel szemben tanúsított hozzáállása az el nem fogadás, az ellenállás, az ellenszenv és az utálat. Nem számít, kitől ered ez a cím, állandóan ellenállást éreznek vele szemben és nem fogadják el, úgy vélik, hogy szolgálattevőnek lenni alantas, és hogy az mindig alantas, bárkinek is végeznek szolgálatot. Szerintük a „szolgálattevő” nem az a meghatározás, amelyet Isten ad az embernek az ember lényege alapján, hanem inkább az ember identitásának és értékének vitatása és megvetése – ez az antikrisztusok fő nézete a „szolgálattevő” címről. Az antikrisztusok Isten szavaihoz való hozzáállásából láthatjuk, hogy Isten szavait nem mércének, illetve az igazságnak tekintik, hanem olyasminek, amit át kell vizsgálniuk és elemezniük kell. Nevezetesen, nem fogadják el Isten szavait az igazság felfogásából, illetve annak az elfogadásából kiindulva, hogy Isten a Teremtő, hanem abból kiindulva közelítik meg Isten szavait, hogy vizsgálódnak, ellenállást éreznek és szembehelyezkednek. Számukra minden Isten által mondott szó, és minden Átala kiejtett mondas vizsgálódás tárgya, és a „szolgálattevő” cím sem kivétel. Erőfeszítést tesznek abba, hogy átvizsgálják a „szolgálattevő” szót és elmélkedjenek róla, Isten szavaiban pedig azt látják, hogy Isten nem jónak, hanem alantasnak, alacsonyabb rendűnek, értéktelennek, valamint olyan embereknek tekinti a szolgálattevőket, akiket Isten nem szeret és akiket Isten utál. Még ha ez is Isten hozzáállása a „szolgálattevő” címhez, van egy összefüggés és van rá oka, amiért ilyen hozzáállást tanúsít – ez az ember lényegén alapszik. Van egy másik tény is, amelyet nem láttak meg: bármennyire utálja és gyűlöli is Isten a romlott emberiséget, Isten soha nem adta fel az emberiség megmentését, és az emberiség megmentését célzó irányítási tervének munkáját sem hagyta abba. Az antikrisztusok nem hiszik ezt aényt, és nem is ismerik el, illetve nem látják. Csak arra koncentrálnak, hogy mi mondanivalója van Istennek a különféle emberek sorsáról, és különösen a „szolgálattevő” cím tekintetében fölöttébb érzékeny a hozzáállásuk. Nem akarnak szolgálattevők lenni, és nem akarják, hogy Isten szolgálattevőként határozza meg őket, azt pedig még kevésbé, hogy a „szolgálattevő” címet viselve szolgálatot végezzenek Istenért. Ezért van az, hogy amikor antikrisztusok jönnek Isten házába, sok különböző körben érdeklődnek, megkérdezik, hogy ők maguk szolgálattevők-e, Isten szavaiból pedig, és abból, amit az emberek mondanak róluk, őszinte szavakat akarnak hallani és ki akarják deríteni az igazságot – vajon ők szolgálattevők vagy sem? Ha azok, akkor rögtön és azonnal elsétálnak; nem végeznek szolgálatot Istenért, illetve Isten házáért.

Ilyen erős a reakciójuk a „szolgálattevő” címmel szemben, és nyilvánvalóvá válik, hogy ami az antikrisztusokat illeti, azok a tételek, amelyeket szüntelenül hajszozni kell, és azok az érdekek, amelyeket soha nem adnak fel, az identitás, a pozíció, a kilátások, a sors és a rendeltetési hely. Az antikrisztusok számára a szolgálattevők foglalják el a legalacsonyabb helyet az emberiség körében, Isten meghatározása szerint. Nem számít, mit mondasz, vagy hogy hány ember fogadja el ezt a tényt és ezt a címet, az antikrisztusok egyáltalán nem fogják elfogadni. Amikor munkát végeznek, csak azt követelik, hogy mások végezzenek szolgálatot értük, hallgassanak rájuk, engedelmeskedjenek nekik és körülöttük forogjanak, maguktól pedig sohasem kívánják meg, hogy együttműködjenek vagy megvitassanak dolgokat másokkal, illetve kikérjék a többiek véleményét, utánanézzenek Isten szándékainak vagy keressék az igazságalapelveket. Ezt gondolják: „Ha együttműködnék és megvitatnám a dolgokat a többiekkel, és az igazságalapelveket keresném, amikor valamit teszek, akkor csúfot űznék magamból és elveszíteném az önállóságot, az pedig nem szolgálattétel lenne vajon? Nem a színfalak mögött fáradoznék, miközben mások a reflektorfényben állnak? Vajon nem másokról gondoskodnék és másokat szolgálnék?” Ez olyasmi, amit egyáltalán nem akarnak megtenni. Ők csak azt követelik, hogy mások gondoskodjanak róluk, adják meg magukat nekik, hallgassanak rájuk, becsüljék őket, dicsérjék őket nagyon, mindenben tüntessék fel jó színben őket, adjanak teret nekik, szolgálják őket és dolgozzanak nekik, sőt azt követelik, hogy Isten adjon nekik megfelelő jutalmakat és illő koronát aszerint, amit tettek. Még amikor valaki azt említi is, hogy milyen nagy árat fizetett Isten és milyen sokat szenvedett az emberiség üdvösségéért, mennyire megalázkodott és milyen sok mindennel ellátta az emberiséget – amikor az antikrisztusok ezeket a szavakat hallják és ezeket a tényeket látják, közömbösek maradnak és magától értetődőnek veszik ezeket. Miként értelmezik az antikrisztusok ezeket a dolgokat? Ezt mondják: „Istennek mindent meg kell tennie az emberért, és a legjobbat kell adnia az embernek, áldásokkal és kegyelemmel, valamint békével és örömmel kell megajándékoznia az embert. Ezt mind fel kell ajánlania az embernek; ez a kötelessége. Amikor pedig az emberek lemondanak dolgokról, feláldozzák magukat és árat fizetnek Istenért, amikor mindent felajánlanak Istenért, jutalmakat, sőt valami még jobbat kell kapniuk Istentől. Hát nem tisztességes ügylet ez? Egyenlő csere? Miről kellene beszélni? Milyen érdeme van Istennek? Miért nem láttam én Isten egyetlen érdemét sem? Isten adományoz dolgokat az embernek, nos akkor nem természetes, hogy az ember megérdemli, hogy részesüljön belőlük? Az emberek megfizették az árat!” Nem hiszik, hogy mindezek a dolgok, amelyeket Isten az emberért tesz, a legnagyobb kegyelmet jelentik az ember számára; nem hálások és nem gondolkodnak azon, hogy viszonzozzák Istennek. Ehelyett az általuk fizetett árat arra a gyönyörű rendeltetési helyre akarják cserélni, amelyet Isten az emberiségnek ígért, és magától értetődő módon azt hiszik, hogy helyénvaló áldásokra vágyaniuk és mindezeket a szándékokat dédelgetniük, és így bárhogyan is nézzük, Istennek nem lenne szabad a szolgálattevőivé tennie az embereket. Azt hiszik,

hogy az embereknek méltóságuk és integritásuk van, és ha olyan embereket, akikben ilyen nagy szeretet van, és akik tudnak adakozni, akik fel tudják áldozni magukat és le tudnak mondani dolgokról, arra kényszerítenek, hogy szolgálatot végezzenek Istenért, akkor súlyosan megalázzák őket, és túlságosan igazságtalanul bánnak velük. Az antikrisztusok számára mindezek az Isten által tett dolgok említésre sem méltók. Inkább végtelenül felnagyítják azokat a dolgokat, amelyeket ők maguk tesznek, még ha az valami egészen kis dolog is, és tőkeként kezelik ezeket a dolgokat, hogy áldásokban részesüljenek.

Egyesek soha semmit nem csinálnak jól, amikor a kötelességüket végzik a gyülekezetben. Ha a testvérek nem fogadják el az általuk tett dolgokat, az általuk biztosított képességeket és tehetséget, illetve az általuk ajánlott ötleteket és javaslatokat, akkor nem hajlandók tovább dolgozni, fel akarnak hagyni a kötelességükkel és elsétálni – el akarják hagyni Istent. Ha arra kéred őket, hogy működjenek együtt valakivel, nem fogják megtenni, ha pedig azt kéred, hogy minden tőlük telhetőt tegyenek meg a kötelességük végzésében, azt sem fogják megtenni. Csak parancsokat osztogatnak jobbra-balra, rávesznek másokat, hogy rájuk hallgassanak, és eléri, hogy az emberek kiszolgálják őket, a szolgálattevőik legyenek, és a saját kötelességeik végzése helyett őket szolgálják Isten házában. Ha pedig nem kapják meg ezt a fajta bánásmódot, vagy ha elveszítik ezt a fajta bánásmódot, ezt a bánásmódot, hogy mások kiszolgálják őket, értük dolgozzanak és kövessék a parancsaikat, akkor abba akarják hagyni és elsétálni; azt hiszik, hogy Isten nem igazságos, a szívük teli van panasszal és haraggal Istennel szemben, a testvérek iránt gyűlöletet táplálnak, és senki sem tud segíteni rajtuk. Senkivel sem tudnak harmonikusan együttműködni, és senkivel sem tudnak egyenlő alapon társulni. A másokkal való társulásra vonatkozó szabályaik szerint csakis ők lehetnek azok, akik mások felett állnak, amikor beszélnek és cselekednek, figyelik, amint mások mindent megtesznek értük, és az általuk kiejtett összes parancsot és mottót követik; senki sem méltó arra, hogy együttműködjön velük, és senki sem alkalmas arra, hogy egyenlő alapon társuljon velük. Ha valaki haverként vagy átlagos testvérként bánik velük, és úgy beszél hozzájuk, vitatja meg velük a munkát és beszélget velük a megértésről, mintha egyenrangúak lennének, akkor ezt szörnyű sértésnek, és az integritásukkal szembeni óriási provokációnak tekintik. A szívükben gyűlölik az ilyen embereket és ellenséges érzelmeket táplálnak velük szemben, és keresni fogják a lehetőséget, hogy megtorolják mindazokat, akik egyenlő félként bánnak velük és akik nem veszik komolyan őket. Hát nem ezt teszik az antikrisztusok? Ez az a hierarchikus nézőpont, amelyet az antikrisztusok felfednek, amikor a másokkal való társulásról van szó. Ez persze arra a valódi véleményre és hozzáállásra vonatkozik, amelyet az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel szemben táplálnak. Még egy olyan címet sem tudnak elfogadni, amelyet Isten ad az emberiségnek, akkor vajon mások elítélését, leleplezését és értékelését el tudják fogadni? Ezek elfogadására még kevésbé képesek. Egyrészt ellenséges érzelmeket és ellenállást táplálnak a „szolgálattevő” cím és annak

lényege iránt, másrészt azonban fáradhatatlanul húznak be még több embert, és vonják be őket, hogy szolgálatot végezzenek értük, szolgálják őket, segítsék őket és engedelmeskedjenek nekik. Hát nem megvetendő ez? Az ilyen emberek lényege elvetemült, és ez tökéletesen igaz. Arra vágnak, hogy irányítsanak másokat. Ők maguk nyilvánvalóan értéktelenek és semmihez sem értenek; csupán hulladékok Isten házában, nincs normális emberi mivoltuk, és képtelenek normálisan társulni másokkal, arról nem is beszélve, hogy lenne normális józan eszük. Egyáltalán nem értik az igazságot, nem világosodtak meg az igazsággal kapcsolatban, csupán egy kevés szaktudás és néhány készség van a birtokukban, és semmilyen kötelességet nem tudnak jól végezni. Ennek ellenére mégsem viselkednek jól és meg akarják ragadni a hatalmat, amikor pedig nem tudják megragadni a hatalmat, úgy érzik, végük van, és erre gondolnak: „Biztos, hogy szolgálatot végeztem, amikor korábban azokat a dolgokat tettem. Nem vagyok hajlandó szolgálatot végezni. Jobb, ha igyekszem és most elmegyek, mielőtt túl sok erőfeszítést teszek, illetve túl sokat veszítek.” Ilyen elgondolásuk van. Folyton ilyen elhatározást tesznek és ilyen döntésre jutnak; bármikor elhagyhatják a hitet és távozhatnak, bármelyik pillanatban feladhatják a kötelességüket és megszökhetnek, visszatérhetnek a Sátán ölelésébe és társai lehetnek a gonoszságban. Vannak ilyen emberek? (Igen.) Amikor a szakmai munka valamelyik aspektusáról van szó, lehet, hogy értenek egy keveset, teljesen tudatlanok azonban azoknak az igazságalapelveknek a tekintetében, amelyeket a szakmai munka adott aspektusához fel kell fogniuk; amikor ismeretek vagy adottságok aspektusáról van szó, lehet, hogy birtokukban van némelyik, ám ami a kötelességük végzéséhez megértendő igazságalapelveket illeti, ismét teljesen tudatlanok, a felfogásuk pedig torz. Nem tudnak harmonikusan együttműködni másokkal, és amikor együtt beszélgetnek, nem beszélnek a többiekkel azonos nyelven. Mire alkalmasak ezek az emberek? Ha valóban van lelkiismeretük és józan eszük, akkor képesek lesznek helyesen bánni másokkal, amikor pedig az emberek olyasmit mondanak, ami helyes és ami egyezik az igazsággal, képesek lesznek elfogadni azt, készségesen alávetik magukat és képesek lesznek fellázadni a testük ellen. Nem lenne szabad folyton azt akarniuk, hogy kiemelkedjenek a tömegből, vezessenek és irányítsanak másokat, hanem el kellene engedniük abbéli ambíciójukat és vágyukat, hogy túlszárnyaljanak másokat, és hajlandónak kellene lenniük a legjelentéktelenebbnek lenni az emberek között, akkor is, ha ez szolgálattévással jár – minden tőlük telhetőt meg kellene tenniük. Ők maguk hétköznapi emberek, ezért vissza kellene térniük a hétköznapi emberek pozíciójába, legjobb képességeik szerint tenni a kötelességeiket és józan módon viselkedniük. Az ilyen emberek képesek lesznek szilárdan állni a végén. Ha nem ezt az utat választják, hanem nagyszerűnek és nemesnek vélik magukat, ha senki sem érhet és nem juthat el hozzájuk, és ha helyi zsarnokok, kényurak akarnak lenni és az antikrisztusok útját akarják követni, akkor az a végzetük, hogy gonosz emberek legyenek. Ha nem hajlandóak a legjelentéktelenebb embernek lenni, teljesen ismeretlennek, illetve a rivaldafénytől távol lenni, vagy mindent beleadni, akkor biztosan

antikrisztusok és nem üdvözülhetnek – ez veszélyes számukra. Ha egy ilyen ember el tud gondolkodni önmagán, van öntudata, elfogadja Isten szuverenitását és intézkedéseit, elfoglalja a neki megfelelő pozíciót, hétköznapi ember tud lenni és többé nem játssza meg magát, akkor lesz esélye az üdvösség elérésére. Ha folyton hatalmaskodó és oktalan akarsz lenni, és befolyásos alaknak akarod mutatni magad, akkor az hiábavaló. Isten háza teli van Isten választott népével, és nem számít, milyen félelmetes, ádáz vagy gonosz vagy, hasztalan. Isten háza nem küzdőtér, ha tehát harcolni akarsz, akkor menj, és tedd a világ küzdőterén. Isten házában senki sem akar harcolni veled; senkit sem érdekel, illetve nincs rá szabadideje. Isten háza olyan hely, amely az igazságot hirdeti, amely segít az embereknek megérteni az igazságot és gyakorlatba ültetni az igazságot. Ha nem tudod gyakorolni az igazságot, akkor azt nehéz kezelni, és csak azt mutatja, hogy nem tartozol ide. Ha mindig harcolni akarsz, mindig ádáz akarsz lenni, mindig könyörtelen akarsz lenni, és mindig hatalmaskodó és oktalan akarsz lenni, akkor a gyülekezet nem a neked megfelelő hely. Isten házában a legtöbb ember szereti az igazságot; követni akarja Istent és életet akar nyerni, és nem élvezi azt, hogy intrikába keveredik és ördögökkel harcol. Csak az antikrisztusok élvezik a mindenfelé vagdalkozó harcot, valamint a hatalomért és a nyereségért való versengést, és ezért nem tudnak az antikrisztusok szilárdan állni Isten házában.

Van olyan ember, aki hihetetlenül érzékeny az afféle dolgokra, mint az identitás, a pozíció és a státusz, és aki különösen a „szolgálattevő” címmel szemben érez óriási ellenállást és ellenszenvet, és egyáltalán nem tudja elfogadni azt – az ilyen emberek antikrisztusok. Nemcsak nem törekednek az igazságra és idegenkednek az igazságtól, hanem attól is idegenkednek, hogy „szolgálattevőnek” szólítsák őket. Azoknak, akik idegenkednek a „szolgálattevő” elnevezéstől, valójában az igazságra kellene törekedniük – ha képesek lennének törekedni az igazságra, vajon akkor nem vetették volna le a „szolgálattevő” címet? De pontosan ez a probléma. Mivel rendkívül idegenkednek az igazságtól, soha nem fognak az arra való törekvés és annak gyakorlása útján járni. Ezért van az, hogy Isten irányítási tervének munkájában ők örökre a szolgálattevő szerepét fogják játszani. Az antikrisztusok számára persze az, hogy szolgálattevőként cselekedhetnek Isten irányítási tervében, még mindig áldás; lehetőség számukra, hogy lássák a Teremtő tetteit, hallják, amint a Teremtő kifejezi az igazságot és megosztja a legbensőbb gondolatait az emberiséggel, valamint méltányolják a Teremtő bölcsességét és mindenható tetteit. Nem rossz dolog számukra a Teremtő szolgálattevőinek lenni, és akár képesek felfogni, akár nem, Isten szolgálattevőinek lenni és szolgálatot végezni Isten házában olyasvalami kell legyen, amire ezek az antikrisztusok és a Sátán társai mindig emlékezni fognak, még ha Isten munkája később véget is ér. Az antikrisztusok a romlott emberiség Istennel való szembeszállásának teljes folyamata során tudtukon kívül szolgálatot végeznek Isten irányítási tervéért, és ez az aprócska érték minden egyes antikrisztus létezésében – ez tény. Az antikrisztusok hozzájárulása az, hogy lehetővé teszik Isten választott népe számára, hogy a negatív oldalról megkülönböztessék és felismerjék

az antikrisztusokat. Akár hajlandóak elfogadni ezt a tényt, akár nem, és függetlenül attól, hogy készségesek, örülnek és boldogok-e, hogy szolgálattelvők lehetnek, mindenesetre megéri szolgálattelvőként szolgálatot végezni Isten munkájáért és vállalni ezt a szerepet – Isten ezzel felemeli őket. Egyesek ezt kérdezik: „Isten az antikrisztusokat is felmagasztalja?” Mi a baj ezzel? Teremtett lények; hát nem tudja őket Isten felmagasztalni? Amit mondom, igaz. Nos, hogy érzik magukat az antikrisztusok, amikor ezeket a szavakat hallják? Nem kellene azzal próbálkoznuk, hogy hibákat keresnek, és némi vigaszt kellene nyerniük. Legalábbis bizonyos erőfeszítéssel hozzájárultak Isten irányítási tervének nagyszerű ügyéhez. Függetlenül attól, hogy készségesen tették-e ezt, illetve, hogy aktívan vagy passzívan tették-e, mindenesetre Isten ezzel felmagasztalta őket, és örömmel el kell fogadniuk ezt és nem szabad ellenállniuk neki. Ha az antikrisztusok fel tudnak lázadni az őseik ellen, fel tudnak lázadni a Sátán ellen, valamint törekednek az igazságra és törekednek arra, hogy alá vessék magukat a Teremtőnek, akkor mondjátok meg Nekem, vajon Isten boldog lesz? (Igen, az lesz.) Ez Isten választott népe számára is szerencsés, és nekik is örülniük kell – ez jó dolog. Akár tartható ez a tény, akár nem, mindenesetre, ha az antikrisztusok irányt tudnak váltani és képesek a bűnbánat útját járni, akkor az természetesen jó dolog. Nos, miért mondom, hogy ez szerencsés Isten választott népe számára? Ha egy antikrisztus készségesen végezne szolgálatot, vajon nem lenne eggyel kevesebb csapás Isten házában? Ha eggyel kevesebb ördög, eggyel kevesebb rendbontó és bajkeverő lenne közöttetek, nem lennének vajon sokkal nyugalmasabbak a napjaitok? Ebből a szemszögből nézve – ha az antikrisztusok valóban hajlandóak lennének szolgálatot végezni, akkor ez is egy ünneplésre érdemes jó dolog lenne. Bátorítanotok és segítenetek kell őket, nem pedig teljesen elbocsátani. Ha jók a szándékaitok és engeditek, hogy maradjanak, a szolgálattelvésük azonban több bajjal jár, mint amennyit ér és katasztrófához vezet, akkor az alapelvek szerint kell bánni velük. Vajon nem jó módja ez a dolgok intézésének? (De igen.)

Van egy másik fajta ember is, akiről érdemes említést tenni. Vannak, akik képesek szenvedni és árat fizetni a kötelességük végzése folyamán, időnként pedig engedelmeskedni, alávetni is képesek magukat, illetve az alapelvek szerint tudják kezelni a dolgokat. A szubjektív vágyuk az, hogy az igazságra való törekvés útját járják, mindig alá tudják vetni magukat bárminek, amit a Fennvaló vagy a gyülekezet elrendez, és mindig képesek időben teljesíteni a feladatokat. Nem okoznak bomlasztásokat és zavarásokat Isten házában, az általuk végzett munka és az általuk vállalt kötelesség pedig sok hasznót és előnyt hoz a testvéreknek. Kívülről – bár semmi gonoszsgot nem tettek, nem akadályoznak, illetve nem zavarják, és nem tűnnek gonosz embereknek, olyasmit tesznek, amit a hétköznapi emberek nem tudnak és nem csinálnak, mégpedig azt, hogy élvezettel ápolják a befolyásukat és megalapítják a saját független királyságukat. Amikor valamilyen feladatot osztanak rájuk, abban a pillanatban, hogy ők lesznek az adott feladat felügyelői, hozzákezdhetnek a saját független királyságuk megalapításához, és önkéntelenül elkezdhetik ápolni a hatalmukat és a kapcsolataikat

a befolyási körükön belül. E körön belül mindenkit teljesen és egészen megnyernek, az emberek pedig hangosan dicsérnek és igen csodálnak mindent, amit tesznek, mindent, amit mondanak, és az árat, amelyet megfizetnek. Az irányítási körüket a saját kis családjuknak tekintik Isten családján belül. Kívülről úgy tűnnek, mint akik képesek árat fizetni, szenvedni és felelősséget viselni – úgy tűnik, nincs gond. A kritikus pillanatokban azonban képesek elárulni Isten házának érdekeit. A saját tekintélyük és a csúcson elfoglalt helyük megőrzése, valamint a gyülekezetbeli abszolút pozíciójuk, méltóságuk és hatalmuk megőrzése érdekében senkit sem sértenek, illetve nem bántanak meg. Még ha valaki árt is Isten háza érdekeinek vagy elárulja azokat, és még ha valaki zavarja vagy tönkreteszi is Isten házában munkáját, akkor sem vizsgálják meg a dolgot, ügyet sem vetnek rá, és el tudják tűrni. Amíg az illető az ő pozíciójukat nem fenyegeti és továbbra is az ő szolgálatukban munkálkodik a befolyási körükön belül, akkor rendben van – ez a legmagasabb mércéjük. Nem számít, milyen zavarásokat okoz az illető, ők nem látják, nem veszik észre, és nem metszik meg, illetve nem feddik meg az illetőt, még kevésbé foglalkoznak vele. Az ilyen emberek veszélyes elemek. Az átlagember számára nehezen felismerhetőek, és talán semmi rendellenest nem tudsz észrevenni bennük, amikor nincs pozíciójuk. Amint azonban pozícióhoz jutnak, teljesen lelepleződik a természetlénységük. És pontosan mi lepleződik le? Az, hogy az általuk megfizetett árnak és minden általuk tett dolognak célja van; nem annak érdekében teszik ezeket a dolgokat, hogy őrizték Isten házában érdekeit, nem teszik igazán a kötelességüket, és nem azért teszik mindezeket a dolgokat, hogy Isten lássa, hanem azért, hogy az emberek lássák. Mások tekintetét, szemét és figyelmét akarják vonzani, és még ennél is inkább félre akarják vezetni az emberek szívét, hogy azok felnézzenek rájuk, csodálják és dicsérjék őket. Ezért nem foglalkoznak azzal, hogy Isten miként látja őket, illetve miként bánik velük; ha Isten azt mondja, hogy csak azért vannak ott, hogy szolgálatot végezzenek, akkor közömbösek. Ameddig az emberek képesek a lábuk előtt térdelni és meg tudnak hajolni előttük, az rendben van. Ezek az emberek veszélyes elemek, és nem ugyanolyan gondolkodásúak, mint Isten és Isten háza, a szívük pedig nem ugyanolyan, mint Isten választott népéé, akik őszintén törekednek az igazságra. Saját maguknak ápolnak befolyást, és befolyást ápolnak a Sátán számára is. A különféle megnyilvánulásaikból ítélve az általuk végzett kötelesség, és minden, amit tesznek, mind arra szolgál, hogy kérkedjenek és hízelegjenek másoknak, amennyire csak tőlük telik.

Az antikrisztusok végezhetnek némi szolgálatot Isten házában és Isten irányítási tervének munkájában, egy ponton pedig akár jó szolgálattelvők is lehetnek. Az általuk járt út, valamint az általuk választott célok és irány, valamint a pozíció és a hatalom iránti vágyuk, és a bennük lakozó hírnév és nyereség utáni sóvárgás miatt azonban soha nem tudják lerázni a „szolgálattelvő” címet, nem képesek megérteni az igazságot, nem tudják felfogni, mi az igazságvalóság, illetve nem tudnak belépni abba, képtelenek gyakorolni az igazságot, képtelenek a valódi alávetettség elérésére, és képtelenek eljutni az istenfélelemre. Az ilyen emberek veszélyes elemek. Mélyreható filozófiáik vannak a

világi ügyekre vonatkozóan, igen okos módon viselkednek és foglalkoznak a világgal, különös figyelmet fordítanak arra, hogy miként beszélnek és hogyan fogalmaznak, amikor másokhoz szólnak, és azokat a módszereket is szorosan szemmel tartják, amelyek segítségével emberekkel társulnak. Bár a felszínen talán nem tűnnek álnoknak és gonosznak, a szívüket elvetemült eszmék, gondolatok és nézetek, sőt az igazsággal kapcsolatos elképzelések és félreértések, valamint Isten megértésének elmulasztása tölti meg. Bár az emberek nem látják, mi a gonosz ezekben az emberekben, illetve nem látják, hogy ezek gonosz emberek, mivel a lényegük oly elvetemült, és mivel soha nem tudják a kötelességüket az igazságalapelvekkel összhangban végezni, illetve nem tudnak az igazságra való törekvés útján járni, és elérni az Istennek való igazi alávetettséget, végül örökre képtelenek levetni ezt a „szolgálattevő” címet. Ezek az emberek még alattomosabbak és még inkább képesek félrevezetni másokat, mint a nyilvánvaló antikrisztusok és gonosz emberek. Kívülről úgy tűnik, hogy nincs véleményük a „szolgálattevő” címről és nem foglalnak állást vele kapcsolatban, ellenállást pedig még kevésbé éreznek vele szemben. A helyzet azonban az, hogy a lényegükből ítélve, még ha szolgálatot végeznek is Istenért, akkor is dédelgetnek szándékokat és célokat; nem végeznek szolgálatot feltétel nélkül, és nem azért teszik azt, hogy elnyerjék az igazságot. Mivel ezek az emberek belül elvetemültek és ravaszok, másoknak nem könnyű felismerniük őket. A természetlénységük, a gondolataik, a nézeteik és az általuk járt út csak kulcsfontosságú dolgokban és kritikus időpontokban tárul fel. Ahogyan ez folytatódik – ha ezek az emberek ezt a fajta törekvést választják és amellettt döntenek, hogy ilyen úton járnak, akkor elképzelhetjük, hogy az efféle emberek nem lesznek képesek elérni az üdvösséget. Az Isten háza által beléjük vetett bizalmat, valamint Isten munkájának lehetőségét arra használják fel, hogy a saját előnyeikért mesterkedjenek, hogy irányítsák és gyötörjék az embereket, valamint, hogy kielégítsék a saját ambícióikat és vágyaikat. Végül nem nyerik el az igazságot, hanem felfedik őket amiatt, mert mindenféle gonoszságot tettek. Amikor felfedik őket, világossá válik, hogy ezek az emberek nem törekednek az igazságra, és hogy nem azért hisznek Istenben, hogy az igazságra törekedjenek és elérjék az üdvösséget. Miután meghallgatták Isten szavait, valamint a mindenféle embert érintő leleplezését – ha ezek az emberek következetesen a világgal való bánásmód alapelveit, eszközeit és módszereit alkalmazzák a kötelességük végzéséhez, akkor csak egy végkimenetel lehetséges: a szolgálattevő szerepét kell felvenniük Isten irányítási munkájában, és végül fel kell fedni és ki kell iktatni őket – ez tény. Nektek magatoknak volt korábban tapasztalatotok ilyen emberekkel? Amikor felfedik és kizárják őket, egyes antikrisztusok sereg nélküli parancsnokokká válnak. A gonoszság, amit tettek, túl sok és túl nagy, a testvérek pedig visszariadnak tőlük és elhagyják őket. Van egy másfajta ember is, akinek, amikor felfedik, és amikor a gyülekezet elítéli és elutasítja, sok cinkosa és segítője van, akik kiállnak mellette, felveszik a harcot érte és zúgolódnak Isten ellen. Az ilyen emberek vajon nem még inkább képesek félrevezetni másokat? Ezek az emberek még veszélyesebbek. Ami azt illeti, hogy az

antikrisztusok miként bánnak a „szolgálattevő” címmel, valamint, hogy milyen mögöttes gyakorlatokat, eszméket és megnyilvánulásokat mutatnak, egyelőre itt befejezzük a beszélgetésünket.

c. Miért nem hajlandók az antikrisztusok szolgálattevők lenni?

Az antikrisztusok nem hajlandók szolgálattevők lenni, és nem békélnék meg azzal, hogy szolgálattevők legyenek. Azt hiszik, hogy azzal, hogy szolgálattevők, hatalmas sérelmet és hátrányos megkülönböztetést szenvednek. Nos, pontosan mik akarnak lenni? Mi a céljuk, amikor hinni kezdenek Istenben és Isten házába jönnek? Vajon hajlandók Isten népének tagjai, Isten követői lenni? Hajlandók olyan embernek lenni, akit tökéletesítenek? Boldogan lesznek olyanok, mint Péter és Jób, és jónak nevezik ezt? (Nem.) Mondja valaki, hogy örömmel tagjai Isten választott népének az Istenbe vetett hitükben, hogy ez elegendő számukra? Hajlandó bárki játékszernek lenni Isten kezében? Nem, az emberek egyáltalán nem hajlandók erre. Amikor valaki Isten házába jön, azért jön, hogy előnyöket, áldásokat, jutalmakat és koronát nyerjen. Amint elfogadja, hogy Isten szavai leleplezik és megítélik őt, rájön, hogy ha ilyen szándékokat dédelget az Istenbe vetett hitében, nem tudja majd megérteni az igazságot, és végül nem tudja majd elérni az üdvösséget. Így aztán sok ember úgy dönt, hogy először elengedi az áldások, valamint a korona és a jutalmak iránti vágyát, hogy elengedi mindezeket az előnyöket, és először meghallgatja, mit mond Isten, milyen követelményei vannak az emberrel szemben, és hogy mi a mondanivalója az ember számára. Sokan, akik Isten szavait hallgatják, rejtett örömet éreznek a szívükben, mondván: „Isten leleplezi a romlottságunkat, leleplezi a rút valódi arcunkat, valamint leleplezi abbéli lényegünket, hogy szembeszállunk Istennel és idegenkedünk az igazságtól – ezek mind tények. Szerencsémre nem siettem a kezem nyújtani Isten felé, hogy jószerencsét, kegyelmet és áldásokat kérjek; szerencsére először elengedtem ezeket a dolgokat. Ha nem engedtem volna el ezeket a dolgokat, vajon nem csináltam volna bolondot magamból? Az Isten által mondott összes dolog az ember természetét és lényegét leplezi le, hogyan vethetném hát le ezeket a dolgokat? Isten azt mondta, hogy az embereknek először fel kell vállalniuk a kötelességük végzését, majd együtt kell működniük az Isten irányítási tervén belüli munkával. E folyamat során – ha az emberek képesek az igazság megértésének és elfogadásának útjára lépni, akkor lesz reményük az üdvösség elérésére, és sok előnyt nyerhetnek a jövőben.” Ezen a ponton sok ember abbahagyja a gondolkodást ezekről a dolgokról. A csodás kívánságaik, a jövőre vonatkozó vágyakozásuk és reményeik nem tűnnek többé oly valóságosnak. Úgy érzik, hogy ebben a pillanatban az, hogy miként tegyék jól a kötelességüket, hogyan tegyenek eleget Isten szándékainak, és miként értsék meg az igazságot és álljanak szilárdan, valóságosabb, fontosabb és döntőbb azoknál a kívánságoknál és célkitűzéseknél. Ebben a döntő pillanatban ezért a legtöbb ember azt választja, hogy végzi a kötelességét, megtapasztalja Isten munkáját, elnyeri az igazságot, odaszánja az idejét és a fiatalságát, valamint

feladja a családját, a munkáját és a világi kilátásait Istenért és a kötelessége végzéséért, sőt egyesek még a házasságukból is kilépnek emiatt. Az emberek ilyesfajta megnyilvánulásai, viselkedésformái és cselekedetei kétségtől egyfajta engedelmes és magát alávető hozzáállást jelentenek a pozitív dolgokhoz és minden Isten által említett követelményhez, és pontosan ez a hozzáállás az a szükséges feltétel, amelynek az emberek birtokában kell lennie annak érdekében, hogy képesek legyenek megérteni az igazságot, gyakorolni az igazságot, alávetni magukat Istennek és végül eljutni az üdvösségre. Ezek azok a különféle megnyilvánulások és gondolatok, amelyek minden normális emberben megvannak, mielőtt Isten házába jön, hogy a kötelességét végezze. Attól kezdve, hogy ezek az emberek először hinni kezdtek Istenben, egészen mostanáig, a gondolataik és nézeteik folyamatos változáson mennek keresztül, az igazsághoz és Istenhez való hozzáállásuk pedig szintén folyamatos átalakuláson megy át. Azzal egyidejűleg, hogy az embernek ezek a korábbi vágyai és ambíciói folyamatos pusztulás tárgyai, fokozatosan és aktívan elengedik ezeket a dolgokat és feladják őket. Ez az a jó gyümölcs, amelyet végső soron az emberek abbéli vágya terem, hogy együttműködjenek Istennel és alávessék magukat Neki. Ez pozitív és jó megnyilvánulás és jó eredmény. Miközben az emberek folyamatosan haladnak előre, azok, akik őszintén törekednek az igazságra, szinte már elengedték az áldások nyerésére irányuló vágyukat és szándékukat, és így a legtöbb ember alapvetően nem igazán érzékeny az Isten által korábban az embernek tett különféle ígéretekre, illetve ezek nem igazán érdeklik őket. Ez azért van, mert ha egy normális ember józan esze szerint mérjük: ha valaki nem tudja megfelelő színvonalon végezni a kötelességét és nem sikerül megértenie az igazságot, akkor el fogja veszíteni azon lehetőségét, hogy az Isten által ígért összes áldást elnyerje, és semmi köze nem lesz ezekhez. Ezt az igen egyszerű logikát mindenkinek meg kellene értenie. Természetesen sok olyan ember van most, akik már értik ezt a tényt, és el is ismerik és el is fogadják ezt a tényt; csak az antikrisztusok nem fogadják el. Miért nem fogadják el? Azért, mert antikrisztusok. Nem fogadják el ezt a tényt, és akkor mit akarnak csinálni? Amikor Isten házába jönnek, átvizsgálják Isten szavait és különféle címeket és státuszokat találnak bennük, mint például „Isten embere”, „elsőszülött fiúk”, „Isten fiai”, „Isten népe” és „szolgálattevők”, és felragyog a szemük. A vágyaik és az ambícióik gyorsan kielégülnek, és erre gondolkodnak: „Isten fiai egyikének lenni túlságosan hétköznapi; a legtöbb ember isten fia. Isten népéhez tartozni azt jelenti, hogy közember vagy, a tömeghez tartozol, csak egy szokványos ember vagy, hatalom és befolyás nélkül. Arra pedig ne is gondold, hogy szolgálattevőt csinálsz belőlem. Amíg élek, semmi közöm nem lesz a szolgálattevői léthez; ez tőlem teljesen független.” Így aztán a tekintetüket az „Isten embere” és az „elsőszülött fiúk” címekre szegezik. Az elképzeléseikben úgy vélik, hogy „Isten embere” Isten Maga, hogy az „elsőszülött fiúk” Isten elsőszülött fiai, és hogy ez a kettő hatalmat és befolyást hoz, és hogy királyokként uralkodhatnak az emberiség körében, irányíthatják az embereket, irányíthatják Isten választott népét, abszolút hatalommal bírhatnak, és meglehet a hatalmuk ahhoz, hogy dirigáljanak, a hatalmuk,

hogy vezetők legyenek, valamint a hatalmuk, hogy vezényeljék az embereket és döntsenek arról, hogy az emberek élnek vagy halnak-e – ilyen nagynak hiszik ezeket az erőket. Ezért lehetetlen elérni, hogy szolgálattelvők legyenek. Ha megengednék nekik, hogy maguk válasszanak, azt választanák, hogy elsőszülött fiúk vagy Isten embere legyenek; különben nem hinnének tovább Istenben. Amikor a kötelességüket végzik, illetve vezetőként és dolgozóként tevékenykednek Isten házában, e két célra törekedve cselekszenek, fizetnek árat, szenvednek és sürgölődnek. Ez idő alatt folyamatosan számolgatják, hogy milyen messzire jutottak a sürgölődés közben, hány embert nyertek meg az evangélium hirdetésekor, hány ember tiszteli őket és néz fel rájuk, hogy a problémákkal foglalkozó testvérek másokhoz mennek vagy hozzájuk jönnek, amikor a gyülekezetet vezetik, és hogy tudják-e irányítani és befolyásolni mások gondolatait és nézeteit. Folyamatosan számolgatják, mérlegelik és megfigyelik ezeket a dolgokat, azzal a céllal, hogy elérjék, amit akarnak: hogy királyként uralkodjanak Isten házában. Miután Isten házába jön és megért néhány igazságot, a legtöbb ember képes normálisan végezni a teremtett lény kötelességét – az antikrisztusok azonban nem. Ők azt hiszik, hogy nemes vérvonalból származnak, hogy egy nemes és különleges csoport tagjai, és hogy őket nagyszerűnek kell nevezni Isten házában; különben nem fognak hinni Istenben. Ahhoz, hogy higgyenek Istenben, tisztelni kell a nagyszerűségüket Isten házában, és nekik kell a falkavezérnek lenniük. Ezzel egyidejűleg azt is számolgatják és kiszámolják, hogy mennyi hitelük van Isten jegyzetfüzetében, és hogy kellően alkalmasak-e arra, hogy királyként uralkodjanak Isten oldalán. Egyes Isten házába érkező antikrisztusok számára ezért a kötelességük végzésének forrása, kiindulópontja és motivációja az, hogy királyként uralkodni jöjjenek Isten házába. Biztosan nem hajlandóak csak azért végezni a kötelességüket, hogy közönséges és igen jelentéktelen követők legyenek, és abban a pillanatban, hogy az ambíciójuk és a vágyuk kialszik, hirtelen ellenségessé válnak és nem hajlandóak végezni a kötelességüket.

Vannak most Isten házában olyanok, akik több éve végzik a kötelességüket, mindent rosszul csinálnak, és kiiktatják őket mindenhol, ahol a kötelességüket teszik. Mivel szörnyű az emberi mivoltuk és gyenge az integritásuk, nem törekednek az igazságra, valamint ádáz és elvetemült a beállítottságuk, amely idegenkedik az igazságtól, a testvérek végső soron elutasítják őket. Amint látják, hogy az áldások utáni vágyuk lassan füstbe megy, valamint, hogy az álmuk, hogy királyként uralkodjanak és kitűnjenek Isten házában, többé nem valósulhat meg, hogyan élnek a magánéletükben? Nem olvassák Isten szavait, nem hallgatnak himnuszokat, nem járnak összejövetelekre, mellőzik Isten házát, amikor kötelesség végzésére kéri őket, a testvéreknek pedig még fel is kell keresniük, meg kell hívniuk és emlékeztetniük kell őket, amikor ideje összejövetelekre járni. Egyesek közülük vonakodva továbbra is részt vesznek az összejöveteleken, az összejövetelek során azonban egyetlen szót sem szólnak, nem beszélgetnek, és mindennel kapcsolatban ellenérzésük van, amit mások mondanak, és nem akarják hallani. Amikor a testvérek imádkoznak, ők is behunyják a szemüket, ám nem mondanak

semmit – nincs mit mondaniuk Istennek. És mit csinálnak mások az összejövetelek közben, amikor prédikációkat hallgatnak, illetve amikor a testvérek az igazságról beszélgetnek? Egyesek elalszanak, egyesek a telefonjukat nézik és híreket olvasnak, néhányan másokkal csevegnek, egyesek pedig online játékokat játszanak. Istenhitükben azt hiszik, hogy ha nem lehetnek közkedveltek, nem lehetnek mások kegyeiben, nem csődülnek támogatók köréjük és nem oszthatnak rájuk fontos feladatokat Isten házában, akkor nem tudnak majd királyként uralkodni Istennel a jövőben, és ezért Isten nem létezik számukra. Az, hogy Isten létezik-e, számukra ahhoz kapcsolódik, hogy részesülhetnek-e áldásokban vagy sem. Hát nem így viselkednek az antikrisztusok? Azt hiszik, hogy ha egy isten nem engedi nekik, hogy áldásokban részesüljenek, akkor az nem isten és igazság nélkül való, és hogy csak egy olyan isten, aki hagyja, hogy önkényesen cselekedjenek, hatalmat ragadjanak magukhoz a gyülekezetben és királyként uralkodjanak a jövőben. Ez a Sátán logikája – összekeveri a helyest a helytelennel és eltorzítja a tényeket. Istenben hívőként annak oka, hogy nem képesek Isten lépteit követni és nem hajlandóak a kötelességüket végezni, az, hogy idegenkednek az igazságtól, hogy a szívükben csak a Sátán filozófiáit, a tudást, a hírnevet, a nyereséget és a pozíciót tisztelik. Tagadják, hogy Isten igazság, nem figyelnek oda Isten munkájára, és az összejöveteleken ezért nézegetik a telefonjukat, játszanak, nassolnak és csevegnek lazán – azt csinálnak, amit csak akarnak, és akkor is elégedettek magukkal. Abban a pillanatban, hogy az áldásra irányuló reményük szertefoszlik, többé nem találják értelmét az Istenbe vetett hitnek, és amikor nem találják értelmét az Istenbe vetett hitnek, a gyülekezetet – azt a helyet, ahol a testvérek összegyűlnek – játszótérnek tekintik, az összejövetel idejét szabadidőnek tekintik, és úgy vélik, hogy az összejövetelek és a prédikációk hallgatása terhes, egyhangú és unalmas. Hogyan tekintenek a testvérek által hallgatott prédikációkra és az igazságra? Szlogeneknek, alaptalan ostobaságnak tekintik azokat, a testvérekkel együtt töltött időt pedig elvesztegetett időnek tekintik. Hát nem lepleződtek le ezek az emberek? Az ambícióikat, vágyaikat és az illúzióikat behozzák az Istenbe vetett hitükbe, és ez olyan jelzés, amely meghatározza, hogy képtelenek lesznek a végéig követni az utat, és hogy még arra sem méltók, hogy Isten munkájának és Isten irányítási tervének szolgálatára legyenek. Megvetően néznek azokra, akik prédikációkat hallgatnak, és azokra a testvérekre, akik az igazságra törekednek, sőt, még inkább tagadják Isten munkáját, Isten létezését és azt a tényt, hogy Isten irányítási tervének munkája létezik.

Amikor az antikrisztusok – azok az emberek, akik idegenkednek az igazságtól – arra a gondolatra jutnak, hogy az Istenbe vetett hit semmilyen előnyöket nem fog hozni számukra, akkor lelepleződik a démoni arcuk. Egyes női antikrisztusok addig sminkelnek otthon, amíg úgy nem néznek ki, mint a szellemek. Bármit felvesznek, ami divatos vagy vonzó az ellenkező neműek számára, sőt egyesek titokban még madzsongot és szerencsejátékot is játszanak és dohányoznak – ezek az emberek túlságosan borzalmasak és undorítóak. Színleléssel jönnek Isten házába, és végül mi történik? Nem tudják fenntartani, igaz? Az embereket csak az igazság tudja felfedni, és ha valaki nem

szereti az igazságot, idegenkedik az igazságtól és ádáz beállítottsága van, akkor az a végzete, hogy ellenséges legyen az igazsággal szemben és képtelen kitartani. Vajon még mindig ki kell iktatnia a gyülekezetnek ezeket az embereket? Vajon Istennek még mindig el kell ítélnie őket? Vajon Istennek még mindig el kell utasítania egy ilyen embert? Nem, Isten egyáltalán nem figyel rájuk. Isten számára ezek az emberek csak férgek, még arra sem méltók, hogy szolgálattelvők legyenek – egyszerűen nem képesek rá. Mit bizonyít az, hogy ilyen megvető a hozzáállásuk az összejövetelekhez, a gyülekezeti élethez és a kötelességükhöz? Isten nem őrzi és nem óvja őket, és nem is vezeti őket. Semmiféle megvilágosító, vezető, illetve fegyelmező munkát nem végez rajtuk, és így ilyen szörnyű és rút életet élnek. Ők maguk azonban így gondolják: „Nem hiszek istenben; szabad vagyok. Nektek, akik hisztek istenben, szenvednetek kell és árat kell fizetnetek, le kell mondanotok a családotokról és a karrieretekről, miközben nekem semmit sem kell elszenvednem. Élvezhetem az otthonlét szabadidejét, tobzódhatok a test örömeiben és élvezhetem az élet örömeit.” Azt hiszik, elnyerték a boldogságot és a szabadságot. Törődik velük Isten egyáltalán? (Nem.) Miért nem? Isten számára ezek az emberek bosszantó elemek, nem emberek és nem méltók az Ő figyelmére. Ha Isten nem törődik velük, vajon akkor is meg fogja menteni őket? Mivel Isten nem fogja megmenteni őket, van bármi köze Istenhez annak, amit tesznek? Van-e bármilyen kapcsolata Isten házának adminisztratív rendeleteivel? Nem, nincs. Ezért kívülről úgy tűnik, hogy igen kényelmesen, szabadon és lazán, egész boldogan élnek mindennap. Úgy gondoltad, hogy ez jó dolog? Egy pillantás arra, hogy mit élnek meg és milyen utat követnek, és tudod, hogy végük van, hogy Isten nem akarja őket többé. Ezek a férgek igazán bűdös bandát alkotnak! Isten egyáltalán nem törődik az ilyen emberekkel.

Azok, akik a környezettől és a körülményektől függetlenül minden erejükkel azon igyekeznek, hogy királyként uralkodjanak és egyenrangúak legyenek Istennel az eljövendő világban, javíthatatlanul csökönyös elemek az antikrisztusok között. Az ilyen emberek pont olyanok, mint Pál; tövises vannak a testükben, kétségeket táplálnak Istennel kapcsolatban, ellenállnak Istennek és fenyegetik Őt, és nagy vonakodást tanúsítanak, amikor dolgoznak, feláldozzák magukat, nehézséget viselnek és árat fizetnek. Csakis koronáért és azért cserébe teszik ezeket a dolgokat, hogy az eljövendő világban királyként uralkodhassanak. Vajon ez az egész folyamat nem teszi annyira szánalmasá az antikrisztusokat? Ami azt illeti, nem szánalmasak. Nemcsak hogy nem szánalmasak, de valójában még némileg nevetségesek is. Ha ők még mindig nem értik az igazságot, miután Isten oly sok mindent mondott, akkor egyszerűen felejtsd el; hogyhogy nem tudják értelmezni az emberi nyelvet? Hogyhogy nem képesek érteni egy ilyen egyszerű tant? Ha nem gyakorlod az igazságot, akkor nem tudsz beállítottságbeli változást elérni, illetve üdvösségre jutni; és még ha Isten ígéretet tett is neked, nem fogod tudni elnyerni azt. Minden ígéret, amelyet Isten az embernek tesz, feltételes; ok, illetve feltételek nélkül nem tesz ígéreteket az embereknek. Istennek megvannak a maga követelményei az emberrel szemben, és ezek a követelmények sosem változnak. Isten

nem fogja megszegni az igazságot, sem a szándékain nem fog változtatni. Ha ezt a lényegét megértenéd, akkor is makacsul ragaszkodnál vajon a vágyaidhoz és az ambícióidhoz? Csak idioták és irracionális emberek ragaszkodnának makacsul ezekhez a dolgokhoz. Azoknak, akikben van némi normális racionalitás és normális emberi mivolt, el kell engedniük ezeket a dolgokat, és arra kell törekedniük, amire törekedniük kellene, amit meg kellene valósítaniuk és amibe be kellene lépniük – elsőként Isten követelményeinek kellene megfelelniük. Másodszor mit kellene még megérteniük a normális racionalitással bíró embereknek? Vannak olyan prófécia a Bibliában, amelyek azt mondják, hogy királyokként fogunk uralkodni Istennel az egész örökkévalóságon át, és Isten a jelenlegi munkájában említést tesz Isten emberéről, az elsőszülött fiúkról, Isten fiairól, Isten népéről és egyebekről, különféle szinteket és címeket rangsorolva az emberek számára. Mivel Isten megígérte az embernek ezeket a dolgokat, miért nem tudnak az emberek törekedni rájuk? Mi legyen tehát a helyes felfogás és a helyes megközelítés? Ha valaki a királyként való uralkodást és az Isten által tett ígéreteket tekinti követendő céloknak, az vajon a helyes út? Biztosan nem az; ez nem pozitív, túlságosan meghamisította az emberi akarat, és ez az út hadilábon áll az igazsággal. Egyesek ezt mondják: „Mivel ezt az ígéretet tetted, miért nem engeded nekünk, hogy elérjük? Mivel mindezeket a dolgokat mondtad és nyilvánosan állítottad az egész emberiségnek, miért nem engeded nekünk, hogy törekedjünk rá?” Ez az igazsággal áll összefüggésben; a kezdetektől egészen mostanáig soha senki nem értette ezt helyesen. Az igazság mely aspektusával áll ez összefüggésben? Így kell nézned: Isten tett egy ígéretet az embernek, és az ember Istentől lett tudatában a királyként való uralkodás eszméjének, valamint a különféle címeknek, mint „Isten embere”, „elsőszülött fiúk”, „Isten fiai” és így tovább. Ezek azonban csak címek. Ami azt illeti, hogy melyik cím mely emberekre vonatkozik, az egyén törekvésétől és teljesítményétől függ. Bármilyen címet is ad neked a Teremtő, te az vagy. Ha nem ad neked címet, akkor semmi vagy; ez csupán egy ígéret Istentől, nem pedig olyasmi, amire az emberek jogosultak vagy amit kiérdemelnek. Ez az ígéret persze az emberek által vágyott cél, ez a cél azonban nem az az út, amelyen az embereknek járniuk kell, és semmi köze ahhoz az úthoz, amelyen az emberek járnak. Kinek van joga döntéseket hozni ebben a kérdésben? (Istennek.) Így van, az embereknek meg kell érteniük ezt. Ha Isten azt mondja, hogy ad neked valamit, akkor van valamid; ha azt mondja, hogy elveszi tőled azt, akkor nincs semmid, semmi vagy. Ha ezt mondod: „akkor is törekedni fogok rá, ha Isten nem adja nekem, ha pedig Isten megadja nekem, akkor magától értetődően elfogadom”, az helytelen. Miért helytelen? Megsért egy lényeges tabut. Nem ismered fel a tényt, miszerint Isten mindig is Isten, az ember pedig mindig is ember lesz – ezért helytelen. Egyesek ezt mondják: „Megjövendölték a Bibliában. A Biblia sok helyen mondja, hogy királyként uralkodunk majd Istennel az egész örökkévalóságon át. Miért mondhatja Isten ezt, és mi miért nem törekedhetünk rá mégsem?” Ilyen észszerűséggel kell bírnia egy teremtetett lénynek? Isten embereknek szóló ígéretét, hogy királyként uralkodhatnak, jó dolognak látod és

törekedsz rá, ám Isten a szolgálattelvőkről is beszélt – vajon arra is törekszel, hogy jó szolgálatot tégy Istennek? Igyekszel-e törekedni arra, hogy megfelelő színvonalú szolgálattelvő legyél? Isten azt is megköveteli az emberektől, hogy tegyék a kötelességüket; megköveteled-e magadtól, hogy jól végezd a kötelességedet? Isten azt is megköveteli, hogy az emberek teremtetett lényként viselkedjenek, te pedig mit teszel? A célnak tekinted-e, hogy megfelelő színvonalú teremtetett lény legyél, és nekilátsz-e törekedni rá? Amikor Isten azt mondja, hogy az emberek királyokként fognak uralkodni, az egy ígéret, amelyet az embernek tett, ennek az ígéretnek pedig van egy előfeltétele és egy kontextusa: jó teremtetett lénynek kell lenned, jól kell végezned a teremtetett lény kötelességét, le kell vetned a szolgálattelvő szerepét, el kell érned az Istennek való alávetettséget és a Teremtőtől való félelmet. Isten azt mondta, hogy amikor mindezt elértek, akkor tudtok majd örökké királyként uralkodni Istennel – ezek a szavak ebben a kontextusban hangzottak el. Az emberekből hiányzik a józan ész. Amint ezt meghallják, erre gondolnak: „Nagyszerű, hogy királyként uralkodhatunk Istennel! Mikor fog ez megtörténni? Hogyan fogunk királyként uralkodni? Hogyan leszünk egyenrangúak Istennel? Kiknek a királyai leszünk? Kik fölött fogunk uralkodni? Hogyan fogunk uralkodni? Hogyan leszünk királyok?” Hát nem hiányzik a józan ész az emberekből? Még ha ez egy ígéret is, amelyet Isten az embernek tett, olyasmi, amit azért mondott, hogy az ember hallja, az emberek tudtára adja, hogy van ez a csodálatos dolog, fel kellene mérned magad – ki vagy te? Istennek van ez az eszméje, és hajlandó megengedni az embernek, hogy ily módon éljen Vele, de vajon alkalmas vagy ennek megvalósítására? Miért nem kérdezed meg Istent: „Mielőtt beváltjuk ezt az ígéretet, milyen követelményeid vannak velünk szemben? Van valami, amit meg kell tennünk Neked? Mit kell először elérnünk, mielőtt beválthatjuk ezt az ígéretet?” Nem kérdezed meg ezeket a dolgokat, csak követeled. Hát nem az észszerűség hiánya ez? Az emberből hiányzik ez a fajta észszerűség. Amikor az emberek valami előnyöst látnak, nyújtják a kezüket és utána kapnak. Az emberek olyanok, mint a banditák; ha nem adod meg nekik azt, amit akarnak, dühösek lesznek, ellenségessé válnak, és gyalázkodva kiabálni kezdenek. Hát nem ilyenek az emberek? Ez az emberiség alantassága.

Az egyik oka annak, amiért az emberből hiányzik az észszerűség, az, hogy az emberek még mindig nem értik az igazságot; ennek semmi köze a romlott beállítottságukhoz. Amikor azonban nem kapják meg azt, amit akarnak, dühösek lesznek, gyalázkodnak, gyűlölködnek és bosszút állnak – micsoda ez? Ez a feltörekvő Sátán démoni ábrázata; ez a sátáni romlott beállítottságuk. Ezért ami az Isten által az emberiségnek tett ígéretet illeti, az, amit minden egyes ember kinyilvánít Isten előtt, nem elégíti ki Istent. Az emberek azonnal a kezüket nyújtják, akarnak, anélkül, hogy ismernék a saját képességeiket, azonnal követelőznek, ha pedig nem kaphatják meg azt, amit követelnek, azon töprengenek, cserébe mit tudnak felhasználni. Lemondanak a családjukról és a karrierjükről, szenvednek és megfizetik az árat, sürgölődnek és feláldozzák magukat, hirdetik az evangéliumot és több embert megnyernek, többet

dolgoznak, és mindezeket a dolgokat felhasználják cserébe azért, amit akarnak. Ha nem tudják elcserélni ezeket a dolgokat arra, amit akarnak, akkor dühösek lesznek, gyűlölet tölti el a szívüket, és minden olyasmitől idegenkedni kezdenek, aminek köze van az istenhithez. Ha úgy érzik, hogy el tudják cserélni ezeket a dolgokat arra, amit akarnak, akkor mindennap azután vágyakoznak, hogy Isten munkája hamarosan véget érjen, hogy Isten gyorsan pusztítsa el a Sátánt, hogy gyorsan vessen véget az emberiségnek, hogy gyorsan bocsássa le a katasztrófákat, különben úgy érzik, nem tudnak kitartani. Mit fed fel minden egyes ember az igazság jelenlétében? Afféle beállítottságokat fednek fel, mint az igazságtól való idegenkedés és az ádázság. Ha most megnézzük, az emberek arroganciája, csalárdsága és esetenkénti hajthatatlansága enyhének és nem túl súlyosnak tekinthető az egész emberiség összes romlott beállítottsága között. Azok a romlott beállítottságok, amelyekből az emberiségnek több is van, amelyek súlyosabbak és mélyebbek, az elvetemültség, az igazságtól való idegenkedés és az ádázság – ezek a halálos elemek az ember romlott beállítottságai között. Persze amikor antikrisztusokról van szó, ezek a beállítottságok még súlyosabbak, amikor pedig felfedik őket, nem veszik komolyan, nem vizsgálják meg azokat, nem érzik úgy, hogy adósai Istennek, még kevésbé érzik úgy, hogy bármilyen problémájuk lenne; nem fogadják el az igazságot, nem ismerik önmagukat, a bűnbánat pedig még kevésbé lehetséges számukra. Ezért a körülményektől, a környezettől, illetve a kontextustól függetlenül a királyként való uralkodást – az Isten által kimondott legmagasztosabb és legjobb ígéretet – tekintik céljuknak, amelyre törekedniük kell. Bárhogyan is beszélgetsz velük az igazságról, nem fogják elengedni ezt a törekvést, inkább a saját útjuk követéséhez ragaszkodnak, ez pedig menthetetlenné teszi őket. Ezek az emberek oly szörnyűek! Abból, amit ezek az emberek felfednek, pontosan láthatod a Sátán beállítottságát és valódi arcát. Oly sok igazságról esett szó, és azok, akiknek van józan eszük, akik el tudják fogadni az igazságot, és akikben megvan az engedelmesség és az alávetés iránti vágy, valójában pontosan értik, hogy mi Isten szándéka. Többé nem hajszolnak makacsul pozíciót, kilátásokat és sorsot, hanem Isten e szavainak leleplezése hatására hajlandóak bűnbánatot tartani, hajlandóak elengedni az áldások utáni vágyukat, törekedni az igazságra, keresni azt, hogy alávéssék magukat Istennek és eleget tegyenek Istennek, és igyekeznek eljutni az üdvösségre. Ha most megnézzük a legtöbb ember belső vágyait, a célok, amelyekre törekednek, alapvető változáson mentek keresztül; hajlandóak megfelelő színvonalon végezni kötelességüket, hajlandóak valódi teremtetett lények lenni és hajlandóak eljutni az üdvösségre. Nem azért teszik a kötelességüket, hogy áldásokat nyerjenek, és nem áldások elnyerése kedvéért evickélnek Isten házában. Az antikrisztusokon kívül, akik folyton királyokként akarnak uralkodni, a legtöbb ember hajlandó az igazságra törekedni. Csak az antikrisztusok tekintik a kilátások, az áldások és a királyként való uralkodás hajszolását céloknak és annak a gyümölcsnek, amelyet végső soron az Istenbe vetett hitükből nyerniük kell. Nem fogják elengedni ezeket a dolgokat, illetve nem fognak irányt változtatni, bármit is mondasz – hát

nincsenek nagy bajban? Tökéletesen jól tudják, hogy Isten szavai az igazság, csak épp nem fogadják el, ezért nincs semmi, ami változtathatna rajtuk; őket csak kiiktatni és megbüntetni lehet. Ez az antikrisztusok Istenbe vetett hitének végeredménye.

Most már világosan beszéltem erről a kérdésről, hogy az emberek királyként igyekeznek uralkodni? Sikerült új felfogásra jutnotok? Helyes vajon ez az út, hogy az ember arra törekszik, hogy királyként uralkodjon? (Nem.) Akkor hogyan kellene az embereknek megközelíteniük ezt a kérdést? Milyen igazságot kellene megérteni ebben a kérdésben az ember lényegének megismerése érdekében? Isten dolga megítélni, hogy valójában milyen egy ember lényege és viselkedése. Mire alapozza Isten az ítéletét mindezekről? Az igazságra alapozza. Ezért egy személy sorsát vagy rendeltetési helyét nem a saját akarata határozza meg, és nem is a saját preferenciái vagy képzelődései. A Teremtő, Isten mondja ki az utolsó szót. Hogyan kellene együttműködniük az embereknek ebben a dologban? Egyetlen út áll az emberek rendelkezésére, amit választhatnak: csak akkor lesz végül jó kimenetelük és jó sorsuk, ha keresik az igazságot, megértik az igazságot, engedelmeskednek Isten szavainak, elérik az Istennek való alávetettséget és elnyerik az üdvösséget. Nem nehéz elképzelni az emberek kilátásait és sorsát abban az esetben, ha ennek az ellenkezőjét teszik. Ezért ebben a dologban ne azt nézd, hogy Isten mit ígért az embernek, mit mond Isten az emberiség sorsáról, mit készített Isten az emberiségnek. Ezeknek semmi közük hozzád, Istenre tartoznak, te nem szerezheted meg őket sem követeléssel, sem könyörgéssel, sem pedig alkudozással. Mit kell tenned teremtetett lényként? Jól kell teljesítened a kötelességedet, teljes szíveddel, elméddel és erőddel tenni, amit tenned kell. A többi, a kilátásokkal és sorssal, valamint az emberiség jövőbeli rendeltetési helyével kapcsolatos dolgok nem olyan dolgok, melyek felől dönthetsz, ezek Isten kezében vannak; mindez a Teremtő szuverenitása alá tartozik, Ő rendezi el, és egyetlen teremtetett lénynek sincs köze hozzá. Egyesek ezt kérdezik: „Miért mondod el ezt nekünk, ha semmi köze hozzánk?” Noha hozzátok nincs semmi köze, Istenhez van. Egyedül Isten ismeri ezeket a dolgokat, egyedül Isten beszélhet róluk, és egyedül Isten jogosult megígérni ezeket a dolgokat az emberiségnek. Ha pedig Isten ismeri őket, talán ne beszéljen róluk Isten? Hiba még mindig a kilátásaidat és a rendeltetési helyedet hajszozni, amikor nem tudod, mik azok. Isten nem kérte tőled, hogy ezeket hajszold, csupán a tudomásodra hozta; ha tévesen úgy hiszed, hogy Isten mondta neked, hogy a törekvésed céljává kell tenned ezt, akkor minden értelmet nélkülözől, és nem rendelkezel a normális emberi mivolt elméjével. Elég annyi, ha tudatában vagy mindannak, amit Isten ígér. Egy tényt muszáj elismerned: nem számít, miféle ígéretről van szó, legyen az jó vagy hétköznapi, legyen olyasmi, amit az emberek szeretnek, vagy olyasmi, ami nem igazán érdekli őket, minden a Teremtő szuverenitása, elrendezései és meghatározásai alá tartozik. A teremtetett lénynek egyedül az a kötelessége és kötelezettsége, hogy a Teremtő által kijelölt helyes irányt és utat kövesse és aszerint törekedjen. Az, hogy végül mit fogsz nyerni, és hogy Isten ígéretei közül melyikben részesülsz majd, mind a törekvéseden, a választott utadon és

a Teremtő szuverenitásán alapul. Most már világosak számodra ezek a szavak? (Igen.) És vajon segíteni fognak ezek a szavak abban, hogy kielégítsétek az ambícióitokat és a vágyaitokat, vagy segíteni fognak abban, hogy a helyes utat kövessétek az életben az igazságra való törekvésben? (Segíteni fognak nekünk abban, hogy az igazságra törekedjünk és a helyes utat kövessük az életben.) Ami azokat illeti, akik normális emberi mivolttal és józan ésszel bírnak, akik szeretik a pozitív dolgokat és az igazságot, e szavak hallatán nemcsak hogy nem csalódottak, hanem rendíthetetlenek lesznek az igazságra való törekvés iránti hűségükben és Isten üdvösségének elfogadásában; a normális racionalitást nélkülözők, azok az abnormális emberek, akik makacsul áldásokat, testi érdekeket, valamint az ambícióik és vágyaik kielégítését hajszolják, azonban elveszíthetik a lelkesedésüket, amikor ezeket a szavakat hallják, és elveszítik az érdeklődésüket az Istenbe vetett hit iránt. Persze vannak, akik nem tudják, hogyan higgyenek, amikor ezeket a szavakat hallják. Vajon nem nagyon fontos az emberek számára az, hogy megértsék az igazságot? Vajon nem képes-e az igazság jobban rávezetni az embereket arra, hogy a helyes utat kövessék és eleget tegyenek Istennek? (De igen.) Csak az igazság teheti lehetővé az emberek számára, hogy üdvösségre jussanak; ha nem érted az igazságot, akkor az üdvösséghez vezető úton gyakran eltévelyedsz, hibázol és veszteséget szenvedsz majd, amikor pedig az út végére érsz a hitedben, semmiféle igazságvalóság nem lesz a birtokodban, és ízig-vérig szolgálattelévővé válsz. Ha az Istenbe vetett hited sok éve alatt végig a szolgálattelévő szerepét játszod és végül nem tudsz megfelelő színvonalú teremtetett lénnyé válni, akkor az tragédia.

2020. május 9.

Kilencedik tétel: Csak azért teszik a kötelességüket, hogy kitűnjenek, és saját érdekeiket és ambícióikat táplálják; soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit, sőt el is árulják ezeket az érdekeket, személyes dicsőségre cserélve őket (Tizedik rész)

II. Az antikrisztusok érdekei

D. Kilátásaik és sorsuk

Melyik témáról beszélgettünk a legutóbbi összeövetelünkön? (Isten azokról a módokról beszélt, ahogyan az antikrisztusok a „szolgálattevő” címmel bánnak. Isten elsőként arról beszélt, hogy Isten miként határozza meg a „szolgálattevő” címet. Isten arról a különbségről is beszélt, ami azok között van, akik maguk mögött hagyták a szolgálattevő állapotát, illetve akik még mindig szolgálattevők, majd Isten végül az antikrisztusok „szolgálattevő” címre vonatkozó szemléletét és törekvéseit boncolgatta.) Nos, milyen szemlélettel és hozzáállással viszonyulnak az antikrisztusok a „szolgálattevő” címhez? Mit mondanak és tesznek? (Az antikrisztusok hozzáállása a „szolgálattevő” címhez az el nem fogadás és az ellenszenv. Nem fogadják el ezt a címet, bárkitől is származik, és úgy vélik, hogy szolgálattevőnek lenni lealacsonyító. Azt hiszik, hogy a szolgálattevőket nem Isten határozza meg az emberiség lényege alapján, hanem inkább arról van szó, hogy Isten vitatja és megveti az emberi identitást és értéket.) (Az antikrisztusok ezt a jól ismert kifejezést használják: „Nem fogok a kulisszák mögött fáradozni, miközben mások a reflektorfényben állnak.” Az antikrisztusok csak azt akarják, hogy mások tegyenek nekik szolgálatot, és azt hiszik, hogy Istennek szolgálatot végezni szégyenteljes dolog, amikor pedig rájönnek, hogy ők maguk szolgálattevők, nem akarnak tovább szolgálatot végezni Isten házában, hanem elkezdnek menekülő útvonalat keresni, sőt, bomlasztásokat és zavarásokat okoznak, és pusztító dolgokat tesznek.) Az antikrisztusok „szolgálattevő” címhez való hozzáállásából ítélve milyenek látjuk a lényegüket? (A lényegük olyan, amely ellenséges Istennel szemben és gyűlöli az igazságot.) És milyen beállítottság az, amikor a lényegük ellenséges Istennel és az igazsággal szemben? (Elvetemült és ádáz beállítottság.) Így van, elvetemült és ádáz beállítottság. Mi az antikrisztusok első motivációja és szándéka az istenhitben? Mit akarnak nyerni? Melyek az ambícióik és a vágyaik? Azért jönnek, hogy szolgálattevők legyenek? Annak hozzáállásával jönnek, hogy Istenbe vetett hit által jó emberek akarnak lenni és a helyes utat akarják követni? (Nem.) Akkor miért jönnek? Hogy pontosak legyünk, áldásokért jönnek, és hogy konkrétak legyünk, arra törekednek, hogy királyként uralkodjanak, hogy királyként uralkodjanak Istennel, és magasztos és nagy dolgokat keresnek. Amikor tehát Isten azt mondja, hogy az emberek szolgálattevők, az teljességgel ellentétes és szemben áll az antikrisztusok ambícióival és vágyaival, hogy áldásokat keressenek és királyként uralkodjanak, túlmegy a várakozásaikon, és sosem gondolták,

hogy Isten ezt a címet adná az embereknek. Az antikrisztusok képtelenek elfogadni ezt a tényt. És milyen dolgok megtételére képesek, amikor nem tudják elfogadni ezt a tényt? Törekednek vajon arra, hogy elfogadják ezt a tényt és megváltozzanak? Nem törekednek arra, hogy elfogadják ezt a tényt, és arra sem törekednek, hogy változtassanak az ambícióikon és a beállítottságaikon. Ezért aztán, ha azt mondják nekik, hogy szolgálattelvők, valamint megfosztják őket az áldások nyelésére irányuló szándékuktól és vágyuktól, többé nem képesek szilárdan állni a gyülekezetben. Abban a pillanatban, hogy felismerik az igazságot, és tudják, hogy az ilyen hozzáállással rendelkezőkhöz hasonló emberek szolgálattelvők, feladnak minden reményt és felfedik a valódi arcukat. Nem törekednek arra, hogy változtassanak a szolgálattelvői helyzetükön, és arra sem törekednek, hogy a „szolgálattelvők” címmel szembeni helytelen hozzáállásukon és szemléletükön változtassanak, valamint, hogy kövessék az utat az igazságra való törekvésben. Ezért van az, hogy bármilyen intézkedéseket hoz is Isten, az ilyen emberek nem fogják alávetni magukat ezeknek, illetve nem fogadják el őket, és nem fogják keresni az igazságot. Helyette azon törik a fejüket, hogy kitaláljanak egy emberi módot arra, hogy megszabaduljanak ettől a címkétől, és minden lehetségest megtesznek azért, hogy levessék ezt az identitást. Az antikrisztusok által mutatott ezen megnyilvánulásból ítélve az antikrisztusok velejükig idegenkednek az igazságtól. Nem szeretik az igazságot, nem fogadják el az igazságot, és megvannak a saját elgondolásaik és elképzeléseik az igazságról, ám nem a normális módon. Ehelyett a szívük mélyéből mélységes idegenkedést, gyűlöletet, sőt ellenségességet éreznek a pozitív dolgokkal és az igazsággal szemben – ilyen az antikrisztusok lényege.

Az iménti válaszaitokból azt látom, hogy nem foglaltátok össze minden egyes beszélgetés tartalmát, majd utána nem olvastatok imádkozva, illetve nem töprengtetek. Legutóbb három fő aspektusról beszélgettünk: az első annak meghatározása volt, hogy mik a szolgálattelvők; a második azok a módok, ahogyan az antikrisztusok a „szolgálattelvő” címmel bánnak, illetve, hogy konkrétak legyünk, pontosan milyen megnyilvánulásai és viselkedésformái vannak annak, hogy nem hajlandók szolgálattelvők lenni, és pontosan melyek az e mögött rejlő okok; a harmadik pedig az volt, hogy melyek az antikrisztusok szándékai, mivel nem hajlandók szolgálattelvők lenni, nevezetesen, hogy mit akarnak csinálni, milyen ambícióik vannak, és mi a céljuk az Istenbe vetett hittel. Alapvetően ebből a három aspektusból beszélgettünk „azoknak a módoknak az altémájáról, ahogyan az antikrisztusok a »szolgálattelvő« címmel bánnak”, és e három aspektuson keresztül boncolgattuk azokat a különféle gyakorlatokat és viselkedéseket, amelyeket az antikrisztusok alkalmaznak a „szolgálattelvő” címmel való bánásmódjukkal, az azt illető gondolataik és szemléletük mellett. Nem töprengtek el minden egyes beszélgetés tartalmáról, miután halljátok azt. Csak ezekre a dolgokra emlékeztek rövid távon, ha azonban hosszú idő telik el, még ezekre a dolgokra sem tudtok visszaemlékezni. Ha meg akarjátok érteni és el akarjátok nyerni az igazságot, akkor erőfeszítést kell tennetek a szívetekben, és gyakran kell imádkozva olvasnotok és elmélkednetek – ezeknek a

dolgoknak ott kell lenniük a szívetekben. Ha nincsenek, ha nem szívlelitek meg ezeket a dolgokat és nem tesztek erőfeszítést, és nem gondolkodtok ezekről a dolgokról a szívetekben, akkor semmit sem fogtok nyerni. Egyesek ezt mondják: „Az antikrisztusok dolga oly távol áll tőlem. Nem tervezem, hogy antikrisztus leszek, és nem vagyok olyan rossz ember, mint ők. Egyszerűen kötelességtudón a legjelentéktelenebb ember leszek, és ez rendben is van, ami engem illet. Megteszem, amire kérnek, és nem fogom az antikrisztusok útját járni. Sőt, még ha van is bennem egy kevés antikrisztusi beállítottság, idővel fokozatosan változtatok rajta, az csak egy szokásos romlott beállítottság, és nem oly komoly. Nincs értelme ezt hallgatni.” Helyes ez a szemlélet? (Nem.) Miért nem? Ha valaki beállítottságbeli változást akar elérni, akkor azt a legfontosabb felfognia, hogy milyen állapotok, gondolatok és nézőpontok születhetnek a romlott beállítottságaiból mindenféle helyzetekben. Csak e dolgokat felfogva ismerheti meg, hogy melyek a saját romlott beállítottságai, mely területeken áll ellen Istennek és száll szembe az igazsággal, és milyen dolgok vannak benne, amelyek ellentétesek az igazsággal; amint ezeket a dolgokat megismeri, meg tudja oldani ezeket a problémákat és ezeknek a romlott beállítottságoknak a kérdését, valamint elérheti az igazságvalóságba való belépést. Ha nem érted meg azokat a különféle romlott beállítottságokat, amelyek különböző helyzetekben feltáruulnak, illetve azokat a különféle állapotokat, amelyek különböző helyzetekben felmerülhetnek, és nem érted azokat a módokat, ahogyan ezek a dolgok szembehelyezkednek az igazsággal, illetve, hogy hol merülnek fel problémák, akkor hogyan fogod megoldani ezeket a problémákat? Ha meg akarod oldani ezeket a problémákat, először azt kell megértened, hogy hol a forrásuk, milyen az állapotuk, hol merülnek fel a konkrét problémák, majd nekiláthatsz megoldani a belépésed módját. Ily módon a romlott beállítottságaid és a felmerülő különféle állapotok egyesével eloszthatók. Úgy tűnik, hogy még mindig nem nagyon vagytok tisztában az igazságvalóságba való belépéssel, illetve a romlott beállítottságok eloszlatásával és a beállítottságbeli változás elérésével; még mindig nem vagytok a helyes nyomon.

5. Hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a gyülekezetbeli státuszukhoz?

Ma az antikrisztusok érdekeire vonatkozó utolsó témáról fogunk beszélgetni: hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a gyülekezetbeli státuszukhoz. Amikor a gyülekezetbeli státuszukról van szó, milyen megnyilvánulásokat tanúsítanak az antikrisztusok, miket tesznek, valamint milyen nézőpontjaik és beállítottság-lényegük van, amikor ezeket a dolgokat teszik – ezeket három aspektusra fogjuk bontani, és egyesével fogjuk boncolgatni őket. Az első aspektus a „színleléssel”, a második a „szélhámossággal”, a harmadik pedig a „mindenek fölé magasodva”. E három aspektus mindegyike le van írva pár szóban, és összesűrítettnek tekinthető, ugyanakkor mindegyikben sok benne van az antikrisztusok különféle tetteiből, megnyilvánulásaiból és szólásaiból, valamint a hozzáállásukból és a beállítottságukból. Most gondolkodjatok el azon, miért ezt a három aspektust határoztam meg, hogy a mai témáról beszéljünk. Miután olvastátok, az

elmétekben hogyan határoztátok meg ezt a témát, hogy hogyan viszonyulnak az antikrisztusok a gyülekezetbeli státuszukhoz? Milyen elgondolásaitok voltak? Amit a legtöbb ember gondol, az kétségkívül az antikrisztusok zsarnoksága, státusz-érvényesítése, az emberek megnyerése, valamint a hatalom megkaparintása a gyülekezetben, nevezetesen ők mindig tisztviselők akarnak lenni, érvényesíteni akarják a státuszukat, hatalmat akarnak gyakorolni és irányítani akarják az embereket – az emberek alapvetően ezekre a dolgokra gondolnak. Ezek viszonylag nyilvánvaló aspektusok, amelyeket az antikrisztusok gyakran kinyilvánítanak a gyülekezetben. Nos, ezek mellett mely más megnyilvánulások vannak még, amelyeket az emberek nem látnak? Mi mást tesznek még az antikrisztusok, hogy szilárdan megvessék a lábukat a gyülekezetben, hogy státuszra és nagy tekintélyre tegyenek szert, sőt, hogy hatalomra jussanak és több embert irányítsanak? Milyen más megnyilvánulásaik vannak? Ezek a dolgok az antikrisztusok által alkalmazott még inkább félrevezető, álnok és burkolt módok és eszközök, valamint lehetnek a szívük legmélyén rejlő ismeretlen gondolatok, illetve rejtett szándékok és célok is, nemde? Nos, akkor beszéljünk ezekről egyesével.

a. Színleléssel

Az első aspektus a „színleléssel”. A „színlelés” szó szó szerinti jelentése könnyen érthető és egyértelműen nem dicsérő. Amikor valakire azt mondják, hogy ügyesen színlel, hogy minden, amit tesz, színlelés, hogy minden, amit tesz, mások számára áthatolhatatlan, és hogy csak felszínesen viselkedik és beszél másokkal, akkor az, aki így cselekszik és viselkedik, biztosan igen csalárd ember. Nem becsületes ember, és nem egyszerű, jámbor ember, hanem igen ügyes a pszichológiai manipulációban, igen körmönfont és nagyon ügyesen téveszt meg másokat. Ez a „színlelés” szó legalapvetőbb értelmezése. Nos, akkor mi a kapcsolat az antikrisztusok viselkedése és tettei, valamint az ilyesfajta viselkedés között? Mit tesznek, ami azt mutatja, hogy színlelés a lényegük? Pontosan mi a céljuk a színleléssel? Pontosan mi a szándékuk? Miért kell színlelniük? Ezek a dolgok szorosan kapcsolódnak ahhoz a témához, amelyről ma beszélgetni fogunk.

Az antikrisztusok olyan emberek, akik nem hajlandóak lemaradni mások mögött. Nem hajlandóak függeni másoktól, nem hajlandóak elfogadni más emberek utasításait, útmutatásait és parancsait, és nem hajlandóak hétköznapiak lenni, illetve arra, hogy mások lenézzék őket. Inkább olyan emberek, akik azt szeretnék, hogy legyen tekintélyük, hogy mások nagyra becsüljék őket és mások nagyra értékeljék őket. Emellett a gyülekezetben és más emberek körében még olyan emberek szeretnének lenni, akik parancsokat osztogatnak és utasítgatnak másokat, hogy saját maguknak csináljanak meg dolgokat. Saját tekintélyük, befolyásuk és az általuk gyakorolt hatalom eszközeivel akarják megvalósítani az óhajaikat, és nem akarnak hétköznapi emberek lenni, akiknek bárki parancsolgathat és akiket utasíthat, hogy tegyenek meg dolgokat. Ilyen törekvéseik és vágyaik vannak az antikrisztusoknak a többi ember között. Az antikrisztusok

meglehetősen érzékenyek, amikor a más emberek között elfoglalt státuszukról van szó. Egy csoport tagjaiként nem hiszik, hogy a koruk és a fizikai egészségük bármilyen jelentőséggel is bír. Amit fontosnak vélnek, az az, hogy miként látja őket a többség, hogy a többség időt ad-e nekik és helyet biztosít-e nekik a beszédükben és a tetteikben, hogy a státuszuk és a pozíciójuk magas vagy átlagos-e a többség szívében, hogy a többség magasan állónak vagy hétköznapiinak, illetve semmi különösnek látja-e őket és így tovább; hogy a többség szerint milyenek az Istenbe vetett hitük bizonyítékai, mennyire nyomatékosak a szavaik az emberek között, vagyis hány ember ismeri el őket, hány ember dicséri őket, támogatja őket, hallgatja őket odafigyeléssel és szívleli meg, miután valamit mondanak; sőt, hogy a többség vajon olyannak látja-e őket, akiknek nagy vagy kicsi a hite, hogy milyen elszántsággal viselik a szenvedést, mennyi mindenről mondanak le és mennyit áldoznak, mennyire járulnak hozzá Isten házához, hogy vajon az Isten házában elfoglalt pozíciójuk magas vagy alacsony-e, mit szenvedtek a múltban és milyen fontos dolgokat tettek – ezek a dolgok foglalkoztatják őket a leginkább. Az antikrisztusok a fejükben gyakran rangsorolnak és állítanak fel sorrendet, gyakran hasonlítgatják, hogy ki a legtehetségesebb a gyülekezetben, ki a leginkább érthető és ékesszóló a gyülekezetben, kinek vannak jó szakmai készségei és ki a legjártasabb a technológiában. Miközben összehasonlítják ezeket a dolgokat, folyamatosan azon fáradoznak, hogy különféle szakmai készségeket tanulmányozzanak, azon igyekezve, hogy jártasak tudjanak lenni bennük és a mesterei legyenek ezeknek. Az antikrisztusok főként arra koncentrálnak, hogy erőfeszítéseket tegyenek azzal, hogy prédikációkat tartanak, illetve azzal, hogy miként magyarázzák Isten szavait oly módon, ami dicsekvésre ad nekik lehetőséget és arra késztet másokat, hogy nagyra tartsák őket. Miközben ezt az erőfeszítést teszik, nem keresik azt, hogy miként értsék meg az igazságot és miként lépjenek be az igazságvalóságba, hanem inkább azon töprengenek, hogy miként jegyezzék meg ezeket a szavakat, miként dicsekedhetnek el még több embernek az erősségeikkel, hogy még több ember tudomására jusson, hogy ők aztán tényleg valakik, hogy nem csupán hétköznapi emberek, hogy ügyesek, hogy magasabban állnak a hétköznapi embereknél. Az antikrisztusok efféle elgondolásokat, szándékokat és nézeteket dédelgetve élnek az emberek között, és mindenféle dolgokat tesznek. Mivel ilyenek a nézeteik, valamint ilyenek a törekvéseik és az ambícióik, nem tehetnek mást, mint hogy mindenféle kicsi és nagy jó viselkedésformát, helyes szólást és jócselekedetet produkálnak. Ezek a viselkedésformák és cselekedetek azt váltják ki a lelki megértéssel nem rendelkező, az igazságra alapvetően nem törekvő és csak a jó viselkedés meglétére figyelő emberekből, hogy irigyeljék és csodálják az antikrisztusokat, sőt akár utánozzák és kövessék őket; ily módon pedig teljesül az antikrisztusok célja. Hogyan viselkednek az antikrisztusok, amikor ilyen szándékokat és ambíciókat táplálnak? Erről fogunk ma beszélni. Megbeszélésre érdemes téma, sőt, olyan, amelyre mindegyikőtöknek érdemes összpontosítani, és amit érdemes megismernie.

Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, egyáltalán nem fogadják el az igazságot – ami nyilvánvalóan egy tényt jelez: az antikrisztusok soha nem cselekszenek az igazságalapelvek szerint, soha nem gyakorolják az igazságot – ami egy antikrisztus legégbekiáltóbb megnyilvánulása. A hírnév és a státusz, valamint az áldások és a jutalmak mellett a másik, amire törekszenek, a test kényelmeinek és a státusz előnyeinek élvezete; és mivel ez a helyzet, természetesen bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak. Ezek a tények mutatják, hogy Isten nem szereti azt, amire törekszenek, sem pedig a viselkedésüket és megnyilvánulásaikat. És ezek egyáltalán nem az olyan emberek cselekedetei és viselkedései, akik az igazságra törekszenek. Néhány antikrisztusban például, aki olyan, mint Pál, megvan annak elhatározása, hogy szenvedjen, amikor a kötelességét teszi, egész éjjel képes fennmaradni és meglenni étel nélkül, amikor a munkáját végzi, képes legyőzni saját testét, bármilyen betegséget és kellemetlenséget le tud győzni. És mi a célja mindezzel? Az, hogy megmutassa mindenkinek, hogy képes félretenni önmagát – képes az önmegtagadásra – amikor Isten megbízatásáról van szó; hogy számára csak a kötelesség létezik. Mindezeket mások szeme láttára mutatja be. Amikor emberek veszik körül, nem pihen, amikor kellene, sőt szándékosan meghosszabbítja a munkaóráit, korán kel és későn fekszik le. De mi a helyzet a munka eredményességével és a kötelességük hatékonyságával, amikor az antikrisztusok így fáradoznak reggeltől estig? Ezek a dolgok túlmutatnak a megfontolásaik körén. Mindezt csak mások előtt próbálják tenni, hogy mások láthassák őket szenvedni, és lássák, hogyan hoznak áldozatot Istenért, anélkül, hogy önmagukra gondolnának. Arra egyáltalán nem gondolnak, hogy az általuk végzett kötelesség és munka az igazságalapelveknek megfelelően van-e végrehajtva. Csak arra gondolnak, hogy vajon mindenki látta-e a külsőlegesen jó viselkedésüket, hogy mindenki tudatában van-e annak, hogy vajon mindenkire tettek-e benyomást, és hogy vajon ez a benyomás csodálatot és elismerést vált-e ki belőlük, hogy vajon ezek az emberek a hátuk mögött elismerik-e és dicsérik-e őket, ezt mondva: „Tényleg képes elviselni a nehézséget, a tűrése és a rendkívüli kitartása mindannyiunkon túltesz. Olyasvalaki, aki az igazságra törekszik, aki képes szenvedni és nehéz terhet elviselni, tartóoszlop a gyülekezetben.” Ezt hallván az antikrisztusok elégedettek. Szívükben ezt gondolják: „Annyira okos voltam, hogy így megjátszottam magam, olyan ügyes voltam, hogy ezt tettem! Tudtam, hogy mindenki csak a külsőségeket nézi, és hogy tetszenek nekik ezek a jó viselkedésformák. Tudtam, hogy ha így viselkedem, azzal elnyerem az emberek helyeslését, tetszését, hogy a szívük mélyén csodálni fognak, hogy teljesen új megvilágításban látnak majd engem, és hogy többé senki nem fog lenézni engem. És ha egy nap a fennvaló felfedezi, hogy nem végeztem valódi munkát és elbocsát engem, akkor kétségkívül sokan lesznek, akik a pártomat fogják, akik sírni fognak értem és biztatnak, hogy maradjak, és felszólalnak az érdekemben.” Titokban örvendeznek a hamis viselkedésük felett – és vajon ez az örvendezés nem fedi fel egy antikrisztus természetlénységét is? És milyen lényeg ez? (Elvetemültség.) Így igaz – ez az elvetemültség lényege. Az elvetemültség lényegétől

uralva az antikrisztusok az önelégültség és az önimádat állapotát idézik elő, ami arra ösztönzi őket, hogy titokban zúgolódjanak Isten ellen és szembeszegüljenek Vele a szívükben. A felszínen úgy tűnik, hogy nagy árat fizetnek és a testük sok szenvedést visel el, de vajon tényleg tekintettel vannak Isten terhére? Őszintén feláldozzák magukat Istenért? Képesek hűségesen tenni a kötelességüket? Nem, nem képesek. A szívükben titokban versengenek Istennel és erre gondolnak: „Hát nem azt mondtad, hogy az igazság nélkül vagyok? Nem azt mondtad, hogy romlott beállítottságaim vannak? Nem azt mondtad, hogy arrogáns és önhitt vagyok, és hogy a saját királyságom megalapításával próbálkozom? Nem azt mondtad, hogy nincs lelki megértésem, hogy nem értem az igazságot és ezért szolgálattelvő vagyok? Majd én megmutatom neked, hogyan végzek szolgálatot és mit gondolnak rólam a testvérek, amikor így végzek szolgálatot és így cselekszem. Majd én megmutatom neked, hogy még több ember csodálatát el tudom-e nyerni azzal, hogy így cselekszem. És egy napon, amikor el akarsz küldeni és el akarsz ítélni engem, majd meglátom, pontosan hogyan is fogod azt intézni!” Az antikrisztusok így módon versengenek Istennel a szívükben, az igazságra való törekvést pedig ezekkel a jó viselkedésformákkal próbálják helyettesíteni. Ezáltal próbálják ellehetetleníteni annak a gyakorlati hatását, hogy Isten munkálkodik és az igazság gyakorlására vezeti az embereket, hogy azok beállítottságbeli változást érjenek el. Lényegében ezt az értelmezést használják fel Istennek az embert ítéleten és fenyítésen keresztül megmentő munkájának az ellehetetlenítésére és elítélésére, és azt hiszik, hogy helytelen és hatástalan az, ha Isten megítéli az embereket. Az antikrisztusoknak ezek az elgondolásai és nézőpontjai elvetemültek, alattomosak, Istennel szembeállóak és Isten ellen valók. Mielőtt Isten kifejezetten elítéli őket, a szívükben versengeni kezdenek Istennel; mielőtt Isten leleplezi őket és elítéli a viselkedésüket, elkezdenek színleléshez folyamodni, hogy félrevezessenek másokat és megnyerjék az emberek szívét annak érdekében, hogy tagadják Isten szavait és tagadják azt a tényt, hogy csak az igazságra való törekvés vezethet beállítottságbeli változáshoz és Isten szándékainak megelégtetéséhez. Vajon nem ez az értelmezésük lényege? Nincs tehát az antikrisztusoknak elvetemült beállítottsága? A szenvedésük mögött ilyen ambíciókat és hamisságokat dédelgetnek, és Isten ezért utálja az ilyen embereket és az ilyen beállítottságot. Az antikrisztusok azonban soha nem látják, illetve nem ismerik be ezt a tényt. Isten az ember szíve legmélyét figyeli meg, míg az ember csak a külső megjelenését látja az embernek – a legostobább dolog az antikrisztusokkal kapcsolatban az, hogy nem ismerik el ezt a tényt, és nem is látják. És így minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy jó viselkedéssel beburkolják és fényezzék magukat, hogy mások azt gondolják, képesek szenvedni és nehézséget elviselni, olyan szenvedést elviselni, amit az átlagember képtelen, olyan munkát végezni, amit az átlagember nem képes, hogy mások úgy gondolják, van kitartásuk, hogy képesek leigázni a saját testüket, és hogy nem törődnek a saját testi érdekeikkel és élvezeteikkel. Időnként még szándékosan is addig hordják a ruháikat, amíg egy kissé piszkosak nem lesznek, és

nem mossák ki azokat, még akkor sem, amikor búzleni kezdenek; bármit megtesznek, amiért más emberek imádják őket. Minél inkább mások szeme előtt vannak, annál inkább megtesznek mindent, amit tudnak, hogy mutogassák magukat, hogy mások különbözőnek lássák őket az átlagemberektől, hogy úgy lássák, az arra irányuló vágyuk, hogy feláldozzák magukat Istenért, nagyobb, mint az átlagembereké, hogy a szenvedésre való elszántságuk nagyobb, mint az átlagembereké, és hogy a kitartásuk a szenvedés elviselésére nagyobb, mint az átlagembereké. Az antikrisztusok ilyen viselkedéseket produkálnak az efféle körülmények között, és e viselkedések mögött az antikrisztusok szíve mélyén ott a vágy, hogy az emberek imádják és nagyra tartsák őket. Amikor pedig elérik céljukat, amikor hallják az emberek dicséreteit, és amikor látják, hogy az emberek irigy, csodáló és elismerő pillantásokat vetnek feléjük, akkor érzik boldognak és elégedettnak magukat a szívükben.

Mi a különbség az antikrisztusok szenvedést viselő és árat fizető felszínes jó viselkedése, valamint aközött, hogy az ember igazán tekintettel van Isten szándékaira, hűséges és őszintén feláldozza magát Istenért? (A szándék más. Azok, akik őszintén feláldozzák magukat Istenért, az alapelvek keresésére, a munka eredményeire, valamint a munka hatékonyságára fognak összpontosítani. A felszínen úgy tűnik, hogy az antikrisztusok feláldozzák magukat Istenért, ez azonban csak annak elérésére szolgál, hogy mások nagyra becsüljék őket. A munka hatékonyságára, illetve a munka eredményeire egyáltalán nem gondolnak.) Így van, különbség van a beszédük és a tetteik szándékaiban, ösztönzőjében és forrásában – ez teljességgel különböző. Azok az emberek, akik hozzájuk hasonlóan viselik a szenvedést és az igazságra törekednek, e szenvedés folyamán keresik az alapelveket. Az alapelvek keresése legalábbis azt mutatja, hogy megvan bennük a magát alávető mentalitás; nem próbálják a saját dolgaikat tenni, illetve nem próbálnak maguknak tenni dolgokat, a tetteikben alávetettség és istenfélő szív van, és igen világosan tudják, hogy a kötelességüket végzik, nem pedig az ember vállalkozásával foglalatostkodnak. Bár látszólag az antikrisztusok is szenvedést viselnek, ők csak ímmel-ámmal teszik ezt, és az emberek előtt fitogtatják, hogy lássák; nem keresik az igazságalapelveket, a tetteikben nincs alávetettség, illetve istenfélő szív, a szívük nem él Isten előtt, és arra próbálják felhasználni az efféle viselkedést és megnyilvánulásokat, hogy megnyerjék az embereket és megvásárolják az emberek kegyeit. Van itt különbség, nemde? Az antikrisztusok viselkedésének lényegéből ítélve mondhatjuk vajon, hogy a szenvedés elviselése náluk színlelés? (Igen.) Ez kellően bizonyítja, hogy a viselkedésük és a szenvedés elviselésének megnyilvánulása csupán a forma kedvéért van, színjáték, amelyet azért mutatnak be, hogy az emberek lássák – nem Isten előtt cselekszenek. Ez egy aspektus. A másik aspektus az, hogy az antikrisztusoknál senki sem ügyesebb a színlelésben és az ámításban – így hát rendkívül alkalmazkodóak és gyakran vetnek be bizonyos ravasz eszközöket az emberek félrevezetésére és megtévesztésére, hogy elérjék abbéli céljukat, hogy az embereket rávegyék, hogy imádják őket. Ebben a legjobbak, ez a

vérükben van, és veleszületett módon rendelkeznek ezzel a ravasz és változékony lényeggel. Vannak például olyan antikrisztusok, akiknek a szavai és viselkedése igen kedvesnek és alázatosnak tűnik, akik sosem leplezik le mások gyengeségeit, akik előzékenyek, akik nem sietnek meg- és elítélni másokat, akik, amikor az emberek negatívak és gyengék, azonnal segítő kezet nyújtanak. Azt a benyomást keltik, hogy melegszívű és kedves, jó emberek. Amikor az emberek nehéz helyzetben vannak, időnként szavakkal és esetenként pár tettel segítenek; olyan is van, hogy némi pénzt vagy anyagi dolgokat adományoznak a megsegítésükre. Külsőleg jónak tűnnek a tetteik. A legtöbb ember fejében ez az a fajta ember, akivel találkozni és cimborálni akarnak; az ilyen emberek nem fogják fenyegetni vagy zavarni őket, és sok segítséget kaphatnak tőlük – anyagi vagy mentális támogatást például, sőt akár magasabb szintű szellemi elméletekkel kapcsolatos segítséget és így tovább. Az ilyen emberek látszólag semmi rosszat nem tesznek: nem bomlasztanak, illetve nem zavarnak a gyülekezetben, és úgy tűnik, összhangot teremtenek, bármelyik csoport tagjai is; a működésük és a közvetítésük alatt mindenki boldognak tűnik, az emberek kijönnek egymással és nem veszekednek, illetve nem vitáznak. Amikor ők ott vannak, mindenki úgy érzi, hogy milyen jól kijönnek egymással, milyen közel állnak egymáshoz. Amikor távoznak, egyesek pletykálkodni kezdenek egymással, kiközösítik egymást, féltékennyé válnak és vitatnak dolgokat; csak akkor szűnik meg mindenki veszekedni, amikor ezek az antikrisztusok közöttük vannak és békére szólítanak fel. Ezek az antikrisztusok igen ügyesnek tűnnek a munkájukban, van azonban egy dolog, amely megmutatja, hogy valójában miben is sántikálnak: mindenki, akit ők tanítanak és vezetnek, képes szavakat és doktrínákat beszélni, mind tudják, hogyan üljenek a magas lovon és oktassanak ki másokat, mind tudják, hogyan hízelegjenek az embereknek és hogyan férközzenek a kegyeikbe, tudják, hogyan legyenek minden hájjal megkentek és csalárdak, tudják, kinek mit kell mondani, talpnyalókká lesznek, kívülről pedig tökéletesen békésnek tűnnek. Mivé tették a gyülekezetet ezek az antikrisztusok? Vallásos szervezetté. És mi az eredmény? Az emberek a sátáni filozófiájuk szerint élnek és nem hajlandóak az igazságra törekedni, nincs belépésük az életbe és teljesen elveszítették a Szentlélek munkáját. Így okoznak kárt a testvéreknek az antikrisztusok és így vezetik őket pusztulásba – közben mégis azt hiszik, hogy nagy hozzájárulásokat tettek, hogy nagy dolgokat tettek a testvérekért és nagy áldásokat hoztak nekik. Gyakran tanítják arra a testvéreket, hogy legyenek alázatosak és türelmesek, legyenek elnézőek és figyelmesek, amikor azt látják, hogy egy testvérnek problémája van, ne legyenek durvák a beszédben, illetve ne bántsanak másokat, valamint megmondják másoknak, hogy milyen pózban üljenek vagy álljanak, illetve milyen ruhákat viseljenek. Amit gyakran tanítanak a testvéreknek, az nem az, hogy miként értsék meg az igazságot, illetve lépjenek be az igazságvalóságba, hanem az, hogy miként kövessék az előírásokat és viselkedjenek jól. A gyámságuk alatt az emberek interakciói nem Isten szavain, nem az igazságalapelveken alapszanak, hanem a talpnyalói lét világi ügyekre vonatkozó filozófiáján. Látszólag senki sem bánt senkit,

senki sem mutat rá mások hibáira, ám senki sem mondja meg senkinek, hogy mit gondol valójában, és nem nyílik meg, valamint nem beszél a romlottságáról, a lázadó mivoltáról, a hiányosságairól és a vétkeiről. Ehelyett felszínesen arról fecseg, hogy ki szenvedett és fizetett árat, ki volt hűséges a kötelessége végzésében, ki volt jótékony a testvérekkel, ki tett jelentős hozzájárulást Isten házában, kit tartóztattak le és ítélték el, amiért hirdette az evangéliumot – ez minden, amiről beszél. Az antikrisztusok nemcsak arra használják fel a jó viselkedést – hogy látszólag alázatosak, türelmesek, elnézőek és segítőkészek –, hogy leplezzék és álcázzák magukat; személyes példát is próbálnak mutatni, hogy megfertőzzenek másokat ezzel a jó viselkedéssel, és arra bátorítsák őket, hogy utánozzák azt. A jó viselkedésük mögötti cél nem más, mint hogy az emberek figyelmének középpontjába kerüljenek, hogy elérjék, hogy az emberek nagyra tartsák őket. Amikor Isten választottjai az önismeretükről beszélnek és boncolgatják a saját romlott beállítottságaikat, ők csendben maradnak és egyáltalán nem tesznek kísérletet arra, hogy a saját romlottságukat boncolgassák. Amikor a testvérek leleplezik és megmetszik egymás romlott megnyilatkozásait, az antikrisztusok az egyetlenek, akik mindenkivel szemben alázatot, türelmet és elnézést gyakorolnak; ők nem leplezik le a romlottságot, amelyet valaki felfed, sőt még méltatják és dicsérik is a testvéreket a jó viselkedésükért és a változásért; a talpnyalók szerepét játsszák, a szeretetteljesség, a figyelmesség, az elnézés és a vigasztalás álcája mögé rejtőzve. Ezek az antikrisztusok abbéli megnyilvánulásai, hogy rendkívül ügyesek a színlelésben, valamint az emberek megtévesztésében és félrevezetésében.

Az antikrisztusok szavai minden esetben különösen kedvesnek, kulturálnak és választékosnak tűnnek. Nem számít, hogy ki sért alapelveket, vagy hogy ki szakítja és zavarja meg az egyház munkáját, az antikrisztus nem leplezi le és nem kritizálja ezeket az embereket; szemet huny felettük és hagyja, hogy minden dologban nagylelkűnek gondolják őt az emberek. Függetlenül attól, hogy milyen romlottságot fednek fel az emberek, és hogy milyen gonoszságot művelnek, az antikrisztus megértő és toleráns. Nem haragszik meg, nem gurul dühbe, nem lesz ingerült és nem hibáztatja az embereket, amikor azok valami rosszat tesznek és ártanak Isten háza érdekeinek. Akárki is az, aki gonoszságot követ el és megzavarja az egyház munkáját, az antikrisztus ügyet sem vet rá, mintha annak semmi köze sem lenne hozzá, és sosem sérti meg az embereket emiatt. Mi foglalkoztatja leginkább az antikrisztusokat? Az, hogy hányan tartják nagyra őket, és hogy hányan látják szenvedni és dicsérik emiatt őket. Az antikrisztusok azt hiszik, hogy a szenvedés sosem lehet hiábavaló; nem számít, milyen nehézséget viselnek el, milyen árat fizetnek, milyen jótetteket hajtanak végre, és hogy mennyire gondoskodók, figyelmesek és szeretetteljesek mások irányában, ezt mindet mások előtt kell végezniük azért, hogy minél többen láthassák. És mi a céljuk azzal, hogy így cselekszenek? Meg akarják vásárolni mások tetszését, azt akarják, hogy minél többen ismerjék el szívükben a cselekedeteiket, a magatartásukat és a jellemüket, és bólogassanak helyeslően. Még olyan antikrisztusok is vannak, akik a „jó ember” képét

próbálják kialakítani magukról ezzel a külsőleg jónak látszó viselkedéssel, hogy azután többen forduljanak hozzájuk segítségért. Valaki például elgyengül és azt hiszi, hogy a legtöbb emberben nincs szeretet, hogy igen önző és hogy nem szeret segíteni másoknak és nem melegszívű, aztán pedig arra a „jó emberre” gondol, aki valójában egy antikrisztus. Vagy valaki nehézséggel találkozik a munkájában és nem tudja, hogyan oldja meg. Nem jut eszébe senki, aki segíteni tudna, az első ember, akire gondol, az pedig ez a „jó ember”, aki valójában egy antikrisztus. Valaki nem akarja többé végezni a kötelességét, a világot akarja hajszozni, hatalomra és gazdagságra törekszik, és a saját életét éli, és még ha igen negatívvá és gyengévé válik is, akkor sem imádkozik Istenhez, illetve nem beszél senkivel, és ebben a helyzetben arra a „jó emberre” gondol, aki valójában egy antikrisztus. Amint a dolgok így mennek, ezek az emberek nem imádkoznak Istenhez, illetve nem olvassák többé Isten szavait amikor problémákkal találkoznak, hanem helyette erre a „jó emberre” akarnak támaszkodni a segítségben, aki valójában egy antikrisztus. Csak ennek a mások kedvét kereső embernek nyitják meg a szívüket és mondják el, hogy mi van a szívükben, és ezt a mások kedvét kereső embert kéri meg, hogy oldja meg a nehézségeiket; ezt az antikrisztust igenlik és követik. És vajon az antikrisztus nem éri-e el a célját ezzel? Amikor az antikrisztus elérte a célját, vajon nem emelkedik-e magasabbra a státusza a gyülekezetben, mint a hétköznapi embereké? És vajon valóban elégedett, amikor ő lehet az első számú és ő lesz a nagyhal a gyülekezetben? Nem, nem az. Milyen célt akar elérni? Azt akarja elérni, hogy még több ember ismerje el őt, tartsa nagy becsben és imádják őt, hogy helyet foglaljon az emberek szívében, és különösen, hogy elérje, hogy az emberek felnézzenek rá, rábízzák magukat, és őt kövessék, amikor nehézségekkel találkoznak az istenhitükben és nincs hová fordulniuk. Ez sokkal súlyosabb annál, mint amikor az antikrisztus az első számú és a nagyhal akar lenni a gyülekezetben. Mi olyan súlyos ebben? (Istennel verseng azért, hogy helye legyen az emberek szívében. Közvetlenül Isten helyébe akar lépni.) (Az ilyen embereket nehéz felismerni. Felszínes jó viselkedést tanúsítanak, hogy félrevezessenek másokat, ami oda vezet, hogy a többiek nem keresik többé az igazságot Isten szavaiban, illetve nem beszélgetnek az igazságról, amikor problémájuk van, hanem ezektől az antikrisztusoktól függenek és rájuk néznek fel, azt várva, hogy ők oldják meg a problémáikat és az ő szavait tekintve az igazságnak, ami azt eredményezi, hogy ezek az emberek egyre távolabb kerülnek Istentől. Ez egy sokkal alattomosabb és rosszindulatúbb módszer.) Így van, mindannyian megértettétek és megemlégtettétek azt a lényeges pontot, hogy az antikrisztusok helyet foglalnak és gyökeret eresztenek az emberek szívében, és el akarják venni Isten helyét. Valaki ezt mondja: „Ha Istent keresem, nem találom Őt; nem látom Őt. Ha Isten szavait keresem, a könyv olyan vastag, túl sok szó van benne és nehéz válaszokat találni. Ha azonban odamegyek ehhez az emberhez, azonnal válaszokat kapok; kényelmes és hasznos is.” Látod, a tetteik már nem is csak azt érték el, hogy az emberek imádják őket a szívükben, hanem hogy helyet is hagyjanak nekik ott. Isten helyére pályáznak – ez az antikrisztusok

célja azzal, hogy ezeket a dolgokat teszik. Nyilvánvaló, hogy ezekkel a tettekkel az antikrisztus máris kezdeti sikert ért el; ennek az antikrisztusnak már van is helye ezeknek az ítélőkéesség híján lévő embereknek a szívében, és egyesek már imádják is őt és felnéznek rá. Az antikrisztus ezt a célt akarja elérni. Ha valakinek gondja van és Istenhez imádkozik ahelyett, hogy az antikrisztust keresné, az elégedetlen és erre gondol: „Miért mész folyton Istenhez? Miért gondolsz folyton Istenre? Miért nem rám figyelsz, illetve miért nem rám gondolsz? Olyan alázatos és türelmes vagyok, képes vagyok lemondani dolgokról, oly sokat áldozok magamból és adakozom – nos, miért nem hozzám jössz? Oly sokat segítek neked. Miért nincs benned lelkiismeret?” Szomorú, feldúlt és mérges – mérges az illetőre és Istenre. A végső célja elérése érdekében fenntartja a színlelést, továbbra is adakozik, valamint türelmes és toleráns marad, alázatosnak mutatkozik, jóindulatúan beszél, sosem bánt meg másokat, gyakran nyújt vigaszt, amikor az emberek önmaguk megismerésével próbálkoznak. Valaki ezt mondja: „Lázadó vagyok; ördög vagyok és Sátán.” A válasza ez: „Nem vagy ördög, illetve Sátán. Ez csak egy kis probléma. Ne becsméreld magad ennyire és ne becsüld alá magad. Isten felemelt minket; nem vagyunk hétköznapi emberek, és nem szabad lekicsinyelned magad. Sokkal jobb vagy nálam; én romlottabb vagyok, mint te. Ha te ördög vagy, akkor én egy gonosz ördög vagyok. Ha te egy gonosz ördög vagy, akkor nekem a pokolba kell alászállnom és kárhozatot szenvednem.” Így segíti az embereket. Ha valaki beismeri, hogy veszteséget okozott Isten háza érdekeinek vagy a gyülekezet munkájának, az antikrisztus ezt mondja neki: „Nem nagy ügy, ha veszteséget okozol a gyülekezet munkájának, miközben a kötelességed végzed és egy kicsit eltévelyedsz. Korábban nálad sokkal nagyobb veszteségeket okoztam, és sokkal görbébb utakon jártam. Egyszerűen változtass azon, ahogyan a dolgokat teszed a jövőben, nem probléma. Ha úgy érzed, hogy nem viseli el a lelkiismereted, van némi pénzem, és majd én pótolom neked a veszteséget, úgyhogy ne légy zaklatott. Ha bármilyen problémád adódik a jövőben, csak gyere hozzám, és mindent megteszek majd, hogy segítsék neked, és bármit is tehetek, azonnal megteszem majd.” A „személyes hűség” efféle érzése van benne, de valójában miért is teszi ezt? Valóban segít neked? Árt neked, árokba vezet – a Sátán kísértésébe estél. Vermet ás neked, te pedig azonnal beleugrasz; beleesel a csapdába és mégis azt gondolod, nagyszerű ott, és ez az antikrisztus tönkretesz anélkül, hogy tudnád róla – micsoda ostobaság! Így kezeli, vezeti félre az embereket és árt nekik a Sátán és az antikrisztusok. Az antikrisztus ezt mondja: „Rendben van, ha csak egy kicsit figyelembe veszed Isten házának érdekeit és egy kicsit óvatos leszel a jövőben. Ez a dolog helyrehozható, senki sem tenne szándékosan ilyet. Ki lehet tökéletes ember közöttünk? Egyikünk sem tökéletes; mind romlottak vagyunk. Régebben sokkal rosszabb voltam nálad. Buzdítsuk egymást a jövőben. Mellesleg, még ha szenved is némi veszteséget Isten háza, Isten nem fog emlékezni rá. Isten oly megbocsátó és türelmes az emberrel szemben. Ha mi türelmet tudunk tanúsítani egymás iránt, akkor vajon Istennek nem kellene még inkább képesnek lennie a türelemre? Ha Isten azt mondja,

hogy nem fog emlékezni a vétkeinkre, akkor nekünk már egyáltalán nincsenek is vétkeink.” Bármilyen nagy hibát vét is az ember, az antikrisztus egyszerűen elüti egy vécél és átsiklik rajta, megmutatva, milyen nagy a szíve és mennyire jóindulatú, nagyszerű és toleráns is. Ez viszont azt a tévhitet kelti az emberekben, hogy Isten folyton leleplezi az embert az Ő kijelentéseiben, mindig ügyet csinál az emberek romlott beállítottságaiból és folyton kukacskodik az emberekkel. Ha egy ember vétett vagy fellázadt, Isten megmetszi, megítéli és megfenyíti őt, és úgy tűnik, mintha tapintatlan lenne az emberekkel. Az antikrisztus azonban minden helyzetben el tudja viselni az embereket és meg tud bocsátani nekik, ő oly nagyszerű és tiszteletben álló. Hát nem így van ez? Vannak egyes antikrisztusok, akik ezt mondják: „Van a nem hívőknek ez a szólása: »A vagyonos, nagy háztartásban semmi egy kis pazarlás.« Isten háza oly nagy, és isten bőséges áldásokat ad. Nem nagy ügy egy kicsit pazarlónak lenni; isten olyan sokat adományoz nekünk. Hát nem sokat pazaroltunk? És mit tett velünk isten? Hát nem elnézte az összeset? Az ember gyenge és romlott, isten pedig rég látta ezt, ha pedig látta, akkor vajon miért nem büntet meg minket? Ez azt bizonyítja, hogy isten türelmes és irgalmas!” Micsoda dolog ilyet mondani? Olyan szavakat használnak, amelyek helyesnek tűnnek és egyeznek az emberek elképzeléseivel, azért, hogy félrevezessék és kísértésbe ejtsék az embereket, hogy megzavarják a látásukat és megvezessék őket, valamint, hogy félreértsék Istent, hogy aztán egy cseppet se vágyjanak vagy kívánják alávetni magukat Neki. Az antikrisztusok által felbujtott, félrevezetett és tévútra vezetett emberek azt a kicsi lelkiismeretüket is elveszítik, amijük van, és mind elkezdnek az antikrisztusoknak engedelmeskedni és nekik alávetni magukat.

Az antikrisztusok különösen ügyesek a színlelésben, amikor mások körében vannak. A farizeusokhoz hasonlóan, kívülről igen toleránsnak tűnnek az emberekkel, valamint türelmesnek, alázatosnak és jó természetűnek látszanak – mindenkivel annyira elnézőnek és toleránsnak. Amikor problémákat kezelnek, mindig megmutatják, milyen hihetetlenül toleránsak az emberekkel az ő státuszuk helyzetéből, és minden szempontból nagylelkűnek és széles látókörűnek tűnnek, nem kukacskodnak másokkal, és megmutatják az embereknek, hogy milyen nagyszerűek és kedvesek is. Valójában vajon tényleg rendelkeznek az antikrisztusok ezekkel a lényekkel? Kedvesen bánnak másokkal, toleránsak az emberekkel és minden helyzetben tudnak segíteni az embereknek, de vajon mi a rejtett indítékuk arra, hogy ezeket teszik? Vajon akkor is megtennék ezeket a dolgokat, ha nem próbálnák megnyerni az embereket, illetve nem próbálnák megvásárolni az emberek kegyeit? Valóban ilyenek az antikrisztusok zárt ajtók mögött? Valóban olyanok, amilyenek más emberek körében tűnnek – alázatosak és türelmesek, toleránsak másokkal és szeretettel segítenek másokat? Ilyen lényeggel és ilyen beállítottsággal rendelkeznek vajon? Ilyen a jellemük? Egyáltalán nem. Minden, amit tesznek, színlelés, és azért történik, hogy félrevezesse az embereket és megvásárolja az emberek kegyeit, hogy a szívében még több embernek legyen kedvező benyomása róluk, valamint, hogy az emberek rájuk gondoljanak elsőként és az

ő segítségüket kérik, amikor problémájuk adódik. E cél elérése érdekében az antikrisztusok szándékosan mesterkednek, hogy kérkedjenek mások körében, hogy helyes dolgokat mondjanak és tegyenek. Mielőtt szólnak, ki tudja, hányszor szűrik meg, illetve munkálják ki a szavaikat a fejükben. Szándékosan mesterkedni fognak és törik a fejüket, töprengenek a megfogalmazásukon, a kifejezésükön, a hanglejtésükön, a hangjukon, sőt a tekintetükön, amellyel az embereket illetik, valamint a hangnemen, amellyel beszélnek. Mérlegelni fogják, hogy kivel beszélnek, hogy az illető idős vagy fiatal, hogy az illető státusza a sajátjuknál magasabb vagy alacsonyabb, hogy az illető nagyra becsüli-e őket, hogy az illető magában vajon neheztel-e rájuk, hogy az illető személyisége vajon összeegyeztethető-e az övékkel, az illető milyen kötelességet végez és milyen helyet foglal el a gyülekezetben és a testvéreik szívében. Alaposan megfigyelik ezeket a dolgokat és figyelmesen eltűnődnek rajtuk, és amint mérlegelték ezeket, kitalálják, hogyan bánjanak mindenféle emberrel. Függetlenül annak módjaitól, ahogyan az antikrisztusok a különféle emberekkel bánnak, a céljuk nem más, mint annak elérése, hogy az emberek nagyra becsüljék őket, hogy rávegyék az embereket, hogy többé ne egyenlőként tekintsenek, hanem inkább nézzenek fel rájuk, hogy még több ember legyen, aki csodálja őket és felnéz rájuk, amikor beszélnek, aki helyesli és követi őket, amikor dolgokat tesznek, valamint felmenti és védi őket, amikor hibáznak, és hogy még több ember legyen, aki kiáll mellettük, keservesen panaszkodik a nevükben, valamint állást foglal, hogy vitatkozzon és szembeszálljon Istennel, amikor felfedik és elutasítják őket. Amikor hatalmukat veszítik, képesek oly sok embert maguk mellett tudni, aki segíti őket, kifejezi támogatását és kiáll mellettük, ami azt mutatja, hogy a státusz és a hatalom, amelyet az antikrisztusok szándékosan terveztek ápolni a gyülekezetben, mély gyökeret vert az emberek szívében, valamint, hogy a „fáradtságos erőfeszítésük” nem volt hiábavaló.

Az antikrisztusok a tőlük telhető legjobban igyekeznek kezelni és megközelíteni a státuszukat, tekintélyüket, hírnevüket és hatalmukat az emberek között – nem fognak lazítani, nem lesznek lágyszívűek, és még kevésbé lesznek óvatlanok. Mindenki más szemében megfigyelik a kifejezést, a személyiségüket, a napi szokásaikat, a törekvéseiket, a pozitív és a negatív dolgokhoz való hozzáállásukat, sőt, még inkább megfigyelik mindenki más bizodalját és hűségét az istenhitében, valamint azt, hogy miként viszonyulnak ahhoz, hogy feláldozzák magukat Istenért és végezzék a kötelességüket, és így tovább – igen sok erőfeszítést tesznek ezekbe a dolgokba. Nos, eme hozzáállásuk alapján kerülnek azokat és óvakodnak azoktól, akik az igazságra törekednek és akik felismerhetik őket, és óvatosan beszélnek és viselkednek az ilyen emberek körében. Amikor viszonylag gyenge személyiségű, olyan emberek körében vannak, akik gyakran negatívak és nem értik az igazságot, valamint egyes ostoba és az igazságot gyengén felfogó emberek körében gyakorta minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy mutogassák magukat, állandóan színészkedjenek egy cirkuszi mutatványhoz hasonlóan, és minden lehetőséget megragadjanak arra, hogy előadást rendezzenek. Amikor például az

összejövetelek alkalmával a legtöbben elismerik őket, kisebbség érez ellenszenvet velük szemben, és még többen nem látják tisztán őket, előadásba kezdenek és keresik a lehetőséget, hogy beszédet tartsanak. Beszélnek a saját tapasztalataikról, a múltbeli „dicső történetükről”, az Isten házában elért érdemükről, sőt még arról is, hogy a Fennvaló miként méltányolta és metszette meg személyesen őket – egyetlen ilyen lehetőséget sem mulaszthatnak el. Nem számít, kivel vannak, illetve mi az alkalom, az antikrisztusok mindig csak egy dolgot tesznek: előadást rendeznek, nevezetesen nagyképűsködnek. Ez az antikrisztusok lényege: idegenkednek az igazságtól, elvetemültek és szégyentelenek. Milyen messzire mennek az előadásaikban? Talán magatok is szemtanúi voltatok néhánynak. Egyesek esetében világosan látható, hogy előadást rendeznek, kérkednek, megnyerik az emberek szívét és megragadják a lehetőségeket arra, hogy másokat arra készítsenek, hogy nagyra tartsák őket. Egyesek megvetik, mások figyelmen kívül hagyják, sőt gúnyolják őket, őket azonban ez nem érdekli. Mi érdekli őket? Ami őket érdekli, az az előadásuk, amely mély benyomást tesz az emberekre, ami eléri az embereknél, hogy meglássák, miként mernek ők dolgokat mondani, hogy van bátorságuk, vezetői stílusuk, vezetői tehetségük, bátorságuk, hogy ne legyen lámpalázuk mindenki előtt, sőt még inkább abbéli képességük, hogy pánikolás nélkül képesek kezelni dolgokat. Akkor elégedettek, amikor elérik az embereknél, hogy megértsék és lássák ezeket a dolgokat, és ezért tesznek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy abban a pillanatban megrendezzék az előadást, amikor lehetőségük nyílik erre, és korlátok, mindenféle aggály és szégyenérzet nélkül szerepelnek. Ezt teszik az antikrisztusok. Ha mindig a fő témáról beszélek az összejöveteleken, egyesek elálmosodnak, miközben beszélni hallanak. Vagy esetleg amikor a fő témáról beszélek, az emberek esze még mindig más dolgokon jár, és nem könnyű odafigyelniük arra, amit mondok. Az ehhez hasonló helyzetekben csevegek egy keveset, elmesélek egy történetet vagy viccet mondok. Ezeknek a dolgoknak és történeteknek általában bizonyos, az emberek által az életükben felfedett romlott beállítottságokhoz és állapotokhoz van köze. Történeteket használok, illetve viccet mondok, hogy egy kicsit felébresszem az embereket, hogy egy kicsit jobban értsenek. Amikor az antikrisztusok ezt látják, erre gondolnak: „Vicceket mesélsz a prédikációidban az összejövetelek alkalmával. Én is tudok, vagyok olyan jó, mint te. Csak úgy lazán elsütök egy béna viccet, és mindenki nevetésben tör majd ki, és mindenki élvezni fogja – milyen nagyszerű! Csak úgy lazán elmondok egy történetet, aztán senki nem akar majd az összejövetelekre járni, csakis az én történeteimet akarják majd hallani.” Versengenek Velem ebben. Van bármi értelme annak, hogy versengenek Velem ebben? Én miért mesélek történeteket? Miért bocsátkozom csevegésbe? Az emberek megérthetnek néhány dolgot a csevegésemből és a történeteimből, ez pedig könnyed módon segít nekik megérteni az igazságot – az Én célom ez. Az antikrisztusok azonban belekapaszkodnak ebbe, és megpróbálják kihasználni, mondván: „Az összejöveteleken – az idő során, amely oly döntő és fontos – te csak nekiállsz csevegni, úgyhogy én is ezt fogom tenni.” Vajon a csevegés mindig

ugyanaz? Az antikrisztusok, ezek a szemetek még csak az igazságot sem értik – nos, mi származhat az ő csevegésükből? Mi származhat az ő történeteikből vagy vicceikből? Ezek a lelki megértés nélküli fenevadak túlságosan felszínesen és könnyedén veszik az igazságról való beszélgetés és a történetmesélés komoly dolgait. Miféle emberek tesznek ilyet? Az antikrisztusok, a lelki megértés híján lévő emberek, valamint azok szeretnek ilyesmiket tenni, akik nem törekednek az igazságra.

A testvérek szeme, a legtöbb ember szeme szinte semmi hibát nem tud észrevenni az antikrisztusok színlelő cselekedeteiben. Miért van ez? Azért, mert az antikrisztusok leplezik és rejtegetik a hibáikat és nem engedik, hogy meglásd azokat; rejtve, zárt ajtók mögött tartják az elvetemült oldalukat, a züllött és a rossz oldalukat. Hol van a „zárt ajtók mögött”? Azokon a helyeken, amelyeket nem látsz, nevezetesen az otthonuk, a társadalom, a munkájuk, a rokonaik és a barátaik előtt; ezeket a területeket nem látod, illetve nem kerülsz kapcsolatba velük. Azok a szavaik és viselkedésük, amelyeket látsz és amelyekkel kapcsolatba kerülsz, teljességgel a színlelő oldalukat jelentik, azt az oldalukat, amely megmunkáláson esett át. Az az oldaluk a valódi lényegük, a valódi arcuk, amelyet nem láthatsz. És mi a valódi arcuk? Amikor a nem hívő családjuk körében vannak, mindenféle csúnya szavakat szólnak – panaszokat, neheztelő szavakat és másokkal szemben ellenséges szavakat, a testvéreket megítélő és elítélő szavakat, panaszokat arról, hogy Isten háza igazságtalan – mindezeket mondják, semmit sem hagynak ki, a legkevésbé sem fogják vissza magukat. Amikor a rokonaik és a barátaik körében vannak, megvitatják a szekuláris világot és mások családjáról pletykálnak, bekapcsolódnak a nem hívők mindenféle szekuláris tevékenységébe, sőt esküvőkön és temetéseken is aktívan részt vesznek. Nem hívőkkel pletykálnak, megítélnék és szidalmaznak másokat, alaptalan szóbeszédet terjesztenek az emberekről és rágalmaznak őket a hátuk mögött – mindezeket a dolgokat mondják. Amikor a nem hívők körében vannak – miközben másokkal foglalkoznak, becsapnak embereket, klikkeket alkotnak, támadják az embereket, a munkahelyen pedig bemáráthatnak másokat, beáruulhatnak másokat és tiporhatnak másokat, hogy magasabb pozícióba kerüljenek – ezeket is mind megtehetik. A családjuk vagy a nem hívők körében nem türelmesek, nem toleránsak, illetve nem alázatosak, hanem teljességgel felfedik a valódi arcukat. Isten házában báránybőrbe bújt farkasok, amikor pedig nem hívők, olyan emberek körében vannak, akik nem hisznek Istenben, felfedik a farkas arcukat, hogy mindenki lássa; harcolnak a nem hívőkkel a saját érdekeikért, egy szóért, egy szólásért, és vég nélkül fognak vitatkozni a nem hívőkkel a legkisebb érdekért, amíg el nem vörösödik az arcuk. Ha nem származik hasznuk, illetve megmetszik őket Isten házában, akkor hazamennek és lármát csapnak, bajt csinálnak és úgy viselkednek, hogy a családjuk fél tőlük. A nem hívők között nincs bennük keresztényi illendőség, sem tanúságot nem tesznek úgy, ahogyan a keresztényeknek kellene – ízig-vérig farkasok, még csak nem is emberek. Isten házában és a testvérek előtt ígéreteket tesznek, esküdöznek, kifejezik az elszántságukat, és úgy tűnik, hogy hajlandóak feláldozni magukat Istenért és látszólag

van hitük Istenben. Amikor azonban a nem hívők közé érkeznek, a törekvéseik és a hiedelmeik azonosak a nem hívőkével. Egyesek még hírességeket is követnek a nem hívőkhöz hasonlóan, és másolják a hírességek napi viseletét, kiteszik a felsőtestüket, kibontva hordják a hajukat és erős sminket viselnek – sem emberre, sem kísértetre nem emlékeztetnek. Mindennap divatos ruhákat hordanak és lépést tartanak a korral, úgy érzik, hogy az élet olyannyira tele van ízekkel, a szívük legmélyén pedig egyáltalán nem éreznek utálatot az iránt, ahogyan a nem hívők élnek. Az antikrisztusok sok mindent megtesznek és nagy erőfeszítésekbe bocsátkoznak, hogy helyet biztosítsanak maguknak a gyülekezetben, és hogy tekintélyük és státuszuk legyen az emberek szívében. Ezt az erőfeszítést teljességgel azért teszik, hogy elérjék a céljaikat, valamint azt, hogy a többiek nagyra tartsák és imádják őket. Ezek a viselkedések, megközelítések és külső megnyilatkozások nagyon mások, mint ahogyan a zárt ajtók mögött élnek, az emberek háta mögötti tetteik és viselkedésük pedig végképp nem olyasmi, amit egy kereszténynek tennie kellene. Ezzel a világos összehasonlítással eldönthetjük, hogy minden, amit tesznek és felfednek a testvérek körében, csupa színlelés, hogy az nem valós és nem természetes megnyilatkozás. Az antikrisztusok csak azért folyamodnak színleléshez, hogy elérjék a céljaikat, különben soha nem kompromittálnák magukat, hogy ezeket a dolgokat tegyék. A cselekedeteikből, a beállítottságaik zárt ajtók mögötti megnyilatkozásaiból, valamint a saját törekvéseikből ítélve nem szeretik az igazságot, nem szeretik a pozitív dolgokat, nem szeretik az illendőséget és a becsületességet, azt pedig még kevésbé szeretik, hogy szenvedést viseljenek és árat fizessenek, illetve a keresztény utat kövessék. Ezek az általuk tanúsított jó viselkedésformák ezért nem a szívükből erednek, nem önként jönnek, nem hamisítatlanok, hanem inkább a saját kívánságaikkal ellentétesek, azért teszik, hogy mások lássák, valamint, hogy kegyet nyerjenek és lefizessék az emberek szívét. Egyesek ezt kérdezik: „Mi hasznuk származik abból, ha lefizetik az emberek szívét?” Az antikrisztusok ebben különböznek a hétköznapi emberektől; ez a haszon oly fontos számukra. Nos, akkor mi ez a haszon? Az, hogy amikor az emberek körében állnak, nincs senki, aki ne ismerné őket, senki, aki ne helyeselné nekik, senki, aki ne dicsérné őket, senki, aki ne imádná őket. Az emberek az antikrisztust keresik fel, amikor problémájuk adódik, ahelyett, hogy keresnének és Istenhez imádkoznának. És hogyan érzi magát az antikrisztus, amikor mindenki őt imádja és körülötte forog? Úgy érzi, hogy istenhez hasonlatos, illetve rendkívüli személy, és úgy érzi, felhőkön lebeg, a fellegek felett jár, ami különbözik attól, ahogyan egy hétköznapi ember él. Amikor emberek között van, mindenki dicsérettel és csodálattal halmozza el őt és úgy magasztalja, akár a hold körül csoportosuló csillagokat – micsoda nagyszerű érzés ez, és mennyi élvezet, vigasz és boldogság van a szívében! Az antikrisztusok pontosan ezt akarják. Ha azonban az emberek egy csoportjában senki sem figyel az antikrisztusra, ha igen kevés ember ismeri a nevét, ha senki sem ismeri az erősségeit, ha a legtöbb ember fejében hétköznapi embernek tekintik, olyannak, akinek semmiféle különleges jellegzetessége, semmiféle erőssége nincs, nincs benne semmi rendkívüli, semmi olyasmi, amit mások

becsülhetnek vagy tisztelhetnek, illetve olyasmi, amiről bárki is csodálattal beszélhet, akkor az antikrisztus ettől kényelmetlenül és rosszul érzi magát a szívében; nem érzi úgy magát, mint egy istenség, vagy mintha a fellegek felett járna. Így élni számára túlságosan unalmas, túl kényelmetlen, túl fojtogató, kevésbé kielégítő és nem érdemes. Azt hiszi, hogy ha egész életében csak egy hétköznapi embernek kell lennie, némi kötelességet végezve és megfelelő színvonalú teremtetten lényé válva, akkor mi öröm van vajon egy ilyen életben? Hogy lehet ilyen kevés öröm az istenhitben? Számára ez túlságosan alacsony mérce és meg kell emelni. De hogyan kell megemelni? Növelnie kell a népszerűségét, hogy az emberek felnézzenek rá és nagyra becsüljék őt, és akkor ragyogó életet élhet. Ezért van az, hogy amikor imádkozik, nem otthon teszi azt egyedül, hanem el kell mennie a templomba, hogy imádkozzon, olyankor imádkozzon, amikor összejötte a testvérekkel, hangosan imádkozzon, nyelvtani szabályok szerint imádkozzon, logikusan, szabályos módon és átgondoltan, úgy imádkozzon, hogy minden jelenlévő hallja, hogy minden jelenlévő hallja az ékesszólását és világos gondolkodását, és tudja, hogy megvan a saját törekvése. Amikor Isten szavait olvassa, azt sem otthon, egyedül teszi. Először otthon felkészül, majd felolvas másoknak, hogy a többi ember lássa, hogy Isten szavai, amelyeket olvas, mind fontosak, mind döntőek. Bármit is tesz, mindig zárt ajtók mögött készíti el a házi feladatát, és csak amikor felkészült, amikor mások tiszteletreméltónak tartják és elismerik, akkor járul a többiek elé. Sőt, olyanok is vannak, akik otthon, a tükör előtt nézik át és készülnek fel, mielőtt mások elé vinnék. Amikor mások elé viszik, az nem a teljesen eredeti állapotában van, hanem számos alkalommal feldolgozáson esett át, az antikrisztus gondolatai, nézetei, romlott beállítottságai, ravasz mesterkedései és alattomos eszközei által kimunkált. Annak érdekében, hogy elérjék abbéli céljukat, hogy státuszuk és népszerűségük legyen a gyülekezetben és az emberek között, az antikrisztusok semmilyen ár megfizetésétől nem riadnak vissza, hogy megtegyék ezeket a dolgokat. Minek nevezzük ezért mindezeket a dolgokat? Valódi megnyilatkozások vajon? Olyan gyakorlatok, amelyekhez egy beállítottságbeli változásra törekvő ember folyamodna? (Nem.) Ezek mind színlelésből erednek; az antikrisztusok oly sok színlelésbe bocsátkoznak, hogy az ember rosszul lesz tőle!

Egyes emberek nem fognak beszélgetni az összejöveteleken, ha előbb nem készítettek piszkozatot. Elsőként zárt ajtók mögött piszkozatot kell készíteniük, többször kiegészíteni, kidolgozni, csiszolni, és csak akkor fognak beszédet tartani a testvérek előtt, ha készen van. Valaki ezt mondja nekik: „Mi mind testvérek vagyunk itt, csak beszélj őszintén és igazul az összejöveteleken. Egyszerűen mondd ki bármit, ami eszedbe jut. Ez a legjobb út.” Ők így válaszolnak: „Nem, nem tehetem. Ha ezt teszem, akkor a testvérek le fognak nézni engem.” Látod, önkéntelenül mondanak valami igazat. Minden tekintetben azért cselekszenek, hogy megőrizték a hírnevüket és a státuszukat. Egyes emberek, akik a társadalomban kiemelkedő tehetségek, professzorok, egyetemi hallgatók, doktoranduszok, illetve tudományos kutatók, bizonyos színlelő viselkedésmódokat és kimunkált viselkedésmódokat alkalmaznak az emberekkel való interakcióik során azért,

hogy bizonyítsanak, valamint őrizzék a státuszukat és a hírnevüket. Vagyis álarcot viselnek az emberekkel való érintkezésük során, az emberek pedig soha nem tudják, mire is törekednek valójában, hogy van-e gyengeségük, hogy pontosan mire készülnek a zárt ajtók mögött, és amikor a magánéletükről és a magatartásuk módjáról van szó, illetve arról, ahogyan a világgal foglalkoznak, mindig ott egy szemernyi kétség, mindig ott egy kérdőjel. Hát nem ilyen mélyreható színlelésbe bocsátkoznak ezek az emberek? Nos, hogyan kellene bánnod ezekkel az emberekkel? Talán úgy, hogy mivel ők hamisak veled, te is hamis vagy velük? Ha például csak udvarias kedvességeket mondanak, amikor találkoznak veled, te is állandóan udvarias vagy velük – elfogadható ez? (Nem.) Nos, akkor mi a velük való kapcsolódás megfelelő módja? (Amikor az ember felfedezi, hogy ezeket a megnyilvánulásokat tanúsítják, először le kellene lepleznie őket, elbeszélgetni velük arról, hogy milyen a természetlényege az efféle beállítottságnak és milyen szándék uralja azt. Ha nem fogadják el azt, amit az ember mond, akkor nem kell újra beszélgetnie velük.) Le kell lepleznetek őket, ha pedig nem fogadják el azt, amit mondotok, akkor kerülnötök kell őket. Vannak közöttetek olyanok, akiket még mindig félre tudnának vezetni, és akik imádják őket? A mostani érettségetek birtokában alapvetően képesek vagytok egy kicsit átlátni ezeken a nyilvánvaló farizeusokon, ha azonban olyasvalakivel találkoztok, aki ügyesebb, aki színleléshez folyamodhat, aki mélyen rejtőzködik, akkor vajon képesek lesztek átlátni rajta? Ha mindig csak a helyes dolgokat mondja és teszi, ha látszólag nincsenek hibái és sosem hibázik, ha időnként negatívvá és gyengévé válsz bizonyos dolgok kapcsán, ő azonban soha, ha pedig mégis, akkor maga meg tudja oldani azt és gyorsan feláll belőle, te azonban nem tudsz, akkor – ha ilyen emberekkel találkozol, el fogod ismerni és imádni fogod őket, valamint tanulni fogsz tőlük és követni fogod őket. Ha nem vagy képes felismerni az ilyen embereket, akkor nehéz megmondani, hogy félre fognak-e vezetni vagy sem.

Hány aspektusról beszélgettünk már a színlelés témakörében? Az egyik aspektus az, hogy a szenvedés viselését színlelésként használják. A szívükben valójában nem akarnak szenvedést elviselni, és nagyon ellenállóak azzal szemben, mégis igen vonakodva elviselik a szenvedést, feladnak dolgokat és árat fizetnek a céljaik elérése érdekében. Miután szenvedtek, még mindig nem nyugszanak bele, és úgy érzik, hogy nem érte meg ez a szenvedés, mivel sok ember nem tud róla. Ezért aztán mindenhol reklámozzák azt, sok embernek elmesélik, aki nem tudott róla. Végül néhányan megtudják, mi történt, és mély benyomást tesznek rájuk, nagyra tartják és imádják őket, ezzel pedig elérik a céljaikat. Olyanok is vannak, akik jó, illedelmes és kötelességtudó emberekként hirdetik magukat, és ennek a képnek, identitásnak és személyiségnek a segítségével akarnak társulni az emberekkel, hogy azok azt higgyék, ők jó emberek és közel kerüljenek hozzájuk. Céljukként kezelik azt, hogy ilyen jó emberek legyenek, annak érdekében, hogy még több ember csodálatában részesüljenek, hogy az emberek nagyra tartsák őket és növelhessék a népszerűségüket. Hát nem így van? (De igen.) Az antikrisztusok által alkalmazott bizonyos megközelítések segítségével az imént

lelepleztük és boncolgattuk a színlelő viselkedésük mögötti rejtett célokat és a színlelésük lényegét, azt, hogy mit tesznek és mit mondanak, valamint milyen megnyilvánulásokat tanúsítanak, amelyek bizonyosággal szolgálnak a színlelésükre. Itt befejezzük a beszélgetést erről az aspektusról.

b. Szélhámossággal

Most a második aspektusról fogunk beszélgetni. Az antikrisztusok gyakran használják az álszentséget arra, hogy státuszt szerezzenek; mondanak bizonyos dolgokat, amelyeket az emberek szeretnek hallani, és amelyek egyeznek az elképzeléseikkel, valamint tesznek bizonyos dolgokat a felszínen, amelyek miatt az emberek elismerik és csodálják őket, ezzel növelve a népszerűségüket – ez egy másik módja annak, ahogyan az antikrisztusok félrevezetik az embereket. Vajon van különbség a szélhámosság és a színlelés között? A külsődleges viselkedés tekintetében a színlelés és a szélhámosság általában egy állapot; egymással összefüggőek. Mi külön-külön fogunk beszélgetni róluk, hogy érthetőbben hangozzanak az emberek számára, és az emberek világosabban megismerhessék őket. A „szélhámosság” elsődleges jelentése nem a meghamisítás, hanem az utánzás. Miért folyamodnak szélhámossághoz az antikrisztusok? Természetesen vannak bizonyos céljaik: azért folyamodnak szélhámossághoz az antikrisztusok, hogy státuszt és tekintélyt szerezzenek; ha nem erről lenne szó, sosem folyamodnának szélhámossághoz, soha nem tennének efféle ostobaságot. Ez világosan látható azok számára, akiknek a szeme képes a felismerésre. Ha az emberek gyakran folyamodnak szélhámossághoz, természetsszerűleg kivívják mások undorát, utálatát és korholását – akkor mégis miért cselekednek továbbra is úgy az antikrisztusok, ahogyan cselekednek? Egyszerűen ilyen a természetük: nem érdekli őket, hogy mibe kerül, hogy hírnevet és státuszt nyerjenek, már nincs szégyenérzetük. Az első dolog, amit az antikrisztusok tesznek azért, hogy státuszt szerezzenek az emberek fejében, az, hogy elérik, hogy az emberek bízzanak bennük, felnézzenek rájuk és imádják őket. Nos, hogyan érik el ezt a célt? Amellett, hogy némi jó viselkedést és az emberek elképzeléseihez igazodó megnyilvánulásokat színlelnek, nagy és híres alakok stílusát követik, lemásolva a beszédmódjukat annak érdekében, hogy az emberek nagyra becsüljék őket és felnézzenek rájuk. Ily módon bizonyos emberek a gyülekezetben alig észrevehetően imádni kezdik őket, hízelegni kezdenek nekik és támogatni kezdik őket, szellemi alakokként vagy híres emberekként néznek fel az antikrisztusokra, ami azt jelenti, hogy a gyülekezetben és az emberek bizonyos hányadának szívében szellemi alakokként csodálják és tisztelik az antikrisztusokat. Ez azért van, mert a legtöbb emberből teljességgel hiányzik a tisztánlátás, és bárkit imádnak és tisztelnek, akit a szívük kedvel és csodál. A gyülekezetben főként milyen embert alakítanak az antikrisztusok? Szellemi embereket alakítanak, mivel a legtöbb ember imádjaa a szellemi embereket. A judaizmusban a farizeusok voltak az emberek által imádott szellemi emberek, az emberek a tudásukért, a hamis jámborságukért és a jó viselkedésükért imádták őket;

így tehát a judaizmusban a farizeusok igen népszerűek voltak, igen csodáltak voltak. Ma is vannak olyanok a gyülekezetben, akik szeretnek szellemi embereket imádni. Először azokat imádják a gyülekezetben, akik sok éve hisznek Istenben, akiknek vannak bizonyos úgynevezett spirituális tapasztalásaik és bizonyosságaik, akik részesültek Isten kegyelmében és áldásaiban, akiknek nagyszerű látomásaik voltak, akiknek volt valamilyen rendkívüli tapasztalásuk. Emellett ott vannak azok is, akik dicsekvők és nagydumások az emberek körében, imádatot és csodálatot kiváltva a többiekből. Vannak mások, akiknek az eszközei, módszerei, valamint a cselekedeteit irányító alapelvei összhangban állnak a gyülekezeti szabályokkal, akiknek a külső viselkedése jámbornak tűnik. Vannak aztán mások, akiknek látszólag nagy hite van Istenben. Ezek az emberek mind megkapják a szellemi ember címet. Nos, miként alakítanak szellemi embereket az antikrisztusok? Egész egyszerűen annyit tesznek, hogy azt mondják, amit a szellemi emberek mondanak, és azt teszik, amit a szellemi emberek tesznek – azért, hogy az emberek szellemi emberként tekintsenek rájuk. De vajon szívből mondják és teszik ezeket a dolgokat? Nem: ez utánzás, előírások követése, csak azért teszik, hogy mások lássák. Ha például történik velük valami, azonnal imádkoznak – ám nem keresnek és nem imádkoznak igazán, csak ímmel-ámmal cselekszenek, színlelnek, hogy az emberek azt mondják, mennyire szeretik Istent és milyen nagy bennük az istenfélelem. Sőt, amikor megbetegszenek és kezelésre van szükségük, nem kezelik magukat és nem veszik be a szükséges gyógyszert. Az emberek ezt mondják: „Ha nem szedsz gyógyszert, a betegséged súlyosbodhat. Megvan az ideje az orvosságnak és megvan az ideje az imádságnak. Csak követned kell a hitedet és nem szabad elhagynod a kötelességedet.” Ők így válaszolnak: „Rendben – Isten velem van, nem félek.” Külsőleg úgy tesznek, hogy nyugodtak, nem félnek és teli vannak hittel, belül azonban rettegnek és titokban azonnal az orvoshoz rohannak, amint bármiféle kellemetlenséget éreznek. Ha pedig valaki rájön, hogy orvoshoz mentek és gyógyszert szedtek, megpróbálnak indokokat, illetve kifogásokat találni, hogy eltussolják a dolgot. Azt is gyakran mondják, hogy: „A betegség próbatétel istentől. Ha kórságban élsz, megbetegszel; ha isten szavaiban élsz, nincs betegség. Nem szabad kórságban élnünk – ha isten szavaiban élünk, eltűnik majd ez a betegség.” Nyíltan gyakran ezt tanítják az embereknek, Isten szavait használják az emberek segítésére; titokban azonban emberi eszközökkel szüntetik meg a betegségüket. Mások előtt azt mondják, hogy Istentől függenek és hogy minden Isten kezében van, azt mondják, nem félnek a betegségtől és a haláltól; a szívükben azonban bárki másnál jobban félnek, félnek attól, hogy megbetegszenek és kórházba kerülnek, a haláltól pedig még jobban rettegnek. Egyáltalán nincs igaz hitük. Mások előtt imádkoznak és ezt mondják: „Boldogan alávetem magam isten szuverenitásának és intézkedéseinek. Minden istentől származik, és az embereknek nem szabad panaszkodniuk.” A szívükben azonban közben így gondolkodnak: „Oly hűségesen végeztem a kötelességem, hogyan érhetett hát ez a betegség? És hogy lehet az, hogy senki más nem kapta meg? Vajon arra használja ezt isten, hogy felfedjen, hogy

megakadályozza, hogy végezzem ezt a kötelességet? Vajon isten utál engem? Ha pedig utál, akkor én szolgálattelvő vagyok vajon? Vajon arra használ engem isten, hogy szolgálatot végezzek? Lesz nekem sorsom a jövőben?” Hangosan nem mernek panaszkodni, a szívükben azonban kétségek ütötték fel a fejüket Istennel kapcsolatosan, magukban azt gondolják, hogy nem feltétlenül minden helyes, amit Isten tesz. Kívül azonban úgy tesznek, mintha nem lenne semmi baj, azt a látszatot keltik, hogy még az sem tarthatja vissza őket, ha megbetegszene, és akkor is tudják végezni a kötelességüket, és tudnak alávetettek és hűségesek lenni, és hogy akkor is tudnak áldozatot hozni Istenért. Hát nem színlelés és szélhámosság ez? A hitük és az alávetettségük hamis; a hűségük hamis. Itt nincs igazi alávetettség, nincs igaz hit, valódi függés és megadás pedig még kevésbé. Nem keresik Isten szándékait, nem vizsgálják meg a saját romlott beállítottságaikat, és az igazságot sem keresik a saját problémáik megoldása érdekében. A szívükben csakis a testi érdekeikre, a sorsukra és a rendeltetési helyükre gondolnak; a szívük teli van panaszokkal, félreértésekkel és gyanakvással Istennel kapcsolatban – kívül azonban mégis valamiféle szellemi ember látszatát keltik, és bármi is történik velük, ezt mondják: „isten jó szándéka van benne, nem szabad panaszkodnom”. A szájuk nem panaszkodik, a szívük azonban forrong: az Istennel kapcsolatos panaszai, félreértései és kétségei folyamatosan kavarnak a szívükben. Kívülről úgy tűnik, hogy gyakran olvassák Isten szavait és nem késlekednek a kötelességük végzésében, a szívükben azonban már feladták a kötelességüket. Hát nem ezt jelenti a szélhámosság? Ez szélhámosság.

Az antikrisztusok mindig szélhámossághoz fognak folyamodni, a helyzettől függetlenül; nem tesznek különbséget az alkalmat illetően. Amikor például összejövetelekre járnak, egyes testvérek üdvözik egymást. Miként viszonyulnak ehhez az antikrisztusok? Így szólnak: „Hagyjátok abba a fecsegést, összejöveteleken vagyunk! Mit gondoltok, hol vagytok, hogy efféle dolgokról cseverésszettek? Nincs istenfélő szívetek. Legyetek komolyak!” Egyesek szünetet tartanak a kötelességük végzése közben, amikor pedig egy antikrisztus látja ezt, így szól: „Megint felületes vagy, mi? Nos, azonnal olvasnod kell Isten szavait és elé kell járulnod imádkozni.” Amikor a testvérek véleményt cserélnek, hogy szakmai készségeket tanuljanak egymástól, ezt fogják mondani: „Előbb beszélgetsek Isten szavairól és imádkozzatok, és azután cseréljétek eszmét és véleményt.” Ha valaki nem imádkozott az összejövetel kezdete előtt, az antikrisztus megfeddi őt, bizonyos fajta emberként határozza meg, és lesz valami mondanivalója róla. Minden tekintetben láttatják másokkal, hogy ők nagyon spirituálisak, nagyon komolyak, hogy nagyon lelkiismeretesek az igazsággal kapcsolatban és keményen igyekeznek törekedni rá, hogy nagyon felelősségteljesek a kötelességükben, hogy mindennap rendszeresen képesek olvasni Isten szavait, hogy normális lelki életük van, hogy rendszeresen látogatják az összejöveteleket, hogy amikor összejövetelekre járnak, ők imádkoznak, olvassák Isten szavait és az előírt módon beszélgetnek, és hogy sosem bocsátkoznak fecsegésbe, illetve nem beszélnek otthoni dolgokról. Ha valaki azt mondja nekik, hogy:

„Kezd hosszú lenni a hajad. Le kellene vágatnod. Most meleg az idő, úgyhogy hűsebb érzésed lesz, ha levágatod a hajad”, akkor így felelnek: „Nem számít, hogy egy kicsit megnő a hajam. A munka a fontos. A hőség nem fog gondot okozni nekem, ha hagyom még pár napig nőni a hajam.” Valaki ezt mondja: „Rongyosak a ruháid. Ha tovább viseled őket, az emberek kinevetnek majd.” Az antikrisztus így szól: „Nem számít. Az istenben hívőket aggasztja vajon, hogy kinevetik őket? Mind oly sokat szenvedtünk, és egész idő alatt elviseltük a nagy vörös sárkány üldözését. Megjártuk a világi emberek általi elutasítás útját. Nos, mi van akkor, ha az emberek kinevetnek a rongyos ruháim miatt? Amíg isten elfogad engem, csakis az számít.” Jó dolog ezt mondani? (Spirituálisnak tettetik magukat.) Egyesek látják, amint kérdéseket teszek fel, és mindenkit rábírok, hogy egy prédikáció után beszélgesse ezekről, az emberek azonban nem tudják közlésben megválaszolni azokat, ezért az alábbi összefoglalót teszik: „Itt találtam némi új világosságot. Isten soha semmit nem eszik hiába, de mi még káposztát is hiába eszünk.” Hallottátok már ezt? (Nem.) Azt mondják, hogy Isten soha semmit nem eszik hiába, ami azt jelenti, hogy Isten prédikációkat tart az embereknek, és ezzel megkereste a kenyerét. Mi semmiről sem tudunk beszélni, úgyhogy mi még káposztát is hiába eszünk. Egyes tisztánlátás híján lévő emberek az igazságnak tekintik ezt, és mindenütt hirdetni kezdik. Nem hiszik, hogy az önismeretről, az Istennek való alávetésre és Isten szeretetére való törekvésről, és más hasonló, az emberek által gyakran megvitatott hétköznapi témákról folyó beszélgetés spirituálisnak, magasztosnak vagy új világosságnak tekinthető. Számukra csak az az új világosság és az magasztos, amit az az illető mondott! Amit az az illető mondott, helyesnek hangzik, ám alapos megfontolást követően undorítónak és értelmetlen mondanivalónak tűnik. Olyasvalami, amit azok találtak ki, akiknek nincs lelki megértésük, mégis úgy akarnak tenni, mintha spirituálisak lennének, mintha ismernék az igazságot és mintha értenék az igazságot – hát nem ostobaság ez? (De az.) Arra szakosodtak, hogy megtanuljanak kérkedő és üres szavakat és doktrínákat mondani, az igazság gyakorlásának és a valóságba való belépésnek pedig nem tulajdonítanak jelentőséget. Ezért szakosodnak arra, hogy megtanuljanak spirituális doktrínáról beszélni, és soha nem boncolgatják magukat, hogy meglássák, vajon birtokukban van-e az igazságvalóság – hát nem képmutatók ezek az emberek? Isten az ilyen embereket utálja a legjobban.

Amikor ezek az úgynevezett szellemi emberek összejönnek, filozofálnak, misztériumokat vitatnak meg, és önmaguk megismeréséről és Isten megismeréséről beszélgetnek. A dolgok, amelyekről beszélnek, igen magasztosak, és egyáltalán nem hangzik földi beszédnek. Beszélnek és beszélnek, elkalandoznak és teljesen lényegtelen dolgokról beszélgetnek. Mit jelent „teljesen lényegtelen dolgokról beszélgetni”? Beszélnek és beszélnek, amíg teljes ostobaságot nem kezdenek mondani, versengenek egymással, hogy lássák, ki olvasott többet Isten szavaiból, és ki mennyit tud megjegyezni és prédikálni Isten szavainak egy fejezetéből, ki tud másoknál magasztosabb és mélyrehatóbb módon prédikálni, és ki tud úgy prédikálni, hogy több világosságot hozzon, mint mások. Ezekkel

a dolgokkal versengenek, ezt pedig „szellemi versengésnek” nevezik. Amikor együtt vannak, az emberek időnként csevegnek, külső ügyekről vagy arról beszélgetnek, hogy hogy vannak mostanában. Aztán odajön egy „szellemi ember” és – amint meghallja, hogy mindenki ezekről a dolgokról cseveg, előveszi az Isten szavait tartalmazó könyvét és keres egy sarkot, ahol olvashatja. Hát nem tűnik antiszociálisnak és furcsának ez az ember? Amikor egy fő témáról beszélgetek egyes emberekkel, a közepén szünetet tartunk és külső ügyekről csevegünk – hát nem normális ez? Egyesek e csevegés során meg sem mukkannak. Amit ezzel mondani akarnak, az az, hogy „Amikor az igazságról beszélsz, odafigyelek, ha azonban csevegni kezdesz, nem figyelek tovább. Ha hosszú időn át csevegsz, akkor elmegyek.” Hová mennek? Elmennek és keresnek egy helyet, ahol imádkozhatnak, és magabiztosan ezt mondják: „Ó, istenem, kérlek vedd vissza a szívemet. Hadd maradjak csendben előtted, ne engedd, hogy a nem hívő világ ügyei beszippantsanak és foglalkoztassanak, és ne engedd, hogy elragadjanak a világi irányzatok.” Ez nagyon spirituális? Ők annak hiszik. Amikor otthoni dolgokról és arról csevegsz, hogy milyen az állapotod mostanában, azt hiszik, hogy az nem az igazságról szóló beszélgetés, hogy Isten szavai egyáltalán nem kerülnek említésre, ezért aztán távoznak és Isten elé járulnak imádkozni. Nem furcsa ez egy kicsit? Ez azoknak a szélhámossága, akik spirituálisak igyekeznek lenni – igen ügyesek a szélhámosságban! A szélhámossággal az a céljuk, hogy azt láttassák másokkal, hogy ők spirituálisak, hogy komolyak a törekvésükben, hogy mindig Isten előtt élnek, hogy világosság van a szavaikban, hogy az igazságra törekednek, hogy a külső szekuláris világ és a családi ragaszkodás nem korlátozza őket, hogy nincsenek efféle testi szükségleteik, hogy különböznek a normális emberektől, hogy már levetették a szekuláris világot és efféle vulgáris érdekeket. Amikor bizonyos emberek pár szót szólnak a nem hívőkhöz, ők ezt mondják: „Ez nem helyes. Ezek a nem hívők rosszak. Abban a pillanatban, hogy hozzájuk szólsz és belekeveredsz az ügyeikbe, belül zavar támad benned, és isten elé kell sietned, hogy gyónj és imádkozz. Sietve olvasnod kell isten szavait, hogy a szavai elfoglaljanak és betöltsenek téged.” Így aztán amikor nem hívőket – olyan embereket látnak, akik nem hisznek Istenben, kerülnek őket és nem fognak szólni hozzájuk. Még csak normális interakcióba sem lépnek, az emberek pedig furcsának tartják őket. Annak alapja, hogy így viselkednek, ez: „A nem hívők mind ördögök és nem szabad beszélnünk velük. Isten utálja az ördögöket, így hát ha ördögökkel cimborálunk és közel kerülünk hozzájuk, isten azt is utálni fogja. Utálnunk kell azt, amit isten utál, és el kell utasítanunk azt, amit isten elutasít.” Ha azt látják, hogy egy testvér egy nem hívő családtaggal vagy barátal beszélget, bizalmasan cseveg vagy otthoni ügyekről beszél, ítéletet alkotnak róla és erre gondolnak: „Ő egy tapasztalt hívő, aki sok éve hisz istenben. Nem próbálja kerülni a nem hívőket, hanem igen közel kerül hozzájuk. Ez azt jelenti, hogy elárulja istent, amikor pedig problémával találkozik, biztosan Júdássá válik majd.” Megbélyegzik az ilyen embereket. Egyeseknek olyanok a szülei, akik maguk nem hisznek Istenben, mégsem tiltakoznak az ellen, hogy a gyermekük higgyen Istenben. Ők alkalmanként

felhívják a szüleiket, hogy megkérdezzék, hogy vannak, illetve, amikor betegek, hazatérnek, hogy gondoskodjanak róluk – ez teljesen normális és Isten nem ítéli el. És ezek a szellemi emberek – ezek az antikrisztusok – mit csinálnak? Ők így látják a dolgokat? Nagy hűhót csapnak, mondván: „Te általában igen jól beszélsz és rábírod a többieket, hogy engedjék el a ragaszkodásukat és azok ne korlátozzák őket. Azt látom azonban, hogy a te ragaszkodásod még erősebb. A szüleid nem hisznek istenben, úgyhogy el kell utasítanod őket.” A másik ember így válaszol: „A szüleim nem hisznek istenben, azonban az én utamba sem állnak. Nagyon támogatnak engem.” Az antikrisztus így válaszol: „Még ha valóban támogatnak is téged, akkor sem elfogadható, és akkor is ördögök. Hogy főzhetsz még mindig nekik?” A másik azt mondja: „Hát nem normális emberi ragaszkodás ez? Nem normális az, ha az ember főz pár ételt a szüleinek és némi gyermeki szeretetet tanúsít irántuk? Isten nem ítéli el ezt, akkor te miért ítéled el?” Az antikrisztus így válaszol: „Isten nem fárasztaná magát ilyen kis dologgal! Mivel Isten nem fogja ezzel fárasztani magát, nekünk kell állást foglalnunk és szilárdan megállnunk a bizonyosságtételünkben. Ennyi éven át hittél istenben, mégsem látsz tisztán és nincs érettséged, és ilyen jól bánsz az ördögökkel – túl erős a ragaszkodásod!” Még ezt is elítélik! Nem számít, hogy mit tesznek mások, ők elítélik és megbélyegzik őket, hogy megmutassák: nekik van érettségük, ők komolyan törekednek, nekik van hitük, ám végül, amikor a saját családtagjuk hal meg, oly sok napon át sírnak, hogy képtelenek kikelni az ágyból, sőt, még a hitüket is el akarják hagyni. Valaki ezt kérdezi tőlük: „Hát te nem szellemi ember vagy?” A válaszuk ez: „Hát nem lehetnek gyengék a szellemi emberek is? Én nem lehetek gyenge egy kicsit?” Hát nem álokoskodás ez? A hamis szellemi emberek képesek színleléshez folyamodni, ezt pedig szélhámosnáknak nevezik. Úgy tesznek, mintha nem lenne gyengeségük, mintha alávetnék magukat, mintha lenne hitük Istenben és hűségesek lennének Istenhez, képesek lennének megtartani az esküiket, képesek lennének elviselni a szenvedést és feláldozni magukat, és nem viselkednek oly módon, amiről az emberek azt gondolhatnák, hogy nem megfelelő vagy nem ideális. A külső viselkedésükből ítélve az emberek elismerik őket és semmilyen hibát nem találnak, úgy tűnik, hogy alapvetően megfelelnek a keresztény tisztességnek, és még csak úgy sem tűnik, hogy negatívvá vagy gyengévé válnának. Amikor azt látják, hogy valaki gyengének vagy negatívnak érzi magát, gyakran szigorúan megdorgálják őt, mondván: „Elgyengülsz egy ilyen jelentéktelen dolog miatt – hát nem bántja ez nagyon meg istent? Van fogalmad arról, hogy melyik idő van most? Isten már oly sok szót szólt hozzánk, hogy lehet, hogy te még mindig elgyengülsz? Hogy lehet, hogy ily kevésbé érted isten szívét? Bármilyen kérdéssel is találkozol, mindig isten elé kell járulnod, hogy imádkozz, meg kell tanulnod szeretni istent és hűségesnek lenni hozzá, valamint alá kell vetned magad és nem szabad gyengévé válnod. Ha folyton a testeddel vagy elfoglalva, nem lázadsz vajon isten ellen?” Nem hangzik úgy, mintha az általuk itt mondott konkrét dolgokkal gond lenne, ám mindez üres és nem tudja megoldani az emberek problémáit. Azt kérdezik:

„Van fogalmad arról, hogy melyik idő van most?” – van ennek bármi köze ahhoz, hogy az emberek gyengének érzik magukat? Van bármi köze a lázadáshoz? Az embereknek romlott beállítottságaik vannak és a testükben élnek, és az emberek mindig gyengévé válhatnak és lázadhatnak.

Az antikrisztusok a szellemi emberek, a testvérek között a legjobbak, valamint olyan emberek szerepét akarják játszani, akik értik az igazságot és tudnak segíteni azoknak, akik gyengék és éretlenek. Mi a céljuk azzal, hogy ezt a szerepet játsszák? Először is, azt hiszik, hogy ők már meghaladták a testet és a szekuláris világot, hogy már levetették a normális emberi mivoltához tartozó gyengeséget és megszabadultak a normális emberi mivolt testi szükségleteitől. Úgy vélik, ők azok Isten házában, akik fontos feladatokat tudnak vállalni, tekintettel tudnak lenni Isten szándékaira, valamint azok, akik szívét megtöltik Isten szavai. Dicsérik magukat abban a hitben, hogy már megfelelték Isten követelményeinek és eleget tettek Istennek, azért, mert képesek tekintettel lenni Isten szándékaira, valamint képesek elérni az Isten által ígért csodálatos rendeltetési helyet. Ezért gyakran igen önelégültek, és úgy érzik, hogy sokkal jobbak másoknál. Mások kioktatására, valamint mások elítélésére és a másokról való ítéletmondásra használják azokat a szavakat, amelyeket az elméjükkel meg tudnak jegyezni és érteni. Gyakran használnak bizonyos, az elképzeléseikben elképzelt megközelítéseket és szólásokat is arra, hogy behatároljanak és utasítsanak másokat, rábírva a többieket az előírások betartására és a nekik való engedelmességre, hogy megőrizhessék a gyülekezetbeli státuszukat. Azt hiszik, hogy amíg képesek egy sor szellemi doktrínát hirdetni, divatos szlogeneket kiabálni, vezetni, hajlandóak jelentkezni és munkát vállalni, valamint fenntartani a gyülekezet normális rendjét, addig szellemi emberek lesznek, a státuszuk pedig stabil lesz. Ezért szellemi embereknek adják ki magukat és dicsérik magukat ezért, miközben egyúttal mindenható, teljességgel alkalmas és tökéletes embereknek tüntetik fel magukat. Ha például azt kérdezed tőlük, hogy tudnak-e gépelni, azt mondják: „Igen, a gépelés nem okoz nekem nehézséget.” Ha megkérdezed tőlük, hogy tudnak-e gépeket javítani, arra azt mondják, hogy minden gép alapelvei ugyanazok, és hogy meg tudják javítani őket. Ha azt kérdezed, tudnak-e traktort javítani, arra ez a válaszuk: „Vajon egy ilyen otromba gépnek a megjavítása azt jelenti, hogy az ember képes gépeket javítani?” Ha azt kérdezed tőlük, hogy tudnak-e főzni, arra azt válaszolják, hogy esznek, tehát nyilván tudnak főzni! Ha megkérdezed, hogy tudnak-e repülőgépet vezetni, arra az lesz a válasz, hogy sohasem tanulták, ám ha megtanulnák, akkor tudnának, és gond nélkül kapitányok lehetnének. Úgy vélik, bármire képesek és mindenben jók. Valakinek elromlik a számítógépe, és megkéri őket, hogy javítsák meg. Azt mondják, könnyedén meg tudják javítani, ám valójában fogalmuk sincs, és nem tudják, hogyan kell megjavítani, végül pedig, miután újra és újra megpróbálkoztak a javítással, törlik a számítógépen lévő összes információt. A számítógép tulajdonosa megkérdezi: „Meg tudod javítani vagy sem?” Ők pedig így válaszolnak: „Korábban javítottam számítógépeket, most azonban valahogy elfelejtettem, hogyan kell csinálni. Jobb lenne, ha megkérné valaki mást, hogy

javítsa meg.” Ugye milyen jól színlelnék? Az ilyen embereknek arkangyali beállítottságuk van; soha nem képesek azt mondani, hogy nem tudják, hogyan kell csinálni vagy hogy nem tudják megcsinálni, illetve, hogy nem értenek hozzá, még sosem láttak olyat vagy, hogy nem tudják – soha nem tudnak ilyesmiket mondani. Bármiről is van szó, ha őket kérdezed róla, akkor még ha nem is tudják, hogyan kell csinálni és nem láttak még olyat, akkor is indokokkal és kifogásokkal kell előállniuk, hogy te tévesen úgy hidd, ők mindenhez értenek, mindenről tudják, hogyan kell csinálni, mindent meg tudnak csinálni és hogy mindent meg lehet csinálni. Milyen emberek akarnak lenni? (Emberfeletti emberek, mindenhez értő emberek.) Mindenhez értő emberek akarnak lenni, a fény angyalaiként akarják feltüntetni magukat – hát nem efféle lények ezek? Mivel az antikrisztusok mindig úgy akarnak tenni, hogy ők mindenben jók, amikor arra kéred őket, hogy működjenek együtt másokkal, cseréljenek véleményt, vitassanak meg, beszéljenek meg dolgokat másokkal és beszélgessenek velük azokról, nem tudják megtenni. Ezt mondják: „Nekem nincs szükségem senkire, hogy együttműködjön velem. Nincs szükségem segédre. Senki segítségére nincs szükségem ahhoz, hogy bármit megcsináljak. Meg tudom csinálni magam, én mindenhez értek, teljesen alkalmas vagyok és nincs semmi, amit nem tudok megcsinálni, semmi, amit nem tudok elérni, és semmi, amit nem tudok elvégezni. Ki vagyok én? Ti semmihez sem értetek, és még ha értetek is valamihez, nem vagytok jártasak abban. Még ha csak egy dolgot tanultam is meg, mindenhez értek. Ha egy dologban jártas vagyok, akkor mindenben jártas vagyok. Tudom, hogyan kell cikkeket írni és beszélek idegen nyelveket. Még ha jelenleg nem is beszélek idegen nyelveket, ha tanulnék, akkor öt idegen nyelvet megtanulni sem jelentene gondot nekem.” Valaki megkérdezi tőlük, hogy tudnak-e filmben szerepelni, énekelni és táncolni, ők pedig azt mondják, hogy tudják mindezeket a dolgokat. Remekül kérkednek ugye? Úgy tesznek, mintha mindent meg tudnának csinálni és mindenhez értenének – tényleg arkangyali a természetük! Valaki megkérdezi tőlük, hogy elgyengültek-e valaha az Istenben való hittel töltött évek során, ők pedig így válaszolnak: „Mitől kellene gyengévé válni? Isten szavai oly világosan hangoznak el. Nem szabad elgyengülnünk. Ha megtesszük, akkor csalódást okozunk istennek. Százhusz százalékos erőfeszítéssel kellene viszonznunk isten szeretetét!” A másik ember megkérdezi: „Hiányzott valaha az otthonod, miután mindent hátrahagytál évekkel ezelőtt? Sírsz, amikor hiányzik az otthonod?” Ők így válaszolnak: „Miért kellene sírni? Isten a szívemben van. Amikor istenre gondolok, többé nem hiányzik az otthonom. Az összes nem hívő családtagom ördög és Sátán. Azért imádkozom, hogy legyenek átkozottak.” A másik ember megkérdezi őket: „Eltévelyedtél valaha a hitben töltött éveid során?” A válaszuk ez: „Isten szavai oly világosak, hogyan tévelyedhetne el az ember? Azok, akik eltévelyednek, ostoba emberek, lelki megértés nélkül. Hát eltévelyedhet valaki olyan képességgel, mint az enyém? Léphetek én a rossz útra? Semmiképp.” Azt hiszik, mindenhez értenek, hogy mindenki másnál jobbak. Mit gondolnak azokról az emberekről, akik negatívvá és gyengévé válnak? Azt mondják: „Azoknak, akik negatívvá és gyengévé válnak, egyszerűen nincs jobb dolguk.” Valóban

erről van szó? Némi negativitás és gyengeség normális, míg a negativitásnak és a gyengeségnek oka van. Hogyan jellemezhetik hát azzal ezt a problémát, hogy azt mondják: „ezeknek az embereknek nincs jobb dolguk”. Az antikrisztusok így színlelnek spiritualitást, úgy tesznek, mintha bármit képesek lennének megtenni, úgy tesznek, mintha nem lenne hiányosságuk illetve gyengeségük, és még ennél is inkább úgy tesznek, mintha nem lennének lázadóak és soha semmilyen vétket nem követtek volna el.

Függetlenül a körülményektől, függetlenül attól, hogy milyen kötelességet végez, egy antikrisztus megpróbálja azt a benyomást kelteni, hogy ő nem gyenge, hogy mindig erős, tele van hittel és soha nem negatív, hogy az emberek soha ne lássák a valódi érettségét vagy valódi hozzáállását Istenhez. Igazából a szíve mélyén tényleg azt hiszi, hogy nincs semmi, amit ne tudna megtenni? Őszintén elhiszi, hogy nincsenek gyengeségei, hogy nincs benne negativitás és nem jellemzik őt a romlottság kinyilatkoztatásai? Egyáltalán nem. Jól tud színészkedni, és ügyesen leplezi a dolgokat. Az erős és ragyogó oldalát szereti megmutatni az embereknek; nem akarja, hogy lássák azt az oldalát, amely gyenge és igazi. A célja nyilvánvaló: egész egyszerűen az, hogy megőrizze a hiúságát és a büszkeségét, hogy megóvja a helyét az emberek szívében. Úgy gondolja, hogy ha mások előtt nyíltan beszél a saját negativitásáról és gyengeségéről, ha felfedi a lázadó és romlott oldalát, az súlyos károkat fog okozni a státuszának és a hírnevének – több gondot okoz, mint amennyit megér. Ezért inkább meghalna, mint hogy beismerje, van, amikor gyenge, lázadó és negatív. És ha mégis eljön a nap, amikor mindenki meglátja a gyenge és lázadó oldalát, amikor meglátják, hogy romlott és semmit sem változott, akkor is tovább folytatja a színjátékot. Azt gondolja, hogy ha beismeri, hogy romlott beállítottságú, hogy hétköznapi ember, olyasvalaki, aki jelentéktelen, akkor elveszíti helyét az emberek szívében, elveszíti a többiek imádatát és rajongását, és ezáltal teljesen kudarcot vall. És ezért, bármi is történjék, nem fog megnyílni az emberek előtt; bármi is történjék, nem fogja átadni a hatalmát és a státuszát senkinek; ehelyett, amennyire csak lehet, megpróbál majd versenyezni, és soha nem adja fel. Amikor problémával találkozik, magához ragadja a kezdeményezést, hogy reflektorfénybe kerüljön, és mutogassa és közszemlére tegye magát. Abban a pillanatban, amikor probléma merül fel és következmények jelentkeznek, elfut és elbújik, vagy megpróbálja valaki másra hárítani a felelősséget. Ha olyan kérdéssel találkozik, amelyet ért, azonnal eldicsekszik azzal, amit tud, és megragadja a lehetőséget, hogy megismertesse magát másokkal, hogy az emberek láthassák az ajándékait és a különleges képességeit, valamint nagyra becsüljék és imádják őt. Ha esetleg valami fontos dolog történik, és valaki az eset értelmezését kéri tőle, nem könnyen tárja fel a nézeteit, és inkább másokat hagy beszélni előbb. A tartózkodásának oka van: vagy az, hogy nem arról van szó, hogy nincs véleménye, hanem attól tart, hogy a véleménye téves, hogy ha hangosan kimondja, a többiek megcáfolják majd és szégyellnie kell magát miatta, és ezért nem mondja el; vagy nincs véleménye, és mivel képtelen világosan felfogni a dolgot, nem mer önkényesen beszélni abbéli félelme miatt, hogy az emberek kinevetik a hibáját – így

a némaság az egyedüli választása. Röviden: nem szívesen szólal meg, hogy kifejtse a nézeteit, mivel attól tart, hogy felfedi, milyen is valójában, hogy az emberek megláthatják, hogy üres és szárnalmas, és ez befolyásolja mások róla alkotott képét. Így miután mindenki más befejezte a nézetei, gondolatai és ismeretei közlését, kiragad néhány magasztosabb, tarthatóbb állítást, amelyeket a saját nézeteiként és felfogásaként tálal. Összegzi azokat és mindenkivel közli, ezzel szerevezve magas státuszt mások szívében. Az antikrisztusok szerfelett ravaszok: amikor eljön az ideje, hogy kifejezzenek egy nézőpontot, soha nem nyílnak meg és nem mutatják meg a valódi állapotukat másoknak, illetve nem tudatják az emberekkel, hogy ténylegesen mit gondolnak, milyen a képességük, milyen az emberi mivoltuk, milyen a megértőképességük, és hogy van-e valódi ismeretük az igazságról. Így pedig – miközben hencegnek és úgy tesznek, mintha spirituálisak és tökéletes emberek lennének, minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy elfedjék a valódi arcukat és a tényleges érettségüket. Soha nem fedik fel a gyengeségeiket a testvéreknek, sem a saját hiányosságaikat és hibáikat nem próbálják megismerni soha; ehelyett minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy leplezzék ezeket. Az emberek megkérdezik tőlük: „Oly sok éve hiszel Istenben, voltak valaha kétségeid Istennel kapcsolatban?” A Válaszuk „nem”. Megkérdezik tőlük: „Megbántad valaha azt, hogy mindenről lemondtál azért, hogy áldozatot hozz Istenért?” A válaszuk „nem”. „Zaklatott voltál és hiányzott az otthonod, amikor beteg voltál?” A válaszuk pedig az, hogy „soha”. Látod, az antikrisztusok rendíthetetlenek és erős akaratúnak festik le magukat, akik képesek lemondani és szenvedni, olyanoknak, akik egyszerűen tökéletesek, és nincsenek hibáik, illetve gondjaik. Ha valaki rámutat a romlottságukra és a hiányosságaikra, egyenlőként bánt velük, normális testvérként, valamint megnyílik és beszélget velük, hogyan kezelik a dolgot? Minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy védekezzenek és igazolják magukat, hogy bizonyítsák az igazukat, és végül, hogy azt láttassák az emberekkel, hogy nincsenek problémáik, hogy ők tökéletes, szellemi emberek. Hát nem szélhámosság mindez? Mindazok, akik makulátlannak és szentnek hiszik magukat, szélhámosok. Miért mondom azt, hogy mind szélhámos? Mondjátok meg Nekem, van-e a romlott emberiség között bárki, aki makulátlan? Van-e bárki, aki igazán szent? (Nincs.) Biztosan nincs. Hogyan is érhetné el az ember a makulátlan mivoltot, amikor oly mélyen megrontotta a Sátán, és mellest veleszületetten nincs az igazság birtokában? Csak Isten szent; az egész romlott emberiség szennyes. Ha valaki megtestesítené egy szent embert, és azt mondaná, hogy ő makulátlan, mi lenne az az ember? Ördög, Sátán, arkangyal lenne – igazi antikrisztus lenne. Csak egy antikrisztus állítaná, hogy makulátlan és szent ember. Az antikrisztusok ismerik vajon magukat? (Nem.) És mivel nem ismerik magukat, fognak vajon az önismeretükről beszélni? (Nem.) Vannak olyan antikrisztusok, akik beszélni fognak az önismeretükről? (Igen.) Miféle emberek teszik ezt? (A képmutatók.) Így van. Ezek az emberek úgy tesznek, mintha ismernék önmagukat, bolhából pedig elefántot csinálnak és nagy címkéket aggatnak magukra, mondván, hogy ők Sátánok és démonok – azt színlelve, hogy mélyreható

önismerettel rendelkeznek. Hamisan szellemi emberek, nemde? Hát nem képmutatók? Amikor az önismeretükről beszélnek, valóban ismerik vajon magukat? (Nem.) Akkor mit mondanak az önismeretükről? (Amikor az antikrisztusok az önismeretükről szólnak, nem a tényleges helyzetükről beszélnek, csak üres szavakat és a doktrína szavait mondják, amelyek egyáltalán nem gyakorlatiasak; látszólag igen mélyreható tudásuk van, büntudatnak azonban semmi nyoma.) Hát valódi önismeret ez? Nincs valódi büntudat – elérték tehát azt a hatást, hogy gyűlölük önmagukat? Ha nincs büntudat és öngyűlölet, akkor nem ismerik igazán magukat. Az az önismeret, amelyről az antikrisztusok beszélnek, csak azokat a dolgokat foglalja magában, amelyeket mindenki tud róluk, amelyeket mindenki lát. Emellett álokoskodáshoz és önigazoláshoz folyamodnak, hogy mindenkivel azt éreztessék, hogy ők semmi rosszat nem tettek, mindazonáltal önismeretről is beszélhetnek, hogy az emberek még nagyobbra tartsák őket. Látván, hogy semmi rosszat nem tettek, mégis elgondolkodnak önmagukon és próbálják megismerni magukat, az emberek ezt gondolják: „Ha tényleg tesz valami rosszat, még nagyobb valószínűséggel ismeri majd önmagát. Milyen jámbor!” Mit eredményez az, hogy az antikrisztusok ezt csinálják? Félrevezetik az embereket. Nem igazán boncolgatják és nem igazán értik meg a saját romlott beállítottságukat, hogy a többiek tanulhassanak belőle; ehelyett arra használják az önismeretükről szóló beszédet, hogy a többiek nagyobbra tartsák őket. Mi ennek a cselekvésnek a természete? (Az ember önmaga melletti tanúskodása az emberek félrevezetése érdekében.) Így van. Félrevezetik az embereket. Miként számít ez önismeretnek? Ez tiszta és egyszerű megtévesztés. Az önismeretükről szóló beszélgetést arra használják, hogy félrevezessék az embereket, hogy az emberek azt gondolják, spirituálisak, hogy ismerik önmagukat, hogy az emberek nagyra tartsák és imádják őket. Megvetendő és hitvány gyakorlat ez – és ez az antikrisztusok elvetemültsége.

Vannak egyesek, akik végzik a kötelességüket a gyülekezetben, és nyilvánvalóan képtelenek technikailag igényes feladatokat magukra vállalni, mégis ragaszkodnak hozzá, hogy benne legyenek a csapatban. Azt hiszik, korábban tanultak ahhoz kapcsolódó szakmai készséget, értik ezt a szakterületet, ismerik a dörgést, és ezért ragaszkodnak hozzá, hogy elvállalják ezt a feladatot. Nem értik az igazságot, sőt, amellet, hogy nem értik az igazságot, nem beszélgetnek és nem dolgoznak másokkal, az igazságalapelveket még kevésbé keresik, kitartva amellet, hogy értik azt és vannak ismereteik róla. Van tehát különbség aközött, hogy egyfelől valaki ismer egy szakmai készséget és ismeri a dörgést, másfelől pedig érti az igazságalapelveket? Egy szakmai készség és a dörgés ismerete azt jelenti vajon, hogy az ember érti az igazságalapelveket? (Nem.) Ezek a lelki megértés híján lévő emberek azt hiszik, hogy egy szakmai készség ismerete azt jelenti, hogy értik az igazságalapelveket, és ezért bátran nekiláthatnak szabad kezét kapva végezni a feladatot, senkire sem kell hallgatniuk és nem Isten házának szabályai szerint kell végezniük a feladatot. Azt hiszik, ez az ő ügyük és senki más nem avatkozhat bele, illetve nem kérdezheti őket róla – a feladat olyan lesz, ahogy ők megcsinálják, és azt

tekintik mércének, amit ők csinálnak. Hát nem így viselkednek az antikrisztusok? Hát nem súlyos probléma ez? Ha valaki csak egy szakmai készséget ismer és nem érti az igazságot, milyen következményekkel jár majd a kötelességtevése? (Meg fogja zavarni a gyülekezeti munkát.) Csak megzavarja? Nem válik majd vajon arrogánssá és önhitté? Nem fog olyasmiket tenni, ami szégyent hoz Istenre? (De igen.) A kötelességed végzése révén azt a hatást kell elérned, hogy tanúságot tegyél Isten mellett; nem pusztán egy szakmát gyakorolsz, hanem inkább azt a hatást éred el, hogy a kötelességed végzésén keresztül tanúságot teszel Isten mellett, és ez a szakmai készség ezért csak az általad végzett kötelességet szolgálja. Egy szakmai készség nem az igazságot képviseli, egy szakmai készségben való jártasság pedig nem jelenti azt, hogy érted az igazságot, illetve, hogy az igazságalapelvekkel összhangban tudod végezni a feladatot. Egyesek tiltakoznak ez ellen és ezt mondják: „Én jöttem isten házába, ismerem ezt a szakmai készséget, ismerem a dörgést, úgyhogy isten háza adjon nekem fontos feladatokat és tartson nagyra engem. Nem szabad zavarba hoznia engem, illetve beleütnie az orrát olyasmibe, ami az én szakmai készségem hatáskörébe tartozik. Nekem kell tanítanom másokat. Isten háza ne intézze úgy, hogy olyanok működjenek együtt velem, akik nem ismerik a dörgést. Ezek az emberek nem érdemlik meg, hogy együttműködjenek velem.” Helyes gondolkodásmód ez? (Nem.) Mások nem érdemlik meg, hogy együttműködjenek velük – hát nem egy antikrisztus gondolkodásmódja ez? Ha nincs Isten házában senki, aki megérdemli, hogy együttműködjön veled, akkor te vajon megérdemled, hogy végezd ezt a kötelességet? Mit gondolsz, ki vagy te? Tökéletessé tettek már? Nem érdemled meg, hogy végezd ezt a kötelességet! Csak azért van meg a lehetőséged, hogy végezd ezt a kötelességet, mert Isten felmagasztal téged. Meg kell értened a kötelességed végzésének alapelveit. Te most tanúságot teszel Isten mellett, nem egy szakmát gyakorolsz. Az a kevés szakmai készség, amit ismersz, csak arra használatos, hogy szolgálatot tegyél, és ennek a kötelességnek a szolgálatában áll. Ezért aztán nem számít, technikailag mennyire bonyolult az általad végzett kötelesség, annak minden részében mindig az igazságalapelvekre kell összpontosítanod, hogy elérhesd az Isten melletti tanúságtétel hatását. Ha nem tudod elérni ezt a hatást és az általad végzett kötelesség szégyent hoz Istenre, akkor vajon mi haszna lesz a technikai szakértelmednek? Lesz bármi értéke? Nem, nem lesz. Ezért ne tekintsd az igazságnak azt a kevéske szakmai készséget és technikai szakértelmet – ezek nem az igazság és nem érdemes dédélgetni őket. Ha Isten háza nem használna téged, ha Isten nem magasztalna fel téged, az a kevéske szakmai készséged és technikai szakértelmed a semmivel lenne egyenlő. Az igazsággal összevetve ezek a dolgok fabatkát sem érnek!

Mondhatni, hogy az antikrisztusok szélhámossága eszköz, amelyet arra használnak, hogy helyük legyen az emberek szívében – a szélhámosság eszközét az emberek félrevezetésére és megvezetésére használják. Az, hogy ezek az emberek képesek szélhámossághoz folyamodni, nemcsak azt mutatja, hogy alapvetően nem fogadják el, illetve nem ismerik el az igazságot, hanem egy még valóságosabb értelmezés is létezik,

amely ezekre az emberekre vonatkoztatható: nincs lelki megértésük. Mit jelent az, hogy „nincs lelki megértésük”? Azt jelenti, hogy nem értik Isten szavait, illetve az igazságot. És mivel nem értik az igazságot, ezért nincs elképzelésük arról, hogy Isten milyen embereket szeret, így hát elképzelik ezt a fajta szellemi embert, majd szélhámossághoz és színleléshez folyamodnak. Úgy viselkednek, mint ez a fajta ember, és azt hiszik, hogy ezáltal elérhetik, hogy Isten és más emberek kedveljék őket. Valójában épp az ellenkezője történik, mivel pontosan az ilyen emberek azok, akiket Isten utál és elítél, úgyhogy ne légy ilyen ember. Ha te is ilyen akarsz lenni, ha gyakran folyamodsz ily módon szélhámossághoz és színleléshez, és így félrevezeted az embereket, akkor az antikrisztusok útját követed. Meg kell tanulnod ezt mondani: „Van gyengeségem, van bennem negativitás, romlott beállítottságaim vannak. Hétköznapi ember vagyok, semmi különös. Sok dolog van, amit nem értek és nem tudom, hogyan kell csinálni. Gyakran gyenge vagyok és a Sátán félrevezet engem, hogy a Sátán kísértésébe essem. Ami a technikai készségek tanulását illeti, legfeljebb egy-kettőt tudok elsajátítani, és meg tudom tanulni, általában hogyan kell csinálni őket. Tudom, hogyan kell csinálni ezt a hangyányi szakmai készséget, és megvan ez a hangyányi különleges készségem. Hétköznapi ember vagyok, nincs nagy képességem, a felfogásom pedig megjárja. Ami az igazságot illeti, csak annyit értek, amennyit Isten átad a közlésben. Semmi olyasmit nem értek, amit Isten nem fed fel, illetve nem magyaráz el világosan, a képességem pedig megjárja. A testvérek gyülekezetvezetőnek vagy csapatvezetőnek választanak és ez annyit tesz, hogy Isten felmagasztal engem, nem pedig azért van, mert jobb vagyok másoknál. Nincs mivel kérkednem.” Tudtok ilyesmit mondani? Mondtatok valaha ilyesmit? Így gondolkodtok a szívetekben? Ha a szívedben mindig úgy érzed, hogy nagyszerű, csodálatos vagy, a többiek felett állsz, egy vagy a millióból, hogy akármelyik csoport tagjaként különleges vagy, hogy elsőrangú vagy, hogy ha egy-két hónapot eltöltesz emberek egy csoportjában, mindenki szemtanúja lehet a különleges készségeidnek, tehetségednek, képességednek és felfogásodnak, és jobbnak láthatják azokat a hétköznapi emberekénél – ha a szívedben mindig így méregeted és pozicionálsz magad, akkor nagy veszélyben és bőséges bajban vagy.

Az egész emberiségben igen kevesen vannak azok, akik igazán képesek megérteni az igazságot, tökéletes emberek, illetve olyanok, akik bármit meg tudnak csinálni, pedig még kevésbé vannak – mindenki átlagos. Egyesek úgy gondolják, ők nem átlagosak – nos, hogyan támad ez az elgondolás? Abból adódik, hogy van valami, amiben jók, egyesek jók az éneklésben, egyesek a színjátszásban, mások technikai készségekben, némelyek fizikai munkában, egyesek társas érintkezésben, némelyek a politikában, egyesek az üzletben és így tovább. Az igazsághoz e dolgok egyikének sincs semmi köze, mégis gyakran vezetnek félreértéshez és tévesen azt gondolod miattuk, hogy a többiek felett állsz. Miért baj az, ha ezek miatt tévesen azt hiszed, hogy a többiek felett állsz? Ezek a dolgok, amelyekben ügyes vagy, és ez az úgynevezett „többiek felett állás” nem azt jelenti, hogy érted az igazságot, hogy az igazság megértése vonatkozásában

felülmúlod az átlagembereket, illetve, hogy kedvezőek a feltételeid az Isten üdvösségére való törekvés és a tökéletessé válás szempontjából – nem jelentik ezeket a dolgokat. Világosan fel kell ismernetek ezt a dolgot! Attól kezdve, hogy Isten elkezdte kimondani a szavait és végezni a munkáját, egészen mostanáig számtalan szót szólt és számtalan munkát végzett – és az egész romlott emberiség közül látta-e akár egyetlen ember is Isten kijelentéseiben azt, hogy Ő a Teremtő, és hogy az Általa szólt szavak az igazság? Képes-e akár egyetlen ember is meglátni Isten szavaiban az Ő identitását és státuszát, majd felállni, hogy tanúságot tegyen Isten identitásáról és státuszáról? Egyetlen egy sem! Ez a tény azt bizonyítja, hogy az egész emberiség képességét, elméjét és felfogóképességét tekintve, az nem rendelkezik az igazság felfogásához szükséges feltételekkel, arról a tényről nem is beszélve, hogy az összes emberi lény a Sátán romlott beállítottságaival rendelkezik. Egyesek ezt mondják: „Ha nem vagyunk az igazság felfogásához szükséges feltételek birtokában, akkor miként lehetséges, hogy most megértünk egy kevés igazságot?” Nem azért van ez, mert oly sokat beszéltem róla? Olyan sokat beszéltem, hogy többé már nincs is kedvem beszélni és elegendem van a beszédből. Minden olyan alkalommal, amikor beszélek és beszélgetek veletek, fő témára, középső témákra és altémákra kell bontanom a témákat, állandóan részletekbe menően kell magyaráznom dolgokat, ti pedig még mindig nem értitek – nos, akkor milyen a képességetek? Egyesek még mindig rendkívül arrogánsak és önelégültek, de mire fel kellene arrogánsnak lenned? Azt látom, hogy a többségetekben nincs semmi csodálatraméltó. Miután oly sok éven át végeztetek technikai feladatokat, köztetek hányan értik valóban az igazságalapelveket, képesek követni az igazságalapelveket és képesek az igazságalapelvekkel összhangban végezni a feladataikat? Semmilyen feladatot nem végeztek jól, bármiről is legyen szó, és mindig a Fennvalónak kell személyesen utasítást adnia, hogy miként tegyetek dolgokat. Ha nem így van, akkor semmi sem sül el jól, és ha bármilyen munka anélkül folyik, hogy a Fennvaló nyomon követné azt és utasítana titeket, hogy miként végezzétek, akkor problémák merülnek fel. Mondjátok meg Nekem, van az ilyen embereknek bármi dicsekednivalójuk? Nem, nincs, ám ők mégis minden tekintetben úgy tesznek, mintha tökéletes, spirituális, nagyszerű és páratlan emberek lennének – hát nem szégyentelenség? Tényleg bajosak vagytok! Bármilyen témáról beszélek is, részletesen kell tennem – minél több a részlet, annál jobb. Az nem járja, ha kicsit egyszerűbben magyarázom el a dolgokat. Ilyen az emberek képessége és felfogóképessége; végtelenül szálnalmasak, és mégis azt hiszik, hogy nagyszerűek. Itt befejezem a közlésemet erről az aspektusról.

c. Mindenek fölé magasodva

Most a harmadik aspektusról fogunk beszélni: mindenek fölé magasodva. Bármit is tesznek az antikrisztusok, mindig mindenek fölé akarnak magasodni – ez a természetük legfeltűnőbb megnyilvánulása. Amikor valaki mindenek fölé akar magasodni, az egy nagyon komoly probléma, és az ilyen emberek mind igazi antikrisztusok. Mit jelent a

„mindenek fölé magasodás”? Az antikrisztusok a Sátán, az arkangyal lényegével rendelkeznek; veleszületetten nem hajlandóak normális vagy hétköznapi emberek lenni. Ha átlagembernek kell lenniük, ha hétköznapi életet kell élniük, nem lesznek hajlandóak így tenni és elégedetlennek érzik magukat emiatt, és állandó küzdelem lesz a részük. Miért lesz állandó küzdelem a részük? Azért, mert intézkedni és trükközni akarnak, hogy mások lássák, hogy mások tudják, hogy van egy hozzájuk hasonló nagykutya ég és föld között. Nevet akarnak szerezni maguknak, hogy a többiek tudják, ők olyan halak, amelyek kinőtték a tavukat, ahogyan a nem hívők mondják. Miféle lények ezek a halak, amelyek kinőtték a tavukat? Gonosz lelkek, tisztátalan démonok, arkangyalok, Sátánok és ördögök. Az antikrisztusok eredendően nem akarják úgy tölteni a napjaikat, hogy elégedettek a sorsukkal, egy átlagember életét élve; nem maradnak meg csendesen a saját kötelességüknél, illetve nem viselkednek jólnevelt hétköznapi emberekként – azzal nem elégednek meg, hogy ilyenek. Ezért akárhogy is viselkednek a felszínen, a szívük legmélyén mindig boldogtalanok a sorsuk miatt, és bizonyos dolgokat fognak tenni. Miféle dolgokat? Tenni fognak bizonyos dolgokat, amelyekkel normális emberek sosem rukkolnának elő. Szeretnek a reflektorfényben állni, és nem haboznak majd némi szenvedést viselni és egy kevés árat fizetni. Van egy mondás, amely így szól: „Az új tisztviselők buzgón imponálnak.” Amint egy antikrisztus vezető lesz, úgy érzi, tennie kell néhány csodát és „el kell érnie bizonyos eredményeket a pályafutása során”, hogy bizonyítsa: ő nem átlagos. Mi itt a legkomolyabb gond? Bár tesz dolgokat a gyülekezetben, és bár felölti a kötelessége végzésének álcáját, soha nem keresi Istennél, hogy miként végezze jól a kötelességét illetve a gyülekezeti munkát, és azt sem próbálja buzgón kideríteni, hogy melyek Isten házának szabályai, melyek az igazságalapelvek, illetve hogyan viselkedjen úgy, ami Isten háza munkájának és a testvérek hasznára válik, nem hoz szégyent Istenre, tanúságot tesz Isten mellett, lehetővé teszi a gyülekezeti munka gördülékeny előrehaladását, valamint gondoskodik arról, hogy ne jelentkezzenek óvatlan hibák a munkájában. Soha nem kérdez ezekről a dolgokról és sosem érdeklődik ezek iránt – ezek a dolgok nincsenek ott a szívében, a szívét nem töltik meg ezek a dolgok. Nos, miről érdeklődik? Mi tölti meg a szívét? Arról szóló gondolatok töltik meg, hogy miként dicsekedhet el a tehetségével és miként mutathatja meg, hogy különbözik másoktól, valamint hogyan csillogtassa meg vezetői stílusát a gyülekezetben, hogy a többiek lássák: ő a gyülekezet oszlopa, és a gyülekezet nem tudna boldogulni nélküle, és hogy csakis vele haladhat gördülékenyen minden gyülekezeti munka. Az antikrisztusok megnyilvánulásaiból, valamint a tetteik ösztönzőjéből és eredeti lendületéből ítélve milyen pozícióba helyezik magukat? Mindenek fölé magasodva helyezik el magukat. És ez hogyan nyilvánul meg? (Dacosak mindenkivel szemben és mindig azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó, és azt akarják, hogy mások azt tegyék, amit ők mondanak.) Azzal, hogy mindenkivel dacosak, van egy gond; van ebben egy rejtett jelentés. Nevezetesen az, hogy amikor a gyülekezeti munkát végzik, ők nem a kötelességüket teszik és Isten szándékait sem veszik figyelembe, így pedig nem érzik szükségét annak,

hogy keressék az igazságalapelveket, nem vesződnek azzal, hogy kiderítsék, melyek a gyülekezeti szabályok vagy milyen alapelveket követel meg Isten háza – még csak arra sem figyelnek oda, amit mondok. Milyen alapelvekhez igazodnak? Olyan alapelvekhez és ösztönzőkhöz igazodnak, mint a gyülekezet szolgálata és a testvérek szolgálata a saját ügyeik végzése érdekében. Amíg meg tudják vetni a lábukat a gyülekezetben és a testvérek körében, és lesz tekintélyük és hatalmuk, hogy dirigáljanak, akkor az elegendő, és elérték az úgynevezett „eredményüket” a kötelességük végzésében. Mi a céljuk? Nem az, hogy teljesítsék egy teremtetten lény kötelességét vagy hogy figyelembe vegyék Isten terhet, hanem az, hogy szolgálják a gyülekezetet és szolgálják a testvéreket, és miközben ezt teszik, irányítsák mindezeket a dolgokat. Miért mondom, hogy irányítani akarják mindezeket a dolgokat? Azért, mert amikor dolgokat tesznek, az első dolguk az, hogy megvessék a lábukat, hogy bizonyos hírnevet szerezzenek, a hírnevük növekszik, lesz hatalmuk, hogy ők dirigáljanak és döntéseket hozzanak, aztán pedig pusztán névleges vezetővé tehetik Istent és átvehetik Isten helyét. A befolyási körükben pusztán névleges vezetővé, bábbá teszik a megtestesült Istent, és ezt jelenti az, hogy „mindenek fölé magasodnak”. Hát nem ezt csinálják az antikrisztusok? Az antikrisztusok így viselkednek. Az antikrisztusok arra használják a kötelességük végzésének lehetőségét, hogy teljesen megmutassák az adottságaikat és a tehetségüket, valamint közszemlére tegyék egyedi gondolataikat és tetteiket azért, hogy elnyerjék az emberek kegyeit és többen észrevegyék őket. Ezután hozzájutnak ahhoz a hatalomhoz, hogy dirigáljanak, döntéseket hozzanak és dolgokat irányítsanak a gyülekezetben, ez pedig oda vezet, hogy sok ember engedelmeskedik és aláveti magát nekik, Isten pedig kívülállóvá válik – hát nem azt jelenti ez, hogy pusztán névleges vezetőt csinálnak Istentől? Az antikrisztusok ezt a célt akarják elérni a tetteikkel, és végül ez történik minden olyan helyen, ahol antikrisztusok uralkodnak.

Ha egy gyülekezetben antikrisztus van hatalmon, milyen állapotban lesznek vajon a testvérek? Csak azt fogják csinálni, amit az antikrisztus mond, minden tetteikben csak előírásokhoz fognak ragaszkodni, nem fogják érteni az igazságot és nem fogják keresni az igazságot. Nem számít, mennyit szenvednek vagy milyen nagy árat fizetnek, egyáltalán nem fognak előrehaladást elérni az életbe való belépésben. Egy ilyen gyülekezetben még Engem is elutasítanak, ha odamegyek. Ezek között ez az antikrisztus névlegesen vezető, ám valójában az uruk és az istenük lett. Minden olyan gyülekezetben, amelyet antikrisztus irányít, az igazság és Isten pusztán bábbá válik. Ezt jelenti az, amikor az antikrisztusok mindenek fölé magasodnak. Hát nem komoly dolog ez? Amikor az embereket egy antikrisztus irányítja a gyülekezetben és kívülállók mennek oda dolgozni, vajon nem kell-e majd ezeknek az embereknek az uruk jelzéseit figyelniük, amikor beszélnek és cselekszenek? Egységes parancsnokság alatt állnak, egybehangzóan cselekszenek és senki sem mer soron kívül megszólalni. Ezek az emberek az uruk egyetlen pillantásából tudják, az mit jelent és aztán aszerint cselekszenek. Ha kérdezek tőlük valamit, a saját nyelvjárásukban társalognak egymással. Ez azt jelenti, hogy nem

akarják, hogy tudjam, mit mondanak, ki akarnak kerülni Engem, kívülállóként gondolnak Rám. Hát nem gond ez? Mi a természete annak, hogy ki akarnak kerülni Engem? Ez az antikrisztusok beállítottsága és lényege – irányítani akarják a gyülekezetet és az embereket. Az antikrisztusok bármit is csinálnak, egyáltalán nem az igazságalapelvek szerint fogják tenni a dolgokat, Isten házának érdekeit pedig még kevésbé veszik figyelembe; a saját királyságukat próbálják megalapítani és a saját vállalkozásukkal foglalkoznak. Miként végzik ezzel a kötelességüket? A saját királyságukat alapozzák a kötelességük végzésének leple alatt. Mivel az antikrisztusoknak ilyen a természete, még ha nem is mondják azt, hogy szeretik a státuszt és személyesen maguknak akarják a státuszt, abban a pillanatban, hogy valamit tesznek és a kinyújtják a kezüket, az antikrisztusok útján sietnek, feltárul a démoni természetük és megpróbálják megalapítani a saját királyságukat. Abban a pillanatban, hogy valamit csinálnak, megpróbálnak a saját vállalkozásukkal foglalkozni; abban a pillanatban, hogy valamit csinálnak, megpróbálnak a saját eszközeik és módszereik szerint haladni. Amikor a Fennvaló elrendez valamit s az eljut hozzájuk, az antikrisztusok nem valósítják meg azt, hanem tanulmányozzák, tanácskoznak és beszélgetnek róla. Mi a céljuk azzal, hogy beszélgetnek róla? Az, hogy mindenkit rávegyenek a megvitatására, hogy lássák, elfogadják-e majd vagy sem, és hogy működőképes-e vagy sem – nem azért, hogy megvalósítsák. Minden, amit Isten mond és tesz, az igazság, ám amikor egy antikrisztushoz jut el, ez megváltozik és olyasmivé lesz, amit tanulmányoznia kell. Az antikrisztusok tanulmányozzák, elemzik és megvitatják, végül pedig mindenkit rábírnak, hogy tagadja Isten emberrel szemben támasztott követelményeit és Isten intézkedéseit. A szívükben erre gondolnak: „te nem az igazság vagy, csupán egy hétköznapi ember. Amit mondasz, semmit sem számít, és ha te akarod kimondani a végső szót az én hatáskörömben, azt felejtsd el! Itt most én vagyok a főnök, tehát mindenkinek azt kell tennie, amit én mondok. Abszolút hatalmam van ahhoz, hogy dirigáljak és döntéseket hozzak, te pedig csak pusztán névleges vezető lehetsz itt. A munkakörömben és a befolyási körömben mindenben enyém kell legyen az utolsó szó. Még ha érted is az igazságot és minden, amit mondasz, az igazság, az nálam nem fog működni!” Ez egy antikrisztus és egy ördög, nem igaz? Amikor tehát azok elérik egy antikrisztus területét, a gyülekezet munkarendje, a Fennvaló követelményei és az igazságalapelvek egyáltalán nem fognak megvalósulni. És mit lehet kezdeni azzal, hogy nem valósulnak meg ezek a dolgok? Amikor a gyülekezet nem valósítja meg ezeket, az azt jelenti, hogy ott valami baj van a vezetőkkel és a dolgozókkal, és kezelni kell ezeket a botlásköveket és akadályokat. Azt hiszed, Isten háza nem tehet veled semmit? Ha Isten háza használhat téged, akkor kezelni is tud. Azt hiszed, ez a világ? Azt hiszed, ha van befolyásod, zsarnokként viselkedsz, és ha elég kegyetlen, önkényes és ádáz vagy, akkor senki nem tehet veled semmit? Ha így van, akkor tévedsz! Ez Isten háza, Isten házában az igazság uralkodik, és Isten háza elvszerűen bánik az emberekkel. Lehet, hogy Isten háza használ téged, és az is lehet, hogy Isten háza nem használ és kiiktat téged – arról, hogy használ-e vagy sem, Isten

egyetlen szava dönt. Ha itt értelmetlenül zavarásokat okozol és akadályozod a dolgokat, akkor végül kiiktatnak majd; ha azon fáradozol, hogy szolgálatot végezz, ha itt maradsz és tudod, hol a helyed és viselkedsz, akkor Isten háza megtart, hogy szolgálatot végezz, és meglátja, hogyan alakul majd a szolgálattelvésed.

Az antikrisztusok abbéli lényege, hogy saját királyságot alapítanak az, hogy mindenek fölé magasodnak, figyelmen kívül hagyják Istent, semmibe veszik az igazságot és semmibe veszik a gyülekezeti szabályokat. Csupán a „gyülekezet” nevet szolgálják, csupán az „Isten háza” címet szolgálják, csupán a „testvéreknek” nevezett embercsoportot szolgálják, és soha nem a teremtetett lény kötelességét végzik, és még kevésbé követik Istent, illetve vetik alá magukat az Ő szavainak – ezt jelenti az, hogy saját királyságot alapítanak. Ez az antikrisztusok lényege, és ez a mindenek fölé magasodás lényege. Nos, vajon elítélendő vagy elismerendő ez a lényeg? (Elítélendő.) És mivel elítélendő, el kell utasítani ezeket az embereket közöttetek. Egyes zavarodott, tudatlan és vak emberek ezeket az embereket követik, dicsérik, csodálják és imádják, amikor látják őket, sőt még meg is akarnak hajolni előttük – olyan ostobák! Hová vezethetnek téged az antikrisztusok? Amikor ők vezetnek, az olyan, mintha a nagy vörös sárkány vezetne, és nem fognak leállni addig, amíg az árkokba vagy a feneketlen mélységbe nem vezettek téged. Amikor teljesen tönkretettek, beléd rúgnak majd; semmit sem fogsz nyerni és a semmiért hittél Istenben. Ha vak vagy és nem látsz át ezeken az embereken, valamint engedelmeskedsz, aláveted magad ezeknek az embereknek és követed ezeket az embereket, akkor szörnyen tudatlan vagy és megérdemled a halált. Mit kell hát tenned, ha ilyen emberrel találkozol? Amikor olyasvalakivel találkozol a gyülekezetben, aki színleléshez és szélhámosossághoz folyamodik, aki mindenek fölé magasodik, amikor valamit csinál, aki megveti az igazságot, megveti Istent és megveti a gyülekezeti szabályokat, akkor mindenkinek állást kell foglalnia amellet, hogy megmetsszék és elutasítsák őt. Ha képes jólnevelten munkát végezni Isten házában, akkor tartsátok meg őt a munkavégzésre; ha nem viseli jól magát és folyton indokolatlanul akadályozza a dolgokat, akkor foganatosítanotok kell Isten házában adminisztratív rendeleteit és el kell takarítanotok őt.

2020. május 23.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Első rész)

Mielőtt elkezdjük a mai összejövételünket, meghallgatunk egy párbeszédet. Két ember társalog. Az első azt mondja: „Ha engem megmetszenének, a testvérek nem akarnák végezni többé a kötelességeiket.” A második azt mondja: „Nem akarnák a kötelességeiket végezni? Nagy ügy. Ha engem elbocsátanának, a testvérek negatívvá és gyengévé válnának.” Látva, hogy túltettek rajta, az első ezt mondja: „Ha felhagynék a hittel, a testvérek, ahol vagyok, mind követnének engem.” Ezt hallva a második így szól: „Nos, akkor te erősebb jelenléttel bírsz, mint én. Ennek ellenére, ha engem eltakarítanának, a gyülekezetünkben sokan felhagynának a hittel. Mit gondolsz erről? Az én jelenlétem erősebb, mint a tiéd, nem igaz?” Érted, hogy mit mondanak ebben a beszélgetésben? Min versengenek ők ketten? (Azon versengenek, hogy ki tud jobban embereket megnyerni, ki képes jobban arra, hogy önálló királyságot alapítson; azt nézik, hogy melyikük rafináltabb egy kicsit a másiknál.) Azon versengenek, hogy ki a rafináltabb, ki a rátermettebb, kinek jobb a képessége, és melyikük nyert meg több embert. Vajon azon versengenek, hogy melyikük rendelkezik több igazságvalósággal? Hogy melyikük bír több emberi mivolttal? Azon, hogy melyikük érti jobban az igazságot? (Nem. Azon versengenek, hogy melyikük védelmére sietnének többen, ha elbocsátanák őket, vagy ha eltakarítanák őket.) Miféle képesség az, amiért versengenek? Azért versenyeznek, hogy kinek van nagyobb képessége az emberek irányítására, törbe csalására és félrevezetésére. Tippelj, miféle emberek ezek ketten? (Mindketten antikrisztusok.) Mik ők? Vajon ők ketten nem gonosz emberek, nem egy zsarnoki páros? (De igen.) Világosan látszik, hogy gonosz emberek párosáról van szó – szemtelenül versengenek azon, hogy melyiküknek van nagyobb képessége a gonoszság elkövetésére, hogy ki tudja jobban félrevezetni és irányítani az embereket, ki képes jobban megnyerni az embereket, ki tud jobban versenyezni Istennel az Ő választott népéért. Amelyikük több embert tud irányítani, annak nagyobb a képessége. Ez az, amiért versengenek. Mondd meg Nekem, vannak-e olyan antikrisztusok, akik így versengenek egymással? (Vannak.) Nyilvánosan teszik ezt, vagy titokban versengenek egymással? (Titokban.) Tehát, létezik-e a történetben szereplő két ember közötti beszélgetés tartalma? Valóságos? (Igen, létezik és valós is.) Tekintettel arra, hogy titokban versengenek egymással, vajon nyíltan kimondanák ezeket a dolgokat? Az antikrisztusok túlnyomó többsége ravasz és elvetemült; nem mondanák ki ezt nyilvánosan vagy közvetlenül, hogy ne adjanak muníciót az embereknek maguk ellen. Ám titokban így gondolkodnak, és valójában ez az, amit tesznek. Bárhogyan is próbálnak elfedni, elrejteni a dolgokat és bárhogyan is próbálják álcázni önmagukat, az antikrisztusi és rosszindulatú természetüket nem lehet

elfedni. Minden bizonnyal fel lesz fedve. Lehet, hogy nem mondanak ki semmit hangosan, és nincs semmi nyilvánvaló, amit mások hallhatnának, de a legcsekélyebb rejtegetés, kétértelműség, rejtőzködés vagy titkolózás nélkül cselekszenek. Nem cselekszenek az emberek háta mögött sem, még kevésbé tesznek engedményeket. Semmiféle kétértelműség vagy hanyagság nincs az arra irányuló viselkedésükben és tetteikben, hogy az embereket törbe csalják, félrevezessék, irányítsák, és létrehozzanak egy önálló királyságot. Nyíltan szegülnek szembe Istennel, és nyíltan ejtik csapdába és vezetik félre az embereket. Abban reménykednek, hogy ha megmetszenék őket, akkor sok testvér kelne a védelmükre, szembeszegülnének Istennel és az Ő házával, negatívvá válnának és lazsálnának, és nem végeznék a kötelességeiket. Ez örömet szerezne nekik és teljesítené a kívánságukat. Ha elbocsátják őket, akkor kétségbeesetten remélik, hogy sokan negatívvá válnak, hogy kiállnak mellettük, a védelmükre kelnek, a háttérben pedig magyarázatokat és érveket hoznak fel az érdekükben. Kétségbeesetten várják, hogy az emberek számot adjanak az érdemeikről, hogy megvédjék az igazukat – sőt, hogy még Isten házában intézkedései felett is ítélkezzenek és elítéljék azokat, hogy titokban, a szívük mélyén Isten ellen forduljanak, megtagadva az Ő igazságosságát, és tagadva, hogy mindaz, amit Ő mond és tesz, az igazság, hogy ezek mind pozitív dolgok. Ha pedig már nem hisznek, akkor kétségbeesetten akarják, hogy mindenki kövesse őket a hitetlenségben, hogy velük együtt távozzon, hogy a követőikké váljon; kétségbeesetten akarják, hogy mindenki tagadja, hogy Isten az igazság, és azt higgye, hogy náluk van az igazság, hogy minden, amit tesznek, helyes, és hogy ők meg tudják változtatni az embereket és meg tudják menteni őket. Ha a gyülekezet eltakarítja vagy kiiktatja őket, mert gonosz dolgokat tesznek, akkor kétségbeesetten várják, hogy sokan megtagadják Isten létezését és visszatérjenek a világba, ahol olyan emberekké válnak, akik nem hisznek. Ez örömmel töltené el őket. Helyreállítaná a szívükben az egyensúlyt, és felszabadulás lenne számukra. Kiket képviselnek a sátáni beállítottság e feltárulásai, ezek a viselkedések, ezek a lényegeg, sőt ezek a bonyolult, részletes eszmék és gondolatok? Vajon igazi testvérek ezek az emberek? Van igaz hitük Istennel szemben, és Isten ellenségei. Pontos ez az állítás? Ez az igazság? (Pontos, és ez az igazság.) Száz százalékban így állnak a dolgok. Ez az állítás az igazság, egy kicsit sem kevesebb annál, mivel tény, örökké változatlan tény. Így gondolkodnak az antikrisztusok, és ez az, amit tesznek. Minden tettüket és cselekedetüket a személyes ambícióik és vágyaik vezérlik, és az antikrisztusok természete vezérli és ösztönzi őket. Akkor hát meg lehet-e menteni az olyan embereket, mint az antikrisztusok? (Nem lehet.) Minden lépésnél ellenségesek Istennel szemben, minden lépésnél ellenségesek az igazsággal szemben. Fellázadnak bárki ellen, aki meglátásuk szerint árt az érdekeiknek, bárki ellen, aki csorbítja a hírnevüket, megfosztva őket vágyaiktól és ambícióiktól, az áldásra való reményüktől, és az ellenségeik lesznek – függetlenül attól, hogy amit tettek, helyes volt-e vagy

helytelen. Ez az antikrisztusok természete. Ezért van az, hogy függetlenül attól, hogy az ilyen emberek antikrisztusként milyen rossz és gonosz dolgokat tettek, vagy milyen dolgokat tettek, amik ellentétesek Isten házának alapelveivel és munkarendjével, nem fogják megengedni másoknak, hogy megmetsszék őket, illetve hogy leleplezzék és kezeljék őket. Amint ezek a dolgok rájuk nehezednek, nem csupán nem vetik majd alá magukat nekik és nem fogadják el őket, illetve nem ismerik el, hogy amit tettek, az gonosz tett volt – nem, koholt ellenvádakat fognak kitalálni, és bármilyen szükséges eszközzel megpróbálják helyreállítani a jó hírnevüket. Minden rendelkezésükre álló eszközzel megpróbálják majd a bűneiket, a hibáikat valaki más nyakába varrni, és semmi felelősséget nem vállalnak magukra. Ezen túlmenően pedig a legnagyobb kívánságuk az, hogy becsapják és félrevezessék az embereket, hogy mentségeket keressenek a gonosz tetteikre és érveljenek a védelmükben, és hogy minél többen álljanak ki és szólaljanak fel az érdekükben. Legjobban ezt szeretnék látni.

Itt befejezzük a történetünket. Jól tippeltetek: azok ketten valóban antikrisztusok. Csak az antikrisztusok képesek ilyen beszélgetést folytatni, ilyen dolgoknak hangot adni, és ilyen dolgokat kívánni. A normális, romlott embereknek lehet, hogy időről időre támad néhány ilyen gondolatuk, de amikor valóban történik velük valami, akkor visszatérnek Isten színe elé keresni és imádkozni. Lassanként eljutnak oda, hogy alávéssék magukat. Mindazok, akik igaz hívők, mindazok, akiknek van lelkiismeretük és értelmük, valamennyire Istent félő szívvel fognak rendelkezni, amikor megmetszik vagy elbocsátják őket. Lesz bennük egyfajta alávetett hozzáállás, hajlandóság az alávetettségre. Nem akarnak Istennel szemben állni, ellenségesen viszonyulni Hozzá. Így kellene viselkednie egy hétköznapi, romlott beállítottságú embernek. Egy antikrisztus azonban ezek közül semmivel nem rendelkezik. Bármennyi prédikációt is hall, nem fogja elengedni a vágyait, és nem fogja elengedni az olyan ambícióit, mint az emberek irányítása, megnyerése és félrevezetése. Mi több, ezek a dolgok egyáltalán nem fogyatkoznak majd; ahogy telik az idő és változnak a körülmények, az ambíciói és vágyai még rosszabbá, még inkább felfuvalkodottá válnak. Ez a radikális különbség az antikrisztusok és a hétköznapi, romlott emberek természetlényege között.

Az imént befejeztük az antikrisztusok különféle megnyilvánulásairól szóló kilencedik tétellel kapcsolatos beszélgetésünket. Ezúttal a tízes tételről fogunk beszélgetni: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit. Megvetni az igazságot, szemtelenül semmibe venni az alapelveket, és figyelmen kívül hagyni Isten házának intézkedéseit – ezek közül bármelyik önmagában is elég súlyos lenne, és egyik sem egy hétköznapi, romlott beállítottság feltárulása. Bármelyikből látható, hogy az antikrisztusok lényege, amelyet felölelnek, ádáztságot és elvetemültséget hordoz magában. Ez a két nyilvánvaló és komoly tényező. Ebben az esetben leírható-e az antikrisztusok lényege az arrogancia, a hajthatatlanság és a csalárdság segítségével? (Nem írható le.) Ezekkel a leírásokkal elég nehéz lenne eljutni egy antikrisztus lényegének a jellemzőihez. Csak az ádáztság

és az elvetemültség két beállítottsága használható fel az antikrisztusok lényegének összefoglalására.

Egyesével végigmegyünk ezeken. Megvetik az igazságot – mit jelent az, hogy „megvetni”? (Lenézni valamit.) (Lekicsinyelni, lenézni és közhelyszerűvé tenni valamit.) (Azt gondolni, hogy valami megvetendő.) Az általatok használt szavak nagyjából mind ugyanazt jelentik. Valamit „megvetni” azt jelenti, hogy semmibe venni, lenézni, közhelyszerűvé tenni, lekicsinyelni és leértékelni. Általánosságban azt jelenti, hogy ellenállni valaminek, undorodni tőle és a szívünk mélyéről gyűlölni, nem elfogadni, sőt elítélni, ellenséges ítélkezéssel és rágalmazással együtt. Milyen mértékben hasonlít ez ahhoz, amit ti mondtatok? (Ez részletesebb és konkrétabb.) Ez konkrétabb és gyakorlatiasabb, mint amit ti mondtatok. Az általatok nyújtott meghatározások többsége a „megvetni” szinonimája volt. Amit én mondtam, az a „megvető” cselekvés és viselkedés lényegének további finomítása; az igazságot megvető viselkedés és lényeg konkrét, részletes leírása. Ez azt jelenti, hogy amikor valaki megveti az igazságot, akkor az emberek láthatják abból, amit tesz, abból, ahogyan az igazsággal bánt a mindennapi életében, valamint abból a hozzáállásból, amit a szívében az igazságot és a pozitív dolgokat érintő ügyek iránt tanúsít, hogy az igazsághoz való hozzáállása a következő: el nem fogadás, ellenállás és idegenkedés tőle – sőt, annak megítélése, elítélése és becsmérése. Mindezek azok a konkrét módok, amelyeken az „igazság megvetése” megnyilvánul és feltárul – olyannyira konkrétak, hogy magukban foglalják az ilyen személy igazsághoz való hozzáállásának és megközelítéseinek minden egyes aspektusát: undorodik az igazságtól, Isten szavaitól és a pozitív dolgoktól. A szíve mélyéből ellenáll nekik, és nem fogadja el őket. Amikor elmondod neki valamiről, hogy az Isten szava, hogy az az igazság, milyen lesz a hozzáállása? „Isten szavai, az igazság – kit érdekel! Isten szavait és az igazságot használsz minden helyett. Isten szavain kívül nincs más is abban az életben, amit mi emberek élünk? Olyan sok könyvet olvastunk, annyi műveltséget szereztünk – mindez a semmiért volt? Az embereknek van agyuk és elméjük; képesek önállóan gondolkodni a problémákon. Mindent Isten szavaira és igazságára alapozni – nem túl dogmatikus dolog ez egy kissé?” Mi lesz a hozzáállása, amikor valami történik vele, és azt mondd neki, hogy imádkoznia kell Istenhez, keresnie kell Őt, és olvasnia kell az Ő szavait? „Isten szavait olvasni? Ha valami történik velünk, az a mi problémánk. Mi köze az ember problémáinak Istenhez? Mi közük van az igazsághoz? Tényleg úgy gondolsz, hogy minden ott van Isten szavaiban, hogy az egy enciklopédia? Isten szavai nem feltétlenül említenek mindent. Az emberek problémáit az embereknek kell kezelniük, és az egyedi problémák egyedi megoldásokat igényelnek. És ha nem tudsz kezelni valamit, nézz utána az interneten, vagy kérdezz meg egy szakértőt róla. Itt a gyülekezetünkben még főiskolai tanárok is vannak, és a testvérek közül sokan főiskolai hallgatók. Vajon nem lehetünk mindannyian együtt méltó ellenfelei az igazságnak?” Amint megemlíted Isten keresését és az igazság keresését, amint azt mondd, hogy olvasnia kell Isten szavait, a fejébe veszi, hogy lenéz téged. Nem

hajlandó így gyakorolni; túlságosan is lealacsonyítónak és megalázónak tartaná, és úgy gondolja, ettől hozzá nem értőnek tünne. Nem ez a megvetés egyik formája? Ez az igazság megvetésének tényleges megnyilvánulása, tényleges viselkedésmódja. Nem az ilyen emberek vannak kisebbségben. Lehet, hogy gyakran hallgatnak prédikációkat, és kezükben Isten szavainak köteteit tartják, és kötelességeket tesznek Isten házában, amikor azonban valami történik velük, és azt mondják nekik, hogy keressék az igazságot és olvassák Isten szavait, nevetségesnek találják ezt és idegenkednek tőle. Nem tudják elfogadni, sőt, még taszítja is őket. Ezért van az, hogy amikor valami történik velük, emberi módszereket használnak annak megoldására, ezt állítva: „Az egyedi ügyek egyedi megoldásokat igényelnek, és az emberek ügyeit az embereknek kell megoldaniuk. Nem szükséges istent keresni. Istennek nem kell mindenről gondoskodnia. Emellett vannak olyan dolgok is, amelyekről Isten nem tud gondoskodni. Ezek a mi magánügyeink, amelyeknek semmi közük Istenhez és semmi közük az igazsághoz. Istennek nem kellene beleavatkoznia a személyes szabadságunkba és nem kellene beleavatkoznia a magánügyeinkbe. Jogunkban áll döntéseket hozni – és jogunk van megválasztani, hogyan élünk, hogyan viseljük magunkat, és hogyan beszélünk. Az igazság és Isten szavai a legnagyobb szükség idejére valók, a kritikus időszakokra, a legnagyobb szükség idejére, amikor olyasvalami történik valakivel, amit nem tud megoldani, amire nincs megoldása – olyankor kell elővennie Isten szavait és olvasnia őket egy kicsit, hogy megkönnyebbülést találjon, hogy egy kis lelki vigaszt nyújtsanak neki. Ez több, mint elegendő.” Ebből látható, hogy antikrisztusként az ilyen emberek egyértelműen úgy viszonyulnak az igazsághoz, hogy nem ismerik el, hogy az igazság az ember élete lehet, illetve azt, hogy Isten szavai kapcsolatban vannak mindazzal, ami az emberekkel a valós életükben történik. Azt a tényt pedig még kevésbé hiszik el, hogy Isten a kezében tart mindent, ami az emberé.

Az antikrisztusok megvetik az igazságot; ez sok területet lefed. Mit jelent az, hogy az antikrisztusok megvetik az igazságot? Mire terjed ki? Három tételre fogjuk osztani a boncolgatáshoz. Így világosabb lesz számotokra. Először is, megvetik Isten identitását és lényegét. Vajon Isten identitása és lényege nem az igazságot jelenti? (De igen.) A következő, hogy megvetik azt a hús-vér testet, amelyben Isten testet öltött. Vajon az a hús-vér test, amelyben Isten testté lett és az Általa végzett munka nem az igazság? (De igen.) Ebből következik, hogy megvetik Isten szavait. Az első, hogy megvetik Isten identitását és lényegét; a másodikat röviden úgy mondhatjuk, hogy megvetik Krisztust; a harmadik pedig, hogy megvetik Isten szavait. A továbbiakban mindegyiket külön-külön fogjuk boncolgatni.

I. Isten identitásának és lényegének megvetése

Először arról a fajta hozzáállásról fogunk beszélgetni, amellyel az antikrisztusok Isten identitásához és lényegéhez viszonyulnak, ami szemléltetni fogja, hogy ebben a tekintetben megvetik az igazságot. Milyen egy antikrisztus hozzáállása Isten identitásához

és az Ő lényegéhez? Mit gondol ezekről a dolgokról? Hogyan határozza meg ezeket? Hogyan tekint rájuk? Mi jár együtt Isten lényegével? Isten igazságos természete, mindenhatósága, szentsége és egyedisége. Vajon az antikrisztusok elismerik azt a tényt, hogy az Ő identitása az, hogy Ő a Teremtő, hogy Ő szuverén az egész emberiség sorsa felett? (Nem ismerik el.) Konkrétan hogyan nyilvánul meg az, hogy nem ismerik el? (Az antikrisztusok nem fogadják el azokat az embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek naponta jönnek szembe velük Istentől; ehelyett csak túlelemzik ezeket az ügyeket, és emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel állnak majd hozzájuk.) Emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel foglalkoznak majd velük? Az első fele igaz volt annak, amit mondtál: amikor valami történik egy antikrisztussal, akkor csupán túlelemzi a kérdést. A második fele viszont, ahol azt mondtad, hogy emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel állnak majd a dolgokhoz – ezek olyan viselkedések, amelyet a hétköznapi, romlott emberek tanúsítanak. Itt most arról beszélgetünk, és azt leplezzük le, hogy az antikrisztusok megvetik az igazságot és azt a tényt, hogy Isten szuverenitással bír az emberiség sorsa felett. Ahhoz, hogy bizonyítékot találj erre, meg kell keresned az antikrisztusok idevonatkozó módszereit és viselkedéseit. Tulajdonképpen az antikrisztusok a szavaikkal valóban elismerik, hogy „az embert isten alkotta, az ember sorsa isten kezében van, és az embereknek alá kell vetniük magukat isten uralmának” – de vajon így is fogadják, amikor velük történnek a dolgok? Ezek a szavak, amelyeket mondanak, igen szépek és helyesek, de nem így gyakorolnak, amikor valami történik velük. A megközelítésük és a dolgokhoz való hozzáállásuk, amikor történik velük valami, az, ami felfedi, hogy az általuk mondott szavak csak frázisok, nem valódi tudás. Amikor dolgok történnek velük, miféle nézeteik, gondolataik, állításaik és hozzáállásaik vannak, amik azt bizonyítják, hogy az antikrisztus lényegével rendelkeznek? Ha valami történik egy antikrisztussal, az első reakciója az, hogy el tudja fogadni ezt a tényt? Lecsendesedik, aláveti magát Isten előtt, és elfogadja az Isten által kialakított környezetet, legyen az jó vagy rossz, és akár javára válik, akár nem – ilyenfajta hozzáállása van? Nyilvánvalóan nem ilyen a hozzáállása. Amikor történik vele valami, az első gondolata az, hogy az miként befolyásolja az érdekeit és a pozícióját; majd terveket szövöget, hogy kiszabaduljon belőle, hogy kiutat találjon, hogy elkerülje azt. Mivel nem akar felelősséget vállalni azért a dologért, burkoltan érveket és kifogásokat keres; emberi módszerekkel oldja meg az ügyet, és az elméjét használja annak elemzésére és kezelésére. Még a felelősséget is másokra hárítja majd, panaszkodva, hogy ez az illető téved, az pedig nem úgy csinálja, ahogy mondták neki, miközben sajnálkozik, hogy eleve hanyag és nemtörődöm volt, hogy eleve így és úgy cselekedett. A hozzáállása nyilvánvalóan ellenálló, kitérő, elutasító és nem elfogadó az útjába kerülő körülményekkel szemben, azokkal a körülményekkel szemben, amelyeket Isten vezényel le. Az első reakciója ezekre a körülményekre az, hogy küzd a megérkezésük ellen; a második az, hogy emberi módszereket használ azok elsimítására, hogy emberi eszközökkel vészelve át a vihart, sőt emberi eszközökkel fedje el a tényeket, valamint hogy elfedje azokat a veszteségeket, amelyeket az egyház munkája és a

testvérek életbe való belépése számára okozott. Minden mentális energiáját arra fordítja, hogy emberi eszközökkel eltakarja és elrejtse a gonosztetteit. Nem ismeri el az általa elkövetett rossz dolgok természetét, illetve azt, hogy melyik igazságalapelveket szegte meg, sőt, még utasítja is a körülötte lévőket: „Ne hagyjátok, hogy kitudódjon ez a dolog. Egyikünk se mondjon semmit; senki más nem tudhatja meg.” Nem csupán nem vetik alá magukat és nem hajlandóak elfogadni ezeket a körülményeket – hanem koholt ellenvádakat is kitalálnak, trükköznek és elhallgatják, próbálva elfedni, hogy mik is a tények valójában, annak reményében, hogy a hegyből ismét vakondtúrást csinálnak, elbagatellizálják, hogy a felettes vezetők vagy Isten ne tudjanak róla. Így kezelik az antikrisztusok az őket érő dolgokat. Vajon megegyezik az, ahogy a dolgokat kezelik, az általuk kiabált frázisokkal? Melyik a természetlényegük feltárulása: az általuk kiabált frázisok, vagy a hozzáállásuk, amikor dolgok történnek velük? (A hozzáállásuk, amikor a dolgok érik őket.) Mi tehát pontosan ez a hozzáállás? Alávetett hozzáállásuk van? Olyan hozzáállásuk van, amely alázatosan elfogadná, hogy Isten fegyelmezze és megmetssze őket? Van bennük hajlandóság arra, hogy alávéssék magukat Isten szuverenitásának? Abból az igaz hitből származik a hozzáállásuk és a valódi viselkedésük, hogy történjék bármi is velük, Isten az Egyetlen, aki szuverenitást gyakorol minden felett, ami az emberé? (Nem.) A legkevésbé sem. Akkor hát mi a hozzáállásuk? Elég nyilvánvaló: el akarnak utasítani dolgokat, el akarnak fedni dolgokat, és meg akarnak téveszteni; a végsőig szembe akarnak szegülni, és nem akarják hagyni, hogy Isten cselekedjen vagy szuverén legyen. Úgy gondolják, megvan bennük az adottság és a képesség ahhoz, hogy mindent helyrehozzanak. A felségterületükön senki sem avatkozhat a munkájukba vagy irányíthatja őket – nekik kell a legnagyobbnak lenniük. Abban a pillanatban létezik-e még az az isten, akiben hisznek? Többé már nem – már csak egy üres burok. Akkor tehát milyen az ő hitük abban a pillanatban? Homályos és üres, és csalárdságot hordoz magában. Nincs valódi hitük.

Amikor még semmi nem történt egy antikrisztussal, akkor úgy tesz, mintha prédikációkat hallgatna, olvasná Isten szavait és himnuszokat tanulna. Részt fog venni a gyülekezeti életben, és kezdeményező módon részt vesz a gyülekezet minden munkaprojektjében, gyakran mondva: „Hiszünk istenben, ezért hinnünk kell a szuverenitásában, és alá kell vetnünk magunkat a szuverenitásának. Minden isten kezében van, és minden, amit ő tesz, az jó.” Ráadásul gyakran utasítanak is másokat: „Az embereknek nem szabad ragaszkodniuk ahhoz, hogy a maguk módján cselekedjenek. Ha valami történik, imádkozniuk kell istenhez, mert minden az ő kezében van.” Meglehetősen gögösen kiabálják ezeket a frázisokat, a hozzáállásuk pedig meglehetősen eltökéltnek és végérvényesnek tűnik – de nem felelnek meg az elvárásoknak abban az értelemben, hogy amikor valami éri őket, a tények igazsága és az, amit valóban feltárnak, egészen és teljesen leleplezi az igazi érettségüket és lényegüket. Lelepleződik, hogy nem hisznek a Teremtő identitásának és lényegének a tényében, sem abban a tényben, hogy Ő mindenek felett szuverén. Nem hajlandóak

elfogadni ezeket a tényeket, még kevésbé elismerni őket. Ami még szörnyűbb, nem csupán nem ismerik el, illetve nem fogadják el őket, hanem a végsőig makacsul szembeszegülők maradnak. Ha valami történik velük, panaszkodnak, ha nem az egyik, akkor a másik dolog miatt. Nem illedelmes és alávetett módon járulnak Isten színe elé, hogy az Ő vágyait és szándékait keressék; nem alávetve járulnak Isten színe elé, nem vetik alá magukat az Ő szuverenitásának és rendelkezéseinek, nem fogadják el az Ő vezényletét és szuverenitását; és nem fogadják el alávetetten az Ő fegyelmezését sem. Ehelyett emberi technikákkal és cselszövésekkel, emberi eszközökkel akarják elsimítani a dolgot – hogy elfojtsák a dolgot, hogy félrevezessenek másokat és Istent. Úgy hiszik, hogy ha elsimítják az ügyet, akkor ténylegesen lezárják azt. Azt hiszik, hogy ha elsimítják, és leplezik a hibáikat és a romlott beállítottságukat, és senki sem tud ezekről a dolgokról, és senki nem képes semmi rosszat észrevenni velük kapcsolatban vagy tovább forszírozni az ügyet, valami hatalmas dolgot fognak véghezvinni. Akkor megnyugvást éreznek. Egy antikrisztus szavaiból, viselkedéséből, tetteiből és cselekedeteiből, valamint a viselkedése és teljesítménye lényegéből ítélve, amikor valami történik vele, makacsul ellenáll Isten szuverenitásának. Csökönyösen harcol ellene a végsőig. Bármilyen rosszul, nem hagyja, hogy Isten megmetssze őt, illetve hogy olyan környezeteket alakítson ki, amelyek által megfegyelmezi őt, még kevésbé hagyja Neki, hogy felfedje és leleplezze őt. Amint leleplezik, amint kibújt a szög a zsákból, pánikba esik, idegessé és ingerültté válik; még vissza is vág, és megelőzésképp vádakkal dobálózik, mondván, hogy Isten nem óvta meg, nem áldotta meg őt, hogy Ő igazságtalan – különben mi másért nem fedte fel Isten azt a másik embert, csak őt, amikor ugyanazok a dolgok történtek mindkettőjükkel? Mi másért ne fegyelmezné meg Isten a másik embert, csak őt, amikor ugyanazok a dolgok történtek? Még azt is mondja: „Mivel Isten nem igazságos, emberi módszerekkel, a saját módszereimmel kell megóvnom magam.” Azt hiszi, hogy Isten nem fegyelmezheti meg és leplezheti le őt, amikor valami rosszat tett, hanem fedeznie kell őt, minden lépésnél szabad utat adva neki, a könnyű kiutat, engedve minden rossz cselekedetének. Úgy hiszi, hogy ezt tenné Isten. Ha Isten felfedi őt, és nem bánik különleges jóindulattal vele, amikor dolgok történnek vele, és nem ad neki különleges látomást vagy vezetést, akkor úgy érzi, hogy az ilyen Isten nem szeretetre méltó, nem alkalmas arra, hogy szuverenitást gyakoroljon a sorsa felett. Amikor tehát valami történik vele, nem akarja alávetni magát Istennek és teremtett lényként elfogadni mindazt, ami Tőle származik; ehelyett azt akarja, hogy Isten szolgálja őt, hogy minden dologban támogatást nyújtson neki, sőt meg se dorgálja vagy fegyelmezze őt semmilyen elkövetett vétkéért, vagy semmilyen romlottságért, lázadó mivoltért vagy ellenállásért, amelyet felfed. Egy antikrisztus minden viselkedéséből és megnyilvánulásából látható, hogy nincs igazi hite Istenben. Ez az úgynevezett igazi hite csupán egy kísérlet arra, hogy hasznot húzzon és előnyöket szerezzen. Nem veti alá magát Isten vezényletének, hanem ő vezényelné Istent, ki akarja használni Őt, hogy mindent megtegyen érte és ajtókat nyisson meg előtte. Nem fogadja el romlott teremtett

lényként Isten szuverenitását és rendelkezéseit, vagy az Ő üdvösségét. Ehelyett úgy érzi, hogy Istennek rendkívüli szívességet tesz azzal, hogy hisz Benne, és Istennek emlékeznie kellene erre, meg kellene óvnia és feltétel nélkül meg kellene áldania őt, meg kellene bocsátania neki, bármilyen rossz dolgot tett is, különleges kegyelmet adva neki. Azok a fajta emberek, akik antikrisztusok, valóban gonoszak. Egyáltalán nincs bennük szégyenérzet. Még azt sem tudják, hogy miféleképpen ők vagy kik ők. Így amikor valami történik velük, szégyentelenül mentségeket és kifogásokat hoznak fel, védik és erőltetik az ügyüket, hárítják a felelősséget, és elrejtik a tényeket – a végsőkéig ellenkeznek Istennel. Attól félnek, ha felfedik őket és az emberek átlátnak rajtuk, akkor többé nem lesz státuszuk vagy tekintélyük. Az Istenbe vetett hitük a szájuknál véget ér; semmit nem áldoznak fel, és nem vetik alá magukat őszintén, az elfogadás közelébe pedig még kevésbé kerülnek. Ezért ami Isten identitásának tényét illeti, egy antikrisztus lényegéből látható, hogy a szíve legmélyén ellenáll – nem hajlandó megengedni Istennek, hogy szuverenitást gyakoroljon a sorsa felett és azt, hogy vezényelje mindazt, ami az övé. Nem akarja hagyni Istennek, hogy szuverén legyen – kit szeretne szuverénnek? Ő maga szeretné kimondani az utolsó szót, ami hallgatólagosan azt jelenti, hogy hagyja, hogy a Sátán manipulálja a dolgokat, és hagyja, hogy egy romlott beállítottság és a Sátán romlott lényege legyen az élete, és uralkodjon királyként a szívében. Így megy ez. Ami pedig Isten lényegét illeti – hogyan bánik vele egy antikrisztus? Egy antikrisztus kétségeket táplál azokkal a tényezőkkel kapcsolatban, amiket Isten lényege magában foglal. Nem hisz; kételkedik; sőt, még elképzelései is vannak ezekről a tényezőkről, valamint elítéli őket. Időnként még a képzelődéseit, tudását és elméjét is használja, hogy elemezze és értelmezze ezeket a tényezőket. Néhány ostoba ember még azt is elhiszi, hogy az értelmezései egész jók, szellemiek, jogosak és gyakorlatiasak. Ez még visszataszítóbb.

A. Isten igazságosságának megvetése

Az olyan emberek, mint az antikrisztusok, Isten igazságosságát és természetét mindig elképzelésekkel, kételyekkel és ellenállással kezelik. Ezt gondolják: „Az csupán egy elmélet, hogy Isten igazságos. Tényleg létezik olyan ezen a világon, hogy igazságosság? Életem eddigi évei során egyszer sem találkoztam vele, és nem is láttam. A világ olyan sötét és gonosz, és a gonosz emberek és ördögök egész jól boldogulnak, elégedettségben élnek. Nem láttam még, hogy megkapták volna azt, amit megérdemelnek. Nem látom, hol van ebben Isten igazságossága; azon tűnődöm, hogy létezik-e egyáltalán Isten igazságossága. Ki látta már? Senki sem látta, és senki sem tudja tanúsítani.” Ezt gondolják magukban. Nem fogadják el Isten minden munkáját, minden szavát és minden vezénylését annak a meggyőződésnek az alapján, hogy Ő igazságos, hanem mindig kételkednek és ítéleznek, mindig tele vannak elképzelésekkel, amelyek feloldására soha nem keresik az igazságot. Az antikrisztusok mindig így hisznek Isténben. Van-e igaz hitük Isténben? Nincs. Az antikrisztusok mindig fenntartják a kétely hozzáállását,

amikor Isten igazságosságáról van szó. Természetesen kétségeik vannak Isten természetével, az Ő szentségével, valamint azzal kapcsolatban is, amit Ő birtokol és ami Ő. Nem hisznek ezekben, hanem csak arra hagyatkoznak, amit a szemükkel látnak – ha valamit nem láthatnak a saját szemükkel, abban soha nem fognak hinni. Épp olyanok, mint Tamás, mindig kételkednek az Úr Jézusban, nem hiszik, hogy az Úr Jézus feltámadt a halálból, nem hisznek Isten nagy erejében. Vajon el tudnák hinni az ilyen söpredékek, mint az antikrisztusok, akiknek nincs lelki megértésük és nem töreksenek az igazságra, hogy Isten szavai az igazság? Vajon hihetnének az Ő mindenhatóságában és bölcsességében? Ezek közül egyikben sem hisznek; a szívükben mindig kétségeik vannak. Az antikrisztusok lényegéből ítélve ők arra hagyatkoznak, amit a szem lát, tehát materialisták. Nem látják Isten mindenhatóságát, és nem hiszik, hogy az Ő szavai az igazság, hogy ezek olyan tények, amelyeket Ő már megvalósított. Mivel nincs lelki megértésük és nincs igazi hitük, nem áll módjukban meglátni Isten cselekedeteit. A tény az, hogy hátsó szándékkal hisznek Istenben. Könnyelmű bajkeverők – a Sátán szolgálói. Megismerheti-e az igazság létezését egy olyan ember, aki nem fogadja el az igazságot és nem hisz Isten létezésében, aki minden dologra emberi szemmel tekint? Megismerheti-e Isten emberiség feletti szuverenitásának tényét? Biztosan nem. Átvizsgáló, gyanakvó tekintettel és szkeptikus hozzáállással szemlélik a dolgokat, sőt ellenállnak mindannak, amit Isten tesz, ezért az antikrisztusok kétkedők Isten igazságos természetével kapcsolatban. Kétségeik vannak, és nem fogadják el azt. Az antikrisztusok mely viselkedésmódjai mutatják meg másoknak, hogy nem fogadják el az igazságot és nem ismerik el Isten lényegét? Sok ilyen van. Például: amikor a gyülekezet munkájában felmerül egy probléma, nem számít, hogy milyen súlyos a vád, sem az, hogy mik a következmények, egy antikrisztus első reakciója az, hogy tisztázza magát és másra hárítsa a felelősséget. Azért, hogy ne vonják felelősségre, még a tekinteteket is eltereli magáról, mond néhány helyes, szépen hangzó dolgot, és felszínes felhajtást csinál, hogy eltussolja az ügy valódiságát. A hétköznapiakban az emberek ezt nem látják, amikor azonban valami történik vele, az antikrisztus rútsága lelepleződik. Mint egy sündisznó, amelynek minden tüskéje égnek áll, minden erejével óvja önmagát, nem kíván semmilyen felelősséget vállalni. Miféle hozzáállás ez? Nem olyan, ami nem hisz abban, hogy Isten igazságos? Nem hisz abban, hogy Isten mindent átvizsgál, illetve hogy Ő igazságos; saját módszereit kívánja alkalmazni, hogy megóvja önmagát. Azt hiszi: „Ha én nem óvom meg magam, akkor senki sem fog. Isten sem tud megóvni engem. Azt mondják, hogy ő igazságos, de amikor az emberek bajba jutnak, akkor vajon tényleg méltányosan bánik velük? Semmi esetre sem – isten nem ezt teszi.” Amikor bajjal vagy üldöztetéssel szembesül, úgy érzi, hogy nincs segítsége, és azt gondolja: „Hol van hát isten? Az emberek nem láthatják és nem érinthetik meg őt. Senki sem segíthet rajtam; senki sem tud igazságot szolgáltatni nekem és senki sem biztosíthatja számomra a méltányosságot.” Úgy gondolja, hogy egyedül a saját módszereivel óvhatja meg önmagát, hogy máskülönben veszteséget szenvedne, megfélemlítenék és üldöznék – és ez alól

Isten háza sem kivétel. Egy antikrisztus már mindent előre eltervez magának, mielőtt valami történne vele. Részben annyit tesz, hogy nagyon igyekszik olyan erős személynek álcázni magát, hogy senki ne merje zavarni vagy zaklatni őt, illetve senki se merjen szórakozni vele. Másrészt minden lépésnél ragaszkodik a Sátán filozófiáihoz és annak létezési törvényeihez. Főként mik ezek? „Mindenki gondoskodik magáról, az utolsót pedig vigye el az ördög”, „Ha téged személyedben nem érint, inkább hunyj szemet!”, „Az okos ember jól védi magát, mert csak arra törekszik, hogy ne hibázzon.” A körülményekhez igazodva, simán és dörzsölten viselkedik: „Soha nem ütök elsőnek, de mindig visszaütök”, „A harmónia kincs; a türelem drágakő”, „Szólj jó szavakat mások érzéseihez és észjárásához alkalmazkodva, mert az őszinteség csak felbosszantja őket”, „A bölcs ember alkalmazkodik a körülményekhez”, és egyéb ilyen sátáni filozófiák. Nem szereti az igazságot, viszont úgy fogadja el a Sátán filozófiáit, mintha azok pozitív dolgok lennének, azt hiszi, hogy azok képesek lesznek megóvni őt. E dolgok szerint él; senkinek sem mondja el az igazságot, de mindig tetszetős, behízlgő és kecsegtető dolgokat mond, senkit sem bánt meg, és azon gondolkodik, hogyan tüntesse fel magát úgy, hogy mások megbecsüljék őt. Csakis a saját hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvésével törődik, és egyáltalán nem tesz semmit a gyülekezet munkájának támogatásáért. Nem leplezi le és nem jelenti azt, aki valami rosszat tesz és sérti Isten házában érdekeit, hanem úgy tesz, mintha nem is látta volna. Ha megnézzük a dolgok kezelésére vonatkozó elveit és azt, hogyan kezeli a körülötte történő dolgokat, vajon rendelkezik bármiféle ismerettel Isten igazságos természetéről? Van bármi hite benne? Semennyi sincs. A „semennyi” itt nem azt jelenti, hogy nincs tudomása róla, hanem azt, hogy a szívében kételyek vannak Isten igazságos természetével kapcsolatban. Nem fogadja el és nem is ismeri el, hogy Isten igazságos. Amikor sok embert lát tanúskodni arról, hogy Isten házában az igazság és az igazságosság uralkodik, akkor ellenáll és a szívében ítéletet mond felette: „Miért van az, hogy a nagy vörös sárkány még nem szembesült semmiféle megtorlással, amiért így üldözi isten választott népét? A gonosz emberek a nem hívők között bántalmazták isten választott népét, rágalmazták és ítéletet mondanak felette, és ők sem szembesültek megtorlással. Ők mind jól vannak – miért mindig az istenben hívők azok, akiket bántalmaznak?” A szívében nem hisz Isten igazságos természetében. Nem hisz abban, hogy Isten minden emberrel igazságosan bánik, és azokban az elgondolásokban sem hisz, hogy Isten minden embernek megadja majd, ami megilleti, a tetteinek megfelelően, és hogy csak azokat áldja meg Isten, akik az igazságra törekszenek, és csak azok érnek el szép rendeltetési helyet. Az antikrisztusok nem hisznek ezekben a dolgokban. Azt mondják magukban: „Ha ezek tények, hogy lehet, hogy nem láttam őket? Azt mondom, hogy isten megáldja majd azokat, akik az igazságra törekszenek. Nos, a mi gyülekezetünkben ez és ez az ember az igazságra törekszik és feláldozza magát istenért, és elég hűségesen teszi a kötelességét. Hogy végződik ez az ő számára? Levadássza a nagy vörös sárkány, úgy, hogy alig tud hazamenni; a családja szétszakad – még a gyermekeit sem láthatja. Ez

isten igazságossága? És ott van az az illető, akit börtönbe vetettek, mert hitt istenben, ahol félholtra kínozták. Hol volt akkor isten igazságos természete? Ő szilárdan állt a bizonyágtételében; nem volt Júdas. Isten miért nem áldotta meg és óvta meg őt? És miért engedte meg isten a nagy vörös sárkánynak, hogy félholtra verje? Volt egy vezető is a gyülekezetünkben, aki feladta a családját és a hivatását a gyülekezet munkájáért. Évekig tette a kötelességét, és elég sok megpróbáltatáson ment keresztül, végül pedig elítélték és kitakarították, mert elkövetett egy kis gonosztságot, és megzavarta a gyülekezet munkáját. Hol volt isten igazságos természete? És van néhány testvér, akik egészen fiatalon kötelességeket végeznek isten házában, nehézségeket elviselve és fáradozva, mégis megmetszik őket, amint hibát követnek el és megszegik az alapelveket. Egyesek közülük keservesen sírnak, mert félnek, hogy eltakarítják és kiiktatják őket, anélkül, hogy lenne ott bárki is, aki megvigasztalna őket. Vajon miért nem látom ebben isten igazságosságát? Pontosan hogyan nyilvánul meg isten igazságos természete ezekben a dolgokban? Miért nem látom? És itt van a saját esetem is – lehet, hogy egy kissé felületes vagyok a kötelességvégeztésemben, és lehet, hogy néha egy kis romlott beállítottságot tárok fel, de ennek ellenére van tehetségem. Isten háza miért nem léptet elő engem?” Mindezekkel az ügyekkel kapcsolatban az antikrisztusok nem látják tisztán, hogy mi történik. Csak a külső jelenségeket látják, de nem látják, hogy mik Isten szándékai a dolgok mögött. Szívük mélye tele van aggályokkal és kétségekkel, elgondolásokkal és elképzelésekkel – a szívükben pedig nagyon sok csomó van, amit nem tudnak kibogozni. Valahányszor ezekre a dolgokra gondolnak, megtelnek sérelemmel, kárhoztatással és Isten igazságos természete elleni káromlással. Sértődötten ezt mondják magukban: „Ha isten igazságos, akkor miért metszik meg a jámbor embereket? Ha ő igazságos, miért nem nézi el az embereknek, ha egy kis romlottságot tárnak fel? Ha ő igazságos, miért küldenek el néhány olyan embert, akik tették a kötelességüket és annyit szenvedtek, csupán azért, mert nem végeztek tényleges munkát? Ha ő igazságos, miért üldöznének és kínoznának minket, akik rendíthetetlen odaadással követjük őt, és miért küldénének esetleg börtönbe, sőt miért vernének még halálra is néhány esetben?” Az antikrisztusoknak nincs egyértelmű magyarázatuk e jelenségek egyikére sem. Nem tudják, mi történik velük; nem látják tisztán. Gyakran megkérdezik maguktól: „Az az isten, akiben hiszek, igazságos, vagy sem? Létezik-e az az isten, aki igazságos, vagy sem? Hol van ő? Amikor nehézségekkel nézünk szembe, amikor üldöznek minket – mit csinál ő olyankor? Vajon meg tud menteni minket vagy sem? Ha isten igazságos, miért nem pusztítja el a Sátánt? Miért nem pusztítja el a nagy vörös sárkányt? Miért nem bünteti meg ezt az elvetemült emberiséget? Miért nem szolgáltat igazságot számunkra, akik hiszünk benne és szörnyen szenvedtünk, és miért nem biztosítja a méltányosságot? Miért nem áll ki mellettünk? Mi gyűlöljük az ördögöket és a Sátánt, és gyűlöljük a gonosz embereket – miért nem bosszulja meg isten a sérelmeinket?” Egyik „miért” a másik után árad kifelé szakadatlanul az antikrisztus szívéből, mint egy gépfegyver, amit semmilyen eszközzel nem lehet kontrollálni. Amikor nem tudják kontrollálni ezeket a dolgokat, miért

nem járulnak Isten színe elé imádkozni és keresni, vagy miért nem olvassák az Ő szavait, és miért nem keresnek fel testvéreket, hogy beszélgessenek velük? Nem fogják akkor egyesével megoldani az ilyen problémákat? Valóban nehéz dolog megoldani ezeket a problémákat? Ha felveszed az Istennek és az igazságnak való alávetettség hozzáállását, az igazságot elfogadó hozzáállást, akkor ezek a problémák többé már nem problémák – mindet meg lehet oldani. Az antikrisztusok miért nem képesek ezt megtenni? Azért, mert nem fogadják el az igazságot, illetve nem hiszik el, hogy Isten szavai az igazság, és nem ismerik el az igazságot. Nem képesek alávetni magukat Isten minden szuverenitásának és intézkedésének, még kevésbé képesek elfogadni Tőle mindazt, ami történik. Ezért van tele kétségekkel az antikrisztusok szíve Isten igazságosságával kapcsolatban. Amikor próbatételekkel találják szembe magukat, a szívüket betöltő kétségek előtörnek belőlük, és belül megkérdőjelezzik Istent: „Ha Isten igazságos, akkor miért hagy minket ennyit szenvedni? Ha Isten igazságos, miért nem irgalmaz nekünk, akik Krisztust követve elviseltük a nyomorúságunkat? Ha Isten igazságos, miért nem óvja meg azokat közülünk, akik feláldozzuk magunkat érte és tesszük a kötelességeinket, vagy miért nem óvja meg a családjainkat? Ha Isten igazságos, miért hagyja, hogy néhányan, akik őszintén hisznek benne, börtönben haljanak meg, a nagy vörös sárkány keze által?” Ekkor zúgolódni kezdenek Isten ellen: „Ha Isten igazságos, nem kellene hagynia, hogy ennyit szenvedjünk; ha Isten igazságos, nem kellene minket ok és indok nélkül fegyelmeznie és felfednie; ha Isten igazságos, elnézőnek kellene lennie minden elkövetett rossz cselekedetünkkel szemben, valamint meg kellene bocsátania minden negativitásunkat és gyengeségünket, és engedelkenynek kellene lennie minden vétkünkkel szemben. Ha még ezeket sem tudod megtenni, akkor nem vagy igazságos Isten!” Mindezek olyan dolgok, amelyek az antikrisztusok fejében járnak. Tele vannak elképzelésekkel Istentről, és egyáltalán nem keresik az igazságot, hogy eloszlassák azokat. Ha eljön a nap, amikor felfedik őket, ezek az elképzelések feltartóztathatatlanul elő fognak törni belőlük. Ilyen az antikrisztusok ocsmány gondolkodásmódja és valódi arca.

Az antikrisztusok nem ismerik el és nem fogadják el az igazságot, azt a tényt pedig még kevésbé ismerik el, hogy Isten a Teremtő, így számukra Isten igazságos természete egy nagy, nyitott kérdés marad. Az idő múlásával, események bekövetkeztével és különböző problémák felmerülésével pedig ez a kérdőjelük egyre nagyobb és nagyobb lesz, és fokozatosan X jelzéssé alakul. Mit jelent ez az X jelzés? Azt jelenti, hogy nyíltan tagadják azt a tényt, hogy Isten igazságos. És amint meghúzták ezt az X-et – amikor egy antikrisztus tagadja, hogy Isten igazságos –, minden fantáziájuk és kívánságuk füstbe megy. Gondolkodjatok el ezen: mi az a kiindulópont, ami ilyen következményhez vezet? (Az antikrisztusok azt gondolják, hogy ha hisznek Istenben, akkor áldottnak kell lenniük és részesülniük kell az Ő oltalmában. Így amikor Isten olyan munkát végez, ami nem felel meg az elképzeléseiknek és képzelődéseiknek, úgy érzik, hogy Ő nem igazságos, és nem tudják elfogadni Tőle. Továbbá, ha már felmerültek az Istennel

kapcsolatos elképzeléseik, és nem tudják azokat haladéktalanul eloszlatni, akkor nem imádkoznak Istenhez és nem keresik az igazságot. Ily módon az elképzeléseik összegyűlnek és felhalmozódnak – végül ez vezet ilyen következményhez.) Felszíni jelenségekről beszéltek; nem juttok el a gyökerekig. Miért mondom Én ezt? Mert van valami annak gyökerénél, hogy az antikrisztusok képesek így viselkedni és ilyen nézeteket vallani, valamint képesek kételkedni és megtagadni Istent. Ez természetesen az antikrisztus természetlénységéből fakad. Ez a gyökér – ott is hagyjuk. A fő kiváltó ok tehát az, hogy az antikrisztusokból a legelejétől fogva hiányzik az igazság szeretete és annak elfogadása. Miért nem fogadják el az igazságot? Ennek szintén megvan a gyökere: nem ismerik el, hogy Isten az igazság, hogy az Ő szavai az igazság – és mivel ezt nem ismerik el, elfogadni sem tudják. Tekintettel arra, hogy nem fogadják el az igazságot, képesek-e egyáltalán bármilyen problémára az igazság szemével tekinteni? (Nem képesek.) Nem képesek erre – mik tehát a következmények? Nem képesek átlátni a velük történő dolgokat, bármik legyenek is azok – a körülöttük zajló kisebb-nagyobb dolgokat, ahogy mások szavait sem. Nem látnak át az embereken és az eseményeken – semmit sem látnak át. Kívülről úgy tűnik, néhány dolog úgy van, ahogy mondják, de lényegében nem úgy vannak. Ennek az igazsághoz van köze. Ha nem érted az igazságot vagy nem fogadod el azt, akkor meg tudod-e érteni az igazságot ezekben a dolgokban? Nem tudod, ezért mindössze annyit tehetsz, hogy emberi szemmel, emberi tudással és emberi elmével elemzed és tanulmányozod a dolgokat. Milyen eredményeket fog hozni egy ilyen tanulmányozás? Összhangban lesznek-e az igazsággal? Összhangban lesznek-e Isten követelményeivel és szándékaival? Nem, soha nem lesznek. Olyan ez, mint Jób története, amelyet mindenki ismer, aki hisz Istenben. Mindenki, aki elismeri és elfogadja az igazságot, és aki képes hinni Istenben és alávetni magát Neki, az szívből dicséri és csodálja Jóbot; mindannyian olyan emberek kívánnak lenni, mint Jób. Azt szintén dicsérik és csodálják, ahogyan Jób a megpróbáltatásai közepette kifejezte Isten dicséretét és az Ő ismeretét. Az emberek a szívükben képesek megérteni, hogy a Jóbot ért különféle megpróbáltatások és gyötrelmek Isten munkái voltak. Mindent összevetve, Jób mint személy példaképül szolgál mindazok számára, akik az igazságra törekszenek. Mindannyian követni akarják a példáját, és ilyen emberré akarnak válni. Hogyan érhető el tehát egy ilyen pozitív kimenetel? Mi az alapja? Az a szívből jövő meggyőződés és annak elismerése, hogy ez az igazság, hogy mindez Isten munkája – ezen az alapon jut el az ember lépésről lépésre oda, hogy olyan ember akarjon lenni, mint Jób, hogy olyan emberré akarjon válni, aki féli Istent és kerüli a rosszat. Hisznek mindebben és a szívükben elismerik, végül pedig elérik az erre való törekvést, amelyet a továbbiakban az életük során követnek. Egy ilyen eredmény eléréséhez az a legalapvetőbb, hogy az ember mindezt elismerje és szívből higgyen benne. Rendelkeznek-e tehát az antikrisztusok ilyen elismeréssel és hittel? Nem rendelkeznek. Hogyan látják az antikrisztusok mindazt, amin Jób keresztülment? Vajon úgy gondolják, hogy van jelentősége mindannak, amit Isten tett? Látják-e, hogy

mindezek felett Ő rendelkezett? Nem látják ezt, sem azt, hogy mindannak, amit Isten tett, jelentősége van. Mit látnak benne? Jóbnak nagy vagyona volt, annyi juhval és ökörrrel, hogy egy hegyet megtölthettek volna, és neki voltak a legszebb fiai és lányai a vidéken. Ezt látják. Aztán pedig minden szenvedése után Isten még egyszer megáldotta őt. Ebben mit látnak? Azt mondanák: „Adott valamit cserébe azokért az áldásokért – kiérdemelte őket. Még jó, hogy Isten megadta őket.” A témáról alkotott általános felfogásuk szerint olyan nézőpontja van az antikrisztusoknak, amelyből elfogadják az igazságot és alávetik magukat Istennek? (Nem.) Akkor hát milyen nézőpontot képviselnek? Csak egy nézőpont van, ahonnan az antikrisztusok az egész ügyet szemlélik, ez pedig az álhívők nézőpontja. Egy álhívő azt nézi, hogy van-e nyereség, megszerzett előny vagy elszenvedett veszteség; hogyan lehet előnyt szerezni, és hogyan nem; mi vezetne veszteséghez és szenvedéshez; mi az, amit nem érdemes megtenni, és mi az, amit igen. Ez az álhívők nézőpontja. Az álhívők mindent ily módon, ilyen lényeggel szemlélnék, kezelnek és tesznek. Ez az antikrisztusok hozzáállása Isten igazságos természetéhez.

B. Isten mindenhatóságának megvetése

Hogyan tekintenek az antikrisztusok Isten mindenhatóságára? Múltán mondhatjuk, hogy egy antikrisztus számára a „mindenhatóság” nagyon érzelmes szó, olyan, amely serkentheti az ambícióit és a vágyait. Ez azért van, mert nagyon szeretne ilyen ember lenni. Mindenható, korlátlan hatalmú és mindenütt jelenlévő, mindenre képes, mindenhez értő, aki képes bármit megtenni – ha valaki elnyerné ezt a képességet, ha rendelkezne ezzel a képességgel, akkor minden gyerekjáték lenne számára. Senkitől sem kellene félnie; övé lenne a legnagyobb hatalom, a legmagasabb státusz, és képes lenne mások felett uralkodni. Korlátlan hatalma lenne, hogy másokat irányítson és manipuláljon. Ez messze meghaladja egy antikrisztus hatókörét és elárulja ambícióit, vágyait és valódi arcát. Ennek része az is, hogy az „Isten mindenhatósága” kifejezés mindenféle képzelődéssel, kíváncsisággal és elképzeléssel tölti el. Egy másik része pedig az, hogy a Benne való hit által betekintést szeretne nyerni Isten mindenhatóságába, hogy tágíthassa saját látókörét, hogy éleslátóbbá váljon és kielégíthesse kíváncsiságát. Egy másik része még az is, hogy arra is törekszik, hogy korlátlan hatalommal bírjon, hogy ezrek imádják, hogy egyre több ember boruljon le előtte és tartson fenn helyet számára a szívében. Van tehát az antikrisztusoknak valódi ismeretük Isten mindenhatóságáról? Van benne valódi hitük? Ismét ugyanaz a helyzet, mint Isten igazságos természetével – az antikrisztusok nem csupán elképzelésekkel, homályos és üres képzelődésekkel vannak tele, amelyek nem egyeznek a tényekkel, hanem mély kétségeket is táplálnak Isten mindenhatóságával kapcsolatban. Kétkednek; nem hisznek benne: „Mindenhatóság? Hol van bárki is ezen a világon, aki mindenható? Hol van valaki, aki mindenütt jelen van és korlátlan hatalommal bír? Nincs ilyen ember! A világon sok nagyszerű és híres ember van, és rengeteg paranormális képességekkel rendelkező ember: például próféták, meg

mindenféle asztrológusok és jövőmondók, és még ők sem bírnak korlátlan hatalommal. »Isten mindenhatósága« mögé még mindig kérdőjelet kell tenni, alaposan kell kutatni.” Egy antikrisztus számára tehát Isten mindenhatóság-lényege nem létezik, mivel, így hiszi: „Nem tudom elképzelni, sem megérteni, hogyan lehet isten mindenható, ezért az ő »mindenhatósága« nem létezik. Nem ismerem el. Valójában mennyire nagyszerűek isten képességei és adottságai? Senki, sem a múltban, sem a jelenben, sem a jövőben nem látta, és nem is fogja látni őket.” Az antikrisztusok folyamatosan kételkednek és bizonytalanok a szívükben, ezért minden, ami az egyházban és a testvérekkel történik, a kutatásuk tárgyává válik és hatókörébe kerül. Mit kutatnak? Azt kutatják minden felmerülő dologban, mindenben, ami egy csoporton belül vagy egy emberrel történik, hogy mit tett Isten, hogyan munkálkodott, vannak-e benne jelek és csodák, vannak-e benne friss és egyedi események, amelyek túlmutatnak az emberi képzelet határain, vagy túlmutatnak az emberi képességeken és lehetőségeken. Emellett azt kutatják, hogy valamelyik testvér beszélt-e olyan tapasztalatról, hogy Isten olyan munkát végzett benne, ami meghaladja az ember várakozásait. Egy példa erre az lenne, ha egy lány – mint a népmesében – előjönne egy folyami csiga házából és lakomát rendezne nekik, amikor a legéhesebbek. Egy másik az lenne, ha a semmiből arany jelenne meg a házukban, amikor éppen pénzsűkében vannak, vagy ha az üldözőik hirtelen megvakulnának, nem látnának semmit, amikor üldözik őket, majd szállna egy angyal és ezt mondaná nekik: „Ne félj, gyermekem, itt vagyok, hogy segítsék neked.” Megint másik példa az lenne, hogy olyankor, amikor a testvérek durva veréseket és kegyetlen kínzásokat szenvedtek, Isten nagy fénye leragyogott volna és megvakította volna az elkövetők szemét, akik a földön fetrengve könyörögtek volna kegyelemért, és soha többé nem merték volna megverni a testvéreket, mivel Isten bosszút állt volna értük; vagy amikor olvasták Isten szavait, de nem tudták megérteni őket, bármennyire is próbálták, és éppen elaludtak volna, láttak volna egy alakot a homályban, aki azt mondta volna nekik: „Ne aludjatok; ébredjetelek – itt van, amit a szavaim jelentenek”; vagy amikor valami történt, és éppen hibázni készültek, egy erőteljes, belső dorgálás és fegyelmezés figyelmeztette volna őket, hogy rossz lenne azt tenni, és ezt lenne helyes tenni. Ha ezek közül bármelyik, amit a hétköznapi emberek nem tapasztalhatnak meg, és amire nem képesek, megtörténne a gyülekezetben, Isten házában, bárkivel, aki Istent követi, az elegendő lenne annak bizonyítására, hogy Isten mindenható. Ha nem történnek ilyen dolgok, vagy ha meglehetősen ritkán történnek, illetve ha történnek is, az akkor is csak szóbeszéd, így pedig a ténytudásuk és hitelességük nagymértékben sérül, akkor vajon Isten mindenhatósága tény, vagy nem az? Rendelkezik-e Isten a mindenhatóság lényegével vagy nem? Egy antikrisztus a szívében kérdőjeleket tesz e gondolatok mögé.

Az antikrisztusok örökké ezeket a jeleket, csodákat és paranormális erőket hajszojják, miközben Isten munkálkodik, beszél és megmenti az embert. Olyan dolgokat hajszojják, amelyek nem egyeznek a valósággal, illetve a tényekkel. Ezeknek a dolgoknak, amelyeket hajszojják, egyáltalán semmi közük Isten embert megmentő munkájához, az igazsághoz

vagy az ember beállítottságának megváltoztatásához. Ennek ellenére hajlamosak arra, hogy ezeket hajszojják. Tele vannak Isten mindenhatósága iránti kíváncsisággal. Az imáikban gyakran ezt kérik Istentől: „Ó, istenem, felfednéd nekem a te mindenhatóságodat? Ó, istenem, nem vagy mindenható? Ha az vagy, akkor arra kérlek, hogy oldd meg ezt az ügyet a számomra. Istenem, ha te mindenható, korlátlan hatalmú és mindenütt jelenlévő vagy, könyörgöm, segíts rajtam, mert most kihívásokkal nézek szembe. Istenem, ha te mindenható vagy, könyörgöm neked, vedd el a betegségeket a testemből, távolítsd el a körülményeket, amelyekkel szembesülök, és segíts elhárítani a veszélyt. Istenem, ha mindenható vagy, könyörgöm neked, hogy a kötelességem végzése közben egyik napról a másikra tegyél okossá, ügyessé és tehetségessé, hogy tanulás nélkül is elsajátíthassam a szakmai ismereteket, szakértővé váljak és különbözök másoktól. Ó, istenem, ha te mindenható vagy, kérlek téged, büntesd meg és torold meg azokat, akik becsmérlik és kigúnyolják a beléd vetett hitemet. Vakítsd meg a szemüket és tedd őket süketté, a fejüket sebek borítsák, a talpukból pedig genny szivárogon. Pusztuljanak el, mint a kutyák. Istenem, ha te mindenható vagy, könyörgöm neked, hadd lássam a te mindenhatóságodat.” Isten annyi szót szólt és annyi munkát végzett, az antikrisztusok mégis szemet hunynak felette és félresöprik; soha nem szívlelik meg Isten szavait, nem szívlelik meg és nem veszik komolyan sem az Ő munkáját, sem az ember megmentésére irányuló fontos munkájának egyetlen lépését sem. Ehelyett hajlamosak arra, hogy jeleket és csodákat kérjenek, azt, hogy Isten csodákat tegyen a munkája közepette, azt kérik, hogy Isten olyan különleges dolgokat tegyen, amelyek felnyitják a szemüket és kielégítik a kíváncsiságukat, hogy bizonyítsa az Ő létezését, hogy bizonyítsa, hogy Ő mindenható. Ami még nevetségesebb, hogy az antikrisztusok még imádságban is így folyamodnak Istenhez: „Ó, istenem, nem láthatlak téged, ezért a hitem kicsi. Kérlek téged, fedd fel előttem a valódi személyedet, még ha csak álmomban is – arra kérlek, fedd fel előttem a mindenhatóságodat, hogy hinni tudjak benned, és biztosan higgyek a létezésedben. Ha nem teszed meg, akkor a beléd vetett hitemben mindig aggályaim lesznek.” Nem képesek látni Isten létezését, illetve felismerni az Ő lényegét és természetét a munkája és szavai közepette, hanem azt akarják, hogy további, az ember számára elképzelhetetlen dolgokat tegyen, hogy megerősítse őket és megalapozza a hitüket. Isten sok szót szólt és sok munkát végzett, de bármennyire is gyakorlatiasak a szavai, bármennyire is építőek az Általa mondott igazságok az emberek számára, bármennyire sürgősen meg kell érteniük azokat, az antikrisztusokat nem érdeklik, és nem veszik a szívükre azokat. Valójában minél többet beszél Isten, minél konkrétabb munkát végez, annál inkább taszítja őket, annál ingerlékenyebbnek és ellenállóbbnak érzik magukat. Sőt, még Isten elítélése és káromlása is felmerül bennük; zúgolódní fognak Ellene: „Vajon a te mindenhatóságod van ezekben a szavakban? Ez minden, amit teszel – szavakat mondasz ki? Ha nem beszélnél, akkor nem lennél mindenható? Ha mindenható vagy, akkor ne beszélj. Ne használd a beszédet vagy az igazságról való közlést és az ember igazsággal való ellátását arra, hogy képessé tegyél

minket az élet elnyerésére és a beállítottságbeli változás elérésére. Ha egyik napról a másikra mindannyiunkat angyalokká, a te hírnökeiddé változtatnál – na, az mindenhatóság lenne!” Ahogy Isten kimondja a szavait és végzi a munkáját, az antikrisztusok természete apránként, minden rejtegetés nélkül feltárul és lelepleződik, és az igazságtól idegenkedő és annak ellenálló lényegük szintén teljesen feltárul. Az antikrisztusok beállítottságát, amely megveti Isten identitását és lényegét, apránként, az idő múlásával, valamint azzal a szüntelen, előrehaladó fejlődéssel, amit Isten az Ő munkájában véghez visz, szintén leleplezik és feltárják. Az antikrisztusok homályos dolgokat hajszolnak; a jelek és csodák látványát hajszolják – és ezen ambíció és vágy által vezérelve, amely nem felel meg a valóságnak, napvilágra kerül az igazságtól idegenkedő és azt gyűlölő természetük. Ellenben azok, akik igazán a valóságra és az igazságra törekszenek, akik hisznek a pozitív dolgokban és szeretik azokat, látják Isten mindenhatóságát az Ő munkájának és szavainak folyamatában – és ezek az emberek pontosan azt láthatják, azt nyerhetik el és azt ismerhetik meg, amit az antikrisztusok örökre képtelenek megismerni és képtelenek elnyerni. Az antikrisztusok úgy hiszik, hogy ahhoz, hogy az emberek elnyerjék az életet Istentől, jelekre és csodákra van szükség; úgy hiszik, hogy jelek és csodák nélkül, egyedül Isten szavaiból lehetetlen elnyerni az életet és igazságot, és ezáltal lehetetlenség elérni a beállítottságbeli változást és az üdvösséget. Egy antikrisztus számára ez örökkévaló lehetetlenség – nem állja meg a helyét. Ezért várnak és imádkoznak fáradhatatlanul, abban a reményben, hogy Isten jeleket és csodákat tár majd fel számukra, és csodálatos dolgokat tesz – ha pedig nem teszi, akkor az Ő mindenhatósága nem létezik. E mögött az a burkolt célzás áll, hogy ha Isten mindenhatósága nem létezik, akkor Isten biztosan nem létezik. Ez az antikrisztusok logikája. Elítélik Isten igazságosságát és elítélik az Ő mindenhatóságát.

Mialatt Isten megmenti az embereket, az antikrisztusok teljesen közömbösek az Ő szavai, különböző követelményei, valamint az Ő szándékai iránt. Szívük legmélyéről ellenállnak ezeknek a dolgoknak és idegenkednek tőlük. Ami őket érdekli, az nem az összes pozitív dolog valósága, nem is az üdvösség és a tökéletességre jutás, amit az ember az igazságra törekedés és az Isten vezényléseinek való alávetettség eredményeként érhet el. Akkor hát mi érdekli őket? Az érdekli őket, hogy Isten jeleket és csodákat fedjen fel és csodálatos dolgokat tegyen, hogy láthassák, és ezáltal betekintést nyerjenek, és lehetővé tegye számukra, hogy figyelemre méltó emberekké, szuperemberekké, különleges erőkkel rendelkező emberekké, rendkívüli emberekké váljanak. Isten mindenhatósága által meg akarnak szabadulni az olyan megnevezésektől, identitásoktól és státuszoktól, mint a hétköznapi emberek, a közönséges emberek és a romlott emberek. Ezért bármilyen elképzelések vagy problémák adódnak számukra Isten munkájának közepette, nem keresik az igazságot azok megoldására. Nem csupán arra képtelenek, hogy megértsék az igazságot, illetve hogy beállítottságbeli változást érjenek el – nem, még ítéletet is mondanak Isten felett, elítélik Őt és ellenállnak Neki mindazért, amit Ő tesz, és ami nem felel meg az elképzeléseiknek. Az antikrisztusok szemében az Isten által végzett összes

gyakorlati munka az, amit nem ismernek el – ez az, amit elítélnek. Végül ezek a nézetek és ezek az Istenről alkotott meghatározások vezetik őket arra, hogy teljes mértékben tagadják Isten lényegének létezését a szívükben, és még inkább elítélik, bemocskolják és káromolják Isten lényegének létezését. Ez azért van, mert az Istenbe vetett hitük azon az alapon nyugszik, hogy Isten mindenható, hogy Isten majd orvosolja sérelmeiket, bosszút áll értük, hogy értük legyőzi mindazokat, akiket gyűlölnék és lenéznek – hogy Isten majd eleget tesz a vágyaiknak és ambícióiknak. Ez az Istenbe vetett hitük alapja. A jelenbe érve azonban ezek a gonosz emberek most már látják, hogy ilyen Isten nem létezik, és hogy nincs lehetőség arra, hogy Isten bármit is megtegyen értük. Az ő szemszögükből számukra ez meglehetősen kedvezőtlen helyzet – ez rettenetes. Így, miután sok mindent megtapasztaltak, az Istennel kapcsolatos aggályaik és kételyeik egyre erősödnek, míg végül elhatározzák, hogy elhagyják Istent és az Ő házáat, hogy a világot hajszojják, gonosz irányzatokat kövessenek és a Sátán ölelésébe vessék magukat. Így végződnek a dolgok az ilyen emberek számára. Abból a hozzáállásból ítélve, amelyet az antikrisztusok Isten igazságos természetével és az Ő mindenhatóságával szemben tanúsítanak, az antikrisztusok valójában álhívők. Az Istenbe vetett hit legcsekélyebb mértéke sincs meg bennük, sem az Isten cselekedeteinek való alávetettség vagy elfogadás legcsekélyebb mértéke. Ami a pozitív dolgokat és az igazságot illeti, azok taszítják őket, és ellenállnak azoknak. Ezért, bárhol is nézzük, az antikrisztusok álhívő lényege valóban létezik. Ez nem olyasmi, amit mások erőszakolnak rájuk, és nem bolhából csinálnak elefántot – ezt a lényegüket mindazok a nézetek és hozzáállások határozzák meg, amiket olyankor fednek fel, amikor valami történik velük.

Az antikrisztusok évekig hisznek Istenben anélkül, hogy képesek lennének belátni azt a tényt, hogy Isten szuverén az ember sorsa felett. Nem képesek megérteni ezt a tényt. Nem tudnak megérteni egy tényt, habár az a szemük előtt van – nem vakság ez? Isten igazságos természete és az Ő mindenhatósága gyakran feltárul a gyülekezet munkájában, az Ő választott népében és mindenféle dologban, ami történik. Ő hagyja, hogy az emberek mindenütt lássák ezeket a dolgokat – az antikrisztusok azonban, vakok lévén, nem látják őket. Amikor az antikrisztusok sok éven át követték Istent, akkor ezt a közhírt mondatot fogják mondani: „Annyi éven át hittem Istenben, és mit nyertem?” Úgy tűnik, hogy tényleg nem nyertek semmit. Isten az életét adta az emberért, de az antikrisztusok semmit sem nyertek. Hát nem szánalomra méltó? Valóban az! Az antikrisztusok e mondata olyan jól szemlélteti a problémát. Mindenki, aki hallja Isten szavait és megtapasztalja az Ő munkáját, aki elfogadja életének az Ő szavait, ezt mondaná: „Annyi éven át hittünk Istenben, és annyi mindent nyertünk Tőle. Nem csupán kegyelmet és áldásokat, az Ő oltalmát és az Ő irgalmát – hanem ami ennél is fontosabb, hogy annyi igazságot értettünk meg és nyertünk Istentől. Az emberek hasonlatosságával, méltósággal élünk. Tudjuk, hogyan viselkedjünk. Nagyon sokkal tartozunk Istennek. Ahhoz az árhoz képest, amit Ő fizet, ahhoz képest, amit értünk tesz, a mi kis nehézségeink még csak említésre sem méltók. Az embernek viszonznia kellene Isten

szereketét.” Az antikrisztusok azonban éppen az ellenkezői ennek. Ezt mondják: „Isten munkálkodott az elmúlt években, hogy lehet tehát, hogy nem nyertem semmit? Mindannyian azt mondtátok, hogy nyertetek ezt-azt, ilyen vagy olyan tapasztalatotok van – de vajon jóllakatnak titeket ezek a tapasztalatok? Mit érnek ezek a tapasztalatok? Ugye az áldásokhoz, a kegyelemhez, a jelek és csodák látásához képest ezek egyáltalán nem érdemesek említésre? Ezért érzem úgy, hogy a sok év alatt, amíg istenben hittem, nem nyertem semmit. A szenvedés mellett, amit elviseltem, amellest, amiről lemondtam és amit feláldoztam istenért, az elnyert dolgok egyáltalán nem érték meg! Mi az igazság, ha nem csupán néhány kijelentés és elmélet? Micsoda, ha nem néhány doktrína? Hallottam ezeket a szavakat, ezeket az igazságokat, és nem érzem úgy, hogy valami monumentális változás ment volna végbe bennem! Először is, az elmém nem olyan fürge, amikor a dolgokon gondolkodom. Ráadásul öregszem, és az egészségem sem lett jobb annál, mint amilyen korábban volt. A hajam ősz, több ránc van az arcomon – még néhány fogam is kihullott, és nem nőttek helyükbe újak. Isten azt mondja, hogy akik üdvözülnek, olyanok, mint a friss, élénk gyermekek, én pedig itt vagyok, egy vén csontkollekció, egy öregember arcával. Nem változtam gyermekké. Isten szavai szerint az ősz hajú idős emberek hollóhajú fiatalokká változhatnak. Hogy lehet, hogy én nem változtam meg? Isten azt mondja, hogy ő teljesen átváltoztatja az embereket, de velem ez nem történt meg; nem váltam új emberré. Még mindig én vagyok, és amikor dolgok történnek velem, még mindig egyedül kell kitalálnom, hogyan kezeljem őket. A testi nehézségeim is egyre szaporodnak – gyakran vagyok gyenge és negatív. Mi több, a memóriám is romlott az elmúlt két évben. Olyan sokat olvasom isten szavait, de nem erősítette meg a memóriámat. Nem adhatna isten az embereknek egy kis különleges képességet, olyat, amely megóvjá a testüket az öregedéstől? Úgy érzem, jelenleg a legnagyobb probléma az, hogy az emberek teljesen átalakuljanak; úgy tűnik, hogy az igazság nem képes megoldani ezt a problémát. Ha isten mondana valamit, ami valóban képes lenne valakit új emberré változtatni, egy ragyogó angyal megjelenésével, aki testetlenné tud válni, aki át tud menni szilárd falakon, aki üldöztetés és veszély esetén képes kimondani egy varázsigét és eltűnni és örökre megfoghatatlan maradni – ha isten szavait gyakran olvasva az emberek haja nem őszülne meg, arcuk nem ráncosodna, és új fogak nőnének a kihullottak helyére, az nagyszerű lenne! Ilyen teljesen átalakulni! Ha isten megtenné ezeket a dolgokat, akkor minden fenntartás nélkül elhinném, hogy ő isten. Ha folytatja az igazságról való beszédet és annak hirdetését, akkor a hitem hamarosan megkopik; hamarosan nem leszek képes tovább hinni, és talán nem leszek képes többé a kötelességemet végezni. Nem akarom majd.” Az alatt az idő alatt, amíg egy antikrisztus követi Istent, gyakran felmerül a szívében ez vagy az a követelés Tőle, és gyakran mindenféle kételyek és szigorú követelések merülnek fel az elképzeléseiben, a környezetére és a személyes vágyaira adott válaszul pedig mindenféle furcsa gondolatok jutnak eszébe. Van azonban egy dolog: nem tudják megérteni azokat a szavakat, amelyeket Isten szól, és nem látják azt a tényt, hogy Isten

azért munkálkodik, hogy megmentse az embert, azt pedig még kevésbé tudják megérteni, hogy minden, amit Isten tesz, az ember megmentésére irányul, hogy mindez arra szolgál, hogy az ember képes legyen beállítottságbeli változást elérni. Ahogy tehát tovább hisznek, elveszítik a lendületüket; ahogy tovább hisznek, a szívükben feltámad a negativitás és a reményvesztettség érzése, és olyan érzéseik és gondolataik vannak, hogy visszavonulnak, feladják. Ami Isten lényegét illeti, felejtsd el, hogy hinni fognak benne, elismerik, vagy elfogadják – ahogy tovább hisznek, még azzal sem törődnek, hogy foglalkozzanak ezzel a kérdéssel. Ezért van az, hogy amikor beszélgetés közben azt mondod, hogy valami Isten igazsága, mindenhatósága és szuverenitása, hogy az embereknek alá kell vetniük magukat neki és meg kell ismerniük, az antikrisztusok kifelé nem szólnak majd egy szót sem – egyáltalán semmilyen véleményt nem fejeznek majd ki. Belül azonban viszolygás támad majd bennük. Nem akarnak majd hallgatni; nem lesznek hajlandók meghallgatni; néhányan közülük egyszerűen csak felállnak és távoznak majd. Amikor mindenki prédikációkat hallgat, amikor mások Isten szavairól beszélgetnek, amikor a testvérek nagy buzgalommal beszélnek a tapasztalati tanúságtételükről – mit csinálnak az antikrisztusok? Teát isznak, magazinokat olvasnak, a telefonjukkal játszanak, tétlenül pletykálnak. És azzal, hogy ezekkel a csendes cselekedetekkel tiltakoznak és ellenállnak, a viselkedésükkel azt igyekeznek megerősíteni, hogy minden, amit Isten tesz, haszontalan: „Ti csak racionalizálni próbáljátok a dolgokat, becsapjátok magatokat – isten és az igazság egyszerűen nem létezik, és egyszerűen lehetetlen, hogy az emberiséget megmentse isten!” Az ő szemükben mindenki, aki hisz az igazságban, aláveti magát Istennek és hisz abban a tényben, hogy Isten meg tudja menteni az emberiséget, bolond – mind agyatlanok, és mindannyiukat átverték. Abban hisznek, hogy az ember sorsa a saját kezében van, hogy nem hagyhatja, hogy mások vezényeljék le neki, hogy az emberek nem bábok, hanem van eszük és képesek önállóan gondolkodni a problémákról – és ha valaki még a saját sorsát sem képes irányítani, akkor az egy selejtes, alsóbbrendű ember. Tehát történjék bármi is, nem hajlandóak átadni a sorsukat Istennek, hogy Ő irányítsa azt. Ez az antikrisztusok hozzáállása mindenhez, amit Isten tesz. Az elejétől a végéig szemlélők és álhívők maradnak, akik a Sátán szolgáinak szerepét játsszák. Ingyenélők és bajkeverők – gonosztevők, akik belopakodtak.

C. Isten szentségének és egyedülállóságának megvetése

Az antikrisztusok a legkevésbé sem ismerik el az Isten beállítottság-lényegében lévő igazságosságot és mindenhatóságot, illetve a legkevésbé sem hisznek azokban, még kevésbé van bármilyen ismeretük azokról. Természetesen még nehezebb hinniük Isten szentségében és egyedülállóságában, valamint elismerni és megismerni azokat. Amikor tehát Isten megemlíti, hogy Ő azt szeretné, ha az emberek becsületesek lennének, hogy azt szeretné, ha két lábbal a földön járó teremtetett lények lennének, akik meg tudnak maradni a helyükön, akkor az antikrisztusokban gondolatok ébrednek, és egyfajta

hozzállás és érzés alakul ki bennük. Azt mondják: „Hát nem magasztos isten? Nem áll mindenek fölött? Ha igen, akkor az emberrel szemben támasztott követelményeinek nagyszabásúnak és magasztosnak kell lenniük. Azt gondoltam, hogy isten annyira titokzatos; nem hittem volna, hogy ilyen jelentéktelen követelményeket támaszt az emberrel szemben. Lehet ezekre úgy tekinteni, mint az igazságra? Túlságosan egyszerűek! Jó lenne, ha isten követelményei emelkedettek lennének. Emberfeletti embernek, nagyszerű embernek, rátermett embernek kellene lenni – istennek ezt kellene megkövetelnie az embertől. Ő azt szeretné, ha az ember becsületes lenne – tényleg ez isten munkája? Nem hamisítvány ez?” A szívük mélyén az antikrisztusok nemcsak ellenállnak az igazságnak, hanem ahogyan ezt teszik, káromlás is támad bennük. Nem azt jelenti ez, hogy megvetik az igazságot? Tele vannak megvetéssel és lenézéssel Isten követelményei iránt; a megvetés, a közöny, a szarkazmus és a gúny hozzáállásával határozzák meg és kezelik azokat. Nyilvánvaló, hogy az antikrisztusok a beállítottságuk lényegét tekintve hitványak; képtelenek elfogadni az igaz, szép és gyakorlatias dolgokat vagy szavakat. Isten lényege igaz és gyakorlatias, az emberekkel szemben támasztott követelményei pedig összhangban vannak az emberek szükségleteivel. „Nagyszabású és magasztos”, ahogy az antikrisztusok említik – mi az? Hamis, grandiózus és sivár; megrontja és félrevezeti az embereket; bukásra készíti és távol viszi őket Istentől. Ezzel szemben az Isten által kimondott igazságok és az Ő élete hűséges, szeretetreméltó és gyakorlatias. Miután valaki egy ideig megtapasztalta Isten szavait, rájön, hogy egyedül Isten élete a legszeretreméltóbb, hogy egyedül az Ő szavai képesek megváltoztatni az embereket és az életükké válni, és hogy ezekre van az embereknek szükségük – míg azok a nagyszabású, magasztos vélemények és mondások, amelyeket a Sátán és az antikrisztusok hirdetnek, homlokegyenest ellenkeznek Isten emberrel szemben támasztott követelményeinek igazságával és gyakorlatiasságával. Ezért az antikrisztusok ilyen jellegű lényege alapján egyáltalán nem képesek elfogadni Isten szentségét és egyedülállóságát. Teljességgel kizárt, hogy elismerjék ezeket a dolgokat. Ami pedig az emberek romlott beállítottságának és romlott lényegének különböző, Isten által leleplezett oldalait illeti – a hajthatatlanságukat és arroganciájukat, a csalárd, elvetemült, az igazságtól idegenkedő és ádáz beállítottságukat –, ezeket az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el. Ami pedig az Isten emberek feletti ítéletét és szigorú megfeddését illeti, az antikrisztusok nem csupán képtelenek felismerni azokban Isten szentségét és szeretetreméltóságát – ellenkezőleg, szívük mélyén idegenkednek azoktól a szavaktól, amelyeket Isten szól, és ellenállnak nekik. Minden alkalommal, amikor Istennek azokat a szavait olvassák, amelyek megfenyítik, megítélik és leleplezik az ember romlott beállítottságát, gyűlölik azokat, és szitkozódni akarnak. Ha valaki azt mondja róluk, hogy arrogáns emberek, hajthatatlan emberek, elvetemült emberek, akik idegenkednek az igazságtól, akkor vitatkozni fognak az illetővel és szidni fogják az őseit; ha pedig valaki leleplezi és elítéli a romlott lényegüket, az olyan, mintha az illető meg akarná gyilkolni őket – egyáltalán nem fogják

elfogadni azt. Ez azért van, mert az antikrisztusoknak olyan lényegük van és olyan dolgokat tárnak fel, hogy a tudtukon kívül beazonosítják, és akaratlanul is elkülönítik és felfedik őket Isten házában és a gyülekezetben. Ambíciójuk és vágyuk gyakran beteljesületlen marad, ezért gyűlöletük egyre nő Isten szavai, az Ő létezése, valamint az „Isten házában az igazság uralkodik” kifejezés iránt. Ha ezt a kifejezést mondod nekik, a halálig harcolni akarnak veled, hogy halálra gyötörjenek téged. Hát nem azt mutatja ez már önmagában, hogy az antikrisztusok ellenségesek Istennel szemben? De igen! Ha valaki azt mondaná: „Isten egyedülálló, az ember nem imádhat Rajta kívül senkit és semmilyen bálványt”, vajon egy antikrisztus hajlandó lenne ezt meghallgatni? (Nem.) Miért nem? Ezek a szavak elítélik őket, nem igaz? Nem fosztják meg őket attól a joguktól, hogy istenek legyenek? Boldogok lennének-e anélkül a jog nélkül, hogy istenek legyenek, ha kihunyna ez a remény? (Nem.) Ezért ha lelepleznéd őket, ha tönkretennéd a tekintélyüket és a hírnevüket, és senki sem imádná őket, képtelenek lennének megnyerni az embereket, státusz nélkül maradnának, akkor rosszindulatú, démoni karmaikkal utánad nyúlnának, hogy gyötörjenek téged. Amikor dolgok történnek egy gyülekezetben, és valaki jelenteni akarja azokat a Fennvalónak, vajon a gyülekezet vezetője, ha ő egy antikrisztus, megengedi majd, hogy jelentést tegyen? Nem fogja tudni megkerülni őt. Azt fogja mondani: „Ha megteszed ezt a jelentést, te viseled majd a következményeket! Ha a fennvaló megmetsz minket és kitakarít embereket a gyülekezetünkben, akkor gondoskodni fogok róla, hogy megbánd – ráveszek mindenkit, hogy elhagyjon téged. Akkor megízleled majd, hogy milyen érzés, ha kitakarítanak!” Ez nem ijeszti meg és fenyegeti azt az embert, aki a jelentést tette volna? Az antikrisztus azt mondja: „Isten egyedülálló, nemde? Rendben; én is egyedülálló leszek. A mi gyülekezetünkben az van, amit én mondok. Bármit is akarsz tenni, rajtam kell keresztülmenned – és nem fogsz átjutni rajtam. Át akarsz jutni rajtam? Csak a holttestemen át! Én uralkodom a gyülekezetünkben; itt az van, amit én mondok. Én vagyok az igazság – én vagyok az egyedülálló!” Hát nem egy ördög megnyilvánulása ez? De az – ördögi képe leleplezve, ördögi szavai kimondva.

Ami azt illeti, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Isten lényegével, az álhittől és a kétségektől kezdve az időhúzáson és a próbára tevésen át végül eljutnak az ítéletig és az istenkáromlásig. Ez lépésről lépésre egy mocsárba, egy feneketlen mélységbe vezet és arra az útra tereli őket, hogy ellenálljanak Istennek és az Ő ellenségei legyenek, teljes ellentétbe kerüljenek Vele és a végsőig zúgolódjanak Ellene, ahonnan nincs visszaút. Nem csupán nem ismerik el Isten lényegének létezését – ehelyett mindenféle elképzelések és képzelődések támadnak bennük Isten lényegének minden egyes aspektusáról, amelyekkel félrevezetik a körülöttük lévő embereket és azokat, akikkel kapcsolatba kerülnek. Céljuk az, hogy minél több embert tegyenek olyanná, mint ők maguk, hogy azok kételkedjenek Isten létezésében és az Ő lényegének létezésében. Amikor meghalnak, még másokat is magukkal rántanak. Nem elég nekik, hogy egyedül tegyenek rossz dolgokat – találni akarnak másokat is, hogy velük együtt

tegyenek rossz dolgokat, hogy együtt álljanak ellen Istennek és zavarják meg az Ő házában munkáját, hogy velük együtt kételkedjenek és tagadják Istent. Az antikrisztusok tele vannak elképzelésekkel és képzelődésekkel Isten lényegének minden aspektusáról. Nem csupán képtelenek megismerni Isten lényegét mindabból, amit Ő tesz, hanem szigorúan elemzik, tanulmányozzák, próbára teszik Isten lényegét és ítéletet mondanak felette, sőt titokban még vitatkozni is fognak Istennel, mondván: „Hát nem vagy egyedülálló? Nem te vagy az az isten, aki szuverenitást gyakorol az emberiség sorsa felett? Hogyan engedheted, hogy ilyen dolgok történjenek azokkal az emberekkel, akik hisznek benned? Ha te vagy az egyedülálló isten, akkor egyáltalán nem szabadna megengedned, hogy bármilyen ellenséges erő behatoljon a munkahelyedre.” Miféle beszéd ez? Bármilyen történik is a gyülekezetben, az antikrisztusok lesznek az elsők, akik felállnak és romboló dolgokat, negatív és ítélező szavakat mondanak. Ők lesznek az elsők, akik felállnak és vitatkoznak Istennel, szembeszállnak Vele, követelve, hogy tegye meg ezt vagy azt a dolgot. Különösen azokban az időszakokban örülnek nagyon az antikrisztusok, amikor Isten háza nehézségekkel vagy bonyolult problémákkal néz szembe. Ezek azok az időszakok, amikor a legboldogabbak és legelégedettebbek, ilyenkor ugrálnak a legnagyobbakat örömeikben. Nem csak képtelenek Isten házában érdekeit védelmezni – nem, ők ölbe tett kézzel figyelnek és nevetnek, és türelmetlenül várják, hogy zendülés törjön ki Isten házában, hogy az egész választott népét elfogják és feloszlassák, és hogy az Ő házában munkája ne haladhasson tovább. Akkor ugyanolyan boldogok lennének, mint amilyenek újév előestéjén. És minden alkalommal, amikor rendeződik és megoldódik valami, ami Isten házában történik, amikor a testvérek levonják belőle a tanulságot, akkor az antikrisztusok felett „ítéletet” hoznak. Az antikrisztusok is ekkor a legelkeseredettebbek, legszomorúbbak és legkétségbeesettebbek. Nem bírják elviselni, ha azt látják, hogy a testvérek jól élnek, illetve ha Isten követőinek van hite, és csordultig telnek bizalommal, miközben Őt követik; nem bírják elviselni annak látványát, hogy Isten szavainak útmutatása alatt a testvérek beállítottságai megváltoznak, és hűségesen teszik a kötelességeiket, a munka pedig egyre jobban és jobban fejlődik. Nem bírják elviselni annak látványát, hogy a gyülekezet virágzik, illetve hogy Isten irányítási terve fokozatosan jó irányba fejlődik – azt pedig még inkább gyűlölik, amikor az emberek mindig Isten szavait prédikálják, tanúságot tesznek Mellette, és dicsőítik az Ő szeretetreméltóságát és igazságos természetét. Sőt mi több, utálják, amikor az emberek keresik Istent, imádkoznak Hozzá, és az Ő szavait keresik, bármilyen történjék is velük, alávetik magukat Neki, és az Ő vezényleéséhez tartják magukat. Még akkor is, amikor az antikrisztusok Isten házából esznek, élvezik Isten szavait, és élvezik az Ő házában minden előnyét, gyakran azt kívánják, hogy lehetőségük adódjon kinevetni Isten házát. Alig várják, hogy Isten minden hívője szétszóródjon, és Isten munkája ne tudjon továbbhaladni. Ezért, amikor valami történik Isten házával, ahelyett, hogy megvédenék, vagy kigondolnák, hogyan lehetne megoldani a problémát, illetve minden erejükkel megvédenék a testvéreket, vagy összefognának velük, hogy együttesen

gondoskodjanak a problémáról, közösen Isten elé járulva és alávetve magukat az Ő szuverenitásának, az antikrisztusok a háttérben állnak, nevetnek, rossz tanácsokat adnak, pusztítanak és megzavarnak. Egy kritikus pillanatban még kívülállóknak is segítő kezet nyújtanak majd Isten házában rovasára, így a Sátán szolgálóiként viselkednek, szándékosan megzavarva és tönkretéve a dolgokat. Hát nem Isten ellensége az ilyen ember? Minél kritikusabb a pillanat, annál világosabban lepleződik le az ördögi hasonlatosságuk; minél kritikusabb a pillanat, minél eseménydúsabb, annál részletesebben és teljesebben lepleződik le az ördögi hasonlatosságuk; minél kritikusabb a pillanat, annál több segítséget nyújtanak kívülállóknak Isten házában rovasára. Miféle dolgok ezek? Testvérek-e az ilyen emberek? Olyan emberek ők, akik pusztító, utálatos dolgokat tesznek; Isten ellenségei; ördögök, sátánok; gonosz emberek, antikrisztusok. Nem testvérek, és nem jelöltek az üdvösségre. Ha valóban testvérek lennének, Isten házában népe, akkor bármilyen probléma merülne is fel az Ő házában, szívüket és elméjüket egyesítenék a testvéreikkel, hogy szembenézzenek vele, és együttesen kezeljék azt. Nem bámészkodnának, még kevésbé nevetnének rajta, miközben néznék. Csak az antikrisztusokhoz hasonló emberek szemlélnék passzívan, nevetnének és várnák lelkesen, hogy rossz dolgok jöjjenek Isten házára.

Az antikrisztusok lényege bármilyen és minden ügyben leleplezhető. Elégge elrejtethetetlen. Bármit is tesznek, bármi legyen is a téma, minden általuk felfedezett nézet és beállítottság iszonyatos az ember és Isten számára. Nem csupán pusztítást, bomlasztást és megzavarást okoznak mindenféle felmerülő dologban, a háttérből nevetgélve – gyakran Istennel is nyíltan szembefordulnak és próbára teszik Őt. Mit jelent próbára tenni Istent? (Szívük mélyén nem hisznek Istenben, és mondanak bizonyos dolgokat, illetve néhány trükköt alkalmaznak, hogy próbára tegyék az Ő gondolatait, megpróbálva kitalálni, hogy mire gondol.) Sokszor látod ezt megtörténni. Jób esetében a Sátán hogyan tette próbára Istent? (Az első alkalommal, amikor megszólalt a Sátán, azt mondta, hogy ha Isten megfosztja Jóbot a házanépétől és a vagyonától, akkor nem fogja többé imádni Istent; a második alkalommal azt mondta, hogy ha Isten csapást mér Jób húsára és csontjaira, akkor megtagadja Istent. A Sátán azzal akarta próbára tenni Istent, hogy Jóbot katasztrófák sújtották.) Vajon ez egy próbatétel? Ez pontos meghatározása ennek a kifejezésnek? (Nem.) Szigorúan szólva ezek a részek egy vádbeszédre utalnak. A Sátán a következőt értette az alatt, amiket mondott: „Hát nem azt mondtad, hogy Jób egy feddhetetlen ember? Mindazzal a sok jóval, amit neki adtál, hogyan ne imádna téged? Ha megfosztanád őt azoktól a jó dolgoktól, gondolod, hogy akkor is imádna téged?” Ez egy vádbeszéd. Akkor hát miféle dolog a próba? A Sátán rablókat küldött, hogy elrabolják és fosztogassák Jób jószágait. Jób számára ez egy próba volt. Hogyan lehet ez egy próba? Így: „Ugye hiszel istenben? Lássuk, hogy még akkor is hiszel-e benne, ha megfosztalak ezektől a dolgoktól!” Ám hogyan értette ezt Jób? Mivel úgy hitte, hogy ez egy próbatétel Istentől, nem küzdött, nem harcolt, és nem is szólt semmit – alávetette magát, és elfogadta Istentől. Ott vannak azok a dolgok is, amelyek az Úr

Jézust érték: a Sátán azt akarta, hogy változtassa étellé a köveket, és megmutatta az Úr Jézusnak a világ minden dicsőségét és gazdagságát, hogy imádatban leboruljon előtte. Ezek kísértések voltak. Nos, milyen dolgokat tesznek az antikrisztusok, hogy próbára tegyék Istent? (Az antikrisztusoknak nincs Istent félő szívük. Rosszat tesznek, még akkor is, ha tudják, hogy az rossz; próbára akarják tenni Istent, hogy lássák, vajon lesújt-e rájuk az Ő büntetése. Mivel nem hisznek Isten igazságos természetében, amikor gonoszsgot tesznek, nincs meg bennük a lelkiismeret tudatossága.) Ez egy próbatétel. Próba-szerencse gondolkodásmóddal vágnak bele; látni akarják, hogy Isten mit fog tenni: „Tán nem fenséges és haragos isten? Nos, én zsarnokoskodom a gyülekezet felett, és annyi rossz dolgot tettem isten és az emberek háta mögött – tud ezekről isten vagy sem? Ha nincs bennem szomorúság, és nem szenvedek testi büntetést, az azt jelenti, hogy isten nem tud róla.” Apró próbálkozásokat tesznek, hogy próbára tegyék, Isten mindenható-e vagy sem, hogy próbára tegyék, megfigyeli-e az emberek legbelsőbb szívét. Ezek a próbák. Meg akarják erősíteni a dolog valóságát, próbára akarják tenni, hogy Isten valóban cselekszik-e és valóban létezik-e. Ez a próbák lényege.

Volt egyszer egy antikrisztus a kontinentális Kínában, aki félrevezette az emberek egy csoportját. Láta, hogy Isten háza a tengerentúlon kórusokat szervez és himnuszokat énekel, és ezt gondolta: „Ha nektek lehetnek kórusaitok a tengerentúl, akkor mi is meg tudjuk itt csinálni.” Így hát különböző helyekről hozott össze embereket, hogy kórusban énekeljenek. Nagy közönséget is összegyűjtött nekik; nem semmi jelenet volt. Miért tette ezt? Egyrészt egy független királyság létrehozásán munkálkodott, amit nem szükséges részletezni. Másrészt erre gondolt: „Az az isten, akiben mi hiszünk, az igaz isten, és nálunk a szentlélek munkálkodik. Lehet, hogy ellenséges környezetben vagyunk, ahol a nagy vörös sárkány üldöz, és szoros és szigorú felügyelet alatt tart minket, de mutassuk meg az embereknek, hogy isten megóv-e minket vagy sem. Lássuk, hogy történhet-e velünk bármi; lássuk, hogy letartóztathatnak-e minket.” Miféle gondolkodásmód ez? (Próbára tevő.) Ez próbára tevés – olyan transzparenszek lobogtatása és olyan jelszavak használata, hogy hisznek abban, hogy Isten mindenható és mindenütt jelenlévő, hogy megvizsgálják, Isten mit tesz majd valójában, fogadást kötnek Vele, és versengenek Vele. Ezt hívják „próbára tevésnek”. Például egyesek, amikor mások azt mondják nekik: „Ezt nem eheted meg, gyomorrontást fog okozni”, azt mondják: „Nem hiszek neked, meg fogom enni! Lássuk, hogy Isten gyomorrontást okoz-e nekem vagy sem.” Így hát megeszik, és valóban felfordul tőle a gyomruk. Ezt gondolják magukban: „Miért nem óvott meg Isten? Másoknak gyomorrontást okoz, de ez azért van, mert nem hisznek Istenben. Én hiszek Istenben; miért okozott nekem is gyomorrontást, mint mindenki másnak?” Miféle viselkedés ez? (Próbára tevés.) Ez annak az eredménye, hogy nem ismerik Istent. Azonban van valami rendkívüli az antikrisztusokkal kapcsolatban: egyáltalán nem ismerik el Isten lényegének létezését, ezért a dolgokat a saját erőfeszítéseik és képzelődéseik szerint teszik, és nem hitből. Ehelyett próbára teszik Istent. Viselkedésüket, pillanatnyi gondolataikat és impulzusaikat arra használják, hogy

megvizsgálják, létezik-e Isten, és hogy valóságos-e az Ő mindenhatósága, és hogy valóban meg tudja-e óvni őket. Ha a kísérletük sikeres, akkor a hitük ezen az alapon folytatódik; ha kudarcot vall, ha Isten csalódást okoz nekik, akkor mit fognak tenni? Azt mondják majd: „Nem hiszek többé istenben. Nem úgy tűnik, hogy törődik az emberekkel. Mindenki azt mondja, hogy isten az ember menedéke – ahogy én látom, ez nem feltétlenül van így. E szavakkal kapcsolatban az embereknek tartalékterveket kell készíteniük maguknak a jövőben; nem lehetnek ennyire buták a dolgok tekintetében. Az embereknek maguknak kell megoldaniuk az ügyeiket – nem támaszkodhatnak mindenben istenre.” Erre az eredményre következtek a próbájukból. Mit szoltok ehhez az eredményhez? Ezt az eredményt érik el az emberek, ha az igazságra törekszenek? (Nem.) Miért nem? Ha az emberek az igazságra törekszenek, akkor végül jó, pozitív eredményre és jutalomra jutnak. Vagyis nem számít, hogy milyen dolgokat tesznek az emberek, Istennek megvannak az Ő útjai és alapelvei arra vonatkozóan, hogy miként cselekszik válaszul, és hogyan kezeli ezeket a dolgokat, az embereknek pedig megvannak a teljesítendő kötelezettségeik, és megvannak a saját ösztöneik. Isten adja nekik az ösztöneiket; Ő már adott nekik alapelveket, ezért az embereknek ezen alapelvek szerint kell cselekedniük, Isten szavainak útmutatása alatt. Bizonyos dolgok esetében a felszínen úgy tűnik, mintha Istennek meg kellene óvnia az embert, de vajon ez a „kellene” az embertől vagy Istentől származik? (Az embertől.) Ezt a képzelődést az ember elméje szüli. Ez a „kellene” nem az igazság; ez nem Isten felelőssége. Akkor tehát pontosan mit fog tenni Isten? Istennek megvannak a maga cselekvési módjai és megvannak az alapelvei. Időnként azáltal, hogy nem óv meg, felfed téged, látva, hogy milyen utat választasz. Időnként ellenséges környezet révén tökéletesíti a tudásodat valamilyen területen, hagyja, hogy elsajátítsd az igazság valamely aspektusát és megváltozz valamilyen tekintetben. Megerősít és növekedésre készítet téged. Röviden, bárhogyan is cselekszik Isten, megvannak az alapelvei és az indítékai, valamint a céljai és célkitűzései. Ha az igazságnak veszed azt a gondolatot, hogy „Istennek meg kellene óvnia engem, és Neki így és így kellene cselekednie”, és ezt így fenntartod, követeléseket támasztva ezáltal Istennel szemben, akkor, ha Isten nem így cselekszik, konfliktus támad közted és Isten között. Amikor ez a konfliktus kialakul, nem Isten lesz a hibás. Ki lesz az? (Az ember.) Ez az emberek nézeteiben lévő problémával kezdődik, azzal, hogy rossz álláspontot, rossz pozíciót foglalnak el. Amikor arra kéred Istent, hogy egy bizonyos módon cselekedjen, teljesen jogosnak fogod érezni azt. De ha egyet hátra lépsz, amikor alá tudod vetni magad és el tudod fogadni, akkor úgy fogod érezni, hogy az igazolásaid nem állják meg a helyüket, és hogy ezek a te romlott beállítottságaid és észszerőtlen követeléseid. Amikor el tudod fogadni, Isten olyan mértékű igazsággal és tudással ajándékozik majd meg téged, amelyet el kell nyerned. Ahogy Ő látja, az igazság eleme az, amit leginkább el kellene nyerned, nem pedig valami jelentéktelen kegyelem vagy áldás. Egyedül Isten tudja, hogy mi a legfontosabb a számodra, és Ő időben és kiadagolva adja majd azt neked. Az antikrisztusok viszont nem ismerik el az igazságot

vagy a Szentlélek munkáját. Beszélhet bárki az igazságról, és tehet tanúságot Isten szeretetéről és üdvösségéről, egy antikrisztus nemcsak visszautasítja, hanem viszolyog is tőle és ellenálló lesz vele szemben. Ez a különbség az antikrisztusok és a hétköznapi romlott emberek között.

Itt befejezzük beszélgetésünket az antikrisztusok azon tulajdonságáról, hogy tagadják Isten identitását és az Ő egyedülállóságának lényegét. Van még kérdések? (Istenem, nekem van egy kérdésem. Amikor az evangéliumot hirdetem, sokakkal találkozom, akik az Úrban hisznek, és mindannyian hajlanak arra, hogy fenntartsák Pálnak azt a nézetét, amely így szól: „nekem élni krisztus”. Úgy gondolják, hogy ha meg tudnak felelni Pál szavai mércéjének, akkor istenné válhatnak. Vajon ez az antikrisztusoknak egy újabb megnyilvánulása, és egyben Isten egyedülállóság-lényegének tagadása?) Többé-kevésbé. Az, hogy az antikrisztusok tagadják Isten egyedülállóságát, főként azért van, mert istenek szeretnének lenni. Különösen Pál szavai a kedvenceik: „Nekem az élet krisztus, az élet isten, isten életével isten vagyok.” Úgy hiszik, hogy ha ez a nézet érvényes, akkor van reményük arra, hogy istenné váljanak, hogy királyként uralkodjanak, és uralkodjanak az emberek felett; ha pedig nem, akkor a királyként való uralkodás és az istenné válás reményei megghiúsulnak. Röviden, a Sátán mindig egyenrangú akar lenni Istennel, és az antikrisztusok is: ők szintén rendelkeznek ezzel a lényeggel. Azok között például, akik Istent követik, vannak olyanok, akik állandóan Istent magasztalják és tanúskodnak Mellette, bizonyosságot tesznek az Ő munkájáról és arról, hogy az Ő szavainak ítélete és fenyítése milyen hatással van az emberre. Dicsérik mindazt a munkát, amelyet Isten az ember megmentéséért tesz, és dicsérik az Isten által fizetett árat is. Vajon szeretnék az antikrisztusok is élvezni mindezeket, vagy nem? Ők az emberek támogatását, hízelgését, magasztalását, sőt dicséretét kívánják élvezni. És milyen más szégyenletes ötletekkel állnak még elő? Azt akarják, hogy az emberek bennük higgyenek, hogy minden dologban tőlük függjenek; az is rendben van, ha az emberek Istenre támaszkodnak – de ha azzal egyidejűleg, hogy Istenre támaszkodnak, reálisabb és hitelesebb számukra az antikrisztusokra támaszkodni, akkor az antikrisztusok rendkívül elégedettek lesznek. Ha ugyanakkor, amikor dicséred Istent és számba veszed az Istentől kapott kegyelmeket, az antikrisztusok minden érdemleges teljesítményét is összeszámolod és a testvéreid között az ő dicséretüket zenged, széles körben hirdetve mindazt, amit tesznek, akkor a szívüket csodálatosan jóleső érzés tölti el, és elégedettnek fogják érezni magukat. Így, az antikrisztusok természetlénységéből kiindulva, amikor azt mondod, hogy Isten hatalommal bír, hogy Ő igazságos, és hogy képes megmenteni az embereket, amikor azt mondod, hogy csak Isten rendelkezik ilyen lényeggel, hogy csak Isten képes ilyen munkát végezni, és senki sem állhat a helyébe vagy képviselheti Őt e dolgok végzésében, és senki sem birtokolhatja ezt a lényeget és végezheti ezeket a dolgokat: amikor ezt mondod, az antikrisztusok a szívükben nem fogadják el ezeket a szavakat és nem hajlandók elismerni őket. Miért nem fogadják el őket? Mert ambícióik vannak – ez az egyik oldala a problémának. A másik oldala az,

hogy nem hiszik és nem ismerik el a megtestesült hús-vér testet Istennek. Amikor valaki azt mondja, hogy Isten egyedülálló, hogy csak Isten igazságos, akkor szívében kifogást emel és ellenáll neki belülről, mondván: „Tévedés – én is igazságos vagyok!” Amikor azt mondod, hogy csak Isten szent, azt fogja mondani: „Tévedés – én is szent vagyok!” Pál a példa erre. Amikor az emberek az Úr Jézus Krisztus szavát népszerűsítették, mondván, hogy az Úr Jézus Krisztus az Ő drága véréért adta az emberiségért, hogy Ő vétekáldozatul szolgált, és megmentette az egész emberiséget és megváltotta az egész emberiséget a bűntől – hogy érezte magát Pál, amikor ezt hallotta? Elismerte vajon, hogy mindez Isten munkája volt? Elismerte-e, hogy Az, aki mindezt képes volt megtenni, Krisztus volt, és hogy egyedül Krisztus tehetette csak meg mindezt? És elismerte vajon, hogy csak Az képviselhette Istent, aki mindezt képes volt megtenni? Nem ismerte el. Azt mondta: „Ha Jézust meg lehetett feszíteni, akkor az embereket is meg lehet feszíteni! Ha ő odaadhatta a drága véréért, akkor az emberek is odaadhatják! Emellett én is tudok prédikálni, és nagyobb tudású vagyok, mint ő, és el tudom viselni a szenvedést! Ha azt mondod, hogy ő krisztus, akkor nem kellene engem is krisztusnak nevezni? Ha az ő szent nevét hirdeted, akkor nem kellene-e az enyémet is hirdetned? Ha ő alkalmas arra, hogy krisztusnak nevezzék, ha ő képviselheti istent, és ha ő isten fia, akkor nem vagyunk-e mi is azok? Mi, akik képesek vagyunk szenvedni és megfizetni az árat, és akik képesek vagyunk fáradozni és dolgozni istenért – nem lehet minket is krisztusnak nevezni? Miben különbözik krisztustól az, akit isten jóváhagy és akit krisztusnak neveznek?” Röviden, az antikrisztusoknak nem sikerült felfogniuk Isten lényegének azt az aspektusát, amely az Ő egyedülállósága, és nem értik, mi is valójában Isten egyedülállósága. Azt hiszik: „krisztusnak vagy istennek lenni olyasvalami, amit az ember a képességei és az ügyessége révén ér el, ahogyan az ember a harc révén szerez hatalmat. Nem attól neveznek valakit krisztusnak, hogy isten lényegével rendelkezik. Krisztusnak lenni az ember saját ügyességének nehezen megszerzett eredménye; ez épp olyan, mint ahogyan a világban vannak a dolgok – aki ügyesebb és rátermettebb, az lehet magas rangú tisztviselő, és azé lehet az utolsó szó.” Ez az ő logikájuk. Az antikrisztusok nem ismerik el, hogy Isten szava az igazság. Isten lényege és természete, amelyet Isten szavai említenek, felfoghatatlan számukra; laikusok és kívülállók, és fogalmuk sincs róla, ezért beszédük kizárólag kívülállók szavaiból, lelki megértés nélküli szavakból áll. Ha már néhány éve dolgoznak, és úgy gondolják, hogy alkalmasak a szenvedésre és arra, hogy megfizessék az árat, hogy képesek a semmiről beszélni, miközben doktrínákat hirdetnek, hogy megtanulták, hogyan kell képmutatót játszani, és képesek másokat félrevezetni, és már elnyerték egyesek elismerését, akkor magától értetődően azt hiszik, hogy képesek krisztussá válni és istenné válni.

Vannak még kérdéseitek? (Istenem, beszélgetnél velünk egy kicsit többet arról, hogy mit jelent próbára tenni Istent? Milyen módokon nyilvánul meg az embereknél az, hogy próbára teszik Istent?) Isten próbára tévése az, amikor az emberek nem tudják, hogyan cselekszik Isten, nem ismerik Őt, nem értik Őt, és ezért gyakran észszerűtlen

követelésekkel állnak elő Vele szemben. Például, amikor valaki beteg, akkor lehet, hogy azért imádkozik, hogy Isten gyógyítsa meg. „Nem fogok kezelést kérni – lássuk, hogy Isten meggyógyít-e vagy sem.” Így aztán, miután jó ideig imádkozott, anélkül, hogy Isten cselekedett volna, azt mondja: „Mivel Isten nem tett semmit, gyógyszert veszek be, és meglátom, hogy Ő megakadályoz-e. Ha a gyógyszer megakad a torkomon, vagy ha kiöntök egy kis vizet, az Isten módszere lehet, hogy meggátoljon és visszatartson attól, hogy bevegjem.” Ilyen egy próba. Vagy például a te dolgod az, hogy az evangéliumot hirdesd. Normális körülmények között mindenki beszélgetés és tanácskozás révén dönti el, hogy mik a kötelességeid és mit kell tenned, aztán pedig cselekszel, amikor eljön az ideje. Ha valami történik, miközben cselekszel, az Isten szuverenitása – ha Isten akadályozni akar téged, akkor azt kezdeményező módon fogja tenni. Tegyük fel azonban, hogy imában ezt mondod: „Ó, Istenem, ma kimegyek, hogy hirdessem az evangéliumot. Vajon összhangban van a Te szándékkal, hogy kimenjek? Nem tudom, hogy az evangélium mai potenciális befogadója el tudja-e fogadni vagy sem, és azt sem, hogy pontosan hogyan fogsz Te uralkodni ezen. Kérem a Te intézkedéseidet, a Te útmutatásodat, azt, hogy mutasd meg nekem ezeket a dolgokat.” Miután imádkoztál, ott ülsz mozdulatlanul, majd azt mondod: „Istennek miért nincs mit mondania erről? Talán azért, mert nem olvasom eleget az Ő szavait, ezért nem tudja megmutatni nekem ezeket a dolgokat. Ha ez így van, akkor most rögtön kimegyek. Ha odakint hasra esek, akkor lehet, hogy Isten tart vissza attól, hogy menjek, ha pedig minden simán megy, és Isten nem akadályoz, akkor lehet, hogy Isten engedi, hogy menjek.” Ez egy próba. Miért nevezzük ezt próbának? Isten munkája gyakorlatias; rendben van, ha az emberek egyszerűen csak végzik a kötelességeiket, amiket végezniük kell, rendezik a mindennapi életüket és az alapelveknek megfelelően élik a normális emberi életüket. Nincs szükség arra, hogy próbára tegyük, Isten hogyan fog cselekedni, vagy milyen útmutatást fog adni. Csak azzal törődj, hogy azt tedd, amit tenned kell; ne legyenek mindig ehhez hasonló további gondolataid: „Isten megengedi vagy sem, hogy ezt tegyem? Ha ezt teszem, hogyan fog Isten kezelni engem? Helyes-e, hogy ezt így teszem?” Ha valami nyilvánvalóan helyes, akkor csak azzal foglalkozz, hogy azt tedd; ne kezdj el ezen vagy azon gondolkodni. Természetesen imádkozni jó, imádkozni Isten vezetéséért, hogy Ő vezesse az életedet ezen a napon, hogy Ő vezesse a kötelességedet, amelyet ma végrehajtasz. Elég, ha az embernek alávetett szíve és hozzáállása van. Például tudod azt, hogy ha a kezeddől áramhoz érsz, megráz az áram és elveszítheted az életed. Mégis átgondolod a dolgot: „Semmi gond, Isten megóv engem. Csak ki kell próbálnom, hogy lássam, Isten megóv-e engem és hogy tudjam, milyen érzés Isten oltalma.” Majd hozzáérsz a kezeddől, és ennek eredményeképpen megüt az áram – ez egy próba. Bizonyos dolgok nyilvánvalóan helytelenek és nem szabad megtenni őket. Ha mégis megtennéd őket, hogy lásd, mi lesz Isten reakciója, az egy próba. Egyesek azt mondják: „Isten nem szereti, ha az emberek ríkítóan kicicomázzák magukat és erős sminket viselnek. Akkor ezt fogom tenni és meglátom, milyen érzés, ha Isten a bensőmben

megfedd engem.” Így hát, miután teljesen kisminkelték magukat, belenéznek a tükörbe: „Jóságos ég, úgy nézek ki, mint egy élő kísértet, de csak annyit érzek, hogy ez egy kissé undorító, és nem tudom rávenni magam, hogy belenézzek a tükörbe. Ezen kívül nincs más érzésem – nem érzem Isten utálatát és nem érzem, hogy az Ő szavai azonnal lesújtának rám és megítélnének.” Miféle viselkedés ez? (Próbára tevés.) Ha időnként felületes vagy a kötelességedben, és egyértelműen tudod, hogy ez így van, akkor elég, ha csak bűnbánatot tartasz és megfordulsz. De folyton így imádkozol: „Ó, Istenem, felületes voltam – kérlek Téged, fegyelmezz meg engem!” Mire való a lelkiismereted? Ha van lelkiismereted, akkor felelősséget kell vállalnod a saját viselkedésedért. Meg kellene fékezned. Ne imádkozzatok Istenhez – az ilyen imából próba lesz. Egy nagyon komoly dologból viccet, próbát csinálni olyasvalami, amit Isten utál. Amikor egy problémával szembesülve az emberek Istenhez imádkoznak és keresik Őt, valamint néhány hozzáállásukban, követelésükben és az Istennel való bánásmódjukban is gyakran felbukkan néhány próba. Leginkább mit tartalmaznak ezek a próbák? Azt, hogy látni szeretnéd, hogyan fog Isten cselekedni, illetve azt, hogy látni szeretnéd, Isten meg tud-e tenni valamit vagy sem. Próbára szeretnéd tenni Istent; arra szeretnéd használni ezt az ügyet, hogy ellenőrizd, milyen Isten, ellenőrizd, hogy Isten kimondott szavai közül melyek helyesek és pontosak, melyek válhatnak valóra, és melyeket képes Ő megvalósítani. Ezek mind próbák. Rendszeresen megjelennek bennetek ezek a cselekvési módok? Tegyük fel, hogy van valami, amiről nem tudod, hogy helyesen tetted-e, illetve hogy összhangban van-e az igazságalapelvekkel. Itt van két módszer, amely megerősítheti, hogy amit ebben az ügyben tettél, az próba vagy pozitív dolog. Az egyik módszer az, hogy alázatos és igazságkereső szívvel azt mondd: „Így kezeltem és láttam ezt a dolgot, ami velem történt, és most így áll, annak eredményeként, ahogy kezeltem. Nem tudom eldönteni, hogy tényleg ezt kellett volna-e tennem.” Mit gondolsz erről a hozzáállásról? Ez az igazságkeresés hozzáállása – nincs benne próba. Tegyük fel, hogy azt mondd: „Beszélgetés után mindenki együtt dönt erről a dologról.” Valaki megkérdezi: „Ki a felelős ezért? Ki a fő döntéshozó?” Te pedig azt mondd: „Mindenk.” Ez a szándékod: „Ha azt mondják, hogy ezt a dolgot az alapelveknek megfelelően kezelték, akkor azt mondom, hogy én csináltam. Ha azt mondják, hogy nem az alapelveknek megfelelően lett kezelve, akkor azzal kezdem, hogy elhallgatom, ki tette és ki hozta meg a döntést. Így, még ha nyomást is gyakorolnak és megpróbálják rám hárítani a felelősséget, nem fogják rám hárítani, és ha valaki megszegyenül, nem csak én leszek az.” Ha ilyen szándékkal beszélsz, az egy próba. Lehet, hogy valaki azt mondja: „Isten utálja, ha az ember világi dolgokat követ. Utálja az olyan dolgokat, mint az emberiség emléknapi és ünnepei.” Most, hogy ezt tudod, mindent megtehetsz, hogy elkerüld az ilyesmit, amennyire a körülmények lehetővé teszik. Tegyük fel azonban, hogy egy fesztivál alatt szándékosan követsz világi dolgokat, és miközben ezeket teszed, ezt a szándékot dédelgeted: „Csak megnézem, hogy Isten megfegyelmez-e ezért, amit teszek, hogy odafigyel-e rám. Csak megnézem, hogy valójában milyen a

hozzaállása irántam, milyen mély az utálata. Azt mondják, hogy Isten utálja ezt, azt mondják, hogy Ő szent és irtózik a gonosztól, ezért megnézem, mennyire irtózik a gonosztól, és hogyan fog fegyelmezni engem. Ha, amikor ezeket a dolgokat teszem, Isten hányást és hasmenést ad nekem, és szédülést okoz nekem, és hogy ne tudjak felkelni az ágyból, akkor úgy tűnik majd, hogy Isten valóban utálja ezeket a dolgokat. Nem csak beszélni fog – a tények fogják igazolni.” Ha mindig azt reméled, hogy ilyen jelenetet látsz, akkor milyen a viselkedésed és milyenek a szándékaid? Próbára tevő. Az embernek soha nem szabad próbára tennie Istent. Amikor próbára teszed Istent, Ő elrejtőzik előled, és eltakarja az arcát előtted, az imáid pedig hasztalanok. Egyesek megkérdezhetik: „Még akkor sem fog működni, ha a szívemben őszinte vagyok?” Igen, még akkor sem, ha őszinte a szíved. Isten nem hagyja, hogy az emberek próbára tegyék Őt; Ő irtózik a gonosszágtól. Amikor ilyen elvetemült eszméket és gondolatokat táplálsz, Isten el fog rejtőzni előled. Nem fog többé megvilágosítani téged, hanem félreállít, és továbbra is ostoba, bomlasztó és megzavaró dolgokat fogsz tenni, amíg fel nem fedetsz. Ez a következménye annak, ha az emberek próbára teszik Istent.

(Istenem, van egy kérdésem. A gyülekezetben én kezelem az eszközöket. A hozzáállásom ehhez a kötelességhez mindig könnyelmű és komolytalan. A testvérek rámutattak a hibáimra és megmetszettek, valamint beszélgettek velem arról a példáról, amelyet Isten egyszer egy emberről mondott, aki titokban megitta a köhögés elleni szirupot: Isten nem fegyelmezte vagy fedtte meg őt, hanem kivetette, miután megitta. Isten természete nem tűri az embertől származó sértéseket – ismerem ezeket a szavakat, de az én nézetem szerint Isten irgalmas és szerető, és valószínűleg nem fog velem úgy bánni, mint azzal az emberrel. Így hát nem féltem. Isten mai közlése alapján úgy érzem, kételkedő hozzáállásom van az Ő igazságos természetével szemben és az antikrisztusok viselkedésével rendelkezem: azzal, amely próbára teszi Istent és soha nem féli Őt.) Isten hozzáállása valakivel szemben nem azon alapul, hogy az illető féli-e Őt és nem is azon, hogy milyen lehet az illető ideiglenes hozzáállása az adott dologgal kapcsolatban. Isten nem tekinti súlyos problémának azokat a rossz szokásokat és felelőtlen módszereket, amelyeket egy ember az élet jelentéktelen ügyeiben tanúsíthat és fedhet fel. Elég, ha képes vagy elfoglalni magad az alapvető kötelességeddel, és felelősséget vállalsz érte. Ha úgy érzed, hogy soha nem vagy képes felelősséget vállalni az eszközök kezeléséért és nem tudod minden erődet beleadni, hogy azt jól csináld, akkor mit mutat ez? Részben azt mutatja, hogy nem vagy jó a menedzsmentben; ezen túlmenően azt mutatja, hogy nem vagy megfelelő a munkára. Ha úgy érzed, hogy ha megmaradsz ennél a munkánál, az egy nap katasztrófához vezethet, akkor jobban teszed, ha valaki mást ajánlasz erre a feladatra; hagyd, hogy a gyülekezetből valaki, aki alkalmas a feladatra, a helyedbe lépjen, aztán menj és végezz olyan munkát, amiben jó vagy, ami érdekel, és légy hűséges annak a kötelességnek a végzésében. Továbbá, ha valaki igazán szereti az igazságot és valóban félni akarja Istent és kerülni a rosszat, valamint méltósággal akar élni és nem akarja, hogy mások utálják, hanem azt szeretné,

hogy tiszteljék, akkor el kell határoznia, hogy mindent jól csinál. És miközben ezt teszi, kell, hogy meglegyen az elhatározása, hogy Isten előtt kimondja: Istenem, kérlek, fegyelmezz meg, ha rosszul teljesítek – kérlek, végezd a Te munkádat. Az emberek rossz vezetők mások számára; a legjobb esetben is csak egy adott területen taníthatnak meg valakit arra, hogy tehetséggé váljon. Amikor azonban arról van szó, hogy valaki milyen úton jár, az életről alkotott nézeteiről, az életben választott célokról és arról, hogy mit választ, milyen emberré válik, akkor senki sem tud segíteni neki. Csak Isten szavai és egyedül Isten képes megváltoztatni az embereket. Hogyan valósul ez meg? Úgy, hogy az emberek maguk tehetetlenek – hagyniuk kell, hogy Isten intézze a dolgokat. Milyen feltételeknek kell tehát megfelelnie egy embernek ahhoz, hogy hagyja Istent munkálkodni, mielőtt Ő hajlandó lenne munkálkodni? Először is meg kell legyen benne az elhatározás, kell legyen ilyen kívánsága, mondván: „Tudom, hogy soha nem sikerült jól elvégezni ezt a feladatot. A testvérek nem voltak elégedettek – én magam sem voltam elégedett –, de jól akarom csinálni. Mit tegyek? Isten elé járulok imádságban, és hagyom, hogy Ő munkálkodjon bennem.” Ha azt szeretnéd, hogy Isten munkálkodjon benned, akkor először is képesnek kell lenned szenvedni – el kell tudnod fogadni, amikor Isten fegyelmeztet, amikor megfedd téged. Annak a kezdete, hogy bármit jól csinálj az, ha szívből engedelmes és elfogadó vagy. Méltán állítható, hogy mindenkinek lesznek kétségei Isten igazságosságával és mindenhatóságával kapcsolatban, mielőtt teljesen üdvözlne. A különbség az, hogy a hétköznapi, romlott emberek a pusztító kételyeik ellenére is képesek normálisan végezni a kötelességüket, az igazságra törekedni és fokozatosan megismerni Istent; az ő szubjektív vágyuk aktív és pozitív. Az antikrisztusok ennek éppen az ellenkezői: az ő szubjektív vágyaik nem elfogadóak és engedelmesek, és nem törekszenek a jóváhagyásra; ehelyett ellenállnak. Nem elfogadóak. Akkor mi a jó a hétköznapi, romlott emberekben? A szívük mélyén elfogadják és szeretik a pozitív dolgokat – csak éppen a romlott beállítottságuk miatt vannak olyan esetek, amikor nem tudnak uralkodni magukon, amikor rosszul teljesítenek, és a dolgok meghaladják őket, elérhetetlenek számukra, ezért a szívükben gyakran negatívak és gyengék, úgy érzik, hogy Isten nem akarja őket, hogy utálja őket. Vajon ez jó érzés? Jó, ha ilyen érzésed van – azt jelenti, hogy van esélyed az üdvösségre és annak a jele, hogy megmenthető vagy. Ha még ezt sem érzed, akkor a reményeid az igazság elnyerésére és az üdvözlésre meglehetősen távoliak. Pontosan ennek az érzésnek a megléte mutatja, hogy még mindig van lelkiismereted, méltóságod és tisztességed – hogy még mindig van benned racionalitás. Ha még ezek sincsenek meg benned, akkor tényleg antikrisztus vagy, egy álhívő. Jelenleg csupán az álhívők néhány viselkedésmódjával rendelkezel, egy kicsivel abból, amit felfednek, egy kicsivel a beállítottságukból, mégsem vagy álhívő. Isten úgy tekint, hogy hiszel Őbenne és az Ő követője vagy, bár sok problémád és hiányosságod van még az Őbenne való hit útján, valamint a törekvéseidben, a nézeteidben és a személyes életed minden aspektusában. Hogyan kell akkor ezeket a problémákat megoldani? Ez egyszerű. Amíg megfelelsz azoknak az alapvető követelményeknek,

hogy lelkiismerettel és értelemmel rendelkezél, az igazságra törekszel és szereted a pozitív dolgokat, addig mindezek a problémák megoldhatók – csak idő kérdése. Amíg el tudod fogadni az igazságot, valamint az Istentől jövő fenyítést és fegyelmezést, már túljutottál az első akadályon. A második akadály az, hogy a magad részéről meg kell tanulnod elosztatni a romlott beállítottságodat, valamint azokat a különböző állapotokat, amelyek olyankor keletkeznek benned, amikor az egyes dolgok megtörténnek veled, és meg kell tanulnod a problémákat Isten szavaival megoldani, miközben Isten szavait olvasod és hallgatod a közlést és a testvérek tapasztalati tanúságtételeit. Arról van szó, hogy képesnek kell lenned gyakran az Ő színe elé járulni, elmondva neki a körülményeidet és az állapotaidat, valamint a problémáidat, amelyekkel szembesülsz, nyíltan elmondva azokat Neki és őszintén elfogadva az Ő metszését, fegyelmezését és fenyítését, sőt, még azt is, hogy felfedjen téged és az Ő hozzáállását veled szemben – a szívednek nyitva kell maradnia Vele szemben, nem pedig zártnak. Amíg a szíved nyitott marad, addig a lelkiismereted és az értelmed hasznos lehet, és az igazság képes lesz beléd hatolni és változást idézni elő benned. Ekkor mindezek a problémák megoldhatók. Nem megoldhatatlanok, egyik sem jelentős probléma. Gyakori dolog, hogy az emberek felületesen teszik a kötelességüket. Ez a leggyakoribb állapot, amelyben az egész romlott emberiség megtalálható. Az egyik állapot az, hogy tele vannak hazugságokkal, a másik az, hogy lazálnak, mindenben felületesek és felelőtlenek, olyan állapotban vannak, ahol csak lézengenek, olyan helyzetben, ahol csak átvergődnek – ez az egész romlott emberiség normája. Ezek sokkal kevésbé égbekiáltó dolgok, mint az ember Istennel szembeni ellenállása és az igazság elutasítása. Ezek még csak nem is azok a dolgok, amelyeket Isten az emberben néz. Ha Isten grammra mérné az embereket, akkor, ha egy rossz dolgot mondanának, nem akarná őket; ha egyszer elkövettek volna egy apró hibát, akkor nem akarná őket; ha az emberek fiatalkorukban hirtelenkedők lennének és türelmetlenül cselekednének, akkor Isten nem kedvelné őket, és ők lennének azok, akiket elhagyna és kiiktatna. Ha így lennének a dolgok, egyetlen ember sem üdvözülne. Egyesek ezt fogják mondani: „Te nem azt mondtad, hogy Isten a viselkedésük alapján ítéli el az embereket és dönt a sorsukról?” Ez egy másik kérdés. Isten szemében az emberek igazságra való törekvésének útján, hogy elérjék a beállítottságbeli változást és az üdvösséget, az ember ilyen állapotai a leggyakoribb dolgok, olyan hétköznapiak és mindennaposak, amilyenek csak lehetnek. Isten még csak nem is nézi ezeket. Mit néz? Azt nézi, hogy van-e pozitív törekvésed, valamint hogy milyen a hozzáállásod az igazsághoz és a pozitív dolgokhoz és a beállítottságbeli változásra való törekvéshez. Azt nézi, hogy van-e ilyen vágyad, hogy törekszel-e. Ha Isten látja, hogy megvannak benned ezek a dolgok, hogy a lelkiismereted megfedd, amikor rosszat teszel, hogy tudod gyűlölni azt, hogy tudod, hogy Isten elé kell járulnod imádságban, meg kell vallanod neki és meg kell térned, akkor Ő azt mondja, hogy van reményed, hogy nem leszel kiiktatva. Úgy gondolod, hogy Isten igazságos természete, az Ő irgalma és szeretete mind üres frázisok? Pontosan azért, mert ilyen lényege van,

Istennek mindenféle emberrel szemben van hozzáállása, ezek a hozzáállások pedig rendkívül gyakorlatiasak – egyáltalán nem üresek.

Ez a beszélgetés az antikrisztusok lényegéről, amelyet már egy ideje folytatunk, mindenkire szól, részben azért, hogy megértsék és felismerjék az antikrisztusokat és meghatározzák, kik azok, és elutasítsák őket. Másrészt azért, hogy mindenki tudja, hogy mindenki van antikrisztusi beállítottság, épp úgy, ahogy az antikrisztusokban is, de csak az igazi antikrisztusokat kell kiiktatni és elhagyni, míg az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező hétköznapi emberek azok, akiket Isten meg fog menteni, nem pedig azok, akiket kiiktat majd. Az emberekkel folytatott beszélgetés az antikrisztusok lényegéről és a beállítottságuk minden egyes aspektusáról nem az emberek elítéléséről szól. Az emberek megmentéséről szól, arról, hogy utat adjon nekik, hogy világosan láthassák, milyen romlott beállítottságaik vannak valójában, miről beszél igazából Isten, amikor azt mondja, hogy az emberiség az Ő ellensége, és miért mondja ezt – arról, hogy az emberben lévő romlott beállítottságnak pontosan milyen fajtái és az emberben lévő ellenállás és Isten elleni lázadás milyen feltárulásai okozzák, hogy ezt mondja, hogy ezeket az ítéleteket hozza. Isten pontosan azért beszél és munkálkodik így fáradhatatlanul, mert meg akarja menteni az embert, mivel nem hagyja el az emberiséget, sem a követőit, sem azokat, akiket kiválasztott. Az, hogy Isten így beszél és munkálkodik, nem pusztán arról szól, hogy az emberek megértsék, milyen szeretetreméltó Ő, mennyire megfontolt és türelmes az emberekkel, milyen sok erőfeszítést tesz. Mi haszna van annak, ha megértik ezeket a dolgokat? Amikor az emberek megértik ezeket a dolgokat, egy kis hálánál nincs több bennük Isten iránt – a romlott beállítottságuk azonban egyáltalán nem oldódik fel. Isten azért beszél ilyen megfontolt türelemmel, hogy az emberek lássák, hogy Isten erőfeszítéseket tett az emberek megmentése érdekében és elhatározta, hogy megmenti őket – Ő nem viccel; Isten meg akarja menteni az emberiséget, és eltökélt, hogy ezt meg is teszi. Miből lehet ezt látni? Az igazságnak nincs olyan aspektusa, amelyről Isten csak egy oldalról vagy egy nézőpontból beszélne, és nem is egyetlen módon beszél róla – ehelyett különböző nézőpontokból, különböző stílusokban, különböző nyelveken és különböző mértékben mondja el az embereknek, hogy az emberek megismerjék romlott beállítottságukat és önmagukat, és ebből megértsék, hogy a törekvésüknek milyen irányba kell haladnia és milyen utat kell választaniuk. Ő azért teszi ezt, hogy az emberek elhagyják és megváltoztassák a sátáni, romlott beállítottságukat és elengedjék a világi ügyekre vonatkozó filozófiákat, a túlélési módokat, valamint azokat az életmódokat, amelyekkel a Sátán megrontja az embereket, és ehelyett azok szerint az utak, módok, irányok és célok szerint éljenek, amelyeket Isten megmutatott és elmondott az embereknek. Isten mindezt nem azért teszi, hogy rávegye az embereket, hogy elfogadják, hogy lássák az Ő gondos szándékait, illetve hogy lássák, milyen nehéz megtenni mindazt, amit Ő tesz. Ezt neked nem kell tudnod. Csak arra összpontosíts, hogy megtaláld, amit az Isten által mondott szavakban gyakorolnod kell, és megértsd bennük az igazságot és Isten szándékait; lépj

be az igazságvalóságba; élj az igazságalapelvek szerint, viseld magad és cselekedj az igazságalapelvek szerint, és teljesítsd az Isten által neked adott megbízatást úgy, hogy elérd az üdvösséget. Így Isten elégedett lesz, az ember üdvösségének ügye pedig teljes egészében megvalósul, az embernek is jót téve ezzel. Ami pedig azokat az időket illeti, amikor még mindig sok a doktrína abban, amit az emberek mondanak, amikor túl felszínesek a cselekedeteikben, amikor mindig felületesek, amikor aljasságuk elhatalmasodik – különösen a fiataloknál, akik nem hajlamosak a szabályok követésére, akik néha szeretnek sokáig aludni, akiknek vannak olyan szokásaik, amelyek nem igazán észszerűek vagy építő jellegűek mások számára –, ne erőltess ezeket a dolgokat. Lassan haladj velük. Amíg hajlandó vagy az igazságra törekedni és képes vagy erőfeszítést tenni Isten szavaival és gyakran tudsz Isten elé járulni, megnyitva a szívedet Előtte, addig Ő munkálkodni fog. Senki sem tud megváltoztatni senki mást emberi erővel vagy emberi eszközökkel, beleértve a szüleidet is, akik nem tudnak megváltoztatni téged.

Isten munkája az, hogy ma eljöttél Isten házába, és az is, hogy itt biztonságosan és rendszeresen hallgathatsz prédikációkat, még ebben a korban is, a gonosz irányzatok közepette, és anélkül teheted a kötelességedet, hogy egy fillért is keresnél – ez Isten munkája. Miért teszi ezt Isten? Mit kedvel benned Isten? Azt, hogy van némi igazságérzeted, hogy van lelkiismereted; hogy idegenkedsz a gonosz irányzatoktól és szereted a pozitív dolgokat; hogy várod Isten országának eljövetelét, Krisztus és az igazság uralkodását. Megvannak benned ezek a kívánságok, és Isten kedveli ezeket benned, ezért hozott téged az Ő házába. Úgy gondolod, hogy Isten nem látja a hibáidat és a rossz szokásaidat? Isten észleli a hibáidat – Ő mindet ismeri. Ha Ő ismeri őket, akkor miért nem törődik velük? Sok esetben az ilyen dolgok konfliktust okoznak az emberek szívében. Azt mondják: „Vajon Isten megmentene olyasvalakit, mint én? Elérheti-e az üdvösséget egy olyan ember, mint én? Annyira elvetemült és romlott vagyok, annyira vonakodom alávetni magam a fegyelmezésnek, olyan lázadó vagyok, ellenállok Istennek és kételkedem Benne. Hogyan választhatna mégis engem Isten?” Mi emészt téged? Egyedül Isten menthet meg téged; hinned kell, hogy Ő képes rá. Elég, ha csak arra összpontosítasz, hogy hallgasd Isten szavait, fogadd el és gyakorold őket. Ne ragadj le a többi dologban – ne légy mindig negatív miattuk. Senki sem próbálja a hibáidat felhasználni ellened; senkinek sincs muníciója ellened. Isten nem ezeket a dolgokat nézi. Ha megzavarnak a helyes útra és az igazságra való törekvésedben a rossz szokások, a hibák vagy az aljasság, amelyek a mindennapi élet jelentéktelen semmiségei miatt támadnak, az nem veszteség? Ez nem éri meg, ugye? (Így van.) Jelenleg bizonyára elég sok ember rekedt meg ilyen állapotban. Egyesek azt mondják, hogy a személyiségük miatt túlságosan hirtelenkedők, hogy bármit is csinálnak, olyan durvák, és nem szeretnek tanulni. Azt mondják, hogy rossz szokásaik is vannak: nem szeretnek reggel felkelni vagy este lefeküdni, és szeretnek játszani; szeretnek időnként üres fecsegésbe bocsátkozni, időnként pedig szeretnek vicceket mesélni. Azt kérdezik: vajon Isten megmentene engem? Vajon nem probléma, hogy annyi elképzelésed és képzelődésed van önmagadról? Miért

nem keresel egy kicsit? Igazából mi Isten véleménye, és mit mondanak az Ő szavai valójában? Ezek a dolgok problémaként szerepelnek az Ő szavaiban? Egyesek azt mondják, hogy szeretnek kiöltözni, és mindig vissza kell fogniuk magukat. Mások azt mondják, hogy túlzott étvággal szeretnek húst enni. Ezek apró problémák. Ezek a hibák, ezek a személyiségjegyek vagy ezek az életmódbeli szokások legfeljebb az emberi mivolt hibái; nem számítanak romlott beállítottságnak. Amit az embereknek valóban fel kell oldaniuk, az a romlott beállítottságuk. Ne veszítsd szem elől a nagyobb képet. Amikor megtudod, hogy romlott beállítottságod van, és elkezded arra összpontosítani, hogy elgondolkodj rajta és felismerd, valamint erőfeszítést teszel érte és elkezded gyűlölni, akkor ezek a kis hibáid lassan változni fognak – többé nem lesznek problémák. Néhány fiatal szeret szórakozni. Miután ellátták a megfelelő munkájukat, rendben van, ha egy kicsit szórakoznak. Néhány fiatal nő szeret csinos lenni, kiöltözni és sminkelni. Ez szintén rendben van, amíg nem mennek túl messzire és nem viselnek furcsa ruhákat vagy vastag sminket. Ez mind rendben van, senki sem korlátozza őket. Ezek közül egyik sem probléma. Ezek az életmódbeli szokások, az életminőségeddel kapcsolatos igények és a személyiségeddel kapcsolatos apró problémák – ezek egyike sem készíthet téged arra, hogy ellenállj Istennek, és egyik sem készíthet arra, hogy szembeszállj az igazsággal. Ami valóban arra készít téged, hogy ellenállj Istennek, ami megakadályoz abban, hogy Elé járulj, és ami Ellene való lázadásra készít téged, az a te romlott beállítottságod. Amikor fel tudod fedezni, meg tudod ismerni és meg tudod gyűlölni a romlott beállítottságodat, és eljutsz arra a szubjektív vágyra, hogy az igazságalapelvek szerint gyakorolj, akkor mindezek a kis hibák megoldódhatnak. Ha pedig a romlott beállítottságod megoldódott – a legnagyobb probléma, az Istennel szembeni ellenállásod megoldódott – akkor vajon ezek a kis hibáid még mindig problémának számítanak majd? Amikor eljön az az idő, az olyan apró dolgok, mint az, hogy hogyan viseled magad és hogyan élsz, mit eszel, mit iszol, hogyan pihensz, hogyan teszed a kötelességedet és hogyan jössz ki másokkal, apránként alapelszerűvé fognak válni. Addig nem tanulsz meg, hogy a romlott beállítottság feloldása volt és lesz is az ember életének nagy kérdése, hogy ha egyszer az ember romlott beállítottsága feloldódik, akkor az összes többi probléma is. Amikor megoldottad az Isten elleni lázadás problémáját, akkor fogsz emberi hasonlatossággal, méltósággal élni. Lehetséges, hogy most vannak olyan kisebb hibák, amelyeket többé már nem mutatsz. Lehet, hogy az emberek dicsérnek téged, mondván, hogy jó fiatal vagy, hogy őszintén hiszel Istenben, hogy úgy nézel ki, mint aki hisz Istenben. De ha Isten azt mondja, hogy lehet, hogy még mindig lázadsz Ellene, akkor a külső jó viselkedéseid haszontalanok, bármilyen nagyszerűek is legyenek. Az alapvető probléma még nem lett megoldva – a romlott beállítottságod még nem oldódott fel, és lehet, hogy még mindig lázadsz Isten ellen. Még mindig nagyon messze vagy az üdvösségtől! Mit használ neked csupán a jó viselkedés? Nem csak magadat csapod be vele?

Melyik probléma megoldása létfontosságú most a számotokra? (A romlott beállítottság problémája.) Egyesek azt mondhatják: „Szeretek színes ruhákat viselni,

de Isten háza nem kedveli őket, ezért lázadni fogok az ilyen viselkedés ellen.” Nem szükséges – viseld őket, ha szeretnéd. Néhányan azt mondják: „Szeretek púdert és sminket feltenni, és csinosan kinézni, amikor naponta emberekkel találkozom – ez olyan jó!” Amíg van rá idő, ez rendben van. Egyesek azt mondják: „Szeretek ínycsókát enni – szeretem a fűszeres dolgokat és a savanyú dolgokat is.” Amennyiben van rá módod, lehetőséged és szabadidőd, addig kedvedre eheted az ilyen dolgokat. Még ha ezeket a dolgokat kielégítetlenül is hagynád, ha megfédkeznéd őket és lázadnál ellenük, a romlott beállítottságod nem oldódna fel. Mi származhat abból, ha megfédkeznéd őket? Nagy mennyiségű testi szenvedést viselnél el, a szívedben azonban igencsak megbántva éreznéd magad – és miféle járulékos negatív következményekkel járna ez számodra? Úgy éreznéd, hogy sokat szenvedtél Istenért, hogy elnyerted az igazságot, holott valójában semmi sem lenne, és semmi sem lennél. Lehet, hogy elegánsan, méltóságteljesen és mértékletesen öltözködsz – lehet, hogy testvérnek tűnsz és rendezett vagy –, de ha még akkor sem találod meg az igazságalapelveket, amikor kötelességvégszre készítetnek, és ha esetleg tovább folytatod a gyülekezet munkájának bomlasztását és megzavarását, akkor megoldódott-e az alapvető problémád? (Nem.) Ezért akárhogy is nézed, a legalapvetőbb Isten szavainak, az igazságnak a megértése és az igazságvalóságba való belépés, valamint a romlott beállítottságod feloldása. Ne pazarold az erőfeszítéseidet néhány jelentéktelen problémára és külső viselkedésekre, rágódva rajtuk és el nem engedve őket, mindig büntudatot és lekötöttséget érezve a szívedben, folyton úgy oldva meg ezeket a dolgokat, mintha nagy ügyek lennének. Ebből az következik, hogy a romlott beállítottságod örökké megoldatlan marad. Ha még azt sem tudod, hogy miféle ember vagy, illetve hogy miféle romlott beállítottságod van – ha a legcsekélyebb megértésed sincs ezekről, az nem fogja összezavarni a dolgokat? Amikor megismered a romlott lényegedet, akkor ezek a te kis problémáid nem lesznek többé problémák. Természetesen amint megérted az igazságot és belépsz az igazságvalóságba, valamint képessé válsz az igazságalapelvek szerint cselekedni, fokozatosan megszabadulsz ezektől a kis problémáktól. Úgy van ez, mint a nyugtalan személyiségekkel vagy a lassú emberekkel vagy azzal, hogy valaki beszédes vagy hallgató – ezek nem problémák. Ezek a személyiség kérdései. Egyesek beszédesek, míg másoké nem; vannak, akik bátrabbak és mernek sok ember előtt beszélni, míg mások kevésbé bátrak és nem mernek beszélni, ha sok ember van körülöttük; néhány ember extrovertált, míg mások introvertáltak. Ezek egyike sem probléma. Mi számít problémának? Az antikrisztusok Istennek ellenálló beállítottsága – ez probléma. Ez a legnagyobb probléma, minden emberi romlottság forrása. Ha feloldod a romlott beállítottság problémáját, akkor semmilyen más probléma nem lesz többé probléma.

Van még kérdés? (Istenem, van egy kérdésem: az igazságra való törekvésben normális lelki életem van, az igazságszerető és az igazságra törekvő szívem azonban nem olyan nagyszerű. Amikor úgy érzem, hogy rossz az állapotom, akkor néhány napig szorgalmasan törekszem, de amikor ezek a napok elmúlnak, újra ellankadok. Ez az

állapot újra és újra előjön, és tudom, hogy ez egy olyan beállítottság, amely idegenkedik az igazságtól, de mégsem tudom a gyökerénél fogva feloldani.) Ezt nem lehet megkerülni – ilyen az ember életbe való belépése. Ha mindig meg szeretnéd oldani ezt a problémát, hibát követsz el. Példaként: néhány nőnek, amikor férjet próbál találni, az a szempontja, hogy nem nagy ügy, ha a férfi csak átlagos külsejű, azonban romantikusnak kell lennie. Emlékeznie kell arra, hogy mikor és hol találkoztak először, a születésnapjára, az évfordulójukra és így tovább. Minden jeles napra emlékeznie kell, és azt sem szabad elfelejtenie, hogy időről időre azt mondja: „Szeretlek, drágám!”, valamint időről időre ajándékot kell vennie neki. A nő próbára fogja tenni: „Melyik napon volt az első randink? Mikor van Valentin-nap?” Gyakran keresik a romantikát és a hozzá hasonló izgalmakat, ha pedig az életük egy kicsit is unalmasabbá válik, akkor megsértődnek miatta és panaszkodnak a férjüknek: „Nézz magadra, te mamlasz. Semmit sem tudsz a romantikáról. Olyan unalmasak veled a napjaim! Az életem tönkrement a te kezeid között!” Talán nincs sok nő, aki ezt a hibát mutatja? Amikor pedig azt mondd, hogy valaki más férje romantikus, hogy tudja, hogyan kell egy nőt elcsábítani, hogy úgy bánik a feleségével, mint egy hercegnővel, ezek a nők elviselhetetlenül féltékenyek lesznek, és azt kívánják, bárcsak megkaparinthatnák maguknak azt a férjet. Egyszerűen nem hajlandóak szokványos, hétköznapi életet élni. Nálad is előfordult már ez a hiba? (Igen.) Ahogyan Isten munkálkodik és embereket ment meg, abban nincs sok felvillanyozó, izgalmas rész, és Ő nem fog meglepetéseket teremteni neked. Szokványos és hétköznapi – ezt jelenti a gyakorlatiasság. Az igazságra való törekvés nem igényel érzelmeket. Ameddig a törekvés ott van a szívedben, és amíg időnként megvizsgálod, hogy az út, amelyen jársz, eltér-e, és vannak-e emberi hiba által okozott tévedések vagy veszteségek az általad végzett kötelességben, és beszélgetsz arról, hogy ez idő alatt a testvéreknek vannak-e olyan új meglátásaik vagy ismereteik a kötelességvégzésről, aminek híján vagy, arról, hogy voltak-e torzulások abban, ahogy Isten szavait felfogod, amikor olvasod őket, arról, hogy voltak-e bennük olyan dolgok, amelyek túlmutatnak rajtad, vagy amelyeket még nem tapasztaltál meg, vagy figyelmen kívül hagytál, és így tovább – amíg minden ilyen út, cél és irány normális és helyes, addig ez elegendő. Amíg az általános irányod helyes, az elegendő. Ne keress izgalmakat, és ne várj meglepetéseket. Senki sem fog meglepni téged. Istenben hinni és az igazságra törekedni ugyanolyan, mint ahogy a normális emberek élik az életüket. Az idő nagy részében meglehetősen eseménytelen, mert ebben a világban élsz, ahol semmi sem természetfeletti, és semmi sem válik el a valós élettől. Ez ennyire eseménytelen. Különbség van azonban az ilyen eseménytelen élet és azok élete között, akik nem hisznek: miközben hiszel Istenben és teszed a kötelességedet, folyamatosan tanulsz a romlott beállítottságodról, folyamatosan kiigazítod és változtatod az Istennel való kapcsolatodat és folyamatosan tanulsz azokról az igazságokról, amelyeket nem értesz, megismerve és elfogadva azokat az igazságokat, amelyeket nem ismersz, illetve nem értesz. Ez a különbség. Már ez is elég nagy különbség – szóval, mi mást kérhetnétek még?

Nem történik elég dolog Isten házában, a gyülekezetben és körülöttem? Azok a dolgok, amik Isten munkájának kezdetétől mostanáig történtek, elégségesek ahhoz, hogy az emberek elgondolkodjanak rajtuk. A napok olyan gyorsan telnek: tíz, húsz év egy szempillantás alatt eltelik, aztán egy másik szempillantás alatt harminc, ötven év is eltelt. Ez nagyjából megfelel egy ember életének. Milyen más izgalmat kereshetnél még? Ezek a dolgok elég izgalmasak. A körülöttem történő összes dolognak lehetővé kell tennie számodra, hogy egyedi dolgokat vegyél észre, felfedezd az igazságot és meglepődj rajta. Ez nem eseménytelen, ugye? (Nem, nem az.) Az igazságra való törekvés nem az izgalmak kereséséről szól. Így van ez azoknál az embereknél, akik a normális emberi mivoltukban élnek ebben az anyagi világban. Ne keresd az izgalmat – az izgalom és az érzés keresése az, amit a túl sok szabadidővel rendelkező emberek csinálnak. A kötelességeik végzése, valamint az igazságra való törekvés során az embereknek minden nap új leckéket kell megtanulniuk. Egyesek azt fogják mondani: „Akkor én miért nem tanulok?” Nos, lehet, hogy te lassabban haladsz; ha minden hónapban tanulsz valamit, az elég. Amíg haladsz és az igazságra törekszel, addig lesz mit felmutatnod. Megoldotta a problémát ez a beszélgetés? (Megoldotta.) Hogyan? Mely szavak oldották meg? (Abban az értelemben oldódott meg, hogy tudom, hogy az Istenbe vetett hitemben a törekvéseim mögött álló szempontok nem gyakorlatiasak – az enyém nem pragmatikus törekvési mód. Mindig izgalomra törekszem, mindig arra törekszem, hogy érezzek dolgokat, Istent pedig csak elképzelésekkel és képzelődésekkel kezelem, semmi többel, tisztes távolságot tartó kapcsolatot tartok fenn Vele, de figyelmen kívül hagyom, hogy az embereknek lesznek gyengeségeik az életbe való belépésük során, és úgy fognak növekedni, ahogy fognak, és hogy mindenféle körülményekkel fognak szembesülni. Ez normális.) Helyesen értetted meg. Amikor semmilyen körülmény nem áll elő, az embereknek úgy kell tenniük a kötelességeiket, ahogyan kell, és továbbra is úgy kell törekedniük, ahogyan kell. Ne keress izgalmakat vagy azt, hogy dolgokat érezz; ne légy túlérzékeny és ne mond: „Miért vagyok ma rossz hangulatban? Ó, a kapcsolatom Istennel távoli – gyorsan imádkozni fogok!” Nincs szükség ilyen túlérzékenységre. Istent nem érdekli; Ő nem foglalkozik az ilyen jelentéktelen dolgokkal! Lehet, hogy azt mondd: „Napok óta nem imádkoztam, de amikor cselekszem, gyakran keresem Istent a szívemben és Istent félő szívet tartok fenn.” Ezzel nincs semmi probléma. Egyesek azt fogják mondani: „Ó, annyira lefoglaltak a kötelességeim, hogy már napok óta nem olvastam Isten szavait.” Nem mentél végig ezen a folyamaton – figyelmen kívül hagyta –, a kötelességvégzésed során azonban sok problémát fedeztél fel, feltártál valamit a romlott beállítottságodból és meghallgattad mások közösségvállalását ebben az időszakban, ami nagyon építő volt számodra. Hát nem valódi nyereség ez? Nem azért olvasod Isten szavait, hogy megértsd az igazságot és elnyerd azt? Mi értelme ragaszkodni ahhoz, hogy ezt egy bizonyos úton vagy módon tedd? Rendben van. Itt befejezzük a mai beszélgetést. Vizsgálatásra! (Köszönöm, Istenem, és vizsgálatásra!)

2020. május 30.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Második rész)

Ma folytatjuk a beszélgetést az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló tizedik tételről: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit. A legutóbbi alkalommal az igazság megvetésére irányuló konkrét beszélgetést folytattunk, tehát először tekintsük át ezt. Legutóbb milyen magyarázatot adtatok a „megvetésre”? (Úgy magyaráztuk, hogy nem tulajdonítani jelentőséget az igazságnak, lenézni, lekicsinyelni és semmibe venni az igazságot, valamint megvetést tanúsítani az igazság iránt.) Érthetően magyaráztátok el ennek a szónak a lényegét gyakorlati kifejezések segítségével? (A magyarázatunk csak a megvetés szinonimáiból állt; felületes volt és nem tisztázta az igazság megvetésének részleteit, sem a hozzáállásunkat és megnyilvánulásainkat az igazsággal való bánásmódunkban. Nem sikerült elmagyaráznunk a lényegét.) Mi a természete egy ilyen magyarázatnak? Melyik kategóriába esik? (Szavak és doktrínák.) Még valami? Az ismerethez tartozik? (Igen.) Hogyan tettetek szert erre az ismeretre? Iskolákban, tanároktól, valamint szótárakból és könyvekből. Mi tehát a különbség az Én magyarázatom és a tiétek között? (Isten közlése az egyes emberek igazsághoz való hozzáállásáról szól – vagyis arról, hogy az emberek ellenállnak neki, taszítja őket és szívük mélyéből gyűlölik és nem fogadják el, sőt el is ítélik és ellenséges ítélkezésbe és rágalmazásba bocsátkoznak azt illetően. Isten magyarázata az emberek igazsághoz való hozzáállásának lényegéből fakad.) Én a „megvetés” szó lényegét a különböző alapvető viselkedések, gyakorlatok, hozzáállások és nézőpontok szempontjából magyarázom. Valójában melyik magyarázat az igazság? (Isten magyarázata az igazság.) Hol hibázik tehát a ti magyarázatotok? (Nem értjük az igazságot. Csak a dolgok felszínét nézzük és szó szerint értelmezzük őket, az ismeretre és a doktrínákra támaszkodva tekintünk a problémákra.) Ti ezt a szót az általatok felfogott tudás és a szó szerinti jelentés megértése alapján értelmeztétek, de egyáltalán nem tudjátok, hogyan kapcsolódik ez a szó az ember természetlénységéhez és romlott beállítottságához. Ez a különbség a tudás és a doktrínák, valamint az igazság között. Általában ti is ezt a módszert és szemléletet használjátok, amikor Isten szavait olvassátok és az igazságról beszélgettek? (Igen.) Nem csoda, hogy a legtöbb ember, akárhogy is olvassa Isten szavait, nem tudja megérteni, valójában mi is bennük az igazság. Így sokan évek óta hisznek Istenben anélkül, hogy megértették volna az igazságvalóságot, vagy bementek volna abba. Ezért mondják mindig: „az emberek nem értik az igazságot, és nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy felfogják azt”.

Folytatjuk a beszélgetést az antikrisztusok megnyilvánulásairól szóló tizedik tételéről: megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit. A legutóbbi összejövetelen az igazság megvetését három pontra osztottuk. Mi volt ez a három? (Az első Isten identitásának és lényegének megvetése; a második a hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült; a harmadik Isten szavainak megvetése.) E három pont alapján boncolgassuk azt a témát, hogy „az antikrisztusok megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit”. Legutóbb alapvetően többé-kevésbé lefedtük az első pontot, de nem beszélgettünk túlságosan részletesen Isten lényegének szentségéről és egyedülállóságáról, ami azért volt, hogy egy kis teret hagyjak nektek az elmélkedésre, és hogy Isten igazságosságának és mindenhatóságának Általam közölt aspektusai alapján még konkrétabban beszélgethessetek. Ma a második pontról fogunk beszélgetni, amely azt takarja, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak a hús-vér testtel, amelyben Isten megtestesült, hogy boncolgassuk azt a témát, hogy az antikrisztusok hogyan vetik meg az igazságot, veszik szemtelenül semmibe az alapelveket, és hagyják figyelmen kívül Isten házának intézkedéseit.

II. A hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült

Az antikrisztusok nézőpontjaiban és szemléleteiben a megtestesült Istenről, valamint a Vele, azaz Krisztussal való kapcsolatukban szintén megtalálhatók bizonyos konkrét megnyilvánulások és lényegi feltárulások. Ha egyszerűen csak síkban felvázolnánk az emberek egyes konkrét megnyilvánulását vagy bizonyos emberek sajátos gyakorlatait, akkor talán kissé homályosnak találnátok a bemutatót. Ehelyett osszuk fel több pontra, hogy ezekből megértsük, pontosan mi az antikrisztusok hozzáállása a hús-vér testhez, amelyben Isten megtestesült, és hogy ellenőrizzük és boncolgassuk, hogyan vetik meg az antikrisztusok az igazságot. Az első pont a törleszkedés, hízeltetés és szépen hangzó szavak; a második a kíváncsisággal kísért átvizsgálás és elemzés; a harmadik az, hogy a hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal; a negyedik pedig az, hogy csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat. E pontok mindegyikének kifejezéséből, valamint azokból a nézetekből és megnyilvánulásokból ítélve, amit a szó szerinti jelentésükből meg tudtok érteni, mindegyik pozitív? Van olyan pont, amelyik eléggé pozitívnak tűnik? Mire utal a „pozitív” kifejezés? A legkevesebb, hogy az emberi mivolttal és józan ésszel való rendelkezésre utal. Ennek nem kell elérnie az alávettetésnek, illetve annak a hozzáállásnak és álláspontnak a szintjét, amellyel egy teremtetett lénynek rendelkeznie kell. Ha csak az emberi értelem mértékét használjuk, melyikük felel meg ennek?

Először is nézzük az első pontot: törleszkedés, hízeltetés és szépen hangzó szavak. Ez a három kifejezés az emberi nyelvben dicsérőnek vagy pozitívnak számít? (Nem.) Jellemzően milyen típusú emberek beszédét és viselkedését írják le ezek a szavak? (A csalárd emberekét, árulókét, hitvány emberekét, talpnyalókét.) Árulók, hitvány emberek

és hitehagyottak; az az embertípus, amelyet a csalárdsággal, alávalósággal és elvetemültséggel kötnek össze. Mások szemében az ilyen emberek tettei többnyire megvetendőnek és alávalónak, az emberekkel szemben őszintétlennek valamint nem jószívűnek tűnnek. Gyakran törleszkednek, hízelegnek, és mondanak szépen hangzó szavakat, törleszkedve és hízelegve azoknak, akik befolyással bírnak vagy magas státuszúak. Az ilyen típusú embert mások megvetik, és általában negatív alaknak tekintik.

Nézzük a második pontot: kíváncsisággal kísért átvizsgálás és elemzés. Ezek a szavak dicsérőnek vagy becsmérlőnek számítanak? (Becsmérlőnek.) Becsmérlő? Magyarázzátok el Nekem, miért minősítenétek becsmérlőnek őket? Kontextus nélkül ezek a szavak semlegesek, és nem lehet dicsérőnek vagy becsmérlőnek nevezni őket. Például egy tudományos projektnél az átvizsgálás alkalmazása, egy probléma lényegének elemzése, kíváncsiság bizonyos dolgok iránt – ezek a megnyilvánulások alapvetően nem nevezhetők pozitívnak vagy negatívnak, és meglehetősen semlegesek. Itt azonban van egy összefüggés: az emberek átvizsgálásának, elemzésének és kíváncsiságának tárgya nem valamilyen emberi kutatásra alkalmas téma, hanem inkább a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült. Ezzel a hozzáadott kontextussal tehát nyilvánvaló, hogy az ilyen típusú emberek által elkövetett dolgok, valamint a megnyilvánulásaik és viselkedésük alapján ezek a szavak itt becsmérlővé válnak. Általában melyik típusú emberek vizsgálják át és elemzik a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült? Azok, akik az igazságra törekszenek, vagy azok, akik nem? Azok, akik igazán szívből hisznek Krisztusban, vagy azok, akik kétkedve viszonyulnak Krisztushoz? Nyilvánvalóan azok, akik kétkedő hozzáállást tanúsítanak. Nekik nincs őszinte hitük Krisztusban, és amellet, hogy átvizsgálják és elemezik, különösen kíváncsiak is. Pontosan mire is kíváncsiak? Hamarosan konkrétan fogunk beszélgetni ezeknek a megnyilvánulásoknak és lényegeknak a részleteiről.

Ezután nézzük meg a harmadik pontot: a hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal. Ebben a pontban nincsenek olyan konkrét szavak, amelyeket a dicsérő vagy a becsmérlő jelentésük szempontjából elemezhetnénk. Milyen tény tárul fel az ilyen emberek efféle megnyilvánulása és konkrét gyakorlata által? Miféle beállítottsága van annak az embernek, aki ilyen dolgokat tesz, és ilyen megnyilvánulásokat mutat? Először is, vajon elfogulatlanul bánnak másokkal? (Nem.) Melyik kifejezésből lehet erre következtetni? („A hangulatuktól függ.”) Ez a kifejezés azt jelenti, hogy az efféle emberek alapelvek, alapvető irányvonal, és főleg lelkiismeret és értelem nélkül cselekszenek és kezelnek más embereket vagy ügyeket – teljes mértékben a hangulatuk vezérli őket. Ha valaki egy hétköznapi embert a hangulata alapján kezel, az talán nem nagy ügy; ezzel nem fogja megszegni az adminisztratív rendeleteket és nem sérti Isten természetét. Ez csupán azt mutatja, hogy az illető akaratos, nem törekszik az igazságra, alapelvek nélkül cselekszik, és a hangulata és a preferenciái alapján azt csinál, amit akar, csak a saját testi vágyait és érzéseit veszi figyelembe, nem pedig mások érzéseit, és nem mutat tiszteletet mások iránt. Ez egy olyan magyarázat, amely a hétköznapi emberrel való

bánásmódjukon alapul – de vajon ki itt a hangulaton alapuló bánásmódjuk címzettje? Nem egy hétköznapi ember, hanem a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült – Krisztus. Ha a hangulatod alapján bánasz Krisztussal, az komoly probléma, amelynek mértékét most nem fogjuk megvitatni.

Most nézzük a negyedik pontot: csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat. Itt nincsenek konkrét kifejezések arra, hogy pontosan jellemezzük, mi is ez; ez egyfajta megnyilvánulás, egy megszokott állapot és sajátos hozzáállás abban, ahogyan az emberek a dolgokat kezelik, azonban ez magában foglalja az ember beállítottságát. Mi az ilyen emberek beállítottsága? Hallgatnak, de sem nem engedelmeskednek, sem alá nem vetik magukat. A felszínen továbbra is tudnak hallgatni, de vajon amit kifelé mutatnak, az ugyanaz, mint amit gondolnak vagy a valódi belső hozzáállásuk? (Nem.) Lehet, hogy kívülről jó magaviseletűnek látszanak és úgy tűnik, hogy figyelnek, belülről azonban ez nem így van. Belül a hangulatuk és a hozzáállásuk engedetlen, amit az ellenállás hangulata és hozzáállása kísér. Azt gondolják: „A szívemben nem engedelmeskedem neked; hogyan tudnám nyilvánvalóvá tenni számodra, hogy nem engedelmeskedem? Csupán a fülemmel hallgatom a szavaidat, de egyáltalán nem szívlelem meg és nem hajtom végre őket. Ellened fogok fordulni és szembeszállok veled!” Ezt jelenti, ha valaki sem nem engedelmeskedik, sem alá nem veti magát. Ha az ilyen emberek kapcsolatba kerülnek és interakcióba lépnek hétköznapi emberekkel, és ilyen állapottal, ilyen nézőponttal és hozzáállással kezelik azt, amit a hétköznapi emberek mondanak, függetlenül attól, hogy ez a megnyilvánulás nyilvánvaló vagy észlelhető-e, akkor milyen az ilyen emberek beállítottsága? Vajon úgy tekintenek rájuk, mint akiket mások emberi mivolttal és racionalitással rendelkező jó embereknek neveznek? Pozitív alakok közé sorolják őket? Egyértelműen nem. Csupán abból a kifejezésből ítélve, hogy „pusztán hallgatják, de sem nem engedelmeskednek, sem alá nem vetik magukat”, ezek az emberek arrogánsak. Mennyire arrogánsak? Rendkívüli mértékben, olyannyira, hogy elveszítik a racionalitásukat, teljesen megőrülnek, senkinek sem engedelmeskednek, és senkinek sem adnak időt. A következő a hozzáállásuk, amikor másokkal érintkeznek: „Beszélhetek veled, társulhatok veled, de senkinek a szavai nem juthatnak be a szívembe, és senki szavai nem válhatnak a cselekedeteim alapelveivé és útmutatásává.” Csak a saját gondolataik járnak a fejükben, csak a bennük lévő hangra figyelnek. Sem nem hallgatnak, sem nem fogadnak el semmilyen helyes vagy pozitív kijelentést és alapelveket, ehelyett a szívükben ellenállnak nekik. Vannak ilyen emberek a tömegek között? Egy csoportban az ilyen embereket racionálisnak vagy irracionálisnak tekintik? A pozitív vagy a negatív alakok közé sorolják őket? (A negatív alakok közé.) Akkor hát egy csoporton belül hogyan tekint rájuk és hogyan kezeli őket a legtöbb ember általában? Miféle módszereket alkalmaznak a velük való bánásmódjukban? Hajlandó-e a legtöbb ember kapcsolatba kerülni és interakcióba lépni az ilyen egyénnel? (Nem.) A gyülekezetben a legtöbb ember nem tud kijönni az ilyen egyénnel – mi ennek az oka? Miért nem

kedveli senki sem az ilyen embereket és miért taszítanak mindenkit? Ezt a kérdést két mondattal meg lehet magyarázni. Először is, ezek az emberek senkivel sem működnek együtt, azt akarják, hogy az övék legyen az utolsó szó, és senkire sem hallgatnak; rendkívül nehéz rávenni őket, hogy valaki más szavára figyeljenek, és lehetetlen számukra mások véleményét és ötleteit kikérni, vagy meghallgatni, amit mások mondanak. Másodszor, képtelenek együttműködni bárkivel is. Vajon nem ez a két mondat a legjellemzőbb megnyilvánulása az ilyen típusú embernek? Nem ezek jelentik az ilyen ember lényegét? (De igen.) Először is, a beállítottságukat tekintve senkire sem hallgatnak és senkinek sem vetik alá magukat. Azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó, nem akarnak másokra hallgatni és nem együttműködőek velük. A szívükben nincs hely mások számára, sem az igazságnak, sem az egyház alapelveinek – ilyen az efféle emberek antikrisztusi beállítottsága. Ráadásul képtelenek együttműködni vagy kijönni bárkivel is, és ha bár vonakodva is, de hajlandóságot éreznének a szívükben, akkor sem képesek együttműködni másokkal, amikor eljön az idő. Mi folyik itt? Nem foglal-e magában ez egy bizonyos állapotot? Lenéznek másokat, nem hallgatnak rájuk, és bármennyire is összhangban vannak mások szavai az alapelvekkel, nem fogadják el azokat. Ha másokkal kell együttműködni, azt csak az ő módjukon lehet megtenni. Vajon harmonikus együttműködés ez? Ez nem együttműködés; ez önkényes cselekvés, ahol egy ember hozza meg a döntéseket. Ez az a fajta beállítottság, amellyel az ilyen emberek a másokkal való kapcsolataikban rendelkeznek, és ugyanígy bánnak Krisztussal is. Érdeemes ezt boncolgatni? Itt komoly problémáról van szó, és megérdemli a boncolgatást! Ezután beszéljünk az antikrisztusok konkrét megnyilvánulásairól és gyakorlatairól az egyes pontokban, és ezeken a konkrét megnyilvánulásokon és gyakorlatokon keresztül jussunk el az antikrisztusok lényegének megértéséhez – megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házában intézkedéseit. Kezdjük a boncolgatást az első pontnál.

A. Törleszkedés, hízelgés és szépen hangzó szavak

Törleszkedés, hízelgés és szépen hangzó szavak – a felszínen mindenkinek tudnia kellene, hogy mit jelentenek ezek a kifejezések, és az ezeket megtestesítő személyek mindennaposak. A törleszkedés, hízelgés és szépen hangzó szavak használata leggyakrabban olyan beszédmodok, amelyeket azért alkalmaznak, hogy másoktól szívességet, dicséretet vagy valamilyen előnyt szerezzenek. Ez a leggyakoribb beszédmód azoknál, akik hízelgést és talpnyalást folytatnak. Elmondható, hogy bizonyos fokig minden romlott ember mutatja ezt a megnyilvánulást, amely a sátáni filozófiához tartozó beszédmód. Tehát az emberek talán azért is mutatják ugyanezeket a megnyilvánulásokat és gyakorlatokat a megtestesült Isten előtt, hogy valamilyen előnyökre tegyenek szert? Természetesen ez nem ilyen egyszerű. Amikor az emberek törleszkedésbe és hízelgésbe bocsátkoznak a hús-vér testtel szemben, amelyben Isten megtestesült, akkor a szívükben milyen Krisztusról alkotott nézet vagy gondolkodásmód okozza ezt a

viselkedést? Az ilyen viselkedés általában az, amit az emberek másokkal szemben tanúsítanak. Ha az emberek a megtestesült Istennel szemben is így viselkednek, az értelemszerűen feltár egy problémát: a megtestesült Istent, Krisztust csak egy hétköznapi embernek tekintik a romlott emberiségen belül. Külső nézőpontból nézve Krisztusnak csontjai és húsa van, és emberi külsőt visel. Ez illúziót kelt az emberekben, elhiteti velük, hogy Krisztus csupán ember, lehetővé téve számukra, hogy szemtelenül bánjanak Krisztussal az emberekkel való bánásmód logikája és gondolkodása alapján. Az emberekkel való bánásmód logikája és gondolkodásmódja szerint, többnyire olyankor, amikor egy státusszal és hírnévvel rendelkező személlyel bánnak, a legjobb stratégia a jó benyomás keltésére, annak érdekében, hogy zökkenőmentesen előnyöket vagy jövőbeli előléptetést szerezzenek, az, ha az ember szavai tetszetősen és tapintatosan hangzanak, biztosítva, hogy a hallgató kényelmesen és boldognak érezze magát. Az ember arckifejezésének mindig szelédnek kell lennie és nem szabad erőszakos vagy mogorva arcot vágnia, a beszédében pedig nem lehetnek erős, rosszindulatú vagy durva szavak, vagy olyanok, amelyek megsebezhetik az ember büszkeségét. Csak efféle megnyilvánulásokkal és szavakkal lehet jó benyomást kelteni az ilyen ember jelenlétében, és nem taszítani őt. Úgy tűnik, hogy a mások iránti tisztelet legigazibb formájának azt tartják, ha valaki tetszetősen beszél, ha hízelgéshez és talpnyaláshoz folyamodik. Hasonlóképpen, az emberek úgy vélik, hogy a Krisztus iránti tisztelet kimutatása és a harmónia fenntartása érdekében energiát kell fektetniük abba, hogy ilyen viselkedést tanúsítsanak, biztosítva, hogy a szavaik ne tartsanak bántó nyelvezetet vagy tartalmat, és semmiképpen ne legyen bennük semmi sértő. Az emberek úgy gondolják, hogy ez a legjobb módja a Krisztussal való érintkezésnek és beszélgetésnek. A hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült, teljesen hétköznapi emberként kezelik, akinek normális, romlott beállítottsága van, úgy gondolva, hogy nincs jobb módja annak, hogy másképp viselkedjenek vagy bánjanak Vele. Ezért amikor egy antikrisztus Krisztus elé járul, amit a szívében táplál, az nem félelem, tisztelet vagy valódi őszinteség, hanem inkább az a vágy, hogy tetszetős és tapintatos nyelvezetet használjon, sőt, még illúziókhoz is folyamodik, hogy nyíltan törleszkedjen és hízelegjen a hús-vér testnek, amelyben Isten megtestesült. Azt hiszik, hogy minden ember fogékony erre a megközelítésre, és mivel a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, szintén emberi, Ő is reagálna erre a megközelítésre és támogatná azt. Ezért az antikrisztusok Krisztussal, a hús-vér testtel, amelyben Isten megtestesült, való bánásmódjukban, a szívükben nem fogadják el azt a tényt, hogy Krisztus Isten lényegét hordozza. Ehelyett bizonyos emberi taktikát, világi ügyekre vonatkozó emberi filozófiákat és a mások kezelésére és manipulálására használt általános emberi trükköket alkalmaznak, hogy kezeljék a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült. Vajon ezeknek a viselkedéseknek a lényege azt a tényt mutatja, hogy az antikrisztusok megvetik a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült? (Igen.)

Az antikrisztusok ugyanúgy bánnak Krisztussal, mint a romlott emberekkel, ha meglátják Krisztust, csak törleszkedő és hízelgő szavakat mondanak, majd figyelik

Krisztus reakcióit, és igyekeznek kiszolgálni az Ő preferenciáit. Egyesek, amikor meglátják Krisztust, azt mondják: „Már messziről észrevettelek téged. Kitűnsz a tömegből. Ellentétben másokkal, akiknek nincs glóriájuk, neked van egy a fejed fölött. Egyből tudtam, hogy te nem vagy hétköznapi ember. Krisztuson kívül ki más lehet isten házában nem hétköznapi? Abban a pillanatban, ahogy megláttalak, meg tudtam mondani, hogy ez félreérthetetlenül igaz. A hús-vér test, amelyben isten megtestesült, valóban különbözik másoktól.” Hát nem égbekiáltó képtelenség ez? A megjelenésem hétköznapi, átlagos. Ha nem teszek vagy nem mondok semmit semmilyen tömegben, akkor eltelik akár csak egy-két év, és lehet, hogy nem lesz senki, aki felismeri, hogy ki vagyok. Bármilyen csoportban csak egy átlagos tag vagyok; senki sem lát Bennem semmi különlegest. Most az egyházban dolgozom, és Isten bizonyágtétele miatt ti figyeltok, amikor köztetek beszélek. De Isten bizonyágtétele nélkül vajon hányan hallgatnának vagy figyelnének Rám? Ez továbbra is kérdés, ismeretlen marad. Egyesek azt mondják: „Számomra ő pont úgy néz ki, mint isten. Mindig is úgy éreztem, hogy ő eltér a megszokottól, más, mint a többiek.” Miben vagyok Én más? Három fejem és hat karom van? Hogyan tudsz megkülönböztetni? Isten egyszer azt mondta: szándékosan nem engedem, hogy az emberek Bennem lévő isteni mivoltuknak akár csak egy apró jelét is érzékeljék. Ha Isten nem engedi, hogy az emberek érzékeljék az Ő isteni mivoltát, akkor hogyan láthatod azt? Nem problematikus, amit ezek az emberek mondanak? Ez nyilvánvalóan semmi más, mint a megvetendő talpnyalók értelmetlen beszéde, akiknek szavai minden tartalmat nélkülöznek. A megtestesült Isten külső megjelenése egy hétköznapi emberé. Hogyan ismerhetné fel az emberi szem Krisztus isteni mivoltát? Ha Krisztus nem munkálkodna és nem beszélne, senki sem tudná felismerni Őt, és senki sem ismerhetné meg az Ő identitását és lényegét. Ez tény. Akkor mi van azokkal, akik azt mondják: „Első pillantásra meg tudtam állapítani, hogy te az a hús-vér test vagy, amelyben isten megtestesült, különbözöl másoktól”, illetve: „Amint megláttalak, tudtam, hogy te nagy dolgokra vagy képes”? Mik ezek a kijelentések? Teljes képtelenségek! Amikor Isten nem tett tanúságot Önmagáról, hogyan lehet, hogy nem tudtad felismerni, bármennyiszer is nézted? Isten bizonyágtétele után, amikor elkezdtem a munkámat, hogyan láthattad azt hirtelen, első pillantásra? Ezek nyilvánvalóan megtévesztő szavak, tiszta örület.

Egyesek, amikor találkoznak vagy kapcsolatba kerülnek Velem, jó színben akarják feltüntetni magukat. Azt gondolják: „Nem sűrűn találkozik az ember a megtestesült istennel; ez olyan lehetőség, amely egyszer adódik az életben. Jól kell teljesítenem, közvetítve az Istenben való hitben eltöltött éveim eredményeit, valamint azokat a jó eredményeket, amelyeket azóta értem el, hogy elfogadtam isten munkájának jelenlegi szakaszát, hogy tudassam istennel.” Mit értenek az alatt, hogy tudassák Velem? Az előléptetés lehetőségében reménykednek. Ha ez a gyülekezetben történne, talán soha életükben nem lenne esélyük arra, hogy kitűnjenek vagy előléptessék őket; senki sem választaná meg őket. Úgy gondolják, hogy most jött el a lehetőség, ezért azon

töprengenek, hogyan beszéljenek úgy, hogy ne táruljon fel semmilyen probléma és ne derüljön ki, hogyan próbálják jó színben feltüntetni magukat. Tapintatosabbnak és ügyesebbnek kell lenniük, cselszövést és trükköket kell bevetniük, apró cselekhöz folyamodva. Azt mondják: „Istenem, minden bizonnyal sokat nyertünk abból, hogy hittünk benned ezekben az években! Az egész családnak hisz, mindannyian lemondunk mindenről, hogy istenért áldozzuk magunkat. De nem ez a legfontosabb. A legfontosabb az, hogy a szavaid olyan nagyszerűek, és te oly sok munkát végeztél. Mindannyian készek vagyunk tenni a kötelességeinket és feláldozni magunkat istenért.” Erre Én azt mondom: „De ennek nem igazán van haszna.” „De van – a kegyelem, amelyet isten adott, bőséges. Isten szavaival rengeteg új fényt, bepillantást és megértést nyertünk. A testvérek mind annyira energikusak, mindannyian készek feláldozni magukat istenért.” „Vannak gyengék és negatívak? Bárki, aki bomlasztásokat és megzavarásokat okoz?” „Nem, a mi gyülekezeti életünk nagyon jó. A testvérek mind arra törekszenek, hogy szeressék istent, mindent feladva, hogy az evangéliumot hirdessék. Minden, amit isten mond, az jó. Mindannyian motiváltak vagyunk, és többé már nem tudunk úgy hinni, mint azelőtt, kegyelmet keresve és arra törekedve, hogy jóllakjunk a kenyerekből. Mindenről le kell mondanunk istenért, fel kell ajánlanunk magunkat istennek és fel kell áldoznunk magunkat istenért.” „Akkor hát az elmúlt néhány év alatt nyertetek némi megértést Isten szavaiból?” „Igen, nyertünk. A te szavaid, istenem, olyan nagyszerűek, minden egyes mondat pontosan a legfontosabb kérdéseinket érinti, leleplezve a természetlénységünket! Nagy világosságot kaptunk önmagunk megértésében, valamint a te szavaidban. Istenem, te vagy az egész családnak és az egész gyülekezet életének megmentője. Nélküled már réges-rég elvesztünk volna, ki tudja hol. Nélküled nem tudnánk, hogyan folytassuk. A gyülekezetünkben mindenki vágyik arra, hogy lásson téged, minden nap azért imádkozik, hogy álmaiban találkozhasson veled, azt remélve, hogy minden nap veled lehet!” Vajon elhangzanak alapvetően szívből jövő vagy őszinte szavak a beszédükben? (Nem.) Akkor milyenek ezek a szavak? Képmutatóak, üresek és haszontalanok. Amikor arra kérem őket, hogy az önismeretről beszéljenek, azt mondják: „Mióta elfogadtam isten munkáját, úgy érzem, hogy ördög és Sátán vagyok, akiből hiányzik az emberi mivolt.” „Hogyan hiányzik belőled az emberi mivolt?” „Alapelvek nélkül cselekszem.” „Mely cselekedeteidből hiányoznak az alapelvek?” „Nem tudok harmonikusan együttműködni másokkal, a másokkal való kommunikációból hiányoznak az alapelvek, az emberekkel való bánásmódomból hiányoznak az alapelvek. Ördög és Sátán vagyok, a Sától származom, mélyen megrontott a Sátán. Minden alkalommal ellenállok istennek, állandóan szembeszegülök és szembeszállok istennel.” A felszínen jól hangzanak ezek a szavak. Amikor megkérdezem tőlük: „Hogy van most X. Y. a gyülekezetekben?”, azt mondják: „Most jól van. Korábban elbocsátották a gyülekezetvezetésből, de aztán bűnbánatot tartott és a testvérek újra megválasztották.” „Olyasvalaki ez az ember, aki az igazságra törekszik?” „Ha isten azt mondja, hogy ő az igazságra törekszik, akkor igen; ha isten azt mondja, hogy nem, akkor pedig nem.” „Ez az ember lelkesnek tűnik, a

képessége azonban meglehetősen szegényes, nem igaz?” „Szegényes? Igen, egy kissé. Máskülönben miért bocsátották volna el a testvérek legutóbb?” „Ha szegényes a képessége, akkor tud-e tényleges munkát végezni? Eleget tud-e tenni a gyülekezetvezetői kötelezettségnek?” A szavaimat hallva úgy értelmezik azokat, mintha azt sugallanám, hogy akinek szegényes a képessége, az nem tud eleget tenni ennek a kötelezettségnek, és ezt mondják: „Akkor ő nem tud eleget tenni neki. A testvérek a legrosszabbak közül őt választották a legjobbnak; nem volt nála jobb, ezért választották őt. A testvérek mind azt mondják, hogy a képessége átlagos, de ettől még vezethet minket. Ha szegényes a képessége, úgy gondolom, legközelebb talán nem őt választják a testvérek. Istenem, dolgoznom kellene azon, hogy befolyásoljam a testvéreket?” „Ez a kérdés a gyülekezeti testvéreid érettségétől függ. Ők olyasvalakit választanak, aki szerintük az alapelvek alapján jónak számít – ez a folyamat helyes, egyesek azonban ostobák és nem képesek átlátni az embereken vagy az ügyeken, és időnként rossz embert választanak.” Mit értettem ezalatt? Egyszerűen csak megállapítottam egy tényt, nem állt szándékomban elbocsátani ezt az embert. De hogyan fogta fel ezt az antikrisztus, miután hallotta? Nem mondta ki hangosan, viszont magában ezt gondolta: „Vajon ez egy célzás istentől, hogy el kell bocsátani ezt az embert? Nos, akkor jobban utána kellene járnom, hogy valójában mire is gondol isten. Ha elbocsátják ezt az embert, ki más vezethetné a gyülekezetet, ki végezhetné ezt a munkát?” Az antikrisztusok vakok Istenre, Neki nincs helye a szívükben. Amikor Krisztussal találkoznak, nem bánnak Vele másképp, mint egy hétköznapi emberrel, folyamatosan az Ő arckifejezéséből és hanglejtéséből következtetnek, úgy változtatják a hangnemet, ahogy a helyzet megkívánja, soha nem mondják el, mi is történik valójában, soha nem mondanak semmi őszinte dolgot, csak üres szavakat és doktrínákat beszélnek, megpróbálják megtéveszteni és becsapni a szemük előtt álló gyakorlati Istent. Egyáltalán nincs istenfélő szívük. Még arra sem képesek, hogy szívből beszéljenek Istenhez, hogy bármi igazat mondjanak. Úgy beszélnek, ahogy a kígyó siklik, szavaik folyása tekervényes és nem egyenes. Olyan a szavaik módja és iránya, mint a dinnye indája, amely egy póznán kapaszkodik felfelé. Ha például azt mondom, hogy valaki jó képességű és előléptethetnék, rögtön arról beszélnek, hogy milyen jó is az illető, mi nyilvánul meg és tárul fel benne; ha pedig azt mondom, hogy valaki rossz, akkor gyorsan arról kezdenek beszélni, hogy az illető milyen rossz és gonosz, hogyan okoz bomlasztásokat és megzavarásokat a gyülekezetben. Amikor bizonyos konkrét helyzetekről érdeklődsz, nincs mit mondaniuk; mellébeszélnek, azt várják, hogy következtetésre juss, figyelve a szavaid jelentésére, hogy a szavaikat a te gondolataidhoz igazíthassák. Minden, amit mondanak: szépen hangzó szavak, hízélgés és szolgálékúság; egyetlen őszinte szó sem hagyja el a szájukat. Így érintkeznek az emberekkel és így bánnak Istennel – pontosan ennyire csalárdak. Ez a beállítottsága egy antikrisztusnak.

Egyesek úgy kerülnek kapcsolatba Velem, hogy nem tudják, milyen szavakat vagy dolgokat szeretek hallani; annak ellenére, hogy nem tudják, mégis megtalálják a módját. Kiválasztanak bizonyos témákat, hogy megvitassák Velem, azt gondolván: „Lehet, hogy

ezek a témák érdekelnek téged, talán ezek azok, amikről tudni vagy hallani szeretnél, de túl udvarias vagy ahhoz, hogy megkérdezd, ezért megragadom az alkalmat, hogy elmondjam neked.” Amikor találkozunk, azt mondják: „Mostanában hatalmas esőzések voltak a környékünkön, amelyek elárasztották az egész várost. A közrend is rosszabbodik; mostanában olyan sok a tolvaj. Ha kimegy az ember, fennáll a veszélye, hogy meglopják vagy kirabolják. Hallottam, hogy bizonyos helyeken sok gyereket elraboltak, az embereken pedig eluralkodott a pánik. A nem hívők azt mondják, hogy a társadalom túlságosan kaotikussá, teljesen abnormálissá vált. A vallásos emberek még mindig a Bibliát szorongatják és hirdetik az evangéliumot, mondván, hogy elérkeztek az utolsó napok, hogy isten alászállni készül, és a nagy katasztrófák várnak ránk.” És olyanok is vannak, akik, amikor Velem találkoznak, rögtön azt mondják: „Pár nappal ezelőtt egy helyen három hold jelent meg az égen és sok ember lefényképezte. Egyes népi jósök azt mondják, hogy nagy látomások fognak megjelenni az égen, hogy megjelent az igazi úr.” Ehhez hasonló dolgokat mondanak – különösen érdekli őket az ilyen társadalmi káosz, a katasztrófák, a különféle szokatlan események és a csillagászati jelenségek előfordulása, és információkat gyűjtenek ezekről. Amikor találkoznak Velem, ezt használják beszédtemaként, hogy szorosabb kapcsolatot építsenek ki Velem. Egyesek úgy hiszik: „A megtestesült isten egy hétköznapi ember. A különbség közte és mások között abban rejlik, hogy ő isten munkáját végzi és istent képviseli. Ennélfogva, míg a legtöbb ember a világbékét reméli, azt, hogy az emberek harmóniában és megelégedettségben éljenek, addig a testet öltött krisztus eltér a normális emberektől. Ő nagy káoszt remél a világban, azt, hogy látomások és a nagy katasztrófák jönnék, hogy isten nagy munkája gyorsan megvalósul és isten irányítási munkája gyorsan befejeződik, hogy beteljesítse az ő kimondott szavait. Ezek azok a témák, amelyekkel törődik, és amelyek érdeklik őt. Ezért amikor találkozom vele, ezekről a dolgokról fogok beszélni, ő pedig különösen elégedett lesz. Ennek öröme talán előléptetnek és talán lesz rá lehetőség, hogy több napot tölthessek mellette.” Vannak ilyen emberek? Találkoztam egyszer egy fiatal lánnyal, akinek édes beszéde volt; ékesszóló, gyors észjárású volt, és pontosan tudta, hogy kinek mit mondjon. Mesterien adta elő magát és minden irányban ragyogott, különösen ügyesen bánt a hatalommal és státusszal rendelkezőkkel. Amikor találkoztunk és kapcsolatba lépett Velem, egyből azt mondta: „Itt és itt burjánzik az alvilág; még a helyi rendőrségnél is vannak bandatagok. Volt egy bandavezér, aki sok rossz dolgot tett helyben. Egy nap az úton találkozott egy magas rangú tisztviselővel, egy fő démonnal. Az autója megelőzte a fő démon autóját, a fő démon pedig azt mondta a testőrének: »Kié ez az autó? Nem akarom újra látni ezt az embert!« Másnap el is távolították.” Vannak ilyen dolgok a társadalomban? (Igen.) Az ilyen dolgok nagyon is léteznek, de vajon hasznos-e ezeket tenni a beszélgetés fő témájává, amikor Velem találkozik? Ezek nem azok a témák, amelyek Engem érdekelnek, vagy amelyeket hallani szeretnék, a nő azonban ezt nem tudta. Azt gondolta, hogy szeretem hallani ezeket az izgalmas történeteket. Mondd meg Nekem, vajon a katasztrófák, a látomások, a természeti és

ember okozta szerencsétlenségek azok a témák, amelyek érdekelnek, amelyeket hallani szeretnék? (Nem.) Az rendben van, hogy időtöltés gyanánt meghallgatom ezeket a dolgokat, de ha úgy gondolod, hogy tényleg szeretem ezeket hallgatni, akkor tévedésben vagy. Engem nem érdekelnek ezek a dolgok, nem akarok hallani róluk. Egyesek megkérdezik: „Meghallgatod, amikor az emberek ezekről a dolgokról beszélnek?” Nem ellenzem, hogy meghallgassam, de ez nem jelenti azt, hogy szeretem hallgatni és azt sem, hogy szeretném összegyűjteni ezeket az információkat, ezeket a történeteket. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a szívem mélyén nem vagyok kíváncsi ezekre a dolgokra, semmi érdeklődésem irántuk. Egyesek még azt is gondolják: „A szívedben nem gyűlölöd különösen a nagy vörös sárkányt? Ha gyűlölöd a nagy vörös sárkányt, akkor elmondok neked egy büntetést, amely a nagy vörös sárkányt érte: a nagy vörös sárkányon belül belső viszály tört ki a magas rangú tisztviselők között, több frakció harcolt egymással, majdnem megöltek egy bizonyos fődémont. Ezek a fődémonok több merényletet is túléltek, ami igazán veszélyes! Örölnél, ha ezt hallanád?” Ti örülnétek, ha ilyen dolgokról hallanátok? Ha örülnétek, akkor örüljétek; ha nem szeretitek hallani, akkor ne hallgassátok – ennek semmi köze Hozzám. Röviden, ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, legyen szó akár egy járványról valamelyik országban, arról, hogyan alakult ki a járvány, hány ember halt meg, melyik országot érte súlyos katasztrófa, valamelyik ország kormányának állapotáról, arról, hogy milyen brutálisak a belső harcok egy ország felsőbb köreiben, vagy társadalmi felfordulásokról, lehet, hogy meghallgatom, ha történetesen hallok róluk, de nem fogok erőfeszítéseket tenni, hogy utánanézzek az események konkrét részleteinek, hogy híreket hallgassak, újságokat olvassak vagy az interneten keressem az ezekkel az eseményekkel kapcsolatos tartalmakat, csak azért, mert nem tudok róluk. Egyáltalán nem fogok, és soha nem is teszek ilyesmit. Engem nem érdekelnek ezek az ügyek. Egyesek azt mondják: „Mindez a Te irányításod alatt áll, mindez a Te műved; ezért nem érdekelnek Téged.” Helyes ez az állítás? A doktrína vonatkozásában helyes, de lényegében nem ez a helyzet. Isten szuverenitást gyakorol az emberi sors felett, minden faj, minden embercsoport, minden korszak felett. Teljesen normális, hogy minden korszakban előfordulnak katasztrófák és szokatlan események – mindez Isten kezében van. Korszaktól függetlenül, akár jelentős, akár kisebb események történnek, amikor eljön az idő, hogy egy korszak megváltozzon, még ha egyetlen fűszál vagy fa sem változik meg, annak a korszaknak akkor is el kell múlnia. Ez Isten szuverenitásának a kérdése. Ha egy korszaknak nem kell véget érnie, akkor, még ha az égi jelenségekben vagy minden földi dologban jelentős változások mennek is végbe, akkor sem szabad véget érnie. Mindezek Isten ügyei, túlmutatnak az emberi beavatkozásokon vagy segítségen. Amit az embereknek leginkább tenniük kell, az az, hogy ne foglalkozzanak ezekkel a dolgokkal, ne gyűjtsenek bizonyítékokat és információkat ezekről az eseményekről a kíváncsiságuk kielégítésére. Azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amelyeket Isten tesz, annyit kell megértened, amennyit csak tudsz, és nem szabad erőltetned a megértést ott, ahol az nem lehetséges. A romlott emberiség között ezek a dolgok túlságosan is normálisak,

túlságosan is mindennaposak. Mindezek a dolgok – a korszakok változása, a világrend átalakulása, egy faj sorsa, egy rezsim kormányzása, állapota és így tovább – mind Isten kezében vannak, mind az Ő szuverenitása alatt. Az embereknek csak hinniük, elfogadniuk kell és alá kell vetniük magukat; ez elegendő. Ne dédelgesd azt a gondolatot, hogy több rejtélyt kell megértened, azt gondolva, hogy minél több rejtélyt értesz meg, annál divatosabbnak tűnsz, mintha az által, hogy hiszel Istenben, nagy érettséggel és lelkeséggel rendelkeznél. Az ilyen gondolkodásmód azt jelenti, hogy az Istenben való hitről alkotott nézeted helytelen. Ezek a dolgok nem jelentősek. Az igazán jelentős dolog, amivel az embereknek leginkább foglalkozniuk kell, az Isten irányítási tervének lényege – az emberiség üdvössége –, amely lehetővé teszi az emberiség megmentését Isten irányítási tervének munkáján belül. Ez a legnagyobb és leglényegesebb dolog. Ha megérted azokat az igazságokat és víziókat, amelyek ezzel az üggyel kapcsolatosak, akkor fogadd el, amit Isten tesz benned, valamint az igazságot, amit Ő ad neked, és fogadj el minden alkalmat, amikor megmetszenek, megítélnek és megfenyítenek. Ha mindezt elfogadod, akkor ez értékesebb, mint az égi jelenségek, a misztériumok, a katasztrófák vagy a politika kutatása.

Egyesek tanulnak egy kis történelmet, értenek valamennyire a politikához, és egyrészt szeretnek felvágni, másrészt pedig azt gondolják: „A megtestesült isten rendelkezik isten lényegével és igazsággal. Ismeri azt a tényt, hogy isten szuverenitást gyakorol minden dolog felett, és megérti azokban a részleteket is. Tehát, ha értek a politikához és a történelemhez, akkor ki tudom szolgálni az ő igényeit? Ki tudom elégíteni a kíváncsiságát mindezekkel a dolgokkal kapcsolatban?” Elmondom neked, tévedsz! Ami a legjobban taszít engem, az elsősorban a politika, másodsorban pedig a történelem. Ha a történelemről beszélsz, humoros, történetszerű anekdotákat megosztva, vagy alkalmi csevegést folytatasz, hogy elüsd az időt, az rendben van. Ha azonban úgy kezeled ezeket a szavakat, ezeket az ügyeket, mint valami komoly dolgokat, amiket meg kell vitatni Velem, hogy törleszkedj és kapcsolatot építs Velem, akkor tévedésben vagy; nem vágyom arra, hogy ezeket a dolgokat hallgassam. Egyesek tévesen úgy vélik: „Te azért beszélsz az igazságról és azért tartasz összejöveteleket az embereknek, mert muszáj; mélyen legbelül, amit te a legjobban szeretsz, az a világban lévő nagy káosz. Attól félsz, hogy a világ nem elég kaotikus. Amikor katasztrófa történik, ki tudja, hogy milyen boldog lehetsz a színpalak mögött, talán még tűzijátékot is gyűjtasz, hogy megünnepeld!” Elmondom neked, hogy nem ez a helyzet. Még ha a nagy vörös sárkány el is veszik és össze is omlik, Én olyan maradok, amilyen vagyok. Egyesek azt kérdezik: „Nem lennél boldog, ha a nagy vörös sárkány összeomlana? Amikor a nagy vörös sárkány elpusztul és megbűnhődik, nem kellene tűzijátékot gyűjtanod? Nem kellene nagy ünnepséget tartanod és ünnepelned Isten választott népével?” Mondd meg Nekem, ez az, amit tennem kellene? Helyes vagy helytelen ezt tenni? Összhangban van ez az igazsággal? Egyesek azt mondják: „A nagy vörös sárkány annyit üldözte Isten választott népét, alaptalan szóbeszédet terjesztett Istenről és rágalmazta az Ő nevét,

káromolta és megítélte Istent. Vajon nem kellene egy kicsit ünnepelnünk, amikor megtorlásban részesül?” Ha ünnepeltek, Én megengedem, mert kedvetek van hozzá. Ha mindannyian jókedvűek vagytok, három napon és éjszakán át ébren maradtok, összegyűltök, hogy olvassátok Isten szavait, hogy himnuszokat énekeljete és táncoljatok, hogy dicsérjétek Isten igazságosságát, örvendezve, hogy Isten végre elpusztította és lábbal tiporta a nagy vörös sárkányt, az ellenséget, és Isten választott népe nem szenved többé az üldözésétől és kínzásától, többé már nem képtelen hazatérni és végre visszatérhet a családjához, akkor érthető mindenki hangulata. Ha így kívántok ünnepelni és kikapcsolódni, beleegyezek. Ami azonban Engem illet, azt fogom tenni, amit tennem kell; nem veszek részt ilyen tevékenységekben. Egyesek azt kérdezik: „Miért ilyen a hozzáállásod? Ez nem rontja el az emberek kedvét? Miért nem mutatsz egy kis szenvedélyt? Ha Te nem vagy jelen a legmeghatározóbb pillanatban, hogyan ünnepelhetnénk?” Az ünneplés nem rossz, van azonban egy dolog, amiről világosan kell beszélnünk: tegyük fel, hogy a nagy vörös sárkány megbűnhődött, Isten kiiktatta; ez az ördögi király, aki egykor Isten választott népének tökéletesítését szolgálta, elpusztult és kiirtották – szóval mi a helyzet Isten választott népének érettségével? Mennyi igazságot értettetek meg? Ha mindannyian megfelelő színvonalon tudjátok végezni a kötelességeiteket, ha mindannyian megfelelő színvonalú teremtetett lények vagytok, akik képesek félni Istent és kerülni a rosszat, és mindegyikőtök rendelkezik Jób és Péter érettségével és már mindannyian üdvözültetek, akkor ez valóban egy örömteli pillanat, olyasmí, ami méltó az ünneplésre. Ha azonban egy napon a nagy vörös sárkány elbukik, és az érettségetek nem éri el a kötelességeitek hűséges végzésének szintjét, ha még mindig nincs bennetek félelem Isten iránt és képtelenek vagytok kerülni a rosszat, ha rendkívül messze vagytok Jób és Péter érettségétől, ha képtelenek vagytok igazán alávetni magatokat Isten szuverenitásának, és nem lehet titeket megfelelő színvonalú teremtetett lényeknek tekinteni, akkor mi az, aminek örülnötök kellene? Ez nem csupán hiábavaló örömben való mulatozás? Az ilyen ünneplés értelmetlen és értéktelen lenne. Egyesek azt mondják: „A nagy vörös sárkány annyira üldöz minket; biztosan nem baj, ha gyűlöljük? Az, hogy felismerjük a lényegét, rendben van, ugye? Annyira üldözött minket; miért ne lehetnénk boldogok, amikor kiiktatják?” Rendben van, ha örültök, ha kifejezitek az érzelmeiteket. Ha azonban úgy gondolod, hogy a nagy vörös sárkány pusztulása Isten irányítási tervének befejezését jelzi, azt, hogy az emberiség megmenekült, egyenlőségjelet téve a nagy vörös sárkány elpusztítása és Isten irányítási tervének befejezése, valamint a saját üdvösséged és tökéletesítésed közé, akkor vajon nem téves ez a megértés? (De igen.) Akkor mit értetek meg most? Ami Isten ellenségét, a nagy vörös sárkányt illeti, annak sorsa és hogyléte Isten ügye, és ezeknek semmi közük sincs a beállítottság megváltoztatására vagy az üdvösségre való törekvésedhez. A nagy vörös sárkány csak egy ellenpont, egy szolgáló, amely alá van vetve Isten vezényleseinek. Az, hogy mit tesz, és Isten hogyan használja fel szolgálatvégzésre, Isten dolga, nem kapcsolódik az emberekhez. Ezért, ha túlságosan aggódsz a sorsa

miatt, ha hagyod, hogy elvonja a szíved figyelmét, akkor baj van, probléma van. Isten szuverenitást gyakorol minden dolog felett, beleértve a nagy vörös sárkányt és az összes ördögöt és Sátánt, így bármit is tesznek az ördögök és Sátánok, bármilyenek is legyenek, az nincs kapcsolatban az életedbe való belépéssel vagy a beállítottságbeli változásoddal. Mi az, ami téged érint? Fel kell ismerned az Istennel szembeni ellenállásának elvetemült és ádáz lényegét, azt a lényegét, hogy ellenséges Istennel szemben és ellensége Istennek – ez az, amit meg kell értened. Ami a többit illeti, azt, hogy Isten milyen katasztrófákat hoz rá, hogyan vezényli le Isten a sorsát, annak semmi köze hozzád, és semmi haszna annak, ha ezt tudod. Miért nincs haszna? Mert még ha tudod is, akkor sem értheted meg, hogy Isten miért cselekszik így. Még ha látod is, akkor sem fogod tudni, hogy Isten miért dönt úgy, hogy így cselekszik, képtelen vagy teljesen felfogni a mögötte rejlő igazságot. Ezekkel a rövid megjegyzésekkel itt le is zárom ezt a témát.

Az antikrisztusok törleszkedést, hízlegést és szépen hangzó szavakat használó megnyilvánulásai természetesen a hétköznapi romlott emberekben is megtalálhatók, de mi különbözteti meg az antikrisztusokat a hétköznapi romlott emberektől? Törleszkedésükben, hízlegésükben és szépen hangzó szavaikban nincs tisztelet, nincs őszinteség. Ehelyett az a céljuk, hogy játszadozzanak a megtestesült Istennel, hogy próbára tegyék és felhasználják, így jönnek létre ezek a gyakorlatok; saját céljaik vannak. Arra törekednek, hogy törleszkedéssel, hízlegéssel és szépen hangzó szavakkal játszadozzanak az előttük álló hétköznapi emberrel, hogy becsapják Krisztust, hogy Krisztus képtelen legyen átlátni, kik is ők valójában, miféle romlott beállítottságokkal rendelkeznek, milyen integritással, miféle lényeggel rendelkeznek, és az emberek melyik kategóriájába tartoznak. Be akarják csapni és meg akarják téveszteni, igaz? (Igen.) Van egyetlen őszinte szó is a törleszkedésükben, hízlegésükben és szépen hangzó szavaikban? Egy sincs. Az antikrisztusok szándéka és célja az, hogy megtévesszenek, becsapjanak és játszadozzanak. Nem ezek a gyakorlatok az igazságot megvető antikrisztusok lényege? (De igen.) Úgy gondolják, hogy a hétköznapi emberek mind szeretik a kellemes szavakat, élvezik a hízlegést és szeretik, ha mások hason csúsznak előttük, ami fontosságérzetet ad nekik, és amitől a státuszuk az átlagemberekénél tekintélyesebbnek és magasabb rendűnek tűnik. Ezzel szemben, ha valaki túlságosan szolgálalkúen viselkedik Krisztus előtt, tisztesség és méltóság nélkül, köntörfalazva beszél, mindig megpróbál megtéveszteni és mindig próbálja elfedni a tényeket, színleléssel és hamissággal bánik Krisztussal, akkor Krisztus nem csak, hogy nem fogja elhinni mindezt, hanem a szívében bosszankodni is fog rád. Mennyire? Isten azt mondaná, hogy ez az ember undorító, egyetlen igazságot sem mond, csak azon gondolkodik, hogyan nyálja a csizma talpát, nem valami jó, nem pozitív jellem – az ilyen ember megbízhatatlan és nem hiteles. Megbízhatatlan és nem hiteles; ezt a meghatározást adják az ilyen embereknek. A felszínen csak ez a két kifejezés, de valójában az ilyen ember nem szereti az igazságot, nem tudja megszerezni az igazságot és valószínűtlen, hogy

üdvözülni fog. Mi jelentősége és értéke van egy ilyen ember hitének Istenben, ha nem tudja elnyerni az igazságot és valószínűtlen, hogy üdvözülni fog? Ha nem okoz bomlasztásokat vagy megzavarásokat, akkor csupán az ellenpont vagy a szolgáló szerepét játszhatja Isten házában, akárcsak a nagy vörös sárkány. Mit jelent valaminek a szerepét játszani? Azt jelenti, hogy ideiglenesen, addig mennek, ameddig csak tudnak, mintha egy szekeret húznának, és addig folytatják, amíg fel nem borítják azt. Miért kell szerepet játszaniuk? Azért, mert az ilyen emberek nem törekszenek az igazságra. A szívükben annyira megvetik és lenézik az igazságot, annyira gúnyolódnak és játszadoznak az igazsággal, hogy a végső sorsuk garantáltan olyan lesz, mint Pálé, képtelenek elérni a célt. Ezért az ilyen típusú ember csak az ideiglenes szolgálattevő szerepét játszhatja Isten házában. Egyrészt lehetővé teszik, hogy azok, akik valóban az igazságra törekszenek, növekedjenek a tisztánlátásban és a megértésben. Másrészt megtesznek mindent, amire csak képesek Isten házában és annyi szolgálatot végeznek, amennyit csak tudnak, mert az ilyen emberek nem tudnak eljutni az út végére.

Egy nap, amikor kimozdultam, összefutottam egy ismerőssel. Mielőtt megszólalhattam volna, ő kérdezett először: „Olyan régen találkoztunk utoljára. Minden nap itt vártalak, annyira hiányzol, hogy nem tudok otthon maradni. Folyamatosan csak téged kereslek az itt járó-kelő tömegben!” Azt gondoltam Magamban, hogy ez az ember talán egy kicsit beteg mentálisan. Találkozót beszéltem meg veled? Miért várákznál itt Rám minden nap? Mivel összefutottunk, beszéljünk valami lényegesről. Megkérdeztem tőle: „Hogy vagy mostanában?” Azt felelte: „Ó, jobb, ha bele sem kezdek. A legutóbbi találkozásunk óta annyira lefoglalnak a veled kapcsolatos gondolatok, hogy sem enni sem aludni nem tudok. Csak reménykedtem, hogy egy nap majd láthatlak téged.” Azt mondtam: „Beszéljünk valami érdeklegesről. Milyen volt az állapotod ebben az időszakban?” „Elég jó. Rendben volt.” „A gyülekezeted tartott választásokat? Még mindig ugyanaz a vezető?” „Nem, X. Y.-t választották meg.” „Ő milyen?” „Rendben van.” „Akkor az előző gyülekezetvezetőt miért bocsátották el?” „Nem vagyok biztos benne, rendben volt.” „Légy konkrétabb, ne csak azt mondogasd, hogy »rendben van«. Arról van szó, hogy nem tudott tényleges munkát végezni?” „Én úgy gondoltam, hogy rendben van.” „Mi a helyzet az újonnan megválasztott vezető emberi mivoltával? Hogyan fogja fel az igazságot? Képes tényleges munkát végezni?” „Rendben van.” Bármit is kérdeztem tőle, a válasza mindig az volt, hogy „rendben van”, ami lehetetlenné tette, hogy beszélgetést folytassunk. Így hát elmentem. Mit gondoltok erről a történetről? Milyen címet kellene adni ennek a történetnek? („Rendben van.”) Ez a történet a „Rendben van”. A sok emberrel való érintkezésem során kevesen beszélnek az emberi értelem szemszögéből, nemhogy összhangban az igazságalapelvekkel. A legtöbb ember szája tele van hazugságokkal, ostobaságokkal, téveszmékkel és elbizakodott szavakkal; egyetlen igaz állítás sincs közöttük. Még csak meg sem követelem, hogy minden kimondott mondatod megfeleljen az igazságnak, vagy legyen igazságvalósága, de a legkevesebb, hogy képes legyél úgy beszélni, mint egy ember, mutass némi őszinteséget, mutass némi igaz

érzést. Ezek nélkül létre jöhet-e párbeszéd? Nem jöhet létre. Amikor helyzetekkel szembesülsz, folyton üres szavakat szólsz és hazugságokat beszélsz; mindenféle ostobaságok, téveszmék, sértő és elbizakodott szavak jönnek elő és megjelennek a mentegetőzés és védekezés szavai, ami lehetetlenné teszi, hogy kijöjjünk egymással vagy kommunikáljunk, igaz? (Igaz.)

Sokan úgy eszik és isszák Isten szavait, hogy azt hiszik, ezek a szavak csak a mennyei Istennel, csak Isten Lelkével, valamint csak azzal az Istennel kapcsolatosak, aki láthatatlan és megfoghatatlan. Mivel ez az Isten annyira távoli, az Ő szavait elég mélynek ítélik ahhoz, hogy az igazságnak nevezzék. Azonban erről az előttük álló hétköznapi emberről, aki látható és hallható, amikor beszél, azt gondolják, hogy kevés kapcsolata van az igazsággal, Istennel vagy Isten lényegével. Ez azért van így, mert Ő látható és nagyon közel van az emberekhez, semmilyen módon nem hat a szívükre vagy a szemükre, és nem ébreszt bennük semmiféle rejtélyes kíváncsiságot. Az emberek úgy érzik, hogy ez a hétköznapi, kézzelfogható és beszélő személy túl könnyen kiismerhető, túlságosan átlátható. Még azt is gondolják, hogy egy pillantással áthatolhatnak és átláthatnak Rajta. Ennek eredményeként az emberek öntudatlanul is ugyanúgy bánnak Krisztussal, mint ahogyan egy emberrel bánnának, ugyanúgy, ahogyan bármelyik státusszal vagy hatalommal rendelkező emberrel bánnának. Vajon ez összhangban van az igazságalapelvekkel? Hogyan lehet egyenlővé tenni Krisztust a státusszal és hatalommal rendelkező romlott emberekkel? Amikor az emberek törleszkednek és hízelegnek a státusszal és hatalommal rendelkező romlott embereknek, akkor előnyökre tesznek szert és elnyerik a nagyrabecsülésüket. A romlottak élvezik ezt; vágnak mások törleszkedésére, hízelgésére és talpnyalására, mivel ez nemesebbnek és felsőbbrendűbbnek tünteti fel őket, tovább hangsúlyozva saját státuszukat és hatalmukat. Azonban Krisztus, aki Isten lényegével rendelkezik, ennek pontosan az ellenkezője. Ha valakinek státusza és hírneve van, az nem azért van, mert nemes lényeggel vagy jellemmel rendelkezik; ezért mindenféle eszközt igénybe kell vennie, hogy rávegyen másokat, hogy bálványozzák és hízelegjenek neki, hogy ezzel mutassa meg hírnevét és státuszát. Ezzel szemben Krisztus, aki Isten lényegével rendelkezik, eredendően birtokolja Isten identitását és státuszát, amelyek magasabbak, mint bármely teremtetten lény lényege és státusza. Az Ő identitása és lényege objektíven létezik, nem igényli egyetlen teremtetten lény tömjénezését sem az érvényesítéshez; és nincs szüksége egyetlen teremtetten lény törleszkedésére vagy hízelgésére sem ahhoz, hogy demonstrálja az Ő identitását, lényegét vagy nemes státuszát. Ez azért van így, mert eredendő tény, hogy Krisztus birtokában van Isten lényegének; ez nem ember által adatott Neki, még kevésbé az emberiség körében szerzett sokéves tapasztalatokkal tett rá szert. Vagyis Isten identitása és lényege teremtetten lények nélkül is olyan marad, amilyen; Isten lényege a teremtetten lények imádata vagy követése nélkül is változatlan marad – ez olyan tény, amely nem változik. Az antikrisztusok tévesen azt hiszik, hogy bármit is mond vagy tesz Krisztus, az embereknek szépen hangzó szavakat kell használniuk, éljenezniük,

követniük és törleszkedniük kell, hogy eleget tegyenek az Ő preferenciáinak és ne ellenkezzenek a szándékaival, azt gondolván, hogy ezzel talán éreztetik Krisztussal az Ő identitásának és státuszának létezését. Ez súlyos hiba! A romlott emberiség hírnévvel, hatalommal és státusszal bíró tagjai közül hogyan szerzi meg bárki is a hírnevét és a hatalmát? (Törleszkedés és talpnyalás által.) Ez az egyik aspektus. Ezen túlmenően elsősorban az emberek közötti küzdelmeik és erőfeszítéseik révén, akár manipulációval, akár úgy, hogy különböző eszközök révén szerzik vagy kaparintják meg. Ez csupán hírnév, magas pozíció vagy rang az emberek között. Ez a nagy hírnév, magas rang és magas státusz kiemeli az embert a tömegből, általuk vezetővé, döntéshozóvá válik, akinek jogában áll döntéseket hozni. De milyen a lényege ennek a státusszal és hírnévvel rendelkező személynek, aki mások fölött áll az emberek között? Van-e bármi különbség közte és mások között? Az ő identitása és lényege pontosan ugyanolyan, mint bármelyik közönséges romlott emberé; közönséges teremtetett lény, aki megrontatott a Sátán hatalma alatt, aki képes elárulni az igazságot és a pozitív dolgokat, felcserélni a jót és a rosszat, ellenkezni a tényekkel, gonoszságot elkövetni, ellenállni Istennek, szembeszállni a Mennyyel és átkozni azt. A valódi identitása és lényege a Sátán által megrontott emberé, aki képes ellenállni Istennek, ezáltal csupán üres titulusokká teszi hírnevét és státuszát. Azok, akik elég könyörtelenek, brutálisak és rosszindulatúak, akik megölnének vagy bántanának másokat a státusz és a hírnév érdekében, magas pozíciókat szereznek. Azok, akik képesek terveket szőni, akiknek megvannak a módszereik és képesek összeesküvéseket kieszelni, mások fölött álló vezetőkké válnak. Ezek az egyének rosszindulatúbbak, brutálisabbak és elvetemültebbek, mint a hétköznapi romlott emberek. Azt szeretik, ha semmi mással, mint szépen hangzó szavakkal, talpnyalással, törleszkedéssel és hízélgéssel bánnak velük. Ha igazat mondasz nekik, az életedet kockáztatod. Az antikrisztusok behozzák Isten házába ezeket a világi játékszabályokat és világi ügyekre vonatkozó filozófiákat, és ezeket alkalmazzák a Krisztussal való érintkezésükben. Azt feltételezik, hogy ha Krisztus szilárdan meg akarja alapozni Magát, akkor bizonyára Neki is tetszik, ha törleszkednek, hízelegnek Neki, és szépen hangzó szavakkal beszélnek Hozzá. Azzal, hogy ezt teszik, finoman úgy bánnak a hús-vér testtel, amelyben Isten megtestesült, mintha az csak a romlott emberiség egy tagja lenne, ami az antikrisztusok megközelítése. Ezért az a beállítottság, amelyet az antikrisztusok a Krisztussal való interakcióikban tanúsítanak, kétségtelenül elvetemült. Elvetemült beállítottságuk van, szeretnek tűnődni és töprengeni az emberek gondolatain, szeretik méricskélni mások szavait és kifejezéseit, a Krisztussal való bánásmódjukban, valamint a Vele való érintkezésükkel kapcsolatos dolgokban pedig szeretik a világi emberek által használt eszközöket, játékszabályokat alkalmazni. Mi a legsúlyosabb hiba, amit elkövetnek? Miért képesek így viselkedni? Hol van ennek a gyökere? Isten azt mondja, hogy a megtestesült Isten egy hétköznapi ember. Az antikrisztusok örvendeznek, amikor ezt meghallják, mondván: „Nos, akkor úgy fogok bánni veled, mint egy hétköznapi emberrel; most már van alapom arra, hogy hogyan bánjak veled.” Amikor

Isten azt mondja, hogy az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesül, Isten lényegével rendelkezik, az antikrisztusok ezt felelik: „Isten lényege? Hogy lehet, hogy én nem látom? Hol van? Hogyan nyilvánul meg? Mit tár fel ő, amivel bizonyítja, hogy Isten lényegével rendelkezik? Én csak törleszkedni és hízelegni tudok a státusszal rendelkezőknek. Soha nem kerülhetek bajba, ha törleszkedek és hízelgek az embereknek; mindig ez a helyes út. Mindenesetre jobb, mint igazat mondani.” Ez az antikrisztusok elvetemültsége. Ez az, ahogy az antikrisztusok nem hisznek az igazságban és nem fogadják el azt, kizárólag a Sátán filozófiája szerint élnek.

Egyesek azt mondják: „Mindenki szereti azokat, akik tudnak törleszkedni, hízelegni és kellemes szavakat mondani; egyedül Isten nem szereti az ilyen embereket. Akkor valójában milyen embert szeret Isten? Hogyan kellene az embernek Istennel érintkeznie ahhoz, hogy Isten kedvelje őt?” Tudjátok-e? (Isten szereti a becsületes embereket, azokat, akik szívből szólnak Istenhez, azokat, akik megnyitják a szívüket és csalárdság nélkül beszélnek Istennel.) Még valami? (Azokat is, akiknek istenfélő szívük van, akik képesek meghallgatni és elfogadni Isten szavait.) (A kiknek a szíve Isten háza felé fordul, akik egy szívűek Istennel.) Mindannyian említettétek a becsületes ember számos olyan aspektusát, amelyeket gyakorolni kell. Isten követelménye az emberrel szemben, hogy becsületes ember legyen. Ez egy olyan igazság, amelyet az embernek gyakorolnia kell. Akkor melyek azok az alapelvek, amelyeket az embernek be kell tartania az Istennel való bánásmódjában? Légy őszinte: ez a követendő alapelv az Istennel való érintkezés során. Ne vegyél részt a nem hívők törleszkedő vagy hízelgő gyakorlatában; Istennek nincs szüksége az ember törleszkedésére és hízelgésére. Elég, ha valaki őszinte. És mit jelent őszintének lenni? Hogyan kell ezt gyakorlatba ültetni? (Egyszerűen meg kell nyílni Isten előtt, anélkül, hogy színlelnénk vagy bármit is rejtegetnénk vagy titkolnánk, becsületes szívvel kell érintkezni Istennel és egyenesnek kell lenni, mindenféle rossz szándék vagy trükközés nélkül.) Így van. Ahhoz, hogy őszinte legyél, először is félre kell tenned a személyes vágyaidat. Ahelyett, hogy arra összpontosítanál, hogy Isten hogyan bánik veled, fel kell fedned magad Isten előtt és ki kell mondanod, ami csak a szívedben van. Ne töprengj, és ne fontolgasd, hogy milyen következményekkel járnak majd a szavaid; mondd ki, amire gondolsz, tedd félre a motivációidat, és ne mondj dolgokat csupán azért, hogy elérj valamilyen célt. Túl sok személyes szándékod és hamisításod van; mindig előre eltervezed, hogyan beszélsz, és azt fontolgatod: „Erről kellene beszélnem és nem arról, óvatosnak kellennem, hogy mit mondok. Úgy fogalmazom meg, hogy az nekem kedvezzen, elfedje a hiányosságaimat és jó benyomást keltsen istenben.” Ez nem az indítékok rejtegetése? Mielőtt kinyitnád a szádat, elméd tele van fondorlatos gondolatokkal, többször is átfogalmazod, amit mondani akarsz, így amikor a szavak elhagyják a szádat, már nem olyan tiszták és a legkevésbé sem őszinték, továbbá magukban foglalják a saját indítékaidat és a Sátán cselszövéseit. Az őszinteség nem ilyen; ez azt jelenti, hogy baljós indítékokkal és rossz szándékokkal rendelkezel. Ráadásul, amikor beszélsz, mindig az emberek arckifejezéséből és a tekintetéből

következtetsz: ha az arckifejezésük pozitív, akkor tovább beszélsz; ha nem, akkor magadban tartod és nem mondasz semmit; ha rossz szemmel néznek rád és úgy tűnik, mintha nem tetszene nekik, amit hallanak, akkor átgondolod és azt mondd magadban: „Nos, mondok valamit, ami érdekel téged, ami boldoggá tesz, ami tetszeni fog és amitől jóindulattal viseltetsz irántam.” Vajon ezt jelenti őszintének lenni? Ez nem az. Egyesek nem jelentik, ha azt látják, hogy valaki rosszat tesz és zavart okoz a gyülekezetben. Azt gondolják: „Ha én lennék az első, aki ezt jelenti, megbántanám azt az embert, ha pedig történetesen tévednék, meg kellene metszeni engem. Megvárom, amíg mások jelentik és becsatlakozom hozzájuk. Még ha tévedünk is, nem nagy ügy – végtére is nem lehet elítélni egy tömeget. Ahogy a mondás tartja: »Azt a madarat lövik le, amelyik kidugja a fejét.« Nem én leszek az a madár; bolondnak kell lenned, hogy ragaszkodj ahhoz, hogy kidugd a fejed.” Ez őszinteség? Biztosan nem az. Az ilyen ember valójában ravasz; ha gyülekezetvezetővé vagy felügyelővé válna, vajon nem okozna veszteséget a gyülekezet munkájának? Minden bizonnyal okozna. Az ilyen embert semmiképpen sem szabad használni. Fel tudjátok ismerni az ilyen embereket? Tegyük fel például, hogy van egy vezető, aki tett néhány rossz dolgot és megzavarta a gyülekezet munkáját, de nem érti senki, hogy mi is történik valójában ezzel az emberrel, és a Fennvaló sem tudja, hogy milyen – csak te tudod, hogy valójában mi történik vele. Ilyen körülmények között becsületesen közölnéd a problémát a Fennvalóval? Ez a kérdés az, ami leginkább felfedi az embert. Ha eltitkolnád a dolgot, és senkinek sem mondtál semmit, még Istennek sem, várva arra a napra, amikor az a vezető már annyi rosszat tett, hogy tönkretette a gyülekezet munkáját és már mindenki leleplezte és kezelte őt, hogy kiállj és azt mondd: „Mindig is tudtam, hogy nem jó ember. Csak arról van szó, hogy egyesek úgy gondolták, hogy az; ha bármit is mondtam volna, senki sem hitt volna nekem. Ezért nem szóltam. Most, hogy tett néhány rossz dolgot és mindenki meg tudja mondani, hogy ki is ő, már beszélhetek arról, hogy mi is történik vele valójában”, ez őszinteség? (Nem.) Ha minden alkalommal, amikor lelepleződnék valakinek a problémái, vagy jelentenek egy problémát, a tömeget követed és te vagy az utolsó, aki feláll és leleplezi őket, vagy jelenti a problémát, akkor vajon őszinte vagy? Ezek egyike sem őszinteség. Ha nem kedvelsz valakit, vagy ha valaki megbántott, és tudod, hogy nem gonosz ember, de mivel kicsinyes vagy, gyűlölni kezded őt és bosszút akarsz állni rajta, bolondot akarsz csinálni belőle, akkor lehet, hogy azon gondolkodsz, hogyan mondhatnál róla rossz dolgokat a Fennvalónak, és lehet, hogy keresed rá az alkalmat. Lehet, hogy csak tényeket jelentesz ki, nem ítéled el az illetőt, de amikor ezeket a tényeket közlöd, feltárod a szándékod: igénybe szeretnéd venni a Fennvaló kezét, illetve azt akarod, hogy Isten mondjon valamit annak érdekében, hogy kezelje őt. Azzal, hogy jelentetted a problémákat a Fennvalónak, a célodat próbálsz elérni. Ezt nyilvánvalóan meghamisítják a személyes szándékok, és ez biztosan nem őszinteség. Ha egy gonosz emberről van szó, aki megzavarja a gyülekezet munkáját, te pedig jelentetted azt a Fennvalónak, hogy megvédjed ezt a munkát, és ezen túlmenően az általad jelentett problémák teljesen ténszerűek,

az különbözik attól, hogy sátáni filozófiák segítségével kezeled a dolgokat. Ez az igazságosság és felelősség érzéséből fakad, és ez a hűséged beteljesülése; így nyilvánul meg az, ha valaki őszinte.

Isten nem kedveli azokat az embereket, akik törleszkednek, hízelegnek, vagy szépen hangzó szavakat mondanak. Milyen embert kedvel hát Isten? Mit szeret Isten, hogyan lépjenek kapcsolatba és beszélgessenek Vele az emberek? Isten a becsületes embereket szereti, azt szereti, ha az emberek őszinték Vele. Nem kell figyelembe vened az Ő hangnemét és arckifejezését, illetve nem kell a kegyeibe férkőznöd; csak őszintének kell lenned, legyen őszinte szíved, olyan szív, amelyben nincs rejtegetés, álcázás vagy leplezés, és hagynod kell, hogy a külső megjelenésed megegyezzen a szíveddel. Vagyis amikor Krisztussal foglalkozol és kapcsolatba lépsz Vele, semmilyen erőfeszítést nem kell tenned, semmilyen „házi feladatot” nem kell elvégezned, illetve semmit sem kell előre elkészítened vagy megtenned; ezek egyike sem szükséges. Isten az őszinteséget szereti: a szívből jövő, normális, természetes beszélgetést és érintkezést. Még ha valami rosszat is mondasz, vagy nem megfelelő szavakat használsz, az sem probléma. Tegyük fel például, hogy elmegyek valahová, és a szakács megkérdezi: „Van valamilyen diétás igénye? Melyek azok az ételek, amelyeket megeszik, és melyek azok, amelyeket nem? Mit készítek?” Azt mondom: „Ne legyen túl sós, ne legyen pikáns étel, és ne legyen túl olajos, valamint ne legyen sült étel. Főételek közül a rizs vagy a tészta is megfelel.” Ezek mélyreható utasítások? (Nem.) Bárki, aki tud főzni, azonnal megértene, anélkül, hogy spekulálásra, töprengésre vagy konkrét útmutatásra, illetve magyarázatra lenne szüksége. Csak főzz a tapasztalatod szerint, ez egyszerű dolog. De még a legegyszerűbb dolog is elérhetetlen az emberek számára, mert romlott beállítottságokkal rendelkeznek és önzés van bennük. Azt mondom, hogy ne legyen túl olajos, de aztán a főzés során egy nagy kanál olajat használnak egy kis tányér zöltséghez, gyakorlatilag megsütik, ami nagyon zsíros ízt ad neki. Azt mondom, ne legyen túl sós, és csak egy csipetnyi sót tesznek bele, így szinte íztelen. Ennyi olajjal és ilyen íztelenül lehet-e még étvágygerjesztő? A szakács még ezt az apróságot sem tudja jól megcsinálni, sőt azt mondja: „Isten szándékait nehéz felfogni. Minden szó, amit Isten mond, az igazság; nehéz az embereknek gyakorlatba ültetniük!” Mit jelent az, hogy „nehéz gyakorlatba ültetni”? Nem azt, hogy nehéz gyakorolni, hanem azt, hogy nem gyakorlod. Túl nagy az önzésed; mindig megvannak a saját szándékaid és a személyes hamisításaid. Mindig a saját akaratod szerint akarsz cselekedni, mindent a saját ízlésed szerint csinálsz. Azt mondom: „Ne készítsetek pikáns ételeket, amikor főztök. Ha mindannyian a csípős ételeket szeretitek, akkor készítsetek Nekem néhány nem csípős ételt.” De amikor főznek, ragaszkodnak ahhoz, hogy csípősre készítsék; belekóstolnak, és azt gondolják, hogy ez nagyszerű. Azt mondom: „Azt mondtam, hogy ne csináld pikánsra. Miért csináltad?” „Ennek az ételnek pikánsnak kell lennie. Fűszer nélkül nem ízletes, nélküle elveszti az ízét.” Miféle ember az ilyen? Vajon jók a szándékai? Egyesek szeretnek húst enni; Én azt mondom: „Ha szereted a húst, készíts magadnak egy nehéz

húsos ételt. Azokba az ételekbe, amelyeket Nekem főzöl, kevesebb húst tegyél, vagy egyszerűen készíts Nekem egy zöldséges ételt.” Készségesen beleegyeznek, de főzés közben figyelmen kívül hagyja a kérésemet, nagy húsdarabokat tesz a fazékba, sőt még chilipaprikát is ad hozzá. A hús már eleve zsíros, és ő mégis megsüti, mindent a saját erőteljes ízlése szerint készít. Ha ezt nem engedem meg neki, az számára nem elfogadható, sőt, azt mondja: „Túl nehéz a kedvedben járni. Ez finom! Mindenki más megeszi, te miért nem? Hát nem neked főzöm ezt? Ha többet eszel, az jót tesz az egészségednek, energiát ad. Ha egészséges vagy, vajon nem tudsz többet prédikálni? Tekintettel vagyok rád is és a gyülekezeti testvérekre is.” Hát nem borzasztóan problémás ez az ember? Mindenben erős vágyai vannak, mindenben megvannak a saját véleményei és elképzelései. Arról nem is beszélve, hogy akár rendelkezik némi igazsággal akár nem, még a legalapvetőbb emberi mivolttal sem bír. Vajon ez őszinteség? (Nem.) Eleinte, amikor ez az ember megkérdezett Engem, úgy tűnt, hogy rendes, és képes arra, hogy elég jól főzzön. De amint az ételt felszolgálják, tudom – bár szépen beszél, úgy tűnik, hogy jó Hozzám, de valójában csak egy önző és megvetendő fickó.

Van egy ilyen nő, akit gyakran látok; természeténél fogva számító és gyors észjárású. Amikor Velem van, amint beveszem a gyógyszeremet, már hozza is a vizet; amikor indulni készülök, azonnal felkapja a táskámat, ha pedig látja, hogy kint hideg van, sálát és kesztyűt is hoz. Elgondolkodom: gyors, de miért érzem Magam kényelmetlenül? Akár bejövök, akár kimegyek, akár ruhát, cipőt vagy kalapot veszek fel, mindig van valaki, aki gyorsabb Nálam. Mit gondoltok, mit érzek Én? Örölnöm kellene vagy bosszankodnom? (Bosszankodni.) Felbosszantana titeket az ilyen viselkedés? (Igen.) Ha mindannyian bosszankodnátok, akkor szerintetek Én is bosszús lennék? (Igen.) Egyesek, miután megtették Értem mindezt, meglehetősen elégedettek magukkal és büszkék magukra, mondván: „Amikor dolgoztam, a főnököm kedvelt engem. Bárhová megyek, az emberek kedvelnek, mert gyorsan gondolkodom.” Ebből az következik, hogy tudják, hogyan kell talpat nyalni, törleszkedni és hízelegni; nem unalmasak, lassúak vagy ostobák; gyorsak a cselekvésben és vág az eszük, ezért mindenütt kedvelik őket, ahová csak mennek. Azt mondják, mindenki kedveli őket, arra célozva, hogy Nekem is kedvelnem kellene őket. Vajon kedvelem őket? Engem alaposan felbosszantanak! Kerülöm az ilyen embereket, amikor csak látom őket. Vannak mások, akik látva, ahogy a világban az alvilági főnökök és a fő démonok testőrei és csúszómászó talpnyalói kinyitják az autók ajtaját és védik a főnökeik fejét, Velem is így tesznek. Mielőtt még beszállnék az autóba, már nyúlnak is, hogy kinyissák az ajtót, majd kezükkel védik a fejem, úgy bánva Velem, mint ahogy a nem hívők bánnak egy vezető káderrel. Undorodom ezektől az emberektől. Ezeknek az embereknek, akik a legkevésbé sem törekszenek az igazságra, önző, megvetendő és hitvány emberi mivoltuk van, és nincs bennük semmi szégyenérzet. Amikor másokkal érintkezel, törleszkedve és hízelegve a státusszal és hírnévvel rendelkezőknek, és szakadatlanul talpat nyalsz, még néhány tisztességes ember is visszataszítónak tartja ezt, és lenézi az ilyen embereket. Ha ezt

Velem teszed, azt még visszataszítóbbnak találom. Soha ne viselkedj így Velem; nincs szükségem rá, undorodom tőle. Nekem nem a törleszkedésedre, hízélgésedre vagy talpnyalásodra van szükségem. Arra van szükségem, hogy őszinte legyél Velem, hogy szívből beszéljünk, amikor találkozunk, hogy beszéljünk a megértésedről, a tapasztalataidról és a hiányosságaidról, hogy megvitassuk a romlottságot, amit a kötelességed végzése során felfedsz, valamint azokat a dolgokat, amelyekkel kapcsolatban úgy érzed, hogy alulmaradsz a tapasztalataidban. Folytathatsz keresést és beszélgetést mindezekkel a dolgokkal kapcsolatban, és fel is fedezheted őket. Nem számít, hogy milyen témáról beszélgetünk vagy társalgunk, őszintének kell lenned, valamint ilyen szívvel és hozzáállással kell rendelkezned. Ne gondold, hogy törleszkedéssel, talpnyalással, hízélgéssel vagy azzal, hogy a kegyeimbe próbálsz férkőzni, jó benyomást kelthetsz – ez teljesen haszontalan. Ellenkezőleg, az ilyen viselkedés nemcsak hogy nem hoz semmilyen hasznot, de még nagy szégyenkezést is okozhat neked, és leleplezheti az ostobaságodat.

Miféle emberek azok, akik még Krisztussal sem tudnak őszinték lenni? Ha őszintén bánsz másokkal, attól félsz, hogy megismerhetik a valódi helyzetedet és árthatnak neked, attól félsz, hogy becsaphatnak, kihasználhatnak, kigúnyolhatnak vagy megvethetnek téged. Mitől félsz azonban a Krisztussal való őszinteségben? Ha ezek a kétségek vannak a szívedben, az probléma. Ha nem tudsz őszinte lenni, az szintén a te problémád; ez egy olyan terület, ahol az igazságra és a változásra kell törekedned. Ha igazán elhiszed és elismered, hogy az előtted álló ember az az Isten, akiben hiszel, az az Isten, akit követsz, akkor jobb, ha nem törleszkedéssel, hízélgéssel és szépen hangzó szavakkal érintkezel Vele. Ehelyett légy őszinte, beszélj a szívedből és szólj tényszerű szavakat. Ne mondj olyan dolgokat, amelyek hamis látszatot keltenek, ne szólj hazugságokat vagy titkolózó szavakat, és ne vegyél részt csalásban vagy cselszövésben. Ez a legjobb módja a Krisztussal való érintkezésnek. El tudjátok ezt érni? Melyik a pozitív: az őszinteség vagy a törleszkedés és a hízélgés? (Az őszinteség.) Az őszinteség pozitív, míg a törleszkedés és a hízélgés negatív. Ha az emberek nem tudnak elérni egy olyan pozitív dolgot, mint az őszinteség, akkor az problémát jelez bennük, romlott beállítottságot. Túlzó ez a követelményem? Ha úgy gondoljátok, hogy túlzó, ha úgy gondoljátok, hogy nem érdelek ilyen bánásmódot, nem érdelem meg, hogy ilyen őszinte módon és ilyen őszinte hozzáállással érintkezzetek Velem, akkor van-e jobb eljárások, jobb módszerek? (Nincs.) Akkor gyakoroljátok ezt a megközelítést. Fejezzük be az ezzel a tétellel kapcsolatos beszélgetésünket ezen a ponton.

B. Kíváncsisággal kísért átvizsgálás és elemzés

Ezután a második ponthoz érkezünk – a kíváncsisággal kísért átvizsgáláshoz és elemzéshez. Könnyű megérteni ezt a pontot? Ami a megtestesült Isten cselekedeteit, szavait, valamint a minden szavában és tettében feltáruló személyiségét, természetét, vagy akár a preferenciáit illeti, a normális embereknek helyesen kell ezekkel bánniuk.

Azok, akik igazán követik Istent és az igazságra törekszenek, úgy tekintenek Krisztus e külső feltárulásaira, mint az Ő hús-vér testének normális oldalára. Ami a Krisztus által szolt szavakat illeti, képesek azokat olyan hozzáállással hallgatni és felfogni, hogy az igazságként kezelik őket, megértve ezekből a szavakból Isten szándékait, megértve a gyakorlás alapelveit, valamint megtalálva a gyakorlás útját, hogy belépjenek az igazságvalóságba. Az antikrisztusok azonban másképp viselkednek. Amikor beszéd és cselekvés közben megfigyelik Krisztust, akkor, ami a szívükben rejlik, az nem elfogadás vagy alávetettség, hanem átvizsgálás: „Honnan származnak ezek a szavak? Hogyan hangzanak el? Egyik mondat a másik után – vajon előre kitalálta vagy a szentlélek ihlette őket? Vajon ezek a szavak megtanultak vagy előre elkészítettek? Miért nem tudom? E szavak némelyike egészen hétköznapi hangzik, csupán egyszerű beszédnek. Nem úgy tűnik, mintha isten lenne; isten tényleg ilyen normálisan, ilyen szokványosan beszél? Átvizsgálással nem tudom kitalálni, ezért megfigyelem, hogy mit tesz a háttérben. Vajon olvas újságot? Olvasott-e híres könyveket? Tanulmányozza a nyelvtant? Általában milyen emberekkel szokott érintkezni?” Nem az alávetettség vagy az igazság elfogadásának hozzáállását tanúsítják, hanem inkább olyan hozzáállással vizsgálják át Krisztust, ahogy egy tudós tudományos kutatást végez, vagy tudományos témákat tanulmányoz. Minden egyes alkalommal, amikor Krisztus beszél, átvizsgálják szavainak tartalmát, beszédmódját, a hallgatókat, akiket Krisztus megszólít, valamint Krisztus hozzáállását és célját. Valahányszor Krisztus beszél vagy cselekszik, minden, ami a fülükbe jut, minden, amit látnak és minden, amiről hallanak, az átvizsgálásuk tárgyává válik. Átvizsgálják Krisztus minden kimondott szavát és mondatát, minden cselekedetét, minden egyes embert, akivel foglalkozik, az emberekkel való bánásmódját, a beszédét és modorát, tekintetét és arckifejezéseit, sőt még az életmódját és a szokásait is, valamint azt, ahogyan másokkal érintkezik, és ahogyan hozzájuk áll – mindezeket átvizsgálják. Ezen az átvizsgáláson keresztül az antikrisztusok erre a következtetésre jutnak: bárhogyan nézem krisztust, úgy tűnik, hogy normális emberi mivolttal rendelkezik; egészen hétköznapi, semmi kiváltképp különleges nincs benne, kivéve az igazság kifejezésének képességét. Lehetséges, hogy ez valóban a megtestesült isten? Nem számít, mennyire vizsgálják át, nem tudnak határozott következtetésre jutni; bármennyire vizsgálják is át, nem tudnak megbizonyosodni arról, hogy Krisztus az az isten-e, akit a szívükben elismernek. Ők azok, akik átvizsgálják Krisztust, nem pedig azok, akik megtapasztalják Isten munkáját – hogyan juthatnak el Isten ismeretére?

Az antikrisztusok, miközben átvizsgálják Krisztust, képtelenek meglátni Isten nagyságát, képtelenek meglátni Isten igazságosságát, mindenhatóságát és tekintélyét. Bármennyire is vizsgálódnak, nem képesek eljutni arra a következtetésre, hogy Krisztus rendelkezik Isten lényegével; képtelenek ezt átlátni és megérteni. Egyesek azt mondják: „Ahol nem látsz át, illetve nem értesz valamit, ott olyan igazság van, amit meg kell keresni.” Erre egy antikrisztus így válaszolna: „Én semmiféle keresendő igazságot nem látok itt; csak gyanús részletek vannak, amelyeket érdemes mélyen átvizsgálni.” Az

átvizsgálásuk és elemzésük után erre a következtetésre jutnak: ez a Krisztus csak néhány szót tud mondani, ezen felül pedig semmiben sem különbözik a hétköznapi emberektől. Nincsenek különleges ajándékai, nincsenek egyedi képességei, és még csak természetfeletti erővel sem rendelkezik ahhoz, hogy jeleket és csodákat tegyen, ahogyan Jézus tette. Minden, amit mond, csupán egy halandó szavai. Tehát tényleg Krisztus Ő? Ez az eredmény további elemzésre és átvizsgálásra vár. Bárhogyan is nézik, nem látják Krisztusban Isten lényegét; bárhogyan is vizsgálják át, nem tudnak arra a következtetésre jutni, hogy Krisztus rendelkezik Isten identitásával. Egy antikrisztus szemében annak a hús-vér testnek, amelyben Isten megtestesült, rendkívüli erőkkkel, különleges ajándékokkal, csodatevő képességgel, valamint olyan lényeggel és adottsággal kell rendelkeznie, hogy kinyilvánítsa és gyakorolja isten hatalmát. Ez az előttük álló hétköznapi ember azonban híján van mindezeknek a tulajdonságoknak, és a beszéde sem különösebben ékesszóló; még sok dolog leírásakor is olyan köznyelvet használ, amely nem illik az emberi elképzelésekhez és még egy egyetemi tanár szintjét sem éri el. Bárhogy is vizsgálják át az antikrisztusok Krisztus beszédét, bárhogy is vizsgálják át Krisztus cselekedeteit, hozzáállását és a cselekvési módját, nem látják, hogy Krisztus – ez a hétköznapi ember – Isten lényegét birtokolja. Ezért az antikrisztusok szívében ezt a hétköznapi embert az a sok dolog, szó és jelenség teszi leginkább követésre méltóvá, amit nem látnak át – ez az, amit érdemes átvizsgálniuk és elemezniük, ez a legnagyobb motivációjuk arra, hogy kövessék ezt az embert. Milyen tartalmak és témák érdekesek az átvizsgálásukra és elemzésükre? Ezek Krisztus életbe való belépésről szóló szavai; a hétköznapi emberek valóban nem tudnak ilyen dolgokat mondani, valóban nem rendelkeznek velük, és ilyen szavak valóban nem találhatók meg az emberiségből egy másik emberben – nem tudni, honnan származnak. Az antikrisztusok újra és újra átvizsgálják, de ezzel kapcsolatban soha nem tudnak következtetésre jutni. Amikor például arról beszélek, hogy valaki milyen, milyen a lényege és a beállítottsága, a hétköznapi emberek alaposan összevetik ezeket a részleteket a tényleges személlyel, és ellenőrzik a dolgot. Amikor az antikrisztusok hallják ezeket a szavakat, nem vesznek fel elfogadó hozzáállást, hogy összevegyék és megértsék a dolgot, hanem elemzik azt. Mit elemeznek? „Honnan tudsz ennek az embernek a helyzetéről? Honnan tudod, hogy ilyen beállítottsága van? Milyen alapon jellemzed ezt? Nem sok kapcsolatod volt vele, akkor hogyan érted meg őt? Mi már olyan régóta kapcsolatban vagyunk vele, mi miért nem látjuk át vagy értjük meg őt? Meg kell figyelmem, és nem csupán a te szavadra kell hagyatkoznom. Amit mondasz, talán nem pontos vagy helyes.” Egyes emberek Velem való interakciója során előfordulhat, hogy egy bizonyos munkában vagy szakmában irányítom őket. Ha ennek az irányításnak a módja és módszere összhangban van a technikai tudássukkal és kielégíti őket, akkor vonakodva végre fogják hajtani. Ha viszont nem elégíti ki őket, akkor ellenállnak a szívükben és azon töprengenek: „Miért csinálod így? Vajon ez nem ellentétes ezzel a területtel? Miért kellene hallgatnom rád? Ha rossz, amit mondasz,

akkor nem hallgathatok rád; a saját utamat kell követnem. Ha igazad van, akkor meg kell értenem, hogyan lehet igazad, hogyan jutottál erre a tudásra. Tanulmányoztad ezt? Ha nem tanulmányoztad, honnan tudhatnád? Ha nem tanulmányoztad, akkor nem is értheted; ha mégis érted, az abnormális. Hogyan érted meg? Ki mondta el neked, vagy magadtól, titokban tanultad meg?” Belülről elemeznek és átvizsgálják. Minden mondatomnak, minden ügynek, amivel foglalkozom, át kell mennie az antikrisztusok szűrőjén, át kell esnie az ellenőrzésükön. Csak akkor fogadják el, ha átmegy az ellenőrzésükön; ha nem, akkor kritizálni fognak, ítéletet alkotnak, és ellenállást szítanak.

Az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, a legnagyobb misztérium minden ember számára. Senki sem képes felfogni, hogy valójában mi is történik ebben a tekintetben, és senki sem érti, hogyan valósul meg Isten lényege ebben a hús-vér testben – hogyan vált Isten emberré, hogyan képes ez az ember Isten szájából kimondani a szavakat és végrehajtani Isten munkáját, és pontosan hogyan vezeti és irányítja Isten Lelke ezt az embert. Mindebben a munkában az emberek sem nagyszerű látomásokat nem láttak, sem pedig semmilyen jelentős mozgást nem figyeltek meg ebből a hús-vér testből – nem úgy tűnik, mintha bármi különleges történné; minden normálisnak tűnik. Isten észrevétlenül elhozta keletre azt a dicsőséget, amely Izráelben volt. Ennek az embernek a beszéde és munkája által tehát egy új korszak kezdődött, a régi pedig véget ért, anélkül, hogy bárki is felfogná, hogyan is történt. Azonban akik igazán hisznek Istenben, akik egyszerűek és nyíltszívűek, akik rendelkeznek emberi mivolttal és értelemmel, azok nem vizsgálják át ezeket a dolgokat. Ha nem vizsgálják át, akkor mit tesznek? Pusztán passzívan várnak? Nem – ők látják, hogy ezek a szavak az igazság, hiszik, hogy mindezen szavak forrása Isten, és ily módon elismerik azt a tényt, hogy ez a hétköznapi ember Krisztus, elfogadják Őt Uruknak és Istenüknek, anélkül, hogy bármi mást fontolóra vennének. Az antikrisztusok viszont nem látják, hogy mindezek a szavak és mindez a munka Istentől származnak, hogy mindezeknek a beszédeknek és munkáknak a forrása Isten, és ezért nem fogadják el ezt a hétköznapi embert Uruknak és Istenüknek. Ehelyett fokozzák az átvizsgálásukat és ellenállnak a szívükben. Minek állnak ellen? „Nem számít, hogy mennyit beszélsz, nem számít, milyen nagyszerű munkát végzel, nem számít, hogy ki a forrásod, mindaddig, amíg hétköznapi ember vagy, amíg a beszédmódod nem egyezik az elképzeléseimmal, amíg a megjelenésed nem elég nagyszerű ahhoz, hogy megragadja a tekintetemet vagy kivívja a tiszteletemet, addig át foglak vizsgálni és elemezni foglak. Te az átvizsgálásom tárgya vagy; nem tudlak elfogadni uramnak, istenemnek.” Az átvizsgálásuk és elemzésük során az antikrisztusoknak nem csupán az elképzeléseiket, a lázadó mivoltukat, valamint a romlott beállítottságaikat nem sikerül feloldaniuk, hanem az elképzeléseik napról napra nőnek és egyre súlyosabbá válnak. Amikor például egy gyülekezeti vezetőt antikrisztusként felfednek, megzavarásokat és pusztítást okozva az adott gyülekezetben, az antikrisztusok első reakciója egy ilyen esemény bekövetkezésekor az, hogy megkérdőzik: „Krisztus tud erről? Ki nevezte ki ezt a gyülekezeti vezetőt? Mi erre krisztus reakciója? Ő hogyan

kezeli ezt? Ismeri krisztus ezt az embert? Mondta-e krisztus korábban, hogy ez az ember antikrisztus, vagy megprófétálta-e ezt az eseményt? Most, hogy egy ilyen jelentős probléma merült fel ebben a gyülekezetben, vajon krisztus volt az első, aki megtudta?” Azt mondom, nem tudtam, Én is csak most értesültem róla. „Ez nem helyes – te isten vagy, krisztus vagy; miért nem tudsz róla? Tudnod kellene.” Pontosan azért nem kell tudnom, mert én Krisztus vagyok, egy hétköznapi ember. Az egyháznak megvannak a maga adminisztratív rendeletei és alapelvei az emberek kezelésére. Amikor antikrisztusok jelennek meg, az egyház alapelvei szerint ki lehet őket takarítani és űzni. Ez azt tükrözi, hogy Isten kezében van a hatalom, azt tükrözi, hogy az igazságnál van a hatalom. Nem szükséges mindent tudnom. Ha az egyház az ügyeket nem az adminisztratív rendeleteinek és az emberek kezelésére vonatkozó alapelveinek megfelelően kezeli, akkor közbe fogok lépni. Ha viszont a testvérek megértik Isten házának az emberek kitakarítására és kizárására vonatkozó alapelveit, akkor nem szükséges beavatkoznom. Ahol az igazságnak hatalma van, ott nem kell közbelépnem. Hát nem nagyon is normális ez? (De igen.) Az antikrisztusok azonban képesek problémákat kreálni és elképzeléseket kialakítani ebben a dologban, sőt ezeket az elképzeléseket arra is felhasználják, hogy megtagadják Krisztust és elítélik azt a tényt, hogy Krisztus Isten lényegével rendelkezik. Éppen ez az, amit az antikrisztusok tesznek. Azért, mert valami nem felel meg az elképzeléseiknek, képzelődéseiknek vagy elvárásaiknak, képesek megtagadni Krisztus lényegét. Azzal, hogy Krisztus minden egyes aspektusát átvizsgálják, erre a következtetésre jutnak: nem látják Krisztusban Isten lényegét; így nem határozhatják meg ezt a személyt úgy, mint aki rendelkezik Isten lényegével és identitásával. Ez egy olyan helyzethez vezet, hogy amikor semmi sem történik, akkor minden rendben van, de amint bekövetkezik valami, az antikrisztusok ugranak elő elsőként, tagadják Krisztus identitását és elítélik Krisztust. Mi tehát az antikrisztusok átvizsgálásának a célja? Az átvizsgálásuk és elemzésük nem azért van, hogy jobban értsék az igazságot, hanem azért, hogy bizonyítékot találjanak és magukhoz ragadják a hatalmat, hogy tagadják azt a tényt, hogy Isten hús-vér testben öltött testet, hogy az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, Krisztus, Isten. Ez az indíték és cél húzódik amögött, hogy az antikrisztusok átvizsgálják és elemzik Krisztust.

Az antikrisztusok, miközben Krisztust követik és követőknek tettetik magukat, átvizsgáló és elemző hozzáállást tanúsítanak, végül pedig nem értik meg az igazságot és nem győződnek meg arról a tényről, hogy Krisztus az Úr, az Isten. De miért követik továbbra is olyan vonakodva, olyan kelletlenül, és miért tartózkodnak Isten házában? Egyik pont, amit már korábban megtárgyaltunk, az, hogy az áldások elnyerésének szándékát dédelgetik magukban; becsvágyóak. Egy másik pont pedig az, hogy az antikrisztusokban olyan kíváncsiság van, amely a hétköznapi emberekben nem található meg. Miféle kíváncsiság? Az elragadtatásuk a furcsa és szokatlan események iránt. Az antikrisztusok különösen kíváncsiak a világban lévő minden furcsa és szokatlan jelenségre, minden olyan eseményre, amely meghaladja a természet törvényeit. Vágynak arra, hogy

sok mindenbe beleássák magukat, és mindennek a mélyére hatoljanak. Mi a lényege ennek a kutatásnak? Merő arrogancia, az, hogy mindent meg akarnak érteni, tudni akarják az igazságot minden mögött, nehogy hozzá nem értőnek tűnjenek. Függetlenül attól, hogy miről van szó, ők elsőként akarnak tudni róla, a legjobban tájékozottak és a leginkább hozzáértők akarnak lenni az adott ügy minden csínját-bínját illetően – minden tekintetben ők akarnak lenni a legjobbak. Így hát Isten hús-vér testben való megtestesülésének kérdése fölött sem siklanak át, illetve nem hagyják ki azt. Azt mondják: „Isten megtestesülése az emberi világ legnagyobb misztériuma. Pontosan mi is a helyzet ezzel a legnagyobb misztériummal, ezzel a legcsodálatosabb dologgal? Mivel meghaladja a hétköznapi elvárásokat, és ez a hús-vér test különbözik a hétköznapi emberektől, miben rejlik a különbség? Saját magamnak kell látnom és megértenem.” Mit értenek az alatt, amikor azt mondják, hogy „saját maguknak kell látniuk és megérteniük”? Ezt értik: „Bejártam a világ különböző országait, meglátogattam híres hegyeket és történelmi helyszíneket, és interjúkat készítettem híres és bölcs emberekkel; csupán hétköznapi emberek mindannyian. Az egyetlen, akivel még nem találkoztam és akitől még nem tanultam, az ez a krisztus. Pontosan mi ennek a krisztusnak a lényege? Ezt a saját szememmel kell látnom és magamtól kell megértenem.” Pontosan mit is akarnak látni és megérteni? „Úgy hallottam, hogy isten képes jeleket és csodákat tenni. Azt mondják, hogy Jézus az úr, ő krisztus; vajon milyen jeleket és csodákat tett az emberek kíváncsiságának kielégítésére? Emlékszem egy esetre, amikor kiszáradt egy fügefafa, miután az úr Jézus megátkozta. Vajon ez a krisztus most meg tudja tenni ugyanezt? Látnom és értenem kell, ha pedig lesz rá lehetőségem, próbára kell tennem, hogy lássam, képes-e ilyen tetteket végrehajtani. Azt mondják, hogy a megtestesült isten rendelkezik isten hatalmával, lehetővé téve, hogy a béma járjon, a vak lásson, a süket halljon, a beteg pedig meggyógyuljon. Ezek csodás és újszerű esetek; az emberi világban olyan kiemelkedő képességeknek számítanak, amelyekkel a hétköznapi emberek nem rendelkeznek. Ez olyasvalami, amit a saját szememmel kell látnom.” Ezenkívül van egy másik, igen jelentős dolog, ami leköti az elméjüket. Azt kérdik: „Pontosan mi is a helyzet a múltbeli és jelenlegi életekkel, valamint a reinkarnáció körforgásával ebben az emberi világban? A hétköznapi emberek nem tudják ezt világosan elmagyarázni. Mivel isten testté lett és isten irányít mindent, vajon krisztus tud erről? Amikor lehetőség adódik, meg kell kérdeznem tőle, és érdeklődnöm kell erről az ügyről; meg fogom vizsgáltatni vele a megjelenésemet és megnézem, hogy jó-e a sorsom, mi voltam az előző életemben, vajon állat voltam vagy ember. Ha tudja ezeket a dolgokat, akkor le leszek nyűgözve; ez rendkívülivé tenné őt, túl a hétköznapi embereken, és talán még krisztussá is. Azt is mondják, hogy isten trónja és lakhelye a mennyben van, tehát ez a megtestesült isten tudja-e, hogy hol van isten lakhelye és a mennyek királysága? Úgy tartják, hogy a mennyek királyságának utcái arannyal vannak kikövezve, csillogó és ragyogó; ha ez a megtestesült isten elvihetne minket egy útra, akkor vajon nem érné meg az egész életünk, nem lenne a hitünk nem hiábavaló?

Ráadásul nem is kellene gazdálkodnunk; ha éhesek lennénk, krisztus egy mondattal egyszerűen étellé változtathatná a köveket. Öt kenyérrel és két hallal ötezer embert táplált; vajon ez nem lenne nagy előny számunkra? És mi a helyzet akkor, amikor krisztus beszél? Azt mondják, hogy élő vizet ad, de hol van ez az élő víz? Mi táplálja, hogyan folyik? Ezek mind felderítésre érdemes kérdések, mindegyik meglehetősen újszerű. Ha ezek közül csak egynek is a szemtanúja lehetnék, akkor ebben az életben széles körű tudással és tapasztalattal rendelkező emberré válnék, nem egy hétköznapi emberré.” Hát nem ez a kíváncsiság lesz úrrá rajtuk? (De igen.)

Egyesek nem azért kezdenek hinni Istenben, fogadják el és követik Krisztust, hogy megszerezzék az igazságot, hanem más elképzelések járnak a fejükben. Egyesek, amint találkoznak Velem, megkérdezik: „Mit jelent a Jelenések könyvében a hét csapás és a hét pohár? Mit jelképez a fehér ló? Elérkezett már a három és fél éves katasztrófa?” Ezt felelem: „Miről kérdezel? Mi az a Jelenések könyve?” Erre így vágnak vissza: „Te nem is tudsz a Jelenések könyvéről? Azt mondják, hogy te isten vagy, de én nem vagyok ebben olyan biztos!” Mások azt kérdezik: „Az evangélium hirdetése során találkozunk olyan emberekkel, akik misztikus dolgokról kérdezősködnék. Mit kellene tennünk?” Meg sem várom, hogy befejezzék, és azt mondom: „Aki folyton misztériumokról kérdezősködik, ahelyett, hogy az igazságot keresné, az nem olyasvalaki, aki elfogadja az igazságot; azt nem lehet megmenteni a jövőben. Akik folyton a misztériumokat keresik, azok nem jók; az ilyen embereknek ne hirdessétek az evangéliumot.” Miért mondom ezt? Végül is ki teszi fel ezeket a kérdéseket? Nem valaki más; hanem ők maguk. Ők akarják feltenni ezeket a kérdéseket, tudni akarják rájuk a válaszokat, és azt hiszik, nem tudom, ki kérdez, mintha nem látnék át rajtuk! Miután ezt mondom, meghallják, és azt gondolják: „Isten azt mondta, hogy nem vagyok jó, ezért nem kérdezek többet.” Mi a helyzet az Én megközelítésemmel? Vajon nem hallgattatta el őket hatékonyan? Ha válaszoltam volna nekik, azzal nem sétáltam volna bele a csapdájukba? Akkor, ha a kisujjamat nyújtottam volna, az egész karomat akarták volna, vég nélkül kérdezősködve. Köteles vagyok elmagyarázni nekik ezeket a dolgokat? Mit tudnál egyáltalán kezdeni ezzel az ismerettel? Még ha tudom is, akkor sem fogom elmondani neked. Miért kellene elmondanom? Talán szentírás-értelmező vagyok? Azért jöttél ide, hogy teológiai tanulmányokat folytass? Azért jöttél, hogy átvizsgálj Engem, Nekem pedig csak úgy ki kellene tárnom a szívemet az átvizsgálásod előtt? Vajon ez helyénvaló? Azért jöttél, hogy próbára tegyél Engem, Nekem pedig hagynom kellene, hogy próbára tegyél? Helyénvaló ez? Nem azért vagy itt, hogy elfogadd az igazságot; ellenséges, kétkedő és kérdezősködő hozzáállással jössz kérdéseket feltenni. Kizárt, hogy válaszokat adjak neked. Egyesek azt kérdik: „Nem szükséges minden kérdésre válaszolni?” Ez a témától függ. Ha az igazságról és az egyházi munkáról van szó, akkor még mérlegelnem kell a helyzetet. Ha már korábban elmondtam neked, te pedig még mindig úgy teszel, mintha nem tudnád, alázatosan érdeklődést színlelve, akkor nem fogok válaszolni neked. Meg foglak metszeni, és utána érteni fogod. Abból a szempontból, hogy az antikrisztusok

hogyan vizsgálják át és elemzik Krisztust, valamint a Krisztus és Isten lényegére vonatkozó kíváncsiságuk szemszögéből nézve, pontosan mit vizsgálnak át az antikrisztusok? Az igazságot vizsgálják át. Mindent, amit Isten tesz, átvizsgálásuk és elemzésük tárgyaként kezelnek, időtöltésként használva ezt. Úgy követik Istent, mintha tudósok lennének, akik egy bizonyos területet vagy egy bizonyos tudásanyagot tanulmányoznak, akárcsak az álhívők, akik teológiai iskolába járnak. Vajon az ilyen emberek részesülhetnek Isten megvilágosításában? Kaphatnak-e világosságot? Megérthetik-e az igazságot? (Nem.)

Az egyházban van néhány olyan feladat, amellyel még soha nem találkoztunk, és vannak olyanok, amelyek szakmai munkát igényelnek. Amikor ilyen munkákat irányítok, egyesek komolyan és alázatosan hallgatnak, felfogva azokat az alapelveket, amelyeket e kötelességek végzése során be kell tartani, valamint az igazságvalóságot, amelyet gyakorolni kell, és amelybe be kell lépni. Egyesek azonban törik a fejüket, szívükben átvizsgálást folytatva; ezt gondolják: „Te nem tanultad ezeket a területeket. Mellesleg, tényleg el tudsz sajátítani ennyi területet? Ki az, aki képes mindent megérteni és tudni? Milyen alapon irányítasz minket? Miért kellene rád hallgatnunk? Bár időnként tényleg van értelme annak, amit mondasz, miközben irányítasz minket, de honnan tudod ezt? Ha nem tanulmányozok valamit, akkor nem fogok tudni róla. El kell gondolkodnom, törekednem kell arra, hogy többet tanuljak, többet lássak, többet halljak, és meg kell próbálnom eljutni arra a pontra, amikor már nincs szükségem a te útmutatásodra, és magam is meg tudom csinálni. Úgy tűnik, hogy te is menet közben tanulsz, apránként sajátítod el.” Csak a külső megjelenést nézik, nem látják, hogy egy szempontból, függetlenül attól, hogy mit mond vagy tesz ez az ember, vannak alapelvek – függetlenül attól, hogy melyik munka irányításáról van szó, az alapelvek szerint történik, ez az alapelv pedig az emberek tényleges szükségleteivel, valamint az aktuális munka kívánt eredményeivel kapcsolatos. Másrészt, ami a legfontosabb, ez a személy nem tanult semmit; tudása, műveltsége, rálátása és tapasztalata nem figyelemre méltó. Egy dolgot azonban nem szabad elfelejteniük az embereknek: függetlenül attól, hogy az Ő rálátása, tudása, tapasztalata és szakértelme gazdag, illetve figyelemre méltó-e vagy sem, a jelenlegi munka elvégzéséért felelős forrás nem ez a külső hús-vér test, hanem ennek a hús-vér testnek a lényege – Isten Maga. Ezért, ha ennek a hús-vér testnek a megjelenése alapján ítélsz – a magassága, a kinézete, a hangszíne, a hanglejtése és a beszédmódja alapján –, akkor nem leszel képes megmagyarázni vagy megfejtetni, hogy miért tudja magára vállalni ezeket a feladatokat, illetve hogyan lehet kompetens bennük, nem leszel képes átlátni ezt. Az, hogy nem vagy képes átlátni, azt jelenti, hogy ez egy megoldhatatlan dolog? Nem, ez megoldható. Nem szükséges átlátnod rajta; csak egy dolgot kell tudnod, észben tartanod és elismerned: Krisztus az a hús-vér test, amelyben Isten testet öltött. Az embereknek Krisztussal szemben nem olyan alapelvekkel, állásponttal és hozzáállással kell rendelkezniük, hogy átvizsgálják, elemezzék Őt, illetve a kíváncsiságukat elégítsék ki, hanem olyannal, amely elismeri, elfogadja, meghallgatja és aláveti magát Neki. Ha átvizsgálod és elemzed, vajon az végül lehetővé teszi

számodra, hogy meglásd Isten lényegét? Nem. Isten senkinek nem engedi meg, hogy elemezze vagy átvizsgálja Őt; minél inkább átvizsgálod és elemzed, Isten annál inkább elrejtőzik előled. Mit éreznek az emberek, amikor Isten elrejtőzik? Azt, hogy Isten fogalma a szívükben homályossá, az igazságról alkotott elképzelésük zavarossá válik, és azzal az úttal kapcsolatban, amelyet követniük kellene, minden elmosódik. Olyan, mintha egy fal akadályozná a kilátást; nem látod az előtted lévő irányt, minden ködös. Hol van Isten? Kicsoda Isten? Tényleg létezik Isten? Olyanok ezek a kérdések, mint egy előtted álló fekete fal, azaz Isten elrejtí az arcát előled, hogy ne láthasd Őt. Mindezek a látomások homályossá válnak számodra, elvesznek, és sötétség tölti el a szívedet. Amikor a szíved elsötétedik, van-e még előtted út? Még mindig tudod-e, hogy mit kell tenned? Nem tudod. Nem számít, hogy az eredeti irányod és céljaid mennyire voltak világosak, amikor átvizsgálod és elemzed Istent, akkor bizonytalanná és sötétté válnak. Ha az emberek ilyen helyzetbe, ilyen állapotba kerülnek, akkor veszélyben vannak; ez történik azokkal, akik Isten átvizsgálására összpontosítanak. Az antikrisztusok mindig ilyen helyzetben vannak, koromsötétség van előttük, képtelenek felismerni, hogy mik a pozitív dolgok, mi az igazság. Mindegy, mit tesz Isten, képtelenek megerősíteni, hogy az valóban Isten, hogy az Isten Maga; bárhogyan is nézik, a megtestesülést csupán egy embernek látják, mert folyton átvizsgálják és elemezik, így Isten továbbra is elvakítja őket. Látod, hogy szemeik tágra nyíltak, fényesek és nagyok, de ettől még vakok. Amikor Isten elrejtí arcát az emberek elől, az olyan, mintha a szívük kérges lenne, elmerülve a teljes sötétségben. Csak a felszínes jelenségeket látják, képtelenek érzékelni a bennük rejlő utat, nem értik meg a mögöttes igazságot – sőt, nem látják Isten lényegét, illetve természetét.

Ha Isten megjelenését és munkáját elemzésnek és átvizsgálásnak veted alá, az nem hoz eredményt. Életbevágó, hogy ne ess az elemzés és az átvizsgálás állapotába; ez a negativitás útja. Mi tehát a pozitív út? Az, hogy ha egyszer szilárdan hiszed, hogy ez Isten munkája, hogy ez a hétköznapi ember az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült és Ő Isten lényegével rendelkezik, akkor feltétel nélkül el kell fogadnod és alá kell vetned magad. Az emberek úgy érzik, hogy ennek a hús-vér testnek sok olyan aspektusa van, ami ellenszenves, sok olyan aspektusa, amely ellentétes az emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel; ez az emberek problémája. Isten ily módon működik, aminek pedig változnia kell, azok az emberek elképzelései, romlott beállítottságai, valamint az Istenhez való hozzáállása, nem pedig az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült. Az embereknek itt az igazságot kell keresniük, Isten szándékait kell keresniük, és megfelelő perspektívát és pozíciót kell felvenniük, ahelyett, hogy elismerik Őt Istennek, és mégis át akarják vizsgálni Őt, illetve elemezni akarják és megvitatni, amit tesz és mond. Ez komoly probléma lenne. Ha rossz az álláspontod és az igazság elfogadásának nézőpontja, akkor megváltozik annak az eredménye, ahogyan mindent szemlélsz, befolyásolva a törekvésed útját és irányát. Bármit is tesz vagy mond Isten, hogy az összeillik-e az emberi elképzelésekkel vagy sem, csak átmeneti kérdés. A hozzájárulása

és értéke mindannak, amit Isten az emberiségért tesz, az érték, amit az emberi élethez ad, örök. Ezeket nem változtathatja meg semmilyen ember, semmilyen tudományág, semmilyen érv, elmélet vagy irányzat sem. Ez az igazság értéke. Meglehet, hogy jelenleg ennek a hétköznapi embernek a szavai és tettei nem tudják kielégíteni a kíváncsiságot vagy a hiúságot, illetve nem tudnak teljesen meggyőzni vagy megnyerni téged sem szívben, sem beszédben; azonban minden ma kimondott szavának, valamint minden ebben a korban és ebben az időszakban végzett munkájának az egész emberiséghez, az egész korszakhoz és Isten átfogó irányítási tervéhez való hozzájárulása örökre megváltoztathatatlan – ez tény. Ezért egy napon rádöbben sz majd: „Húsz vagy harminc évvel ezelőtt átvizsgáltam, félreértelmeztem, ellenálltam, sőt megítéltem és elítéltem ennek a hétköznapi embernek egy bizonyos kijelentését. Húsz vagy harminc évvel később, amikor újragondolom ezt a kijelentést, a szívem tele van lekötelezettséggel és önváddal.” A romlott emberek alantasak és jelentéktelenek Isten előtt, örökké csecsemők, említésre sem méltók. Bármennyi munkát végez is egy ember, összehasonlítva Isten bármely időszakban és bármilyen összefüggésben elmondott szavainak az egész emberiség számára nyújtott hozzájárulásával, az olyan, mint az ég és a föld közötti különbség! Meg kell értened tehát, hogy Isten nem egy tárgy, amelyet az emberek átvizsgálhatnak, elemezhetnek és kétségbe vonhatnak. Isten munkája és az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, nem azért van itt, hogy kielégítse az emberek kíváncsiságát. Ő nem azért végzi mindezt a munkát, hogy elüsse az időt, vagy hogy elteljenek a napok – az Ő szándéka az, hogy megmentse egy korszak népét, hogy megmentse az egész emberiséget, és hogy az Átala megvalósítani szándékozott munka eredményei örökké tartsanak. Az antikrisztusok Krisztust hétköznapi emberként kezelik, hogy megvizsgálják és elemezzék, hogy kielégítsék kíváncsiságukat. Mi ennek a természete? Meg lehet-e érteni vagy meg lehet-e bocsátani? Ők örökké bűnösök maradnak, átkozottak és örökre megbocsáthatatlanok! Ha valaki rendelkezik emberi mivolttal, megérti az igazságot és birtokolja az igazságvalóságot, akkor még az ilyen ember átvizsgálása is meglehetősen visszataszító. Krisztust hétköznapi emberként kezelni és belülről átvizsgálni Őt, ellenségesen és rágalmazással kezelni mindent, amit tesz, és csak a kimondott szavai iránti kíváncsiság kielégítésére törekedni – egyesek még azt is mondják, amikor meglátnak Engem: „Beszélj még többet az igazságról, beszélj még többet a harmadik ég nyelvéről, mondj még több olyan dolgot, amit nem tudunk” – hát minek nézik ezt az embert? Olyasvalakinek, aki elűzi az unalmukat? Isten hogyan jellemzi ezt a dolgot? Vajon nem káromlás ez Isten ellen? Ha az emberek ellen irányul, akkor gúnyolódásnak és csúfolódásnak nevezik; ha Isten ellen irányul, akkor istenkáromlás.

E megnyilvánulás tartalmán belül – átvizsgálás, elemzés és kíváncsiság – az antikrisztusok természetlényege elvetemültségként, az igazságtól való idegenkedésként tárul fel. Minden pozitív dolgot semmibe vesznek; megvetik és elutasító hozzáállással kezelik őket, nem kímélve még azt a hús-vér testet sem, amelyben Isten megtestesült.

Minden kérdésben ki kell elégíteniük a kíváncsiságukat, mindent alávetve az átvizsgálásuknak, következtetéseket akarnak levonni és mindennek a mélyére akarnak hatolni, ki akarják találni, hogy mi történik, hogy tájékozottnak és intelligensnek tűnjenek. Ilyen az emberek romlott beállítottsága. Miután megszokták, hogy mindent átvizsgálják, most Istenre irányítják átvizsgálásukat. És mit hoz ez számukra? Tökéletességet és üdvösséget? Nem, csak kárhozatot és pusztulást hoz nekik! Így jellemezhetők az antikrisztusok. Átkozottak és elítélendőek. Amikor ahhoz a hús-vér testhez közelednek, amelyben Isten testet öltött, soha nem veszik fel a követők vagy a teremtetett lények pozícióját, hogy onnan fogadják el és szemléljék Őt; ehelyett tudós, mindentudó, kíváncsiságtól duzzadó, valamint az igazság felfogására képtelen, a pozitív dolgokat megvető, arrogáns egyén szemszögéből és álláspontjából érzékelik és közelítik meg Őt. Teljesen nyilvánvaló, hogy az ilyen embereket nem lehet megmenteni.

2020. június 6.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Harmadik rész)

II. A hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült

A legutóbbi beszélgetés témája az antikrisztusok tizedik megnyilvánulása volt – megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit. Ez a tétel további három szakaszra oszlik a részletes beszélgetéshez. Az első szakasz Isten identitásának és lényegének megvetése, a második a hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült, a harmadik pedig Isten szavainak megvetése. E három szakasz az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló tizedik tétel boncolgatására szolgál. Az első szakaszt már megbeszéltük, a második szakasz – a hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült – pedig négy részre van osztva a beszélgetéshez. Mi ez a négy rész? (Az első a törleszkedés, hízeltetés és szépen hangzó szavak; a második a kíváncsisággal kísért átvizsgálás és elemzés; a harmadik, hogy a hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal; a negyedik pedig, hogy csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat.) Az első két részből már beszélgettünk legutóbb; ezúttal a harmadik részből fogunk beszélgetni.

C. A hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal

A harmadik rész: „a hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal”; megnézzük az antikrisztusok különféle megnyilvánulásait ez alapján az egyszerű mondat alapján. A benyomások alapján, illetve abból, amit láttatok és tapasztaltatok, nem kellene lennie néhány példának ezzel a résszel kapcsolatban? Egyesek azt mondják: „Soha nem kerültem kapcsolatba Krisztussal, csak a prédikációit hallottam. Nincs valódi tapasztalatom erről a megnyilvánulásról, és másoknál sem láttam ezt a valóságban.” Azoknak, akiknek valós tapasztalatuk van ezzel a résszel kapcsolatban, vannak-e olyan érzéseik vagy megértéseik, amelyek összhangban vannak ezzel? Semmi? Akkor tényleg mélyreható beszélgetésre van szükségünk, nem igaz? (De igen.) A felszínen ez a rész azokat a különböző hozzáállásokat és megnyilvánulásokat foglalja magában, amikor az emberek kapcsolatba kerülnek Krisztussal. Valójában ebből a részből nemcsak az emberek különböző megnyilvánulásait és hozzáállásait láthatjuk azzal a hús-vér testtel szemben, amelyben Isten megtestesült, hanem fel is ismerhetjük az emberek Istenhez való igazi hozzáállását és megnyilvánulásait is abból, ahogy azzal a testtel bánnak, amelyben Isten megtestesült. Vagyis ebből nyilvánvaló, hogy az emberek milyen hozzáállással kezelik Magát Istent, aki Isten identitásával és lényegével rendelkezik, valamint, hogy van-e istenfélő szívük, őszinte hitük és igazi alávetettségük. Amikor az emberek

különböző helyzetekkel találják szembe magukat, a Krisztushoz való hozzáállásuk felfedi a hozzáállásukat ahhoz az Istenhez, akiben hisznek. Ahogyan ezzel a hétköznapi emberrel, Krisztussal bánsz, az, hogy vannak-e elképzeléseid, van-e őszinte hited illetve igazi alávetettséged, azt jelzi, hogy van-e őszinte hited és igazi alávetettséged azzal az Istennel szemben, akiben hiszel, Magával Istennel szemben. Abban, ahogy a mennyei Istennel bánnak – a hozzáállásukban, nézeteikben és abban, amit valójában gondolnak – az emberek meglehetősen homályosak, nem fedik fel a valódi hozzáállásukat Isten iránt. Amikor azonban az emberek ténylegesen találkoznak Istennel és látják azt a kézzelfogható, hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült, a valódi hozzáállásuk Istenhez teljesen feltárul. Az emberek kimondott szavai, az elméjükben lévő gondolatok, a szívükben kialakított és őrzött nézetek, sőt még a szívükben lévő Krisztus iránti gondolataik és hozzáállásuk is valójában annak a különböző megnyilvánulásai, hogy hogyan bánnak Istennel. Mivel a mennyei Isten láthatatlan és megfoghatatlan, valójában nincs mérce az emberekben arra vonatkozóan, hogy hogyan gondolnak Rá, hogyan bánnak Vele, hogyan határolják be Őt, és hogy alávetik-e magukat, hogy felmérjék, a megnyilvánulásaik helyesek-e vagy megfelelnek-e az igazságnak. De amikor Isten Krisztusként testet ölt, mindez megváltozik: létrejön egy mérce, amely alapján mérhetővé válik az emberek minden Isten iránti megnyilvánulása és hozzáállása, nyilvánvalóvá téve az emberek Istenhez való igazi hozzáállását. Az emberek gyakran azt gondolják, hogy nagy és őszinte hitük van Istenben, úgy érzik, hogy Isten nagyszerű, fenséges és szerethető. De vajon ezek a valódi érettségüket tükrözik, vagy csupán egy hangulatot? Ezt nehéz meghatározni. Amikor az emberek nem látják Istent, bármennyire jó szándékkal bánnak is Vele, a Vele való bánásmódjukat mindig homályosság, üresség és gyakorlatiatlanság hamisítja meg, mindig tele van üres képzelődésekkel. Amikor az emberek valóban látják Istent és kapcsolatba lépnek Vele, akkor az Istenbe vetett hitük mértéke, Istennek való alávetettségük szintje, valamint az, hogy van-e valódi szeretet bennük Isten iránt, teljesen feltárul. Ezért, amikor Isten megtestesül, különösen, amikor annyira hétköznapi emberré válik, amennyire csak lehetséges, ez a hús-vér test, ez a hétköznapi ember mindenki számára próbatétellé válik, és egyben feltárja minden egyes ember hitét és igazi érettségét. Lehet, hogy képes voltál követni Istent, amikor először ismerted el a létezését, amikor azonban elfogadod a megtestesült Istent és látod, hogy Isten hétköznapi emberré válik, az elméd megtelik elképzelésekkel. Ekkor az a Krisztus, akiben hiszel – ez a hétköznapi ember – a legnagyobb kihívássá válik a hited számára. Ma tehát beszéljünk arról a hatásról, amelyet ez a hétköznapi ember, a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, Krisztus, az emberekre gyakorol, valamint azokról a valódi megnyilvánulásokról, amelyeket az emberek mutatnak ezzel a hétköznapi emberrel, Krisztussal szemben, amelyek felfedik az Istennel kapcsolatos különféle valódi hozzáállásaikat és nézeteiket.

A harmadik rész legfőbb tartalma az, hogy az emberek a hangulatuktól függően bánnak Krisztussal. A mai beszélgetés középpontjában, fókuszában az áll, hogy pontosan mire is

utal ez a hangulat. Ez a hangulat természetesen csak metonímia, általánosítás. Ez nem egy hangulat; az emberek különféle elképzelései és képzelődései rejtőznek mögötte, valamint mindenféle romlott beállítottságaik, sőt még a sátáni természetlénységük is. Ha valaki nem szembesül akadályokkal az Isten házában végzett kötelességei során, akkor semmi sem befolyásolja a hangulatát és minden simán megy, gyakran tud Isten előtt imádkozni, és nagyon rendezett életet él, tele örömmel és békességgel. A környezet is nyugodt körülötte, a testvérek többsége jól kijön egymással, Isten gyakran vezeti a kötelességek végzésében és szakmai képességek megtanulásában, megvilágosodást és megvilágítást adva, a gyakorlás alapelvei pedig viszonylag világosak – minden olyan normális és olyan simán megy. Ilyenkor az emberek úgy érzik, hogy nagy hitük van Istenben, a szívükben különösen közel érzik magukat Istenhez, gyakran tudnak Isten elé járulni imádkozni és bizalmasan beszélni, bensőséges kapcsolatban érzik magukat Istennel, és különösen szerethetőnek találják Istent. Ebben az időszakban a hangulatuk nagyon jó, gyakran élnek békében és örömben, aktívan beszélnek az összejöveleteken és képesek rendszeresen, naponta imádkozva-olvasni Isten szavait és himnuszokat tanulni. Amikor minden ilyen jól és simán megy, az emberek folyamatosan köszönetet mondanak Istennek a szívükben, csendben imádkoznak Istenhez és elhatározzák, hogy egész életükben Istenért áldozzák magukat, mindenüket felajánlják, elviselik a nehézségeket és megfizetik az árat, hogy jól végezzék a kötelességeiket. Úgy érzik, hogy Isten olyan nagyszerű, olyan szerethető, és megvan bennük az elhatározás és a hajlandóság, hogy felajánlják magukat Istennek, egész életüket odaszánva Neki. Hát nem különösen kezdeményező jellegű és pozitív ez az állapot? Úgy tűnik, innen láthatjuk az emberek hűségét, Isten iránti szeretetét, valamint meghozott áldozataikat. Minden annyira csodálatosnak, békésnek és simának tűnik. Mindezekből a megnyilvánulásokból úgy tűnik, hogy az emberek egyszerűen aktívan próbálkoznak a maguk részéről, miközben együttműködnek Isten munkájával és az Ő követelményeivel, mindenféle kedvezőtlen dolog nélkül. Így a szívükben folyamatosan köszönetet mondanak Istennek, köszönetet mondanak a mennyei Istennek és köszönetet mondanak a földön lévő Krisztusnak, tele Krisztus iránti végtelen szeretettel és tisztelettel. Valahányszor ezeket a szavakat éneklik a himnuszokban – „ez a jelentéktelen ember” –, végtelenül meghatódnak, ezt gondolván: „Valóban ez a jelentéktelen ember az, aki megmentett engem, aki megadta nekem ezt a lehetőséget, lehetővé téve, hogy ma teremtettként végezhessem a kötelességemet Isten házában!” Sőt, egyesek egyenesen így imádkoznak: „Ó, gyakorlati Isten, megtestesült Isten, Krisztus: Köszönöm Neked, dicsérlek Téged, mert Te adtad nekem mindezeket az áldásokat, Te megtiszteltél engem. Te vagy a szívemben az Isten, Te vagy a Teremtő, Te vagy az, akit követni szeretnék. Kész vagyok arra, hogy egész életemben Érted áldozzam magam.” Mindezek a jelenetek olyan békések, olyan szépek, és olyan tökéletesen harmonikusnak tűnnek, mintha az üdvözülés olyan könnyű és erőfeszítés nélküli lenne. De vajon ez a harmónia és béke tényleg örökké tarthat? Változatlanul maradhat? Ez nem ilyen egyszerű.

1. Viselkedésük, amikor megmetszéssel szembesülnek

Elkerülhetetlen, hogy a kötelességeik végzése során az emberek felfedjék romlott beállítottságaikat, hogy morogjanak a felmerülő körülmények miatt, hogy saját nézeteik legyenek, sőt még inkább, hogy önkényesen és meggondolatlanul cselekedjenek. Az ilyen helyzetekben elkerülhetetlen, hogy az emberek megmetszéssel szembesüljenek. Amikor egy lelkesedéssel teli ember, aki tele van képzelődésekkel és elképzelésekkel Istentől, megmetszéssel szembesül, akkor vajon valóban rendelkezik azzal az érettséggel, hogy mindezzel szembenézzen, hogy mindezt valóban átélje, valamint sikeresen eligazodjon az ilyen helyzetekben? Ez felvet egy kérdést, és itt rejlik a probléma. Amikor az emberek úgy érzik, hogy minden olyan csodálatos, amikor úgy érzik, hogy Isten olyan szerethető, hogy Isten annyira szereti az embereket, hogy az Ő szeretete olyan nagy és olyan valóságos, azután pedig azzal szembesülnek, hogy megmetszik és felfedik őket, akkor azok, akik nem értik az igazságot, gyakran bizonytalannak és zavarodottnak érzik magukat, félnek és rettegnek. Hirtelen úgy érzik, mintha sötétségbe zuhantak volna, képtelenek meglátni az előttük lévő utat, nem tudják, hogyan nézzenek szembe a jelenlegi helyzettel. Amikor Isten elé járulnak, ugyanazokat az érzéseket keresik, mint amelyeket korábban éreztek, ugyanazzal a hangulattal, gondolatokkal, nézőpontokkal és hozzáállással imádkoznak, mint azelőtt. Azután viszont úgy érzik, hogy többé már nem érzékelik Istent. Amikor úgy érzik, hogy már nem érzékelik Istent, gondolkodni kezdenek: „Vajon Isten már nem akar engem? Isten visszautasít engem? Lehetséges, hogy a romlott beállítottságom miatt Isten már nem kedvel engem? Isten ki fog engem vetni? Ha igen, akkor vajon nincs végem? Mi értelme van most a létezésemnek? Mi értelme hinni Istentben? Talán jobb lenne, ha nem hinnék. Ha nem hinnék, talán most jó állásom, harmonikus családom, fényes jövőm lehetne! Az, hogy mostanáig hittem Istentben, semmit sem hozott nekem, de ha tényleg felhagyok a hittel, vajon az nem azt jelentené, hogy minden korábbi erőfeszitésem kárba veszett, hogy minden korábbi ráfordításom és áldozatom hiábavaló volt?” E gondolatok hatására hirtelen teljesen elhagyatottnak és kényelmetlenül érzik magukat, ezt gondolván: „A mennyei Isten olyan távoli, ez a földi Isten pedig, azon kívül, hogy beszél és ellát az igazsággal, miben segíthet még nekem? Mi mást adhatna még nekem? Ő olyan jelentéktelennek és olyan figyelmetlennek tűnik. Mi a nagy baj azzal, ha van egy kis romlott beállítottságom? Ha Isten ezt emberi módon kezelné, szemet hunyna afelett, hogy az embereknek van valamennyi romlott beállítottságuk; elnézően kezelné, és nem piszkálná az emberek apró hibáit. Isten miért metsz meg és fegyelmez engem így, sőt, miért vesz semmibe egy ilyen apróság miatt? Ilyen helyzetben nem nagy ügy efféle romlott beállítottságot feltárni, Isten azonban tényleg gyűlöl engem. Vajon valóban szereti Ő az embereket vagy sem? Hol táru fel az Ő szeretete? Pontosan hogyan szereti Ő az embereket? Különben is, ebben a pillanatban már nem érzem Isten szeretetét.” Amikor nem érzik Isten szeretetét, azonnal nagyon távol érzik magukat a mennyei Istentől, és még

távolabb ettől a földi Krisztustól, ettől a hétköznapi embertől. Amikor ezt az elhagyatottságot érzik a szívükben, többször is imádkoznak, és újra meg újra vigasztalják magukat: „Ne félj, a mennyei Istenbe helyezd bizodalmad. Isten az én pajzsom, Isten az én erősségem, Isten még mindig szereti az embereket.” Hol van ebben a pillanatban az az Isten, akiről beszélnek? A mennyben, minden dolog között, az az Isten az, aki igazán szereti az embereket, az az Isten, akire az emberek felnéznek és akit imádnak, aki a pajzsuk, örökké jelenlévő segítségük lehet, és aki megvigasztalhatja a szívüket. Ő a támasz lelkük, szívük és testük számára. De figyelembe véve, hogy mit képes megtenni ez a földi Isten, az emberek szívében már nincs többé bizodalom. A hozzáállásuk megváltozik. Milyen helyzetben változik meg? Amikor megmetszéssel szembesülnek és azzal, hogy feltárják őket, valamint visszaesésekkel találkoznak, feltárul az igazi hitük.

Amint az emberek megmetszéssel szembesülnek, az úgynevezett igaz hitük azonnal a homályos mennyei Istenben talál támaszra. Ami a látható, földi Istent illeti, milyen a hozzáállásuk? Az emberek első reakciója az elutasítás és az elengedés, hogy többé ne támaszkodjanak Rá, illetve ne higgyenek Benne, hanem kerüljék el, rejtőzzenek el és tartsák távol magukat Tőle. Ilyen az emberek hangulata. Amikor megmetszéssel szembesülnek, az emberek által megértett igazság, az úgynevezett igaz hitük, hűségük, szeretetük és alávetettségük annyira törékennyé válik. Amikor mindezek a körülmények megváltoznak, a megtestesült Istenhez való hozzáállásuk is ennek megfelelően változik. A korábbi áldozataik – az úgynevezett hűségük, ráfordításaik és az általuk fizetett ár, valamint az úgynevezett alávetettségük – ebben a pillanatban feltárulnak, és kiderül, hogy mindez nem is hűség vagy valódi alávetettség, hanem csupán lelkesedés. És mi keveredik ebbe a lelkesedésbe? Emberi érzések, emberi jóság és emberi hűség. Ez a hűség forrófejűségként is értelmezhető, mint például: „Ha követek valakit, akkor igazi testvéri hűséget kell tanúsítanom, hajlandónak kell lennem az életemet adni érte, fáradozni, golyót kapni érte, mindent felajánlani neki”, ami az emberi forrófejűség megnyilvánulása. Az ilyen emberi megnyilvánulások ebben a pillanatban tárulnak fel. Miért tárulnak fel? Azért, mert az emberek gondolataikban és nézőpontjaikban látszólag elfogadták, hogy ez a hétköznapi ember a megtestesült Isten, Krisztus, Isten, és hogy Ő rendelkezik Isten identitásával – de ha megnézzük a tényleges érettségüket, az általuk megértett igazságot, valamint az Istenről való ismeretüket, nem fogadták el igazán ezt a hétköznapi embert, és nem is kezelték ezt a hétköznapi embert Krisztusként, Istenként. Amikor minden jól megy, amikor minden úgy alakul, ahogyan az ember szeretné, amikor az emberek úgy érzik, hogy Isten megáldja, megvilágítja, vezeti és kegyelemben részesíti őket, és amikor az, amit az emberek Istentől kapnak, összhangban van az elképzeléseikkel és képzelődéseikkel, akkor szubjektíven el tudják fogadni az Isten által az ember Istenének vallott hétköznapi embert. Amikor azonban ezek a körülmények mind megváltoznak, amikor Isten mindezt elveszi, és amikor az embereknek nincs igazi megértésük és nem rendelkeznek igazi érettséggel, akkor minden feltárul velük kapcsolatban, amit pedig kifejeznek, az pontosan a valódi hozzáállásuk Istennel szemben.

Hogyan alakul ki ez a valódi hozzáállás? Honnan ered? Az emberek romlott beállítottságából, valamint Isten ismeretének hiányából ered. Miért mondom ezt? Mi ez a romlott beállítottság az emberekben? (Miután a Sátán megrontotta őket, az emberek bensőjükben védekeznek Isten ellen, és akadályt alakítanak ki Vele szemben. Bármit is tesz Isten, mindig azon tűnődnek: „Vajon Isten ártani fog nekem?”) Az emberek és Isten közötti kapcsolat csupán azon múlik, hogy van-e ott egy akadály? Ennyire egyszerű ez? Nem csupán arról van szó, hogy van-e ott egy akadály; ez két eltérő lényeg problémája. Az embereknek romlott beállítottságaik vannak – vajon Istennek van romlott beállítottsága? (Nincs.) Akkor miért van viszálykodás az emberek és Isten között, miért ellenségesek az emberek Istennel szemben? Hol keresendő ennek az oka? Istenben vagy az emberekben? (Az emberekben.) Ha például két ember összekap, és nem beszél egymással, még ha szólnak is egymáshoz, az csak felszínes lesz, a szívükben pedig akadály jön létre. Hogyan keletkezik ez az akadály? Azért keletkezik, mert különböző nézőpontjaik vannak, amelyeket nem tudnak összeegyeztetni, és egyikük sem hajlandó feladni az álláspontját, ami megakadályozza az egységet. Így alakulnak ki az akadályok az emberek között. De ha az emberek és Isten közötti kapcsolatot úgy írjuk le, hogy csupán egy akadály van benne, akkor vajon nem becsüljük egy kissé alá és nem tévesztünk célt? Igaz, hogy van akadály, de ha csak az „akadály” kifejezést használnánk, hogy elmagyarázzuk az emberek romlott beállítottságának problémáját, az túlságosan enyhe lenne. Ez azért van, mert miután a Sátán megrontotta az embereket, sátáni romlott beállítottságuk és lényegük van, és a veleszületett természetük ellenséges Istennel szemben. A Sátán ellenséges Istennel szemben. Istenként kezeli-e Istent? Van-e hite Istenben, illetve aláveti-e magát Neki? Nincs sem igazi hite, sem igazi alávetettsége – ilyen a Sátán. Az emberek ugyanolyanok, mint a Sátán; a Sátán romlott beállítottságával és lényegével rendelkeznek, és szintén hiányzik belőlük az igazi Istenbe vetett hit és a valódi alávetettség. Mondhatjuk-e tehát, hogy az emberek és Isten között az igaz hit és engedelmesség eme hiánya miatt van akadály? (Nem.) Ez csupán azt jelzi, hogy az emberek ellenségesek Istennel szemben. Amikor az, amit Isten tesz, igazodik az emberek ízléséhez, hangulatához és szükségleteihez, kielégíti preferenciáikat és minden simán és a kívánságaik szerint megy végbe, akkor az emberek úgy érzik, hogy Isten nagyon szerethető. De vajon őszinte-e ilyenkor ez az érzés, hogy Isten szeretetreméltó? (Nem.) Az emberek csupán kihasználják a helyzetet, néhány kedves szót ajánlva cserébe; ezt nevezik úgy, hogy hasznot húznak, majd kedvességet színlelnek. Az ilyen helyzetekben az emberek által mondott szavak vajon Isten valódi ismeretét tükrözik? Vajon ez az ismeret Istenről valódi vagy hamis? (Hamis.) Ez az ismeret nincs összhangban az igazsággal, sem Isten lényegével. Ez nem igazi ismeret, hanem képzelődés, egy emberi érzésekből és forrófejűségből fakadó elképzelés. Amikor ez az elképzelés összetörik, lelepleződik és feltárul, az emberek frusztráltnak érzik magukat; ez azt jelenti, hogy mindazt, amit szerettek volna elnyerni, elvették tőlük. Vajon az emberek korábbi felfogása arról, hogy Isten szerethető és jó, nem lett

különböző módokon megkritizálva és elítélve? Ez pontosan az ellenkezője annak, amit korábban hittek. El tudják fogadni az emberek ezt a tényt? (Nem.) Amikor Isten semmit nem ad neked, akkor egyszerűen csak hagyja, hogy az Ő szavai szerint élj, beszélj és cselekedj, tedd a kötelességedet, szolgálj Istent, legyél jóban másokkal, és így tovább, mindent az Ő szavai szerint. Amikor valóban az Ő szavai szerint élsz, és érzed Isten gondos szándékait, és képes vagy őszintén szeretni Istent és alávetni magad Neki, akkor kevesebb benned a tisztátalanság, és Isten szeretetreméltósága és lényege, amit érzel, valódi.

Amikor az emberek megmetszéssel és fegyelmezéssel szembesülnek, elképzelések, panaszok és félreértések alakulnak ki bennük Istenről. Amikor ezek a dolgok felbukkannak, az emberek hirtelen úgy érzik, hogy Isten tapintatlan, mintha nem is lenne olyan kedves, mint amilyennek képzelték: „Mindenki azt mondja, hogy Isten kedves, de én miért nem érzem ezt? Ha Isten valóban kedves, akkor meg kellene áldania és meg kellene vigasztalnia engem. Amikor hibázni készülök, figyelmeztetnie kellene, ahelyett, hogy hagyná, hogy kínos helyzetbe hozzam magam vagy tévedjek; meg kellene tennie ezeket a dolgokat, mielőtt tévednék, megakadályozva, hogy hibákat kövessek el vagy rossz útra térjek!” Ilyen elképzelések és gondolatok háborognak az emberek elméjében, amikor viszontagságokkal szembesülnek. Ilyenkor az emberek beszéd- és viselkedésmódja kevésbé lesz nyílt. Amikor az emberek megmetszéssel szembesülnek, amikor viszontagságokkal néznek szembe, a hangulatuk romlik; kezdik úgy érezni, hogy Isten nem szereti őket annyira, illetve nem bánik velük olyan kegyesen, hogy nem kedvez nekik annyira. Ezt gondolják magukban: „Ha Isten nem szeret engem, nekem miért kellene szeretnem Őt? Én sem fogom szeretni Istent.” Korábban, az Istennel folytatott beszélgetéseik során, bármit is kérdezett Isten, ők válaszoltak; nagyon aktívak voltak. Mindig többet akartak megosztani, soha nem fogytak ki a mondanivalóból, mindent ki akartak fejezni és át akartak adni, ami a szívükben volt, azt kívánva, hogy Isten bizalmasai legyenek. Amikor azonban megmetszéssel szembesülnek, úgy érzik, Isten már nem olyan szeretetre méltó, hogy Isten nem szereti őket annyira, és ők sem akarják szeretni Istent. Amikor Isten kérdez valamit, egyszerűen csak röviden és felületesen válaszolnak, csupán egyszavas válaszokat adva. Ha Isten megkérdezi: „Mennyire végezted jól a kötelességeidet mostanában?”, azt válaszolják: „Jól.” „Vannak-e nehézségeid?” „Időnként.” „Együtt tudsz-e működni harmonikusan a testvérekkel?” Ez jár a fejükben: „Hmm, még magamról sem tudok gondoskodni, hogyan tudnék másokkal harmonikusan együttműködni?” „Vannak gyengeségeid?” „Jól vagyok.” Nem hajlandóak többet beszélni, teljesen negatív, panaszkodó hozzáállást tanúsítanak. Egész lényük csüggedt és levert lesz, teli sérelmekkel és megbántottság érzésével, és nem hajlandóak többet mondani, mint ami szükséges. Miért van ez? Azért, mert most nem jó a hangulatuk, viszonylag csüggedt állapotban vannak, és senkivel sincs kedvük beszélgetni. Amikor megkérdezik tőlük: „Imádkoztál mostanában?”, azt felelik: „Az imáim még mindig csak ugyanazok a szavak.” „Mostanában nem volt jó az állapotod;

kerested az igazságot, amikor nehézségekkel szembesültél?” „Mindent értek, csak nem tudok pozitív lenni.” „Félreértések alakultak ki benned Istennel kapcsolatban. Látod-e, hol van a problémád? Milyen romlott beállítottságok gátolnak meg abban, hogy Isten elé járulj? Mitől vagy annyira negatív, hogy még ahhoz sincs kedved, hogy Isten elé járulj és imádkozz?” „Nem tudom.” Miféle hozzáállás ez? (Negatív és konfrontatív.) Helyes, az alávetettségnek nyoma sincs benne, inkább panaszokkal és sérelmekkel van tele. Lelki- és gondolatvilágukban istent Buddha vagy Bódhiszattva emberek által leírt alakjához hasonlónak látják. Függetlenül attól, hogy mit tesznek vagy hogyan élnek az emberek, ezek a Buddha vagy Bódhiszattva alakok soha nem szólnak egy szót sem, egyszerűen alávetik magukat az emberek manipulációinak. Úgy vélik, hogy istennek nem szabadna megmetszenie őket, még kevésbé ártania nekik; bármi rosszat is tesznek, istennek csak meg kellene nyugtatnia, nem pedig megmetszenie, lelepleznie vagy felfednie őket, és semmiképpen sem fegyelmeznie. A saját hangulatuk és beállítottságuk szerint akarnak hinni Istenben és akarják tenni a kötelességüket, úgy cselekedni, ahogy a kedvük tartja, azt gondolva, hogy bármit is tesznek, Istennek elégedettnek, boldognak és elfogadónak kell lennie. A dolgok azonban nem úgy mennek, ahogyan ők szeretnék; Isten nem így cselekszik. Az emberek ekkor azt gondolják: „Ha nem úgy cselekszik, ahogyan elképzeltem, akkor vajon még mindig Isten ő? Megéri még a befektetésemet, ráfordításomat és áldozatomat? Ha nem, akkor ostobaság lenne felajánlanom az őszinte szívemet, nem igaz?” Így amikor eljön a megmetszés ideje, az emberek kezdeti reakciója nem az, hogy a teremtetett lény szemszögéből figyeljenek arra, amit Isten mond, hogy mik az Ő követelményei, arra, hogy mik azok az emberi problémák, állapotok vagy beállítottságok, amelyeket Isten leleplez, vagy pedig arra, hogy az embernek hogyan kellene elfogadnia, kezelnie ezeket a dolgokat, illetve hogyan kellene alávetnie magát nekik. Ilyen dolgok nem járnak az emberek fejében. Nem számít, hogyan szól Isten az emberekhez, vagy hogyan vezeti őket, ha tapintatlan a hangneme vagy a beszédmódja – ha nem veszi figyelembe az emberek hangulatát, önbecsülését és gyengeségét, akkor az embereknek elképzeléseik támadnak, és nem akarják Istenként kezelni Istent, és teremtetett lények sem akarnak lenni. A legnagyobb probléma itt az, hogy amikor Isten jó időszakokat hoz, lehetővé téve, hogy minden az emberek akarata szerint alakuljon, akkor hajlandóak teremtetett lényként viselkedni, amikor azonban Isten viszontagságokat hoz, hogy fegyelmezze és felfedje az embereket, hogy leckét tanítson nekik, hogy megértesse velük az igazságot és megismertesse velük az Ő szándékát – akkor az emberek rögtön hátat fordítanak Neki és már nem vágnak arra, hogy teremtetett lények legyenek. Ha valaki nem akar teremtetett lény lenni, akkor abból a perspektívából és abból a pozícióból képes lesz-e alávetni magát Istennek? Képes lesz elfogadni Isten identitását és lényegét? Nem lesz képes. Micsoda drámai változás az, amikor a jó hangulat, a kellemes állapotok és a lelkesedés időszakait – azokat az időszakokat, amikor az emberek Isten bizalmasai akarnak lenni – felváltják azok az időszakok, amikor az emberek a megmetszéssel szembesülve,

az Isten által elrendezett környezetek miatt el akarják hagyni Őt! Pontosan mi az igazság ebben az ügyben? Mi az, amit az embereknek tudniuk kell? Vajon nem kellene tudnia az embernek, hogy teremtett lényként milyen hozzáállást kell tanúsítania Isten iránt? Melyek azok az alapelvek, amelyeket követnie kell? Emberként – romlott emberi lényként – milyen szemléletet és álláspontot kell pontosan felvennie mindazzal szemben, amit Isten ad neki, valamint az Átala kialakított környezettel szemben? Milyen hozzáállást és megközelítést kellene az embereknek tanúsítaniuk Isten megmetszésével szemben? Vajon nem kellene az embereknek elgondolkodniuk az ilyen dolgokon? (De igen.) Az embereknek el kellene gondolkodniuk és elmélkedniük kellene ezeken a dolgokon. Nem számít, mikor és hogyan bánik valaki Istennel, az ő identitása valójában nem változik; az emberek mindig teremtett lények. Ha nem békélsz meg teremtett lénybeli helyeddel, az azt jelenti, hogy nagyon lázadó vagy, és távol állsz a beállítottságbeli változástól, távol vagy attól, hogy féld Istent és kerülöd a rosszat. Ha megbékéltél a teremtett lényként elfoglalt helyeddel, akkor milyen hozzáállást kell tanúsítanod Isten iránt? (Feltétel nélküli alávetettséget.) Legalább ezzel az egy dologgal rendelkezned kell: feltétel nélküli alávetettséggel. Ez azt jelenti, hogy legyen az bármikor, amit Isten tesz, az soha nem rossz, csak az emberek tévednek. Függetlenül attól, hogy milyen körülmények merülnek fel – különösen a nehézségek közepette, és különösen akkor, amikor Isten felfedi vagy leleplezi az embert –, mindenekelőtt Isten elé kell jönnie, hogy önvizsgálatot tartson és hogy a szavait, a cselekedeteit és a romlott beállítottságait vizsgálja meg ahelyett, hogy azt vizsgálná, átvizsgálná és ítélné meg, hogy Isten szavai és cselekedetei vajon helyesek-e vagy helytelenek. Ha megmaradsz a megfelelő pozíciódban, pontosan tudnod kell, hogy mi az, amit tenned kell. Az emberek romlott beállítottságúak, és nem értik az igazságot. Ez nem olyan nagy probléma. Amikor azonban romlott beállítottságuk van az embereknek, és nem értik az igazságot, de ennek ellenére még mindig nem keresik az igazságot – ez egy nagy probléma. Neked romlott beállítottságod van, nem érted az igazságot, és ezért képes vagy önkényesen megítélni Istent, valamint úgy kezelni Őt és úgy érintkezni Vele, amint azt a hangulatod, a preferenciáid és az érzelmeid diktálják. Ha azonban nem keresed és nem gyakorlod az igazságot, nem lesznek ilyen egyszerűek a dolgok. Nem csupán alávetni nem leszel képes magad Istennek, hanem félre is értheted Őt és panaszkodhatsz is Rá, elítélheted Őt, szembeszegülhetsz Vele, sőt, átkozhatod és el is vetheted Őt a szívedben, mondván, hogy Ő nem igazságos, és hogy nem feltétlenül helyes minden, amit tesz. Nem nagyon veszélyes, hogy ilyen dolgokra vetemedhetsz? (De igen.) Olyan nagyon veszélyes! Ha nem keresed az igazságot, az az életedbe kerülhet! Ez pedig bármikor és bárhol megtörténhet. Bármilyen túlradóak legyenek is jelenleg az érzelmeid, az elhatározásod, a vágyaid vagy a törekvéseid, és bármennyire is szereted Istent a szívedben ebben a pillanatban, mindez csak átmeneti. Ez épp olyan, mint amikor egy lelkész esküvőt tart, és megkérdezi mindkét felet: „Férjedül (vagy feleségedül) fogadod őt? Betegségben, egészségben, katasztrófában, szegénységben és így tovább, hajlandó vagy vele tölteni az életedet?” Mindkét fél

könnybe lábadt szemekkel és érzelmektől túlcsonduló szívvel megfogadja, hogy életüket egymásnak szentelik, és élethosszig tartó felelősséget vállalnak egymásért. Mik ezek a komoly fogadalmak ebben a pillanatban? Csupán az emberek múltó érzelmei és kívánságai. De vajon valóban rendelkezik mindkét fél ilyen feddhetetlenséggel? Valóban rendelkeznek ilyen emberi mivolttal? Ez ismeretlen marad; az igazság a következő tíz, húsz vagy harminc év során fog feltárulni. Egyes párok három-öt év után válnak el, vannak, akik tíz év után, mások pedig harminc év után egyszerűen csak úgy felbontják a dolgokat. Hová lettek az eredeti kívánságaik? Mi történt az ünnepélyes fogadalmaikkal? Már rég elvetették őket. Milyen szerepet játszanak ezek az ünnepélyes fogadalmak? Az égvilágon semmilyen; ezek csupán kívánságok, pillanatnyi érzelmek – az érzelmek és a kívánságok nem határoznak meg semmit. Mi szükséges ahhoz, hogy egy pár valóban együtt töltsön egy életet, együtt öregedjen meg? Ideális esetben mindkét félnek legalábbis tisztességesnek és egyenes jellemnek kell lennie. Konkrétabban szólva, életük során sok mindennel találkoznak majd – nagy és kicsi dolgokkal, jóval és rosszal, nehézségekkel, kudarcokkal, problémákkal, többnyire nemkívánatos dolgokkal. Ez megkívánja, hogy mindkét fél őszinte toleranciával, türelemmel, szeretettel, figyelmességgel, gondoskodással, valamint az emberi mivolt egyéb viszonylag pozitív dolgaival rendelkezzen, hogy az út végéig támogassák egymást. E tulajdonságok nélkül, pusztán a fogadalmakra és a házasságkötésük idejéből származó vágyakozásokra, kívánságokra és fantáziákra támaszkodva biztosan nem tudják végigcsinálni. Ugyanez vonatkozik az Istenben való hitre is; ha valaki nem keresi az igazságot, hanem csupán egy kis lelkesedésre és kívánságra hagyatkozik, akkor biztosan nem tud szilárdan megállni, és semmiképpen sem tudja Istent a végsőkéig követni.

Hogyan hihet az ember úgy Istenben és követheti úgy Istent, hogy ne függjön a hangulatától, és ne befolyásolja a hangulata vagy a környezete? Pontosan hogyan lehet ezt elérni? Mi a minimális követelmény az Istenben való hithez? Olyan hozzáállás szükséges, amely szereti az igazságot és keresi az igazságot. Egyesek megkérdezik: „Fontos-e az elszántság és a fogadalmak megtétele?” Ezek elengedhetetlenek, azonban a hit fokától függenek. Ha valaki a hit első egy-két évében jár, ezek nélkül a lelkesedése nem tud lánggra lobbanni. Lelkesedés nélkül az, aki hinni kezd Istenben, langyos lehet, nem túl buzgó a törekvésében, de nem is visszahúzó, csak azt teszi, amit kérnek tőle. Az ilyen ember nehezen halad előre, és hiányzik belőle az egyértelmű hozzáállás. Ezért az új hívőknek szükségük van erre a lelkesedésre. Ez a lelkesedés sok pozitív dolgot hozhat az ember számára, lehetővé téve, hogy gyorsan megértse az igazságot, a víziót és Isten munkájának célját, és gyorsan alapot vessen. Emellett, amikor az emberek aktívan és lelkesen hoznak áldozatot és fizetik meg az árat, gyorsabban lépnek be az igazságvalóságba. Kezdetben az embernek szüksége van erre a lelkesedésre, és elszántsággal és célkitűzésekkel kell rendelkeznie. Ha azonban valaki az Istenben való hit több mint három éve után továbbra is a lelkesedés szakaszában marad, akkor veszély fenyegetheti. Hol rejlik ez a veszély? Az emberek

mindig a képzelődéseik és elképzeléseik alapján kezelik az Istenbe vetett hitüket és a beállítottságbeli változás kérdéseit. Képzelődéseik és elképzeléseik alapján próbálják megismerni Istent, és próbálnak megértést nyerni az Ő munkájáról, valamint az emberekkel szemben támasztott követelményeiről. Vajon az ilyen emberek be tudnak lépni az igazságvalóságba, illetve meg tudják érteni Isten szándékait? (Nem.) Ha valaki nem képes megérteni az igazságot, akkor problémák adódnak. Van-e bárki is, aki hisz Istenben, és az egész életét dédelgető környezetben, mindig kegyelemben és áldásokban éli le? Nincs; előbb-utóbb mindenkinek szembe kell néznie a valós élettel és azokkal a különféle környezetekkel, amelyeket Isten hozott létre számára. Amikor ezekkel a különböző környezetekkel találkozol, és szembesülsz a valós élet különféle problémáival, milyen szerepet játszhat a lelkesedésed? Csak arra ösztönözhet, hogy megfékezd magad, hogy árat fizess, hogy szenvedj, de nem vezethet el téged az igazság vagy Isten szándékainak megértéséhez. Ha azonban keresed az igazságot és megérted az igazságot, akkor más a helyzet. Miben más? Amikor megérted az igazságot és szembesülsz ezekkel a helyzetekkel, többé már nem a lelkesedésed vagy az elképzeléseid alapján kezeled őket. Bármikor bármivel is találkozol, először Isten elé járulsz, hogy keress és imádkozz, hogy megtaláld az igazságalapelveket. Ekkor tudsz alávetetté válni, és lesz ilyen tudatosságod és hozzáállásod. Ez a hozzáállás és tudatosság létfontosságú. Megtörténhet, hogy egy bizonyos próbatétel során nem nyersz semmit, nem lépsz be túl mélyen az igazságba, és nem érted meg, hogy mi is az igazságvalóság. Azonban e próbatétel során az ilyen alávetett tudatosság és hozzáállás lehetővé teszi számodra, hogy igazán megtapasztald, hogy hogyan kell az embereknek teremtett lényként viselkedniük, és mit kell tenniük annak érdekében, hogy a legnormálisabbak és legmegfelelőbbek legyenek Isten előtt. Lehet, hogy nem érted Isten szándékát, vagy nem tudod pontosan, mit akar Isten, hogy elérj vagy nyerj egy ilyen környezetben, mégis úgy érzed, hogy alá tudod vetni magad Istennek és az ilyen körülményeknek. A szíved mélyéről el tudod fogadni azt a környezetet, amelyet Isten hozott létre számodra. Úgy érzed, hogy teremtett lényként megőrizted a megfelelő helyedet, nem lázadsz Isten ellen, illetve nem szegülsz szembe Vele, a szíved pedig biztonságban érzi magát. Miközben biztonságban érzed magad, a mennyei Istenre való támaszkodásod nem homályos, és nem érzed magad távol a földi Istentől, illetve nem utasítod el Őt. Ehelyett a szíved mélyéről egy kicsivel több félelem és egyben egy kicsivel több közelség is árad. Nézd meg, jelentős-e a különbség aközött, aki keresi az igazságot és képes alávetni magát, és aközött, aki a lelkesedésre támaszkodik és csupán egy kis elszántsága van? A különbség óriási. Amikor az olyan ember, aki a lelkesedésre támaszkodik, és csupán elszántsággal rendelkezik, bizonyos helyzetekkel szembesül, akkor ellen fog állni, vitatkozni, panaszkodni fog, és sértve érzi majd magát. Azt gondolhatja: „Miért bánik így velem Isten? Még fiatal vagyok, miért nem hízeleg nekem Isten? Isten miért nem veszi számításba a múltbeli eredményeimet? Miért büntet ahelyett, hogy jutalmazna? Még olyan fiatal vagyok, mit tudhatok én? Még otthon a

szüleim sem bántak így velem soha; drága gyermekükként, kisbabájukként dédelgettek engem. Most, hogy sokat fejlődtem, miután Isten házába jöttem, túlságosan tapintatlannak tűnik, hogy Isten így bánik velem!” Ilyen hibás érveket hoznak fel. Hogyan születnek az ilyen hibás érvek? Ha valaki keresi és megérti az igazságot, lehetnek-e még ilyen hibás érvei? Ha valaki megérti és ismeri ezeket az igazságokat, miközben rendesen teszi a kötelességét, lehetnek-e még ilyen panaszai és lehet-e ilyen lobbánékony, amikor bizonyos helyzetekkel szembesül? (Nem.) Biztosan nem beszélne így. Ehelyett közönséges teremtetett lénynek tekintené magát, és életkortól, nemtől, helyzettől és státusztól függetlenül Isten elé járulna, egyszerűen alávetve magát Isten szavainak és hallgatva azokat. Amikor az emberek képesek meghallgatni Isten szavait és az Ő követelményeit, akkor alávetettség van a szívükben. Amikor valaki tudatosan alá tudja vetni magát, amikor alávetett hozzáállása van, akkor valóban a teremtetett lény pozíciójában áll, rendelkezik szeretettel, alávetettséggel és istenfélelemmel, és nem a hangulatára vagy az érzelmeire támaszkodik. Ez néhány olyan reakció, amellyel az emberek akkor szembesülnek, amikor megmetszik őket. Melyek a fő reakciók? Rosszul érzik magukat, frusztráltak, úgy érzik, hogy sérelem érte őket és vigasztalásra van szükségük. Ha nem kapnak vigaszt vagy melegséget, a szívükben panaszokat és félreértéseket kezdenek táplálni Istennel kapcsolatban. Többé már nem szeretnék Istennel imádkozni, mélyen legbelül pedig azt fontolgatják, hogy elhagyják Istent, el akarnak távolodni Tőle – mind a mennyei Istentől, mind a földi Istentől. Egyesek, ha egy kicsit megmetszem őket, elkerülnek Engem; amikor legközelebb találkozunk, nem akarnak Velem érintkezni. Általában, amikor nincsenek megmetszve, mindig körülöttem vannak, teával kínálnak, megkérdezik, szükségem van-e valamire, jó hangulatban vannak, szorgalmasak, beszédesek, és szoros kapcsolatban állnak Istennel. De amint megmetszem őket, többé már nem ez a helyzet – már nem kínálnak teát, nem küldenek üdvözetet, ha pedig felteszek nekik néhány további kérdést, egyszerűen távoznak, és többé látni sem lehet őket.

Annak idején, amikor a kontinentális Kínában voltam, testvérek otthonában laktam. Néhálynak közülük rossz volt az emberi mivolta, néhányan új hívők voltak, néhányan számos elképzelést alakítottak ki az első találkozásunkkor, és nem értették az igazságot, mások pedig egyáltalán nem keresték az igazságot. Amikor láttam, hogy ezek az emberek felfedik romlottságukat, nem tudtam megmetszeni őket; gyengéden és tapintatosan kellett beszélnem. Ha valóban megmetszenéd őket, akkor elképzelések és lázadó mivolt alakulna ki bennük, ezért kedveskedned kellene nekik és tárgyalnod kellene velük, és többet kellene az igazságról beszélned, hogy vezesd őket. Ha nem tárgyalnál vagy nem beszélgetnél, és csak közvetlen követeléseket támasztanál velük szemben, az egyáltalán nem működne. Például mondhatnád, hogy „Ez az étel egy kissé túl sós; legközelebb talán egy kicsit kevésbé sósan készítsd. Nem tesz jót az egészségnek, ha túl sok sót fogyasztasz. Isten hívőjeként a józan eszedet is használnod kell, és nem szabad tudatlannak lenned; el kell fogadnod a pozitív dolgokat. Ha nekem nem hiszel, megkérdezhetsz egy hagyományos kínai orvost a túl sok só vesékre gyakorolt

hatásairól.” Ez a megközelítés elfogadható számukra. De ha azt mondod: „Ez az étel nagyon sós, halálra próbálsz sózni valakit? Miért kell mindig ennyire sósra készíteni? Ehetetlenül sós! Hogy lehetsz ennyire tudatlan? Legközelebb ne csináld ilyen sósra!”, akkor ez nem fog működni. Lehet, hogy a következő étkezésnél egyáltalán nem tesz bele sót. Akkor azt mondod: „Miért ilyen ízetlen?” „Ízetlen? Nem azt mondtad, hogy túl sós volt? A túl sok só árt a veséknek, nem jobb akkor, ha egyáltalán nem teszünk bele sót? Akkor nem árt majd a veséknek.” Ha túl nyers vagy, az nem fog működni; tárgyalnod és kedveskedned kell. Sok ember meglehetősen problémás; amikor velük beszélsz, ügyelned kell a beszéded módjára és időzítésére, valamint figyelembe kell vened a hangulatukat is – tárgyalnod kell velük. Időnként, ha véletlenül egy kicsit túl nyersen beszélsz, megbánthatod őket, és belül ellenállhatnak. Lehet, hogy a felszínen nem nagyon látszik, belül azonban más a helyzet. Rendszerint, ha megkéred őket valamire, azonnal megteszik, de ha megbántod az érzéseiket, kevésbé lelkesednek azért, hogy megtegyenek dolgokat, húzzák az időt, és teljesen kelletlenek. Azt mondják: „Hogyan lehetnék kedves hozzád, amikor rossz hangulatban vagyok? Kedvesebb leszek, amikor jó kedvem lesz, de amikor nincs, akkor elég, ha csak boldogulok.” Miféle teremtmény ez? Hát nem nehéz az emberekkel bánni? (De igen.) Az emberek egyszerűen ilyenek, nem hat rájuk az értelem és túllépnek a logikán. Később, amikor elgondolkodnak önmagukon, lehet, hogy lehajtják a fejüket, megvallják bűneiket és keservesen sírnak, de továbbra is ugyanúgy reagálnak, amikor ismét ilyen dolgokkal szembesülnek és megmetszik őket. Olyasvalaki ez az ember, aki az igazságot keresi? (Nem.) Miféle ember ez? Az ilyen ember akaratos és egyáltalán nem fogadja el az igazságot. Ilyen az emberek hozzáállása Istenhez, amikor a megmetszéssel szembesülnek, és amikor megpróbáltatásokkal kerülnek szembe. Röviden, nem alávetettek, nem tudják elfogadni az igazságot, amikor pedig megsértődnek, indulatosságuk szerint bánnak Istennel. Hát nem súlyos probléma ez? Amikor találkozom egyesekkel, még mielőtt megmetszeném őket, pusztán attól, hogy az aktuális ügyről beszélek, csalódottá válnak, mogorván beszélnek, rossz a hozzáállásuk, és még el is hajigálnak dolgokat. Nem beszélhetsz velük őszintén; kerülnöd kell a forró kását és tapintatosnak kell lenned. Én vajon beszélhetek olyan köntörfalazva, ahogy az emberek teszik? Függetlenül attól, hogy el tudod-e fogadni vagy sem, azt kell mondanom, ami igaz – Isten házában az igazságalapelvek szerint kell tenni a dolgokat. Egyesek nem mutatnak semmilyen külső reakciót, amikor megmetszik őket, belül azonban duzzognak. Képes-e az ilyen ember jól végezni a kötelességét? (Nem.) Ha nem tudja megfelelően végezni a kötelességét és folyamatosan hibázik, akkor a gyülekezetnek az alapelvek szerint kell kezelnie őt.

2. Viselkedésük Krisztussal, amikor Őt üldözték, és nem volt hová fejét lehajtania

A szárazföldi Kínában az Istenben való hit és az Ő követése minden nap veszélyt rejt. Rendkívül kíméletlen környezet ez erre, ahol bármikor letartóztathatják az embert.

Mindannyian tapasztaltatok már olyan környezetet, ahol üldöznek titeket – Én talán nem? Ugyanabban a környezetben éltetek ti is és Én is, így abban a környezetben nem tudtam elkerülni, hogy gyakran el kelljen rejtőznöm. Volt, amikor egy nap alatt kétszer-háromszor is helyet kellett változtatnom; olyan idők is voltak, amikor olyan helyre kellett mennem, amiről nem is álmodtam volna. A legnehezebb idők azok voltak, amikor nem volt hová mennem – napközben összejövetelt tartottam, éjszaka pedig nem tudtam, hol biztonságos. Néha, miután nagy nehezen találtam egy helyet, másnap el kellett hagynom, mert a nagy vörös sárkány lecsapott rá. Mit gondolnak azok az emberek, akik igazán hisznek Istenben, amikor ilyen jelenetet látnak? „Az, hogy Isten hús-vér testben jött a földre, hogy megmentse az embert, az Általa fizetett ár. Ez egyike azoknak a szenvedéseknek, amelyeket elviselt, ez pedig teljes mértékben beteljesíti az Ő szavait, amelyek így szólnak: »A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania« (Máté 8:20). Valóban így vannak a dolgok – a megtestesült Krisztus pedig személyesen megtapasztal ilyen szenvedést, ugyanúgy, ahogy az ember.” Mindazok, akik igazán hisznek Istenben, láthatják, hogy mennyire fáradságos az ember megmentése érdekében végzett munkája, és ezért szeretni fogják Istent, és meg fogják köszönni Neki az emberiségért fizetett árat. Akik különösen rossz emberi mivolttal bírnak, akik rosszindulatúak, és teljes mértékben elutasítják az igazságot, valamint akik pusztán kíváncsiságból követik Krisztust, vagy azért, mert csodákat akarnak látni, azok nem így gondolkodnak, amikor ilyen jeleneteket látnak. Azt gondolják magukban: „Nincs helyed, ahol megszállhatnál? Isten vagy, aki az emberek megmentésén munkálkodik, de még magadat sem tudod megmenteni, és azt sem tudod, holnap hol fogsz megszállni. Most még menedéket sem találsz sehol – hogyan hihetnék benned, vagy követhetnélek téged?” Minél veszedelmesebbek a körülmények, annál jobban örvendeznek, gondolván: „Szerencsére nem hagytam el mindent teljesen; szerencsére van egy B tervem. Látod? Most már nincs hol laknod! Tudtam, hogy ez lesz belőle – nincs hová lehajtanod a fejed, és még nekem kell segítenem, hogy menedéket találjak neked.” Lelepleződtek, nem igaz? Ha az ilyen emberek szemtanúi lennének annak a jelenetnek, amikor az Úr Jézust keresztre feszítik, hogyan viselkednének? Amikor az Úr Jézus a Golgota felé vitte a keresztet, hol voltak az ilyen emberek? Tudták továbbra is követni Őt? (Nem.) Tagadták Isten identitását, lényegét, sőt még a létezését is. Elmenekültek, elmentek, hogy magukról gondoskodjanak, többé már nem követték Istent. Függetlenül attól, hogy hány prédikációt hallottak korábban, mind elillant a szívükből, nyomtalanul eltűnt. Azt hitték, hogy minden, amit maguk előtt láttak, valóságos és emberi eredetű, Istentől független. Azt gondolták: „Ez az ember csupán ember; hol van benne isten identitása vagy lényege? Ha ő isten lenne, vajon elbújna és rejtőzködne így, hogy a Sátán üldözi és nincs hová lehajtania a fejét, nincs hol menedéket találnia? Ha ő isten lenne, akkor hirtelen át kellene változnia és el kellene tűnnie mindenki szeme láttára, amikor üldözik, úgy, hogy senki ne legyen képes látni őt, és tudná, hogyan tegye magát láthatatlanná – ez isten lenne!” A szárazföldi Kína veszélyes környezetében néhány

testvér, látva, hogy elmentem hozzájuk, kockáztatta a biztonságát, hogy vendégül lásson és megóvjon Engem, míg mások elmenekültek, nyomtalanul eltűntek. Egyesek még kívülről nézték is, és jól szórakoztak. Kik ezek az emberek? Álhívők, antikrisztusok. Amikor ezek az emberek látták, amint Krisztust ebből a városból a következőbe üzték, hogyan észlelték ezt a helyzetet? Hogyan fogták fel? „Krisztus is veszélyben van. Ha letartóztatják, akkor az egyházi munkának annyi, isten házána munkája pedig le fog állni. Ez azt fogja bizonyítani, hogy hibás az, amiről isten tanúságot tett – hogy az nem istentől, hanem embertől származik. Jobb, ha sietek haza, hogy éljem a saját életemet; megyek, hogy meggazdagodjak!” Ilyen egy antikrisztus viselkedése. Amikor Krisztus üldöztetéssel szembesült, amikor nem volt hova bújni és nem volt hová lehajtania a fejét, ahelyett, hogy egyesített szívvel együtt szenvedtek volna Istennel, és folytatták volna Vele az egyház munkáját ilyen környezetben, inkább bámészkodókká váltak, akik figyelték és gúnyolták Őt. Még fel is bujtottak másokat, hogy pusztítást, bomlasztást és zavarást okozzanak, sőt, amikor egyesek láttak Engem, hogy nincs hova bújnom és nincs hol letelepednem, kihasználták az alkalmat, hogy megzavarják az egyház munkáját és megkaparintsák Isten házána vagyonát. Ez épp olyan, mint amikor Jézust keresztre feszítették, sok álhívő és antikrisztus azt gondolta: „Az egyháznak vége, isten munkája véget ért, a Sátán teljesen lerombolta. Jobb, ha gyorsan elmenekülünk, és elkezdjük felosztani a javakat!” Függetlenül a körülményektől, amelyekkel szembesülnek, ezek az álhívők és antikrisztusok mindig fel fogják fedni ádáz beállítottságukat, felfedve az álhívők valódi jellegzetességeit. Valahányszor az egyház a baj vagy a kedvezőtlen körülmények legkisebb jelével találkozik, azonnal menekülni akarnak, és alig várják, hogy minden testvér szétszéledjen, visszavonuljon, és többé ne kövesse Krisztust. Komolyan azt kívánják, hogy ez az irányzat rossz legyen, valamint, hogy Isten munkája befejezetlen maradjon. Ezek az antikrisztusok igazi jellemzői. Ez az antikrisztusok hozzáállása Krisztushoz, amikor ilyen körülményekkel szembesülnek.

3. Viselkedésük, amikor elképzeléseket alkotnak Krisztusról

Egy másik pont az antikrisztusok azon megnyilvánulásait érinti, amikor elképzeléseik vannak a megtestesült Isten hús-vér testéről. Amikor például azt látják, hogy a megtestesült Isten olyan dolgokat tesz, vagy olyan szavakat mond, amelyek nagyon is emberiek, és az isteni mivolt legcsekélyebb nyomát sem észlelik, akkor ellenállás alakul ki bennük, a szívük mélyéről pedig elképzeléseket alkotnak és elítélést szülnek, gondolván: „Bárhogy is nézem őt, ez az ember nem tűnik istennek; pont úgy néz ki, mint egy hétköznapi ember. Ha olyan, mint egy ember, akkor is lehet isten? Ha ember, akkor nem lenne hihetetlenül ostoba dolog így követni őt?” Elképzeléseket alkotnak Krisztus beszédéről és cselekedeteiről, Krisztus életmódjáról, öltözködéséről és megjelenéséről, sőt még a beszédmódjáról, a hangneméről, a szóválasztásáról is és így tovább – mindezekről elképzeléseket alkothatnak. Amikor ezek az elképzelések felmerülnek, hogyan kezelik őket? Dédelgetik ezeket a gondolatokat, és nem engedik el őket, mert

azt hiszik, hogy ezeknek az elképzeléseknek a megragadása olyan, mintha megragadnák a kulcsot. Úgy gondolják, hogy ez a „kulcs” éppen időben jön, hogy amint megvannak ezek az elképzeléseik, az befolyást ad nekik, ha pedig már van befolyásuk, akkor könnyen kezelhetővé válik a dolog. Így gondolkodnak az antikrisztusok; úgy érzik, hogy az elképzelések birtoklása egyenlő a befolyás birtoklásával, és így bármikor és bárhol megtagadhatják Krisztust, valamint tagadhatják azt a tényt, hogy a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, Isten lényegével rendelkezik. Egyesek megkérdezik: „Miért táplálnak az antikrisztusok ilyen szándékokat?” Mondd meg Nekem, az antikrisztusok, a Sátán seregéből valók, remélik-e Isten munkájának sikeres beteljesedését, vagy sem? (Nem.) Miért nem remélik? Mi árulkodik erről? Az antikrisztusok eredendően idegenkednek az igazságtól, és minden szó, amelyet Isten kimond, az igazság, amit ők a szívük mélyén teljesen visszataszítónak találnak, és nem hajlandók meghallgatni vagy elfogadni. Istennek emberiséghez szóló leleplező és megítélő szavai ezeknek az antikrisztusoknak és gonosz embereknek a kárhoztatása, és számukra ezek a szavak kárhoztatást, ítéletet és átkokat jelentenek, amelyek miatt kényelmetlenül és nyugtalanul érzik magukat, amikor hallják őket. Mit gondolnak a szívükben? „Mindezek a szavak, amelyeket Isten szól, megítélnék és elítélnék engem. Úgy tűnik, hogy a magamfajta nem lehet megmenteni; én vagyok az a típus, akit kivetnek és elutasítanak. Mivel nincs reményem az üdvözülésre, mi értelme van hinni istenben? De tény, hogy ő még mindig isten, ő az a hús-vér test, amelyben isten megtestesült, aki annyi szót szólt és annyi követője van. Mihez kezdjek ezzel?” Ez a kérdés nyugtalanítja őket; ha valamit nem tudnak megszerezni, azt akarják, hogy másoknak se legyen. Ha mások elnyerhetik, míg ők nem, akkor keservesen gyűlölködővé és boldogtalanná válnak. Abban reménykednek, hogy a megtestesült Isten ne legyen Isten, és hogy az Általa végzett munka hamis legyen, és ne Isten műve legyen. Ha ez lenne a helyzet, akkor belül kiegyensúlyozottnak éreznék magukat, a probléma pedig gyökerestől megoldódna. Azt gondolják magukban: „Ha ez az ember nem a megtestesült Isten lenne, akkor vajon ez nem azt jelentené, hogy az őt követőket becsapták? Ha ez lenne a helyzet, akkor előbb-utóbb ezek az emberek szétszélednének. Ha szétszélednének, és egyikük sem nyerne semmit, akkor nyugodtan pihenhetnék és kiegyensúlyozottnak érezhetném magam, tudván, hogy nem nyertem semmit, igaz?” Ez az ő mentalitásuk; ők nem nyerhetnek semmit, ezért nem akarják, hogy mások bármit is nyerjenek. A legjobb módja annak, hogy megakadályozzanak másokat abban, hogy bármit is nyerjenek, az, hogy tagadják Krisztust, tagadják Krisztus lényegét, tagadják a Krisztus által elvégzett munkát, és tagadnak minden szót, amelyet Krisztus mondott. Ily módon nem lesznek elítélve, és beletörődnek abba, hogy nem nyernek semmit, megbékélnek vele, így többé nem kell aggódniuk e kérdés miatt. Ez az antikrisztusokhoz hasonló emberek természetlényege. Vannak-e tehát elképzeléseik Krisztusról? Amikor pedig vannak elképzeléseik, eloszlatják-e őket? Vajon el tudják engedni őket? Nem tudják. Hogyan alakítják ki az elképzeléseiket? Könnyen alkotnak elképzeléseket: „Amikor beszélsz, átvizsgálalak téged, próbálom megérteni a szavaid mögött húzódó

indítékot, és azt, hogy honnan származnak. Vajon olyasmik ezek, amiket hallottál vagy tanultál, vagy valaki utasított, hogy ezeket mondd? Valaki jelentést tett vagy panaszt nyújtott be nálad? Kit leplezel le?” Ily módon vizsgálják át. Megérthetik-e az igazságot? Soha nem érthetik meg az igazságot; a szívükben ellenállnak neki. Idegenkednek az igazságtól, ellenállnak neki és gyűlölik, és ilyen természetlénnyel hallgatnak prédikációkat. Az elméleteken és doktrínákon kívül csak elképzeléseket fognak fel. Miféle elképzeléseket? „Így beszél krisztus, néha még vicceket is mond; ez nem tiszteletteljes! Időnként allegorikus mondásokat használ; ez komolytalan! A beszéde nem ékesszóló; ő nem magasan képzett! Néha meg kell fontolnia és át kell gondolnia, hogyan válogatja meg a szavait; nem járt egyetemre, ugye? Néha a beszéde konkrétan célba vesz valakit – vajon kit? Talán valaki panaszt tett? Ki volt az? Miért kritizál engem mindig krisztus, amikor beszél? Vajon egész nap szemmel tart és megfigyel engem? Az egész napot azzal tölti, hogy emberekről elmélkedik? Mit gondol krisztus a szívében? A megtestesült isten beszéde nem úgy hangzik, mint a mennyei isten megkérdőjelezhetetlen tekintélyű, mennydörgő hangja – miért tűnik annyira emberinek az, amit megnyilvánít? Ő csupán egy ember, bárhog is nézem. Vannak-e gyengeségei a megtestesült istennek? Gyűlöli-e az embereket a szívében? Az emberekkel való érintkezésében vannak-e világi ügyekre vonatkozó filozófiák?” Hát nem bőségesek ezek az elképzelések? (De igen.) Az antikrisztusok gondolatai tele vannak olyan dolgokkal, amelyek nem kapcsolódnak az igazsághoz, amelyek mind a Sátán gondolkodásából, logikájából, a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiájából származnak. Mélyen belül tele vannak elvetemültséggel, tele vannak olyan állapottal és beállítottsággal, amely idegenkedik az igazságtól. Nem azért jönnek, hogy keressék vagy megnyerjék az igazságot, hanem azért, hogy átvizsgálják Istent. Az elképzeléseik bármikor, bárhol felmerülhetnek, és elképzeléseket alkotnak, miközben megfigyelnek, átvizsgálják. Az ítéletük és az elítélésük során formálódnak az elképzeléseik, és a szívükben szorosan ragaszkodnak ezekhez az elképzelésekhez. Amikor megfigyelik a megtestesült Isten emberi oldalát, elképzeléseket alkotnak. Amikor az isteni oldalt látják, kíváncsivá válnak és elképednek, ami szintén ahhoz vezet, hogy elképzeléseket alkotnak. A hozzáállásuk Krisztushoz és ahhoz a testhez, amelyben Isten megtestesült, nem a szívük mélyéről fakadó alávetettségből vagy őszinte elfogadásból származik. Ehelyett szemben állnak Krisztussal, megfigyelik és átvizsgálják az Ő tekintetét, gondolatait és tartását, sőt megfigyelik és átvizsgálják Krisztus minden egyes arckifejezését, figyelnek mindenféle hangnemére, a beszéde hangvételére és a szóválasztásra, arra, amire Krisztus a beszédében utal, és így tovább. Amikor az antikrisztusok ilyen módon figyelik és vizsgálják át Krisztust, akkor a hozzáállásuk nem az igazság keresésének és megértésének szándékából fakad, hogy elfogadhassák Krisztust Istenükként, és elfogadják Krisztust igazságuknak és életüknek. Éppen ellenkezőleg, át akarják vizsgálni ezt az embert, hogy alaposan átvizsgálják és megértsék Őt. Mit próbálnak megérteni? Átvizsgálják, mennyire hasonlít ez az ember Istenre, és ha valóban hasonlít Istenre, akkor elfogadják Őt. Ha függetlenül attól, hogy mennyire

vizsgálják át, Ő nem tűnik Istennek, akkor teljesen feladják az elgondolást, és továbbra is a megtestesült Istennel kapcsolatos elképzelésekhez ragaszkodnak, vagy, mivel úgy hiszik, hogy nincs remény az áldások elnyerésére, lehetőséget keresnek arra, hogy gyorsan távozzanak.

Teljesen normális, hogy az antikrisztusok elképzeléseket alkotnak arról a testről, amelyben Isten megtestesült. Az antikrisztusi lényegük miatt, az igazságtól idegenkedő lényegük miatt lehetetlen számukra, hogy elengedjék elképzeléseiket. Amikor semmi sem történik, akkor Isten szavainak könyvéből olvasnak, és ezeket a szavakat Istennek tekintik, amikor azonban kapcsolatba kerülnek a megtestesült Istennel és úgy találják, hogy Ő nem hasonlít Istenre, azonnal elképzeléseket alkotnak, a hozzáállásuk pedig megváltozik. Amikor nincsenek kapcsolatban a megtestesült Istennel, akkor csupán Isten szavainak könyvét tartják a kezükben, és az Ő szavait tekintik Istennek, továbbá még mindig táplálhatnak egy homályos fantáziát és egy szándékot az áldások elnyerésére, hogy vonakodva fáradozzanak egy kicsit, végezzenek valamennyi kötelességet, és szerepet játsszanak Isten házában. De amint kapcsolatba kerülnek azzal a hús-vér testtel, amelyben Isten megtestesült, az elméjük elképzelésektől hemzseg. Még ha nem is metszik meg őket, lelkesedésük a kötelességeik végzése iránt jelentősen apadhat. Így bánnak az antikrisztusok Isten szavaival és azzal a hús-vér testtel, amelyben Isten megtestesült. Gyakran különválasztják Isten szavait attól a hús-vér testtől, amelyben Isten megtestesült, Isten szavait Istenként kezelik, a hús-vér testet pedig, amelyben Isten megtestesült, emberként. Amikor az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, nem egyezik meg az elképzeléseikkel vagy sérti azokat, gyorsan Isten szavaihoz fordulnak és imádkozva olvassák őket, megpróbálják erőszakkal elfojtani és elzárni az elképzeléseiket. Ezután úgy imádják Isten szavait, mintha Magát Istent imádnák, és úgy tűnik, mintha eloszlottak volna az elképzeléseik. A valóságban azonban belső engedetlenségük, felháborodásuk és Krisztus iránti megvetésük egyáltalán nem oszlott el. A Krisztussal való bánásmódjukban az antikrisztusok folyamatosan elképzeléseket alkotnak és makacsul ragaszkodnak hozzájuk mindhalálig. Amikor nincsenek elképzeléseik, akkor átvizsgálják és elemeznek; amikor vannak elképzeléseik, akkor nemcsak átvizsgálják és elemeznek, hanem makacsul ragaszkodnak is azokhoz. Sem az elképzeléseiket nem oszlatják el, sem az igazságot nem keresik; meg vannak győződve arról, hogy igazuk van. Hát nem a Sátántól valók? (De igen.) Ezek az antikrisztusok megnyilvánulásai, amikor elképzeléseik vannak a megtestesült Istenről.

4. Viselkedésük, amikor előléptetik vagy elbocsátják őket

Néhány ember az egyházban rendelkezik egy kis képességgel és némi munkaképességgel. Amikor előléptetik őket, lelkesedésük nagy, aktívan végzik a kötelességeiket, felelősséget vállalnak, hajlandóak megfizetni az árat, és egyben hűségesek is. Amikor azonban a munkavégzésre való alkalmatlanságuk miatt elbocsátják őket a pozíciójukból és elveszítik a státuszukat, megváltozik a hozzáállásuk Istenhez. Amikor

még volt státuszuk, így szóltak Istenhez: „A testvérek a családukban ilyenek, a családuk épületét fel kell újítni, a családuk udvarát rendbe kell tenni...” Minden a „családuk” körül forog. Amikor előléptették őket, Isten házának részévé váltak, látszólag egy volt a szívük Istennel, olyanok voltak, mint egy család, képesek voltak Isten szívére való tekintettel és Vele együtt gondoskodni Isten házának munkájáról, valamint egyenrangú félként érintkezni Istennel. Amikor előléptették és fontos pozícióba helyezték őket, megtisztelve érezték magukat, és egyúttal érezték a felelősségüket is. Akár Velem, akár a testvérekkel beszéltek, gyakran mondták, hogy „a családuk”. Ezt hallva azt gondolnád, hogy ez az ember nem rossz, jó a szíve, melegszívű, úgy bánik Isten házával, mint a saját otthonával, annyira törődik mindennel, és olyan nagy felelősséget vállal mindenért, mindent előre kigondol, és olyasvalakinek tűnik, aki az igazságra törekszik, és lelkesen fizeti meg az árat. De vajon azután is így beszél még, hogy elbocsátották? Miután elbocsátották, többé már nem ugyanolyan a hangulata – ez a hozzáállás megszűnt. Már nem mondja, hogy „a családuk”, és amikor arra kérik, hogy tegyen meg valamit, már nem olyan lelkes. Mit gondol? „Korábban, amikor előléptettél, volt státuszom, és teljes szívemmel veled voltam. Most, hogy nincs státuszom, többé már nem vagyunk család, úgyhogy csináld meg magad. Ne tanácskozz velem arról, hogyan csináld, és ne is tudasd velem, semmi közöm hozzá. Csupán üzeneteket fogok átadni neked, és ennyi – bármiből megteszek egy kicsit, amire megkérsz, de többé már nem egy a szívem veled.” Ezután kívülállóként kezel téged. Ha megkéred valamire, úgy dolgozik, mintha csak valaki másnak végezne munkát, felületesen, tessék-lássék módon. Korábban talán öt feladatot is elvégzett, de most már csak egyet vagy kettőt csinál, csak végigmegy a folyamaton, átevickei rajta, elvégez néhány felületes munkát, és ennyi. Miért van ez így? Azt mondja: „Korábban teljes szívemmel veled voltam, segítettem neked ebben is, abban is, a sajátomként kezeltem az ügyeidet, mint közös feladatunkat, a te érdekedben dolgoztam. De aztán egyszerűen csak elbocsátottál engem úgy, hogy egyáltalán nem voltál tekintettel az érzéseimre! Te nem veszed figyelembe az érzéseimet – hogyan dolgozhatnék neked? Ha újra előléptetsz és státuszt adsz nekem, az rendben lesz. Ha viszont nem adsz státuszt, akkor felejtsd is el. Ha újra meg akarsz kérni, hogy tegyek meg dolgokat, az már nem fog olyan jól működni, mint azelőtt. Ha használsz engem, akkor hírnevet és státuszt kell adnod nekem. Ha nincs státusz, és helyette csak parancsot adsz, és elvárod, hogy elvégezzek valamilyen munkát, akkor hol van ebben az elismerés? Kellene valami magyarázat!” Most, amikor beszélsz, már nem hatékony. Amikor arra kéred, hogy tegyen meg valamit, már nem olyan elkötelezett, mint azelőtt, már nem szánja oda teljes szívét és elméjét; a hozzáállása megváltozott. Ha újra megkéred valamire, vagy ha Isten háza kéri, hogy tegyen meg valamit, azt plusz feladatként kezeli, mint egy kívülálló ügyét, mintha azzal, hogy megteszi, már nagy tisztelettel bánna veled. Úgy érzi, hogy ha nem teszi meg, az indokolatlannak tűnik, különösen azért, mert hisz Istenben. De ha meg is teszi, akkor vonakodva és csak tessék-lássék módon teszi. Miért teszi ezt? Azt gondolja: „Korábban

100%-ig megbízta benned, a sajátomként kezeltem az ügyeidet, de aztán csak úgy félredobta, ami megsebezte a szívemet és az önbecsülésem, semmibe vettél engem. Rendben, ha te barátságtalan vagy velem, ne hibáztass, ha szívtelen vagyok. Ha újra használsz, akkor már nem lehetek olyan, mint korábban, mert a kapcsolatunk már megromlott. Nem vagyok olyan könnyen ugráltatható, hogy jöjjenek, ha hívsz, és menjek, ha elküldesz. Hát ki vagyok én? Ha nem hinnék istenben, hagynám-e, hogy mások így manipuláljanak?” Amikor az antikrisztusokat elbocsátják és elveszítik a státuszukat, a hozzáállásuk ilyen jelentős változáson mehet keresztül. Amikor volt státuszuk, bár Isten házáat „családunknak” nevezték és gyakran beszéltek róla, nem igazán kezelték sajátjukként Isten házának ügyeit. Miután elbocsátották őket és elveszítették státuszukat, ha Isten háza arra kéri őket, hogy tegyék a kötelességüket, alkudozás nélkül nem hajlandóak megtenni, és még akkor is magyarázatot vagy valamilyen elismerést követelnek. Egyesek még azt is mondják: „Múltkor elbocsátottál és csak úgy félredobta. Ha most azt akarod, hogy tegyek valamit, csak akkor teszem meg, ha a szentlélek által használt ember személyesen szól hozzám, vagy ha maga a megtestesült isten jön el hozzám beszélni, máskülönben felejtse el!” Milyen elbizakodottak! Mondd meg Nekem, Isten házában kellene használnia az ilyen embereket? (Nem.) Azt hiszik, hogy jelentős személyek, de valójában Isten háza nem értékeli az ilyen embereket. Nem számít, mennyire vagy tehetséges, alkalmas vagy jártas a vezetésben, Isten háza nem fog használni téged. Egyesek megkérdezhetik: „Ez azért van, mert Te nem hajolsz meg a gonosz emberek előtt?” Nem; ez Isten házában adminisztratív rendelete, valamint az emberek használatára vonatkozó alapelve. Ha megengednék, hogy az antikrisztusok hatalmat gyakoroljanak Isten házában, az jó vagy rossz dolog lenne a testvérek, az egyház számára? (Rossz dolog.) Isten háza tehet ilyen rossz dolgot? Egyáltalán nem. Mielőtt feltárult volna, hogy antikrisztusok, Isten háza vonakodva előléptette őket, hogy szolgálatot teljesítsenek. Miután felfedték, hogy antikrisztusok, vajon Isten háza még mindig előléptethetné őket? Ez nem lehetséges. Fantáziálgatnak, és eléggé ábrándozva gondolkodnak. Néhány antikrisztus így gondolkodik: „Hm, isten háza nem működhet nélkülem. Rajtam kívül senki sem tudja vállalni ezt a munkát isten házában. Ki helyettesíthetne engem?” Az antikrisztusok ezt akarják állítani. Mutassuk meg nekik, hogy Isten házában tud-e zökkenőmentesen haladni és be tud-e teljesedni Isten munkája ezek nélkül az antikrisztusok nélkül is.

Van-e bármi köze most Isten házában a különböző munkák zökkenőmentes előrehaladásának és fejlődésének a különféle antikrisztusok és gonosz emberek egyházból való eltakarításához és kizárásához? Rendkívül összefügg vele! Az antikrisztusok ezt nem ismerik fel; nincsenek tudatában annak, hogy éppen az ő kitarításuk, kiűzésük és korlátozásuk miatt tud zökkenőmentesen haladni Isten házában munkája – sőt, még nagyképzősködni és panaszkodni is! Mire panaszkodsz? Azt hiszed, hogy van tehetséged és eszed, képességed és munkaképességed, de mit tudsz tenni Isten házában? Ezek az emberek csupán a Sátán szolgáinak szerepét játsszák, azt a

szerepet, hogy Isten munkáját megzavarják és szabotálják. Az ő jelenlétük nélkül Isten választott népének gyülekezeti élete, a kötelességeik végzésének élete, valamint a mindennapi életük mind nyugodtabb, zökkenőmentesebb és békésebb lenne – ez olyasvalami, amit az antikrisztusok nem ismernek fel. Ezek az antikrisztusok túlbecsülik képességeiket és nem ismerik fel, hogy mik is ők valójában. Úgy gondolják, hogy Isten háza nem működhet nélkülük, hogy nélkülük a munkát nem lehet elvégezni, a szakmai munka különböző elemei pedig nem haladhatnak előre. Nem értik meg, hogy Isten házában az igazságosság és az igazság gyakorolja a hatalmat. Miért nem tudják ezt? Miért nem képesek az antikrisztusok megérteni egy ilyen egyszerű dolgot? Ez csak azt mutatja, hogy az antikrisztusoknak olyan lényege van, amely idegenkedik az igazságtól és ellenséges vele szemben. Pontosan azért nem tudják, hogy mi az igazság, azért nem tudják, mik a pozitív dolgok, mert idegenkednek az igazságtól és ellenségesek vele szemben. Ezzel szemben úgy gondolják, hogy az Istennek ellenálló, elvetemült, rosszindulatú viselkedéseik jók és helyesek, hibátlanok. Azt hiszik, hogy csak ők értik az igazságot, csak ők hűségesek Istenhez és csak ők méltóak arra, hogy hatalmat gyakoroljanak Isten házában. Tévednek! Az igazság az, ami hatalmat gyakorol Isten házában. Minden antikrisztust el kell ítélni, el kell utasítani és ki kell vetni; nekik semmiképpen sem lehet helyük Isten házában, és örökre csak elutasítani lehet őket.

Egyes antikrisztusok rendelkeznek bizonyos ajándékokkal, egy kis képességgel és némi tehetséggel, és jártasak a hatalmi játszmákban. Azt gondolják, hogy Isten házában őket kellene előléptetni és fontos pozíciókba helyezni. De ha ma megnézzük, nem ez a helyzet. Ezeket az embereket elítélték, korlátozták és elutasították, sőt, egyeseket még ki is takarítottak vagy ki is zártak a gyülekezetből. Sohasem képzelték volna, hogy az ilyen „nemes”, nagyszerű képességekkel és kiváló adottságokkal rendelkező alakok, mint ők, tényleg elbotlanak Isten házában, és elutasítják őket. Egyszerűen nem képesek megérteni, hogy miért. Szóval, továbbra is munkálkodnunk kellene rajtuk? Nincs rá szükség. Érvelhetsz-e a Sátánokkal? Megpróbálni érvelni a Sátánokkal olyan, mint süketeknek prédikálni; a Sátánokat csak egyféleképpen lehet meghatározni – nem hat rájuk az észszerűség. Ez olyan, mint amikor egyesek azt mondják: „Isten azt kéri az emberektől, hogy legyenek becsületesek, de mi olyan jó a becsületeségben? Mi a baj azzal, ha valaki egy kicsit hazudik, ha megtéveszti az embereket? Mi a rossz abban, ha valaki tisztességtelen és csalárd? Mi a baj azzal, ha valaki hűtlen? Mi a baj azzal, ha valaki dörzsölt, felületes? Mi a baj azzal, ha megítéljük istent? Mi a baj azzal, hogy vannak elképzeléseink istenről? Mi a baj azzal, ha lázadunk isten ellen, miféle nagy hiba ez? Ez nem igazán alapelveket érintő kérdés!” Egyesek még azt is megkérdezik: „Hát nem nagyon is normális dolog, hogy ha valaki ügyes, akkor létrehozza a saját független királyságát? Ebben a világban minden arról szól, hogy a nagy hal megeszi a kis halat, olyan világ, ahol az erősek kizsákmányolják a gyengéket. Ha megvan a képességed, akkor rajta, hozd létre a saját királyságodat, mi baj van ezzel? Mindenkinnek annyi hatalma van, amennyit a képessége meghatároz, és annyi embert kellene irányítania,

amennyit a hatalma lehetővé tesz!” Mások azt mondják: „Mi a baj azzal, ha valaki paráználkodik? Mi a probléma a paráznasággal? Mi a baj az elvetemült irányzatok követésével?” És így tovább. Mit éreztek, miután hallottátok ezeket a szavakat? (Undort.) Csak undort? E szavakat hallva az ember úgy érzi: „Mindannyian ugyanazt az emberi bőrt viseljük, miért van hát az, hogy egyesek nemhogy nem utálják ezeket a negatív dolgokat, hanem még becsben is tartják őket? És miért utálják egyesek ezeket a dolgokat? Miért van ilyen nagy különbség az emberek között? Hogy lehet, hogy azok, akik idegenkednek az igazságtól és a pozitív dolgoktól, nem szeretik a pozitív dolgokat? Miért tartják olyan nagy becsben a negatív dolgokat, hogy még kincsnek is tekintik őket? Miért nem képesek felismerni ezeknek a negatív dolgoknak az elvetemültségét és utálatosságát?” Ilyen elgondolások támadnak az emberek szívében. Amikor e szavakat hallják az antikrisztusoktól, az emberek egyrészt undorodnak, másrészt pedig nem jutnak szóhoz. Az ilyen emberek természete megváltoztathatatlan; nem tudnak megváltozni, ezért mondja Isten, hogy Ő nem ment meg ördögöket és Sátánokat. Isten üdvössége az emberiség számára van, nem pedig fenevadak vagy démonok számára. Pontosan az ilyen antikrisztusokhoz hasonló emberek azok, akiket Isten ördögöknek és fenevadaknak nevez; nem számíthatók az emberiség közé. Ez világos, nemde?

5. A gyülekezettel szembeni magatartásuk változó körülmények között

A hangulatuktól függ, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal – e tétel hány aspektusáról beszéltünk az imént? Egy meghatározott módon bánnak Krisztussal, amikor megmetszéssel szembesülnek, ez az egyik aspektus. Mi van még? (Amikor elképzeléseket alkotnak a megtestesült Istenről, amikor előléptetik vagy elbocsátják őket, és amikor Krisztust üldözték.) Ez összesen négy aspektus. Folytassuk tovább a beszélgetést. Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, így nem azért hisznek Istenben, hogy elnyerjék az igazságot – azért hisznek Istenben, hogy áldásokban részesüljenek; saját terveik, szándékaik és céljaik vannak. Ráadásul szeretik a hatalmat és a befolyást, ezért „várjuk ki a végét” hozzáállással hisznek Istenben. Hogyan várják ki a végét? Úgy, hogy miközben hisznek, azt is megfigyelik, hogy Isten házában növekszik-e az emberek száma, hogyan terjed az evangelizációs munka, zökkenőmentes-e vagy sem, valamint hogy Isten házában befolyása folyamatosan növekszik-e. Ezenkívül azt is figyelik, hogy növekszik-e a kötelességüket végző emberek száma Isten házában, hogy egyre több olyan ember van-e, aki készségesen végez szolgálatot Istennek, és hogy egyre többen vannak-e, akik hajlandóak megtenni dolgokat Isten házáért. Figyelik azok társadalmi és iskolázottsági hátterét is, akik kötelességeket végeznek Isten házában, hogy milyen valójában az identitásuk és a társadalmi státuszuk. A megfigyelés révén azt látják, hogy egyre több ember hisz Istenben, az emberek száma növekszik Isten házában, és egyre többen hajlandóak lemondani családjukról, munkájukról és kilátásaikról, hogy Isten házában végezzék kötelességeiket. Amikor észreveszik ezeket a dolgokat, úgy érzik, hogy már nem maradhatnak közömbösek, és nekik is oda kell

szentelniük magukat Isten házában munkájának, be kell állniuk a kötelességet végzők sorába, taggá kell válniuk, hogy nekik is részükhöz lehessen a jövőbeni áldásokban. Bár végezhetik kötelességeiket Isten házában és játszhatnak ott szerepet, soha nem mondanak le kilátásaikról és sorsukról, a szívükben pedig folyamatosan számítóak maradnak. Mivel ennek a csoportnak, ezeknek az antikrisztusoknak ilyen ambícióik és beállítottságaik vannak, ez meghatározza, hogy hozzáállásuk Krisztushoz és Istenhez változni fog, ahogy Isten házában státusza és hírneve tovább növekszik. Ezért a kötelességeik végzése során egyrészt lendületesen terveznek, kalkulálnak és irányítanak a saját kilátásaik és sorsuk érdekében; másrészt Isten házában fejlődését is figyelik, annak külföldön és belföldön gyakorolt befolyását, azt, hogy fokozatosan növekszik-e a létszám, hogy az egyház mérete folyamatosan bővül-e, hogy az egyház kapcsolatban van-e a társadalom néhány közismert emberével, hogy szerzett-e bizonyos szintű hírnevet nyugaton, és szilárd alapot fektetett-e le. Folyamatosan figyelik ezeket a dolgokat, és érdeklődnek felőlük. Még azok az emberek is, akik nem vesznek részt az egyház munkájában és nem végzik a kötelességeiket, folyamatosan kalkulálnak saját kilátásaik és sorsuk érdekében, nagy kíváncsiságot mutatva az egyház fejlődése iránt. Így mind az egyház honlapján keresik ezeket az információkat, mind pedig az egyházon belül érdeklődnek ezekről a dolgokról. Amikor megtudják, hogy Isten házában munkája a tengerentúlon zökkenőmentesen terjed, és egyre ígéretesebbé válik, hogy a munka nyugaton egyre jobban terjed, a helyzet pedig javul, megnyugvást éreznek a szívükben. Vajon az, hogy megnyugvást éreznek, valódi változást jelez bennük? (Nem.) Noha megnyugvást éreznek, hozzáállásuk a megtestesült Istenhez, Krisztushoz csupán egy kicsit több „tisztelet” és csodálat, igazi alávetettség nélkül.

Amikor Krisztus a kontinentális Kínában munkálkodott, az antikrisztusok gyakran azon tűnődtek: „Vajon le lehet tartóztatni a megtestesült istent? Kerülhet-e a kormányzó hatóságok kezébe?” Amikor így gondolkodtak, kialakult bennük némi megvetés e „jelentéktelen ember” iránt. Amikor meghallották, hogy a megtestesült Istennek gyakran nincs hol laknia, nincs hová fejét lehajtania, és ott bujkál, ahol csak tud, hogy elkerülje az elfogatást, a megtestesült Isten iránti enyhe kíváncsiságuk és igencsak vonakodó „tiszteletük” teljesen darabokra tört. Amikor azonban meghallották, hogy a megtestesült Isten, Krisztus, az Egyesült Államokban van, a szabadság földjén, amely után az emberiség epekedik, irigységet éreztek a megtestesült Isten iránt – nem tiszteletet, hanem irigységet. De amikor azt hallották, hogy a megtestesült Istent nyugaton az emberiség elutasítja, rágalmazza, elítéli és megítéli, az antikrisztusok szíve mélyén a zűrzavar hullámai támadtak: „Te isten vagy, miért nem fogadnak el az emberek? Te isten vagy, miért nem fogad el téged a vallásos világ ahelyett, hogy annyi alaptalan szóbeszédet terjeszt rólad? Miért nem lépsz elő, hogy megvédd magad? Fel kellene fogadnod egy ügyvédi csapatot! Nézd meg azokat a rágalmazó és becsületsértő szavakat az interneten, azokat a vallásos világ által koholt pletykákat, amelyek olyan szörnyűnek tűnnek fel téged! Szégyelljük, hogy követünk téged, és még említeni is

kínos ezeket a dolgokat. Keleten és nyugaton is elítélnék téged, elutasít a vallásos világ, az emberiség és ez a világ. Meggyalázva érezzük magunkat, amiért téged követünk.” Ez az antikrisztusok mentalitása. Miközben a szívükben meggyalázva érezték magukat, megvetés és együttérzés is kialakult bennük – egy nagyon kelletlen együttérzés – e „jelentéktelen ember” iránt, ahogyan Őt a szemükkel és a szívükben látták. Hogyan jött létre ez az együttérzés? Azt gondolták: „Olyan nagyszerű munkát végzel, anélkül, hogy aggódnál a személyes nyereség vagy veszteség miatt, amit önzetlen odaadásnak tekinthetünk. Mi a célod azzal, hogy ilyen nagy szenvedést és megaláztatást viselsz el? Ha a logikára alapozunk, bizonyára jó ember vagy, különben hogyan tudtál volna elviselni ekkora megaláztatást és elszenvet ennyi fájdalmat? Ez nagyon szomorú és nem könnyű; bizonyára nagyon sértve érzed magad a szívedben.” Így egy kis részvétet éreztek Krisztus iránt. Eltűnődtek: „Ha én lennék, nem tudnék elviselni ilyen nagy szenvedést; megvédeném az igazamat az emberiség előtt. Egyrészt felfogadnék egy ügyvédi csapatot, hogy töröljék azokat a hamis pletykákat az interneten, másrészt pedig csodákat és csodatételeket mutatnék a vallásos világban, hogy lássák, ki az isten – ki igaz és ki hamis –, hogy befogjam azok száját, akik rágalmaznak és elítélnék, hogy megbüntessem és megleckéztessem őket. Vajon mernék ezt tenni még ezután is? Miért nem teszed ezt? Miért nem véded meg magad soha? Azért, mert nincs erőd, bátorságod vagy merészséged? Mi történik valójában? Lehetséges, hogy gyávaságról van szó? Ó, annyi minden van elrejtve a szívedben, elviselsz ilyen nagy igazságtalanságot és hallgatsz, továbbra is terjeszted a munkát, és türelmesen és komolyan beszélsz az emberekkel a gyülekezetben, ellátod őket, mégis mindig elképzeléseik vannak és lázadók. Biztosan szenved a szíved! Látva, hogy mindezt el tudod viselni, valóban nagyon jó ember vagy, aki megérdemli az együttérzést.” Így jött létre az együttérzésük. Ez az antikrisztusok együttérzése. Az antikrisztusok leleplezésének kezdetétől egészen mostanáig ez az egyetlen „jó”, amit tettek. Mennyire jól sikerült ez a „jó”? Vajon őszinte? (Nem.)

Az antikrisztusok követik Krisztust, és sok éven át elfogadták a szavakat, amelyeket Krisztus szólt, mégsem érezték soha megtiszteltetésnek, hogy ebben az életben elfogadhatták Krisztust Szabadítójuknak, és soha nem érezték megtiszteltetésnek, hogy úgy szenvedhetnek, ahogy Krisztus tette, a világ által elítélve és elutasítva, épp úgy, mint Krisztus. Ehelyett Krisztus szenvedéseire eszközként és bizonyítékként tekintenek, hogy megvethessék és megtagad hassák Krisztust. Nincs meg bennük a hajlandóság, illetve a hozzáállás, hogy mindezekben a szenvedésekben osztozzanak Krisztussal. Inkább szemlélődőként állnak, figyelve mindazokat a szenvedéseket, amelyeket Krisztus elvisel, figyelve, hogyan bánik az emberiség Krisztussal, és ezekre a megfigyelésekre alapozzák a Krisztussal való bánásmódjukat. Amikor Isten nevét hirdetik, és az evangelizációs munka fokozatosan terjed az egész emberiség körében, az evangéliumi munka kilátásai pedig ígéretesnek tűnnek, az antikrisztusok fokozatosan közelednek a megtestesült Istenhez, némi tiszteletet és irigységet érezve Iránta. Ugyanakkor nagy

erőfeszítéseket tesznek, hogy közelebb kerüljenek Isten házához, igyekeznek Isten házában tagjává, valamint Isten munkája terjedésének részesévé válni. Csak ennyi? Ilyen egyszerű? Nem; hozzáállásukat Isten házához és Krisztushoz az Isten házában zajló különböző munkaprojektek terjeszkedésének állapota alapján változtatják, és bármikor és bárhol így tesznek. Ha hallják, hogy az emberiség körében, különösen nyugaton, egy bizonyos fajhoz tartozó emberek azt mondják: „Ezek a szavak valóban Isten szavai, valóban hatalommal bírnak! Isten szavaiból látjuk Isten lényegét, biztosak vagyunk benne, hogy ez a hétköznapi ember Isten, és ez az út az igaz út”, az antikrisztusok titokban örvendeznek a szívükben: „Szerencsére nem mentem el, valóban ez az igaz út! Nézzétek, még a nyugatiak is arról beszélnek, hogy hol van a megtestesült isten. Többet kellene hallgatnom a szavait, sietnem kell, hogy hallgassam a prédikációkat!” Ebben a pillanatban az antikrisztusok úgy érzik, hogy Isten hangja olyan gyönyörű, olyan megtisztító a lelkük számára, és úgy érzik, hogy ezt meg kell becsülni. Amikor azonban Isten háza időnként visszaesésekkel szembesül munkájának a tengerentúlon és az emberiség körében történő terjesztése során, vagy amikor külső erők megzavarják, befolyásolják vagy akadályozzák Isten házában munkáját, illetve amikor Isten háza nehézségekkel szembesül, az antikrisztusok ismét elbizonytalanodnak a szívükben: „Hol van a megtestesült isten? Beszél vajon? Hogyan kezeli ezt az ügyet? Rendbe hozza isten a dolgokat? Vajon megijedt isten választott népe? Vannak-e olyanok, akik elhagyták isten házát? Vannak-e ismert vagy magasabb rangú emberek a külvilágból, akik felszólalnak vagy cselekszenek Isten házáért, illetve kiállnak érte? Úgy hallottam, hogy nincsenek ilyenek. Akkor mit kellene tenni? Vége isten egyházának? Ki kellene szállnom, amíg lehet?” Jelentős ez a zűrzavar? Ebben a pillanatban, amikor újra meghallgatják Isten prédikációit, azt gondolják: „Ne beszélj többé ezekről az üres szavakról, és ne beszélj ilyen fennköltlen. Most nem hallgatok rád. Isten házát bármelyik pillanatban elnyelheti a világ; mi haszna van ezeknek a szavaknak? Meg tudják menteni az embereket? Isten házában befolyása egy szempillantás alatt eltűnhet; egész népe pedig csak úgy szétszéled majd.” Már nem szeretik hallgatni, amit mondok. Maradt még tisztelet? Valami kis együttérzés? (Semennyi.) Mi marad? Csak a vágy, hogy figyeljenek és gúnyolódjanak. Egyesek a háttérben csúnya dolgokat mondanak, ártalmas szavakat beszélnek, és kárörvendenek Isten házában balszerencséjén: „Szerintem baj van készülődben, nem hiszem, hogy szilárdan meg tudsz állni. Van-e bármi haszna azoknak az igazságoknak? Hatékonyak-e a te szavaid? Most mi a helyzet? Elérkezett a baj, ugye?” Felszínre tör a démoni oldaluk. Hát nem pont ugyanazt teszik az antikrisztusok, amit az ördögök tennének? Még a legalapvetőbb emberi erkölcsök is hiányoznak belőlük; teljesen elvetemültek, és azt a kezet harapják meg, amelyik eteti őket! Isten házából esznek, élvezik Isten szavainak táplálékát, élvezik Isten oltalmát és kegyelmét, azonban a baj első jelére a kívülállók oldalára állnak, elárulják Isten házában érdekeit, és kárörvendenek annak balszerencséjén. Mik ők, ha nem ördögök? Ízig-vérig ördögök! Amikor látják, hogy Isten háza lendületre kap, egyből „térde rognak” a megtestesült

Isten színe előtt, mintha Isten követői lennének. Amikor viszont azt látják, hogy a Sátán ostromolja és kárhoztatja Isten házát, már nem borulnak le Isten előtt. Ehelyett büszkén és magabiztosan állnak, mivel úgy vélik, túl méltóságteljesek ahhoz, hogy bárki előtt is letérdeljenek, és türelmetlenül várják, hogy gúnyolódhassanak rajtad. A beszédük hangszíne és hangereje is felerősödik, amikor hozzád szólnak, hivatalosan kezdenek beszélni, abnormálisan kezdenek viselkedni, a démoni viselkedésük előjön, és gyorsan változnak. Mondd meg Nekem, mikor fogják ezek az emberek félni Istent? (Soha.) Pontosan így van, ez nagyon igaz állítás. Ezek az emberek a Sátán ivadékai; soha nem fogják félni Istent, mert nem fogadják el az igazságot – ők a Sától való. Ez a Sától való antikrisztusok sátáni természetlényege, förtelmes arca. Mindig készen állnak Isten házában kigúnyolására, mindig keresik az alkalmat, hogy nevetségessé tegyék a megtestesült Istent, folyton olyan anyagot készítenek és gyűjtenek, amellyel megtagadják Krisztust és tagadják Isten lényegét, és mindig készek a kívülállók oldalára állni és elárulni Isten házában érdekeit. Minél több baj éri Isten házát, az antikrisztusok annál boldogabbak és örömtelibbek. Amikor a testvérek normálisan tudják végezni a kötelességeiket és Isten házában minden rendben van a munkával kapcsolatban, akkor kényelmetlenül és elégedetlennek érzik magukat, azt kívánva, hogy azonnal baj érje Isten házát, remélve, hogy Isten házában munkája nem halad zökkenőmentesen, hogy visszaesésekkel és akadályokkal találkozik. Röviden, ha Isten házában minden jól megy, a testvérek pedig normálisan tudják végezni a kötelességeiket és az igazságalapelvek szerint tudnak cselekedni, az antikrisztusok nem találnak örömet a szívükben. Amikor a testvérek hallgatnak Isten szavaira, az Ő szavai szerint gyakorolnak, nagyként tisztelik Istent és Krisztust, tudnak tanúságot tenni Krisztusról és tudják magasztalni Őt, akkor az a legelviselhetetlenebb időszak az antikrisztusok számára, az az idő, amikor a leginkább megítélik és gyötrik őket.

Az antikrisztusok érdeklődnek Isten házában különféle hírei iránt. Ha sokáig nem tudják meg, hogyan halad előre Isten háza evangelizációs munkájának terjesztése, hogyan fejlődnek Isten házában a különböző szakmai feladatok, zökkenőmentesen haladnak-e, növekszik-e a létszám a tengerentúlon, bővül-e az egyház mérete, alapítottak-e gyülekezeteket különböző országokban, illetve ha nem hallanak arról, hogy több törtető vagy a társadalomban elismert ember lép be Isten házába, akkor úgy érzik, hogy a megtestesült Istenben hinni unalmas és érdektelen. Nem figyelnek többé a megtestesült Istenre, és még azt is fontolóra veszik, hogy más, élénkebb vagy befolyásosabb felekezetekhez csatlakoznak. Ha azonban időnként jó híreket hallanak Isten házáról, például a testvérek tanúságtételeiről készült videókról, amelyek érdeklődést váltanak ki és jelentős figyelmet keltenek bizonyos emberi jogi szervezetekben, akkor a szívüket boldogság, remény és öröm tölti el. Ha például Isten háza figyelmet vagy tájékoztatást kap egy ismert csoporttól, még örömtelibbek és izgatottabbak lesznek: „Úgy tűnik, ez a hétköznapi ember egyáltalán nem is olyan egyszerű; úgy néz ki, hogy valami nagyszerűt fog véghez vinni!” Ha az egyház nevét

szerencsésen megemlíti egy kiemelkedő személyiség vagy akár egy vezető, az antikrisztusok még jobban felpozícionálnak: „Meghoztam a legnagyobb és legpontosabb döntést ebben az életben, mégpedig azt, hogy mindenható istent követem. Mostantól elhatároztam, hogy soha nem hagyom el mindenható istent, istenként kezelem és tisztetem őt a szívemben, mert X. Y. vezető is ezt az istent tiszteli. Ha ő tiszteli, akkor nekem is tisztelnem kell. Ezt az istent vezetők nevezték meg és ismerték el, tehát mit bánhatok, ha hiszek benne és követem őt? Vajon nem kellene még elszántabban követnem őt? Elhatároztam, hogy mostantól soha többé nem játszom el azzal a gondolattal, hogy elhagyjam mindenható isten egyházát. Jól kell teljesítenem, több szenvedést kell elviselnem, nagyobb árat kell fizetnem, többet kell tanácskoznom a testvérekkel, amikor dolgokat teszek, és követnem kell, amit az egyház mond. Lehet, hogy a jövőben, ahogy az egyház bővül, és nagyobb hírnévre tesz szert, magas rangot kaphatok és kitűnhetek!” Ezen gondolkodva örülnek a szívükben: „Olyan jó, olyan pontos döntést hoztam! Milyen okos vagyok! Korábban még arra is gondoltam, hogy elmegyek – milyen ostoba és tudatlan voltam akkoriban! Fiatal és impulzív voltam, hajlamos voltam rossz döntéseket és ítéleteket hozni. Most, hogy már idősebb vagyok, stabilabb lettem és tudom, hogyan rejtőzzek el, és végre látok reményt. Szerencsére nem mentem el, nem hittem el azokat a pletykákat, így azok nem vezettek félre és nem befolyásoltak. Ez elég veszélyes volt! A jövőben óvatosabbnak kell lennem. Úgy tűnik, ez az ember rendkívüli, és jól kell bánnom vele!” Izgatottan és impulzívan vettek néhány egészségügyi terméket és néhány szép dolgot, hogy felajánlják, és ezt írták rájuk: „Az én szeretett Istenemnek szentelve, a következő tételekkel.” Így írták alá az alján: „Külön bemutatva, tisztelettel benyújtva X. Y. által, ekkor és ekkor keltezve”. Ez különleges és értékes ajándék volt, mögötte azonban egy történet, egy hátsó szándék áll. Vajon ezt hallva nem azt mondanátok, hogy: „Szóval így fogod fel az emberek Istennek adott felajánlásait?” Nem arról van szó, hogy így fogom fel, és nem minden ember cselekszik így, és nem is minden felajánlás jön ilyen indítékkal. Azonban tagadhatatlan, hogy egyes emberek adományainak felajánlását csakugyan ilyen szándék és ilyen háttér befolyásolja és vezérli. Objektív szemlélet ez? (Igen.)

Amikor az antikrisztusok mindent kikalkulálnak az elméjükben, elsődleges szempontjuk az önérdek. Önzőek és megvetendőek, mindenben megvannak a saját számításaik. Ami Isten házában a különféle feladatok előrehaladását illeti, a legtöbben azok közül, akik az igazságra töreksenek, valamint a hétköznapi hívők többsége nem kíván tudni vagy érdeklődni az ilyen dolgokról, mivel az ilyen általános ügyeknek az ismerete nem releváns az igazságra való törekvés szempontjából. Semmi haszna annak, ha tudatában vagy ezeknek; nem jelenti azt, hogy rendelkezél élettél vagy az igazsággal, és az ezekről való tudatlanság sem jelenti azt, hogy csekély az érettséged. Ezek az ügyek nem kapcsolódnak az igazsághoz, és semmilyen módon nem segítik az igazság megértését vagy az istenfélelem elérését. Ez egy olyan szint, amelyet a józan ésszel bíró emberek elérhetnek. Az antikrisztusok azonban makacsul ragaszkodnak ezekhez a dolgokhoz, a

legfőbb igazságként kezelve őket. Érdeklődnek és információkat gyűjtenek ezekről a dolgokról. Miután információt gyűjtöttek ezekről a dolgokról, nem tartják meg egyszerűen maguknak; mindenfelé terjesztik, úgy véelve, hogy minden testvér kíváncsi ezekre a dolgokra, holott a valóságban sok embert nem érdekelnek. Én Magam ritkán érdeklődöm az ilyen dolgok iránt. Ha történetesen olyasvalakivel találkozom, aki érintett, talán elbeszélgetek róla, de nem keresem fel aktívan az embereket, hogy érdeklődjek. Csupán egyetlen olyan helyzet van, amikor mégis érdeklődöm: azzal kapcsolatban, hogy miként kellene elvégezni bizonyos munkákat, a munkátok előrehaladásáról, illetve arról, hogy vannak-e problémák vagy hibák. Csak ebben az esetben érdeklődöm, de ezt leszámítva, kíváncsiságból vagy aggodalomból egyáltalán nem érdeklődöm. Az érdeklődésem csak a munkára vonatkozik, nem pedig az információ forrására vagy a kíváncsiságra. Az antikrisztusok, akik nem szeretik az igazságot, szívesen mélyednek el ezekben a dolgokban, és konkrét céljuk van azzal, hogy ezt teszik. Külső helyzeteket és környezetet használnak fel, beleértve az egyház körülményeit különböző időszakokban és a különböző felekezetek, fajok és etnikumok körében, hogy megítéljék Isten munkájának helyességét vagy helytelenségét, sőt annak megítélésére, hogy Krisztus Isten-e. Miféle teremtmények ők? Hisznek-e Istenben? Nyilvánvaló, hogy álhívők. Bármennyi igazságról beszélsz is, nem hallják meg, illetve nem értik meg azt. Mindazonáltal nagyon részletesen érdeklődnek az egyház külső értékeléseiről, valamint arról, hogy milyen az egyház helyzete és milyenek a körülményei a különböző országokban, jóformán megkülönböztethetetlenül az álhívőktől. Ezek az álhívők megnyilvánulásai, akiknek titkos terveik vannak. Vannak ilyen emberek körülöttetek? Lehet, hogy nem vettétek észre. Minden alkalommal, amikor összegyűlünk és leleplezzük az antikrisztusok különböző lényegeit, ezeknek az embereknek egy része elítéltetik. Ha egyszer lelepleződtek, a valódi énük visszahúzódik, és nem mernek megmutatkozni. Különösen e közlés után, egyesek már nem mernek majd érdeklődni többé. De bár lehet, hogy közvetlenül már nem mernek kérdezni, a háttérben továbbra is pletykát gyűjtenek. Abbahagyják a kérdezősködést a testvérek között, azonban titokban az interneten érdeklődnek. Emellett mindent megtesznek, hogy kiderítsék, mit gondolnak és mondanak az egyházunkról a nem hívők, a felekezetek és a nyugati országok, szinte úgy, mintha megőrültek volna. Nem tébolyodott dolog ez egy kissé? Megszállottak, nem tudnak mit kezdeni magukkal. Azokkal az emberekkel, akik nem szeretik az igazságot és idegenkednek az igazságtól, nem lehet érvelni.

Az imént azt lepleztük le, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak az egyházzal és a hús-vér testtel, amelyben Isten megtestesült, az egyház körülményeinek, valamint Isten munkája terjesztésének megfelelően. Ez az egyik aspektusa annak, hogy a hangulatuktól függ, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal. Vajon ezek a dolgok, amelyekről beszéltem, megtörténnek az egyházban? Komoly dolgok ezek? Érdeemes megemlíteni őket? (Igen.) Milyen érték rejlik abban, hogy beszélgetünk ezekről a dolgokról? Vajon azt jelenti, hogy miután ezt hallották, egyesek már nem mernek érdeklődni ezekről a dolgokról, nem mernek többé kíváncsiak lenni az egyház helyzetére

és körülményeire? Ez az egyetlen érték? (Nem.) Akkor milyen érték rejlik abban, hogy leleplezzük ezeket a dolgokat? Milyen igazságot kell az embereknek megérteniük ebből? Ha még nem gondoltatok erre, akkor tartózkodhattok a beszédőtől. A végén közölni fogom veletek. Ezek a dolgok túlságosan távol állnak tőletek, így lehet, hogy nehéznek találjátok azonnal megfogalmazni őket. Össze kell szednetek a gondolataitokat és rendszereznetek kell a nyelveteket; lehet, hogy nem tudjátok, hol kezdjétek, vagy nem vagytok képesek világosan kifejezni. Túl kevés dolgot értenek meg az emberek, ez nagyon szánalmas. Az, hogy nem tudjátok világosan elmagyarázni egy dolog lényegét és okát, annak a jele, hogy nem látjátok át a dolgokat.

Amikor az emberek a mennyei Istenben hisznek, amikor feláldozzák magukat Istenért, valamint Érte végzik kötelességeiket, akkor azt lehet mondani, hogy az egyház, Isten háza és Isten alapvetően ugyanazt a fogalmat jelenti számukra. A kötelesség végzése az egyházban Istenért való önfeláldozásnak számít; Isten házáért tenni ugyanaz, mint az egyházért tenni, és ez egyben Isten iránti hűség, valamint Isten megbízatásának elfogadása is. Ezeket egymással felcserélhető módon lehet tárgyalni, és egyetlen koncepciónak tekinthetők. Amikor azonban Isten hús-vér testté lesz, és hétköznapi emberként jelenik meg, akkor a legtöbb ember számára az egyház, Isten háza és Isten (azaz Krisztus) könnyen elválaszthatóvá válik. Az emberek azt gondolják: „Az egyházért tenni dolgokat ugyanaz, mint Isten házáért, Istenért tenni; Isten házáért tenni dolgokat az ember kötelességvégzését jelenti. Amikor azonban arról van szó, hogy Krisztusért kell tenni valamit, abban nem vagyok olyan biztos. Ez nem azt sejteti, hogy egy embert szolgálok? Valahogy úgy tűnik, mintha egy emberért dolgoznék.” Sokaknak nehéz a szíve mélyén egyértelműen megkülönböztetni és összekapcsolni ezt a három dolgot. A legtöbb ember alapvető elképzelése arról, hogy amikor Isten házában a kötelességeit végzi, kinek is végzi azokat, a következő: amikor az egyházon belül végzi a kötelességeit, akkor annak az entitásnak a kedvéért végzi a kötelességeit, amely az egyház, ez a megnevezés. Akkor vajon ki az egyház úgynevezett felettese? Természetesen a mennyei Isten, ami mindenki fejében megkérdőjelezhetetlen. Az Isten házáért való cselekvést a legtöbb ember a testvérek címének és csoportjának szolgálataként értelmezi, és ez minden bizonnyal a kötelességvégzés kategóriájába sorolható; ez az ember kötelességvégzése, amely természetesen Isten felé is irányul. Ezért az emberek fejében az egyház, a testvérek és Isten háza közé egyenlőségjelet lehet tenni, mindegyik a homályos mennyei Istenre irányul. Mire utal ez? A legtöbb ember – akár a kötelességeit végzi, akár ügyeket intéz Isten házában – az egyházért, mint megfoghatatlan intézményért, a testvérek kézzelfogható csoportjáért, és különösen a homályos, láthatatlan mennyei Istenért teszi ezeket – e háromért végzi a kötelességeit. Ami a megtestesült Istent illeti, Őt az emberek az egyház tagjának tekinthetik, vagy a legfelsőbb vezetőnek a testvérek között, és természetesen egyesek Isten házának szóvivőjeként vagy képviselőjeként is értelmezik Krisztust. Ezért sokak számára nagyon homályos annak koncepciója, hogy kiért végzik kötelességeiket az egyházban. Ha

például valakit arra kérnek, hogy tegyen meg valamit a testvérekért, illetve nyújtson szolgálatot, akkor teljesen indokoltnak érzi, hogy megtegye azt. Vagy ha arra kérik, hogy az egyházért vagy Isten házáért tegyen valamit, örömmel megteszi, mert úgy érzi, ez tagadhatatlan kötelessége. Ha azonban a megtestesült Krisztus bízta meg hasonló feladattal, elkedvetlenedik: „Egy emberért végezzek munkát? Nem azért kezdtem istenben hinni, hogy embereket szolgáljak; azért jöttem, hogy a kötelességemet végezzem. Nem azért vagyok itt, hogy valakit kiszolgáljak, nem azért vagyok itt, hogy szolgáljak vagy szolgálatot végezzek valakinek!” Az egyházban sok ember végzi a kötelességét. Ha megkéred őket, hogy tegyenek valamit az egyházért, tegyenek valamit Isten házáért vagy a testvérekért, örömmel fogadják el ezeket a feladatokat, mert úgy érzik, hogy szilárd alapjuk van arra, hogy megtegyék. Milyen alap? „Ezt istentől fogadom el; ez az én kötelességem, az én felelősségem.” Amikor azonban a megtestesült Isten kéri, hogy tegyenek meg valamit, eltűnik az elméleti alapjuk, miszerint „istentől fogadom el”, vonakodóvá és boldogtalanná válnak, nem hajlandóak megtenni. Úgy gondolják: „Ha ez az egyházért van, rendben van, mert olyasvalaki vagyok, aki az egyházért dolgozik; ha a testvérekért van, az szintén rendben van, hiszen mindannyian isten házához, istenhez tartoznak; ha isten házáért van – mivel az »isten háza« név olyan szent, oly nagyszerű és nemes –, akkor isten házáért tenni dolgokat tökéletesen indokolt, továbbá dicsőséget és elismerést hoz. De egy olyan jelentéktelen emberért tenni valamit, mint amilyen te vagy, az micsoda? A kötelességem végzése? Nem tűnik helyesnek vagy helyénvalónak. Ez nem a kötelességem végzése, és nem is munka. Hogyan kellene ezt kezelnem?” Dilemmával állnak szemben, és bizonytalanok, hogyan kezeljék azt. Tépelődnek: „Ez nem munka, nem is a kötelességem végzése, és biztosan nem szolgálja a testvérek javát. Ha megkérsz, hogy tegyem meg neked, rendben, egyszerűen megteszem, de nem leszek boldog vagy elégedett emiatt. Nem tűnik helyesnek vagy helyénvalónak! Ki fog emlékezni rá, vagy ki fogja tudni, hogy mit teszek érted? Elnyerhetem vele bárkinek a tetszését? Kapok-e érte valami jutalmat? Vajon a kötelességem végzésének számít ez? Az igazságalapelvek szerint meg kellene-e tennem?” Szívükben kelletlenek, kényelmetlenségnek, szükségtelennek érzik, mintha olyan feladatot fogadnának el, amit nem kellene. Zaklatottnak érzik magukat és vonakodva teszik meg, miközben valamilyen hasznot remélnek, sőt még hangot is adnak ennek: „Nem akarom ezt megtenni”, nagy vonakodást tanúsítva. Azt mondom, ha nem akarod megtenni, akkor nem kell. Senkit sem kényszeríték arra, hogy személyes feladatokat végezzen Nekem. Ha meg akarod tenni, tedd meg; ha nem, akkor találok majd valaki mást. Aki hajlandó, azt fogom megkérni. Hát nem egyszerű? Ennyi követővel Isten házában könnyű találni olyat, aki hajlandó és kész elvégezni a munkát. Tudok találni ilyen embert. Nem lényeges, hogy téged válasszalak; ez igen egyszerű! Nehéz Isten házában olyasvalakit találni, aki megbízható, jámbor, és képes kezelni a feladatokat? (Nem.) Bár a magánéletben egyetlen emberrel sem alakítottam ki különösebben szoros vagy jó kapcsolatot, és az elmúlt harminc év alatt személyes barátságaim vagy mély érzelmi kapcsolataim sem

voltak, mégis mindenki az Én összes szavamat ette, itta és hallgatta a Mindenható Isten Egyházában. Ezek az emberek, akár lényegükben, akár a szívük mélyén, akár a felszínen, akár szóban, hisznek Bennem és követnek Engem. Bár közvetlenül senkinek sem adtam különleges előnyöket vagy ígéreteket, illetve senkit sem dicsértem vagy léptettem elő közvetlenül, mindenki, aki kezdettől fogva mostanáig követett Engem, bőségesen evett és ivott Isten szavaiból. Az Általam elmondottak révén, akár bizonyos igazságokat értettek meg ezek az emberek, akár a magaviselet doktrínáit értették meg, nem nyertek-e mindannyian elég sokat? (De igen.) Ebből a szempontból nem kellene, hogy bármivel is tartozzak nektek, igaz? Nem kellene ezt mondanom, de ezt itt ma meg kell említenem. Nem ti lennétek azok, akik Nekem tartoznak? (De igen.) Ha tehát személyesen kérem meg valamelyikőtöket, hogy tegyen meg valamit, nem szabadna vonakodnotok, igaz? (Készségesek vagyunk.) Mindegy honnan nézzük, ha megkérlek benneteket, hogy tegyetek meg valamit, kell-e hízelegnem vagy törleszkednem, illetve kellemes szavakkal és ígéretekkel szolgálnom nektek? (Nem.) Egyesek azonban vonakodnak, mondván: „Miért olyan lelombozó az, hogy érted tegyek meg valamit? Nemcsak, hogy nincs haszna, de még fárasztó és problémás is!” Hogy érzitek magatokat, amikor ezt halljátok? (Fel vagyunk háborodva.) Ha egy hétköznapi, a világ szemében jelentéktelen embert meglátogatna egy magas rangú tisztviselő, aki megbízná egy feladattal, az illető mindenféle módon próbálna hízelegni neki, túláradó örömet és megtiszteltetést érezve, és egész életében soha nem felejtene el ezt az apró ügyet. Ha az emberek képesek így bánni egy rangos emberrel, miért nem képesek ugyanezt megtenni Krisztusért? Miért elérhetetlen ez számukra? Hogy lehet ez? (Azért, mert az emberek eredendően ellenségesek Istennel szemben.) Így van; ez csakis ezt bizonyítja. Az emberek összeférhetők lehetnek egy magas státuszú sátánnal, ugyanakkor szívből megvetik Krisztust, ellenállnak Neki, elutasítják, megtagadják és elhagyják Őt. Ha arra kérik őket, hogy hajoljanak meg és egy ördögöt imádjanak, boldogan térden csúsznak, ha viszont Krisztusról van szó, erről a hétköznapi emberről, akitől oly sokat kaptak, még arra sem hajlandók, hogy felálljanak és beszéljenek, vagy egyenlő félként lépjenek kapcsolatba Istennel. Milyenek az ilyen lények? Ördögök, nem emberek. Később megkértem valaki mást, hogy intézze el a feladatot, és ez az illető rendben volt. Az az ember, aki ezt az üzenetet továbbította, ezt mondta: „Az illető, aki ezúttal a feladatot intézi, igazán boldog, nagyon szívesen tesz valamit Istenért.” Azt mondtam: „Rendben, ha készséges, az jó. De mi olyan nagy szám egy ilyen kis feladat elvégzésében? Ez elvárt, nem kell üzenetet küldeni, hogy bejelentsék.” Mit gondoltok erről az üzenetről, amit továbbítottak? Hogy érzitek magatokat, amikor halljátok? Nem hagy hidegen benneteket? (De igen.) Miért hagy hidegen? (Azért, mert ez olyasmi, amit az embereknek meg kell tenniük, ők azonban megpróbálják behízelegni magukat Isten előtt, mintha azzal, hogy tesznek valamit Érte, hatalmas szívességet tennének Istennek.) Szóval miféle ember az, aki ezt mondta? Mi a helyzet a jellemével? (Gyenge jelleme van, hiányzik belőle a lelkiismeret.) Ez az emberi mivolt hiánya.

Egyesek szíve mélységesen megfődik, amint Isten kegyelméről, áldásairól hallanak, valamint arról, hogy Isten gondoskodik az emberről, és szüntelenül köszönetet mondanak Istennek: „Isten annyira szereti az embert!” Túláradóan izgatottak! Valahányszor említésre kerülnek ezek a témák, az ilyen embereknek a szeme megtelik könnyel, szívük felkavarodik és elhatározzák, hogy szorgalmasan Istenért áldozzák magukat. Amikor azonban arra kéri őket, hogy tegyenek meg valami kis semmiséget ezért a látható és kézzelfogható, megtestesült Istenért, végtelenül megalázottnak, vonakodónak és kelletlennek érzik magukat. Mi történik itt? (Ők egy homályos Istenben hisznek, nem pedig a megtestesült Istenben. A homályos mennyei Istent nagyszerűnek tartják, a megtestesült Istent viszont jelentéktelennek tekintik.) Úgy hallottam, hogy egyesek szívesen pucolnak cipőt, mosnak zoknit, sőt még mosást is végeznek a testvéreknek, de amikor arra kéri őket, hogy tegyenek meg valami kis semmiséget Krisztusért, nem hajlandók. Mások látni sem bírják ezt, és azt mondják: „Mi baja ennek az embernek? Inkább tesz meg dolgokat a testvérekért, mint Krisztusért. Miféle ember az ilyen?” Egyesek, amikor megbízom őket egy feladattal, hogy Isten házában alapelvei és az egyház előírásai szerint járjanak el, azt hallva nem veszik komolyan. Azt mondják: „Miről beszélsz? Meg kell kérdezni a testvéreket; figyelembe kell venni a testvéreket, hogy a többségük javát szolgálja.” Például néhány embert a gyümölcsfák ültetésének felelősségével bíztam meg, és arra is utasítottam őket, hogy látogassanak el a piacra, hogy megnézzék, milyen fajta gyümölcsfák alkalmasak a termesztésre ezen a területen. Egyrészt megfelelőnek kell lenniük a helyi éghajlathoz és talajhoz, másrészt pedig meg kell néznünk, hogy a helyiek milyen gyümölcsöket tartanak magas tápértékűnek, és azokat kell kiválasztani, hogy a megfelelő mennyiségben ültessük őket. Miután befejeztem a beszédet, hogyan kellene cselekedniük azoknak, akik hallottak Engem? (Azonnal végre kell hajtaniuk, amit kértél.) Hogyan kellene végrehajtaniuk? (Utána kell nézniük a vonatkozó információknak, meg kell kérdezniük hozzáértő embereket, meg kell ismerniük néhány részletet, majd végre kell hajtaniuk.) Az ilyen módon való végrehajtás az Én utasításaim követése, amelyek szerint figyelembe kell venni a helyi éghajlatot, valamint azt is ellenőrizni kell, hogy melyek a tápláló gyümölcsök. Nos, szerintetek átfogóak és gyakorlatiasak voltak az Én szempontjaim? Mégis, hogyan hajtották őket végre azok, akik hallották a szavaimat? Az összes testvér véleményét kikérték a helyi gyülekezetben, mindenkitől megkérdezték, hogy milyen gyümölcsöket szeret enni, majd összesítették az emberek kedvenc gyümölcsseit, hogy mennyiség és arány szerint ültessék azokat. Így hajtották végre. Kikérték a testvérek véleményét; ezt a csoportot, ezt a címet tartották a legfelsőbbnek a szívükben. A testvérek szolgálata a kötelességük rendeltetése és célja. Úgy vélik, hogy a testvérek szolgálata Isten házában szolgálata, Isten házában szolgálata pedig a testvérek szolgálata. Ha a testvérek boldogok és elégedettek, akkor Isten is boldog és elégedett. A testvérek Isten teljeskörű képviselői, az igazság szimbólumai, valamint Isten szóvivői. A testvéreké az utolsó szó; ők a fő támasz Isten házában. Ezért bármit is tesznek, az nem választható el a testvérek

címétől és csoportjától. Annak, aki Isten házában tesz dolgokat vagy végzi a kötelességét, csak a testvérek számítanak a szolgálata megfelelő tárgyának. Így hajtották végre; amit Én mondtam, az nem számított. Bármilyen részletesek is voltak az utasításaim, számukra azok csak üres doktrínák, pusztá szlogenek voltak. Úgy hitték, hogy a legfőbb igazság az, ha megengedik a testvéreknek, hogy teljes mértékben kifejezhessék véleményüket, ha bőséges szólás- és döntésjogot biztosítanak számukra, valamint ha demokráciát gyakorolnak Isten házában. Mindegy volt, hogy mit mondtam, ők így látták: „Te csak vaktölténnyel lövöldözzöl, átmész a formaságokon, ezután pedig már a testvérek dolga, nem a tiéd. Félreállhatsz! Hogy mit eszünk és iszunk, ahhoz semmi közöd; csak add a pénzt, és ennyi. Van ételünk és italunk, és ez a legfőbb igazság. Isten házáat szolgálni, a testvéreket szolgálni, boldoggá tenni a testvéreket, lehetővé tenni számukra, hogy teljes emberi jogokat és szabadságot élvezzenek, ez a legfőbb igazság.” Miféle emberek ezek? Nem ezt tennék az antikrisztusok? Az első megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, az, hogy elítélik és tagadják az igazságot; majd találnak egy sor alternatív elméletet és szlogent, amelyekről úgy tartják, hogy életképesek és a megvalósítás szempontjából is megállják a helyüket, nyilvánosan semmibe veszik az igazságot, nyilvánosan elítélik és elutasítják Krisztust. Az ilyen kis dolgokban táruulnak fel az antikrisztusok. Olyan emberek ők, akik elfogadják az igazságot? (Nem.)

Gyakran hallom, hogy egyesek azt mondják: „Ó, nézd, milyen zaklatottak a testvérek”; vagy: „Ó, nézd, milyen boldogok a testvérek”; vagy: „Ó, nézd, mennyire le vannak sújtva a testvérek; igazán szenvednek.” Miért ilyen magas a testvérek státusza a szívükben? Miért szeretik annyira a testvéreket? Ahhoz, hogy ennyi embert szeressenek, mekkora szívüknek kell lennie? Hát jó; akkor mondok valamit, te pedig azt teszed, amit mondok, rendben? Annyi embert be tudsz fogadni, egy Hozzám hasonló ember hozzáadása nem lehet probléma, igaz? Vajon Engem is be kellene tudnod fogadni? Ezzel szemben, nem tudják befogadni azt, amit mondok, és Engem sem tudnak befogadni. Az összes testvért be tudják fogadni, a gyülekezetből mindenkit be tudnak fogadni, de Krisztust egyszerűen nem tudják befogadni. Miféle teremtmény az ilyen? Emberi lény? Méltó egy ilyen ember arra, hogy Krisztus követője legyen? (Nem.) Akkor hogyan kellene jellemeznünk? (Ördöggént, antikrisztusként.) Vajon Isten házában nem értelmezik félre a demokratikus választások fogalmát? A testvérek bevonása Isten házában ügyeibe, hagyni, hogy kifejezzék véleményüket, hagyni, hogy vezetőket válasszanak meg és bocsássanak el, valamint hagyni, hogy döntéseket hozzanak – úgy gondolják, hogy Isten házában a testvérek a legfelsőbbek? Vajon ez nem a demokratikus választások félreértelmezése Isten házában? Mi a demokratikus választások alapelve? Az, hogy a testvéreknek lehetőségük van demokratikusan szavazni, azt jelenti-e, hogy övék az utolsó szó? Vajon azt jelenti, hogy megengedjük, hogy az emberek romlott beállítottságaié legyen az utolsó szó? Azt jelenti, hogy hagyjuk, hogy ördögök és sátánok kezében legyen a hatalom? Nem, ez azt jelenti, hogy a testvérek szívében megértett igazságnak engedjük át a

hatalmat, nem pedig maguknak a testvéreknek, ezeknek a természetes és romlott embereknek. Nem azt jelenti, hogy hagyjuk, hogy az indulatosság, az emberi elképzelések, az emberi lázadás és ellenállás, valamint az emberek elvetemült beállítottságai gyakorolják a hatalmat – azt jelenti, hogy hagyjuk, hogy az igazság gyakorolja a hatalmat. Egyesek azt kérdezik: „Miért végződnek úgy egyes gyülekezeti választások, hogy végül antikrisztusokat választanak meg, illetve miért hoznak gyülekezeti vezetők és dolgozók rossz döntéseket?” Azért, mert az emberek érettsége túl alacsony; nem értik az igazságot és nem tudják megkülönböztetni az embereket. Az egyházi választások alapelve azonban az igazságalapelveken alapul; az igazságra épül. Tehát ezek az antikrisztusok – akiknek nincs lelki megértésük – tévesen mit hisznek? Úgy vélik, hogy Isten házában a testvéreket tisztelik nagyként, hogy a testvéreket magasztalják fel, valamint hogy Isten szemében a testvérek címe és csoportja tekintendő tiszteletreméltónak. De valójában tiszteletreméltók-e a testvérek? Birtokolják-e az igazságot? A legtöbb testvér nem birtokolja az igazságvalóságot, a cselekedeteikből hiányoznak az alapelvek, sőt még káoszt is okozhatnak Isten házában különböző munkaprojektjeiben. Ha nem lenne a Fennvalótól érkező beavatkozás, valamint a problémák időben történő kijavítása és megoldása, vajon ezek a testvérek jól tudnák végezni a kötelességeiket? Nemcsak hogy nem tudnák jól végezni a kötelességeiket, hanem sok megzavarást és akadályozást is okozhatnának. Rendelkeznek-e ezek az emberek az igazsággal? Méltók-e arra, hogy nagyként tiszteljék őket? Nem méltók. Akkor mégis miért viselkednek így az antikrisztusok? Ez a veleszületett természetük. Ürügyet találnak arra, hogy megtagadják az igazságot és elítélik Krisztust – hát nem ez a veleszületett természetük? A Sátán természete van bennük; ez hajtja őket irányíthatatlanul!

A mai közlés fő témája az, hogy a hangulatuktól függ, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal. Minden aspektusa annak, amiről beszélünk, az antikrisztusok hangulatával kapcsolatos. A felszínen ez így tűnik, de valójában hogyan alakul ki ez a hangulat? Ezt az antikrisztusok romlott beállítottsága és lényege határozza meg. Mivel antikrisztusi lényeggel rendelkeznek, mindenféle gondolatokat alkotnak, e különféle gondolatok irányítása alatt pedig különböző elképzeléseket, nézőpontokat, szempontokat és álláspontokat alkotnak, és ezáltal különböző hangulatokat idéznek elő. Miután ezek a hangulatok kialakulnak, az antikrisztusok a mennyei Istent és a földi Istent – Krisztust – különböző módokon, különböző módszerekkel és hozzáállásokkal kezelik. Ezekből a módokból, módszerekből és hozzáállásokból van elég annak bizonyítására, hogy az antikrisztusoknak az igazságtól idegenkedő, az igazsággal szemben ellenséges, Krisztust tagadó és Krisztust elítélő lényege van. Valahányszor az igazságot, valamint a megtestesült Isten lényegét és identitását érintő kérdésekkel szembesülnek, tudatosan állnak szemben Istennel, és Isten ellenségeinek szerepét játsszák. Amikor semmi sem történik, Isten nevét kiáltják, sőt állandóan az „istenem, én istenem” kifejezésre hivatkoznak beszédükben. Mindennek, amit mondanak, egy felkiáltással kell kezdődnie: „istenem, nézd”, „istenem, te tudod”, „istenem, hallgass meg”, „istenem, van

egy problémám”, „istenem, ez a helyzet”, és így tovább. Miközben „istent” szólítják, a szívük tele van elképzelésekkel, ellenségességgel és megvetéssel Krisztus iránt. Amikor az egyház, Isten háza és Krisztus különböző környezetekkel és körülményekkel szembesül, az antikrisztusok Krisztushoz és Istenhez való hozzáállása többször is megváltozik, különböző átalakulásokon megy keresztül. Amikor Krisztus követelményeket támaszt velük szemben, illetve kedvességet és barátságosságot tanúsít irántuk, akkor a hozzáállásuk meglehetősen gyengédnek és szelídnek tűnik; amikor Krisztus szigorú velük, megmetszi őket, akkor a hozzáállásuk Krisztushoz visszataszítóvá, utálatossá és megvetővé, sőt Vele szemben elkerülővé és elutasítóvá válik. Amikor Krisztus egyértelműen jutalmakat és áldásokat ígér nekik, akkor titokban örvendeznek a szívükben, sőt, kegyeibe férkőznek, törleszkednek, hízelegnek Neki, és nem haboznak feláldozni méltóságukat és integritásukat ezeknek az előnyöknek a megszerzéséért. Azonban, függetlenül a hozzáállásuktól, soha nincs bennük valódi elfogadás Krisztus iránt és nem hisznek Benne igazán, még kevésbé vetik alá magukat Neki őszintén. Hozzáállásuk Krisztushoz mindig elkerülő, elítélő és megfigyelő tétovázás, miközben elutasítják Őt a szívük mélyéről. Bárhol is vannak, vagy bármilyen is a hangulatuk, a lényegük változatlan marad. Még ha időnként mutatnak is némi váratlan változást vagy fordulatot, ezek átmenetiek. Ennek oka az, hogy az antikrisztusok természetlényege ellenséges Krisztussal szemben, ezért soha nem fogják őszintén elfogadni ezt a hétköznapi embert Urukna, Istenüknek.

Lényegében mindent érintettünk a közlés során annak különböző aspektusairól, hogy a hangulatuktól függ, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal. Az utolsó megválaszolandó kérdés, ahogyan korábban kérdeztem tőletek, az, hogy milyen értékkel bír ezeknek az ügyeknek a leleplezése, és mi az az igazság, amit az embereknek meg kell érteniük. Az ilyen ügyek leleplezésének értéke két aspektusból fogalmazható meg egyszerűen. Az egyik aspektus az, hogy leleplezi, mi is valójában az emberek Istennel szembeni igazi hozzáállásának a lényege, lehetővé téve az emberek számára, hogy felismerjék az emberiség romlottságának különböző megnyilvánulásait. Ez előnyös önmagunk, valamint az emberek romlott beállítottságainak megismeréséhez. A másik aspektus az, hogy tudatja az emberekkel, hogy valójában milyennek kell lennie az Istennel szembeni helyes hozzáállásnak. Talán azt gondolod, hogy azzal, ahogyan Istennel bánsz, már Istenként bánsz Vele, de valójában sok tisztátalanság van ebben, sok olyan elem, amely a Sátántól való – ezek az antikrisztusok megnyilvánulásai, amelyeket Isten nem ismer el és nem fogad el. Ez tisztátalanság, amit meg kell tisztítani. Van itt érték pozitív és negatív szempontból egyaránt: negatív szempontból legalábbis tudatja veled, hogy ezek a dolgok negatívak, ezek antikrisztusi megnyilvánulások. A pozitív aspektus az, hogy tudatja veled, hogy Isten nem szereti ezeket a dolgokat, nem fogadja el, hogy így bánj Vele. Ebből az következik, hogy bármennyire is helyesnek, jónak, logikusnak vagy az emberi érzésekkel összhangban lévőnek gondolják az emberek az Istennel való bánásmódjukat, Isten nem vevő rá. Ha Isten nem vevő rá,

akkor mit kell tenned? Vajon rendben van, ha azt mondom: „Én így fogom csinálni, úgy hiszem, hogy ez jó, és ragaszkodni fogok hozzá; függetlenül attól, hogy vevő vagy-e rá vagy sem, egyszerűen csak egyenes vagyok”? (Nincs rendben.) Nem fogjuk megvitatni, hogy más dolgokkal kapcsolatban helyes-e ez a hozzáállás; az Istennel való bánásmódban nagyon veszélyes így cselekedni, és irányt kellene váltanod. Milyen legyen az emberek hozzáállása azokhoz a dolgokhoz, amelyeket Isten nem tud elfogadni? Az egyetlen hozzáállás, amivel az embereknek rendelkezniük kell, hogy elfogadják mindent, ami Istentől származik; akár jónak, akár rossznak tűnik számukra, akár tetszetősen, akár durván és kellemetlenül hangzik, feltétel nélkül el kell fogadniuk és alá kell vetniük magukat, igazságként kezelve azt, hogy megváltoztassák és megtisztítsák magukat. Mi az értéke annak, hogy ezeket a dolgokat leleplezzük? Nem foglalkoztunk-e már vele mind negatív, mind pozitív szempontból? Akkor hát mi az az igazság, amit az embereknek meg kell érteniük? (Isten az igazság, Isten a Teremtő. Akár hús-vér testet öltve, akár más módon megjelenve, az Általa szólt szavak az igazság, és feltétel nélkül alá kell vetnünk magunkat nekik és el kell fogadnunk őket.) Mindenki tud áment mondani erre a kijelentésre? (Ámen.) Én is áment mondok rá; feltétel nélküli elfogadás és alávetés – ez az igazság. Nem számít, hogy Isten milyen formában vagy módon jelenik meg és él az emberek között, függetlenül attól, hogy Isten milyen formában létezik, Isten örökké Isten. Ez az igazság, és ezt az igazságot kellene az embereknek leginkább megérteniük. Másodszor, egy teremtetett lény hozzáállása Istenhez a feltétel nélküli alávetettség kell, hogy legyen. Ezenkívül van egy másik pont, amelyet az emberek nem értenek: miért követik az emberek Istent? Azért, hogy csillapítsák az unalmat? Azért, hogy megtöltsék az elméjüket és foglalkozzanak a lelki ürességükkel? Azért, hogy megoldják a jövőbeli sorsukat? Azért, hogy megtisztuljanak, vagy hogy az igazság egyetemére járjanak? Mit akarnak megoldani az emberek azzal, hogy Istent követik? Ez olyasvalami, amit az embereknek tudniuk kell. (A romlott beállítottságukat igyekeznek feloldani.) Helyes. Az emberek azért követik Istent, hogy feloldják a romlott beállítottságukat. Képesek-e az emberek saját maguk feloldani a romlott beállítottságukat? Fel tudják-e oldani a hírnévvel, tudással és műveltséggel rendelkező emberek? Van-e bárki is az emberiség között, aki meg tudja oldani ezt a problémát? (Senki sem tudja megoldani.) Isten azért jött el ma, hogy megoldja ezt a problémát; csakis a megtestesült Isten, csakis Maga Isten tudja megoldani. Miért tudja megoldani ezt a problémát a megtestesült Krisztus, aki ugyanolyannak tűnik, mint egy ember? Az embereknek van nyelvük, vannak gondolataik és ötleteik, akkor ők miért nem tudják megoldani? Hol van a különbség? (Isten az igazság, az út és az élet; az emberek nem rendelkeznek az igazsággal.) Isten az igazság, az út és élet. Csak e tény elfogadásával és az egész hús-vér test elfogadásával, amelyben Isten megtestesült, oldhatók fel az emberek romlott beállítottságai. Ebből az következik, hogy az emberek Isten elé járulnak, hogy feloldják romlott beállítottságaikat, ami azt jelenti, hogy Istenhez fordulnak, hogy szert tegyenek az igazságra. Csak az igazság megszerzése által

oldódhatnak fel az emberek romlott beállítottságai. Hogyan oldhatod fel őket anélkül, hogy szert tennél az igazságra? Fel tudják oldani a doktrínák a romlott beállítottságot? A tudás? Az elképzelések és képzelődések? Nem tudják. Csakis a gyakorlati megtestesült Isten segíthet neked feloldani. Ezért hiábavaló bármilyen híres személy, nagy ember vagy bölcs imádata; ők nem tudják megoldani a valódi nehézségeidet, illetve nem tudnak megmenteni téged. Továbbá, semmilyen tantárgy, szakma vagy ismeretanyag elsajátítása sem képes megoldani a valódi nehézségeidet vagy valódi problémáidat. Ha azt mondod, „én egyszerűen csak lenézem ezt a hétköznapi embert”, akkor a nézetednek meg kell változnia. A tény az, ami; Isten így cselekedett. Ha Istent akarod elfogadni életedként, akkor Isten minden mondatát és minden cselekedetét el kell fogadnod. Ha Istent ismered el az igazságnak, akkor hinned kell és el kell ismerned annak a ténynek a kétségtelen és abszolút voltát, hogy függetlenül attól, hogy milyen módon vagy formában létezik vagy jelenik meg Isten, mindig Ő az igazság. Miután elismerted ezt a tényt, milyen hozzáállással kellene kezelned azt a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült, ezt a hétköznapi embert? Itt rejlik a keresendő igazság.

Leleplezve annak megnyilvánulásait, hogy a hangulatuktól függ, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal, mi a mögöttes igazság, amit az embereknek meg kell érteniük? Foglaljatok össze néhány pontot, hogy tisztázódjanak, hogy megértsétek és világosan lássátok ezt az igazságot. (Négy pontot foglaltunk össze: az első, hogy Isten mindig Isten, és ez az igazság. A második az, hogy egy teremtetett lénynek a feltétel nélküli alávetettség hozzáállásával kell viszonyulnia Istenhez. A harmadik, hogy Isten az igazság, az út és élet, és csak úgy oldódhatnak fel az emberek romlott beállítottságai, ha elfogadjuk ezt a tényt, valamint ha elfogadjuk az egész hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült. A negyedik az, hogy ha az emberek Istent ismerik el az igazságnak, akkor hinniük kell és el kell ismerniük annak a ténynek a kétségtelen voltát, hogy függetlenül attól, hogy milyen módon vagy formában létezik vagy jelenik meg Isten, mindig Ő az igazság.) Döntő fontosságú ez a négy pont? (Igen.) Valójában doktrínaként mindenki ismeri e pontok mindegyikét, de azt illetően, hogy mely igazságalapelvek érintik a Krisztussal való bánásmód kérdését, az emberek összezavarodnak, amikor tényleges helyzetekkel szembesülnek. Nem tudják, hogyan gyakorolják ezeket, és a korábban megértett igazságok pusztán doktrínákká válnak, amelyeket nem lehet alkalmazni. Ez kellőképpen megmutatja, hogy bármennyi doktrínát is értenek az emberek, haszontalan; az igazság megértése nélkül a problémáikat továbbra sem lehet megoldani.

2020. június 20.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Negyedik rész)

II. A hús-vér test megvetése, amelyben Isten megtestesült

A legutóbbi közlésben az antikrisztusok tizedik megnyilvánulásának második altémájáról beszélgettünk: a hús-vér test megvetéséről, amelyben Isten megtestesült. Hol hagytuk abba a beszélgetésünket? (A hangulatuktól függ, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal.) Eljutottunk ahhoz a ponthoz, hogy „a hangulatuktól függ, hogy hogyan bánnak Krisztussal”. Először tekintsük át, hogy mely aspektusokat beszéltük meg. Hány helyzetet boncolgattunk azzal kapcsolatban, hogy a „hangulatuktól függ”? (Öt helyzet volt: viselkedésük, amikor megmetszéssel szembesülnek, viselkedésük Krisztussal, amikor Őt üldözték, amikor elképzeléseket alkotnak a megtestesült Istenről, amikor előléptetik vagy elbocsátják őket, és amikor különböző környezetekkel szembesülnek.) Nagyjából ennyi. Amikor ezeknek az aspektusoknak a tartalmát hallgatjátok, akkor csupán a bennük foglalt eseményeket halljátok meg, vagy összevetitek őket önmagatokkal, elnyerve és megértve az igazságot ezeken az eseményeken keresztül? Milyen nézőponttal hallgatjátok? (Amikor Isten leleplezi és boncolgatja ezeket az állapotokat és megnyilvánulásokat, össze tudom vetni őket magammal. Lehet, hogy időnként a viselkedésem nem teljesen azonos az antikrisztusok megnyilvánulásaival, a feltárt beállítottság és természetlénység azonban ugyanaz.) A leleplezett állapotok, megnyilvánulások és lényegek különböző mértékben mindenkiben jelen vannak. Amikor az emberek először kezdenek hinni Istenben, nehéz észrevenniük önmagukban ezeknek a romlott beállítottságoknak a megnyilvánulásait, de ahogy fokozatosan mélyül megtapasztalásuk az Istenben való hitről, bizonyos beállítottságokra és viselkedésformákra öntudatlanul is tudatossá válnak. Ezért, függetlenül attól, hogy azok a konkrét megnyilvánulások, amelyeket az általunk tárgyalt tartalom érint, jelenleg vonatkoznak-e rád, vagy hogy a múltban tanúsítottál-e ilyen magatartást, ez nem jelenti azt, hogy ezek a kérdések nem vonatkoznak rád; nem jelenti azt, hogy a jövőben nem fogsz ilyen dolgokat tenni, és azt sem jelenti, hogy nem rendelkezel ilyen beállítottságokkal és viselkedésformákkal. Már több mint egy éve beszélgettünk az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól és leplezzük le azokat. Több mint egy éve beszélgettünk egy témáról és még mindig nem fejeztük be – szerintetek konkrét és alapos a közlésünk tartalma? (Alapos.) Rendkívül konkrét és alapos! Annak ellenére, hogy a közlés elérte ezt a szintet, sokan még mindig az eredeti viselkedésüket mutatják, és a legkevésbé sem változnak. Vagyis az elhangzott szavak és a leleplezett állapotok, beállítottságok és lényegek egy kicsit sem segítenek rajtuk. Ebben az időszakban még mindig vannak olyanok, akik továbbra is vakmerő és gátlástalan viselkedést folytatnak,

önkéntesen és diktatórikusan cselekszenek, valamint makacsul és szeszélyesen viselkednek. Ugyanolyanok maradnak, mint amilyenek azelőtt voltak, vagy még féktelenebbek lesznek, miután státuszt szereztek, és még alaposabban felfedik magukat. Ráadásul mindig vannak olyanok, akiket elbocsátanak és kitakarítanak – mi történik itt? (Ez azért van, mert ezek az emberek soha nem fogadták el az igazságot; annyi prédikációt hallottak, de nem vették a szívükre azokat.) Ennek egyik oka az, hogy ezek az emberek soha nem fogadják el az igazságot; idegenkednek az igazságtól és nem szeretik a pozitív dolgokat. A másik ok az, hogy eredendően az antikrisztusok lényegével rendelkeznek, képtelenek elfogadni az igazságot vagy a pozitív dolgokat. Ezért, noha ilyen konkrétan beszéltem az antikrisztusok különböző lényegeiről és megnyilvánulásairól és lepleztem le azokat, ezek az antikrisztusok és gonosz emberek továbbra is féktelenül és félelem nélkül cselekszenek, és azt tesznek, amit csak akarnak. Vajon nem a lényegük határozza meg ezt? Ezeknek az embereknek valóban lehetetlen megváltoztatniuk a természetüket; nem hatnak rájuk a prédikációk, bármennyit is hallanak, és bűnbánatot sem tartanak. A mindennapi életükből, a kötelességeik végzéséhez való hozzáállásukból, valamint azok végrehajtási módjából ítélve, egyáltalán nem fogadják el az igazságot, a beállítottságaik pedig cseppet sem változtak; olyanok ezek a szavak, mintha süketeknek prédikálnák őket – teljesen hatástalanok. Ezek a szavak nem hatnak az antikrisztusokra, de rátok vajon gyakoroltak-e valamilyen gátló hatást? Szolgáltak-e arra, hogy megfékezzenek bizonyos viselkedéseket, és emeljék a lelkiismereti és erkölcsi normákat? (Valamelyest.) Ha valakire nem voltak ilyen hatással, akkor ember-e még az illető? Nem az; ördög. Természetesen a legtöbb ember, miután hallotta ezeket a szavakat, szerzett némi tisztánlátást az antikrisztusok különféle beállítottság-lényegéről, és mélyen legbelül gyűlölet alakult ki benne az antikrisztusok beállítottságai iránt, miközben szerzett némi megértést és ismeretet is saját romlott beállítottság-lényegéről. Ez jó jel, jó dolog. De vannak-e olyanok, akik egyre negatívabbá válnak, minél többet hallgatják? E szavak hallatán azt gondolják: „Vége. Minden alkalommal, amikor az antikrisztusok megnyilvánulásai, állapotai és beállítottságai lelepleződnek, azok teljesen megegyeznek az enyéimmal. Egyszer sem lényegtelenek számomra. Mikor tudom teljesen elhatárolni magam az antikrisztusok beállítottságától? Mikor tudok megmutatni valamit Isten népének, Isten szeretett fiainak megnyilvánulásaiból?” Minél többet hallgatják, annál negatívabbá válnak, egyre inkább úgy érzik, hogy nincs út, amelyet követhetnének. Normális ez a reakció? (Nem.) Negatívnak érzitek magatokat? (Nem.) Valahányszor, amikor halljátok, hogy leleplezem az antikrisztusok ezen megnyilvánulásait és eseteit, okoz-e fájdalmat vagy kellemetlenséget? Szégyellitek-e magatokat? (Fájdalmat okoz, szégyenkezünk.) Függetlenül attól, hogy milyen érzéseitek vannak, a tény, hogy nem vezet negativitáshoz, jó; szilárdan megálltatok. Azonban az, hogy nem vagytok negatívak, nem elegendő; ez nem éri el a célt, nem ez a végső cél. Ezekben a szavakon keresztül el kell jutnotok önmagatok megismeréséhez. Ez nem a viselkedés egy aspektusának megértéséről szól, hanem

arról, hogy a saját beállítottságokat és lényegeket ismerjétek meg. Ennek a megértésnek lehetővé kell tennie, hogy megtaláljátok a gyakorláshoz vezető utat az életben és a kötelességeitek végzése során, tudva, hogy mely cselekedetek igazodnak az antikrisztusok viselkedéséhez, mely cselekedetek fednek fel antikrisztusi beállítottságot, és mely cselekedetek rendelkeznek alapelvekkel. Ha ezt el tudod érni, akkor nem hallgattad hiába ezeket a szavakat; hatással voltak rád. A következőkben az antikrisztusoknak a megtestesült Istennel való bánásmódjának negyedik megnyilvánulásáról folytatjuk a beszélgetést – csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat.

D. Csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat

Az antikrisztusok csupán hallgatják azt, amit Krisztus mond, de se nem engedelmeskednek, se nem vetik alá magukat; akkor hát hogyan hallgatják? Ez a mondat lényegében összefoglalja azt a hozzáállást, amellyel hallgatják: nincs engedelmesség, nincs valódi alávetettség; nem fogadják el szívből, hanem pusztán a fülükkel hallgatják, a szívükkel nem figyelnek, és nem fogják fel. Szó szerint nézve, az antikrisztusok viselkedése és beállítottsága e tekintetben ezekkel az alapvető elemekkel foglalható össze. Az antikrisztusok beállítottságlényege szempontjából az ilyen emberek nem engedelmeskednek, és nem engednek semminek, ami Istentől származik, vagy amit Isten vagy az emberek jónak és pozitívnak tartanak, és ami összhangban van a természeti törvényekkel; ehelyett lenézik az ilyen dolgokat, saját perspektíváik és nézeteik vannak. Vajon nézőpontjaik összhangban vannak a pozitív dolgok szabályaival és törvényeivel? Nincsenek. A nézőpontjaik két aspektuson múlnak: az egyik a Sátán törvényei, a másik pedig a Sátán érdekeivel és a Sátán természetlénnyel van kapcsolatban. Ezért, ami a hús-vér testet illeti, amelyben Isten megtestesült, az antikrisztusok nézőpontjai és hozzáállásai lényegében két dologra vezethetők vissza: az egyik a Sátán logikája és törvényei, a másik pedig a Sátán beállítottságlényege. Krisztus Isten szószólója, amint a földi munka egy szakaszát végzi, Ő Isten kifejeződése és megtestesülése, amint a földi munka egy szakaszát végzi. Egy ilyen szerephez – eltekintve a kíváncsiságtól, az átvizsgálás kedvelésétől, valamint attól, hogy úgy bánnak Vele, ahogy egy státusszal rendelkező emberrel bánnának, akinek törleszkedni és hízelegni kell – az antikrisztusok szívében nincs őszinte hit és követés, még kevésbé valódi szeretet és alávetettség. Ami Krisztust, a romlott emberiség szemében jelentéktelennek tűnő alakot illeti, az Ő megjelenése hétköznapi és normális; beszéde, viselkedése és magatartása, valamint emberi mivoltának minden aspektusa szintén hétköznapi és normális. Az Általa végzett munka formája, módja és módszere még inkább rendkívül hétköznapi, normálisnak és gyakorlatiasnak tűnik mindenki szemében. Nem természetfeletti, nem üres, nem homályos és a valós élettől nem eltávolodott. Röviden, Krisztus kívülről nem tűnik fenségesnek. Beszéde, cselekedetei

és magatartása nem mélyreható vagy elvont. Emberi szemmel nézve semmi misztérium nem látható, sem pedig semmi felfoghatatlan; Ő egyszerűen túlságosan gyakorlatias, túlságosan normális. Mielőtt megvitátnánk a megtestesült Isten által végzett valamennyi munka lényegét és természetét, szemléljük meg mindazt, ami az emberek számára kívülről látható a megtestesült Isten e szerepéről: beszédét, viselkedését, magatartását, mindennapi rutinját, személyiségét, érdeklődési körét, iskolázottságát, azokat a kérdéseket, amelyekkel törődik és amelyeket megvitat, az emberekkel való bánásmódjának és érintkezésének módját, valamint azokat a dolgokat, amelyekről tudást közöl, és így tovább. Mindezek az ember szemében nem természetfeletti, nem magasztosak vagy üresek, hanem kiváltképp gyakorlatiasak. Mindezek az aspektusok próbatételt jelentenek mindenki számára, aki követi Krisztust; azok viszont, akik igazán hisznek Istenben, akiknek van lelkiismeretük és józan eszük, amint megértenek néhány igazságot, Krisztusnak mindezeket a normális és gyakorlatias külső megnyilvánulásait a megtestesült Isten fogalomkörébe sorolják, hogy megértsék, felfogják és alávessék magukat. Azonban csak az antikrisztusok nem teszik ezt; ők nem képesek erre. A szívük mélyén úgy tűnik számukra, hogy egy ilyen rendkívül hétköznapi alakból, mint Krisztus, valami hiányzik. Mi is hiányzik pontosan? Az antikrisztusok mélyen legbelül gyakran érzik úgy, hogy egy ilyen hétköznapi személy nem igazán tűnik istennek. Gyakran megkövetelik azt is, hogy egy ilyen hétköznapi ember úgy beszéljen, cselekedjen és viselkedjen, ahogyan az szerintük az igazi istenhez, képzeletük krisztusához illene. Ezért, ha mélyen az antikrisztusok szívébe nézünk, nem hajlandók elfogadni egy ilyen hétköznapi embert uruknak, istenüknek. Minél normálisabb, gyakorlatiasabb és hétköznapiabb Krisztus valamely aspektusa, az antikrisztusok annál inkább megvetik, lenézik azt, sőt akár ellenségesen is tekintenek rá. Ennélfogva, ami Krisztus viselkedésének bármely aspektusát illeti, beleértve a szavait is, az antikrisztusok azokat mélyen legbelül nem tudják elfogadni, sőt ellenállnak nekik.

Mit tartalmaz Krisztus beszéde? Időnként munkaszervezésről szól, olykor valakinek a hiányosságaira mutat rá, néha egy bizonyos típusú ember romlott lényegét leplezi le, néha egy ügy lényegét és annak minden részletét elemzi, hogy boncolgassa a benne rejlő problémákat, időnként egy ügy helyes vagy helytelen voltát ítéli meg, néha egy bizonyos típusú ember sorsát határozza meg, néha előléptet, néha pedig elbocsát egyes embereket, időnként megmetsz, néha vigasztal és biztat egyes embereket. Természetesen az emberek életfelfogásával kapcsolatos igazságokon túl, amelyekről Krisztus a munkája során beszél, gyakran érint mindenféle dolgot, valamint néhány, az emberi tudással és különböző szakmai területekkel kapcsolatos témát is. Krisztus normális és gyakorlatias ember; nem légüres térben él. Az emberi léttel és élettel kapcsolatos minden kérdésben vannak gondolatai és nézetei, és ezeket a kérdéseket alapelvekkel közelíti meg. Ha ezek az alapelvek az emberek túlélésének, az emberek életébe való belépésnek, Isten imádatának témáira vonatkoznak, akkor elmondható-e, hogy ezek mind igazságok? (Igen.) Az emberi tudásra, filozófiára és néhány szakmai

kérdésre vonatkozó szavak, amelyekről Krisztus beszél, közvetlenül nem nevezhetők igazságnak, azonban nézőpontban, hozzáállásban és alapelvben eltérnek attól, amit az emberek ezekről a témákról tudnak. Például az emberek tanúsíthatnak tiszteletteljes hozzáállást a tudás egy darabkája iránt és élhetnek aszerint, míg Krisztus mindenféle ismeretet képes boncolgatni, tisztán látni és helyesen kezelni. Vegyük például egy bizonyos szakmában szerzett szakértelmeteket és a hozzá kapcsolódó ismeretek elsajátítását. Mit érhettek el ennek a tudásnak az alkalmazásával? Hogyan alkalmazzátok ezt a tudást a kötelességetek végzése során? Vannak-e benne igazságalapelvek? Ha nem érted az igazságot, akkor nincsenek alapelvek, és kizárólag tudásra támaszkodsz a kötelességed végzése során. Bár lehet, hogy nem vagyok szakértő abban a szakmában, illetve nem értem mélyen azt az ismeretet, csak az általános elképzelést fogom fel, és néhány alaptételt ismerek, tudom, hogyan alkalmazzam ezt a tudást olyan módon és alapelvekkel, amely lehetővé teszi, hogy hatékonyan szolgálja Isten munkáját. Ez a különbség. Az antikrisztusok, mivel nem fogadják el az igazságot, soha nem fogják ezt a szempontot látni, és soha nem fogják megérteni, mi is Krisztus lényege valójában. Krisztus Isten lényegével rendelkezik – pontosan hol valósul meg és nyilvánul meg ez a kijelentés, hogyan kell az embereknek kezelniük, és milyen előnyökben és nyereségben részesülnek az emberek általa? Az antikrisztusok soha nem fogják látni ezt az aspektust. Miért van ez így? Van egy nagyon fontos ok: bárhogyan is nézik az antikrisztusok a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesül, csupán egy embert látnak. Emberi szemszögből mérlegelik, emberi tudás, tapasztalat, értelem, cselszövés és trükkök segítségével nézik, de bárhogyan is nézik, semmi különlegeset nem látnak ebben az emberben, és azt sem ismerik fel, hogy Isten lényegével rendelkezik. Mondjátok meg Nekem, láthatják-e szabad szemmel is? (Nem.) Mi történik, ha mikroszkópot vagy röntgent használnak? Akkor még kevésbé valószínű, hogy meglátják. Egyesek megkérdezik: „Ha szabad szemmel vagy mikroszkóppal nem látható, akkor azok, akik kapcsolatban vannak a szellemi birodalommal, képesek-e látni?” (Nem.) Akik kapcsolatban állnak a szellemi birodalommal, képesek belelátni abba a birodalomba és érzékelni a szellemeket, akkor hát miért nem tudják felismerni a megtestesült Istent? Szerintetek a Sátán látja Istent a szellemi birodalomban? (Igen.) Istenhez hasonlóan a Sátán is a szellemi birodalomban létezik, de elismeri-e Istent Istenként? (Nem.) Követi-e Istent vagy hisz-e Benne? (Nem.) A Sátán minden nap láthatja Istent, mégsem hisz Benne és nem is követi Őt. Tehát, még ha a szellemi birodalommal kapcsolatban állók láthatnák is Isten Szellemét, elismernék-e ezt a Szellemet Istenként? (Nem.) Megoldja-e ez a magyarázat a probléma gyökerét? (Igen.) Mi itt a gyökér? (Nem ismerik el Istent és nem félik Őt.) Az antikrisztusok mélyen legbelül nem ismerik el Istent. A felmenőik, a gyökereik sem ismerték el Istent. Még ha Isten közvetlenül a szemük előtt is áll, akkor sem ismerik el és nem imádják Őt. Akkor hogyan imádkozhatnák a megtestesült Istent, aki olyan hétköznapi és jelentéktelennek tűnik? Egyáltalán nem tudnák. Ezért, függetlenül attól, hogy az antikrisztusok milyen eszközöket használnak arra, hogy lássák, hiábavaló. Onnantól kezdve, hogy Isten

elkezdte a munkáját, egészen mostanáig, Isten annyi szót szólt és olyan nagyszerű munkát végzett. Hát nem ez a legnagyobb jel és csoda az emberi világban? Ha az antikrisztusok el tudnák ezt ismerni, már régóta hittek volna; nem vártak volna mostanáig. Vajon egyesek úgy gondolják: „az antikrisztusok egyszerűen nem láttak eleget Isten tényleges tetteiből, ezért nem lettek meggyőzve; ha Isten mutatna néhány jelet és csodát, hogy láthassák, milyen is valójában a szellemi birodalom, és ha látnák Isten valódi személyét, valamint azt, hogy minden szava beteljesedett, akkor elismernék és követnék Istent”? Így van ez? Vajon az antikrisztusok néhány év alatt hirtelen alávetnék magukat, miután annyi éven át küzdöttek Istennel a szellemi birodalomban anélkül, hogy meggyőződtek volna? Ez lehetetlen; a természetlényegük megváltoztathatatlan. A megtestesült Isten annyi munkát végzett és annyi szót szólt, mégsem tudja közülük egy sem meghódítani őket, és Isten identitását és lényegét sem képesek elismerni. Ez a veleszületett természetük. Mit jelent ez a természet? Azt jelenti, hogy az olyan emberek, mint az antikrisztusok, örökké háborút fognak vívni Isten, az igazság és a pozitív dolgok ellen, keservesen végig harcolva, és halálukig soha nem hagyják abba. Vajon nem ők a pusztítás jogos célpontjai? Mit jelent az, hogy „halálukig soha nem hagyják abba”? Azt jelenti, hogy inkább meghalának, mintsem igazságként ismernék el Isten szavait, inkább meghalának, mintsem alávetnék magukat Istennek. Ez halált érdemel.

Amikor Krisztusról, erről a hétköznapi emberről van szó, az antikrisztusok nemcsak kívülről, hanem belülről is átvizsgálják Őt. Így amikor Krisztus beszél és cselekszik, az antikrisztusok különféle viselkedésformákat tanúsítanak. Leplezzük le természetlényegüket a különféle megnyilvánulásokon keresztül, amelyeket az antikrisztusok tanúsítanak válaszul Krisztus beszédére és cselekedeteire. Amikor például Krisztus a munkáról és az igazságalapelvekről beszélget az emberekkel, megemlíti néhány konkrét gyakorlatot. Ezek azt érintik, hogy az embereknek konkrétan hogyan kell végrehajtaniuk és megvalósítaniuk egy feladatot a kötelességvégzésük során. Általánosságban elmondható, hogy egyetlen feladat sem arról szól, hogy elméletet vitassunk meg, szlogeneket kiabáljunk, mindenkit feltüzeljünk, majd mindenki esküt tegyen, és ezzel vége; minden kötelességgel kapcsolatos feladat összetett, és bizonyos részleteket foglal magában. Például: hogyan válasszuk ki a megfelelő embert; hogyan kezeljük különböző emberek különböző állapotait és hogyan bánjunk azokkal; hogyan kezeljük alapelvek szerint a kötelességvégzés során felmerülő különböző problémákat; hogyan érzük el az emberek közötti harmonikus együttműködést anélkül, hogy önkényesen és diktatórikusan cselekednénk, vagy makacsul és szeszélyesen viselkednénk; és így tovább, különböző témákat lefedve. Amikor az embereknek olyan konkrét munkát kell végrehajtaniuk, amelyről Krisztus beszélt, és konkrét projekteket kell irányítaniuk, nehézségekbe ütközhetnek. Szlogeneket kiabálni és doktrínákat hirdetni könnyű, a tényleges megvalósítás azonban nem olyan egyszerű. Az embereknek legalábbis erőfeszítést kell tenniük, árat kell fizetniük és időt kell szánniuk arra, hogy ténylegesen elmenjenek és elvégezzék ezeket

a feladatokat. Ez egyrészt a megfelelő személyek megtalálását, másrészt pedig az érintett szakma megismerését, a különböző szakmai szempontokhoz kapcsolódó általános ismeretek és elméletek, valamint a konkrét működési módszerek és megközelítések kutatását foglalja magában. Ezen kívül találkozhatnak kihívást jelentő problémákkal is. A normális emberek általában egy kicsit megijednek, amikor ezekről a nehézségekről hallanak, és érznek némi nyomást, de akik hűségeselek Istenhez és alávetik magukat Neki, amikor nehézségekkel szembesülnek és nyomást érznek, azok csendben imádkoznak a szívükben, útmutatást, hitük növelését, megvilágosodást és segítséget kérnek Istentől, valamint oltalmat a hibák elkövetése ellen, hogy teljesíteni tudják hűségüket és a lehető legtöbbet fáradozhassanak, hogy tiszta lelkiismeretre tegyenek szert. Azonban az olyan emberek, mint az antikrisztusok, nem ilyenek. Amikor Krisztustól származó, a munkában végrehajtandó konkrét intézkedésekről hallanak, valamint arról, hogy a munka nehézségekkel jár, belül ellenállást kezdenek érezni és vonakodnak folytatni. Hogyan néz ki ez a vonakodás? Azt kérdik: „Jó dolgok miért nem kerülnek soha az utamba? Miért mindig problémákat és követelményeket kapok? Tétlennek vagy rabszolgának tartanak, akit ugráltatni lehet? Nem vagyok olyan könnyen manipulálható! Olyan könnyedén mondd, miért nem próbálsz te magad megcsinálni!” Alávetettség ez? Elfogadó hozzáállás? Mit csinálnak? (Ellenállnak, szembeszegülnek.) Hogyan keletkezik ez az ellenállás és szembeszegülés? Ha például azt mondják nekik: „Menj, vegyél néhány kiló húst, és főzz egy adag párolt sertéshúst mindenkinek”, szembeszegülnének-e? (Nem.) Ha viszont ezt mondanák nekik: „Ma menj és műveld meg azt a földet, művelés közben pedig előbb be kell fejezned a kövek eltávolítását, mielőtt megkaphatod az ételed”, akkor vonakodóvá válnának. Amint ez fizikai fáradsággal, nehézséggel vagy nyomással jár, felszínre tör neheztelésük, és nem hajlandóak tovább folytatni; ellenállni és panaszkodni kezdenek: „Miért nem történnek velem jó dolgok? Amikor egyszerű vagy könnyű feladatokra kerül a sor, miért nem vesznek észre? Miért engem választanak a nehéz, fárasztó vagy piszkos munkákra? Talán azért, mert jámbornak tűnök, és könnyű velem erőszakoskodni?” Itt kezdődik a belső ellenállás. Miért olyan ellenállóak? Miféle „piszkos és fárasztó munka”? Miféle „nehézségek”? Ezek nem mind a kötelességük részét képezik? Akit kijelölnek, annak meg kell tennie; mit kell válogatni? Arról van szó, hogy szándékosan nehezítik a dolgukat? (Nem.) Ők azonban úgy vélik, hogy szándékosan nehezítik meg a dolgukat, kényszerhelyzetbe hozzák őket, ezért nem fogadják el Istentől ezt a kötelességet, és vonakodnak elvállalni. Mi történik itt? Vajon arról van szó, hogy amikor nehézségekkel szembesülnek, fizikai nehézségeket kell elviselniük és nem tudnak tovább kényelmesen élni, akkor ellenállóvá válnak? Vajon ez feltétel nélküli, panaszmentes alávetettség? A legkisebb nehézség esetén vonakodóvá válnak. Hevesen ellenállnak bárminek, tiltakoznak bármi ellen és elutasítanak bármit, amit nem akarnak megtenni, legyen az bármilyen munka, amit nehéznek, nem kívánatosnak, lealacsonyítóknak, vagy mások által lenézettnek érznek, és az alávetettség legcsekélyebb jelét sem mutatják. Amikor Krisztus szavaival,

parancsaival vagy az Átala közölt alapelvekkel szembesülnek – amint azok nehézségeket okoznak nekik, illetve megkövetelik tőlük, hogy szenvedjenek vagy árat fizessenek – az antikrisztusok első reakciója az ellenállás és az elutasítás, szívükben undort éreznek. Amikor azonban olyan dolgokról van szó, amelyeket hajlandóak megtenni, vagy amelyek előnyösek számukra, a hozzáállásuk nem ilyen. Az antikrisztusok vágnak a kényelemre és arra, hogy kitűnjenek, de vajon örülnek-e és hajlandóak-e boldogan vállalni, ha a hús-vér test szenvedésével szembesülnek, ha árat kell fizetniük, vagy akár azt kockáztatják, hogy megbántanak másokat? Elérhetik-e tehát a feltétlen alávetettséget? A legkevesbé sem; hozzáállásuk teljes mértékben az engedetlenség és az önfejlőség. Amikor az antikrisztusokhoz hasonló emberek olyan dolgokkal szembesülnek, amelyeket nem akarnak megtenni, amelyek nem felelnek meg a preferenciáiknak, ízlésüknek vagy önértéküknek, akkor hozzáállásuk Krisztus szavaihoz teljesen elutasítóvá és ellenállóvá válik, az alávetettségnek nyoma sincs meg benne.

Egyesek, miközben Krisztus beszédét hallgatják, gondolatokat kezdenek megfogalmazni: „Miért mondja ezt Krisztus? Hogyan kezelheti ezt a dolgot ilyen nézettel? Hogyan lehet ilyen véleménye, hogyan határozhatott meg így valamit? Ez is az igazság? Ezek is Isten szavai? Szerintem nem. A Bibliában Isten beszédmódja másképp van rögzítve, egyfajta racionalitással, anélkül, hogy belemenne ezekbe a részletes és jelentéktelen dolgokba. Miért így beszél Krisztus? Mindig a részletekről és a részletek boncolgatásáról van szó; tényleg beszélhet így Isten?” Nincsenek elképzeléseik minden egyes alkalommal, amikor Isten szavait olvassák, és ezt gondolják: „Ezek Isten szavai; ezekre kell támaszkodnom, hogy életet, üdvösséget és áldást nyerjek.” Amikor azonban ténylegesen kapcsolatba kerülnek Krisztussal, véleményt kezdenek formálni bizonyos ügyeket érintő nézeteiről, megjegyzéseiről és hozzáállásáról, valamint arról, hogy hogyan bánik bizonyos emberekkel, ezek a vélemények pedig emberi elképzeléseknek tekinthetők. Amikor az antikrisztusok elképzeléseket alkotnak a szívükben, fognak-e Istenhez imádkozni, hogy metssze meg elképzeléseiket? Egyáltalán nem. Állandóan saját elképzeléseik alapján mérlegelik Krisztus szavait, anélkül, hogy szívükben nyoma lenne az alávetettségnek. Így, amikor elképzelések alakulnak ki bennük Krisztusról, belül ellenállást kezdenek érezni, és fokozatosan ellenségessé válnak Krisztussal szemben. Amikor ilyen ellenséges érzület támad, vajon az antikrisztusok továbbra is azt tervezik, hogy alávetik magukat? Tervezik még az elfogadást? A szívükben ellenállásba kezdenek, ezt gondolván: „Hm, most már van némi befolyásom feletted. Nem neked kellene lenned istennek? Hát nem a te összes szavad az igazság? Kiderül, hogy te is logikusan érvelsz, amikor dolgokat teszel, és az alapján ítéled meg a dolgokat, amit a szemeddel látsz. A tetteid nincsenek összhangban isten lényegével!” Belül engedetlenséget kezdenek érezni. Amikor előtör ez az engedetlenség, akkor kifelé is feltárul. Azt mondhatják: „Helyesnek tűnik, amit mondasz, de ellenőriznem kell isten szavait, hogy lássam, ő mit mond erről. Imádkoznom kell istenhez, hogy lássam, hogyan vezet engem. Várnom és keresnem kell, hogy lássam, isten hogyan vezérel és világosít meg engem. Ami pedig az általad mondottakat

illeti, többé már nem veszem figyelembe, és nem lehet a tetteim alapja.” Miféle megnyilvánulás ez? (Krisztus megtagadása.) Megtagadják Krisztust, de miért olvassák továbbra is „Az Ige testet ölt” című könyvet? (Istenem, szerintem csak a homályos mennyei Istent ismerik el, és nyíltan tagadják a földi Krisztust.) Az antikrisztusok következetesen üres szavak és doktrínák közepette élnek, és egy magasztos, láthatatlan Istent tisztelnek. Ezért nagyon tisztelik és nagyra becsülik az írott szavakat, amelyek Krisztus feljegyzett mondásai, ugyanakkor Krisztusra, aki a lehető leghétköznapiabb, úgy tekintenek, mint akinek semmiféle státusza nincs a szívükben. Hát nem ellentmondásos ez? Amikor elképzeléseket táplálnak Krisztusról, azt mondják: „imádkoznom és keresnem kell, hogy lássam, mit mondanak isten szavai”. Kik azok, akik csak Isten szavait ismerik el, de Krisztust nem? (Antikrisztusok.) Lehetnek bármilyen jelentősek vagy mélyrehatóak az elképzeléseik Krisztus szavairól, amint azok a szavak nyomtatásra kerülnek, eltűnnek az elképzeléseik. Amint a szavak szöveggé válnak, azokat Istenként imádják. Vajon ez nem ugyanaz a hiba, mint amit a farizeusok és a vallásos körökben élők követek el? Az igazság meg nem értése megkönnyíti ezeknek a megnyilvánulásoknak és elképzeléseknek a kialakulását. Miután az antikrisztusokban elképzelések alakulnak ki, a szívük nem tudja alávetni magát; nincs alávetettség, csak ellenállás.

Milyen körülmények között alakulnak ki elképzelések a hétköznapi emberekben, illetve milyen típusú emberek hajlamosak elképzelések kialakítására? Az egyik típus azok, akik nem értik Isten szavait, a másik pedig azok, akiknek nincs lelki megértésük és nem fogadják el az igazságot; ők hajlamosak elképzelések kialakítására. Amint elképzeléseik támadnak, szívükben ellenállásba kezdenek. Például mondhatom az embereknek, hogy valamit bizonyos módon, az akkor fennálló háttér, környezet és emberi szükségletek alapján tegyenek. Később, az idő múlásával és a helyzetek változásával az adott ügy kezelésének módja és módszere szintén változhat. Ez a változás azonban lehetőséget ad az antikrisztusoknak arra, hogy elképzeléseket alakítsanak ki: „Korábban ezt mondtad, kijelentve, hogy ez az igazság, és azt mondtad az embereknek, hogy így gyakorolják. Végre megértettük és képesek voltunk gyakorolni és betartani, azt gondolva, hogy van reményünk az áldásokra, most pedig azt mondd, hogy másképp csináljuk – mit jelent ez? Hát nem kínozol minket? Nem úgy bánsz velünk, mintha kevesebbek lennénk az embernél? Pontosan mi ennek a helyes módja?” Bármilyen változás a módszerben, a megközelítésben vagy a kijelentésben feldühíthet egyeseket – ezek azok az emberek, akik egyáltalán nem értik az igazságot és nem képesek felfogni azt. Mindent, amit Isten tesz, régi nézőpontokkal, régi elméletekkel, bizonyos emberi erkölcsi normákkal, lelkiismereti normákkal, sőt, logikus gondolkodással és emberi tudással mérnek. Amikor mindez ellentmond annak, amit Krisztus mondott, vagy ha közben ellentmondások merülnek fel, akkor nem tudják, hogyan kezeljék azt. Amikor bizonytalanok abban, hogyan folytassák, a normális embereknek képesnek kell lenniük arra, hogy először lecsillapodjanak és elfogadják, majd fokozatosan megpróbálják

megérteni. Az antikrisztusok azonban nem ilyenek. Először ellenállnak, majd imádkoznak a homályos Isten előtt, és úgy tűnik, mintha az igazságot gyakorolnák, és nagyon szeretnék Istent. Mi az imájuk célja? Az, hogy elegendő bizonyítékot találjanak Krisztus szavainak tagadására, hogy elítéljék és kritizálják azt, amit Krisztus mondott, hogy lelki békére leljenek. Így oszlatják el az elképzeléseiket. Vajon ez eloszlathatja az elképzeléseiket? (Nem.) Miért nem? (Azért, mert nem fogadják el az igazságot. Nem keresik az igazságot Isten szavaiból, hanem Istent próbálják tagadni.) Pontosan, nem az igazságot elfogadó hozzáállással vagy az igazságot elfogadó módon oszlatják el az elképzeléseiket. Nem vetik el az elképzeléseiket, azok megmaradnak a szívükben. Ezért egy ilyen hozzáállás soha nem fogja eloszlatni az elképzeléseiket, soha nem teszi lehetővé az elképzeléseik elengedését. Ehelyett ezek az elképzelések idővel felhalmozódnak; ahogy telik az idő, és az Istenbe vetett hitük évei sokasodnak, úgy gyarapodnak az elképzeléseik és képzelődéseik is. Ennek következtében a hozzáállásuk Krisztushoz, ehhez a hétköznapi emberhez elkerülhetetlenül egyre inkább elképzelésekkel terheltté válik. Ugyanakkor a szívükben lévő akadály Krisztussal szemben, valamint az Iránta érzett neheztelésük is növekszik. Ezeket az akadályokat és elképzeléseket hordozzák, miközben kötelességeiket végzik, összejövetelekre járnak, valamint Isten szavait eszik és isszák – vajon mit nyerhetnek végül? Azon kívül, hogy az áldások iránti vágyaik napról napra nőnek, semmit sem nyernek.

Nektek vannak elképzeléseitek Krisztusról? Az emberek Istennel szembeni követelményei formálják a Krisztusról alkotott elképzeléseiket. Honnan származnak ezek a követelmények? Az emberek ambícióiból, vágyaiból, elképzeléseiből és képzelődéseiből erednek. Tehát miféle elképzeléseket alakítanak ki az emberek? Úgy vélik, hogy Krisztusnak ezt vagy azt kellene mondania, hogy bizonyos módon kellene beszélnie és cselekednie. Amikor például valaki negatívnak és gyengének érzi magát, ezt gondolhatja: „Hát nem Isten a szeretet? Isten olyan, mint egy szerető anya, mint egy együttérző apa; Istennek vigaszt kellene nyújtania az embereknek. Felejtsd el a mennyei Istent; Ő elérhetetlen. Most, hogy Isten eljött a földre, az emberek könnyen hozzáférnek. Mivel negatívnak érzem magam, Isten elé kell járulnom, és ki kell öntenem a szívemet.” És miközben kiöntik szívüket, könnyeket hullatnak, beszélnek a nehézségeikről, gyengeségeikről, és nyíltan taglalják romlott beállítottságukat. Valójában mit keresnek az emberek a szívükben? Vigasztalódni akarnak, kellemes szavakat akarnak hallani, azt akarják, hogy Isten olyan szavakat mondjon, amelyek enyhítik a szomorúságukat, felvidítják őket, vigasztalást hoznak és megakadályozzák, hogy negatív érzéseik legyenek. Nem ez a helyzet? Különösen egy bizonyos embertípusnál, akik ezt a képzelődést táplálják: „Az emberek számára a gyengeség és a negativitás már csak ilyen, Isten azonban egyetlen mondattal is teljesen felfrissítheti az embert, szívéből minden gond és bánat azonnal eltűnik. A gyengeség és a negativitás szertefoszlik, mint a füst, és bármivel szemben erősek lehetnek, többé nem gyengék és nem merülnek el a negativitásban, bizonyágtételükben szilárdan megállnak. Akkor hát hadd beszéljen Krisztus!” Mondd meg Nekem, mit

kellene mondanom, amikor ilyen helyzettel szembesülök? Mindenekelőtt ki kell derítenem, miért érzi magát negatívnak ez az ember, és milyen kötelességet végez; másrészt pedig beszélnem kell azokról az alapelvekről, amelyeket az embernek a kötelességvégzése során tartania kell. Hát nem világos ez a megfogalmazás? Egyeseknek, akik ostobák, makacsok, és nem fogadják el az igazságot, szükséges valami fegyelmezőt mondani, hogy ösztönözzük, bátorítsuk őket. Ugyanakkor szükséges leleplezni az ilyen típusú emberek természetlénységét is, hogy megértsék, mit takar az állandó negatív hozzáállás, és miért negatívak állandóan. Ha azt mondom, hogy azok, akik mindig negatívak, olyan emberek, akik nem fogadják el az igazságot, akik nem szeretik az igazságot, találnak ők vigaszt, miután ezt hallották? (Nem.) Tegyük fel, hogy ezt mondom: „Az állandó negativitás normális. Ez egy gyermeki megnyilvánulás; olyan, mintha egy gyermek egy felnőtt terheit hordozná, és a teher súlya alatt állandóan negatívvá válna. Az érettséged csekély, fiatal vagy, és még nem tapasztaltál sokat, ezért fokozatosan kell tanulnod. Emellett a szüleidnek is van felelőssége; nem jól tanítottak téged, ezért ez nem a te hibád.” Ezután megkérdezhetik: „Akkor mi ez a romlott beállítottságom?” „Ez nem romlott beállítottság; csupán annyi, hogy túl fiatal vagy és jó családi környezetből származol; el lettél kaptatva és el vagy kényeztetve. Pár éven belül, ahogy felnősz, jobb lesz.” Megvigasztalódnának ennek hallatán? Ha hozzáadnék egy nagy ölelést, és némi pozitív energiát közvetítenék, nem éreznének-e melegséget belül? Úgy éreznék, hogy ily módon megtapasztalták Isten szeretetét és melegségét. Krisztus azonban általában nem így cselekszik. Egyfajta vigasztalásként valóban tehet így az idősebb gyermekekkel, de nem viselkedne így minden felnőtt esetében; ezt a bolond megtévesztésének neveznék. Ehelyett a lényegre fog térni, utat mutat neked, tisztázza, mi is történik valójában, és engedi, hogy szabadon válassz. Az határozza meg az utat, amelyen jársz, hogy milyen ember vagy. Ha megnézzük mindannak a lényegét, amit Krisztus tesz, Ő nem téveszti meg az embereket, illetve nem játszadozik velük, ők azonban nem tudják ezt elfogadni. Nem néznek szembe a tényekkel, pedig ez Krisztus lényege, Ő csak így tud cselekedni. Ha az emberek nem tudják ezt elfogadni, vajon nem teremt ez konfliktust az emberek és Isten között? Ha nem tudják elérni a céljukat, és az igazságot sem fogadják el, nem teremt ez akadályt? (De igen.) Ez megtelepszik az emberek szívében. Az emberek eredetileg úgy gondolták, hogy Isten nagyon szeretetteljes, gyengéd, mint egy anya vagy egy nagymama. Most viszont, látva, hogy ez nem így van, és még egy szikra melegséget sem éreznek, elcsüggednek. Megvalósulhat-e az a képzelődésük, hogy „Krisztus egyetlen mondata kihúzhat a negativitásból”? „Amennyiben Krisztus eljön, hogy megoldja a problémáimat, garantálom, hogy azonnal melegséget érzek majd belül, és soha többé nem leszek negatív; minden világossá válik, és út nyílik előttem.” Reális-e ez a képzelődés? Elérhető ez a cél? (Nem.) Ezért, ha az emberek ebben a kérdésben mindig az elképzeléseikre és képzelődéseikre támaszkodnak, az nem fog működni; az igazságot kell keresniük a probléma megoldásához.

Egyesek tesznek bizonyos dolgokat a színfalak mögött, és amikor találkoznak Velem, azt mondják Nekem: „Tizenéves koromban elkövettem a tisztátalanság bűnét.” Azt mondom: „Kérlek, ne beszélj Nekem erről. Imádkozz őszintén egyedül, és igazán bánd meg, akkor a probléma megoldódik, és Isten nem fog emlékezni rá. Nem szükséges szemtől szembe elmondanod Nekem; Én nem mélyedek bele ezekbe a dolgokba.” Amikor nem hagyom, hogy tovább mondják, gondolataik támadnak: „Te tényleg Isten vagy? A szívem olyan őszinte, tűzben ég, Te pedig leöntötted egy vödör hideg vízzel. Csak egy szívből jövő beszélgetést akartam Veled, miért nem vagy hajlandó meghallgatni? Jó lenne, ha meghallgatnál, több részletet is el kell mondanom.” Azt mondom: „A bűneid megvallásának végső célja a bűnbánat, nem pedig a számos részlet felsorolása. Ha a szíved mélyén valóban megbántad, akkor nem számít a forma; fölösleges végigmenni ezen a folyamaton. Az, hogy az összes részletet és körülményt tisztázod Előttem, nem jelenti azt, hogy megbántad. Ha valóban megbántad, még ha semmit sem mondasz, akkor is megbántad. Ha viszont nem bántad meg, hiábavaló lenne, még ha beszélnél is róla.” Egyesek nem értik, és azt hiszik, hogy mindent hallani akarok, például azt, hogy tisztátalanok voltak, loptak, vagy elítéltek és feldobtak másokat, mielőtt hinni kezdek Istenben. Úgy gondolják, hogy hajlandó vagyok meghallgatni mindezeket a magánéleti dolgokat, hogy tudni és érzékelni akarom mindenkinek a legmélyebb gondolatait és minden tettét, legyen az jó vagy rossz. Ez nem emberi elképzelés? Tévednek. Nekem csak az emberek romlott beállítottságairól, lényegéről és az általuk járt útról kell tudnom; ez elég ahhoz, hogy foglalkozzam az üdvösségük jelentős kérdésével. Nincs szükség arra, hogy tudjak minden egyes ember jelenlegi vagy következő életéről; ilyen részletekre nincs szükség. Az emberek ezt feltételezik: „Te is normális és gyakorlatias vagy. Vannak dolgok, amelyeket nem tudsz, ezért talán meg akarod érteni minden ember családi hátterét, azt a környezetet, amelyben felnőtt, valamint ezeket a különleges tapasztalatokat a növekedése során, hogy alaposan megismerd őket a munka céljából, hogy legyen eszközöd, amellyel megítélheted és leleplezheted őket.” Így van ez? (Nem.) Egyesek, akik ezeket az elképzeléseket és képzelődéseket hordozzák, mindig meg akarják osztani Velem múltbeli tetteiket, amikor találkozunk, mondván: „Ó, Te nem tudod, az én családom régen ilyen volt...” Én azt mondom: „Ne beszélj a családod dolgairól; oszd meg néhány tapasztalatodat az Istenben való hitről.” Mások azt mondják: „Ó, Te nem is tudod, korábban annyi partnerem volt”, vagy „Te nem is tudod, kit dobtam fel korábban.” Hasznos elmondani ezeket a dolgokat? (Nem.) Úgy gondolják, hogy a megtestesült Isten valóban hajlandó megismerni ezeket a dolgokat, ég a vágytól, hogy megértse az emberek közötti valamennyi gyalázatos viselkedést és az emberek bukott életének különféle részletes aspektusait. Amikor ilyen emberekkel találkozom, azt mondom nekik: „Ha meg akarod vallani és meg akarod bánni a bűneidet, imádkozz magadban Isten előtt, ne Nekem mondd el. Én csak azért vagyok felelős, hogy megtanítsam neked, hogyan végezd jól a kötelességedet és hogyan imádd Istent a való életben, hogy segítsék neked elérni az üdvösséget. Ha találkozunk, beszélhetünk bármiről, ami

ezekkel kapcsolatos, de legjobb, ha nem említünk nem kapcsolódó dolgokat.” Ezt hallva egyesek gondolkodni kezdenek: „Istenből tényleg hiányzik a szeretet, Isten nem toleráns.” Az ő szemszögükből nézve, milyen emberben van szeretet? Egy lakóközösség közös képviselőjében, olyasvalakiben, aki kifejezetten mások mindennapi csip-csup ügyeit intézi. Kellene Nekem ilyen dolgokkal foglalkoznom? Engem egyáltalán nem érdekelnek ezek a dolgok! Hogyan éled az életed, mit eszel, mit viselsz, hogyan keresel pénzt, milyen a gazdasági helyzeted, hogyan jössz ki a szomszédaiddal – Én egyikbe sem szólok bele. Ilyen az emberek hozzáállása Krisztushoz, amikor elképzeléseket táplálnak. Különösen, amikor elképzelések alakulnak ki bennük Krisztus szavai iránt, vagy amikor Krisztus szavai teljesen ellentmondanak a saját elképzeléseiknek, az antikrisztusok nem engedik el az elképzeléseiket, nem fogadják el az igazságot, és nem boncolgatják az elképzeléseiket és nem keresik az igazságot sem; ehelyett ragaszkodnak az elképzeléseikhez, és szívükben titokban elítélik azt, amit Krisztus mond.

Ebben az utolsó időszakban Isten az utolsó napok ítélő munkáját valósítja meg. Ahogy Isten királyságának evangéliuma terjed, Isten házában meglehetősen sok, különböző szakmákhoz kapcsolódó munkaelem alakult ki, például zenével kapcsolatos munka, szövegalapú munka, filmgyártó munka és így tovább. E munka folyamán Krisztus is érintetté vált néhány, e szakmákhoz kapcsolódó munkaelemben, természetesen elsősorban útmutatást adva, valamint a különböző munkaelemek irányának meghatározása révén; Ő ennek keretében munkálkodik. Elkerülhetetlen, hogy bizonyos ismeretek vagy általános információk, amelyek ezekkel a területekkel kapcsolatosak, ismeretlenek legyenek Krisztus előtt, és lehetnek olyan dolgok, amelyeket nem ért. Hát nem nagyon is normális ez? A legtöbb ember számára ez teljesen normálisnak tűnik, és nem nagy ügy, mert mindenki a tanulás folyamatában van, és Isten vezetése alatt mindenféle munka csak jobb és jobb lehet, és egyre több késztermék és kiváló minőségű eredmény születik. Az antikrisztusok számára azonban ez nem kis dolog. Azt mondják: „Teljesen járatlan vagy egy bizonyos területen, sőt, még tudatlan is. Mi jogosít fel arra, hogy beleavatkozz, hogy irányíts és vezess minket? Miért kellene, hogy a tiéd legyen az utolsó szó? Miért kellene mindannyiunknak rád hallgatnunk? Feltétlenül helyes, ha rád hallgatunk? Vajon nem fogunk rossz útra térni vagy hibázni a munkánk során, ha hallgatunk rád? Ebben nem vagyok olyan biztos.” Amikor Krisztus útmutatást ad a munkában, egyesek szkeptikus hozzáállással közelítik meg: „Először nézzük meg, van-e értelme annak, amit mond, és a megfelelő szakértelem keretei közé esik-e, valamint kiválóbb-e, mint a saját ötleteink. Ha igen, elfogadjuk és követjük az Ő útmutatását, ha nem, máshogy döntünk, más módot keresünk.” Az antikrisztusok azonban belül a teljes engedetlenség mentalitását hordozzák: „Mi szakemberek vagyunk, évek óta dolgozunk ezen a területen. Ezt a feladatot csukott szemmel is el tudnánk végezni. A te útmutatásod követése csupán formalitás lenne, nem igaz? Miért kellene rád hallgatnunk? A javaslataid nem csupán hivatalos szólamok? Ha rád hallgatnánk, attól nem tűnnénk egyszerűen inkompetensnek? De most mindenki figyel, és nem állhatok fel és nem tiltakozhatok ellened, mert ez ahhoz vezethet, hogy

antikrisztusként kezelnének engem. Egy ideig tehát színlelni fogok, megjátszom, hogy figyelek, tettetem a dolgokat, később pedig folytatom a megszokott módon, anélkül, hogy bármit is befolyásolnék.” Mindegy tehát, hogy Krisztus hogyan közli az igazságalapelveket, mindegy, mennyire világosan magyarázza el a dolgokat, az antikrisztusoknak mindig megvannak a saját szilárd nézeteik, és mindig azt hiszik, hogy értik a szakmát, hogy szakértők az adott területen, és így nem értik meg, hogy mik azok az igazságalapelvek, amelyekről Krisztus beszél. Valahányszor Krisztus a szakmájukhoz kapcsolódó munkához ad útmutatást, ez olyan pillanattá válik az antikrisztusok számára, amikor összehasonlíthatják képességeiket és tehetségüket Krisztussal. Ami még rosszabb, időnként, amikor Krisztus a szakmájukhoz kapcsolódó dolgokról beszél, az antikrisztusok ezt Krisztus tudatlanságának tekintik, és titokban kigúnyolják és megvetik Krisztust, önkéntelenül is még ellenállóbbnak és idegenkedőbbnek érzik magukat Krisztus munkájukra vonatkozó útmutatásával szemben. Szívükben teljesen kételkednek, és azt mondják: „Azt mondod nekünk, hogy ezt és ezt tegyünk, de mit tudsz te? Érted egyáltalán a különböző lépéseket, amelyek ezekhez a területekhez tartoznak? Ismered-e a működésük konkrét részleteit? Amikor a filmkészítésben irányítasz minket, tudod-e, hogyan kell hitelesen játszani, vagy hogyan kell hangot felvenni?” Valahányszor ezekkel a kérdésekkel szembesülnek, az antikrisztusok szívükben nem figyelnek komolyan az egyes szakmákat érintő igazságalapelvekre. Ehelyett belül titokban versengenek Krisztussal, sőt bámészkodnak, hogy kigúnyolják és kicsúfolják Krisztust, szívük telve engedetlenséggel. Amikor mennek, hogy elvégezzék a munkájukat, felületesen végigmennek a folyamaton, először áttekintik Isten közlésének jegyzeteit, hogy lássák, mit mondott Isten, majd egyszerűen csak dolgozni kezdenek, és ugyanazon a régi módon teszik a dolgokat. Egyesek azt mondhatják: „Isten nem ezt mondta, miért így csinálod?” Erre azt felelik: „Isten nem ezt mondta, de vajon ismeri isten az aktuális helyzetet? Nem mi vagyunk azok, akiknek ténylegesen végre kell hajtaniuk? Mit tud isten? Isten csupán egy alapelvet biztosított, nekünk viszont a tényleges helyzetnek megfelelően kell kezelni azt. Még ha itt is lenne isten, akkor is így kellene kezelnünk. Hallgatunk isten szavaira, amikor azok az igazságról szólnak, amikor azonban szakmai munkáról van szó és nem érinti az igazságot, akkor mi döntünk.” Meghallgatták az Isten által közölt igazságalapelveket, lejegyzetelték őket, és mindenki végigment a folyamaton és átnézte a jegyzeteket, amikor azonban arra kerül sor, hogy hogyan kellene tenni a dolgokat, kié az utolsó szó? Esetükben nem az igazság gyakorolja a hatalmat, még kevésbé van bármi köze ahhoz, hogy Krisztus gyakorolja a hatalmat. Tehát ki gyakorolja a hatalmat? Egy antikrisztus gyakorolja a hatalmat; egy ember az, aki kimondja az utolsó szót. Az ő szemszögükből nézve az igazság olyan, mint a levegő, csupán doktrínák és szlogenek, amelyeket csak úgy mellékesen megemlítenek, aztán letudták – az emberek továbbra is azt teszik, amit szükségesnek tartanak, úgy, ahogyan csak tenni akarják. Abban az időben nagyon szépen egyetértettek, a hozzáállásuk pedig kivételesen őszintének tűnt, de amint a valós életre kerül a sor, minden megváltozik; nem olyan, mint amilyennek látszott.

Az antikrisztusok, mivel folyamatosan elképzeléseket és ellenállást táplálnak a megtestesült Istennel szemben, és belül sincsenek meggyőződve, alapvetően nem ismerik el szívükben a megtestesült Istent; csak a mennyei Istenben hisznek. Épp olyanok, mint Pál: őt nem győzte meg igazán a megtestesült Jézus, hanem elképzelésekkel volt tele. Ezért van az, hogy az összes általa írt levelében soha nem tett bizonyosságot Jézus mellett, soha nem tanúsította, hogy Jézus szavai az igazság, és soha nem beszélt arról, hogy szerette-e Jézust. Ezek olyan dolgok, amelyeket az emberek láthatnak; Pál valódi antikrisztus. Most már mindannyian fel tudjátok ismerni, hogy Pál klasszikus példája egy antikrisztusnak. Még ha el is ismerik az antikrisztusok kategóriájába tartozók, hogy az Isten által kifejezett szavak az igazság, el tudják-e fogadni az igazságot? Képesek-e alávetni magukat Krisztusnak? Képesek bizonyosságot tenni Krisztus mellett? Ez más kérdés. Képesek alávetni magukat mindannak, amit Krisztus tesz? Ha Krisztus munkát intéz vagy oszt ki, eligazítva az embereket annak elvégzési módját illetően, vajon az antikrisztusok képesek engedelmeskedni? Ez a kérdés fedi fel legvilágosabban az embereket. Az antikrisztusok nem tudnak engedelmeskedni; figyelmen kívül hagyják és elbagatellizálják Krisztus szavait. Ezért függetlenül attól, hogy Krisztus milyen konkrét útmutatást ad, vagy milyen feladatokat oszt ki bármilyen munkához, az antikrisztusok soha nem fogják végrehajtani azokat. Az antikrisztusok egyszerűen nem hajlandók alávetni magukat Krisztusnak. Függetlenül attól, hogy Ő hogyan rendeli el a munkát, nem hajlandók végrehajtani azt, mindig azt hiszik, hogy a saját ötleteik bölcsőbbek, és úgy gondolják, legjobb a saját terveiket követni. Ha azt mondod nekik: „Amikor helyzetekkel szembesültök, együtt kell működnötök három-négy másik emberrel, tanácskoznotok kell velük, többet kell beszélgetnetek az igazságalapelvekről, és ezen alapelvek szerint kell cselekednetek, anélkül, hogy megszegnétek őket”, hallgatni fognak rád? Egyáltalán nem hallgatnak; már rég száműzték ezeket a szavakat az elméjük mélyére, és azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó. Azt mondod nekik: „Ha van egy probléma, amit nem lehet megoldani, akkor keresheted a Fennvalót”, amikor azonban valóban probléma van, és mindenki arra gondol, hogy a Fennvalótól kérjen segítséget, az antikrisztusok azt mondják: „Miért kellene egy ilyen lényegtelen dologról kérdezni? Csak zavarni fogja a Fennvalót. Magunk is el tudjuk intézni, nincs szükség arra, hogy megkérdezzük! Enyém az utolsó szó, és én viselem a következményeket, ha bármi balul sül el!” Milyen szépen hangzanak ezek a szavak, de vajon tényleg képesek viselni a következményeket, amikor valami tényleg balul sül el? Ha az egyház munkája veszteséget szenved, vajon képesek viselni a káros következményeket? Ha például azért, mert a vezetők és a dolgozók gondatlanok voltak az összejövetelek megszervezésében, a testvéreket letartóztatták egy összejövetel során, ami miatt egyesek negatívvá és gyengévé váltak és meginogtak, ki képes viselni az ilyen felelősséget? Felelősségteljesek az antikrisztusok a szavaikban? Teljesen felelőtlenek! Ez az antikrisztusok hozzáállása a munkához. Mondjátok meg Nekem, az antikrisztusok valóban el tudják fogadni Krisztus szavait és alá tudják vetni magukat nekik? (Nem.)

Szívükben az antikrisztusoknak mi a hozzáállásuk az igazság gyakorlásához és ahhoz, hogy alá vessék magukat Krisztusnak? Egy szó: szembeszegülés. Folyamatosan szembeszegülnek. És milyen beállítottság rejlik ebben a szembeszegülésben? Mi idézi elő? Az engedetlenség idézi elő. A beállítottság tekintetében ez idegenkedés az igazságtól, engedetlenség a szívükben, az, hogy nem akarják alávetni magukat. És így vajon mit gondolnak az antikrisztusok a szívükben, amikor Isten háza azt kéri, hogy a vezetők és a dolgozók tanuljanak meg egyetértésben együttműködni, ahelyett, hogy egy ember hozná meg az összes döntést, hogy tanulják meg, hogyan vitassák meg másokkal a dolgokat? „Túl sok gondot okoz mindent megvitatni az emberekkel! Képes vagyok dönteni ezekről a dolgokról. Másokkal dolgozni, átbeszélni velük, alapelvek szerint tenni dolgokat – milyen tehetetlenség, milyen kínos dolog!” Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy értik az igazságot, hogy minden világos számukra, hogy megvannak a saját meglátásaik és cselekvési módjaik, és ezért képtelenek együttműködni másokkal, semmit sem vitatnak meg az emberekkel, mindent a maguk módján tesznek, és senki másnak nem engednek! Bár az antikrisztusok szóban kijelentik, hogy hajlandóak alávetni magukat és hajlandóak együttműködni másokkal, bármennyire jónak tűnnek is a válaszaik kívülről, bármilyen jól hangzanak is a szavaik, képtelenek megváltoztatni a lázadó állapotukat, képtelenek megváltoztatni a sátáni beállítottságukat. Belül azonban vadul szembeszegülnek – milyen mértékben? Ha a tudás nyelvén magyaráznánk, ez a jelenség akkor fordul elő, amikor két ellentétes természetű dolgot összerakunk: taszítás, amit „szembeszegülésként” értelmezhetünk. Pontosan ez az antikrisztusok beállítottsága: szembeszegülés a Fennvalóval. Szeretnek szembeszegülni a Fennvalóval, és senkinek sem engedelmeskednek.

Az antikrisztusoknak Krisztus szavaival szembeszülve csupán egyetlen hozzáállásuk van: az engedetlenség; az egyetlen megközelítésük pedig az ellenállás. Például azt mondom: „Az udvarunk elég nagy, és nincs árnyék. Télen egyfolytában süt a nap, ami lehetővé teszi, hogy az emberek a napfényben sütkérezzenek, nyáron viszont kissé forróvá válik. Vegyünk néhány fát, olyanokat, amelyek gyorsan nőnek, és a jövőben bőséges árnyékot nyújtanak majd, és amelyek viszonylag tiszták és esztétikusak.” Hány alapelv van itt? (Három.) Az egyik, hogy a fák gyorsan nőjenek, a másik, hogy a fák legyenek tiszták és viszonylag jól nézzenek ki, a harmadik pedig, hogy a jövőben bőséges árnyékot nyújtsanak, vagyis sűrű ágakkal és levelekkel kell rendelkezniük. Az embereknek csak ezt a három alapelvet kell megvalósítaniuk; arról, hogy mennyit vegyenek, hova ültessék őket, és milyen fafajták legyenek, szintén tájékoztattam őket. Könnyen kivitelezhető ez a feladat? (Igen.) Bonyolult feladatnak tekinthető? (Nem.) Nem bonyolult feladat. Miért nem bonyolult? Vannak helyek, ahol fákat árulnak, Isten háza biztosítja a fedezetet, a favásárlás alapvető feltételei pedig mind adottak. Már csak az van hátra, hogy az emberek végrehajtsák; nincs semmi bonyolult ebben a feladatban. Egy antikrisztus számára azonban van egy probléma: „Micsoda? Fákat venni? Pénzt költeni csupán az árnyékolásra és a környezet szebbé tételéért? Vajon ez nem a testi

kényelemre való áhítozás? Ez a pénz felajánlás istennek, elkölthető-e ilyen gondatlanul? Mi a baj egy kis hőséggel? A napot isten teremtette; belehalsz, ha a napon sütkérezel? Ezt úgy nevezik, hogy befogadod a napfényt és élvezed az esőt. Ha nem akarsz a napon lenni, maradj bent. Most pedig pénzt akarsz költeni erre a kényelemre – bizonyára álmodozol!” Elgondolkodnak: „Ebben a kérdésben nem egyedül az enyém az utolsó szó; ha nyíltan ellenkeznék, az nem lenne jó. Elítélhetnének, és mások talán nem értenének egyet velem. Ezért jelenteni fogom ezt a döntéshozó csoportnak. Továbbá, a legjobb lenne engedni, hogy a testvérek is kifejezzék a véleményüket. Ha a döntéshozó csoport jóváhagyja, akkor megvesszük a fákat; ha nem, akkor nem vesszük meg, még akkor sem, ha a testvérek egyetértenek.” Összegyűjtenek mindenkit, említést tesznek az ügyről, majd hagyják, hogy megvitassák, és mindenki kifejezze a véleményét. Mindenki azt mondja: „A favásárlás jó dolog; mindenki hasznát látja.” Az antikrisztus ezt hallván azt mondja: „Hogy lenne jó dolog? Rendben lehet-e csak azért, mert mindenkinek a hasznára válik? Kinek a pénzéből húz mindenki hasznát? Ez isten pénzének költsége; nem a felajánlások elherdálása ez? Összhangban van ez az alapelvekkel?” Mindenki azon töpreng: „A felajánlások elherdálása mindenki javára, az emberek érdekeiért valóban kissé helytelennek tűnik.” Miután oda-vissza megvitatták, a végső döntés az, hogy nem veszik meg a fákat. A pénzt meg kell spórolni; bárki is parancsolja, nem lehet megtenni. Egy ilyen vita után következtetésre jutnak. Mi a következtetés? „Ami Krisztus mostani parancsát illeti, a végső határozatunk az, hogy ellenezzük; nem költjük el a felajánlásokat, és nem pazarolunk el egy fillért sem isten házána pénzéből. Ez konkrétan azt jelenti, hogy nem vesszük meg a fákat, nem zöldítjük be az udvart.” Ez a döntés született. Pár nap múlva észreveszem, hogy a fákat még nem vették meg, ezért megkérdezem: „Miért nem vettétek meg a fákat?” „Ó, hamarosan meg fogjuk venni.” Amikor elérkezik a szezon, és mások fái már levelet hajtottak, miért nem vettek még mindig egyet sem? Amikor érdeklődöm, megtudom, hogy miután megvitatták a dolgot, nem egyeztek bele a fák megvásárlásába; a szavaim hiábavalók voltak. Tanácskozás, vita és elemzés után közösen úgy döntöttek mindannyian, hogy elutasítják a parancsot, arra célozva, hogy: „Itt mi döntünk. Te állj félre. Ez a mi házunk, neked semmi közöd hozzá.” Miféle megközelítés ez? Hát nem szembeszegülés? Milyen mértékben szegülnek szembe? Van alapjuk, azt állítva, hogy nem pazarolnak el egy fillért sem Isten házána pénzéből, nem költik el Isten felajánlásait. Mit gondoltok erről az alapról? Helyesek ezek a szavak? (Nem.) Gyakran éppen ezek az antikrisztusok azok, akik elherdálják a felajánlásokat és visszaélnak velük. Azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó, ezért előállnak ezzel az elméletssal, hogy félrevezessék azokat, akik ostobák, tudatlanok és nem rendelkeznek tisztánlátással. És valóban, egyesek bedőlnek neki, és a szavaik szerint cselekszenek, miközben az antikrisztusok megzavarják és szabotálják Krisztus szavait, késedelmet okozva a megvalósításban. Mi a gyökere ennek a problémának? A kulcs abban rejlik, hogy Isten választott népe nem lát át az antikrisztusok képmutatásán, a dolgok felszínes aspektusa mindig félrevezeti őket, nem

érezkelik a dolgok lényegét. Az antikrisztusok zsarnoki módon akadályokat okoznak ezen emberek között, aminek következtében Isten választott népének néhány nem tisztánlátó tagját gyakran félrevezetik és irányítják.

Ami Krisztus minden egyes, az egyházban kiadott konkrét munkautasítását és parancsát illeti, ha nincsenek zavarást okozó antikrisztusok, akkor azokat gyorsan végre lehet hajtani. Amint azonban egy antikrisztus beavatkozik, a feladat késedelmet szenved, és nem hajtható végre. Néha azokat a rendelkezéseket és parancsokat, amelyeket Krisztus az emberekkel szándékozik végrehajtatni, az antikrisztusok valamilyen kifogással egyenesen elutasítják. Közben olyan döntéshozatali formát alkalmaznak, amely mindenkit bevon, mondván: „Ez a testvérek szavazata alapján lett elfogadva; kollektív döntés eredménye, nem csupán az én szavam.” Mi következik ebből? Azt sugallja, hogy a testvérek határozatai összhangban vannak az igazsággal, és hogy amikor felmerül egy probléma, a testvérek közös döntése jelenti azt, hogy az igazság gyakorolja a hatalmat. Amikor azonban egy vezető szerepet betöltő antikrisztus szembeszegül azzal, amit Krisztus mond, akkor az igazság gyakorolja a hatalmat? Nyilvánvaló, hogy valójában az antikrisztus gyakorolja a hatalmat. Vajon nem abszurd és csalárd dolog azt mondani, hogy az igazság gyakorolja a hatalmat, amikor az egész helyzetet egy antikrisztus irányítja? Az antikrisztusok valóban ügyesek az álcázásban! Amikor Krisztus megkéri őket, hogy hajtsanak végre valamit, és mindenki megtudja, hogy ez Isten cselekedete, hogy Ő mindenkire tekintettel van, amikor cselekszik, és mindenki hálás Isten kegyelméért, akkor ez nem tetszik az antikrisztusoknak és kényelmetlen számukra. Ezután azon törik a fejüket, hogyan találjanak módot a zavarásra és a szabotálásra. Ha azonban ők kezdeményeznek, és végül mindenki mélységesen hálás nekik és méltányolja őket, akkor mindenkinél aktívabban hajtják végre, és bármilyen szenvedést hajlandóak elviselni. Hát nem undorítóak az olyan emberek, mint az antikrisztusok? (De igen.) Miféle beállítottság ez? (Elvetemült beállítottság.) Az antikrisztusok képesek álcázni magukat, jó embereknek tettetik magukat, hogy félrevezessenek és bevonjanak másokat, sőt úgy tesznek, mintha az igazságot gyakorolnák. Ez elvetemültség. Milyen igazságot gyakorolsz? Elutasítod a Krisztus által adott szavakat és parancsokat, képtelen vagy alávetni magad és végrehajtani azokat. Hol van az az igazság, amit állításod szerint gyakorolsz? Isten hívője vagy? Istenként kezeled Istent? Az Isten, akiben hiszel, nem a kollégád, nem a munkatársad, nem a barátod; Ő Krisztus, Ő Isten! Hát nem ismered fel ezt? Folyton elemzed és átvizsgálod Krisztus szavait, próbálsz felismerni azok helyességét, mérlegelve az érveket és ellenérveket – hát nem rossz pozíciót vettél fel? Az antikrisztusok mesterien vizsgálják át és elemzik az emberek szavait, végül pedig Krisztusra is ezt a szüntelen átvizsgálást alkalmazzák. Ekként vizsgálják át és kezelik Krisztust – Isten követői ők? Nem csupán álhívők? Folyton átvizsgálják Krisztust, de meg tudják-e érteni Krisztus isteni lényegét? Minél jobban vizsgálják Krisztust, annál kételkedőbbé válnak, végül pedig úgy határoznak, hogy Krisztus hétköznapi ember. Maradt-e bennük igazi hit vagy alávetettség? Egyáltalán

nem. Egy antikrisztus a szívében Krisztust csupán hétköznapi embernek tekinti. Krisztus emberként való kezelése természetesnek tűnik számukra, ezért úgy érzik, semmibe vehetik Krisztus szavait és parancsait, és nem szívlelik meg azokat, csupán vitára és átvizsgálásra vetik fel őket az összejövetelek során. Végső soron nem Isten az, aki eldönti, hogyan történjenek a dolgok, hanem az antikrisztus. Minek látják Krisztust? Csupán hétköznapi vezetőnek látják, egyáltalán nem kezelik Krisztust Istenként. Vajon ennek nem ugyanaz a természete, mint Pál Istenbe vetett hitének? Pál soha nem kezelte Istenként az Úr Jézust, soha nem ette és itta az Ő szavait, és nem is igyekezett alávetni magát az Úr Jézusnak. Mindig úgy gondolta, hogy számára az élet krisztus, megpróbált az Úr Jézus helyébe lépni, ennek következtében pedig Isten büntetésében részesült. Mivel elfogadtad, hogy Krisztus a megtestesült Isten, alá kell vetned magad Krisztusnak. Függetlenül attól, mit mond Krisztus, el kell fogadnod és alá kell vetned magad, nem szabad átvizsgálnod és vitatkoznod arról, hogy Isten szavai helyesek-e vagy megfelelnek-e az igazságnak. Isten szavai nem arra valók, hogy elemezd és átvizsgáld őket, hanem hogy alávedd magad nekik és végrehajtsd azokat. Az, hogy hogyan fogjatok hozzá elvégezni a dolgokat és miként határozzátok meg a megvalósítás lépéseit – ez a tárgya a közösségeknek és megbeszéléseknek. Mivel az antikrisztusok a szívükben mindig kétségbe vonják Krisztus isteni lényegét, és mindig engedetlen beállítottságuk van, amikor Krisztus arra kéri őket, hogy tegyenek meg dolgokat, folyton átvizsgálják és megvitatják azokat, és arra kéri az embereket, döntsék el, ezek helyesek vagy helytelenek. Vajon ez súlyos probléma? (Igen.) Nem az igazságnak való alávetettség szemszögéből közelítik meg ezeket a dolgokat; hanem Istennel szemben állva közelítik meg őket. Ez az antikrisztusok beállítottsága. Amikor Krisztus parancsait és munkarendjét hallják, nem fogadják el és nem vetik alá magukat azoknak, hanem elkezdik megvitatni. És mi az, amit megvitatnak? Vajon azt vitatják meg, hogy miként gyakorolják az alávetettséget? (Nem.) Azt vitatják meg, hogy Krisztus szavai és parancsai helyesek-e vagy helytelenek, és felülvizsgálják, hogy vajon végre kell-e hajtani azokat vagy sem. Vajon az a hozzáállásuk, hogy valóban végre akarják hajtani ezeket a dolgokat? Nem – több embert akarnak arra bátorítani, hogy olyanok legyenek, mint ők, hogy ne tegyék meg ezeket a dolgokat. És ha nem teszik meg ezeket, az vajon az alávetettség igazságának gyakorlása? Nyilvánvalóan nem. Mit tesznek tehát? (Szembeszegülnek.) Nem csupán ők maguk szegülnek szembe Istennel, hanem kollektív szembeszegülést is keresnek. Ez a cselekedeteik természete, nemde? Kollektív szembeszegülés: mindenkit ugyanolyanná tenni, mint ők maguk, rávenni mindenkit, hogy ugyanúgy gondolkodjanak, mint ők, ugyanazt mondják, amit ők és ugyanúgy döntsenek, ahogyan ők, kollektíven szembeszegülve Krisztus döntésével és parancsaival. Ez az antikrisztusok működési módja. Az antikrisztusok meggyőződése az, hogy „ha mindenki csinálja, akkor ez nem bűn”, ezért másokat arra buzdítanak, hogy velük együtt szegüljenek szembe Istennel, azt gondolva, hogy ha ez a helyzet, akkor Isten háza semmit sem tehet ellenük. Hát nem ostobaság ez? Az antikrisztusok saját képessége az Istennel való szembeszegülésre

rendkívül korlátozott, teljesen egyedül vannak. Ezért megpróbálnak embereket toborozni, hogy kollektíven szegüljenek szembe Istennel, szívükben azt gondolva, hogy „félrevezetek egy csoportnyi embert, és ráveszem őket, hogy ugyanúgy gondolkodjanak és cselekedjenek, ahogyan én. Együtt el fogjuk utasítani krisztus szavait, gátolni fogjuk isten szavait, és megakadályozzuk, hogy azok valóra váljanak. Ha pedig jön valaki a munkámat ellenőrizni, azt fogom mondani, hogy mindenki úgy döntött, hogy így csináljuk – akkor meglátjuk majd, te hogyan kezeled ezt. Nem fogom megtenni ezt érted, nem fogom végrehajtani ezt – és meglátjuk, te mit teszel velem!” Úgy gondolják, hogy van hatalmuk, hogy Isten háza semmit sem tehet velük, és Krisztus sem. Mit gondoltok, könnyű kezelni egy ilyen embert? Hogyan kell kezelni az ilyen típusú embereket? Az a legegyszerűbb módszer, ha elbocsátjuk és kivizsgáljuk őket. Amint egy ördög felfedi magát, iktasd ki egyetlen rúgással, és ezzel vége. Isten háza lehetővé teszi, hogy vezető legyél, te viszont nem veted alá magad, sőt, Istennel is szembe mersz szegülni; hát nem vagy te ördög? Isten háza vezetéssel bíz meg téged, így tényleges munkát végezhetsz, hogy alávesd magad Isten háza munkautasításainak, valamint hogy jól végezd a kötelességedet. El kell fogadnod Isten szavait és alá kell vetned magad nekik; bármit is mondjon Isten, el kell fogadnod és végre kell hajtani az Ő szavait, nem szabad szembeszegülnöd Vele. Kötelességednek tekinted a szembeszegülést Istennel – nos, akkor sajnálom, de az elbocsátásod a legegyszerűbb megoldás. Isten házában áll használni téged, és az is hatalmában áll, hogy elbocsásson téged. Egyesek azt mondják: „Vezetőként jól megálltam a helyem, miért bocsátottak el? Nem olyan ez, mintha egyszerűen levágnák a szamarat, amint végzett a gabona őrlésével?” Valóban jól megálltad a helyed, amikor elbocsátottak? Egy olyan szamarat, amelyik össze-vissza rúg és harap, és nem koncentrálna a megfelelő feladatokra, bárhogy is idomítjuk, valóban le kell vágni, amint „végzett a gabona őrlésével”. Hogy mikor kell levágni, az a teljesítményétől függ. Mondd csak, szívesen megszabadulna bárki is egy jó számartól? Az őrlés során a szamár a leglényegesebb és legfontosabb segítő. Lenne bárki is olyan ostoba, hogy amikor a legnagyobb szükség van rá, leölje a szamarat, leállítsa az őrlést, és inkább lemondjon a gabonáról? Csinál ilyet bárki is? (Nem.) Ez csak egyetlen helyzetben történhet meg: a szamár nem hallgat a kiképzésre, és továbbra is vadul rúg és harap, így lehetetlenné téve, hogy bármit is megőrljenek. Ilyenkor kellene leállítani az őrlést, és levágni a szamarat, igaz? (Igen.) Akik rendelkeznek tisztánlátással ebben a kérdésben, világosan látják ezt. Hogyan kell tehát kezelni azokat az antikrisztusokat, akik engedetlenek, ellenszegülők és semmilyen munkát nem végeznek el? A legegyszerűbb módszer, hogy először is elbocsátjuk őket a pozíciójukból. Egyesek azt kérdezik: „Elbocsátás a vége?” Mi ez a sietség? Figyeld meg a viselkedésüket. Miután elbocsátották őket és elvesztették hatalmukat, ha továbbra is képesek munkát végezni Isten házában, akkor nem lesznek kiűzve. Ha azonban nem végeznek munkát, hanem tovább súlyosbítják a helyzetet azzal, hogy elképzeléseket terjesztenek, gonoszságot tesznek és mindenhol zavart okoznak, akkor az alapelvek szerint ki

kell őket üzni. Összességében, vajon nem gyűlöletesek ezek a dolgok, amelyek az antikrisztusokban megnyilvánulnak? (Rendkívül gyűlöletesek.) És mi teszi őket gyűlöletessé? Ezek az antikrisztusok magukhoz akarják ragadni a hatalmat Isten házában; Krisztus szavai nem valósulhatnak meg általuk, nem fogják végrehajtani azokat. Természetesen másféle helyzet is előfordulhat, amikor az emberek képtelenek alávetni magukat Krisztus szavainak: egyesek gyenge képességűek, nem értik Isten szavait, amikor hallják azokat, és nem tudják, hogyan valósítsák meg azokat; még ha tanítod is őket, hogyan tegyék, akkor sem képesek rá. Ez más téma. Jelenleg az antikrisztusok lényegének témájáról beszélgetünk, ami nem függ össze azzal, hogy az emberek képesek-e megtenni dolgokat, illetve hogy milyen a képességük; ez az antikrisztusok beállítottságával és lényegével függ össze. Teljes mértékben szembeszegülnek Krisztussal, Isten házában munkarendjével és az igazságalapelvekkel. Nincs bennük alávetettség, csak szembeszegülés. Ilyen egy antikrisztus.

Gondoljátok át és ismerjétek fel, hogy az alábbi helyzet az antikrisztusok korábban említett megnyilvánulásai közül melyikbe tartozik. Volt egy vezető, aki minden nap napkeltétől napnyugtáig dolgozott, és igen felelősségteljesnek tűnt. Mégis ritkán lehetett látni, azt a benyomást keltve, hogy nagyon elfoglalt a munkával, és feltehetően nem tétlen, látszólag megfizette a kötelességvégzése árát. Később, amikor elvégzendő munka volt a lakóhelyükön és az udvarukon, elrendeltük valakinek, hogy irányítsa őket a munkában. Amikor nem voltunk ott, neki kellett volna előlépnie, hogy segítsen irányítani és felelősséget vállalni a munkáért; neki kellett volna kezdeményeznie. Hát nem ésszerű és helyénvaló ez? Mindig ott kellene lennem, hogy felügyeljem ezeket a házimunkákat és feladatokat? (Nem.) Az esetek többségében az ilyen fárasztó feladatok nem igazán érintik az igazságot. Az embereknek csak szorgalmasan kell dolgozniuk, nem szabad romboló tevékenységet folytatniuk, szolgálatkésznek kell lenniük, és tenniük kell, amit kérnek tőlük – ez egyszerű és könnyen megvalósítható. Később, amikor az adott területen végzett feladatok lényegében befejeződtek, de folyamatos irányításra továbbra is szükség volt, átadtam a felelősséget ennek a vezetőnek. Azt mondtam neki, hogy tartsa tisztán a területet, és biztosítsa, hogy minden karbantartást igénylő dolog jól legyen gondozva. Főként két dolog volt: először is, kívül-belül tartsa tisztán és rendben az összes megbeszélte teret és szobát. Másodszor, ápolja jól a növényeket; például öntözze meg az újonnan ültetetteket, hogy ne pusztuljanak el, metssze meg őket szükség szerint az évszaknak és a növekedésüknek megfelelően, valamint trágyázza őket, amikor szükséges. Csupán ez a két feladat – szerintetek ez sok? Lehet ez fárasztó? (Nem.) Ez a két feladat nem sok; egy étkezés utáni séta alkalmával be lehet fejezni őket. Mellesleg, nem kell a saját lakókörnyezetéről is gondoskodnod? Emberként élni már csak ilyen; az efféle feladatok nélkülözhetetlenek a normális emberi élethez. Gondoskodnod kell a saját lakókörnyezetéről. Ha nem teszed, akkor nem különbözöl az állatoktól. Még akkor is embernek lehet nevezni téged? Az állatok nem gondoskodnak a környezetükről; nincsenek kijelölt helyeik a testi

szükségleteik elvégzéséhez, sem állandó helyeik az evéshez és alváshoz. Ebben a tekintetben az emberek felsőbbrendűbbek az állatoknál; az emberek gondoskodnak a környezetükről, törődnek a tisztasággal, és vannak követelményeik a környezetükkel szemben. Tehát nem volt túlzás, hogy ezt kértem tőle, igaz? (Igaz.) Miután kiosztottam ezeket a feladatokat, elmentem egy másik helyre, a vezetőnek pedig el kellett volna végeznie a meghatározott munkát. Egy nap elmentem ellenőrizni, hogyan kezelik a környezetet, és útközben szívfájdalmat, ingerültséget és haragot éreztem! Szerintetek mi történt? Mi okozhatott ilyen érzelmeket? (Nem hajtotta végre Isten parancsait és rendelkezéseit.) Pontosan, csak így lehet mondani – nem valósította meg őket. Abban az időszakban, amíg távol voltam, az időjárás nem volt különösebben száraz, de sok újonnan ültetett facsemetének sárgultak a levelei, némelyik le is hullott. Ami felháborító volt, hogy két közismert virágzó fa levelei buja zöldből lilásvörösbe, majdnem sárgába fordultak. Titeket feldühít, ha ezt halljátok? Ami még felháborítóbb volt, hogy a bejáratnál lévő tiszta cementburkolatot kosarak, műanyag zacskók, szemét, az elvégzett munkákból származó faforgács, szögek, szerszámok borították – minden szét volt szórva, koszos és rendetlen felfordulást teremtve! Ki ne lenne dühös, ha ilyen látvány fogadná? Csak egyféle ember van, aki nem lenne dühös – azok, akik az állatok csoportjába tartoznak, akiknek nincsenek normáik a környezetükkel szemben vagy nem érzékenyek rá, akik közömbösek a szagok, a tisztaság vagy a kényelem iránt, és akik egyáltalán nincsenek tisztában azzal, hogy mi a jó és mi a rossz. Bárki, aki normális emberi mivolttal rendelkezik, aki rendelkezik normákkal a környezetével szemben, valamint a gondolkodás képességével, feldühödne egy ilyen állapot láttán. Egy nagy csoport ember élt ott, mégsem tudtak megbirkózni még ezzel az apró feladattal sem. Miféle emberek ezek? Miután utasításokat adtam, így bántak vele, ezt tették. Kezelni az itteni környezetet és törődni ezzel a néhány dologgal nem kimerítő, ugye? Semmilyen tevékenységedet nem akadályozza, ugye? Nem befolyásolja az összejövedeleiteket, imáitokat, vagy Isten szavainak olvasását, ugye? Akkor miért nem lehet megcsinálni? Amikor jelen vagyok és felügyelem és figyelem őket, ezek az emberek dolgoznak valamennyit, de amint elmegyek, abbahagyják; senki sem vállal felelősséget. Mi folyik itt? Otthonuknak tekintik ezt a helyet? (Nem.) Még mindig azt mondják, hogy Krisztus királysága az ő meleg otthonuk, de vajon tényleg így gondolják? Tényleg így viselkednek? Nem. Még azzal a környezettel sem foglalkoznak, amelyben élnek. Még azután sem vállal senki felelősséget, hogy utasítottam őket, és senkit sem érdekel. Amikor azt mondják nekik, hogy dolgozzanak, csinálják egy kicsit, de miután végeztek, hanyagul félredobják a szerszámokat, és azt gondolják: „Foglalkozzon vele az, akit érdekel, nem az én dolgom. Amíg van mit ennem és fedél van a fejem fölött, addig rendben vagyok.” Miféle emberi mivolt ez? Miféle erkölcs? Rendelkezik-e az ilyen ember akár egy szemernyi normális emberi mivolttal is? Igazán felfoghatatlan, hogy ennyi éven át hittek Istenben, anélkül, hogy bármit is változtak volna! Annyi erőfeszítést fektettem abba, hogy megtegyem ezeket a dolgokat értetek, mindent olyan jól elrendeztem. Én nem itt élek, nem élvezek

semmit belőle – mindez értetek van. Nem kell hálásnak lennetek; csak gondoskodjatok a saját lakókörnyezetetekről, és kész – miért olyan nehéz ezt megtenni? Később rájöttem, hogy ennek a viselkedésnek oka van. Az emberek azért jönnek Isten házába – akár a családjukat és a karrierjüket hagyták hátra, akár a tanulmányaikról és a jövőbeli kilátásaikról mondtak le –, hogy a kötelességüket végezzék, nem pedig azért, hogy az Én dolgozóim legyenek hosszú távon. Miért? Nem kapnak egy fillért sem, miért kellene hát Rám hallgatniuk? Miért kellene rendben tartaniuk a környezetet Miattam? Miért kellene ilyen erőfeszítést tenniük Értem? Így gondolkodnak. Úgy érzik, elég, ha jól végzik a saját munkájukat és jól végzik a kötelességeiket, hogy a munkakörükbe tartozó ügyekkel való foglalkozás kitölti a felelősségeiket. Bármilyen másra kérem őket, amennyiben az kapcsolódik a kötelességeikhez és a szakmájukhoz, talán megfontolják azt, a többire azonban találnom kell valaki mást, aki elvégzi. A burkolt üzenet az, hogy „Mi a királyság népe vagyunk; hogyan végezhetnénk ilyen piszkos és fárasztó munkát? Felsőbbrendű emberek vagyunk; ha mindig alantas és megalázó munkát kell végeznünk, árt a megítélésünknek! Meghatározott identitással rendelkező emberek vagyunk, miért nehezíted meg folyton a dolgunkat?” Miután megértettem ezt, nyertem némi betekintést abba, hogy a legtöbb ember miért idegenkedik a munkától, miért áll ellen és miért nem hajlandó dolgozni, miért hasonlítgatja magát másokhoz és miért folyamodik trükkökhöz, hogy kihúzza magát a kötelességei alól, amikor dolgozik – azért, mert a legtöbben nem törekszenek az igazságra. A „nem törekszik az igazságra” egy gyakori mondás, a valóságban azonban sok ember természeténél fogva hajlamos a kényelem szeretetére és arra, hogy gyűlölje a munkát. Ez azzal párosul, hogy az „épphogy boldogulni” gondolkodásmódja irányítja őket, úgy hiszik, hogy az igazságra törekedni annyit tesz, hogy együtt ülnek, beszélgetnek és vitatkoznak, épp úgy, ahogy a nagy vörös sárkány nemzetében, ahol az emberek állandóan gyűléseket tartanak, újságot olvasnak és teát kortyolgatnak – szerintük ez az Istenben való hit és a kötelességük végzése. Amint felmerül a földművesként való munkálkodás és munkavégzés témája, sokan úgy gondolják, hogy az ilyen életnek semmi köze hozzánk, keresztényekhez. Egy keresztény élete mentes az „alantas örömtől”. Következésképpen úgy vélik, hogy a világ hétköznapi feladatai fölött állnak – a takarítás, a kártevőirtás, a gazdálkodás, a metszés, a virágültetés és hasonlóak mind nem tartoznak hozzájuk; már rég túlléptek az ilyen alantas életvitelen. Nem ez a legtöbb ember állapota? (De igen.) Könnyen helyrehozható az efféle állapot? Egyesek, amikor arra kérik őket, hogy gépkezelést tanuljanak, nem veszik azt komolyan, sőt szándékosan rosszul használják, néhány nap alatt tönkretéve a gépet. Az újonnan vásárolt gépek elromlanak, a javítási költség pedig nem olcsó. Ezt gondolják: „Nem te kértél arra, hogy tanuljam meg? Most, hogy tönkretettem a gépet, és már nincs gép, van mentségem a pihenésre, igaz? Nem kell többé dolgoznom, ugye? Folyton arra kértél, hogy tanuljak, és itt az eredménye. Ezt akartad látni?” Néhány gép javítási költsége majdnem annyi, mint újat venni. Egyesek egyáltalán nem érzik rosszul magukat, illetve nem érznek bűntudatot, miután ilyen hibákat követtek el. Ha ezt

összehasonlítod a korábban említett elképzeléssel, miszerint „egy fillért sem költünk el isten házána pénzéből, mert istennek tett felajánlás az”, melyik kijelentés hangzik el őszintén, és melyik viselkedés a valóság? Tönkreteszik a gépeket, néhány javítás költsége pedig elég egy új gép megvásárlására. Ez a pazarló viselkedés a valóság, míg az a kijelentés, hogy nem herdálják el a felajánlásokat, hamis, csalárd és félrevezető. A korábban tárgyalt példa kapcsán, ha azt az antikrisztusok beállítottságának vagy lényegének kategóriája alá sorolnánk, a mai beszélgetés melyik aspektusához kapcsolódna? Melyik aspektus alá sorolnánk? Azt mondják: „Azért vagyok itt, hogy a kötelességemet végezzem, és nem azért, hogy az állandó munkásod legyek.” Helyes ez a kijelentés? Azért vagy itt, hogy a kötelességedet végezd, de ki határozta meg, hogy ez a kötelesség mivel jár és mivel nem? Vajon ezek a feladatok nem részei annak, amit meg kellene tenned? Épp úgy, mint a mindennapi életben, a pénzkeresés, hogy eltartsd a családot, a te felelősséged. Ha zöldséget akarsz, és úgy döntesz, hogy magad termeszted meg, az a te választásod, de vajon ez azt jelenti, hogy más háztartási feladatok nem a te felelősségeid? Az a kijelentés, hogy azért vagy itt, hogy végezd a kötelességedet, helyes, azt mondani azonban, hogy nem azért vagy itt, hogy állandó munkás legyél, problémás. Mit jelent az, hogy „állandó munkás”? Ki bánik veled úgy, mintha az lennél? Senki sem tekint téged állandó munkásnak, és ezeknek a feladatoknak az elvégzése, illetve egy kis erőfeszítés még nem tesz téged azzá. Nem állandó munkásként tekintek rád, és Isten háza sem úgy használ téged. Azt a munkát végzed, ami a te felelősséged; ezek mind a te kötelességed körébe tartoznak. Kisebb léptékben ez arról szól, hogy fenntartsd a mindennapi életedet, biztosítsd a fizikai jólétedet és a normális élettani funkcióidat, gondoskodj arról, hogy jól élj. Nagyobb léptékben minden feladat Isten munkájának terjesztésével kapcsolatos. Tehát miért van az, hogy néhány feladatot ezek közül hajlandó vagy elvégezni, de a többit nem? Miért válogatsz? Miért tartod az állandó munkások munkájának, alantas munkavégzésnek azt, hogy egy kis erőfeszítést fejtesz ki, takarítasz egy kicsit és gondozod a környezetet? Az egyik ok itt keresendő: amikor Krisztus parancsairól és valamennyi követelményéről van szó, az emberek azokat a feladatokat, amelyeket hajlandóak elvégezni, a kötelességük részének tekintik, míg azokat, amelyeket nem hajlandóak megtenni, vagy amelyeknek ellenállnak, az állandó munkás feladatainak ítélik. Vajon ez nem a tények elferdítése? Ez egy eltérés az emberek megértésében. Mi okozza ezt az eltérést? Az emberek preferenciái. És mi felé hajlanak ezek a preferenciák? Attól függenek, hogy szenved-e a test. Ha a test nem élvezhet kényelmet, ha nehézséget vagy fáradtságot kell elviselnie, az emberek ellenállóvá válnak. Azokat a feladatokat, amelyeket hajlandóak elvégezni, amelyek pompások és tiszteletreméltók, vonakodva elfogadják, és a kötelességük végzésének tekintik. Sorolható ez a hozzáállás a Krisztussal való szembeszegülés kategóriájába? Az emberek határozottan ellenzik és megtagadják azoknak a feladatoknak az elvégzését, amelyeket nem hajlandók megtenni; mindegy, milyen jól érvelsz, egyszerűen elutasítják és ellenkeznek. Könnyű megoldani az

embereknek ezeket az állapotait és problémáit? Az egész attól függ, hogy az illető mennyire szereti az igazságot. Ha valaki egyáltalán nem szereti az igazságot, és idegenkedik tőle, akkor soha nem fog megváltozni. Ha azonban megvan az elszántságod, hogy szenvedj, képes vagy lázadni a test ellen, valamint rendelkezel őszinte alávetettséggel és az alávetettség hozzáállásával, akkor ezek a problémák könnyen megfordíthatók, igaz? (Igaz.) Az ember életében nincs olyan, hogy nem végez semmilyen munkát. Egyesek azt mondják: „A múltbeli uralkodók nem végeztek semmilyen munkát.” Ez tényleg igaz? A legtöbb uralkodó nem a palotaélet élvezetével töltötte minden napját. Néhányan fiatalon kezdtek költészetet és irodalmat tanulni, és napkeltétől napnyugtáig dolgoztak. Trónra kerülésük után inkognitóban tettek látogatásokat, hogy megértsék a nép bajait, nemzeti válság idején pedig egyesek még a csatatérre is elmentek. Bár nem sok ilyen uralkodó volt, azért valóban akadtak néhányan. Még ha voltak is olyan uralkodók, akik szinte semmit sem tettek, ahogy egyesek mondják, belőlük nagyon kevés volt. Az olyan ember, aki nem vesz részt semmilyen megfelelő tevékenységben, mégis arról álmodik, hogy csak a legjobbat élvezi, csupán fantáziál.

Sokan a kétkezi munkával való fáradozásra mindig valami méltatlan dologként gondolnak. Helyes ez a nézet? Olyanok is vannak, akik az efféle fáradozást munkavégzésnek tekintik, akik úgy vélik, hogy csak az egyházi munkát végző vezetők és dolgozók tekinthetők úgy, hogy kötelességet végeznek – helyes az efféle felfogás? (Nem.) A következőképpen kell értened ezt a kérdést: Szükség van emberekre, hogy elvégezzék mindazt, amit Isten megkövetel az emberektől, valamint az összes különféle munkát Isten házában – ezek a dolgok mind az emberek kötelességeinek számítanak. Nem számít, milyen munkát végeznek az emberek, ez az a kötelesség, amelyet végre kell hajtaniuk. A kötelességek nagyon széles hatókört fednek le, és sok területet tartalmaznak, de bármilyen kötelességet végzel, egyszerűen szólva, az a te kötelezettséged, és olyasmi, amit meg kell tenned. Amíg arra törekszel, hogy azt szívből, jól végezd, Isten helyeselni fog, és el fogja ismerni, hogy olyasvalaki vagy, aki igazán hisz Istenben. Nem számít, ki vagy, ha mindig megpróbálsz kibújni a kötelességed alól vagy elbújni előle, akkor gond van. Finoman fogalmazva, túl lusta vagy, túl sikamlós, tétlen, és szereted a pihenőidőt és gyűlöled a munkát. Komolyabban fogalmazva pedig nem vagy hajlandó végezni a kötelességedet, és nincs benned hűség vagy alávetettség. Ha még fizikailag sem vagy képes fáradozni, hogy felvállald ezt a kis munkát, akkor mit tehetsz? Mit vagy képes megfelelően csinálni? Ha valakiben valóban van hűség és felelősségérzet a kötelessége iránt, akkor amíg azt Isten megköveteli, és amíg Isten házában szüksége van rá, addig mindent meg fog tenni, amit kérnek tőle, anélkül, hogy saját döntéseket hozna. Vajon nem az a kötelességvégzés egyik alapelve, hogy vállaljuk és jól csináljuk azt, amire képesek vagyunk, és amit meg kell tennünk? (De igen.) Egyesek, akik kint végeznek kétkezi munkát, nem értenek egyet, és azt mondják: „Ti az egész napot azzal töltitek, hogy a szobátokban végzitek a kötelességeket, széltől és naptól védve. Ebben egyáltalán nincs semmi nehézség, a ti kötelességeitek sokkal

kényelmesebb, mint a miénk. Képzeljétek magatokat a mi helyünkbe, nézzük meg, bírnátok-e több órán át kint dolgozni, és kint lenni a szélben és az esőben.” Valójában minden kötelesség bizonyos nehézségekkel jár. A fizikai munka fizikai nehézségekkel jár, a szellemi munka pedig szellemi nehézségekkel; mindegyiknek megvannak a maga nehézségei. Mindent könnyebb mondani, mint megtenni. Amikor az emberek valóban elvállalnak egy feladatot, akkor egyrészt a jellemük a döntő, másrészt pedig az, hogy szeretik-e az igazságot vagy sem. Először beszéljünk a jellemről. Ha valakinek jó a jelleme, akkor mindennek a pozitív oldalát látja, és képes pozitív szemszögből és az igazság alapján elfogadni és felfogni a dolgokat; vagyis a szíve, jelleme és lelke egyenes – ez a jellem szempontjából való megközelítés. Ezután beszéljünk egy másik aspektusról – arról, hogy valaki szereti-e az igazságot vagy sem. Az igazság szeretete az igazság elfogadására való képességre utal, vagyis függetlenül attól, hogy felfogod-e Isten szavait, illetve megérted-e Isten szándékát vagy sem, függetlenül attól, hogy a munkáddal, a végrehajtandó kötelességeddel kapcsolatos nézeted, véleményed és nézőpontod összhangban van-e az igazsággal, mégis képes vagy elfogadni azt Istentől; ha alávetett és őszinte vagy, akkor ez elég, ez alkalmassá tesz a kötelességed végzésére, és ez a minimum követelmény. Ha alávetett és őszinte vagy, akkor, amikor egy feladatot végrehajtasz, nem leszel felületes, és nem fogsz csalárd módon lazsálni, hanem beleadod teljes szívedet és erődet. Ha valakinek rossz a belső állapota, és negativitás támad benne, akkor elveszíti a lendületét, és felületes akar lenni; nagyon jól tudja a szívében, hogy az állapota nem helyes, és mégsem próbálja ezt helyrehozni az igazság keresésével. Az ilyen emberek nem szeretik az igazságot, és csak kis mértékben hajlandóak a kötelességüket végezni; vonakodnak erőfeszítéseket tenni vagy nehézségeket elszenvedni, és folyton csalárd módon lazsálni próbálnak. Valójában Isten már mindezt alaposan átvizsgálta – akkor miért nem figyel ezekre az emberekre? Isten csak arra vár, hogy választott népe felébredjen, felismerje, leleplezze ezeket az embereket és kiiktassa őket. Az ilyen emberek azonban mégis azt gondolják magukban: „Nézd csak, milyen okos vagyok. Ugyanazt az ételt esszük, munka után azonban ti teljesen kimerültek vagytok, én pedig egyáltalán nem vagyok fáradt. Én vagyok az okos. Nem dolgozom olyan keményen; aki keményen dolgozik, az idióta.” Vajon helyes, hogy így tekintenek a becsületes emberekre? Nem. Valójában azok az emberek, akik keményen dolgoznak, amikor a kötelességüket végzik, az igazságot gyakorolják és Istennek tesznek eleget, így ők a legokosabb emberek mind közül. Mi teszi őket okossá? Azt mondják: „Semmit sem teszek, amit Isten nem kér tőlem, és mindent megteszek, amire megkér. Megteszem, bármit kérjen is, beleadom szívemet és minden energiámat, és egyáltalán nem veszem félvállról. Nem emberért teszem ezt, Istenért teszem. Isten annyira szeret engem; meg kell tennem, hogy eleget tegyek Istennek.” Ez a megfelelő gondolkodásmód. Ennek eredményeként, amikor az egyház eltakarítja az embereket, kiiktatják mindazokat, akik megbízhatatlanok a kötelességük végzésében, míg azok a becsületes emberek, akik elfogadják Isten átvizsgálását, megmaradnak. Folyamatosan

javul ezeknek a becsületes embereknek az állapota, Isten pedig megóvja őket mindenben, ami éri őket. És mivel érdemlik ki ezt az oltalmat? Azzal, hogy becsületesek a szívükben. Nem félnek a nehézségtől vagy a kimerültségtől, amikor a kötelességüket végzik, és semmiben sem válogatnak, amit rájuk ruháznak; nem kérdezik, miért, csak teszik, amit mondanak nekik, engedelmeskednek, anélkül, hogy bármilyen vizsgálatot vagy elemzést folytatnának, vagy bármi mást figyelembe vennének. Nem számítóak, és minden dologban képesek az engedelmességre. Belső állapotuk mindig nagyon normális. Amikor veszéllyel néznek szembe, Isten megóvja őket, ha betegség vagy vész sújtja őket, Isten akkor is megóvja őket, és a jövőben csak áldásokat fognak élvezni. Egyesek egyszerűen nem látják át ezt a dolgot. Amikor látják, hogy kötelességvégzésük során a becsületes emberek önként viselik el a nehézségeket és a kimerültséget, úgy gondolják, hogy ezek a becsületes emberek ostobák. Mondd csak, ez ostobaság? Ez őszinteség, igaz hit. Igaz hit nélkül sok dolgot soha nem lehet igazán megérteni vagy megmagyarázni. Csak azok tudják a legtisztábban a szívükben, hogy mi is történik valójában, akik megértik az igazságot, akik mindig Isten előtt élnek és normális kapcsolatban vannak Vele, valamint azok, akik igazán alávetik magukat Istennek és őszintén félik Istent. Miért tudják ők, míg mások nem? Ez abból ered, hogy tapasztalatot szereztek az igazság gyakorlása révén, valamint azáltal, hogy őszinte emberek. Ember nem adhat ilyen tapasztalatot, és nem is lophatja vagy veheti el tőlük senki. Hát nem áldás ez? Az ilyen áldott állapotot nem érhetik el az átlagemberek. És miért van ez így? Azért, mert az emberek túlságosan csalárdak és elvetemültek; hiányzik belőlük a becsületesség, képtelenek becsületes embernek lenni, és hiányzik belőlük az őszinte szív, így az, amit kapnak, korlátozott. Ami az antikrisztusokat illeti, őket még kevésbé kell megemlíteni. A különböző dolgokhoz való hozzáállásuk, valamint természetlénységük, különösen pedig Krisztushoz való hozzáállásuk alapján az antikrisztusokhoz hasonló emberek soha nem részesülnek majd ebben az áldásban. Miért van ez így? Azért, mert a szívük túlságosan elvetemült és alattomos! Személytől függően eltérően bánnak az emberekkel, kaméleon módjára változtatják színüket, a gondolataik pedig állandóan mozgásban vannak, nem engedik el a sólymot, amíg nem látták a nyulat, nem őszinték Isten irányában, nincs bennük alávetettség Iránta, és csak üzletelnek Vele. Mi a következménye az ilyen hozzáállásnak és lényegnek? Az, hogy bármilyen ügyben képtelenek átlátni vagy megérteni a különféle emberek és helyzetek lényegét, valamint az ezekben a helyzetekben rejlő igazságokat. Isten szavai ott vannak előttük, ők pedig műveltek, tudják, hogyan kell olvasni és elemezni, rendelkeznek értelemmel, és tudják, hogyan kell átvizsgálni, akkor miért nem képesek megérteni? Nem számít, hány éves korig élnek, még ha egészen 80 évig is, akkor sem fogják megérteni. Miért nem fogják megérteni? A legfontosabb ok az, hogy be van kötve a szemük. Egyesek azt mondják: „De nem láttuk, hogy letakarták volna a szemüket.” A szívük az, ami le van takarva. Mit jelent az, hogy le van takarva? Azt jelenti, hogy a szívük nincs megvilágosítva; állandóan be van burkolva. Korábban úgy mondták, hogy „az emberek szíve megkövéredett”. Ki

tette tehát kövérré az antikrisztusok szívét? Valójában Isten az, aki nem világosította meg őket. Nem áll szándékában tökéletessé tenni vagy megmenteni őket. Ő csak megfelelő időpontokban, kritikus, fontos pillanatokban avatkozik közbe, hogy egy kissé visszatartsa őket és meggátolja, hogy Isten házában érdekei sérüljenek. A legtöbb esetben azonban, amikor Isten szavaival, az igazsággal, a Neki való alávetettséggel, önismerettel valamint az Ő megismerésével kapcsolatos dolgokról van szó, soha nem világosítja meg őket. Egyesek azt mondhatják: „Ez nem helyes. Hogy mondhatod, hogy nem világosítja meg őket? Egyesek, akiket antikrisztusokként jellemeztek, nagyon okosak. Egy prédikáció meghallgatása után, ha te három órán keresztül beszéltél, ők hat órán át is képesek beszélni. Nem megvilágosodás ez?” Nem számít, hány órát tudnak beszélni, még ha 30 órát is, az csupán egy rakás szó és doktrína. Vajon a farizeusok és az írástudók jobban tudtak beszélni, mint ezek az emberek? Mindegyikük a prédikálás mestere volt, és mindegyikük ékesszólóan beszélt, de mi jó származott ebből? Amikor Isten megérkezett, mégis ellenálltak Neki és elítélték Őt. Mit hozott ez rájuk? Pusztulást, kárhozatot és nagy katasztrófát hozott rájuk. Kívülről úgy tűnik, hogy Isten házában mindenki a kötelességét végzi, napi háromszori étkezéssel, napközben végzi a kötelességét, éjszaka pedig pihen. Néhány év után azonban a különböző típusú emberek közötti különbségek jelentőssé válnak, a különböző típusú emberek sorsa pedig feltárul és megkülönböztethetővé válik. Egyesek szóban hirdetik, hogy hisznek Istenben, de nem követik a helyes utat, inkább a pokol felé rohannak. Mások szeretik az igazságot és folyamatosan törekszenek rá, így fokozatosan belépnek az igazságvalóságba. Egyesek mindig kényelmes életet akarnak élni, és egyre alattomosabbá válnak kötelességeik végzésében, végül pedig kiiktatják őket. Egyesek képesek elfogadni az igazságot, egyre becsületesebbé válnak a szívükben, és változást tapasztalnak az életfelfogásukban, így Isten és az emberek egyaránt szeretik őket. Egyesek mindig csak szavak és doktrínák hirdetésére összpontosítanak, és minden prédikációjuk után Isten visszautasítja őket, ennek következtében pedig tönkremennek. Egyesek lelki megértés híján vannak, és minél többet hallgatják a prédikációkat, annál zavarodottabbá válnak, annál kevésbé érdekli őket az igazság és annál kevésbé vetik alá magukat, akaratosan és szeszélyesen akarnak viselkedni, mindig a saját vágyaik kielégítésére törekszenek, és a hírnevet, nyereséget és státuszt célozzák meg – ez veszélyes. Egyesek éveken át követik Istent, és Isten szavainak evése és ivása, valamint sok minden megtapasztalása után sok igazságot megértenek, egyre több hitük van Istenben, és elnyerik az Ő jóváhagyását. Ezek az emberek mind hisznek Istenben, gyülekezeti életet élnek és végzik a kötelességeiket, akkor miért van az, hogy nyolc vagy tíz év után eltérőek az eredményeik, mindenkié a saját típusának megfelelő? Mit szemléltet ez? Nincsenek vajon különbségek az emberek természetlénységében? (De igen.)

Van itt egy újabb kérdés, amit meg kell hallgatnotok, és mérlegelnetek kell, hogy az antikrisztusok megnyilvánulásai közül melyik általunk tárgyalt kategóriába tartozik. Egyes gyülekezetekben nyilvánvalóan gonosz emberek vannak, akik zsarnoki és

ésszerűtlen módon viselkednek. Semmilyen konkrét munkát nem tudnak végezni, mégis mindig hatalmat akarnak. Bármilyen munkába kezdenek is, abban zavart és pusztítást okoznak, nem tartják be az alapelveket, és bármit is tesznek, soha nem akarják megfizetni az árát, mégis mindig azt akarják, hogy mások hallgassanak rájuk. Röviden, amíg ilyen ember van egy gyülekezetben, addig sokakat megzavar, továbbá befolyásolja és károsítja Isten házában munkáját, valamint a gyülekezet rendjét. Bár az ilyen emberek nem követtek el szemmel láthatóan nagy gonosztetteket, illetve nem bántották a testvéreket, ha megnézed az emberi mivoltukat, a lényegüket, a különféle dolgokkal kapcsolatos nézeteiket, valamint a testvérekkel, Isten házában munkájával és a saját kötelességeikkel kapcsolatos hozzáállásukat, akkor tisztán látható, hogy a gonoszok soraiból valók. Hogyan kellene kezelnem egy ilyen embert, ha azelőtt találkozom vele, hogy a testvérek észrevették volna? Várjak az eltakarításával, amíg súlyos hibát nem követ el, vagy nagy katasztrófát nem okoz, és akkor küldjem el, amikor „nagy port kavar”? Szükséges ez? (Nem.) Akkor mit kellene tennem? Legalábbis a kötelességéből el kellene bocsátanom. Ezután el kell különítenem, vagy el kell takarítanom, hogy meggátoljam a kötelessége végzésében, és megelőzzem, hogy másokat befolyásoljon. Isten házában létfontosságú munkájában az ilyen gonosz emberek jelenléte nem megengedett – helyes ez az alapelv? Ha még nem fedték fel őket, akkor legyen így, ha viszont már felfedték, világosan láthatók és gonosz emberként jellemzik őket, akkor helyes-e az eltakarításuk? (Igen.) Egyesek ezt mondhatják: „Ez nem fog menni. Te átláttál rajtuk, de mások nem. Az eltakarításuk hatással lesz másokra. Ha egyszerűen eltakarítod őket, mivel már átláttál rajtuk, az nem azt fogja jelenteni, hogy egyedül hozod meg a döntést? Ez tényleg azt jelentené, hogy hagyod, hogy az igazságé legyen a hatalom? Össze kell gyűlnünk és közösséget kell vállalnunk a testvérekkel, boncolgatnunk kell velük, elméleti munkát kell végeznünk rajtuk, anyagokat kell összeállítanunk, és meg kell szerezniük mindenkinek a jóváhagyását, mielőtt eljárunk. Követned kell az eljárásmodot, ha pedig nem teszed, vajon nem szeged meg az egyház munkarendjét? Nem lenne ez helytelen? Neked magadnak kell elsőként betartanod az egyház munkarendjét; nem szabotálhatod azt. Ráadásul nem a testvérek figyelembevételével történik minden, függetlenül attól, hogy miről van szó? Mivel ez a helyzet, ezt teljes mértékben tudatnod kell minden testvérrel, és világossá kell tenned számukra az igazság ezen aspektusát. Nem hagyhatod őket összezavart állapotban; lehetővé kell tenned minden testvér számára, hogy tisztán lásson.” Ha nem követitek ezeket az eljárásokat, és Én azt mondom, hogy takarítsatok el valakit, hogyan járnátok el? Tanácstalanok lennétek, igaz? Az, hogy elakadnátok, azt bizonyítja, hogy léteznek ilyen nézetek közöttetek. Amiről beszélek, már megtörtént. Létfontosságú munkakörülmények között volt egy rossz emberi mivolttal rendelkező ördög, aki kötelességvégeztése közben csalárd módon lazált, igyekezett elkerülni a nehézségeket és a kimerültséget. Minden alkalommal akadályozta és megzavarta a gyülekezet munkáját, amikor pedig megmetszették, engedetlenné vált, teljesen elutasította az

igazságot. Mindig meg akarta tartani a hivatalát és ő akart irányítani, miközben másoknak is parancsolgatott, soha nem vette figyelembe az egyház érdekeit, soha nem ragaszkodott az alapelvekhez, kizárólag a saját preferenciái alapján cselekedett. Amíg ő volt felelős a munkáért, számos dolgot, amire utasítottam, figyelmen kívül hagyott, és úgy kezelte szavaimat, hogy „egyik fülén bement, a másikon meg ki”. Amellett, hogy nem végezte el a feladatait, zavarásokat is okozott. Az egyház fontos munkahely a kötelesség végzéséhez – ha úgy gondolta, hogy nem azért jött, hogy a kötelességét végezze, hanem hogy fejedelmi kényelemben éljen, vagy korai nyugdíjazást élvezzen, akkor tévedett. Isten háza nem jóléti intézmény és nem is menedékhely. Az olyan söpredék, mint ez az ember, semmire sem jó, bárhová is megy; soha nem hűséges egyetlen kötelességében sem, mindig felületes és csak céltalanul sodródik. Így azt mondtam, hogy azonnal el kell őt takarítani. Könnyű lett volna ezt gyakorlatba ültetni? (Igen.) Egy bizonyos típusú ember számára azonban még egy ilyen egyszerű dolgot is nehéz végrehajtani. Három hónap telt el a felszólalásom után, mire ezt a gonosz embert végre erőszakkal elküldték. Mi volt ennek az oka? Miután kiadtam a parancsot ennek az embernek az eltakarítására, a szóban forgó gyülekezet vezetője elkezdte „végrehajtani” a feladatot. Hogyan hajtotta végre? Gyűlést hívott össze, hogy mindenki szavazzon a döntésről. Hosszas vita után a többség végül egyetértett a férfi eltakarításával, volt azonban egy ellenszavazat, így az ügyet felfüggesztették. Ez a vezető azt mondta, hogy meg kell dolgozniuk azt az embert, aki nem ért egyet, meg kell beszélniük vele, és a jóváhagyását kell kérniük. Mindeközben kétszer is rákérdeztem, hogy elküldték-e már a férfit, mire a vezető azt válaszolta, hogy még nem, még mindig az anyagokat gyűjtögetik és összegzik. A hátam mögött azt is mondta: „Amíg van olyan ember, aki nem ért egyet, addig nem tudjuk eltakarítani.” Azt értette ez alatt, hogy nem akarja eltakarítani ezt az embert, ezért találta ezt az abszurd indokot. Valójában becsapta a többieket; félt megbántani ezt a férfit, és nem merte eltakarítani. Végül ultimátum érkezett a Fennvalótól: „Ezt a férfit el kell küldeni. Ha ő nem megy, akkor neked kell menned. Valamelyikőtöknek mennie kell; válassz!” Amikor ezt meghallotta, azt gondolta: „Nem mehetek el; még nem élveztem elég ideig a pozíciómat!” Csak ekkor küldte el ezt az ördögöt. Mondd meg Nekem, miért óvta meg az ördögöt ez a vezető? Vajon nem egy antikrisztus megközelítése ez? Ez pontosan egy antikrisztus viselkedése.

Egyesek folyamatosan az Istenbe vetett hitüket hirdetik, amikor azonban események érik őket, kikérik minden testvér véleményét, miközben Krisztus véleményét soha nem kérik ki. Nem tudakozódnak afelől, hogy mit mond Krisztus, mi az Ő következtetése, miért akarja megtenni ezt a dolgot, illetve hogyan kellene az embereknek alávetniük magukat. Minden testvér véleményét kikérték, és képesek azok valamennyi véleményét és gondolatát tiszteletben tartani, de Krisztus egyetlen elhangzott mondatát sem fogadják el, nem tanúsítanak szándékot az alávetettségre. Mi ennek a természete? Hát nem antikrisztusok? (De igen.) Mi történik ebben a helyzetben? Miért nem hajtják végre ezt a dolgot? Miért olyan nehéz végrehajtaniuk? Ennek megvan az oka. Úgy gondolják:

„Krisztus rendelkezik az igazsággal és isten lényegével, de ez mind csak hivatalos duma, csupán doktrínák és szlogenek. Amikor valós dolgokra kerül sor, egyáltalán nem látsz át senkin. A szavaid csupán azért hangzanak el, hogy halljuk őket, hogy könyveket nyomtassanak belőlük, és egyáltalán semmi közük a tényleges képességeidhez. Ha tehát valakit gonosz emberként vagy antikrisztusként jellemzel, az talán nem pontos. Én miért nem vettem észre, hogy ő gonosz vagy antikrisztus? Miért nem értem ezt az ügyet?” Hát nem így gondolkodnak? Úgy hiszik: „Csupán kétszer találkoztál ezzel az emberrel, láttad, hogy mond néhány szót és tesz valamit, te pedig azt mondod, gonosz. A testvérek nem gondolják, hogy az; te hogy gondolhatod így? Miért kellene, hogy a te szavaidnak ekkora súlya legyen? Semmilyen gonosz cselekedetet nem láttam ettől az embertől, és azt sem tudom, milyen rossz dolgokat tett, ezért nem mondhatok »áment« arra, amit mondasz. Elképzeléseim és fenntartásaim vannak azzal kapcsolatban, amit teszel. De az elképzeléseim ellenére nem fejezhetem ki őket nyíltan, ezért közvetett módszerekhez kell folyamodnom: hagyom, hogy a testvérek szavazással döntsék el ezt a kérdést. Ha a testvérek nem értenek egyet, akkor nincs mit tenni – tényleg mindannyiukat is megmentszheted? Különben is, csak párszor találkoztál ezzel az emberrel, és máris gonoszként jellemzed. Miért nem adsz neki egy kis esélyt? Nézd meg, milyen türelmesek és szeretetteljesek a testvérek. Nem lehetek én a rosszfiú; nekem is szeretetteljesnek kell lennem és esélyt kell adnom az embereknek – ellentétben veled, aki olyan gyorsan mondasz ítéletet az emberekről. Nem egyszerű valakit eltakarítani – mi van, ha az illető azután elgyengül? Amikor problémákkal szembesülnek, Krisztusnak meg kell óvnia a testvéreket. El kellene néznie a testvérek minden ostobaságát, lázadását, illetve tudatlanságát, és nem szabadna ilyen ellentmondást nem tűrőnek és szeretet nélkülinek lennie. Istennek vajon nem bőséges irgalommal kellene rendelkeznie? Hová lett ez az irgalom? Az, hogy bárkit, akit nem kedvelsz, gonoszként jellemezz, és el akarj küldeni, egyáltalán nem felel meg a szabályoknak!” Ezek elképzelések, ugye? (Igen.) Amikor Krisztus tesz valamit vagy döntést hoz, ha nem értenek vele egyet, akkor annak végrehajtása nehéz lesz. Húzzák az időt, különféle kifogásokat és módszereket használnak az ellenkezésre; egyszerűen nem hajlandók végrehajtani vagy engedelmeskedni. Szándékuk a következő: „Ha ezt nem hajtom végre, akkor a feladatod nem lesz kész!” Elmondom neked, ha te nem hajtod végre, akkor találok valakit, aki vezető lehet, te pedig visszamehetsz oda, ahonnan jöttél! Hát nem így kellene ezt az ügyet kezelni? (De igen.) Egyszerűen elküldtem őt, egyenesen és hatékonyan – nem volt szükség arra, hogy bárkivel is egyeztessek.

Egyesek soha nem értik az igazságot, és mindig kétségeik vannak Isten szavait illetően. Azt kérdik: „Vajon ugyanazt jelenti, hogy az igazságé a hatalom, mint az, hogy Krisztusé a hatalom? Krisztus szavai nem feltétlenül igazak mindig, mivel emberi aspektusa is van.” Nem tudják elfogadni, hogy Krisztusé a hatalom. Ha Isten Lelkéé lenne a hatalom, akkor nem lennének elképzeléseik. Mi itt a probléma? Az ilyen embereknek a legcsekélyebb kétségük sincs a mennyei Istennel kapcsolatban, a megtestesült Istennel kapcsolatban azonban mindig kételkednek. Krisztus annyi

igazságot mondott ki, mégsem ismerik el Őt a megtestesült Istennek. El tudják-e ismerni tehát, hogy Krisztus az igazság, az út és az élet? Ezt nehéz megmondani. Még ha követik is Krisztust az ilyen emberek, tudnak-e tanúskodni Mellette? Összeegyeztethetők-e Krisztussal? Ezekre a kérdésekre nincs végérvényes válasz. Az is bizonytalan, hogy az ilyen emberek el tudnak-e jutni az út végéig. Egyesek teljes mértékben elismerik a szívükben, hogy Isten házában az igazságé a hatalom. De vajon hogyan értelmezik azt, hogy az igazságé a hatalom? Úgy gondolják, hogy bármilyen munkát végeznek is, amennyiben az Isten házával kapcsolatos, valamennyiüknek közösen kell megvitatniuk és dönteniük. Amint megegyezésre jutnak, azt az eredménytől függetlenül végre kell hajtani. Szerintük ez jelenti azt, hogy az igazságé a hatalom. Helyes ez a nézet? Ez súlyos tévhit; ez a legabszurdabb és leglehetetlenebb állítás. Honnan származik az igazság? Krisztus fejezi ki. Egyedül Krisztus az igazság, míg a romlott emberiség egyáltalán nem rendelkezik igazsággal, hogyan hozhatnák hát létre az emberek az igazságot tanácskozás révén? Ha az emberek létrehozhatnák az igazságot tanácskozás révén, az azt jelentené, hogy a romlott emberiség rendelkezik az igazsággal. Hát nem ez a legabszurdabb dolog? Ezért az, hogy az igazságé a hatalom azt jelenti, hogy Krisztusé a hatalom, azt jelenti, hogy Isten szavainak van hatalma, nem pedig azt, hogy mindenkinek van hatalma vagy beleszólása. Helyes összegyűlni, hogy az igazságról és Isten szavairól közösséget vállaljunk; ez a gyülekezeti élet. De mi a hatása annak, ha így gyakorlunk? Az, hogy mindenki megérthesse az igazságot és megismerhesse Isten szavait, hogy mindenki képes legyen alávetni magát Isten szavainak és azok szerint cselekedni. Az emberek pontosan azért gyűlnek össze közösséget vállalni az igazságról, mert nem értik azt. Ha megértenék az igazságot, akkor közvetlenül alá tudnák vetni magukat Krisztusnak és Isten szavainak; ez lenne az igazi alávetettség. Ha egy nap Isten választott népéből mindenki megérti az igazságot, mindenki közvetlenül alá tudja vetni magát Krisztusnak, fel tudja magasztalni Őt és bizonyosságot tud tenni Mellette, az azt fogja jelezni, hogy Isten választott népe teljessé tétetett. Még inkább arról fog tanúskodni, hogy Isten házáat az igazság uralja, Krisztus uralja. Csak az ilyen tények és bizonyágtételek bizonyítanak, hogy Isten uralkodik királyként a földön, és Krisztus királysága megjelent. De hogyan értik egyes antikrisztusok és hamis vezetők azt, hogy az igazságé a hatalom? Számukra az, hogy az igazságé a hatalom, a megvalósítás szempontjából azt jelenti, hogy a testvéreké a hatalom. Bármilyen munkát is végeznek, ha teljesen fel tudják fogni, akkor a saját akaratuk szerint végzik azt; ha nem tudják, akkor közösséget vállalnak néhány emberrel, és hagyják, hogy a csoport döntsön. Bizonyíthatja ez azt, hogy az igazságot gyakorolják? Vajon a csoport döntése feltétlenül összhangban van Isten szándékaival? Az ilyen gyakorlás előidézhetheti-e azt, hogy az igazságé legyen a hatalom? Tanúskodhat-e arról, hogy Krisztusé a hatalom Isten házában? Az igazság hatalomgyakorlásának tekintik, ha megengedik a testvéreknek, hogy véleményt nyilvánítsanak, megvitassák nézeteiket, végül pedig megegyezésre jussanak és döntéseket hozzanak. Ezzel azt sugallják, hogy a testvérek az igazság

szószólói, és egyenlők magával az igazsággal. Helyes-e ezt így értelmezni? Nyilvánvalóan nem az, néhány antikrisztus és hamis vezető azonban tényleg így cselekszik, és így is valósítja meg. Úgy gondolják, hogy ezáltal demokráciát gyakorolnak, hogy demokratikus döntést hoznak, és ezt így kell tenni, függetlenül attól, hogy ez összhangban van-e az igazsággal vagy sem. Mi a lényege az ilyen cselekvésnek? A demokratikusan meghozott döntések vajon automatikusan összhangban vannak az igazsággal? Automatikusan Istent képviselik? Ha a demokrácia lenne az igazság, akkor nem lenne szükség arra, hogy Isten kifejezze az igazságot. Nem lenne elég egyszerűen csak hagyni, hogy a demokrácia uralkodjon? Mindegy, hogyan gyakorolja a demokráciát a romlott emberiség, a demokrácia gyakorlásával nem tudja létrehozni az igazságot. Az igazság Istentől, Krisztus kifejezéseiből származik. Bármennyire összhangban lehet is egy emberi módszer az emberi elképzelésekkel vagy ízléssel, az nem képviselheti az igazságot. Ez tény. A hamis vezetők és az antikrisztusok megközelítései lényege az, hogy az igazság hatalmának leple alatt teljesen félreállítsák Krisztust, hogy a demokráciával helyettesítsék Krisztust, valamint hogy Krisztus uralmát a közösségi beszélgetés és a demokratikus uralom módszerével helyettesítsék. Könnyen fel lehet ismerni ennek természetét és következményeit? Az éleslátó embereknek képesnek kellene lenniük meglátni őket. A hamis vezetők és az antikrisztusok nem azok, akik alávetik magukat Krisztusnak, hanem azok, akik megtagadják és szembeszállnak Vele. Nem számít, miről beszél Krisztus a gyülekezetben, még ha hallgatják és meg is értik, az emberek úgy kezelik, hogy egyik fülükön be, a másikon ki, és nem hajlandók megvalósítani. Ehelyett arra figyelnek, amit a hamis vezetők és az antikrisztusok mondanak; végül az ő szavaik számítanak. Az, hogy az emberek gyakorolhatnak-e Krisztus szavai szerint, ezeknek a hamis vezetőknek és antikrisztusoknak a döntéseitől függ, és a legtöbb ember hajlamos követni őket. Az antikrisztusok szigorúan felügyelik az egyházi munkát, csak maguknak engedik meg a döntéshozatalt, és nem hagyják, hogy Isten beleszóljon, vagy hatalmat gyakoroljon. Úgy gondolják: „Krisztus csak azért van itt, hogy felügyelje a munkát. Mondhatod a magadét és szervezheted a munkát, de rajtunk múlik, hogyan lesz végrehajtva. Ne avatkozz bele a munkánkba.” Nem ezt teszik az antikrisztusok? Az antikrisztusok folyton azt mondják, hogy „minden testvér közösséget vállalt” vagy „valamennyi testvér megegyezésre jutott” – vajon azok, akik ilyeneket mondanak, valóban értik az igazságot? Kik is a testvérek? Nem csupán egy csoportnyi Sátán által mélyen megrontott ember? Mennyi igazságot értenek, mennyivel rendelkeznek az igazságvalóságból? Képviselhetik ők Krisztust? Ők az igazság megtestesítői? Lehetnek az igazság szószólói? Van bármilyen kapcsolatuk az igazsággal? (Nem, nincs.) Mivel nincs kapcsolatuk, miért tartják mindig a testvéreket a legfelsőbbnek azok, akik ilyeneket mondanak? Miért nem Istent magasztalják, és miért nem tanúskodnak Mellette? Miért nem beszélnek és cselekszenek az igazságnak megfelelően? Hát nem abszurd emberek azok, akik így beszélnek? Miután annyi éven át olvasták Isten szavait és hallgattak prédikációkat, nem értenek egyetlen igazságot sem,

és nem látják, milyenek az igaz testvérek. Hát nem vakok? Most mindegyiküket a maga fajtája szerint sorolták be; sokan felfedték valódi jellemüket, mindannyian a Sátán fajtájából valók – tisztán vadállatok. Hát nem látjátok ezt világosan? Egyáltalán nem rendelkeztek semmilyen igazsággal! Egyesek nem hajlandók hallgatni Engem, ahogyan az antikrisztusokat boncolgatom. Azt mondják: „Ó, ne beszélj már mindig olyan jelentéktelen dolgokról, mint az antikrisztusok; ez kínos. Miért boncolgatsz folyton az antikrisztusokat?” Vajon rendben lenne, ha nem boncolgatnám őket? Azért kell ilyen módon boncolgatni, hogy megtanítsuk az embereket felismerni őket. Máskülönben, amint az antikrisztusok megjelennek, sok eretnekséget és téveszmét fognak szabadjára engedni, félrevezetnek sok embert, sőt, még az egyházat is irányítják, és megalapítják saját független királyságukat. Világosan látjátok, mennyire súlyosak a következményei ennek a dolognak? Épp az imént beszélgettünk arról, hogy mit jelent az, hogy az igazság a hatalom. A közlés révén az emberek látták az antikrisztusok abszurd módszereit és lehetetlen nézeteit. Az antikrisztusok mindig maguknak akarják a hatalmat, és nem akarják, hogy Krisztusé legyen a hatalom, ezért az igazság uralmát demokratikus formává alakítják, azt hirdetve, hogy akkor gyakorol az igazság hatalmat, ha valamennyien együtt tárgyalják meg az ügyeket. Vajon nincs ott ebben a Sátán fortélyja? Vajon az igazság olyasvalami, amire mindenki eljuthat tanácskozás révén? Az igazságot Isten fejezi ki és Istentől ered. Miért nem tudjátok közvetlenül gyakorolni Isten szavait, közvetlenül alávetni magatokat Istennek, és közvetlenül alávetni magatokat Isten intézkedéseinek? Miért kell Krisztus parancsait közös tanácskozás révén meghatározni? Hát nem a Sátán ármánykodása ez? Az antikrisztusok gyakran egy sor elméletet engednek szabadjára az emberek félrevezetésére, és mindegy, hogy milyen munkafeladatot hajtanak végre, övék az utolsó szó, teljességgel megszegve az igazságalapelveket. Ha az antikrisztusok megnyilvánulásaiból szemléljük ezt, pontosan mi is az ő beállítottságuk? Olyan emberek ők, akik szeretik a pozitív dolgokat és szeretik az igazságot? Van bennük valódi alávetettség Isten iránt? (Nem, nincs.) Az igazságtól idegenkedő és az igazságot gyűlölő lényegük van. Ráadásul annyira arrogánsak, hogy elvesztik minden racionalitásukat, még az alapvető lelkiismeretnek és józan észnek is híján vannak, amivel az embereknek rendelkezniük kellene. Az ilyen emberek nem méltók arra, hogy embereknek nevezzék őket. Csak azt lehet rájuk mondani, hogy a Sátán fajtájából valók; ők ördögök. Aki egy cseppet sem fogadja el az igazságot, az ördög – ehhez nem fér kétség.

Olyan emberek is vannak, akik Krisztus szavai iránt sem alázatos, sem pedig arrogáns hozzáállást nem tanúsítanak. Sem teljes elfogadást, sem ellenkezést nem fejeznek ki. Amikor Krisztus beszél, közli az igazságot, tisztán lát egy embert, vagy kioszt egy munkafeladatot, a felszínen úgy tűnik, hogy figyelnek és jegyzetelnek, komolyságot és együttműködést tanúsítva. Aprólékos jegyzeteket készítenek mindenről, különféle jeleket vetnek papírra, látszólag nagyon érdekli őket az igazság, és nagyra értékelik, amit Krisztus mond, mintha különösen szeretnék az igazságot, és rendíthetetlenül hűségesek lennének Krisztushoz. De vajon látható-e az ilyen emberek igazsághoz való

hozzáállása, beállítottsága és lényege az ilyen felszínes jelenségekből? Nem látható. Kívülről úgy tűnik, hogy az ilyen emberek jegyzetelnek és figyelnek, de valójában mire gondolnak a szívükben? Amikor megnézik, amit lejegyeztek, azt gondolják: „Mi ez az egész? Egyetlen hasznos sor sincs benne, semmi, ami magasztosnak vagy az igazsággal összhangban lévőnek tűnne, és semmi nincs, ami számomra logikusnak tűnne. Akár össze is téphetném!” Ez nem valamiféle hozzáállás? Sok embert láttam már, akik a prédikációk hallgatása közben bólogatnak és különböző arckifejezéseket vágnak, egyidejűleg jegyzetelnek is, utána azonban egyáltalán nem veszik komolyan. Nem emlékeznek, hogy mit kellene megvalósítaniuk, a szívükben sem őrzik meg, és nem is cselekszenek aszerint. Ami pedig azt illeti, hogy gyakorolják, amit gyakorolniuk kellene, annak még kisebb a valószínűsége, hogy megtörténik. Amit végre kellene hajtaniuk, az Isten házához munkájához és a kötelességükhöz kapcsolódik, amibe pedig be kellene lépniük, az a személyes belépésükre vonatkozik. Nem hajtják végre azt, amit kellene, és még kevésbé veszik komolyan a személyes belépésüket. Ezt mondják: „Azt beszéljük, hogy minden mondat, amit Krisztus kimond és kifejez, az igazság, az, amibe az embereknek be kellene lépniük, hogy mindez az igazság, az út és az élet – én viszont semmi igazságot vagy utat nem látok abban, amit minden alkalommal lejegyeztek, és azt sem érzem, hogy élet lenne. Akkor hogyan teljesülhetne az a kijelentés, hogy Krisztus Isten lényegével bír? Hogyan valósulhatna meg? Hogyan egyezhetne azzal, amit látok? Nem egykönnyen egyezik meg.” Egyesek azt kérdik: „Ha ez a hozzáállásuk, miután meghallgatták, akkor miért jegyzeteltek egyáltalán? Úgy tűnt, hogy megfelelő, komoly és felelősségteljes hozzáállásuk van; mi folyik itt?” Ennek csupán egy oka van. Ha olyasvalaki, aki nem szereti az igazságot és rendkívül idegenkedik tőle, különösen komolynak és figyelmesnek tud tűnni, amikor Krisztus beszél, akkor kizárólagos szándéka nem más, mint csupán félszívvvel túlesni rajta, nem pedig az őszinte elfogadás. Valahányszor Isten szavait olvassák, vagy kapcsolatba kerülnek Krisztussal és beszélgetnek Vele, amit érzékelnek, az nem Isten úgynevezett magasztossága, kifürkészhetetlensége vagy csodája, hanem az Ő gyakorlatiassága, normális volta és jelentéktelensége. Ezért saját nézőpontjukból és álláspontjukból lehetetlen e hétköznapi ember szavait az igazsággal, az úttal vagy az élettel társítaniuk. Bárhogyan is nézik ezt az embert, csupán egy embert látnak; nem tudják Istennek vagy Krisztusnak tekinteni Őt. Ezért sehogy sem tudják ezeket a rendkívül hétköznapi szavakat megfigyelni és gyakorolni való igazságnak tekinteni, valamint az élet útmutatójaként, a létezés céljaként használni, és így tovább – ezt lehangolónak találják. Azt kérdik: „Hogy lehetséges, hogy semmiféle igazságot nem látok ezekben a hétköznapi szavakban? Hogyan láthatjátok ti mindannyian? Nem csupán hétköznapi szavak ezek? Emberi nyelv, emberi szöveg, emberi nyelvtan – még néhány emberi kifejezést és szókincset is használ, és boncolgat néhány emberi közmondást és kulturális aspektust. Hogyan tartalmazhatják e szavak az igazságot? Miért nem látom ezt? Mivel mindannyian azt mondjátok, hogy ez az igazság, így hát egyszerűen követni és utánozni fogom a többieket; jegyzetelni fogok, mert ezt

csinálja mindenki, amíg azonban ti mindannyian az igazságként tekintetek rá, én biztosan nem. Az »igazság« annyira szent szó, valami rendkívül magasztos dolognak kell lennie! Amikor az igazságról van szó, akkor az istennel kapcsolatos, ha pedig istennel kapcsolatos, nem lehet ennyire hétköznapi, ennyire jelentéktelen, ennyire átlagos. Tehát bármennyire is átvizsgálom és elemzem, istennek nyomát sem lelem benne. Ha istennek nyoma sincs meg benne, hogyan menthetne meg minket? Lehetetlen. Ha szavai nem tudnak megmenteni minket vagy javunkra válni, miért kellene követnünk őt? Miért kellene végrehajtanunk a szavait? Miért kellene az ő szavai szerint élnünk?” Most megmutatták igazi arcukat antikrisztusként, nem igaz? Hozzáállásuk a hús-vér testhez, amelyben Isten megtestesült, elejétől a végéig az átvizsgálás. Sem elfogadás, sem alávetettség nincs abban, ahogyan Isten szavaival bánnak, még kevésbé gyakorolják vagy tapasztalják meg azokat. Ehelyett Isten szavait ellenálló, szembeszegülő és elutasító hozzáállással kezelik. Kelletlenül készítenek néhány jegyzetet, amikor Krisztus az emberekkel beszélget, mélyen legbelül azonban semmit nem fogadnak el ebből. Miután kapcsolatba kerültek Krisztussal, egyesek azt mondják: „Istennel szemtől szemben beszélgetni és Vele közösségben lenni igazán élvezetes.” Az antikrisztus ezt mondja: „Én is kipróbálom. Szemtől szembe fogok beszélni krisztussal, és megnézem, milyen is valójában krisztus arckifejezése, milyenek a cselekedetei és milyen a beszéde, amikor emberekkel beszél. Meglátom, mit lehet ebből nyerni vagy felfedezni, előnyös-e az embereknek, ha alapot vetnek és megerősítik a hitüket benne, mint az igaz istenben.” Ha ilyen a hozzáállásuk Krisztushoz és az Ő szavaihoz, lehet-e valódi gyakorlásuk vagy megvalósításuk? Nem, nem lehet. Nem többek nézőknél, akik azért jöttek, hogy izgalmat lássanak, egyáltalán nem azért vannak itt, hogy az igazságot keressék. Szerintetek nem olyan egy kicsit az a hozzáállás, amellyel ezek az emberek Krisztust kezelik és Vele beszélgetnek, mint amikor egy csoport szomszédasszony a verandán fecseg, ahol a beszélgetés senkivel sem igényel komolyságot, és mindenki csak mondja, amit akar? Ezek az emberek ugyanígy bánnak Krisztussal: „Te kifejezed a nézeteidet, én pedig tartom magam az enyéimhez. Egyezzünk meg abban, hogy nem értünk egyet; ne várd, hogy meggyőzől engem, én pedig biztosan nem fogadom el, amit mondasz.” Ez nem az a fajta hozzáállás? Milyen hozzáállás ez? (Lenéző és tiszteletlen.) Ezek az emberek furcsák. Ha egyszer nem ismered el Krisztust, mint a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült, akkor miért hiszel Benne és miért követed Őt? Ha nem hiszel, akkor miért nem mész el egyszerűen és fejezed be az egészet? Ki kényszerít arra, hogy higgy? Senki sem kényszerít arra, hogy higgy Istenben; ez a te saját választásod.

Egyesek, amikor az Én közlésemet hallgatják egy témáról, gyorsan különféle véleményeket alakítanak ki: „Te így gondolod, én viszont így gondolom. Neked megvannak a nézeteid minden egyes kérdésben, nekem pedig az enyéim; mindenkinek megvannak a saját nézetei.” Miféle teremtmény mondana ilyet? Amikor Isten ellátja az embereket az igazsággal, az egyfajta érvelés? Isten szava tudományos elmélet? (Nem.) Akkor mi Isten szava? (Az igazság.) Legyél konkrétabb. (Az emberi viselkedés alapelve

és irányvonala, az emberek életszükséglete.) Miért mondjuk, hogy Isten az igazsággal látja el az embereket? Mondták-e valaha, hogy Ő tudással lát el? (Nem.) Miért mondjuk, hogy Isten szavai azért vannak, hogy az emberek egyék és igyák őket? Isten szavai olyanok, mint az emberek eledele; képesek fenntartani a fizikai testedet, és lehetővé teszik, hogy élj, sőt, hogy jól élj, lehetővé teszik, hogy emberi hasonlatossággal élj. Életet jelentenek az ember számára! Isten szava nem egyfajta tudás, érv vagy mondás. A tudás, az érvek és a hagyományos emberi kultúra csak megrontják az embereket. Élhetnek az emberek velük vagy nélkülük, de ha valaki élni akar és teremtetett lényé szeretne válni – aki megfelel a mércének és megfelelő színvonalú, az igazság nélkül nem teheti meg. Tehát mi is pontosan az igazság? (Az ember magaviseletének, cselekvésének, valamint Isten iránti imádatának kritériuma.) Így van, ez már konkrétabb. Vajon az antikrisztusok így látják ezt? Nem fogadják el ezt aényt. Tiltakoznak, ellenállnak és elítélik ezt aényt, ezért nem nyerhetik el az igazságot. Gondolataikban és nézeteikben úgy vélik: „Te csak egy hétköznapi ember vagy. Mondasz valamit, mások pedig a szavaid szerint gyakorolnak, akkor miért ne mondhatnék valami helyeset én is, hogy az emberek az én szavaim szerint gyakoroljanak? Miért van az, hogy amit te mondasz, az mindig helyes, amit pedig én mondok, az mindig helytelen? Miért tekintik a te szavaidat igazságnak, míg az enyémetek tudásnak és doktrínáknak?” Ez nem alapszik semmin – ez tény, és a lényeg határozza meg. Krisztus a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, és az Ő lényege Isten. Ezt senki sem tagadhatja; még ha az antikrisztusok nem is hajlandók ezt elismerni vagy elfogadni, akkor sem tagadhatják. A pillanat, amikor az ember elfordul Krisztustól és elutasítja Őt, az ember pusztulásának pillanata. Krisztus és az Ő szavai nélkül senkit sem lehet megmenteni. Ez nem tény? (De igen.) Miféle épülést hozhatnak az antikrisztusok szavai és elméletei az embereknek? Ha az emberek nem fogadják el őket, szenvednek-e bármiféle veszteséget? Nem, semmiféle veszteség nem lesz. Az antikrisztusok szavainak semmiféle pozitív hatása nincs senkire, hanem inkább sok a negatív hatásuk. Ha Krisztus egyetlen mondatot sem mondana, és csak azért jönne, hogy távozása előtt normális életet éljen bármennyi évig is, vajon mit nyerne az emberiség? A kereszt hordozásán kívül mi mást nyerhetne az emberiség? Még mindig bűnben élnének, meggyónva és megbánva azokat, a bűn hálójába gabalyodva, egyre züllöttebbé válva, végül pedig, amikor Isten munkája véget ér, mindannyian el lennének pusztítva. Ez várna az emberiségre. Krisztus azonban eljött, kimondta mindazokat a szavakat, amelyeket Isten az emberekhez szólni szándékozott, biztosította mindazt az igazságot, amire az embereknek szükségük van, továbbá felfedte az embereknek, amit Isten birtokol és ami Isten. Nem hozott ez fordulatot az ember számára? Más szavakkal, vajon nem Krisztus szavai hoztak fordulóponzt az ember számára? (De igen.) Mi ez a fordulópont? Ez elsősorban az a változás, hogy a kárhozattal és a pusztulással szembesülő embereknek lehetősége és reménye nyílt a megmenekülésre. Hát nem fordulópont ez? Az emberek reménysége megérkezett; látják a hajnalt, és van reményük a megmenekülésre és a túlélésre. Amikor Isten elpusztítja és megbünteti az emberiséget, ők elkerülhetik a

pusztulást és a büntetést. Egy olyan emberiség számára tehát, amely túlélhet, Krisztus és az Ő szavai jó vagy rossz dolgot jelentenek? (Jó dolgot.) Ezek jó dolgok. Azt, hogy az antikrisztusok ennyire ellenségesek egy ilyen Krisztussal, egy ilyen hétköznapi emberrel szemben és ennyire gyűlölik Őt, a lényegük határozza meg.

Van egy másik megnyilvánulás is az antikrisztusoknak a megtestesült Istennel való bánásmódjában. Azt mondják: „Amint láttam, hogy krisztus hétköznapi ember, elképzelések alakultak ki az elmémbe. »Az Ige testet ölt« című könyv isten kifejeződése; ez az igazság, és én ezt elismerem. Van egy példányom »Az Ige testet ölt«-ből, és ez elég. Nincs szükségem arra, hogy kapcsolatban legyek krisztussal. Ha vannak elképzeléseim, negatívitásom vagy gyengeségem, el tudom oszlatni őket egyszerűen isten szavának olvasása által. Könnyű elképzeléseket kialakítani, ha kapcsolatba kerülök a megtestesült Istennel, ez pedig azt mutatja majd, hogy túlságosan mélyen romlott vagyok. Ha isten történetesen elítél, nem lesz reményem az üdvösségre. Ezért jobb, ha csak egyedül olvasom isten szavát. A mennyei isten az, aki meg tudja menteni az embereket.” Az antikrisztusok szívét legjobban Isten jelenlegi szavai és közlése, különösen az antikrisztusok beállítottságát és lényegét leleplező szavai szúrják, és azok a legfájdalmasabbak számukra. Ezek azok a szavak, amelyeket az antikrisztusok a legkevésbé szívesen olvasnak. Ezért az antikrisztusok szívükben azt kívánják, hogy Isten mielőbb hagyja el a földet, hogy saját erejüknél fogva uralkodhassanak a földön. Úgy hiszik, a test, amelyben Isten megtestesült, ez a hétköznapi ember, fölösleges számukra. Mindig azon tűnődnek: „Krisztus prédikációinak hallgatása előtt úgy éreztem, mindent értek, és minden tekintetben rendben voltam, Krisztus prédikációinak meghallgatása után azonban ez megváltozott. Most úgy érzem, mintha semmim sem lenne, annyira jelentéktelennek és szánalmasnak érzem magam.” Ezért eldöntik, hogy Krisztus szavai nem őket leplezik le, hanem másokat, és úgy vélik, nem szükséges hallgatniuk Krisztus prédikációit, elég, ha olvassák „Az Ige testet ölt” című könyvet. Az antikrisztusok szívében a legfőbb szándék az, hogy tagadják Isten testet öltésének tényét, hogy tagadják a tényt, miszerint Krisztus az igazságot mondja ki, és azt gondolják, így van remény arra, hogy Istenbe vetett hitük révén megmenekülhessenek és királyként uralkodhassanak az egyházban, ezzel eleget téve Istenbe vetett hitük eredeti szándékának. Az antikrisztusok veleszületett természete az Istennel szembeni ellenállás; annyira összeférhetetlenek a megtestesült Istennel, mint a tűz a vízzel, örök ellentétben állnak egymással. Úgy gondolják, hogy Krisztus létezésének minden egyes napja olyan nap, amikor nehéz lesz ragyogniuk, és fennáll annak a veszélye, hogy elítélik, kiiktatják, elpusztítják és megbüntetik őket. Mindaddig, amíg Krisztus nem beszél, nem munkálkodik, és amíg Isten választott népe nem néz fel Krisztusra, addig van lehetőség az antikrisztusok előtt. Van esélyük megmutatni képességeiket. Egyetlen legyintéssel emberek tömegei fognak átállni az ő oldalukra, és az antikrisztusok királyként uralkodhatnak. Az antikrisztusok természetlényege az, hogy idegenkedjenek az igazságtól és gyűlölködjének Krisztussal. Azon versengenek Krisztussal, hogy ki a tehetségesebb,

illetve ki a rátermettebb; azon versengenek Krisztussal, hogy kinek a szavai bírnak nagyobb hatalommal, és kinek a képességei nagyobbak. Miközben ugyanazt teszik, mint Krisztus, meg akarják mutatni másoknak, hogy noha ők is és Krisztus is ugyanúgy emberek, Krisztus képessége és tudása semmivel sem jobb bármely hétköznapi emberénél. Az antikrisztusok minden módon versengenek Krisztussal, vetekednek, hogy ki a jobb, és minden oldalról igyekeznek tagadni azt a tényt, hogy Krisztus Isten, hogy Ő Isten Lelkének a megtestesülése, valamint hogy Ő az igazság megtestesítője. Különböző módszereken és eszközökön is gondolkodnak minden területen, hogy megakadályozzák, hogy Krisztus hatalmat gyakoroljon Isten választott népe között, hogy megakadályozzák Krisztus szavainak népszerűsítését és megvalósulását Isten választott népe között, sőt megakadályozzák Krisztus tetteinek, emberekkel szembeni követelményeinek, valamint irántuk táplált reményeinek megvalósulását Isten választottai között. Olyan ez, mintha Krisztus jelenlétekor mellőzve lennének, az egyház pedig elítélné és elutasítaná őket – mint egy csoportnyi ember, akiket sötét sarokba állítottak. Az antikrisztusok különböző megnyilvánulásaiban láthatjuk, hogy lényegüknél és beállítottságuknál fogva kibékíthetetlenek Krisztussal – nem férhetnek meg Vele egy ég alatt! Az antikrisztusok születésüktől fogva ellenségesek Istennel; kifejezetten ellen akarnak állni Krisztusnak, meg akarják dönteni és le akarják győzni Krisztust. Azt akarják, hogy a Krisztus által végzett valamennyi munka hiábavaló és eredménytelen legyen, hogy végül Krisztus ne nyerjen meg sok embert, és hogy bárhol is munkálkodik, ne érjen el eredményeket. Az antikrisztusok csak ekkor lesznek boldogok. Ha Krisztus igazságokat fejez ki, és az emberek szomjaznak rájuk, keresik és örömmel elfogadják őket, hajlandóak Krisztusért áldozni magukat, mindenről lemondani és népszerűsíteni Krisztus evangéliumát, akkor az antikrisztusok elcsüggednek, és úgy érzik, hogy nincs remény a holnapra, hogy soha nem lesz esélyük ragyogni – mintha a pokolba vetették volna őket. Az antikrisztusok e megnyilvánulásait tekintve, vajon ezt az Istennel harcoló és Vele szemben ellenséges lényegüket valaki más nevelte beléjük? Egyáltalán nem; ők ezzel születnek. Ezért az antikrisztusok olyan típusú emberek, akik születésüktől fogva az ördög reinkarnációi, földre szállt ördögök. Soha nem képesek elfogadni az igazságot, és soha nem fogják elfogadni Krisztust, nem fogják magasztalni Krisztust, illetve nem fognak Krisztus mellett tanúságot tenni. Bár a látszat alapján nem fogjátok látni, hogy nyilvánosan megítélnék vagy elítélnék Krisztust, és noha képesek szolgálatkészen némi erőfeszítést tenni és árat fizetni, amint lehetőségük adódik, a megfelelő pillanatban az antikrisztusok kibékíthetatlensége Istennel megmutatkozik. A tény, miszerint az antikrisztusok harcolnak Istennel és független királyságot hoznak létre, nyilvánosságra fog kerülni. Mindezek a dolgok már korábban is megtörténtek olyan helyeken, ahol antikrisztusok vannak, és különösen gyakoriak voltak ezekben az években, amikor Isten az utolsó napok ítélő munkáját végzi; sok ember tapasztalta és figyelte meg ezeket.

2020. június 27.

Második exkurzus

Hogyan engedelmeskedett Nőé és Ábrahám Isten szavainak, és hogyan vetették alá magukat Neki (Első rész)

I. Nőé megépítette a bárkát

Ma néhány történet elmesélésével fogom kezdeni. FigyeljeteK és meglátjátok, hogy milyen témáról beszélek, és hogy van-e ennek valami köze az eddig tárgyalt témákhoz. Ezek a történetek nem mélyrehatóak, valószínűleg mindannyian megértitek őket. Ezek régi történetek, már elmeséltük őket korábban. Az első Nőé története. Nőé idejében az emberiség rendkívül romlott volt: az emberek bálványokat imádtak, ellenálltak Istennek, és mindenféle gonosz cselekedetet követtek el. Gonosz tetteiket látták Isten szemei, a szavaik eljutottak Isten fülébe, és Isten elhatározta, hogy egy özönvízzel elpusztítja ezt az emberiséget, és hogy megsemmisíti ezt a világot. De vajon minden ember elpusztításra került? Senki sem maradt életben? De igen. Egy ember szerencsés volt. Elnyerte Isten tetszését, és Ő nem akarta elpusztítani: ez az ember Nőé volt. Nőé életben maradt, miután Isten özönvízzel elpusztította a világot. Azt követően, hogy Isten elhatározta, hogy véget vet ennek a korszaknak, és elpusztítja az emberiséget, tett valamit. Mi volt az? Egy nap Isten leszólt Nőéhez az égből. Azt mondta: „Nőé, az emberiség gonoszsága eljutott a fülembe, és elhatároztam, hogy elpusztítom ezt a világot egy özönvízzel. Építened kell egy bárkát góferfából. Megadom neked a bárka méreteit, neked pedig össze kell gyűjtened mindenféle élőlényt, és gondoskodnod kell róla, hogy szálljanak a bárkába. Miután a bárka elkészült, és minden Isten által teremtett élőlényből összegyűjtöttél egy hímet és egy nőt, eljön Isten napja. Akkor majd jelet adok neked.” Miután kimondta ezeket a szavakat, Isten távozott. Nőé pedig, miután meghallotta Isten szavait, kivétel nélkül elkezdett végrehajtani minden egyes feladatot, amit Isten mondott. Mit csinált? Felkutatta az Isten által említett góferfát és a bárka építéséhez szükséges különféle anyagokat. Ezenkívül felkészült a mindenfajta élőlény összegyűjtésére és gondozására. Ez a két nagy feladat mélyen bevésődött az elméjébe. Attól fogva, amikor Isten rábízta a bárka megépítését, egyetlenegyszer sem gondolta ezt magában Nőé: „Mikor fogja Isten elpusztítani a világot? Mikor ad nekem jelt arra vonatkozóan, hogy így fog tenni?” Nőé ahelyett, hogy ilyen dolgokon töprengett volna, inkább komolyan megszívlelt minden egyes dolgot, amit Isten mondott neki, majd mindegyiket végre is hajtotta. Miután elfogadta, amit Isten rábízott, úgy látott neki végrehajtani és elvégezni a bárka építését, amelyről Isten beszélt neki, mint a legfontosabb dolognak az életében, és a hanyagság legcsekélyebb jelét sem adta. Teltek a napok, múltak az évek, egyik nap a másik után, egyik év a másik után. Isten nem felügyelte Nőét, illetve nem sarkallta őt, de Nőé mind ez idő alatt mégis kitartott az Istentől rábízott fontos feladata mellett. Minden Isten által kimondott szó és kifejezés úgy

íródott be Nóé szívébe, mint a kőtáblára vésett szavak. Nem törődve a külvilágban zajló változásokkal, azokkal, akik a környezetében kinevették őt, a megpróbáltatással és a nehézségekkel, amelyekkel találkozott, mindvégig kitartott abban, amit rábízott Isten, sosem csüggedt el, és sosem gondolt arra, hogy feladja. Isten szavai be lettek vésve Nóé szívébe, és Nóé végrehajtotta azokat a mindennapi életében. Nóé előkészítette a bárka építéséhez szükséges összes anyagot, és kalapácsának és vésőjének minden egyes gondos csapásával egyre inkább alakot öltött az Isten által elrendelt bárka formája és műszaki adatai. Nóé élete így haladt előre évről évre, szélben és esőben, akárhogy gúnyolták és rágalmazták is az emberek. Isten titokban figyelte Nóé minden egyes cselekedetét, anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna hozzá, és Nóé megérintette Isten szívét. Nóé azonban nem tudta és nem is érezte ezt; egyszerűen csak az elejétől a végéig az Isten szavai iránti rendíthetetlen hűséggel építette a bárkát és gyűjtött össze mindenféle élőlényt. Nóé szívében Isten szavai képezték a legmagasabb rendű utasítást, amelyet követnie és végrehajtania kellett, és azok jelentették a célt és az irányt, amelyek felé egész életében törekedett. Ezért aztán bármit mondott is neki Isten, bármire kérte is őt Isten, és bármit parancsolt is neki, Nóé teljességgel elfogadta és megszívlelte; úgy tekintett rá, mint a legfontosabb dologra az életében, és ennek megfelelően is kezelte. Nemcsak hogy nem felejtette el, nemcsak hogy megszívlelte, hanem meg is valósította a mindennapi életében, az életével elfogadva és végrehajtva Isten megbízatását. Így épült fel a bárka, deszkáról deszkára. Nóé Isten szavainak és parancsolatainak szentelte minden mozdulatát és minden napját. Talán nem úgy tűnt, mintha valami eget rengető, nagyszabású vállalkozást folytatott volna Nóé, de Isten szemében Nóé minden mozdulata, sőt minden, amit az általa tett minden egyes lépéssel elérni próbált, valamint minden munka, amit keze végzett, drága és emlékezetre méltó, az emberiség számára pedig követésre érdemes volt. Nóé tartotta magát ahhoz, amit Isten rábízott. Megingathatatlan volt abbéli hitében, hogy Isten minden kimondott szava igaz; semmi kétsége nem volt efelől. Ennek eredményeképpen aztán elkészült a bárka, és mindenféle élőlény ott élhetett rajta. Mielőtt Isten elpusztította a világot, jelet adott Nóénak, hogy közeleg az özönvíz, és hogy azonnal fel kell szállnia a bárkára. Nóé pontosan úgy cselekedett, ahogy Isten mondta. Amikor Nóé felszállt a bárkára, és hatalmas özönvíz zúdult le az égből, Nóé látta, hogy Isten szavai valóra váltak, hogy az Ő szavai beteljesedtek: Isten haragja lesújtott a világra, és senki sem változtathatott ezen.

Hány évbe telt Nóénak megépíteni a bárkát? (120 év.) Mit jelent 120 év a mai emberek számára? Ez hosszabb, mint egy átlagos ember élete. Hosszabb, talán még két ember életénél is. És mégis, ebben a 120 évben Nóé egyetlen dolgot tett, és minden nap ugyanazt csinálta. Abban az iparosodás előtti korban, abban az információs kommunikáció előtti időben, abban a korszakban, amikor minden az emberek kétkezi, fizikai munkáján alapult, Nóé mindennap ugyanazt tette. 120 éven át nem adta fel, és nem hagyta abba. Százhusz év: hogyan lehet ezt elképzelni? Képes lett volna az

emberiség bármely más tagja 120 éven át elkötelezetten csinálni egyetlen dolgot? (Nem.) Az, hogy senki sem tud elkötelezett maradni 120 éven át egyetlen dolog iránt, nem meglepő. És mégis volt egy ember, aki 120 éven át töretlenül kitartott abban, amit Isten rábízott, soha nem panaszkodott vagy adta fel, nem befolyásolta egyetlen külső körülmény sem, és végül pontosan úgy hajtotta végre, ahogy Isten mondta. Milyen dolog volt ez? Az emberiség körében ez egy ritka, szokatlan, sőt egyedülálló eset volt. Az emberi történelem hosszú folyamában, az Istent követő összes emberi faj közül példa nélküli volt ez. A mérnöki munka nagyságát és nehézségét, valamint a szükséges fizikai erőfeszítést és energiát, valamint az időtartamot figyelembe véve nem volt könnyű vállalkozás. Ezért amikor Nőé véghez vitte mindezt, az egyedülálló volt az emberiség körében, ő pedig modellként és példaként szolgált mindazok számára, akik követik Istent. Nőé csak néhány üzenetet hallott, és Isten akkoriban nem mondott ki sok szót, így nem kérdéses, hogy Nőé nem értett sok igazságot. Nem fogta fel a modern tudományt és a modern ismereteket. Egy felettebb hétköznapi férfi volt, az emberi faj jelentéktelen tagja. Egy szempontból azonban senki máshoz nem hasonlított: tudta, hogy engedelmeskednie kell Isten szavainak, tudta, hogyan kövesse és tartsa be Isten szavait, tudta, hol van az ember megfelelő helye, valamint képes volt igazán hinni Isten szavait és alávetni magát nekik – semmi több. Ez a pár egyszerű elv elegendő volt, hogy Nőé elvégezhesse mindazt, amit Isten rábízott, és nem csupán néhány hónapon, nem is néhány éven, és nem is csak több évtizeden, hanem több, mint egy évszázadon át kitartott ebben. Hát nem bámulatos ez a szám? Ki tudta volna ezt Nőén kívül megcsinálni? (Senki.) És miért nem? Egyesek azt mondják, ez azért van, mert nem értik az igazságot – ez azonban nem áll összhangban a ténnyel. Nőé hány igazságot értett? Miért volt Nőé képes minderre? A mai hívők sokat olvastak Isten szavaiból, értenek valamennyit az igazságból – akkor miért van az, hogy képtelenek erre? Mások azt mondják, az emberek romlott beállítottságai miatt van ez – de vajon Nőének nem volt romlott beállítottsága? Miért volt Nőé képes elérni ezt, miközben a mai emberek képtelenek? (Mert a mai emberek nem hiszik Isten szavait, nem kezelik azokat az igazságként, és nem tartják magukat hozzájuk.) És miért képtelenek az igazságként kezelni Isten szavait? Miért képtelenek tartani magukat Isten szavaihoz? (Nincs istenfélő szívük.) Amikor tehát az emberek nem értik az igazságot és nem hallottak sok igazságot, hogyan támad fel bennük egy istenfélő szív? (Kell lennie emberi mivoltuknak és lelkiismeretüknek.) Így van. Az emberek emberi mivoltában ott kell lennie a két legértékesebb dolognak: az első a lelkiismeret, a második pedig a normális emberi mivolt észszerűsége. A lelkiismeret és a normális emberi mivolt észszerűségének birtoklása az emberi lét minimumkövetelménye; egy ember mérésének legalapvetőbb minimumkövetelménye. Ez azonban a mai emberekből hiányzik, úgyhogy nem számít, hány igazságot hallanak és értenek, az Istent félő szív birtoklása meghaladja a képességeiket. Mi tehát a lényegi különbség a mai emberek és Nőé között? (Nincs emberi mivoltuk.) És mi a lényege az emberi mivolt e hiányának? (Ezek fenevadak és démonok.) A „fenevadak és démonok” nem hangzik

túl szépen, de ez áll összhangban a tényekkel; udvariasabban úgy fogalmazhatnánk meg, hogy nincs emberi mivoltuk. Az emberi mivolt és józan ész nélküli emberek nem emberek, még a fenevadaknál is lejjebb vannak. Az, hogy Nőé képes volt teljesíteni Isten megbízatását, azért volt, mert amikor Nőé hallotta Isten szavait, képes volt azokat szilárdan megőrizni a szívében; az ő számára Isten megbízatása egy életre szóló vállalkozás volt, az ő hite rendületlen volt, és akarata száz éven át nem változott. Ez azért volt, mert Istent félő szíve volt, valódi ember volt, és a lehető legtöbb józan esze volt, így Isten rábízta a bárka építését. A Nőéhoz hasonlóan bőséges emberi mivolttal és józan ésszel bíró emberek igen ritkák, és nagyon nehéz lenne másikat találni.

Nőé valójában csak egy dolgot tehetett. Ez nagyon egyszerű volt: miután meghallotta Isten szavait, végrehajtotta őket, kompromisszumok nélkül. Soha nem kételkedett, és soha nem adta fel. Folyamatosan tette, amit Isten kért tőle, végrehajtotta és megvalósította azt úgy, ahogy Isten mondta neki, kompromisszumok nélkül, illetve anélkül, hogy mérlegelte volna a miérteket vagy a saját hasznát és veszteségét. Megjegyezte Isten szavait: „Isten el fogja pusztítani a világot. Késedelem nélkül építened kell egy bárkát, és amikor az elkészül, és eljön az özönvíz, mindannyian felszálltok a bárkára, és azok, akik nem szállnak fel, mind elpusztulnak.” Nőé nem tudta, hogy Isten szavai mikor válnak valóra, csak azt, hogy amit Isten mondott, annak be kell teljesülnie, hogy Isten minden szava igaz, és egyetlen hamis szó sincs közöttük, és hogy csak Istenen múlik, hogy az mikor fog beteljesülni, bekövetkezni. Tudta, hogy akkor az egyetlen feladata az volt, hogy szilárdan megtartsa Isten minden szavát a szívében, és késlekedés nélkül végrehajtsa azokat. Ezek voltak Nőé gondolatai. Ezt gondolta, és ezt is tette – ezek a tények. Tehát mi a lényegi különbség köztetek és Nőé között? (Amikor meghalljuk Isten szavát, nem kezdjük el gyakorolni azt.) Ez viselkedésbeli különbsége, de mi a lényegi különbség? (Hiányzik belőlünk az emberi mivolt.) Az, hogy Nőé rendelkezett azzal a két alapvető dologgal, amivel az embernek rendelkeznie kellene – lelkiismerettel és a normális emberi mivolt ésszerűségével. Ti pedig nem rendelkeztek ezekkel a dolgokkal. Jogos azt mondani, hogy Nőét lehet emberi lénynek nevezni, ti viszont nem érdemlitek meg ezt? (Igen.) Miért mondom ezt? A tények ezek: felejtjük el a felét annak, amit Nőé megtett – ti még egy kis részét sem tudátok véghezvinni. Nőé képes volt kitartani 120 évig. Ti hány évig tudátok kitartani? 100? 50? 10? Öt? Kettő? Fél év? Ki tudna közületek kitartani fél évig? Elindulni, és megkeresni azt a fát, amiről Isten beszélt, kivágni, lehántani a kérgét, megszáritani, majd különböző formákra és méretekre vágni – képesek lennétek ezt fél éven át csinálni? A legtöbben rázzátok a fejteket – még fél évig sem tudátok csinálni. És mondjuk három hónapig? Néhányan azt mondják: „Azt hiszem, három hónap is kemény lenne. Kicsi és törékeny vagyok. Az erdőben szúnyogok és más rovarok is vannak, sőt hangyák és bolhák is. Nem bírnám ki, ha mind megcsípnének. Ráadásul minden nap fát vágni, azt a piszkos, fárasztó munkát végezni, kint a tűző napon és a fújó szélben. Két nap sem telne el, mire leégnék a napon. Ez nem az a munka, amit szeretnék csinálni – nem utasíthatnának valami könnyebb feladatra?”

Választhattok, hogy mit parancsol nektek Isten? (Nem.) Ha nem tudsz kitartani három hónapig, akkor van-e benned valódi alávetettség? Rendelkezel az alávetettség valóságával? (Nem.) Három hónapig sem bírnád ki. Van közöttetek bárki, aki kitartana fél hónapig? Néhányan azt mondják: „Nem ismerem fel a góferfát, és nem tudok kivágni egy fát. Még azt sem tudom, merre fog dőlni a fa, amikor kivágom – mi van, ha rám dől? Ráadásul a fák kivágása után legfeljebb egy-két fatörzset tudnék elcipelni. Ennél többitől már tönkremenne a hátam és a vállam, nem igaz?” Fél hónapot sem bírnátok ki. Akkor mit tudtok megtenni? Mit tudtok elérni, amikor arra kérnek titeket, hogy engedelmeskedjétek Isten szavainak, hogy vessétek alá magatokat Isten szavainak, és valósítsátok meg az Ő szavait? Mire vagytok képesek a számítógépek használatán és az utasítások osztogatásán kívül? Ha Nőé idejében lennétek, titeket hívna-e el Isten? Semmiképpen sem! Nem ti lennétek azok, akiket Isten elhív; nem ti lennétek azok, akik elnyerik Isten tetszését. Miért? Mert nem vagy olyan, aki képes alávetni magát, miután meghallja Isten szavait. És ha nem ilyen ember vagy, akkor megérdemled-e, hogy élj? Amikor jön az özönvíz, megérdemled-e, hogy túlélj? (Nem.) Ha nem, akkor el fogsz pusztulni. Milyen ember vagy, ha még fél hónapig sem vagy képes Isten szavainak végrehajtására? Valóban hiszel Istenben? Ha meghallod Isten szavait, és nem vagy képes végrehajtani azokat, ha fél hónapig sem bírod, ha két hétnyi szenvedést sem viselsz el, akkor milyen hatással van rád az a kis igazság, amit megértettél? Ha a legkisebb visszatartó ereje sincs rád nézve, akkor számodra az igazság csak néhány szó, és abszolút nem jelent semmit. Milyen ember vagy te, ha megérted mindezeket az igazságokat, de amikor arra kérnek, hogy hajtsd végre Isten szavait, és szenvedj 15 napig, akkor nem tudod elviselni? Isten szemében vajon olyan teremtetett lény vagy-e, aki megfelelő színvonalú? (Nem.) Figyelembe véve Nőé szenvedését és 120 évnyi kitartását, nem csak kis távolság van közöttetek és közte – össze sem lehet hasonlítani titeket. Isten azért Nőét hívta el, és bízta rá mindazt, amit meg akart tenni, mert Isten úgy látta, Nőé képes engedelmeskedni az Ő szavainak, és olyan ember, akire rá lehet bízni egy nagy feladatot. Megbízható volt, és olyan ember, aki képes valóra váltani azt, amit Isten kívánt; Isten szemében ő igaz ember volt. És ti? Ti egyiket sem tudjátok elérni ezek közül. Nem nehéz elképzelni, hogy ti mindannyian milyenek vagytok Isten szemében. Emberi lények vagytok? Méltóak arra, hogy emberi lénynek nevezzenek titeket? A válasz egyértelmű: Nem vagytok azok! Amennyire csak lehet, lerövidítettem az időt – 15 napra, mindössze két hétre, és egyikőtök sem mondta, hogy meg tudja csinálni. Mit mutat ez? Hogy a hitetek, a hűségetek és az alávetettségetek semmit sem ér. Amit ti hitnek, hűségnek és alávetettségnek tartotok, én azt semminek látom! Büszkélkedtek azzal, hogy elég jók vagytok, de az én szememben teljes mértékben hiányos emberek vagytok!

Ami Nőé történetében a leghihetlenebb, leginkább csodálatra méltó és leginkább utánpótlásra érdemes, az a 120 évnyi kitartása, a 120 évnyi alávetettsége és hűsége. Láthatjátok, hogy vajon tévedett-e Isten a személy kiválasztásában? (Nem.) Isten az,

aki látja az ember legbelső lényét. A rengeteg ember közül Ő Nőét hívta el, Ő Nőéhez szólt, és Isten nem tévedett a választásában: Nőé megfelelt az elvárásainak, sikeresen teljesítette azt, amit Isten rábízott. Ez tanúságtétel. Ez az, amit Isten akart, ez tanúságtétel! De megvan-e bennetek akár csak a csírája ennek? Nincs. Nyilvánvaló, hogy ilyen tanúságtétel nincs bennetek. Ami feltárult belőletek, amit Isten lát, az a szégyen jele; nincs bennetek egyetlen olyan dolog sem, amelyről beszélve könnyekre fakadnának az emberek. Nőé különféle megnyilvánulásai, különösen az Isten szavaiba vetett szilárd hite, amely egy évszázadon át nem ingott és változott meg, és a bárka építésében mutatott kitartása, amely száz évig nem hagyott alább, valamint ezen hite és akaraterije tekintetében a modern időkben senki sem hasonlítható hozzá, senki sem ér fel vele. És mégis senkit sem érdekel Nőé hűsége és alávetettsége, senki sem gondolja, hogy ebben lenne bármi, amivel kiérdemli, hogy az emberek nagyra becsüljék és kövessék őt. Mi az, ami mostanában fontosabb az emberek számára? A szlogenek ismételtetése, és a doktrínák hangoztatása. Úgy tűnik, sok igazságot megértenek, és elnyerték az igazságot – de Nőével összehasonlítva még egy századát, egy ezredét sem érték el annak, amit ő tett. Mennyire el vannak maradva! Hatalmas a különbség. Nőé bárkaépítéséből rájöttek, hogy milyen emberek kedvesek Istennek? Pontosan milyen minőség, szív és tisztesség van azokban, akik kedvesek Istennek? Rendelkeztek mindazzal, amivel Nőé rendelkezett? Ha úgy érzed, hogy megvan benned Nőé hite és jelleme, akkor némileg megbocsátható lenne, ha feltételeket szabnál Istennek, és megpróbálnál alkudozni Vele. Ha úgy érzed, hogy ezek teljes mértékben hiányoznak belőled, akkor elmondom neked az igazságot: ne legyél önelégült – semmi vagy. Isten szemében annyit sem érsz, mint egy féreg. És mégis van bátorságod feltételeket szabni Istennek, és alkudozni Vele? Néhányan azt mondják: „Ha annyit sem érek, mint egy féreg, mi lenne, ha kutyaként szolgálnék Isten házában?” Nem, nem vagy méltó erre. Miért? Még arra sem vagy képes, hogy jól őrizd Isten házának ajtaját, így az én szememben még egy házőrző kutyával sem érsz fel. Fájdalmasak ezek a szavak számotokra? Kellemetlen hallani mindezt? Nem az a célom, hogy megsértsem az önbecsüléseket; ez egy tényeken alapuló kijelentés, egy bizonyítékokon alapuló állítás, és egyáltalán nem hamis. Pontosan így cseleksztek, pontosan ez nyilvánul meg bennetek; pontosan így bántok Istennel, és ugyanígy bántok mindazzal, amit Isten rátok bíz. Minden, amit mondtam, igaz, és szívből jön. Ezzel befejeztük Nőé történetének megvitatását.

II. Ábrahám felajánlotta Izsákot

Van egy másik történet, amit érdemes elmesélni: Ábrahám története. Egy nap két hírnök érkezett Ábrahám házába, aki lelkesen fogadta őket. A hírnökök azt a feladatot kapták, hogy közöljék Ábrahámmal: Isten fiúval fogja megajándékozni őt. A hír hallatán Ábrahám elragadtatva felkiáltott: „Hálát adok az én Uramnak!” Mögöttük azonban Ábrahám felesége, Sára, magában nevetett. Azért nevetett, mert azt gondolta: „Ez lehetetlen, öreg vagyok – hogyan szülhetnék gyermeket? Hogy fiam lenne? Micsoda

vicc!” Sára nem hitte el. Meghallották a hírnökök Sára nevetését? (Igen.) Természetesen meghallották, és Isten is látta ezt. És mit tett Isten? Észrevétlenül figyelt. Sára, ez a tudatlan asszony, nem hitt benne – de vajon megzavarhatják az emberek Istent abban, amit elhatározott? (Nem.) Semmilyen emberi lény nem zavarhatja meg. Amikor Isten elhatároz valamit, néhányan azt mondhatják: „nem hiszem el, ellenzem, visszautasítom, tiltakozom, nem értek vele egyet”. Számítanak az ő szavaik? (Nem.) Tehát, amikor Isten azt látja, hogy vannak, akik nem értenek egyet, akiknek hozzáfűznivalójuk van, akik kételkednek, akkor kell-e magyarázatot adnia nekik? El kell-e magyaráznia, hogy miért és hogyan cselekszik? Vajon Isten ezt teszi? Nem. Nem törődik azzal, mit mondanak vagy tesznek ezek a tudatlan emberek, Ő nem foglalkozik a hozzáállásukkal. Isten szívében már régen kőbe van vésve, amit elhatározott: ezt fogja megvalósítani. Minden dolog és esemény Isten kezének irányítása és szuverenitása alatt áll, beleértve azt is, hogy valakinek mikor lesz gyermeke, és milyen gyermeke lesz – magától értetődik, hogy ez is Isten kezében van. Amikor Isten elküldte a hírnököket, hogy mondják el Ábrahámnak, hogy fiút ad neki, akkor Isten már rég megtervezte a számos dolgot, amelyet tenni fog később. Hogy milyen feladatokat vállal majd a fiú, milyen élete lesz, és hogy milyenek lesznek a leszármazottai – mindezt már rég eltervezte Isten, és semmilyen hiba vagy változás nem lesz benne. Így hát változtathatott-e ezen egy ostoba asszony nevetése? Nem változtatott semmit. És amikor elérkezett az idő, Isten megtette, amit eltervezett, és minden úgy történt, ahogyan azt Isten megmondta és elhatározta.

Amikor Ábrahám 100 éves volt, Isten fiút adott neki. Miután 100 évig nem volt fia, Ábrahám napjai egyhangúak és magányosak voltak. Hogyan érzi magát egy 100 éves férfi, akinek nincs gyermeke, különösen, ha fia nincs? „Valami hiányzik az életemből, Isten nem adott nekem fiút, és az életem egy kicsit magányos, kissé bánkódó.” De milyen volt Ábrahám hangulata, amikor Isten elküldte a hírnököket, hogy közöljék vele, fia születik? (Örömteli.) Amellett, hogy a szíve megtelt örömmel, a hír várakozással is eltöltötte. Hálát adott Isten kegyelméért, hogy megengedte neki, hogy gyermeket neveljen a hátralévő éveiben. Milyen csodálatos dolog volt ez, és így történt. Tehát mi volt az, aminek örülhetett? (Volt leszármazottja, a vérvonala folytatódott.) Ez egy dolog. De volt még egy különösen örömteli dolog – mi volt az? (Ez a gyermek személyesen Isten ajándéka volt.) Így van. Amikor egy átlagos ember gyermeket vár, Isten személyesen közli azt vele? Vajon azt mondja: „Én személyesen adom neked ezt a gyermeket, akit megígértem”? Vajon így tesz Isten? Nem. Tehát mi volt a különleges ebben a gyermekben? Isten hírnököket küldött, hogy személyesen közöljék Ábrahámval: „100 éves korodban egy gyermeket kapsz, akit személyesen Isten ad neked.” Ez volt a különlegessége ennek a gyermeknek: Isten közölte az érkezését, és személyesen Isten adta őt. Micsoda örömteli dolog volt ez! És vajon a gyermek különleges jelentősége nem gondolkodtatja-e el az embereket? Hogyan érezte magát Ábrahám, amikor tanúja volt a gyermek születésének? „Végre van egy gyermekem. Isten szavai beteljesültek; Isten azt mondta, hogy gyermeket ad nekem, és valóban így is tett!” Amikor megszületett ez a

gyermek, és Ábrahám a karjaiban tartotta, az első érzése az volt: „Ezt a gyermeket nem emberi kezekből kaptam, hanem Isten kezeiből. A gyermek pont a megfelelő időben érkezett. Isten ajándékozta nekem, és jól kell felnevelnem, jól kell tanítanom, és meg kell neki tanítanom, hogy imádja Istent, és engedelmeskedjen Isten szavainak, mert ő Istentől származik.” Valóban jelentősen megbecsülte ezt a gyermeket? (Igen.) Ez egy különleges gyermek volt. Ráadásul Ábrahám életkorát is figyelembe véve nem nehéz elképzelni, mennyire megbecsülte ezt a fiút. Egy átlagos ember szeretete, gyengédsége és gyermekéhez való ragaszkodása Ábrahámban is jelen volt. Ábrahám hitt Isten szavaiban, és a saját szemével látta a beteljesülésüket. A kimondásuktól kezdve a beteljesülésükig tanúja volt ezeknek a szavaknak. Érezte, milyen tekintélyesek Isten szavai, milyen csodálatosak Isten tettei, és ami a legfontosabb, milyen gondoskodó Isten az emberrel. Bár a gyermekre nézve Ábrahámnak bonyolult és erős érzései támadtak, a szívében csak egy dolgot tudott mondani Istennek. Mondjátok meg nekem, szerintetek mit mondott? (Hála Istennek!) „Hála az én Uramnak!” Ábrahám hálás volt, és mélységes köszönetet és dicséretet ajánlott fel Istennek. Isten és Ábrahám számára ez a gyermek rendkívüli jelentőséggel bírt. Mert abban a pillanatban, hogy Isten megmondta, hogy gyermeket ad Ábrahámnak, Isten eltervezett és elhatározott valamit: fontos és nagy dolgokat kíván véghez vinni ezen a gyermeken keresztül. Ez volt a gyermek jelentősége Isten számára. Ami pedig Ábrahámot illeti, mivel Isten különleges kegyelmet gyakorolt felette azzal, hogy gyermeket ajándékozott neki, Ábrahám létezésének értéke és jelentősége – az egész emberi történelmet figyelembe véve, az egész emberiség számára – rendkívüli, messze nem hétköznapi volt. És ez a történet vége? Nem. A lényeg még csak most következik.

Miután Ábrahám megkapta Istentől Izsákot, Isten parancsolatai és kérései szerint nevelte őt. Azokban a nem különösebben figyelemre méltó években Ábrahám a mindennapjai során magával vitte az áldozatokra Izsákot, és elmesélte neki a mennyekben lévő Isten történeteit. Izsák apránként kezdte megérteni a dolgokat. Megtanulta, hogyan adjon hálát Istennek, hogy dicsérje Istent, hogyan engedelmeskedjen, és hogyan ajánljon fel áldozatokat. Megtudta, mikor kell felajánlani az áldozatokat, és hogy hol található az oltár. Ezután érkezünk el a történet kulcspontjához. Egy nap, amikor Izsák már kezdte megérteni a dolgokat, de még nem volt elég érett, Isten azt mondta Ábrahámnak: „Ezúttal nem bárányt akarok áldozatnak. Ajánld fel Izsákot helyette.” Egy olyasvalaki számára, mint Ábrahám, aki annyira szerette Izsákot, olyanok voltak-e Isten szavai, mint derült égből a villámcsapás? Most tekintsünk el Ábrahámtól, aki már nagyon idős volt. Vajon hány olyan ember bírná elviselni ezt a hírt, aki az élete fénykorában – a harmincas, negyvenes éveiben – van? Létezik egyáltalán ilyen ember? (Nem.) És mi volt Ábrahám reakciója, amikor meghallotta Isten szavait? „Tessék? Eltévesztette Isten, amit mondani akart? Isten sosem téved – lehet, hogy az öreg fülem hallotta rosszul? Rákérdezek.” Megkérdezte: „Istenem, azt kéred, hogy ajánljam fel Izsákot? Izsákot akarod áldozatnak?” Isten azt mondta: „Igen, így van!” A megerősítés után Ábrahám tudta, hogy Isten szavai

nem tévesek, és nem fognak megváltozni. Pontosan azt jelentették, amit Isten akart. És nehéz volt-e Ábrahámnak ezt hallani? (Igen.) Mennyire nehéz? Ábrahám fejében ezek a gondolatok voltak: „Ennyi év után a gyermekem végre kezdett felnőni. Ha élő áldozatként ajánlom fel, az azt jelenti, hogy úgy kell levágni az oltárnál, mint egy bárányt a vágóhídon. Ha le kell vágni, azt jelenti, hogy meg kell ölni, és ha meg kell ölni, az azt jelenti, hogy mától kezdve nélküle maradok...” Amikor a gondolatai idáig jutottak, volt-e mersze Ábrahámnak továbbgondolni ezt? (Nem.) Miért nem? Ha továbbgondolta volna, az még nagyobb fájdalmat okozott volna neki – mintha kést szúrnának a szívébe. A további gondolkodással nem örömteli dolgok jutottak volna eszébe – csak gyötrődött volna. Nem arról volt szó, hogy a gyermeket elviszik, és néhány napig vagy évig nem látja az ember, de attól még életben van. Nem úgy volt, hogy Ábrahám állandóan rá gondol, és majd egy alkalmas pillanatban újra találkozik vele, amikor felnőtt. Nem ez volt a helyzet. Miután a gyermeket felajánlották az oltáron, többé már nem fog létezni, nem látják többé, feláldozzák Istennek, és visszatér Istenhez. Minden olyan lesz, mint előtte. A gyermek előtt az élet magányos volt. És fájdalmas lett volna, ha minden úgy folytatódik, és sosem lett volna gyermeke? (Nem lett volna túl fájdalmas.) Ha van egy gyermeked, és elveszíted őt, az rettenetesen fájdalmas. Az pusztító dolog! Visszaadni ezt a gyermeket Istennek azt jelentené, hogy onnantól kezdve a gyermeket soha többé nem látnák, a hangját soha többé nem hallanák, Ábrahám soha többé nem látná játszani, nem tudná felnevelni, nem tudná megnevetetni, nem látná őt felnőni, és nem élvezhetné mindazokat a családi örömeket, amelyek vele jártak. Csak a fájdalom és a vágyakozás maradna. Minél többet gondolt erre Ábrahám, annál nehezebb lett. De bármilyen nehéz is volt, egy dolog világos volt a szívében: „Amit Isten mondott, és amit Isten meg fog tenni, az nem vicc, nem lehet tévedés, és még kevésbé változhat meg. Ráadásul a gyermek Istentől származik, így tökéletesen természetes és indokolt, hogy felajánljam Istennek, és amikor Isten ezt kívánja, kötelességem visszaadni neki, kompromisszumok nélkül. Az elmúlt évtizedben megélt családi öröm különleges ajándék volt, amelyet bőségesen kiélveztem; hálát kellene adnom Istennek, és nem szabadna túlzott követeléseket támasztanom Isten felé. Ez a gyermek Istenhez tartozik, nem követelhetem magamnak, nem az én tulajdonom. Minden ember Istentől származik. Még ha a saját életem felajánlására is kérne, akkor sem kellene vitába szállnom Istennel, vagy feltételeket szabnom neki, pláne nem, ha maga Isten közölte velem a gyermek érkezését, és Ő ajándékozta nekem. Ha Isten azt mondja, hogy ajánljam fel neki, akkor megteszem!”

Így telt az idő percről percre, másodpercről másodpercre, és az áldozat pillanata egyre közeledett. De ahelyett, hogy egyre nyomorultabbul érezte volna magát, Ábrahám egyre nyugodtabb lett. Mi nyugtatta meg? Mi tette lehetővé Ábrahámnak, hogy megszabaduljon a fájdalomtól, és hogy helyesen viszonyuljon ahhoz, ami történni fog? Hitt abban, hogy az ember hozzáállása mindahhoz, amit Isten tett, csakis az alávetettség lehet, nem pedig az, hogy megpróbál vitatkozni Istennel. Amint a gondolatai eljutottak

erre a pontra, már nem érzett fájdalmat. Ahogy vitte a fiatal Izsákot, lépésről lépésre haladt az oltár széle felé. Az oltáron nem volt semmi – nem úgy, mint általában, amikor egy bárány már ott várt. „Atyám, ma még nem készítetted elő az áldozatot?” – kérdezte Izsák. „Ha nem, akkor mi lesz ma az áldozat?” Mit érzett Ábrahám, amikor Izsák feltette ezt a kérdést? Lehetséges, hogy boldog volt? (Nem.) Akkor mit tett? A szívében gyűlölte Istent? Panaszkodott Istennek? Ellenállt? (Nem.) Egyik sem. Mi mutatja ezt? Minden, ami ezután történt, azt mutatja, hogy Ábrahám valóban nem gondolta ezeket. Feltette az oltárra azt a tűzifát, amit meg fog gyújtani, és magához hívta Izsákot. És amikor Ábrahám az oltárhoz hívta Izsákot, abban a pillanatban mit gondolnak az emberek? „Milyen szívtelen öregember vagy. Nincs benned emberség. Nem vagy ember! Ő a fiad, tényleg meg merészeled ezt tenni? Tényleg meg tudod tenni? Tényleg ilyen kegyetlen vagy? Van egyáltalán szíved?” Nem ezt gondolják? És Ábrahám vajon ezeket gondolta? (Nem.) Magához hívta Izsákot, és szóltanul elővette az előre elkészített kötelet, és megkötözte Izsák kezét és lábát. E cselekedetekből ítélve vajon valódi áldozat volt, vagy sem? Valódi volt, hamisítatlan, és nem a látszat kedvéért tette. Ábrahám felvette Izsákot a vállára, és bármennyire is küzdött és kiabált a gyermek, Ábrahámnak meg sem fordult a fejében, hogy feladja. Határozottan felhelyezte a fiatal fiát a tűzifára, hogy elégesse az oltáron. Izsák sírt, kiabált és küzdött – de Ábrahám végrehajtotta az Istennek való áldozathoz szükséges cselekedeteket, és mindent előkészített az áldozathoz. Miután feltette Izsákot az oltárra, Ábrahám elővette a bárányok levágásához használt kést, és mindkét kezével erősen tartva a feje fölé emelte azt, és Izsákra irányította. Becsukta a szemét, és amikor már épp lesújtott volna a késsel, Isten megszólította Ábrahámot. Mit mondott Isten? „Ábrahám, állj meg!” Ábrahám soha nem gondolta volna, hogy Isten ilyesmit mondhat, miközben éppen vissza akarja adni neki Izsákot. Erre nem mert gondolni. És mégis, Isten szavai egyesével hatoltak be a szívébe. Így menekült meg Izsák. Aznap az áldozat, amit valóban be kellett mutatni Istennek, Ábrahám mögött állt; egy bárány volt az. Isten ezt már jóval korábban előkészítette, de nem adott semmilyen előzetes jelzést Ábrahámnak, hanem csak akkor állította meg, amikor már felemelte a kést, és kész volt lesújtani. Ezt senki sem tudta volna elképzelni. Sem Ábrahám, sem Izsák. Ha megnézzük Ábrahám Izsák feláldozására tett kísérletét, vajon valóban fel akarta áldozni a fiát, vagy csak úgy tett? (Valóban meg akarta tenni.) Valóban meg akarta tenni. Cselekedetei tiszták voltak, nem volt bennük megtévesztés.

Ábrahám felajánlotta Istennek áldozatként a saját húsát és véré – és amikor Isten megkérte erre, Ábrahám nem próbált meg vitatkozni Vele azzal, hogy: „Nem lehetne valaki mást feláldozni? Legyek én az áldozat, vagy bárki más.” Ahelyett, hogy ilyesmiket mondott volna, Ábrahám odaadta a legkedvesebb és legértékesebb fiát Istennek. És hogyan történt ez a felajánlás? Meghallgatta, amit Isten mondott, és egyszerűen megtette. Lenne értelme az emberek szemében annak, hogy Isten ad egy gyermeket Ábrahámnak, majd amikor a gyermek felnő, megkéri Ábrahámot, hogy adja vissza, és el akarja venni a gyermeket? (Nem lenne.) Emberi szemszögből nem tűnne ez teljesen

ésszerűtlennek? Nem tűnne úgy, mintha Isten játszadozna Ábrahámmal? Isten egy nap odaadta Ábrahámnak ezt a gyermeket, és csupán néhány év múlva el akarta venni őt. Ha Istennek kellett a gyermek, akkor egyszerűen elvehette volna; nem kellett volna ilyen szenvedést okoznia annak a személynek azzal, hogy megkéri, hogy áldozza fel a gyermeket az oltáron. Mit jelentett a gyermek felajánlása az oltáron? Azt jelentette, hogy Ábrahámnak le kellett volna vágnia őt, majd a saját két kezével el kellett volna égetnie. El tudná ezt viselni egy ember? (Nem.) Mire gondolt Isten, amikor ezt az áldozatot kérte? Az, hogy Ábrahámnak személyesen kellett mindezt megtennie: személyesen neki kellett megkötöznie a fiát, személyesen neki kellett feltennie az oltárra, személyesen neki kellett megölnie egy késsel, majd személyesen neki kellett elégetnie őt az Istennek történő felajánlásként. Az emberek számára mindez nem tűnne úgy, hogy figyelembe veszik az ember érzéseit; egyik dolognak sem lenne értelme az emberek elképzelései, gondolkodásmódja, erkölcsi filozófiája, illetve morálja és szokásai szerint. Ábrahám nem élt vákuumban, sem egy képzeletbeli világban; az emberek világában élt. Emberi gondolatai és emberi nézetei voltak. És mit gondolt, amikor mindez megtörtént vele? A szenvedésén kívül, és eltekintve azoktól a dolgoktól, amelyek zavarba hozták, volt-e benne lázadás vagy elutasítás? Támadta vagy sértegette-e verbálisan Istent? Egyáltalán nem. Pontosan az ellenkezőjét tette: attól a pillanattól kezdve, hogy Isten megparancsolta neki, hogy tegye meg ezt a dolgot, Ábrahám nem merte könnyelműen venni; inkább azonnal elkezdett felkészülni rá. És milyen volt a hangulata, amikor hozzálátott az előkészületekhez? Vidám, örömteli és boldog volt? Vagy fájdalmat, szomorúságot érzett, és fájt a szíve? (Fájdalmat és szomorúságot érzett.) Fájdalmat érzett! Minden lépése nehéz volt. Miután tudomást szerzett erről az ügyről, és miután hallotta Isten szavait, minden nap egy évnek tűnt számára; nyomorultnak érezte magát, képtelen volt örülni, és fájt a szíve. Mi volt azonban az egyetlen meggyőződése? (Hogy engedelmeskednie kell Isten szavainak.) Pontosan, az volt, hogy engedelmeskednie kell Isten szavainak. Azt mondta magának: „Áldott legyen az én Uram, Jahve neve; én Isten népének tagja vagyok, és engedelmeskednem kell Isten szavainak. Függetlenül attól, hogy amit Isten mond, az helyes vagy helytelen, és függetlenül attól, hogy hogyan érkezett hozzám Izsák, ha Isten kér, akkor nekem adnom kell; ilyen ésszerűség és hozzáállás kell, hogy legyen az emberben.” Ábrahám nem volt mentes a fájdalomtól vagy a nehézségektől, miután elfogadta Isten szavait; fájdalmat érzett, és megvoltak a saját nehézségei, amelyeket nem volt könnyű legyőzni! Mindazonáltal mi történt végül? Ahogyan Isten kívánta, Ábrahám elvitte a saját fiát, egy fiatal gyermeket az oltárhoz, és Isten látta mindazt, amit tett. Ahogyan Nóét, úgy Ábrahám minden mozdulatát is figyelte Isten, és Istent megérintette mindaz, amit tett. Bár a dolgok nem úgy végződtek, ahogyan azt bárki gondolta volna, amit Ábrahám tett, az egyedülálló volt az egész emberiség történetében. Példaként kellene szolgálnia mindazok számára, akik követik Istent? (Igen.) Ő egy modell az Istent követő összes ember számára. Miért mondom, hogy modell az emberiség számára? Ábrahám sok igazságot nem értett, és nem is

hallott olyan igazságokat vagy prédikációkat, amelyeket Isten személyesen neki mondott. Ő csupán hitt, tudomásul vett, és engedelmeskedett. Mi volt az egyedülálló az ő emberi mivoltában? (A teremtetett lény észszerűsége.) Mely szavak tükrözik ezt? (Azt mondta: „Áldott legyen az én Uram, Jahve neve; engedelmeskednem kell Isten szavainak, és függetlenül attól, hogy azok megfelelnek-e az emberi elképzeléseknek vagy sem, nekem alá kell vetnem magam.”) E tekintetben Ábrahám birtokában volt a normális emberi mivolttal járó észszerűségnek. Ráadásul a normális emberi mivolt lelkiismeretével is rendelkezett. És miben tükröződött ez a lelkiismeret? Ábrahám tudta, hogy Izsákot Isten adta neki, hogy ő Istené, hogy Istenhez tartozik, és hogy vissza kell adnia őt Istennek, amikor Ő kéri, ahelyett, hogy mindig ragaszkodna hozzá; ez az a lelkiismeret, amellyel rendelkeznie kell az embernek.

Rendelkeznek-e a mai emberek lelkiismerettel és észszerűséggel? (Nem.) Miben tükröződik ez? Bármennyi kegyelmet is ad Isten az embereknek, bármennyi áldást és kegyelmet is élveznek, milyen a hozzáállásuk, amikor arra kéri őket, hogy viszonyozzák Isten szeretetét? (Ellenállás, és néha félelem a nehézségektől és a fáradtságtól.) A nehézségektől és a fáradtságtól való félelem konkrét megnyilvánulása a lelkiismeret és az észszerűség hiányának. A kifogások keresése, ha valaki próbál feltételeket szabni és alkudozni, ezek szintén konkrét megnyilvánulások, igaz? (Igaz.) Panaszkodnak is, felületesen és ügyeskedve csinálják a dolgokat, és a hús-vér test kényelmeire áhítoznak – ezek mind konkrét megnyilvánulások. Manapság az embereknek nincs lelkiismeretük, mégis gyakran dicsőítik Isten kegyelmét, összeszámolják ezeket a kegyelmeket, és könnyekig meghatódnak, amikor számba veszik őket. Miután azonban befejezték az összeszámolást, azzal vége is van. Továbbra is felületesen viselkednek, folytatják a látszatcselekvéseket, továbbra is megtévesztőek, ravaszkodnak és lazálnak a bűnbánat minden különösebb megnyilvánulása nélkül. Mi volt akkor a számolásod értelme? Ez a lelkiismeret hiányának megnyilvánulása. Hogyan nyilvánul meg az észszerűség hiánya? Amikor Isten megmetsz téged, panaszkodsز, megbántódsz, és többé nem akarsz végrehajtani a kötelességedet, és azt mondod, hogy Istenben nincs szeretet; amikor kicsit szenvedsz a kötelességed végzése közben, vagy amikor a környezet, amelyet Isten alakít ki a számodra, egy kicsit nehéz, egy kis kihívást jelent, vagy egy kicsit kemény, akkor már nem akarsz végezni azt; és az Isten által kialakított különféle környezetek egyikében sem tudsz arra törekedni, hogy aláved magad, csak a hús-vér testtel törődsz, csak szabadulni szeretnél, és felelőtlenül viselkedni. Ez az észszerűség hiánya, vagy sem? Nem akarsz elfogadni Isten szuverenitását és rendelkezéseit, és csak előnyöket akarsz kapni Tőle. Amikor dolgozol egy keveset, és egy kicsit szenvedsz, akkor elkezded bizonygatni a képességeid, mások felett állónak gondolod magad, miközben élvezed a státusz előnyeit, és elkezdesz fölényeskedni. Nem vágysz arra, hogy valódi munkát végezz, és nem is vagy képes valódi munkát végezni – csak parancsolni szeretnél, és te akarsz lenni a főnök. Önkényesen akarsz cselekedni, hogy azt tehess, amit csak akarsz, és hogy meggondolatlanul követhess el gátlatlanságokat.

Semmi más nem nyilvánul meg benned az akaratosságon és féktelenségen kívül. Birtokában vagy tehát az észszerűségnek? (Nem.) Ha Isten adna neked egy jó gyermeket, és később egyenesen azt mondaná neked, hogy el fogja venni tőled, akkor milyen lenne a hozzáállásod? Tudnál olyan hozzáállást tanúsítani, mint Ábrahám? (Nem.) Egyesek azt mondanák: „Hogyne tudnék? A fiam húsz éves, és felajánlottam őt Isten házának, ahol most kötelességet végeztél!” Ez vajon áldozat? A legjobb esetben is egyszerűen csak a megfelelő útra vezetted a gyermekedet – de van egy hátsó szándékod is: félsz, hogy a gyermeked máskülönben elpusztulna a katasztrófák közepette. Nem így van? Amit teszel, az nem nevezhető áldozatnak; egyáltalán nem ugyanolyan, mint hogy Ábrahám feláldozta Izsákot. Egyszerűen nem lehet összehasonlítani a kettőt. Miután Ábrahám meghallotta, hogy Isten mit parancsolt neki, vajon mennyire lett volna nehéz végrehajtania neki – vagy az emberiség bármely más tagjának – ezt a parancsot? Ez lett volna a legnehezebb dolog a világon; nincs ennél nehezebb. Ez nem arról szólt, hogy felajánlunk valamit, mint például egy bárányt vagy egy kis pénzt, és ez nem egy világi tulajdon vagy egy anyagi tárgy volt, és nem is egy állat, amely nem kötődött a felajánló személyhez. Ezek olyan dolgok, amelyeket az ember egy pillanatnyi erőfeszítéssel fel tud ajánlani – míg az áldozat, amelyet Isten Ábrahámtól kért, egy másik ember élete volt. Ábrahám saját húsa és vére volt. Mennyire nehéz lehetett ez! A gyermek abban is különleges volt, hogy őt Isten adta. Mi volt Isten célja azzal, hogy gyermeket adott neki? Az volt, hogy Ábrahámnak legyen egy fia, aki felnőtté válik, megházasodik és gyermeket nemz, és így továbbviszi a család nevét. Most azonban vissza kellett adni Istennek ezt a gyermeket, mielőtt elérte volna a felnőttkort, és ezek a dolgok soha nem történnének meg. Mi értelme volt tehát annak, hogy Isten gyermeket adott Ábrahámnak? Egy megfigyelő meg tudja ezt érteni? Az emberek elképzelései szerint ennek nincs értelme. A romlott emberiség önző; senki sem értheti ezt meg. Ábrahám sem tudta megérteni; nem tudta, végső soron mit akar Isten, azon kívül, hogy azt kérte tőle, áldozza fel Izsákot. Így hát milyen döntést hozott Ábrahám? Mi volt a hozzáállása? Bár nem tudta kitalálni mindezt, mégis képes volt megtenni azt, amit Isten parancsolt; engedelmeskedett Isten szavainak, és alávetette magát az Ő kérése minden szavának anélkül, hogy ellenállt, vagy választási lehetőséget kért volna, és pláne nem próbált feltételeket szabni vagy vitába szállni Istennel. Ábrahám képes volt engedelmeskedni és alávetni magát még az előtt, hogy megérthette volna mindazt, ami történt – ez pedig rendkívül ritka és dicséretre méltó, és meghaladja az összes itt ülő ember képességeit. Ábrahám nem tudta, mi történik, és Isten nem mondta el neki a teljes történetet; ennek ellenére komolyan vette az egészet, és hitte, hogy az embereknek alá kell vetniük magukat annak, amit Isten tenni akar, hogy nem szabad kérdéseket feltenniük, és hogy ha Isten nem mond semmi többet, akkor azt a dolgot nem szükséges megérteniük az embereknek. Néhányan azt mondják: „Azért csak meg kell érteni, nem? Még ha halállal is jár, akkor is tudnod kell, miért.” Vajon ezt a hozzáállást kell tanúsítania egy teremtetett lénynek? Ha Isten nem engedi meg, hogy megértsd, akkor meg kellene

értened? Amikor arra kérnek, hogy tegyél meg valamit, megteszed. Miért bonyolítsuk túl a dolgokat? Ha Isten azt szeretné, hogy megértsd, akkor már elmagyarázta volna neked; mivel Ő nem tette ezt meg, nincs szükség arra, hogy megértsd. Amikor nem szükséges megértened, és amikor nem vagy képes megérteni, akkor minden attól függ, hogy hogyan cselekszel, és hogy képes vagy-e alávetni magad Istennek. Ez nehéz számotokra, nem igaz? Ilyen körülmények között nem vetitek alá magatokat, és nem tesztek semmi mást, csak panaszkodtok, félreértelmeztetek, és ellenálltok. Ábrahám pontosan az ellentéte volt annak, ami megnyilvánul bennetek. Hozzátok hasonlóan Ábrahám sem tudta, hogy mit fog tenni Isten, és nem ismerte az Isten cselekedetei mögött meghúzódó gondolatmenetet sem; ő sem értette. Szeretett volna kérdezni? Szerette volna tudni, mi történik? Igen, de ha Isten nem mondta el neki, kitől kérdezhette volna meg? Kit kérdezhetett volna? Isten dolgai misztériumok; ki tud válaszolni az Isten dolgaival kapcsolatos kérdésekre? Ki értheti meg őket? Az emberek nem léphetnek Isten helyébe. Ha mást kérdezel, ő sem fogja megérteni. Átgondolhatod, de nem fogsz rájönni, érthetetlen lesz számodra. Tehát ha nem értesz valamit, akkor az azt jelenti, hogy nem kell megtenned, amit Isten mond? Ha nem értesz valamit, akkor vajon egyszerűen megfigyelheted, halogathatod, várhatsz egy lehetőségre, és kereshetsz valami más lehetőséget? Ha nem értesz valamit – ha érthetetlen számodra –, az azt jelenti, hogy nem kell alávetned magad? Azt jelenti, hogy ragaszkodhatsz az emberi jogaidhoz, és azt mondhatod: „Vannak emberi jogaim; független személy vagyok, tehát mi jogosít fel arra, hogy ostoba dolgokat csináltass velem? Büszkén állok a lábamon menny és föld között – megtehetem, hogy nem engedelmeskedem Neked”? Ezt tette Ábrahám? (Nem.) Mivel úgy gondolta, hogy ő csak egy egyszerű és jelentéktelen teremtetett lény, egy Isten szuverenitása alatt álló személy, ezért azt választotta, hogy engedelmeskedik, és aláveti magát, hogy Isten egyetlen szavát sem veszi félvállról, hanem teljes egészükben gyakorolja őket. Bármit is mond az embereknek Isten, és bármit is kér tőlük, nincs más választásuk; meg kell hallgatniuk, és miután meghallgatták, a gyakorlatba kell ültetniük. Sőt, a gyakorlatba ültetés során az embereknek teljes mértékben és nyugodt szívvel kell alávetniük magukat. Ha elismered, hogy Isten a te Istened, akkor engedelmeskedned kell az Ő szavainak, helyet kell hagynod Neki a szívedben, és a gyakorlatba kell ültetned a szavait. Ha Isten a te Istened, akkor nem szabad megpróbálnod elemezni azt, amit Ő mond neked; a dolgok úgy vannak, ahogy Ő mondja, hogy vannak, és nem számít, hogy nem érted meg vagy nem fogod fel. A fontos az, hogy el kell fogadnod, amit mond, és alá kell vetned magad annak. Ez volt Ábrahám hozzáállása Isten szavaihoz. Ábrahám pontosan azért volt képes engedelmeskedni Isten szavainak, azért volt képes alávetni magát annak, amit Isten parancsolt neki, és azért válhatott olyan személlyé Isten szemében, aki igazságos és tökéletes, mert ezzel a hozzáállással rendelkezett. Mindez annak ellenére történt így, hogy Ábrahámot ezek a gőgös és fölényeskedő emberek ostobának és zavarodottnak tartották azért, mert a hitéért figyelmen kívül hagyta a saját fia életét, és egyszerűen az

oltárra tette őt, hogy levágja. Milyen felelőtlen cselekedet volt ez – gondolták. Milyen alkalmatlan és szívtelen apa volt, és milyen önző, hogy ilyet tett a hite miatt! Így látta Ábrahámot minden ember. De így látta-e őt Isten? Nem. Hogyan látta őt Isten? Ábrahám képes volt engedelmeskedni és alávetni magát annak, amit Isten mondott. Milyen mértékben volt képes alávetni magát? Kompromisszumok nélkül. Amikor Isten azt kérte tőle, ami a legértékesebb volt számára, Ábrahám visszaadta azt Istennek, felajánlva Neki. Ábrahám engedelmeskedett, és alávetette magát mindennek, amit Isten kért tőle. Akár az emberi elképzelések, akár a romlottak szemszögéből nézzük, Isten kérése rendkívül észszerűtlennek tűnt, Ábrahám mégis képes volt alávetni magát. Mindez az ő tisztességességén alapult, amelyet az igaz hit és az Istennek való alávetettség jellemzett. Miben tükröződött ez az igaz hit és alávetettség? Két szóval: az engedelmességében. Ez a legértékesebb, a legritkább és a leginkább dicséretes dolog, amit egy igaz teremtetett lény birtokolhat. Pontosan ez az a legértékesebb, legritkább és legdicséretesebb dolog, ami olyannyira hiányzik manapság Isten követőiből.

Az emberek manapság képzetek és tájékozottak. Értik a modern tudományt, a hagyományos kultúra és a romlott társadalmi normák pedig mélyen megfertőzték, kondicionálták és befolyásolták őket; az elméjük kavargó, bonyolult elképzeléseik vannak, és belül teljesen össze vannak zavarodva. Miután évekig hallgatták a prédikációkat, és miközben elismerik és hisznek abban, hogy Isten a mindenség Legfőbb Ura, mégis elutasítóan és közömbösen viszonyulnak Isten minden szavához. Hozzáállásuk az, hogy figyelmen kívül hagyják ezeket a szavakat; úgy tesznek, mintha nem látnák és nem hallanák őket. Milyenek az ilyen emberek? Mindennek a miértjét keresik; úgy érzik, mindent ki kell deríteniük, és pontosan meg kell érteniük. Úgy tűnik, nagyon komolyan veszik az igazságot; a külső viselkedésük, az erőfeszítéseik, és azok a dolgok, amelyekről kívülről nézve lemondanak, rendíthetetlen hozzáállást sugallnak a hit és Istenben való hit iránt. Azonban tegyék fel magatoknak a kérdést: Tartottátok magatokat Isten szavához és minden utasításához? Megvalósítottátok mindet? Engedelmesek vagytok? Ha a szívedben ezekre a kérdésekre a „nem” a válasz, akkor pontosan milyen hited van? Mi célból is hiszel Istenben? Mit nyertél azzal, hogy hiszel Benne? Vajon érdemes ezeket a dolgokat megvizsgálni? Érdemes mélyebben beleásnod magad? (Igen.) Mindannyian szemüveget viseltek; modern, civilizált emberek vagytok. Mi bennetek az igazán modern? Mi bennetek a civilizált? A „modernség” és „civilizáltság” bizonyítja-e azt, hogy olyasvalaki vagy, aki engedelmeskedik Isten szavainak? Az ilyen dolgok semmit sem jelentenek. Néhányan azt mondják: „Nagyon képzett vagyok, és tanultam teológiát.” Mások azt mondják: „Többször is elolvastam a klasszikus Bibliát, és beszélek héberül.” Megint mások azt mondják: „Sokszor jártam Izraelben, és a saját kezemmel érintettem meg a keresztet, amelyet az Úr Jézus vitt.” Egyesek azt mondják: „Jártam az Ararát-hegyen, és láttam a bárka maradványait.” Vannak, akik azt mondják: „Láttam Istent”, és hogy „Elragadtattam Isten elé.” Mi a haszna ennek az egésznek? Isten semmi megerőltetőt nem kér tőled, csak azt, hogy őszintén engedelmeskedj a

szavainak. Ha ez meghaladja a képességeidet, akkor felejts el minden mást; bármit is mondasz, annak nem lesz semmi haszna. Mindannyian ismeritek Nóé és Ábrahám történeteit, de pusztán a történetek ismerete önmagában haszontalan. Elgondolkodtatok már valaha azon, hogy mi volt a legritkább és legdicséretesebb ebben a két emberben? Szeretnétek olyanok lenni, mint ők? (Igen.) Mennyire szeretnétek? Néhányan azt mondják: „Nagyon szeretnék hasonlítani hozzájuk; erre gondolok, amikor eszem, álmodozom, végzem a kötelességemet, olvasom Isten szavait, és tanulom az énekeket. Nagyon sokszor imádkoztam ezért, és még fogadalmat is írtam. Bárcsak megátkozna Isten, ha nem engedelmeskedem a szavainak. Csak éppen azt nem tudom, hogy mikor szól hozzám Isten; nem mennydörgéssel üzen nekem az égből.” Mi haszna van mindennek? Mit jelent az, amikor azt mondod: „Nagyon szeretném”? (Ez csak vágyálom; pusztá törekvés.) Mi haszna van egy törekvésnek? Olyan, mint egy szerencsejátékos, aki mindennap kaszinóba jár; még akkor is játszani akar, amikor már mindent elvesztett. Néha azt gondolhatja: „Még egyszer megpróbálom, és megígérem, hogy utána abbahagyom, és soha többé nem fogok játszani.” Ugyanezt gondolja, amikor álmodozik vagy eszik, de miután végiggondolja, mégis visszamegy a kaszinóba. Minden alkalommal, amikor játszik, azt mondja, hogy ez lesz az utolsó alkalom; és minden alkalommal, amikor kilép a kaszinó ajtaján, azt mondja, hogy soha többé nem jön vissza – az eredmény pedig az, hogy hiába próbálkozik egy életen át, nem sikerül abbahagynia. Ti is hasonlítotok erre a szerencsejátékosra? Gyakran határozod el, hogy megteszel dolgokat, majd megtagadod az elhatározásodat; szinte már a természeted része, hogy becsapod Istent, és ezt nem könnyű megváltoztatni.

III. Annak leleplezése, hogy a mai emberek hogyan bánnak Isten szavaival

Milyen témában meséltem nektek történeteket az imént? (Az Istenhez való hozzáállásról, valamint arról, hogyan engedelmeskedhetünk Isten szavának, és hogyan vethetjük alá magunkat különböző helyzetekben.) Mi a fő dolog, amit megérthettetek abból, hogy elmeséltem ezt a két történetet? (Az engedelmesség és alávetettség, valamint hogy Isten szava követelményeinek megfelelően cselekedjünk.) Fontos, hogy megtanuljunk engedelmeskedni, és hogy gyakoroljuk az Isten szavainak való engedelmeskedést. Azt mondod, hogy Isten követője vagy, hogy teremtett lény vagy, és hogy emberi lény vagy Isten szemében. A megélésedben és a megnyilvánulásodban azonban nincs nyoma annak az alávetettségnek vagy gyakorlásnak, ami az után következik, hogy meghallod Isten szavait. Tehát kérdőjeleket kellene tenni az olyan kifejezések mögé, mint a „teremtett lény”, az „olyasvalaki, aki követi Istent” és az „emberi lény Isten szemében”, amikor rólad van szó? És ilyen kérdőjelek mellett mennyire reménykedsz az üdvösségben? Kérdéses, az esélyek csekélyek, és te magad sem mered ezt kijelenteni. Korábban két klasszikus történetet meséltem arról, hogyan kell engedelmeskedni Isten szavainak. Bárki, aki olvasta a Bibliát, és hosszú évek óta követi Istent, ismeri ezeket a történeteket. Ám ezekből a történetekből senki sem fogta fel az

egyik legfontosabb igazságot: az Isten szavainak való engedelmeskedést. Most, hogy hallottunk történeteket arról, hogyan kell engedelmeskedni Isten szavainak, nézzünk olyan történeteket, amelyek az Isten szavainak való engedetlenségről szólnak. Mivel az Isten szavainak való engedetlenséget említettem, ezek a történetek a napjaink embereiről szólnak. Lehet, hogy kellemetlen lesz hallani egyes dolgokat, amiket mondok, és azok sérthetik a büszkeségeket és az önbecsüléseket, és megmutatják majd, hogy hiányzik belőlük a tisztesség és a méltóság.

Megkértem néhány embert, hogy ültessenek be zöldségekkel egy földterületet. Ezt azért tettem, hogy a kötelességüket végzőknek legyen némi bioélelmiszerük, és ne kelljen növényvédő szerekkel kezelt, egészségtelen zöldségeket venniük. Ez jó dolog, nem igaz? Egyrésztől mindenki együtt él, mint egy nagy család, és mindenki képes együtt hinni Istenben, távol tartva magát a társadalom irányzataitól és viszályaitól. Egy ilyen környezet megteremtése lehetővé teszi, hogy mindenki megnyugodjon, és jól végezze a kötelességét. Ez a kisebb léptékű perspektíva. Nagyobb perspektívából nézve pedig a zöldségek ültetése azért, hogy azokat fogyaszthassák a kötelességüket végzők, és szerepet vállalni Isten evangéliumának terjesztésében, szintén helyénvaló. Amikor azt mondom, hogy „ültessetek zöldségeket azok számára, akik a kötelességüket végzik a környéken”, akkor azt könnyű megérteni, nem igaz? Amikor megkértem erre egy adott személyt, ő megértette, és ültetett néhány gyakran fogyasztott zöldséget. Egy olyan dolog, mint a zöldségültetés, szerintem egyszerű feladat. Minden átlagember meg tudja csinálni. Nem olyan nehéz, mint az evangélium hirdetése vagy a különböző gyülekezeti munkák. Ezért nem fordítottam rá túl nagy figyelmet. Valamivel később elmentem oda, és láttam, hogy mindannyian a saját maguk által ültetett zöldségeket eszik, és hallottam, hogy néha maradt is belőlük, amit a csirkékkel etettek meg. Megkérdeztem: „Elültettétek ezeket a zöldségeket, és jó termést hoztak. Küldtetek-e belőle valamennyit a gyülekezeteknek is? Ettek-e más gyülekezetek tagjai az általunk termesztett zöldségekből?” Néhányan azt mondták, hogy nem tudják. Mások azt mondták, hogy más helyeken az emberek megvették maguknak a zöldségeket, és nem az itt termesztetteket ették. Mindenki mást mondott. Senki sem törődött ezzel: amíg nekik volt mit enniük, úgy érezték, hogy ez nem probléma. Hát nem visszataszító ez? Ezután azt mondtam az illetékesnek: „Teljesen észszerű, hogy azt eszitek, amit megtermeltetek, de másoknak is kell enniük. Szerinted helyes-e az, hogy ennyi zöldséget ültettetek, és nem tudjátok mind megenni, miközben más helyeken még mindig meg kell venniük maguknak a zöldségeket? Nem mondtam el neked, hogy ezeket a zöldségeket nemcsak azért ültettétek, hogy ti megegyétek, és küldenetek kell belőlük a közeli gyülekezeteknek is?” Szerintetek folyamatosan meg kellene mondanom nekik, hogy mit tegyenek, és egyértelmű szabályokat kellene alkotnom egy ilyen apróság esetén is? Össze kellett volna hívnom mindenkit egy nagy gyűlésre, és prédikációt tartani? (Nem.) Szerintem sem. Lehetséges, hogy az emberekből hiányzik ez az apró figyelmesség? Ha így lenne, akkor nem is lennének emberi lények. Ezért újra

elmondtam az illetékeseknek: „Sürgősen küldj belőlük a többi gyülekezetnek! Menj, és csináld!” „Rendben”, mondta, „majd meglátom”. Ez volt a hozzáállása. Nem sokkal később ismét elmentem oda, és láttam egy nagy területet tele zöldségekkel, mindenféle fajtából. Megkérdeztem azokat, akik ültették őket, hogy jó termésük volt-e. Azt mondták, hogy annyi volt, hogy nem tudták mind megenni, és néhány meg is rohadt. Újra megkérdeztem, hogy küldtek-e belőlük a közeli gyülekezeteknek. Azt mondták, hogy nem tudják, nem biztosak benne. Mindezt nagyon bizonytalanul és felületes stílusban mondták. Nyilvánvaló volt, hogy senki sem vette komolyan ezt az ügyet. Amíg nekik volt mit enniük, nem törődtek senki mással. Ismét felkerestem az illetékes személyt. Megkérdeztem tőle, hogy küldtek-e a zöldségekből. Azt mondta, hogy küldtek. Megkérdeztem, hogyan ment a szállítás. Azt mondta, hogy kiszállították. Na most ez nem hangzik úgy számotokra, mintha lenne valami probléma? Ezeknek az embereknek a hozzáállása nem volt megfelelő. Nem volt hűséges és felelősségteljes a hozzáállásuk, amikor a kötelességüket végezték, ami visszataszító – de ami ezután következett, az még visszataszítóbb volt. Később megkérdeztem a környező gyülekezetek testvéreit, hogy kaptak-e zöldségszállítmányokat. „Kaptunk – válaszolták –, de rosszabb állapotban voltak, mint azok a zöldségek, amik a földön hevernek egy piacon. Csak rothadt levelek, homok és föld keveréke volt. Ehetetlenek voltak.” Milyen érzés számotokra ezt hallani? Van-e harag a szívetekben? Dühösek vagytok? (Igen.) És ha mindannyian dühösek vagytok, szerintetek én nem gerjedtem haragra? Kényszeredetten küldtek néhány zöldséget, de rossz munkát végeztek. Ki volt az oka ennek a gyenge teljesítménynek? Volt ott egy gonosz ember, aki megakadályozta a zöldségek elküldését. Mit mondott, miután elrendeltem, hogy szállítsák ki a zöldségeket? „Mivel azt mondtad, hogy tegyem ezt, összeszedek néhány rothadt levelet és zöldséget, amit nem akarunk megenni, és elküldöm nekik. Ez is szállításnak számít, nem?” Miután megtudtam ezt, elrendeltem, hogy dobják ki ezt a démoni selejtet. Milyen hely volt ez, hogy egy ilyen alak zsarnokoskodni mert? Ez Isten háza. Ez nem a társadalom, és nem egy szabad piac. Ha te törzsz-zúzol és zsarnokoskodszt itt, akkor nem látunk szívesen, és nem bírom elviselni a jelenlétedet, szóval fogd magad, és tűnj el! Menj minél messzebbre tőlem, menj vissza oda, ahonnan jöttél! Szerintetek helyesen kezeltem ezt a helyzetet? (Igen.) Miért? (Az ilyen emberből túlságosan hiányzik az emberi mivolt.) Akkor miért nem lettek elküldve azok az emberek, akikből hiányzik az emberi mivolt? Néhány embernek nincs lelkiismerete vagy józan esze, nem törekszik az igazságra, de nem tesz gonosz dolgokat, nem zavarja meg a gyülekezeti munkát, és nem befolyásolja mások kötelességvégzését vagy a gyülekezet életét. Egy ilyen embert egy ideig meg kell tartani, hogy szolgálatot tegyen, és amikor gonoszságot követ el, és bomlasztást és zavart okoz, még nem lesz késő eltávolítani őt. Szóval miért kellett kidobnom ezt a selejtet? Ő zsarnokként akart viselkedni, és irányítani akart Isten házában. Hatással volt a testvérek normális életére, és befolyásolta Isten házában munkáját. Néhányan azt mondták, hogy túl önző és lusta volt, és felületesen végezte a kötelességét. Valóban így

volt? Ő szembe akart helyezkedni az összes testvérrel, azokkal, akik a kötelességüket végezték és Istennel is. El akarta foglalni Isten házáat. Ő akarta irányítani Isten házáat. Ha irányítani akart, akkor valami jót kellett volna tennie. De nem tett semmi jót. Minden cselekedete sértette Isten házának érdekeit, és ártott Isten választott népének. Ti el tudnátok viselni egy ilyen embert? (Nem.) És ha ti sem tudnátok elviselni, gondoljátok, hogy én el tudtam volna? Még ma is vannak olyanok, akik elégedetlenek azzal, hogy a gonosz embert eltávolították. Nem látnak át rajta, és a gondolataikban még mindig ellenkeznek velem. Még ma is vannak olyanok, akik, ha szóba kerül ez az ember, úgy gondolják, hogy nem kezeltem megfelelően ezt az ügyet, és úgy vélik, hogy Isten háza nem igazságos. Miféle banda ez? Tudjátok, hogyan szedte le ez az ember az általuk termesztett bordáskelt? Normális esetben az egész szárat kihúzzod, hogy megedd, ugye? Van valaki, aki csak a leveleket tépi le? (Nincs.) Nos, ez a különös alak nem engedte másoknak, hogy kihúzzák az egész növényt a száránál fogva; azt mondta nekik, hogy csak a leveleket tépjék le. Ez volt az első alkalom, hogy ilyesmivel találkoztam. Szerintetek miért tette ezt? Miért nem engedte másoknak, hogy kihúzzák az egész növényt? Azért, mert ha az egész növényt kihúzták volna, akkor a föld üresen maradt volna, és újra fel kellett volna ásni, majd beültetni. Hogy megkímélje magát a fáradságtól, arra kérte az embereket, hogy csak a leveleket tépjék le. Amikor elmondta ezt az embereknek, senki sem mert vele ellenkezni. Olyanok voltak, mint a rabszolgái – mindent megtettek, amit mondott. Ő irányította ott a dolgokat. Szerintetek elfogadható lett volna, ha nem szabadulok meg tőle? (Nem.) Ha egy ilyen embernek megengedtem volna, hogy maradjon, az egy csapás lett volna. Ha ő időnként tesz valami jót, az azért van, mert az nem érinti a saját érdekeit. Nézzük meg közelebbről mindazt, amit tesz: nincs egyetlen dolog sem, ami ne zavarná és károsítaná mások érdekeit, nincs semmi, ami ne sértené Isten házának érdekeit. Ez az ember egy született démon. Szemben áll Istennel, és ő egy antikrisztus. Megengedhető-e, hogy egy ilyen személy Isten házában maradjon? Megérdemli-e, hogy kötelességet végezessen? (Nem.) És mégis, néhányan megpróbálnak megvédeni egy ilyen embert. Mennyire zavarodottak ők? Hát nem visszataszító ez? Azt akarod megmutatni, hogy van benned szeretet? Ha van benned szeretet, akkor gondoskodj róla; ha van benned szeretet, akkor hagyd, hogy ártson neked – de ne hagyd, hogy megsértse Isten házának érdekeit! Ha van benned szeretet, akkor amikor eltakarítjuk, menj vele – mit keresel még mindig itt? Engedelmesek-e, és alávetik-e magukat ezek az emberek? (Nem.) Ez egy született démoni banda. Az az ember engedetlen volt mindennel szemben, amit mondtam. Ha Én nyugatot mondtam, ő kelet felé ment, és ha Én keletet mondtam, ő nyugatra indult. Ragaszkodott ahhoz, hogy mindenben szembeszegüljön Velem. Miért volt neki olyan nehéz, hogy egy kicsit engedelmeskedjen Nekem? Az, hogy megkértem, küldjön zöldséget a többi testvérnek, azt jelentette volna, hogy megfosztom a saját adagjától? Megfosztottam őt attól a jogától, hogy megegye ezeket a zöldségeket? (Nem.) Akkor miért nem küldött el belőlük? Nem neki kellett volna elcipelnie, semmi erőfeszítésébe sem került volna. De nemcsak, hogy nem adott

másoknak a jó zöldségekből, hanem a rothadtakat küldte el nekik. Mennyire gonosznak kell lennie ahhoz, hogy ilyet tegyen? Lehet-e őt embernek nevezni? Azt mondtam neki, hogy zöldségeket küldjön, ne szemetet. Egy ennyire egyszerű, egy ennyire könnyű dolgot kértem tőle. Elég lett volna a karját megmozdítania, de még erre sem volt képes. Lehet-e őt embernek nevezni? Ha még egy ilyen dolog is meghaladja a képességeidet, hogyan várható el, hogy alávesd magad Istennek? Dacolsz, ellenállsz, és mégis megpróbálsz potyázni Isten házában. Megtörténhet ez valaha is? Még ma is vannak olyanok, akik nem felejtették el: „Egyszer megsértetted az érzéseinket. Egyszer kirúgtál közülünk többeket, de mi nem értettünk ezzel egyet; mi azt akartuk, hogy maradjanak, de te nem adtál nekik esélyt. Te egy igazságos isten vagy?” Szerintetek mondanák-e valaha a démonok, hogy Isten igazságos? (Sohasem.) A szájukkal esetleg mondhatják, hogy Isten igazságos, de amikor Isten cselekszik, azzal ellenkeznek; képtelenek rávenni magukat arra, hogy dicsérjék Isten igazságosságát. Ők démonok és képmutatók.

Mit mutat meg még egy olyan apróság is, mint a zöldségszállítás? Könnyű-e az emberek számára alávetni magukat Istennek, és engedelmeskedni Isten szavainak? (Nem.) Az emberek Isten által adott ételt esznek, Isten által biztosított házakban élnek, és Isten által biztosított dolgokat használnak, de amikor Isten megkéri őket, hogy osszák meg a felesleges zöldségeiket másokkal, vajon engedelmeskednek? Termékeny táptalajra találnak-e bennük ezek a szavak? Az emberekben igen. Bennük szárba szökkenhetnek. De a démonokban, a Sátánokban és az antikrisztusokban soha nem találnak táptalajra. Az a személy így gondolkodott: „Ha elküldöm ezeket a zöldségeket, vajon emlékezni fog valaki erre a jótettemre? Ha mások megeszik ezeket a zöldségeket, és azt mondják, hogy ez Isten kegyelme, hogy engem Isten kért erre, és mindannyian Istennek adnak hálát, akkor ki fogja nekem megköszönni? Én vagyok a hős a háttérben, az én fáradozásom áll emögött. Én ültettem el a zöldségeket. Nekem kellene megköszönni. Ha pedig nem nekem adtok hálát, és ha nem tudjátok, hogy én voltam, akkor ne is álmodjatok róla, hogy megehetitek az általam termesztett zöldségeket!” Hát nem így gondolkodott? Ez pedig nem gonoszság? De, nagyon nagy gonoszság! Hogyan is gyakorolhatná egy gonosz ember az igazságot, és hogyan is engedelmeskedhetne Isten szavainak? Ez az ember démonnak és Sátánnak született. Szemben áll Istennel, ellenáll az igazságnak, és megveti azt. Képtelen engedelmeskedni Isten szavainak, de vajon szüksége van-e neki arra, hogy engedelmeskedjen nekik? Nincs. Hogyan kellene tehát kezelni egy ilyen ügyet? Ki kell rúgni, és keresni a helyére egy olyasvalakit, aki képes engedelmeskedni. Ennyi. Ez ilyen egyszerű. Helyes így eljárni, vagy sem? (Igen, helyes.) Én is így gondolom. Ha nem távozik, gondot fog okozni, és ártani fog mindenki másnak. Egyesek azt kérdezik: „Azért vagy elégedetlen, mert a Te szavaidnak nem engedelmeskedett? Csak annyit tett, hogy nem engedelmeskedett Neked – ennyire súlyos hiba volt ez? Te elküldted őt egy ilyen jelentéktelen dolog miatt, de igazából nem tett semmi rosszat. Csak elküldött néhány rothadt zöldséget, és volt pár alkalom, amikor nem küldött semmit, és nem engedelmeskedett Neked. Ez csak egy apróság, nem

igaz?” Valóban így van? (Nem.) Tehát szerintetek én hogyan látom ezt? Még akkor sem tudott engedelmeskedni, amikor egy ilyen jelentéktelen dologról volt szó, és megpróbálta ésszerűtlenül akadályozni a dolgokat. Ez Isten háza, itt semmi sem volt az övé. Egyetlen itteni fűszál, fa, domb vagy felszíni víz felett sem volt hatalma rendelkezni vagy dönteni. Próbált döntéseket hozni, és próbálta ésszerűtlen módon akadályozni a dolgokat. Mi volt ő? Semmijét sem vették volna el vagy használtak volna fel, és semmi olyat nem szállítottak volna el, ami az övé volt; mindössze annyit kértek tőle, hogy mozgassa meg a karját, és teljesítse a tőle elvárt feladatokat, de még erre sem volt képes. Mivel képtelen volt erre, nem ismertem őt el hívőként, és távoznia kellett Isten házából, el kellett takarítani! Ésszerű cselekedet volt-e ez tőlem? (Igen.) Ezek Isten házának adminisztratív rendeletei. Ha találkozónék egy ilyen gonoszságokat elkövető, gonosz emberrel, és nem takarítanám el, ha nem fejeznék ki semmilyen hozzáállást felé, akkor szerintetek az hány emberre lenne ártalmas? Nem taszítaná ez zűrzavarba Isten házáét? És nem válnának üres szavakká Isten házának adminisztratív rendeletei? Mit is írnak elő Isten házának adminisztratív rendeletei az ilyen antikrisztusokkal és engedetlen, gonosz démonokkal kapcsolatban, akik zavart okoznak, ésszerűtlenül akadályozzák a dolgokat, és szégyentelenül viselkednek? El kell takarítani, és ki kell zárni őket Isten házából. Ki kell takarítani őket a testvérek soraiból. Rájuk nem lehet úgy tekinteni, mint akik tagjai Isten házának. Mit gondoltok arról, hogy így kezelem őket? Amint kitakarítjuk az ilyen embereket, minden munka zökkenőmentesen halad majd tovább. A démonok és a Sátánok még egy olyan jelentéktelen dolgot is megpróbálnak kihasználni, mint a zöldségevés. Még ebben is próbálnak ők dönteni, és azt tenni, amit akarnak. Mindaz, amiről beszéltünk egy jelentéktelen dolog, de ennek ellenére érinti a leglényegesebb igazságot. A leglényegesebb igazság az Isten szavainak való engedelmesség. Milyen a beállítottsága azoknak, akik még erre sem képesek? Rendelkeznek-e a normális emberek lelkiismeretével és józan eszével? Egyáltalán nem. Ezek olyan emberek, akikből hiányzik az emberi mivolt.

Az embereknek a zöldségeken kívül húst és tojást is kell fogyasztaniuk a mindennapjaik során. Ezért megkértem néhány embert, hogy tartsanak néhány csirkét, és etessék őket magokkal, zöldségekkel és hasonlókkal. Tartsák őket szabadon. Így jobb minőségű tojásokat tojnének, mint amilyeneket a piacon árulnak. Maga a csirkehús is bio lenne – legalább is nem lenne benne hormon – és a fogyasztása nem ártana az embereknek. Lehet, hogy a csirkék nem tojnak sok tojást, vagy nem adnak sok húst, de a minőség garantált lenne. Értitek, mire gondolok ezzel? (Igen.) Akkor mondjátok meg nekem, mennyi információt tartalmazott az, amit most mondtam? Először is, ha ilyen módon tartanánk csirkéket, akkor lenne egy kevés biotojásunk, amit megehetnénk. Függetlenül attól, hogy mennyit ehetnénk, legalább nem kellene antibiotikumokat tartalmazó tojásokat ennünk. Ez volt az elvárás a tojásokkal kapcsolatban. Másodszor, a hússal szembeni elvárás pedig az volt, hogy ne tartalmazzon hormonokat, így az emberek nyugodtan fogyaszthatnák. Túl nagy kérdés volt valamelyik? (Nem.) Az általam

megfogalmazott kérések nemhogy nem voltak túlzóak, de még praktikusak is voltak, nem igaz? (Igen.) Később megvették a csibéket, és elkezdtek őket etetni. Amikor elkezdtek tojni, megettük a tojásokat. Volt azonban egy enyhe antibiotikum-ízük, olyan, mint a bolti tojásoknak. Elgondolkodtam: vajon antibiotikumot tartalmazó takarmányt adtak nekik? Később megkérdeztem a csirkéket gondozó embereket, hogy milyen takarmányt kaptak a csirkék, és azt mondták, hogy csontport. „Nem kell, hogy korán tojjanak ezek a csirkék. Etessétek őket normális, bio, szabad tartású módszerekkel. Hadd tojjanak természetesen” – mondtam. „Nem azért tartjuk őket, hogy sok tojást tojjanak, hanem csak azért, hogy biotojást ehessünk. Csak ennyire van szükségünk.” Mit értettem ez alatt, amikor ezt mondtam? Azt mondtam, hogy ne etessék a csirkéket semmivel, ami antibiotikumokat, hormonokat és hasonlókat tartalmaz. Más takarmánnyal kellett volna etetni a csirkéket, mint amit máshol kaptak. Máshol a csirkék mindössze három hónap alatt teljesen kifejlődnek, mindennap tojnak, és tojógépként használják őket egészen a levágásukig. Így vajon jó tojásokat lehet előállítani? És ízletes lesz a húruk? (Nem.) Azt kértem, hogy a csirkéket tartsák szabadon, hadd csipegessenek a szabadban, hadd egyenek rovarokat és gyomokat, majd kapjanak gabonafélét, magokat és hasonlókat. Bár így kevesebb tojás lenne, de a minőségük jobb lenne. Ez jó lenne a csirkéknek és az embereknek is. Könnyen megvalósítható dolgot kértem? (Igen.) És könnyen érthető volt? Nehéz lett volna engedelmessé válni annak, amit mondtam? (Könnyen érthető volt. Nem volt nehéz.) Nem éreztem, hogy bármilyen nehézség lett volna benne. Könnyű volt. Nem támasztottam elvárásokat a tojások mennyiségével kapcsolatban, csak a minőségükre vonatkozóan. A normális ésszel és normális gondolkodásmóddal rendelkező emberek azonnal megértették volna ezt. Egyszerűnek és megvalósíthatónak találták volna, majd egy kis idő múltán végre is hajtották volna. Ezt hívják engedelmességgnek. Vajon ezt csinálták a csirkéket nevelő emberek? Képesek voltak erre? Ha képesek lennének erre, az azt jelentené, hogy rendelkeznek a normális emberi mivoltú személyek józan eszével. Ha nem lennének képesek rá, az azt jelentené, hogy valami baj van. Nem sokkal azután, hogy ezt elmondtam, hidegre fordult az idő. A természet rendes törvényei alapján ez azt eredményezte volna, hogy a csirkék nem tojnak. Történt azonban valami nagyon árulkodó dolog: amikor hidegebb lett, a csirkék nem kevesebb tojást tojtak, hanem többet. Mindennap tudtunk tojást enni, de a sárgája már nem volt olyan sárga, mint korábban, a fehérje pedig egyre keményebb lett. A tojások egyre kevésbé voltak ízletesek. Mi történt? Azt mondtam: „Mi folyik itt? Már így is elég nehéz ezeknek a csirkéknek átvészelnii a telet, miért próbáljátok arra kényszeríteni őket, hogy tojjanak az embereknek ilyenkor? Ez elég kegyetlen dolog!” Amikor később megkérdeztem, kiderült, hogy a csirkék továbbra is máshol vásárolt takarmányt kapnak, amely garantálja, hogy tojjanak függetlenül attól, hogy tavasz, nyár, ősz vagy tél van. „Normális esetben nem tojnak a csirkék ebben az évszakban. Megvagyunk tojás nélkül is. Csak vigyázzatok rájuk. Tavasszal újra tojni fognak, és azok jó minőségű tojások lesznek” – mondtam. „Ne légy falánk! Nem kértem tőled, hogy folyamatosan tojjanak a csirkék, és azt sem, hogy

legyen tojás télen is. Mivel nem kértem ezeket tőled, miért azt a tápot adod nekik még mindig, amit vettél? Megtiltom, hogy újra azzal etesd őket.” Világosan fejeztem ki magam? Először is, nem követeltem meg, hogy mindenképpen legyen tojás, függetlenül az évszaktól. Másodszor, elmondtam nekik, hogy ne adják a csirkéknek azt a takarmányt, ne gyorsítsák fel a tojásrakási folyamatot. Nehéz volt teljesíteni ezt az apró kis kérést? (Nem.) De az eredmény az lett, hogy egy kis idő múlva ismét olyan tojást ettem, amit a csirkéink tojtak. Azt mondtam magamban: Milyen zavarodottak ezek. Hogy lehet, hogy nem engedelmeskedtek annak, amit mondtam? A csirkék továbbra is tojtak, tehát biztosan nem változtattak a takarmányon – ez volt a helyzet.

Mit ismertek fel abban, ami a csirketartással kapcsolatban történt? (Azt, hogy az emberek nem vetik alá magukat Isten szavainak, illetve nem engedelmeskednek nekik.) Egyesek azt mondták: „Az isten szavainak való engedelmesség azt jelenti, hogy követjük isten akaratát. Akkor kell engedelmeskednünk, amikor nagy és magasztos dolgokról van szó, mert ezek érintik isten akaratát, isten munkájának végrehajtását és a fő művét. Mindaz, amiről beszéltél az élet apró, mindennapos dolgaihoz kapcsolódik, aminek semmi köze sincs isten akaratának követéséhez – tehát nem kell azt tennünk, amit mondasz. Amiről beszélsz, nem kapcsolódik a kötelességünkhöz, sem ahhoz, hogy alávetjük-e magunkat isten szavainak és engedelmeskedünk-e azoknak. Ezért jogosan állunk ellen neked, és eldönthetjük, hogy engedelmeskedünk-e vagy sem. Ráadásul mit tudsz te a normális emberi életről, a családi ügyekről? Nem érted őket, így nincs jogod beszélni róluk. Ne beszélj butaságokat nekünk – nem kell engedelmeskednünk neked ebben.” Hát nem így gondolkodtak? És vajon helyes volt így gondolkodni? (Nem.) Hol volt a hiba? (Isten akaratának követésében nincs különbség nagy és kis dolgok között. Amíg Isten szavairól van szó, az embereknek engedelmeskedniük kell, alá kell vetniük magukat, és gyakorlatba kell ültetniük azokat.) Egyesek azt mondták: „Engedelmeskedem isten azon szavainak, amelyek az igazságra vonatkoznak. Nem kell engedelmeskednem viszont azoknak, amelyek nem az igazságról szólnak. Csak az igazságnak engedelmeskedem. »Isten útjának követése« azt jelenti, hogy isten azon szavait követem, azoknak engedelmeskedem és vetem alá magam, amelyek az igazságot jelentik. Az emberek életére vonatkozó szavak, és amelyek nem kapcsolódnak az igazsághoz, figyelmen kívül hagyhatók.” Helyes ez a felfogás? (Nem.) Hogyan tekintetek ti az igazságra és Isten szavaira? Hát nem tettek ők különbséget Isten szavai és az igazság között? Hát nem tették ezzel az igazságot üres kirakattá? Hát nem tekintették az igazságot nagyon is üresnek? Isten teremtette a mindenséget, a fák leveleinek formáját és színét, a virágok formáját és színét, minden dolog létezését és szaporodását – kapcsolódnak-e ezek bárhogyan az igazsághoz? Van-e ezeknek bármi közük az emberi üdvösséghez? Van-e kapcsolat az emberi test felépítése és az igazság között? Egyik sem kapcsolódik az igazsághoz, de mindez Istentől származik. Ha egyik sem kapcsolódik az igazsághoz, akkor megteheted, hogy nem ismered el a helyességüket? Tagadhatod-e a helyességüket? Megteheted, hogy tetszés szerint elpusztítod Isten teremtésének törvényeit? (Nem.)

Akkor milyen hozzáállást kellene tanúsítanod? Be kell tartanod a teremtés törvényeit. Amikor nem értesz valamit, helyes, ha bízol abban, ami elhangzik Isten szájából. Neked nem kell azt tanulmányoznod, vagy megpróbálnod mélységében megérteni – csak annyi a dolgod, hogy ne szegd meg a törvényeket. Ezt jelenti a bizalom és az, hogy aláveted magad. Ami az Isten által az emberek mindennapi életében megkövetelt szokásokat, józan ész és szabályokat illeti, amelyek nem érintik az ember üdvösségét, ezek talán nem azonos szinten vannak az igazsággal, mégis mind pozitív dolgok. Minden pozitív dolog Istentől származik, ezért az embereknek el kell fogadniuk őket – ezek a szavak igazak. Ezenkívül emberként milyen józan ésszel és lelkiismerettel kellene rendelkezniük? Először is, meg kell tanulniuk, hogyan engedelmeskedjenek. Kinek a szavainak engedelmeskedjenek? Az ördögök és a Sátán szavainak? Az emberek szavainak? A nagyszerű emberek, a kiváló emberek szavainak? Az antikrisztusok szavainak? Egyiknek sem. Isten szavainak kell engedelmeskedniük. Melyek az Isten szavainak való engedelmesség konkrét gyakorlatai? Nem kell elemeznetek azok helyességét, és nem kell rákérdesznetek a miértekre. Nem kell megvárnotok, hogy megértsétek, mielőtt gyakorlatba ültetnétek őket. Ehelyett először meg kell őket hallgatnotok, alkalmaznotok kell őket, meg kell valósítanotok őket, és ragaszkodnotok kell hozzájuk – ilyennek kell lennie az elsődleges hozzáállásoknak. Csak ekkor lesztek teremtetett lények, és megfelelő, tisztességes emberi lények. Ha ezek a legelemibb emberi normák sincsenek meg benned, és Isten nem ismeri el, hogy ember vagy, akkor vajon képes vagy Isten elé járulni? Méltó vagy arra, hogy halld Isten szavait? Méltó vagy arra, hogy halld az igazságot? Méltó vagy az üdvösségre? Egyikre sem vagy méltó.

Azok a csirkékkel és tojásokkal foglalkozó emberek, akikről az imént beszéltem, vajon engedelmeskedtek-e és alávetették-e magukat? (Nem.) Hogyan kezelték Isten szavait? Mintha csak egy fuvallat suhant volna el a fülük mellett, fejben pedig így álltak hozzá a dologhoz: „Te azt mondasz, amit akarsz, én pedig azt teszem, amit akarok. Nem érdekelnek az elvárásaid! Elég, ha adok neked enni tojásokat – kit érdekel, hogy milyen tojásokat eszel? Biotojásokat akarsz enni? Kizárt dolog. Álmodozz csak! Megkértél, hogy tartsak csirkéket, én pedig így tartom őket. Te viszont a saját elvárásaiddal jössz – van-e jogod erről beszélni?” Olyanok ezek az emberek, akik engedelmeskednek és alávetik magukat? (Nem.) Mit próbálnak tenni? Lázadni próbálnak! Isten háza az a hely, ahol Isten beszél és munkálkodik, és ahol az igazság uralkodik – ha ezek az emberek nem engedelmeskedtek, és nem vetették alá magukat, amikor Isten a szemükbe mondott valamit, akkor vajon képesek gyakorolni Isten szavait a háta mögött? Ez még kevésbé valószínű! A kevésbé valószínűtől a még kevésbé valószínűig: e két dolog fényében vajon Isten az ő Istenük? (Nem.) Akkor ki az ő istenük? (Saját maguk.) Így van – saját magukat tekintik istennek, magukban hisznek. Ebben az esetben viszont mit keresnek még itt? Mivel ők a saját maguk istenei, miért lobogtatják az Istenben való hit zászlaját? Hát nem a többi ember becsapása ez? Hát nem csapják be saját magukat? Ha az ilyen embereknek ez a hozzáállása Istenhez, akkor vajon képesek ők engedelmeskedni?

(Egyáltalán nem.) Még egy ilyen jelentéktelen dolog kapcsán sem képesek engedelmeskedni Isten szavainak, vagy alávetni magukat Istennek. Isten szavai nem hatnak rájuk, azokat ők nem fogadják be, és alávetni sem képesek magukat nekik. Meg lehet menteni az ilyen embereket? (Nem.) Mennyire vannak messze az üdvösségtől? Elég messze vannak, még a közelében sincsenek! Belülről szemlélve, meg akarja-e menteni Isten azokat, akik nem engedelmeskednek az Ő szavainak, akik szembefordulnak vele? Biztosan nem. Emberi gondolkodás szerint ítélve, még az emberek sem lennének hajlandóak erre. Ha ilyen ördögök és Sátánok fordulnának ellened, és minden téren szembeszállnának veled, te vajon megmentenéd őket? Biztos, hogy nem. Senki sem akarja megmenteni az ilyen embereket. Senki sem akar barátkozni az ilyen emberekkel. A csirketartás ügyében – egy ilyen jelentéktelen dologban – lelepleződött az emberek természete; egy ilyen apró dologban az emberek képtelenek voltak engedelmeskedni annak, amit mondtam. Hát nem egy komoly probléma ez?

Most beszéljünk egy juhokkal kapcsolatos ügyről. Természetesen ez is az emberekhez kapcsolódik. Beköszöntött a tavasz. Az idő meleg volt, nyíltak a virágok. A növényzet buján virágzott, a fű zöldellt. Minden kezdett megtelni élettel. A juhok egész télen szénát ettek, és már nem akarták megenni, ezért várták, hogy a fű kizöldüljön, és friss fűvet ehessenek. Az anyajuhok is ekkor hoztak világra bárányokat, ami azt jelentette, hogy még inkább szükségük volt friss fűre. Minél jobb minőségű a fű, és minél több van belőle, annál több tejet adnak a juhok, és annál gyorsabban nőnek a bárányok; az emberek is örülhetnek ennek, hiszen így van mit várniuk: egy szép kövér bárányt, amit megehetnek az őszi beköszöntével. És mivel az embereknek volt mit várniuk, nem kellett volna kitalálniuk, hogyan lehetne több jó minőségű fűvel felhizlalni a bárányokat, hogy erősek és kövérek legyenek? Vajon nem így kellett volna gondolkodniuk: „A legelő füve jelenleg nem jó. A bárányok lassan fognak nőni, ha ezt eszik. Hol van jó minőségű fű?” Nem kellett volna egy kis erőfeszítést tenniük ez ügyben? De ki tudja, mire gondolt a juhokat gondozó ember. Egy nap elmentem megnézni a juhokat. Láttam, hogy jól vannak a bárányok, és amikor megláttak minket, felugrottak, és a mellső lábaikkal a sípcsontunkra támaszkodtak. Fel akartak érni hozzánk, mintha beszélni akarnának velünk. Néhány báránynak már szarva is volt, ezért megfogtam a kis szarvukat, és játszottam velük. A bárányok jól voltak, de nagyon soványak és száraz tapintásúak voltak. Azon gondolkodtam, hogy a bárányok puhák, és bár a gyapjuk nem vastag, mégis meleg. Arra gondoltam, hogy jobb lenne, ha egy kicsit jobban felhizlalnák őket. Ezen elmélkedvén megkérdeztem a juhokat gondozó személyt: „Rossz minőségű ez a fű? Nincs elég a mezőn, hogy jóllakjanak a juhok? Fel kellene ásni a földet, és új fűvet kellene vetni, hogy legyen elég ennivalójuk?” Azt mondta: „Nincs elég friss fű, amit megehetnének. Jelenleg még mindig szénát esznek a juhok.” Ezt hallván azt mondtam: „Nem tudod, milyen évszak van? Miért eteted még mindig szénával őket? Az anyajuhok világra hozták a bárányokat – szép zöld fűvet kellene enniük. Miért eteted még mindig szénával őket? Gondolkodtatok már valamilyen megoldáson ezzel kapcsolatban?” Egy

csomó kifogással állt elő. Amikor azt mondtam neki, hogy ássa fel a mezőt, azt válaszolta, hogy nem teheti – ha ezt tenné, akkor nem tudnának mit enni a juhok. Mire gondoltok ezt hallva? Feltámad-e bennetek bármiféle felelősségérzet? (Én azon gondolkodtam volna, hogy találjak nekik egy jó legelőt, vagy kaszáltam volna fűvet máshol.) Ez egy megoldás. Gondolkodni kell a megoldáson. Ne csak annyit tegyél, hogy megtömöd a hasad, és minden mást elfelejtesz – a juhoknak is jól kell lakniuk. Később megkérdeztem egy pár másik embertől: „Fel lehet ásni ezt a mezőt? Még ha csak ősszel is vetnétek el a fűvet, legalább jövőre friss fűvet ehetnének a juhok. Ráadásul más helyeken két legelő is van. Nem lehetne mindennap átterelni a juhokat, hogy friss fűvet egyenek? Ha felváltva használnátok a két legelőt, nem tudnának a juhok friss fűvet enni?” Könnyű volt megvalósítani, amit mondtam? (Igen.) Egyesek azt mondták: „Könnyű azt mondani! Mindig azt mondod, hogy könnyű megcsinálni a dolgokat – miért lenne ez annyira könnyű? Rengeteg juh van, és amikor szaladgálnak, egyáltalán nem könnyű őket összeterelni.” Már a juhok terelése is olyan megterhelő volt számukra, hogy rengeteg kifogást és nehézséget hoztak fel, de végül belementek. Néhány nappal később újra megnéztem őket. A fű olyan magasra nőtt, hogy majdnem derékig ért. Azon tűnődtem, hogy nőhetett ilyen magasra, amikor a juhok ezt eszik. Miután kérdezősködtem, rájöttem: Egyáltalán nem legeltették itt a juhokat. Az embereknek erre is volt kifogásuk: „Nincs istálló azon a legelőn, túl melegük volt a juhoknak.” Azt mondtam: „Miért nem építetek nekik egy istállót? Csak néhány juh van. Minek vagytok itt? Nem nektek kellene elintézni ezeket az egyszerű dolgokat?” Azt válaszolták: „Nem találtunk senkit, aki megépítené.” Azt mondtam: „Más feladatok elvégzésére vannak emberek; miért nincs senki, aki megcsinálja ezt? Kerestél valakit? Csak a juhok megevése érdekel téged, a gondozásuk nem. Hogy lehetsz ennyire önző? Bárányhúst akarsz enni, de nem hagyod, hogy ők friss fűvet egyenek – hogy lehetsz ennyire etikátlan?” Miután rákényszerítettem őket, megépítették az istállót, és a juhok tudtak friss fűvet enni. Könnyen jutottak-e a juhok egy kis friss fűhöz? Egy ilyen egyszerű dolgot is nehezen tudtak végrehajtani ezek az emberek. Minden egyes lépésnél kifogásokkal álltak elő. Amikor kifogásuk volt, amikor bármilyen nehézség adódott, feladták, és arra vártak, hogy Én jöjjek, és oldjam meg. Mindig nyomon kellett követnem, hogy mi történik, mindig szemmel kellett tartanom ezt, mindig nyomást kellett gyakorolnom rájuk – nem tehettem meg, hogy nem gyakorlok nyomást rájuk. Miért kell nekem aggódnom egy olyan apróság miatt, mint a juhok etetése? Mindent előkészítek számotokra, akkor miért olyan nehéz rávenni titeket, hogy engedelmeskedjete néhány szavamnak? Azt kértem, hogy mássz meg egy késhegyekkel teli hegyet, vagy hogy ússz át egy tűztengeren? Vagy túl nehéz lenne megvalósítani? Hát nem a te felelősséged ez? Ez mind a te hatalmadba és a képességeid körébe tartozik. Nem túl nagy kérdés. Hogy lehet, hogy nem vagy képes megvalósítani ezt? Hol van a probléma? Arra kértelek, hogy építs egy birkát? (Nem.) Akkor mekkora a különbség aközött, amit kértem tőled, és a bárkaépítés között? Óriási. Az a feladat, amire megkértek téged, csak egy vagy két napot venne

igénybe. Néhány szóból megoldható lett volna. Megvalósítható volt. A bárkaépítés hatalmas vállalkozás volt, egy 100 éves vállalkozás. Merem állítani, hogy ha abban a korban születettek volna, mint Nőé, egyikőtök sem lett volna képes engedelmeskedni Isten szavainak. Amikor Nőé engedelmeskedett Isten szavainak, amikor Isten parancsa szerint apránként megépítette a bárkát, ti lettetek volna azok az emberek, akik félreálltak, akik visszatartották Nőét, akik kigúnyolták, kifigurázták és kinevették őt. Ti abszolút ilyen emberek vagytok. Teljesen hiányzik belőletek az engedelmesség és alávetettség hozzáállása. Ezzel szemben azt követeled, hogy Isten különleges kegyelmet mutasson feléd, és hogy különösképpen áldjon meg és világosítson meg. Hogyan lehetsz ennyire szégyentelen? Mit gondoltok, a dolgok közül, amelyekről az imént beszéltem, melyik az, amelyik az Én felelősségem? Melyiket kell Nekem megtennem? (Egyiket sem.) Ezek mind emberi ügyek. Nem az Én felelősségeim. Magatokra kellene tudnom hagyni titeket. Akkor miért kell beavatkoznom? Nem azért teszem, mert ez az Én kötelezettségem, hanem a ti érdeketekben. Egyikőtök sem foglalkozik ezzel, egyikőtök sem vállalta ezt a felelősséget, egyikőtökben sincsenek meg ezek a jó szándékok – ezért kell Nekem nagyobb gondot fordítanom erre az ügyre. Csak arra van szükség, hogy engedelmeskedjete és együttműködjete, ez nagyon egyszerű – de még erre sem vagytok képesek. Emberek vagytok ti egyáltalán?

Volt egy másik, súlyosabb eset is. Volt egy hely, ahol egy építkezés folyt. Az épület elég magas és elég nagy alapterületű volt. Viszonylag sok bútorral rendezték be, és hogy könnyen lehessen mozgatni őket, szükség lett volna legalább egy kétszárnyú ajtóra, aminek legalább 2,4 méter magasnak kellett volna lennie. A normális emberek gondoltak volna minderre. De valaki ragaszkodott ahhoz, hogy egy egyszárnyú, 1,8 méter magas ajtót szereljenek be. Senki más javaslatával nem törődött, függetlenül attól, hogy kitől származott az. Vajon zavarodott volt ez az ember? Ő egy színtiszta gazember volt. Később, amikor valaki megemlítette Nekem ezt, azt mondtam annak az embernek: „Kétszárnyú ajtót kell felszerelni, és magasabbnak kell lennie.” Vonakodva beleegyezett. Látszólag beleegyezett, de vajon mit mondott négy szemközt? „Mi értelme van annak, hogy ilyen magas legyenek? Mi a baj azzal, ha alacsonyabbak?” Később újra elmentem megnézni. Egyszerűen bővítették egy ajtóval, de a magassága ugyanaz maradt. És vajon miért maradt ugyanaz a magassága? Lehetetlen volt magasabb ajtót beépíteni? Vagy elérte volna az ajtó a mennyezetet? Mi volt a gond? A gond az volt, hogy nem akart engedelmeskedni. Valójában azt gondolta: „Te akarod ezt megmondani? Itt én vagyok a főnök, én hozom meg a döntéseket. A többiek azt teszik, amit én mondok, nem pedig fordítva. Mit tudsz te? Értesz az építőiparhoz?” Az, hogy nem értek az építőiparhoz, azt jelenti, hogy az arányokat sem látom? Egy ilyen alacsony ajtó egy ennyire magas épületben – ha egy kb. 190 cm magas ember szeretne bemenni rajta, akkor beveri a fejét a keretbe, ha nem hajol le. Milyen ajtó volt ez? Nem kellett értenem az építőiparhoz – mondjátok meg Nekem, ésszerű volt az álláspontom? Gyakorlatias volt? De ez a gyakorlatiasság érthetetlen volt az illető számára. Ő csak a szabályok

követésére volt képes, és azt gondolta: „Nálunk otthon az ajtók mind ilyenek. Miért kellett volna olyan magasat csinálnom, amilyet te mondtál? Megkértél, hogy csináljam meg, én pedig ilyenre csináltam. Ha nem vagyok a hasznodra, hagyjuk is! Én így csinálom a dolgokat, és nem fogok neked engedelmeskedni!” Miféle lény volt ez az ember? Gondoljátok, hogy még felhasználhatta volna őt Isten háza? (Nem.) Mit kellene akkor tenni, ha nem használható? Bár az ilyen emberek tesznek némi jelképes erőfeszítést Isten házában, és nem rúgják ki őket azonnal, és bár a testvérek el tudják viselni őket, és én is el tudom viselni őket, ha az emberi mivoltukat vesszük alapul – felejtjük el, hogy megértik-e az igazságot vagy sem –, valószínűsíthető-e, hogy hosszú távon olyan környezetben fognak dolgozni és élni, mint amilyen Isten háza? (Nem.) Ki kell-e rúgnunk őket? (Nem.) Valószínűsíthető-e, hogy hosszú ideig a gyülekezetben maradnak? (Nem.) Miért nem? Tegyük félre, hogy megértik-e, amit mondanak nekik. Mivel a hajlamuk olyan, amilyen, némi jelképes erőfeszítés után elkezdenek fontoskodni, és megpróbálnak parancsolgatni. Működik-e ez Isten házában? Semmik, mégis azt hiszik, hogy elég jók, és pilléreként és támaszként tekintenek magukra Isten házában, ahol meggondolatlanul követnek el gátlástokat, és megpróbálnak irányítani. Elkerülhetetlen, hogy problémáik adódjanak, és nem maradnak sokáig. Az ilyen emberek – még ha Isten háza nem is rúgja ki őket – egy idő után észre fogják venni, hogy Isten házában az emberek mindig az igazságról és az alapelvekről beszélnek; ez nem érdekli őket, az ő működési módjuknak semmi haszna sincs itt. Bárhová is mennek, bármivel is foglalkoznak, képtelenek együttműködni másokkal, és mindig ők akarnak irányítani. De ez nem működik, és korlátozva érzik magukat minden tekintetben. Ahogy telik az idő, a legtöbb testvér megérti az igazságot és az elveket; miközben ezek az emberek a saját kedvük szerint próbálnak cselekedni, megpróbálnak főnökösködni és irányítani, és nem az elvek szerint cselekszenek; sokan lenéző pillantásokat vetnek rájuk – vajon el tudják ezt viselni? Amikor eljön ez az idő, érzékelné fogják, hogy nem illenek ezekhez az emberekhez, hogy a természetüknél fogva nem tartoznak ide, hogy rossz helyen vannak: „Hogyan keveredtem Isten házába? Túlságosan leegyszerűsítőek voltak a gondolataim. Azt hittem, ha teszek némi erőfeszítést, elkerülhetem a katasztrófát, és megáldanak. Sosem gondoltam volna, hogy ez nem így lesz!” Ők természetüknél fogva nem tartoznak Isten házába; egy idő után elvesztik az érdeklődésüket, közömbössé válnak, és nem kell őket kirúgni – maguktól távoznak.

Egyesek azt mondják: „Van valami, amibe nem ütöd bele az orrod? Szeretsz fontoskodni, nem igaz? Azért avatkozol mások ügyeibe, hogy megmutasd a tekintélyedet, éreztesd a jelenlétedet, és tudatosítod az emberekben a mindenhatóságodat, nem igaz?” Mondjátok meg nekem, rendben lenne, ha nem foglalkoznák ezekkel a dolgokkal? Valójában Én nem akarok foglalkozni ezekkel a dolgokkal, ezek a vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartoznak, de ha nem tenném meg, az problémákhoz vezetne, és hatással lenne a jövőbeli munkára. Bele kellene-e folynom az ilyen ügyekbe, ha ti képesek lennétek megoldani őket, ha azt tennétek, amit kértem? Ha nem foglalkoznák

veletek, akkor nem tudnátok megélni semmilyen emberi hasonlatosságot, és nem is élnétek jól. Semmit sem lennétek képesek megcsinálni magatoktól. És még így sem engedelmeskedtek Nekem. Egy rendkívül egyszerű dologról fogok beszélni nektek: a higiénia és az életkörülményeitek rendben tartásának rendkívül apró kérdéséről. Hogyan viselkedtek ez ügyben? Ha úgy látogatok el valahová, hogy nem szólok előre, akkor borzasztó rendetlenséggel találkozom, és ott helyben kell rendet raknotok, amitől feldúlttá váltok, és kellemetlenül érzitek magatokat. Ha előre szólnék az érkezésemről, akkor nem lenne olyan rossz a helyzet – de azt hiszitek, nem tudom, hogy mi folyik a színpalak mögött? Ezek mind apró dolgok, a normális emberi mivolt legegyszerűbb és legalapvetőbb pontjai. De ti ilyen lusták vagytok. Tényleg képesek vagytok jól végezni a kötelességeket? Tíz évet töltöttem el a szárazföldi Kína különböző részein, ahol arra tanítottam az embereket, hogyan hajtogassák össze a paplanokat, és hogyan szellőztessék ki a napon, hogyan takarítsák ki az otthonaikat, és hogyan gyűjtsanak be a kályhába. Tíz év tanítás után azonban már nem voltam képes tovább tanítani őket. Talán Én vagyok képtelen a tanításra? Nem, ezek az emberek egyszerűen túl hitványak. Később abbahagytam a tanítást. Amikor elmentem valahová, és egy olyan paplant láttam, amit nem hajtogattak össze, egyszerűen megfordultam, és elmentem. Miért tettem ezt? Bűdösnek és undorítótnak találtam. Miért maradnék egy olyan helyen, ami rosszabb, mint egy disznóól? Nem vagyok hajlandó erre. Még ezeken az apró problémákon is nagyon nehéz változtatni. Ha továbbmennék, és Isten útjának és akaratának követését várnám el tőletek, őszintén szólva, még a közelébe sem kerülnétek. Mi a fő mondanivalóm ma? Az Isten szavainak való engedelmesség nagyon fontos, és nem szabad figyelmen kívül hagyni. Az Isten szavainak való engedelmesség nem azt jelenti, hogy neked elemezned, tanulmányoznod kell őket, hogy meg kell vitatnod őket, hogy el kell mélyedned és keresned kell az észszerűséget bennük, vagy hogy meg kell próbálnod kitalálni a miérteket; ehelyett alkalmaznod kell az Ő szavait, és meg kell valósítanod őket. Amikor Isten szól hozzád, amikor megparancsolja neked, hogy hajts végre egy feladatot, vagy rád bíz valamit, akkor Isten azt akarja látni, hogy te ezután a tettek mezejére lépsz, és hogyan valósítod meg azt lépésről lépésre. Istent nem érdekli, hogy megérted-e ezt a dolgot vagy sem, és az sem érdekli, hogy furdal-e a kíváncsiság, vagy hogy vannak-e kétségeid ezzel kapcsolatban. Isten azt figyeli, hogy megteszed-e, hogy engedelmes és alávetett-e a hozzáállásod.

Egyszer a fellépések jelmezeiről beszélgettem néhány emberrel. Az elsődleges alapelv az volt, hogy a jelmezek színe és stílusa legyen tiszteletreméltó, méltóságteljes, ízléses és elegáns. Nem nézhettek ki furcsán. Ráadásul nem volt szükséges, hogy túl sok pénzt költsünk. Nem kellett, hogy egy adott tervezőtől származzanak, és még kevésbé volt szükség arra, hogy egy felső kategóriás márka üzletében vásárolják meg őket. Nekem az volt a véleményem, hogy a jelmezeknek elegánsnak, tiszteletreméltónak és méltóságteljesnek kell lenniük, hogy szalonképesen nézzenek ki. A színeket illetően nem voltak korlátozások, kivéve, hogy kerülni kellett mindent, ami túlságosan

unalmasnak vagy sötétnek tűnt a színpadon. Ezen kívül a legtöbb szín megfelelő volt: piros, narancs, sárga, zöld, kék, indigó, lila – erre vonatkozóan nem voltak előírások. Miért ez volt az alapelv? Isten teremtménye minden színt tartalmaz. A virágok színesek, akár csak a fák, a növények és a madarak. Tehát nem szabad, hogy bármilyen elképzelésünk vagy szabályunk legyen a színekre vonatkozóan. Miután elmondtam ezt, féltem, hogy nem fogják megérteni. Újra megkérdeztem őket, és csak akkor nyugodtam meg, amikor mindenki, aki hallott Engem, azt mondta, hogy megértette. Már csak az volt hátra, hogy megvalósítsák a munkát az Általam elmondott alapelv szerint. Egyszerű dolog volt ez? Vagy valami nagyszabású dologról volt szó? Nagyobb vagy kisebb vállalkozás volt, mint egy bárkaépítés? (Kisebb.) Összehasonlítva azzal, hogy Ábrahám felajánlotta Izsákot, vajon nehéz volt? (Nem.) Egyáltalán nem volt nehéz, egyszerű volt – egyszerű öltözködési kérdés. Az emberek a születésük pillanatától kezdve érintkeznek ruhákkal; ez nem volt nehéz dolog. Miután meghatároztam egy konkrét alapelvet, még könnyebb volt az embereknek végrehajtani a feladatot. A kulcskérdés az volt, hogy engedelmeskednek-e, és hajlandóak-e megtenni. Egy idő után, amikor már elkészült néhány előadás és film, észrevettem, hogy az összes főszereplő jelmeze kék volt. Elgondolkodtam: „Valami gond van a műsorok készítőinek elméjével? Nagyon világosan fogalmaztam. Nem hoztam olyan szabályt, hogy a jelmezeknek kéknek kell lenniük, és hogy aki nem kéket visel, az nem léphet a színpadra. Mi a baj ezekkel az emberekkel? Mi vezérelte és irányította őket? Vajon változott a divat a külvilágban, és az emberek már csak kéket hordanak? Nem. A külvilágban nincs szabály a színekre és a stílusokra vonatkozóan, az emberek mindenféle színt viselnek. Ezért furcsa, hogy az egyházunkban ilyen helyzet alakult ki. Ki végzi a jelmezek végső átvilágítását? Ki irányítja ezt az ügyet? Vajon valaki a háttérből irányít?” Valóban volt valaki, aki a háttérből irányította a dolgokat; ennek következtében a stílustól függetlenül minden jelmez kivétel nélkül kék volt. Amit én mondtam, az nem számított. Már eldöntötték, hogy minden ruhának kéknek kell lennie – az emberek csak kéket viselnek majd. A kék a spiritualitást és a szentséget jelképezte; ez a szín volt Isten házában a védjegye. Ha a jelmezek nem kék színűek lettek volna, akkor nem engedték volna, hogy bemutassák az előadást, és nem is mertek volna így tenni. Azt mondtam, ezek az emberek reménytelenek. Ez egy egyszerű dolog volt, minden pontot világosan elmagyaráztam, és miután elmagyaráztam, meggyőződtem róla, hogy megértették; csak akkor zártam le a témát, amikor mindannyian egyetértettünk. És mi lett a végeredmény? Olyan volt, mintha csak a levegőbe beszéltem volna. Senkinek sem volt fontos. Mindenki azt tette és gyakorolta, amihez kedve volt; senki sem hajtotta végre, és senki nem teljesítette, amit mondtam. Mit jelentett valójában az, amikor azt mondták, hogy megértették? Ezek az emberek csak szórakoztak velem. Egész nap pletykáltak, mint a középkorú hölgyek az utcán. Így beszélgettek velem is, és a hozzáállásuk is ilyen volt. Úgy éreztem, hogy ezeknek az embereknek a Krisztushoz való hozzáállása megegyezik az Istenhez való hozzáállásukkal, és ez nagyon aggasztó hozzáállás volt, veszélyt jelzett, egy rossz jel volt. Szeretnétek tudni, hogy mit jelez ez?

Tudnotok kellene. El kell nektek mondanom ezt, és nektek figyelmesen kell hallgatnotok: Az alapján, ami megnyilvánul bennetek, és az Isten szavaihoz való hozzáállásotok alapján sokan közületek katasztrófába fognak zuhanni; néhányan büntetés, néhányan pedig finomítás céljából fognak katasztrófába zuhanni, és a katasztrófát nem lehet elkerülni. Azok, akiket megbüntetnek, azonnal meghalnak és elvesznek. Akiket a katasztrófa megfinomít, ha ezáltal képesek lesznek engedelmeskedni és alávetni magukat, állhatatosnak maradni, és ha bizonyágtételt nyernek, azok számára viszont a legnehezebb próbatétel véget ér; különben nincs remény számukra a jövőben, veszélyben lesznek, és nem lesz több esélyük. Világos, amit mondtam? (Igen.) Jó dolognak tűnik ez számotokra? Röviden szólva, Számomra ez nem jó előjel. Úgy érzem, ez egy rossz jel. Elmondtam nektek a tényeket; a döntés rajtatok múlik. Többet nem mondok erről, nem fogom ismételni magam, és nem hozom fel újra ezt a témát.

A mai beszélgetésünk témája az volt, hogyan kezeljük Isten szavait. Nagyon fontos, hogy engedelmeskedjete, és hogy alávésséte magatokat Isten szavainak. Nagyon fontos, hogy képesek legyetek alkalmazni, megvalósítani és gyakorlatba ültetni őket. Néhányan azt mondják: „Még ma sem tudjuk pontosan, hogyan bánjunk Krisztussal.” A Krisztussal való bánásmód nagyon egyszerű: Krisztushoz való hozzáállásod az Istenhez való hozzáállásod. Isten szemében az Istenhez való hozzáállásod a Krisztushoz való hozzáállásod. Természetesen, amilyen hozzáállást tanúsítasz Krisztus felé, olyan hozzáállást tanúsítasz a mennyekben lévő Isten felé. A Krisztushoz való hozzáállásod a legvalóságosabb mind közül – látható, és Isten pontosan ezt vizsgálja. Az emberek szeretnék megérteni, hogyan kell úgy bánni Istennel, ahogy Isten kívánja, és ez egyszerű. Három pont van: Az első az őszinteség; a második a tisztelet, hogy megtanuljuk tisztelni Krisztust; a harmadik pedig – és ez a legfontosabb – az engedelmesség az Ő szavainak. Az engedelmesség az Ő szavainak vajon azt jelenti, hogy a füleddel vagy valami mással hallgatod? (A szívünkkel.) Van szíved? Ha van szíved, akkor azzal hallgass. Csak akkor leszel képes megérteni és gyakorlatba ültetni a hallottakat, ha a szíveddel hallgatsz. Mindhárom pont nagyon egyszerű. Könnyen érthető a szó szerinti jelentésük, és logikusan gondolkodva könnyen végrehajthatók – de hogyan hajtod végre, és hogy képes vagy-e rá, az tőled függ; nem magyarázom tovább. Néhányan azt mondják: „Te csak egy hétköznapi ember vagy. Miért kellene őszintének lennünk veled? Miért kellene tisztelnünk téged? Miért kellene engedelmeskednünk a szavaidnak?” Megvannak az indokaim. Ebből is három van. Hallgassatok figyelmesen, és figyeljéte, hogy van-e értelme a mondandómnak. Ha van, el kell fogadnotok; ha úgy érzed, hogy nincs, nem kell elfogadnod, és kereshetsz más utat. Az első indok az, hogy amióta elfogadtad Isten munkájának ezt a szakaszát, minden szavamat etted, ittrad, élvezted és imádkozva olvastad. A második indok az, hogy te magad is elismered, hogy Mindenható Isten követője vagy, hogy az Ő hívei közé tartozol. Mondhatjuk-e tehát, hogy elismered, hogy Isten megtestesült, hétköznapi hús-vér testének követője vagy? Mondhatjuk. Összefoglalva, a második indok az, hogy elismered, hogy Mindenható Isten követője vagy. A harmadik

indok pedig a legfontosabb mind közül: az emberiség összes tagja közül csak Én tekintelek titeket embernek. Vajon fontos ez a pont? (Igen.) A három pont közül melyiket nem tudjátok elfogadni? Mit gondoltok, az imént említett pontok között van olyan, amelyik nem igaz, nem objektív, nem tényszerű? (Nincs.) Tehát összesen hat pont van. Nem fogok mindegyikbe részletesen belemenni; gondolkodjatok el rajtuk magatokban. Már hosszasan beszéltem ezekről a témákról, ezért képesnek kell lennetek rá, hogy megértsétek őket.

2020. július 4.

Harmadik exkurzus

Hogyan engedelmeskedett Nőé és Ábrahám Isten szavainak, és hogyan vetették alá magukat Neki (Második rész)

Az utolsó összejövetel alkalmával az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak tizedik tételéről beszélgettünk: „Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit.” Milyen részletek kerültek elő konkrétan a beszélgetésünk során? (Isten főként arról beszélt, hogyan kell kezelni Isten szavát.) Kapcsolódik ez a tizedik tételhez? (Igen. Mivel a „Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit” tételben az egyik antikrisztusi viselkedés az, hogy csupán meghallgatják Krisztus szavait, de nem engedelmeskednek, és nem is vetik alá magukat azoknak. Nem engedelmeskednek Isten szavainak, és nem is gyakorolnak Isten szavai szerint. Az előző összejövetelen Isten azt közölte, hogyan kezeljük Isten szavát, hogyan engedelmeskedjünk Isten szavának, valamint hogy hogyan alkalmazzuk és hajtsuk végre Isten szavát.) Megértettétek mindezeket, igaz? A legutóbbi összejövetelünk során két történetet meséltem el: az egyik Nőé története volt, a másik Ábrahámé. Ez két klasszikus történet a Bibliából. Sokan ismerik és értik ezeket a történeteket, de miután megértették őket, nagyon kevesen tudják, hogyan kell kezelni Isten szavait és követelményeit. Mi volt tehát a fő célja annak, hogy beszélgettünk erről a két történetről? Az, hogy tudassuk az emberekkel, hogy emberként és teremtettenként hogyan kezeljük Isten szavait és követelményeit – és hogy megértsék, hogy egy teremtettenként milyen pozíciót kell elfoglalnia, és milyen hozzáállást kell tanúsítania, amikor Isten követelményeivel szembesül, és amikor Isten szavait hallgatja. Ezek a legfőbb dolgok. Ezt az igazságot akartam megismertetni és megértetni az emberekkel, amikor legutóbb erről a két történetről beszélgettünk. Tehát e két történet átbeszélése után most már világos számotokra, hogyan kell alávetni magatokat Krisztusnak és engedelmeskedni az Ő szavainak? Hogy milyen hozzáállást kell tanúsítaniuk az embereknek, milyen látásmóddal és állásponttal kell rendelkezniük Krisztussal és az Ő szavaival kapcsolatban, valamint hogyan kell kezelniük az Istentől származó szavakat és követelményeket, és milyen igazságokat kell megérteniük ezen belül? (Az első az, hogy őszintének kell lenni Krisztussal; a második, hogy meg kell tanulni tisztelni Krisztust; a harmadik pedig, hogy engedelmeskedni kell az Ő szavainak, és hallgatnunk kell Isten szavait a szívünkkel.) Emlékeztetek ezekre a szabályokra. Ha nem beszéltem volna ezekről a szabályokról, képesek lettetek volna önállóan leszűrni őket abból a két történetből, amit elmondtam? (Csak annyit tudunk leszűrni, hogy engedelmeskednünk kell mindannak, amit Isten mond.) Csak egyszerű, dogmatikus és elméleti cselekvési módokat tudtok leszűrni; még mindig nem vagytok képesek megérteni vagy felismerni azokat az igazságokat,

amelyeket keresniük kellene és meg kellene érteniük az embereknek. Beszéljünk ezért részletesen Nóé és Ábrahám történetéről.

I. Nóé hozzáállása Isten szavaihoz

Beszéljünk először Nóé történetéről. A múltkori összejövetelen nagyjából áttekintettük Nóé történetének okait és kimeneteleit. Miért nem mentünk bele a részletekbe? Mert a legtöbb ember már ismeri ennek a történetnek az okait, a kimeneteleit és a konkrét részleteit. Ha vannak olyan részletek, amelyekkel nem vagytok teljesen tisztában, megtaláljátok őket a Bibliában. A mi beszélgetésünk témái nem a történet egyes részletei lesznek, hanem az, hogy a történet főszereplője, Nóé hogyan viszonyult Isten szavaihoz, az igazság milyen aspektusait kell ebből megérteniük az embereknek, és hogy milyen volt Isten hozzáállása, mit gondolt, és hogyan értékelte Nóét, miután látta mindazt, amit Nóé tett. Ezek azok a részletek, amelyekről beszélgetnünk kell. Isten hozzáállása Nóéhoz és az Ő értékelése Nóé tetteiről elegendő ahhoz, hogy megtudjuk, milyen normákat követel Isten az emberiségtől, azoktól, akik követik Őt, azoktól, akiket megment. Van-e ebben keresendő igazság? Amiben van keresendő igazság, azt érdemes részletesen elemezni, átgondolni és átbeszélni. Nem fogjuk végigvenni Nóé történetének konkrét részleteit. Ma a Nóé Istenhez való különböző hozzáállásaiban keresendő igazságról fogunk beszélgetni, valamint Isten azon követelményeiről és szándékairól, amelyeket meg kell érteniük az embereknek Isten Nóéval kapcsolatos értékeléséből.

Nóé az emberiség egy átlagos tagja volt, aki imádta és követte Istent. Amikor Isten szavai eljutottak hozzá, ő nem lassan cselekvő, késlekedő vagy komótos hozzáállást tanúsított. Ehelyett teljes komolysággal hallgatta meg Isten szavait, nagy gonddal és odafigyeléssel hallgatta Isten minden egyes kijelentését. Figyelmesen hallgatta, és igyekezett megjegyezni mindazt, amit Isten parancsolt neki, és a legkevésbé sem mert figyelmetlen lenni. Istenfélő szívvel állt hozzá Istenhez és Isten szavaihoz, ami azt mutatta, hogy Istennek helye van az ő szívében, és hogy aláveti magát Istennek. Figyelmesen hallgatta, amit Isten mondott, a szavainak tartalmát, azt, amit Isten kért tőle. Figyelmesen hallgatta – nem elemezte, hanem elfogadta. Szívében nem volt sem elutasítás, sem ellenszenv, sem türelmetlenség; hanem nyugodtan, gondosan és figyelmesen jegyezte meg a szívében az Isten követelményeivel kapcsolatos minden egyes szót és dolgot. Miután Isten minden utasítást megadott neki, Nóé a maga módján részletesen feljegyezte mindazt, amit Isten mondott és rábízott. Ezután félretette a saját munkáit, szakított régi életének rutinjaival és terveivel, és elkezdett előkészíteni mindent, amit Isten rábízott és minden kelléket, amire szükség volt annak a bárkának a megépítéséhez, amit Isten kért tőle. Nem merte figyelmen kívül hagyni Isten egyetlen szavát sem, Isten egyetlen kérését sem, illetve egyetlen részletét sem annak, amit Isten szavai megköveteltek tőle. A maga módján feljegyezte a főbb pontjait és részleteit mindannak, amit Isten kért tőle és rábízott, majd újra és újra átgondolta őket és

elgondolkodott rajtuk. Ezután Nóé elindult, hogy megkeresse azokat az anyagokat, amelyek előkészítésére Isten kérte. Természetesen, miután Isten minden utasítást megadott Nóénak, ő a maga módján részletesen megtervezte és megszervezte mindazt, amit Isten rábízott, és amire utasította. Majd lépésről lépésre végrehajtotta és megvalósította mindazt, amit eltervezett és megszervezett, valamint minden részletét és minden egyes lépését annak, amit Isten kért tőle. Az egész folyamat során Nóé minden cselekedete – legyen az nagy vagy kicsi, figyelemre méltó vagy sem az emberek szemében – az volt, amire Isten utasította, és amit Isten mondott neki és megkövetelt tőle. Mindabból, ami megnyilvánult Nóében, miután elfogadta Isten megbízatását, egyértelmű, hogy az Isten szavaihoz való hozzáállása nem az volt, hogy pusztán meghallgatta őket, és ennyi – még kevésbé volt az, hogy miután meghallotta ezeket a szavakat, akkorra időzítette a végrehajtásukat, amikor éppen jó kedve volt, amikor a körülmények megfelelőek voltak, vagy amikor az időzítés kedvező volt ahhoz. Ehelyett félretette a saját munkáit, szakított az élete addigi rutinjával, és attól kezdve az Isten által elrendelt bárka építését tette az élete és létezése legfontosabb feladatává, és ennek megfelelően hajtotta végre azt. Az Isten megbízatásához és Isten szavaihoz való hozzáállása nem volt közömbös, felületes vagy szeszélyes, és még kevésbé volt elutasító; ehelyett figyelmesen hallgatta Isten szavait, a szívében emlékezett rájuk, és elmélkedett rajtuk. Az Isten szavaihoz való hozzáállását az elfogadás és az alávetettség jellemezte. Isten csakis ezt a hozzáállást kívánja meg egy igaz teremtetett lénytől az Ő szavai iránt. Ez a hozzáállás mentes volt minden elutasítástól, felületességtől és akaratosságtól, és nem keveredett bele emberi szándék; teljes mértékben és maradéktalanul az a hozzáállás volt, amelyet egy teremtetett emberi lénynek tanúsítania kellene.

Isten megbízatásának elfogadása után Nóé elkezdte megtervezni, hogyan valósítsa meg a bárkaépítést, amelyet Isten rábízott. Kereste a különböző anyagokat, valamint a bárka építéséhez szükséges embereket és eszközöket. Természetesen ez sok mindennel járt; nem volt olyan könnyű és egyszerű, mint ahogy azt a szöveg sugallja. Nem nehéz elképzelni, hogy abban az iparosodás előtti korban, egy olyan korszakban, amelyben mindent kézzel, fizikai munkával végeztek, mennyire nehéz lehetett egy ilyen bárka, egy ilyen kolosszus megépítése, ennek az Isten által rábízott bárkaépítési feladatnak a teljesítése. Természetesen az, ahogyan Nóé megtervezte, előkészítette, kialakította és beszerezte a különféle dolgokat, például az anyagokat és az eszközöket, nem volt egyszerű feladat, és Nóé talán soha nem is látott ilyen hatalmas hajót. Miután elfogadta ezt a megbízatást, Isten szavaiból a sorok között kiolvastva és az Isten által mondottakból ítélve Nóé tudta, hogy ez nem egy egyszerű dolog, nem könnyű feladat. Ez nem volt egyszerű vagy könnyű feladat – mivel járt ez? Egyrészt azt jelentette, hogy a megbízatás elfogadása után Nóénak súlyos teher nehezedett a vállára. Ráadásul, abból ítélve, hogy Isten személyesen hívta magához Nóét, és személyesen utasította őt a bárkaépítéssel kapcsolatban, ez nem mindennapi dolog volt, nem kis ügy. Az Isten által mondottak részleteiből ítélve ez nem olyan dolog volt, amit egy átlagos ember el

tudott volna viselni. Az a tény, hogy Isten magához hívatta Nóét, és megbízta őt a bárka építésével, mutatja, hogy Nóé milyen fontos szerepet töltött be Isten szívében. Ami ezt az ügyet illeti, Nóé természetesen képes volt megérteni Isten szándékainak egy részét – és ezáltal Nóé felismerte, milyen élet vár rá a következő években, és tudatában volt néhány nehézségnek, amellyel szembesülni fog. Bár Nóé felismerte és megértette, milyen nagy nehézségekkel jár az, amit Isten rábízott, és milyen nagy próbatételek várnak rá, nem szándékozott visszautasítani azt, hanem inkább mélységes hálát érzett Jahve Isten iránt. Miért volt hálás Nóé? Mert Isten váratlanul rábízott egy ennyire jelentős feladatot, és személyesen mondta és magyarázta el neki minden részletét. Még ennél is fontosabb volt, hogy Isten az elejétől a végéig elmondta Nóénak az egész történetet, hogy miért kell megépíteni a bárkát. Ez Isten saját irányítási tervéhez kapcsolódott, az Ő saját ügye volt, de Isten elmondta neki ezt a dolgot, és Nóé érzékelte ennek a jelentőségét. Összefoglalva, ezekből a jelekből, Isten szavainak hangneméből és annak különböző aspektusaiból ítélve, amit Isten megosztott vele, Nóé érzékelte az Isten által rábízott bárkaépítés feladatának jelentőségét. Értékelte ezt a szívében, nem merte könnyelműen kezelni, és nem mert figyelmen kívül hagyni egyetlen részletet sem. Ezért miután Isten elmondta az utasításait, Nóé tervet készített, és nekifogott a bárka építéséhez szükséges összes előkészületnek. Keresett munkaerőt, előkészítette a különféle anyagokat, és Isten szavaival összhangban fokozatosan összegyűjtötte a különféle élőlényeket a bárkába.

A bárka építésének egész folyamata tele volt nehézségekkel. Egyelőre tegyük félre, hogyan vészelt át Nóé a sűvítő szelet, a perzselő napot, a szakadó esőt, a tikasztó hőséget és a csípős hideget, valamint a négy évszak váltakozását évről évre. Beszéljünk először arról, milyen hatalmas vállalkozás volt a bárka építése, a különböző anyagok előkészítése és az építés során felmerülő számtalan nehézség, amivel szembesült. Mik voltak ezek a nehézségek? Az emberek elképzeléseivel ellentétben egyes fizikai feladatok nem mindig sikerültek elsőre, és Nóénak sok kudarcot kellett átélnie. Amikor befejezett valamit, és az nem tűnt jónak, szétszedte. Miután szétszedte, elő kellett készítenie az anyagokat, és újra kellett kezdenie az egészet. Ez nem úgy működött, mint a modern korban, amikor mindenki elektronikus eszközökkel csinál mindent, és a beállítások elvégzése után a munka egy meghatározott program szerint zajlik. Manapság az ilyen munkát gépesítetten végzik, és ha egyszer bekapcsolnak egy gépet, az el tudja végezni a munkát. De Nóé egy primitív társadalom korában élt, ahol minden munkát kézzel végeztek. Minden munkát a saját kezeiddel kellett elvégezni, a saját szemeidre és elmédre, valamint a szorgalmadra és az erődre támaszkodva. Természetesen az embereknek mindenekelőtt Istenre kellett támaszkodniuk. Mindenhol és mindenkor Istent kellett keresniük. A különféle nehézségekkel való szembesülés során és a bárka építésével töltött napok és éjszakák folyamán Nóénak nemcsak a hatalmas vállalkozás teljesítése közben előálló különféle helyzetekkel kellett szembenéznie, hanem az őt körülvevő különféle környezetekkel, valamint mások gúnyolódásával, rágalmaival és

szóbeli bántalmazásával is. Bár mi személyesen nem éltük át ezeket a jeleneteket, amikor megtörténtek, de vajon el tudunk-e képzelni néhányat a különböző nehézségek közül, amelyekkel Nőé szembesült és amelyeket átélt, és a különböző kihívások közül, amelyekkel szembe kellett néznie? Az első dolog, amivel szembe kellett néznie Nőének a bárkaépítés során, az volt, hogy a családja nem értette meg őt. Nyaggatták, panaszkodtak, sőt még becsmérelték is őt. A második nehézség az volt, hogy a körülötte élők – a rokonai, a barátai és mindenféle más emberek – rágalmazták, kigúnyolták és megítélték őt. Nőének azonban csak egyetlen hozzáállása volt, mégpedig az, hogy engedelmeskedik Isten szavainak, végrehajtja azokat a végsőig, és soha nem inog meg ebben. Mit határozott el Nőé? „Amíg élek, amíg tudok mozogni, nem hagyom el Isten megbízatását.” Ez volt a motivációja, miközben végrehajtotta a hatalmas vállalkozást, a bárka megépítését. Ez volt a hozzáállása, amikor szembesült Isten parancsaival, és miután meghallotta Isten szavait. A felmerülő mindenféle probléma, nehéz helyzet és kihívás ellenére Nőé nem hátrált meg. Amikor Nőé egyes nehezebb mérnöki feladatai gyakran kudarcba fulladtak és kárt szenvedtek, még ha szomorú volt és aggódott is a szívében, ha ilyenkor Isten szavaira gondolt, és eszébe jutott minden szó, amit Isten parancsolt neki, és hogy Isten felemelte őt, akkor gyakran rendkívüli motivációt érzett: „Nem adhatom fel, nem dobhatom félre azt, amit Isten parancsolt és rám bízott. Ez Isten megbízatása, és mivel elfogadtam, mivel hallottam Isten szavait és Isten hangját, és mivel Istentől fogadtam el ezt, teljes mértékben alá kell vetnem magam; ez az, amit egy emberi lénynek el kell érnie.” Így hát bármekkora nehézségekkel is szembesült, bármilyen gúnyolódás vagy rágalom is érte, bármennyire is kimerült a teste, bármennyire is elfáradt, nem hagyott fel azzal, amit Isten rábízott, és folyamatosan észben tartotta minden egyes szavát annak, amit Isten mondott és parancsolt. Bárhogyan is változott a környezete, bármekkora nehézséggel is kellett szembenéznie, bízott benne, hogy az nem tart örökké, hogy egyedül Isten szavai nem múlnak el, és csak az valósul meg biztosan, amit Isten parancsolt. Nőében megvolt az Istenbe vetett igaz hit és a kellő alávetettség, és folytatta a bárkaépítést, amit Isten kért tőle. Nőé napról napra, évről évre öregedett, a hite azonban nem gyengült, és nem változott a hozzáállása és az elszántsága aziránt, hogy teljesítse Isten megbízatását. Bár voltak időszakok, amikor a teste elfáradt és kimerült, megbetegedett, és a szívében gyengének érezte magát, az elszántsága és a kitartása nem csökkent Isten megbízatásának teljesítésével és az Isten szavainak való alávetettséggel kapcsolatban. A bárka építésének éve alatt Nőé gyakorolta az Isten szavaira való odafigyelést, és hogy alávesse magát azoknak, és gyakorolta azt a fontos igazságot is, hogy egy teremtetett lénynek és egy hétköznapi embernek teljesítenie kell Isten megbízatását. Kívülről szemlélve az egész folyamat valójában csak egyetlen feladat volt: a bárkaépítés, az Isten által elmondottak jól és maradéktalanul történő elvégzése. De mi kellett ahhoz, hogy jól csinálja ezt a feladatot, és sikeresen be is fejezze? Nem volt szükség az emberek buzgalmára, szlogenjeire, még kevésbé néhány múltó szeszélyből tett esküre, sem az embereknek a Teremtő iránti

úgynevezett csodálatára. Nem volt szükség ezekre a dolgokra. A bárka építése tekintetében semmi haszna nem volt az emberek úgynevezett csodálatának, esküjének, buzgóságának és – a szellemi világukban megélt – Istenbe vetett hitének; Nóé igaz hitével és Istennek való igaz alávetettségével szemben az emberek rendkívül szegényesnek, szálnalmasnak tűnnek, az általuk megértett néhány doktrína pedig kifejezetten üresnek, haloványnak, erőtlennek és gyengének tűnik – nem is beszélve arról, hogy mindez szégyenletes, megvetendő és alantas.

Nóénak 120 év kellett a bárka építéséhez. Ez a 120 év nem 120 nap volt, sem 10 év vagy 20 év, hanem évtizedekkel hosszabb idő, mint egy átlagember ma várható élettartama. Az idő hosszúságát és a végrehajtás nehézségét, valamint a vele járó mérnöki tudás nagyságrendjét tekintve, ha Nóé nem bírt volna igaz hittel, ha hite csupán egy gondolat, remények fűzése, buzgóság vagy egyfajta homályos és elvont meggyőződés lett volna, elkészült volna valaha a bárka? Ha Isten iránti alávetettsége nem lett volna más, mint szóbeli ígéret, ha csupán egy tollal írt feljegyzés lett volna, mint amilyet ti készítetek manapság, megépülhetett volna a bárka? (Nem.) Ha az általa mutatott alávetettség, amikor elfogadta Isten megbízatását nem lett volna más, mint akarat és elhatározás, egy kívánság, megépülhetett volna a bárka? Ha Nóé Isten iránti alávetettsége nem lett volna más, mint a feladás formális lépései, ráfordítás, és ár megfizetése, vagy egyszerűen több munka elvégzése, nagyobb ár megfizetése és Istenhez való hűség elméletben, és jelmondatok formájában, akkor megépülhetett volna a bárka? (Nem.) Ez túl nehéz lenne! Ha Nóé hozzáállása Isten megbízatásának elfogadásához egyfajta ügylet lett volna, ha Nóé csupán azért fogadta volna el, hogy áldásban és jutalomban részesüljön, megépülhetett volna a bárka? Egyáltalán nem! Az ember buzgósága kitarthat 10 vagy 20 évig, vagy 50-60 évig, ám amikor közel van a halálhoz, és azt látja, hogy semmit sem nyert, elveszíti hitét Istenben. Ez a buzgóság, amely kitart 20, 50 vagy 80 évig, nem válik alávetettséggé vagy igaz hitté. Ez nagyon tragikus. Eközben a Nóéban meglévő igaz hit és igaz alávetettség pontosan az, ami a mai emberekből hiányzik, és pontosan az, amit a mai emberek nem látnak, amit megvetnek, lenéznek, sőt ami miatt húzzák az orrukat. A bárkát építő Nóé történetének elbeszélése mindig lelkes beszélgetést vált ki. Mindenki tud beszélni róla, mindenkinek van valami mondandója. Arra azonban senki sem gondol, vagy nem próbálja kitalálni, hogy mi volt megtalálható Nóéban, milyen gyakorlati útja volt, milyen Isten által áhított hozzáállása volt, és hogyan tekintett Isten parancsaira, vagy milyen sajátsága volt, amikor Isten szavainak meghallásáról és gyakorlásáról volt szó. Ezért azt mondom, hogy a mai emberek alkalmatlanok Nóé történetének elbeszélésére, mert amikor bárki ezt a történetet meséli, Nóét úgy kezeli, mint aki nem több egy legendás alaknál, sőt úgy, mint egy hétköznapi öregembert fehér szakállal. Az elméjében megkérdőjelezi, hogy egyáltalán volt-e ilyen ember, hogy valójában milyen volt, és nem próbálja megbecsülni azt, ahogyan Nóé kimutatta ezeket a megnyilvánulásokat, miután elfogadta Isten megbízatását. Ma, amikor újragondoljuk Nóé bárkaépítésének történetét, mit gondoltok,

ez egy jelentős vagy jelentéktelen esemény? Csupán egy hétköznapi mese egy öregemberről, aki egy bárkát épített a régmúlt időkben? (Nem.) Minden ember közül Nőé az az egyén volt, aki félt Istent, alávetette magát Neki és teljesítette Isten megbízatását, és aki a leginkább követésre méltó; elnyerte Isten elismerését, és példaképnek kellene lennie azok számára, akik ma Istent követik. S mi volt benne a legértékesebb? Csupán egyetlen magatartása volt Isten szavaival szemben: hallgatni és elfogadni, elfogadni és alávetni magát, alávetni magát mindhalálig. Ez a hozzáállás volt az, ami a legértékesebb volt mind közül, ami elnyerte számára Isten elismerését. Ha Isten szavairól volt szó, nem volt felületes, nem vette félvállról, nem vizsgálta át, nem elemezgette, nem állt ellen, nem utasította el őket gondolatban, majd szorította háttérbe az elméjében, hanem komolyan hallgatta, apránként szívébe fogadta őket, majd elmélkedett azon, hogy miként ültesse gyakorlatba, hogyan valósítsa meg, hogyan gyakorolja őket úgy, ahogyan eredetileg szánták, bármilyen eltérés nélkül. És miközben Isten szavain elmélkedett, magában azt mondta: „Ezek Isten szavai, ezek Isten utasításai, Isten megbízatása, a becsületbeli kötelességem, alá kell vetnem magam, nem hagyhatok ki egyetlen részletet sem, nem mehetek szembe Isten egyetlen kívánságával, és nem is hagyhatom figyelmen kívül egyetlen részletét sem annak, amit mondott, különben nem lennék méltó arra, hogy embernek nevezzenek, méltatlan lennék Isten megbízatására, és méltatlan lennék arra, hogy felmagasztaljon. Ha nem teljesítem ebben az életben mindazt, amit Isten mondott nekem és rám bízott, akkor meg fogom bánni. Sőt, méltatlan leszek Isten megbízatására és arra, hogy felmagasztaljon engem, és nem lesz képem visszatérni a Teremtő elé.” Minden, amit Nőé a szívében elgondolt és mérlegelt, minden nézőpontja és minden hozzáállása, mind meghatározta, hogy végül képes legyen Isten szavait gyakorlatba ültetni, Isten szavait valósággá tenni, Isten szavait valóra váltani, és elérni, hogy az ő kemény munkájával beteljesedjenek és megvalósuljanak, általa valósággá váljanak, és hogy Isten megbízása ne hiúsuljon meg. Mindazok alapján, amit Nőé gondolt, minden gondolat, amely a szívében felmerült, és az Istenhez való hozzáállása alapján, Nőé méltó volt Isten megbízatására, olyan ember volt, akiben Isten megbízott, és akire Isten jó szemmel nézett. Isten figyeli az emberek minden szavát és tettét, figyeli a gondolataikat és az ötleteiket. Isten szemében az, hogy Nőé képes volt így gondolkodni, azt mutatta, hogy Isten nem választott rosszul. Nőé vállalni tudta Isten megbízatását és Isten bizalmát, és képes volt teljesíteni Isten megbízatását: Ő volt az egyetlen választási lehetőség az egész emberiség közül.

Isten szemében Nőé volt az egyetlen választási lehetőség a bárkaépítés nagyszabású vállalkozásának teljesítésére. Mit látott Nőében? Két dolgot: igaz hitet és igaz alávetettséget. Ezek azok a normák Isten szívében, amelyeket megkövetel az emberektől. Egyszerű, nem igaz? (De, igen.) Az „egyetlen választási lehetőség” rendelkezett ezzel a két egyszerű dologgal, mégis Nőén kívül senki másban nem találhatók meg ezek. Néhány ember azt mondja: „Ez hogy lehet? Otthagytuk a családunkat és a karrierünket, lemondunk a munkáról, a kilátásokról és a tanulásról, hátrahagytuk a vagyonunkat és

a gyermekeinket. Nézd, milyen hatalmas a mi hitünk, és mennyire szeretjük Istent! Milyen aspektusokból lennénk mi alacsonyabb rendűek Nóénál? Ha Isten megkérné minket, hogy építsünk egy bárkát – nos, a modern ipar nagyon fejlett, hát nincs hozzáférésünk fához és rengeteg eszközhöz? Mi is tudunk a forró napon dolgozni, ha gépeket használunk; mi is tudunk reggeltől estig dolgozni. Mi olyan nagy dolog egy ilyen kis munka elvégzésében? Nóénak 100 évébe telt, mi viszont kevesebb idő alatt megcsinálnánk, hogy Isten ne aggódjon – nekünk csak 10 évbe telne. Azt mondtad, hogy Nóé volt az egyetlen választási lehetőség, ma viszont rengeteg tökéletes jelölt van; olyan emberek, mint mi, akik lemondtak a családjukról és a karrierjükéről, akiknek igaz hitük van Istenben, akik valóban feláldozzák magukat – mind tökéletes jelöltek. Hogyan mondhattad, hogy Nóé volt az egyetlen választási lehetőség? Túl keveset gondolsz rólunk, nem?” Van-e probléma ezekkel a szavakkal? (Igen.) Néhányan azt mondják: „Nóé idejében a tudomány és a technológia még nagyon fejletlen volt, nem volt elektromosság, nem voltak modern gépek, még a legegyszerűbb elektromos fűrészek és láncfűrészek, sőt még szögek sem léteztek. Hogy a fenébe tudta megépíteni a bárkát? Ma a rendelkezésünkre állnak mindezek. Vajon nem lenne számunkra hihetetlenül könnyű teljesíteni ezt a megbízatást? Ha szólna hozzánk az égből Isten, és azt mondaná, hogy építsünk egy bárkát, akkor nem is csak egyet, hanem tízet is könnyedén megépíthetnénk. Semmiség lenne, gyerekjáték. Istenem, parancsolj nekünk bármit, amit kívánsz! Bármire is van szükséged, mondd el nekünk. Egyáltalán nem lenne nehéz ennyi embernek megépíteni egy bárkát! Tíz, húsz, sőt akár száz bárkát is építhetnénk. Amennyit csak kívánsz.” Valóban ennyire egyszerűek a dolgok? (Nem.) Amikor azt mondom, hogy Nóé volt az egyetlen választási lehetőség, néhányan szembe akarnak szállni Velem, nincsenek meggyőződve erről: „Elismerően gondolsz az ókorban élőkre, mert nincsenek itt. A mai emberek ott vannak az orrod előtt, de Te nem látod, mi olyan jó bennük. Észre sem veszed, hogy mennyi jót tettek a mai emberek, mennyi jó cselekedetet hajtottak végre. Nóé csak egy apróságot tett; akkoriban nem volt ipar, és minden fizikai munka nehéz volt – vajon nem ezért tartod megjegyzésre érdemesnek azt, amit tett, nem ezért tekintesz rá példaképként, modellként, és nem ezért nem veszed észre a mai emberek szenvedéseit, az Érted fizetett árat és a mai hitünket?” Valóban így van ez? (Nem.) Függetlenül attól, hogy milyen korban vagy korszakban, milyen körülmények között élnek az emberek, ezek a tárgyi dolgok nem számítanak és az általános környezet sem; nem fontosak. Mi a fontos? Nem az a legfontosabb, hogy milyen korban élsz, vagy hogy elsajátítottál-e valamilyen technológiát, és nem is az, hogy Isten hány szavát olvastad vagy hallottad. A legfontosabb az, hogy van-e az emberekben igaz hit, hogy van-e bennük igaz alávetettség. Ez a két dolog a legfontosabb, és egyik sem hiányozhat. Ha visszakerülnének Nóé idejébe, ki tudná közületek teljesíteni ezt a megbízatást? Merem állítani, hogy ha mindannyian közösen dolgoznátok rajta, még akkor sem tudnátok megcsinálni. Még a felét sem tudnátok elvégezni. Sokan közületek még az összes kellék előkészítése előtt elmenekültek volna, panaszkodtak volna

Istenre, és kételkedtetek volna Benne. Egy páran közületek képesek lennének éppen csak kitartani az állhatatosságuknak, a buzgalmuknak és a gondolataiknak köszönhetően. De meddig tudnátok kitartani? Milyen motivációra van szükségetek a folytatáshoz? Hány évig bírnátok ki igaz hit és igaz alávetettség nélkül? Ez a jellemről függ. Akik jobb jellemmel és egy kis lelkiismerettel rendelkeznek, talán kibírnák nyolc-tíz, húsz-harminc, talán még ötven évig is. De ötven év után azt gondolnák magukban: „Mikor jön el Isten? Mikor jön az özönvíz? Mikor fog megjelenni az Isten által adott jel? Az egész életemet egy dologra áldoztam. Mi van, ha nem jön az özönvíz? Sokat szenvedtem egész életemben, ötven évig kitartottam – ez már elég jó. Isten nem fogja megjegyezni és elítélni, ha most feladom. Ezért mostantól a saját életemet fogom élni. Isten nem beszél, és nem reagál. Egész nap a kék eget és a fehér felhőket kémlelem, és nem látok semmit. Hol van Isten? Az, aki egyszer mennydörgött és szólt – vajon Isten volt Ő? Csak illúzió volt? Mikor lesz ennek vége? Istent nem érdekli. Bárhogyan kiáltok segítségért, csak csendet hallok, és Ő nem világosít meg, és nem vezet, amikor imádkozom. Hagyjuk is!” Vajon lenne még bennük igaz hit? Ahogy telne az idő, valószínűleg kételkedni kezdenének. Azon gondolkodnának, hogy változtassanak, kiutat keresnének, félretennék Isten megbízását, és elengednék mulandó buzgalmukat és mulandó fogadalmaikat; mivel a saját sorsukat akarnák irányítani, és a saját életüket akarnák élni, kizárnák a gondolataikból Isten megbízását. Amikor pedig egy napon Isten személyesen megjelenne, hogy a folytatásra ösztönözze őket, és rákérdezne a bárka építésének előrehaladására, azt mondanák: „Ó! Isten valóban létezik! Szóval tényleg van Isten. Hozzá kell látom az építkezéshez!” Ha Isten nem szólna, nem sürgetné őket, nem látnák ezt sürgős ügynek; azt gondolnák, hogy ráér. Ez egy ingatag gondolkodásmód, a vonakodó pizsmogás hozzáállása – vajon ilyen magatartást kell tanúsítaniuk az igaz hittal rendelkező embereknek? (Nem.) Helytelen dolog ilyen hozzáállást tanúsítani; ez azt jelenti, hogy nem rendelkeznek igaz hittal, és még kevésbé vetik valóban alá magukat. Amikor Isten személyesen szól hozzád, a pillanatnyi buzgalmad arra utal, hogy hiszel Istenben, de amikor Isten félretesz téged, nem sürget, nem felügyel, nem tesz fel kérdéseket, akkor a hited eltűnik. Az idő előrehaladtával, ha Isten nem szólna hozzád, nem jelenne meg neked, és egyáltalán nem ellenőrizné a munkádat, a hited teljesen eltűnne; a saját életedet akarnád élni, a saját vállalkozásoddal foglalkozni, és Isten megbízása feledésbe merülne a fejedben; a valaha volt buzgalmad, az esküid és az elszántságod semmit sem érne. Gondoljátok, hogy Isten merne egy hatalmas feladatot egy ilyen emberre bízni? (Nem.) Miért nem? (Mert nem megbízható.) Pontosan. Egy szóval: megbízhatatlan. Nem rendelkezel igaz hittal. Megbízhatatlan vagy. Így hát nem vagy alkalmas arra, hogy Isten bármit is rád bízjon. Vannak, akik azt mondják: „Miért vagyok alkalmatlan? Bármilyen megbízatást is ad nekem Isten, én végre fogom hajtani – ki tudja, talán képes leszek megcsinálni!” A mindennapi életben megteheted, hogy hanyagul végzel el dolgokat, és nem számít, ha az eredmény kicsit rosszabb lesz. Azok a dolgok azonban, amelyeket Isten bíz rád, amelyeket Isten akar megvalósítani, mikor voltak

egyszerűek? Ha egy ostobára vagy egy csalóra bízna őket, olyasvalakire, aki mindenben felületesen jár el, olyasvalakire, aki miután elfogad egy megbízatást, bárhol és bármikor hajlamos rosszhiszeműen cselekedni, az nem késleltetné-e egy hatalmas feladat végrehajtását? Ha titeket kérnének arra, hogy válasszatok, ha nektek kellene rábíznotok valakire egy nagy feladatot, ti milyen emberekre bíznotok azt? Milyen embert választanátok? (Egy megbízható embert.) A minimum, hogy ennek a személynek megbízhatónak és jellemmel rendelkezőnek kell lennie, és olyannak, aki függetlenül attól, hogy mikor és mekkora nehézséggel szembesül, a teljes szívét és energiáját a rábízott feladat elvégzésébe fekteti, és számot ad neked. Tehát ha az emberek ilyen személyre bíznanak egy feladatot, mennyivel inkább igaz ez Istenre! Kit választana tehát Isten ehhez a nagy eseményhez, a világ özönvíz általi elpusztításához – egy olyan eseményhez, amelyhez szükség volt egy bárka megépítésére és arra, hogy megmaradjon valaki, aki méltó a túlélésre? Először is, elméletileg olyasvalakit választana, aki méltó arra, hogy megmaradjon, aki méltó arra, hogy a következő korszakban éljen. A valóságban ennek a személynek először is tudnia kell engedelmeskedni Isten szavainak, igaz hittel kell rendelkeznie Istenben, és bármit is mond Isten – függetlenül attól, hogy az miről szól, hogy megfelel-e az ő elképzeléseinek, hogy ínyére van-e, vagy egyezik-e az ő akaratával –, úgy kell kezelnie azt, mint Isten szavait. Bármit is kérjen tőle Isten, soha nem tagadhatja meg Isten identitását, mindig teremtett lényként kell tekintenie magára, és mindig kötelességének kell tekintenie az Isten szavainak való engedelmeskedést; ez az a fajta ember, akire Isten rábízta ezt a bizonyos feladatot. Isten szívében Nőé pontosan ilyen ember volt. Nemcsak, hogy méltó volt arra, hogy megélje az új korszakot, hanem olyan ember is volt, aki el tudott viselni egy nagy felelősséget, aki megalkuvás nélkül, a végsőig alá tudta vetni magát Isten szavainak, és aki arra tette fel az életét, hogy teljesítse, amit Isten rábízott. Ezt látta meg Isten Nőében. Attól a pillanattól kezdve, hogy Nőé elfogadta Isten megbízatását, egészen addig a pillanatig, amikor minden rábízott feladatot befejezett, egész idő alatt Nőé hite és az a hozzáállása, hogy aláveti magát Istennek, rendkívül fontos szerepet játszott; e két dolog nélkül nem lehetett volna befejezni a munkát, és nem lehetett volna teljesíteni ezt a megbízatást.

Ha Isten megbízatásának elfogadásakor Nőének saját ötletei, tervei és elképzelései lettek volna, hogyan változott volna meg az egész vállalkozás? Először is, amikor Nőé szembesült az Isten által közölt minden egyes részlettel – köztük az anyagok típusaival és specifikációival, az egész bárka megépítéséhez szükséges módszerekkel, valamint az egész bárka léptékével és méreteivel –, amikor mindezt meghallotta, vajon azt gondolta: „Hány évbe fog telni egy ilyen hatalmas dolog megépítése? Mennyi erőfeszítést és nehézséget jelentene az összes anyag beszerzése? Kimerülnék! Egy ilyen mértékű kimerültség bizonyára megrövidítené az életemet, nem igaz? Nézd meg, milyen öreg vagyok, Isten mégsem hagy békén, és ilyen megterhelő dolgot kér tőlem – el tudnám ezt viselni? Nos, megcsinálom, de van egy ötletem: csak nagyjából csinálom úgy, ahogy Isten mondja. Isten azt mondta, hogy keressek egyfajta vízálló fenyőfát. Hallottam egy

helyről, ahol lehet szerezni, de elég messze van, és eléggé veszélyes. A felkutatása és a beszerzése sok erőfeszítésbe kerülne, úgyhogy mi lenne, ha keresnék a közelben egy hasonló fajtát helyette, ami többé-kevésbé ugyanolyan? Ez kevésbé lenne kockázatos, és kevesebb erőfeszítést igényelne – ez is elfogadható lenne, nem igaz?” Vajon Nőének voltak ilyen tervei? Ha lettek volna, az igaz alávetettségről tanúskodott volna? (Nem.) Például: Isten azt mondta, hogy a bárkát 100 méter magasra kell építeni. Ezt hallva vajon arra gondolt volna: „A száz méter túl magas, senki sem tudna felmászni olyan magasra. Nem lenne életveszélyes felmászni oda és ott dolgozni? Inkább egy kicsit alacsonyabbra építem a bárkát, legyen 50 méter. Az kevésbé lenne veszélyes, és könnyebb lenne az embereknek feljutni oda. Jó lenne így, nem igaz?” Vajon voltak ilyen gondolatai Nőének? (Nem.) Tehát, ha lettek volna, akkor szerintetek Isten rossz embert választott volna? (Igen.) Nőé igaz hite és az, ahogy alávetette magát Istennek, lehetővé tette, hogy félretegye a saját akarát; még ha voltak is ilyen gondolatai, soha nem cselekedett volna azok szerint. Ebben a tekintetben Isten tudta, hogy Nőé megbízható. Először is, Nőé nem változtatott az Isten által előírt részleteken, nem fűzött hozzá saját ötleteket, még kevésbé változtatott az Isten által előírt részleteken a saját személyes hasznára; ehelyett mindent, amit Isten kért, szó szerint végrehajtott, és függetlenül attól, hogy milyen nehéz volt beszerezni az anyagokat a bárka megépítéséhez, és attól, hogy milyen nehéz vagy kimerítő volt a munka, mindent megtett, és minden erejével azon volt, hogy megfelelően végezze el azt. Hát nem ez tette őt megbízhatóvá? Vajon valódi megnyilvánulása volt ez az Isten iránti igaz alávetettségének? (Igen.) Vajon teljes körű volt ez az alávetettség? (Igen.) És nem szennyezte be azt semmi, nem volt benne saját akarat, nem keveredtek bele személyes tervek, még kevésbé személyes elképzelések vagy érdekek; ehelyett tiszta, egyszerű és teljes alávetettség volt. És könnyű volt ezt elérni? (Nem.) Néhányan talán nem értenek egyet: „Mi olyan nehéz ebben? Csak annyit kell tenni, hogy nem gondolkodunk, robotként viselkedünk és azt tesszük, amit Isten mond – hát nem egyszerű ez?” Amikor eljön a cselekvés ideje, nehézségek merülnek fel; az emberek gondolatai mindig változnak, mindig vannak saját késztetések, ezért hajlamosak kételkedni abban, hogy Isten szavai megvalósíthatók; amikor meghallják, könnyedén elfogadják Isten szavait, de amikor eljön a cselekvés ideje, ez nehézzé válik; amint fellép a nehézség, hajlamosak negatívvá válni, és nehezükre esik alávetni magukat. Nyilvánvaló tehát, hogy Nőé jelleme, igaz hite és alávetettsége valóban méltó arra, hogy példaként szolgáljon. Tehát most már tisztában vagytok azzal, hogyan reagált és vetette alá magát Nőé, amikor szembesült Isten szavaival, parancsaival és követelményeivel? Ezt az alávetettséget nem szennyezték be személyes elképzelések. Nőé megkövetelte magától a teljes alávetettséget, az engedelmisséget és azt, hogy végrehajtsa Isten szavait anélkül, hogy eltérne azoktól, hogy ügyeskedne és próbálna okos lenni, hogy nagyra tartaná magát, és azt gondolná, hogy javaslatokat tehet Istennek, és hogy hozzáteheti a saját ötleteit Isten parancsaihoz, és anélkül, hogy belekeverné a saját jó szándékait. Hát nem ezt kellene gyakorolni, amikor a teljes alávetettséget próbáljátok elérni?

Mennyi időbe telt, amíg Nőé megépítette a bárkát, miután Isten megparancsolta azt neki? (Százhusz évbe.) Ez alatt a 120 év alatt Nőé egyetlen dolgot tett: megépítette a bárkát, és összegyűjtötte a különféle élőlényeket. És bár ez csak egyetlen dolog volt, nem pedig sok különböző feladat, mégis, ez az egy dolog óriási munkával járt. Mi volt tehát a célja ennek a dolognak? Miért építette meg ezt a bárkát? Mi volt a célja és a jelentősége ennek a cselekedetnek? Az, hogy az összesfajta élőlény túlélje, amikor Isten özönvízzel elpusztította a világot. Nőé tehát azért tette, amit tett, hogy előkészítse az összesfajta élőlény túlélését, mielőtt Isten elpusztítja a világot. És nagyon sürgős volt Isten számára ez az ügy? Isten szavainak hangneméből és a parancsainak lényegéből vajon hallhatta Nőé, hogy Isten türelmetlen, és hogy a szándéka sürgető? (Igen.) Tegyük fel például, hogy azt mondják nektek: „Járvány közeleg. Elkezdett terjedni a külvilágban. Most az a feladatotok, hogy gyorsan vegyetek élelmiszert és maszkokat. Ez minden!” Mit hallotok ki ebből? Sürgős ez a dolog? (Az.) És mikor kellene ezt megtenni? Várnotok kellene a jövő évig, az utána következő évig vagy még néhány évig? Nem – ez egy sürgős feladat, egy fontos ügy. Tegyetek félre mindent, és ezt intézzétek el először. Ezt halljátok ki ezekből a szavakból? (Igen.) Mit kellene tehát tenniük azoknak, akik alávetik magukat Istennek? Azonnal félre kellene tenniük az aktuális feladatot. Semmi más nem számít. Isten nagyon türelmetlen azzal kapcsolatban, amit éppen megparancsolt; egy pillanatig sem szabad habozniuk, hogy hozzáállásnak és elvégezzék ezt a feladatot, amely sürgető Isten számára, és amely foglalkoztatja Istent; be kell fejezniük ezt, mielőtt más munkákba kezdenének. Ezt jelenti az alávetettség. Ha azonban elkezded elemezni a dolgot, és így gondolkodsz: „Járvány közeleg? Terjed? Ha terjed, csak hadd terjedjen – nem felénk terjed. Ha elér minket, majd akkor foglalkozunk vele. Vegyünk maszkokat és élelmiszert? Maszkot mindig lehet kapni. És nem számít, hogy az ember hordja-e őket vagy sem. Most még van élelmünk, minek aggódni emiatt? Mi ez a sietség? Várjuk meg, amíg ideér a járvány. Most más dolgunk is van.” Ez alávetettséget mutat? (Nem.) Mi ez? Ezt összefoglalóan lázadásnak nevezzük. Pontosabban közöny, ellenszegülés, elemzés és vizsgálódás, valamint lenézés az emberek szívében, mert azt gondolják, hogy ez sosem történhet meg, és nem hiszik el, hogy ez valóságos. Van-e igaz hit egy ilyen hozzáállásban? (Nincs.) Az általános állapotuk ez: mindig vonakodó, közönyös és gondatlan a hozzáállásuk Isten szavaihoz és az igazsághoz; a szívükben egyáltalán nem tartják ezt fontosnak. Azt gondolják: „Meghallgatom azokat a dolgokat, amiket mondasz, amelyek az igazsággal kapcsolatosak, és meghallgatom a Te magasztos prédikációidat – habozás nélkül feljegyzem őket, hogy emlékezzek rájuk. De azok a dolgok, amiket az élelmiszer- és maszkvásárlásról mondasz, nem kapcsolódnak az igazsághoz, így elutasíthatom őket, gúnyolódhatok rajtuk a szívemben, és közönyös, érdektelen hozzáállást tanúsíthatok Feléd; elég, ha a fülemmel meghallgatom, amit mondasz, de amit a szívemben gondolok, az nem a Te dolgod, ahhoz semmi közöd.” Vajon ilyen volt Nőé hozzáállása Isten szavaihoz? (Nem.) Mi mutatja, hogy ő nem ilyen volt? Erről muszáj beszélnünk;

ez rávilágíthat neked arra, hogy Nóé Istenhez való hozzáállása teljesen más volt. És vannak tények, amelyek ezt bizonyítják.

Az iparosodás előtti korban, amikor mindent kézzel kellett elvégezni, minden kétkezi munka nagyon fárasztó és időigényes volt. Amikor Nóé meghallotta Isten megbízatását, amikor hallotta mindazt, amit Isten elmondott, érzékelte a dolog komolyságát és a helyzet súlyosságát. Tudta, hogy Isten el fogja pusztítani a világot. És miért készült Ő ezt tenni? Mert az emberek nagyon gonoszak voltak, nem hittek Isten szavában, sőt még tagadták is azt, és Isten irtózott ettől az emberiségtől. Vajon Isten csak egy-két napig irtózott ettől az emberiségtől? Vajon Isten hirtelen felindulásból mondta: „Ma nem szeretem ezt az emberiséget. El fogom pusztítani ezt az emberiséget, úgyhogy láss hozzá, és készíts Nekem egy bárkát”? Ez történt? Nem. Miután meghallotta Isten szavait, Nóé felfogta, hogy mire gondolt Isten. Isten nem csak egy-két napig irtózott az emberiségtől; alig várta, hogy elpusztítsa azt, hogy aztán újrakezdhesse az emberiség. De ezúttal Isten nem akart megint újabb emberiséget teremteni, hanem megengedte Nóénak, hogy szerencsésen életben maradjon, és az új korszak urává váljon, az emberiség ősatyjaként. Miután felfogta Isten üzenetének ezen aspektusát, Nóé a szíve mélyén érezte Isten sürgető szándékát, érzékelte Isten sürgetését – tehát amikor Isten szólt, Nóé nemcsak, hogy figyelmesen, közélről és lelkiismeretesen hallgatta, hanem a szívében is érzett valamit. Mit érzett? Sürgetést, azt az érzelmet, amelyet egy igaz teremtett lénynek éreznie kell, amikor megérti a Teremtő sürgős szándékait. Tehát mit gondolt szívében Nóé, amikor Isten azt parancsolta számára, hogy építse meg a bárkát? Azt gondolta: „Mától fogva, semmi nem számít annyira, mint a bárka megépítése, semmi nem olyan fontos és olyan sürgős, mint ez. Hallottam a szavakat a Teremtő szívéből, éreztem sürgető szándékát, ezért nem késlekedhetek; sietve meg kell építenem a bárkát, amiről Isten beszélt, és amit Ő kért.” Mi volt Nóé hozzáállása? Nem mert nemtörődöm lenni. És milyen módon hajtotta végre a bárka megépítését? Késlekedés nélkül. Nagy sietséggel végrehajtott és elvégzett minden részletet abból, amit Isten mondott, és amire utasította, minden energiájával, anélkül, hogy kicsit is felületes lett volna. Összefoglalva, Nóé hozzáállása a Teremtő parancsához az alávetettség volt. Nem volt közömbös iránta, és szívében nem volt ellenállás, sem közöny. Ehelyett szorgalmasan próbálta megérteni a Teremtő szándékát, ahogy megjegyzett minden részletet. Amikor felfogta Isten sürgető szándékát, elhatározta, hogy felveszi a tempót, hogy sietve befejezi, amit Isten a tudtára adott. Mit jelentett az, hogy „sietve”? Azt jelentette, hogy a lehető legrövidebb idő alatt befejezte azt a munkát, amely korábban egy hónapig is eltartott volna, elkészítette talán három vagy öt nappal a határidő előtt, egyáltalán nem húzta az időt és nem halogatta a dolgot, hanem a lehető legjobban hajtotta előre az egész projektet. Természetesen az egyes feladatok kivitelezése során mindent megtett azért, hogy minimalizálja a veszteségeket és hibákat, és ne végezzen olyan munkát, amelyet majd meg kell ismételni; továbbá határidőre befejezett minden feladatot és folyamatot, és jól csinálta meg azokat, garantálva minőségüket. Ez igaz

megnyilvánulása volt annak, amikor az ember nem húzza az időt. Mi volt tehát az előfeltétele annak, hogy képes legyen nem húzni az időt? (Meghallotta Isten parancsát.) Igen, ez volt az előfeltétele és kontextusa. Nos, miért volt képes Nőé arra, hogy ne húzza az időt? Egyesek azt mondják, Nőé igazi alávetettséggel rendelkezett. Mivel rendelkezett tehát, ami lehetővé tette számára, hogy ilyen igazi alávetettséget érjen el? (Tekintettel volt Isten szívére.) Így van! Ezt jelenti az, ha valakinek van szíve! Azok az emberek, akiknek van szívük, képesek tekintettel lenni Isten szívére; akiknek nincs szívük, azok üres burkok, bolondok, nem tudják, hogy legyenek tekintettel Isten szívére. Az ő gondolkodásmódjuk ez: „Nem érdekel, mennyire sürgős ez Istennek, úgy teszem majd, ahogy nekem tetszik – az biztos, hogy nem vagyok tétlen vagy lusta.” Ez a fajta hozzáállás, ez a fajta negativitás a proaktivitás teljes hiánya – az ilyen ember nincs tekintettel Isten szívére, és nem is érti, hogyan legyen tekintettel Isten szívére. Ebben az esetben vajon rendelkezik az illető igaz hittel? Biztosan nem. Nőé tekintettel volt Isten szívére, igaz hite volt, és így képes volt teljesíteni Isten megbízatását. Így tehát nem elég, ha egyszerűen elfogadod Isten megbízatását és hajlandó vagy némi erőfeszítést tenni. Tekintettel kell lenned Isten szándékaira is, bele kell adnod mindenedet, és hűnek kell lenned – ez megköveteli, hogy legyen lelkiismereted és értelmed; ez az, amivel az embereknek rendelkezniük kell, és ez az, ami Nőében megtalálható volt. Mit gondoltok, hány évbe telt volna egy ekkora bárka megépítése abban az időben, ha Nőé húzta volna az időt, nem érzékelte volna a sürgősséget, ha nem zavartatta volna magát, és nem dolgozott volna hatékonyan? Vajon elkészülhetett volna 100 év alatt? (Nem.) Több generáción keresztül kellett volna folyamatosan építeni. Egy olyan masszív szerkezet, mint egy bárka megépítése éveket vett volna igénybe; sőt, az összes élőlény összegyűjtése és gondozása is. Vajon könnyű volt összegyűjteni ezeket a teremtményeket? (Nem.) Nem volt az. Tehát miután meghallotta Isten parancsolatait, és felfogta Isten sürgető szándékát, Nőé érzékelte, hogy ez sem egyszerű, sem könnyű feladat nem lesz. Rájött, hogy mindezt Isten kívánságai szerint kell véghez vinnie, és teljesítenie kell az Isten által neki adott megbízatást, hogy Isten elégedett legyen és megnyugodhasson, hogy Isten munkájának következő lépése zökkenőmentesen folytatódhasson. Ilyen volt Nőé szíve. És milyen szív volt ez? Olyan szív volt, amely tekintettel volt Isten szándékaira. A bárkaépítésben megnyilvánuló viselkedéséből ítélve Nőé egyértelműen olyan ember volt, akinek erős volt a hite, és száz éven keresztül nem kételkedett Isten szavában. Mire támaszkodott? Az Istenbe vetett hitére és az Istennek való alávetettségére támaszkodott. Nőé képes volt teljes mértékben alávetni magát. Miben rejlett az ő teljes alávetettsége? Az odafigyelésében. Nektek ilyen szívetek van? (Nem.) Ti képesek vagytok doktrínákat hirdetni és szlogeneket hangoztatni, de képtelenek vagytok a gyakorlásra, amikor pedig nehézségekkel szembesültök, nem tudjátok megvalósítani Isten parancsolatait. Amikor beszéltek, nagyon világosan beszéltek, de amikor a tényleges tettekről van szó, és nehézségekkel szembesültök, negatívvá váltok, amikor pedig egy kicsit szenvedtek, panaszkodni kezdtek, és egyszerűen fel akarjátok adni. Ha

nyolc-tíz évig nem esne nagy eső, negatívvá válnátok és kételkednétek Istenben, és ha további 20 év telne el heves eső nélkül, akkor továbbra is negatívak maradnátok? Nőé több mint 100 évig építette a bárkát, és soha nem vált negatívvá, nem kételkedett Istenben, csak folyamatosan építette a bárkát. Ki lenne még képes erre Nőén kívül? Milyen hiányosságaitok vannak? (Nem rendelkezünk normális emberi mivolttal vagy lelkiismerettel.) Így van. Nem rendelkeztek Nőé jellemével. Hány igazságot értett meg Nőé? Szerintetek több igazságot értett meg, mint ti? Már annyi prédikációt hallottatok. Isten megtestesülésének misztériumai, Isten három szakaszból álló munkájának belső igazsága, Isten irányítási terve; ezek az emberiség számára kifejezett legmagasabb és legmélyebb misztériumok, és mindezeket egyértelművé tették számotokra, tehát hogyan lehetséges, hogy mégsem rendelkeztek Nőé emberi mivoltával, és nem vagytok képesek arra, amire Nőé képes volt? A ti hitetek és emberi mivoltotok sokkal alacsonyabb rendű, mint amivel Nőé rendelkezett! Azt lehet mondani, hogy nincs igaz hitetek, és azzal a minimális lelkiismerettel vagy józan ésszel sem rendelkeztek, aminek az emberi mivoltotok részének kellene lennie. Bár számos prédikációt hallottatok, és a felszínen úgy tűnik, hogy értetek igazságokat, az emberi mivoltotok minősége és a romlott beállítottságotok nem változtatható meg azonnal pusztán azáltal, hogy több prédikációt hallgattok, vagy hogy igazságokat értetek meg. Ezeknek a dolgoknak a felismerése nélkül az emberek úgy érzik, hogy nem állnak sokkal alacsonyabb szinten, mint a régi szentek, és azt gondolják magukban: „Most már mi is elfogadjuk Isten megbízatását, és hallgatjuk Isten szavát, amit a saját szájával mond. Mi is komolyan veszünk minden egyes dolgot, amit Isten kér tőlünk. Mindenki együtt beszélget ezekről a dolgokról, majd megtervezi, megszervezi és végrehajtja a feladatokat. Miben különbözünk mi a régi idők szentjeitől?” Ti most már nagy különbséget láttok, vagy sem? A különbség óriási, főleg a jellem tekintetében. A mai emberek rendkívül romlottak, önzők és aljasok! A kisujjukat sem mozdítják meg, ha nincs belőle hasznuk! Nagyon megterhelő számukra jó cselekedni és jó cselekedeteket előkészíteni! Hajlandók elvégezni egy kötelességet, de nincs akaraterejük, hajlandók szenvedni, de nem bírják elviselni, szeretnének árat fizetni, de nem képesek rá, hajlandók gyakorolni az igazságot, de nem tudják végrehajtani, és szeretnék szeretni Istent, de nem képesek ezt gyakorlatba ültetni. Mondjátok meg Nekem, mennyire hiányos az ilyen emberi mivolt! Mennyi igazságot kell megérteni és birtokolni ahhoz, hogy ezt pótolni lehessen?

Az imént arról beszélgettünk, hogy Nőé figyelembe vette Isten szándékait, ami értékes része volt az ő emberi mivoltának. De van egy másik is – mi az? Isten szavait hallván Nőé tisztában volt egy ténnyel; és azt is tudta, mi Isten terve. A terv nem az volt, hogy építsen egy bárkát pusztán azért, hogy emlékműként szolgáljon, hogy vidámparkot hozzon létre, vagy hogy egy nagy épületet építsen látványosság gyanánt – nem erről volt szó. Abból, amit Isten mondott, egy dologban biztos volt Nőé: Isten irtózik ettől az elvetemült emberiségtől, és úgy határozott, hogy el kell pusztítani őket egy özönvízzel. Azokat pedig, akik életben maradnak, és megélik a következő korszakot, ez a bárka

fogja megmenteni az özönvíztől; ez teszi majd lehetővé számukra a túlélést. És mi volt a legfontosabb dolog ebben az ügyben? Az, hogy Isten el fogja pusztítani a világot egy özönvízzel, és azt akarta, hogy Nőé építsen egy bárkát, hogy ő és minden élőlény túlélje, de az emberiség pusztuljon el. Vajon ez nagy dolog volt? Ez nem valami jelentéktelen családi ügy volt, és nem is egy személyt vagy egy törzset érintő kisebb ügy; ez egy nagyszabású művelet volt. Miféle nagyszabású művelet volt ez? Olyan, amely Isten irányítási tervéhez kapcsolódott. Isten valami nagyszabású dolgot készült tenni, valamit, ami az egész emberiséget érintette, és amely az Ő irányításával, az emberiséghez való hozzáállásával és annak sorsával függött össze. Ez volt a harmadik információ, amit megtudott Nőé, amikor Isten rábízta ezt a feladatot. És milyen hozzáállást tanúsított Nőé, amikor meghallotta ezt Isten szavaiból? A hit, a kételkedés vagy a teljes hitetlenség hozzáállását? (A hitét.) Milyen erős volt a hite? És milyen tények bizonyítják azt, hogy hitt ebben? (Miután meghallgatta Isten szavait, elkezdte gyakorlatba ültetni azokat, és megépítette a bárkát úgy, ahogyan Isten mondta, ami azt jelenti, hogy hitt el Isten szavaihoz.) Mindabból, ami Nőében megmutatkozott – az Isten által rábízott feladat elfogadása után a végrehajtás és a megvalósítás színvonalától kezdve egészen addig, amit végül megvalósított – látható, hogy Nőé teljes mértékben hitt minden egyes szóban, amit Isten kimondott. Miért hitt bennük teljes mértékben? Hogy lehet, hogy nem kételkedett? Hogy lehet, hogy nem próbálta meg elemezni, és nem vizsgálta meg ezt a szívében? Mihez kapcsolódik ez? (Az Istenbe vetett hithez.) Így van, ilyen volt Nőé igaz hite Istenben. Ezért Nőé nem egyszerűen csak meghallgatta és elfogadta mindazt, amiről Isten beszélt, és annak minden egyes szavát, hanem valódi tudással és hittel rendelkezett a szíve mélyén. Bár Isten nem közölte vele az összes részletet, például, hogy mikor jön az özönvíz, vagy hány év múlva következik be, milyen mértékű lesz az özönvíz, vagy mi történik majd, miután Isten elpusztítja a világot, Nőé hitte, hogy eddig minden valósággá vált, amit Isten korábban mondott. Nőé nem úgy tekintett Isten szavaira, mint egy történetre, egy mítoszra, egy mondásra vagy egy írásra, hanem a szíve mélyén hitte, és biztos volt benne, hogy Isten meg fogja ezt tenni, és hogy senki sem változtathatja meg azt, aminek véghezvitelét Isten elhatározta. Nőé úgy érezte, hogy az embereknek csak egyféle hozzáállásuk lehet Isten szavaihoz és ahhoz, amit Isten véghez kíván vinni, mégpedig az, hogy elfogadják ezt a tényt, alávetik magukat Isten parancsolatainak, és jól végrehajtják azokat a feladatokat, amelyek végrehajtására Isten kéri őket – ez volt az ő hozzáállása. És éppen Nőé ilyen hozzáállásának – hogy nem elemzett, nem vizsgálódott, nem kételkedett, hanem szíve mélyéből hitt, majd úgy döntött, hogy végrehajtja azt, amit Isten megkövetel, és kiveszi a részét abból, amit Isten el akar érni – pontosan ennek köszönhető az, hogy a bárka megépült, és hogy mindenfajta élőlény begyűjtéséről és túléléséről gondoskodtak. Mi lett volna, ha Nőé kételkedett volna, amikor Isten azt mondta, hogy el fogja pusztítani a világot egy özönvízzel, ha nem merte volna teljes mértékben elhinni, mert nem látta, és nem tudta, mikor fog bekövetkezni, és sok ismeretlen tényező volt? Vajon befolyásolta vagy

megváltoztatta volna ez a gondolkodásmódját és a bárka építésével kapcsolatos meggyőződését? (Igen.) Hogyan változtatta volna meg? Építés közben talán spórolt volna az anyagokkal, figyelmen kívül hagyta volna Isten előírásait, vagy nem gyűjtött volna össze mindenféle élőlényt a bárkába, ahogyan Isten kérte. Isten azt mondta, hogy minden élőlényből kell egy hím és egy nőstény, mire Nóé mondhatta volna azt: „Néhány fajból egy nőstény is elég. Némelyiket nem találom, úgyhogy hagyjuk is őket. Ki tudja, mikor érkezik a világot elpusztító özönvíz.” A bárka megépítése és az összes fajta élőlény begyűjtése nagy feladat volt, ami 120 évig tartott. Vajon kitartott volna Nóé ez alatt a 120 év alatt, ha nem lett volna igaz hite Isten szavaiban? Biztos, hogy nem. Ha egy olyan ember szembesülne a külvilág zavaró hatásaival és a családtagjai különböző panaszaival, aki nem hisz abban, hogy Isten szavai tények, annak rendkívül nehéz lenne egy bárka megépítése, főleg ha 120 évig tartana. Legutóbb megkérdeztem tőletek, hogy 120 év hosszú idő-e. Mindannyian azt mondtátok, hogy igen. Megkérdeztem, meddig bírnátok, és mikor végül azt kérdeztem, hogy kibírnátok-e 15 napig, egyikőtök sem mondta, hogy kibírná, és a szívem összeszorult. Sokkal alacsonyabb rendűek vagytok Nóénál. Egyetlen hajszálával sem értek fel, a hitének egytizedével sem rendelkeztek. Milyen szájalmasak vagytok! Egyrészt az emberi mivoltotok és az integritásotok túlságosan alacsony szintű. Másrészt azt lehet mondani, hogy az igazságra való törekvés alapvetően hiányzik belőletek. Emiatt képtelenek vagytok igazán hinni Istenben és valóban alávetni magatokat. Hogyan tudtatok mégis eddig kitartani – miért van az, hogy miközben beszélgetek veletek, ti még mindig itt ültök és hallgattok? Két dolog figyelhető meg bennetek. Egyrészt a legtöbbetek még mindig szeretne jó lenni; nem akartok rossz emberek lenni. A jó úton szeretnétek járni. Van bennetek egy kis elszántság, van bennetek egy kis jóra való törekvés. Ugyanakkor a legtöbben féltek a haláltól. Mennyire féltek a haláltól? Vannak köztetek olyanok, akik a külvilágban a baj legkisebb jelére is extra erőfeszítéseket tesznek a kötelességük végzésére. Amikor lenyugszanak a dolgok, átadják magukat a kényelemnek, és sokkal kevesebb erőfeszítést fektetnek a kötelességük végzésébe; mindig a hús-vér testükre figyelnek. Nóé igaz hitével összehasonlítva van-e igaz hit abban, ami megnyilvánul bennetek? (Nincs.) Szerintem sincs. De még ha van is egy kis hit bennetek, az szájalmasan kicsi, és nem képes kiállni a próbatételeket.

Soha nem alkottam munkarendeket, de gyakran hallottam, hogy ilyen szavakkal vezetik be őket: „Jelenleg komoly zavargások vannak különböző országokban, a világ irányzatai egyre elvetemültebb irányba tartanak, és Isten meg fogja büntetni az emberiséget; ezért megfelelő színvonalon kell végeznünk a kötelességünket úgy, hogy ezt és ezt tesszük, és felajánljuk a hűségünket Istennek.” „Mostanában egyre súlyosabbak a járványok, a környezet egyre kedvezőtlenebb, a katasztrófák egyre komolyabbak, az emberek a betegségek és a halál fenyegetésével szembesülnek, és csak akkor kerülhetjük el a csapásokat, ha hiszünk Istenben, és többet imádkozunk Előtte, mert csak Isten a mi menedékünk. Mivel manapság ilyen körülményekkel és ilyen környezettel

szembesülünk, fel kell készülnünk jó cselekedetekkel úgy, hogy ezt és ezt tesszük, és fel kell vértelnünk magunkat az igazsággal is úgy, hogy ezt és ezt csináljuk – ez sürgős.” „Idén különösen súlyos volt a kártevőfertőzés, az emberiség éhínséggel néz szembe, és hamarosan fosztogatással és társadalmi instabilitással fog szembesülni, ezért azoknak, akik hisznek Istenben, gyakran kell Isten elé járulniuk imádkozni és kérni az Ő oltalmát, és folyamatosan normális gyülekezeti életet és normális szellemi életet kell élniük.” És így tovább. Majd a bevezető elhangzása után megkezdődnek a konkrét iránymutatások. Ezek a bevezetők minden alkalommal időszerűek voltak, és meghatározó szerepet játszottak az emberek hitében. Ezért azon gondolkodom, hogy ezek nélkül a bevezetők és megállapítások nélkül vajon nem lennének betartva a munkarendek? Ezek nélkül a bevezetők nélkül a munkarendek nem lennének munkarendek? Nem is lenne értelme kiadni őket? Ezekre a kérdésekre biztosan az a válasz, hogy nem. Most azt szeretném tudni, mi a célja az embereknek az Istenben való hittel? Mi a jelentősége az Istenbe vetett hitüknek? Megértik-e vagy sem azokat a tényeket, amelyeket Isten véghez kíván vinni? Hogyan kellene kezelniük az embereknek Isten szavait? Hogyan kellene kezelniük mindazt, amit a Teremtő kér? Vajon érdemes elgondolkodni ezeken a kérdéseken? Ha az embereket Nóé mércéjével mérnénk, úgy vélem, egyetlen ember sem érdemelné meg a „teremtett lény” megnevezést. Nem lennének méltók arra, hogy Isten elé járuljanak. Ha a mai emberek hitét és alávetettségét az alapján mérnénk, hogy Isten milyen hozzáállást tanúsított Nóé iránt, és milyen mérce szerint választotta ki Nóét, akkor vajon Isten elégedett lenne velük? (Nem.) Nagyon messze vannak tőle! Az emberek mindig azt mondják, hogy hisznek Istenben és imádják Őt, de hogyan nyilvánul meg bennük ez a hit és imádat? Valójában úgy, hogy függnek Istentől, követeléseik vannak Vele szemben, sőt igazából láznak is ellene, és megvetést tanúsítanak a megtestesült Isten iránt. Lehet-e mindezt úgy tekinteni, mint az emberiség igazság iránti megvetését és az alapelvek nyílt megsértését? Valójában ez a helyzet – ez a lényege. Minden alkalommal, amikor a munkarendekben ezek a szavak szerepelnek, az emberek „hite” növekszik; minden alkalommal, amikor munkarendeket adnak ki, amikor az emberek felismerik a munkarendek követelményeit és jelentőségét, és képesek megvalósítani azokat, akkor úgy gondolják, hogy megnőtt az alávetettségük szintje, hogy most már képesek alávetni magukat – de vajon valóban rendelkeznek a hittel és az igaz alávetettséggel? És mi is ez az úgynevezett hit és alávetettség, ha Nóé mércéjével mérjük? Valójában ez egyfajta üzleti megállapodás. Hogyan lehetne ezt hitnek és igaz alávetettségnek nevezni? Mit is takar az emberek úgynevezett igaz hite? „Elérkeztek az utolsó napok – remélem, Isten hamarosan cselekszik! Micsoda áldás, hogy itt lehetek, amikor Isten elpusztítja a világot, hogy szerencsém lesz túlélni, és nem fogom elszenvedni a pusztítás csapásait. Isten annyira jó, annyira szereti az embereket, Isten olyan nagyszerű! Annyira felemelte az embert, Isten valóban Isten, csak Isten képes ilyen dolgokra.” És az úgynevezett igaz alávetettségük? „Minden, amit Isten mond, helyes. Tegye meg mindent, amit kér; ha nem, maga alá temetnek a katasztrófák,

véged lesz, és senki sem fog tudni megmenteni.” Az ő hitük nem igaz hit, az alávetettségük pedig nem igaz alávetettség – ezek pusztá hazugságok.

Manapság gyakorlatilag mindenki ismeri Nőé bárkaépítésének történetét, igaz? De hány ember van tisztában a mögöttes történettel? Hány ember érti meg Nőé igaz hitét és alávetettségét? És ki van tisztában – és törődik – azzal, hogy Isten hogyan értékelte Nőét? Senki sem fordít erre figyelmet. Mit mutat ez? Azt mutatja, hogy az emberek nem törekednek az igazságra, és nem szeretik a pozitív dolgokat. Legutóbb, miután átbeszéltük e két alak történetét, volt valaki, aki újra elolvasta a történetek részleteit a Bibliában? Meghatódtatok, amikor hallottátok Nőé, Ábrahám és Jób történetét? (Igen.) Irigylitek ezt a három embert? (Igen.) Szeretnétek olyanok lenni, mint ők? (Igen.) Tehát folytattatok részletekbe menő beszélgetést a történeteikről, a viselkedésük lényegéről, az Isten iránti hozzáállásukról, a hitükről és az alávetettségükről? Hol kezdjék el azok, akik olyanok szeretnének lenni, mint ezek az emberek? Régen olvastam először Jób történetét, és akkor már Nőé és Ábrahám történeteiről is rendelkeztem némi megértéssel. Minden alkalommal, amikor elolvasom, és átgondolom a szívemben, mi nyilvánult meg ebben a három férfiban, mit mondott nekik Isten, és mit tett velük, és melyikük milyen hozzáállást tanúsított, úgy érzem, hogy könnyekre fakadok – meghatódom. Titeket mi hatott meg ezeket a történeteket olvasva? (Isten közlését meghallgatva végre megértettem, hogy amikor Jób átélte a próbatételeit, azt hitte, hogy Isten szenved érte, és mivel nem akarta, hogy Isten szenvedjen, megátkozta azt a napot, amikor megszületett. Minden alkalommal, amikor ezt olvastam, úgy éreztem, hogy Jób valóban figyelembe vette Isten szándékait, és nagyon meghatódtam.) Mi más? (Nőé rengeteg nehézségen ment keresztül a bárka építése során, mégis képes volt figyelembe venni Isten szándékait. Ábrahámnak 100 éves korában született gyermeke, és a szíve megtelt örömmel, de amikor Isten megkérte, hogy ajánlja fel a gyermekét, képes volt engedelmeskedni és alávetni magát, mi azonban nem tudnánk ezt megtenni. Nem rendelkezünk Nőé vagy Ábrahám emberi mivoltával, lelkiismeretével és józan eszével. A történeteik olvasásakor csodálat tölt el, és példaképként szolgálnak számunkra.) (A legutóbbi beszélgetés során említetted, hogy Nőé képes volt 120 éven keresztül kitartani a bárka építése során, és hogy tökéletesen teljesítette Isten parancsolatait, és megfelelt Isten elvárásainak. Ha ezt összehasonlítom a kötelességemhez való saját hozzáállásommal, akkor látom, hogy egyáltalán nincs bennem kitartás. Ez büntudatot ébreszt bennem, és egyben meg is hat.) Mindannyian meghatódtatok, ugye? (Igen.) Erről a témáról egyelőre nem fogunk beszélgetni; minderről majd akkor beszélgetünk, miután befejeztük Nőé és Ábrahám történeteit. Elmondom nektek, hogy Engem mely részek hatottak meg, és megnézzük, hogy ugyanazok hatottak-e meg titeket is.

Az imént beszélgettünk Nőé Istenbe vetett igaz hitéről. A bárkaépítéssel kapcsolatos tények elegendők ahhoz, hogy lássuk az ő igaz hitét. Nőé igaz hite megmutatkozik minden cselekedetében, minden gondolatában és a hozzáállásában is, amellyel Isten parancsolataihoz viszonyult. Ez meggyőzően mutatja Nőé igaz hitét Istenben – egy

minden kétséget kizáró, hamisságtól mentes hitet. Függetlenül attól, hogy amit Isten kért tőle, az összhangban volt-e a saját elképzeléseivel, hogy beleillett-e az életével kapcsolatos terveibe, hogy mennyire ütközött az életében lévő dolgokkal, és még inkább attól, hogy mennyire nehéz feladat volt ez, Nóénak csak egyetlen hozzáállása volt: elfogadás, alávetettség és végrehajtás. Végso soron a tények azt mutatják, hogy a Nőé által épített bárka az összes élőlényfajt és Nőé családját is megmentette. Amikor Isten elhozta az özönvizet és elkezdte elpusztítani az emberiséget, a bárka a vízen úszva megóvta Nőé családját és a különféle élőlényeket. Isten negyven napig tartó nagy özönvízzel pusztította el a földet, és csak Nőé nyolcfős családja és a bárkába beszállt különféle élőlények maradtak életben, minden más ember és élőlény elpusztult. Mi derül ki ezekből a tényekből? Mivel Nőé igaz hittel rendelkezett, és valóban alávetette magát Istennek – az Istennel való igaz együttműködésének köszönhetően –, minden teljesült, amit Isten tenni akart; minden megvalósult. Isten ezt értékelte Nőében, és Nőé nem okozott csalódást Istennek; teljesítette azt a fontos megbízatást, amelyet Isten adott neki, és véghezvitte mindazt, amit Isten rábízott. Nőé egyrészt Isten parancsolatai miatt volt képes teljesíteni Isten megbízatását, másrészt az is sokat számított, hogy Nőé igaz hittel rendelkezett, és teljes mértékben alávetette magát Istennek. Pontosan e két legértékesebb tulajdonsága miatt szeretete meg Isten Nőét; és Isten pontosan azért látta úgy, hogy Nőé az, akinek meg kell maradnia, és hogy ő olyasvalaki, aki méltó a túlélésre, mert Nőé igaz hittel rendelkezett, és teljes mértékben alávetette magát. Nőén kívül mindenki mástól irtózott Isten, ami azt jelenti, hogy mindannyian méltatlanok voltak arra, hogy Isten teremtésében éljenek. Mit kell látnunk Nőé bárkaépítésének történetéből? Egyrészt láttuk Nőé nemes jellemét; Nőé rendelkezett lelkiismerettel és józan ésszel. Másrészt láttuk Nőé igaz hitét, és hogy valóban alávetette magát Istennek. Mindez példaértékű. Pontosan az Isten megbízatása iránti hite és alávetettsége miatt vált Nőé szeretetre méltóvá Isten szemében, egy olyan teremtetett lényé, akit szeretett Isten – ez egy szerencsés és áldott dolog volt. Csak az ilyen emberek alkalmasak arra, hogy Isten ábrázatának fényében éljenek; Isten szemében csak ők alkalmasak az életre. Emberek, akik alkalmasak az életre – kiket jelent ez? Azokat, akik méltók arra, hogy élvezzék mindazt, amit élvezni lehet, amit Isten az emberiségnek ajándékozott, akik méltók arra, hogy Isten ábrázatának fényében éljenek, és hogy részesüljenek Isten áldásaiból és ígéreteiből; az ilyen embereket szereti Isten, ők igazi teremtetett emberi lények, és ők azok, akiket meg akar nyerni Isten.

II. Ábrahám hozzáállása Isten szavaihoz

Most nézzük meg Ábrahámban azokat a dolgokat, amelyek példaként szolgálhatnak a későbbi nemzedékek számára. Ábrahám legfőbb cselekedete Isten előtt éppen az volt, ami a későbbi nemzedékek számára nagyon jól ismert és köztudott: Izsák felajánlása. Amit Ábrahám ebben az ügyben tanúsított, annak minden aspektusa – akár a jelleme, akár a hite, akár az alávetettsége – példaként szolgálhat a későbbi nemzedékek

számára. Tehát pontosan melyek voltak Ábrahám azon konkrét megnyilvánulásai, amelyek példaértékűek? Ezek a benne megnyilvánuló különféle dolgok természetesen nem voltak üresek, még kevésbé voltak elvontak, és biztosan nem emberek kitalációi voltak; mindezekre bizonyítékok vannak. Isten megajándékozta Ábrahámot egy fiúval; Isten személyesen szólt erről Ábrahámnak, és amikor Ábrahám 100 éves volt, született egy Izsák nevű fia. Ennek a gyermeknek az eredete nyilvánvalóan nem volt mindennapi; különbözött a többi embertől – személyesen Isten adta őt. Amikor egy gyermek személyesen Isten ajándéka, az emberek azt gondolják, hogy Isten biztosan valami nagyszerű dolgot fog véghezvinni benne, hogy Isten valami jelentőségteljes dolgot bíz rá, hogy rendkívüli tetteket hajt végre, hogy kivételessé teszi a gyermeket, és hasonlók – ezeket a dolgokat remélte Ábrahám és a többi ember. Csakhogy a dolgok másképp alakultak, és olyasvalami történt Ábrahámmal, amire senki sem számíthatott. Isten megajándékozta Ábrahámot Izsákkal, és amikor eljött az áldozat ideje, Isten azt mondta Ábrahámnak: „Ma nem kell felajánlanod semmit, csak Izsákot – ez elég lesz.” Mit jelentett ez? Isten adott Ábrahámnak egy fiút, és amikor ez a fiú éppen felnőtté vált volna, Isten vissza akarta venni őt. Más emberek így látták volna ezt: „Pont Te adtad nekem Izsákot. Én nem hittem el, Te mégis ragaszkodtál ahhoz, hogy megajándékozz ezzel a gyermekkel. Most pedig azt kéred, hogy ajánljam fel áldozatként. Nem azt jelenti ez, hogy visszaveszed őt? Hogyan veheted vissza azt, amit Te adtál az embereknek? Ha el akarod őt venni, akkor vedd el. Szép csendben visszaveheted őt. Nincs szükség arra, hogy ilyen fájdalmat és nehézséget okozz nekem. Hogyan kérheted, hogy a saját kezemmel áldozzam őt fel?” Nagyon nehezen teljesíthető kérés volt ez? Rendkívül nehezen. E kérés hallatán néhányan azt mondanák: „Ez valóban Isten? Annyira észszerűtlen ez a cselekedet! Te adtad nekem Izsákot, most pedig visszakéred őt. Biztos, hogy Te mindig megalapozottan cselekszel? Tényleg mindig helyes, amit teszel? Nem feltétlenül. Az emberek élete a Te kezében van. Azt mondtad, hogy adsz nekem egy fiút, és meg is tetted; megvan ehhez a hatalmad, ahogyan ahhoz is, hogy visszavedd – de vajon nem indokolatlan egy kicsit a visszavétel módja és ez az egész ügy? Te adtad ezt a gyermeket, ezért hagynod kellene, hogy felnőjön, nagy dolgokat tegyen, és szemtanúja legyen a Te áldásaidnak. Hogyan kérheted a halálát? Ahelyett, hogy elrendelnéd a halálát, inkább ne is adtad volna nekem! Miért adtad akkor nekem? Te adtad nekem Izsákot, és most azt mondod, hogy ajánljam fel őt – vajon nem okozol nekem még több fájdalmat? Nem nehezíted meg a dolgomat? Egyáltalán mi értelme volt akkor annak, hogy nekem adtad ezt a fiút?” Bármennyire is próbálkoznak, nem tudják megérteni a kérés mögötti logikát; bármilyen szemszögből is nézik, elfogadhatatlannak tűnik számukra, és senki sem tudja megérteni. De vajon Isten elmagyarázta Ábrahámnak ennek az okát? Elmondta neki az indokokat, és hogy mi volt a szándéka? Elmondta? Nem. Isten csak annyit mondott: „A holnapi áldozat során ajánld fel Izsákot” – ennyi volt. Adott Isten magyarázatot? (Nem.) Mi volt tehát ezeknek a szavaknak a természete? Ha Isten identitása szempontjából nézzük, ezek a szavak parancsot

jelentettek, amit végre kell hajtani, aminek engedelmeskedni kell, és aminek alá kell vetnie magát az embernek. De ha Isten szavait és magát az ügyet nézzük, nem lenne-e nehéz az embereknek megtenniük azt, amit tenniük kell? Az emberek úgy gondolják, hogy a végrehajtandó dolgoknak észszerűnek kell lenniük, és összhangban kell lenniük az emberi érzésekkel és az emberi világ érzékenységeivel – de igaz volt-e bármelyik ezek közül arra, amit Isten mondott? (Nem.) Tehát kellett volna-e magyarázatot adnia Istennek, ki kellett volna-e mondania a gondolatait és a szándékát, vagy fel kellett volna-e fednie akár csak egy kicsit abból, hogy mit jelentenek a szavai, hogy megérthessék az emberek? Tett Isten bármit is ezek közül? Nem, és nem is tervezte. Ezekben a szavakban benne volt, hogy mi a Teremtő követelése, parancsa, és hogy mit vár el az embertől. Ezeket a nagyon egyszerű szavakat, ezeket az észszerűtlen szavakat – ezt a parancsot és követelést, amely figyelmen kívül hagyta az emberek érzéseit – egyszerűen nehéznek, fáradságosnak és észszerűtlennek találta volna a többi ember, bárki más, aki látja ezt a jelenetet. De Ábrahámnak, aki ténylegesen érintett volt, a szívszorító fájdalom volt az első érzése a szavak hallatán! Isten megajándékozta ezzel a gyermekkel, akit ő hosszú évekig nevelt, és sok-sok éven át élvezte a családi élet örömeit, de ez a boldogság, ez az élő emberi lény egyetlen mondattal, Isten egyetlen parancsával el fog veszni, és el lesz véve tőle. Ábrahámnak nemcsak a családi öröm elvesztésével kellett szembenéznie, hanem az örökös magány és vágyakozás fájdalmával is a gyermek elvesztése után. Egy idős ember számára ez elviselhetetlen volt. Ilyen szavak hallatán bármely hétköznapi ember zokogva sírna, nem igaz? Ráadásul a szívében átkozná Istent, panaszkodna Istenre, félreértené Istent, és megpróbálna vitatkozni Vele; megmutatná mindazt, amire képes, minden képességét, a teljes lázadó mivoltát, a durvaságát és az észszerűtlenségét. Ábrahám azonban, bár ugyanolyan fájdalmat érzett, mégsem ezt tette. Mint bármely normális ember, azonnal érezte azt a fájdalmat, azonnal úgy érezte, mintha keresztüldöfték volna a szívét, és azonnal érezte a fia elvesztése miatti magányt. Isten e szavai nem voltak tekintettel az emberi érzésekre, elképzelhetetlenek voltak az emberek számára, és összeegyeztethetetlenek az emberi elképzelésekkel, az emberi érzéseket figyelmen kívül hagyva hangzottak el; nem foglalkoztak az emberi nehézségekkel vagy az emberek érzelmi szükségleteivel, és biztosan nem vették figyelembe az emberi fájdalmat. Isten hidegvérrel vágta ezeket a szavakat Ábrahámhoz – érdekelte Istent, hogy mennyire fájtak ezek a szavak neki? Kívülről nézve Isten közömbösnek és érzéketlennek tűnt; Ábrahám mindössze Isten parancsát és követelését hallotta. Ezt a követelést mindenki összeegyeztethetetlennek tartaná az emberi kultúrával, szokásokkal és érzékenységgel, sőt az emberi erkölccsel és etikával is; átlépett egy erkölcsi és etikai határt, és szembement az ember társadalmi normáival és az emberekkel való bánásmód szabályaival, valamint az ember érzéseivel. Ezenkívül vannak olyanok is, akik úgy gondolják: „Ezek a szavak nem csupán észszerűtlenek és erkölcstelenek, hanem még bajt is okoznak minden ok nélkül! Hogyan mondhatta ki Isten ezeket a szavakat? Isten szavainak észszerűnek és igazságosnak

kellene lenniük, és teljes mértékben meg kellene győzniük az embert; nem szabadna minden ok nélkül bajt okozniuk, és nem lehetnek etikátlanok, erkölcstelenek vagy logikátlanok. Biztos, hogy a Teremtő mondta ezeket a szavakat? Mondhatott a Teremtő ilyeneket? Bánhatott így a Teremtő az Átala teremtetten emberekkel? Ez kizárt dolog.” És mégis, ezek a szavak tényleg Isten szájából hangzottak el. Isten hozzáállásából és szavainak hangvételéből ítélve Isten eldöntötte, hogy mit akar, és nem volt helye megbeszélésnek, az embereknek pedig nem volt joguk választani; Isten nem adott választási lehetőséget az embereknek. Isten szavai követelést jelentettek, egy parancsot, amelyet kiadott az embernek. Ábrahám számára Isten e szavai megalkuvást nem tűrőek és megkérdőjelezhetetlenek voltak; ez megalkuvást nem tűrő követelés volt, amelyet Isten támasztott vele szemben, és nem lehetett megbeszélteni. És milyen döntést hozott Ábrahám? Ez a kulcspont, amiről beszélni fogunk.

Meghallgatván Isten szavait, elkezdte az előkészületeket, és úgy érezte, hogy gyötrődik, és mintha egy nagy súly nehezedne rá. Csendben imádkozott a szívében: „Uram, Istenem! Minden, amit teszel, dicséretre méltó; ezt a fiút Te adtad, és ha vissza akarod őt venni, akkor vissza kell adnom.” Jóllehet Ábrahámnak fájdalmas volt ez, de nem volt nyilvánvaló a hozzáállása ezekből a szavakból? Mit láthatnak ebből az emberek? Láthatják a normális emberi mivolt gyengeségét, a normális emberi mivolt érzelmi szükségleteit, valamint Ábrahám racionális oldalát és azt az oldalát, amelyet az igaz hit és az Isten iránti alávetettség jellemez. Milyen volt a racionális oldala? Ábrahám tisztában volt vele, hogy Izsákot Isten adta neki, és hogy Istennek hatalma van azt tenni vele, amit akar, hogy az embereknek nem szabad erről ítéletet mondaniuk, hogy minden, amit a Teremtő mond, az a Teremtőt képviseli, és hogy akár észszerűnek tűnik az embernek, akár nem, akár összhangban van az emberi tudással, kultúrával és erkölccsel, akár nem, Isten identitása és a szavainak természete nem változik. Egyértelműen tudta, ha az emberek nem tudják megérteni, felfogni vagy értelmezni Isten szavait, az az ő dolguk, Istennek pedig nincs oka elmagyarázni vagy kifejteni ezeket a szavakat, és hogy az embereknek nem csak akkor kell alávetniük magukat, ha megértik Isten szavait és szándékait, hanem a körülményektől függetlenül csak egyetlen hozzáállást tanúsíthatnak Isten szavaival kapcsolatban: meg kell hallgatniuk és el kell fogadniuk őket, majd alá kell vetniük magukat nekik. Ez volt Ábrahám egyértelműen felismerhető hozzáállása mindahhoz, amit Isten kért tőle, és ebben benne volt a normális emberi mivolthoz kapcsolódó racionalitás, valamint az igaz hit és az igaz alávetettség. Mit kellett tennie Ábrahámnak mindenekelőtt? Azt, hogy nem elemzi Isten szavainak helyességét vagy helytelenségét, nem vizsgálja, hogy tréfából mondta-e, vagy azért, hogy megpróbálja őt, vagy valami másért. Ábrahám nem vizsgálta ezeket a dolgokat. Mi volt az azonnali hozzáállása Isten szavaihoz? Az, hogy Isten szavait nem lehet logikával megérteni – függetlenül attól, hogy észszerűek vagy sem, Isten szavai Isten szavai, és az emberek Isten szavaihoz való hozzáállásában nem lehet helye a választásnak és a vizsgálatnak; az észszerűség, amivel az embereknek rendelkezniük kell, és amit tenniük kell, az az,

hogy figyelnek, elfogadják és alávetik magukat. Ábrahám a szíve mélyén nagyon pontosan tudta, hogy mi a Teremtő identitása és lényege, és hogy egy teremtetten emberi lénynek milyen pozíciót kell elfoglalnia. Pontosán azért, mert Ábrahám ilyen racionalitással és hozzáállással rendelkezett – még akkor is, ha mérhetetlen fájdalmat érzett –, aggályok és habozás nélkül ajánlotta fel Izsákot Istennek, visszaadva őt Neki, az Ő vágya szerint. Úgy érezte, hogy mivel Isten kérte, vissza kell adnia Neki Izsákot, nem szabad megpróbálnia vitatkozni Vele, és nem szabad, hogy saját kívánságai, igényei legyenek. Pontosán ez az a hozzáállás, amit egy teremtetten lénynek tanúsítania kell a Teremtő iránt. A legnehezebb ebben az, ami Ábrahámban a legértékesebb volt. Az Isten által mondott szavak észszerűtlenek voltak, és nem voltak tekintettel az emberi érzésekre – az emberek nem tudják megérteni, sem elfogadni őket, és nem számít, hogy milyen korban, vagy kivel történik ez, ezek a szavak értelmetlenek, teljesíthetetlenek – Isten mégis azt kérte, hogy ez így történjen. Mit kellene tehát tenni? A legtöbb ember megvizsgálná ezeket a szavakat, és néhány nap után azt gondolná magában: „Isten szavai észszerűtlenek – hogy tehetne ilyet Isten? Hát nem egyfajta kínzás ez? Nem szereti Isten az embert? Hogyan gyötörhetné Ő így az embereket? Én nem hiszek egy olyan Istenben, aki így kínozza az embereket, és dönthetek úgy, hogy nem vetem alá magam ezeknek a szavaknak.” Ábrahám azonban nem ezt tette; ő úgy döntött, hogy aláveti magát. Bár mindenki úgy gondolja, hogy amit Isten mondott és megkövetelt, az helytelen, hogy Istennek nem szabadna ilyen követelményeket támasztania az emberekkel szemben, Ábrahám mégis képes volt alávetni magát – ez az, ami a legértékesebb volt benne, és épp ez az, ami más emberekből hiányzik. Ez Ábrahám igaz alávetettsége. Ráadásul, miután meghallgatta, hogy mit követel tőle Isten, az első dolog, amiben biztos volt, hogy Isten nem tréfált, és hogy ez nem egyfajta játszma. Ha pedig Isten szavai nem ilyen dolgok, akkor vajon mik? Ábrahám mélységesen hitt annak igazságában, hogy amit Isten meghatároz, annak meg kell lennie, és ember ezen nem változtathat; hogy Isten szavaiban nincsen tréfa, próbatétel vagy kínzás; hogy Isten megbízható, és minden, amit mond, igaz – akár észszerűnek tűnik, akár nem. Hát nem Ábrahám igaz hite volt ez? Mondta-e ezt valaha: „Isten azt mondta, hogy ajánljam fel Izsákot. Miután megkaptam Izsákot, nem köszöntem meg rendesen Istennek – talán így kéri Isten, hogy legyek hálás? Akkor megfelelően ki kell mutatnom a hálámat. Meg kell mutatnom, hogy hajlandó vagyok felajánlani Izsákot, hogy hajlandó vagyok köszönetet mondani Istennek, hogy tisztában vagyok Isten kegyelmével, és nem felejtettem el, és hogy nem kell aggódnia miattam Istennek. Kétségtelen, hogy Isten azért mondta ezeket a szavakat, hogy megvizsgáljon és próbára tegyen engem, szóval fenn kell tartanom a látszatot. Megteszek minden előkészületet, majd viszek egy juhot is Izsákkal együtt, és ha az áldozat bemutatásakor nem szól semmit Isten, akkor felajánlom a juhot. Elég csak fenntartani a látszatot. Ha Isten tényleg azt kéri, hogy ajánljam fel Izsákot, akkor ráveszem Izsákot, hogy játssza el az áldozatot az oltáron; amikor pedig eljön az idő, Isten talán mégis megengedi, hogy a juhot ajánljam fel a gyermekem helyett”? Vajon ezt

gondolta Ábrahám? (Nem.) Ha így gondolkodott volna, nem érzett volna fájdalmat a szívében. Ha ilyesmiket gondolt volna, milyen integritása lett volna? Lett volna benne igaz hit? Lett volna benne igaz alávetettség? Nem, nem lett volna.

Abból a fájdalomból ítélve, amit Ábrahám érzett, és ami felszínre tört benne Izsák feláldozása kapcsán, egyértelmű, hogy teljes mértékben hitt Isten szavában, hogy minden egyes szóban hitt, amit Isten mondott, és hogy a szíve legmélyén pontosan úgy értette Isten szavait, ahogy Isten akarta, és nem voltak gyanúi Istennel szemben. Ez vagy nem ez az igaz hit? (Ez az.) Ábrahámnak igaz hite volt Istenben, és ez rávilágít egy dologra, nevezetesen, hogy Ábrahám becsületes ember volt. Az Isten szavaihoz való hozzáállásában kizárólag az engedelmesség, az elfogadás és az alávetettség mutatkozott meg – bármit mondott Isten, ő engedelmeskedett. Ha Isten azt mondta volna valamire, hogy az fekete, akkor még ha Ábrahám nem is látta volna azt feketének, elhitte volna, hogy amit Isten mondott, az igaz, és meg lett volna győződve arról, hogy az fekete. Ha Isten azt mondta volna valamire, hogy az fehér, akkor meg lett volna győződve arról, hogy az fehér. Ez ennyire egyszerű. Isten azt mondta neki, hogy megajándékozza egy gyermekkel, Ábrahám pedig azt gondolta magában: „Már 100 éves vagyok, de ha Isten azt mondja, hogy egy gyermekkel fog megajándékozni, akkor hálás vagyok az én Uramnak, Istennek!” Nem volt túl sok egyéb elgondolása, egyszerűen csak hitt Istenben. Mi volt a lényege ennek a hitnek? Hitt Isten lényegében és identitásában, és valódi tudással rendelkezett a Teremtőről. Nem olyan volt, mint azok az emberek, akik azt mondják, hogy hisznek abban, hogy Isten mindenható és az emberiség Teremtője, de a szívükben olyan kételyek vannak, mint például: „Tényleg a majmokból fejlődött ki az ember? Azt mondják, hogy isten teremtett minden dolgot, de az emberek nem látták ezt a saját szemükkal.” Bármit is mondjon Isten, ezek az emberek mindig félúton vannak a hit és a kétely között, és amikor eldöntik, hogy a dolgok igazak-e vagy hamisak, akkor arra hagyatkoznak, amit látnak. Mindent megkérdőjeleznek, amit nem látnak a saját szemükkal, ezért amikor hallják Istent beszélni, mindig kérdőjeleket tesznek az Ő szavai mögé. Óvatosan, gondosan és elővigyázatosan vizsgálják és elemeznek minden tényt, ügyet és parancsolatot, ami elhangzik Isten szájából. Azt gondolják, hogy az Istenbe vetett hitük kapcsán tudományos kutatói hozzáállással kell megvizsgálniuk Isten szavait és az igazságot, és megnézniük, hogy ezek a szavak valóban az igazság-e, és enélkül könnyen átverés és megtévesztés áldozatává válhatnak. Ábrahám azonban nem ilyen volt, ő tiszta szívvel hallgatta Isten szavát. Ez alkalommal azonban Isten azt kérte Ábrahámtól, hogy áldozza fel Neki az egyetlen fiát, Izsákot. Ez fájdalmat okozott Ábrahámnak, de ő mégis úgy döntött, hogy aláveti magát. Ábrahám hitt abban, hogy Isten szavai megváltoztathatatlanok, és hogy Isten szavai valósággá válnak. A teremtett embereknek magától értetődően el kell fogadniuk Isten szavát, és alá kell vetniük magukat annak, továbbá a teremtett embereknek nincs választási joguk Isten szava kapcsán, és még kevésbé szabad elemezniük és megvizsgálniuk Isten szavát. Így állt hozzá Ábrahám Isten szavához. Annak ellenére, hogy Ábrahám nagy fájdalmat érzett,

és annak ellenére, hogy a fia iránti szeretete és az, hogy vonakodott megválni tőle, óriási stresszt és fájdalmat okozott neki, mégis úgy döntött, hogy visszaadja a gyermekét Istennek. Miért akarta visszaadni Izsákot Istennek? Amikor Isten nem kérte meg erre Ábrahámot, akkor nem volt rá szükség, hogy önként visszaadja a fiát, mivel azonban Isten kérte, vissza kellett adnia a gyermekét Istennek, nem lehetett kifogásokat keresni, és nem próbálhatott vitába szállni Istennel – ez volt Ábrahám hozzáállása. Ilyen tiszta szívvel vetette alá magát Istennek. Ez volt az, amit Isten akart, és amit látni kívánt. Ábrahám viselkedése és az, amit Izsák feláldozásának ügyében elért, pontosan az volt, amit Isten látni akart, és Isten ezzel az üggyel tette próbára és ellenőrizte őt. Ennek ellenére Isten nem úgy bánt Ábrahámmal, mint Nóéval. Nem mondta el Ábrahámnak ennek az ügynek az okait, a folyamatát, sem az összes körülményét. Ábrahám csak egy dolgot tudott, mégpedig azt, hogy Isten arra kérte, hogy adja vissza Izsákot – ennyi. Nem tudta, hogy ezzel Isten próbára teszi, és azt sem tudta, hogy Isten mit akar elérni vele és az utódaival, miután próbára tette őt. Isten semmit sem mondott erről Ábrahámnak, csak egy egyszerű parancsot, egy kérést közölt vele. És bár Isten e szavai nagyon egyszerűek voltak, és nem voltak tekintettel az emberi érzésekre, Ábrahám megfelelt Isten elvárásainak azáltal, hogy azt tette, amit Isten kívánt és követelt: felajánlotta Izsákot áldozatként az oltáron. Minden mozdulata azt mutatta, hogy Izsák felajánlásával nem csupán a látszatot akarta fenntartani, hogy nem felületesen tette azt, hanem őszintén, a szíve mélyéből cselekedett. Még ha nem is tudta elviselni, hogy lemondjon Izsákról, még ha fáj is neki, a Teremtő kérésével szembesülve Ábrahám azt a módszert választotta, amit senki más: teljes mértékben alávetette magát a Teremtő kérésének kompromisszumok, kifogások és feltételek nélkül – pontosan úgy cselekedett, ahogy Isten kérte. Mivel rendelkezett Ábrahám, hogy meg tudta tenni, amit Isten kért? Egyrészt megvolt benne az Istenbe vetett igaz hit; biztos volt benne, hogy a Teremtő az Isten, az ő Istene, az ő Ura, az, aki szuverén mindennek felett, és aki megteremtette az emberiséget. Ez volt az igaz hit. Másrészt tiszta szívvel rendelkezett. Hitt a Teremtő által mondott minden szóban, és képes volt egyszerűen és közvetlenül elfogadni minden szavát. Harmadrészt pedig bármilyen nagy nehézséget is jelentett a Teremtő kérése, bármilyen fájdalmat is okozott volna neki, a hozzáállás, amit választott, az alávetettség volt. Nem próbált vitatkozni Istennel, nem állt ellen Istennek, és nem utasította vissza Őt, hanem teljes mértékben alávetette magát Neki, és Isten kérésével, minden egyes szavával és a parancsával összhangban cselekedett és gyakorolt. Ábrahám felajánlotta Izsákot áldozatként az oltáron pontosan úgy, ahogy Isten kérte és látni akarta. Felajánlotta őt Istennek – és mindaz, amit tett, bizonyította, hogy Isten a megfelelő embert választotta, és azt, hogy Isten szemében ő igaz ember volt.

A Teremtő természetének és lényegének mely aspektusa tárult fel, amikor Isten arra kérte Ábrahámot, hogy ajánlja fel Izsákot? Az, hogy Isten az igazakkal, azokkal, akiket elismer, teljes mértékben az Általa megkövetelt mércék szerint bánik, ami tökéletes összhangban van az Ő természetével és lényegével. E mércékben nem lehet

megalkuvás; nem lehet nekik részben megfelelni. Ezeknek a mércéknek teljes mértékben meg kell felelni. Istennek nem volt elég látni az igazságos cselekedeteket, amelyeket Ábrahám a mindennapjaiban véghezvitt. Isten még nem figyelte meg Ábrahám Iránta tanúsított igaz alávetettségét, és ezért tette Isten azt, amit tett. Miért akarta látni Isten Ábrahám igaz alávetettségét? Miért vetette alá Ábrahámot ennek a végső próbatételnek? Mert, mint azt mindannyian tudjuk, Isten számos nemzet atyjává kívánta tenni Ábrahámot. A „számos nemzet atyja” egy olyan cím, amelyet bármely hétköznapi ember viselhetne? Nem. Istennek megvannak a saját mércéi, azok a mércék pedig, amiket minden olyan emberrel szemben támaszt, akit Ő akar, és akit tökéletessé tesz, akit igaznak lát, ugyanazok: az igaz hit és a teljes mértékű alávetettség. Tekintve, hogy Isten ilyen nagyszabású dolgot akart véghezvinni Ábrahámmal, vajon elhamarkodottan cselekedett volna, anélkül hogy megbizonyosodott volna róla, hogy megvan benne ez a két dolog? Semmiképpen sem. Ezért, miután Isten megajándékozta őt egy fiúval, elkerülhetetlen volt, hogy alávesse Ábrahámot egy ilyen próbatételnek; Isten már korábban elhatározta és eltervezte, hogy ezt fogja tenni. Csak miután a dolgok az Ő kívánsága szerint zajlottak le, és Ábrahám megfelelt az Ő követelményeinek kezdte el Isten tervezni a munkájának következő lépését. Azt, hogy Ábrahámnak annyi utóda legyen, ahány csillag van az égen, és ahány homokszem van a tengerparton – ezzel számos nemzet atyjává tette őt. Isten arra kérte Ábrahámot, hogy áldozza fel Izsákot, de amíg nem lehetett tudni ennek a dolognak a kimenetelét, amíg nem valósult meg, Isten nem cselekedett elhamarkodottan; viszont amikor megvalósult, Ábrahám tulajdonságai már megfelelték Isten mércéinek, és ez azt jelentette, hogy Ábrahám megkapja mindazokat az áldásokat, amelyeket Isten neki szánt. Izsák felajánlásából tehát látható, hogy Istennek vannak elvárásai és elvárt mércéi az emberekkel szemben, bármilyen munkát is végez el bennük, bármilyen szerepet is követel meg tőlük, vagy bármilyen megbízatást is kell elfogadniuk Tőle az Ő irányítási tervében. Isten emberekkel szembeni elvárásainak kétféle eredménye lehet. Az egyik az, hogy ha nem tudod megtenni azt, amit Ő kér tőled, akkor ki leszel iktatva; a másik az, hogy ha képes vagy rá, akkor Isten folytatja benned azt, amit a tervével összhangban véghez szeretne vinni. Az igaz hitet és a teljes mértékű alávetettséget, amelyet Isten az emberektől követel, valójában nem túl nehéz elérniük az embereknek. De akár könnyű, akár nehéz, ez az a két dolog, amit Istennek meg kell látnia az emberekben. Ha ebben a tekintetben megugrod a léceket, akkor Isten megfelelő színvonalúnak fog tartani, és nem fog többet kérni; ha nem, akkor az már más kérdés. Az a tény, hogy Isten megkérte Ábrahámot, hogy ajánlja fel a fiát, azt mutatja, hogy Isten nem érezte úgy, hogy Ábrahám eddigi istenfélő szíve és Belé vetett igaz hite elégséges lenne, hogy többé-kevésbé megfelelné. Isten egyáltalán nem így követelt; Ő a saját eszközeivel követel, és aszerint, hogy az emberek mire képesek, ez pedig nem képezi vita tárgyát. Hát nem ez Isten szentsége? (De igen.) Ilyen Isten szentsége.

Még egy olyan jó embernek is, mint Ábrahám, aki tiszta szívű volt, rendelkezett igaz hittel és racionalitással, el kellett fogadnia Isten próbatételét – az emberiség szemében

nem volt kissé tapintatlan az emberi érzésekkel szemben ez a próbára tétel? Az emberi érzések ilyenfajta figyelmen kívül hagyása azonban éppen Isten természetének és lényegének a kifejeződése, és Ábrahám egy ilyen próbatételen ment keresztül. A próbatétel során Ábrahám megmutatta Istennek, hogy rendíthetetlen hittel és rendíthetetlen alávetettséggel viszonyul a Teremtőhöz. Ábrahám kiállta a próbát. Ábrahám rendes körülmények között sosem élt át komoly nehézségeket, de miután Isten ilyen módon próbára tette, kiderült, hogy a szokásos hite és alávetettsége valódi volt; nem látszólagos, és nem is egy szlogen volt. Az a tény, hogy Ábrahám ilyen körülmények között is képes volt a rendíthetetlen alávetettségre – miután Isten ilyen szavakat mondott és ilyen követelményt támasztott felé –, egy dolgot biztosan jelentett: Ábrahám szívében Isten Isten volt, és mindig is Isten maradt; Isten identitása és lényege megváltoztathatatlan volt, bármilyen tényező is változott meg. Az ő szívében az emberek örökké emberek maradnak, és nincs joguk összemérni magukat a Teremtővel, vitatkozni vagy versenyezni próbálni Vele, és a Teremtő által kimondott szavak elemzéséhez sincs joguk. Ábrahám hitte, hogy a Teremtő szavai vagy bármilyen kérése tekintetében az embereknek nincs választási joguk; az egyetlen dolguk az, hogy alá vessék magukat. Ábrahám hozzáállása sokatmondó volt – igaz hite volt Istenben, és ebből az igaz hitből született az igaz alávetettség. Ezért bármit is tett vele vagy kért tőle Isten, és bármit cselekedett Isten, amit Ábrahám látott, hallott vagy személyesen megtapasztalt, az mind nem befolyásolhatta az Istenbe vetett igaz hitét, és még kevésbé befolyásolhatta az Isten iránti alávetett hozzáállását. Amikor a Teremtő olyasmit mondott, ami figyelmen kívül hagyta az emberi érzéseket, vagy indokolatlan követelményt támasztott az emberrel szemben, bármennyien is sértődtek meg ezeken a szavakon, bármennyien is álltak ellen nekik, elemezték, vizsgálták meg vagy akár vetették meg őket, Ábrahám hozzáállását nem zavarták meg a külvilág körülményei. Az ő hite és alávetettsége Isten iránt változatlan maradt, és ezek nem pusztán a szájából elhangzott szavak vagy formaságok voltak, hanem tényekkel igazolta, hogy az Isten, akiben hisz a Teremtő, az Isten, akiben hisz, a mennyi Isten. Mit látunk mindabból, ami megnyilvánult Ábrahámban? Látjuk-e az Istennel kapcsolatos kételyeit? Voltak-e kétségei? Megvizsgálta-e Isten szavait? Elemezte-e őket? (Nem.) Néhányan azt mondják: „Ha nem vizsgálgatta és elemezte Isten szavait, akkor miért érezte lesújtva magát?” Nem engedted meg neki, hogy lesújtva érezze magát? Nagyon le volt sújtva, mégis képes volt alávetni magát – te képes vagy alávetni magad akkor, amikor még csak nem is érzed magad lesújtva? Mennyi alávetettség van benned? Az, hogy Ábrahám lesújtó érzése és fájdalma nem befolyásolta az alávetettségét, bizonyítja, hogy ez az alávetettség valódi volt, nem pedig hazugság. Ez egy teremtet emberi lény tanúságtétele volt Isten mellett a Sátán előtt, mindenek előtt, az egész teremtés előtt, és ez a tanúságtétel rendkívül erőteljes és értékes volt!

Mi az Nőé, Ábrahám és Jób történeteiben, ami annyira megérintette a későbbi nemzedékeket a viselkedésük, a beszédük, a hozzáállásuk, valamint minden szavuk és tettük kapcsán, amikor Isten szavaival és cselekedeteivel szembesültek? Ami a

legjobban megérintette az embereket ennek a három személynek az Isten szavaihoz való hozzáállása, valamint annak kapcsán, hogy milyen volt a viselkedésük, a beszédük és a hozzáállásuk azután, hogy meghallgatták Isten szavait, parancsolatait és követeléseit, az az, hogy mennyire tiszta és kitartó őszinteséggel viseltettek Isten, a Teremtő iránt. A mai emberek ezt a tisztaságot és kitartást talán ostobaságnak és megszállottságnak neveznék; de Számomra éppen ez a tisztaság és kitartás volt a legmeghatóbb és legmegrendítőbb bennük, sőt még inkább az, hogy ezek a tulajdonságok mennyire elérhetetlennek tűnnek mások számára. Ezekben az emberekben valóban felismertem és tanúja voltam annak, milyen egy jó ember; a viselkedésükből, a beszédjükből, valamint abból a hozzáállásból, amelyet Isten szavaival szembesülve, azokat meghallgatván tanúsítottak, látom, hogy milyenek azok az emberek, akiket Isten igazságosnak és tökéletesnek tart. És mi a legerősebb érzés, amit ezen emberek történeteinek elolvasása és megértése után érzek? Az elmélyült megemlékezés ezekről az emberekről, valamint az irántuk tanúsított ragaszkodás és a csodálat. Hát nem a megérintettség érzése ez? Miért van ilyen érzésem? Az emberiség hosszú története során soha nem készült olyan történelemkönyv, amely ennek a három embernek a történetét rögzítette, dicsérte és terjesztette volna, és senki sem használta fel az ő történeteiket a későbbi nemzedékek nevelésére, hogy követendő példaként állítsa őket eléjük. De van egy dolog, amit a világ népei nem tudnak: e három férfi különböző időkben más-más dolgot hallott Istentől, más-más megbízatást kapott Tőle, Isten más-más követelményeket támasztott feléjük, más-más dolgot tettek Istenért, valamint más-más munkát végeztek el az Ő megbízásából – de egy dolog közös volt mindhármukban. Mi volt ez? Mindannyian megfeleltek Isten elvárásainak. Miután hallották, hogy Isten szólt hozzájuk, képesek voltak elfogadni, amit Isten rájuk bízott és kért tőlük, és ezt követően képesek voltak alávetni magukat mindannak, amit Isten mondott, képesek voltak alávetni magukat minden egyes dolognak, amit Isten megkövetelt tőlük. Mit tettek, amivel megfeleltek Isten elvárásainak? Az összes ember közül ők váltak példaképpé a tekintetben, hogy meghallgatták és elfogadták Isten szavait, és alávetették magukat nekik, és hogy a Sátán előtt harsogó tanúságot tettek Isten mellett. Mivel példaképek voltak az emberiség számára, Isten szemében pedig tökéletesek és igazságosak, végső soron mi a legfontosabb információ, amit ez elmond nekünk? Az, hogy Isten pontosan ilyen embereket akar. Olyanokat, akik képesek felfogni, amit Isten mond, akik a szívükkel hallgatják, felfogják, befogadják és megértik a Teremtő szavait, alávetik magukat nekik és megvalósítják őket; az ilyen embereket szereti Isten. Nem számít, hogy mekkora próbatételeknek és megpróbáltatásoknak teszi ki őket Isten, mielőtt jóváhagyná igazságos tetteiket; amikor harsogó tanúságot tesznek Isten mellett, akkor a legértékesebb dolgokká válnak Isten kezében, és olyanokká, akik örökké élni fognak Isten szemében. Ezt a tényt tárja fel ez nekünk. Ezt szeretném elmondani nektek a Nőé és Ábrahám történeteiről való beszélgetés révén, és ezt kellene megértenetek. A mögöttes jelentésük az, hogy akik még mindig nem értik a Teremtő szavait, és még mindig nem tudják, hogy az ő felelősségük, feladatuk és kötelességük meghallgatni a

Teremtő szavait, és nincsenek tisztában azzal, hogy a Teremtő szavainak elfogadása és az azoknak való alávetettség az a hozzáállás, amelyet a teremtet embereknek tanúsítaniuk kell, függetlenül attól, hogy hány éve követik Istent – az ilyen emberek azok, akiket Isten ki fog iktatni. Isten nem akar ilyen embereket, Ő irtózik az ilyen emberektől. Vajon végső soron hány ember képes meghallgatni és elfogadni a Teremtő szavait, és teljesen alávetni magát nekik? Annyi, amennyi. Azok, akik már hosszú évek óta követik Istent, mégis megvetik az igazságot, nyíltan megszegik az alapelveket, és képtelenek elfogadni Isten szavait és alávetni magukat nekik, akár a hús-vér testből hangzanak el, akár a szellemi birodalomból, végül egyetlen sorssal szembesülnek: a kiiktatással.

Immár harminc éve, hogy Isten hús-vér testet öltött, és eljött a földre munkálkodni. Sok szót mondott már, és rengeteg igazságot fejezett ki. Mindegy, hogy hogyan beszél, hogy milyen módszerekkel szól, és hogy mi mindent mond; egyetlen követelménye van az emberek felé: hogy képesek legyenek meghallgatni, elfogadni és alávetni magukat. Mégis sokan vannak, akik még ezt a legegyszerűbb követelményt sem képesek felfogni és teljesíteni. Ez nagyon problémás, és rávilágít arra, hogy az emberiség milyen mélyen romlott, milyen nehezen fogadja el az igazságot, és milyen nehezen menthető meg. Még most is, amikor az emberek felismerik, hogy Isten teremtette az embert, és azt a tényt, hogy a hús-vér testet öltött Isten maga Isten, még mindig ellenállnak Istennek, szembeszállnak Vele, és elutasítják Isten szavát és követelményeit. Sőt, mi több, vizsgálják, elemzik és elutasítják a megtestesült Isten szavait, és közömbösek irántuk, anélkül, hogy megértenék, hogyan kellene viszonyulniuk a teremtet lényeknek Isten szavához, és milyen hozzáállást kellene tanúsítaniuk Isten szava iránt. Ez valóban szomorú. Az emberek még most sem tudják, hogy kik ők, milyen pozíciót kellene elfoglalniuk, és mit kellene tenniük. Néhányan még állandóan panaszkodnak is Istenre, azt kérdezvén: „Miért fejez ki Isten mindig igazságokat az Ő munkájában? Miért követeli mindig, hogy fogadjuk el az igazságot? Amikor Isten beszél és munkálkodik, konzultálnia kellene velünk, és nem kellene mindig megnehezítenie a dolgunkat. Nincs okunk arra, hogy teljes mértékben engedelmeskedjünk Neki. Emberi jogokat és szabadságot akarunk, nyílt szavazással kellene döntenünk Isten felénk támasztott követeléseiről, mindannyiunk részvételével meg kellene őket beszélnünk, és konszenzusra kellene jutnunk. Demokráciát kellene alkalmazni Isten házában, és közösen, mindannyiunk részvételével kellene meghozni a végső döntéseket.” Még most is sokan képviselik ezt az álláspontot, és bár nyíltan nem mondják ki, de a szívükben így gondolják. Ha Nekem nincs jogom arra, hogy bármit is kérjek tőled, ha Nekem nincs jogom azt kérni, hogy engedelmeskedj annak, amit mondok, és követelni, hogy teljes mértékben vedd alá magad annak, amit mondok, akkor kinek van ehhez joga? Ha azt gondolod, hogy a mennyei Istennek van ehhez joga, hogy a mennyei Istennek van joga az égből mennydörgéssel szólni hozzád, az remek! Ez azt jelenti, hogy nem kell türelmesnek és megfontoltnak lennem, és nem kell pazarolnom az energiámat arra, hogy szóljak hozzád – nem akarok neked többet mondani. Ha azt gondolod, hogy a mennyei Isten jogosult az égből, a

felhők közül beszélni hozzád, akkor tessék, hallgasd Őt, menj és keresd az Ő szavait – várd meg, hogy a mennyei Isten az égből, a felhők közül, tűz közepette szóljon hozzád. De van egy dolog, amivel tisztában kell lenned: ha az a nap valóban eljön, akkor érkezett a halálad ideje. Jobb lenne, ha az a nap nem jönne el. „Jobb lenne, ha az a nap nem jönne el” – mit jelentenek ezek a szavak? Isten emberré lett, hogy személyesen, szemtől szemben szóljon az emberhez a földön, hogy igazságokat közöljön, amelyekkel elmondja mindazt, amit az embereknek tenniük kell. Az emberek mégis gunyorosak és nyeglék; a szívükben titokban ellenállnak Istennek, és versengenek Vele. Nem akarják meghallgatni Őt azt gondolván, hogy a földi Istennek nincs joga irányítani az embereket. Vajon az emberek ilyen hozzáállása boldoggá teszi Istent, vagy bosszantja Őt? (Bosszantja.) És mit tesz Isten, amikor bosszús? Az emberek Isten haragjával találják szembe magukat – ugye értitek ezt? Isten haragjával, nem Isten próbatételével; ez két külön fogalom. Amikor Isten haragja lesújt az emberekre, akkor veszélybe kerülnek. Úgy gondoljátok, hogy Isten azokra haragszik, akiket szeret? Haragszik-e azokra, akik méltók arra, hogy Isten ábrázatának fényében éljenek? (Nem.) Milyen emberekre haragszik Isten? Azokra, akik hosszú éveken át követik Őt, de még mindig nem értik meg a szavait, akik még mindig nem tudják, hogy hallgatniuk kellene Isten szavaira, akikben nincs meg az a tudatosság, hogy elfogadják Isten szavait, és alá vessék magukat nekik – Isten idegenkedik és undorodik az ilyen emberektől, és nem kívánja megmenteni őket. Ugye értitek ezt? Milyen hozzáállással kellene tehát viszonyulniuk az embereknek Istenhez, a megtestesült Istenhez és az igazsághoz? (Meg kell hallgatnunk, el kell fogadnunk és alá kell vetnünk magunkat.) Pontosan. Hallgatnotok kell, el kell fogadnotok, és alá kell vetnetek magatokat. Ennél egyszerűbb dolog nincs. Miután meghallgattad, el kell fogadnod a szívedben. Ha valamit nem tudsz elfogadni, akkor addig kell keresned, amíg képes nem leszel a teljes elfogadásra. Majd amint elfogadtad, alá kell vetned magad. Mit jelent az alávetettség? A gyakorlatba ültetést és a megvalósítást jelenti. Ne vedd el a dolgokat úgy, hogy meghallgatod, látszólag megígéred, lejegyzed, írásban rögzíted, a füleddel meghallod ugyan őket, de a szívedben nem veszed őket komolyan, hanem a régi útjaidon haladsz tovább, és amikor eljön a cselekvés ideje, úgy cselekszel, ahogy kedved tartja, amit pedig leírtál, azt az elméd hátsó részébe száműzöd, és jelentéktelen dologként kezeled. Ez nem alávetettség. Az Isten szavainak való igaz alávetettség azt jelenti, hogy meghallgatod és felfogod őket a szíveddel, és valóban elfogadod őket – olyan felelősséggel fogadod el őket, amely alól nem lehet kibújni. Nem egyszerűen arról van szó, hogy valaki azt mondja, elfogadja Isten szavait; ez a szívből fakadó elfogadást jelenti, azt, hogy gyakorlati tettekre váltod az Ő szavainak elfogadását, és mindenféle eltérés nélkül valósítod meg őket. Ha az, amit gondolsz, amit a kezeiddel teszel és az ár, amit fizetsz, mind arra irányul, hogy megfelelj Isten követeléseinek, akkor ez azt jelenti, hogy megvalósítod Isten szavait. Mit jelent az „alávetettség”? A gyakorlatba ültetést és a megvalósítást jelenti, Isten szavainak valóra váltását. Ha lejegyzed egy füzetbe és papírra veted Isten szavait és követelményeit, de nem vésed

be őket a szívedbe, amikor pedig eljön a cselekvés ideje, úgy cselekszel, ahogy kedved tartja, és bár kívülről úgy tűnik, hogy megtetted, amit Isten kért, de a saját akaratod szerint tetted, az nem jelenti Isten szavainak meghallgatását, elfogadását és azt, hogy alávetted magad. Ez az igazság megvetése, az alapelvek szemtelen semmibevétele és az Isten házában érvényes intézkedések figyelmen kívül hagyása. Ez lázadás.

Egyszer megbíztam valakit, hogy tegyen meg valamit. Ahogy elmagyaráztam neki a feladatot, ő gondosan lejegyzetelte azt a noteszébe. Láttam, mennyire gondosan jegyzeteli – úgy tűnt, terhet érez a munka iránt, és gondos, felelős hozzáállása van. Miután átadtam neki a munkát, elkezdtem várni a fejleményekre; két hét eltelt, és még mindig nem küldött választ. Így Magamra vállaltam, hogy megkeresem őt, és megkérdeztem, hogy halad a feladattal, amivel megbíztam. Azt mondta: „Ó, ne – elfeledkeztem róla! Mondd el újra, mi volt az.” Mit gondoltok a válaszáról? Ilyenfajta hozzáállása volt, amikor munkát végzett. Azt gondoltam: „Ez az ember tényleg megbízhatatlan. Távozz Tőlem, de gyorsan! Nem akarlak többé látni!” Így éreztem. Ezért elmondok nektek egy tényt: soha nem szabad összekapcsolnotok Isten szavait egy csaló hazugságaival – ez gyűlöletes Isten előtt. Vannak olyanok, akik azt mondják, hogy az ő szavaikban meg lehet bízni, és hogy ők mindig állják a szavukat. Ha ez így van, akkor, amikor Isten szavaira kerül sor, tudnak-e úgy cselekedni, ahogyan azok a szavak mondják, amikor hallják őket? Meg tudják valósítani őket olyan gondosan, ahogy a saját személyes ügyeiket? Isten minden mondata fontos. Nem viccből beszél. Amit Ő mond, azt az embereknek meg kell valósítaniuk és teljesíteniük kell. Amikor Isten beszél, akkor vajon konzultál az emberekkel? Biztosan nem. Feleletválasztós kérdéseket tesz fel? Biztosan nem. Ha fel tudod ismerni, hogy Isten szavai és megbízatása parancsok, hogy az embereknek azt kell tenniük, és meg kell valósítaniuk, amit ezek a szavak mondanak, akkor kötelezve vagy arra, hogy megvalósítsd és teljesítsd őket. Ha azt gondolod, hogy Isten szavai csak viccek, csupán mellékes megjegyzések, amelyeket meg lehet tenni – vagy éppen nem tenni –, ahogy tetszik, és így kezeled őket, akkor igencsak híján vagy a józan észnek, és nem vagy alkalmas arra, hogy embernek nevezzenek. Isten soha többé nem fog szólni hozzád. Ha egy ember mindig saját döntéseket hoz, amikor Isten követelményeiről, az Ő parancsairól és az Ő megbízatásáról van szó, és ezeket felületes hozzáállással kezeli, akkor olyan ember ő, akit Isten utál. Ha az olyan dolgokban, amelyeket közvetlenül Én parancsolok meg neked és bízok rád, folyton szükséged van Rám, hogy felügyeljelek és sürgesselek, hogy nyomon kövesselek, ha folyton aggodalmat okozol Nekem és kérdezősködsz, megkívánva, hogy minden lépésnél mindent ellenőrizzek neked, akkor téged ki kell iktatni. Sok ilyen ember van azok között, akiket nemrég iktattak ki Isten házából. Utasítást adok nekik néhány dologgal kapcsolatban, majd megkérdezem: „Mindent lejegyeztél? Világos minden? Van kérdésed?” Ők pedig azt válaszolják: „Mindent lejegyeztem, semmi gond, nem kell aggódni!” Nagyon könnyedén beleegyeznek, még a kezüket is a szívükre teszik, és megesküsznek Nekem. De vajon valóban megvalósítják ezeket a dolgokat, miután beleegyeztek? Nem, egyszerűen nyom nélkül eltűnnek, és

semmi hír nem érkezik többé róluk. Amikor valami kedvükre való dologról van szó, azt azonnal megteszik, gyorsan és határozottan cselekszenek. Készségesen elfogadják azokat a feladatokat, amiket rájuk bízok, aztán egyszerűen figyelmen kívül hagyják őket, és amikor később rákérdezek a dologra, kiderül, hogy semmit sem csináltak. Az ilyen emberben nincs semmiféle lelkiismeret és józan ész. Semmirekellő, és nem méltó arra, hogy kötelességet végezzen. Rosszabb, mint egy disznó vagy egy kutya. Ha valaki házőrző kutyát tart, és elmegy otthonról, a kutya képes őrizni a házat és az udvart, amikor idegenek érkeznek. Sok ember még a kutyáknál is rosszabbul csinálja a dolgokat. Vannak, akiket mindig felügyelni kell valakinek, hogy akár csak egy kicsit is végezzék a kötelességüket, és akiknek mindig kell valaki, aki megmetszi őket, és figyel rájuk, mielőtt bármit is csinálnának. Nevezhető ez a kötelesség végzésének? Ezek az emberek hazugok! Ha nem tervezték, hogy megteszik, akkor miért egyeztek bele? Hát nem az emberek szándékos megtévesztése ez? Ha úgy gondolták, hogy a feladat nehéz lesz, miért nem mondták ezt korábban? Miért ígérték meg, hogy végrehajtják, aztán miért nem hajtották végre? Ha másokat tévesztenek meg, azok nem tehetnek ellenük semmit, de ha Istent tévesztik meg, annak mi lesz a következménye? Az ilyen embereket ki kell válogatni és ki kell iktatni! Nem gondoljátok, hogy akik megvetik az igazságot, és szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, azok rossz emberek? Ők mind rossz emberek, mind démonok, és ki kell őket iktatni! Mivel ezek az emberek könnyelműen cselekednek, megszegik az alapelveket, lázadók és engedetlenek, saját királyságot hoznak létre, és mivel lusták és felelőtlenek, óriási károkat okoztak az egyháznak! Ki engedheti meg magának, hogy megtérítse az ilyen károkat? Senki sem tud ilyen felelősséget vállalni. Ezek az emberek panaszkodnak, és akkor is szkeptikusak és elégedetlenek maradnak, amikor megmetszik őket. Hát nem észszerűtlen démonok ezek az emberek? Ők tényleg menthetetlenek, és már régen ki kellett volna őket iktatni!

Értitek, hogy mi a lényege Nőé és Ábrahám történeteinek, amelyekről ma beszélgettünk? Nagyon magasak Isten emberrel szemben támasztott követelményei? (Nem.) Amit Isten megkövetel az embertől, annak a legalapvetőbb dolognak kellene lennie egy teremtet emberi lényben; az Ő követelményei egyáltalán nem magasak, és nagyon is gyakorlatiasak és reálisak. Az embereknek valódi hitet és teljes alávetettséget kell tanúsítaniuk, hogy Isten elismerje őket; csak azokat menti meg valóban, akikben megvan ez a két dolog. Azok számára azonban, akiket mélységesen megrontottak, akik megvetik az igazságot és idegenkednek a pozitív dolgoktól, és azok számára, akik ellenségesek az igazsággal szemben, nincs nehezebb e két dolognál! Ezt csak azok tudják elérni, akik tiszta és nyitott szívvel közelednek Istenhez, akik rendelkeznek emberi mivolttal, józan ésszel és lelkiismerettel, és akik szeretik a pozitív dolgokat. Vajon bennetek megtalálhatók ezek a dolgok? És kiben található meg az a kitartás és tisztaság, amellyel az embereknek rendelkezniük kell Istennel kapcsolatban? Életkor tekintetében mindannyian, akik itt ültök, fiatalabbak vagytok Nőénál és Ábrahámnál, tisztaság tekintetében azonban nem lehet titeket hozzájuk hasonlítani. A tisztaság, az intelligencia és a bölcsesség hiányzik

belőletek; kicsinyes ravaszkodásban azonban nem szenvedtek hiányt. Hogyan lehet tehát megoldani ezt a problémát? Lehetséges Isten követelményeinek teljesítése? Van erre mód? Mivel kell kezdeni? (Isten szavainak meghallgatásával.) Pontosan: azzal, hogy megtanultok hallgatni, és megtanuljátok alávetni magatokat. Néhányan azt mondják: „Isten néha nem az igazságot mondja, és nem könnyű alávetni magunkat ennek. Ha Isten mondana egy kevés igazságot, könnyű lenne alávetni magunkat.” Helyesek ezek a szavak? (Nem.) Mit fedeztetek fel Nőé és Ábrahám történeteiben, amelyekről ma beszéltünk? Az embernek kötelessége az Isten szavainak való engedelmesség és az, hogy alávesse magát Isten követelményeinek. Ha pedig Isten olyasmit mond, ami nem egyezik az ember elképzeléseivel, az embernek nem szabad elemeznie vagy megvizsgálnia azt. Bárkit is ítél el vagy iktat ki Isten, és akárhány emberben is születnek elképzelések vagy ellenállás emiatt, Isten identitása, az Ő lényege, természete és státusza örökké változatlan marad. Ő mindörökké Isten. Mivel nem kételkedsz abban, hogy Ő Isten, az egyetlen felelősséged, az egyetlen dolog, amit tenned kell, az, hogy engedelmeskedsz annak, amit mond, és az Ő szavai szerint gyakorolsz; ez a gyakorlás útja. Egy teremtetett lénynek nem szabad megvizsgálnia, elemeznie, megvitatnia, elutasítania vagy megtagadnia Isten szavait, és nem szabad ellentmondania azoknak, sem lázadnia ellenük; Isten irtózik ettől, és nem ezt szeretné látni az emberben. Pontosan hogyan kell kezelni Isten szavait? Hogyan kell gyakorolnod? Valójában ez nagyon egyszerű: tanulj meg engedelmeskedni nekik, hallgasd meg, fogadd el, értsd meg és fogd fel őket a szíveddel, majd ültess gyakorlatba és valósítsd meg őket a szíveddel. Amit a szíveddel hallasz és felfogsz, annak szorosan kapcsolódnia kell ahhoz, amit a gyakorlatba ültetsz. Ne válaszd külön a kettőt; mindennek – amit gyakorolsz, aminek aláveted magad, amit saját kezűleg teszel, mindennek, amiért ide-oda szaladgálsz – kapcsolatban kell állnia Isten szavaival. Ezután az Ő szavaival összhangban kell gyakorolnod, és meg kell valósítanod az Ő szavait a cselekedeteiddel. Ezt jelenti az, hogy aláveted magad a Teremtő szavainak. Ez az Isten szavainak gyakorlását jelentő út.

2020. július 18.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Ötödik rész)

III. Isten szavainak megvetése

Ma az előző közlésünktől folytatjuk, amely az antikrisztusok tizedik megnyilvánulásával foglalkozott – megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit. Ez a tétel három részre tagolódik. Az első kettőről már beszéltünk, ma pedig a harmadikról fogunk beszélgetni: az antikrisztusok megvetik Isten szavait. Előzőleg már beszéltünk néhány megnyilvánulásról és mondásról ezzel az aspektussal kapcsolatban, például arról, hogy az antikrisztusok hogyan kételkednek Isten szavaiban, nem hisznek bennük, és tele vannak kíváncsisággal irántuk, a hit minden eleme hiányzik belőlük, és csak kétségekből, próbára tevésből és spekulációból állnak. Röviden, az antikrisztusok nem tekintik Isten szavait az igazságnak, és nem is gyakorolják azokat. Amikor dolgokkal szembesülnek, nem keresik a gyakorlás alapelveit Isten szavai szerint. Szívükben gyakran kétséget, ellenállást és tagadást táplálnak Isten szavaival szemben. Mindezek annak megnyilvánulásainak mondhatók, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait. Ma tovább fogunk beszélgetni az antikrisztusok Isten szavaihoz való mélyrehatóbb és konkrétabb hozzáállásairól és cselekedeteiről, hogy boncolgassuk, pontosan hogyan vetik meg Isten szavait. Azzal kapcsolatban, hogy az antikrisztusok hogyan vetik meg Isten szavait, tételről tételre folytatjuk a beszélgetést. Nem lesz így érthetőbb? (De igen.) Ha most általánosságban beszélnék, ti pedig rendelkeznétek bizonyos felfogóképességgel, elegendő képességgel, valamint lelki megértéssel, és gyakran kapnátok világosságot Isten szavaiból, akkor az, amiről korábban beszéltem, valójában elég lenne nektek. A legtöbb ember azonban nem rendelkezik azzal a képességgel, hogy felfogja Isten szavait; nem éri el azt a szintet, ahol Isten szavait úgy tudja kezelni, mint az igazságot, amit fel kell fognia. Ezért kell tételről tételre közölnünk. Ez a téma kifejezetten több kisebb részre van felosztva.

A. Az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait

Az első pont az, hogy az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait. Korábban már beszélgettünk erről az aspektusról néhány konkrét példán keresztül, bár nem célzott, részletes boncolgatás keretében, csak érintőlegesen. Milyen megnyilvánulásai vannak annak, hogy az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait? Ami ezt a pontot illeti, hogyan viselkednek az antikrisztusok? A tény, miszerint az antikrisztusok képesek ilyen viselkedést tanúsítani és ilyen cselekedeteket alkalmazni Isten szavaival szemben, természetük szempontjából arra utal, hogy szívükben nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, hogy azok szentek és

sérthetetlenek. Függetlenül attól, hogy Isten az igazság szavainak mely aspektusát fejezi ki, akár egyszerűnek, akár mélynek tűnik az emberek számára, attól az még Isten szava, az igazság, és elválaszthatatlanul kapcsolódik az ember életbe való belépéséhez, beállítottságbeli átalakulásához valamint megmentéséhez. Az antikrisztusok azonban ezt nem így látják, szívükben nincsenek ennek tudatában, és efféle tudatossággal vagy megértéssel sem rendelkeznek. Nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, és Isten szavainak nagy jelentőségét sem ismerik fel az ember életbe való belépésében. Ellenkezőleg, azt hiszik, hogy Isten szavai a felszínen csupán emberi szavaknak tűnnek, és igencsak hétköznapiak. Csupán azért tűnnek olyan fontosnak, mert mindazok, akik Istent, Isten házáat és az egyházat követik, „Isten szavainak” címkézték fel őket. A valóságban azonban Isten szavai látszólag átlagos frázisoknak tűnnek, amelyeket gyakran hangoztatnak az emberek. Ezek a szavak szó szerint az emberi nyelv elemeit, az emberi nyelv logikáját, gondolkodását és kifejezőmódját tartalmazzák, beleértve néhány köznyelvi kifejezést, idiómát, szólást, sőt két részből álló közmondásokat is. Az antikrisztusok nem tekintik Isten szavait annyira lenyűgözőnek, rejtélyesnek vagy mélyrehatóknak, mint amilyennek az ember képzelné, ellentétben a legendás mennyei írásokkal. Számukra csupán egyszerűek és hétköznapiak. Így aztán alapos átvizsgálás után szívükben végül a következő meghatározásra jutnak: ezek a szavak csupán egyszerű nyelvezetűek, egészen gyakorlatiasak, olyanok, amelyeket a hívőknek olvasniuk kell, olyan szavak, amelyek segíthetnek az ember viselkedésében és hitében. Sok olvasás után erre a következtetésre jutnak. Még néhány antikrisztus és egoista ember is fogja Isten szavait, és egyszerre elolvas sok fejezetet és oldalt. Egyesek még „Az Ige testet ölt” című könyvet is egy hónapon belül elolvassák elejétől a végéig, amely hagy némi mély benyomást az elméjükben és a gondolataikban. Általános megértést nyernek néhány lelki kifejezésről, Isten beszédének hangneméről és módjáról, sőt, Isten szavainak tartalmáról is a különböző szakaszokban. Miután elolvasták, azt mondják: „Isten szavai csak elmennek. Mindet elolvastam egyszerre, és megértettem Isten hatezer éves irányítási tervének általános tartalmát. Szóval, Isten szavai nem olyan mélyrehatók. Isten szavait az igazság szintjére emelni, mint olyasvalamit, ami nélkülözhetetlen az emberek életbe való belépéséhez, egy kissé túlzásnak tűnik.” Ezért, bárhogy is nézik ezeket a szavakat, végső meghatározásuk Isten szavairól a szívükben az, hogy azok nem olyan mélyrehatók vagy nehezen érthetőek, mint ahogyan azt az emberek képzelik. Bárki, aki tanult, és akinek van szeme, megértheti őket. Miután oda-vissza elolvasták, nemcsak nem ismerik fel, illetve nem értik meg azokat a különböző igazságokat az életbe való belépéssel kapcsolatban, amelyeket az embereknek Isten szavaiból meg kellene érteniük, megvilágosodást, táplálékot és segítséget nyerve belőlük, hanem még úgy is érzik, hogy Isten szavai távol állnak az igazságtól és a mennyei írásoktól. Ilyen következtetésre jutva az antikrisztusok még jobban megvetik Isten szavait. Azt hiszik, hogy Isten szavai csupán ilyenek, hogy Isten csupán ilyen, és az igazság csupán ilyen. Ilyen hozzáállással és megértéssel az antikrisztusok belső

álláspontja Isten szavaival valamint „Az Ige testet ölt”-tel szemben arra készíti őket, hogy még jobban megvessék Isten szavait és az igazságot. Tudásukat és értelmüket használják, emlékezetükre és okosságukra támaszkodva gyorsan felfogják e szavak tartalmát és úgynevezett alapelveit, valamint a bennük alkalmazott hangnem, stílus és előadásmód egy részét, ez utóbbiak közé hétköznapi és idiomatikus kifejezések tartoznak. Következésképpen úgy érzik, hogy mindent elértek, és mindenük megvan. Az ilyen felfogás és hozzáállás arra készíti őket, hogy szívükben még vakmerőbben megvessék és megkérdőjelezzék Isten szavait, és tovább kételkedjenek Isten identitásában és lényegében.

Az antikrisztusok természetéből láthatjuk, hogy idegenkednek az igazságtól, megvetik a pozitív dolgokat, megvetik Isten alázatosságát és elrejtettségét, továbbá megvetik Isten hűségét, valódiságát és szeretetreméltóságát. Ez a megvetéssorozat oda vezet, hogy az antikrisztusok öntudatlanul és természetes módon néhány olyan undort keltő cselekedetet hajtanak végre, amelyeket Isten megvet és elítél. E cselekedetek közé tartozik Isten szavainak önkényes meghamisítása és értelmezése. Mire utal a meghamisítás? Az antikrisztusok nem hiszik, hogy igazság van Isten szavaiban, nem hiszik, hogy Isten szavai életet biztosíthatnak az embereknek, azt pedig még kevésbé hiszik, hogy ezek a szavak jelentik azt az alapot, amelyre az ember a túlélés érdekében támaszkodik, valamint az ember fejlődésének irányát és útját. Ezért nem értik, Isten miért ilyen módokon beszél, azt sem tudják, Isten miért ilyen szavakat mond egy adott összefüggésben, azzal kapcsolatban pedig még inkább tanácstalanok, hogy Isten miért ezeket a konkrét tartalmakat szólja. Az antikrisztusok teljesen tanácstalanok és teljesen tudatlanok e tartalmak keletkezéséről, azzal kapcsolatban, hogy mit gondol Isten, mit akar megfigyelni, elérni és megvalósítani az emberekben, miközben e szavakat mondja, valamint e szavakon belül mindazzal kapcsolatban, amit Isten el akar érni, az Ő szándékaival és az igazsággal kapcsolatban – laikusok, amikor erről van szó. Szívükben ezért gyakran úgy érzik, hogy Istennek nem így kellett volna mondania ezt a kifejezést, ennek a mondatnak követnie kellene ezt, ezt a mondatot így kellene megfogalmazni, ennek a résznek ilyen hangnemben vagy hanglejtéssel kellene szólnia, ez a szóválasztás helytelen, az a kifejezés pedig tapintatlan és nem illik Isten személyiségéhez. Így formálják véleményüket. Szemükben Isten szavai nem olyan jók, mint bármely híres vagy nagy ember művei a világon. Úgy érzik, Isten beszéde nem elég szigorú, hogy bőbeszédű, és hogy egyes szavak, ha alaposan átvizsgálják őket, szigorúan véve nem felelnek meg az emberi nyelvtani és lexikális szabályoknak. „Hogyan lehet igazság ezekben a szavakban? Hogyan lehetnek ezek Isten szavai? Hogyan lehetnek ezek az igazság?” Az antikrisztusok kalkulálnak és töprengenek a szívükben, miközben egyszerre kételkednek és ítéleznek. Az antikrisztusok ilyen hozzáállással, ilyen gondolatokkal és Isten szavainak ilyen szemléletével készítik elő ördögi karmaikat.

Emlékszem, néhány évvel ezelőtt történt egy eset az énekes csapatban. Zenét akartak szerezni Isten szavainak egy lényeges szakaszához, hogy az egyházban

énekeljék. A komponálás során úgy találták, hogy Isten beszédének hossza és a szavak száma nem illeszkedik a dallamhoz; a dalszöveg minden sora túl sok szóból állt. Ezenkívül Isten szavaira alkalmazva, a dal teljes dallama miatt a szavak túl soknak és túl hosszúnak tűntek. Mi volt tehát a megoldásuk? Találtak rá módot: megváltoztatták Isten szavainak néhány megfogalmazását és stílusát azok nyilvánvaló jelentésének megváltoztatása nélkül – például egy négy karakteres kifejezést két karakteres szóra cseréltek, illetve töröltek olyan mondatokat, amelyek hosszúnak, szükségtelennek és értelmetlennek tűntek. Követve ezt az elvet, megzenésítették Isten szavainak szerkesztett változatát, és az egyházban terjesztették éneklés céljából. A legtöbb ember, amilyen zavarodott volt, úgy gondolta, hogy ez Isten szavainak himnusza, de ki tudta, hogy egy ilyen részlet egyáltalán nem is Isten szava? Ez egy, az antikrisztusok által önkényesen módosított és megrövidített rész volt, amelyet összezavartak és megváltoztattak. Később, amikor ezt a himnuszt egy programhoz készítették elő, megkérdeztem, Isten szavainak melyik fejezetéből választották a himnuszt. Azt mondták Nekem, hogy egy adott fejezet első szakaszából. Megtaláltam azt a részt, összehasonlítottam az énekeskönyvben lévővel, és eléggé lesokkolt. Az énekeskönyvben lévő részlet névlegesen Isten szavainak ebből a fejezetéből kiválasztott szakasz volt, azonban a felismerhetetlenségig megváltoztatták. A beszéd hangneme eltűnt, sok fontos szót kihagytak, a beszéd tartalma rendezetlen volt, és még a szavak sorrendje is felcserélődött. Ha senki nem mondta volna el Nekem, hogy ez a rész Isten szavainak egy adott fejezetének kivonata, szerintem senki sem tudta volna beazonosítani, hogy melyik fejezetből való; egyáltalán nem egyezett az eredetivel. Ezek az emberek látszólag a kötelességüket végezték: Isten szavainak megzenésítésével, hogy mindenki énekelhesse és befogadhassa őket, Isten szavai folyamatosan vezethették és irányíthatták az embereket, és segíthettek az embereknek belépni Isten szavaiba. Milyen csodálatos tett volt ez! Az antikrisztusok azonban az istenfélő szív teljes hiánya miatt úgy kezelték Isten szavait, mintha azok hétköznapi emberek beszélgetés közben elhangzó szavai lennének, önkényesen törölve és meghamisítva azokat. Anélkül, hogy egyetlen kérdést is feltettek volna, és bárkinek a beleegyezése vagy engedélye nélkül – pláne bárkinek bárminemű felhatalmazása nélkül – teljesen megváltoztatták Isten szavait, sőt még el is hitették az emberekkel, hogy a kötelességüket végzik, hogy Isten szavait zenésítették meg. Miféle viselkedés és eljárás ez? Milyen beállítottságuk van azoknak az embereknek, akik ilyen viselkedést tanúsítanak, és ilyen eljárást alkalmaznak? Vajon azok szívében, akik ilyen eljárást alkalmaznak, akik ilyen hozzáállással bánnak Isten szavaival, valóban van bárminemű félelem abban, ahogyan Isten szavaival bánnak? Vajon becsben tartják Isten szavait? Úgy bánnak-e Isten szavaival, mint az igazsággal? Az Isten szavaihoz való tiszteletlen és nemtörődöm hozzáállásukból ítélve, nem csupán becsben nem tartják, hanem játékszerként is kezelik Isten szavait, kényük-kedvük szerint szeszélyesen megváltoztatva azokat. Az Isten szavaihoz való hozzáállásuk vajon nem Magához Istenhez való hozzáállásukat jelzi? (De igen.) Az pontosan

ugyanilyen. Isten szavai Magát Istent képviselik; Isten kifejeződései, az Ő természetének kifejeződései, valamint az Ő lényegének kinyilatkoztatása. Ha az emberek ennyire tiszteletlenek és nemtörődömök Isten szavaival szemben, akkor nyilvánvaló, hogyan bánnak Magával Istennel. Ez mindent elmond.

Az emberek látszólag követik Istent, lemondanak dolgokról, áldozatot hoznak, és nehézséget viselnek el Érte, Isten szavaihoz való hozzáállásuk azonban annyira tiszteletlen és nemtörődöm. Az antikrisztusok talán még szépen fel is díszítik „Az Ige testet ölt” című könyvet, textíliába csomagolják, és a legbiztonságosabb helyen tartják. De mit bizonyíthat ez? Megmutathatja-e, hogy becsben tartják Isten szavait, hogy istenfélő szívük van? Ezek a felszínes cselekedetek el tudják fedni tiszteletlen hozzáállásukat Isten szavai iránt? Nem tudják. Valahányszor Isten szavait olvassák, mindig azon gondolkodnak, hogy megváltoztassanak bennük néhány szót, kifejezést és árnyalatot. És vajon mennyire merészek bizonyos antikrisztusok? Ha olyasvalamit találnak Isten szavaiban, ami nem felel meg az elképzeléseiknek, vagy úgy gondolják, hogy a szóhasználat helytelen vagy nyelvtanilag hibás, vagy akár ha úgy vélik, hogy rossz egy írásjel, akkor hangosan hirdetik és eltúlozzák a dolgot, azt kívánva, hogy az egész világ tudjon egy rosszul elhelyezett írásjelről, egy helytelen szóhasználatról vagy egy látszólag észszerűtlen állításról Isten szavaiban. Gúnyos és megvető hangnemben terjesztik ezt. Úgy tűnik, hogy ezekben a pillanatokban végre megtalálják azt, amit Isten szavaiban a hibák bizonyítékának tartanak, olyan kapaszkodónak, amivel befolyást szerezhetnek, egy hiányosságnak, és végre megnyugtathatják magukat a szívükben, hogy Isten szavainak is vannak hibái, és Isten nem tökéletes. Hát nem ilyen egy antikrisztus beállítottsága? Az antikrisztusok célja, hogy hibákat és tévedéseket találjanak Isten szavaiban; ez ellenséges hozzáállás, nem pedig alávetett és elfogadó. Ha már arról beszélünk, hogy az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait, vajon az énekes csapatban történt imént említett eset tekinthető-e Isten szavai meghamisításának? (Igen.) Mondd meg Nekem, miféle ember változtatná meg Isten szavait ilyen önkényesen? Van-e benne bárminemű istenfélelem? (Nincs.) Miféle beállítottság ez? Először is, Isten szavaiként kezeli-e Isten szavait? (Nem.) Akkor miként kezeli Isten szavait? Emberi szavakként kezeli őket. Elfogadható lehet emberek tapasztalati tanúságtételének cikkelyeit megváltoztatni, ha a szavak összefüggéstelenek vagy tökéletlenek, de merészelni ugyanezt megtenni Isten szavaival, ez milyen természetre vall? Vajon ez nem istenfélő szív nélküli, szándékos és meggondolatlan cselekvés? Merészelni Isten szavait önkényesen kommentálni és megváltoztatni, megváltoztatni őket, amikor nem illenek az egyén saját nézeteihez vagy nézőpontjához – súlyos természete van ennek? (Igen.)

Ki más érintett még Isten szavainak meghamisításában? Az evangélium hirdetésének folyamata során az evangélium néhány lehetséges befogadója kapcsolatba kerül Isten szavaival, és különböző elképzeléseik vannak Isten hangneméről, stílusáról, beszédének perspektívájáról, sőt még a megfogalmazásról és a használt névmásokról

is, sok más aspektus mellett. Különböző embereknek mind különböző elképzeléseik vannak; a különböző felekezetek tagjainak eltérő az ízlése és mások az elvárásaik. Az evangéliumi csapat néhány tagja azt mondja: „Így nehéz hirdetni az evangéliumot! Isten bizonyos szavai túl kemények; úgy tűnik, mintha Isten az embereket átkozná némelyikkel. Egyáltalán nem gyengédek, hiányzik belőlük a szeretet, és mind hétköznapi nyelvezetűek. Néhány kifejezetten bizonyos etnikumokra irányul, míg mások misztériumokat tárnak fel – az emberek ezek egyikét sem találják elfogadhatónak! Ezek a szavak buktatóvá váltak az evangélium lehetséges befogadói számára, hogy elfogadják Isten új munkáját. Mit kellene tennünk?” Valaki azt mondja: „Van megoldásom. Mivel az evangélium lehetséges befogadói e szavak miatt nem tudják elfogadni Isten új munkáját, miért ne töröljük őket egyszerűen? Jelöljük meg az összes olyan szót és tartalmat, amelyet az emberek nem hajlandók elfogadni, még ha az csupán egyetlen mondat is, és távolítsuk el nyomtatáskor. Így, amikor az evangélium lehetséges befogadói olvassák, nem lesz benne olyan szó, amely sérti a büszkeségüket vagy bántja az érzéseiket, és semmi olyasmi, ami ellentmond az elképzeléseiknek. Isten minden szava helyénvaló lesz, a befogadóknak nem lesznek elképzeléseik, és képesek lesznek simán elfogadni Isten új munkáját.” Az evangéliumi csapatban néhányan valóban megtették ezt, és anélkül, hogy akár csak megkérdezték volna a Fennvalót vagy a beleegyezését kérték volna, kinyomtatták és széles körben terjesztették azokat a füzeteket, amelyek Isten e rövidített és meghamisított szavait tartalmazták. Munkájuk kényelme érdekében, hogy több embert nyerjenek meg, hogy megmutassák munkaképességüket, valamint hogy hűségesebbnek tűnjenek a kötelességükben, kiöltötték ezt a módszert, sőt még valósággá is tették azáltal, hogy könyv formájában kinyomtatták. Ez a könyv azonban teljesen különbözik „Az Ige testet ölt”-től. Ez a módszer vajon nem Isten szavainak meghamisítása? (De igen.) Vajon a legtöbb ember felfogja, hogy Isten szavainak meghamisítása az Istennek való ellenállás egyik módja? (Igen.) A legtöbb ember vajon tudatában van ennek? Ma, miután oly sokat beszélgettünk, könnyen mondhatjátok, hogy igen. Ha azonban három vagy öt évvel ezelőtt hirdettétek volna az evangéliumot, vajon tudatában lettetek volna annak, hogy Isten egyetlen szavát vagy mondatát sem szabad megváltoztatni? Ilyen istenfélő szívetek lett volna? (Nem.) Milyen összefüggésben hiányzott volna tehát ez a tudatosságotok? Vajon mertétek volna az istenfélő szív teljes hiánya miatt önkényesen meghamisítani Isten szavait? Ha valakiből teljesen hiányzik az istenfélő szív, akkor önkényesen meg meri hamisítani Isten szavait, megváltoztatva az eredeti jelentést, Isten beszédének módját, valamint Isten szavai bizonyos szakaszának kívánt hatását, törölve az e szakasz által kifejezett szándékokat, lényegét és hangsúlyt – ez mind meghamisításnak számít.

Néhány évvel ezelőtt egy véletlen találkozás alkalmával valaki az evangéliumi csapatból feltett egy kérdést: „Amikor egy bizonyos etnikai csoportnak tanúskodunk Isten új munkájáról, taszítást éreznek és nem hajlandók meghallgatni azokat a részeket, ahol Isten leleplezi őket, és elképzeléseik vannak ezekről a részekről. Így ezek a szavak

akadályá válnak számukra isten új munkájának elfogadása előtt. Azon gondolkodunk, hogy megváltoztatjuk ezeket a szavakat. Amint megváltoztak, képesek lesznek elfogadni őket, és többé nem lesznek elképzeléseik isten új munkájáról vagy isten eme megtestesüléséről.” Mit gondoltok erről a kérdésről? Ha nem lett volna ez a lehetőség, hogy találkozzunk és megvitassuk az evangelizációs munkát, talán merészkedtek volna megváltoztatni ezeket a szavakat. Képzelődéseik szerint akkor talán három, öt, tíz vagy még több ember fogadná el Isten új munkáját abból az etnikai csoportból. De ezt most félretéve, azok, akik az evangéliumot hirdetik, mindig meg akarják változtatni Isten szavait, hogy azok igazodjanak az emberi elképzelésekhez. Mindig ki akarják törölni azokat a szavakat, amelyekkel Isten leleplezi és megítéli a romlott emberiséget, amelyekkel leleplezi a romlott emberiség lényegét. Mi a természete az ilyen viselkedésnek? Vajon az efféle cselekvés istenfélő szívet tükröz? (Nem.) Véleményem szerint nem egy bizonyos etnikumhoz vagy felekezethez tartozó embereknek vannak elképzeléseik Isten szavairól; alapvetően az evangéliumot hirdető embereknek vannak elképzeléseik. Isten szavai nem elfogadhatók számukra; mélyen legbelül ellenállnak nekik és idegenkednek tőlük, nem akarják hallgatni és nem szeretik e szavakat Istentől. Azt hiszik, hogy ha ezek tényleg isten szavai, akkor szeretetteljesnek kellene lenniük, és nem szabadna olyan nyersen és nyíltan lelepleznie az embereket, mintha pofon vágnák őket. Ezért határozottan követelik, hogy ha már az evangéliumot kell hirdetniük, akkor el lehet-e távolítani ezeket a szavakat? Az evangélium hirdetése és az emberek megnyerése érdekében tehet-e Isten akár csak egyszer engedményeket, beszélhet-e tapintatosabban és tetszetősebben? Azért, hogy több ember fogadja el Isten új munkáját, hogy több embert vezessen Isten elé, megváltoztathatja-e Isten a stratégiáját és a beszédmódját, köthet-e kompromisszumot és engedhet-e a romlott emberiségnek, meghajolhat-e, bocsánatot kérhet-e és könyöröghet-e bocsánatért? Így a probléma alapvetően az evangéliumi dolgozókkal van, nem pedig bármely konkrét felekezet embereivel. Anélkül, hogy Isten szavainak egyetlen szavát vagy mondatát megváltoztatnák, és figyelembe véve, hogy Isten szavai minden emberben elképzeléseket alakíthatnak ki, még mindig sokan vannak, akik fokozatosan Isten elé járulnak és elfogadják az Ő új munkáját. Vajon az elképzeléseik megakadályozták őket abban, hogy elfogadják Isten új munkáját? Egyáltalán nem. Ha ezek a szavak, amelyeket Isten szólt, nem azok, amikre az embernek szüksége van, és nem az ember tényleges helyzetét tükrözik, akkor érthető lenne, ha az emberek nem fogadnák el Isten szavait, és Isten talán fontolóra venné, hogy megváltoztassa beszédmódját és beszédének tartalmát. Azonban minden Isten által kimondott szó és mondat az ember tényleges helyzetét tükrözi, és az ember életbe való belépésére és üdvösségére vonatkozik. Ha az embereknek elképzeléseik vannak, és nem tudják elfogadni őket, az azt bizonyítja, hogy az emberek elvetemültek, mocskosak és oly mélyen romlottak, valamint méltatlanok arra, hogy Isten elé járuljanak. Ez nem bizonyítja azt, hogy Isten szavai helytelenek, illetve azt sem, hogy nem az igazság.

Mit kellene tenni azzal, hogy a romlott emberiségnek elképzelései vannak Isten szavairól és munkájáról? Azokat, akik az evangéliumot hirdetik, már annyi éve öntözik Isten szavai, és azokat annyi éve hallgatják. Nem beszélve arról, hogy mennyi igazságot értetek meg, csak elméletileg szólva: Isten munkájának látomásai, Isten szándékai, Isten hatezer éves irányítási tervének célja, Isten munkája az ember megmentésére – hát nem értettétek meg, nem emlékeztetek és nem fogtátok fel az igazság mindezen aspektusait? Ha mindezekkel fel lennél szerelve, vajon félnél-e még attól, hogy az embereknek elképzeléseik vannak? Ha félsz, akkor tevékenyen tisztáznod kellene az evangélium lehetséges befogadóival; tanúskodj nekik Isten szándékairól, magyarázd el az igazságot világosan! Ha Isten szavainak annyi éven át tartó hallgatása után még mindig nem tudod elmagyarázni vagy tisztázni őket, akkor teljesen haszontalan vagy! Ezt a kötelességet végzed, és minden nap ezekkel a témákkal, tartalmakkal és kérdésekkel foglalkozol – miért gondolkodnál még mindig azon, hogy az evangélium hirdetésére és az emberek megnyerésére egy olyan aljas módszert használj, mint Isten szavainak meghamisítása? Kívülről ez csupán egy elhibázott cselekedetnek, egy megvetendő eszköznek, a hozzá nem értés megmutatkozásának tűnhet, de lényegében ez az antikrisztusok lényegének vitathatatlan megnyilvánulása – semmivel sem kevesebb. Isten népe az, aki kincsként őrzi Isten szavát, aki becsben tartja Isten szavát, aki féli Isten szavát, aki tisztel minden szót és mondatot, amit Isten mond, azt, ahogyan beszél, a nézőpontot, amelyből beszél, valamint azt, amit minden egyes szakaszban mond. Csak Isten ellenségei gúnyolják és vetik meg gyakran az Ő szavait. Megvetéssel tekintenek rájuk. Nem az igazságként kezelik Isten szavait, nem a Teremtő által kimondott szavakként. Mivel ilyenek, szívük mélyén gyakran arra vágnak, hogy meghamisítsák és önkényesen értelmezzék Isten szavait. Megkísérlik a maguk módszereit, gondolkodásmódját és gondolkodásuk logikáját alkalmazni Isten szavainak megváltoztatására, hogy azok megfeleljenek a romlott emberi ízlésnek, a romlott emberi nézőpontoknak, a romlott emberi gondolkodásmódnak és filozófiának, hogy végül minél több ember elismerését nyerjék el. Isten szava az Isten szava, bármely része legyen is az Isten szavainak, bárhogyan hangzik is el, és bármilyen szemszögből hangzik is el. Annak érdekében, hogy a romlott emberiség könnyebben megérthesse, jobban értékelhesse és könnyebben elnyerhesse Isten szavát, hogy megérthesse az Ő szavaiban rejlő igazságot, Isten gyakran használ emberi nyelveket, emberi módszereket, valamint olyan beszédmodot, hangnemet és verbális logikát, amely az emberek számára sokkal könnyebben felfogható, hogy elmagyarázza szándékait és elmondja az emberiségnek azt, amibe be kell lépnie. Az antikrisztusok mégis éppen ezeket a jelentéktelen módszereket, ezt a jelentéktelen hangnemet, valamint a különféle jelentéktelen szavakat használják fel arra, hogy elítéljék Istent, és tagadják, hogy az Ő szava az igazság. Nem ez a helyzet? (De igen.) Ezek az antikrisztusok gyakran használják a tudást és a híres emberek műveit, sőt a híres emberek beszédeit, előadasmódját és viselkedését is, hogy összehasonlítsák Isten szavaival. Minél többet

hasonlítgatják, annál inkább érzik Isten szavait túl sekélyesnek, túl egyszerűnek, túlságosan köznyelvinek. Így egyre inkább meg akarják változtatni Isten szavait, „ki akarják javítani” őket, és „ki akarják javítani” a hangnemet, a stílust és a nézőpontot, amelyből Isten beszél. Nem számít, hogyan beszél Isten, illetve mennyi hasznót hoznak az Ő szavai az embernek, az antikrisztusok szívükben soha nem tekintik Isten szavait az igazságnak. Nem keresik Isten szavaiban az igazságot, a gyakorlás alapelveit vagy az életbe való belépéshez vezető utat. Ehelyett Isten szavait következetesen az átvizsgálás szemszögéből, a tanulmányozás, az alapos átvizsgálás és a kutatás hozzáállásával közelítik meg. A sok átvizsgálás és kutatás után még mindig úgy érzik, hogy Isten szavai közül sokat kell megváltoztatni és módosítani. Így, attól a naptól kezdve, hogy először kerültek kapcsolatba Isten szavaival, egészen a mai napig – miután már 10, 20 vagy 30 éve hisznek – az antikrisztusok mélyen legbelül még mindig nem hiszik, hogy Isten szavaiban rejlik az élet, az igazság, a királyságra nyíló kapu vagy a mennybe vezető út, amelyről az emberek beszélnek. Nem képesek látni, és nem tudják felfedezni. Mit éreznek tehát? Csodálkoznak, hogy miért van az, hogy minél jobban hisznek, annál inkább találják Isten szavait túlságosan köznyelvinek. Csodálkoznak, miért van az, hogy minél jobban hisznek, annál kevésbé érdeklődnek Isten szavai iránt. Kezdenek kételkedni abban, hogy valóban Isten szavai-e az igazság. Ez miféle jel? Jó jel vagy rossz jel? (Rossz jel.) Az is kész csoda, hogy egészen idáig hittek Istenben! Hitükkel vakvágányra futottak, az igazságot teljesen szem elől tévesztették. Hát nem ez a hitük vége?

Észrevettétek ezt a tényt? Attól a naptól kezdve, hogy hinni kezdett Istenben, olvasni kezdte az Ő szavait, és lemondott családjáról, karrierjéről, tanulmányairól és világi kilátásairól, mindenki ugyanazon a rajtvonalon állt. A verseny során azonban néhányan észrevétlenül lemaradtak, és már nem akarták végezni a kötelességüket. Hová lettek? Néhányukat lejjebb sorolták B csoportokba, másokat hétköznapi gyülekezetekbe küldtek, egyesek pedig alig tudtak megmaradni rész munkaidős gyülekezetekben. Azok, akik nem akarják Isten házában a kötelességüket végezni, és az eltakarítás célpontjaivá válnak, akik többé már nem alkalmasak arra, hogy a kötelességüket végezzék – miért jutottak oda, ahol ma vannak? Ha az Istenhez való hozzáállásukat emberi szemmel próbálsz érzékelni, nem láthatod, mert nem tudod, mi van a szívükben. Hogy szeretik vagy gyűlölik-e Istent, hogy ellenállnak vagy alávetik-e magukat Neki, nem tudod megmondani. Hogyan határozod meg tehát egy ember beállítottság-lényegét? Egyszerű: csak nézd meg a hozzáállását Isten szavaihoz. Ennek az embercsoportnak van egy közös sajátossága az Isten szavaihoz való hozzáállásában: bármilyen helyzetben is vannak, nem érzik szükségét annak, hogy Isten szavai táplálják őket. Bármilyen nehézséggel nézzenek is szembe, nem keresik az alapelveket, illetve nem kutatják az igazságot Isten szavaiban. Ezek az emberek ritkán olvassák Isten szavait, sőt visszataszítónak is érzik, amikor valaki imádkozva olvassa Isten szavait, vagy azok megértéséről beszél. Hogyan mutatják ki az ellenszenvüket? Azt gondolják: „Már

minden mondásodat ismerem, nem szükséges elmondanod. Már olvastam korábban isten e szavait; mindent értek.” Ha mindent értenek, akkor miért takarították el őket? Miért sorolták vissza őket B csoportokba? Mi folyik itt? Az elsődleges ok az, hogy ezek az emberek alapvetően nem fogadják el Isten szavait; megvetik őket és ellenségesek velük szemben. Gyakorolhatja-e Isten szavait olyasvalaki, aki megveti őket és ellenségesen viszonyul hozzájuk? Amikor azt mondod nekik: „Ha valamilyen helyzettel szembesültél, Isten szavait kellene olvasnod!”, milyen a hozzáállásuk? Milyen konkrét reakcióik vannak? (Azt mondanák, hogy a gyakorlati problémák gyakorlati megoldásokat igényelnek; nincs szükség Isten szavainak olvasására.) Úgy gondolják, Isten szavainak olvasása egy homályos megközelítés, és a gyakorlati problémák gyakorlati megoldásokat igényelnek. Ilyen a hangneme egy antikrisztusnak. Mit értenek ez alatt? „Az embereknek megvannak a saját módszereik; mi haszna isten szavait olvasni? Szerinted isten szavai mindent meg tudnak oldani?” Azt feltételezik, hogy ha egy ember valamilyen nehézséggel szembesül, az csupán nehézség, és egyáltalán nem az illető belső állapotának vagy beállítottságának visszatükröződése. Nem látják ezt, és tényként sem ismerik el. Úgy vélik: „Az emberi nehézségek olyanok, mint egy gépezet, amelyből hiányzik egy csavar; csak tedd be a csavart, és már jó is. Miért kellene keresni isten szavait? Ez mind csak hamis spiritualitás. Soha nem tenném ezt; ez ostobaság! Szerinted isten szavai mindent megoldhatnak? Ez egyáltalán nem így megy.” Az ilyen egyértelműen olyasvalaki, aki nem fogadja el az igazságot. Ráadásul, amikor egyesek problémákkal szembesülnek, te pedig közösséget vállalsz velük, hogy segíts, felolvasva nekik Isten szavainak egy részletét, így reagálnak, miután meghallgatták: „Már megjegyeztem ezt a részt, már sokszor visszamondtam. Miért mondod nekem? Jobban értem, mint te, és hasztalan, nem oldja meg a problémámat!” Mi itt a probléma? (Nem fogadják el az igazságot.) Nem fogadják el az igazságot, és nem hajlandók elismerni saját romlottságukat, ami problémás. Nem ismerik el romlottságukat, ezért úgy gondolják, hogy Isten szavainak olvasása csak formáság, hasztalan. Gyors megoldást, csodálatos gyógymódot akarnak találni, hogy megoldják problémáikat, ennek a kérdésnek a lényege pedig az igazság elfogadásának elutasítása.

Isten szavai meghamisításának és értelmezésének e megnyilvánulására vannak-e példáitok? (A kórusalbum 20. videójának készítése során Isten utasítást adott, hogy a szentírásokat egyenként sorolják fel a képernyőn. Akkoriban néhány testvér túl hosszúnak találta a szentírásokat, és kitörölt néhány mondatot. Később Isten észrevette ezt a problémát, és elég szigorúan boncolgatta, mondván, hogy ez Isten szavainak káromlása.) Ami Isten eredeti, a Bibliában rögzített szavait illeti, azok Isten szavai, és az embereknek nem szabad megváltoztatniuk őket, és ugyanez vonatkozik egyes próféták prófeciáira is; ezek szintén Isten szavai, Istentől ihletettek, és szintén nem szabad megváltoztatni őket. Meglátásom szerint, bár ezek a szavak nem az eredeti nyelven vannak, hanem fordítások, a lefordított szöveg jelentése sokévnyi átdolgozás után is jórészt pontos maradt. Ezt fel kellene ismerned. Ezért, ha szokásos közösségvállalás

során használják, nem szükséges teljes terjedelmükben elmondani ezeket a szavakat; a lényeg átadható. A valós tényeket azonban nem szabad megváltoztatni. Idézés esetén az eredeti teljes mondatokat kell kiemelni. Hogyan hangzik ez az alapelv? (Jól.) Miért így kell csinálni? Egyesek azt mondják: „Ez már mind a múlté, muszáj ennyire komolyan vennünk?” Nem, ez egy hozzáállásról, egy gondolkodásmódról szól. Akár a múltban, akár a jelenben, akár a jövőben, Isten szavai azok Isten szavai, és nem szabad egyenlővé tenni őket az emberi szavakkal. Az embereknek szigorú hozzáállással kell kezelniük Isten szavait. Miután a Biblia eredeti szövegét különböző nyelvekre fordították, előfordulhat, hogy egyes jelentések nem felelnek meg pontosan az eredetinek, illetve eltérések lehetnek ugyanazon mondat fordítása és az eredeti szöveg között. A fordítók hozzátehetik: „megjegyzés: ez és ez”, illetve zárójelben: „vagy ekként is fordítják...” Szerintetek azok az emberek, akik a Biblia eredeti szövegeit fordították, mind istenhívők voltak? (Nem feltétlenül.) Biztosan nem olyan emberek voltak, akik félték Istent és kerülték a rosszat – akkor miért tudták ilyen precízen ellátni ezt a feladatot? A nem hívők ezt professzionalizmusnak hívják, az Istenben hívőknek azonban istenfélő szívnek kellene nevezniük. Ha még ennyire sem rendelkezel istenfélő szívvel, akkor vajon hiszel még Istenben?

Odaadóan kell viszonyulnotok Isten szavaihoz, és amikor összegyűltök és beszélgettek Isten szavairól, miután elolvastátok őket, beépíthetitek személyes megtapasztalásaitokat, miközben a saját tudásotokról beszéltek, valamint arról, amit ezekből a tapasztalatokból tanultatok. Nem szabad azonban Isten szavait saját személyes műveidként kezelned, és nem értelmezheted őket tetszés szerint. Isten szavai nem igénylik, hogy elmagyarázd őket, és nem is tudnád világosan vagy érthetően elmagyarázni őket. Elegendő, ha rendelkezel némi kisebb megvilágosítással, megvilágítással vagy tapasztalattal, de az igazságot megpróbálni elmagyarázni, vagy a magyarázatodat felhasználni arra, hogy az emberek megértsék Isten szándékait, lehetetlen lenne. Ez helytelen módja a dolgok végrehajtásának. Egyesek például azt olvassák Isten szavaiban, hogy Isten szereti a becsületes embereket. Isten egyszer azt mondta az embernek: „ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van” (Máté 5:37). Isten szavai ma is arra szólítják fel az embereket, hogy legyenek becsületesek. Mi legyen tehát a helyes hozzáállás, amit Isten szavaival és követelményeivel szemben tanúsítani kell? Keressétek meg Isten szavaiban: Isten azt mondta: „ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem”. Akkor pontosan hogyan viselkednek azok, akik becsületesek Isten szemében? Hogyan beszélnek a becsületes emberek, hogyan cselekszenek, hogyan közelítik meg a kötelességüket, és hogyan működjenek harmonikusan együtt másokkal? Az embereknek keresniük kell Isten szavait ezekért az alapelvekért és gyakorlási utakért, és azokká a becsületes emberekké kell válniuk, akiket Ő megkövetel. Ez a helyes hozzáállás, az a hozzáállás, amellyel az igazságot keresőknek rendelkezniük kellene. Hogyan viselkednek tehát azok, akik nem keresik, illetve nem szeretik az igazságot, és akiknek szíve nem féli Istent és az Ő szavait? Isten

szavainak olvasása után ezt gondolják: „Isten megköveteli, hogy az emberek becsületesek legyenek; ez az, amit korábban az úr Jézus mondott. Ma isten újra elmondja, hogy az emberek legyenek becsületesek. Értem már – a becsületes emberek nem egyszerűen azok, akik jámbor emberek? Nem úgy van hát, ahogy az emberek mondják, miszerint a jámbor emberek mindig győzedelmeskednek, a jóknak békés az életük, és bűn becsapni azokat, akik jámborak? Nézzétek, isten orvosolja a jámbor emberek által elszenvedett igazságtalanságokat.” Vajon ezek a szavak az igazság? Ezek olyan igazságalapelvek, amelyeket Isten szavaiból határoztak meg? (Nem.) Akkor hát mik ezek a szavak? Lehetne eretnokségeknek és téveszméknek nevezni őket? (Lehetne.) Akiknek nincs lelki megértésük és nem szeretik az igazságot, mindig összekapcsolják Isten szavait azzal, amit az emberiség körében kellemes hangzásúnak és helyesnek vélnek. Vajon ez nem Isten szavai értékének leminősítése? Vajon ez nem annyit tesz, hogy az igazságot egyfajta, az emberiség körében használt szlogenként írják le, egy érvelésként arról, hogy hogyan kell viselkedni? Isten arra szólítja fel az embereket, hogy legyenek becsületesek, ám ezek az emberek nem veszik figyelembe, hogyan viselkednek azok, akik becsületesek, hogyan kell becsületesnek lenni, valamint mik a becsületesség szabályai, és szégyentelenül kijelentik, hogy Isten azt kéri, az emberek jámborak legyenek, és a jámborak, a semmirekellők és a bolondok mind becsületesek. Nem félremagyarázása ez Isten szavainak? Félremagyarázzák Isten szavait, mégis nagyon okosnak gondolják magukat, ugyanakkor úgy vélik, hogy Isten szavai nem többek ennél: „Az igazság nem is olyan mély; nem csupán annyi, hogy jámbor emberek legyünk? Jámbor embernek lenni meglehetősen egyszerű: ne lopj, ne szidd az embereket és ne üss meg másokat. »Légy kíméletes, ahol csak lehet: a kivégzéstől csak a fejek hullanak.« Légy kíméletes másokkal mindenben, légy szigorú magaddal és toleráns másokkal szemben, légy jó ember, és a jóknak békés az életük.” Sokat mondanak, de egyik sem igazodik az igazsághoz; ezek semmi mások, csak eretnokségek és téveszmék. Úgy tűnik, kapcsolódnak valamelyest Isten szavaihoz, úgy tűnik, van némi kapcsolatuk velük, de miután az ember átgondolja és felismeri a dolgot, rájön, hogy ezek nem mások, mint félrevezető kijelentések, nem mások, mint téveszmék, amelyek megzavarják az emberek gondolatait. Például Isten azt mondja, hogy az Ő lényegében szeretet van, hogy Ő szereti az embert. Isten ember iránti szeretete az emberek számára azokban a dolgokban mutatkozik meg, amiket mond, az emberrel való bánásmódjában, az emberek megmentéséért tett gondos szándékában, valamint abban a számtalan aspektusban, ahogyan az emberben munkálkodik; ugyanakkor, miközben megmutatja az ember megmentését, Isten szándékai, valamint az Ő módszerei az ember megmentésére szintén nyilvánvalóvá válnak, hogy az emberek megismerhessék Isten szeretetét. Mit gondolnak azok az emberek, akiknek nincs lelki megértésük? „Isten olyan isten, aki szereti az embert, isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon. Isten azt mondta, hogy a hazatért tékozló fiú többet ér az aranyból.” Ezt mondta Isten? Ezek Isten eredeti szavai? (Nem.) Mi mást

mondanak még? „Egy élet megmentése többet ér, mint egy hétszintes pagoda építése” és „a Buddha jóindulatú”. Hát nem állítják feje tetejére a dolgokat? Egyértelmű, hogy csak megjátsszák, hogy lelki emberek, hogy értik Isten szavait és szeretik az igazságot; nyilvánvalóan kívülállók, laikusok és lelki megértés nélküli bolondok. Sok ilyen emberrel találkoztam már – hirtelenkedő emberek, merészek a beszédben, de agyatlanok, gondolataik és az elméjükben felmerülő dolgok nem mások, mint eretnokségek, téveszmék és hamisítványok. Akiknek a legnagyobb hatalmuk van mások félrevezetésére, és akik gyakran képesek ezeket az eretnokségeket, téveszméket, valamint néhány látszólag józan teológiai érvet mások félrevezetésére használni, arra kényszerítve őket, hogy engedelmeskedjenek, és azt gyakorolják, amit ők mondanak – ezek az emberek antikrisztusok. Látszólag nagyon lelki embernek tűnnek, mások előtt gyakran idéznek részleteket Isten szavaiból, és miután befejezték azok önkényes értelmezését, szabadjára engednek néhány eretnokséget és téveszmét. Minden gyülekezetben találhatók ilyen emberek. Isten szavainak idézése és a velük való közösségvállalás zászlaja alatt segítik és vezetik az embereket, de valójában nem azt csepegtetik az emberekbe, amit Isten szavai követelnek az embertől, és nem is az Isten szavaiban rejlő igazságalapelveket, hanem inkább olyan eretnokségeket és téveszméket, amelyeket Isten szavai alapján dolgoznak ki, értelmeznek és képzelnek el. Ezáltal az emberek eltávolodnak Isten szavaitól, és helyettük ezeknek engedelmeskednek, zavarokat okozva és félrevezetve az embereket. Például vannak, akik azt mondják: „Hatezer éves irányítási tervének munkája során Isten megtapasztalta az egész emberiség elhagyatottságát és ellenállását; Isten az Isten, és az Ő szíve határtalan! Ahogy az emberek mondják: »Egy miniszterelnök szíve elég nagy ahhoz, hogy hajózni lehessen benne«, és »a bosszú hidegen találva a legédesebb«. Milyen nagylelkű Isten!” Látszólag úgy tűnik, Istenről tesznek tanúságot, valamint arról, mi van Istennek és mi Ő az emberek számára, de milyen üzenetet közvetítenek valójában? Vajon ez az igazság? Vajon ez tényleg Isten lényege? (Nem.) Ki mellett tesznek tanúságot? A miniszterelnök mellett tesznek tanúságot. Egy miniszterelnökhöz hasonlítják Istent, egy úriemberhez – hát nem istenkáromlás ez? Isten szavaiban találhatók-e ilyen szavak? (Nem.) Akkor honnan erednek ezek a szavak? A Sátántól. Az antikrisztusok nemcsak hogy nem tesznek tanúságot Isten mellett, hanem a tényeket is elferdítik és káromolják Istent, gyakran félrevezetik azokat, akiknek nincs alapjuk, akiknek nincs igazi hitük Istenben, és akik képtelenek az igazság megértésére. Ezeknek az embereknek csekély az érettsége, nincs alapjuk, és nem képesek felfogni az igazságot, így ezek az eretnokségek és téveszmék félrevezetik őket. Az antikrisztusok az eretnokségeket és téveszméket szellemi mondásokként kezelik, és az egyik dolog, amit Isten szeretetéről mondanak, a következő: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon.” Amikor arról beszélnek, hogy mit követel meg Isten az embertől, egy másik mondásuk: „A jóknak békés az életük.” Arról pedig, hogy Isten nem emlékszik meg az emberek vétkeiről, és lehetőséget hagy nekik a megtérésre, ezt mondják: „Légy kíméletes, ahol csak lehet: a

kivégzéstől csak a fejek hullanak.” Találhatók ilyen szavak Isten szavaiban? (Nem.) Miért leszek annyira dühös, amint meghallom ezeket a szavakat? Miért zavarnak Engem ennyire? Miért leszek ennyire feldúlt? Hány éve olvassák már ezek az emberek Isten szavait? Nehéz felfogásúak, vagy elment az eszük? Isten szavaiban hol tesznek említést ilyen dolgokról? Mikor követelte meg Isten, hogy az emberek jámborak legyenek? Mikor követelte Isten, hogy az emberek ehhez a mondáshoz tartsák magukat: „Légy kíméletes, ahol csak lehet: a kivégzéstől csak a fejek hullanak”? Ez az, amit Isten tesz? Ezekben az általuk támogatott eretnokségekben és téveszmékben hol található bármilyen kapcsolat azzal, amit Isten az emberiségtől követel, az Ő szándékaival és az igazság alapelveivel? Ezek teljesen függetlenek egymástól. Például Isten megengedi az embereknek, hogy célkitűzésük, elhatározásuk és törekvéseik legyenek, az antikrisztusok azonban ezt mondják: „Isten arra bátorít minket, hogy legyenek törekvéseink. Van egy mondás, amely jól közvetíti ezt: »az a katona, aki nem akar tábornok lenni, nem jó katona«.” Ez a mondás egyfajta társadalmi irányzat, társadalmi nézet – vajon helyénvaló ezt Isten házában használni? Hasznos-e? (Nem.) Isten szavai közül melyiknek felel meg ez a kijelentés? Kapcsolódik-e Isten szavaihoz? (Nem.) Akkor miért mondják ezt az antikrisztusok? Céljuk azzal, hogy ezt mondják, hogy mélyen éreztessék az emberekkel, hogy ők nagyon lelki emberek, hogy van megértésük és megvilágosodásuk Isten szavaiból, hogy rendelkeznek az igazság felfogásának képességével, és nem tudatlan közemberek. De vajon elérik ezzel az elvárt céljukat? E szavak hallatán elismerést vagy irtózást éreztek a szívetekben? (Irtózást.) Milyen módon vált ki irtózást bennetek? (Az antikrisztusok összekötik a Sátán téveszméit Isten szavaival, és félremagyarázzák őket. Minden kimondott szavukból hiányzik a lelki megértés.) Az antikrisztusok kizárólag olyan szavakat mondanak, amelyek a lelki megértés hiányát tükrözik, és amelyek hallatán az emberek undort és idegenkedést éreznek. Nyilvánvalóan nem értik Isten szavait, nem tudják felfogni őket, és hiányzik belőlük az Isten szavainak felfogására való képesség és készség, mégis színlelik, hogy értik, és szégyentelenül magyarázzák őket másoknak, jelentéktelen és dilettáns szavakat szólnak, amelyek undort keltenek az emberekben, nem nyújtanak épülést, hanem inkább felzaklatják az emberek gondolatait. Ez igazán gyűlöletes! Mit kellene tennetek, ha ilyen emberekkel találkoztok? (Boncolgatnunk kell mondanivalójuk megtévesztő részeit.) Hogyan kellene nekikezdenetek? Valójában ez igen egyszerű. Azt mondod nekik: „A felfogásod Isten szavairól, miután elolvastad őket, nekem nem tűnik túl soknak.” Erre így felelnek: „Én nem így gondolom, úgy érzem, hogy jó.” Te azt mondod: „Szerinted mindenképpen jó, tehát az érvelésed szerint ez azt jelenti, hogy Isten szavai egyenértékűek az emberi eretnokségekkel és téveszmékkel? Ha egyetértesz ezekkel az eretnokségekkel és téveszmékkel, akkor miért olvasod egyáltalán Isten szavait? Nincs szükséged arra, hogy olvasd őket. Most már súlyos ez a problémád – úgy kezeled Isten szavait, mint az elvetemült emberiség világi ügyekre vonatkozó filozófiáját, mint az elvetemült emberiség módszereit a dolgok kezelésére, és mint az elvetemült emberiség nézeteit. Szerinted a becsületes emberek, akikről Isten

beszél, ugyanolyanok, mint a jámbor emberek, a kötöznivaló bolondok és az együgyűek. Isten minden kimondott szavát emberi kifejezésekkel értelmezed, egyenlővé téve őket az elvetemült emberiség által összefoglalt téveszmékkel és mondásokkal. Akkor tehát burkoltan arra célszól, hogy Isten szavai emberi szavak, emberi nyelvezet, emberi eretnkségek és téveszmék? Azzal, hogy Isten szavait így értelmezed, nem fogod fel őket; káromlod őket és káromlod Istent.” Mindannyian képesek lennétek világosan elmondani ezeket a szavakat? Ha Isten szavai azt jelentik, amit az antikrisztusok mondanak, akkor miért ne mondaná ki Isten közvetlenül ezeket a szavakat? Amikor Isten azt mondja az embereknek, hogy legyenek becsületesek, miért nem mondja nekik egyszerűen azt, hogy legyenek jámbor és jó emberek, és miért nem áll meg itt? Csupán szóhasználatbeli különbségről van szó? (Nem.) Isten szavai az igazság, bennük pedig gyakorlási út rejlik az emberek számára. Ha az emberek Isten szavai szerint cselekszenek és élnek, akkor olyan emberekké válhatnak, akik félik Istent és kerülnek a rosszat, olyan emberekké, akik igazodnak Isten szándékaihoz. Mindeközben, ha valaki aszerint cselekszik és él, amit az emberek mondanak, akkor teljesen összezavarodottá, egyenesen élő Sátánná válik. Felismeritek ezt? Mi lenne az eredmény, ha aszerint cselekednétek és gyakorolnátok, amit Isten becsületes embernek mondott? És akkor mi lenne az eredmény, ha aszerint cselekednétek és élnétek, amit az emberek jó vagy jámbor embernek neveznek? Vajon nem lennének mások az eredmények? (De igen.) Mi tehát az eredménye annak, ha valaki becsületes emberként él? (Normális emberi mivolttal rendelkezik, képes Istent imádni, nevén nevezni a dolgokat, és képes őszinte és nyílt lenni Istennel. Ha valaki úgy viselkedik, ahogyan az emberek által jámbornak vagy jónak meghatározott ember, akkor egyre ravaszabbá válik, az álcázásban pedig egyre ügyesebbé, csak kellemes szavakat mond, a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiája szerint él, és élő Sátánná válik.) Látod, hogy van különbség, ugye? Ha valaki aszerint cselekszik és él, amit Isten becsületes embernek nevez, akkor szíve egyre tisztábbá válik; szíve képes megnyílni Isten előtt, és képes odaadni szívét Istennek álcázás, csalás vagy hamisítás nélkül. A szíve nem rejtőzik el Isten elől, hanem egyszerűen nyitva van Előtte; amit belül gondol, az kifelé is feltárul és megéli azt, és ami kifelé feltárul, és amit megél, az összhangban van azzal, ami belül van. Ez az, amit Isten akar; ez az igazság. Másrészt, mik a viselkedés és a gyakorlás alapelvei azok számára, akiket az emberek jámbornak vagy jónak neveznek? Valójában az egész csak látszat. Nem mondják ki könnyen, amit gondolnak, és nem is engedik, hogy mások lássák. Nem sértik meg elhamarkodottan mások önbecsülését vagy érdekeit, de az, hogy nem ártanak másoknak, egyben az önfenntartásukat is szolgálja. Belül óvatosak, kifelé pedig álcázzák magukat, különösen odaadónak, toleránsnak, türelmesnek és együttérzőnek tűnnek. Senki sem láthatja azonban, hogy belül mit gondolnak; romlottság, ellenállás és lázadás van bennük, de mások ezt nem láthatják. Kifelé megjátsszák magukat, hogy különösen építőnek, nyájasnak és kedvesnek tűnjenek. Nem számítt, mennyi rosszat tesznek, illetve belül mennyire lázadóak vagy elvetemültek, ezt senki sem veszi észre. Látszólag

ők is hajlandók segíteni másokon és adakozni a rászorulóknak, mindig készek válaszolni, mint egy valóságos élő Lej Feng. Állandóan mosolyognak, és másoknak mindig a legjobb oldalukat mutatják, és nem számít, hogy titokban mennyi könnyet hullajtottak, mások előtt mindig mosoly ül az arcukon, az emberek pedig úgy érzik ezáltal, hogy épülnek. Hát nem az ilyet nevezik az emberek jó embernek? Ha összehasonlítjuk ezt a jó embert egy becsületes emberrel, melyikük a pozitív? Melyikük rendelkezik az igazságvalósággal? (A becsületes ember.) A becsületes emberek birtokolják az igazságvalóságot, Isten szereti őket, és megfelelnek Isten elvárásainak, ahogyan azt Ő megköveteli, míg a jó és jámbor emberek nem; ők pontosan azok az emberek, akiket Isten elítél és visszautasít. Amikor az antikrisztusok önkényesen úgy értelmezik az Isten által megkövetelt becsületes embereket, hogy azok csupán jó vagy jámbor emberek, vajon ez nem egyfajta észrevétlen elítélése annak, amit Isten mondott? Nem Isten szavainak káromlása? Nem az igazság káromlása? Ez nyilvánvaló tény. Az antikrisztusok nem értik Isten szavait, azt pedig, hogy mi az igazság, még kevésbé, mégis hibás érvekhez folyamodnak, és vakon alkalmazzák saját értelmezéseiket, megértést színélve, amikor fogalmuk sincs, tetszés szerint vadul félremagyarázzák Isten szavait, és félrevezetnek és megzavarnak másokat. Ti cselekednétek így? Színleli Isten szavainak megértését, amikor nyilvánvalóan nem érti, valamint saját szó szerinti értelmezésére alapozva saját szókincsét, kifejezéseit és nézőpontjait használva értelmezi és korlátozza Isten szavait – ilyen egy antikrisztus beállítottsága.

Mi a lényegi különbség Isten és az ember szavai, valamint az igazság és a doktrína között? Isten szavai arra készítetik az embereket, hogy növekedjenek józan észben és lelkiismeretben, hogy alapelvekkel cselekedjenek, valamint hogy egyre inkább a pozitív dolgok valósága birtokolja azt, amit megélnék. Ezzel szemben az ember szavai látszólag tökéletesen illeszkedhetnek az emberek ízléséhez és elképzeléseihez, ám azok nem az igazság, tele vannak kelepccékkel, kísértéssel, eretnkségekkel és téveszmékkel, és így, ha az emberek e szavak szerint cselekszenek, akkor az, amit megélnék, egyre inkább eltávolodik Istentől és Isten követelményeitől. Ami még súlyosabb, az emberek életmódja egyre gonoszabbá és a Sátánhoz hasonlóbbá válik. Amikor az emberek teljesen az emberi eretnkségek és téveszmék szerint élnek és cselekszenek, amikor teljes mértékben magukévá teszik ezeket az érveket, akkor úgy élnek, mint a Sátán. Az pedig, hogy Sátánként élnek, vajon nem azt jelenti, hogy ők maguk is Sátánok? (De igen.) Így tehát „sikeresen” élő Sátánokká váltak. Egyesek azt mondják: „Nem hiszem el. Én csupán jámbor ember akarok lenni, akit mások kedvelnek. Olyasvalaki akarok lenni, akit a legtöbb ember jónak tart, és akkor majd meglátom, hogy isten örömét leli-e bennem vagy sem.” Ha nem hiszed el, amit Isten mond, menj és nézd meg – lásd meg, hogy vajon Isten szavai az igazság, vagy az emberek elképzelései az igazság. Ez a lényegi különbség Isten szavai, és az ember szavai között. Ez a lényegi különbség az igazság, valamint az eretnkségek és téveszmék között. Mindegy, hogy az ember eretnkségei és téveszméi látszólag mennyire illeszkednek az emberek ízléséhez, azok

soha nem válhatnak az életükké. Eközben, bármennyire egyszerűnek, bármennyire köznyelvinek tűnnek is Isten szavai, bármennyire ellentétesek is az emberek elképzeléseivel, azok lényege az igazság, és ha az, amit az emberek tesznek és megélnék, összhangban van Isten szavainak alapelveivel, akkor végül egy nap valódi, megfelelő színvonalú teremtettesté válnak, és képesek lesznek félni Istent és kerülni a rosszat. Ezzel szemben, ha az emberek nem gyakorolnak Isten szavai szerint, és nem Isten követelményei szerint cselekszenek, akkor nem válhatnak megfelelő színvonalú teremtettesté. A cselekedeteiket és az általuk járt utat Isten kizárólag visszautasítani fogja; ez tény. E közlés révén van-e új megértések vagy fogalmatok Isten szavairól? Mik Isten szavai? Az igazság, az út és az élet – ebben semmi hamisság nincs. Csupán az antikrisztusok – azok, akik eredendően idegenkednek a pozitív dolgoktól és gyűlölik azokat – kezelik megvetéssel Isten szavait, nem tekintik Isten szavait az igazságnak, és tagadják a tényt, miszerint Isten szavai az igazság, az út és az élet. Isten szavait soha nem fogják életükként elfogadni; ők egy megmenthetetlen embercsoport. Egy ilyen közlés után egyesek megértik, hogy ezek a megnyilvánulások egyenlők Isten szavainak meghamisításával és önkényes értelmezésével, amelyek az antikrisztusok megnyilvánulásai. Mondanátok azt, hogy ez magában foglalja azokat is, akik Isten szavait szerkesztik? (Igen.) Valóban? Mit jelent a meghamisítás? (Valaminek az önkényes törlését vagy hozzáadását jelenti, megváltoztatva Isten szavainak eredeti jelentését. Ez a meghamisítás. Ha az Ő szavait az alapelvek szerint szerkesztik, akkor az nem meghamisítás.) Így van, ezt kell megértenetek. Ezzel a megértéssel nem lesznek aggályaitok, amikor Isten szavait szerkesztitek, ugye? Most már képesek vagytok helyesen érteni az alapelveket? Amikor szerkesztésre kérnek, az nem felkérés a meghamisításra. Olyanok is vannak, akik fordítási munkát végeznek – ezeket az embereket arra kérik, hogy közvetlenül fordítsák le Isten szavait, valamint fordítsák le Isten szavainak eredeti jelentését és Isten saját szavait egy másik nyelvre, és nem arra, hogy fordítás során értelmezzék Isten szavait. Nem vagy alkalmas az értelmezésre, és erre figyelned kell, valamint óvatosnak kell lenned ezzel kapcsolatban. Az alapelvek helyes felfogása, megérteni, hogy mi minősül meghamisításnak és mi nem – fogd fel helyesen ezeket az alapelveket, és nehéz lesz ilyen hibákat elkövetned. Ha nem érted ezeket az alapelveket, és szerkesztés során mindig hozzá akarsz tenni vagy módosítani akarod a jelentést, ha mindig úgy érzed, hogy ahogyan Isten ezt mondja, az nem túl ideális, vagy ahogyan azt mondja, az helytelennek tűnik, és úgy gondolod, hogy ezt egy bizonyos módon kellene mondani, akkor az ilyen gondolatok hajlamossá tesznek majd arra, hogy elkövesd a meghamisítás hibáját. Ami pedig a fordítókat illeti, akik ezt mondják: „Tudom, mit jelent Isten szavainak ez a mondata, ezért ennek a jelentésnek az alapján fogok fordítani. Ha egyszer le van fordítva, vajon nem fogja megérteni az olvasó, és kész? Nem lesz szüksége keresésre vagy imádkozva olvasásra; közvetlenül kap megvilágosodást és világosságot” – hát nem hiba ez? Ez megszegi az alapelveket; ez Isten szavainak önkényes értelmezése. Összefoglalva, soha ne kezeld úgy Isten

szavait, ahogy az emberi szavakat kezelnéd, mint egy regényt, egy híres ember írásait, vagy mint olyasvalamit, ami tudományos vitával kapcsolatos. Amellett, hogy nem szabad meghamisítani vagy önkényesen értelmezni őket, az embernek a keresés, az elfogadás és az alávetettség hozzáállásával kell közelítenie Isten szavaihoz, amikor eszi, issza és imádkozva olvassa őket. Az ember csak így láthatja meg az igazságot, értheti meg Isten szándékait, találhatja meg a gyakorláshoz vezető utat Isten szavaiban, és oldhatja fel romlott beállítottságait, valamint így oldhatja meg a különböző nehézségeket, amelyekkel a kötelességvégzése közben és az életben találkozik. Ennek az eredménynek az elérése azt bizonyítja, hogy hozzáállásod Isten szavaihoz helyes. Közösségünk annak első megnyilvánulásáról, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait – önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait – ezen a ponton zárul.

B. Az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amikor azok nincsenek összhangban az elképzeléseikkel

A második megnyilvánulás az, hogy az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amikor azok nincsenek összhangban az elképzeléseikkel. Isten a kezdetektől egészen mostanáig sok szót szolt munkálkodása során. E szavak hatóköre széles, tartalmuk pedig gazdag, beleértve az emberek szándékaira, nézeteire, valamint Istennek tett szolgálatukra vonatkozó aspektusokat is. Természetesen még több az emberek romlott beállítottságaira vonatkozik, egy még nagyobb rész pedig Isten szándékaira és Isten emberiséggel szemben támasztott követelményeire. E szavak között Isten beszédmodok széles skáláját alkalmazta. E különféle beszédmodokon belül a beszéd bizonyos hangnemei először viszonylag közel állnak az emberekhez, ezt az emberiség megítélése, leleplezése, valamint az emberiség meghódítása követi, majd fokozatosan az igazság különböző aspektusainak elmondása az embereknek. E szavak tartalma sokrétű, de bármily rengeteg is, ez minden, amire a romlott emberiségnek szüksége van. A legkülönlegesebb tartalom egy kis részétől eltekintve, e szavak többsége az emberi nyelv mintáinak megfelelően szól, olyan hangnemben, olyan megfogalmazással és olyan nyelvi logikával, amelyet az emberek mindannyian el tudnak fogadni. Röviden, a nyelv és beszéd e formáinak stílusai és módszerei mind megszokottak és nagyon könnyen érthetőek. Amíg valakinek normálisak a gondolatai, normális elméje és józan esze van, addig megértheti Isten e szavait. Ebből az következik, hogy amennyiben valakinek normálisak a gondolatai, e szavak elolvasása után megtalálhatja a gyakorlás útját, megismerheti önmagát, megértheti Isten szándékait, és megtalálhatja a gyakorlás alapelveit. Amennyiben az emberek rendelkeznek szívvel és normális gondolatokkal, Isten e szavai segítségükre lehetnek, és átvezethetik őket az élet különböző nehézségein, valamint azt is lehetővé tehetik az emberek számára, hogy megértsék saját romlott beállítottságaikat. A legtöbb tartalom Isten szavaiban ilyen, van azonban egy olyan rész, amely az isteni nézőpontból, a Lélek nézőpontjából szólal meg. A tartalomnak ez a része nagyon különleges. Az egész emberiség szemében az Ő szavainak ez a része nagyon

mély és nehezen érthető. Misztériumnak tűnik, és egyben olyan, mint egy prófécia. Az emberek minden mondatban, minden szakaszban és a beszéd minden fejezetében nagyon nehezen látják tisztán, hogy mit ért alatta Isten, nehéz megtalálniuk az összefüggést Isten szavai és Isten emberrel szemben támasztott követelményei között, valamint az emberek által keresett igazságalapelveket is. Tehát mely részei ezek az Ő szavainak? Ezek az „Isten szavai az egész világegyetemhez”, és annak függelékei. Az Ő szavaiból ez a rész nagyon nehezen érthető az emberek számára. Először is tegyük félre annak kérdését, hogy miért mondja Isten ezt az emberek számára nehezen érthető részt, és inkább beszéljünk arról, hogy a témának, amelyről beszélgetni fogunk – az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amikor azok nincsenek összhangban az elképzeléseikkel – melyik része kapcsolódik az általam említett részhez. Ami Isten legtöbb hétköznapi, könnyen érthető és összetett, ám egyszerűen kifejezett szavát, valamint Isten embereknek szóló figyelmeztetéseit, emlékeztetőit, az embereknek szóló intéseit és vigasztaló szavait, az embereknek szóló leleplező és ítélő szavait, továbbá az emberekhez intézett gondviselő és útmutató szavait illeti: azok számára, akik egyáltalán nem törekszenek az igazságra, akik istenítették az „Isten” szót, és inkább egy homályos istenben hisznek, e szavak nem tűnnek Isten szavainak. Túlságosan átlagosnak, túlságosan egyenesnek találják őket – csupán egyszerű beszédnek. Szerintük minden fejezet túl hosszú. Nem akarják olvasni ezeket a szavakat. Úgy gondolják, hogy a szavakból hiányzik a mélység és a misztérium, és ezért nem érdemes elolvasni őket. Ezért meglátásuk szerint e szavak nem Isten szavai. Ezt azért mondják, mert e szavak tartalma, hangzása és stílusa nem felel meg az ízlésüknek. Milyen tehát az ízlésük? Mélyreható szövegeket akarnak olvasni, olyan szavakat, amelyek felfoghatatlanok maradnak, bárhogyan is olvassák őket az emberek, olyanok, mint egy megfejthetetlen kötet a mennyből; ilyeneket akarnak olvasni. Az antikrisztusok megvetik azokat az Isten által adott szavakat, amelyek az emberi ízlésnek megfelelő módon, hangnemben és stílusban szólnak. Tele vannak elképzelésekkel, megvetéssel és gúnnyal e szavakkal szemben. Ezért ezek az emberek nem olvassák, nem nézik, és nem hallgatják meg ezeket az átlagos, könnyen érthető szavakat, amelyek életet adhatnak az embereknek. Szívükben ellenségesek e szavakkal szemben, viszolyognak tőlük, és nem hajlandók elfogadni őket. Miért tudják elutasítani, visszautasítani ezeket a szavakat és miért tudnak ellenségesnek lenni velük szemben? Egy ok biztos: úgy hiszik, hogy ezek a szavak a hús-vér testet öltött Isten szemszögéből szólnak, ezért emberi szavaknak tekintik e szavakat. Mi az emberi szavak fogalma? Az antikrisztusok nézete szerint csakis Isten szavai, csakis a mennyei szentírások méltók arra, hogy elolvassák őket. Csak a mélyreható, kifürkészhetetlen és misztikus szavak érdemlik meg, hogy elolvassák őket. Ezek az átlagos és könnyen érthető emberi szövegek nem érdemesek arra, hogy elolvassák őket, nem tudják megragadni „éleslátó” szemüket, és megvetik őket. Egyáltalán nem olvassák ezeket a szavakat, a bennük rejlő igazságot meg pláne nem fogadják el.

Nézz körül, és lásd meg, hogy ki nem olvassa Isten szavait; ki az, aki feláll és távozik, amikor valaki beszél Isten szavairól; ki az, aki Isten szavainak felolvasása vagy az igazságról való közlés hallatán ásítózik, nyújtózkodik, fészkelődik, türelmetlenkedik, és ürügyeket keres a távozásra, vagy félbeszakít, és más témára tereli a szót – az ilyen emberek veszélyben vannak. Beszélhetsz teológiáról, bármilyen téveszméről vagy bármilyen emberi nézőpontról, és ők türelmesen végig fogják ülni azt. De abban a pillanatban, amikor elkezded prédikálni, imádkozva olvasni vagy beszélni Isten szavairól, illetve elkezded felmagasztalni Isten szavait, azonnal megváltoznak: abnormális viselkedést, démoni viselkedést tárnak fel. Amikor Isten szavait hallják olvasni, nyugtalanná és bosszússá válnak, abban a pillanatban pedig, amikor meghallják, hogy valaki az igazságról beszél, konfrontatívvá válnak, felállnak és elsétálnak. Mi ennek a természete? Milyen beállítottság ez? Ilyenek az antikrisztusok. Egyesek talán azt mondják: „Hogyan nevezheted őket antikrisztusoknak? Talán új hívők, akikben még nem alakult ki érdeklődés Isten szavai iránt, vagy még nem ízlelték meg Isten szavainak édes voltát. Nem tartod lehetségesnek, hogy az új hívők csekély érettségűek lehetnek?” Ha ők csekély érettségű új hívők, akiket nem érdekelnek Isten szavai, akkor miért nem taszítja őket, amikor más dolgokról beszélsz? Ha a nagy katasztrófákról, az emberiség jövőjéről, misztériumokról vagy a Jelenések könyvéről beszélsz, nézd meg, hogy képesek-e nyugodtan ülni. Ilyenkor másképp viselkednek. Az antikrisztusok, természetlénységüket tekintve, ellenségesek az igazsággal szemben. Hogyan tárul fel ez az igazsággal szemben ellenséges természetlénység? Úgy, hogy amikor Isten szavait hallják, azok taszítják őket, elálmosodnak, és a megvetés, a türelmetlenség és a hallgatással szembeni vonakodásuk különféle megnyilvánulásait tárják fel. Így tárul fel démoni viselkedésük. Kívülről úgy tűnik, hogy a kötelességüket végzik, és Isten követőinek vallják magukat. Miért válnak hát engedetlenekké, amikor az igazságot közlik, Isten szavait közlik? Miért nem tudnak akkor nyugodtan ülni? Olyan, mintha Isten szavai kardot hordoznának. Vajon átdöfték őket Isten szavai? Vajon Isten szavai elítélték őket? Nem. E szavak többsége az emberek táplálására való, és az emberek, ha hallják őket, képesek felébredni, utat találni az életre, és újjáéledni, hogy emberi hasonlatossággal éljenek. Miért reagálnak tehát egyesek abnormálisan e szavak hallatán? Ez az ördög, amint felfedi valódi viselkedését. Nem taszítja őket, amikor teológiáról, eretnekségekről, téveszmékről vagy a Jelenések könyvéről beszélsz. Még az sem taszítja őket, ha arról beszélsz, hogy valaki jámbor, hogy embereknek akar megfelelni, illetve amikor hősies történeteket mesélsz. Ám abban a pillanatban, amikor Isten szavait hallják felolvasni, viszolyognak, felállnak, és távozni akarnak. Ha arra intend őket, hogy figyeljenek oda rendesen, támadóvá válnak, és dühösen merednek rád. Miért nem képesek az ilyen emberek befogadni Isten szavait? Nem tudnak nyugodtan ülni, amikor Isten szavait hallják – mi folyik itt? Ez bizonyítja, hogy a bennük lévő lélek abnormális, olyan lélek, amely idegenkedik az igazságtól és ellenséges Istennel. Amint meghallják Isten szavait, nyugtalanná válnak belül, és a bennük lévő démon megmozdul,

így képtelenek nyugodtan ülni. Ilyen egy antikrisztus lényege. Tehát kívülről az antikrisztusok megvetik Isten azon szavait, amelyek nincsenek összhangban az elképzeléseikkel. De mire utal valójában ez, hogy „nincs összhangban az elképzeléseikkel”? Egyértelműen azt jelzi, hogy elítélik ezeket a szavakat, nem ismerik el, hogy Istentől származnak, és nem ismerik el őket az igazságként vagy az élet útjaként, amely megmenti az embereket. Az, hogy nincs összhangban az elképzeléseikkel, csupán kifogás, egy felszíni jelenség. Mit jelent az, hogy nincs összhangban az elképzeléseikkel? Vajon van egyetlen egy ember is, akinek nincsenek elképzelései mindezekről az Isten által mondott szavakról? Mindenki képes elfogadni őket Isten szavaiként, az igazságként? Nem – kisebb-nagyobb mértékben, valamilyen szinten minden embernek vannak olyan gondolatai, elképzelései vagy nézetei, amelyek ütköznek Isten szavaival vagy ellentmondanak nekik. A legtöbb ember azonban normális racionalitással rendelkezik, ez a racionalitás pedig segíthet nekik legyőzni azt a hozzáállást, amely akkor bukkan fel, amikor Isten olyan szavaival szembesülnek, amelyek nincsenek összhangban az elképzeléseikkel. A racionalitásuk azt mondja nekik: „Még ha nincsenek is összhangban az elképzeléseimmel, attól ezek még Isten szavai; még ha nincsenek is összhangban az elképzeléseimmel, ha vonakodva hallgatom és helytelennek érzem őket, továbbá úgy érzem, hogy ellentmondanak a gondolataimnak, ezek a szavak akkor is az igazság. Lassan el fogom fogadni őket, egy napon pedig, amikor mindezt felismerem, elengedem majd az elképzeléseimet.” A racionalitásuk azt mondja nekik, hogy először tegyék félre a saját elképzeléseiket; az elképzeléseik nem az igazság, és nem helyettesíthetik Isten szavait. Racionalitásuk azt mondja nekik, hogy az alávetettség és az őszinteség hozzáállásával fogadják el Isten szavait, ahelyett, hogy ellenállnának Isten szavainak saját elképzeléseikkel és nézőpontjaikkal. Így, amikor hallják Isten szavait, képesek elfogadni azokat, amelyek összhangban vannak az elképzeléseikkel, és képesek leülni, hogy csendben meghallgassák őket. Azokra pedig, amelyek nincsenek összhangban az elképzeléseikkel, szintén megoldást keresnek, igyekeznek félretenni saját elképzeléseiket, és összeegyeztethetővé válni Istennel. Ez a legtöbb racionális ember normális viselkedése. Azonban az antikrisztusok által emlegetett „nincs összhangban az elképzeléseikkel” nem ugyanazt jelenti, mint a hétköznapi emberek esetében. Az antikrisztusok esetében ez komoly problémákat rejt; ez olyasvalami, ami teljesen ellentétes Isten tetteivel, szavaival, lényegével és természetével, olyasvalami, ami sátáni beállítottságlényegtől való. Az ő esetükben ez Isten szavainak elítélése, káromlása és kigúnyolása. Úgy vélik, hogy ez az Isten által beszélt átlagos és könnyen érthető emberi nyelv nem az igazság, és nem érhet el embereket megmentő hatást. Ez a pontos jelentése annak, amit az antikrisztusok a „nincs összhangban az elképzeléseikkel” alatt értenek. Mi tehát a lényege ennek? Ténylegesen Isten elítélése, tagadása és káromlása.

Az antikrisztusok úgy hiszik, hogy amikor Isten az emberiség szemszögébe, egy harmadik fél szemszögébe helyezkedik, és emberi nyelvi mintákat, szerkezetet és kifejezőmódot alkalmazva szól az emberekhez, akkor ezek a szavak nem elég

mélyreható, nem alkalmasak arra, hogy Isten szavaiként határozzák meg őket, ezért inkább meghalának, mintsem elfogadnák őket. Egyesek azt mondják: „Azt mondd, nem fogadják el, de ők is eszik és isszák Isten szavait, időnként lelki áhítatot tartanak, néha pedig, amikor beszélgetnek velünk, még idézik is Isten szavait. Te hogyan magyaráznád ezt?” Ez más kérdés; ez csupán a felszín, lényegében azonban az antikrisztusok így határozzák meg Isten szavait: „A megtestesült emberfia kimondott szavai nem egyenlők az igazsággal, még kevésbé Isten szavaival, ezért nem szükséges elfogadnom, ennem, innom őket, vagy alávetnem magam nekik.” Ami azonban azt a részt illeti, amelyet a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, a Lélek szemszögéből, az isteni mivolt szemszögéből fejez ki – az Isten szavai az egész világegyetemhez című részt –, ez olyasvalami, amit az antikrisztusok látnak, de nem érhetnek el. Ez olyan része Isten szavainak, amely iránt nagyon szenvedélyesek. Mire vonatkozik ez a szenvedély? Arra, hogy az antikrisztusok odavannak ezekért a szavakért, ezt gondolván: „Éppen a beszédednek ezen része miatt váltál istenné te, egy jelentéktelen, említésre sem méltó ember, olyasvalaki, aki a szemünkben semmi. Ez annyira igazságtalan, nincs igazság!” Van azonban egy aspektus, amit „ünneplésre méltónak” találnak. Pontosan Isten szavainak ezen részének kifejezése miatt teljesül vágyuk és ambíciójuk a mennyei Isten iránti csodálatra és tiszteletre. Ez új távlatokat nyit meg előttük, és ezt mondják: „Csodálatos, Isten valóban Isten! Ez az Isten a harmadik égből való, az összes közül a legnagyobb. Ő valóban méltó arra, hogy Isten legyen; ilyen szavakat mondani nem egyszerű mutatvány. Az emberek egyetlen mondatát sem érthetik meg, ezek a szavak túl mélyreható, még a próféták próféciáinál is mélyrehatóbbak!” Minden alkalommal, amikor az antikrisztusok ezeket a szavakat olvassák, a szívüket irigység és féltékenység tölti el, csodálattal telve a mennyei Isten iránt. Valahányszor ezeket a szavakat olvassák, úgy érzik, hogy ők azok, akik a legjobban szeretik Istent; valahányszor ezeket a szavakat olvassák, úgy érzik, hogy ők állnak a legközelebb Istenhez. Ezek a szavak a legnagyobb mértékben kielégítik Isten iránti kíváncsiságukat. Noha egyáltalán nem értik, hogy mik Isten szándékai az Ő beszédének ezen részében, hogyan függenek össze Isten egyes kimondott mondatai, minek kell lennie a végső hatásuknak, illetve mi a sorok között kifejezett jelentés, mégis nagy várakozással néznek szavainak e része elé. Hogy miért? Mert ezt a részt nehéz megérteni, nincs meg benne az emberi mivoltnak az a fajta érzete, amit a megtestesült Istenben láttak, nem az emberiség vagy egy harmadik fél szemszögéből beszél. Ebben a részben Isten nagyságát, kifürkészhetetlenségét látják, és egyben olyasvalaminek érzékelik Őt, amit láthatnak, de nem érhetnek el. Minél inkább így van, annál inkább hiszik, hogy a mennyei Isten létezik, és hogy a földi Isten túl jelentéktelen, hogy Benne hinni nehéz, és nem méltó a hitre. Nem túlzás azt mondani, hogy egyesek az Ő szavainak e része miatt fogadták el Isten utolsó napokban végzett munkáját. Egyesek kifejezetten e szavak miatt jöttek Isten utolsó napokban végzett munkájához, egyesek pedig csak azért vannak itt, mert az Ő szavainak ezen részének beteljesedésére várnak. Továbbá, e szavak révén egyesek megerősítették a mennyei

Isten létezését, így pedig még jobban megvetik a földi Isten alázatosságát és jelentéktelenségét. Minél többet olvassák szavainak ezt a részét, annál inkább úgy érzik, hogy a földi Isten, a megtestesült Isten túlságosan sekélyesen beszél. Azt mondják: „A te szavaidat túl könnyű megérteni. Miért nem mondasz valami olyat, amit nem tudunk megérteni? Miért nem beszélsz néhány misztériumról? Miért nem a harmadik ég nyelvén beszélsz? Miért nem isteni nyelven beszélsz? Engedd, hogy kiszélesítsük a látókörünket és kitágítsuk az elménket. Ha így beszélnél és cselekednél, vajon nem lenne nagyobb a hitünk? Nem hagynánk-e fel az ellenállással veled szemben? Ha így beszélnél és így vezetnél minket, nem lenne-e magasabb a státuszod? Hogyan vethetnénk meg akkor téged?” Hát nem észszerűtlen ez egy kissé? Teljesen irracionális! Rendelkeznek-e a józan ésszel szemben érzéketlen emberek normális emberi mivolttal, a normális emberi mivolt gondolkodásával? (Nem.) Tehát az efféle antikrisztusok, az embereknek ez a csoportja, akik így reagálnak Isten szavaira, rendelkeznek-e normális racionalitással? (Nem.) Időnként, amikor beszélgető emberekkel találkozom, csatlakozom hozzájuk, hogy beszélgessek velük. Legnagyobb meglepetésemre azonban olyan fennkölt témákról beszélgetnek, hogy nem tudok közbeszólni vagy csatlakozni a beszélgetéshez. Azt mondják: „nyilvánvaló, hogy nem erre születtél. Nem beszéled a harmadik ég nyelvét. Mi a harmadik ég nyelvén beszélünk, amit a hétköznapi emberek nem értenek. Mi van akkor, ha isten vagy? Akkor sem érted, szóval nem kell hagynunk, hogy csatlakozz.” Mondd csak, mit kellene tennem ilyen helyzetekben? Az embereknek meg kellene tanulniuk észszerűnek lenni. Amikor látom, hogy ők a harmadik ég ilyen emelkedett és tekintélyes nyelvén beszélnek, és én nem tudom elérni ezt a szintet, inkább egyszerűen távoznom kellene, ahelyett, hogy bolondot csinálnék Magamból. Néhány antikrisztus nyíltan hirdeti ezeket az eretnekségeket, téveszméket és üres, célszerűtlen szavakat, amelyek nyilvánvalóan a Sátántól, az arkangyaltól származnak. Szavaik kifinomultnak és magas szintűnek hangzanak, a legtöbb normális ember számára elérhetetlenek. Mit jelent az, hogy elérhetetlen? Azt jelenti, hogy amint meghallod, azonnal felismered, hogy ördögi beszéd, és hogy el kell utasítanod.

Mi a lényege annak, hogy az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amelyek nincsenek összhangban az elképzeléseikkel? Világosan látjátok ezt? Még csak el sem olvassák igazán Istennek ezeket a szavait. Eleinte kíváncsiságból felületesen átolvassák Isten szavait. Egy gyors áttekintés után azt gondolják: „E szavak többségét nem érdemes elolvasni, nincs bennük semmi gyakorlatias, értékes vagy lényeges, semmi, ami mélyreható kutatásra érdemes.” Ahogy tovább olvassák, ráakadnak az Isten szavai az egész világegyetemhez részre. Úgy érzik, hogy ennek a résznek isteni nyelv íze van, emelkedett és mély, érdemes az emberi felfedezésre és kutatásra – ez megfelel az ízlésüknek. Mire számítanak most? „Ki tudja megmagyarázni ezt a részt? Pontosan mi isten szándéka? Mit jelentenek isten szavainak egyes szakaszai, és hogyan fognak beteljesedni?” Ez az, amit az antikrisztusok leginkább ki akarnak deríteni, ám maguk sem értik. Szerintetek el kellene mondani nekik? (Nem szükséges.) Miért nem?

Megérdemlik az ördögök, hogy hallják Isten szavait? Megérdemlik, hogy megismerjék Isten misztériumait? (Nem.) Isten misztériumai azok előtt tárulnak fel, akik hisznek, követik és alávetik magukat Neki, és el vannak rejtve az ördögök és a sátánok elől; ők méltatlanok. Ezért ha Isten egy nap úgy dönt, hogy felfedi szavai e részének misztériumait és lényegét, valamint e szavak gyökereit és összefüggéseit, akkor azt Isten a kiválasztott népe előtt fogja feltárni, hogy megtudják, de soha nem a sátánok vagy ördögök előtt. Ha ti az igazságra törekvők vagytok, és elég szerencsések vagytok ahhoz, hogy megmaradjatok a végéig, akkor lehetőségetek lesz megérteni az Ő szavai e részének tartalmát. Sok misztérium van Isten szavaiban és az Ő munkájában is. Vegyük például Isten jelenlegi megtestesülését; noha – többé-kevésbé és kisebb-nagyobb mértékben – a Bibliában és a korábbi jövendölésekben van néhány nem túl nyilvánvaló prófécia vele kapcsolatban, ezek a próféciaik mind meglehetősen titokzatosak. Isten jelenlegi megtestesülése az emberiség egészében és a teljes hatezer éves irányítási terv folyamán a legnagyobb misztérium és a legtitokzatosabb dolog. Az emberek nem tudják, az angyalok nem tudják, Isten összes teremtménye nem tudja; sőt még a Sátán, a legügyesebb, sem tud erről a dologról. Miért nem tud róla? Ha Isten el akarná mondani neki, vajon nem lenne túl egyszerű megtudnia? Akkor hát miért nem tudja? Egy dolog biztos: Isten nem akarja, hogy tudja. Még ha sok jel, sok prófécia és sok tény mutat is erre az eseményre, jelezve és megjövendölve ennek bekövetkeztét, amíg Isten nem akarja, hogy megtudja, a Sátán soha nem fogja megtudni. Ez tény. Isten közvetlenül fogja megmondani neki, amikor Ő akarja, hogy megtudja. Ha Isten nem mondja el neki, és nem beszél róla, akkor, még ha meg is jelennek ezek a tények és prófétai dolgok, Isten képes elvakítani, és nem fogja tudni. Vajon nagy a Sátán képessége? Ha így nézzük, nem az. Amikor egy olyan jelentős cselekedetről van szó, mint Isten megtestesülése, vajon nem lennének ennek jelei akár az emberi világban, akár az anyagi világban, akár a szellemi birodalomban? Mindezeket a jeleket együttesen szemlélve könnyen látható lenne ez a cselekedet, amelyet Isten végrehajtani szándékozott. Akkor miért nem tud róla a Sátán? Miért nem érti meg ennek az Isten által végrehajtott cselekedetnek a fontosságát – miután Isten annyi éven át munkálkodott a nagy vörös sárkány nemzetében? Mire rájön, ez a cselekedet már megvalósult, a Sátán nem tud beleavatkozni, és ennek a cselekedetnek már megvannak az eredményei és gyümölcsei. Vajon addigra nem lesz túl késő a Sátán számára, hogy felfedezze az igazságot? Vajon ez nem teljesíti be azt a mondást, miszerint „a Sátán mindig is legyőzött ellenség lesz Isten kezében”? Pontosan ez a helyzet. Az antikrisztusok tévesen azt hiszik, hogy amennyiben Isten szavai nincsenek összhangban az emberi elképzelésekkel vagy ízléssel, elutasíthatják őket, akkor pedig Isten megszűnik Isten lenni. Úgy gondolják, hogy Isten megtestesülése nem érhet el semmi jelentőset, és nem lehet tény. Nem súlyos hiba ez? Elszámították magukat, és saját csapdájukba estek. Miért estek a saját csapdájukba? Isten pontosan azáltal beszél és munkálkodik az emberek megmentésén, hogy ezeket a feltűnés nélküli szavakat használja, amelyek

nincsenek összhangban az emberi elképzelésekkel, illetve nem tűnnek nagyszerűnek. Pontosan ezeknek a visszafogott szavaknak a rejtett tartalma foglalja magában Isten szándékait, az igazságot, az utat és életet. E szavak elegendőek ahhoz, hogy megmentse ezt a romlott emberiséget és megvalósítsák Isten irányítási tervét. Mindeközben azok, akik elítélik ezeket a hétköznapi szavakat, ki lesznek iktatva, el lesznek ítélve, végül pedig meg lesznek büntetve. Tévesen azt gondolják: „Nem fogadom el ezeket a szavaidat, nem értékelem őket! A te szavaid nincsenek összhangban az én elképzeléseimmel, nem felelnek meg az elképzeléseimnek, nézőpontjaimnak vagy gondolkodásmódomnak, ezért elutasíthatom őket, ellenállhatok és elítélhetem őket, és akkor te semmit sem fogsz elérni!” Tévednek. Az antikrisztusok, akik nem fogadják el Istennek ezeket a szavait, saját csapdájukba esnek; Istennek soha nem állt szándékában, hogy elfogadják. Vajon miért? Azért, mert ők a Sátántól és az ördögöktől származnak. Isten soha nem tervezte, hogy megmenti vagy megváltoztatja őket; ez tény. Mi tehát a végső tény? Az antikrisztusokat, mivel tagadják, elítélik és visszautasítják Isten szavait, Isten elítéli és visszautasítja. Mit kellene megértenetek ebből? Azt, hogy ha Isten szavai nincsenek összhangban az emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel, az még nem ok arra, hogy ne fogadd el őket. Az, hogy Isten szavainak vannak olyan részei, amelyek nincsenek összhangban az elképzeléseiddel, még nem jelenti azt, hogy azok nem az igazság, és ez nem ok arra, hogy megtagadd őket. Épp ellenkezőleg, minél inkább nincsenek összhangban Isten szavai a te elképzeléseiddel, annál inkább félre kellene tenned az elképzeléseidet, hogy az igazságot keresd. Minél kevésbé vannak összhangban Isten szavai az elképzeléseiddel, annál inkább megmutatják, hogy mid nincs, mid hiányzik, mit kell pótolnod, és különösen azt, hogy minek a megváltoztatására kellene törekedned és mibe kellene belépned. Ez az, amit meg kellene értenetek.

Az antikrisztusok magukat lenyűgözőnek, nagyszerűnek és nemesnek tartják. Ha Isten szavait kell olvasni, akkor muszáj az isteni kijelentéseket választaniuk, azokat a szavakat, amelyeket Isten a harmadik égből szólt, vagy Isten olyan mélyreható szavait kell olvasniuk, amelyek nehezen érthetők és foghatók fel teljesen az átlagos és hétköznapi emberek számára. Amire Isten szavaiból vágnak, az nem az igazság vagy a gyakorláshoz vezető út, hanem kíváncsiságuk, üres gondolataik, ambícióik és vágyaik kielégítése. Tehát ha azt látod, hogy egyesek körülöttes figyelmen kívül hagyják Isten szavainak gyakoribb és könnyebben érthető részeit, azokat a szavakat, amelyeket Isten az emberiség szemszögéből mondott, vagy még csak nem is énekelik, ha megzenésítik őket, hanem inkább szelektív módon nézik, hallgatják vagy olvassák Isten szavait, akkor az ilyen embereknek problémájuk van. Néhányan talán azt kérdezik: „Miféle probléma? A gondolkodásukkal van baj, vagy ez egy pszichológiai probléma?” Egyik sem; az ilyen embereknek a beállítottságával van probléma. Észrevettétek-e már, hogy egyesek, amikor Isten szavaiból álló himnuszokat énekelnek, nem éneklük a mindennapi élet igazságaival kapcsolatosakat, nem hajlandók énekelni az önismeretről szóló himnuszokat, azokat, amelyek leleplezik az emberek romlott beállítottságait, vallásos elképzeléseit és az

Istenben való hit téves nézeteit, valamint azokat, amelyekben Isten megköveteli az emberektől, hogy becsületesek legyenek? Főleg ami az Isten megtestesüléséről szóló szavakat és tartalmakat illeti: az Isten alázatosságáról és elrejtettségéről tanúskodó himnuszokat, amelyek a megtestesült Istent dicsérik és Mellette tanúskodnak – ezekből egy szót sem hajlandóak énekelni, és taszítja őket, amint valaki más énekelni kezdi ezeket. Ám amikor arról énekelnek, hogy tanúskodnak a mennyei Isten és Isten Lelke mellett és dicsérik Őt, arról, hogy tanúskodnak Isten igazságos természetéről, transzcendenciájáról, tetteiről, adminisztratív rendeleteiről és haragjáról, akkor nagy lelkesedéssel énekelnek, sőt leírhatatlan arckifejezést fednek fel. Amikor ilyen himnuszokat énekelnek, furcsává válnak; arcvonásaik eltorzulnak, és gonosz viselkedésük felszínre bukkan. Amikor Isten igazságos és fenséges természetéről énekelnek, akkor verik az asztalt és toporzékolnak, egészen az őrjöngés határáig; amikor arról van szó, hogy Isten haragja elszabadul, és nagy katasztrófákat hoz az egész emberiségre, akkor összeszorított fogakkal, vörös és duzzadt arccal énekelnek. Vajon nincs gond az ilyen emberek lelkével? Például Isten azt mondja: „Amikor nagy haragot szabadítok el, minden egyes ország megrendül”; miután dallammá alakították ezt a kijelentést, az egyes szám első személy megváltozik és ez lesz belőle: „Amikor Isten nagy haragot szabadít el, minden egyes ország megrendül.” A normális gondolkodásmód az, hogy ezek Isten szavai, hogy így értjük meg Isten természetét az Ő szavainak éneklésén keresztül, valamint így értjük meg Isten természetét, Isten gondolkodásmódját és kontextusát egyes szám harmadik személyben, emberi perspektívából szólva. Ez a normális emberi mivolt észszerűsége és reakciója. De hogyan énekelik ezt az antikrisztusok? Nem változtatják meg a harmadik személyű alakot, a gondolkodásmódjuk viszont eltér a normális emberektől. Amikor a normális emberek éneklük, hogy „Isten”, arra gondolnak: „Ezek Isten cselekedetei, Isten szavai; ez az, amit Isten mond.” De mi van olyankor, amikor az antikrisztusok énekelnek? Az ő gondolkodásmódjuk ilyen: „Ezt én tettem, ezt én mondtam, ezt a haragot én fogom elszabadítani, ezt a természetet én fogom feltárni.” Hát nem más ez? Bár nem merik nyíltan, mindenki előtt énekelni, hogy „amikor nagy haragot szabadítok el, minden egyes ország megrendül”, a szívükben azonban így éneklük. Úgy gondolják, hogy ők maguk azok, akik elszabadítják a haragot és megrendítenek minden egyes országot, ezért őszinte érzelemmel éneklük e szavakat. Nem azt jelzi ez, hogy probléma van bennük? Az elejétől a végéig, az antikrisztusok azért nem ismerik el Istent, mert ők maguk akarnak Isten lenni. Magukat akarják megalapozni, miközben tagadják Istent, elhítelve az emberekkel, hogy ők Isten, és azt akarják, hogy az emberek őket ismerjék el az emberiség Istenének. Pontosan erről van szó. Ezért, amikor olyan részt olvasnak, ahol Isten az Ő isteni mivoltában beszél, a normális emberi mivolt értelmével bíró emberek felfogják, és egyes szám harmadik személyű nézőpontból imádkozva olvassák azt, Isten szándékain elmélkedve. Az antikrisztusok azonban nem ilyenek. Miközben ezeket a szavakat éneklük vagy olvassák, késztetést éreznek arra, hogy ilyen természetet fejezzenek ki, hogy ők maguk is ilyen természetben és lényegben

éljenek. Céljuk, hogy Isten helyébe lépjenek, megpróbálják leutánozni Isten hangvételt, modorát, kifejezésmódját és természetét Isten kijelentéseiben belül, beszédének hangnemét, minden kifejeződését, valamint az Általa felfedett természetet. Ők ízig-vérig antikrisztusok. Mivel nem tudnak úgy beszélni, mint Isten, nem tudják kifejezni Isten természetét, és nem sikerül az utánzás, amikor Isten az Ő isteni mivoltában beszél, az antikrisztusok végre meglátják az esélyüket arra, hogy leutánozzák Istent, és megkísérelnek Istenné válni. Isten kijelentései az Ő isteni mivoltának szemszögéből támpontokat és iránymutatást adnak az antikrisztusoknak, megismertetve velük, hogyan beszél Isten, milyen hangnemet használ az ember megszólítására, valamint azt a módot, szemszöveget és hanglejtést, amelyet az ember megszólítására használ. Ez az egyik céljuk Isten isteni mivoltában kimondott szavainak dédelgetésével és imádatával. Ezért a mindennapi életben gyakran láthatjuk, hogy egyesek Isten hangnemét utánözva oktatnak ki másokat, azzal az ürüggyel, hogy felelősek Isten házában munkájáért vagy a testvérek életéért. Sőt, Isten szavait szó szerint is idézik, hogy kioktassák, elítéljék, megmetsszék és leleplezzék az embereket. A cselekedeteik mögöttes célja, ha számos tény gyökeréből és összefüggéseiből vizsgáljuk, valójában nem lojalitásból, igazságérzetből vagy felelősségtudatból fakad – ehelyett Isten munkáját próbálják elvégezni Isten pozíciójából és Isten szemszögéből, céljuk pedig, hogy Isten helyébe lépjenek. Egyesek azt mondják: „Sohasem mondták, hogy Isten helyébe akarnak lépni.” Nem szükséges, hogy ezt kimondják; ez már a tetteik lényegét, gyökerét és motivációját megfigyelve is látható; megállapítható, hogy ez egy antikrisztus által okozott zavarkeltés és ezek az ő módszerei. Függetlenül a megnyilvánulástól, ha valaki Isten akar lenni, és bármilyen módon ezt a szándékot dédelgeti – vajon ezt kellene tennie egy olyan embernek, aki a normális emberi mivolt észszerűségével rendelkezik? (Nem.) Egy ilyen ember jellemezhető antikrisztusként pusztán ez alapján? (Igen.) Egyedül ez a pont is elegendő. Nem számít, milyen nagy az érettséged, ha mindig Isten akarsz lenni, és vakmerően utánözöd Istent, másoktól megkövetelve, hogy Istenként tiszteljenek és bánjanak veled, az ilyen cselekedetek, viselkedésmódok és beállítottságok egy antikrisztus lényegét alkotják. Önmagában ez a pont elegendő ahhoz, hogy valakit antikrisztusként jellemezzünk. Ez nem egy antikrisztusi beállítottság, vagy egy antikrisztusi viselkedés nyoma, hanem annak megnyilvánulása, hogy valaki antikrisztusi lényeggel rendelkezik.

Mondjátok meg Nekem, mi a súlyosabb természetű: az, ha valaki Isten akar lenni, vagy az, ha ambíciói és vágyai vannak, hogy mindig a státuszra törekedjen? (Ha Isten akar lenni.) Az embereknek vannak ambícióik, arrogáns beállítottságaik, és szeretik érvényesíteni a státuszukat, olykor élvezve az előnyöket, amelyek ebből a státusból származnak, becsben tartva azt – ez egy romlott beállítottság, és ez megváltozhat. Azonban ha valaki Isten akar lenni, utánözva Isten hangnemét és beszédmódját, sőt, teljes egészében idézi Isten szavait, szó szerint visszamondva őket, hogy mások tévesen azt higgyék, hogy az ember beszélhet és viselkedhet úgy, mint Isten, a hangneme és a beszédmódja pedig annyira hasonlít Istenéhez, hogy végül mások

tévesen azt hiszik, hogy ő Isten, vagy szinte ugyanolyan, mint Isten, sőt, egyesek még Istenként is bánnak vele, az problémás. Ez egy orvosolhatatlan probléma, egy gyógyíthatatlan betegség. Vajon jelentéktelen dolog, ha valaki Isten akar lenni? Isten identitását az Ő lényege határozza meg. Lényegét és beállítottságát nem az Ő személyes erőfeszítései révén nyerte el az a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, és nem a társadalom, a nemzetek, az emberiség vagy bármely egyén fejlesztette ki, sőt még csak nem is Maga Isten fejlesztette ki. Ehelyett Isten eredendően birtokolja Isten lényegét. Neki nincs szüksége emberi segítségre vagy támogatásra, sem bármilyen környezeti vagy időbeli változásra. Istennek megvan a Maga identitása, mint Isten, így az Ő lényege már régóta előre meghatározott; ez valami veleszületett dolog. Az igazság kifejezésének képessége nem olyasvalami, amit az emberektől tanult, és nem is olyasvalami, amit ők fejlesztettek ki. Az antikrisztusok nem képesek alaposan felfogni ezt a kérdést. Ostobán azt hiszik, hogy ha annyira jól tudják utánozni Isten hangnemét és modorát, hogy az emberek inkább Istenhez hasonlónak tekintik őket, akkor alkalmasak arra, hogy Isten legyenek. Sőt, azáltal, hogy üres, gyakorlatiatlan, felfoghatatlan, „Isten szavainak” nevezett szavakat mondanak, amelyek tanácstalanná és elveszetté teszik az embereket, úgy gondolják, hogy az emberek Istennek tarthatják őket, és esélyük lehet az Istenné válásra. Hát nem veszélyes dolog ez?

Az antikrisztusok szívében mindig ott moccan a vágy és az ambíció, hogy Istenné váljanak. Miközben tagadják és elítélik Isten szavait, az Ő hangnemét is utánozzák. Milyen megvetendő, elvetemült, szégyentelen és hitvány cselekedet! Az Istenné válás vágyától megszállottá és háborodottá váltak. Hát nem undorító? (De igen.) Van-e bármelyikőtökben olyan vágy, hogy Isten legyen? Aki Isten akar lenni, el lesz ítélve! Aki Isten akar lenni, el fog veszni! Ez tény, nem túlzás, és nem is a megijesztésedre tett kísérlet. Nem hiszed? Próbáld ki! Gondolkodj ebben az irányban, majd cselekedj ennek megfelelően, és nézd meg, belül el tudod-e viselni ezt, nézd meg, milyen érzés belül. Ha belül örülsz, büszkének és elégedettnek érzed magad az ilyen cselekedetekkel, akkor nem vagy jó, és veszélyben vagy. Ha viszont önvád, büntudat gyötör, amikor így cselekszel, és túlságosan szégyelled magad ahhoz, hogy szembenézz másokkal vagy Istennel, akkor rendelkezel némi lelkiismerettel és a normális emberi mivolt némi racionalitásával. Sok ember vágyik arra, hogy Isten legyen. Mivel nem értik, mi Isten megtestesülése, nem ismerik Isten beszédének hangnemét és módját, és nem fogják fel ezt az információt, lehet, hogy érdekli őket ez az ötlet, lehetnek ambícióik és terveik, de mivel nem tudják, hogyan tovább, nem mernek meggondolatlanul cselekedni. Legfeljebb színlelik, hogy lelki emberek, hogy megmenekültek, hogy szentek, illetve hogy érdemesek az üdvösségre. Azonban, amint némi információra tesznek szert Istenről, ambícióik sarjadzani kezdenek, és megkezdik a cselekvést. Mit tesznek? Egy nyilvánvaló megnyilvánulás, hogy többet olvasnak az Isten által mondott mély és kifürkészhetetlen szavakból. Ezekben a szavakban megismerkednek Isten beszédének hozzáállásával, stílusával, hangnemével és kifejezőmódjával, majd megkísérlik utánozni

ezeket, alaposan tanulmányozva őket. Minél jobban kiismerik, annál jobb, egészen addig a pontig, amikor már csukott szemmel is képesek érzékelni Isten beszédének hangnemét és stílusát. Ezeket komolyan memorizálják, és egyben gyakorolják és ismételtetik az emberek között, beszédükben ezt a stílust, modort, hangnemet és kifejezésmódot utánózva, majd mélyen átélük, hogy az ily módon történő cselekvés és beszéd vajon azt az érzést kelti-e bennük, hogy ők Isten. Ahogy egyre jobban megismerik ezt a gyakorlatot, és ahogy egyre jártasabbá válnak benne, tudtukon kívül Isten helyébe helyezik magukat. Egy napon egyszer csak valaki azt mondja: „A beszédük hangulata és hangvétele közel áll Istenéhez. Olyan érzés velük beszélgetni, mintha Istennel lennék; szavaik íze olyan, mint Isten beszéde.” Miután véletlenül efféle megjegyzéseket hallanak, szívük végtelen elégedettséggel telik meg, úgy érzik, hogy végre elérték vágyukat, végre Istenné váltak. Nincs ezzel végük? Miért választja valaki a pusztulás útját, ha más utakat is járhat? Vajon ez nem a halál keresése? Már az ilyen gondolatok táplálása is veszélyes – tettekre váltani ezeket a gondolatokat pedig még veszélyesebb. Ha valakinek kicsúsznak a cselekedetei az irányítása alól, és ezt az irányt követi a végsőig, eltökélve, hogy sikerrel jár és valóra váltja, akkor a teljes pusztítás célpontjává válik. Néhány antikrisztus ténylegesen ebbe az irányba dolgozik és törekszik. Láttatok már ilyen embereket, vagy kerültetek kapcsolatba ilyenekkel? (Amikor a kontinentális Kínában voltam, találkoztam valakivel, aki utánózta Isten beszédének hangvételt, és gyakran játszott az Istenné válás gondolatával. Abban az időben két-három ember Istenként tekintett rá, egy ember pedig még térdre is borult előtte, amikor meglátta.) Mindegy, milyen mértékben próbál valaki Isten lenni, az zsákutca. Átláttatok ezt? Isten emberiséghez intézett összes szavának kifejezései és rendelkezései arra szolgálnak, hogy segítsenek az embereknek megérteni Isten szándékait, és így elérni az üdvösséget. Ha az emberek tévesen azt hiszik, hogy mivel Isten kimondta ezeket az üzeneteket, nekik ki kell nyerniük belőlük az Istenné válás részleteit, és így arra kell törekedniük, hogy Isten legyenek, utánózzák Istent és Istenné váljanak, akkor számukra vége. Ez a pusztuláshoz vezető út; ezt soha nem szabad utánózni. Egyesek azt mondják: „Kicsit nehéz nem utánózni istent. Minden alkalommal, amikor beszélni hallom istent, arra gondolok, milyen méltóságteljesen és lenyűgözően hangzik az, ha valaki isten identitásából beszél. Miért hangzik olyan kellemesen és magával ragadóan? Amikor isten beszél, miért gondolom, hogy olyan jó érzés lehet istennek lenni? Annyira másképp hangzik, amikor az isten identitásával rendelkező ember beszél.” Így öntudatlanul is imitálni kezdik Isten hangvételének és kifejezésmódjának egy részét. Noha szubjektív vágyaikban talán nem akarnak olyan határozottan Isten lenni vagy Istenné válni, miből ered az utánzásuk? Talán azért van, mert nagyra becsülik az igazságot és Isten szavait? (Nem.) Akkor mi az oka? (Abból az indítékból ered, hogy Isten akarnak lenni.) Ha nem rendelkeznek ezzel az identitással és státusszal, és ezeket a szavakat mondanám, utánózna-e Engem bárki is? Senki sem törődne Velem, senki sem tartana nagyra Engem; hát nem ez a tény? Amikor nem volt ez az identitásom és

státuszom, akkor is beszéltem és közösséget vállaltam az emberekkel. Akkor ki vett komolyan Engem? Amint látták, hogy fiatal vagyok, hogy nincs felsőfokú végzettségem vagy képesítésem, és semmilyen társadalmi státuszom, senki sem vett Engem igazán komolyan, sem a saját gyülekezetemből, sem más gyülekezetekből, sem pedig azok közül az emberek közül, akik a kötelességvégzésük közben érintkeztek Velem. Még akkor sem figyelt Rám senki, ha helyesen vagy őszintén beszéltem. Miért nem? Identitás vagy státusz nélkül nincs jelenlét; bármit is mondasz, nem számít, még akkor sem, ha az helyes, vagy az az igazság. Még az is előfordulhat, hogy az emberek tagadják, bármit is mondasz, azt állítva, hogy minden téves. Akkor vajon utánozna-e téged bárki is? Egy nagyon is átlagos és hétköznapi ember, identitás vagy státusz nélkül – ki vesződne azzal, hogy téged utánozzon? Az emberek szemében az ilyen embernek nincs jelenléte, és nem méltó a csodálatra; még szerencsés vagy, ha nem bántalmaznak. Mi haszna lenne utánozni téged? Utánoznának-e téged csak azért, hogy mások lenézhessék, bántalmazhassák és diszkriminálhassák őket? Kit utánoznak az emberek? Azokat utánozzák, akik a szemükben jelenléttel és nagysággal rendelkeznek, akiknek státuszuk és identitásuk van. Az emberek ezeket az egyéneket utánozzák. Miért tűnik másnak ugyanaz az ember mások szemében, miután némi identitást és státuszt szerzett, amikor ugyanazokat a dolgokat mondja? Hogyan tűnik hirtelen jelenléttel rendelkezőnek és utánzásra érdemesnek? Valójában mit utánoznak az emberek? Amit elfogadnak, utánoznak és imádnak, az nem az igazság vagy a pozitív dolgok, hanem inkább a külső nagyság, a felszínes státusz. Nem ez a helyzet? Ha nem lenne semmilyen identitásom vagy státuszom, beszélhetnék Én bármennyire összhangban az igazsággal, vagy mondhatnék bármennyi lelki szót, vajon elterjedhetnének ezek a szavak köztetek? Nem; senki sem foglalkozna vele. De amint megvan az identitásom és a státuszom, néhány szó, amit gyakran mondok, a köznyelvi kifejezéseim, a kifejezésmódom, a modorom és a beszédstílusom – sokan utánozni kezdik ezeket. Undorodom ennek hallatán. Mennyire undorodom? Hányynom kell, amikor ezt hallom. Undorodom attól, aki Engem utánoz, rosszul leszek attól, aki Engem utánoz, annyira, hogy még el is ítélem! Milyen szándék és cél vezérli azokat az embereket, akik utánozzák ezeket a dolgokat? Az, hogy Isten beszédének hangnemét utánozzák, hogy ízelítőt kapjanak abból, milyen érzés Istennek lenni; hát nem így van? Arról van szó, hogy státuszt akarnak, a státusz pozíciójából akarnak beszélni, az identitással és státusszal bírók hangnemében és modorával akarnak beszélni és cselekedni, hogy úgy tűnjön, mintha nekik is lenne státuszuk, identitásuk és értékük – nem erről szól az egész? Ha egy hétköznapi embert utánzol, az nem nagy ügy; legfeljebb csupán arrogáns beállítottság. Ha viszont Isten hangnemét és beszédmódját utánzod, ott kezdődik a baj. Elmondanám, hogy akkor taposóaknára lépsz.

Isten szavaiban van egy mondás: Isten olyan Isten, aki irtózik a gonosztól. Mire utal az, hogy „irtózik a gonosztól”? Isten identitása és státusza egyedülálló. Isten szentségével, igazságosságával, tekintélyével és szeretetével egyetlen teremtetten vagy nem teremtetten lény sem rendelkezik; ezeket megpróbálni leutánozni istenkáromlás. Mivel

nem rendelkezel ezekkel a tulajdonságokkal, miért próbálnád leutánozni őket? Mivel nem rendelkezel velük, miért próbálnál Isten lenni? Vajon nem azt a szándékot táplálod az utánzással, hogy Isten legyél, Istenné válj? Vagy talán azért utánzod Őt, mert imádod Istent, mert irigyled az Ő szeretetreméltóságát és lényegét? Egyáltalán nem; hiányzik belőled az ehhez szükséges jellem és érettség. Csupán ki akarod elégíteni azt a sóvárgást, hogy Isten legyél, hogy elnyerd az emberek csodálatát és tiszteletét, és hogy az emberek között olyan bánásmódban részesülj, mint Isten. Hát nem szégyenletes cselekedet ez? Teljesen gyalázatos! Az utánzás önmagában is visszataszító, az Istenné válásra való törekvés pedig nem csupán undorító, hanem elítélendő is. Ezért ma ünnepélyesen azt mondom nektek, hogy nem számít, mit mondtam, mit tettem, nem számít, mit mondok vagy teszek, ami tiszteletet, irigységet vagy féltékenységet ébreszt a szívetekben, egy dolog van, amire emlékeznetek kell: soha ne utánozzatok Engem. El kell engednetek az utánzás szándékát, fel kell lázadnotok az utánzás mentalitása ellen, és kerülnötök kell Isten természetének megsértését. Ez súlyos dolog! Egy romlott ember, aki jelentéktelen dolognak tekinti Isten hangvételt, beszédmódját és természetét, hogy a száját jártassa, hogy önkényesen manipuláljon és játszadozzon vele, gyűlöletes Isten számára. Ha így teszel, megsérted Isten természetét – soha ne tedd ezt! Még ha nem is hallak téged a megtestesült Isten beszédmódját és hangnemét utánozni, már pusztán a tudattól, hogy ilyen beállítottságod és ilyen gondolataid vannak, teljes mértékben undorodom. Ha Isten Lelkének hangnemét utánzod, azzal a szándékkal, hogy az egész emberiséghez vagy a nyilvánossághoz szólj, akkor vajon nem a halált keresed? Ez olyasvalami, amire mindenkinek oda kell figyelnie; soha ne tégy ilyet! Voltak, akik megkérdezték: „Mit jelent megsérteni Isten természetét?” Ma elmondom neked egy dolgot: Isten hangnemének és beszédmódjának utánzása, valamint egy sor olyan dolog, amely Isten identitásával és státuszával kapcsolatos, legyen az külső, vagy akár belső, mind Isten természetének megsértését jelenti. Erre feltétlenül emlékeznetek kell, és soha ne kövessétek el ezt a sértést! Ha mégis elkövetitek ezt a sértést, és képesek vagytok azonnal kijavítani, fellázadni ellene és átalakítani magatokat, akkor még van remény. Ha azonban továbbra is kitartóan ezen az úton haladsz, akkor antikrisztusként fognak jellemezni téged, és hadd mondjam el neked az igazságot: Isten szemében akkor már nem lesz helye a megfordulásnak – teljesen véged lesz. Ne feledd, Isten olyan Isten, aki irtózik a gonosztól. Teljes óvatossággal kell kezelned minden olyan aspektust, amely Isten identitásával és lényegével kapcsolatos, és nem szabad könnyedén vened. Ha Isten beszédmódja és hangneme egy romlott ember szájából szól, az hatalmas megszegés és káromlás Isten ellen, amit Isten egyáltalán nem tűrhet el. Az embereknek soha, de soha nem szabad elkövetniük ezt a sértést. Érted? Ha elköveted ezt a sértést, meghalsz! Ha nem hallgatsz Rám, és nem hiszel Nekem, próbáld ki. Amikor pedig valóban katasztrófát hozol magadra, ne Engem hibáztass, amiért nem szóltam neked.

2020. augusztus 15.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Hatodik rész)

III. Isten szavainak megvetése

Ma az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak tizedik tételéről – megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit – folytatjuk a beszélgetést, a harmadik részre összpontosítva, vagyis hogy megvetik Isten szavait. A legutóbbi összejöveten ennek a résznek két aspektusáról beszélgettünk. Mi volt ez a kettő? (Az első az volt, hogy az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait. A másik az volt, hogy az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amikor azok nincsenek összhangban az elképzeléseikkel.) Mindkét aspektus arra vonatkozik, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait. Az, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait, többféleképpen is megnyilvánul; összefügg a lényegükkel, az Istenhez való hozzáállásukkal, valamint azzal, ahogyan minden Istennel kapcsolatos aspektussal bánnak. Isten szavai széles körű tartalmat ölelnek fel, ezért az antikrisztusok Isten szavai iránti megvetése nem egyszerűen csak egy hozzáállás, amit az Ő szavaival szemben tanúsítanak. Az, hogy miért vetik meg az Ő szavait, sokrétű, nem egyetlen okra vezethető vissza. A legutóbbi összejöveten annak két konkrét megnyilvánulásáról beszélgettünk, hogy az antikrisztusok miként vetik meg Isten szavait. Ma egy másik megnyilvánulásról fogunk beszélgetni.

C. Az antikrisztusok azt firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai

Az antikrisztusok megvetik Isten szavait – van-e igazi meggyőződésük abban, amit Isten mond, minden Isten által kimondott tartalomban? (Nincs.) Erre tényleges bizonyíték is van. Nem hisznek igazán, hogyan viszonyulnak tehát ahhoz, hogy Isten minden kimondott szava megfelel-e a valóságnak, hogy valóra válhat-e, illetve hogy tényszerű-e? Vajon igazán hisznek, vagy szívükben kételkednek és tétován figyelnek? Határozottan kételkednek és tétován figyelnek a szívükben. Ma az antikrisztusoknak erről a megnyilvánulásáról fogunk beszélgetni: azt firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai. Mit jelent az, hogy „firtatják”? Miért a „firtatni” kifejezést használjuk? (Istenem, a firtatás azt jelenti, hogy titokban megfigyelni, leskelődni.) Ez a magyarázat alapvetően helyes. Most már mindenki érti a „firtatni” jelentését; ez azt jelenti, hogy titokban nézni és tétován megfigyelni, lopva nézelődni anélkül, hogy mások észrevennék, az árnyékban tevékenykedni, nem nyíltan vagy mások szeme láttára, nem engedve, hogy mások lássák; ez egy kicsinyes manőver. Nyilvánvaló, hogy az ilyen manővert végrehajtó személy nem nyilvánosan, hanem titokban cselekszik. Tehát e megnyilvánulások és magyarázatok alapján miféle viselkedés az, amikor az antikrisztusok firtatják Isten szavait? (Az igazság

megvetése.) Mi teszi nyilvánvalóvá, hogy ez az igazság megvetése? Az antikrisztusok miért nem tudják egyszerűen csak nyíltan, igazolhatóan és nyilvánosan olvasni Isten szavait? Miért firtatják őket? A firtatás valóban egyfajta cselekvés? A magyarázatából egyértelmű, hogy a firtatás nem olyasmi, amit nyíltan tesznek; nem olyasmi, amit a külső megjelenésből, az arckifejezésekből vagy tettekből fel lehet ismerni. Ehelyett mindezek a gondolatok rejtve vannak, őrizve a szívben, mások számára észrevehetetlenül, arckifejezésükből és tetteikből pedig nehéz tisztán látni, hogy mit gondolnak – ezt nevezik firtatásnak. Ez egy olyan hozzáállás Isten szavaihoz, amely nyíltan nem jelenhet meg a nyilvánosság előtt; egyértelműen helytelen. Olyan hozzáállás, amely egy harmadik fél szemszögéből, ellenséges nézőpontból, a tétova megfigyelés, az átvizsgálás, a kétely és az ellenállás szemszögéből bánik Isten szavaival. Elmondható-e ezekből a viselkedésformákból, hogy az, hogy az antikrisztusok azt firtatják, valóra válnak-e Isten szavai, Isten szavai megvetésének olyan megnyilvánulása, amelynek komoly a természete? (Igen.) Az, hogy az antikrisztusok azt firtatják, hogy Isten szavai valóra válnak-e, beállítottságukat és Isten szavaihoz való valódi hozzáállásukat tükrözi, amelyek a szívükben, gondolataikban és titokban tartott véleményeikben táruulnak fel.

Isten szavai közül melyeket firtatják az antikrisztusok? Meglátásuk szerint Isten szavai közül melyek érdekesek az ő titkolózó, mélyreható átvizsgálásukra és elemzésükre? Vagyis, az Isten által kimondott konkrét tartalmak közül melyek érdeklik különösen az antikrisztusokat, miközben gyakran kételkednek is és tétován szemlélik azokat a szívükben? Az antikrisztusok Isten mely szavait hiszik érdekesnek arra, hogy szívükben időt és energiát fordítsanak firtatásukra? (Néhányat Isten próféciai, misztériumai, valamint az emberek kilátásaival, sorsával és rendeltetési helyével kapcsolatos szavai közül.) Prófécia, rendeltetési helyek, misztériumok – ezek azok a dolgok, amelyek a legtöbb embert foglalkoztatják, és még inkább olyanok, amelyeket az antikrisztusok soha nem tudnak elengedni a szívük mélyén. Konkrétan, Isten mely szavai foglalkoztatják viszonylag jobban az antikrisztusokat, és melyeket firtatják gyakran a szívük mélyén? Mivel arról van szó, hogy ezek a szavak valóra válnak-e, megvalósulnak-e, hogy tényleges megvalósulásukat látják-e majd tényként, az antikrisztusok egyértelműen azokkal az ígéretekkel foglalkoznak, amelyeket Isten az emberiségnek tett, igaz? (Igaz.) Továbbá olyan szavakkal is, amelyek arra vonatkoznak, hogy Isten megátkozza és megbünteti az embereket, megbünteti a gonosz embereket, megbünteti mindazokat, akik Isten szavai ellen fordulnak. És akkor ott vannak még a katasztrófákra vonatkozó jövődölések – vajon nem tartoznak ezek is az antikrisztusok érdeklődési körébe? (De igen.) Mi van még? (Az arról szóló szavak, amikor Isten távozik majd a földről.) Hogy mikor távozik Isten a földről, mikor dicsőül meg Isten, mikor fejeződik be Isten nagy munkája, mikor vet véget Isten ennek az emberiségnek, igaz? (Igaz.) Összesen hány pont van? (Négy.) Az első Isten embereknek tett ígéreteit hordozó és embereket megáldó szavai. A második Isten embereket átkozó és büntető szavai. A harmadik Isten katasztrófákat jövődölő szavai. A negyedik Isten arról szóló szavai, amikor Ő távozik

majd a földről, az Ő nagyszerű munkája pedig befejeződik. És van még egy, a legfontosabb pont, Isten szavainak egy olyan kategóriája, amelyet az antikrisztusok különösen szívesen firtatnak, ez pedig Istennek az Ő természetéről, identitásáról és lényegéről szóló szavai. Miért tesszük hozzá ezt az utóbbit? Az antikrisztusok nem hiszik, hogy Isten szavai valóra fognak válni; gyakran firtatják Isten szavait. Mi az tehát, ami leginkább kétségeket ébreszt bennük, ami arra készteti őket, hogy Isten szavait firtassák? Főképp Istenben nem hisznek. Az antikrisztusok alapvetően álhívők, ördögök; kételkednek Isten létezésében, nem hiszik, hogy van Isten ebben a világban, nem hisznek Isten létezésében, sem pedig mindabban, amit Isten tesz. Tehát teljes mértékben kételkednek Isten természetében, identitásában és lényegében. Tekintettel kételkedésükre, vajon mit fognak tenni? Ha képesek kételkedni Isten identitásában és lényegében, vajon amikor Isten természetét, identitását és lényegét érintő szavakkal találkoznak, csak el fogják őket olvasni észrevétel vagy reakció nélkül? Képesek-e szilárdan hinni ezekben a szavakban és elfogadni őket? (Nem.) Ha például valaki folyton arra gyanakszik, hogy örökbe fogadták, akkor el tudja-e hinni, hogy a szülei a biológiai szülei? El tudja-e hinni, hogy a szülei szeretete, oltalma és minden áldozat, amit a kilátásaiért hoztak, őszinte? (Nem.) Amikor kételkedik és nem hisz mindebben, vajon nem tesz-e majd titokban néhány dolgot? Például néha kihallgathatja szülei beszélgetéseit, hogy megtudja, beszélnek-e a származásáról. Emellett általában nagyon odafigyel, és folyamatosan arról faggatja a szüleit, hogy hol született, ki hozta világra, és mennyit nyomott születésekor – mindig ezekről a dolgokról fog kérdezősködni. Ha a szülei megütik vagy megfegyelmezik, a gyanakvása csak tovább mélyül. Mindegy, mit tesznek a szülei, mindig résen lesz és kételkedni fog. Bármilyen jól bánnak is vele a szülei, a szívében lévő óvatosságot nem tudja elengedni. Tehát ez az óvatosság, ezek a belső tevékenységek, gondolatok és hozzáállások mind titokban zajlanak, nem igaz? Amint kétségbe vonja, hogy a szülei a biológiai szülei, biztosan tesz majd néhány dolgot a színfalak mögött. Ezért, mivel az antikrisztusok az álhívők lényegével rendelkeznek, biztosan nem hisz Isten természetében, identitásában és lényegében, nem ismeri el és nem fogadja el azokat. Ezzel a hitetlenkedő, el nem ismerő és el nem fogadó hozzáállással vajon valóban hisz-e és elfogadja-e szívében az Isten természetére, identitására és lényegére vonatkozó szavakat? Biztosan nem. Amennyiben az Isten természetére, identitására és lényegére vonatkozó szavakról van szó, kételyt, szembeszegülést és tétovázó megfigyelést táplál a szívében. Egyelőre ne menjünk bele részletesebben ebbe az aspektusba.

Az antikrisztusok Isten szavaival kapcsolatos firtatásának öt megnyilvánulása, amelyeket épp az imént tárgyaltunk, alapvetően elég átfogó és reprezentatív. Isten azon szavainak, amelyeket az antikrisztusok firtatnak, konkrét tartalma és fókusza van. Ami az életbe való belépéssel kapcsolatos számos szót illeti – az olyan szavakat, amelyekben Isten vigasztalja az embereket, megmagyaráz bizonyos misztériumokat, illetve leleplezi az ember romlott beállítottságát, és hasonlókat –, vajon az antikrisztusok törődnek ezekkel a szavakkal? (Nem.) Számukra jelentéktelenek ezek a szavak. Miért?

Azért, mert az antikrisztusok nem szeretik az igazságot, nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, és nem áll szándékukban elfogadni Isten ítéletét és fenyítését, vagy Isten üdvösségét. Nincsenek efféle terveik, ezért jelentéktelennek tekintik az emberi beállítottság változásával és az életbe való belépéssel kapcsolatos szavakat, olyanak, amiket nem érdemes elolvasni, amiken nem érdemes elgondolkodni, vagy amiket nem érdemes megszívlelni. Ezek a szavak nem érdeklik őket. Azt gondolják: „Mi közük ezeknek a szavaknak a kilátásainkhoz és sorsunkhoz? Mi közük a rendeltetési helyünkhöz? Ezek a szavak jelentéktelen dolgokról szólnak, nem érdemes olvasni vagy hallgatni őket. Ha valaki igazán feldúlt, és nincs más megoldás, akkor csupán átmenetileg olvashatja ezeket a szavakat, hogy betöltse a szívében lévő ürességet, illetve hogy felülkerekedjen néhány különösen nagy kihívást jelentő akadályon, és megoldjon néhány nehezen kezelhető problémát – ennyi az egész. Azt mondani, hogy ezek a szavak megváltoztathatják az ember beállítottságát – hogyan lehetne ez ilyen egyszerű?” Alapvetően nem áll szándékukban megváltoztatni a beállítottságukat, nem tervezik, hogy Isten szavait az életként, az útként vagy az igazságként fogadják el. Amit akarnak, azok a kilátásaik és a rendeltetési helyük, valamint a hatalom. Ezért nem veszik komolyan az ilyen szavakat, és meg sem szívelelik őket. Az antikrisztusok szemszögéből levonható következtetés az, hogy ezek a szavak egyszerűen nem érik meg, hogy átvizsgálják őket, és még kevésbé érdemlik meg az idejüket arra, hogy elemezzék és megvizsgálják, egyenlőek-e ezek az igazsággal, illetve képesek-e megváltoztatni az embereket. Az antikrisztusok számára az összes szó, amely a sorsukkal és a rendeltetési helyükkel, saját identitásukkal, státuszukkal, valamint minden személyes érdekükkel és hasonlókkal kapcsolatos, jelentőségteljes, ezek rendkívüli jelentőséggel bírnak. Egyesek azt mondják: „Mivel az antikrisztusok ennyire fontosnak tartják ezeket a részeket Isten szavaiból, és ilyen figyelmet szentelnek nekik, hogyan lehet azt mondani, hogy firtatják Isten szavait? Vajon nem helytelen kissé ez a vádaskodás? Hát nem túlságosan erőltetett ez egy kissé, és nem igazán találó?” (Nem. Az antikrisztusok nem hiszik, hogy Isten szavai biztosan valóra fognak válni és be fognak teljesedni, nem hiszik, hogy Isten komolyan gondolja, amit mond, és hogy amit mond, az be is fog következni. Nem a meggyőződés és az elismerés gondolkodásmódjával olvassák Isten szavait, hanem azt figyelik, hogy Isten szavai valóban valóra válhatnak-e.) Erről van szó? (Igen.) Az antikrisztusok ezeket a szavakat értékelik, mivel ezek tudnak eleget tenni a vágyaiknak. Sőt, ha beteljesednének ezek a szavak, az eleget tenne az ambícióiknak. Ha felfogják ezeket a szavakat és ragaszkodnak hozzájuk, akkor, ha ezek a szavak valóra válnak, jó lóra tettek, Isten követése pedig helyes lépésnek bizonyul számukra. Azonban az, hogy értékelik ezeket a szavakat, nem jelenti azt, hogy mélyről jövő, Istentől származó igazságként tudják elfogadni őket, és az sem mondható, hogy szívükben Isten szavaiként fogadják el e szavakat. Ellenkezőleg, noha értékelik ezeket a szavakat, szívükben kételyeket táplálnak velük kapcsolatban, csak tétován figyelnek. Azt is mondhatjuk, hogy ezek a szavak bizonyítékká és eszközzé válhatnak számukra, hogy

bármelyik pillanatban, bármikor és bárhol megtagadják Istent és megtagadják Isten munkájának ezt a szakaszát. Folyamatosan és feszülten figyelnek, hogy lássák, megvalósulnak-e és beteljesülnek-e Isten munkájának minden egyes lépése során és minden olyan időszakban, amikor Isten e szavakon keresztül vezeti az embereket. Nyilvánvaló, hogy az antikrisztusok örökösen arra összpontosítanak, hogy Isten szavai valóra váljanak-e. Ezen időszak alatt soha nem változott az Istennel szemben ellenséges, Istennek ellenálló, valamint Istent átvizsgáló és elemző hozzáállásuk. Ellenségesek Istennel szemben és átvizsgálják Őt, szívükben állandóan firtatják Isten minden tettét és szavát; ugyanakkor megpróbálják elítélni Istent és Isten munkáját is. Vajon ez nem az antikrisztusok Istennel szembeni ellenállásának következetes megnyilvánulása? (De igen.) Az antikrisztusok ezen megnyilvánulásaiból látható-e bármi nyoma annak, hogy elfogadják Isten szavait? Látható az alávetettség bármi nyoma? Egy csipetnyi jele annak, hogy Istenként bánnak Istennel? (Nem látható.) Ezután egyenként fogunk beszélgetni ezekről a pontokról.

1. Isten embereknek tett ígéreteit hordozó és embereket megáldó szavainak firtatása

Az első pont az, hogy az antikrisztusok firtatják Isten embereknek tett ígéreteit hordozó és embereket megáldó szavait. Mióta Isten elkezdte munkáját és szólt, sokat beszélt arról az emberiségnek, az Ő választott népének, valamint azoknak, akik hallgatnak a szavaira, hogy milyen áldásokkal és kegyelmekkel fogja felruházni az embereket, milyen áldásokat ígér az embereknek és így tovább. Isten különböző időszakokban, alkalmakkor vagy helyzetekben áldásokról és ígéretekről beszél követőinek, tájékoztatva őket arról, hogy ha elérnek bizonyos dolgokat, Isten meghatározott módon megáldja majd őket, és bizonyos áldásokban és ígérekben fognak részesülni és így tovább. Függetlenül attól, hogy Isten melyik időszakban mondta ezeket a szavakat, illetve attól, hogy Isten kinek adott ilyen ígéreteket, ezek a szavak bizonyos helyzetekben és egy adott környezetben hangzottak el. Emellett az ígérek és áldások, amelyekkel Isten felruhazza az embereket, összefüggenek azok pozitív megnyilvánulásaival, mint amilyen az igazságra való törekvés, a beállítottságban bekövetkező változások és az Isten iránti valódi alávetettség. Isten embereknek szóló ígéretei és áldásai kimondatlanul is feltételesek. Ezekben a feltételekben nem az embereké az utolsó szó, és nem is az emberi elképzelések és képzelődések határozzák meg őket, inkább Isten normái és követelményei szerint vannak meghatározva, beleértve bizonyos alapelveket és szabályokat is. Ami azt illeti, hogy Isten szavai különböző emberekben hogyan válnak valóra, hogyan valósulnak meg és hogyan teljesednek be, azt Isten egyáltalán nem találomra teszi – inkább megvan rá az alapja. Ugyanaz a cselekedet különböző emberek által végrehajtva különböző bánásmódot eredményezhet Isten részéről. Lehet például két ember, akik mindketten gyülekezetet vezetnek; az egyik gyakran kap megvilágosodást és megvilágosítást, és gyakran visel el fegyelmezést, ami gyors érettségbeli növekedéshez vezet.

Ezzel szemben a másik talán viszonylag érzéketlen és lassan reagál, ami lassabb előrehaladáshoz vezet. Emberi szemszögből nézve ennek a két embernek, akik ugyanazt a munkát hajtják végre és hasonló viselkedést tanúsítanak, ugyanabban az áldásban és bánásmódban kellene részesülnie Istentől. Azonban az életbe való belépés terén, amit a kötelességeik végzése során tapasztalnak és szereznek meg, illetve a külső kegyelem tekintetében határozott különbségek lesznek. Ezek a „határozott különbségek” persze nem elkerülhetetlenek. Szóval, hogyan osztogatja Isten ezeket az úgynevezett áldásokat és különböző bánásmódokat, illetve megvilágosodást, megvilágosítást és egyéb előnyöket, amelyeket az emberek Istentől nyernek? Isten más-más módon bánik a különböző emberekkel. Néhány ember lusta, hiú, versengő és irigy, és bár látszólag hajlandóak feláldozni magukat és elszenvedni némi nehézséget, az igazságot egyszerűen képtelenek elfogadni vagy gyakorolni. Másrészt viszont egyesek szorgalmasak; bár ugyanazzal a romlott beállítottsággal rendelkeznek, mégis viszonylag becsületesek és alázatosak. Ők el tudják fogadni az igazságot, és elfogadják a metszést. Komolyan elfogadják és megértik mindazt, amit Isten mond, valamint minden környezetet, amelyet Isten alakít ki számukra, ugyanakkor komolyan is kezelik azokat. Így két ember kívülről nézve talán ugyanazt a munkát végzi, és a munka mennyisége is hasonló lehet, Isten azonban az eltérő beállítottságaik és törekvéseik alapján különböző áldásokat, különböző megvilágosodásokat és megvilágosításokat fog adni. Kívülről nézve az az ember, aki megvilágosodásban és megvilágosításban részesül, talán többet szenved, és gyakran viseli el a fegyelmezést, viszont a nyeresége is nagyobb. Ezzel szemben a fásult és nehéz felfogású ember sokkal kevesebb fegyelmezőssel szembesül, sokkal kevesebbet szenved, így pedig életének növekedése is lassabb, és kevesebbet nyer. Lényegében melyik személy részesül igazán Isten áldásaiban és ígéreteiben? (Az, amelyik többet szenved, és aki gyakran részesül fegyelmezésben.) Úgy tűnhet, hogy az az ember, aki Isten ígéreteiben és áldásaiban részesül, fegyelmezést kap, gyakran szembesül visszaesésekkel, romlottságot tár fel és lelepleződik, viszont gyakran részesül Isten megvilágosodásában és megvilágosításában. Ezzel szemben az az ember, akit nem fegyelmeznek meg, kényelmes, örömteli és szabad életet él. Ha lusta, nem kap fegyelmezést; ha irigy, nem kap fegyelmezést; ha felelőtlen a munkájában, nem kap fegyelmezést – sőt, még a státuszból származó előnyöket is élvezzi, és elégedetten él. Kit szeretnek jobban azok az emberek, akiknek van lelki megértésük, akik tisztán fogják fel a dolgokat, és akik szeretik a pozitív dolgokat? Azt az embert szeretik jobban, aki elviseli a fegyelmezést, aki gyakran szembesül visszaesésekkel, és képes megvilágosodásban és megvilágításban részesülni; úgy tartják, hogy az ilyen embert valóban megáldotta Isten. Akik az igazságra törekszenek, azok arra vágnak, hogy ilyen emberek legyenek. Hajlandóak állandóan Isten előtt élni, még ha ez azt jelenti is, hogy gyakran részesülnek Isten fegyelmezésében és fenytetésében. Úgy vélik, ez Isten áldása és tényleg Isten ígérete. Ezeknek a tapasztalatoknak és nyereségeknek a birtoklása megerősíti az Isten által kimondott áldások és ígéretek létezését. De hogyan látják ezt az

antikrisztusok? Az antikrisztusok nem az alapján mérik Isten ígéreteit és áldásait, hogy mennyi igazságot ért meg valaki, mennyi igazságot nyert el, illetve mennyi pozitív nyereségre tett szert. Ehelyett azt mérik, hogy mennyit nyertek a testi előnyök és az anyagi érdekek szempontjából. Szerintetek melyik emberre irigykednek az antikrisztusok? (Arra az emberre, aki nem tűri a fegyelmezést.) Az antikrisztusok azt az embert irigylik, aki lusta és hűtlen, aki nem néz szembe semmilyen fegyelmezővel, és élvezzi a státuszból fakadó előnyöket. Az, hogy az antikrisztusok ilyen embereket irigyelnek, azt bizonyítja, hogy probléma van azzal, ahogyan a dolgokat szemléljük; ez természetlénységükből adódik.

Hogyan firtatják az antikrisztusok, hogy valóra válnak-e Isten embereknek tett ígéreteit hordozó és embereket megáldó szavai? Amikor Isten szavai kijelentik, hogy kit áld meg, ki részesül az ígéreteiben, és ki részesülhet ígéretekben Istentől, vajon hogyan figyelik ezt az antikrisztusok? Azt mondják: „Azok az emberek, akik árat fizetnek istenért, megvilágosodást és megvilágosítást kapnak, részesülnek isten fegyelmezésében és útmutatásában, és ez áldásnak tekinthető? Ha valakit fegyelmezik, az isten áldása? Csak a bolondok gondolnák így! Ezzel nem éri veszteség az embert? Nem rontja ez az ember hírnevét? És még ezt nevezik isten áldásának? Ez az, ahogyan isten szavai valóra válnak és megvalósulnak? Ha ez a helyzet, akkor én nem akarok ilyen ember lenni, nem akarok szenvedésre törekedni és árat fizetni. Nem fogadom el isten munkálkodásának ezt a módját; miféle igazság ez? Hogyan lehetne ezt az emberek megmentésének tekinteni?” Ellenkezés támad a szívükben; nem fogadják el, hogy Isten így áldja és vezeti az embereket, nem fogadják el, hogy Isten ilyen módon ad életet az embereknek, és nem fogadják el, hogy Isten így munkálja az igazságot az emberekbe. Természetesen lehetnek olyan emberek is az antikrisztusok körül, akik amióta Istenben hisznek, virágzó üzleteket vezetnek, több pénzt keresnek, autókat és házakat vásárolnak, és javult az anyagi helyzetük, gazdagok lettek. Ezt látva az antikrisztusok a következőt gondolják: „Miután elkezdtek hinni istenben, áldásokban részesültek és isten kegyelmét élvezték. Ezekből a tényekből úgy tűnik, hogy isten ígéretei és az embereknek szóló áldásai megvalósulnak az ilyen emberekben; isten szavai valóra válnak. Úgy tűnik, hogy isten szavai tényleg tekintélyt hordoznak; isten munkájának ezt a szakaszát elfogadni helyes, az ember pedig nagy áldásokban részesülhet, minden zökkenőmentesen fog menni, és az ember kegyelmet kaphat Istentől.” Miután ilyen tények tanúi lettek, az antikrisztusok szívükben átmenetileg némiképp elismerik és elhiszik Isten ígéreteit és áldásait. Természetesen ezt az elismerést és meggyőződést ki kell egészíteni egy zárójeles megjegyzéssel, miszerint „további ellenőrzés szükséges”. Mindennapi életük során az antikrisztusok folyamatosan megfigyelnek és összegyűjtenek különböző bizonyítékokat annak igazolására, hogy Isten áldásai és ígéretei valóra válnak, és sok emberben megvalósulnak. Megfigyelés közben ezek az antikrisztusok összegyűjtik ezeket a bizonyítékokat, látni szeretnék, mely emberek részesültek Isten áldásaiban és ígéreteiben, mit tettek ezek az emberek, milyen a hozzáállásuk Istenhez, hogyan követik Istent, és milyen nézőpontokat képviselnek. Természetesen a folyamatos megfigyelés

és bizonyítékgyűjtés ezen időszaka alatt az antikrisztusok azok viselkedését, cselekedeteit és nézeteit is megpróbálják leutánozni, akik Isten áldásaiban és ígéreteiben részesültek. Ha maguk is részesülnek valamilyen anyagi áldásban, bánásmódban és élvezetben, akkor magukban elismerik: „Isten áldásai és ígéretei nem üres szavak; megvalósulhatnak. Úgy tűnik, ez az isten valóban isten, tényleg van valami képessége. Áldásokkal és ígéretekkel ruházhatja fel az embereket, hozhat bizonyos előnyöket, és eleget tud tenni bizonyos érdekeikből fakadó szükségleteiknek. Úgy látszik, továbbra is hinnem kell és követnem kell őt; nem szabad lemaradnom vagy lankadnom.” Az antikrisztusok az elejétől a végéig tétován figyelnek. De észreveszi-e valaki, amikor ezt teszik? Vajon a nyilvánosság előtt figyelnek tétován, és ezt mondják-e mindenkinek: „Nem hiszek isten ezen áldásaiban és ígéreteiben”? (Nem.) Ez kívülről nem észrevehető. Látnod őket a többiek között, lemondva munkájukról, házasságukról, családjukról és hasonlókról, és a kötelességeiket is mindenki mással együtt végzik, korán kelnek és későn fekszenek le, elviselve a nehézségeket és megfizetve az árat. Nem mondanak zavart okozó vagy negatív szavakat, nem fejeznek ki ítélezést, nem tesznek rossz dolgokat, és nem okoznak zavart. Azonban mégiscsak van egy dolog: nem számít, kívülről milyen rejtetten cselekszenek, viselkedésüket belső nézeteik és gondolataik uralják és befolyásolják. Legbelső, tétova megfigyelésük és Isten szavainak firtatása nem maradhat rejtve Isten előtt. Tehát az antikrisztusoknak melyek azok az aspektusai, amelyek rejtve maradhatnak az emberek előtt, Isten előtt azonban nem? Az emberek csak mások viselkedését látják, csak azt látják, amit mások felfednek – Isten viszont nemcsak ezeket nézi, hanem ami a legfontosabb, figyeli az emberek szívét és legbensőbb gondolatait. Az ember viselkedésformái és feltárulásai viszonylag felszínesek, az ember szívének mélysége viszont egy alig észlelhető birodalom, amelyben mélyebb gondolatai és természetének számos eleme rejtőzik. Amikor az antikrisztusok Isten olyan szavait firtatják, mint az Ő ígéretei és áldásai, kívülről talán időt szánnak rá és kézzelfogható árat fizetnek, szívük azonban nem teljesen Istennek szentelt. Milyen konkrét megnyilvánulásai vannak annak, hogy szívüket nem szentelik oda teljesen Istennek? Nem számít, mit tesznek, vagy milyen kötelességet végeznek, nem fektetik bele minden energiájukat, és nem fenntartások nélkül teszik azt, hanem csak arra törekednek, hogy ne legyenek nyilvánvaló hibák, valamint a teljes folyamat alapvető iránya helyes legyen. Miért tudják ezt megtenni? Szívük mélyén, legbensőbb lényükben egy gondolatot rejtegetnek: „Az, hogy isten szavai valóra válnak-e vagy sem, meghatározza, hogy isten meg tud-e menteni engem, és hogy valóban ő-e az én istenem. Ha ez a kérdés nincs megválaszolva, akkor még isten identitásának és lényegének valódiságát is érdemes megkérdőjelezni.” Ha legbelül ilyen gondolataik vannak, akkor lehet-e még igaz szívük Isten iránt? Ezek a szívükben mélyen gyökerező gondolatok gátolják és folyamatosan figyelmeztetik őket: ne add Istennek az igaz szívedet, ne adj bele mindent, bármit is teszel, csak essél túl rajta, és ne légy ostoba; valamit tarts vissza Istentől, biztosítsd be, hogy maradjon számodra kiút, továbbá ne bízd életedet és legfontosabb dolgaidat erre a még mindig

ismeretlen istenre. Így gondolkodnak a szívükben. Észrevettétek ezt? (Nem.) Ezek az antikrisztusok az összejövetel és a másokkal való interakciók során kifelé kedvesek lehetnek, normális kapcsolataik lehetnek, és akár még beszélhetnek is néhány saját meglátásukról, megértésükről és tapasztalatukról, valamint mutathatják azokat a külső, sekélyes, alapvető viselkedésformákat és megnyilvánulásokat, amelyekkel egy hívőnek rendelkeznie kellene; azonban istenfélelmükben vagy az Iránta való őszinteségükben nincs növekedés vagy javulás. Függetlenül attól, hogy ezek az emberek hogyan fizetik meg az árat, illetve hány évig teszik kötelességüket Isten házában, egy dolog bizonyos: az életük nem növekszik – nincs bennük élet. Milyen területeken nyilvánul meg ez az élethiány? Amikor helyzetekkel szembesülnek, egyáltalán nem keresnek alapelveket; megelégszenek csupán azzal, ha az aktuális munka folytatódik, az Isten által kimondott alapelveket soha nem veszik a gyakorlásuk mércéjének, csak felszínesen fogadják el mások ellenőrzését, felügyeletét és vezetését, Isten átvizsgálását pedig nem fogadják el. Ez azt jelenti, hogy amíg egyértelműen meg nem erősítik, hogy Isten ígéretei és áldásai kinek válnak igazán valóra, és az emberek mely csoportja számára valósulnak meg, továbbá amíg meg nem erősítik, hogy ők maguk tényleg megkaphatják Istentől azokat az ígéreteket és áldásokat, amelyeket Isten ad az embereknek, addig alapelveik és cselekvési módszereik, valamint az Isten szavaihoz való hozzáállásuk nem fog változni. Bizonyos értelemben állandóan emlékeztetik magukat, miközben Istennel folytatott vitájukat is kitervelik magukban. Mi áll az Istennel folytatott vitájuk középpontjában? Ezt gondolják: „A te ígéreteid és áldásaid nem valósultak meg. Nem láttam őket megvalósulni, és nem láthatom, hogyan munkálkods, így nem tudom megerősíteni az identitásodat. Ha nem tudom megerősíteni az identitásodat, akkor hogyan tekinthetném ezeket a szavaidat az igazságnak, isten szavainak?” Vajon belül nem vitatkoznak Istennel erről a kérdésről? Ezt mondják: „Ha azokat az áldásokat, amelyeket az embereknek ígérsz, valamint az embereknek tett ígéreteid sokféle tartalmát nem tudom ellenőrizni, akkor a beléd vetett hitem nem lehet száz százalékos. Mindig lesznek benne hamisítások, és nem tudok teljesen hinni.” Ilyen az antikrisztusok hozzáállása. Ijesztő az ilyen hozzáállás? (Igen.) Ez a fajta hozzáállás bizonyos értelemben hasonló természetű a nem hívők körében elterjedt mondáshoz: „Ne engedd el a sólymot, amíg nem láttad a nyulat.” Azt mondják: „Te isten vagy, rendelkezned kellene azzal a hatalommal, hogy megvalósítsd az ígéreteidet és áldásaidat. Ha nem valósulhat meg, amit mondasz, és a benned hívők nem élvezhetnek nagy áldásokat, nem élvezhetnek dicsőséget, gazdagságot és tiszteletet, nem élvezhetnek kegyelmet, és nem kaphatnak menedéket tőled, akkor az embereknek miért kellene követniük téged?” Az antikrisztusok szemében, valamint a gondolataik és a nézeteik szerint Isten követésében kell lennie bizonyos előnyöknek; előnyök nélkül nem fogják törni magukat. Ha nincs élvezhető hírnév, nyereség vagy státusz, ha az általuk végzett munka, illetve kötelességek egyike sem vívja ki mások csodálatát, akkor semmi értelme hinni Istennel és a kötelességeiket végezni. Az első előnyök, amelyeket el kell nyerniük, az Isten

szavaiban említett ígérek és áldások, emellett pedig hírnevet, nyereséget és státuszt kell élvezniük a gyülekezeten belül. Az antikrisztusok úgy vélik, hogy az Istenben való hit során az embernek felsőbbrendűnek kell lennie másoknál, csodálni kell őt, és különlegesnek kell lennie, legalábbis, az Istenben hívőknek élvezniük kell ezeket a dolgokat. Ha nem teszik, akkor felmerül a kérdés, hogy az Isten, akiben hisznek, vajon az igaz Isten-e. Vajon nem az az antikrisztusok logikája, hogy a következő szavakat – „azoknak, akik hisznek Istenben, élvezniük kell Isten áldásait és kegyelmét” – az igazságnak tekintik? Próbáld meg elemezni ezeket a szavakat! Vajon ezek az igazság? (Nem.) Most világos, hogy ezek a szavak nem az igazság, hanem megtévesztések, a Sátán logikája, és nincs közük az igazsághoz. Mondta Isten valaha, hogy „ha az emberek hisznek Bennem, biztosan áldottak lesznek, és sosem szenvednek nehézségeket”? Isten szavainak melyik sora beszél erről? Isten soha nem mondott ilyen szavakat, és nem tette ezt. Amikor az áldásokról és a balsorsról van szó, van egy igazság, amelyet keresni kell. Melyik az a bölcs mondás, amelyhez az embereknek tartaniuk kellene magukat? Jób azt mondta: „Fogadjuk el a jót Isten keze által, a bajt pedig ne fogadjuk el?” (Jób 2:10). Ezek a szavak vajon az igazság? Ezek egy ember szavai; nem lehet az igazság magaslataira emelni őket, de egyféleképp meg is felelnek az igazságnak. Milyen módon felelnek meg az igazságnak? Az, hogy az emberek áldottak vagy balsorstól szenvednek-e, mind Isten kezében van: mindez Isten szuverenitása alá tartozik. Ez az igazság. Vajon az antikrisztusok hiszik ezt? Nem, nem hiszik. Nem ismerik el ezt. Miért nem hiszik és ismerik el? (Az ő hitük Istenben azért van, hogy áldottak legyenek – ők csak áldottak akarnak lenni.) (Mivel túl önzőek, és csak a hús-vér test érdekeire törekednek.) Az antikrisztusok a hitükben csak áldottak akarnak lenni, és nem akarnak balsorstól szenvedni. Amikor látnak valakit, aki áldott, aki haszonhoz jutott, aki kegyelemben részesült, és aki több anyagi örömet, nagy előnyöket kapott, úgy hiszik, hogy ezt Isten tette. Ha pedig ők nem kapnak ilyen anyagi áldásokat, akkor az nem Isten műve. A burkolt célzás az, hogy „ha te tényleg Isten vagy, akkor csak megáldhatod az embereket; el kell hárítanod az emberek balsorsát, és nem engedheted, hogy szenvedéssel találkozzanak. Csak ekkor van értéke és értelme annak, hogy az emberek higgyenek benned. Ha – miután követtek téged – az embereket továbbra is balsors gyötri, ha még mindig szenvednek, akkor mi értelme hinni benned?” Nem ismerik el, hogy minden dolog és esemény Isten kezében van, hogy Isten mindenképp felett szuverenitást gyakorol. És vajon miért nem ismerik ezt el? Mert az antikrisztusok félnek attól, hogy balsorstól szenvedjenek. Ők csak hasznot akarnak, előnyt szerezni, áldásokat élvezni; Isten szuverenitását és vezénylését nem kívánják elfogadni, csak előnyöket akarnak szerezni Istentől. Ez az antikrisztusok önző és megvetendő nézőpontja. Ez az antikrisztusok által tanúsított megnyilvánulások sorozata Isten afféle szavait illetően, mint az Ő ígéretei és az áldásai. Összességében ezek a megnyilvánulások elsősorban az antikrisztusoknak a törekvésük mögötti nézőpontjait érintik, valamint az ilyen típusú, Isten által az emberekért tett dolgokról alkotott nézeteiket, értékeléseiket és megértésüket. Bár lehet,

hogy nyíltan nem rágalmazták vagy ellenzik Isten szavait, azonban mélyen belül hozzáállásuk Isten ilyen típusú szavaihoz, valamint ahhoz a módszerhez, amellyel Isten az ilyen típusú dolgokat teszi, rágalmazó, kételkedő, elítélő és válogató. Amikor Isten ígéreteinek és áldásainak szavai valóra válnak néhány emberben, akkor dicsérik Isten hatalmát, magasztalják az Ő nevét és szeretetét. Azonban amikor az, amit Isten tesz, nem felel meg az ígéretekről és áldásokról alkotott elképzeléseiknek és képzelődéseiknek, az antikrisztusok szívükben azonnal megtagadják Isten létezését, valamint mindannak a helyességét, amit Isten tesz, és még inkább tagadják Isten szuverenitását, valamint azt a tényt, hogy Ő vezényli és rendezi az emberi sorsot. Az antikrisztusok mindezen megnyilvánulásai kívülről talán nem tárulnak fel, és lehet, hogy nem egyértelmű nyelvezettel terjesztik nézeteiket, de az a nézőpont, amellyel szívükben tétován figyelik és firtatják Isten e szavait, nem változik. Függetlenül attól, hogy mások hogyan beszélgetnek az életbe való belépés kérdéseiről, illetve arról, hogyan lehet az embereket megmenteni, az antikrisztusok mentalitása és hozzáállása, amellyel firtatják, hogy Isten olyan szavai, mint az Ő ígéretei és áldásai, valóra válnak-e, és hogyan valósulnak meg, nem fog megváltozni. Az antikrisztusok talán ujjongva tapsolnak és éljeneznek, dicsérve Isten hatalmát, amikor Isten ígéretei és áldásai megvalósulnak. Amikor azonban Isten ígéretei és áldásai nem az elképzeléseik szerint valósulnak meg vagy válnak valóra, titokban átkozzák és gyalázzák Istent a szívükben, és rágalmazták az Ő nevét. Ezért a mindennapi életben, még amikor minden békés és problémamentes is, egyesek állapota vadul ingadozik. Amikor boldogok, a hetedik mennyországban érezhetik magukat, amikor viszont le vannak törve, pokoli kétségbeesésbe süllyedhetnek. Hangulataik szeszélyesek és kiszámíthatatlanok, így mások értetlenül állnak a történetek előtt. Amikor boldogok, azt mondják: „Isten valóban isten. Isten olyan nagyszerű, isten hatalma tényleg létezik, isten annyira szereti az embereket!” Amikor azonban boldogtalanok, rendkívül nehézé válik számukra még kimondani is azt a szót, hogy „isten”. Az az ember, aki hangosan dicsőíti Isten nevét, ugyanaz, aki a szívében rágalmazza, tagadja, káromolja, gyalázza és átkozza Istent. Korán kel és későn fekszik, hogy kötelességeit végezze, olyan árat fizetve, amire a legtöbben nem képesek, de egyben ő az is, aki a kötelességein keresztül vezeti le frusztrációját, elárulja Isten házának érdekeit, szánt szándékkal megzavarja a munkát, kötelességeit és munkáját pedig szándékos hanyagsággal kezeli. Kívülről ugyanaz az ember, viselkedéséből és beállítottságából ítélve azonban az ilyen ellentétes megnyilvánulások miatt úgy tűnik, mintha két különböző emberről lenne szó. Ez problémát jelent. Ezekből az antikrisztusi megnyilvánulásokból nyilvánvaló, hogy alapvetően nem fogadják el Isten szavait az igazságként, illetve Isten szavaiként. Továbbá, az antikrisztusok lényegéből ítélve, soha nem fogják Isten szavait az igazságnak tekinteni, sem pedig az egész életük során betartandó igazságalapelveknek. Ez az első pontja annak, hogy az antikrisztusok azt firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai – Isten ígéreteket és áldásokat hordozó szavainak firtatása. Az antikrisztusok számára Isten ígéretei és áldásai elválaszthatatlanul kapcsolódnak az anyagi

bánásmódhoz, a lelki bánásmódhoz, az életkörnyezethez és más hasonló dolgokhoz, amelyeket ebben az életben élveznek, ezért különös figyelmet fordítanak erre az aspektusra. Isten ígéretekről és áldásokról szóló szavainak beteljesülését mérceként használják, hogy felmérjék Isten hatalmának mértékét, valamint Isten identitásának hitelességét. Titokban ezen töprengenek és gondolkodnak – ezt értjük firtatás alatt. Az antikrisztusok semmilyen érdeklődést nem mutatnak az életbe való belépésről szóló különféle igazságok iránt, amelyekről Isten beszélt. Azonban amint Isten ígéretekről és áldásokról szóló szavai említésre kerülnek, szemük a sóvárgástól felragyog, vágyaik felütik fejüket. Látszólag azt mondják: „Feltétel nélkül fel kell áldoznunk magunkat istenért, kötelességeinket isten követelményei szerint kell tennünk”, de valójában mire összpontosít a szemük? Isten olyan szavaira szegeződnek, mint az Ő ígéretei és áldásai. Ha egyszer megkaparintják ezeket, nem engedik el őket. Így viselkednek az antikrisztusok Isten ígéreteinek szavaival és az Ő embereknek szóló áldásaival szemben.

2. Isten embereket átkozó és büntető szavainak firtatása

A második pont az, hogy az antikrisztusok firtatják Isten embereket átkozó és büntető szavait. Az antikrisztusok ugyanazt a nézetet és álláspontot képviselik az Isten szavaiban említett átkokkal és büntetésekkel szemben, mint az első pont esetében. Hogyan firtatják az ilyen szavakat? Amikor látják, hogy Isten szavai mely típusú embereket szándékozzák átkozni és mely típusú embereket szándékozzák büntetni, hogy milyen szavakat mondott Isten az ilyen emberek megátkozására, hogy milyen módon bünteti meg Isten az ilyen embereket, valamint milyen módszereket és szavakat használ Isten az ilyen típusú emberek megátkozására, akkor elkezdik megfigyelni a mindennapi életükben, hogy miként valósulnak meg Istennek ezek a szavai, és hogy megvalósultak-e már. Van például egy gyülekezeti vezető, aki elsikkasztja Isten házának pénzét, önkényesen gyötri és elnyomja a testvéreket, zsarnoki és vakmerő módon viselkedik a gyülekezetben, alapelvek nélkül tevékenykedik, nem keresi Isten szándékait, és nem működik harmonikusan együtt másokkal. Isten szavai azt állítják, az ilyen típusú emberekre átkok és büntetések várnak. Egy antikrisztus észrevételezi: „Isten nem szereti az ilyen embereket, visszautasítja őket. De vajon hogyan utasítja vissza ezt az embert? Az illető minden nap meglehetősen kényelemben él, és elnyomja a testvéreit, anélkül, hogy megfeddnék; a testvérek pedig kénytelenek ezt elviselni. Hogyan válnak akkor valóra istennek ezek a szavai? Nem látom, hogyan válhatnak valóra; lehet, hogy az csupán egy mondás, hogy isten megátkozza az ilyen embereket. Isten szavainak tekintéllyel kellene bírniuk, és miután isten szól, az emberek szívének kényelmetlenül és megfeddve kellene éreznie magát. Meg kell figyelnem és látnom kell, hogy kényelmetlenül érzi-e magát a szívében, el kell beszélgetnem vele, és ki kell ezt puhatolnom.” Így az antikrisztus megkérdezi az illetőt: „Hogyan éled meg a dolgokat mostanában?” „Elég jól. Isten vezet minket. A gyülekezeti élet nem rossz, minden testvér a helyes útra lépett, mindannyian szeretik olvasni isten szavait, és az evangéliumi

munka is jól halad.” „Amikor a munka nem halad simán, nem érzed magad levertnek? Nem válsz negatívvá? Isten megfegyelmel téged? Érzél szemrehányást magadban?” „Nem, miért kellene szemrehányást éreznem, amikor a munka olyan jól megy? Bármilyen történik, isten megáld engem.” Az antikrisztus ezt gondolja: „Isten nem átkozta meg az ilyen embert, vagyis nem valósultak meg azok a szavak, amelyeket isten a gonosz emberek megátkozásáról, az istennek ellenálló emberek megátkozásáról mondott! Ez a vezető olyan nyilvánvalóan istennek ellenálló és az egyház munkáját megzavaró tetteket követett el; isten átkainak le kellett volna szállniuk rá. Hogy lehet, hogy ez nem történt meg? Nehéz megállapítani, hogy isten embereket átkozó szavai megvalósulhatnak-e vagy sem, ezért folytatom a megfigyelést.” Van egy mondás Isten szavaiban: „Az ellenállás halálhoz vezet!” Az antikrisztus nézőpontja szerint sok olyan ember van, aki ellenáll Istennek. Például egyesek, amikor először kerültek kapcsolatba Isten munkájának jelenlegi szakaszával, és nem értették az igazságot, szóltak néhány káromló és rágalmazó szót Isten ellen, elutasítva Isten munkájának e szakaszát. Az antikrisztus ezt gondolja magában: „Ezek azok az emberek, akik ellenállnak istennek? Ha igen, isten szavai szerint, az ellenállás halálhoz vezet. Ennyi év után azonban úgy tűnik, hogy senki sem halt meg ezek közül az emberek közül; isten szavai nem váltak valóra! Ha nem is halnak meg, ezeknek az embereknek legalább törött karral vagy hiányzó lábbal kellene rendelkezniük, vagy valamilyen szerencsétlenséget kellene elszenvedniük otthon, mint amilyen egy családtag halála, a házuk összedőlése, vagy egy autóbaleset. Egyik sem történt meg ezek közül a szerencsétlenségek közül, hogyan mondhatják tehát, hogy az ellenállás halálhoz vezet? Talán gyenge a megértési képességünk, és még mindig nem tudjuk, hogyan válnak valóra és valósulnak meg isten szavai. Hogy valóra fognak-e válni isten szavai vagy sem, az emberek nem tudják; ezt nehéz megmondani.” Az antikrisztus ezeken a megfigyelhető tényeken, saját mentális elemzésén, valamint saját „egyedi” perspektíváján keresztül szemléli, hogy Istennek ezek a szavai valóra válnak-e vagy sem, és hogyan válnak valóra. Mindig hatalmas kérdőjelet tesz e kérdés mögé; nem ismeri e kérdés végső kimenetelét, nem tudja, hogyan magyarázza ezeket az eseményeket, illetve hogyan fogja fel ezeket a jelenségeket. Természetesen gyakran imádkozik ezért: „Ó, istenem, kérlek, világosíts meg engem, hadd értem meg, hogyan átkozod és bünteted meg az embereket, és hogyan válnak valóra a szavaid, hogy olyan szívet tudjak kimunkálni, amely fél téged, hogy rettegjek tőled, és ne tegyek olyan dolgokat, amelyek ellenállnak neked.” Hasznos ez az ima? Vajon Isten meghallgatja? (Nem.) Isten még csak nem is törődik vele; úgy tekint ezekre az imákra, mint a legyek és bogarak értelmetlen zümmögésére. Miért nem hallgatja meg Isten az ilyen imákat? Azért, mert az antikrisztus minden kiejtett mondata tele van próbára tevással, provokációval, rágalmazással és istenkáromlással. Mert, noha Isten nem sújtott le rá nyíltan, illetve nem ítélte el, Isten szemében mindaz, amit az ilyen ember tesz, a gondolatai, nézetei és álláspontja elítélendő. Az antikrisztus ezen megnyilvánulásai mind rejtve vannak a szívében; ezeket a dolgokat lopva teszi, és

titokban firtatja ezeket a dolgokat. Természetesen a szívében Isten is elítéli és megátkozza őket.

Ami Isten embereket átkozó és büntető szavait illeti, az antikrisztusok nem hisznek bennük és nem értik meg őket; gyakran vizsgálódnak és elemeznek: „Pontosan hogyan válnak valóra ezek a szavak? Tényleg valóra válhatnak? Ki számára válnak valóra? Vajon azok, akiket Isten megátkoz és megbüntet, valóban részesülnek átkokban és büntetésben? Látható ez emberi szemmel? Vajon istennek nem kellene mindezt láthatóvá tennie az emberi szem számára?” Szívükben állandóan ezeken a kérdéseken töprengenek, és úgy kezelik őket, mint mindennapi életük jelentős és fontos kérdéseit. Amikor csak idejük vagy lehetőségük van rá, ezeken töprengenek. Amennyiben megfelelő a környezet, és ilyen események történnek, illetve amennyiben ilyen témákról van szó, az álláspontjuk és a nézőpontjuk egyértelműen feltárul. Átvizsgálják és megrágalmazzák Isten e szavait, emberi szemszögből és emberi módon próbálják megérteni e szavakat, miközben azt is próbára teszik, hogy megvalósíthatók-e ezek a szavak, hogy váltak-e már valóra a mindennapi életben, és lettek-e gyakorlati hatásaik. Miért teszik ezt? Miért tudnak a szívükben tépelődni és fáradhatatlanul töprengeni ezeken a dolgokon? Mert bármennyi igazságot is fejezzen ki Isten, az antikrisztusok szívében ezek nem elegendőek ahhoz, hogy bizonyítsák Isten identitását vagy lényegét. Az egyetlen dolog, ami bizonyítani tudja Isten identitását és lényegét, az, hogy valóra válnak-e és megvalósulnak-e Isten szavai. Más szóval, az egyetlen kritériumuk arra, hogy próbára tegyék Isten identitását és lényegét, az, hogy Isten szavai megvalósulnak-e és valóra válnak-e. Hasonlóképpen, az, hogy Isten embereket átkozó és büntető szavai valóra válnak-e, szintén kritériummá vált Isten identitásának és lényegének próbára tevésében. Ez az antikrisztusok legfontosabb gondolata és nézőpontja Isten mérésére. Az antikrisztusok emberi nézőpontokat és megértési módszereket használva, valamint az emberi értelemre támaszkodva teszik próbára és értékelik Isten embereket átkozó és büntető szavait. Amikor semmiképpen sem látják a tényeket, és nem azt a látványt látják, amit látni szeretnének, a szívükben újra meg újra megtagadják Isten identitását és lényegét. Minél kevesebbet látnak, annál jobban tagadják Istent, és annál jobban kételkednek abban, hogy megérte-e, amit befektettek és feláldoztak. Amikor azonban az antikrisztusok tanúi lesznek annak, hogy Isten házában egyes gonosz emberek, akik rágalmazzák Istent vagy megzavarják Isten házában munkáját, illetve akik káromolják Istent és ellenállnak Neki, különböző mértékű büntetésben vagy átokban részesülnek, és látják, mi lesz ezekkel az emberekkel, akkor félelemmel vegyes tisztelettel tekintenek Istenre, és hirtelen úgy érzik: „Isten valóban félelmetes. Bármit is mond, az megvalósul. Az a nő korábban jól volt, és hirtelen meghalt, mert éppen tegnap szidalmazta Istent! Egy másik ember, aki bivalyerős volt, hirtelen megbetegedett, mert jelentős veszteségeket okozott Isten háza munkájának, és még csak el sem ismerte, így kiérdemelte Isten átkait. Valaki más családját szerencsétlenség érte, mert az illető valamilyen gaztettet követett el, és gonosz cselekedeteket hajtott végre a gyülekezetben, és azóta nincs békesség az

otthonában. Egy másik ember, aki mindig is káromlóan beszélt istenről, most megőrült, és azt állítja magáról, hogy ő isten. Ez démonok általi megszállás; isten átadta őt a Sátánnak, és a tisztátalan démonok lakhelyére üzte. Az, hogy a férfi gonosz szellemek megszállásától szenvedjen, nem olyasmi, amit emberek előidézhetnek; csak istennek van hatalma ezt megtenni. Isten szuverén módon uralkodik mindenen felett – ő adta át az illetőt a gonosz szellemeknek, azok pedig megszállták őt, ami miatt elvesztette az eszét és a szégyenérzetét, és meztelenül rohangu az utcákon. Nézd meg, mi lett ezekből az emberekből, milyen büntetéseket és átkokat szenvedtek el; mit tettek mindannyian?” Miután összefoglalták, az antikrisztusok szíve kihagy egy ütemet: „Ezek közé az emberek közé tartoznak azok, akik nyíltan szidalmazták istent, akik nyíltan káromolták és elítélték istent, valamint azok, akik szándékosan zavart és bomlasztást okoztak isten házában. Úgy tűnik, semmi jó nem származik abból, ha valaki isten ellen fordul! Isten igazán félelmetes! Ha megsértesz másokat, ők nem sokat tehetnek veled, ha viszont istent sérted meg, az súlyos dolog. Felelősséget kell vállalnod a viselkedésedért; túlságosan nagy az ár! A legkevesebb, hogy megőrülhetsz, és isten átad majd a tisztátalan démonoknak, ami minden bizonnyal azt jelenti, hogy a pokolra jutsz; a legrosszabb esetben isten megsemmisíti a hús-vér testi létezésedet ebben az életben, elpusztít téged, az eljövendő világban pedig – ez egyértelmű – nem lesz rendeltetési helyed, nem leszel képes belépni a királyságba, és nem kapsz áldásokat. Abból ítélve, hogy milyen változatos módokon álltak ellen istennek, nekem óvatosabbnak kell lennem, és le kell fektetnem néhány alapelvet magamnak. Először is, nem szabad nyíltan szidalmaznom istent; ha muszáj, akkor csendben, a szívemben kell ezt tennem. Másodszor, még ha van is bennem vágy és törekvés arra, hogy isten legyek, ezt nem fedhetem fel, és nem hagyhatom, hogy mások megtudják. Harmadszor, meg kell fékeznem a viselkedésemet és a mozdulataimat, nem szabad olyasmit tennem, ami bomlasztást okoz. Ha veszteségeket okoznék isten háza munkájában, és feldühíteném istent, az rettenetes lenne! Enyhébb esetben életemet veszthetem, súlyosabb esetben átkozottá válnék, a feneketlen mélységbe esnék, és ezzel végem lenne.” Amikor az antikrisztusok látják ezeket a dolgokat megtörténni, úgy érzik, Isten szavai valóra váltak, és Isten olyan nagy és félelmetes. Isten nagyságát és félelmetes voltát ezeken az eseményeken keresztül értik meg és ismerik el. Vajon mindezek nem az antikrisztusok szívében zajló gondolatmenetek? Azok a cselekvési alapelvek pedig, amelyeket e dolgok láttán összegeztek, nem belső világuk tevékenységei? Mindaz, amit a szívükben Isten irányában tesznek, firtatásként ismeretes.

Az antikrisztusok nem mondják ki nyíltan, hogy „isten nem átkozza meg az embereket, isten szavai nem váltak valóra”, és azt sem mondják nyíltan, hogy „isten megbüntette X. Y.-t, isten megátkozta X. Y.-t. Isten szavai valóra váltak, isten tényleg nagy”. Ehelyett a szívük mélyén ármánykodnak, tervezgetnek és elmélkednek ezekről a dolgokról. Mi a céljuk az elmélkedéssel? Azon gondolkodnak, mit tegyenek, ha Isten szavai valóra válnak, és mit tegyenek, ha Isten szavai nem válnak valóra, illetve nem

valósulnak meg. Firtatásuk célja nem az, hogy megértsék Isten cselekedeteit, nem az, hogy megértsék Isten természetét, az pedig még kevésbé, hogy elnyerjék az igazságot és megfelelő színvonalú teremtetett lények legyenek –, inkább az, hogy emberi módszereket és stratégiákat alkalmazva foglalkozzanak mindezekkel a kérdésekkel, és nézzenek szembe Isten átkaival és büntetésével. Ezen mesterkednek szívükben az antikrisztusok. Bizonyíthatja-e ez az Isten szavaira irányuló gondolatmenet, hogy ellenségesek Istennel szemben? Bizonyíthatja-e, hogy folyamatosan rágalmazzák és káromolják Istent? (Igen.) Teljes mértékben! Ezt teszik az antikrisztusok. Ha Isten szavai valóra válnak, készen állnak az ellenintézkedéseikkel; ha az Ő szavai nem válnak valóra, arra is megvannak az ellenintézkedéseik – ellenintézkedéseik annak függvényében változnak, hogy valóra válnak-e Isten szavai vagy sem. Ha valóra válnak Isten szavai, akkor az antikrisztusok megfelelően viselik magukat, körültekintéssel vesznek részt az Isten házában belüli feladatokban, a háttérben maradnak, nem elbizakodottak vagy arcátlanok, és óvatosak maradnak, nehogy valami rosszat tegyenek. Ha Isten szavai nem válnak valóra, akkor látványosan felületesen fognak viselkedni. Bármelyik esetben, akár úgy tűnik számukban, hogy Isten szavai valóra válnak, akár úgy, hogy nem, a szívük soha nem fogja igazán Istennek tekinteni Istent, soha nem tudják teljesen átadni szívüket Istennek. Kötelezettségeiket és tetteiket nem szívből hajtják végre, hanem cselszövésekkel, trükkökkel, színleléssel, megtévesztéssel, leplezéssel és elhallgatással végzik. Amit a szívük mélyén gondolnak, amin tűnődnek, és amiben kételkednek, azt soha nem osztják meg nyíltan másokkal vagy Istennel. Ehelyett makacsul a saját gondolataikat és elgondolásaikat tartják az igazságnak, a megvalósítandó és gyakorlandó helyes és jó iránynak és célnak. Az antikrisztusok szemében nagyon fontos, hogy valóra válnak-e Isten embereket átkozó és büntető szavai, mivel ez határozza meg, hogyan cselekszenek és viselkednek a mindennapi életben, hogyan kezelik a munkát, és hogyan bánnak a testvérekkel; azt is ez dönti el, hogy milyen viselkedéseket tárnak fel, valamint milyen cselekedeteik és megnyilvánulásaik vannak. Amikor valóra válnak Isten szavai, az antikrisztusok helyesen és jámboran viselik magukat, megfékezve tevékenységeiket, igyekeznek semmi olyat nem tenni, ami zavart vagy bomlasztást okoz, és igyekeznek nem mondani olyan szavakat, amelyek bomlasztanak vagy megzavarnak, amelyek rágalmazzák Isten szavait, vagy amelyek az Ő munkáját rágalmazzák. Ha Isten e szavai nem válnak valóra, akkor bátran, minden aggály nélkül megítélik és elítélik Isten munkáját. Ily módon az antikrisztusok szívük mélyén folyamatosan ellenkeznek Istennel és zúgolódnak Ellene – vajon lehetséges lenne, hogy ne fedjék fel és ne iktassák ki őket? Ez a hozzáállásuk, beállítottságuk és lényegük olyan, mint Isten igazi ellenségéé. Noha az antikrisztusok nem tehetnek meg bármit, amit akarnak, egyáltalán nem titkolják, hogy mit gondolnak, mit terveznek, mit latolgatnak, illetve milyen nézőpontjaik vannak a szívük mélyén, mivel nem félnek Istentől. Mi az oka annak, hogy nem félnek Istentől? Nem hisznek Isten létezésében, és azt sem hiszik, hogy Isten az ember szívének legmélyét figyeli. Ezért az antikrisztusok logikája szerint a túlélés legzseniálisabb

stratégiája a következő: „Amit teszek, és amit cselekszem, ami látható mások számára, az mércévé válhat annak megítélésére, hogy milyen ember vagyok. Azt viszont, hogy mit gondolok a szívemben, hogyan tervezem és szándékozom, milyen a belső világom, hogy rágalmazom és káromolom-e istent, elítélem-e istent, vagy hiszek-e istenben és dicsérem-e istent – ha nem mondom ki, egyikőtök sem fogja megtudni. Sok szerencsét az elítélésemhez! Ha nem beszélek, még csak nem is remélheti egyikőtök sem, hogy megtudja, mit gondolok, vagy mit tervezek a szívemben, illetve hogy milyen a hozzáállásom és a nézőpontom istenhez, és senki sem vádolhat engem semmilyen bűnnel.” Ez az antikrisztusok terve. Úgy vélik, ez a viselkedés legmagasabb alapelve az emberek közötti élet és cselekvés során. Amíg nem rossz a viselkedésük, és tetteikben nincsenek hibák, addig senki sem szólhat bele abba, hogy mit gondolnak a szívükben. Hát nem nagyon okosak az antikrisztusok? (Nem.) Miben mutatkozik meg, hogy nem okosak? Annyira jól álcázzák magukat. Amikor imádkoznak, az utcasarkokon teszik, a mások előtt mondott szavaik pedig mind helyesek, lehetetlen bennük hibát találni. Minél tovább hisznek, annál szellemibbé válnak. Amit a szívükben valójában gondolnak, azt csak zárt ajtók mögött, a családjuknak mondják, egyesek pedig még a családjuknak sem mondják el, így senki sem képes átlátni rajtuk. Egy dologról azonban elfeledkeznek: mire jó az, hogy az emberek átlátnak-e rajtuk vagy sem? Nincs jelentősége; egyetlen ember sem dönthet egy másik ember sorsáról. Nem számít, hogy az emberek átlátnak-e rajtuk vagy sem; ez lényegtelen, és nem dönt el semmit. Ami fontos, hogy Isten nemcsak az emberek külső viselkedését nézi, hanem a szívük mélyét is figyeli. Pontosan amiatt, hogy nem hiszik, és nem tudják, hogy Isten megfigyeli az ember szívének legmélyét, az antikrisztusok ostobán és abszurd módon azt gondolják: „Senki sem szólhat bele abba, hogy mit gondolok a szívemben, sem az emberek, sem isten.” Isten képes megfigyelni az ember szívének legmélyét, így a gondolataid kapcsolatban vannak Isten rólad alkotott meghatározásával. Isten nem csupán a külső viselkedésük alapján ítéli el az embereket, hanem ami még fontosabb, a belső gondolataik alapján. Ebben mutatkozik meg az antikrisztusok ostobasága; miközben Isten szavait firtatják, megfeledkeznek egy fontos dologról: Isten titokban a gondolataikat is figyeli. Firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai, és arra a következtetésre jutnak, hogy meg kellene tagadniuk Isten szavait és az Ő létezését. Isten, ahogy titokban figyeli őket, a szívük mélyén látja hozzáállásukat Istenhez és Isten szavaihoz; minden bizonyítékát látja annak, hogy rágalmazzák és káromolják Istent, tagadják és elítélik Istent, és megfigyeli azt a külső viselkedést is, amelyet mindezen gondolatok és nézőpontok befolyása alatt tanúsítanak. Gondolataik és viselkedésük alapján Isten végső soron miként határozza meg az ilyen embert? Antikrisztusként, Isten ellenségeként, akit soha nem lehet megmenteni. Ez az eredmény. Okosak-e az antikrisztusok? Távol állnak attól, hogy okosak legyenek; romlásba vitték magukat. Úgy hiszik, hogy különösen képesek a gondolkodásra, hogy gondolkodásuk nagyon logikus, és hogy különösen ügyesek a cselszövésben. A cselszövést követően olyan ellenintézkedéseik és módszereik vannak a különböző váratlan eseményekre és

mindenféle dologra, amit Isten tesz, amelyek mindig a legjobb eredményekhez és nyereségekhez vezetnek. Gyakran önelégültek és csodálják magukat, nagyra becsülve saját képességeiket és készségeiket. Úgy vélik, hogy ők a legokosabb emberek a világon: képesek megérteni, mi Isten szavainak forrása, kire irányulnak, mi az összefüggés Isten szavai mögött, milyen magatartást kell tanúsítaniuk, miután Isten szavai valóra válnak, és milyen ellenintézkedéseket kell alkalmazniuk, ha Isten szavai nem válnak valóra. Gyakran gratulálnak maguknak, amiért olyan okosak és tökéletesek, amiért intelligensebbek, mint az átlagember. Mi az, amiért gratulálnak maguknak? Úgy érzik, nagyon izgalmas Istent átvizsgálni, elemezni, Vele vitatkozni, és firtatni Isten szavait a szívük mélyén, ez olyasvalami, ami azt érezteti velük, hogy nagyszerűen teljesítettek. Ezért igazán csodálják magukat, és gratulálnak maguknak, amiért ilyen emberek. Hát nem ostobák az antikrisztusok? A másokkal való vitatkozás valóban segíthet neked eldönteni, hogy melyikőtök a felsőbbrendű, sőt még a saját előnyödet és létezésedet is éreztetheti veled. Amikor azonban Istennel vitatkozol, firtatod Isten szavait, Isten cselekedeteit, mindent, amit Isten tesz, azt minek nevezik? És milyen következményekkel jár? Ez kacérkodás a halállal! Firtathatod a filmsztárokat, énekeseket, hírességeket, nagy alakokat – bárkit, de akit semmiképpen sem szabad firtatnod, az Isten. Ha ezt teszed, akkor rossz célpontot választasz a firtatásodhoz. A fejlett információk és az információáramlást elősegítő sokféle eszköz mai világában egy másik ember hollétének, gondolatainak, nézeteinek és mindennapi életének firtatása talán nem tekinthető szégyenletesnek. Azonban egy olyan ember számára, aki hisz Istenben és követi Őt, aki naponta felemeli, eszi és issza Isten szavait, folyamatosan firtatni Isten minden tettét, minden szavát és minden munkáját a szívében, felháborító ellenszegülés! Az embereknek romlott beállítottságaik vannak; amikor Isten előtt felfeded romlottságodat, Isten biztosíthatja számodra az igazságot, hogy megértsd és megismerd, időt adva neked az átalakulás elérésére. Isten megbocsáthatja az emberek romlottságát, vétkeit és bűneit, és nem fog emlékezni rájuk. Az egyetlen dolog, amit Isten nem tud megbocsátani vagy eltűnni, az az, hogy az antikrisztusoknak egyáltalán nincs alávetett szívük, hogy mindig átvizsgálják Istent, valamint azt, hogy állandóan, folyamatosan firtatják Isten munkáját és Isten szavait, minden időben és minden helyen. Mit próbálsz tenni? Isten helyességét akarod próbára tenni? Mit gondolsz, kinek a számára végzel átvilágítást? Annak forrását és indítékát akarod elemezni, hogy miért teszi Isten ezeket a dolgokat? Mit gondolsz, ki vagy te? Mindezek után még mindig nem tartod magad kívülállónak? Lehet-e Isten a firtatásod tárgya? Lehet-e Isten az átvizsgálásod tárgya? Az, hogy elfogadod Isten átvizsgálását, elfogadod Isten vezetését, elfogadod Isten ítéletét és fenyítését, elfogadod, hogy Ő megmetsz, és minden ilyen pozitív gyakorlatot, amely beállítottságbeli változással jár – ezek indokoltak. Még ha néha félreérted is Istent, amikor gyenge és negatív vagy, és panaszkodsz Istenre, Isten akkor sem veti ezt a szemedre, és nem ítél el téged. Van azonban egy dolog: mindig firtatod Istent, mindig megpróbálsz tisztán látni Isten szavainak és munkájának helyességét – ez olyasmi, amit

Isten egyáltalán nem fog megbocsátani vagy tolerálni; ez Isten természete. Az igazán romlott emberek nem vadállatok; nem szegülnek így szembe Istennel, nem rendelkeznek ilyen nézőpontokkal és hozzáállással sem, és nem bánnak így Istennel. Csupán egy dolog, egy szerep létezik, amely arcátlanul és nyilvánosan szembe tud szállni Istennel, ez pedig a Sátán. Isten nem emlékszik az emberek vétkeire és romlottságára, viszont a Sátán Isten elleni szembeszegülését, szembenállását, káromlását és rágalmazását Isten soha nem fogja megbocsátani. Isten csak a romlott embereket menti meg, a Sátánt nem. Az antikrisztusok, akik természetükben változatlanok, és antikrisztusi lényeket birtokolnak, képviselhetik a Sátánt, szembenállva Istennel a Sátán helyett, firtatva Isten szavait. Milyen Isten hozzáállása velük szemben? Átkozó és elítélő. Az antikrisztusok nem tehetnek mást, mint hogy így cselekszenek, és a halállal kacérkodnak.

3. Isten katasztrófákat jövődőlő szavainak firtatása

Az imént két olyan pontról beszélgettünk, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy az antikrisztusok azt firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai: az egyik pont Isten ígéreteit hordozó és embereket megáldó szavait érintette, a másik pedig Isten embereket átkozó és büntető szavait. Ezután nézzük meg a harmadik pontot, Isten katasztrófákat jövődőlő szavait. Az antikrisztusok hozzáállása az efféle szavakhoz ugyanolyan, mint az előző két pont esetében: kíváncsiak, szeretnék átvizsgálni, meg akarják érteni, és látni akarják azt a napot is, amikor ezek a szavak valóra válnak, hogy tanúi legyenek a tények megjelenésének. Az efféle szavak kezelése során az antikrisztusok a szívük mélyén terveket is szőnek, ellenintézkedéseket fontolgatnak, és különféle kételyeket alakítanak ki magukban. Megfigyelik és tesztelik, hogy valóra válnak-e az ilyen jellegű szavak, hogy megfelelő ellenintézkedéseket dolgozhassanak ki. Amikor az antikrisztusok ezeket a katasztrófákat jövődőlő szavakat olvassák, szívük megtelik a katasztrófák beteljesedésének napja iránti várakozással, és tele vannak különféle képzelődésekkel. Remélik, hogy Isten szavai valóra fognak válni, és azt is remélik, hogy a katasztrófák megjelenése kitágítja majd a látókörüket, eleget téve kívánságaiknak és vágyaiknak. Miért van ez így? Azért, mert az Isten által megjövendölt katasztrófák mind kapcsolódnak Isten nagy munkájának befejeződéséhez, Isten megdicsőülésének napjához, a szentek elragadtatásához, az emberiség belépéséhez egy csodálatos rendeltetési helyre és így tovább. Ezért az antikrisztusok még inkább telve vannak várakozással és kíváncsisággal Isten szavainak e katasztrófákat jövődőlő része iránt. Az első két ponthoz viszonyítva, az antikrisztusok az efféle szavak iránt még jobban érdeklődnek. Az antikrisztusok szívükben úgy hiszik, hogy ha valaki képes olyan katasztrófát előidézni, mint egy földrengés, járvány, rovarinvázió, árvíz, földcsuszamlás vagy más természeti katasztrófa, akkor az az entitás nagyon erőteljes lény, nagy képességgel bír, és méltó a követésükre, imádatukra és bizalmukra. Ezért az antikrisztusok hasonlóképpen azt is mércének tekintik annak megítélésére, hogy Isten valóban Isten-e, hogy valóra válnak-e az olyan szavak, mint Isten katasztrófákat jövődőlő szavai. Szívükben az utolsó betűig

ragaszkodnak ehhez a fajta logikai gondolkodáshoz, elgondoláshoz és nézőponthoz, úgy hiszik, hogy ez a nézőpont a helyes, érvényes és bölcs lépés. Így attól a naptól kezdve, hogy követni kezdték Istent, attól a pillanattól kezdve, hogy meglátták Isten katasztrófákat jövendőli szavait, az antikrisztusok szívükben ezzel foglalatostkodnak. Aggasztja őket, hogy mit mondanak Isten szavai: mikor jönnek el az utolsó napok, mikor fejeződik be Isten nagy munkája, hogyan fogja Isten megfenyíteni az emberiséget, milyen katasztrófákat fog Isten előidézni, hogy megbüntesse és elpusztítsa az emberiséget, milyen módszert fog alkalmazni arra, hogy az emberiséget a katasztrófákba taszítsa, és hogyan lehet, hogy csak azok lesznek képesek elkerülni az ilyen katasztrófákat és megmenekülni előlük, akik követik Istent, és akik elnyerik az Ő elismerését, hogy ne kelljen elszenvedniük az ilyen katasztrófák gyötrelmeit. Az antikrisztusok nagyon fontosnak tartják Isten katasztrófákat jövendőli szavait, szívükben elemzik, elméjükben pedig memorizálják és visszamondják őket. Minden szóra emlékeznek, amely a katasztrófákkal kapcsolatos, és azon is tűnődnek, hogy mikor és hogyan fognak valóra válni Isten katasztrófákról szóló jövendölései. Azon tűnődnek, mi fog történni velük, ha ezek a jövendölések tényleg valóra válnak, és mit fognak tenni, ha nem válnak valóra. Mióta ezeket a próféciákat látták, úgy tűnik, az antikrisztusok találtak valamit az Istenbe vetett hitükben, ami felé törekedhetnek, egy irányt és egy célt. Miközben a katasztrófák bekövetkeztét várják, mindenféle módon fel is készítik magukat. Annak érdekében, hogy Isten megóvja őket, amikor a nagy katasztrófák bekövetkeznek, hirdetik az evangéliumot, lemondva állásukról és családjukról. Ugyanakkor, hogy túléljék, amikor a katasztrófák lesújtanak, gyakran imádkoznak alázatosan Istenhez, remélve, hogy Isten szavai hamarosan valóra válnak, hogy mindaz, amit Isten el akar érni, gyorsan megvalósul, hogy Isten hamarosan dicsőséget nyer és megpihen, valamint hogy hamarosan élvezhetik a mennyek országának áldásait. Az antikrisztusok mindezen nézőpontjaiból, a gyakran hangoztatott szavaikból és imáikból úgy tűnik, hogy az antikrisztusok türelmetlenül várják Isten nagy munkájának befejeződését, és Isten korai megpihenését. Azonban anélkül, hogy az emberek tudnának róla, e remények mögött az antikrisztusok baljós szándékai rejlenek. Abban reménykednek, hogy ilyen imákkal és hamis külsőségekkel elkerülhetik a katasztrófákat, és Istent a menedékükké tehetik. Miközben felkészülnek minderre, azt is remélik, hogy a katasztrófák gyorsan bekövetkeznek, Isten katasztrófákat jövendőli szavai pedig hamarosan valóra válnak. A tűrőképességük határain belül továbbra is árat fizetnek, áldozatot hoznak, szenvednek és kitartanak, ahogy azelőtt is, azon törve a fejüket, hogy mindenki számára látható, jó teljesítményt nyújtsanak. Azt akarják, hogy mindenki elismerje, milyen nagy árat fizettek az evangélium hirdetéséért, mennyi megkülönböztetést és üldöztetést viseltek el, és milyen nagy árat fizettek, miközben erre a napra vártak. Abban reménykednek, hogy Isten, látva a szenvedést, amit elviseltek és az általuk fizetett árat, megkíméli majd őket minden katasztrófától, amikor azok lesújtanak. Ugyanakkor, az általuk megfizetett ár miatt remélik, hogy elég szerencsések lesznek ahhoz, hogy azok közé tartozzanak, akiknek a katasztrófák után

jó rendeltetési helyük lesz, és akik áldottak lesznek. Az antikrisztusok mélyen legbelül csendben és észrevétlenül mindezt számígtatják. Végül egy napon, egy kisebb incidens miatt az antikrisztusok visszaesést tapasztalnak, és úgy tűnik, elítélik cselekedeteiket és viselkedésüket. Ez annyit tesz, hogy reményeik és fantáziáik hamarosan darabokra törnek, vágyaik beteljesületlenek maradnak. Ebben a pillanatban mi az első gondolat, ami felmerül az antikrisztusok szívének mélyén? „Annyit adtam, annyit szenvedtem, annyi napon át kitartottam, annyi éven át hittem, mégsem láttam egyet sem valóra válni isten katasztrófákat jövendölő szavai közül. Valóban elhozza majd isten a katasztrófákat? Vajon isten beteljesíti-e valaha is azt, amiért imádkoztunk, és amit vártunk? Pontosan hol van isten? Valóban meg fog menteni minket, vagy sem? Léteznek egyáltalán azok a katasztrófák, amelyekről isten beszélt? Ha nem léteznek, akkor mindannyiunknak egyszerűen el kellene tűnnünk innen. Ebben az istenben nem lehet hinni, nincs isten!” Eddig terjed az antikrisztusok határa. Egy kisebb visszaesés, talán valaki más akaratlan elítélő és leleplező szava rátapint az érzékeny pontjukra, és ekkor dührohamot kapnak, képtelenek visszafogni magukat vagy tovább színlelni. Az első dolog, amit tesznek, hogy őrvongva kikelnek magukból, és Isten szavaira mutogatva ezt mondják: „Ha a te szavaid nem válnak valóra, ha nem következnek be a katasztrófák, amelyekről beszéltél, akkor többé nem fogok hinni benned. Eredetileg csupán e katasztrófákat jövendölő szavak miatt hirdettem az evangéliumot, fizettem az árat, és tettem a kötelességemet. E szavak nélkül egyáltalán nem hinnék benned! E szavak miatt, a fenyegető katasztrófák miatt hittem, hogy te vagy isten. Most azonban, miután ennyit szenvedtem, a katasztrófák, amelyekről beszéltél, nem következtek be. Annyian vannak a nem hívők között, akik gonosz dolgokat művelnek, és mégsem büntették meg egyiküket sem – egyetlen egyet sem ért katasztrófa közülük. Továbbra is bűnben élnek, élvezik az életüket, miközben én oly sok éven át engedményeket tettem, csak várva azt a napot, amikor a katasztrófákat jövendölő szavaid valóra válnak. De te mit tettél, isten? Türelmetlen várakozásunkat figyelmen kívül hagyva soha, semmilyen jelet vagy csodát nem mutattál, soha nem hoztál le katasztrófákat, hogy láthassuk, hogy megerősítsd hitünket, hogy megerősítsd hűségünket. Miért nem teszel ilyesmiket? Hát nem te vagy isten? Olyan nehéz elhozni a katasztrófákat, hogy megbüntesd ezt a gonosz világot, ezt a gonosz emberiséget? Mi csak meg akarjuk szilárdítani a hitünket e dolgok beteljesedése által, te viszont egyszerűen nem cselekszel. Ha nem cselekszel, akkor többé nem tudunk hinni istenben; semmit sem fogunk tudni nyerni, és nincs értelme hinni istenben. Többé már nem szükséges hinni, nem szükséges, hogy tegyük a kötelességeinket, nincs szükség az evangélium hirdetésére.” Ha egy kis visszaeséssel találkoznak, egy kis viszontagsággal vagy elégedetlenséggel szembesülnek az életben, az antikrisztusok valódi arca és legbelsőbb gondolatai bármikor és bárhol feltáruhatnak, ami meglehetősen félelmetes. Hogy mikor fognak lesújtani a katasztrófák, hogy Isten katasztrófákat jövendölő szavai valóra válnak-e, hogyan és mikor válnak valóra, ezeket mind Isten határozza meg. Amikor Isten ezekről a dolgokról beszél az embereknek, az azért van, hogy

méltóságot adjon nekik, hogy emberként kezelje őket – nem pedig azért, hogy az emberek ezeket a szavakat eszközként használják arra, hogy Isten fölé kerekedjenek és megítéljék Őt. Az antikrisztusok tévesen azt hiszik, hogy mivel Isten kimondta ezeket a szavakat, lehetővé kell tennie az emberek számára, hogy még az életük során láthassák ezeket valóra válni; ellenkező esetben Isten szavai üresek lennének. Az az isten, akinek a szavai üressé válhatnak, nem tekinthető istennek, nem méltó arra, hogy isten legyen, és nem méltó arra, hogy az ő istenük legyen; ez az antikrisztusok logikája.

Az antikrisztusok az elejétől a végéig csupán ki akarták használni Isten e katasztrófákat jövendőli szavait. Ezek a szavak inspirálták őket, és arra a gondolatra vezették őket, hogy a jó emberi viselkedésformákat, valamint minden áldozatukat és a hús-vér test szenvedéseit a katasztrófák elkerülésének áldására cserélik. Egyedüli céljuk mindvégig az volt, hogy elkerüljék a katasztrófákat, és áldásokat kapjanak. Soha nem tekintették igazán Istennek Őt, aki kimondta ezeket a szavakat. Az antikrisztusok kezdettől fogva mindig is szemben álltak Istennel, folyamatosan próbára téve és mérícskélve Istent, hogy Isten szavait firtathassák. Ha Isten szavai valóra válnak és szélesítik látókörüket, és ízlésüknek, nézőpontjaiknak és szükségleteiknek megfelelően válnak valóra, akkor Istennek tekintik Istent. Ha viszont ez ellentétes kívánságaikkal, nézőpontjaikkal és szükségleteikkel, akkor Ő, aki ezeket a szavakat mondta, számukra nem tekinthető Istennek. Ez az antikrisztusok nézőpontja. Világos, hogy mélyen legbelül soha nem ismerték el, hogy Isten a Teremtő, és Isten minden dolog feletti szuverenitásának tényét sem ismerték fel. Miután küzdelmek sorozatán mentek keresztül, türelmesen kitartva és megvívva a gondolatok harcát, az antikrisztusok levontak egy tanulságot: „Nem szabad könnyelműen korlátozni isten szavait, és nem szabad isten szavainak beteljesedését könnyelműen és felelőtlenül mérceként használni az ő identitásának és lényegének megítélésére. Még nem edződünk meg eléggé, és továbbra is folytatnunk kell a kitartást, hogy tágítsuk az elménket. Ahogy a mondás tartja: »Egy miniszterelnök szíve elég nagy ahhoz, hogy hajózni lehessen benne«; »Amíg élsz, remélsz«. Mit számít az, ha ezek a szavak nem válnak valóra? Nem nagy ügy. Ennyi éven át kibírtam; talán ha kibírok még néhányat, isten szavai valóra válnak, én pedig nyerek majd valamit. Csak tűnök még egy kicsit, még egyszer kockáztatok. Nem haragudhatok, különben minden eddigi erőfeszitésem kárba vészne, és minden szenvedés, amit elviseltem, hiábavaló lenne. Az olyan nagy veszteség volna! Ha most felfedném a gondolataimat, és felállnék, hogy tagadjam, kérdőre vonjam és vádoljam istent, az nem lenne okos lépés. Továbbra is árat kell fizetnem, el kell viselnem a nehézségeket, és továbbra is ki kell tartanom. Nem szabad elfelejteni a mondást: »Aki mindvégig kitart, az üdvözüli.« Ez a mondás mindenkor érvényes, és a legfőbb igazság marad. Ezt a mondást meg kell tartanom, és állandóan a szívembe vésve kell őriznem.” A negativitás és a csend időszaka után az antikrisztusok végül ismét „felálltak”.

Isten házában végzett kötelességeik során az antikrisztusok mindenféle munkát elvállalnak, miközben különböző szerepekben szolgálnak. Úgy tűnik, hogy kívülről nincs

változás, de minél tovább hisznek Istenben, és minél tovább követik Őt, az antikrisztusok belülről annál inkább hibát keresnek Isten katasztrófákat jövendölő szavaiban. Miért van ez így? Minél hosszabb ideje hisznek Istenben, az azt jelzi, hogy annál többet áldoztak fel, annál többről mondtak le, és annál kevésbé van visszaútjuk a szekuláris világba. Ezért az antikrisztusok egyre inkább és tudat alatt így gondolkodnak ezekkel a katasztrófákat jövendölő szavakkal kapcsolatban: „Remélem, hogy mindez igaz. Mindez valóra kell, hogy váljon.” Ezt a „kell”-t és ezt a szilárd meggyőződést tartják az Istenbe vetett igaz hitüknek. Ez az úgynevezett igaz hit készíteti őket arra, hogy tegyék kötelességeiket, szenvedjenek és árat fizessenek, kitartsanak, majd még egy kicsit kitartsanak, ahogy a nem hívők mondják: „Mindent kockára kell tenni a győzelemért.” Miközben ragaszkodnak az efféle meggyőződéshez, az antikrisztusok firtatják azt a napot, amikor Isten szavai valóra válnak. Végül elérkezik ez a nap – a világ minden szegletében sorra következnek be a csapások és katasztrófák, különböző országokban, különböző etnikumok körében. Ezek a kisebb-nagyobb katasztrófák sok életet követelnek, megváltoztatják sok ember életkörülményeit, módosítják az ökológiai környezetet, átalakítják a társadalom számos különböző struktúráját és életmódját és így tovább. Mindazonáltal, bármi történjék is, az antikrisztusok szemében Isten szavai egy kis mértékben még mindig megvalósulnak, ami a legnagyobb elégedettséget adó dolog a szívük mélyén. Úgy érzik, hogy ennyi év után nem hiába tartottak ki és vártak, és végre tanúi lehettek annak a napnak és időszaknak, amikor Isten szavai valóra válnak. Ennek ellenére úgy érzik, nem szabad elcsüggedniük vagy feladniuk; továbbra is ki kell tartaniuk és várniuk kell. Mi az, ami mélyen legbelül a leginkább aggasztja az antikrisztusokat, függetlenül attól, hogy mennyire tartanak ki vagy mennyit várnak? A következő: „Az éhínségről, járványokról és földrengésekről szóló jövendölések valóra váltak, de mikor fognak valóra válni a nagy katasztrófákról szóló jövendölések?” Az antikrisztusok egyfelől úgy vélik, hogy Isten szavainak egy része lassan és fokozatosan valóra válik, másfelől viszont kételkednek: „Vajon ezek a csapások nem csupán természetiek? A csapások folyamatosak voltak a történelem során. Vajon e csapások bekövetkezése isten szavainak beteljesülése? Ha nem, akkor mik ezek? Nem szabad így gondolkodnom; isten hívőjének hinnie kell isten szavaiban. De vajon ilyen könnyen beteljesülnek isten szavai? Hogyan csinálta isten? Miért nem láttam, hogy megtette? Miért nem tudok róla? Ha ez isten műve, akkor a híveinek látniuk kellene, istennek látomásokat kellene adnia nekik. Mi azonban nem láttuk isten kezét, sem isten hangját nem hallottuk. Akkor lehetnek-e csupán véletlenek ezek az események? Nem szabad így gondolkodnom; az efféle gondolatok elgyengíthetnek. Továbbra is hinnem kell, hogy mindez isten szavainak beteljesülése; egyszerűen isten szuverenitásaként, isten szavainak valóra válásaként fogadom el, nem pedig véletlenekként. Ily módon nyugodtabb a szívem.” Úgy érzik, hogy így gondolkodni nagyon okos dolog, és jól elemezték a helyzetet, képesek nem kételkedni Istenben, miközben megszilárdítják saját hitüket, valamint lecsillapítják a szívükben lévő túláradó nyugtalanságot és vágyakat is. Miközben ideiglenes engedményeket tesznek és

kompromisszumokat kötnek, az antikrisztusok a nagy katasztrófák eljövetelét várják. „Mikor jönnek el a nagy katasztrófák? Amikor eljönnek, a szentek elragadtatnak a levegőbe, de pontosan hol fog ez megtörténni? Hogyan jelenik meg? Felszállnak, vagy isten keze emeli majd fel őket? Amikor bekövetkeznek a nagy katasztrófák, vajon az embereknek még mindig meglesz a fizikai testük? Még mindig a mostani ruhákat fogják viselni? Az összes nem hívó meg fog halni? Miféle állapot vagy helyzet lesz ez? Az emberek számára ez elképzelhetetlen. Jobban teszem, ha egyelőre nem is gondolkodom ezen. Egyszerűen csak el fogom hinni, hogy isten szavai biztosan valóra válnak. De vajon tényleg valóra válhatnak? Mikor jön el az a nap?” Folyamatosan ezeket a kérdéseket teszik fel magukban, újra meg újra kétségeket vetve fel. Mivel ezek a katasztrófák szorosan összefüggenek kilátásaikkal és sorsukkal, valamint közvetlenül kapcsolódnak azokhoz, az antikrisztusok úgy vélik: „Állandóan ébernek kell lennem, ami az arról szóló jövődőlésnek a beteljesedését illeti, hogy mikor fognak alászállni a nagy katasztrófák, mindenkor észben kell tartanom, hogy ne szalasszam el az esélyemet és nehogy ne jussak áldásokhoz.” Nos, akkor mi az ő szempontjuk? „Széltében-hosszában hirdetnem kell az evangéliumot, szorgalmasan kell tennem a kötelességeimet, kerülnöm kell, hogy zavarokat vagy bomlasztásokat okozzak, illetve hibákat kövessek el, és kerülnöm kell a feltűnést, anélkül, hogy fellengzősen viselkednék. Amíg nem követek el hibákat, és amíg nem zárnak ki a gyülekezetből, addig ennek elégnek kell lennie. Biztosan sikerül majd eljutnom a menedékhelyre; ez isten ígérete – ki vehetné ezt el tőlem?” Amikor fokozatosan alászállnak a kisebb csapások, és az egész emberiséget csapások sújtják, az antikrisztusok mélyen belül békére és egy bizonyos fokú nyugalomra lelnek. Ugyanakkor nagyon várják a nagy katasztrófák eljövetelét, valamint a szentek elragadtatásának napját. Mindezek ellenére az antikrisztusok továbbra is firtatják Isten katasztrófákat jövődőlő szavait. Isten szemében az ilyen firtatás hasonló a Sátán általi firtatáshoz. Ő ezt kételkedésként, tagadásként, rágalmazásként és Isten helyességének elemzéseként látja. Ez Isten identitásának megkérdőjelezése, és Isten hatalmának, mindenhatóságának, valamint Isten hűségének kétségbe vonása. Isten nem engedi, hogy ilyen dolgok megtörténjenek, azt sem engedi, hogy ilyen emberek létezzenek, és az ilyen embereket biztosan nem fogja megmenteni. Az antikrisztusok úgy vélik, hogy a titokban kiszámított ellenintézkedéseik a legokosabbak és a legrejtettebbek. Nem is sejtik, hogy Isten látja minden gondolatukat, és elítéli őket. Isten ezt mondja: „Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Máté 7:22-23). Isten a szívében csöndesen ezt mondja ezeknek az embereknek: távozzatok tőlem, ti gonosztevők. Firtatjátok a cselekedeteimet, firtatjátok a szavaimat. Az ilyen emberek soha nem üdvözülhetnek. Az, hogy az antikrisztusok Isten katasztrófákat jövődőlő szavainak valóra válását követendő célként és Isten helyességének vizsgálatára szolgáló mérceként kezelik, félelmetes dolog; ezenfelül gonosz cselekedet is.

Arra vonatkozóan, hogy valóra válnak-e Isten szavainak bizonyos aspektusai, hogyan válnak valóra, mikor és hol válnak valóra, Istennek megvannak a Maga útjai. Csakis Isten kegyelme részesíti az embereket abban a nagy szerencsében, hogy hallhatják ezeket a szavakat Istentől. Isten célja e szavak kimondásával nem az, hogy az emberiség Isten megköötözésére, Isten helyességének vizsgálatára, illetve Isten identitásának igazolására használja fel azokat. Isten ezeket a szavakat csak azért mondja, hogy közölje az emberiséggel, hogy Ő ilyen dolgokat fog tenni, azonban Isten soha senkinek nem mondta: „Így fogom tenni, ezekkel az emberekkel, ebben az időben és ilyen módon.” Azokban a dolgokban, amelyeket Isten nem közölt az emberiséggel, egyértelmű jelzés van: az emberiségnek nem kell tudnia, és nem is alkalmas arra, hogy tudja. Ezért, ha az emberek mindig firtatni próbálják ezeket a kérdéseket, mindig mélyre ásnak, mindig arra akarják használni ezeket a dolgokat, hogy Isten fölé kerekedjenek, hogy megítéljék és elítéljék Őt, akkor az emberiség észrevétlenül szemben fog állni Istennel, amikor ezek a jelenségek bekövetkeznek. Amikor szemben állsz Istennel, Isten többé már nem tekint téged emberi lénynek. Akkor mi vagy? Isten szemében Sátán, ellenség, ördög vagy. Ez Isten természetének az a része, amely nem tűri, hogy az ember megsértse. Ha az emberek ezt nem értik meg, és gyakran problémát csinálnak az Isten által megígért szavakból, megpróbálnak Isten fölé kerekedni, akkor hadd mondjam el neked, hogy ez kacérkodás a halállal. Az embereknek mindenkor tudniuk kell, kik ők, és hogy milyen módon, miféle értelemmel és milyen szemszögből kell bánniuk Istennel és mindennel, ami Istennel kapcsolatos. Amint az emberek elveszítik teremtett lényi identitásukat és pozíciójukat, a lényegük megváltozik. Ha állattá válnál, Isten talán figyelmen kívül hagyna téged, mivel jelentéktelen lennél. Ha viszont ördöggé és egy Sátánná válnál, akkor veszélyben lennél. Az ördöggé és Sátánná válás azt jelenti, hogy Isten ellenségévé válsz, és akkor soha nem lesz reményed az üdvösségre. Ezért itt el szeretném mondani mindenkinek: ne firtassátok Isten cselekedeteit, ne firtassátok Isten szavait, ne firtassátok Isten munkáját, és ne firtassatok semmit, ami Istenre vonatkozik. Te ember vagy, teremtett lény, ezért ne elemezd Isten helyességét. Ne tekintsd Istent az elemzésed és átvizsgálásod tárgyának, sem pedig a firtatásod tárgyának. Teremtett lény vagy, ember vagy, így Isten a te Istened. Amit Isten mond, azt kell elfogadnod. Bármilyen is mond neked Isten, azt el kell fogadnod. Azzal kapcsolatban pedig, amit Isten nem mond el neked – a misztériumokat és próféciákat érintő dolgokat, az Isten identitásához kapcsolódó dolgokat –, egy dolog biztos: neked nem kell tudnod ezeket. Ezek ismerete nem válik majd az életedbe való belépésed hasznára. Annyit fogadj el, amennyit meg tudsz érteni. Ne hagyd, hogy ezek akadállyá váljanak a beállítottságbeli változásra, valamint az üdvösségre való törekvésedben. Ez a helyes út. Ha valaki szemben áll Istennel, és folyamatosan firtatja az Istennel kapcsolatos dolgokat, és ha kitartóan elutasítja a változást, makacsul tovább folytatja, továbbá ilyen módon és ilyen hozzáállással bánik Istennel, akkor reménye a megmenekülésre nagyon csekély lesz. Az antikrisztusok firtatják Isten katasztrófákat jövendőző szavait – zárjuk le itt a beszélgetésünket erről a pontról. Most pedig térjünk át a következő tételre.

4. Isten arról szóló szavainak firtatása, amikor Ő távozik majd a földről, az Ő nagyszerű munkája pedig befejeződik

A negyedik pont Isten arról szóló szavainak firtatása, amikor Ő távozik majd a földről, az Ő nagyszerű munkája pedig befejeződik. Erről nincs sok minden Isten szavaiban. Bármennyire is nehezen észrevehetők vagy leplezettek ezek a szavak, ha a tartalom olyan téma, amely különösen foglalkoztatja az embereket, e korlátozott szavak között meg fogják találni őket. Miután megtalálták, tollal megjelölik, és úgy kezelik őket, mint fontos szavakat, amelyeket el kell olvasniuk. Megosztják és olvassák ezeket a szavakat, hogy figyelmeztessék és vigasztalják magukat, amikor csak lehetőségük van rá. Természetesen az antikrisztusok nagyobb gondja nem annyira az, hogy Isten mikor távozik majd a földről, vagy mikor fejeződik be nagy munkája, hanem azok a tények, amelyeket Isten véghezvinni szándékozik e szavak mögött. Amit az antikrisztusok a leginkább remélnek a szívükben, az az, hogy személyesen lehetnek tanúi Isten földről való távozásának nagyszerű látványosságának az életük során. Ez azt jelentené, hogy az Isten, akit követtek, az igazi, nem rossz istent választottak, és követésük tárgyát sem rosszul választották meg. Amint ezek megerősítést nyernek, úgy hiszik, hogy esélyeik az áldottá válásra jelentősen megnövekednek. Továbbá, ha tanúi lehetnek annak a látványosságnak, hogy Isten távozik a földről, valamint annak a látványosságnak, hogy Isten nagy munkája még az ő életükben befejeződik, az azt jelenti, hogy a hitük még szilárdabbá válik, és mindenféle kétely nélkül fogják követni Istent. Ennek a jelenetnek a látványa azt jelentené, hogy korábbi, Istennel kapcsolatos kételyeik és értetlenségük, valamint a rágalmak, ítéletek és elutasítások, amelyekkel mások részéről szembesültek, mind mögöttük maradnának, többé már nem korlátoznák őket. Az antikrisztusok egyrészt alig várják ennek a napnak az eljöttét, másrészt pedig azt figyelik, jelenleg mit tesz Isten a földön, hogy munkája csaknem befejeződött-e, hogy azok a szavak, amelyeket mondania kell, majdnem készek-e, hogy az Őt követő emberek valóban hűségesek-e, és hogy vajon teljessé tétettek-e. Megfigyelve azokat, akik most Krisztust követik, az antikrisztusok észreveszik, hogy a legtöbb embernek gyenge a hite, kötelességei végzése során gyakran hibázik, és sokakat gyakran megmetszenek, mert kötelességeik végzése során romlott beállítottságokat fedtek fel. Néhányukat még B csoportokba is áthelyezik, elszigetelik vagy kizárják. Ezekből a jelekből úgy érzik: „Isten nagy munkája befejeződésének napja még mindig távolinak tűnik, ami nagyon kétségbeejtő! De mit tehet az ember türelmetlenségében? Milyen problémát oldhat meg?” Mivel az antikrisztusok nem hisznek Isten szavaiban, nem fogadják el az igazságot, nincs lelki megértésük, és nem értik az igazságot, nem képesek felmérni, hogy Isten munkájának emberekre gyakorolt hatása normális-e vagy sem. Képtelenek felfogni, hogy amit Isten tett, valóban elért-e valamilyen hatást az embereken; hogy Isten szavai tényleg meg tudják-e menteni és át tudják-e alakítani az embereket; hogy e szavak elfogadása közben az emberek átmentek-e változáson, valóban nyertek-e valamit,

illetve elnyerték-e Isten elismerését; és azt sem, hogy ezek az emberek beléphetnek-e a mennyek országába és részesülhetnek-e áldásokban – továbbá, nem tudják megérteni vagy megmagyarázni a saját szemükkel megfigyelt tényeket. Minden esemény, amit látnak, minden esemény, amelyen gondolkodnak, eloszlathatatlan ködbe borul. „Ezek a kérdések mind megfoghatatlanok és nehezen átláthatók, nehezen felfoghatók. Vajon azok az események, hogy Isten távozik a földről és Isten nagy munkája befejeződik, valóban léteznek? Tényleg valóra válhatnak?” Egyrészt az antikrisztusok kényszerítik magukat, hogy higgyenek abban, hogy az Isten, akit követnek, valóban Isten, ugyanakkor azonban nem tudnak nem kételkedni: „Vajon ő Isten? Ő ember, nemde? Nem jó így gondolkodni. A legtöbb ember elhiszi, hogy ő Isten, tehát nekem is hinnem kellene. De nem, nem tudom rávenni magam, hogy elhiggyem! Miből láthatom, hogy ő Isten? Vajon el tudja érni, hogy Isten nagy munkája befejeződjön? El tudja-e végezni Isten munkáját? Képviselheti-e Istent? Teljessé tudja-e tenni Isten tervét? Meg tudja-e menteni az emberiséget? Elvezetheti-e az embereket egy gyönyörű rendeltetési helyre?” Mindezek a gondolatok, és még több ezekhez hasonló gondolat feloldhatatlan, feltörhetetlen lakatokká válnak az antikrisztusok szívének mélyén. Ezt gondolják: „Mit kellene tennem? Mindazonáltal, ott van a legfőbb alapelv: várj és tarts ki; aki mindvégig kitart, az üdvözl. Bár nem törekszem az igazságra, megvannak a magam szabályai. Ha mások nem mennek el, én sem fogok elmenni. Ha mások követnek, én is követni fogok. Sodródok az árral. Ha mindenki azt mondja róla, hogy Isten, akkor Istennek fogom hívni. Ha mindenki felhagy a hittel és elutasítja Istent, akkor én is hasonlóan fogok cselekedni. Ha mindenki törvényszegő, a törvényt nem lehet betartatni, igaz?” Amikor látják, hogy Isten munkájának terjesztése a tetőfokára hág, titokban örvendeznek a szívükben: „Szerencsére nem mentem el, amikor a legjobban kételkedtem és a leggyengébb voltam. Nézd csak, mit hozott most a hitem. Már majdnem itt van az a nap, és egyre több ember követi Istent. Különösen a tengerentúlon, különböző országokból származó emberek kutatják az igaz utat, a hívők száma pedig növekszik. Isten háza egyre több videót, filmet, himnuszt és bizonyágtételt készít, egyre több figyelmet vonzva ezekkel. Ilyen eredményeket egyetlen ember sem tud elérni; csakis Isten munkája képes ezt megvalósítani. Ez a hétköznapi ember nagy valószínűséggel Krisztus, Isten. Mivel ő Krisztus, Isten, ezért szavai biztosan valóra válnak majd. Ha szavai nem válnak valóra, akkor ő nem Isten. Logikai érvelés alapján ennek a következtetésnek van értelme, helyes. Ha ő Isten, akkor eljön a nap, amikor távozik a földről; ha ő Isten, akkor befejezheti nagy munkáját. Mindezekből a jelekből ítélve a gyülekezetben az emberek Istent követve pozitív irányba, jó cél felé haladnak. Minden meglehetősen ideális, az egész nagyon pozitív. Ez jobb, mint világi irányzatokat követni; azok követésében nincs remény, az csakis rossz bánásmód elszenvedéséhez, végső soron pedig pusztuláshoz vezet. Ha valaki hisz Istenben, és tanúja lehet annak a napnak, amikor ő távozik a földről és nagy munkája befejeződik, valamint osztozhat Isten dicsőségében – micsoda megtiszteltetés lenne az!” Erre gondolva úgy érzik: „Hogy lehetek ennyire okos? Ezt az

utat választottam; úgy tűnik, én vagyok az, aki magas IQ-val és erős intellektussal rendelkezik.” Nem Isten kegyelmének tulajdonítják ezt, hanem saját intelligenciájuknak, saját okosságuknak. Micsoda nevetséges gondolat!

Ezt gondolják az antikrisztusok: „isten földről való távozásának és isten nagy munkája befejezésének kérdése különbözik az olyan kérdésektől, mint isten ígéretei és áldásai, átkai és büntetései, valamint a katasztrófákról szóló próféciai – ezt a kérdést nem lehet siettetni; az embereknek 10-ből 12-es kitartással és 10-ből 20-as türelemmel kell rendelkezniük, hogy várjanak annak a napnak az eljövetelére. Mert amikor az a nap eljön, minden beteljesedik. Ha most nem tudok kitartani, nem tudom elviselni a magányt, és nem bírom ezt a szenvedést, akkor kimaradok, amikor eljön az a nap. Most van az utolsó szakasz; ennyi szenvedés után bolond lennék, ha nem tartanék ki még egy kicsit!” Az antikrisztusok számára tehát csak egy módja van annak, hogy lássák annak a napnak az eljövetelét: várj engedelmesen és türelmesen, ne siess, és tanulj meg kitartani. Azt gondolják: „Ha már úgy döntöttem, hogy játszom, meg kell tanulnom kitartani, mert ez a kitartás nem kis dolog. Ha a végsőkéig kitartok, amint ez a dolog beteljesül, amit nyerek, az nagy áldás lesz! Ha nem tartok ki ebben az időszakban, akkor nagy szerencsétlenséggel nézek majd szembe. Ez a dolog kétféleképpen alakulhat; vagy nagy áldást hozhat, vagy nagy szerencsétlenséget.” Látod, az antikrisztusok nem ostobák, ugye? Hiányzik a lelki megértésük, és nem hisznek az igazságban, álhívők – akkor hát hogyan tudják ezt a dolgot ilyen pontosan és ennyire részletesen elemezni? Helyes ez a fajta elemzés? (Nem.) Mondd meg Nekem, az embereknek ilyen „komolyan” kellene hozzáállniuk Isten szavaihoz? Néhányan azt mondják: „Ez egy nagy dolog, amely az ember kilátásait és sorsát érinti, és amely isten nagy munkájának befejezésére vonatkozik. Ez nem vehető félvállról. Az embereknek ki kell számítaniuk annak pontos évét és hónapját, amikor isten távozik a földről. Továbbá, elemezni kell isten távozásának isten szavainak sorai között feltáruló módszerét és helyszínét is. Ha valaki nem veszi ezt komolyan és nem elemzi alaposan, egy ilyen jó dolog elmulasztása véget nem érő sajnálkozáshoz vezetne; ilyen eseményt soha többé nem lehetne látni. Különösen akkor, amikor befejeződik isten nagy munkája, és elérkezik isten megdicsőülésének napja és pillanata, az embereknek még többet kell tudniuk.” Erre valaki azt kérdezi: „Honnan tudhatjuk, ha Isten nem mondja meg?” „Akkor imádkoznod kell istenhez, hogy tárja fel neked egy álomban, ahogyan Jánosnak a Jelenések könyvében. Ha látomást kapsz, ha álmodban vagy egy látomásban látod isten nagy munkája befejeződésének napját, az egy pillanat alatt alaposan megerősíti majd a hitedet. A türelmed, a várakozásod többé nem formáság lesz, vagy pusztán olyasmi, amit csinálsz; ehelyett a szíved mélyéről készségesen fogsz így várni és kitartani. Ez annyira nagyszerű lenne!” Elfogadható ez a megközelítés? (Nem.)

Bármennyi évig is van szüksége az emberiségnek a megtestesült Istenre, végül eljön a nap, amikor az Ő hús-vér testben végzett munkája teljessé válik. Ez azt jelenti, hogy ez az ember végül el fogja hagyni az emberiséget; ez csupán idő kérdése. Isten

hatezer éves irányítási tervének munkája a végéhez közeledik. Ami azt illeti, hogy ez a vég tíz, húsz, ötven, nyolcvan vagy száz évig tart-e, abba nem kell belemerülnünk. Ez egyszerűen Isten beszéd módja. Mit jelent az, hogy azt mondjuk, ez Isten beszéd módja? Azt jelenti, hogy Isten elképzelése a „végről” hány év is valójában – Isten időről alkotott felfogása határozottan különbözik az emberektől. Hasznos számunkra, ha átvizsgáljuk, pontosan hány év is ez? Nem, nem az. Miért nem? Mivel mindez Isten kezében van, ez nem olyasvalami, amit az emberek kérésre megszerezhetnek, és nem is olyasmi, amit ha az emberek egyszer megtudnak, felhasználhatnak Isten korlátozására. Isten úgy cselekszik, ahogyan Ő akar. Az egyetlen dolog, amit Isten követőinek tenniük kell, az, hogy az igazságra törekszenek, jól végzik a kötelességeiket, életet nyernek, az istenfélelem és a rossz kerülésének útjára lépnek, és valóban megfelelő színvonalú teremtetett lényekké válnak. Ily módon Isten nagy munkája valóban teljes egészében befejeződik, Isten pedig megpihen. Mit jelent Isten megpihenése? Azt jelenti, hogy az emberiség is megpihen majd. Amint az emberiségnek lesz hol pihennie, Isten is megpihenhet. Isten megpihenése az emberiség megpihenése. Amikor az emberiségnek normális életkörülményei lesznek és rendje lesz, az pihenést hoz Isten számára. Ami azt illeti, hogy az emberiségnek mikor lesz ilyen életkörülménye, mikor éri el ezt a lépcsőfokot, mikor fejeződik be Isten nagy munkája, és mikor lép be az Ő nyugalomának helyére, mindezek Isten tervében vannak; Neki van egy menetrendje. Hogy Isten tervének ez a menetrendje milyen korszakba, melyik évre, hónapra, órára és percre esik, azt csak Maga Isten tudja. Az embereknek nem kell tudniuk, és semmi haszna elmondani neked. Még ha el is mondanák neked a pontos évet, hónapot, órát és percet, vajon az életeddéválhatna az? Ez lenne az élet? Ez nem helyettesítheti az életet. Az egyetlen dolog, amit a teremtetett lényeknek tenniük kell, hogy hallgatják Isten szavait, elfogadják Isten szavait, és alávetik magukat Isten szavainak, olyan emberekké válva, akik félik Istent és kerülnek a rosszat. De mindig át akarnak vizsgálni Isten szavait, firtatni, hogy valóra válnak-e Isten szavai, ellenőrizni, elemezni és átvizsgálni Isten szavainak helyes voltát – ezek nem azok, amiket a teremtetett embereknek tenniük kellene. Akik ragaszkodnak ahhoz, hogy ezen az úton járjanak és ezeket a dolgokat tegyék, azok nyilvánvalóan nem azok a teremtetett lények, akiket Isten akar. Nem az Ő követelményei szerint cselekszenek, nem azok szerint a szabályok és előírások szerint élnek, amelyeket Isten megszabott az emberek számára. Isten szemében ők Isten ellenségei, ördögök és Sátánok, nem pedig Isten üdvösségének tárgyai. Tehát, mi legyen az emberiség helyes álláspontja Isten e szavaival és ezzel a kérdéssel kapcsolatban, hogy mikor távozik Isten a földről, mikor fejeződik be az Ő nagy munkája, és mikor érkezik el Isten megdicsőülésének napja? Az embernek hinnie kell abban, hogy ezek a dolgok, amelyeket Isten mondott, biztosan valóra fognak válni, ugyanakkor pedig remélnie kell Isten nagy munkájának befejeződését, Isten királyságának eljövetelét, hogy Isten megjelenik dicsőségben a népek sokaságának, és hogy Isten hamar beléphet a nyugalomba. Ez az, amiben a teremtetett embereknek, azoknak, akik Istent követik,

reménykedniük kell, és amiért imádkozniuk kell. Így cselekedni helyes, és nem firtatás. Azonban mindig azt használni eszközként Isten fenyegetésére, arra, hogy feltételeket szabjanak Istennek, hogy Isten szavai valóra válnak-e, ezt firtatásnak nevezik, és ez az, amit Isten ellenségei tesznek; mindig annak alapján dönteni el, hogy megfizessék-e az árat, hogy lemondjanak-e mindenről, és végezzék-e kötelességeiket, hogy Isten szavai valóra válnak-e, szintén olyasmi, amit az ellenségek tesznek. Az igazi teremtetett lényeknek a teremtetett lények szemszögéből kell kezelniük Isten szavait, Isten identitását, és annak minden részét, amit Isten mond, nem pedig a Sátán, a gonosz ördögök vagy Isten ellenségeinek szemszögéből.

5. Isten önnön természetéről, identitásáról és lényegéről szóló szavainak firtatása

A következő tétel, amelyről beszélgetni fogunk, Istennek az Ő természetéről, identitásáról és lényegéről szóló szavait foglalja magában. Ezek a szavak óriási területet fednek le; Isten szavai tartalmának többsége az Ő természetét, identitását és lényegét érinti. Egyrészt Isten beszédének módja, hangvétele, valamint tartalma lehetővé teszi az emberek számára, hogy láthassák Isten természetét, láthassák az Ő identitását és lényegét. Másrészt Istennek világos szavai vannak, amelyekkel elmondja az emberiségnek, kinyilvánítja az emberiségnek az Ő természetét, identitását és lényegét. Ami e két tartalmi részt illeti, egyfelől Isten szavainak sorai között, Isten szavainak tartalmából, Isten szavainak természetéből, valamint Isten hangneméből és beszédének hallgatóságából látható Isten természete, identitása és lényege. Másfelől Isten világos szavakkal mondja el az embereknek, hogy milyen természettel rendelkezik, milyen identitása és lényege van. Ez a két tartalmi rész olyasvalami, amit az antikrisztusok alapvetően figyelmen kívül hagynak; ők nem fogják felfogni ezekből Isten természetét, identitását és lényegét, és biztosan nem fognak hinni mindezekben az Istennel kapcsolatos dolgokban. Mivel ők álhívők, nem hiszik, hogy az Isten szájából származó szavak képviselhetik Isten identitását és lényegét. Van azonban egy pont, amit nem tagadhatnak: Isten szavai világosan kinyilvánították az embereknek, hogy milyen Isten természete, milyen az identitása, és milyen az Ő lényege – szavainak ezt a részét nem tagadhatják. Csupán azért, mert nem tagadhatják, ez azt jelenti-e, hogy igazán elfogadják és őszintén elismerik? Nem ismerik el ezeket a szavakat. Épp ellenkezőleg, ami Isten természetének tartalmát illeti – igazságosságát, szentségét, szeretetét, hatalmát és egyéb, az Ő tulajdonait és lényét érintő tulajdonságait –, amelyekről Isten beszél, az antikrisztusok, amellet, hogy megvetést, tiszteletlenséget és mellőzést tanúsítanak, a firtatás szemszögéből is tekintenek ezekre a szavakra. Amikor például Isten azt mondja, hogy Ő igazságos, egy antikrisztus átvizsgálásba kezd: „Te igazságos vagy? A világon még senki sem volt, aki azt merte volna állítani magáról, hogy igazságos. Mivel van merszed ezt mondani, tegyük hát próbára. Milyen értelemben vagy igazságos? Melyik tetteid voltak igazságosak? Nem engedem, hogy meggyőzz! Ha ez

az állítás tényleg valóra válik, ha valóban végrehajtasz valamilyen igazságos tettet, ami meggyőz engem, akkor beismerem, hogy igazságos vagy. Ha viszont nem győz meg, amit teszel, akkor ne hibáztass azért, hogy nyers vagyok. Egyáltalán nem fogom elismerni, hogy igazságos természeted van!” Végre elérkezik a nap, amelyre várt: egy bizonyos vezetőt, annak ellenére, hogy nagy árat fizetett és sokat szenvedett, végül hamis vezetőként jellemeztek és elbocsátottak, mert képtelen volt tényleges munkát végezni. Miután elbocsátották, negatívvá vált, félreértések alakultak ki benne, panaszkodott, és sok neheztelő és ítélkező dolgot mondott. Amikor ez az ügy az antikrisztus fülébe jut, és meglátja, ezt mondja az antikrisztus: „Ha még a hozzád hasonlókat is el lehet bocsátani, akkor a hozzám hasonlók számára még rosszabb. Ha neked nincs reményed arra, hogy megmentsenek, ha te nem igazodsz isten szándékaihoz, akkor ki igazodhat isten szándékaihoz? Ki másra lenne tekintettel isten?” Az antikrisztus egyrészt megvédi a hamis vezetőt és igazságot követel számára, másrészt a hamis vezető által kiejtett neheztelő és ítélkező szavakat is elfogadja. Ugyanakkor titokban Istennel is vitatkozik a szívében: „Vajon isten igazságos? Akkor miért bocsát el olyasvalakit, aki szenvedett és árat fizetett a gyülekezet munkájáért? Ez az ember a leghűségesebb hozzád. Nem láttam még nála hűségesebbet; nem láttam még senkit, aki többet szenvedett vagy nagyobb árat fizetett volna. Korán kel és későn fekszik, elszenvedi a betegséget, félreteszi a családjára iránti érzéseit, félreteszi a testi kényelmet és a testi kilátásokat, az életét kockáztatja azért, hogy érted dolgozzon. Korábban még be is börtönözték, és nem keveredett árulásba. És mégis így elbocsátod, csak úgy felfeded őt – tényleg igazságos vagy? Hol a bizonyíték az igazságosságodra? Miért nem látom?” Az antikrisztus végül megragadta az Isten munkájában rejlő lehetőséget, hogy megkérdőjelezze Isten természetének igazságosságát. Ezt gondolja magában: „Ha isten igazságos, akkor a legtöbb ember képtelen lesz boldogulni; ha isten igazságos, akkor az embereknek valóban óvatosnak kell lenniük, az élet pedig meglehetősen nehézé válik. Ma, mivel végre megragadhattam ezt a lehetőséget isten munkájában, bebizonyíthatom, hogy isten nem igazságos, ami megkönnyíti a dolgokat.” Ennek titokban örvendezik a szívében.

Isten választott népe Isten követése során mindig is elszenvedte a nagy vörös sárkány általi elnyomást, letartóztatást és brutális üldöztetést. Gyakran előfordul a gyülekezetekben mindenütt, hogy Isten választott népét letartóztatják és üldözik. Gyakran megesisik, hogy egyesek megbotlanak vagy elárulják Istent, és ennek eredményeként elhagyják a gyülekezetet. Azonban sokan vannak olyanok is, akik a letartóztatás és üldöztetés közepette is szilárdan megállnak a bizonyágtételükben. Isten arra használja a nagy vörös sárkány szolgálatát, hogy felfedje azokat az álhívőket, akik áldásokat keresve beszivárogtak Isten házába, miközben tökéletesíti a választott népet, akik őszintén hisznek Isténben. Ez Isten mindenhatósága és bölcsessége. De hogyan szemlélik ezt a kérdést az antikrisztusok? Mindig kételkednek Isténben: „Miért nem menti meg isten az ő választott népét attól, hogy a nagy vörös sárkány letartóztassa és üldözze?” Kételkednek a megtestesült Isténben, a szívükben mindig elképzeléseket táplálnak

Istenről: „Isten választott népének miért kell ilyen veréseket és kínzásokat elszenvednie? A hitük miatt, mert nem hajlandók Júdássá válni. De hol van isten, amikor kínozzák őket? Miért nem menti meg őket isten? Hát nem szereti isten az embereket? Hol van isten szeretete? Lehetséges, hogy isten el tudja viselni, hogy a benne hívőket ilyen örült módon megalázzák a Sátánok és a gonosz démonok, és hogy szélsőséges kínzásokat szenvedjenek el? Ez isten szeretete? Hol van pontosan isten oltalma az emberek számára? Miért nem látom? Úgy tűnik, óvatosabbnak kell lennem. Isten nemcsak, hogy nem tudja távol tartani az embereket a kísértéstől vagy a veszélytől – ellenkezőleg, minél jobban törekszik valaki, minél inkább megvan benne az elhatározás, és minél inkább követi istent, annál több megpróbáltatással kell szembenéznie, és annál valószínűbb, hogy fájdalmat és gyötrelmet kell elszenvednie. Mivel így cselekszik isten, nekem is megvannak az ellenintézkedéseim. Ezek az emberek azért szenvednek el ilyen bánásmódot, mert áldozatokat hoztak; ha én nem fizetek ilyen árat, ha nem törekszem ebbe az irányba, vajon nem fogom elkerülni ezeket a megpróbáltatásokat? Ezek nélkül a megpróbáltatások nélkül vajon nem fogom elkerülni az ilyen szenvedést? Ha nem szenvedek így, vajon nem élek majd kényelemben? Ha ugyanúgy megkapom az áldásokat, miért lennék olyan ostoba, hogy hagyjam, hogy a testem mindenféle gyötrelmet és fájdalmat szenvedjen? Isten azt mondja, hogy szereti az embereket, de én nem tudom elfogadni istennek ezt a fajta szeretetét! Értelmezhetitek mindannyian úgy, ahogy akarjátok, ez nem az én dolgom, nem fogom elfogadni. Meg kell húzódnom, kicsit kerülgetnem kell a dolgokat, óvatosnak és ébernek kell lennem; nem hagyhatom, hogy isten elkapjon és munkába állítson.” Ezek a dolgok rejlenek az antikrisztusok szívében, és ezek mindegyike félreértés, szembeszegülés, ítélkezés és ellenállás Istennel szemben. Egyáltalán semmiféle ismeretük nincs Isten munkájáról. Miközben firtatják Isten szavait, firtatják Isten természetét, identitását és lényegét, ilyen következtetésekre jutnak. Az antikrisztusok ezeket a dolgokat mélyen eltemetik a szívükbe, így intve önmagukat: „Az óvatosság a biztonság anyja; legjobb radar alatt repülni; azt a madarat lövik le, amelyik kidugja a fejét; és a csúcson mindenki magányos! Legyen az bármikor is, soha ne legyél az a madár, amelyik kidugja a fejét, soha ne mássz túl magasra; minél magasabbra mászol, annál nagyobbat esel.” Nem hiszik el, hogy Isten szavai az igazság, és nem hiszik el, hogy az Ő természete igazságos és szent. Mindezt emberi elképzeléseken és képzelődéseken keresztül szemlélik, és Isten munkáját emberi szemlélettel, emberi gondolatokkal és emberi ravaszsággal közelítik meg, a Sátán logikáját és gondolkodását alkalmazva Isten természetének, identitásának és lényegének felvázolására. Az antikrisztusok nyilvánvalóan nemcsak, hogy nem fogadják el és nem ismerik el Isten természetét, identitását és lényegét, épp ellenkezőleg, tele vannak elképzelésekkel, ellenszegüléssel és lázadó mivolttal Isten iránt, és egy szemernyi valós ismerettel sem rendelkeznek Róla. Az antikrisztusok meghatározása szerint Isten munkája, Isten természete és Isten szeretete egy kérdőjel – bizonytalanság; tele vannak kétkedéssel, tele vannak tagadással és rágalmazással ezeket illetően; akkor mi a helyzet az Ő

identitásával? Isten természete az Ő identitását képviseli; olyan hozzáállással Isten természetéhez, mint az övék, viszonyulásuk Isten identitásához magától értetődő – nyílt tagadás. Ez az antikrisztusok lényege.

Függetlenül attól, hogy az antikrisztusok Isten szavainak mely részét közelítik meg, függetlenül attól, hogy Isten cselekedeteinek mely részét közelítik meg, legyenek azok Isten cselekedetei minden dologban, vagy konkrét egyéneken, mindig emberi nézőpontokat és a Sátán logikáját, valamint a tudás és a logika módszereit használják fel, hogy következtessenek és megítéljenek, ahelyett, hogy az igazságként közelítenék meg őket és elfogadó módon viszonyulnának hozzájuk. Ezért, ami az Isten természetéről, identitásáról és lényegéről szóló szavakat, valamint a hús-vér testet, amelyben Isten megtestesült, és Isten Lelkét illeti, az antikrisztusok megközelítése valójában ugyanaz, nincs különbség. Általánosságban elmondható, hogy minden, ami Magát Istent, minden, ami a Teremtőt érinti, ki van téve a firtatásuknak, majd találgatásuknak, átvizsgálásuknak és elemzésüknek, ami végül a tagadás és a rágalmozás következtetéseihez vezet. Nem számít, hogy az antikrisztusok milyen szemszögből vagy milyen módon közelítik meg Isten e szavait, a végső soron levont következtetések vajon miért mindig az elítélés és a rágalmozás következtetései? Miért jutnak ilyen következtetésekre? Előfordulhat, hogy a teremtett emberiség között tényleg nincs senki, aki Isten szavait el tudja fogadni az igazságként? Ez szükségszerű kimenetel? Ez Isten miatt van így? (Nem.) Akkor pontosan mi az oka? (Az, hogy az embereknek olyan természete van, amely ellenáll Istennek.) Mindenkinek olyan a természete, amely ellenáll Istennek. Miért van az, hogy e szavak olvasása után egyesek képesek elismerni őket az igazságként, és elfogadni, amit Isten mond, míg mások képesek tagadni, elítélni és rágalmozni ezeket? Ez egyértelműen egy problémát jelez, ami arra utal, hogy az emberekben lévő lényeg különböző. Az antikrisztusok Isten szavainak kezelése során alapvetően és szubjektíven nem fogadják el igazán azokat. Ellenkezéssel és próbára tevással közelítenek: „Azt mondd, isten vagy, akkor meg kell néznem, miben hasonlítasz istenhez. Azt mondd, isten természetével rendelkezel, és isteni mivoltod van, akkor látnom kell, hogy mely szavaid erősítik meg, hogy isteni mivolttal és isten természetével rendelkezel, mely tetteid erősítik meg, hogy isten identitásával és lényegével rendelkezel. Tettél-e jeleket és csodákat, vagy gyógyítottál-e betegeket és űztél-e ki démonokat? Megátkoztál-e valakit, és az meghalt-e azonnal? Feltámasztottál-e bárkit is a halálból? Pontosan mit tettél, ami megerősítheti, hogy isten természetével, isten identitásával és lényegével rendelkezel?” Az antikrisztusok mindig ezeket a dolgokat akarják látni, olyan dolgokat, amelyek túlmutatnak az igazságon, az úton és az életen, felhasználva ezeket a dolgokat Isten identitásának megerősítésére, hogy megerősítsék, hogy az, akit követnek, Isten. Maga ez a kiindulópont téves. Mi az a legalapvetőbb dolog, amely képviselheti Isten identitását és lényegét? (Isten az igazság, az út és az élet.) Ez a legalapvetőbb dolog. Miért nem képesek az antikrisztusok felfogni még ezt a legalapvetőbb dolgot sem? Ezt a témát kell megvitatnunk. Az antikrisztusok megvetik az igazságot és a pozitív dolgokat;

idegenkednek az igazságtól és minden pozitív dologtól; gyűlölik az igazságot és a pozitív dolgokat. Isten szavainak összességében nem látják, hogy mely szavak az igazság vagy melyek a pozitív dolgok. Vajon láthatja ezt az ő démoni szemük? Ha nem látják, el tudják-e ismerni? Kudarcuk e szavak igazságként való elismerésében azt jelenti, hogy nem tudják elismerni Isten identitását és lényegét. Ez biztos. Az antikrisztusok, amikor Istennek az Ő természetéről, identitásáról és lényegéről szóló szavaihoz közelítenek, ugyanazt a megközelítést alkalmazzák, mint amit Isten egyéb szavaival szemben is: elmájukban kalkulálnak, csejt szőnek és mérlegelnek. Ha valami, amit Isten az Ő isteni identitásából mond, azonnal valóra válik, akkor a hozzáállásuk azonnal megváltozik; ha Isten Istenként mond vagy tesz valamit, ami számukra előnyt jelent, akkor nekik is van egy megfelelő ellenintézkedésük, és a hozzáállásuk újra azonnal megváltozik. Ők azok, akik elítélik Istent, és szintén ők azok, akik azt mondják, hogy Isten olyan, mint Isten. Meglátásuk szerint, azt illetően, hogy Isten rendelkezik-e Isten természetével, identitásával és lényegével, teljes mértékben a saját szemükkel látottak és a saját mentális elemzésük alapján vonnak le következtetéseket.

Az elmúlt egy-két évben a gyülekezet készített néhány tapasztalati tanúságtétel videót. Különböző emberek különféle tapasztalati tanúságtételeket tettek, amelyek segítettek néhány ingatag alapokkal rendelkező embernek és azoknak, akik valamelyest kételkedtek, némi alapot teremteni. Természetesen, az antikrisztusok esetében ez is meghatározott szerepet játszott a megszilárdításukban. Ezek a tanúságtevő emberek különböző korosztályokból, különböző társadalmi osztályokból, sőt egyesek különböző országokból és etnikumokból származnak. Az általuk megosztott tapasztalati tanúságtételekből nyilvánvaló, hogy Isten szavai által változásokon mentek keresztül, elnyerték az igazságot és életet, Isten szavainak és Isten munkája e szakaszának elfogadása által pedig sok igazságot megértettek, megerősítve, hogy a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült, rendelkezik Isten identitásával és lényegével. Természetesen, miután meghallgatták ezeket a tapasztalati tanúságtételeket, az antikrisztusok egy kis titkos örömet is éreztek mélyen legbelül: „Szerencsére nem ítélt meg nyilvánosan istent. Szerencsére nem siettem megtagadni istent. Annyi ember tanúságtételéből ítélve, ez az út helyesnek tűnik. Ez a krisztus, ez a hétköznapi ember lehet, hogy mégiscsak isten. Talán jó lóra tettem. Ha tovább haladok ezen az úton, és ha többen tanúskodnak erről az emberről, ha többen járulnak ez elé az ember elé, és ha többen erősítik meg ennek az embernek az identitását és lényegét, akkor egyre nagyobb reményem és esélyem lesz arra, hogy áldásokban részesüljek.” Miközben tétován figyelnek, az antikrisztusok továbbra is folyamatosan bátorítják és ösztönzik magukat: „Ne siess. Maradj türelmes. Csak ki kell bírnod. Aki mindvégig kitart, az üdvözüli. A jelenlegi különféle jelekből, valamint a gyülekezet mostani méretéből és lendületéből ítélve egyre több ember képes felállni és tanúskodni erről az istenről, megerősítve, hogy ez az út helyes. Miért lennék hát olyan ostoba, hogy igyekezzek kitűnni és ezt tagadni? Ne tedd ezt, ne légy ostoba. Várj még további három-öt évet. Ha több ember, tekintélyesebb és tájékozottabb

emberek, társadalmi státusszal rendelkező emberek erősebb bizonyítékkal igazolják, hogy ez a hétköznapi ember krisztus, vagy ha több világi hírnévvel és státusszal rendelkező ember csatlakozik a gyülekezethez, és ha a gyülekezet mérete globálisan tovább bővül, akkor nem nyerek-e majd valamit? Nem fogok-e akkor nagy előnyre szert tenni? Ha a gyülekezetnek hatalma van, nem lesz-e nekem is hatalmam? Semmiképpen sem szabad elmennem! Ha mindez igaz, ha ez a személy tényleg isten, és most elutasítom vagy megtagadom őt, akkor lemaradok mindezekről az áldásokról. Mindent fel kell tennem erre az emberre. Hogy ki ő az identitásában és lényegében, kit képvisel a természete, az engem nem érdekel. Engem az foglalkoztat, hogy egyre több ember követi-e őt, hogy növekszik-e a gyülekezet hatalma és mérete. Ha jó irányba fejlődik, és normális körülmények között még nagyobbra nőhet, akkor nem kell aggódnom a kilátásaim miatt. Ha tényleg ő az a hús-vér test, amelyben isten megtestesült, ahogyan azt a Biblia megjövendölte, akkor hatalmas áldásban részesülök, nagy előnyhöz jutok.” Minden alkalommal, amikor erre gondolnak, az antikrisztusok némi vigaszt és örömet találnak a szívükben: „Mit szólsz ehhez? Még anélkül is részesülhetek áldásokban, hogy elhinném, hogy isten szavai igazak. Anélkül is szilárdan megállhatok, hogy elhinném, hogy isten minden tette igaz. Anélkül is túlélhetek, hogy elhinném, hogy isten meg tudja menteni az embereket. Anélkül, hogy hinnék abban, hogy isten az ember szívének legmélyét figyeli, még mindig normálisan tudom végezni a kötelességeimet a gyülekezetben. Nem hiszek isten mindenhatóságában és hatalmában, nem hiszem, hogy minden, amit isten tesz, jelentőségteljes, és nem hiszem, hogy isten minden dolog felett és az egész emberiség sorsa felett szuverén módon uralkodik – ezek egyikében sem hiszek, és akkor mi van? Nem hiszek isten identitásában és lényegében, és mégis képes vagyok elboldogulni a gyülekezetben. Isten nem igazságos? Csak elevickélek, sodródok majd a gyülekezetben, csupán kirtatok. Ki tehet velem bármit is? Vajon nem tarthatok ki ettől még mindvégig, és nem üdvözülhetek biztosan?” Mit gondoltok, vajon sikerülhet az antikrisztusok vágyálma? (Nem.) Amikor eljön a nap, amikor valóban meglátják Isten igazságos természetét, hol lesznek? Amikor rá vannak kényszerítve, hogy valóban elismerjék Isten identitását és lényegét, hogy elismerjék, hogy Isten igazságos, amikor megmutatják nekik, hogy Isten valóban igazságos, hol kell lenniük? Valóban meg lehet őket menteni? Vajon kitartásuk valóban hatékony lehet? Tényleg el tudnak evickélni? Vajon kitartásuk, megalkuvásaik, a nehézségek állhatatos eltűrése, ravasz intelligenciájuk valóban érvénytelenítheti azt a gonosz tettüket, hogy azt firtatják, valóra válnak-e Isten szavai? Vajon vágyálmaik, ellenintézkedéseik, összeesküvéseik, cselszövéseik és mindaz, amit a szívükben elterveztek, az Istent érintő dolgok firtatásával együtt, valóban helyettesítheti az igazságra való törekvésüket? Ezek képessé tehetik őket arra, hogy megmeneküljenek? (Nem.) Akkor ezekből a megnyilvánulásokból ítélve, végül miért végzik így az antikrisztusok, akik olyan ravaszak, és akik minden ügyet úgy kezelnek, hogy nem hagynak kiskapukat, mindent a legnagyobb titokban téve? Ennek csak egy oka van: nem néznek szembe nyíltan Isten szavaival, nem fogadják el Isten

szavait az igazságként, nem vetik alá magukat Isten szavainak, hanem inkább firtatják Isten szavait. Ez az oka annak, hogy végül miért végzik így az antikrisztusok. Mindannyian megértitek ezt, ugye? Bár nem mondtam el nektek, hogyan cselekedjete, illetve hogyan bánjatok Isten szavaival, e tények közlése és az antikrisztusok Isten szavait illető nézőpontjainak és hozzáállásának boncolgatása révén mindannyian tudjátok, hogy milyen a leghelyesebb hozzáállás Isten szavaihoz és Isten szavainak felfogásához, és milyen az a hozzáállás, amellyel egy teremtetett lénynek rendelkeznie kell, valamint azt, hogy egy teremtetett lénynek az a dolga, hogy ilyen hozzáállással rendelkezzen.

2020. augusztus 22.

Tizedik tétel: Megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit (Hetedik rész)

III. Isten szavainak megvetése

Ma folytatjuk a beszélgetést az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak tizedik tételéről – megvetik az igazságot, szemtelenül semmibe veszik az alapelveket, és figyelmen kívül hagyják Isten házának intézkedéseit. A legutóbbi beszélgetésünk során eljutottunk ennek a nagy témának a harmadik szakaszáig, ami a következő: az antikrisztusok megvetik Isten szavait. Beszélgetésünk e szakaszcól, és ennek boncolgatása három altémára oszlott. Mi ez a három altéma? (Az első, hogy az antikrisztusok önkényesen meghamisítják és értelmezik Isten szavait; a második, hogy az antikrisztusok elutasítják Isten szavait, amikor azok nincsenek összhangban az elképzeléseikkel; a harmadik pedig az, hogy az antikrisztusok azt firtatják, hogy valóra válnak-e Isten szavai.) Vajon ez a három altéma a teljessége annak, amit az jelent, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait? (Kell lennie még néhánynak.) Milyen más kijelentések és megnyilvánulások vannak még? (Az antikrisztusok tiszteletlenül bánnak Isten szavaival.) Vajon az, hogy tiszteletlenül bánnak Isten szavaival, annak egyik megnyilvánulása, hogy megvetik Isten szavait? Vajon az, hogy tiszteletlenül bánnak Isten szavaival, nem annak magyarázata, hogy megvetik Isten szavait? Itt nem magyarázatokra van szükségünk, hanem inkább Isten szavai antikrisztusok általi megvetésének különböző megnyilvánulásaira és gyakorlataira, amelyeket láthatsz és érezhetsz, és amelyekről hallottál. Úgy tűnik, nincs sok megértésetek annak különböző megnyilvánulásairól, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait. Talán van némi szó szerinti megértésetek arról a három pontról, amelyekről korábban beszéltem, de nem jut eszetekbe, milyen más megnyilvánulásai lehetnek még annak, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait, igaz? Emlékeznetek kellett volna mind a három megnyilvánulásra, amelyekről korábban beszélgettünk. Vajon Isten szavainak megvetése során nyíltak és tisztességesek az antikrisztusok viselkedésformái és megnyilvánulásai? Ezek azok, amiket az egyenes embereknek tenniük kellene? (Nem.) Ezek nem olyan megnyilvánulások, amelyeknek a normális emberi mivoltban meg kellene lenniük; nem pozitívak, hanem negatívak. E néhány viselkedés mögöttes lényege a Sátánra, a démonokra, Isten ellenségeire mutat. Az antikrisztusok Isten szavaival való bánásmódjában nincs alávetettség, nincs elfogadás, nincs megtagasztalás, nincs meg a saját elképzeléseik félretétele és Isten szavainak egyszerűséggel és nyitottsággal való elfogadása – ehelyett különféle sátáni hozzáállásokat alakítanak ki Isten szavaival szemben. Az a beállítottság, amely feltárul az antikrisztusok e megnyilvánulásai és viselkedésformái által, pontosan az, amit a Sátán a szellemi birodalomban tár fel. Ezek a viselkedésformák semmilyen

helyzetben, semmilyen korban, semmilyen embercsoportban nem pozitívak. Elvetemültek és negatívak, és nem olyan megnyilvánulások vagy viselkedések, amelyekkel egy teremtett lénynek vagy egy normális embernek rendelkezni kellene. Így antikrisztusi megnyilvánulásokként jellemezzük ezeket. E három pont közlése után a legtöbb ember azt gondolhatja, hogy ez a három megnyilvánulás valószínűleg magában foglalja az antikrisztusok összes alapvető hozzáállását Isten szavaival. Van azonban egy szempont, ami elkerülte a figyelmeteket: az antikrisztusok bánásmódja Isten szavaival szemben messze nem korlátozódik erre a három megközelítésre. Van egy másik megnyilvánulás és viselkedés is, amely szintén azt mutatja, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait. Mi ez a megnyilvánulás? Az, hogy az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival. Ha ennek a szó szerinti jelentését nézzük, egyesek elméjében lehetnek bizonyos képek, amelyek bizonyos egyénekre mutatnak, azonban ennek konkrét és valódi megnyilvánulásai még mindig nem túl világosak; még mindig nagyon homályosak és általánosak. Ma tehát arról fogunk beszélgetni, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak árucikként Isten szavaival.

D. Az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival

Az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival; azt is mondhatjuk, hogy az antikrisztusok magával az igazsággal bánnak árucikként. Mit jelent az, hogy árucikként bánnak ezekkel? Azt jelenti, hogy csak szóbeli állításokat tesznek, kérkednek, majd csalárd módon elnyerik az emberek bizalmát, támogatását és jóváhagyását, hogy hírnévhez, nyereséghez és státuszhoz jussanak. Így Isten szavai és az igazság az ugródeszkájukká válnak. Ez az antikrisztusok hozzáállása az igazsághoz. Kizsákmányolják az igazságot, játszadoznak vele és taposnak rajta, ami az antikrisztusok természetlénységéből fakad. Tehát mik is pontosan Isten szavai és az igazság? Hogyan kellene pontosan meghatároznunk az igazságot? Mondd meg Nekem, mi az igazság? (Az igazság a mércéje az ember magatartásának, cselekedeteinek és Isten iránti imádatának.) Ez pontos és konkrét meghatározása az igazságnak. Ti hogyan értitek mindannyian ezt a kijelentést? Hogyan kell ezt a kijelentést a mindennapi életedben és életed folyamán alkalmaznod? Hogyan kellene megtapasztalnotok ezt a kijelentést? Mondjátok ki, amire egyből gondolni tudtok, és amit meg tudtok érteni, szűrés vagy feldolgozás nélkül. A tapasztalataitoknak nyelvén mi az igazság? Mik Isten szavai? (Az igazság megváltoztathatja az ember életszemléletét és értékrendjét, lehetővé téve számára, hogy megélje egy normális ember hasonlatosságát.) Bár nem átfogó, minden, amit mondtatok, az igazság tapasztalati megértését közvetíti; ezek azok a felismerések és értékelések, amelyeket a mindennapi élet során megtapasztaltatok és összesítettetek. Ki szeretné még megosztani? (Az igazság megtisztíthatja romlott beállítottságainkat, lehetővé téve számunkra, hogy alapelvek szerint cselekedjünk, és Isten szándékaihoz igazodva tegyük a dolgokat.) Ez a kijelentés elég jó és találó. Kérlek, folytasd. (Az igazság élet, az út az örök élethez. Csak az igazságra törekedve és általa élve lehet elérni az életet.) (Az igazság lehetővé

teszi az emberek számára, hogy féljék Istent és kerüljék a rosszat, hogy igazi emberré váljanak.) E két pont mindegyike tartalmaz gyakorlási alapelveket az emberek mindennapi életére. Bár a magyarázatok viszonylag mélyek és fennkölték, nagyon is gyakorlatiasak. (Az igazság képes leleplezni a bennünk lévő romlott beállítottságokat, megváltoztatni a dolgokról alkotott helytelen nézőpontjainkat, és képessé tehet bennünket arra, hogy megéljük az igazi ember hasonlatosságát.) Ezek a kijelentések gyakorlatiasak, és magukban foglalják az igazság értékét és jelentőségét az emberek számára, valamint azokat a hatásokat, amelyeket az igazság gyakorolhat az emberekre. Amiket mindannyian említettetek, azokról már sokszor beszéltünk korábban. Bár a hangsúly minden embernél különbözik, mindez az igazságra vonatkozó, korábban elmagyarázott és meghatározott kijelentéshez kapcsolódik – az igazság a mérce, amely alapján mindent megmérhetünk. Vajon egyenlővé tehető az igazság Isten szavaival? (Igen.) Isten szavai az igazság. A közlésekben megosztott tapasztalati megértések alapján mondhatjuk-e, hogy az igazság minden pozitív dolog valósága? (Igen.) Az igazság minden pozitív dolog valósága. Ez lehet egy ember élete és az irány, amerre jár; lehetővé teheti, hogy valaki levesse romlott beállítottságát, hogy félni kezdje Istent és kerülje a rosszat, hogy olyan emberré váljon, aki aláveti magát Istennek, és aki megfelelő színvonalú teremtetten lény, akit Isten szeret és elfogadhatónak talál. Tekintettel az igazság értékességére, milyen hozzáállással és perspektívával kellene viszonyulni Isten szavaihoz és az igazsághoz? Teljesen nyilvánvaló: azok számára, akik valóban hisznek Istenben és Istent félő szívük van, az Ő szavai életük éltető elemei. Az embereknek becsben kellene tartaniuk Isten szavait, enniük és inniük kellene azokat, élvezniük kellene őket, és elfogadni életüknek, az iránynak, amerre járnak, mint elérhető segítséget és ellátást; az embereknek az igazság kijelentései és követelményei szerint kellene gyakorolniuk és tapasztalniuk, és alá kellene vetniük magukat minden egyes követelménynek és alapelvnek, amit az igazság biztosít számukra. Csak így nyerheti el az ember az életet. Az igazságra törekvés elsősorban Isten szavainak gyakorlása és megtapasztalása, nem pedig azok átvizsgálása, elemzése, vagy spekuláció és kételkedés tárgyává tétele. Mivel az igazság az emberek által elérhető segítség és ellátás, és az életük is lehet, az igazságot kellene a legértékesebb dologként kezelniük. Azért, mert az igazságra kell támaszkodniuk, hogy élhessenek, hogy megfeleljenek Isten követelményeinek, hogy féljék Őt és kerüljék a rosszat, és hogy mindennapi életükben megtalálják a gyakorlás útját, felfogják a gyakorlás alapelveit, és elérjék az Istennek való alávetettséget: az embereknek azért is kell az igazságra támaszkodniuk, hogy levethessék romlott beállítottságukat, hogy meg lehessen őket menteni és megfelelő színvonalú teremtetten lényé váljanak. Nem számít, milyen szemszögből vagy milyen módon fejezzük ki, az embereknek a legkevésbé sem kellene úgy állniuk az igazsághoz, hogy Isten szavaival és az igazsággal olyan termékként vagy akár árucikként bánnak, amellyel csak úgy kereskedhetnek. Ez az, amit Isten a legkevésbé akar látni, és egyben ez az utolsó olyan magatartás és megnyilvánulás is, amellyel egy igazi teremtetten lénynek rendelkeznie kellene.

Mi a célja és szándéka annak, hogy az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival? Valójában mit szándékoznak tenni, és mi az indítékuk? Amikor egy kereskedő beszerez egy árucikket, azt reméli az árucikktől, hogy hasznot hoz majd neki, és a vágyott jelentős pénzösszeget. Ezért amikor az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, kétségtelenül olyan anyagi dologként bánnak Isten szavával, amelyet előnyökre és pénzre lehet cserélni. Nem úgy tartják becsben, fogadják el, gyakorolják, illetve tapasztalják meg Isten szavait, mint az igazságot, és nem is tekintik Isten szavait az élet útjának, amelyhez ragaszkodniuk kell, sem az igazságnak, amelyet gyakorolniuk kell, hogy levethessék romlott beállítottságaikat. Ehelyett árucikként bánnak Isten szavaival. Egy kereskedő számára az árucikk legnagyobb értéke az, ha azt pénzre, a kívánt haszonra cserélheti. Így amikor az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, lényegében ugyanez a szándékuk és indítékuk. Az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, ami azt jelenti, hogy nem arra használják őket, hogy egyék, igyák és élvezzék, sem a tapasztalataikhoz vagy a gyakorlásukhoz, hanem inkább úgy használják, mint a kezükben lévő árut, amit bármikor és bárhol elcserélhetnek és eladhatnak, azoknak kínálva fel, akikből hasznot húzhatnak. Amikor az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, ez szó szerint véve azt jelenti, hogy olyan árucikként bánnak Isten szavaival, amelyet arra használnak, hogy tranzakciók során pénzre cseréljék; Isten szavainak adásvételét a hivatásukká teszik. Szó szerinti szemszögből nézve ez egyből nyilvánvaló. Az antikrisztusok ilyen tettei és viselkedésformái gyalázatosak, kivívják az emberek ellenszenvét és undorát. Mik tehát annak konkrét megnyilvánulásai, hogy az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival? Ez az a kulcskérdés, amelyről beszélgetni fogunk. Az antikrisztusok rendelkeznek annak néhány nagyon nyilvánvaló megnyilvánulásával, hogy árucikként bánnak Isten szavaival. Hogy világosabbá és érthetőbbé tegyük számotokra, továbbra is egyesével fogjuk megvitatni őket. Miért ezt a megközelítést alkalmazom? Sokéves munkában és beszédben szerzett tapasztalatom alapján, a legtöbb embernek zavarosak a gondolatai, és hiányzik belőlük az önálló gondolkodás képessége. Ennek alapján a legegyszerűbb és leghatékonyabb módszerre gondoltam, vagyis minden kérdést vagy témát – bármi is legyen – tételesen elmagyarázok és tisztázok, hogy segítsek nektek átgondolni és megrágni. Ez megfelelő? (Igen.) Egyesek azt mondják: „Ez egyszerűen tökéletes, megkímél minket a fáradságtól, hogy törjük a fejünket és keményen gondolkodjunk. Túl elfoglaltak vagyunk, és nincs időnk erre! Energiánkat és gondolatainkat nagy dolgokra fordítjuk, nem ezekre a jelentéktelen, borsónyi problémákra. Azzal, hogy ezeken az apróságokon kell töprengenünk, kicsit úgy tűnik, mintha alábecsülnél minket, és nem használnád fel a nagyszerű tehetségünket.” Erről van szó? (Nem.) Akkor miről? (Annyira gyenge a képességünk, hogy néha nem tudjuk felfogni az igazságot, és szükségünk van arra, hogy Isten részletesen, szóról szóra, mondatról mondatra vállaljon közösséget velünk, hogy valamennyit megértsünk belőle.) Látod, akaratlanul is leírtam a dolgok tényleges állását, feltárva, valójában mi is történik veletek mindannyiótokkal, ám ezek csupán a tények. Akkor is ez lenne a helyzet,

ha nem lepleztem volna le. Nincs más lehetőség, mint így csinálni. Ha a nagy témákról csak egyszerűen és általánosságban beszélek, akkor hiábavaló lesz a beszédem, és kárba vész az erőfeszitésem. Ez csak időpocsékolás, nem igaz? Térjünk vissza a fő témához. Az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival. Ezt több altémára fogjuk osztani, hogy lépésről lépésre elmagyarázzuk és tisztázzuk, hogyan teszik ezt az antikrisztusok, és melyek azok a konkrét példák és megnyilvánulások, amelyek kellőképpen bizonyíthatják, hogy az antikrisztusok megvetik Isten szavait, és azt is megerősítik, hogy az antikrisztusok valóban ilyen lényeggel bírnak. Ezt a pontot két fő részben fogjuk megbeszélni.

1. A státusz, a hírnév és a méltóság megszerzésének eszközeként kezelni Isten szavait

Az első fő aspektus, hogy annak leggyakoribb megnyilvánulása, hogy az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, az, hogy eszközként használják fel őket saját státuszuk, hírnevük, méltóságuk megszerzésére, és még inkább anyagi élvezetre, sőt mi több, pénzre. Amikor az antikrisztusok kapcsolatba kerülnek Isten szavaival, úgy érzik: „Isten szavai nagyszerűek. Minden mondat racionális és helyes; ezeket a szavakat nem mondhatják emberek, és nem találhatók meg a Bibliában.” Az elmúlt két korszakban Isten nem mondta ezeket a szavakat. Sem az Ószövetségben, sem az Újszövetségben nincsenek ilyen világosan és egyszerűen kimondott szavak. A Biblia Isten szavainak csupán egy nagyon korlátozott részét rögzíti. Ha azt nézzük, hogy most mit mond Isten, a tartalom nagyon gazdag. Ekkor az antikrisztusok szívükben féltékenységet és irigységet éreznek, és belül áskálódni kezdenek: „Ez a hétköznapi ember annyi mindent tud mondani; mikor mondhatom én is ezeket a szavakat? Mikor szólhatom én, mint ez az ember, vég nélkül isten szavait?” Ilyen indíttatás és vágy van a szívükben. Ebből az indíttatásból és vágyból ítélve, az antikrisztusok szívükben irigységet éreznek ezek iránt az Isten által kimondott szavak iránt, és tisztelik őket. Az „irigyel” és a „tisztel” szavakat használom. E két kifejezés szóhasználatával kapcsolatban azt szándékozom mondani, hogy az antikrisztusok nem tekintik Isten szavait az igazságnak, és nem áll szándékukban elfogadni őket, hanem inkább irigylik e szavak gazdag tartalmát, terjedelmes részeit, valamint e szavak mélységét is, amelyek az emberek számára elérhetetlen mélységet tükröznek – és még inkább irigylik, hogy ezek olyan szavak, amelyeket maguk nem tudnak kimondani. Az „irigyel” ezen aspektusaiból nyilvánvaló, hogy az antikrisztusok nem tartják Isten e szavait az isteni mivolt kifejeződéseinek, az igazságnak, illetve az életnek és az igazságnak, amellyel Isten az emberiséget akarja megmenteni, és amelyet az emberiség rendelkezésére akar bocsátani. Tekintettel arra, hogy az antikrisztusok képesek irigyelni ezeket a szavakat, nyilvánvaló, hogy a szívükben ők is azok szeretnének lenni, akik ilyen szavakat fejeznek ki. Ez alapján sok antikrisztus óriási erőfeszítéseket tesz a színfalak mögött, naponta imádkozva, naponta ezeket a szavakat olvasva, feljegyezve, memorizálva, összefoglalva és rendszerezve. Sok munkát fektettek ezekbe

az Isten által mondott szavakba, megszámlálhatatlan jegyzetet készítettek, és a lelki áhítataik során számos betekintést jegyeztek le, valamint számtalanszor imádkoztak azért, hogy emlékezzenek ezekre a szavakra. Mi a céljuk mindezzel? Az, hogy egy nap talán hirtelen fellobbanjon bennük az ihlet, és képesek legyenek vég nélkül szólni azokat a szavakat, amelyeket Isten mondana, mint egy nyitott zsilip; azt remélik, hogy Isten szavaihoz hasonlóan az övéik is biztosítani tudják azt, amire az embereknek szükségük van, életet adhatnak az embereknek, megadhatják azt, amit az embereknek el kell érniük, és követeléseket támaszthatnak az emberekkel szemben. Azért, hogy Isten megtestesült hús-vér testéhez hasonlóan ők is Isten perspektívájában és státuszában állhassanak, és ugyanazokat a dolgokat mondhassák, mint Isten, az Ő hangvételével és beszédmódjával, épp úgy, ahogy szeretnék. Az antikrisztusok sok energiát fektetnek ebbe, és nem túlzás azt mondani, hogy néhányuk gyakran még jegyzetfüzeteket is elővesz titokban, hogy feljegyezze azokat a szavakat, amelyeket mondani akar, a szavakat, amelyeket Istentől vár. Bármit is tesznek azonban, az antikrisztusok vágyai mindig beteljesületlenek, kívánságaik soha nem valósulnak meg. Mindegy, mennyi erőfeszítést tesznek, mennyit imádkoznak, mennyit jegyzik fel Isten szavait, illetve hogyan jegyzik meg és rendszerezik azokat, mindez hiábavaló. Isten egyetlen mondatot sem szól rajtuk keresztül, és azt sem engedte meg nekik Isten, hogy akár csak egyszer is hallják az Ő hangját. Bármennyire is vágyakoznak rá, vagy bármennyire is aggódnak, egyszerűen képtelenek egyetlen mondatot is kimondani Isten szavaiból. Minél jobban aggódnak és minél féltékenyebbé válnak, és minél kevésbé érik el céljukat, belül annál ingerültebbé válnak. Mi miatt ingerültek, és miért aggódnak annyira? Látják, hogy Isten szavai egyre több embert visznek Isten elé, hogy elfogadják Isten ítéletét és fenyítését, valamint életükként fogadják el az Ő szavát, ám az ő lábuknál, az ő jelenlétükben egyetlen ember sincs, aki imádná vagy csodálná őket. Ez az, ami aggódóvá és ingerültté teszi őket. Ingerültségükben és aggodalmukban az antikrisztusok továbbra is csak azon tudnak gondolkodni és töprengeni: „Miért teszik ezek az emberek a kötelességüket isten házában? Miért különbözik az, amikor isten házába jönnek, attól, amikor a nem hívó világban vannak? Miért kezd a legtöbb ember helyesen viselkedni és fokozatosan javulni, miután isten házába jött? Miért hoz áldozatot a legtöbb ember, és miért fizeti meg az árat isten házában ellenszolgáltatás nélkül, és miért nem távozik még akkor sem, ha megmetszik őket, és egyesek miért nem mennek el még azután sem, hogy kitakarítják vagy kizárják őket? Alapjában véve az egyetlen ok isten szavai, ez »Az Ige testet ölt« hatása és szerepe.” Amikor az antikrisztusok belátják ezt, még irigyebbek lesznek Isten szavaira. Ezért, miután sokat fáradoztak, és még mindig képtelenek Isten szavait szólni, vagy Isten szócsövénévé válni, az antikrisztusok Isten szavaira helyezik a hangsúlyt: „Bár nem tudok más szavakat mondani, mint amiket isten mondott, ha olyan szavakat tudok mondani, amelyek megegyeznek isten szavaival – még akkor is, ha azok csupán doktrínák vagy üres szavak – amíg helyesnek tűnnek az emberek számára, amíg látszólag igazodnak isten ezen szavaihoz, vajon nem biztosíthatom be a helyemet

az emberek között? Nem állhatok-e meg szilárdan közöttük? Illetve, ha gyakran prédikálok és magyarázom »Az Ige testet ölt« szavait, gyakran használva ezeket a szavakat, hogy segítek az embereknek, és minden, amit mondok és prédikálok, úgy hangzik, mintha Isten szavaiból származna, és helyes lenne, akkor vajon az emberek közötti státuszom nem válik majd egyre stabilabbá? Nem fogok-e nagyobb presztízsre szert tenni közöttük?” Ezt gondolván az antikrisztusok úgy érzik, hogy megtalálták a módját, hogy megvalósítsák a státusz, a nagyobb hírnév és elismerés megszerzésére irányuló vágyaikat, és reményt látnak arra, hogy elérik ezt. A remény láttán az antikrisztusok titokban örömet éreznek a szívükben: „Milyen okos vagyok! Erre senki más nem jött rá; mások miért nem ismerik ezt az utat? Annyira okos vagyok! De mivel ilyen okos vagyok, erről senkinek sem beszélhetek; elég, ha én tudom a szívemben.” Ilyen célt és tervet szem előtt tartva az antikrisztusok komoly erőfeszítéseket kezdenek tenni Isten szavaiért. Azt gondolják: „Azelőtt csak átfutottam Isten szavait, csak úgy hallgattam, és kimondtam, ami éppen eszembe jutott. Most meg kell változtatnom a stratégiámat; többé már nem csinálhatom ezt, ez időpocsékolás. Az, hogy korábban így csináltam, semmilyen eredményt nem hozott; igazán ostobaság lenne így folytatni tovább!” Így hát összeszedik magukat, eltökélve, hogy erőfeszítéseket tesznek Isten szavaiért, és látványosan bemutatják képességeiket. Milyen lépéseket tesznek az antikrisztusok azért, hogy látványosan bemutassák a képességeiket? Átvizsgálják Isten beszédmódját és beszédének hangnemét, valamint Isten szavainak konkrét tartalmát is átvizsgálják minden egyes szakaszban és korszakban. Ugyanakkor felkészülnek arra is, hogyan magyarázzák Istennek ezeket a szavait, és hogy mikor hirdessék Isten szavait, hogyan beszéljenek és magyarázzák azokat oly módon, hogy az emberek csodálják és bálványozzák őket. Így tehát az antikrisztusok apránként valóban sok erőfeszítést tettek Isten szavaiért. Azonban egy dolog biztos: mivel ennek az erőfeszítésnek a mögöttes indítékai helytelenek, szándékaik pedig gonoszak, a kimondott szavaik, függetlenül attól, hogy mások hogyan hallgatják őket, csupán doktrínák, csupán Isten beszédéből másolt szavak és kifejezések. Tehát bármennyi erőfeszítést tesznek is az antikrisztusok Isten szavaiért, ők maguk semmilyen személyes nyereséget nem realizálnak. Mit jelent az, hogy nincs nyereség? Azt jelenti, hogy nem az igazságként bánnak Isten szavaival. Nem gyakorolják, hanem csak prédikálják, ezért senki sem lát bennük változást. Hibás gondolataik és nézőpontjaik nem változnak, helytelen életszemléletük nem változik, egyáltalán nincs megértésük saját romlott beállítottságaikról, és egyáltalán nem tudják összehasonlítani magukat az ember különböző állapotaival, amelyeket Isten ír le. Ezért az antikrisztusok bármennyire át is vizsgálják Isten szavait, csak két kimenetel látható bennük: először is, noha Isten szavai, amelyekről beszélnek, helyesek, és még a magyarázataik sem helytelenek ezekről a szavakról, semmilyen változást nem láthatunk bennük. Másodszor, bármennyire erőteljesen hirdetik és prédikálják is Isten szavait, egyáltalán nincs önismeretük. Ez egyértelműen megfigyelhető. Az ok, amiért az antikrisztusok ilyen viselkedést tanúsítanak, az, hogy bár gyakran hirdetik és prédikálják

Isten szavait másoknak, ők maguk nem fogadják el, hogy Isten szavai az igazság. Ők maguk nem fogadták el ezeket a szavakat; csupán arra akarják használni őket, hogy elérjék hátsó szándékaikat. Remélik, hogy Isten szavainak prédikálásával elnyerik a vágyott státuszt és előnyöket, és ha az emberek úgy kezelnék és imádnák őket, mintha isten lennének, az ideális lenne. Bár még nem tudják elérni ezt a célt vagy eredményt, ez minden antikrisztus végső célja.

Az antikrisztusok sok erőfeszítést fektettek Isten szavaiba; egyesek ezt hallva talán félreérthetik, és azt kérdezhetik: „Ez azt jelenti, hogy mindenki, aki erőfeszítést tesz Isten szavaiba, antikrisztus?” Ha ezt így értelmezed, akkor hiányzik belőled a lelki megértés. Mi a különbség az antikrisztusok Isten szavaiba fektetett erőfeszítése és azok erőfeszítése között, akik az igazságra törekcszenek? (A szándék és a cél különböző. Az antikrisztusok a saját hasznuk és státuszuk érdekében tesznek erőfeszítést Isten szavaiba, hogy személyes ambícióiknak tegyenek eleget.) Milyen erőfeszítést fektetnek az antikrisztusok Isten szavaiba? Megjegyzik Isten szavainak azokat a részeit, amelyek összhangban vannak az elképzeléseikkel, megtanulják Isten szavait emberi nyelven magyarázni, és írnak néhány szellemi jegyzetet és meglátást. Továbbá kivonatolják, összefoglalják és rendszerezik Isten különféle kijelentéseit, például azokat, amelyekről az emberek úgy vélik, hogy viszonylag megfelelnek az emberi elképzeléseknek, azokat, amelyek könnyen Isten beszédhangjaként érzékelhetők, néhány szót a misztériumokról, valamint Isten néhány népszerű szavát, amelyeket egy ideig gyakran prédikálnak az egyházban. A memorizáláson, rendszerezésen, összefoglaláson és a meglátások leírásán kívül természetesen vannak még egyebek, beleértve néhány sajátos tevékenységet is. Az antikrisztusok bármilyen árat megadnak azért, hogy státuszt szerezzenek, kielégítsék ambícióikat, és elérjék azt a céljukat, hogy irányítsák a gyülekezetet és istenek legyenek. Gyakran késő éjszakáig dolgoznak, hajnalhasadáskor ébrednek, éjjeleznek, és kora reggeli órákban gyakorolják a prédikációikat, valamint feljegyzik mások briliáns mondásait, mindezt azért, hogy felszerelkezzenek a magasztos prédikációkhoz szükséges doktrínával. Nap mint nap azon töprengenek, hogyan tartsák meg ezeket a magasztos prédikációkat, mérlegelve, hogy Isten szavai közül melyiket lesz a leghasznosabb választani, amely csodálatot és dicsőítést fog kiváltani Isten választott népe körében, majd ezeket a szavakat kívülről megtanulják. Aztán azon gondolkodnak, hogyan tolmácsolják ezeket a szavakat úgy, hogy az bemutassa az éleslátásukat és a zsenialitásukat. Azért, hogy Isten szava valóban a szívükbe vésődjön, igyekeznek minél többször meghallgatni az Ő szavát. Mindezt olyan erőfeszítésekkel teszik, mint azok a diákok, akik főiskolai helyért versengenek. Ha valaki jó prédikációt tart, olyan prédikációt, amely megvilágítást nyújt, avagy amely némi elmélettel szolgál, az antikrisztus összegyűjti és összeszerkeszti azt, és a saját prédikációjává teszi. Semmi erőfeszítés nem túl nagy egy antikrisztus számára. Akkor hát mi az erőfeszítése mögött álló indíték és szándék? Az, hogy képes legyen hirdetni Isten szavait, hogy tisztán és könnyedén tudja kimondani azokat, hogy folyékonyan tudja őket, hogy mások láthassák, hogy az antikrisztus szellemibb náluk,

jobban becsüli Isten szavait, jobban szereti Istent. Így az antikrisztus képes elnyerni a körülötte lévő emberek egy részének csodálatát és imádatát. Az antikrisztus úgy érzi, hogy érdemes ezt megtenni, ez bármilyen erőfeszítést, árat és nehézséget megér. Miután két, három, öt éven keresztül ilyen erőfeszítéseket tettek, az antikrisztusok fokozatosan egyre jobban megismerik Isten beszédmódját, valamint szavainak tartalmát és hangnemét; néhány antikrisztus még utánozni is tudja Isten szavait, vagy el tud mondani belőlük néhány mondatot, valahányszor kinyitja a száját. Természetesen nem ez a legfontosabb dolog számukra. Mi a legfontosabb? Mivel képesek Isten szavait tetszés szerint utánozni és idézni, beszédmódjuk, hangszínük, sőt még a hanglejtésük is egyre jobban istenére, egyre inkább krisztuséhoz hasonlít. Az antikrisztusok örülnek ennek a szívükben. Minek örülnek? Egyre inkább érzik, milyen csodálatos lenne istennek lenni, olyan sok ember bálványozná és venné őket körül – milyen dicsőséges is lenne! Ezeket az eredményeket mind Isten szavainak tulajdonítják. Úgy hiszik, Isten szavai azok, amelyek lehetőséget adtak nekik, amelyek inspirálták őket, és még inkább Isten szavai miatt tanulták meg utánozni Isten beszédmódját és hangszínét. Ettől végül egyre inkább istennek érzik magukat, egyre jobban közeledve isten identitásához és státuszához. Még inkább úgy érzik, hogy rendkívül élvezetes dolog, ha valaki képes utánozni Isten beszédmódját és hangnemét, hogy képesek Isten beszédmódjával és hanglejtésével beszélni és élni; ezek a legélvezetesebb pillanataik. Az antikrisztusok elérték ezt a pontot – mondanátok erre, hogy veszélyes? (Igen.) Hol rejlik a veszély? (Istennek akarnak lenni.) Veszélyes, ha valaki isten akar lenni, akárcsak Pál, aki azt mondta, hogy számára az élet krisztus. Amint ilyen szavak hangzanak el, az illetőt már nem lehet megváltani. Az antikrisztusok úgy bánnak Isten szavaival, mint egy ösvénnyel az istenné váláshoz. Ebben a folyamatban mit tettek az antikrisztusok? Nagymértékű erőfeszítést tettek, sok energiát és időt fordítottak Isten szavaira. Ebben az időszakban átvizsgálták és elemezték Isten szavait, újra meg újra elolvasták, megjegyezték és rendszerezték azokat. Szavainak olvasása közben még utánózták is Isten beszédmódját és hangszínét, különösen az Isten beszédében gyakran használt kifejezéseket. Mi a lényege mindezeknek a cselekedeteknek? Itt úgy írom le ezt, mint a nagykereskedelmi áron árut vásároló kereskedő lényegét; vagyis az antikrisztusok a legolcsóbb módot használják arra, hogy Isten szavait saját anyagi tulajdonukká változtassák. Amikor Isten szavait olvassák, nem fogadják el azokat az igazságként, sem pedig olyan útként, amelyre az embereknek lépniük kell, és amelyre így kellene tekinteniük. Ehelyett mindenáron megpróbálják megjegyezni ezeket a szavakat, a beszédmódot és a hangnemet, hogy megkíséreljék olyanokká tenni magukat, mint akik ilyen szavakat fejeznek ki. Amikor az antikrisztusok képesek utánozni Isten hangszínét és beszédmódját, és képesek teljes mértékben felhasználni ezt a beszédmódot és beszédhangot a beszédükben és a cselekedeteikben, miközben az emberek között élnek, céljuk nem az, hogy hűségesebben tegyék a kötelességüket, hogy alapelvek szerint cselekedjenek, vagy hűségesebben legyenek Istenhez. Ehelyett Isten beszédhangjának és beszédmódjának utánzásával,

valamint Isten e szavainak prédikálásával mélyen be akarnak hatolni az emberek szívébe, és az emberek imádatának tárgyává akarnak válni. Arra törekszenek, hogy az emberek szívében trónra emelkedjenek, és ott királyként uralkodjanak, hogy manipulálják az emberek gondolatait és viselkedését, ezáltal elérve céljukat, az emberek irányítását.

Ha úgy írjuk le az antikrisztusok Isten szavaival kapcsolatos erőfeszítését, mintha kereskedők lennének, akik olcsón megvásárolják Isten szavait, mint valami árucikket, akkor vajon az, hogy az antikrisztusok utánózzák Isten beszédét, hogy Isten beszédmódját és hangnemét használják az Ő szavainak hirdetésére, nem ugyanaz, mintha árucikként adnák el Isten szavát? (De igen.) Egyetlen kereskedő sem vásárol árut anélkül, hogy később ne adná el azt. Céljuk ezen áruk megszerzésével és birtoklásával az, hogy nagyobb nyereségre tegyenek szert ezekből a tételekből, hogy több pénzre cseréljék őket. Így hát az a messzemenő erőfeszítés, amelyet az antikrisztusok Isten szavaiba fektetnek, valamint az azokhoz való hozzáállásuk semmi több, mint az, hogy az antikrisztusok kereskedőként viselkednek, hogy a legolcsóbb, legalacsonyabb költségű és legcélravezetőbb eszközökkel szerezzék meg azokat, saját tulajdonukká téve őket, majd magas áron adják el őket, hogy megszerezzék a vágyott előnyöket. És mik ezek az előnyök? Az emberektől származó nagyrabecsülés, bálványozás, csodálat és különösen az, hogy követik őket. Ezért gyakran látható az egyházban az a jelenség, hogy egy olyan embernek, aki alapvetően nem gyakorolja Isten szavait és nem ismeri önmagát, sok követője van, sokan támaszkodnak rá és bálványozzák. Mi ennek az oka? Az, hogy ez az ember bőbeszédű, szókimondó, és könnyedén vezeti félre az embereket. Nem gyakorolja Isten szavait, és nem is az alapelvek szerint kezeli a dolgokat, és nem hajtja végre az egyház munkáját és a Fennvalótól származó rendelkezéseket sem. De miért tud mégis jó benyomást tenni egyes emberekre? Amikor tényleg történik velük valami, miért van annyi ember, aki fedezi, óvja őket? Miért védelmezik őket egyesek, amikor vezetők? Miért ellenzik és akadályozzák egyesek az elbocsátásukat? Annak oka, hogy egy hibákkal és a Sátán romlott beállítottságával teli ember, aki soha nem gyakorolja az igazságot, mégis ilyen bánásmódban részesülhet az egyházban, kizárólag az, hogy az illető túlságosan ügyesen beszél, túlságosan jól színlel, és túlságosan jártas az emberek félrevezetésében – az antikrisztusok pontosan ilyen emberek. Akkor mondhatjuk-e, hogy az ilyen emberek antikrisztusok? Igen, az ilyen emberek teljes mértékben antikrisztusok. Gyakran olvassák Isten szavait, sűrűn memorizálják és hirdetik őket, gyakran használják Isten szavait mások kioktatására és metszésére, és Isten szemszögét és álláspontját felöltve oktatják ki az embereket, így teljesen engedelmessé és szolgálatkésszé teszik őket, az emberek pedig szóhoz sem jutnak, miután hallották azokat a nagyszerű doktrínákat, amelyeket hangoztatnak. Mégis az ilyen emberek azok, akik soha nem ismerik meg önmagukat, és akik soha nem kezelik alapelvek szerint a dolgokat. Ha vezetők, akkor a felsőbb vezetők hatástalanná válnak. A vezetőségük alatt álló gyülekezet helyzetének megértése lehetetlenné válik. Jelenlétükben Isten házában munkarendje, az Isten háza által meghatározott alapelvek

és követelmények nem valósíthatók meg. Hát nem antikrisztusok az ilyen emberek? Vajon az igazságként kezelik Isten szavait? (Nem, nem teszik.) Erőfeszítést tettek Isten szavainak olvasására, és képesek idézni néhányat közülük. Az összejövetelen való beszélgetés során gyakran emlegetik Isten szavait, szabadidejükben pedig hangfelvételtől hallgatják Isten szavait. Amikor másokhoz beszélnek, csak Isten szavait utánozzák, és semmi mást nem mondanak. Minden, amit prédikálnak és mondanak, hibátlan. Az ilyen, kívülről oly tökéletesnek tűnő, úgynevezett „rendes ember” miatt Isten házában munkarendje, követelményei és alapelvei akadályba ütköznek, amikor azok elérnek hozzájuk. Az alattuk lévő emberek rajtuk kívül senki mást nem ismernek el. Az alattuk lévők, azonkívül, hogy őket tisztelik és a homályos mennyei istent, senki másra nem hallgatnak, és mindenkit figyelmen kívül hagynak. Hát nem antikrisztus az ilyen? Milyen eszközöket használtak fel, hogy mindezt elérjék? Kihasználták Isten szavait. Azok, akik hitükben össze vannak zavarodva, akiknek nincs lelki megértésük, akik tudatlanok, akik zavaros gondolkodásúak, valamint azok, akik nem törekszenek az igazságra, az álhívők és azok, akik olyanok, mint a szélben hajladozó nádszálak, lelki emberként tekintenek az antikrisztusra. Úgy fogadják az antikrisztus által hirdetett szavakat és doktrínákat, mint az igazságvalóságot, az antikrisztust pedig követésük tárgyának tekintik. Az antikrisztust követve azt hiszik, hogy Istent követik. Isten követését az antikrisztus követésével helyettesítik. Egyesek még azt is mondják: „A vezetőnk még nem szólt, illetve nem beszélt; még ha olvassuk is Isten szavait, magunktól nem érthetjük meg őket.” „Nincs itt a vezetőnk – imádkozunk Istenhez valamiért, de nem kaphatunk világosságot; olvassuk Isten szavait, de nem érthetjük az utat. Meg kell várnunk, hogy visszatérjen a vezetőnk.” „Vezetőnk mostanában elfoglalt, és nem ér rá megoldani a problémáinkat.” Mesterük nélkül ezek az emberek nem tudják, hogyan imádkozzanak, vagy hogyan egyék és igyák Isten szavait, nem tanulják meg, hogyan keressék Istent és hogyan támaszkodjanak Rá, illetve hogyan találják meg önállóan a gyakorlás útját Isten szavaiban. Mesterük nélkül olyanok, mint a vakok, mintha kitépték volna a szívüket. A mesterük a szemük, valamint a szívük és a tüdejük is. Úgy hiszik, Isten szavainak evésében és ivásában mesterük a legjobb. Ha mesterük nincs jelen, akkor nem érdekli őket, hogy maguktól egyék és igyák Isten szavait, és meg kell várniuk, míg mesterük visszatér, hogy imádkozva olvassa és értelmezze nekik Isten szavait, hogy megérthessék azokat. Mélyen legbelül ezek az emberek azt hiszik, hogy mesterük az ő hírnökük, aki segíthet nekik Isten elé járulni. Egy ilyen „hatás” elérése olyasvalami, amit az antikrisztusok szívük mélyén a leginkább örvendezésre méltónak találnak: „Sokévnnyi erőfeszitésem végre kifizetődött; a ráfordított időm végre nem volt hiábavaló. Az erőfeszítés valóban megjutalmazza azokat, akik kitartanak – kellő kitartással még egy vasrudat is tűvé lehet köszörülni. Megérte ez az erőfeszítés!” Hallva, hogy követőik nem tudnak élni nélkülük, az antikrisztusok legbelül semmiféle büntudatot nem éreznek. Ehelyett titokban örvendeznek, ezt gondolván: „Isten szavai kétségkívül nagyszerűek. Jó volt az akkori döntésem; helyes volt az erőfeszitésem, amelyet ezekben az években

tettem, az évek során alkalmazott megközelítésem pedig igazolást nyert és meghozta gyümölcsét.” Titokban elégedettnek érzik magukat. Nemcsak büntudatot, megbánást vagy gyűlöletet nem érznek a gonosz tetteik miatt, hanem egyre jobban meggyőződnek arról, hogy megközelítésük helyes, és egyre biztosabbá válnak ebben. Ezért azt tervezik, hogy az elkövetkezendő időben, jövőbeli életükben tanulmányozzák Isten beszédmódját és hangnemét, ahogy korábban is tették, és ezt még szorgalmasabban teszik, mint a múltban, Isten beszédmódját és szóhasználatát pedig még messzemenőbben és mélyebben utánozzák.

Amikor az antikrisztusok olvassák Isten szavait, figyelmük és szándékaik teljesen ellentétesek azokéval, akik az igazságra törekszenek. Azokat, akik az igazságra törekszenek – függetlenül Isten beszédmódjától – csak az érdekli, hogy megértsék Isten szándékait, az igazságalapelveket, valamint azt, hogy mit kellene fenntartaniuk és követniük az embereknek. Ezzel szemben az antikrisztusok ezeket a dolgokat a tudatuk mélyére száműzik, és figyelmen kívül hagyják, sőt, még idegenkednek is az ezekre a dolgokra vonatkozó kifejezésektől, és titokban ellenállnak az ezekkel a dolgokkal kapcsolatos kifejezéseknek és terminusoknak. Bizonyos „eredmények” elérése után folytatják az elmélyülést és az egyre aprólékosabb átvizsgálást annak kapcsán, hogy milyen Isten beszédmódja és hangneme, milyenek az Ő hanglejtésének árnyalatai, milyen szavakat választ, még nyelvtanának és szokásos mondattanának részleteit sem kímélik, ugyanazt a megközelítést alkalmazva, mint korábban. Hogy közelebb kerüljenek céljukhoz, az antikrisztusok titokban elhatározzák szívükben, hogy Isten szavait még keményebben, még intenzívebben és még mélyrehatóbban vizsgálják át, átvizsgálva az Isten beszéde mögött meghúzódó célokat és szándékokat, sőt, átvizsgálják még azt is, ahogyan Isten – az emberiséget és az egész világegyetemet megszólító Beszélő – kifejezi Magát. Az antikrisztusok fáradhatatlanul átvizsgálják Isten beszédének minden aspektusát, megpróbálják utánozni Isten beszédét, és úgy próbálják beállítani magukat, mintha Isten lényegével rendelkeznének, birtokolva azt, amivel Isten rendelkezik, és ami Isten Maga, és mintha Isten természetével rendelkeznének. Látszólag mindez olyan természetesen és simán történik; magától értetődően dolgoznak és cselekszenek céljaik elérése érdekében, és – szintén magától értetődően, valamint anélkül, hogy észrevennék – istenné, mások számára csodálatra és követésre méltó alakká változtatják magukat. Átvizsgálják, Isten szavai hogyan érintik meg az emberek szívét és hogyan leplezik le romlott beállítottságaikat, hogyan leplezik le Isten szavai az emberek különféle állapotait, és még inkább azt, Isten szavai hogyan érnek el hatásokat az emberekben. Mi a céljuk mindezek átvizsgálásával? Az, hogy bejussanak az emberek szívébe, felfogják tényleges helyzetüket, és miközben alaposan megértik belső gondolataikat, félrevezessék és irányítsák őket. Amikor Isten szavai leleplezik az emberek romlott beállítottságait, és rámutatnak gyenge pontjaikra, az antikrisztusok ezt gondolják: „Ezek a szavak, ez a modor, annyira nagyszerű és csodálatos! Én is így akarok beszélni, ezt a beszédmódot akarom alkalmazni, és így akarok bánni az emberekkel.” Isten szavainak sok éven át

tartó olvasása és megismerése során az antikrisztusok egyre inkább úgy tekintenek arra a kívánságukra és vágyukra, hogy istenné váljanak, mint az Istenben való hitük egyetlen céljára. Ezért nem számít, Isten szavai hogyan szólnak arról, hogy elvárják az emberektől az igazságra való törekvést és az alapelvek szerinti cselekvést, valamint a pozitív dolgok minden egyéb valóságáról, az antikrisztusok ezt nem fogadják be, és figyelmen kívül hagyják. Eltökélten saját célkitűzésükre törekszenek, saját cselekvési motivációik szerint azt csinálnak, amit csak akarnak, mintha senki más nem számítana. Isten szavaiból egyetlen mondat sem érinti meg a szívüket, nem változtatja meg az életszemléletüket és a világi ügyekre vonatkozó filozófiájukat, és Isten bármely mondata, prédikációja vagy kijelentése még annyira sem vezeti őket bűnbánó szívre. Függetlenül attól, hogy Isten szavai mit lepleznek le, és mindegy, hogy az ember mely romlott beállítottságait leplezik le, az antikrisztusok csak Isten beszédmódját, hangnemét, valamint Isten szavainak az emberekben elérni kívánt hatását, és a többi ilyen dolgot vizsgálják át – minden olyan kérdést, amely nem kapcsolatos az igazsággal. Ezért minél többet találkoznak az antikrisztusok Isten szavaival, annál erősebbé válik belső vágyuk, hogy istenné váljanak. Mennyire erős ez a vágy? Olyannyira, hogy eléri azt a szintet, ahol még álmukban is Isten szavait mondogatják, gyakran magukban beszélnek, és az Ő beszédmódját és hangnemét használva gyakorolják Isten szavainak prédikálását. Szívük mélyén folyamatosan ismételtetik Isten beszédmódját és hangnemét, mintha megszállottak lennének. Az ilyenek antikrisztusok. Mindegy, mennyire konkrétak, komolyak vagy őszinték Isten szavai, nem számít mennyi segítséget vagy inspirációt nyújtanak az embereknek, az antikrisztusok közömbösek maradnak mindezzel szemben és figyelmen kívül hagyják mindezt. Nem értékelik Istennek ezeket a szavait. Hol van a szívük? Arra összpontosítanak, hogyan utánozzák úgy Isten szavait, hogy az emberek bálványozzák őket. Minél erősebb a vágyuk, annál inkább remélik, hogy meghallják Isten hangját, és képesek lesznek megérteni minden egyes Isten által kimondott mondat mögött rejlő célt, kívánságot és gondolatokat – még az Ő legbensőbb gondolkodását is. Minél erősebbé válnak az antikrisztusok vágyai és kívánságai, annál inkább akarják utánozni Isten beszédmódját, és annál jobban törekszenek arra, hogy rövid időn belül gyorsan mindinkább istenhez hasonlóvá alakuljanak át, hogy Isten beszédmódját és hangnemét birtokolják. Sőt, egyesek még Isten stílusát és modorát is át akarják venni cselekedeteikben. Ilyen állapotban vannak az antikrisztusok, minden nap ezen gondolatok, eszmék, szándékok és indítékok hatása alatt élnek. Mit csinálnak? Naponta kényszerítik magukat, hogy az istenné válás, a krisztussá válás útját járják. Úgy hiszik, hogy ez az út tisztességes, hogy ez egy fényes út. Ezért akár összejöveteleken, akár találkozókön, függetlenül attól, hogy mások hogyan beszélnek megértésükről Isten szavaiból, valamint az Isten szavainak megtapasztalásával kapcsolatos érzéseikről, semmi sem képes megváltoztatni őket vagy megváltoztatni céljaikat és kívánságaikat. Úgy lépdelenek a krisztussá válás, az istenné válás felé vezető úton, mintha megszállottak lennének, mintha csak egy láthatatlan entitás irányítaná őket,

mintha láthatatlan bilincseket viselnének. Miféle gondolkodásmód ez? Hát nem aljas? (De igen.)

Isten szavainak olvasása közben az antikrisztusok úgy szívják magukba azok minden aspektusát, mint saját tulajdonukat, árucikként kezelve őket, amelyek nagyobb hasznot és több pénzt hozhatnak számukra. Amikor ezek az árucikkek elkelnek, amikor ezekkel a dolgokkal hencegnek, akkor elnyerik a vágyott előnyöket. Minél többet teszik ezt, belül annál elégedettebbnek érzik magukat; minél többet teszik ezt, annál nagyobb és intenzívebb lesz a vágyuk arra, hogy istenné váljanak. Milyen hozzáállás, milyen helyzet ez? Miért olyan erős az antikrisztusok vágya, hogy isten legyenek? Ez olyasvalami, amire valaki megtanította őket? Ki bujtotta fel vagy utasította őket? Isten szavai követelik ezt meg? (Nem.) Ezt az utat az antikrisztusok maguk választották. Bár nincs külső segítségük, mégis annyira motiváltak – miért van ez? Ez a természetlénységükből fakad. Az antikrisztusok fáradhatatlanul, habozás és mentegetőzés nélkül járók ezt az utat minden külső segítség nélkül; nem számít, hogyan ítéled el őket, semmi haszna; nem számít, hogyan boncolgatód őket, nem fogadják be és nem értik meg; olyan, mintha megszállottak lennének. Ezek a dolgok a természetükből adódnak. Az antikrisztusok Isten szavaival való bánásmódja a felszínen nem tűnik ellenállónak vagy rágalmazónak. Erőfeszítéseket tesznek – még többet is, mint az átlagember. Ha nem tudod, mit gondolnak belül, vagy milyen utat követnek, akkor a külsőségek alapján az Isten szavaival való bánásmódjuk sóvárgónak tűnik – legalábbis ezt a kifejezést használhatnánk ennek jellemzésére. De látható-e egy ember lényege pusztán a külső megjelenéséből? (Nem.) Akkor hát hol látható? Bár úgy tűnik, sóvárognak Isten szavai után, gyakran olvassák és hallgatják őket, sőt meg is jegyzik őket, és bár e külső cselekedetek alapján ítélve nem kellene antikrisztusokként jellemezni őket, ám amikor Isten szavainak valós helyzetekben történő gyakorlásáról van szó, vajon megteszik-e ezt? (Nem.) Miután elolvasták Isten szavait és megjegyezték azokat, amikor valós helyzetekkel szembesülnek, időnként talán idéznek egy-egy részt vagy elmondanak néhány mondatot Isten szavaiból, sőt néha még pontosan is. De miután idézték Isten szavait, figyeld meg, mit tesznek, milyen utat választanak, és milyen döntéseket hoznak a helyzetekkel szemben. Ha ez a státuszukat érinti, vagy olyasmit, ami árthat a hírnevüknek vagy a megítélésüknek, akkor egyáltalán nem fognak Isten szavai szerint cselekedni. Óvják saját megítélésüket és státuszukat. Ha valami rosszat tesznek, azt semmiképpen sem fogják beismerni. Ehelyett mindenféle módot találnak arra, hogy eltussolják vagy elkerüljék a problémát, nem említik meg, sőt még a felelősséget is másokra hárítják tettükért, ahelyett, hogy beismernék saját hibájukat. Erőfeszítéseket tesznek Isten szavainak olvasására, valamint státuszuk védelmére, amikor viszont arról van szó, hogy félretegyék saját érdekeiket, és fizikai nehézséget viseljenek el az igazság gyakorlása és az igazságalapelvek szerinti cselekvés érdekében, figyeld meg, hogyan döntenek. Ha alapelvek szerint kell cselekedniük, hogy megóvják Isten házának érdekeit, függetlenül attól, hogy ezzel kit bántanak vagy sértenek meg, vajon meg fogják-e tenni? Semmiképpen. Az

első választásuk mindig az, hogy saját magukat óvják meg. Még ha tudják is, hogy ki a hibás, illetve ki követett el gonoszságot, akkor sem fogják leleplezni az illetőt. Talán még titokban örvendeznek is a szívükben. Ha valaki leleplezi a gonosz embereket, még meg is védik és mentegetik a gonoszokat. Nyilvánvaló, hogy az antikrisztusok olyan emberek, akik örömeiket lelik mások szerencsétlenségében. Függetlenül attól, hogy milyen helyzettel szembesülnek, figyeld meg, mit választanak, és melyik utat választják. Ha azt választják, hogy az igazságalapelvek szerint cselekszenek, akkor Isten szavainak evése és ivása meghozta gyümölcsét. Ha nem, akkor mindegy, hogyan eszik és isszák Isten szavait, vagy milyen jól memorizálták azokat, semmi haszna – továbbra sem az igazságként kezelik Isten szavait. Ezen felül, ismerik-e az antikrisztusok önmagukat? (Nem.) Egyesek azt mondják: „De az antikrisztusok még az arroganciájukat és önelégültségüket is elismerik, magukat ördögöknek és Sátánoknak mondják.” Csak mondják ezeket a dolgokat, de mit tesznek valójában, amikor egy valós helyzettel szembesülnek? Ha valaki egy antikrisztussal működik együtt, és valami helyeset mond, olyasvalamit, ami igazodik az igazságalapelvekhez, ami ellentmond annak a helytelen dolognak, amit az antikrisztus mondott, továbbá ha ez az illető nem hajlandó egyetérteni azzal, amit az antikrisztus mond, akkor az antikrisztus úgy fogja érezni, hogy ártottak a megítélésének és státuszának. Mit választ akkor? Választhatja-e azt, hogy félreáll, hogy hallgasson a másik emberre, és az igazságalapelvek szerint cselekedjen? Semmiképpen. Szóval, van-e valami haszna azoknak a helyes szavaknak, amelyeket mond? Tükrözik-e a valóságát, az igazi érettségét, a választásait, illetve az általa járt utat? Nem, azok a szavak nem a tapasztalataiból születtek, egyszerűen csak szavak, amelyeket megtanult. Amik kijönnek a száján, azok csupán doktrínák, megtévesztő szavak. Amint státuszuk vagy önérdekük érintetté válik, az antikrisztusok első választása mindig az, hogy megvédjék és megóvják magukat, hogy elkábítsanak és félrevezessenek másokat, valamint elkerüljenek mindennemű felelősségvállalást vagy bármely vétkük beismerését. Figyelembe véve az antikrisztusok ezen lényegeit, vajon az igazságra törekszenek? Vajon azért olvassák Isten szavait, hogy megértsék az igazságot és elérjék azt a pontot, ahol gyakorolni tudják az igazságot? Nem. Figyelembe véve az antikrisztusok szándékait és céljait Isten szavainak olvasása során, soha nem jutnak megértésre belőlük. Ez azért van így, mert nem úgy olvassák Isten szavait, mint az igazságot, amelyet fel kell fogniuk, hanem mint eszközt saját céljaik elérésére. Bár az antikrisztusok nem mondják ki nyíltan, hogy „isten akarok lenni, krisztus akarok lenni”, céljuk, hogy krisztussá váljanak, világosan kiderül cselekedeteik lényegéből és annak lényegéből, ahogyan Isten szavaival bánnak. Hogyan lehet ezt megfigyelni? Arra használják Isten szavait, valamint azt, amit Isten által kinyilatkoztatottnak tekintenek, például az Ő tulajdonait és lényét és egyebeket, hogy félrevezessék az embereket, félrevezessék azokat, akik nem értik az igazságot, a tudatlanokat, a csekély érettséggel rendelkezőket, azokat, akik nem törekszenek az igazságra, az álhívőket, sőt még néhány gonosz embert is. Elhítetik ezekkel az emberekkel, hogy birtokolják az igazságot, hogy

megfelelő emberek, továbbá hogy csodálatra és bizalomra méltó alakok. Az antikrisztusok célja, hogy ezek az emberek beléjük helyezték reményeiket és hozzájuk forduljanak, amikor pedig ez megtörténik, elégedettséget éreznek belül.

Az antikrisztusok soha nem ismerik el, hogy Isten egyedülálló; soha nem ismerik el, hogy Isten szavai az igazság, és azt sem ismerik el soha, hogy csak Isten képes kimondani az igazságot. Az Isten szavaihoz való hozzáállásukból, az Isten szavaiba fektetett erőfeszítéseikből, valamint abból a vágyukból ítélve, hogy istenné, krisztussá akarnak válni, az antikrisztusok úgy vélik, hogy az embernek könnyű istenné válnia, hogy ez olyasvalami, ami elérhető az emberek számára. Azt mondják: „A megtestesült istent egyszerűen csak azért nevezik krisztusnak, mert képes egy kicsit beszélni Isten szavaiból, nem igaz? Ő nem csupán Isten szavainak szócsöve? Nem csupán arról van szó, hogy sok ember követi őt? Ha tehát egy embernek is ugyanolyan státusza és hírneve van az emberek között, ha őt is éppen annyi ember bálványozza és annyian néznek fel rá, vajon nem élvezhet krisztusnak járó bánásmódot, Istennek járó bánásmódot? Ha valaki képes krisztusnak járó bánásmódot élvezni, az Isten identitásával és lényegével rendelkező embernek kijáró bánásmódot élvezni, az nem teszi őt istenné? Mi olyan bonyolult ebben?” Ekképpen az antikrisztusok istenné válás iránti vágya veleszületett; ugyanazon törekvésen és lényegen osztoznak, mint a Sátán. Pontosan azért tanúsítják ezeket a reakciókat Isten szavaival szemben, mert antikrisztusok, és az antikrisztusok lényegével rendelkeznek. Az antikrisztusokat az teszi boldoggá, hogy Isten testet öltött; az emberek hallhatják szavait, egyúttal pedig láthatják is Őt. Ő egy hétköznapi ember, aki megérintható és látható, és pontosan amiatt, hogy ez a hétköznapi, jelentéktelen és említésre sem méltó ember annyit tud beszélni, és így Istennek nevezik, látják úgy az antikrisztusok, hogy végre elérkezett a lehetőségük az istenné válásra. Ha ez a hétköznapi ember nem beszélne, az antikrisztusok úgy gondolnák, hogy reményük az istenné vagy krisztussá válásra nagyon csekély. De pontosan azért, mert ez a hétköznapi ember Isten szavait szölte és Isten munkáját végezte, Istent képviselve, hogy megmentse az embereket közöttük járva, az antikrisztusok ezt esélyüknek, kihasználható lehetőségüknek tekintik, ami több támpontot ad nekik Isten beszédének, hangnemének és beszédmódjának, sőt természetének utánzására is, fokozatosan egyre inkább Istenhez, egyre inkább krisztushoz hasonlónak téve magukat. Így szívük mélyén az antikrisztusok úgy érzik, hogy egyre inkább Istenhez hasonlónak válnak, egyre inkább megközelítik Istent. Egy olyan Istent irigyelnek nagyon, akit az emberek mindenben tisztelnek, követnek, és akire mindenben támaszkodnak, olyan Istent, akit az emberek mindenben keresnek, és akire felnéznek. Irigylik Krisztus identitását és személyes értékét. Mit gondolnak az antikrisztusok a szívükben? Hát nem sötét és elvetemült a szívük mélye? Hát nem megvetendő, mocskos és gyalázatos a szívük mélye? (De igen.) Teljesen visszataszítóak!

Egyesek azt mondják: „Hallgattunk már Téged, ahogyan az antikrisztusokról beszélsz, de hogy lehet, hogy soha nem láttunk még ilyen embert? Csak történeteket mesélsz?

Elrugaszkodott dolgokról beszélsz?” Szerintetek léteznek ilyen emberek? (Igen.) Hánnyal találkoztatok már? Ti is közülük valók vagytok? (Mi is mutatjuk ezeket az állapotokat, és tárunk fel ilyen aspektusokat. Ezek nem annyira súlyosak, mint az antikrisztusoké, természetlényegük azonban ugyanaz.) Szerintetek veszélyes ilyen állapotokkal rendelkezni? (Igen.) Ha tudjátok, hogy veszélyes, akkor meg kell változnotok. Könnyű megváltozni? Valójában lehet könnyű is és nehéz is. Ha úgy veszed Isten szavait, mint az igazságot, amihez tartod magad, akkor épp oly egyszerűen, ahogyan az Úr Jézus mondta: „ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem”, akkor igazán meg tudsz térni. Például Isten azt mondja neked, hogy hajts végre valamit: „Evés után nyald tisztára a tálat, mintha el lenne mosogatva. Ez takarékoskodás az étellel, és egyben higiénikus is.” Egyszerűek ezek az utasítások? Könnyű végrehajtani őket? (Igen.) Ha Isten ilyen kéréssel áll elő, csak ezzel a néhány mondattal, anélkül, hogy belemenne az emberek nehézségeibe vagy állapotaiba, vagy a romlott beállítottságokról beszélne, és nem tenne különbséget a különféle körülmények között, hogyan hajtanád végre és gyakorolnád ezt az egy dolgot? Számodra ezek a mondatok Isten szavai, az igazság, és olyasvalamik, amikhez tartanod kell magad. Amit tenned kell, az az, hogy minden nap, minden étkezés után követed Isten követelményét – ekkor Isten útját követed, úgy kezeled Isten szavait, mint az igazságot, mint aminek engedelmeskedned kell. Olyan emberré válsz, aki gyakorolja Isten szavait, és ebben a legegyszerűbb dologban levetted az antikrisztusi beállítottságot. Másrészt lehet, hogy e néhány szó hallatán szóban egyetértesz és emlékszel rájuk, evés után azonban, amikor látod, hogy maradt néhány szem rizs a tányérban, azt gondolod: „Más dolgokkal vagyok elfoglalva!”, és egyszerűen úgy hagyod a tálat, ahogy van. És ugyanezt teszed a következő étkezésnél is. Észben tartod ezt a néhány Istentől származó utasítást, de nincs egy konkrét nap, amikor ténylegesen gyakorolni fogod őket. Az idő múlásával elfelejted ezeket a szavakat. Tehát nemcsak hogy nem gyakoroltad őket, hanem el is vetted Isten szavait. Milyen emberré tesz ez téged? Ha nem hajtod végre ezeket a szavakat, akkor olyasvalaki vagy-e, aki képes követni Isten útját, amikor hallja az Ő szavait? Olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik? Nyilvánvalóan nem. Ha valaki nem törekszik az igazságra, akkor jellemezhető-e antikrisztusként? Az igazság gyakorlásának elmulasztása szükségszerűen egyenértékű azzal, hogy valaki antikrisztus? (Nem.) Ez a fajta ember úgy bánik Isten szavaival, mintha szél suhanna el a füle mellett, mint valami lényegtelen dologgal, nem gyakorolja őket, és nem gondolkodik rajtuk sokat – egyszerűen elfelejti őket. Az ilyen nem antikrisztus. Van egy másik típusú ember is, aki, miután hallotta ezeket az utasításokat Istentől, így gondolkodik: „Kinyalni a tányért evés után? Milyen kínos! Nem vagyok én koldus, és egyébként is, nem mintha nem lenne étel. Én biztosan nem fogom ezt csinálni! Nyalják csak tisztára a táljukat azok, akik hajlandóak erre.” Amikor valaki azt mondja: „Ez Isten követelménye”, ezt gondolják: „Még ha isten követelménye is, ez elfogadhatatlan. Istennek nem kellene ilyen dolgokat követelnie. Ezek a szavak nem az igazság! Isten is

mond olyasmit, ami jelentéktelen, logikátlan és nem olyan nagyszerű. Isten emberekkel szemben támasztott követelményei közül nem szükségszerű, hogy mind az igazság legyen. Ez a különös követelés számomra nem tűnik az igazságnak. Az Úr Jézus azt mondta: »Mert aki követi az Én mennyei Atyám akaratát, az az Én testvérem, nővérem és anyám.« Az ilyen szavak az igazság! Tisztára nyalni a tálat evés után talán higiénikus? Egyszerűen elég lenne azonnal elmosogatni. Miért akarod, hogy talakat nyalogassunk? Ez a követelmény nem egyezik meg az elképzeléseimmel és képzelődéseimmel; ez bárhol elfogadhatatlan lenne. Rá akarsz venni, hogy talat nyalogassak – esélytelen! Ezt nevezik higiénianak? Én vízzel mosom el a tálamat, és fertőtlenítőszerrel használok – én ezt nevezem higiénianak!” Az ilyen típusú embernek e szavak hallatán megvannak a saját gondolatai és belső ellenállással rendelkezik; sőt még gúnyolódásba és rágalmazásba is bocsátkozik. Mivel ezek a szavak Istentől származnak, nem merik nyíltan megítélni őket, ám ez nem jelenti azt, hogy nincs róluk véleményük vagy elképzelésük. Hol nyilvánulnak meg véleményeik és elképzeléseik? Nem fogadják el és nem gyakorolják ezeket a szavakat; megvannak a saját gondolataik róluk, és képesek megítélni őket és elképzeléseket alkotni róluk. Ezért, amikor befejezik az étkezést, és látják, hogy egyesek tisztára nyalják a táljukat, ők tartózkodnak ettől, sőt, megvetést táplálnak a szívükben azok iránt, akik Isten szavai szerint gyakorolnak. Külső megjelenésük gyakran gúnyt és csúfolódást tár fel, sőt, olyan magatartást is, hogy ki akarják javítani mások viselkedését. Nemcsak hogy nem cselekszenek aszerint, amit Isten mond, hanem még ellenkezőleg is cselekszenek, olyan tettekbe bocsátkoznak, amelyek ellentétesek azzal. Cselekedeteikkel tagadják Isten követelményeit, ellenállnak annak, amit Isten mondott, és emellett igyekeznek még több figyelmet vonni magukra tetteikkel, meggyőzve több embert arról, hogy amit Isten mond, az helytelen, és hogy csak az ő útjuk helyes, ami még több embert készítet arra, hogy ellenálljanak Isten szavainak és elítéljék azokat. Egyszerűen nem cselekszenek úgy, ahogyan Isten utasította; minden étkezés után nemcsak vízzel öblítik el a táljukat, hanem fertőtlenítővel és mosogatószerrel is átmossák többször, ezután pedig fertőtlenítőszekrényben sterilizálják. Miközben ezt teszik, önkéntelenül kijelentéseket is tesznek, mindenkinek elmondva: „A nyalogatás valójában nem semmisíti meg a baktériumokat, és a vízzel való mosogatás sem. Csak magas hőmérséklettel kombinált fertőtlenítőszer használatával lehet alaposan sterilizálni. Ez az, ami higiénikus.” Nemcsak hogy nem hajlandók elfogadni, amit Isten mond, vagy Isten utasítása szerint gyakorolni, hanem még saját szavaikat és tetteiket is felhasználják, hogy ellenálljanak annak, elítéljék és megítéljék azt, amit Isten megkövetel. Még szélsőségesebb, hogy felhasználnak néhány általuk helyesnek ítélt véleményt, hogy több embert uszítsanak és vezessenek félre, hogy hozzájuk csatlakozva elítéljék, megítéljék Isten követelményeit, és ellenálljanak azoknak. Milyen szerepet töltenek itt be? Nem azt, hogy minél több embert rávezessenek Isten szavainak hallgatására és arra, hogy feltétel nélkül alávéssék magukat Istennek, azt sem, hogy eloszlassák az emberek elképzeléseit, amikor azok felmerülnek, sem pedig azt,

hogyan feloldják az emberek és Isten közötti ellentmondásokat, illetve az emberek romlott beállítottságait, amikor ilyen ellentmondások merülnek fel. Ehelyett több embert uszítanak és vezetnek félre, hogy megítéljék Istent, és csatlakozzanak hozzájuk Isten szavai helyességének elemzésében és átvizsgálásában. Kívülről az igazságosság bajnokainak tűnnek, akik jogosnak tűnő dolgokat tesznek. De illik-e ez a jogos viselkedés ahhoz, aki Istent követi? Vajon ez emberi igazságérzet? (Nem.) Akkor pontosan mi is az ilyen típusú ember lényege a viselkedése mögött? (Az antikrisztusok, az ördögök lényegével rendelkeznek.) Ezek az egyének nemcsak hogy nem kezelik Isten szavait az igazságként, hanem ami még szégyenletesebb, képesek lelki embernek álcázni magukat, gyakran használva Isten szavait mások oktatására, ezzel ékesítve fel magukat és szerezve csodálatot. Ők maguk nem gyakorolják Isten szavait, és nem is bánnak velük úgy, mint az igazsággal, amit meg kellene tapasztalniuk és végre kellene hajtaniuk. Mégis, gyakran szigorúan és komolyan mondják másoknak: „Isten azt mondta, evés után nyald tisztára a táladat; ez egy jó szokás, és takarékoskodás az étellel.” Minden szavukkal és mondatukkal az „isten mondta”, „ez isten szava” vagy „ez az igazság” zászlaját lobogtatják, ők maguk azonban egyáltalán nem fogadják el és nem gyakorolják azt. Ráadásul még különböző ítéleteket és téves értelmezéseket is gyártanak Isten szavaiból. Ezt teszik az antikrisztusok.

Miután az imént elemeztük e három embertípus megnyilvánulásait, melyik a legsúlyosabb? (Az utolsó típus.) Az ilyen típusú ember maga nem gyakorolja Isten szavait, és tele van különféle ellenállásokkal és ítéletekkel Isten szavaival szemben. Ráadásul arra használja Isten szavait, hogy félrevezessen másokat és elérje saját céljait. Az ilyen emberek antikrisztusok. Isten szavainak aspektusától függetlenül, még ha ezek a szavak összhangban vannak is az elképzeléseikkel, nem tekintik Isten szavait az igazságnak; ez különösen így van Isten azon szavainál, amelyek teljesen ellentmondanak az emberi elképzeléseknek, a hagyományos kultúrának és a filozófiának – az antikrisztusok még kisebb jelentőséget tulajdonítanak ezeknek a szavaknak. Miért prédikálnák Isten szavait, ha nem tekintik fontosnak őket? Arra akarják használni Isten szavait, hogy teljesítsék saját céljaikat. A legveszélyesebb e három típusú ember közül az utolsó. Mi a helyzet az első típussal? (Ők hallgatják Isten szavait és gyakorolják őket.) Szerintetek azok, akik hallgatják és gyakorolják Isten szavait, mindannyian esztelenek? Kívülről nézve nem tűnik kissé ostobaságnak szigorúan engedelmeskedni mindannak, amit Isten mond, és amit az emberektől kér? (Nem.) Azok a legokosabbak, akik gyakorolják Isten szavait. A második típusú ember a cselekvésre összpontosít; nem gyakorolja az igazságot, hanem csak saját akarata szerint cselekszik, és végez némi munkát. Nem figyel Isten szavainak jelentésére, követelményeire és normáira. Nem érti Isten szándékait, illetve az Ő belső hangját, és csak a cselekvésre koncentrál. Ezt gondolja: „Tudom, hogy Te jót akarsz nekünk. Minden, amit mondasz, helyes. Alá kell vetnünk magunkat annak, amit mondasz, és gyakorolnunk kell azt; Te csak összpontosíts a beszédre, mi pedig mindannyian figyelni fogunk.” A valóságban azonban nem veszik

komolyan, amit Isten mond, vagy azokat a részletes követelményeket, amelyeket Isten támaszt az emberekkel szemben. Csak meggondolatlanul cselekszenek. A meggondolatlan cselekvés olykor vad és gátlástalan viselkedéshez, bomlasztások és megzavarások okozásához vezethet; ez Istennel szembeni ellenálláshoz vezethet. A súlyos mértékű ellenállás Istennel szemben időnként rengeteg bajt okoz, ez pedig pusztuláshoz vezethet. Ez a legsúlyosabb következmény azok számára, akik nem törekszenek az igazságra, és egyesek elérhetik ezt a pontot. Az emberek harmadik típusa, az antikrisztusok, a Sátán rendíthetetlen követői. Ők soha, semmilyen körülmények között nem gyakorolják az igazságot. Még ha igaz is, amit mondasz, akkor sem hallgatnak rád, nemhogy akkor, amikor saját elképzeléseik vannak. Esküdt ellenségei Istennek, esküdt ellenségei az igazságnak. Kívülről ezek az emberek tűnnek a legdörzsöltebbnek és legravasabbnak. Mindent felismernek és átvizsgálják, mérlegelnek és igyekeznek megérteni minden kérdést. Annyi átvizsgálás után azonban végül Magát Istent vizsgálják át, elképzeléseket és véleményeket alakítanak ki Róla. Nem számít, mit tesz Isten, ha az nem megy át a saját ítéletükön, kivétel nélkül elítélik; nem hajlandók gyakorolni, mert attól félnek, hogy az káros lehet számukra. Másrészt viszont azok, akik kívülről ostobának tűnnek, mint akikből hiányzik az értelem, pontosan azt teszik, amit Isten mond. Kivételesen egyszerűnek és becsületesnek tűnnek, nyíltan megosztják még azt is, amit nem kellene megosztani, jelentik még azt is, amit nem kellene jelenteni, időnként még kissé naiv viselkedést is tanúsítanak. Mire utal ez? Azt mutatja, hogy az ilyen emberek szíve nyitott Isten felé, nincs bezárva vagy elzárkózva Előle. Ennek az egyszerű példának a megvitatásával az a célom, hogy segítsek nektek megérteni, milyen is egy antikrisztus, és valójában milyen is a hozzáállása Isten szavaihoz. Az, hogy segítsen nektek felismerni, pontosan milyen típusú emberek az antikrisztusok, és milyen típusúak azok, akik ugyan nem gyakorolják az igazságot, de nem antikrisztusok. Az a cél, hogy rendelkezzenek ezzel a fajta tisztánlátással. Csak mellékesen hoztam fel ezt a példát, hogy megkönnyítsem számotokra a mai beszélgetésünk témájának jobb megértését. Nem arról van szó, hogy valóban azt kérem tőletek, hogy étkezések után nyaljátok tisztára a tálakat. Azt sem határoztam meg, hogy a tálak nyalogatása egyenértékű a higiénával vagy az ételpazarlás kiküszöbölésével. Nem kell ezt tennetek; nem szabad félreértenetek.

A mai napon egy további elemről beszélgettünk azzal kapcsolatban, hogy az antikrisztusok hogyan vetik meg Isten szavait: az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival. Amikor árucikkekről van szó, akkor az eladás, a kereskedelem, a nyereség és a pénz is érintetté válik. Az, hogy az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, olyasvalami, amit soha, semmiképp sem szabad megtenni, teljesen bűnös dolog. Miért? Amikor épphogy csak megkezdjük az összejövetelt, mindenki a saját nyelvén osztotta meg az Isten szavaival és az igazsággal kapcsolatos megértését, a legegyszerűbb kifejezésekkel összefoglalva. Mindent összevetve, Isten szavai az igazság. Az emberiség számára az igazság döntő fontosságú. Az igazság az ember élete lehet, megmentheti az

embereket és visszahozhatja őket a halálból, és képessé teheti az embert arra, hogy megfelelő színvonalú teremtetett lénné váljon. Az igazság értéke az emberiség számára szavakban, anyagi dolgokban vagy pénzben nem mérhető. Megérdemli, hogy megbecsüljék és becsben tartsák, és méltó arra, hogy útmutatója, iránya és célja legyen az ember cselekedeteinek, magatartásának, életének valamint egész létezésének. Az embereknek az igazságból kell eljutniuk a gyakorlás útjára, valamint az istenfélelem és a rossz kerülésének útjára is, többek között. Az emberek számára az igazság egyenlő magával az élettel. Semmilyen anyagi tárgy vagy gazdagság nem említhető egy napon az igazsággal. Ebben az anyagi világban, illetve az egész világegyetemben semmi sincs, ami méltó lenne az igazsággal való összehasonlításra, és semmi sincs, ami felérne vele. Ebből egyértelmű, hogy az üdvösségre szoruló emberiség számára az igazság a legdrágább érték, és megfizethetetlen. Mégis, megdöbbentő módon vannak olyanok, akik árucikként bánnak egy ilyen felbecsülhetetlen értékű dologgal, amelyet eladnak, és haszonszerzés céljából kereskednek vele. Lehet-e az ilyen egyéneket ördögökként, Sátánokként jellemezni? Teljes mértékben! A szellemi birodalomban az ilyen egyének ördögök és Sátánok; az emberek között pedig antikrisztusok.

Éppen most beszélgettünk annak néhány megnyilvánulásáról, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak eladásra szánt árucikként Isten szavaival, hogy személyes előnyökre tegyenek szert. Természetesen ezt egy bizonyos értelemben mondjuk, és nem egyezik teljesen a szó szerinti jelentéssel – nem látható egyértelműen, hogy Isten szavaival eladásra szánt árucikként bánnak. Valójában azonban viselkedésükből, megközelítésükből, sőt lényegükből ítélve, minden bizonnyal már árucikként bánnak Isten szavaival, mint egy birtokolható anyagi dologgal. Amint birtokukba kerül, úgy bánnak Isten szavaival, mint egy termékkel a kis boltjukban, amit a megfelelő pillanatban bárkinek eladhatnak, akinek szüksége van rá, és ebből profitálnak. Milyen előnyöket szereznek ebből az antikrisztusok? Ezek közé tartozik a jó hírük, a másoktól jövő nagyrabecsülés és bálványozás, a rájuk vetett csodáló pillantások, valamint a mások által nyújtott oltalom, például a státuszuk és tekintélyük megóvása. Ha el is bocsátják és ki is iktatják őket, az emberek még akkor is kiállnak mellettük és megvédik őket. Ezek azok az előnyök, amelyeket az antikrisztusok Isten szavaiból származtatnak. Pontosan ezek azok az előnyök, amiket az antikrisztusok akarnak, és amikre törekszenek, amiket szívükben régóta terveznek. Ez az antikrisztusok lényege. Cselekedeteiket és viselkedésüket a természetük vezérli és uralja, és ezekből a megnyilvánulásokból látható az antikrisztusok természetlénnyege.

2. Isten szavait tartalmazó könyvek személyes haszonszerzés céljából való eladása

Ezután a második aspektusról fogunk beszélgetni, amely az Isten szavaival árucikként bánó antikrisztusok tényleges viselkedése és megközelítése. Ez a megközelítés az ilyen típusú antikrisztusokat érinti, akik árucikként bánnak a különféle, Isten szavait tartalmazó

könyvekkel. Amikor megszerzik ezeket az Isten szavait tartalmazó könyveket, úgy vélik, a szükséges eszközök birtokában szert tettek a pénzszerzéshez szükséges tőkére. Ezek az Isten szavait nyomtatott formában tartalmazó könyvek az eszközeiké válnak, árucikkekké, amelyeket el szándékoznak adni, és tárgyakká, amelyeket arra használnak, hogy rendkívül magas nyereségre tegyenek szert. Az antikrisztusok visszatartják ezeket a könyveket, nem az Isten háza által megkövetelt alapelv szerint osztják szét őket, hanem igyekeznek saját szándékaik alapján helytelenül nyereséget szerezni. Isten házában mi az alapelv a könyvek szétosztására? Az, hogy szét kell osztani őket mindazoknak, akik szeretik olvasni Isten szavait, és akik szomjazzák az igazságot, mégpedig ingyenesen. Függetlenül attól, hogy hány ember kapja meg őket, illetve hány könyvet osztanak szét, ez mindig térítésmentes. Amikor valaki a kereszténységen belül hisz Istenben, a Biblia nem ingyenes; meg kell vásárolni. Most viszont Isten háza ingyenesen terjeszti Isten e szavait és ezeket a könyveket, ami kulcsfontosságú. A probléma azonban ott kezdődik, amikor az antikrisztusok megszerzik ezeket a könyveket, és nem ingyenesen, az alapelvnek megfelelően osztják szét őket. Normális körülmények között azok, akik rendelkeznek némi istenfélő szívvel, az alapelvnek megfelelően, ingyenesen terjesztenék ezeket a könyveket, anélkül, hogy pénzt kérnének, vagy igyekeznének helytelenül túlzott nyereségre szert tenni. Azonban csakis az antikrisztusok gondolják úgy e könyvek megszerzése után, hogy üzleti lehetőségük adódott. Így tör felszínre ambíciójuk és kapzsiságuk: „Ilyen vastag, kitűnő könyveket ingyen odaadni – hát nem kár? Hát nem ostobaság, ha nem keresek egy kis pénzt rajtuk? Ráadásul ezek a könyvek máshol nem kaphatók, és a legtöbb ember, aki hisz Istenben, bármi áron el akarná olvasni őket.” Miután felfogják, hogy ilyen az emberek gondolkodása, az antikrisztusok bizonyos gondolatokat kezdenek forgatni a fejükben: „Nem hagyhatom ki ezt a pénzkereseti lehetőséget; ilyen lehetőség ritkán adódik. A könyvek szétosztásakor osztályokba kellene sorolnom az embereket: a gazdagoktól többet, az átlagtól mérsékelt árat, a szegényektől kevesebbet kérnék, vagy egyáltalán nem osztanék nekik, kedvezményt adnék azoknak, akik hízelegnek nekem, azoktól pedig, akik nem jönnek ki velem, többet kérnék.” Vajon ez összhangban van Isten házában a könyvek terjesztésére vonatkozó előírásaival? (Nem.) Ez üzletelés. Az antikrisztusok efféle ötleteket forgatnak a fejükben; félretéve, hogy a könyveket Isten házában előírásai és alapelvei szerint osztják-e szét, beszéljünk először arról, hogyan bánnak Isten szavaival. Ha az Isten szavait tartalmazó könyvek egyszer a kezükbe kerülnek, vajon becsben tartják azokat? (Nem.) Nem érdekli őket az Isten szavaiban elhangzó életmód vagy az igazság; nem értékelik ezeket, és még csak kicsit sem kíváncsiak rájuk. Csak felületesen átfutják a könyveket, véletlenszerűen átlapozzák az oldalakat és vetnek rájuk egy pillantást: „Ez csak arról szól, hogyan végzi Isten az emberek megítélésének munkáját, miként hódította meg az emberek egy csoportját, és miként ad az embereknek jó rendeltetési helyet. Ami az emberiség jövőjét illeti, ezek a részletek nincsenek benne, úgyhogy ez a könyv nem annyira érdekes. Bár a könyv nem túl érdekes, sokan hajlandóak elolvasni. Ez jó,

hasznát húzhatók belőle.” Amikor az Isten szavait tartalmazó könyvek a kezükbe kerülnek, azok árucikké válnak, ami azt jelenti, hogy sokaknak, legalábbis az emberek egy részének pénzt kell majd költenie e könyvek megvásárlására. Az antikrisztusok az Istenben való hit álcája alatt, Isten házában munkáját végezve, valamint az Isten szavait tartalmazó könyvek szétszórásáért felelve beavatkoznak, és e könyvek Isten háza által biztosított ingyenes terjesztését tranzakcióból, adás-vétellé változtatják. Istennél az Ő kimondott szavai ingyen jutnak el mindenkihez, aki figyelmesen hallgatja szavait; ingyenesek, semmilyen cserét nem igényelnek. Az emberektől csak annyit várnak el, hogy elfogadják, gyakorolják és megtapasztalják őket, hogy elérjék az Isten szavainak való alávetettséget, valamint olyan emberré váljanak, aki féli Istent és kerüli a rosszat. Ekkor Isten elégedett, célja megvalósult, szavai pedig nem hiába hangzottak el. Ő ebben vigasztalást talál. Ez Isten kívánsága és egyben az emberen végzett hatezer éves irányítási munkájának célja, a Teremtő legszebb vágya a teremtetett lények számára. Isten díjmentesen és folyamatosan biztosítja szavait, azt, amit Ő birtokol, és ami Ő, valamint szándékait azoknak, akik Őt követik. Ez olyan tiszta, szent cselekedet, olyan fenséges tett; itt semmiféle ügyletről nincs szó. Minden ember számára, aki figyelmesen hallgatja Isten szavait és sóvárog utánuk, Isten minden egyes mondata felbecsülhetetlen értékkel bír. Az emberek ingyen kapják Istentől az igazságot és az Ő szavait, a szívük mélyén pedig azt szeretnék, hogy viszonyozzák ezt Istennel, eleget tegyenek az Ő szándékainak, valamint lehetővé tegyék, hogy megvigasztalódjon, hogy nagy munkája hamarosan befejeződhessen. Ez az a hallgatólagos megegyezés, amelynek a Teremtő és a teremtetett emberiség között léteznie kell. Az antikrisztusok azonban ezt az ügyletet tranzakcióból változtatják. Kihátrálnak azt a lehetőséget, hogy Isten beszél és munkálkodik, valamint az emberek Isten szavainak ellátására való igényét, hogy személyes haszonra törekedjenek, olyan pénzhez és előnyökhöz jutva, amelyekhez nem lenne szabad hozzájutniuk. Hát nem érdemli-e meg, hogy megátkozzák, aki így viselkedik? Isten melyik kijelentéséből láttad vagy hallottad, hogy Isten ellenszolgáltatásért cserébe beszél az emberiséghez? Mennyibe kerül egy mondat, mennyibe kerül egy szakasz, egy prédikáció, egy könyv, illetve egy alkalom metszés, vagy ítélet és fenyítés, vagy finomítás, vagy élettől való ellátás? Mondott-e Isten valaha is ilyen szavakat? (Nem.) Isten soha nem mondott ilyeneket. Minden Istentől származó mondat, szakasz és mű, minden alkalom metszés, fenyítés, megítélés, próbatétel és finomítás, amelyet az emberek Istentől kapnak, valamint Isten szavainak ellátása, táplálása és egyebek – mindezek közül melyiket lehet pénzben mérni? Ezek közül melyiket szerezhetik meg az emberek pénzért vagy anyagi dolgokért cserébe, illetve testi ár megfizetésével? Semelyiket. Minden, amit Isten tesz, minden igazság, amit Isten kifejez, megfizethetetlen. Pontosan azért megfizethetetlenek, mert egyetlen ember sem tud pénzt vagy bármilyen anyagi dolgot Isten tulajdonára és lényére cserélni, mondja Isten, hogy szavait ingyenesen biztosítja az emberek számára. Az antikrisztusok mégsem képesek meglátni az igazságok megfizethetetlen és értékes természetét, valamint azt, amit Isten

birtokol és ami Ő, amit Ő kifejez; ehelyett helytelenül túlzott hasznát próbálnak húzni belőlük, ami teljesen szégyenletes!

Egyes antikrisztusok, hogy gyötörjék az embereket, hogy megalapozzák saját hírnevüket és tekintélyüket, valamint hogy másokkal éreztessék rémuralmukat és hatalmukat, visszatartják Isten szavait, és nem juttatják el azokat az alájuk tartozó testvérekhez. Így bizonyos gyülekezetekben, ahol ilyen gonosz emberek és antikrisztusok vannak hatalmon, a testvérek anélkül maradnak, hogy olvashatnák Isten szavait, vagy hallgathatnák Isten prédikációit. Hát nem érdemelnek átkot az ilyen emberek? Miként bántak Isten szavaival? Magántulajdonukként. Isten azoknak adja Isten szavait, akik őszintén hisznek Benne és követik Őt; nem kizárólag egyetlen személynek adományozza őket, és biztosan nem képezik egyetlen személy magántulajdonát sem. Isten szavai az egész emberiséghez szólnak, és Isten beszédét senki sem tarthatja vissza semmilyen ok vagy kifogás miatt. Az antikrisztusok mégis pontosan ilyen szerepet töltenek be, szabályt szegve, hogy ezt megtegyék. Egyes antikrisztusok, miután megkapták a legújabb prédikációfelvételeket, először meghallgatják azokat, és amikor új világosságot, valamint olyan tartalmat fedeznek fel, amiről nem tudtak, úgy döntenek, hogy ezt a prédikációsorozatot nem terjesztik azok között, akikért ők felelnek. Anélkül, hogy bárki más tudna róla, visszatartják a prédikációfelvételeket. Milyen céllal tartják vissza? A cél az, hogy az összejöveteleken kérkedjenek, ami egyenlő az értékesítési tevékenységgel. E kérkedés révén az alájuk tartozó emberek, amikor olyan tartalmat hallanak, amelyet korábban még soha nem hallottak, csupa újdonságot, elkezdik nagyra tartani az antikrisztusokat, és ily módon az antikrisztusok célja megvalósul. Tagadhatatlan, hogy mindenfelé vannak olyan emberek a gyülekezetekben, akik nem időben vagy nem teljes mértékben osztják szét a közlésekről szóló prédikációkat vagy hangfelvételeket; ilyen egyének kétségkívül léteznek. Ráadásul néhány antikrisztus az Isten szavait tartalmazó könyveket az emberek hozzájuk való viszonyulása alapján osztja szét, azoknak adva, akik dörgölőznek hozzájuk vagy hízelegnek nekik. Noha a könyvek ingyenesek, nem mindenki kaphatja meg őket könnyen; az ingyenes és időben történő elosztás alapelve veszélybe kerül az antikrisztusok kezében, és különböző feltételekhez kötődik. Lehet, hogy az antikrisztusok kelletlenül odaadják a könyveket azoknak, akik velük vannak vagy hallgatnak rájuk, ám nem feltétlenül időben; azoknak pedig, akik nem értenek egyet a nézeteikkel, vagy akár ellenzik is azokat, talán szelektíven, vagy egyáltalán nem adják oda a könyveket. Az antikrisztusok nem csupán arra törekednek, hogy helytelenül túlságosan nagy haszonra tegyenek szert az Isten szavait tartalmazó könyvek terjesztésével, hanem ezt eszközként is felhasználják arra, hogy magukhoz vonzzák az embereket, megnyerjék őket, valamint hogy elnyomjanak és gyötörjenek másokat – mindenféle rossz cselekedetre képesek. Még meg is fenyegethetik az embereket, mondván, hogy ha valaki rosszat mond róluk, nem választja meg őket, vagy ellenük szavaz, akkor lehet, hogy visszatartják Isten szavait, hogy ezzel gyötörjék az illetőt. Ezért némelyek, attól való félelmükben, hogy nem tudnak időben hozzájutni az

Isten szavait tartalmazó könyvekhez vagy prédikációfelvételekhez, rettegnek ezektől az antikrisztusoktól. Még akkor sem merik jelteni az antikrisztusokat, ha azok rosszat tesznek, ők maguk pedig igazságtalan bánásmódot szenvednek el, félve az antikrisztusok elnyomásától és gyötrésétől, valamint attól, hogy elveszítik a kapcsolatot a Fennvalóval, és lemaradnak a Fennvalótól származó öntözésről és ellátásról. Vannak ilyen emberek? Mindenképpen, száz százalékig. Az antikrisztusok mindenféle rossz cselekedetet követnek; nemcsak a hatalomért és a haszonért küzdenek, klikkeket alakítanak, és saját független királyságokat hoznak létre, hanem még akkor sem tesznek kivételt, amikor Isten szavainak terjesztéséről van szó. Mindent kihasználnak, ami lehetővé teszi számukra, hogy helytelenül előnyökhöz jussanak, és megszerezzék a státuszukat és a hatalmukat; semmit sem kímélnek, még Isten szavait sem. Történtek már ilyen dolgok a ti gyülekezetetekben, körülöttetek? Egyes antikrisztusok ezzel fenyegetik az alájuk tartozókat: „Ha nem választasz meg engem, ha jelentesz a fennvalónak, ha nem kedvelsz engem, ha besúgsz, én pedig rájövök, akkor nem kapsz több prédikációfelvételt. Elvágom az ellátásodat, táplálék nélkül hagylak, halálra szomjaztatlak, éheztetni foglak!” Hát nem ádáz az antikrisztusok beállítottága? Rendkívül ádáz! Képesek mindenféle rossz dolgot követni.

Ha ilyen antikrisztusokkal találkoztok, hogyan kezelnétek őket? Meritek-e jelteni őket a Fennvalónak? Össze mertek-e fogni és el meritek-e utasítani őket? (Igen.) Most igent mondasz, viszont amikor ténylegesen szembekerülsz velük, talán nem mernéd; visszahúzódnál, ezt gondolva: „Csekély az érettségem, fiatal, gyenge és egyedül vagyok. Ha az antikrisztusok tényleg összefognának, hogy megfélemlítsenek, vajon nem lenne végem? Hol van Isten? Ki hallgatná meg a sérelmeimet? Ki orvosolná sérelmeimet és állna bosszút értem? Ki állna ki értem?” Miért olyan kicsiny a hited? Elbátortalanodsz, amikor szembekerülsz egy antikrisztussal, de mi lenne akkor, ha a Sátán személyesen fenyegetne téged – akkor vajon nem hinnél többé Istenben? Mit tennél, ha egy antikrisztus nem juttatná el hozzád Isten szavait? Mi lenne, ha azt akarná, hogy pénzt fizess az Isten szavait tartalmazó könyvekért? Mi lenne, ha az antikrisztus minden alkalommal, amikor Isten szavait tartalmazó könyveket ad neked, megnehezítené a dolgodat, és durván beszélne veled? Vajon könnyen kezelhető ez a helyzet? Hadd mondjak neked egy ügyes stratégiát: amikor közeleg a könyvek kiosztásának ideje, félre kell húzódnod az antikrisztussal, szólj kedves szavakat energikusan, élénken dicsérd őt és bókoldj neki, hogy elnyerd a bizalmát. Amint odaadta neked az Isten szavait tartalmazó könyveket és a prédikációs felvételeket, találj lehetőséget arra, hogy jelentsd őt a Fennvalónak. Ha nincs arra mód, hogy jelentsd a Fennvalónak, keress lehetőséget arra, hogy tisztánlátó testvérekkel szövetkezve korlátozd és megfékezd az antikrisztust. Ez ténylegesen kiküszöböli a gyülekezet kárát, és leginkább megfelel Isten szándékainak. Egyesek megkérdezhetik: mi van, ha az antikrisztus rájön erre a tervre? Ha ez alkalommal nem vagy biztos magadban, akkor várd meg a következő lehetőséget. Amikor megvan a bátorságod és adottak a feltételek, akkor cselekedj. Röviden, ha attól

tartasz, hogy az antikrisztus leválaszt a táplálékokról, akkor először ne csinálj nagy felhajtást a dologból. Ne leplezd le magad, illetve ne hagyd, hogy az antikrisztus átlásson rajtad. Amikor elegendő érettségre tettél szert, amikor megvannak az alkalmas embereid, a megfelelő embereid, és több embered van, akik veled együtt szembe tudnak helyezkedni az antikrisztussal, akik fel tudják ismerni és el tudják utasítani az antikrisztust, akkor tudsz szakítani az antikrisztussal. Hogy hangzik ez a stratégia? (Jól.) Egyesek azt kérdezhetik: „Ez nem mások megtévesztése? Nem azt akarja Isten, hogy becsületes emberek legyünk? Ez nem tűnik becsületes dolognak.” Mások megtévesztése ez? (Nem.) Ez játszadozás egy ördöggel. Bármilyen módszer elfogadható, ha egy antikrisztussal van dolgunk, aki ördög.

Tartotok az antikrisztusoktól? Tegyük fel, hogy tényleg van körülötted egy antikrisztus, a saját gyülekezetedben. Észrevetted őt; hatalommal és státusszal rendelkezik, és sokan támogatják. Van egy klikkje, néhány hűséges követővel. Te tartanál tőle? Egyesek azt mondják, tartanának. Helyes-e félni? Ennek a félelemnek van legalább egy jó és helyes aspektusa. Miért mondom ezt? Ha félsz tőle, az legalább azt mutatja, hogy a szívedben úgy hiszed, gonosz, hogy gyötörhet és árthat neked, hogy nem jó ember, illetve nem olyasvalaki, aki az igazságra törekszik – legalább ez a megértés és tisztánlátás megvan a szívedben vele kapcsolatban. Bár lehet, hogy nem tudod antikrisztusként jellemezni, vagy felismerni, hogy ő antikrisztus, azt legalább tudod, hogy nem jó ember, nem olyasvalaki, aki az igazságra törekszik, nem egyenes vagy kedves ember, illetve nem becsületes ember, ezért félsz tőle. A démonokon kívül általában milyen emberektől félnek a normális és hétköznapi vagy jámbor emberek? (A gonosz emberektől.) A gonosz emberektől mindenki fél. Legalább a szívedben tudod, hogy az illető gonosz. Ennek alapján figyeld meg a hozzáállását Isten szavaihoz és az igazságalapelvekhez; nézd meg, hogy gyakorolja-e az igazságot, és ismerd fel a különböző viselkedésformáit, a viselkedésén keresztül pedig értsd meg és ismerd fel a lényegét. Végül, ha meg tudod állapítani, hogy ő antikrisztus, akkor a félelmednek lesz majd egy másik összetevője is – a tisztánlátás vele szemben. Bár lehet, hogy a szívedben félsz tőle, nem fogsz az ő oldalán állni, a szívedben pedig el fogod utasítani őt – ez jó vagy rossz dolog? (Jó dolog.) Ha megkér, hogy csatlakozz hozzá a gonosz tetteiben, vajon beleegyezel majd? Lesz-e tisztánlátás a szívedben ezzel kapcsolatban? Ha arra kér, hogy csatlakozz hozzá Isten gyalázásában vagy megítélésében, vajon bele fogsz egyezni? Ha arra kér, hogy játssz össze vele mások gyöttrésében, és bizonyos embereknek ne juttass az Isten szavait tartalmazó könyvekből, vajon beleegyezel majd? Bár lehet, hogy nem vagy száz százalékgig biztos abban, hogy nem egyezel majd bele ezekbe a dolgokba, legalább a szívedben lesz tisztánlátás a tetteivel kapcsolatban. Talán vonakodva és kényszer hatására megteszel vele bizonyos dolgokat, de ez csupán azért lesz, mert rákényszerített, és nem önként teszed; legalábbis nem te leszel a fő elkövető, legfeljebb segédkezni fogsz a bűneiben. Bár lehet, hogy személyesen nem leplezed le vagy provokálod őt, de nem is viselkedsz majd a követőjeként vagy a cinkosaként. Ez bizonyos mértékig az antikrisztus

elutasítása. A gonosz emberektől és az antikrisztusoktól való félelmük miatt a legtöbben csak arra képesek, hogy engedményeket tegyenek, hogy megóvják magukat, így az, hogy neked sikerül ezt ideiglenes, átmeneti intézkedésként megtenned, már önmagában is elég jó. De vajon az, hogy eléred ezt a szintet, annak számít, hogy szilárdan megállsz a bizonyágtételben? Vajon az igazságalapelvek betartásának számít? A Sátán legyőzésének számít? Isten szemében nem számít annak. Szóval, hogyan juthatsz el oda, hogy szilárdan megállj a bizonyágtételben? Egyikőtök sem rendelkezik úttal, és csupán engedményeket tesznek, hogy megóvjátok magatokat: „Gonoszságot művelnek, én azonban nem merek csatlakozni hozzájuk a gonoszságban; félek, hogy büntetést kapok. Ők gonosz emberek; rossz dolgokat tesznek, hogy gyötörjék az embereket. De akárhogy is, amíg én magam senkit sem gyötörtem meg, ez rendben van. Azért a gonoszságért nem engem fognak hibáztatni.” Ha legfeljebb erre vagytok képesek, az már nem rossz; csupán embereknek megfelelni vágyók vagytok, és az arany középúthoz ragaszkodtok, és nem vagytok képesek tanúságot tenni. Mi tehát a teendő a tanúságtételhez? Doktrinális értelemben el kell utasítanod a gonosz embereket, el kell utasítanod és le kell leplezned az antikrisztusokat, továbbá meg kell akadályoznod, hogy az antikrisztusok ámokfutást folytatva rossz dolgokat műveljenek Isten házában, és veszteségeket okozzanak Isten házában. De tudod-e konkrétan, hogyan tedd ezt? (Jelentsd és beszélj róla a Fennvalónak.) Idáig terjednek azok a felelősségek és kötelezettségek, amelyeket teljesíteni tudtok? Mindössze ennyi a bizonyágtétel, amelyben szilárdan meg tudtok állni, mindössze ennyi az érettségetek? Az antikrisztus jelentésén kívül mi egyebet tudtok tenni? (Először összegyűjthetjük a tényeket az antikrisztus következetes viselkedéséről és gonosz tetteiről, majd e tények alapján beszélgethetünk a testvérekkel az antikrisztus felismeréséről. Amint a testvérekben tisztánlátás alakult ki az antikrisztus irányában, mindannyian cselekvésbe kezhetnek az antikrisztus leleplezése érdekében, ezután pedig ki tudjuk őt zárni a gyülekezetből.) A lépések és eljárások helyesek, de mi a helyzet néhány különleges esettel? Te egy vezető helyzetéből beszélsz, de mi van akkor, ha egy hétköznapi hívő találkozik egy antikrisztussal? Az nem olyan vajon, mint amikor egy tojás sziklával találkozik? Mit tennétek ilyen helyzetekben? Hadd mondjak el nektek egy történetet a bevételek és kiadások nyilvántartásával és bejelentésével kapcsolatban. Volt valaki, aki a könyvelésért felelt, vezetett egy számlát külső, egyet pedig belső használatra. Egy nap kétszáz dollár eltérés volt a belső számlán. Később jött a felügyelő, hogy ellenőrizze a számlákat, és látta az eltérést; ezt mondta: „Tépd szét a belső számlát. Csak a külsőt tartsd meg, hogy ne legyen bizonyíték.” Az ottlévők egyike nem értett egyet, mondván „Ez adomány. Mindegy, mennyi pénzről van szó, ez Isten pénze; nem teheted ezt.” A felügyelő egy szót sem szólt, miközben valaki más megjegyezte: „Kétszáz dollár az micsoda? Amikor az antikrisztusok sikkasztanak, alkalmanként több tízezerről van szó.” Tehát ekképp oldották meg az ügyet ezek az emberek. Később azonban az egyik ember úgy érezte, hogy ez a megközelítés helytelen, és jelentette ezt felfelé a döntéshozó csoportnak. A csoport azt mondta, kétszáz dollár nem

jelentős összeg, és hogy túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy ezzel foglalkozzanak. Amikor a gyülekezetvezetőknek jelentették, ők szintén nem foglalkoztak vele, és mindannyian figyelmen kívül hagyták az ügyet. Az illető, aki az ügyet jelentette, feldúlt volt, és azt mondta: „Hogy lehetnek ezek az emberek mind ilyenek? Hogy lehetnek ennyire felelőtlenek Isten adományaival szemben? Még ahhoz is van merszük, hogy ilyen nyilvánvaló megtévesztéshez folyamodjanak!” Ezen felháborodtak. Egy nap, amikor meglátogattam ezeket az embereket, az illető jelentette Nekem ezt a problémát, mondván, hogy a könyvelést végző személy gondatlan volt, elrontotta a számlát, végül pedig eltérés keletkezett. Bár ez a probléma nem volt túl jelentős, mégis minden egyes érintett fél hozzáállása eltérő volt. Ezek az úgynevezett felügyelők és vezetők nem foglalkoztak a problémával. Nem elég, hogy nem küldték el a könyvelést végző személyt, hanem még ürügyet is találtak arra, hogy megóvják őt. Az illető, aki a problémát jelentette, továbbra is jelentette azt, azonban sokan kiközösítették. Mondd meg Nekem, milyen mentalitással rendelkezett ez az ember, amikor jelentette a problémát? Ha ugyanolyan lett volna a hozzáállása, mint a másik embernek – annak, aki ezt mondta: „Ez csak kétszáz dollár, miért csapsz ekkora hűhót belőle? Amikor az antikrisztusok sikkasztanak, alkalmanként több tízezerről van szó” – vajon akkor is jelentette volna? Nem tette volna. Ha ezt mondta volna: „Ez nem az én pénzem; sikkassza csak el, aki akarja – az lesz érte a felelős. Különben is, én nem sikkasztottam semmit, ezért nem kell viselnem ezért a felelősséget”; vagy: „már jelentettem ezt a döntéshozó csoportnak és a gyülekezetvezetőknek, és mindannyian figyelmen kívül hagytak, így megtettem a magam részét, és nem kell tovább vesződnöm vele” – ha ilyen hozzáállása lett volna, vajon továbbra is ki tudott volna tartani amellett, hogy ilyen hajthatatlanul jelentsen? Biztosan nem; a legtöbb ember abbahagyná, legkésőbb azután, hogy jelentette a döntéshozó csoportnak. Azonban éppen akkor, amikor az illető jelentést tett a döntéshozó csoportnak, meghallotta az Én közlésemet Noé és Ábrahám történeteiről. Miután hallotta, érzékenyült, és ezt gondolta: „Miután Isten szavait hallotta, Noé annyi éven át kitartott mellettük anélkül, hogy meghátrált volna. Én pedig szembesülök ezzel a csekély nehézséggel, és nem tudok kitartani – az embernek nem ezt kellene tennie!” Így hát kitartóan jelentette tovább, míg végül eljutott a Fennvalóhoz, és a Fennvaló foglalkozott a problémával. Szerintetek sok ilyen ember van köztetek? Ha hasonló helyzettel találkoznátok, közületek vajon hányan tartanának ki úgy, mint ez az ember? Ti is úgy vélnétek, hogy kétszáz dollár nem sok, hogy nem nagy ügy, ennélfogva pedig arra gondolnátok, hogy nem szükséges olyan szigorúan ragaszkodni az alapelvekhez, illetve nem kell annyira komolyan venni a dolgokat, és várhattok a jelentéssel, amíg nagy eltérés nem lesz? Vajon ezt gondolnátok: „Mindenesetre én eleget tettem a felelősségemnek. Hogy foglalkoznak-e vele vagy sem, az a vezetőkön múlik. Csupán hétköznapi hívő vagyok, nekem csak ennyi hatalmam van, csupán ennyit tehetek. Jelentettem, eleget tettem a kötelezettségemnek, a többi már nem az én dolgom”? Hát nem így gondolkodnátok? Ha pedig valaki el akarna nyomni téged, ugye nem mernéd jelenteni? Ez az ember

elnyomással szembesült az ügy bejelentésének folyamata során, miközben egyesek ujjal mutogattak rá, kárhoztatták, és folyton azt lesték, hogyan gyötörhetik. Mennyire rosszindulatúak lehetnek ezek az emberek! Emlékszem erre a néhány személyre – hogy miért emlékszem rájuk? Isten házának ételeit ették, és valamennyi igazságot élveztek, amit Isten nyújtott, mégis ilyen volt a hozzáállásuk az Istennek szánt felajánlásokkal szemben. Lehet-e őket Isten háza népének tekinteni? Nem méltóak rá! Nem követelték meg tőlük, hogy szilárdan megálljanak a bizonyágtételükben, mivel nem rendelkeztek ilyen jellemmel. De mivel még azt sem tudták megtenni, amit meg kellett volna tenniük, vajon továbbra is megérdemelték, hogy Isten házában maradjanak? Meg kell-e jegyezni az ilyen embereket? Szeretitek-e az ilyen embereket? (Nem.) Akkor milyen embereket szerettek? (Azokat, akik ragaszkodnak az alapelvekhez, azokat, akik a végsőig kitartanak amellett, hogy megóvják Isten házának érdekeit.) Undorodom azoktól a semmirekellőktől, akik a félelmetesek láttán megijednek, viszont felbátorodnak a jámbor emberek előtt. Azoktól is undorodom, akik megharapják a kezét, amelyik eteti őket, akiket nem érdekel az igazság, különösen pedig azoktól, akik éveken át hallgatták a prédikációkat, de egyáltalán nem értették meg az igazságot, illetve a legkisebb mértékben sem változtak, a szívük mélyén pedig továbbra is ellenállnak Istennek és védekeznek Ellene. Ha nincsenek olyan esetek, amikor az ilyen emberek nyilvánvalóan rosszat tesznek, akkor lehet, hogy nem jellemzik őket antikrisztusként, Én azonban undorodom tőlük. Mennyire undorodom? Épp annyira, amennyire az antikrisztusoktól. Miért? Az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavával, amit eladhatnak, amivel kereskedhetnek, és amit elcserélhetnek, hasznot húzva belőle. Jóllehet az ilyen típusú ember talán nem húz hasznot Isten szavaiból, abból a hozzáállásból, ahogyan Isten szavaival bánik, kikövetkeztethetjük, hogy épp olyan, mint az antikrisztusok, nem követi Isten útját, sőt még azzal az egyszerű és legalapvetőbb hozzáállással sem rendelkezik, amellyel az Istennek szánt adományokhoz kellene viszonyulnia, és megharapja a kezét, amely eteti. Miféle szerzetek ezek? Júdasok, akik eladják az Urat és a barátait. Miután hallottátok ezt a történetet, mi a véleményetek? Tudtok-e ragaszkodni az alapelvekhez és ki tudtok-e tartani az álláspontotok mellett ilyen helyzetekben? Ha semmirekellő vagy, mindig visszahúzódsz, mindig tartasz az antikrisztusok erejétől, megijedsz attól, hogy meggyötörnek, félsz attól, hogy az erejük árt neked, a szívedben mindig riadt vagy, és nincs bölcsességed, hogy erre reagálj, ha mindig engedményeket teszel az antikrisztusoknak, nem mered jelenteni vagy leleplezni őket, illetve nem mersz másokat keresni, hogy együtt elutasítsátok őket, akkor nem vagy olyan ember, aki szilárdan meg tud állni az Isten melletti bizonyágtételében – semmirekellő vagy, olyasvalami, ami megharapja a kezét, amelyik eteti. Amikor az antikrisztusok árucikként bánnak Isten szavaival, felhasználva őket, hogy helytelenül túlzott hasznot szerezzenek maguknak, hogy megfenyegeessenek téged, és leválasszanak a táplálékról, ha ilyen helyzetekben továbbra sem tudod elutasítani őket, akkor győztes vagy-e? Megérdemled-e, hogy Krisztus követője légy? Ha még arra sem vagy képes, hogy megszerezd azokat a szavakat és azt a lelki

táplálékot, amelyeket Isten ingyen ad neked, és még csak enni, inni vagy élvezni sem tudod ezeket a dolgokat, vajon mennyire tesz ez téged értéktelenné?

A tények, amelyekről épp az imént beszéltem, az Isten szavaival árucikként bánó antikrisztusok néhány megnyilvánulása. Az antikrisztusok nem eszik és isszák Isten szavait, és nem fogadják el az igazságot, pusztán átlapozzák Isten szavait és vetnek rájuk egy futó pillantást, hogy azokkal ékesítsék magukat. Isten szavaival saját javaikként és magántulajdonukként bánnak, hogy azokkal tranzakciókat bonyolíthassanak a kívánt pénz és előnyök megszerzése érdekében, valamint hogy kontrollálhassák Isten választott népének szabadságát Isten szavainak olvasása, evése és ivása terén. Az ilyen antikrisztusok gonosz emberek, ördögök, álhívők; a nem hívők fajtájából valók! Amelyikük csak megjelenik Isten házában, azt ki kell űzni, ki kell űzni örökre! El meritek-e utasítani az ilyen embereket, amikor találkoztok velük? Össze mertek-e fogni, hogy leleplezzétek őket? Le kell leplezni őket; el kell utasítani őket. Isten házát az igazság uralja. Ha nincs ilyen érettséged, az azt bizonyítja, hogy Isten szavai és az igazság nem váltak létté benned. Ha félsz vagy, tartasz a Sátánoktól, tartasz a gonosz emberektől, inkább engedményeket teszel, hogy megőrizd magad, mint hogy harcolj az antikrisztusok ellen, még ha ez azt is jelenti, hogy nem eszed és iszod Isten szavait, vagy nem nyered meg azokat, akkor megérdemled, hogy éhen halj, és senki sem fog sajnálni, ha így jársz. Ha ilyen helyzetekkel találkozol, hogyan kellene választanod és gyakorolnod? Azonnal le kellene leplezned őket. Isten szavai nem árucikkek; Isten választott népéből mindenki számára biztosítva vannak, nem magántulajdonai egyetlen embernek sem. Senkinek sincs joga ahhoz, hogy saját maga számára visszatartsa vagy birtokolja Isten szavait. Isten szavait ingyenesen és ellenszolgáltatás nélkül kell eljuttatni Isten választott népéből mindazokhoz, akik követik Istent. Bárki, aki visszatartja őket, aki helytelenül túlzott hasznot kíván húzni belőlük, vagy akinek személyes tervei vannak Isten szavaival kapcsolatban, az átokra méltó. Ezek olyan személyek, akik miatt Isten választott népének fel kell állnia, hogy leleplezze és elutasítsa őket: el kell takarítani és el kell távolítani őket.

Vajon az a két tétel, amelyről ma beszéltem, kellően szemlélteti, hogy az antikrisztusok miként vetik meg Isten szavait? (Igen.) Az antikrisztusok soha nem bánnak Isten szavaival igazságként, nem is becsülik, nem tartják becsben őket, és nem úgy bánnak velük, mint a Teremtő szavaival. Ehelyett minden alkalommal kimutatják kimondhatatlan, megvetendő, hitvány szándékaikat. Isten szavait csakis kimondhatatlan céljaik elérésére akarják használni, és akár anyagi, akár nem anyagi dolgok vonatkozásában, arra akarják használni Isten szavait, hogy helytelenül haszonra tegyenek szert maguknak, hogy pénzt és anyagi javakat nyerjenek, illetve elérjék céljukat, hogy az emberek felnézzenek rájuk, tömjénezzék, bálványozzák és kövessék őket. Ezek iszonyatos dolgok Isten számára, az embereknek pedig el kell utasítaniuk őket. Amikor bárki ilyen személyeket fedez fel, vagy azt, hogy ilyen dolgok történnek, fel kell állnia, hogy leleplezze és elutasítsa őket, megakadályozva, hogy az ilyen emberek szilárdan megálljanak Isten választott népe között. Egyesek azt mondják, hogy jelentenék a

Fennvalónak, ha ilyen dolgokkal találkozánának, de ez túl passzív és lassú. Ha csupán jelented ezeket a dolgokat a Fennvalónak, akkor annyira értéktelen vagy! Annyit ettél és ittál Isten szavaiból, és annyi prédikációt hallottál, mégsem tudsz mást tenni, csak jelentgetni – ez azt jelenti, hogy az érettséged túlságosan csekély! Biztosan vannak más módszereid is az antikrisztusok kezelésére! Jelenteni a Fennvalónak az utolsó megoldás, olyan lépés, amelyet csak végszükség esetén kell megtenni. Ha túlerőben vannak, erősebbek nálad, neked pedig nincs tisztánlátásod, és bizonytalan vagy afelől, hogy valaki antikrisztus-e, akkor talán nem mered leleplezni a különböző megnyilvánulásait és cselekedeteit. Ha viszont biztos vagy benne, hogy antikrisztus, mégsem mersz kiállni, hogy harcolj ellene, hogy elutasítsd és legyőzd, akkor nem vagy-e nagyon értéktelen? Az a kevés igazság, amit megértesz, nem kerül felhasználásra. Biztos vagy benne, hogy amit megértesz és meghallasz, az az igazság? Ha az, akkor miért nem mersz szigorúan és igazságosan kiállni és harcolni az antikrisztusok ellen? Hiszen nem az antikrisztusok a kormányzó hatóságok – mégis miért félsz tőlük? Hacsak nem áll fenn olyan helyzet, hogy átadhatnak a hatóságoknak, ha meggondolatlanul leleplezed őket – ilyen körülmények között óvatosnak kell lenned, nem szabad provokálnod őket, és bölcs módszereket kell alkalmaznod, hogy titkon kritizáld és lejárasd az antikrisztusokat, fokozatosan iktatva ki őket. Hát nem hatásosabb csendben kiiktatni őket? (De igen.) Rendben, ennyi volt a mai közlés. Vizszontlításra!

2020. szeptember 12.

**Tizenegyedik tétel: Nem fogadják el a metszést,
és nem tanúsítanak bűnbánó hozzáállást sem,
amikor valami rosszat követnek el,
hanem ehelyett elképzeléseket terjesztenek
és nyilvánosan ítélik Isten fölött**

Ma az antikrisztusok különféle megnyilvánulásainak tizenegyedik tételéről fogunk beszélgetni: nem fogadják el a metszést, és nem tanúsítanak bűnbánó hozzáállást sem, amikor valami rosszat követnek el, hanem ehelyett elképzeléseket terjesztenek és nyilvánosan ítélik Isten fölött. Ennek a tételnek a konkrét tartalma arról szól, hogy miként kezelik az antikrisztusok, ha megmetszik őket: milyen a hozzáállásuk, amikor ezzel szembesülnek, mit tesznek a továbbiakban, és milyen megnyilvánulásaik vannak, miközben ezt a hozzáállást hordozzák magukban. Beszélgettünk már arról, hogyan kezelik az antikrisztusok azt, amikor megmetszik őket? (Igen, erről már volt szó abban a beszélgetésben, amely azt tárgyalta, hogyan kezelik az antikrisztusok a kilátásaikat és a sorsukat.) Nos, milyen egy antikrisztus hozzáállása a metszéshez? Nem beszélgettünk akkor arról, hogy melyek az antikrisztusok híres mondásai, amikor megmetszik őket? (De igen.) Az ilyen helyzetekre két híres mondásuk van. Az egyik ez: „Isten igazságos, és én istenben hiszek, nem valamilyen személyben!” A másik pedig: „Túlságosan zöldfülű vagy ahhoz, hogy megmetssz engem. Ha nem hinnék istenben, a kutyával sem törődnék!” Továbbá gyűlölik azt, aki megmetszi őket, ráadásul mihelyt megmetszik őket, azt gyanítják, hogy ki is fogják őket iktatni. Végül arról is beszélgettünk, hogy ők nemcsak hogy nem fogadják el a metszést, hanem még elképzeléseket is terjesztenek mindenfelé. Nem erről beszéltünk? (De igen.)

I. Az antikrisztusok megmetszésének okai

Az előbb gyors áttekintést adtam előző beszélgetésünkről, amely azt tárgyalta, hogyan kezelik az antikrisztusok a metszést, amikor az a személyes érdekeiket érinti. Ma egy másik szemszögből fogunk erről beszélni és ezt boncolgatni, és azt vizsgáljuk meg, hogy milyen konkrét beállítottságokat tárnak fel az antikrisztusok, amikor megmetszik őket, és milyen a hozzáállásuk, valamint melyek a konkrét nézeteik, és e nézetek alapján fogjuk elemezni a beállítottságukat. Mivel ez a metszés témáját is érinti, először is beszélgezzünk az antikrisztusok megmetszésének okairól. A metszés nem olyasmi, amire alaptalanul kerül sor. Szóval milyen összefüggésben és milyen körülmények között történik ez egy antikrisztussal? Történhet csupán azért, mert az illető antikrisztus? Egyesek azt mondják: „Előbb-utóbb mindenkit utolér a metszés, akinek státusza van, aki ott áll a rivaldafényben.” Igaz ez? (Nem.) Akkor hát mit tesznek az antikrisztusok, amiért megmetszik őket? Szigorúan megmetszik-e őket, ha közönséges hibát vétnek? Nem kellene erről beszélgetnünk? (De igen.) Miért metszik meg az antikrisztusokat?

Elméleti szinten az antikrisztusoknak arrogáns beállítottságuk van, nem vetik alá magukat az igazságnak, nem szeretik Isten szavait és a pozitív dolgokat, idegenkednek az igazságtól, gyűlölik az igazságot, és Isten ellenségei, ezért meg kell metszeni, sőt, könyörtelenül le kell leplezni őket. Helytálló ez az állítás? A megnyilvánulásaik és feltárulásaik alapján antikrisztusokként jellemezhetők, ezért megérdemlik, hogy megmetsszék, sőt, könyörtelenül leleplezzék őket; bárhogyan is metszik meg őket, nem méltók szájalomra, el kell utasítani őket, és bárki is metszi meg őket, indokoltan jár el. Így van ez? (Nem.) Biztosak vagytok benne? Miért metszik meg az antikrisztusokat? Az imént említettem ennek több okát is. Egyesek közületek úgy érezhetik, hogy ezek az okok nem helyesek, de nem vagytok biztosak benne; ez azért van, mert csak doktrínákat értetek, és nem látjátok át ennek a lényegét. Az a tény, hogy ezt nem ismertétek fel, azt mutatja, hogy nem láttátok át, miért metszik meg az antikrisztusokat. A legtöbb ember csak doktrínákat ért ezzel a dologgal kapcsolatban, és bár a szívében tudja, hogy egy antikrisztust meg kell metszeni és könyörtelenül le kell leplezni, de nincs benne tisztánlátás egy antikrisztus tényleges viselkedésével kapcsolatban; ez azt jelzi, hogy nem látja át ennek a problémának, illetve az antikrisztusoknak a lényegét. Azok, akik nem rendelkeznek az igazságvalósággal, csak doktrínákat értenek, vakon alkalmazzák az előírásokat, így aztán ha tényleg egy antikrisztus tevékenységével kerülnének szembe, nem tudnának átlátni rajta.

Miért metszhetnek meg egy antikrisztust? Az ok nagyon egyszerű: a különféle megnyilvánulásai, valamint a lényegéből feltáruló különböző gyakorlatok és magatartásformák miatt. És mik ezek a gyakorlatok, magatartásformák és megnyilvánulások? Először is, az antikrisztusok a saját önálló királyságukat építik. Antikrisztusi lényegüknél fogva vetélkednek Istennel az Ő választott népéért, vetélkednek a területért és az emberek szívéért – mindez annak jele, hogy a saját önálló királyságukat építik. Amikor valaki a saját önálló királyságát építi, akkor vajon a kötelességét végzi? (Nem.) A saját vállalkozásával foglalkozik, a saját befolyási körével és tekintélyével foglalkozik, igyekszik kizárólagos irányításra szert tenni a maga felségterülete fölött, kialakítani a saját klikkjét, félrevezetni Isten választott népét, hogy az elutasítsa Istent, és inkább őt kövesse. Ez nem a kötelességük végzése, hanem Istennel való tusakodás. Amikor egy antikrisztus ilyen megnyilvánulásokat mutat, amikor ilyesmiket csinál, akkor meg kell-e őt metszeni? (Igen.) Ez vajon az egyik oka az antikrisztusok megmetzésének? Ez-e az egyik konkrét megnyilvánulásuk? (Igen.) Akkor miért nem mondtátok ezt az előbb? Hát nincsenek ott ezek a szavak a nyelvetek hegyén és az elmétekben egyaránt? (De igen.) Ez a megnyilvánulás ellentétben áll az Általam imént említett elméleti okokkal? Mi a különbség köztük? (Azok az okok inkább általános jellegűek voltak, míg az Isten által az imént említett megnyilvánulás részletes – egy antikrisztus gyakorlati megnyilvánulása.) A korábban említett okok általánosak voltak, doktrínák csupán, egyáltalán nem a konkrét okok, amelyek miatt az antikrisztusokat megmetszik. Ez a megnyilvánulás a valódi okok egyike. Az első megnyilvánulás az, hogy a saját önálló királyságukat próbálják felépíteni.

A második megnyilvánulás az alattomos manipuláció. Ez ugyanolyan természetű, mint az, ha valaki a saját önálló királyságát próbálja felépíteni, a konkrét gyakorlatok azonban eltérnek attól. Mit jelent tehát az alattomos manipuláció? Ez pozitív vagy negatív kifejezés? Dicsérő vagy rosszálló árnyalatú? (Rosszálló árnyalatú.) Általában mit jelent az alattomos manipuláció? Miféle megnyilvánulások tartoznak ide? (Az, hogy az antikrisztusok a színpalak mögött tevékenykednek, hogy megszilárdítsák a saját státuszukat. Például a gyülekezeti választások idején a színpalak mögött szavazatokra vadásznak.) Ez az egyik dolog, ami beletartozik. Röviden szólva, ez a fajta megnyilvánulás azt jelenti, hogy bizonyos dolgokat rejtetten csinálnak, anélkül hogy másokkal megvitatnák, átláthatatlanul, mindenki háta mögött manipulálva a helyzeteket, és különösen azt nem téve lehetővé, hogy a Fennvaló vagy a felsőbb vezetők tudjanak róla. Az antikrisztusok titokban megtesznek egyes dolgokat, bár nagyon is jól tudják, hogy ezek a dolgok ellentétesek az alapelvekkel, nincsenek összhangban az igazsággal, kárt okoznak Isten házában, és hogy Isten gyűlöli ezeket a dolgokat. Ők továbbra is ragaszkodnak ahhoz, hogy ezeket csinálják, a Sátán trükkjeivel és emberi taktikákkal manipulálják a helyzetet, majd titokban lépnek. Milyen célok húzódnak meg a titokban való tevékenységük mögött? Az egyik cél a hatalom megragadása, a másik az, hogy bármilyen érdeket elnyerjenek, amit csak akarnak. E célok érdekében olyasmiket tesznek, amikkel megsértik az igazságalapelveket, a gyülekezet szabályait, Isten szándékait, és még inkább a saját lelkiismeretüket. A cselekedeteikben nincs átláthatóság – mindenki előtt titkolnak dolgokat, vagy csak a befolyásuk alá tartozó néhány cinkosuknak mondják el, hogy elérhessék céljukat, a helyzet ellenőrzését, a felsőbb vezetőknek és Isten választott népének megtévesztését. Az alattomos manipuláció azt jelenti, hogy bizonyos döntéseket úgy hoznak meg, bizonyos dolgokat úgy vezényelnek le, hogy a legtöbb ember erről mit sem tud, miután pedig ezek a dolgok bekövetkeznek, a legtöbb ember nem tudja, honnan jön ez az egész, ki kezdte, és mi történt valójában. Miért van az, hogy a legtöbb ember sötétben tapogatózik? Ez az antikrisztus elvetemültsége, ádáztsága. Szándékosan tartja tudatlanságban a testvéreket, a felsőbb vezetőket és a Fennvalót a cselekedetei során. Akárhogy is próbálsz betekintést nyerni ezekbe a dolgokba, akárkit is kérdezel meg, senki nem tudja, mi áll a háttérben, és főleg sok olyan dolog esetében, amely hosszú idővel ezelőtt történt, a legtöbb embernek még mindig fogalma sincs, hogy mi volt ez az egész. Ez az alattomos manipuláció. Ez az antikrisztusok gyakori taktikája: amikor csinálni akarnak valamit, magukban mesterkednek és tervezgetnek, és nem vitatják meg senki mással. Ha nincs senki, akiben megbíznának, a fejükben forralják a terveiket; ha pedig vannak cinkosaik, akkor velük együtt mesterkednek és terveznek, és a befolyási körükön belül bárki a manipulációjuk, a cselszövéseik célpontjává válhat. Mi az elsődleges jellemzője ennek a fajta gyakorlatnak? Az átláthatóság hiánya, az, hogy a legtöbb embernek nincs joga tudni, mi folyik, és miközben ők össze vannak zavarodva, az antikrisztusok játszadoznak velük, manipulálják és félrevezetik őket. Miért van az, hogy az antikrisztusok alattomos manipulációt alkalmaznak, nem cselekszenek nyíltan,

átláthatóan, és nem biztosítják mindenkinek a jogot, hogy tudja, mi folyik? Azért, mert ők tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy amit művelnek, az nem felel meg az alapelveknek és Isten háza szabályainak, és hogy felelőtlenül gaztetteket követnek el. Tudják, hogy ha a legtöbb ember tisztában lenne azzal, mit művelnek, egyesek felkelnének és szembeszállnának velük, ha pedig a felsőbb vezetőség is tudna minderről, akkor megmetszenék és elbocsátanák őket, ez pedig veszélybe sodorná a státuszukat. Ezért alkalmazzák az alattomos manipuláció módszerét egyes dolgokban, amiket tesznek, és nem engedik, hogy mások tudjanak róluk. Vajon alattomos manipulációjuk következményei kedvezőek-e a gyülekezet munkájára és Isten választott népére nézve? Építő hatásúak-e mindenki számára? Természetesen nem. A legtöbb embert félrevezetik és átverik, és ők ennek semmiféle hasznát nem élvezik. Vajon az alattomos manipuláció e módszere, amelyet az antikrisztusok alkalmaznak, összhangban van az igazságalapelvekkel? Isten követelményei szerint való cselekvés ez? (Nem.) Akkor hát, amikor az alattomos manipulációhoz folyamodó antikrisztusok e megnyilvánulásai napvilágra kerülnek, meg kell-e metszeni az antikrisztusokat? Le kell-e leplezni és el kell-e vetni őket? (Igen.) Az alattomos manipuláció folytatása az antikrisztusok egyik konkrét megnyilvánulása.

Milyen más megnyilvánulások fordulnak elő gyakran, amikor az antikrisztusok munkálkodnak? (Az antikrisztusok a saját státuszuk kedvéért elnyomnak és gyötörnek másokat.) Rendkívül gyakori, hogy az antikrisztusok gyötörnek másokat; ez is konkrét megnyilvánulásaik egyike. Státuszuk fenntartása érdekében az antikrisztusok mindenkor megkövetelik, hogy mindenki engedelmeskedjen nekik és hallgasson rájuk. Ha úgy találják, hogy valaki nem hallgat rájuk, vagy ellenszenvvel viseltetik irántuk és ellenáll nekik, akkor az elnyomás és gyötetés taktikáját alkalmazzák az illetővel szemben, hogy megtörjék őt. Az antikrisztusok gyakran nyomják el azokat, akiknek a véleménye eltér az övéktől. Gyakran nyomnak el olyan embereket, akik az igazságra törekszenek, és hűségesen végzik a kötelességeiket. Gyakran nyomnak el viszonylag rendes és gerinces embereket, akik nem hízelegnek nekik, és nem törleszkednek hozzájuk. Elnyomják azokat, akik nem jönnek jól ki velük, és akik nem engednek nekik. Az antikrisztusok nem az igazságalapelvek alapján bánnak másokkal. Nem képesek méltányosan bánni az emberekkel. Ha valaki szúrja a szemüket, ha úgy tűnik nekik, hogy valaki nem engedett nekik a szívében, lehetőségeket és kifogásokat keresnek, sőt, még különféle ürügyekkel is előhozakodnak, hogy az illetőt támadják és gyötörjék, sőt, akár még a gyülekezeti munka végzésének zászlaát is felragadják, hogy elnyomják őket. Csak akkor állnak le, ha az emberek megpuhultak, és nem mernek többé nemet mondani nekik; csak akkor állnak le, ha az emberek elismerték a státuszukat és hatalmukat, mosolyogva üdvözlük őket, támogatásukat és megfelelési hajlandóságukat fejezik ki irányukban, és nem mernek semmit a fejükbe venni velük kapcsolatban. Bármely helyzetről legyen is szó, abban, ahogy egy antikrisztus bánik másokkal, a „méltányosság” szó nem létezik, és abban, ahogy Istenben valóban hívő testvérekkel bánik, a „szeretetteljes” szó nem

létezik. Aki fenyegetést jelent a státuszára, arra úgy tekint, mint szálkára a szemében és tuskére a körme alatt, és mindenféle lehetőséget és ürügyet megragad, hogy gyötörje az illetőt. Ha az nem adja be a derekát, ő tovább gyötri, és addig nem hagyja abba, amíg meg nem törte őt. Az, hogy az antikrisztusok ezt teszik, teljesen szemben áll az igazságalapelvekkel, és ellentétes az igazsággal – akkor hát meg kell metszeni őket? Nem csak meg kell metszeni – nem lehet beérni kevesebbel, mint leleplezni, tisztán látni és jellemezni őket. Egy antikrisztus mindenkivel a saját preferenciái, szándékai és céljai szerint bánik. Az ő hatalma alatt bárkit, akiben van igazságérzet, aki képes tisztességesen beszélni, aki fel mer lépni az igazságtalanság ellen, aki ragaszkodik az igazságalapelvekhez, aki valóban tehetséges és tanult, aki képes bizonyosságot tenni Isten mellett – mindezeket az embereket utoléri az antikrisztus féltékenysége, és az antikrisztus el fogja őket nyomni, ki fogja őket rekeszteni, sőt, lábbal fog tiporni rajtuk, míg végül nem tudnak felkelni többé. Ilyen gyűlölettel kezeli egy antikrisztus a jó embereket és azokat, akik az igazságra törekszenek. Nagy vonalakban elmondható, hogy azoknak a többsége, akikre az antikrisztus féltékeny és akiket elnyom, pozitív figura és jó ember. Legtöbbjük olyan ember, akit Isten meg fog menteni, akinek Isten hasznát tudja venni, akit Isten tökéletessé fog tenni. Amikor ilyen elnyomó és kirekesztő taktikát alkalmaznak azok ellen, akiket Isten meg fog menteni, használni fog és tökéletessé fog tenni, vajon nem Isten ellenségei az antikrisztusok? Hát nem olyan emberek, akik ellenállnak Istennek? Amikor így féltékenykednek azokra, akik az igazságra törekszenek, így támadják és kirekesztik őket, közvetlenül megzavarják a gyülekezet munkáját és Isten választott népének belépését az életbe. Ez a fajta antikrisztus nemcsak a megtestesült Istennel szegül szembe, de azokkal is, akik Istent követik, és akik az igazságra törekszenek. Ez egy autentikus antikrisztus. Kell, hogy Isten választott népe tisztán lássa az antikrisztusoknak ezt a fajta megnyilvánulását? Le kell leplezniük és el kell vetniük az antikrisztusokat? Megoldható az igazságról szóló beszélgetéssel az a fajta beállítottság, amellyel az antikrisztusok rendelkeznek? Az ő beállítottságukat az igazság és Isten gyűlölete jellemzi, egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és nem vetik alá magukat annak. Ezért az ilyen autentikus antikrisztusok kezelésének egyetlen módja az ilyen emberek leleplezése, tisztán látása, majd elutasítása. Ez teljes mértékben összhangban van az igazságalapelvekkel és Isten szándékaival. Azáltal, hogy az antikrisztusok ilyen módon gyötrik Isten választott népét, egyértelműen szembefordulnak Istennel, és Istennel vetélkednek az Ő választott népéért. Irigylük és gyűlölik azokat, akiket nem képesek félrevezetni és irányítani. Ők nem tudják megnyerni ezeket az embereket, de Istennek sem engedik, hogy megnyerje őket. Ily módon vajon nem a Sátán szerepét játsszák a gyülekezetben, aki vetélkedik Istennel az Ő választott népéért, bajt és romlást hozva rájuk? Az antikrisztusok szeretnék a markukban tartani Isten választott népét, amely az igazságra törekszik, megakadályozni, hogy Isten megnyerje őket, továbbá szeretnék félrevezetni mindazokat, akik Istent követik, és elérni, hogy ezek az emberek őket kövessék, tönkretéve esélyüket az

üdvösségre. Csak ebben az esetben érik el céljukat. Vajon az antikrisztusok, akik mindhalálig ártanak az embereknek, nem Isten ősellenségei? Képesnek kell lennetek arra, hogy felismerjétek őket.

Milyen más megnyilvánulásaik vannak még az antikrisztusoknak? (Megszegik a munkarendet, és csak a saját fejük után mennek.) Van némi hasonlóság eközött, valamint a saját önálló királyságuk építése és az alattomos manipuláció között, de ez is egy konkrét megnyilvánulás. Hogyan mennek az antikrisztusok a saját fejük után? (A Fennvaló munkarendet ad ki, amely megköveteli Isten választott népétől a hamis vezetők és antikrisztusok felismerését. Egyes antikrisztusok azonban nem hajtják végre ezt a munkarendet, hanem azzal az ürüggyel, hogy „csak akkor láthatsz tisztán másokat, ha önmagadat már képes vagy tisztán látni”, mindenkit arra próbálnak rávenni, hogy ismerje meg önmagát, ezáltal megakadályozva, hogy a testvérek felismerjék a hamis vezetőket és antikrisztusokat.) Ezt jelenti az, hogy ellenszegülnek a Fennvaló munkarendjének, és a saját fejük után mennek. Mi van még? (Az antikrisztusoknak megvannak a maguk elgondolásai a Fennvaló munkarendjéről. Kívülről úgy tűnik, hogy képesek végrehajtani ezt a munkarendet, és beszélgetnek a testvérekkel, de mindezt soha nem követik nyomon, nem kérdeznak rá, hanem utána egyszerűen figyelmen kívül hagyják.) Az, hogy az antikrisztusok a saját fejük után mennek, elsősorban azt jelenti, hogy bármilyen munkát is rendel el a Fennvaló, bármilyen munka elvégzését követeli meg a beosztottaktól, az antikrisztusok ezt félreteszik, figyelmen kívül hagyják, nem továbbítják és nem hajtják végre, hanem azt teszik, amit akarnak, amit hajlandók megtenni, és ami az ő javukat szolgálja. Például ami Isten szavainak könyv formájában való kiadását illeti, az egyház könyvterjesztési alapelvei szerint mindenkinek jár egy könyv, aki normális gyülekezeti életet él. Amikor azonban egy antikrisztus meglátja ezt, így gondolkodik magában: „Könyvet mindenkinek? Nem lenne az rossz üzlet számomra? Nem kaphat mindenki könyvet – ezt a munkát annak alapján kell elvégezni és végrehajtani, hogy konkrétan ki mit gondol rólam. Nem elég a normális gyülekezeti élet, hanem azt is hozzá kell venni, hogy általában ki tesz több felajánlást. Akik nem tesznek felajánlást, vagy szegények, azoknak nem jár könyv; kivétel nincs. Ha nagyon szépen kérik, és egy kis pénzt is kicsengetnek, akkor majd a cselekedeteik fényében eldöntöm, hogy kaphatnak-e.” Ez az alapelveknek megfelelő eljárás? Mit művel ez az ember? A saját feje után megy. A saját feje után menni azt jelenti, hogy saját szabályzatokat állít fel a meglévő munkarenden kívül, a helyi gyülekezetében ezen szabályzatok szerint jár el, egyáltalán nem hajtja végre a munkarendet és az Isten háza által megkövetelt alapelveket, hanem ehelyett a saját céljai és célkitűzései szerint cselekszik. Látszólag kiosztott könyveket, és úgy tűnik, ez a feladat elkészült. De milyen alapon tette? Nem Isten házának munkarendje vagy a gyülekezeti szabályok alapján, hanem a saját szabályzatai, a saját megközelítései szerint. Ezt jelenti az, hogy a saját feje után megy. Egyáltalán nem mutat alávetettséget Isten házának munkarendje iránt, képtelen azt szigorúan végrehajtani és megvalósítani, ehelyett titokban egy csomó saját

szabályt és előírást alkot, amelyeket a helyi gyülekezetén belül gyakorol és végrehajt. Ez nemcsak azt jelenti, hogy a saját önálló királyságát építi, hanem még inkább azt, hogy a saját feje után megy. Más szóval, amikor munkarendet vezet be a helyi gyülekezetében, ez a rend a sajátja, ami nem azonos a Fennvaló által kiadott és más gyülekezetekben bevezetett munkarenddel. A felszínen kipipálta a feladatot, megkapta és elolvasta a munkarendet, de a konkrét megvalósításra megvannak a saját módszerei. Egyszerűen figyelmen kívül hagyja és nyíltan megszegi Isten házának munkarendjét. Erre mondják, hogy a saját feje után megy. Miért mennek az antikrisztusok a saját fejük után? (Hatalmat akarnak gyakorolni a gyülekezetén belül, és azt akarják, hogy mindenben az övék legyen a végső döntés joga.) Így van. Csak hatalmat akarnak birtokolni; keresik az alkalmat, és minden esetben meg is ragadják, hogy hatalmat nyerjenek, irányítsanak másokat, rávegyenek másokat, hogy hallgassanak rájuk, engedelmeskedjenek nekik és féljék őket. Különböző gyakorlataik segítségével irányítani szeretnének másokat, mindenkinek tudomására akarják hozni, hogy ezen a helyen egyedül ők a hatalom birtokosai és senki más, hogy mások kizárólag rajtuk keresztül intézhetik a dolgaikat, semmiképpen nem kerülhetik meg őket, és hogy senki nem előzheti meg őket. Elsősorban irányítani akarják Isten választott népét, és meg akarják ragadni a hatalmat. Teljesen világos, hogy az antikrisztusoknak ez a viselkedése nem azonos a dolgoknak az igazságalapelvek és Isten háza követelményei szerinti kezelésével. Ez nem olyasmi, amit egy vezetőnek vagy bárkinek, aki normálisan végzi a kötelességét, tennie kellene. Akkor hát, amikor az antikrisztusok ezt a megnyilvánulást mutatják, meg kell-e metszeni őket? Le kell-e leplezni és el kell-e utasítani őket? (Igen.)

Milyen megnyilvánulásai vannak még az antikrisztusoknak? (Az antikrisztusok lopnak a felajánlásokból, saját élvezetükre költik Isten házának pénzét, és tobzódnak a különleges előjogokban.) A különleges előjogokban való tobzódás is egy konkrét megnyilvánulás. Abban a pillanatban, amikor egy antikrisztus státuszt szerez, nem lehet többé visszafogni – más embereket csak dolgoknak lát, amikre rá lehet taposni, és mindenben, amit tesz, el akarja lopni a rivaldafényt, és minden előnyt élvezni akar. Mindenben, amit tesz, és akkor is, amikor beszél, arra törekszik, hogy felülkerekedjen. Bármilyen székben ül, azt akarja, hogy az különleges legyen. Bármilyen bánásmódot élvez Isten házában, azt akarja, hogy az jobb legyen, mint amiben bárki más részesül. Azt akarja, hogy mindenki többre tartsa őt és jobb véleménnyel legyen róla, mint bárki másról. Amikor épp nincs státusza, meg akar kaparintani egyet, és mihelyt megvan, hihetetlenül arrogánssá válik. Aki beszél vele, annak fel kell néznie rá; senki nem mehet mellette, hanem egy-két lépéssel le kell maradnia tőle; senki nem emelheti fel a hangját vele szemben, nem szólhat hozzá keményen, meg kell válogatnia a szavait, és az sem mindegy, hogyan néz rá. Mindenbe beleköt, és mindenhez van hozzáfűznivalója. Őt senki nem sértheti meg és nem bírálhatja, hanem mindenkinek tisztelettel kell felé fordulnia, törleszkednie kell hozzá, hízelegnie kell neki. Mihelyt egy antikrisztus státuszra tesz szert, önkényesen és szeszélyesen kezd cselekedni, bárhová is megy, és

hivalkodik, hogy mások nagyra becsüljék. Nemcsak a státuszban tobzódik és a másoktól érkező megbecsülést értékeli nagyra, hanem az anyagi természetű örömök is rendkívül fontosak számára. Olyan vendéglátóknál akar megszállni, akik a legjobb ellátást nyújtják. Bárki is látja őt vendégül, neki különleges étkezési igényei vannak, és ha az ennivaló nem elég jó, alkalmat keres rá, hogy megmetssze a házigazdát. Olyan örömeket nem hajlandó elfogadni, amelyek nem ütik meg a mércét: az ő ennivalójának, ruházatának, szállásának, közlekedésének mind átlagon felülinek kell lennie, az átlagos nem felel meg. Képtelen elfogadni olyasmit, ami megegyezik azzal, amiben a közrendű testvérek részesülnek. Ha mások hajnali 5 vagy 6 órakor kelnek, ő nem kel fel 7 vagy 8 óra előtt. A legjobb ételeket és tárgyakat az ő számára kell félretenni. Még az emberek által tett felajánlásokat is neki kell először átválogatnia, ő pedig leföli belőle mindazt, ami szép, értékes, vagy amin megakad a szeme, és csak a maradékot hagyja meg a gyülekezetnek. És van még egy rendkívül visszatartó dolog, amit az antikrisztusok művelnek. Mi az? Mihelyt státuszra tesznek szert, megnő az étvágyuk, kiszélesedik a látóterük, és megtanulják jól érezni magukat; ezután pedig feltámad bennük a pénzköltés és a fogyasztás vágya, és ennek következtében maguknak akarják az összes pénzt, amit a gyülekezet a munkájához használ, ők akarják azt tetszésük szerint kiosztani és kívánságaik szerint ellenőrizni. Az antikrisztusok különösen nagy kedvüket lelik ebben a fajta hatalomban és bánásmódban, és mihelyt hatalomhoz jutnak, mindent ők akarnak aláírni, például az összes csekket és a különféle megállapodásokat. Élvezni akarják azt az érzést, hogy szüntelenül a saját aláírásukat körmölik egy tollal, és úgy szórják a pénzt, mintha nem lenne holnap. Amikor egy antikrisztusnak nincs státusza, senki nem láthatja benne ezeket a megnyilvánulásokat, illetve azt, hogy ő ilyen embertípus, hogy ilyen beállítottsága van, hogy ilyen dolgokra képes. Mihelyt azonban státuszra tesz szert, mindez feltárul. Ha egy nap reggelén megválasztják, már aznap délutánra hihetetlenül arrogáns lesz, fenn hordja az orrát, fejébe száll a dicsőség, és semmibe veszi a hétköznapi embereket. A változás nagyon gyorsan történik. Valójában azonban szó sincs változásról – egyszerűen csak fel lett fedve. Ilyen arrogáns modort ölt magára, és mit tesz a továbbiakban? A gyülekezetből akar élni, el akar merülni a státusz előnyeiben. Valahányszor valaki telerakja az asztalt ízletes ételekkel, ő nekilát falatozni, miközben étrend-kiegészítőket követel, hogy karbantartsa büzlő hús-vér testét. Gyakran előfordul, hogy az antikrisztusok tobzódnak a különleges előjogokban; csak a jelenség súlyosságának mértéke különbözik. Amikor egy olyan ember válik vezetővé, aki ragaszkodik a testi örömhöz, az tobzódni akar a különleges előjogokban. Ilyen az antikrisztusok beállítottsága. Abban a pillanatban, amikor státuszra tesznek szert, teljesen más emberré válnak. A státusszal járó minden örömet és különleges bánásmódot szilárdan és rendíthetetlenül szem előtt, illetve a markukban tartják, és nem engedik el; egy morzsányi előjog sincs, amihez kevésbé ragaszkodnának, vagy amit hagynának kicsúszni a kezükből. Az antikrisztusok e megnyilvánulásai és gyakorlatai közül melyik nevezhető az igazságalapelvek szerinti cselekvésnek? Egyik sem. Mindegyik gyomorforgató és utálatos látvány; nemcsak hogy

a gyakorlataik és megnyilvánulásaik nem állnak összhangban az igazságalapelvekkel, de ők maguk is teljességgel híján vannak a lelkiismeretnek, a józan észnek és a szégyenérzetnek. Amikor az antikrisztusok státusszal rendelkeznek – nem számítva azt, hogy felelőtlenül visszaéléseket követnek el, valamint hogy a saját hatalmukat és státuszukat építik –, nemcsak hogy nem tesznek semmi olyasmit, ami elősegítené a gyülekezet munkáját vagy a testvérek belépését az életbe, hanem tobzódnak a státusz előnyeiben, a testi örömeiben, az emberek nagyrabecsülésében és tiszteletében. Egyes antikrisztusok még olyan embereket is keresnek maguknak, akik kiszolgálják őket, másokkal készíttetik el maguknak a teát, másokkal mosatják a ruháikat, sőt, egy külön embert tartanak arra a célra, hogy fürdéskor megmossa a hátukat, és egy másikat arra, hogy étkezéskor felszolgáljon nekik. Még ennél is van rosszabb: egyesek a napi három étkezés mindegyikére meghatározott menüt igényelnek, és ennek tetejébe étrend-kiegészítőket is akarnak szedni, és mindenféle leveseket főzetnek maguknak. Van az antikrisztusokban szégyenérzet? Nem, nincs! Mondanátok, hogy az ilyen emberrel szemben az egyszerű metszés egészen kíméletes eljárás? A metszés hatására vajon elszégyelli majd magát? (Nem.) Hogyan lehet tehát megoldani ezt a kérdést? Egészen egyszerűen. Metszés után leplezzétek le őt, és mondjátok a szemébe, hogy mi ő. Akár enged ennek, akár nem, el kell őt küldeni, és mindenkinek el kell őt utasítania. Miután felfedeztetek egy antikrisztust, el tudjátok utasítani? Fel mertek lépni, hogy jelentsétek és leleplezzétek őt? (Igen.) Valóban meg meritek tenni, vagy sem? Most, amikor mások melléd állnak, fel mersz lépni, hogy leleplezd az antikrisztust, de vajon támogatás nélkül is elég bátor leszel, hogy megtedd? A mostani helyeden biztonságban vagy, nem uralkodik fölötted a nagy vörös sárkány, ezért így gondolkodsz: „Mitől félnék? Ő csak egy antikrisztus, nem igaz? Ha Isten mellettünk áll, bennem van elég bátorság, hogy leleplezzem az antikrisztust, és nem félek!” A nagy vörös sárkány országában azonban más a helyzet. Ha leleplezel egy antikrisztust, és az elveszíti a státuszát, akkor odáig vetemedik, hogy gyötörjön és eláruljon téged, és a hatóságok kezére adjon. Így is le mernéd vajon leplezni? (Nem biztos.) Nem biztos. A hozzáállásod azonnal megváltozna; abban a környezetben nem mernéd leleplezni. Nos, helyes-e az, ha valaki nem meri őt leleplezni? Nem helyes; nincs bizonyágtétele, és ez azt jelenti, hogy nem vagy győztes; Isten követője ilyet nem mondhat. Tegyük fel, hogy nem szólalsz fel, de a szíved újra meg újra felkiált: „Te antikrisztus, te ördög és Sátán, le foglak leplezni. A bölcsesség segítségével elutasítalak és kitisztítalak a gyülekezetből! Nem vagy méltó arra, hogy Isten házában lakj, ördög vagy, Sátán vagy! Bár nyilvánosan nem leplezlek le a szavaimmal, a szívem mélyéből elutasítalak. További testvéreket fogok keresni, akik értik az igazságot, és együtt elutasítunk téged. Nem fogadjuk el a vezetésedet és a manipulációdát!” Ez a cselekvés helyes módja? (Igen.) Lehet, hogy a környezet kedvezőtlen, és az antikrisztus nyilvános leleplezése veszélybe sodorhat téged, de Isten megbízatását, az igazságalapelveket és a kötelességedet nem lehet megtagadni, sem elhagyni. Ami azokat az antikrisztusokat illeti, akik tobzódnak a különleges előjogokban,

akik szégyentelenül élvezik a státusz előnyeit, őket el kell utasítanunk, és nem engedhetjük, hogy élősködökké váljanak Isten házában, vagy hogy további testvéreknek ártsanak és félrevezessék őket. Ki kell tisztítanunk őket. Isten házában erőforrásai nem arra valók, hogy ilyen élősködőket tartsanak el. Ezek nem méltók arra, hogy Isten házában étkezzenek, sem arra, hogy mindenfélét élvezzenek Isten házában. Miért van ez így? Mert ők ördögök, és megérdemlik, hogy elutasítsuk őket. Ez az antikrisztusok egy másik megnyilvánulása – a különleges előjogokban való tobzódás, a különleges előjogokban való szégyentelen tobzódás. Anélkül, hogy bármi hozzájárulást tennének, mihelyt vezetői pozícióra tesznek szert, megragadják a hatalmat, elmerülnek a státuszuk előnyeiben, és arra kényszerítenek testvéreket, hogy ízletes ételeket főzzenek és vásároljanak nekik, megfosztva azokat nehezen megszerzett vagyonuktól, és kizsarolva a pénzüket és tárgyaikat. Számukra ez magától értetődő, felbecsülhetetlen értékű lehetőség, soha vissza nem térő alkalom. Hát nem így gondolkodik egy ördög? Micsoda szégyentelen gondolkodásmód ez! Az ilyen embert meg kell metszeni, le kell leplezni, és a testvéreknek el kell utasítaniuk.

Milyen más megnyilvánulásai vannak még az antikrisztusoknak? Az, hogy rászedik a feletteseiket és beosztottaikat, egy konkrét megnyilvánulás? (Igen.) Az antikrisztusok eredendően elvetemültek; nincs bennük becsületes, igazságszerető, pozitív dolgokat szerető szív. Gyakran sötét zugokban élnek – nem a becsületesség hozzáállásával cselekszenek, nem beszélnek őszintén és elvetemült és csalárd szívet rejtegetnek mind más emberekkel, mind Istennel szemben. Rá akarnak szedni másokat és Istent is. Nem fogadják el mások felügyeletét, még kevésbé Isten átvizsgálását. Amikor más emberek között vannak, soha nem akarják, hogy bárki is megtudja róluk, mit gondolnak és terveznek a szívük mélyén, miféle emberek ők, milyen hozzáállást rejtegetnek az igazság iránt, és így tovább; nem akarják, hogy mások ebből bármit is megtudjanak, Istent pedig be akarják csapni, és sötétben akarják tartani Őt. Ezért van az, hogy amikor egy antikrisztusnak nincs státusza, amikor nincsenek lehetőségei, hogy manipulálja a helyzetet egy embercsoporton belül, akkor senki nem igazán tud rájönni, mi rejlik a szavai és tettei mögött. Az emberek így töprengenek: „Vajon mire gondol mindennap? Van valamilyen szándék a kötelességvégzése mögött? Feltár valamiféle romlottságot? Van benne féltékenység vagy gyűlölet mások iránt? Elfogult másokkal szemben? Mi a véleménye arról, amit mások mondanak? Mit gondol, amikor bizonyos dolgokkal találkozik?” Az antikrisztusok soha nem hozzák mások tudomására, hogy valójában mi a helyzet velük. Még ha ki is fejezik néhány szóban a véleményüket valamiről, akkor is homályosan és kétértelműen fogalmaznak, köntörfalaznak, hogy mások ne tudják megállapítani, mit próbálnak mondani, és ne tudják, mit akarnak mondani, mit próbálnak kifejezni, így aztán mindenki csak a fejét vakarhatja. Miután egy ilyen ember státuszra tesz szert, még sunyibb lesz a másokat érintő viselkedésében. Védni akarja az ambícióit, a hírnevét, az imázsát, a nevét, a státuszát, a méltóságát, és így tovább. Ezért nem akarja nyíltan felvállalni, mit hogyan és miért csinál. Még amikor hibát követ el,

romlott beállítottságot tár fel, vagy amikor a cselekedetei mögötti indítékok és szándékok helytelenek, akkor sem akar megnyílni és lehetővé tenni mások számára, hogy tudomást szerezzenek erről, hanem gyakran az ártatlanság és tökéletesség álarcát ölti, hogy rászedje a testvéreket. A Fennvalónak és Istennek csak jól hangzó dolgokat mond, és a Fennvalóval történő kapcsolattartás során gyakran alkalmaz megtévesztő taktikákat és hazugságokat. Amikor jelentést tesz a munkájáról a Fennvalónak, és amikor a Fennvalóval beszél, soha nem mond semmi kellemetlent, nehogy valaki felfedezze valamelyik gyenge pontját. Soha nem említi meg, mit végzett odalenn, nem említi meg egyetlen gondot sem, amely felmerült a gyülekezetben, sem a saját munkájában felmerülő problémákat vagy hibákat, sem azokat a dolgokat, amelyeket nem ért vagy nem lát át. Soha nem kérdez a Fennvalótól, nem keresi őt ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, ehelyett csak a rátermettségek álcáját és megjelenését mutatja a munkájában, azt, hogy képes teljesen megbirkózni a munkájával. Nem jelent a Fennvalónak egyetlen, a gyülekezetben fennálló problémát sem, és bármilyen zűrzavaros is a helyzet a gyülekezetben, bármekkora hibák is mutatkoznak a munkájában, bármi is legyen az pontosan, amit odalenn csinál, ő mindezt ismételteltelt eltussolja, és igyekszik meggátolni, hogy a Fennvaló valaha is szagot fogjon, vagy hírért vegye mindezeknek; akár odáig is elmegy, hogy azokat az embereket, akik ezekkel az ügyekkel kapcsolatban állnak, vagy tudják az igazságot ezekről, távoli helyszínekre helyezi át, hogy elleplezze, mi folyik ott valójában. Miféle gyakorlatok ezek? Miféle viselkedés ez? Olyan megnyilvánulás ez, amellyel egy igazságra törekvő embernek rendelkeznie kellene? Teljesen világos, hogy nem. Ez egy démon viselkedése. Az antikrisztusok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy elrejtssenek, eltussoljanak mindent, ami leronthatja a státuszukat vagy a hírnevüket, titokban tartva ezeket a dolgokat más emberek és Isten előtt. Ezt jelenti az, hogy rászedik a felettéseiket és beosztottaikat. Gyakran így szólnak a beosztottaikhoz: „A fennvaló nagyra becsül és értékeli engem. A fennvaló ilyen meg ilyen feladatokat jelölt ki számomra, ennyire fontos munkával bízott meg. Nagyon jó gondolatot viseli, utasítást ad a munkámhoz, és az életemért is komolyan felelősséget vállalt. A fennvaló ilyen meg ilyen ügyek miatt megmetszett, én pedig így meg így fogadtam, és így meg így értelmezem. Nézd, mennyire szeret engem Isten – személyesen metszett meg, és személyes útmutatást adott a munkámhoz.” A Fennvaló előtt pedig megjátsszák, hogy nagy felelősséget vállalnak a munkájukért, mélyen a szívükön viselik a testvérek sorsát, és teljesen odaszánják a szívüket és erejüket, de arról egy szót sem szólnak soha, hogy egy testvér az övéktől eltérő ötlettel vagy véleménynel állt elő, vagy hogy a munkájukban bármi hiba vagy eltérés merült fel. Mindent megtesznek, hogy jó kapcsolatot ápoljanak a beosztottaikkal, miközben keményen dolgoznak azon, hogy a Fennvaló előtt eltitkoljanak különféle igazságokat magukkal kapcsolatban, mert retteghetnek, hogy ha a Fennvaló rájön, mi folyik körülöttük valójában, elbocsátja őket. Ez talán nem azt jelenti, hogy rászedik a felettéseiket és beosztottaikat? Mihelyt egy antikrisztus megragadja a hatalmat, minden, de minden tőle telhetőt megtesz, hogy titokban tartsa az igazságot

önmagáról, hogy senki ne lássa át az igazi állapotát, a valódi helyzetét, a tényleges emberi mivoltát és munkaképességét. Mindenféle taktikával és eszközzel igyekeznek mindezt elrejtetni, hogy szilárdan megvethessék a lábukat, és mindörökké élvezhessék a hatalmukat és a státusz előnyeit. A feletteseik és beosztottaik rászedése olyasmi, amit kizárólag antikrisztusok tesznek. Összhangban van ez az igazságalapelvekkel? Olyan megnyilvánulás ez, amellyel egy Istent szolgáló embernek rendelkeznie kellene? Olyan megnyilvánulás ez, amellyel egy igazságra törekvő embernek rendelkeznie kellene? (Nem.) Akkor hát, ha egy antikrisztus ilyen megnyilvánulást, ilyen beállítottságot mutat, meg kell-e őt metszeni? (Igen.)

Az imént beszéltünk az antikrisztusok megmetszésének hat okáról. Az első az volt, hogy a saját önálló királyságukat építik; a második, hogy alattomos manipulációt alkalmaznak; a harmadik, hogy gyötörnek másokat; a negyedik, hogy a saját fejük után mennek; az ötödik a különleges előjogokban való tobzódás; a hatodik pedig az, hogy rászedik a feletteseiket és beosztottaikat. Van még más is? (Eretnekségek és tévtanok terjesztése a testvérek félrevezetésére.) (Sohasem magasztalják Istent, és nem tesznek bizonyosságot Mellette, hanem saját maguk mellett tesznek bizonyosságot, valamint szavakat és doktrínákat hangoztatnak, hogy félrevezessék az embereket.) (Megítélik, támadják és gyűlölik azt az embert, akit a Szentlélek használ.) E három dolog közül melyik áll lényegében viszonylag közel a már tárgyalt hat okhoz? (Az, hogy mindig saját magukat magasztalják, és maguk mellett tesznek bizonyosságot, Isten mellett pedig soha.) Ez elég komoly természetű dolog. Ezután következik az, hogy támadják és megítélik azt az embert, akit a Szentlélek használ, majd pedig az, hogy tévtanokat terjesztenek az emberek félrevezetésére. Kell, hogy legyenek még más konkrét megnyilvánulásai is az antikrisztusoknak, de ezek többé-kevésbé lefednek mindent, ezért ma nem kell fölösleges részletekbe belemennünk mindegyikkel kapcsolatban. Mai beszélgetésünk középpontjában nem ez áll, hanem az, hogy egy antikrisztus nem fogadja el a metszést, és nem tanúsít bűnbánó hozzáállást sem, amikor valami rosszat követ el, hanem ehelyett elképzeléseket terjeszt, és nyilvánosan ítélkezik Isten fölött. Más szóval, egy antikrisztus metszés utáni hozzáállása, ennek a hozzáállásnak a gyökere, valamint az, hogy valójában mi a beállítottságlényege – ez a legfontosabb pont, amiről beszélgetnünk kell. A többi, amin végigmentünk, kisebb téma, amely valamennyire kapcsolódik ehhez. Mivel korábban már elég részletesen megvittuk őket, ma csak átfogóan, általánosságban beszéltünk róluk, összegezve az antikrisztusok különféle megnyilvánulásait, amelyekről korábban beszélgettünk. Az antikrisztusok rendelkeznek ezekkel a megnyilvánulásokkal, ezekkel a beállítottságokkal és lényegekkal, és megtették ezeket a fajta dolgokat, ezért meg kell őket metszeni, és el kell őket utasítani. Viszont egy igazi antikrisztus, olyasvalaki, aki egy antikrisztus lényegével rendelkezik, vajon elismerné, hogy ilyen dolgokat tett, vagy hogy ezek a megnyilvánulásai egy antikrisztus megnyilvánulásai? (Nem ismerné el.) Mikor láttad, hogy a Sátán és az ördögök elismernék, hogy szembeszegülnek Istennel? Soha nem fogják beismerni, hogy szembeszegülnek Istennel, és bármilyen hibákat is követtek

el, soha nem fogják beismerni, hogy nem volt igazuk. Ezért mai közösségünk témáját kezdjük az antikrisztusok e lényegének szempontjából tárgyalni.

II. Hogyan viselkednek az antikrisztusok, amikor nem fogadják el a metszést?

A. Nem hajlandóak elismerni, hogy rosszat tettek

Bármekkora hibát is követett el egy antikrisztus, bármennyi gonoszat is tett, amikor megmetszik, az első magatartásforma, amelyhez folyamodik, az, hogy teljességgel tagadja, hogy bármi rosszat követett volna el, kétségbeesetten csűrve-csavarva a szót, hogy igazolja magát. Ez azt mutatja, hogy hiányzik belőle a bűnbánó hozzáállás, amikor valami rosszat követ el, amiről az antikrisztusok tizenegyedik megnyilvánulásánál esik szó. Az antikrisztusokban nincs bűnbánó hozzáállás, mit gondolnak hát a szívük mélyén? Miért nincs bennük bűnbánó hozzáállás? (Mert úgy hiszik, hogy semmi rosszat nem tettek.) Így van. Az antikrisztusok egyáltalán nem ismerik be, hogy bármi rosszat tettek volna. Akkor hát képesek-e beismerni azt, hogy ők antikrisztusok? Ez még nehezebb. Ha össze tudsz állítani tényekből egy listát, hogy leleplezz egy antikrisztust, ő vajon képes lesz elfogadni azt? Kétség sem férhet hozzá, hogy még kevésbé lesz képes elfogadni. Az ilyen megnyilvánulásokból láthatjuk, hogy az antikrisztus lényege az Istennek való ellenállásban és az Ő elárulásában áll, beállítottsága pedig az igazságtól való idegenkedés, az igazság gyűlölete, és az igazságszeretet teljes hiánya. Ezért, amikor az antikrisztusokat leleplezik és megmetszik, az első dolog, amit tesznek, az, hogy különféle okokat keresnek védekezésképpen, mindenféle kifogásokat keresnek, hogy megpróbálják kihúzni magukat a csávából, s ezzel megvalósítsák azt a céljukat, hogy kibújjanak a felelősség alól, és elérjék azt a céljukat, hogy megbocsátást nyerjenek. Az antikrisztusok attól félnek leginkább, hogy Isten választott népe átlát rajtuk, egészen a jellemükig, a gyengeségeikig és a hibáikig, az Achilles-sarkukig, a valódi képességükig és munkaképességükig – így aztán minden igyekezetükkel azon vannak, hogy tetszetős csomagolással elfedjék a hiányosságaikat, problémáikat és romlott beállítottságaikat. Amikor gonosz tetteikről lehull a maszk és lelepleződnek, nem az az első a számukra, hogy elismerjék vagy elfogadják ezt a tényt, vagy hogy a tőlük telhető módon jóvátegyék és kompenzálják a hibáikat, ehelyett különféle módszerekkel állnak elő, hogy elfedjék e hibákat, becsapják és félrevezessék azokat, akik tudomást szereztek a tetteikről, nehogy Isten választott népe meglássa, hogy is állnak valójában a dolgok, nehogy megtudja, milyen ártalmasak voltak addigi cselekedeteik Isten háza számára, s mennyire félbeszakították és megzavarták a gyülekezet munkáját. Természetesen attól félnek a leginkább, hogy a Fennvaló rájön, mert ha egyszer a Fennvaló tud róla, az alapelv szerint fognak velük foglalkozni, mindennek vége lesz a számukra, és bizonyosan elküldik és kirekesztik őket. Így aztán, amikor az antikrisztusok gonosz tettei lelepleződnek, nem azon kezdenek először gondolkodni, hogy hol

hibáztak, hol sértettek alapelveket, miért tették, amit tettek, milyen beállítottság irányította őket, mik voltak a szándékaik, mi volt az akkori állapotuk, és hogy az önfejűség miatt vagy a szándékaik torzulása miatt volt-e vajon. Nem ezeket a dolgokat elemzik, és még kevésbé gondolkodnak el rajtuk, hanem helyette azon törik inkább a fejüket, hogy miképpen fedhetnék el a valós tényeket. Ezzel egyidejűleg mindent megtesznek azért, hogy kimagyarázzák és igazolják magukat Isten választott népe előtt, hogy becsapják őket. A súlyos problémákat kis problémáknak, a kis problémákat pedig nemlétezőnek tüntetik fel, blöfföléssel próbálják megúszni a dolgot, hogy Isten házában maradhassanak, felelőtlenül követve el gaztetteket és visszaélve a hatalmukkal, továbbra is félrevezethessék és irányíthassák az embereket, és elérhessék, hogy azok felnézzenek rájuk és azt tegyék, amit ők mondanak, ezáltal pedig kielégülhessenek vad ambícióik és vágyaik. Mit csinálnak valójában az antikrisztusok, az elejétől a végéig? Az antikrisztusok kizárólag azon törik a fejüket, hogy a saját státuszuk és hírnevük érdekében próbáljanak buzgólkodni, mondani és tenni dolgokat, ahelyett hogy Isten elé járulnának imádkozni és beismerni hibáikat és vétkeiket, valamint megismerni saját szándékaikat és romlott beállítottságaikat. Azt sem ismerik be, hogy az általuk elkövetett hibák milyen kárt okoznak a gyülekezet munkájának és a testvéreknek. Ehelyett újra meg újra lázasan kutakodnak a szívük mélyén: „Pontosan hol követtem el hibát? Mikor nem voltam elég óvatos, mikor engedtem, hogy valaki fogást találjon rajtam? Mikor nem tettem elég erőfeszítést, mikor nem gondoltam végig teljesen a dolgokat, lehetővé téve, hogy félremenjen valami, ami aztán kritika alapjául szolgálhat ellenem, vagy amiből kiindulva fogást találhatnak rajtam?” Újra meg újra ezeken a dolgokon gondolkodnak, ezeket mazsolázzák végig, miközben enni és aludni is képtelenek. Egy antikrisztus azonban sohasem gondolkodik el magán, nem ismeri meg magát, még kevésbé imádkozik Istenhez és ismeri be, hogy hibát követett el, és nem kutat válaszok után Isten szava alapján, nem keresi az igazságokat, amelyeket gyakorolnia kellene, sem az igazságalapelveket, amelyeket be kellene tartania, és még kevésbé fordul az igazságot értő testvérekhez, hogy megnyíljon nekik egy közösség alkalmával, és velük együtt keresse az igazságot a problémái megoldásához. Ha valamivel kapcsolatban kérdőre vonják őt, nem keres és nem veti alá magát, hanem minden rendelkezésére álló eszközzel megpróbálja eltussolni a problémáit, gondolván, hogy minél kevesebben tudnak róluk, annál jobb, és hogy a hírnevének és státuszának megőrzése a legjobb stratégia. Ilyen sötét az antikrisztusok szíve, tele vannak lázadó mivolttal és elvetemültséggel, és a legcsekélyebb szándék sincs bennük arra, hogy alávéssék magukat Istennek. Az antikrisztusok mindig annak keresik a módját, hogy a hírnevük és státuszuk ne szenvedjen csorbát. Bárki is beszél nekik az igazságról, hogy támogassa őket és segítsen nekik, ők nem fogadják el, mert így gondolkodnak: „Én mindent értek, semmi szükségem a segítségetekre! Még akkor is különb vagyok nálatok, amikor problémáim vannak. Azt hiszitek, a segítségemre tudtok lenni azzal a kevéssel, amit megértetek? Ti aztán alaposan túlbecsülitek a képességeiteket!” Ilyen arrogánsak és önelégültek az antikrisztusok. Rengeteg rosszat

tesznek, mégsem hajlandók elismerni, hogy bármiben hibáztak, vagy problémáik vannak. A szívükben túlságosan hajthatatlanok, és egyszerűen nem hallgatnak semmire, amit más mond. Egyedül azt nem tudják félretenni az elméjükben, hogy a cselekedeteik milyen hatással lesznek később a hírnevükre és a státuszukra. Ez aggasztja őket a leginkább, és ez az, amivel a legjobban törődnek.

Bármennyi rosszat is tesz egy antikrisztus, bármilyen helytelen dolgokat is követ el, legyen szó az Istennek tett felajánlások eltulajdonításáról, eltékozlásáról vagy nem rendeltetésszerű felhasználásáról, vagy legyen szó a gyülekezet munkájának megszakításáról, megzavarásáról, feje tetejére állításáról és Isten haragjának kihívásáról, ő mindig nyugodt, összeszedett és teljesen rendíthetetlen marad. Bármiféle gonoszságot is követ el egy antikrisztus, és az bármiféle következményeket is von maga után, ő soha nem járul azonnal Isten elé, hogy megvallja a bűneit és megtérjen, és nem járul a testvérek elé azzal a hozzáállással, hogy lecsupaszítja magát és megnyílik, hogy beismerje rossz tetteit, megismerje vétkei és romlottságát, és megbánja gonosz tetteit. Ehelyett inkább különféle mentségeken töri a fejét, hogy kibújjon a felelősség alól, és másokra hárítsa azt, így helyreállítva saját jó hírét és státuszát. Ő nem a gyülekezet munkájával törődik, hanem azzal, hogy az ő hírnevét és státuszát éri-e bármilyen sérülés vagy hatás. Egyáltalán nem elmélkedik rajta és nem gondolkodik el azon, hogy miként tehetné jóvá a vétkei által Isten házában okozott veszteségeket, és nem próbálja meg törleszteni Istennel szembeni adósságát. Vagyis soha nem ismeri el, hogy ő képes bármi rosszat tenni, vagy hogy hibázott. Az antikrisztusok szívében a hibák kezdeményező módon történő beismerése és a tényekről adott becsületes beszámoló egyenértékű az alkalmatlansággal és ostobasággal. Ha gonosz tetteiket felfedezik és leleplezik, az antikrisztusok csak egy pillanatnyi, gondatlanságból elkövetett hibát ismernek be, azt soha, hogy ők maguk megszegették a kötelességüket és felelőtlenül jártak el, a felelősséget pedig megkísérlik másra hárítani, hogy ne essen rajtuk szégyenfolt. Ilyenkor az antikrisztusok nem azzal törődnek, hogyan tegyék jóvá az Isten házában okozott veszteségeket, miként nyíljanak meg, ismerjék be hibáikat, és számoljanak el mindezzel Isten választott népének. Azzal törődnek, hogy módot találjanak arra, hogy a súlyos problémákat kis problémáknak, a kis problémákat pedig nem létezőnek tüntessék fel. Objektív okokat hoznak fel, hogy mások megértsék őket és együttérezzenek velük. Mindent latba vetnek annak érdekében, hogy helyreállítsák hírnevüket mások elméjében, hogy minimumra csökkentsék vétkeik rendkívül negatív hatását önmagukra, hogy a Fennvalóra ne tegyenek rossz benyomást, valamint hogy a Fennvaló soha ne számoltassa el, ne bocsássa el őket, ne vizsgálja ki a helyzetet, és ne foglalkozzon velük. Hogy helyreállítsák hírnevüket és státuszukat, és hogy a saját érdekeik ne sérüljenek, az antikrisztusok bármennyi szenvedést hajlandók eltűrni, és minden elképzelhető módszert kieszelnének a nehézségek megoldására. Az antikrisztusoknak a vétkük vagy hibájuk legelejétől kezdve soha nem áll szándékukban felelősséget vállalni helytelen cselekedeteikért, soha nem áll szándékukban beismerni a helytelen cselekedeteik mögött álló indítékokat,

szándékokat és romlott beállítottságokat, közösséget vállalni azokról, leleplezni és boncolgatni azokat; az pedig végképp soha nem áll szándékukban, hogy jóvátegyék a gyülekezet munkájában tett kárt és az Isten választott népe életbe való belépésének okozott veszteséget. Ezért bármilyen szemszögből is nézed a dolgot, az antikrisztusok olyan emberek, akik makacsul elutasítják rossz tetteik beismerését, és inkább meghalának, semhogy megtérjenek. Az antikrisztusok szégyentelenek és vastag bőrűek, a megváltás minden reménye nélkül, és nem mások, mint eleven Sátánok. Bármekkorák is az általuk a gyülekezetben elkövetett hibák, ők kidülszítik a mellüket és fenn hordják az orrukat, mindez teljesen hidegen hagyja őket, azt hiszik, hogy ők semmi rosszat nem tettek, és a legcsekélyebb szándék sincs bennük a megtérésre. Soha egy könnycseppet sem ejtenek az általuk elkövetett rossz tettek miatt, és soha nem gyötri őket emiatt a bánat vagy az önvád. Ezzel szemben nagyon is nagy fájdalmat és bánatot okoz nekik az, ha óvatlanul leleplezik magukat, ezáltal lehetővé téve, hogy az emberek többsége meglássa igazi arcukat és elutasítsa őket. Miután hibákat követtek el, és cselekedeteik bajt hoztak Isten választott népére, és kárt tettek a gyülekezet munkájában, nem azt szolgálja minden szavuk és minden tettük, hogy jóvátegyék ezeket a hibákat, vagy orvosolják a veszteségeket, hanem a maguk szándékait dédélgetik, és mindenféle elképzelhető módot kiagyalnak, hogy megvédjék, megjátsszák és előadják magukat. Céljuk az, hogy minél többen úgy lássák, hogy nem szándékosan tették, csak egy pillanatra nem figyeltek oda, hogy elnyerhessék a többiek bocsánatát, és azok felszólaljanak az érdekükben, ők pedig elnyerjék Isten választott népének bizalmát és támogatását, és ezáltal elérjék céljukat, a teljes visszatérést.

Egyes antikrisztusok, miután megmetszették őket, nem gondolkodnak el magukon, hogy megértsék, miért metszették meg őket, és megtalálják, valójában hol hibáztak a leleplezett ügyben, és hogyan tegyék azt jóvá a továbbiakban. Ehelyett kihasználják a metszést, arról beszélgetnek másokkal, hogy ők bizony elfogadták a metszést, tanultak belőle, képesek voltak alávetni magukat, és miután közelebbi érintkezésbe kerültek a Fennvalóval, elnyerték annak elismerését. Ugyanakkor ezek az antikrisztusok azáltal, hogy a metszés elfogadásáról vállalnak közösséget, azért is hoznak létre egy látszatot, hogy elterjesszék saját elégedetlenségüket és elképzeléseiket a Fennvalóval kapcsolatban, azt a benyomást hagyva hátra az emberekben, hogy a Fennvaló nem alapelvek mentén metszi meg az embereket, hanem véletlenszerűen, ráadásul nem együttérző, nincs tekintettel az emberek érzéseire és az emberi gyarlóságokra, de ők mindennek ellenére mégis teljesen alávetették magukat, és így is képesek voltak a lehető legjobbat adni a rájuk eső munkában, nem lettek negatívak, gyengék vagy ellenállók, és nem adták fel a kötelességüket. Amikor egy antikrisztus mindezeket mondja, ettől az emberek nemcsak hogy nem fogják alávetni magukat az igazságnak és készségesen elfogadni a metszést, hanem épp ellenkezőleg, elképzeléseik és véleményeik támadnak Istenről, és őrizkedni fognak Tőle, miközben az antikrisztus irányában irigység, csodálat és tisztelet alakul ki bennük. Mihelyt ez a két eredmény létrejött, az emberek nagyon fontos dolgok fölött

kezdenek elsiklani: hogy milyen vétket követett el az antikrisztus, miben cselekedett helytelenül, valamint a fölött a tény fölött, hogy az antikrisztus veszteségeket okozott a gyülekezet munkájának és Isten házának, mert a munkája során alkalmatlannak bizonyult, és felelőtlenül gazságokat követett el. Ez az antikrisztus egyik taktikája: hamis ellenvádat emelni és ezzel félrevezetni másokat. Azt a tényt sohasem említi, hogy azért okozott olyan sok bajt Isten háza munkájának és oly nagy veszteségeket a testvérek életében, mert hanyagul végezte a kötelességét, mert ostoba és tudatlan volt, mert a saját önálló királyságát próbálta felépíteni. Ezeket a dolgokat sohasem ismeri be és nem boncolgatja, sohasem tesz említést e dolgok igaz voltáról, sohasem említi az elbocsátása vagy a megmetszése okát. Csakis arról beszél, hogy miként metszette meg őt a Fennvaló, milyen könyörtelen volt a Fennvaló metszése, milyen szigorúan beszélt vele a Fennvaló, és hogy ő mennyit sírt, hogy bűnbakot csináltak belőle, és mennyit szenvedett, de ettől még kitartott, mint mindig, és továbbra is rendületlenül végezte a kötelességét. A kezdetétől a végéig valaha is felmerül-e az antikrisztusban bármilyen halovány formában egy olyan hozzáállás, amellyel elismerné saját rossz tettét? Nem merül fel. Amikor ostoba és tudatlan emberek hallanak erről, akik nem ismerik a valós helyzetet, és nem értik az igazságot, ezt gondolják magukban: „A Fennvalónak nincsenek alapelvei, amelyek szerint megmetszi az embereket. Bármennyire jól is teljesít valaki a munkájában, bármennyire is megfizeti az árat, őt is ugyanúgy megmetszi, utána pedig nem mutathat gyengeséget, csak alá kell vetnie magát.” Egy antikrisztus ilyen közlése és félrevezetése után, aki jelentős erőfeszítést fektet a dolgok végzésébe, az elért eredmény abban áll, hogy félreértéseket és őrizkedést kelt az emberek szívében Istennel szemben; így az emberek, amikor megmetszik őket, több ellenszenvet és ellenállást éreznek, ahelyett hogy képesek lennének jobban megérteni Isten szívét, vagy örömmel alávetni magukat a metszésnek és elfogadni azt, majd pedig megismerni saját romlott beállítottságukat, ostobaságukat és tudatlanságukat, és megtudni, kik is ők valójában. Ennek az antikrisztusnak a közlése során elhangzik bárhol is, hogy miben hibázott? Mutat valaha is egy morzsányi olyan hozzáállást, hogy beismerné a rossz tettét? A legkevesbé sem. Az egész folyamat során sohasem ismeri el a saját hibáját. Hallottatok már valaha olyan antikrisztusról, aki, miután elbocsátották, beismerte, hogy az általa elkövetett hiba veszteséget okozott Isten házának? (Nem.) Ha ez az ember antikrisztus lenne, nem ismerné be. Beszéltünk már korábban néhány antikrisztusról, például arról a „női vezetőről” és néhány más jól ismert antikrisztusról, akiknek a cselekedetei több tízezres veszteséghez vezettek Isten felajánlásaiban, de végső soron soha nem ismerték el, hogy bármi rosszat tettek volna. Egy árva szót nem szóltak arról, hogy miben hibáztak, ehelyett semmi mást nem tettek, mint arról panaszkodtak, hogy mások miként nem dolgoztak együtt velük. Az összes felelősséget, hibát, vádat mások vállára pakolták, míg minden jó dologért, helyes eljárásért és minden jó döntésért ők aratták le a dicsőséget. Az incidensek folyamán mindvégig, jöllehet ők voltak a legfelső szintű felelősök, azt állították, hogy minden hibát mások követték el. Ha ez így van, akkor

mit csináltak ők ezalatt? Az antikrisztusok okoznak veszteségeket Isten házában, és ezért másoknak kell viselniük a felelősséget. Amikor azonban a legcsekélyebb eredményről van szó, az antikrisztusok rögtön ott teremnek, mondván, hogy ez nekik köszönhető, és nem nyugszanak, amíg a gyülekezet minden egyes tagjának, sőt, még nem hívőknek is a tudomására nem hozzák. Ha a legkisebb hibát is elkövetik, gyorsan keresnek egy bűnbakot, akire rátolthatják a felelősséget. A súlyos problémákat kis problémáknak, a kis problémákat pedig nem létezőnek tüntetik fel, és megpróbálnak minden ügyet csírájában elfojtani. Azért teszik ezt, hogy senki ne szerezzen róla tudomást, mindenki a lehető leghamarabb elfelejtse az egészet, és senki ne tudja, mi történt valójában, ők pedig azonnal visszanyerhessék mások megbecsülését, és mielőbb helyreállítsák eredeti státuszukat és hatalmukat. Ha egy antikrisztus valami rosszat tett, bármilyen gyakorlatiasan és találóan metszik is meg őket mások, ők ellenállnak, ellenszegülnek, és egyáltalán nem elfogadóak; sőt, még ha tanúk vagy bizonyítékok állnak rendelkezésre, ők akkor is makacsul megtagadják a hibáik beismerését, és nem ismerik el, nem fogadják el azt a szívükben. Az antikrisztus így beszél: „Még ha ebben tévedtem is, mások is a részesei voltak. Őket miért nem metszik meg, miért csak engem? Miért én vagyok az egyetlen, akinek a számonkérhetőségét vizsgálják, nem pedig bárki más?” Bármennyire is összhangban van a metszés az igazsággal és a valósággal, ő úgy érzi, hogy igaztalanul vádolták meg, sérelem éri őt, ővele nem lenne szabad így bánni azok után, hogy ilyen sokat szenvedett és ilyen sok árat fizetett, és egyetlen apró hiba miatt nem lenne szabad így nekiesni. Azt hiszi, nem kellene elfogadnia ezt a fajta metszést. Ha egy átlagos testvér metszi meg, ő azonnal visszavág és ellenáll, jelenetet rendez és megmutatja forrófejűségét, sőt, akár még odáig is fajulhat a dolog, hogy kezét emeli a testvérré. Ha a Fennvaló metszi meg, akkor nagy duzzogva csendben marad, de a bensőjében hihetetlenül sértve érzi magát. Elégedetlen és kelletlen, és gyakran elferdített érveket hangoztat: „Gondolom, a balszerencsémnek köszönhető, hogy tudomást szereztetek erről. Valójában sok mindenféle rendű és rangú vezető és testvér olyan szörnyűségeket művelt, amikről ti nem is tudtok, de persze én akadtam horogra. Ilyen balszerencsés vagyok!” Akárhogy is metszi meg őt a Fennvaló vagy a testvérek, ő egyszerűen nem képes ebben a formában elfogadni, nem tudja elismerni az igazságot a dologgal kapcsolatban és vállalni a felelősséget. Mintha belehalna, ha beismerné a felelősségét és azt, hogy mi történt valójában. Soha nem fogja elismerni, hogy valami rosszat követett el, hogy ő a felelős a dologért, és még kevésbé azt, hogy ez nagy veszteséget okozott Isten házában. Nem ilyen egy antikrisztus beállítottsága? (De igen.) Ez az antikrisztus beállítottsága.

Miután az antikrisztust megmetszik, amiért valami rosszat tett, ő nem fogadja el, és nem veti alá magát szíve mélyéből, nem érti meg ennek alapján az igazságot és az igazságalapelveket, amelyeket be kellene tartania, és azt sem ismeri el, hogy ő is képes rosszat tenni. Elsődleges jellemzője, hogy nem hagyja magát meggyőzni, nem fogad el semmit, nem ismer el semmit. Az antikrisztusok főleg azért viselkednek így, mert azt hiszik, hogy ők tökéletes emberek, és nem képesek hibázni. Szerintük az téved, aki

azzal vádolja őket, hogy hibáztak – ő az, akinek helytelen a nézőpontja, és aki más perspektívából és alapállásból szemléli a dolgot. Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy aki megmetszi őket, azért teszi, mert még nem látta az erősségeiket, megnehezíti az életüket, hibát keres bennük, és szándékosan őket pécézi ki. Hát nem ilyen egy antikrisztus beállítottsága? (De igen.) Egy antikrisztus nem fogadja el, hogy ilyesmiért megmetszik, és nem lesz benne bűnbánat, főleg mert soha nem látta magát olyasvalakiként, aki képes hibázni – azt hiszi, ő tökéletes, és ő az egyetlen, aki képtelen hibázni. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy határozottan hiszi, hogy ő igazságos, ő egy szent. Ha valóban elismerné, hogy ő romlott ember, akkor azt is el kellene ismernie, hogy van benne romlottság, hogy képes rosszul csinálni dolgokat, és hogy mivel ember, mindenképpen hibázik néha. Egyesek egész jámbornak tűnnek, de van valami az emberi mivoltukban, amit az emberek az elképzeléseik szerint erősségnek tartanak, ez pedig a versenyszellem és a rendkívüli lelkesedés aziránt, hogy túltegyenek másokon. Ezeknek az embereknek kitűnő önkontrolljuk van, és rendkívül magasra teszik a lécet önmagukkal szemben. Nagyon szigorúak magukkal szemben; mindenben, amit tesznek, a tökéletességet és a legjobb teljesítményt követelik meg, és a legcsekélyebb hiányosságot vagy figyelmetlenséget sem tűrik el. Ugyanakkor tudat alatt azt hiszik, hogy ők nem hibázhatnak, mert mindenben, amit tesznek, hihetetlenül gondosak, kiválóan át tudják gondolni a dolgokat, és ezt rendkívüli alapossággal meg is teszik; mindent hibátlanul végeznek, minden dolgot alaposan és tökéletesen átgondolva. Ennek következtében úgy hiszik, ők soha nem tévednek. Amikor megmetszik őket, azt a tényt a legnehezebb elfogadniuk, hogy ők is követhetnek el hibát. Ezért van az, hogy az ilyen emberek nem tudják, hogyan kell elgondolkodni önmagukon, és soha nem is tesznek így. A versenyszellemet és a buzgóságot, hogy túltegyenek másokon, emberi mivoltuk pozitív vonásainak tekintik, és úgy igazodnak ezekhez, mint valami igazságalapelvekhez; úgy gondolják, hogy ha ezen alapelvek mentén végzik a dolgokat és teszik a kötelességüket, akkor soha nem követnek el hibát, és még ha be is csúszik egy-egy baklövés, úgy látják, ez csak nézőpont kérdése, hiszen az emberek szemlélete különböző, és úgy gondolják, ez biztosan nem jelenti azt, hogy amit ők tettek, az helytelen volt. Ezért nem számít, ki metszi meg őket, és a metszés, illetve a leleplezett dolog megfelel-e a tényeknek – ők nem fogadják el. Ha kiderül, hogy valóban valami rosszat tettek, vajon el fogják ismerni? (Nem fogják.) Nem fogják elismerni, hanem azonnal elhallgatnak, és ők lesznek az utolsók, akik valaha is szóba hozzák a dolgot. Soha, de soha nem fogják többé megemlíteni. Ha egy antikrisztus találkozik valakivel, aki hibákat vagy hiányosságokat leplez le az ő munkájában, és látja, hogy nem tud ez elől elrejtőzni, akkor úgy tesz, mintha továbbra is elszántan keresné, ki követte el a hibát, és váratlanul, sok-sok keresés után egyszer csak kiderül, hogy ő volt a felelős. Ha valaki ezt mondja: „Te csináltad, nem pedig valaki más, csak megfélemedtetél róla” – hogyan reagálna erre egy antikrisztus? Egy normális embernek mit kellene tennie ilyen körülmények között? Egy normális embernek, akiben van szégyenérzet, el kellene pirulnia,

zavarba kellene jönnie, kínosan kellene éreznie magát, és azonnal be kellene ismernie: „Tényleg elfelejtettem. Én tettem, az én hibám volt. Találjuk ki gyorsan, hogyan lehetne jóvátenni ezt és rendbe hozni a dolgokat, hogy a hibának ne legyen folytatása!” Akiben van szégyenérzet, lelkiismeret és értelem, az rögtön elismerné a hibáját, majd megoldaná és kijavítaná. Az antikrisztus azonban szégyentelen; mihelyt valaki felfedezi, hogy ő követte el a hibát, mihelyt valaki leleplezi őt és tudomást szerez a dologról, ő rögtön hangnemet vált, és különféle módszereket gondol ki, hogy ne kelljen beismernie a hibáját, ne kelljen elfogadnia, hogy ő követte el a hibát – szemtelenül hazudozik és érvel a maga védelmében. Ezt a környezetében mindenki kellemetlennek és kínosnak érzi, az antikrisztus azonban nem érez semmit. A súlyos problémákat kis problémáknak, a kis problémákat pedig nem létezőnek tünteti fel, majd soha többé nem hozza szóba a dolgot. Ebben a dologban feltárult az ostobasága, ezért ő sokak füle hallatára, nyíltan letagadja a hibáját és hazudik, igyekezve kibújni a felelősség alól, miközben arcizma sem rándul, és nem ég le a bőr a képéről. Van az antikrisztusokban szégyenérzet? (Nincs.)

Amikor egyes antikrisztusokat elbocsátanak, azok tele vannak sérelmekkel, veszteségként élik meg, hogy nincs többé státuszuk, senki nem tartja nagyra és nem ugrálja körül őket, és többé nem élvezhetik a státusz előnyeit. Úgy érzik, hogy a sok ár, amit megfizettek, és a sok múltbeli szenvedés mind nem érte meg, és a szívük megtelik az igazságtalan bánásmód érzésével. Viszont egy szikrányi büntudatot sem tapasztalnak a megnyilvánulásaik miatt, amelyeket a metszés során mutattak, vagy épp a hiba miatt, amelyet elkövettek. Úgy érzik, ez nem tisztességes, a szívük tele van sérelmekkel és panaszokkal, valamint félreértésekkel Istennel szemben. Nemcsak hogy nem hajlandóak elismerni a hibájukat, és nem tervezik a hiba jóvátételét, a metszés vagy az elbocsátás elfogadását, hanem épp ellenkezőleg így gondolkodnak: „Isten nem igazságos. Akármennyit is szenvedett valaki, akármekkora igazságtalanság történt is vele, nincs, akinek elmondhatná. Ez olyan fájdalmas! Még istenre sem lehet hagyatkozni. Nincs senkim, akire támaszkodhatnék. Ha ezek után még továbbra is fogok kötelességet végezni isten házában, rendkívül óvatosan fogok eljárni, hiszen senkiben nem lehet megbízni.” Tele vannak védekezéssel és félreértésekkel Isten iránt. Miféle beállítottság ez? Bármennyi dolgot is rontottak el, bármekkora veszteségeket is okoztak a gyülekezet munkájának, bármennyire is veszélybe sodorták a gyülekezet munkáját, ők úgy gondolják, mindezek fölött egyszerűen szemet lehet hunyni, és a maguk részéről nem vállalnak semmiféle felelősséget és nem ismernek el semmiféle hibát. Ehelyett ha van egy szikrányi sérelmük, vagy bármilyen csekély, értéktelen ár, amit megfizettek, azt óriásira fújják fel, miközben azt hiszik, hogy Isten háza cserben hagyta, Isten pedig igaztalanul vádolta meg őket. Az a veszteség pedig, amelyet a hibájuk Isten házában okozott, szerintük teljesen elhanyagolható. Ezt gondolják: „Nem kell ezt számolgatni és ezzel vesződni. Ki nevezné ezt egyáltalán veszteségnek? Különb is, melyik vezető nem tékozolja el a felajánlások egy részét? Hogy lennék én az egyetlen? Melyik vezető nem okoz soha veszteséget isten házában? Mik is az istennek tett felajánlások? Az a

pénz mindenkié. Ha mások költhetnek belőle, én miért nem? Mások tékozolhatják, én meg nem? Ha az isten házában okozott veszteségekről beszélünk, nos, mások sokkal több veszteséget okoznak, mint én. Miért én vagyok az egyetlen, akit szigorúan megmetszenek és elbocsátanak? Ami azt illeti, hogy nem az alapelveknek megfelelően cselekszünk, hanem felelőtlenül visszaéléseket követünk el, egyesek ebben a tekintetben sokkal rosszabbak nálam. Akkor őket miért nem bocsátják el, amikor megmetszik őket? Ami az ár megfizetését illeti, én nagyobb árat fizettem, mint a legtöbben. Ami az őszinteséget illeti, kinek az őszintesége mérhető az enyémhez? No és a prédikációk? Én több prédikációt tartottam, mint bárki a többiek közül. Ami pedig az igazság megértését illeti, ki ért annyit belőle, mint én? Ami a fennvaló általi metszés elfogadását illeti, ki fogadja el azt jobban, mint én? Ami a lemondást illeti, ki mondott le többről, mint én? Ami a testvéreknek való segítségnyújtást és a problémáik megoldását illeti, ki tesz többet e téren, mint én? Ami a gyülekezeti sűrűsödést és munkát illeti, senki nem veheti fel velem a versenyt. Ha azt nézzük, kire szavaznak a testvérek, ki mellé állnak, kit támogatnak, ki kap nálam több szavazatot?” Látod, ilyen összehasonlításokat tesznek az antikrisztusok. Amikor csak metszéssel állnak szemben, az antikrisztusok csak a kapcsolódó ügyekről beszélnek. Ha elismernéd az összes hibát, amit elkövettél, és az összes igazságalapelveket, amit megszegtél, ha el tudnád fogadni a metszést és alá tudnád vetni magad neki, ha attól kezdve az alapelvek szerint cselekednél, és mindent megtennél, hogy jóvátedd a gyülekezet munkájának okozott veszteségeket, akkor Isten háza vajon tovább foglalkozna a problémáiddal? Elítélné? A pokorra vetné? Van bármi szükség arra, hogy ilyen sok erőfeszítést fektess a magyarázkodásba és a mentségek keresésébe? Van bármi szükség arra, hogy folyamatosan ilyen körmönfont módon panaszkodj a sérelmeidről? Lehetséges volna, hogy neked valóban nincs romlott beállítottságod, és képtelen vagy hibázni? Miután ilyen sok prédikációt meghallgattál, még mindig fogalmad sincs, hogy miféle szerzet vagy valójában? Egy kis metszés után sértve érzed magad – ha semmi gonoszat nem tennél, ki lenne hajlandó, ki akarna megmetszeni téged? Továbbá, ha nem lennél vezető, aki felelősséget visel, ki lenne hajlandó megmetszeni téged? Isten megadja az embereknek a szabad választás jogát, megengedi, hogy a gyülekezet életét éljék, és ami azt illeti, hogy ki milyen útra lép és mire törekszik, az kinek-kinek a maga dolga. Ebbe senki nem szól bele. Most azonban, ha vezetőként, felügyelőként Isten házában hibát követsz el, akkor az ezáltal Isten házában okozott veszteség már nem holmi apróság, és ha valami rosszat mondasz, akkor ennek hatása Isten választott népére szintén nem holmi apróság, mert az általad hordozott felelősség különbözik egy átlagember felelősségétől. Ezért tökéletesen normális, ha a Fennvaló megmetsz téged. Vajon a Fennvaló megtenné ezt, ha nem lenne ilyen státuszod, és nem vállaltad volna fel ezt a felelősséget? Hány átlagos hívőt metszett már meg a Fennvaló? Mivel nagy felelősséget viselsz, és a munkaköröd szintén nagyon kiterjedt, ezért amikor hibázol, annak nagyon súlyos a hatása, ezért bizonyos, hogy meg fognak metszeni. Ez teljesen normális. Ha még a metszést sem vagy képes elfogadni, akkor

vajon alkalmas vagy rá, hogy vezető legyél? Nem vagy alkalmas rá, nem vagy alkalmas arra, hogy a testvérek megválasszanak – méltatlan vagy erre! Amikor hibázol, még arra sincs bátorságod, hogy vállald érte a felelősséget, hogy elismerd. Még ennyi józan ész sincs benned – akkor hogy lehetnél vezető? Alkalmatlan és méltatlan vagy erre!

Az antikrisztusok pontosan azért képtelenek beismerni, hogy hibáztak, mert az antikrisztusok lényegével rendelkeznek, és amikor megmetszik őket, ezért nem hajlandóak vállalni a felelősséget és az igazságalapelveket keresni. Tekintve, hogy nem hajlandóak megtenni ezeket a dolgokat, és nem hajlandóak elismerni, ha hibáztak, vajon képesek gyakorlatba ültetni az igazságot? Képesek végrehajtani Isten házának munkarendjét? Egyáltalán nem. Ezért, amikor egy antikrisztus a vezető, még ha nem számítjuk, hogy a saját vállalkozásával foglalkozik, akkor is lehetetlen, hogy bármi olyasmit csináljon, ami javára van Isten háza munkájának, és soha semmit nem az igazságalapelvek szerint fog tenni, és sohasem Isten házának munkarendjével összhangban fogja végezni a munkáját. Akár egy apró hibáért metszik meg az antikrisztust, akár egy súlyos baklövésért, amely nagy veszteségeket okoz a gyülekezet munkájának, ő képtelen elismerni a tévedését, és nem tudja elismerni, hogy ezen a téren vétkezett és tartozik Istennek. Épp ellenkezőleg, bármikor inkább meghalna, semhogy beismerje, hogy bármi köze volt az ezáltal okozott veszteségekhez, és nem ismeri el, hogy őt terheli az elsődleges felelősség, hogy a cselekedetei helytelenek voltak, hogy rossz utat választott, illetve nem ismeri be hibáját, hogy készakarva gonoszságot követett el, noha nagyon is tudatában volt az igazságnak, és még kevésbé azt, hogy ebben a dologban olyan felelősség terheli őt, amely alól nem lehet kibújni. Nem fogja beismerni, hogy helytelen szándékok vezették a cselekedeteit, hogy senkivel nem volt képes együttműködni, hogy szeszélyesen és önfejűen cselekedett, hogy csak úgy átadta magát a státusz előnyeinek, viszont a kötelességében hanyag volt, és veszteségeket okozott Isten háza munkájának. Ehelyett, miután hibát követett el, lépten-nyomon azt magyarázza, hogy ő mennyit szenvedett, hogy még börtönbe is került, de soha nem lett júdássá, hogy mekkora árat fizetett, és milyen nagyszerű hozzájárulásokkal gazdagította Isten házának munkáját. Mindenfelé ezeket terjeszti és hirdeti. Azon kívül, hogy a saját hozzájárulásait és az általa fizetett árat reklámozza, még azt is terjeszti, hogy Isten háza helytelenül és méltánytalanul bánt vele és metszette meg őt. Nemcsak hiányzik belőle a bűnbánó hozzáállás, de ráadásul még minden adandó alkalommal ítélkezik is Isten fölött és afölött, hogy miként bánt vele Isten háza. Ha egyre többen elhiszik a szavait, ha egyre többen próbálnak a védelmére kelni, ha egyre többen elismerik és elfogadják az árat, amelyet ő Isten házáért fizetett, és elhiszik, hogy Isten háza méltánytalanul járt el, és igazságtalanul bánt az antikrisztussal, akkor az antikrisztus elérte a célját. E cselekedetekben soha nem inog meg, és még kevésbé fékezi magát. Nincs Istent félő szíve, és még kevésbé megtérési szándéka. Miután valami rosszat tesz, nemcsak nem hajlandó elismerni, hanem épp ellenkezőleg, megpróbál kibújni a felelősség alól, és ugyanakkor elkezdi jobban aggódni a jövőbeli rendeltetési helye miatt. Amikor egy antikrisztus látja, hogy a rendeltetési helye veszélyben forog, vagy

hallja, hogy Isten háza többé nem műveli a magafajta embereket, a szíve mélyén még több gyűlöletet érez azokkal az emberekkel szemben, akik megmetszették és leleplezték, és akik miatt megszégyenült. Az antikrisztus a metszés egész folyamata során egyáltalán nem tér meg. Ha valóban megtudja, hogy a státusza és rendeltetési helye többé nem lesz biztonságban, hogy a vágyai és ambíciói sohasem teljesülnek majd be, akkor kimutatja a foga fehérjét, és titokban elkezd terjeszteni a saját elképzeléseit és negativitását. Ítéletet mond azokról a testvérekről vagy felsőbb szintű vezetőkről, akik megmetszették, és szintén ítéletet mond arról és megtámadja azt az embert, akit a Szentlélek használ, mondván, hogy annak nem volt oka megmetszeni őt, és egyáltalán nem engedte neki, hogy megőrizze a megbecsültségét. Egyszerűen észszerűtlen. Az ilyesfajta ember nem képes megérteni az igazságot, a legkevesbé sem lehet istenfélő szíve, akármennyi prédikációt is hallgat meg; még a lelkiismeret és értelem sem lehet meg benne, amivel rendelkeznie kellene, akárhány éve is hisz Istenben. Valóban szálnalmas és utálatos! Attól a pillanattól kezdve, hogy egy antikrisztust szigorúan megmetszenek, amiért felelőtlenül visszaéléseket követett el, ő sohasem ismeri be, hogy bármi rosszat tett, és az igazságtalan bánásmód érzése tölti el őt, miközben panaszkodik Isten házára és ítéletet mond arról, amiért méltánytalanul bánt vele, végül pedig nyíltan terjeszteni kezdi a saját elképzeléseit, kimutatva a foga fehérjét és Isten háza ellen szónokolva, legvégül pedig kiközösítik. Van-e az antikrisztus magatartásában egy szikrányi normális emberi mivolt e szakaszok bármelyikében? No és lelkiismeret és értelem? Van benne egyáltalán bármilyen megnyilvánulása az igazság és a pozitív dolgok szeretetének? Van benne egy szikrányi istenfélő szív? Nem, ezek közül egyik sincs meg. Egy antikrisztus rendkívül utálatos, szégyentelen és teljesen észszerűtlen! Amikor már nem élvezheti többé a státusz előnyeit, reménytelennek könyveli el magát, és felelőtlenül kezd cselekedni. Bármilyen alkalmatlan is a munkájára, és bármilyen hiányos a munkaképessége, akkor is élvezni akarja a státusz előnyeit és mások megbecsülését. A státuszt és a hírnevet fontosabbnak tartja az életénél, és bármilyen nagy hibát is követ el, egyáltalán nem érez büntudatot. Ember ez egyáltalán? Inkább báránybőrbe bújt farkas. Külsőre egy ember bőrét viseli, és úgy néz ki, mint egy ember, de a belseje egyáltalán nem emberi. Igazán gyűlöletes – gyomorforgató és utálatos!

B. Nem hajlandóak elismerni, hogy romlott beállítottságuk van

Amikor egy antikrisztust megmetszenek, az nemcsak hogy nem tér meg, hanem elképzeléseket is terjeszt, és nyilvánosan ítélik. Ennek első fő oka, hogy nem hajlandó elismerni, hogy rosszat tett. Mi a második oka? Az, hogy egy antikrisztus nem hajlandó elismerni, hogy romlott beállítottsága van. Vajon ez nem súlyosabb és konkrétabb, mint az, hogy nem hajlandó elismerni, ha rosszat tett? A minimális tudás, amellyel mindenkinek rendelkeznie kell, aki elfogadja Isten munkáját, valamint elfogadja Isten ítéletét és fenyítését, először is annak elismerése, hogy az emberek romlottak, megrontotta őket a Sátán, hiányzik belőlük az értelem és az emberi mivolt, nem

rendelkezik az igazsággal, nem ismerik Istent, és olyanok, akik ellenállnak Istennek. Csak az antikrisztusok nem ismerik el soha, hogy túlságosan mélyen romlottak, és hogy a romlott emberek mind a Sátántól valók, és még kevésbé fogják valaha is elismerni, hogy ők maguk ördögök és Sátánok. Különösen olyankor, amikor a legtöbb ember képes elgondolkodni, megismerni önmagát és elfogadni a metszést, az antikrisztusok még azt sem képesek elismerni, hogy van romlott beállítottságuk – ez súlyos probléma. Miért mondom, hogy súlyos? Mivel az antikrisztusok képtelenek elismerni az igazságot, és nem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, ezért nem hajlandók szívük mélyéből elfogadni semmit, ami Isten szavaiban áll. Egyesek azt mondják: „Hogy mondhatod, hogy nem hajlandók elfogadni ezt? Elismerték, hogy ők ördögök és Sátánok, hogy Isten ellenségei.” Ez mióta számít beismerésnek? Még egy nem hívő is mondhatja magáról, hogy nem jó ember, de ez vajon úgy tekintendő, hogy az illető elismeri, hogy van romlott beállítottsága? Nem. A romlott beállítottság igazi elismerése azt jelenti, hogy először is tudod, miféle ember vagy. Azt is jelenti, hogy képes vagy különböző mértékben összekötni magadat az Isten által leírt különféle romlott beállítottságokkal, továbbá elismerni a különböző romlott beállítottságokat, amelyeket különféle állapotaidban feltársz. Vajon ezek nem konkrét megnyilvánulások? (De igen.) Egy antikrisztusban azonban nincsenek meg ezek a dolgok, mert ő nem ismeri el Isten szavait – hanem megveti azokat. Ezért van, hogy csak meghallgatják Isten szavait, amelyek leleplezik az emberiség romlott beállítottságait, és ennyi; soha nem gondolkodnak el magukon, nem elemzik magukat, és nem hasonlítják össze magukat ezekkel a szavakkal a szívük mélyén. Más szóval: nem boncolgatják és nem hasonlítják össze különféle megnyilvánulásait, szándékaikat, gondolataikat és szemszögeiket Isten e szavai szerint; ezeket egyáltalán nem teszik meg. Mit jelent az, hogy nem teszik meg mindezt? Azt jelenti, hogy számukra ezek az Isten által kimondott szavak egyszerűen a dolgok megfogalmazásának egy módja, egy másik szemszög – ezek csupán az ember beállítottságainak, személyiségének, gyakorlatainak és lényegének másfajta leírásai, és semmiképp nem az ember beállítottságainak meghatározására szolgáló mércék. Ez pontos leírása annak, hogy az antikrisztusok nem tekintik az igazságnak Isten szavát. Az antikrisztusok elméjében csak egy közelítőleges megértés van arról, ahogyan Isten leleplezi az emberiség különféle romlott beállítottságait, de a szívük mélyén sohasem fogadják el ezt. Mivel nem fogadják el, ezért amikor történik velük valami, képesek-e Isten szavai segítségével megfékezni a beállítottságukat, megváltoztatni a gyakorlataikat és eloszlatni helytelen nézőpontjaikat? Egyáltalán nem. Az antikrisztusok nem fogadják el az igazságot, vagyis nem ismerik el, hogy van romlott beállítottságuk. Vegyük például az arroganciát. Isten szavai, amelyek leleplezik ezt a beállítottságot, ismertetnek néhány módot, ahogyan ez nyilvánul és feltárul az emberben. Egy olyan ember, aki az igazságra törekszik, és elismeri, hogy Isten szavai az igazság, a saját magatartását és beállítottságát Isten e szavainak fényében teszi mérlegre. Újra meg újra mérlegeli ezeket a dolgokat, majd elismeri: „Arrogáns beállítottságom van. Ezt a beállítottságot tártam fel, amikor így cselekedtem.

Ezek a gondolataim, cselekedeteim és hozzáállásaim arrogánsak. Ezek a módok, ahogyan másokkal bánok, ahogyan a munkámat végzem, és ahogyan megközelítem a kötelességemet, arrogánsak.” Hát nem ez az elismerése annak, hogy Isten szavai az igazság? (De igen.) Ő Isten szavait tekinti mércének, és ezzel hasonlítja össze a saját viselkedését; amikor pedig kapcsolatra bukkan, öntudatlanul is elismeri, hogy romlott beállítottsága van, hogy minden igaz, amit Isten mond, és egyáltalán nem hamis. Egyelőre ne menjünk bele abba, hogy képesek-e az emberek Isten szavai segítségével feloldani romlott beállítottságukat, miután elismerték annak létezését. Először beszéljünk csak arról, hogy elismerik-e az emberek, hogy van romlott beállítottságuk. Ami a beismerést illeti, a legtöbb olyan ember, akiben van észszerűség, lelkiismeret és normális gondolkodás, képes megvilágosodást és megvilágítást nyerni Isten szavából, majd öntudatlanul elfogadni Isten szavait és áment mondani rájuk, elismerni, hogy Isten szavai az igazság, ezáltal pedig azt is elismerni, hogy ő egy romlott emberi lény, és hogy romlott beállítottságai vannak, és eljön leborulni Isten előtt. Mihelyt elismerte, hogy van romlott beállítottsága, helyes és megfelelő hozzáállása lesz Istenhez, az igazsághoz, különösen pedig a metszéshez. Vagyis mivel elismeri, hogy romlott beállítottsága van, ezért amikor megmetszik, képes lesz ösztönösen, tudat alatt szívből alávetni magát ennek a metszésnek, és hajlandó lesz azt elfogadni. Még olyan emberek is vannak, akik vágnak rá, hogy mások metszéssel fékezzék és fegyelmezzék meg őket, és teljesen természetesen pozitív érzések alakulnak ki bennük a metszés iránt; pozitív hozzáállással fordulnak felé. Ezek normális emberek. Csak az antikrisztusok az abnormális emberek; az ilyen emberek nem fogadják el Isten szavait, gyakran megvetően prűszkölnek rájuk, és a szívükben ellenállnak nekik, megítélik és kárhoztatják őket. Ezért ugyanolyan hozzáállással fordulnak afelé, amikor Isten leleplezi és jellemzi az ember romlott beállítottságait. Milyen hozzáállás ez? Vegyük például azt, amikor Isten azt mondja, hogy egyes embereknek arrogáns beállítottságuk van, és annak konkrét megnyilvánulásairól beszél. Amikor egy antikrisztus ezekről a konkrét megnyilvánulásokról hall, nem csupán nem hajlandó ezt elfogadni, hanem odáig is elmegy, hogy megveti az Isten által említett konkrét megnyilvánulásokat. Miért teszi ezt? Mert a Sátán logikáját követi, vagyis a Sátán hozzáállását az igazsághoz és a pozitív dolgokhoz. Ezt mondja: „Te ezt arroganciának nevezed, de vajon a rátermett emberek közül ki ne szeretné a feltűnést? A tehetséges vezetők közül ki ne beszélne tekintélyt parancsoló módon? A státusszal rendelkező emberek közül ki ne keresné egy kicsit a feltűnést? Ezek közül egyik sem nagy dolog. A nem hívő világban ez mind tökéletesen normális, ti meg itt a bolhából elefántot csináltok. Ezenkívül az, ha valaki anélkül cselekszik, hogy megbeszelné másokkal, valóban arroganciának számít-e? Ez tényleg azt jelenti-e, hogy az illető öntörvényű? Irányítsanak a rátermettek, és aki képes kisajátítani a hatalmat, arra lehet mondani, hogy érti a dolgát. Minek kellene mindent megvitatni veletek, hétköznapi emberekkel? Mit tudtok ti? Szóval én nem vagyok arrogáns, csak rátermett, és értem a dolgom. Ezt hívják vezetői képességnek. Ez veleszületett tehetség. Én annyira értek

mindenhez, hogy bármit megtehetek. Bármilyen körülmények közt, bármilyen csoportban vagyok, át tudom venni a vezetést – ilyen egy tehetséges ember! A tehetséges embereket nem lenne szabad eltaposni, sem leleplezni, hanem, bármilyen csoportban is vannak, támogatni és magasztalni kell őket, és fontos szerepeket kell rájuk bízni! Mivel ők ügyes, tehetséges, vezetői képességekkel rendelkező emberek, úgy is kell viselkedniük, mint egy vezetőnek, egy főnöknek. Ha mindezt véka alá rejtik, az talán nem színlelés?” Ezzel a nyakatekert érveléssel és ezekkel az eretnekségekkel ítéli el és kárhoztatja azt, hogy Isten leleplezi az arrogáns beállítottságot, így bármit is mondasz, soha nem fogja elismerni a romlott beállítottságok Isten által leírt és meghatározott különféle megnyilvánulásait. Ezt gondolja: „Amit Isten mondott, az csak a dolgok egyféle megfogalmazása. Meglehetősen pozitív, ortodox és hagyományos, de nem határozható meg az igazságként. Csak bizonyos emberek számára megfelelő. Például vannak nagyon jámbor emberek, akiknek semmihez nincs tehetségük, nem is túl rátermettek és okosak, ráadásul vezetői képességeik sincsenek. Ha ezeknek nincs megfelelő partnerük, akkor másokkal kell konzultálniuk, amikor cselekszenek, és ha nem teszik, nem bírják el a munkájukat – az ilyen emberre illenek Isten szavai.” Az ilyen érvek mind sátáni eretnokségek és téveszmék.

Az antikrisztusok sohasem hiszik, hogy Isten szavai az igazság, ezért valahányszor hallják őket, csak tessék-lássék veszik őket figyelembe; épp olyanok, mint a farizeusok, akik Isten szavai segítségével tartják fenn a látszatot. A szívük mélyén nem fogadják el Isten szavait, és nem teszik életükké és gyakorlásuk céljává. Ezért, amikor egy antikrisztus hibát követ el, és te megmetszed és leleplezed emiatt, nem fogja elismerni, hogy valamit rosszul csinált, és még kevésbé fogja elfogadni, amikor a dologgal kapcsolatban feltárt beállítottsága és lényege miatt metszed meg. Éppúgy, mint ahogy nem hajlandó beismerni, ha valamit rosszul csinált: amikor egy antikrisztus romlott beállítottságot tár fel, mindig lesz valami oka, valami mentsége, valami magyarázata, amivel letagadhatja a romlott beállítottságát. Például, amikor egy bizonyos ügyben arrogáns beállítottságot tár fel, azt mondja, hogy sietett, rosszul válogatta meg a szavait, és egy kicsit felemelte a hangját. Amikor valaki azt mondja, hogy egy másik ügyben csalárd módon, nem pedig nyíltan viselkedett, ő azt feleli, hogy a legtöbb ember gyenge képességű, ezért ha ő elmondaná, hogy mi történik, a többiek nem értenék meg, hanem félreértenék, amit mond, és ezért nem kommunikált nyíltan. Bármilyen romlott beállítottságot is tár fel, mindig talál rá mentséget és magyarázatot. Mindent összevetve, bármilyen romlott beállítottságot is tár fel, bármilyen nyilvánvaló, bármilyen súlyos is az, ő soha nem fogja elismerni, hogy az egy romlott beállítottság. Az antikrisztusok gyakran hazudnak, egyvalamit mondanak az emberek szemébe és másvalamit a hátuk mögött, és senki nem tudja, senki nem képes megállapítani, hogy mikor mondanak igazat, és mikor hazudnak. Azt azonban soha nem fogják beismerni, hogy ők csalárd emberek, nem pedig becsületesek. Épp ellenkezőleg, gyakran igazolják magukat és magyarázkodnak, hogy ők mennyire jámbor emberek, és milyen rendkívül őszinték másokkal, és amikor valaki másnak nehézségei vannak, ők mennyire szeretnének pusztán szívjósból segíteni neki.

Az antikrisztusok nemcsak hogy nem ismerik el, hogy van romlott beállítottságuk, hanem mindig igyekszenek tisztára mosni magukat, dicsekszenek, hogy ők mennyire jó és kedves emberek. Nemcsak hogy nem ismerik el, hogy van romlott beállítottságuk, hanem egyúttal azzal is dicsekszenek, hogy mennyire jól tudnak emberekkel dolgozni, mennyire jól megy nekik az emberek támogatásának megszerzése és az emberek szívének megnyerése. Azzal dicsekszenek, hogy mennyire rátermettek és milyen jó stratégiák, amikor emberek között kell cselekedni és beszélni, hogy senki nem tud fölérni hozzájuk és felülmúlni őket, hogy az ő munkájukhoz senki nem ért náluk jobban. Amikor egy antikrisztus fizet egy kevés árat, tud fennkölt doktrínákról és elméletekről prédikálni, és egy rövid ideig csinál valamit, ami félrevezet másokat, és ami miatt a legtöbb ember nagyra tartja őt, akkor máris azt gondolja, hogy sikeresen elrejtette romlott beállítottságát, és sikerült rávennie az embereket, hogy szemet hunyjanak romlott beállítottsága fölött. Tehát az antikrisztusok e megnyilvánulásai alapján, és a romlott beállítottságukkal szemben táplált ilyesfajta megértés és hozzáállás alapján, az első reakciónk az lesz, amikor megmetszik őket, hogy szembeszegülnek vele és ellenállnak neki, és mindent megtesznek, hogy tisztára mossák a nevüket. Annak tetejébe, hogy nem hajlandók elismerni a gyülekezet munkájának okozott veszteségeket, még azt a romlott beállítottságot sem hajlandók elismerni, amelyet ebben az ügyben felfedtek, sem a hibát, amelyet romlott beállítottságuktól hajtva elkövettek. Az antikrisztusoknak ezt a megnyilvánulását és lényegét tekintetbe véve vajon lehetséges számukra a beállítottság változásának elérése? (Nem.)

Találkoztam olyan antikrisztusokkal, akik hibákat követnek el a munkájuk során, akik lusták, nem végzik a munkájukat, és konkrét feladatokat hanyagolnak el, miközben továbbra is ugráltatnak másokat, felelőtlenül visszaéléseket követnek el, és a saját fejük után mennek. Amikor az ilyen antikrisztusokat megmetszik mindezért, látszatra nagyon együttműködőnek tűnnek, a színfalak mögött azonban egyáltalán nem tanúsítanak megbánást. Megtérletlen hozzáállásukból ítélve távolról sem fogadták el a metszést. A metszés el nem fogadásából ítélve soha nem vizsgálták meg, hogy a romlott beállítottság milyen feltárásaival rendelkeznek. Ehelyett, miután megmetszik őket, továbbra is azt teszik, ami jólesik nekik: a saját fejük után mennek, alattomos manipulációt alkalmaznak, rászedik a feletteseiket és beosztottaikat, a saját önálló királyságukat építik, és tobzódnak a különleges előjogokban, a legcsekélyebb változás nélkül. Miért nem változnak kicsit sem? Pontosan azért, mert az antikrisztusok távolról sem ismerik el, hogy van romlott beállítottságuk, és az igazságot sem fogadják el; ezért lecsapnak a lehetőségre, hogy nagy hatalomhoz jussanak, aztán mindent kihozzanak ebből a hatalomból, és kihasználják ezt az időt, hogy azt tegyék, amit csak akarnak, hogy minden tőlük telhető rosszat megtegyenek, megzavarják Isten házában munkáját, és aláássák Isten házában normális rendjét. Miközben mindenféle anyagi javakban részesülnek Isten házában jóvoltából, ők maguk egyáltalán semmi jót nem tesznek. Azt leszámítva, hogy végeznek némi látszatomunkát, suttymban mit csinálnak? Összejöveteleket hívnak

össze, szavakat és doktrínákat hirdetnek, sőt, akár oda nem tartozó ügyekbe is beleártják magukat – ezen kívül csak ugráltatnak másokat. Nem végeznek el semmit a Fennvaló által számukra kijelölt konkrét munkából, és nem jelennek meg személyesen, hogy részletes eligazítást, felügyeletet vagy útmutatást nyújtsanak. Egyszerűen csak felülről utasítgatják az embereket, néha-néha pedig, ha már tényleg nincs más választásuk, megjelennek a munka helyszínén, hogy elintézzenek néhány dolgot, és kiozzsanak néhány utasítást. Ez csak a lelkesedés ideiglenes fitogtatása, és nem sokkal ezután nyomuk is vész. Amikor előléptetnek vagy kijelölnek valakit egy pozícióra, senki nem mondhatja, hogy az illető nem jó, és nem fogalmazhat meg ellenvéleményt, az antikrisztusok pedig sohasem fogják ellenőrizni vagy felügyelni az illető munkáját. Bármilyen rossz dolgokat tesz is az általuk előléptetett vagy kijelölt személy, ők senki másnak nem engedik meg, hogy leleplezze az illetőt, senki nem bocsáthatja el, és senki nem tehet róla bejelentést. Aki mégiscsak jelenti az illetőt, az attól kezdve az antikrisztus ellensége lesz. Bármekkora veszteségeket is okoz az általuk használt személy a gyülekezet munkájának, és bármekkora zavarokat is okoz benne, az antikrisztusok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megvédjék az illetőt, és ha ez nem sikerül, akkor gyorsan elhatárolódnak tőle, és hamar elhárítják magukról a felelősséget. Bármit is tesznek az antikrisztusok, akár az emberek szeme előtt, akár a hátuk mögött, teljesen hiányzik belőlük az istenfélő szív. Ők álhívők, démonok, eleven Sátánok, és ennek ellenére szégyentelenül pozíciót akarnak betölteni, és élvezni a státusz előnyeit; paraziták ők, akik Isten házában élőködnek. Még olyanok is akadnak, akik, miután megmetszették őket, és látják, hogy nem tarthatják meg a státuszukat, elbátortalanodnak, csalódottak és levertek lesznek. Miért érzik magukat levertek? Miért bátortalanodnak el? Azért, mert nem tarthatják meg a státuszukat, a lehetőségüket, hogy különleges előjogokat élvezzenek, odalett a különleges bánásmód, amelyben részesültek, többé senki nem tartja nagyra őket, és a hatalommal való játszadozásuk napjai véget értek. Mostantól mindent maguknak kell csinálniuk – nem lesz többé lehetőségük arra, hogy csak álldogáljanak, és parancsokat osztogassanak. Nem azért feldúltak és mardossa őket az önvád, mert romlott beállítottságuk kedvezőtlen következményeket vont maga után; hanem azért feldúltak, azért potyognak a könnyeik, és azért érzik úgy, hogy elvesztettek valamit, mert nem élvezhetik többé a státusz előnyeit. Még olyanok is akadnak, akik, miután elbocsátották őket, szégyentelenül újra meg újra még egy esélyt követelnek. Mondjátok meg Nekem, lehet-e az ilyen embereknek még egy esélyt adni? Vajon mit akarnak kezdeni azzal az eséllyel? A gyülekezetből élni, potyázni, felelőtlenül cselekedni. Ha adnának nekik még egy esélyt, vajon megismernék-e saját romlott beállítottságukat? Képesek lennének-e megismerni önmagukat? (Nem.) Ha kaphatnának még egy esélyt, nyernének-e egy kis szégyenérzetet? Megváltozna-e a jellemük? Ha lenne még egy esélyük, elkezdenék-e az igazságalapelvek szerint csinálni a dolgokat, és nem próbálnák-e többé a saját önálló királyságukat építeni? (Nem.) Ezek közül semmit nem tennének – hát nem végük van? Ha megmetszenének benneteket, és olyan súlyos

ügyről lenne szó, hogy a Fennvalónak nem lenne más választása, mint elbocsátani benneteket, mit gondolnátok? (Azt, hogy engem valóban el kell bocsátani, mert olyan elvetemült a természetem, annyi tettemmel megsértettem az alapelveket és ellenálltam Istennek, annyi gonoszságot követtem el, és annyi veszteséget okoztam a gyülekezet munkájának. Engem el kell bocsátani.) Egy olyan ember, akiben van józan ész, először is elgondolkozna önmagán: „Mit tettem valójában ez idő alatt? Miért metszettek meg? Vajon az, hogy megmetszettek ezek miatt a dolgok miatt, és amit az az ember mondott, miközben megmetszett, valóban úgy van? Hogyan fogadjam el mindezt? Hogyan közelítsem meg ezt a metszést?” Ezután megvizsgálná, hogy mit tett valójában, hogy a cselekedeteit torzította-e emberi akarat, volt-e bennük lelkiismeret és észszerűség, hogy amit tett, igazodott-e az igazságalapelvekhez, a tetteiből mennyi igazodott Isten követelményeihez, és mennyit tett a saját akarata szerint. Egy józan ésszel rendelkező ember ezeket a szempontokat vizsgálná meg, nem pedig azon aggodalmaskodna, hogy elveszítette-e a státuszát, méltányosan bánt-e vele Isten háza, mit fognak gondolni róla az emberek, ha nem lesz státusza, illetve hogy milyen kilátásai és milyen rendeltetési helye lesz. Egy józan ésszel rendelkező ember nem aggodalmaskodna ilyesmi miatt.

Mennyire szégyentelenek egyes antikrisztusok? Ha ezeknek az antikrisztusoknak az elbocsátása után a testvérek többé nem olyan alázatosak velük szemben, ha többé nem olyan kedvesek és barátságosak, hanem ridegek és semmibe veszik őket, ezek az antikrisztusok nem tűrik ezt. Miért olyan kényesek ezekre a dolgokra, miközben a saját romlott beállítottságukkal kapcsolatban nem ilyen érzékenyek? Vajon ez a természetük része? Van bennük méltóság? Van bennük szégyenérzet? (Nincs.) Az emberi mivolt két legbecsesebb vonása a szégyenérzet és az egyenesség. Egy antikrisztusban nyoma sincs egyiknek sem. Az antikrisztusok szégyentelenek, és bármennyi romlott beállítottságot is tárnak fel, bármennyi gonoszságot is követnek el, egyáltalán semmit sem éreznek, nincs bennük büntudat, de azért szeretnének jó sokáig maradni Isten házában és élősködni rajta. Miután megmetszették és leleplezték őket, miután elbocsátották őket, és nincs többé státuszuk, még mindig azt akarják, hogy a testvérek alázatos, udvarias tisztelettel forduljanak feléjük. Hát nem észszerűtlen ez? Az antikrisztusoknak ez a megnyilvánulása visszataszítóan hangzik számotokra? (Igen.) Mindenkit a veszteség érzése tölt el, amikor megmetszik, főleg, ha el is bocsátják, és elveszíti a státuszát. Érzi, hogy kínos helyzetbe került, megszállott mások előtt, és túlságosan zavarban van ahhoz, hogy mások szemébe nézzen. Viszont egy olyan ember, aki ismeri a szégyent, nem fog nyakatekert érveket ontani magából. Mit jelent az, hogy nem ont magából nyakatekert érveket? Azt jelenti, hogy képes mindent helyesen kezelni anélkül, hogy nyakatekert módon gondolkodna és beszélne dolgokról. Ehelyett becsületesen elismeri mindazt, amit rosszul csinált, és tisztességesen, észszerűen kezeli a dolgot. Mit jelent az, hogy tisztességesen és észszerűen? Azt jelenti, hogy mivel valamiért megmetszettek téged, bizonyára probléma van azzal, amit tettél – most ne foglalkozzunk azzal, hogy milyen romlott beállítottságod van, mondjuk

csak azt, hogy ha ebben az ügyben elrontottál valamit, akkor bizonyára felelősség terhel téged ezért; és mivel felelősség terhel, vállalnod kell azt, és el kell ismerned, hogy te voltál. Miután ezt elismerted, meg kell vizsgálnod magadat, és fel kell tenned a kérdést: „Milyen romlott beállítottságot tártam fel ebben? Ha nem romlott beállítottság vezérelt, akkor az emberi akarat torzította el a cselekedeteimet? Az ostobaság okozta mindezt? Van ennek bármi köze a törekvésemhez, az úthoz, amelyen járok?” Ha valaki képes ilyen módon önvizsgálatot tartani, arra mondjuk, hogy van benne észszerűség, ismeri a szégyent, tisztességes, objektív, tényszerű módon szemléli a dolgokat. Pontosan ez hiányzik az antikrisztusokból. Nekik, amikor megmetszik őket, ez az első gondolatuk: „Hogy metszhettél meg ilyen könnyörtelenül egy olyan méltóságteljes vezetőt, mint én, ennyi ember előtt, miközben még a szégyenletes titkomat is leleplezted? Hol a vezetői presztízsem? Vajon nem semmisítetted meg, amikor megmetszettél? Ki fog ezek után hallgatni rám? Ha senki nem hallgat rám, hogyan lehet státuszom vezetőként? Akkor nem csak névleges vezető leszek? Hogy fogom akkor élvezni a státusz előnyeit? Többé nem élvezhetem majd a testvérek által felajánlott dolgokat!” Helyes ez az elgondolás? Összhangban van az igazsággal? Igazolható? (Nem.) Ez az, amikor valaki híján van a józan észnek, és ontja magából a nyakatekert érveket. Mit értesz presztízsz alatt? Mi egy vezető? Csak nem vagy mentes a romlottságtól? Mit értesz az alatt, hogy „leleplezik a szégyenletes titkodat”? Mi a te szégyenletes titkod? A romlott beállítottságod. A romlott beállítottságod ugyanolyan, mint bárki másé – ez a te szégyenletes titkod. Semmiben nem vagy más, nem vagy felsőbbrendű másokhoz képest. Isten háza csak meglátta, hogy van némi képességed, és el tudsz végezni egy kis munkát, ezért léptetett elő és művelt ki téged, és adott neked különleges terhet, hogy egy kicsivel többet vállalj. Ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy mihelyt státuszhoz jutsz, többé nincs romlott beállítottságod. Az antikrisztusok mégis belekapaszkodnak ebbe, és ezt mondják: „Most, hogy van státuszom, nem lenne szabad megmetszened, főleg nem ennyi ember előtt, mert így nagyon sokan megtudhatják, mi a helyzet velem valójában.” Nem nyakatekert érvelés ez? Hol alkalmazható ez a megközelítés? Odakinn a társadalomban, amikor támogatasz valakit, hízelegned kell neki, mintha tökéletes lenne, és a tökéletesség képét kell megalkotnod róla, a legcsekélyebb hiba nélkül. Nem megtévesztő ez? Tenne ilyesmit Isten háza? (Nem.) Ezt a Sátán teszi, és ezt követelik meg az antikrisztusok. A Sátánból hiányzik az észszerűség, és az antikrisztusok ebben a tekintetben hasonlóképpen híján vannak a józan észnek. És ez nem elég, hanem még nyakatekert érvekkel is előhozakodnak, és túlzott követeléseket támasztanak. Hogy a státuszukat megvédjék, arra kéri a Fennvalót, hogy ügyeljen arra, hogyan metszik meg őket, milyen alkalommal teszik, és milyen hangnemet használnak velük szemben. Szükséges ez? Te is romlott emberi lény vagy, és olyasmire metszenek meg, ami valóságos és igaz – mi szükség arra, hogy egy bizonyos módon tegyék? Ha támogatnának, az nem okozna kárt a testvéreknek? Gonosz ember létedre valóban támogatni kell, védelmezni a státuszodat, hogy aztán felelőtlenül visszaéléseket követhess el a beosztottaid körében, és a saját

önálló királyságodat építsd? Méltányos lenne ez a testvérekkel szemben? Ezt jelenti felelősséget mutatni irántuk? Így nem lehet irántuk felelősséget mutatni. Tehát ha egy antikrisztus így viselkedik, így gondolkodik, és ilyen követelésekkel áll elő, az pusztán annyit jelent, hogy nyakatekert érveket ont magából, és szándékosan bajt kever, mert nincs benne semmi szégyenérzet. Amikor megmetszik azért, mert valamit rosszul csinált, az antikrisztus nem ismeri el, hogy romlott beállítottsága van, és nem is vizsgálja meg, hogy milyen romlott beállítottság eredményezte, hogy ezt tegyék. Miután egy csomó nyakatekert érvet felsorolt, nemcsak hogy nem hajlandó megvizsgálni magát, de még ellenintézkedéseken is töri a fejét. „Ki jelentette ezt be? Ki szivárogtatta ezt ki a fennvalónak? Ki jelentette a vezetőknek, hogy én ezt tettem? Ki kell derítenem, ki volt az, és móresre kell tanítanom. Le kell őt teremtenem az összejöveteleken, és meg kell mutatnom neki, milyen félelmetes vagyok.” Amikor megmetszik őt, az antikrisztus minden tőle telhetőt megtesz, hogy megvédje magát és kiutat találjon, és így gondolkodik: „Ezúttal óvatlan voltam, és hagytam, hogy a titok kiderüljön. Ezért legközelebb mindent meg kell tennem, hogy ez ne történhessen meg újra, és más megközelítéssel kell próbálkoznom, hogy megvezessem a fennvalót és az alám rendelt testvéreket, hogy egyikük se jöjjön rá. Amikor valamit jól csinálok, gyorsan elő kell lépnem és be kell zsebelnem az elismerést, amikor azonban hibázom, hamar valaki másra kell hárítanom a felelősséget.” Hát nem szégyentelen dolog ez? Rendkívül szégyentelen! Amikor egy normális embert megmetszenek, ő a szíve mélyén beismeri önmaga előtt: „Rossz vagyok – romlott beállítottságom van. Nincs erről mit beszélni. El kell gondolkodnom magamon.” Csendben elhatározza, hogy ha újra hasonló helyzetbe kerül, aszerint fog cselekedni, amit Isten megkövetel. Akár képes ezt elérni, akár nem, mindenesetre, amikor megmetszik, ő ezt racionális módon elfogadja a szívében, a racionalitása azt súgja neki, hogy valamit tényleg elrontott, és mivel romlott beállítottsága van, el kell ezt ismernie. Ő szívében ellenállás nélkül aláveti magát, és még ha egy kicsit sértve is érzi magát, az uralkodó hozzáállását pozitivitás jellemzi. Képes elgondolkodni magán, lelkipurdalást érezni és elhatározni, hogy a jövőben arra törekszik majd, hogy ebben az ügyben többé ne kövesse el ugyanezt a hibát. Egy antikrisztus azonban nemcsak hogy lelkipurdalást nem érez, de még ellenállást is tanúsít a szívében, és nemcsak hogy képtelen elengedni a gonoszságot, amit művel, hanem újabb, előre vezető utat keres, hogy továbbra is felelőtlenül követhessen el visszaéléseket, és folytathassa gonosz viselkedését. Amikor megmetszik, nem vizsgálja meg saját romlott beállítottságát, rossz tettei forrását, a szándékait, sem a különféle állapotokat és nézőpontokat, amelyek feltámadtak benne, amikor romlott beállítottsága feltárult. Sohasem vizsgálja meg ezeket a dolgokat, nem elmélkedik rajtuk, és nem is fogadja el, ha valaki más javaslatokat tesz vagy tanácsot ad ezekkel kapcsolatban, vagy leleplezi őket. Ehelyett inkább fokozott igyekezettel kutat különféle módok, eszközök és taktikák után, hogy rászedje a felettéseit és a beosztottait, hogy megvédhesse a státuszát. Fokozza erőfeszítéseit, hogy zavarokat okozzon Isten házában, és arra használja a státuszát, hogy gonoszat tegyen. Ezek valóban reménytelenek!

Amikor az antikrisztusok elvállalják a munka bármely részét, felületesek, szemet hunynak a gonosz emberek és azok fölött, akik zavarják Isten házában munkáját, sőt, az is előfordul, hogy falaznak nekik, kedveznek nekik és oltalmaznak őket. Miután egy antikrisztust elbocsátanak, vajon megváltozik, amikor másik kötelességet végez? (Nem.) Miért van ez? (Mert a természetlénnyel probléma van.) Miután ilyen súlyos hibát követett el, továbbra sem tér meg, és még mindig elképzeléseket és sérelmeket rejteget a szívében. Akkor vajon lehetséges számára, hogy őszinte legyen bármilyen kötelességben, amit végez? Még mielőtt bármilyen elképzelése vagy sérelme lenne, már felelőtlenül visszaéléseket követ el kötelességvégeztése során. Lehetséges hát, hogy őszinte legyen kötelességvégeztése során, amikor ilyesmiket rejteget magában? (Nem.) Őszinteség nélkül pedig felületes lesz-e? Felelőtlenül visszaéléseket fog-e elkövetni? (Igen.) Egyesek közületek talán nincsenek meggyőzve, úgyhogy nézzétek meg jól magatoknak, és eljön majd a nap, amikor te is meggyőződsz erről. Egy antikrisztus soha nem tud megváltozni, és bárhová is kerül, soha nem lesz jó. Egy olyan ember, aki az igazságra törekszik, keresztülmegy bizonyos változásokon, miután megmetszették, amiért romlott beállítottságot tárt fel. Az állapota egyre jobb lesz, a hozzáállása egyre kezdeményezőbb lesz, a nézőpontja egyre pozitívabb lesz, törekvéseinek céljai és iránya egyre helyesebbek lesznek, egyre inkább kialakul benne az istenfélő szív, emberi mivolta pedig egyre inkább tiszteletre méltónak tűnik. Ezzel szemben egy antikrisztust minél jobban megmetszenek, annál inkább nő a bensőjében a neheztelés, annál inkább elzárkózik, annál inkább sértve érzi magát a szívében, és annál nagyobbra nőnek az elképzelései, a gyűlölete és a panaszai Istennel szemben. Amikor még nem metszették meg, a hús-vér teste képes egy icipici árat fizetni, amikor azonban erősen megmetszik, a legcsekélyebb őszinteség sincs benne. Az ilyen ember valóban elveszett! Figyeljétek csak meg ezt magatok: az ilyen ember mindig prédikál, hogy másokat támogasson, de ő maga egyáltalán nem gyakorol, és nincs semmiféle belépése – ez az egyik jellemzőjük. Egy másik jellemzőjük, hogy bármilyen munkát is végeznek, mielőtt státuszra tesznek szert, lehet, hogy előlépnek és mutatnak egy kis lelkesedést, de mindig felületesek a munkájuk során, és felelőtlenül visszaéléseket követnek el. Amikor elveszítik a státuszukat, kimutatják a foguk fehérjét, reménytelennek bélyegzik a helyzetüket, sőt, vakmerően és felelőtlenül cselekszenek, mint valami törvényt nem ismerő vadember, teljesen híján az istenfélő szívnek. Az egész emberiség közül ez a fajta ember a klasszikus antikrisztus. Nagyon világosan és logikusan képes más emberek állapotát boncolgatni, könnyen érthető módon, úgyhogy utána úgy érzed, bizonyára önmagát is ugyanígy érti. Amikor azonban valami hibát követ el, amikor romlott beállítottságot tár fel, te pedig megpróbálsz leleplezni és boncolgatni őt, nézd csak, milyen a hozzáállása. Egyáltalán nem lesz hajlandó elfogadni, hanem mindenféle módot talál, hogy megcáfolja ezt és megvédje magát, ahelyett hogy elismerné. Őt senki sem érintheti meg, és aki az elevenére tapint, vagy leleplezi egy problémáját, az bajba kerül, és ő attól kezdve ellenségként kezeli.

Amikor egy antikrisztusnak státusza van, akkor képes nehézséget eltérni és némi árat fizetni, hogy megvédje azt. Arra is képes, hogy jóságos arcot öltön, mint aki könnyörülettel fordul mindenki felé a nap alatt, meg akar menteni mindenkit – képmutató arcot. Abban a pillanatban azonban, amikor elveszíti a státuszát, minden jóindulata köddé válik, de továbbra is ragaszkodni akar a múltban élvezett támogatáshoz, megbecsüléshez és különleges figyelemhez, és továbbra is élvezni akarja azt. Egyszerűen rendkívül szégyentelen! Bármilyen csoport tagja is az antikrisztus, senkinek nem nyújtja a legcsekélyebb segítséget vagy építő támogatást sem, ő mégis élvezni akarja mindenki más támogatását és megbecsülését. Bárki más ismeri is be, hogy romlott beállítottsága van, egy antikrisztus soha nem fog felszólalni és kijelenteni, hogy neki is van, és arról sem fog beszélni, hogy a múltban milyen romlott beállítottságot tárt fel. Ő sohasem boncolgatja magát, amikor pedig sarokba szorították, csak valami ilyesmit mond: „Igen, démon vagyok, Sátán vagyok” – és ezzel kész is. Csak egy-két ilyen fellengzős, üres szólamot hangoztat. Ha megkérdezed tőle: „Konkrétan milyen megnyilvánulásai és feltárulásai vannak annak, hogy démon és Sátán vagy? Milyen indítékok és szándékok vezetnek, amikor cselekszel?” – erre nem felel semmit. Hát nem egy Sátán? Amióta hatalomra került, a nagy vörös sárkány számtalan gonoszságot vitt véghez, és uralma alatt végig folyamatosan beismerte és helyesbítette a hibáit, miközben egyre ádázabban gyötörte a saját népét. Amikor látod, hogy beismeri a hibáit, talán azt gondolod, hogy meg fog térni, és új fejezetet nyit, hogy megvan benne a bűnvallás hozzáállása, és hogy valószínűleg nem fog ilyen hibákat elkövetni többé. De abból ítélve, ami ezután történik, és abból, hogy miként alakulnak a dolgok, a nagy vörös sárkány pusztán azért ismeri be a hibáit, hogy megvédje az imázsát és státuszát, kikövezve magának az utat ahhoz, hogy továbbra is megtartsa a hatalmát, és még szörnyűbb dolgokat tegyen a népe gyötülésére. Az antikrisztusok ugyanilyenek – ugyanaz a természetlénységük, mint az ördögöknek, a Sátánnak és a nagy vörös sárkánynak. Remekül álcázzák magukat, és megrögzött hazudozók; szégyent nem ismernek, idegenkednek az igazságtól és a pozitív dolgoktól, és távolról sem fogadják el az igazságot. Ráadásul csupa szépen hangzó dolgot mondanak, miközben mindenféle rosszat tesznek. A testvérek környezetében az antikrisztusok gyakran jó dolgokat mondanak, és olyasmiket tesznek, amik első pillantásra helyesnek tűnnek; amikor azonban arra kérik őket, hogy szigorúan Isten szavaival és az igazságalapelvekkel összhangban gyakoroljanak, és tartsák be Isten házának munkarendjét, akkor semmi ilyesmit nem tesznek, hanem nyomtalanul eltűnnek. Ha felügyelet vagy számonkérés nélkül hagyod őket, akkor felelőtlenül visszaéléseket követnek el, és a saját önálló királyságukat építik. Hogy elérjék céljukat, a hatalom megkaparintását, bármilyen nehézséget eltérnek, és bármilyen árat megfizetnek. Ebből láthatjuk, hogy az antikrisztusok egy másfajta természetlénységgel rendelkeznek, ami abban áll, hogy önzők és megvetésre méltók. Azt leszámítva, hogy fizetnek némi árat, amikor a saját érdekükben tesznek valamit, ha arra kérik őket, hogy a testvérekért, Isten házáért mondjanak vagy tegyenek valamit, ellenszolgáltatás nélkül, vajon ugyanilyen

jószívűek lesznek-e? Felvállalják-e ezt a terhet? (Nem.) Amikor tehát olyasmikről van szó, amiknek a betartására a Fennvaló kérte őket, amikor ennek a munkának az ellenőrzéséről van szó, ebből semmit nem fognak betartani. Miért van ez? Mert ez azt kívánná tőlük, hogy fáradozzanak és szenvedjenek; árat kellene fizetniük, és bizonyára nem számíthatnának arra, hogy sok hasznat húznak majd belőle. Úgyhogy egyszerűen nem teszik meg. Ha az emberek többségének hasznára válna, ha a legtöbb ember számára előnyös lenne, hajlandó volna egy antikrisztus árat fizetni érte? Nem volna hajlandó. Ha ez olyasmi lenne, amiért a legtöbb ember nagyra tartaná őt, emlékezne rá, imádná és dicsérné őt érte, és ha nemzedékeken át emlékeznének rá ezért a jó cselekedetért, vajon hogyan cselekedne? Azonnal akcióba lendülne, nagyobb örömmel, mint bárki más. Szégyentelen, nem igaz? A Sátán, az ördög valóban szégyentelen. Számtalan gonoszságot követett el, de ettől még azt akarja, hogy mindenki legyen mélységesen hálás neki, hogy az emberek a nyomában járjanak és hízelegjenek neki. Rengeteget gyötri az embereket, mégis azt akarja, hogy dicsérjék őt. Az antikrisztusok ugyanilyenek. Akárhány prédikációt is hallott egy antikrisztus, akárhány doktrínát is ért, ha arra kéred őt, hogy felületesség nélkül végezzen el egy munkát vagy kötelességet, képtelen rá. Ha arra kéred őt, hogy tartózkodjon a saját önálló királysága építésétől vagy a visszaélések felelőtlen elkövetésétől, nem tudja megtenni. Ha arra kéred őt, hogy tartózkodjon a státusz előnyeinek élvezetétől, attól, hogy átadja magát a kényelemnek, a státuszban és a különleges előjogokban való tobzódástól, nem tudja megtenni. Ha arra kéred, hogy ne gyötörjön másokat, vagy ne hazudjon, képtelen rá. Ha arra kéred, hogy ne tékozzon a felajánlásokat, hanem védje Isten házának érdekeit, nem tudja megtenni. Ha arra kéred, hogy ne saját maga mellett tegyen bizonyosságot, sohasem lesz képes rá; ha arra kéred, hogy fizessen egy kis árat Isten választott népéért, ellenszolgáltatás nélkül, vagy végezzen egy kis munkát az ismeretlenség homályában, nem lesz képes megtenni. Akkor mit képes megtenni? Képes felelőtlenül visszaéléseket elkövetni, a saját önálló királyságát építeni, önmaga mellett bizonyosságot tenni, felajánlásokat eltékozzani, a gyülekezetből élni, másokat gyötörni, jelszavakat skandálni, doktrínákat ontani magából, eretnekségeket és téveszméket terjeszteni az emberek félrevezetésére, és így tovább – ez mind nem fáradság számára. Van ilyen ember a környezetetekben? Abban a pillanatban, amikor hatalom kerül a kezébe, még ha csak egy egészen kicsi hatalom is, máris meg akarja kaparintani Isten háza kincsesládájának kulcsát; bármit is vásárol, magas minőségű, drága és márkás dolgokhoz akar jutni; ezt senki mással nem beszéli meg, és nem hallgatja meg senki más hozzáfűznivalóját. Mihelyt kap egy cseppnyi hatalmat, már tobzódik is benne. Mihelyt egy kis hatalom kerül a kezébe, klikkeket akar alakítani, a saját feje után akar menni, és nem hajlandó hallgatni a Fennvalóra vagy bárki másra. Mihelyt egy kis hatalom kerül a kezébe, úgy érzi, istenné vált, bizonyosságot akar tenni maga mellett, hogy mások támogassák őt, és frakciót, saját bandát akar alakítani. Mihelyt egy kis hatalom kerül a kezébe, a markában akarja tartani a testvéreket, szigorú ellenőrzés alatt. Ha Isten házának munkája megköveteli, hogy

valakit áthelyezzenek tőle máshová, az bizony nem lesz egyszerű. Neki ezt jóvá kell hagynia, és valakinek meg kell ezt vitatnia vele, ő pedig nem fogad el attól az embertől olyan hozzáállást, ami neki nem tetszik. Azt akarja, hogy az egész világ megtudja, hogy ő nagy hatalmú és befolyásos ember, és mindenkinek tisztelettel és alázattal kell fordulnia felé. Ez általánosan elismert tény. Egy antikrisztus soha nem fogja elismerni, hogy romlott beállítottsága van. Figyeljétek meg ezt magatok – nézzétek meg, hogy akik nem ismerik el, hogy romlott beállítottságuk van, képesek-e megtérni, miután valami rosszat tettek, és romlott beállítottságot tártak fel; hogy milyen irányban fejlődnek, és milyen útra lépnek a végén; hogy miként viselkednek, mialatt a kötelességüket végzik és másokkal érintkeznek; hogy miként cselekszenek a státusszal kapcsolatban, és melyek az útjaik és módszereik a dolgok végzésére. Képesek lesztek ezt tisztán látni? Ha képesek vagytok következtetéseket levonni ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, akkor van bennetek némi tisztánlátás.

C. Nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság és a mérce, amelyhez mindent mérni kell

Van egy harmadik oka annak, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elfogadni a metszést, és nem tanúsítanak bűnbánó hozzáállást sem, amikor valami rosszat követnek el: ez pedig az, hogy nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság és a mérce, amelyhez mindent mérni kell. Az előző két okról viszonylag részletesen beszéltem; ez a szó szerinti jelentését tekintve egy kicsit más, mint az első kettő, de lényegében azok is kapcsolódnak ehhez, miszerint az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság, ezért rövidre foghatjuk a beszélgetésünket. Amikor egy antikrisztust megmetszenek, és te beszélgetsz vele az igazságról, beszélsz neki az igazságalapelvekről és a dolgok végzésének alapelveiről, vajon képes lesz ezt elfogadni, miután meghallgatta? (Nem.) Bármikor is hallja az antikrisztus az igazságot, mindig ugyanazzal a hozzáállással fordul felé: az elítélés és az ellenállás hozzáállásával. Mik azok az igazságalapelvek? Ezek a mércék annak méréséhez, hogy miként kell csinálni valamit. Amennyiben az ember Isten szavai igazságával teljes összhangban teszi, amit tesz, akkor az alapelvek szerint teszi azt. Ezt jelenti az alapelveknek megfelelően végezni a dolgokat. Ha a közlésed összhangban van az igazságalapelvekkel, egy antikrisztus egyáltalán nem fogja elfogadni; minél pozitívabb, gyakorlatiasabb, méltányosabb, helyesebb és tényszerűbb a közlésed, annál elfogadhatatlanabb lesz egy antikrisztus számára. Nyakatekert érvekkel fog válaszolni, nem lesz hajlandó elfogadni az igazságot, sem a tényeket. Ha arról beszélsz vele, hogyan kell cselekednie, hogy eleget tegyen a felelősségeinek ez ügyben, ő majd elmondja neked, hogyan szenvedett és hogyan fizetett árat; ha arról beszélsz vele, hogyan kell az igazságalapelveknek megfelelően cselekedni, ő majd elmondja neked, mennyi utat végigjárt, mennyit szenvedett, és mennyit beszélt. Ha arról beszélsz vele, hogyan kell becsületes embernek lenni, hogyan kell becsületes és őszinte szívvel cselekedni és kötelességet

végezni, őt nem fogja érdekelni, és semmibe vesz téged. Amikor cselekszik, ő kizárólag a taktikára, a cselszövésre és a trükközésre összpontosít. Mindent összevetve egy antikrisztusnak megvannak a saját egyedi alapelvei a cselekedeteihez, és bármennyire is helytelenek, alantasak, nevetségesek és abszurdak ezek mások vagy Isten szemében, ő sohasem unja meg, hogy ezekhez a módszerekhez és alapelvekhez ragaszkodjon. Nem fogadja el Isten szavait igazságalapelvekként, és nem adja fel a saját alapelveit, így aztán akár megmetszed, akár leleplezed, akár elbocsátod őt, az ő mércéi, perspektívái és kilátásai a dolgok mérésével kapcsolatban soha nem fognak megváltozni. Egyes ilyen mércék az emberi tudományokból származnak, mások ismeretekből vagy a hagyományos kultúrából, megint mások e világ gonosz irányzataiból, de bármilyen helytelenek is ezek a dolgok, az antikrisztus nem képes elengedni őket. Bármilyen gonosz irányzatok, bármilyen mondások és perspektívák népszerűek a társadalomban, azokat ő elfogadja, de Isten szavai vagy az igazság az ő számára soha nem mérce minden dolog és esemény méréséhez, minden méréséhez. Miközben Istent követi és Isten házában élősködik, megtagadja és elítéli az igazságot. Miközben megtagadja és elítéli az igazságot, féltő tisztelettel néz fel mindenféle, a világból való eretnekségre és téveszmére. Egyedül Isten szavait, az igazságot képtelen elfogadni. Az antikrisztusoknak ebből a lényegéből ítélve, jóllehet eljárnak az összejövetelekre, olvassák Isten szavait, és kötelességet is végeznek a hitük keretében, egyvalami biztos – a beállítottságuk soha nem fog megváltozni, sem a perspektíváik, amelyek a világból és a gonosz irányzatokból származnak. Ha megkérsz egy antikrisztust, hogy beszéljen az életbe való belépésről vagy a beállítottság változásáról, azt kérdezed majd magadtól, miért hangzanak a szavai olyan furcsán, émelyítően és esetlenül. Úgy hangzanak, mint egy kívülálló szavai, ő pedig egyszerűen csak egy zavarodott ember, akiből hiányzik a lelki megértés, de megjátssza, hogy ő lelki ember, és birtokában van az életnek. Valóban rendkívül visszataszító! Birtokában lehet az életnek valaki, aki soha nem ismerte el Isten szavait igazságként, és nem fogadta el Isten szavait életként? Ez ugye csak vicc? Nézzetek körül a környezetetekben, hátha láttok valakit, aki ilyeneket szokott mondani: „Ez meg ez a híres ember ezt mondta; ebben és ebben a könyvben ez áll; ebben és ebben a tévésorozatban ezt mondták; ez meg ez a mestermű így szól”, vagy: „A mi hagyományos kultúránk ez; az én hazámban ezt szoktuk mondani; a mi családjunkban van egy ilyen szabály” – és a többi, és a többi. Nézzétek meg, kinek van tele a padlása ilyen mondásokkal; ki az, aki nem indul meg Isten szavainak hallatán, és amikor végre sikerül Isten szavairól alkotott megértéséről közösséget vállalnia, csak zavaros, abszurd és lelki megértés nélküli szavakat ejt ki a száján; és aki, bár nem fogja fel és nem érti Isten szavait, megpróbál erőnek erejével összekalapálni néhányat, és megjátssza, hogy ő lelki ember. Ez kifejezetten gyomorforgató! Ezek az emberek sok éven át hittek Istenben, sok éven át hallgattak prédikációkat és jártak összejövetelekre, és hihetetlen módon mégsem tudják, hogy romlott beállítottságuk van, és nem fedezték fel, hogy helytelen perspektíváik vannak, sem azt, hogy téves perspektíváik teljesen ellentétesek és

szembemennek Isten szavaival. Mi ennek az oka? Annak a harmadik oka, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elfogadni a metszést, és nem tanúsítanak bűnbánó hozzáállást sem, amikor valami rosszat követnek el: hogy nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság és a mérce, amelyhez mindent mérni kell. Ez a probléma gyökere.

Miért nem hajlandóak az antikrisztusok elfogadni a metszést? Miért van az, hogy amikor szembekerülnek valamivel, nem térnek meg, hanem különféle elképzeléseket terjesztenek, sőt, akár ítéleznek is Isten fölött? Ennek okai teljesen világosak. Először is, az antikrisztusok soha nem ismerik el, hogy hibázhatnak; másodszor, soha nem ismerik el, hogy romlott beállítottságuk van; harmadszor, nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság és a mérce, amelyhez mindent mérni kell. Mindazokban, akik nem fogadják el a metszést, mindazokban, akik egyértelműen romlott beállítottságot tárnak fel, amikor hibáznak, mindazokban, akik gyakran okoznak kárt Isten választott népének, akik késleltetik Isten választott népe kimondhatatlan számú tagjának belépését az életbe, és veszteségeket okoznak Isten háza munkájának – ha ezekben az emberekben nincs lelkifurdalás vagy bűnbánó hozzáállás, amikor megmetszik őket, akkor egyvalami bizonyos: hogy az antikrisztusok e három megnyilvánulása mind megvan bennük. Így van? (Így van.) Összesen három oka van annak, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elfogadni a metszést. Olvassátok át őket újra. (Először is, az antikrisztusok soha nem ismerik el, hogy hibázhatnak; másodszor, soha nem ismerik el, hogy romlott beállítottságuk van; harmadszor, nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság és a mérce, amelyhez mindent mérni kell.) Összesen három van. Meglehetősen részletesen beszélgettünk az első két okról. Az utolsó egy kicsit más, de lényegét illetően az első kettő kapcsolódik ahhoz, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni, hogy Isten szavai az igazság, ezért ennél részletesebben nem beszélgetünk erről az okról. Rendben, fejezzük itt be mai közösségünket. Viszontlátásra! (Viszontlátásra, Isten!)

2020. szeptember 19.

Tizenkettedik tétel: Vissza akarnak vonulni, amikor nincs státuszuk vagy nincs reményük az áldások elnyerésére

Az antikrisztusok különféle megnyilvánulásaival kapcsolatos mai beszélgetés a tizenkettedik tételről szól: Vissza akarnak vonulni, amikor nincs státuszuk vagy nincs reményük az áldások elnyerésére. Ez a tétel is az antikrisztusok beállítottságaival foglalkozik, és a konkrét megnyilvánulásaik egyike. Felszínes nézőpontból: egy antikrisztus vissza akar vonulni, ha nincs státusza, és ha nincs reménye az áldások elnyerésére. Miután elvesztette ezt a két dolgot, vissza akar vonulni. A felszínes jelentés nagyon könnyen érthetőnek tűnik – nem látszik nagyon összetettnek vagy elvontnak, de mik itt a konkrét megnyilvánulások? Más szóval: miféle helyzetek késztetnek arra egy antikrisztust, hogy vissza akarjon vonulni egy a státuszát vagy az áldások elnyerésének reményét érintő hatás miatt? Olyasvalami ez, amiről érdemes mélyrehatóan beszélgetni? Ha arra kérnének benneteket, hogy osszatok meg közlést róla, milyen mondanivalótok lenne a konkrét részleteiről és megnyilvánulásairól? Egyesek talán ezt mondanák: „Olyan sokszor beszélgettünk már erről. Az antikrisztusok szeretik a státuszt és a hatalmat, élvezik, amikor magas a presztízsük, és azzal a céllal hisznek, hogy megáldják, megkoronázzák és megjutalmazzák őket. Ha szertefoszlanak és elvesznek ezek a remények, akkor elveszítik az érdeklődésüket az iránt, hogy higgyenek Istenben, és akkor nem akarják többé, hogy legyen hitük.” Ilyen egyszerű lenne az erről szóló közlésetek, mint ez a néhány szó? (Igen.) Ha így állna a helyzet, ha ezt a beszélgetést össze lehetne foglalni ezzel a néhány kijelentéssel, akkor az antikrisztusok megnyilvánulásainak ez az aspektusa nem érdemelne saját részt az antikrisztusok megnyilvánulásairól szóló beszélgetéssorozatunkban, és konkrét természetlénységet sem érintene. Mivel azonban ez a tétel az antikrisztusok lényegével és beállítottságával, valamint a személyes törekvéseikkel és a létezését illető nézőpontjaikkal kapcsolatos, bizonyára sokrétű téma. Akkor hát mi tartozik bele pontosan? Másképpen: mely dolgokkal találkoznak az antikrisztusok, amelyek érintik a státuszukat és az áldások elnyerésére való reményüket? Milyen nézőpontjaik, gondolataik és viszonyulásaik vannak ezeket a dolgokat illetően? Természetesen lesz némi átfedés az ezekről a dolgokról folytatott beszélgetésünk, valamint az antikrisztusok különböző témákkal kapcsolatos nézőpontjairól szóló, korábbi beszélgetéseink között, de a mai beszélgetésünknek más a fókusza, és más szögből közelíti meg a kérdést. Ma konkrétan azokról a megnyilvánulásokról fogunk beszélgetni, amelyek akkor jelentkeznek, amikor az antikrisztusok elveszítik a státuszukat és az áldások elnyerésére való reményüket, és amelyek azt bizonyíthatják, hogy az antikrisztusok törekvése mögött álló nézőpont nem helytálló, és hogy nem igazi az Istenbe vetett hitük; azt is bizonyíthatják ezek a megnyilvánulások, hogy ezeknek az embereknek csakugyan antikrisztusi lényegük van.

I. Az antikrisztusok viszonyulása a metszéshez

Először is azt kell megnéznünk, hogy milyen viselkedéseket mutatnak az antikrisztusok, amikor megmetszik őket, hogy miként kezelik az ilyen helyzeteket, milyen viszonyulásaik, gondolataik és nézőpontjaik vannak a metszést illetően, és hogy konkrétan mit mondanak és tesznek – ezeket a dolgokat érdemes boncolgatnunk és elemeznünk. Elég sokat beszélgettünk már a metszéssel kapcsolatos témákról; ez egy gyakori téma, amely mindannyiunk számára ismerős. A legtöbben azután tapasztalnak csak némi átalakulást, hogy már többször megmetszették őket – képesek keresni az igazságot és alapelvek szerint kezelni a dolgokat, amikor a kötelességüket végzik, és csak ekkor újul meg és változik pozitív irányban a hitük. Azt lehet mondani, hogy minden ember szívébe beleég és ott kitörölhetetlen emléket hagy minden alkalom, amikor keményen megmetszik őt. Természetesen az antikrisztusokban is kitörölhetetlen nyomot hagy minden alkalom, amikor keményen megmetszik őket, de miben rejlik a különbség? Az, ahogyan egy antikrisztus ehhez viszonyul, és amilyen különféle megnyilvánulásai vannak ezzel kapcsolatban, csakúgy, mint az ebből a helyzetből eredő gondolatai, nézőpontjai és elgondolásai, mind különböznek egy átlagos emberétől. Amikor az antikrisztusokat megmetszik, az az első dolguk, hogy a szívük mélyén ellenállnak neki és visszautasítják. Küzdenek ellene. És vajon miért van ez? Ez azért van, mert az antikrisztusok természetlénységükből eredően idegenkednek az igazságtól, gyűlölik az igazságot, és egyáltalán nem fogadják el. Természetesen egy antikrisztus a lényege és a beállítottsága miatt nem fogja beismerni a saját hibáját, és nem fogja beismerni a saját romlott beállítottságát. E két tény alapján egy antikrisztusnak a teljes és maradéktalan elutasítás és szembeszegülés lesz a hozzáállása a metszéshez. A szíve mélyéből megveti és ellenáll neki, és a legcsekélyebb jelét sem mutatja az elfogadásnak vagy az alávetettségnek, az őszinte elgondolkodásnak vagy a bűnbánatnak pedig még kevésbé. Amikor egy antikrisztust megmetszenek – függetlenül attól, hogy ki teszi, hogy mire vonatkozik, hogy mennyiben hibáztatható az antikrisztus az adott dologért, hogy mennyire égbekiáltó a hibája, hogy mennyi gonoszságot művel, vagy hogy milyen következményekkel jár a gonoszsága a gyülekezet munkájára nézve –, az antikrisztus semmit sem mérlegel ebből. Egy antikrisztus úgy látja, hogy aki megmetszi őt, az kipécézte vagy csak azért keres hibát benne, hogy kínozza őt. Akár még azt is gondolhatja az antikrisztus, hogy bántalmazza és megalázza őt, hogy nem bánnak vele emberként, és hogy lekicsinylik és megvetik őt. Egy antikrisztus a metszést követően soha nem gondolkodik el azon, hogy ténylegesen mi rosszat tett, hogy milyen romlott beállítottságot fedett fel, hogy vajon kereste-e azokat az alapelveket, amelyeket be kellene tartania, hogy az igazságalapelveknek megfelelően cselekedett-e, vagy hogy elvégezte-e a feladatait abban az ügyben, amellyel kapcsolatban megmetszették őt. Nem vizsgálja ezeket a dolgokat, nem gondolkodik el egyiken sem, és átgondolni és megfontolni sem fogja ezeket a kérdéseket. Helyette a saját akarata szerint és

forrófejűséggel kezeli a metszést. Valahányszor megmetszenek egy antikrisztust, az telve lesz haraggal, engedetlenséggel és nehezteléssel, és senkinek sem hallgat a tanácsára. Nem hajlandó elfogadni a metszést, és képtelen visszatérni Isten elé, hogy megismerje magát, elgondolkozzon magán és foglalkozzon az alapelveket sértő cselekedeteivel, például azzal, hogy felületes, vagy hogy ámokfutóként végzi a kötelességét, és arra sem használja ki ezt az alkalmat, hogy megoldja a maga romlott beállítottságát. Helyette kifogásokat keres, hogy megvédje és igazolja magát, sőt olyan dolgokat is mond, amelyekkel viszályt szít és felbújt másokat. Röviden: amikor megmetszik az antikrisztusokat, azok az engedetlenség, az elégedetlenség, az ellenállás és a szembeszegülés konkrét megnyilvánulásait mutatják, és panaszok merülnek fel a szívükben. „Olyan magas árat fizettem és annyi munkát végeztem! Noha néhány dologban nem követtem az alapelveket és nem kerestem az igazságot, mindezt nem magamért tettem! Még ha okoztam is némi kárt a gyülekezet munkájában, nem szándékosan tettem! Ki ne követne el hibát? Nem ragadhatjátok ki a hibáimat és metszhetek engem a végtelenségig anélkül, hogy a gyengeségeimre tekintettel lennétek, és hogy törődnétek a hangulatommal és az önbecsülésemmel. Isten háza nem szereti az embereket, és annyira igazságtalan! Azonkívül, egy ilyen kis hiba elkövetése miatt metszettek meg – nem azt jelenti ez vajon, hogy rossz szemmel néztek rám, és ki akartok rekeszteni engem?” Amikor az antikrisztusokat megmetszik, először nem azon jár az eszük, mi rosszat tettek, vagy milyen romlott beállítottságot fedtek fel, hanem azon, hogy vitatkozzanak, magyarázkodjanak és igazolják magukat, miközben feltételezésekbe bocsátkoznak. Milyen feltételezésekbe? „Olyan nagy árat fizettem, miközben a kötelességemet végeztem isten házában, erre most megmetszenek. Úgy tűnik, nincs sok remény arra, hogy áldásokat nyerjek. Lehetséges volna, hogy isten nem akarja megjutalmazni az embereket, ezért ő ezt a módszert alkalmazza, hogy felfedje és kirekessze őket? Miért kellene bármilyen erőfeszítést tennem, ha nincs remény arra, hogy áldásokat nyerjek? Miért kellene nehézségeket viselnem? Ha egyszer nincs remény arra, hogy áldásokat nyerjek, akkor akár azt is megtehetem, hogy egyáltalán nem hiszek! Hát nem az áldások elnyerése az istenben való hit célja? Ha erre nincs remény, akkor miért áldozzam fel magam? Talán egyszerűen fel kellene hagynom a hittet és végeznem kellene vele. Akkor is megmetszhetesz vajon engem, ha nem hiszek? Ha nem hiszek, nem metszhetesz meg.” Az antikrisztusok egyáltalán nem tudják elfogadni Istentől a metszést. Nem képesek megfelelő nézőpontból és hozzáállással elfogadni és engedelmeskedni. Nem képesek ezen keresztül elgondolkozni magukon és megérteni a romlott beállítottságaikat, hogy azután meg lehessen tisztítani azokat. Helyette aljas és szűk látókörű elmével spekulálnak és vizsgálják a megmetszésük célját. Tüzetesen megfigyelik a helyzet alakulását, odafigyelnek arra, hogy milyen hangnemben beszélnek az emberek, megfigyelik, hogyan néznek rájuk, miként szólnak hozzájuk és milyen hozzáállást tanúsítanak a körülöttük lévő emberek, majd mindezek alapján megállapítják, hogy van-e bármi reményük arra, hogy áldottak legyenek, vagy hogy

valóban felfedik és kirekesztik-e őket. Egyetlen egyszerű metszés is óriási háborgást és rengeteg gondolkozást vált ki az antikrisztusok szívéből. Valahányszor megmetszik őket, a viszolygás az első reakciójuk, irtóznak tőle, elvetik és küzdenek ellene a szívében, majd az emberek beszédét és arckifejezését vizsgálgatják, azután pedig feltételezésekbe bocsátkoznak. Elméjüket, gondolataikat és kisztíliu ravaszságukat latba vetve figyelik a helyzet alakulását, valamint azt, hogy az őket körülvevők miként néznek rájuk, és hogy a felső vezetők milyen hozzáállást tanúsítanak irányukban. Ezekből a dolgokból ítélik meg, mennyi reményük maradt arra, hogy áldottak legyenek, hogy van-e még rá egy szemernyi reményük, vagy pedig valóban felfedik és kirekesztik őket. Ha sarokba szorítják őket, az antikrisztusok újra elkezdik kutatni Isten szavait, és megpróbálnak biztos alapot, reménysugarat és mentőövet találni Isten szavaiban. Ha a metszést követően vigasztalja és támogatja, valamint szerető szívvel segíti őket valaki, ezektől a dolgoktól úgy érzik, hogy még mindig Isten házában a tagjaként kezelik őket, azt hiszik, hogy még mindig van reményük az áldásra, hogy még mindig erős a reménységük, és elhessegetik maguktól a visszavonulás esetleges gondolatát. Azonban amint a visszájára fordul a helyzet, ők pedig meglátják, hogy megfogyatkozott és odalett számukra az áldás reménye, ez az első reakciójuk: „Ha nem nyerhetek áldásokat, akkor nem fogok többé hinni istenben. Aki szeret istenben hinni, hihet benne, de én mindenesetre nem fogom elfogadni, hogy megmetsszél engem, és semmi sem igaz abból, amit a metszésem közben mondasz nekem. Nem akarom hallani, nem vagyok hajlandó meghallgatni, és nem fogom elfogadni a metszést még akkor sem, ha azt mondod, hogy ez a lehető leghasznosabb dolog az ember számára!” Amikor azt látják, hogy füstbe mennek az áldással kapcsolatos reményeik, amikor azt látják, hogy semmivé lesz és elvész a státusz, amelyre oly régóta törekednek, valamint a mennyek országába való belépéssel kapcsolatos minden álmuk is, nem azon kezdenek gondolkodni, hogy megváltoztassák a törekvésük módját vagy annak céljait, hanem inkább a távozáson és a visszavonuláson; nem akarnak többé Istenben hinni, és azt gondolják, hogy immár semmi reményük arra, hogy áldottak legyenek az Istenben való hitükben. Ha odalesznek az antikrisztusok fantáziái és reményei azokat a jutalmakat, áldásokat és koronákat illetően, amelyeket el akartak nyerni, amikor hinni kezdtek Istenben, akkor eltűnik a motivációjuk arra, hogy higgyenek Istenben, ahogyan arra is, hogy feláldozzák magukat Istenért és hogy végezzék a kötelességüket. Ha oda a motivációjuk, nem akarnak többé a gyülekezetben maradni, nem akarnak tovább így vergődni, hanem fel akarják adni a kötelességüket és el akarják hagyni a gyülekezetet. Minden antikrisztus ezen gondolkodik, amikor megmetszik, és teljességgel lelepleződik a természetlénységük. Összességében nézve, az antikrisztusok soha nem fogadják el az igazságot, sem azzal, amit mondanak, sem azzal, amit tesznek. Milyen beállítottság az igazság nem elfogadása? Nem az igazságtól való idegenkedés? De igen, pontosan az. A metszést mint egyszerű cselekvést önmagában véve elég könnyű elfogadni. Először is, nincs rosszindulat abban, aki a metszést végzi; másodszor, abból ítélve, hogy milyen dolgokban metszik meg az

antikrisztusokat, bizonyosan tudható, hogy szembementek Isten háza rendezéseivel és az igazságalapelvekkel, és hogy volt valamilyen hiba vagy mulasztás a munkájukban, amely akadályozást és zavarást okozott a gyülekezeti munkában. Emberi akaratuk megrontása, a romlott beállítottságuk és amiatt metszik meg őket, mert – az igazságalapelvek megértése híján – önkényesen cselekednek. Ez egy teljesen normális dolog. Szerte az egész világon minden nagy szervezetnek és minden csoportnak vagy vállalatnak megvannak a maga szabályai és előírásai, és aki megsérti ezeket a szabályokat és előírásokat, azt meg kell büntetni és meg kell zabolázni. Ez tökéletesen normális, és tökéletesen helyénvaló. Egy antikrisztus azonban úgy látja, amikor mások helyénvaló módon megzabolázzák őt a szabályok és előírások megszegése miatt, hogy azok csak megnehezítik a dolgát, gyötrik, hibát keresnek benne és gondot okoznak neki. Vajon ez az igazságot elfogadó hozzáállás? Nyilvánvalóan nem az. Az igazságot elfogadó hozzáállás nélkül lehetséges vajon, hogy egy ilyen ember ne kövessen el hibákat és ne okozzon akadályozásokat és zavarásokat, amikor a kötelességét végzi? Biztosan nem. Alkalmas az ilyen ember egy kötelesség végzésére? Szigorúan véve, nem az. Nem valószínű, hogy egy ilyen ember bármilyen feladatban kompetens legyen.

A kötelesség végzése olyan lehetőség, amelyet azért biztosít Isten az Ő választott népének, hogy képezhessék magukat, de az emberek nem tudják ezt megbecsülni. Helyette dührohamot kapnak, amikor megmetszik őket; küzdenek és háborognak ellene; makacsok és ingerültek. Mintha csak szentek lennének, akik még sosem követtek el hibát. A romlott emberek közül ki nem szokott hibázni? Hibázni teljesen normális dolog. Isten háza egyszerűen csak szóban fog megmetszeni téged, nem fog emiatt felelősségre vonni vagy elítélni, megátkozni pedig még kevésbé. Ez a metszés néha elég kemény lehet, élesen és kellemetlenül hangozhatnak a szavak, és sérthetik az érzéseidet. Azokat, akik Isten háza pénzügyeiben vagy berendezéseiben okoztak károkat, pénzbírsággal vagy jóvátétel kérésével fogja fegyelmezni Isten háza – ez keménynek számít vagy helyénvalónak tekinthető? Nem kérnek arra, hogy kétszeres jóvátételt adj, és nem is zsarolnak, hanem csak ugyanazt az összeget kell visszafizetned. Ez nagyon is helyénvaló, nem igaz? Ez sokkal enyhébb a világ néhány országában kirótt bírságoknál. Egyes városokban már azért is súlyosan megbüntetnek, ha a földre köpsz, vagy ha eldobsz egy papírfecnit. Szembe tudnál szegülni ezzel, vagy meg tudnád tagadni a bírság kifizetését? Ha megtagadnád, jó eséllyel börtönbe kerülnél, és még ennél is keményebb jogi büntetések sújtanának. Ilyen a rendszer. Egyesek nem értik ezt, és túl keménynek tartják, hogy Isten háza így metszi meg az embereket, az emberek ilyesfajta megzabolázását pedig túlságosan drákoznak. Ha egy kissé keményebben metszik meg az ilyen embereket, ami sérti a büszkeségüket és felébreszti bennük a sátáni természetet, akkor úgy érzik, hogy ez elviselhetetlen, és nem igazodik az elképzeléseikhez. Mivel ez Isten háza, azt hiszik, hogy nem így kellene bánni az emberekkel, és hogy Isten házában mindenkor elnézést és türelmet kellene gyakorolnia, és hagynia kellene, hogy az emberek önkényesen cselekedhessenek, és azt tehessék,

amit csak akarnak. Azt gondolják, hogy amit az emberek tesznek, az mind jó, és Istennek emlékeznie kellene rá. Észszerű dolog ez? (Nem.) Milyen természetlénységük van ezeknek az embereknek? Valóban emberek ők? Finomabban fogalmazva: Sátánok és ördögök. Durvábban fogalmazva: állatok. Az emberek nem ismerik a viselkedési szabályokat, nagyon hitványak, valamint lusták is, a pihenést szeretők és a kemény munkától idegenkedők, és ámokfutást rendezve rossz dolgokat akarnak tenni. A legnyugtalanítóbb az az egészben, hogy azok közül, akik kötelességet végeznek Isten házában, sokan állandóan magukkal szeretnék hozni a szekuláris világ világi ügyletekre vonatkozó filozófiáit, módszereit és gonosz irányzatait. Még abba is energiát fektetnek, hogy kutassák, megtanulják és utánozzák ezeket a dolgokat, és ennek eredményeképpen káoszt és felfordulást okozzanak Isten házában némelyik munkájában. Ez mindenki számára elviselhetetlen, és még néhány, a hitben új testvér is azt mondja, hogy ezek az emberek nem kegyesek, hogy a cselekedeteik világi trendeket követnek és egyáltalán nem olyanok, mint egy keresztény ember cselekedetei – még ezek az új hívők sem tudják elfogadni ezeknek az embereknek a cselekedeteit. Ezek az emberek csekély árat fizetnek, kevés lelkesedés van bennük, valamint igen kicsi lendület és jóakarát; az általuk megtanult nonszensz dolgokat magukkal hozzák Isten házába, és azokat alkalmazzák a kötelességükre és a munkájukra, amivel azután akadályozásokat és megzavarásokat okoznak a gyülekezet munkájában, végül pedig megmetszik őket. Egyesek nem értik ezt: „Nem azt mondja Isten, hogy emlékezni fog az emberek jótetteire? Akkor engem miért metszenek meg a kötelességem végzése miatt? Miért nem értem ezt? Hogyan teljesednek be Isten szavai? Lehetséges volna, hogy mind üres és hangzatos szavak csupán?” Akkor miért nem gondolkozol el azon, hogy vajon a cselekedeteid olyan jótettek-e, amelyekre érdemes emlékezni? Mit követel tőled Isten? Az általad végrehajtott kötelesség, az általad elvégzett munka és az általad közölt elgondolások és javaslatok megfelelnek vajon a szentekre vonatkozó illemszabályoknak? Összhangban vannak-e az Isten háza által elvárt normákkal? Gondoltál-e Isten bizonyágtételére és Isten nevére? Figyelembe vetted-e Isten házában jó hírért? Figyelembe vetted-e a szentekre vonatkozó illemszabályokat? Elismered-e, hogy keresztény vagy? Ezek egyikén sem gondolkodtál el, akkor hát mit csináltál valójában? Érdemesek-e a cselekedeteid arra, hogy emlékezzenek rájuk? Felforgattad a gyülekezet munkáját, és Isten háza csak megmetszett téged anélkül, hogy visszavonta volna a kötelességvégzésre való jogosultságodat. Ez a legnagyobb szeretet, a legigazabb szeretet. És te mégis bosszús vagy. Van rá okod? Rendkívül észszerűtlen vagy!

Vannak emberek, akik még csupán két-három éve hisznek Istenben, és a cselekedeteik, az, ahogyan beszélnek és nevetnek, valamint az általuk felfedett nézőpontok, sőt még a másokkal történő beszélgetésük közben megfigyelhető arckifejezéseik és mozdulataik is kellemetlenek és azt mutatják, hogy ők teljes mértékben álhívők és nem hívők. Ezeket az embereket meg kell zabolázni, meg kell metszeni és szabályokat kell lefektetni a számukra, hogy megtudják, mi a normális emberi mivolt, mik a szentekre vonatkozó

illemszabályok, és hogy milyennek kell lennie egy kereszténynek, hogy azután megtanulják, miként viseljék magukat, és hogy emberi hasonlatosságuk lehessen. Vannak némelyek, akik nyolc vagy tíz éve vagy talán még régebben hisznek Istenben, de a gondolataik és nézőpontjaik, a szavaik és a cselekedeteik, valamint annak alapján ítélve, hogy miként kezelik a dolgokat, és hogy milyen elgondolásokkal állnak elő, amikor különböző dolgok érik őket, világos, hogy teljes mértékben nem hívők és álhívők. Ezek az emberek igen sok prédikációt meghallgattak, és van némi tapasztalatuk és rálátásuk; elég sokszor érintkeznek a testvéreikkel, és minden bizonnyal megvan a maguk hétköznapi beszédmódja, de a többségük mégis képtelen bizonyosságot tenni, és amikor beszélnek és kifejezik a nézeteiket, a dolgokat túlságosan leegyszerűsítő nyelvezetet használnak, és semmit sem tudnak világosan elmagyarázni. Igazán szegényesek, szájalmasok és vakok – világosan látható, hogy egészen szájalomra méltó arcot vágnak. Amikor az ilyen emberek kötelességet végeznek és egy kis felelősséget vállalnak, mindig meg lesznek metszve. Ez elkerülhetetlen. Miért lesznek megmetszve? Azért, mert a cselekedeteik túlságosan sértik az igazságalapelveket; még a normális emberek lelkiismeretét és értelmét sem tudják elérni, és úgy beszélnek és cselekednek, mint a nem hívők; olyan, mintha egy nem hívőt béreltek volna fel, hogy jöjjön és végezze Isten házában a munkáját. Akkor hát milyen minőségű munkát produkálnak ezek az emberek a kötelességeik végzésekor? Milyen értéke van? Van bennük bármi alávetettség? Nincs vajon túl sok problémájuk, és nem csak akadályozásokat és megzavarásokat okoznak? (De igen.) Akkor hát nem kell vajon megmetszeni ezeket az embereket? (De igen.) Némelyek forgatókönyveket írnak a keresztény életről, arról, hogy miként megy keresztül a főhős üldöztetésen, nyomorúságon és különböző helyzeteken, és hogy miként tapasztalja meg Isten szavait. Végig az látható azonban a történetben, hogy a főhős szinte sohasem imádkozik, és amikor néha szembesül valamivel, azt sem tudja, mit mondjon imádságban. Korábban egyesek mindig ugyanazt a régi szöveget írták le imáról imára; így imádkozott a főhős, amikor találkozott valamivel: „Ó, Istenem! Annyira fel vagyok dűlva! Annyira nagyon, olyan borzasztóan nyomorult vagyok! Kérlek, vezess és világosíts meg engem!” Ehhez hasonló közhelyes szavakat írtak csupán, de egy másik eseménnyel szembesülve, egy másik helyzetben és egy másik lelkiállapotban már nem tudta a főhős, hogy miként imádkozzon, és nem volt mondandója. Azon gondolkozom, hogy ha ezek az emberek úgy ábrázolják a főhőseiket, mint akik nem imádkoznak, amikor problémákba ütköznek, akkor nekik maguknak szokásuk-e vajon imádkozni? Ha nem imádkoznak, amikor találkoznak valamivel, akkor mire támaszkodnak a mindennapi életükben és a kötelességük végzése során? Miről gondolkodnak? Ott van-e Isten a szívükben? (Nincs ott Isten a szívükben. A saját gondolataikra és ajándékaikra hagyatkozva teszik a dolgokat.) Ennek eredményeképpen aztán meg lesznek metszve. Mit gondoltok, hogyan fogom értékelni ezt a kérdést? Az ilyesfajta embereket meg kell metszeni. Ezek az emberek, akik nem haladnak előre, akiknek van elméjük, de nincs szívük, évek óta hívők már, de még sincs semmi fogalmuk arról, hogy mit mondjanak imádságban, amikor

problémával találkoznak; nincs mit mondaniuk Istennek, azt sem tudják, miként avassák a bizalmukba Istent, és nem beszélgetnek szívből jövő módon Istennel. Isten az, Aki a legközelebb áll hozzád, Aki a leginkább méltó arra, hogy bízz Benne és Rá hagyatkozz, és még sincs egyáltalán semmi mondanivalód Neki – akkor kinek tartod meg a legbensőbb gondolataidat? Akárki legyen is az, ha nincs mit mondanod Istennek, akkor miféle ember vagy? Nem olyan ember vagy talán, aki a leginkább híján van az emberi mivoltnak? Ha semmi nem szól a forgatókönyvben a főhős emberi mivoltáról, hívó életéről, arról, hogy miként tapasztalja meg Isten szavait, és így tovább, ha olyan az egész forgatókönyv, mint egy üres csigaház, akkor mit akarsz megmutatni az embereknek a megfilmesítésével? Mi haszna van annak, hogy megírod azt a forgatókönyvet? Isten mellett tanúskodsz vele vagy pedig a birtokodban lévő kevéske tudás és képzettség mellett? Az Isten melletti bizonyágtételnek az a legjobb konkrét bizonyítéka, ahogyan imádkozik és keres egy ember, és ahogyan átalakulnak az elgondolásai, hozzáállásai, nézőpontjai és az Istennel kapcsolatos gondolatai, amikor éri valami, vagy amikor nehézségekbe ütközik. Sajnos némelyek egyáltalán nem értik ezt. Több éve hisznek, de még mindig nem tudják, miként imádkozzanak – nem csoda, hogy még mindig nem jutottak előrébb. Nem fejlődtek a szakmai készségeik, és az életbe való belépésük terén sem haladtak előre. Nem kell vajon megmetszeni az ilyen embereket? Van tehát egy előzménye az emberek megmetszésének. Ha nem vagy hajlandó elfogadni a metszést, vagy ha nem metszenek meg téged, veszélyes lesz ennek a következménye és a kimeneteled. Szerencsés vagy, hogy vannak, akik most megmetszenek és megfegyelmeznek. Az antikrisztusok nem tudják elfogadni ezt a csodálatos, hasznos dolgot. Azt gondolják, hogy amikor megmetszik őket, az azt jelenti, hogy nekik befellegzett, hogy nincs többé remény a számukra, hogy már látják is, hogy mi lesz a kimenetelük. Szerintük azt mutatja a megmetszésük, hogy többé nem értékeli őket, hogy már nem a Fennvaló kedvencei, és hogy valószínűleg ki lesznek rekesztve. Azután elveszítik a motivációjukat a hitben, tervezgetni kezdik, hogy kimennek a világba és sok pénzt keresnek, hogy világi irányzatokat követnek, hogy esznek, isznak és vigadoznak, és kezd fény derülni a terveikre. Ez veszélybe sodorja őket, és a következő lépésben már odáig jutnak, hogy átlépik a küszöböt és elmennek Isten házából.

Ha egy antikrisztusnak státusza és hatalma van Isten házában, ha lépten-nyomon előnyt és tőkét tud kovácsolni magának, ha felnéznek rá és hízelegnek neki az emberek, és ha azt gondolja, hogy elérhető közelségben lévőknek látszanak az áldások, a jutalmak és egy szép rendeltetési hely is, akkor a felszínen úgy tűnik, mintha túlcsondulóan telve lenne az Istenbe, Isten szavaiba és az emberiségnek tett ígéreteibe, valamint Isten háza munkájába és kilátásaiba vetett hittel. Ha azonban megmetszik az antikrisztusokat, és ha fenyegetés éri az áldások utáni vágyukat, akkor gyanakvás és félreértés támad bennük Isten irányában. Egy szempillantás alatt eltűnik a látszólag túlcsonduló hitük, és sehol sem lehet azt megtalálni. Ahhoz is alig tudják összeszedni az erejüket, hogy járjanak vagy beszéljenek, elveszítik az érdeklődésüket a kötelességük végzése iránt,

és elveszítik minden lelkesedésüket, szeretetüket és hitüket. Még az egykor volt kevéske jóakarukat is elvesztik, és senkivel sem törődnek, aki velük beszél. Egy pillanat alatt teljesen más emberré válnak. Fel vannak fedve, nem igaz? Amikor egy ilyen ember ragaszkodik az áldással kapcsolatos reményeihez, úgy tűnik, mintha határtalan energiája lenne, és mintha hűséges volna Istenhez. Képes korán felkelni és késő estig dolgozni, valamint szenvedni és árat fizetni. Ám ha elveszíti az áldások elnyerésével kapcsolatos reményét, olyan lesz, mint egy leeresztett léggömb. Meg akarja változtatni a terveit, másik utat akar találni, és fel akarja adni az Istenbe vetett hitét. Kedvét veszti, csalódik Istenben, és telve lesz sérelmekkel. Vajon olyasvalakinek a kifejeződése ez, aki törekszik az igazságra és szereti az igazságot; olyasvalakié, akinek van emberi mivolta és feddhetetlensége? (Nem.) Az ilyen ember veszélyben van. Amikor ilyen emberrel találkoztok, ha képes szolgálatot tenni az illető, akkor legyetek hozzá gyöngédek, amikor megmetszitek, és találjatok kellemesen hangzó szavakat, amelyekkel megdicséritek. Hízelegjetez neki és fújjátok fel, mint egy léggömböt, és akkor fél méterrel a föld fölött fog járni a boldogságtól. Ilyen dolgokat mondhatz: „Annyira áldott vagy, csillog a szemed, és látom, hogy határtalan az energiád, és biztosan fontos támasz leszel Isten házában. Soha nem lehet meg nélküled Isten királysága, és nélküled veszteséget szenvedne Isten házának a munkája. Van azonban egy aprócska hibád. Egy kevéske erőfeszítéssel leküzdheted, és ha ezt kijavítod, minden nagyszerű lesz, és akkor bizonyosan a tiéd lesz a legnagyobb korona.” Amikor egy ilyen ember valami rosszat tesz, szemtől-szembe megmetszheted. Hogyan kell ezt megtenned? Csak mondd ezt: „Te olyan okos vagy. Hogyan követhettél el egy ilyen alapvető hibát? Ennek nem kellett volna megtörténnie! Neked van a legjobb képességed, te vagy a legképzettebb a csoportunkban, és te vagy a legnagyobb presztízszű közöttünk. Nem neked kellett volna egy ilyen hibát elkövetned – milyen kínos! Ügyelj rá, hogy ne kövess el újra ilyen hibát, mert ha mégis, azzal biztosan megbántod Istent. Ha újra megteszed, az ártani fog a hírnevednek. Nem a többiek előtt mondom ezt neked – titokban tudatom veled, hogy a testvérekben ne alakuljanak ki elképzelések veled kapcsolatban. Csak azt próbálom biztosítani, hogy ne veszítsd el a jó híred, és figyelembe veszem az érzéseidet, igaz? Látod milyen szeretetteljes Isten háza?” Ezek után ezt mondja az illető: „Igen.” „Akkor most mi legyen?” – kérdezed, mire ő így felel: „Folytatom a jó munkát!” Mit gondolsz erről a bánásmódról? Az ilyen ember csak áldásokat akar nyerni a munkavégzéssel, soha nem az igazságalapelveket keresi a szavaiban és a cselekedeteiben, és egyáltalán nem fogadja el az igazságot. Soha nem gondolkodik el azon, hogy vajon azt kell-e mondanía, amit mond, vagy hogy azt kell-e tennie, amit tesz; a cselekedetei következményeit sem mérlegeli, továbbá nem imádkozik, nem töpreng, nem keres és nem beszélget. Csupán a saját elgondolásai szerint teszi a dolgokat, azt teszi, amit éppen akar. Amikor valaki olyat tesz vagy mond, amivel megsérti az illető büszkeségét vagy az érdekeit, ha leleplezi a hibáit vagy a problémáit, vagy észszerű javaslatot tesz neki, akkor az ilyen ember füstölög dühében, neheztelni kezd, és bosszút akar állni, súlyosabb esetben

pedig fel akarja adni a hitét és jelenteni akarja a gyülekezetet a nagy vörös sárkánynak. Van egy módunk az ilyen emberek kezelésére, és pedig az, hogy nem metsszük meg, hanem helyette dédelgetjük őket.

Az imént beszélgettünk arról, hogy az antikrisztusok mindig az áldásnyerés reményével összefüggésben látják azt, ha megmetszik őket. Ez a hozzáállás és nézet helytelen és veszélyes. Amikor valaki rámutat egy antikrisztus hibáira vagy problémáira, az úgy érzi, hogy elveszett a reménye az áldások elnyerésére; és amikor metszésben, fegyelmezésben vagy dorgálásban részesül, ugyancsak úgy érzi, hogy elveszett a reménye az áldások elnyerésére. Amint nem úgy megy valami, ahogy azt ő akarja, vagy nem igazodik az elképzeléseihez, amint leleplezik és megmetszik őt, csapást mérve ezzel az önbecsülésére, mindjárt arra terelődnek a gondolatai, hogy vajon elveszett-e a reménye az áldások elnyerésére. Nem túlságos érzékenység ez a részéről? Nem túlságosan erősen vágyik az áldások elnyerésére? Mondjátok meg Nekem, vajon nem szánalmasak az ilyen emberek? (De igen.) Csakugyan szánalmasak! És milyen értelemben szánalmasak? Az, hogy képes-e valaki áldásokat nyerni, összefügg vajon azzal, hogy megmetszik? (Nem.) Ez két külön dolog. Akkor hát miért érzik úgy az antikrisztusok, hogy elveszett a reményük az áldások elnyerésére, ha megmetszik őket? Nem a törekvésükhöz van ennek köze? Mire törekednek? (Arra, hogy áldásokat nyerjenek.) Soha nem engedik el azt a vágyukat és szándékukat, hogy áldásokat nyerjenek. Az Istenben való hitük kezdetétől fogva az a szándékuk, hogy áldásokat nyerjenek, és habár tömérdek prédikációt hallgattak, soha nem fogadták el az igazságot. Soha nem adták fel azt a vágyukat és szándékukat, hogy áldásokat nyerjenek. Nem igazították ki és nem változtatták meg az istenhittel kapcsolatos nézeteiket, és nem lett megtisztítva a kötelességvégzésük mögötti szándék. Mindig mindent úgy tesznek, hogy közben ragaszkodnak az áldások elnyerésének reményéhez és szándékához, végül pedig, amikor szertefoszlani látszanak az áldások elnyerésével kapcsolatos reményeik, dühösen kikelnek magukból, keserűn panaszkodnak, végül pedig felfedik az Istennel kapcsolatos kételyeik rútságát és az igazság tagadását. Nem a halállal cimborálnak ezek az emberek? Ez az elkerülhetetlen következménye annak, ha az antikrisztusok a legkevésbé sem fogadják el az igazságot, sem azt, amikor megmetszik őket. Isten munkájának megtapasztalása során Isten választott népének minden tagja megtudhatja, hogy Isten ítélete, fenyítése és metszése az Ő szeretetét és áldásait jelenti – ám az antikrisztusok azt hiszik, hogy ezt csak úgy mondják az emberek, és nem hiszik el, hogy ez az igazság. Így aztán nem úgy tekintenek a metszésekre, mint leckékre, amelyekből tanulhatnak, az igazságot sem keresik és magukon sem gondolkoznak el. Éppen ellenkezőleg: azt hiszik, hogy a metszés emberi akaratból történik, hogy emberi szándékokkal terhelt, akaratlagos kínzás, és bizonyosan nem Istentől való. Úgy döntenek, hogy ellenállnak neki és nem veszik figyelembe, sőt, még tanulmányozzák is, hogy miért bána így velük valaki. Egyáltalán nem vetik alá magukat. A kötelességük végrehajtása során történő minden dolgot az áldások és jutalmak elnyerésével kötnék össze, és

az életük legfontosabb törekvéseként, valamint az Istenben való hitük legfőbb és legmagasabb rendű céljaként tekintenek az áldások elnyerésére. Egész életükön át ragaszkodnak az áldásnyerés szándékához, akárhogy beszélget is az igazságról Isten háza, és nem engedik el ezt a szándékot, azt gondolván, hogy ha nem az áldások elnyeréséért hisz valaki Istenben, az idiótaság és ostobaság, valamint nagy veszteség. Azt hiszik, hogy mindenki át lett verve, aki feladja az áldások elnyerésének szándékát, hogy csak egy ostoba tenne ilyet, és hogy a metszés elfogadása idiotizmusról és hozzá nem értésről tanúskodik, okos ember pedig nem tenne ilyet. Ilyen egy antikrisztus gondolkodása és logikája. Amikor tehát megmetszenek egy antikrisztust, az erős ellenállást tanúsít a szívében, de a szofisztikáltság és a színlelés mestere; a legkevésbé sem fogadja el az igazságot, és nem is veti magát alá. Helyette telve van engedetlenséggel és daccal, ami óhatatlanul ahhoz vezet, hogy szembehelyezkedik Istennel, ítéletet mond Isten felett és hadakozik Isten ellen – végül pedig felfedik és kirekesztik őt.

II. Az antikrisztusok viszonyulása a kijelölt kötelességük kiigazításához

Az antikrisztusoknak hihetetlenül makacs a hozzáállásuk, amikor áldások elnyeréséről van szó. Életre-halálra ragaszkodnak ahhoz a szándékukhoz, hogy áldásokat nyerjenek, és amikor megmetszik őket, ellenállást éreznek, és minden erejükkel megpróbálják vitatni azt és megvédeni magukat. Ebből megállapíthatjuk, hogy az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Amikor elbocsátják őket vagy kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, nagyon érzékenyen érinti őket az áldások elnyerésének a kérdése. Miért érinti őket érzékenyen? Azért, mert az ilyen emberek szíve azzal a vággyal és ambícióval van telve, hogy áldásokat nyerjenek. Mindent az áldások elnyerése végett tesznek, nem pedig valami másért. Az a legnagyobb vágyuk az életben, hogy áldásokat nyerjenek. Ezért van az, hogy amikor elbocsátják őket vagy kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, úgy érzik, hogy odalett az áldások elnyerésével kapcsolatos reményük, és természetesen megtagadják önmaguk alávetését, valamint egyre csak a maguk javára érvelnek. Csakis a saját érdekeiket veszik figyelembe, Isten házában a munkáját pedig nem. Egyesek például tehetségesnek hiszik magukat az írott szó terén, ezért erélyesen követelik, hogy azzal kapcsolatos kötelességet végezhesse. Isten háza persze nem fog csalódást okozni nekik, Isten háza nagyra becsüli a tehetséges egyéneket, és bármilyen ajándékuk vagy erősségük legyen is az embereknek, Isten háza lehetőséget fog adni nekik azok kamatoztatására, és így a gyülekezet úgy rendezi, hogy szövegekkel dolgozhassanak. Miután azonban eltelik némi idő, kiderül, hogy valójában nincs is ilyen adottságuk, és hogy nem képesek megfelelően elvégezni ezt a kötelességet; a legkevésbé sem hatékonyak. A tehetségükből és a képességükből adódóan teljességgel inkompetensek ebben a munkában. Mit kell tehát tenni ilyen körülmények közepette? Lehetséges egyszerűen csak elviselni őket és ezt mondani: „Szenvedélyes vagy, és noha nincs sok tehetséged, és átlagos képességű vagy, hogyha hajlandó vagy a kemény munkára és nem idegenkedsz tőle, akkor Isten háza elvisel majd téged és hagyni fogja, hogy tovább

végezd ezt a kötelességet. Nem számít az sem, ha nem jól csinálod. Isten háza szemet huny felette, és nincs szükség a leváltásodra”? Vajon e szerint az alapelv szerint kezeli Isten háza a dolgokat? Nyilvánvalóan nem. Ilyen körülmények között normálisan megfelelő kötelességeket rendeznek nekik a képességük és az erősségeik alapján; ez az egyik oldala a dolognak. De nem elég mindössze erre hagyatkozni, mivel az emberek sok esetben maguk sem tudják, hogy mely kötelességekre alkalmasak, és még ha jónak is gondolják magukat valamiben, az nem feltétlenül lesz igaz, ezért ki kell próbálniuk a dolgot, és gyakorolniuk kell egy ideig; úgy helyes, ha annak alapján születik döntés, hogy hatékonyak-e vagy sem. Ha egy darabig gyakorolnak, és nem hoznak semmilyen eredményt vagy nem haladnak semmit, és megerősítést nyer, hogy nem érdemes művelni őket, akkor ki kell igazítani a kijelölt kötelességüket, és helyette egy megfelelő kötelességet kell rendezni a számukra. Az emberek kijelölt kötelességeinek ily módon történő átrendezése és kiigazítása a helyes cselekedet, és az alapelvvel is összhangban van. Egyesek azonban nem képesek engedelmeskedni Isten háza rendezéseinek, inkább mindig a testi preferenciáikat követik a kötelességeik teljesítése során. Tegyük fel például, hogy ezt mondja valaki: „Az volt a legnagyobb álmom, hogy irodalmár vagy újságíró legyek, de a családi körülményeim miatt és egyéb okokból képtelen voltam valóra váltani. Most viszont szövegekkel dolgozom Isten házában. Végre megkaptam, amit akartam!” Az igazsággal kapcsolatos felfogása azonban egyszerűen nem elég jó az illetőnek, nem sok szellemi megértéssel rendelkezik, és nem képes arra, hogy szövegekkel dolgozzon, így miután egy ideig ezt a kötelességet végzi, másikba helyezik át. „Miért nem végezhetem egyszerűen azt a munkát, amelyiket akarom? – panaszkodik. – Semmilyen más munkát nem szeretek!” Mi itt a probléma? Isten háza az alapelvek szerint igazította ki a kijelölt kötelességét, akkor hát miért nem képes elfogadni a változást? Vajon nem az emberi mivoltával kapcsolatos ez a probléma? Nem tudja elfogadni az igazságot, és nem veti alá magát Istennek – ez egyszerűen a józan ész hiánya. Mindig a személyes preferenciái alapján végzi a kötelességét, és folyton maga akar dönteni. Hát nem romlott beállítottság ez? Az, hogy élvezel csinálni valamit, garancia vajon arra, hogy jól is tudod csinálni? Az, hogy élvezed egy bizonyos kötelesség végzését, azt jelenti vajon, hogy a megfelelő színvonalon tudod végezni? Az, hogy élvezel valamit csinálni, önmagában még nem jelenti azt, hogy alkalmas is vagy rá, és talán nem vagy képes átlátni, hogy mire is vagy alkalmas. Éppen ezért józan ésszel kell rendelkezned, és meg kell tanulnod engedelmeskedni. Amikor tehát kiigazítják a kijelölt kötelességedet, hogyan kell vajon engedelmességet gyakorolnod? Egyfelől el kell hinned, hogy Isten háza az igazságalapelvek alapján igazította ki a kijelölt kötelességedet, nem pedig a te preferenciáid vagy valamely vezető vagy dolgozó előítéletei alapján. Bíznod kell abban, hogy az ajándékaid, az erősségeid és más tényleges körülmények alapján született döntés a kijelölt kötelességed kiigazításáról, és hogy az nem egyetlen személy elgondolásaiból ered. Tanulj meg engedelmeskedni, ha kiigazítják a kijelölt kötelességedet. Miután egy ideig képzésben részesültél az új

kötelességed terén és eredményeket értél el a teljesítésében, rá fogsz jönni, hogy alkalmasabb vagy e kötelesség teljesítésére, és felismered, hogy hiba volt a saját preferenciáid alapján választani kötelességeket. Vajon ez nem oldja meg a problémát? A legfontosabb az, hogy Isten háza nem az emberek preferenciái alapján oszt be embereket bizonyos kötelességek végzésére, hanem annak alapján, amit a munka megkíván, és annak alapján, hogy eredményekhez vezet-e az, ha valaki teljesíti az adott kötelességet. Mondanátok azt, hogy Isten házában az egyéni preferenciák szerint kellene beosztani a kötelességeket? A személyes preferenciák kielégítésének feltétele alapján kellene használnia az embereket? (Nem.) Ezek közül melyik felel meg Isten háza alapelveinek az emberek felhasználásában? Melyik felel meg az igazságalapelveknek? Az, ha az Isten házában elvégzendő munka kívánalmai, valamint a kötelességüket végző emberek eredményei szerint választanak ki embereket. Vannak bizonyos hobbijaid és érdeklődési köreid, és némileg vágyasz a kötelességeid végzésére, de vajon a kívánságaid, az érdeklődési köreid és a kedvteléseid elsőbbséget élveznek Isten háza munkájával szemben? Ha makacsul azt mondogatod: „El kell végeznem ezt a munkát; ha nem engedik meg nekem az elvégzését, akkor nem akarok élni, nem akarom teljesíteni a kötelességemet. Ha nem engedik meg nekem ennek a munkának az elvégzését, akkor semmi más megtételére nem lesz meg bennem a lelkesedés, és nem is fogok megtenni minden tőlem telhető erőfeszítést” – vajon ez nem azt mutatja, hogy gond van a hozzáállásoddal, ami a kötelesség teljesítését illeti? Nem hiányzik ebből teljesen a lelkiismeret és a józan ész? A saját személyes kívánságaid, érdeklődési köreid és kedvteléseid kielégítése végett nem habozol befolyásolni és hátráltatni a gyülekezet munkáját. Vajon ez összhangban van az igazsággal? Hogyan kezelje az ember azokat a dolgokat, amelyek nincsenek összhangban az igazsággal? Némelyek azt mondják: „Az embernek a kollektív én érdekében fel kell áldoznia az egyéni ént.” Így van? Ez az igazság? (Nem.) Miféle kijelentés ez? (Sátáni téveszme.) Ez egy megtévesztő, félrevezető és csalóka kijelentés. Ha a kötelességeid teljesítésére vonatkoztatod ezt a mondatot: „Az embernek a kollektív én érdekében fel kell áldoznia az egyéni ént” – akkor szembehelyezkedsz Istennel és káromlod Őt. Ez miért káromolja Istent? Azért, mert Istenre erőlteted a saját akaratod, ami istenkáromlás! Megpróbálod Isten tökéletesítésére és áldásaira cserélni a személyes éned áldozatát; az a szándékod, hogy alkut köss Istennel. Istennek nincs szüksége rá, hogy bármit is feláldozz magadból; Isten azt követeli meg, hogy az emberek gyakorolják az igazságot és fellázadjanak a hús-vér test ellen. Ha nem tudod gyakorolni az igazságot, akkor fellázadsz Isten ellen és szembeszegülsz Vele. Elégtelenül teljesítetted a kötelességed, mert helytelenek voltak a szándékaid, tévesek voltak a dolgokra vonatkozó nézeteid, a kijelentéseid pedig teljes mértékben ellentmondtak az igazságnak. Isten háza azonban nem fosztott meg téged a kötelesség végzésének jogától; csupán kiigazították a kijelölt kötelességedet, mert a legutóbbi kötelességre nem voltál alkalmas, és egy olyanra helyeztek át, amelyre alkalmas vagy. Ez teljesen normális és könnyen érthető. Az embereknek helyén kell

kezelniük ezt a dolgot. Hogyan kell helyesen kezelni ezt a dolgot? Amikor ez történik, először is el kell fogadnod Isten háza rád vonatkozó értékelését. Noha szubjektíven talán tetszik neked a kötelességed, valójában nem vagy alkalmas rá, és gyakorlott sem vagy benne, így nem tudod elvégezni azt a munkát. Ez azt jelenti, hogy újra ki kell osztani a kötelességedet. Engedelmeskedned kell, és el kell fogadnod az új kötelességedet. Először képezd magad benne egy darabig – ha még mindig úgy gondolod, hogy nem vagy elég jó benne, és hogy nem ér fel hozzá a képességed, mondd ezt a gyülekezetnek: „Nem vagyok alkalmas erre a kötelességre. Ha ez így folytatódik, ez akadályozni fogja a munkát.” Nagyon észszerű dolog így cselekedni! Bármit teszel is, ne próbálj ragaszkodni ahhoz a kötelességhez. Ha így teszel, az akadályozni fogja a munkát. Ha korán felveted a problémát, a gyülekezet megfelelő kötelességet fog rendezni neked a helyzeted alapján. Isten háza nem erőlteti rá az emberekre, hogy kötelességeket végezzenek. Hát nem jó neked, ha azt tapasztalod, hogy kiigazítják a kijelölt kötelességedet? Ez először is képessé tehet téged arra, hogy racionálisan tudj hozzáállni a saját preferenciáidhoz és kívánságaidhoz. Lehet, hogy a múltban különösen vonzódtál valamihez, például az irodalomhoz és az íráshoz, de a szövegekkel végzett munkához lelki megértés is szükséges. Az a legkevesebb, hogy értened kell a szellemi szakkifejezéseket. Ha a legcsekélyebb megértésed sincs az igazságról, hanem mindössze tudsz egy kicsit bánni írásban a szavakkal, az nem lesz elég jó. Szellemi megértésre kell jutnod, értened kell a szellemi kifejezéseket, és egy ideig tartó tapasztalás útján el kell sajátítanod a szellemi élet nyelvezetét. Csakis ekkor leszel képes szövegekkel dolgozni Isten házában. A tapasztalás időszaka során, és miközben keresztülmész dolgokon, azt veszed majd észre, hogy nem beszélsz az élettapasztalat nyelvén, meglátod majd döbbenetes elégtelen voltodat, meg fogod ismerni az igazi érettségedet, és lehetővé teszed, hogy Isten háza és a testvéreid tisztán lássák a képességedet és az érettségedet. Ez jó dolog a számodra. Legalábbis megmutatja, mennyire nagy vagy csekély a képességed, és képessé tesz arra, hogy helyesen kezeld önmagad. Nem lesznek többé képzelődéseid a saját képességedet és hajlamaidat illetően. Ismerni fogod az igazi érettségedet, pontosabban és világosabban fogod látni, hogy mire vagy alkalmas és mire nem, valamint állhatatosabb és gyakorlatibb leszel, miközben a kötelességedet végzed. Ez az egyik aspektus. A másik és egyben a legfontosabb az, hogy nem számít, milyen mértékű megértést nyersz, vagy hogy meg tudod-e érteni ezeket a dolgokat: ha Isten háza elrendez valamit rád vonatkozóan, akkor az a minimum, hogy mindenekelőtt engedelmes hozzáállást tégy magadévá ahelyett, hogy finnyáskodó vagy válogatós lennél, illetve saját terveid és választásaid lennének. Elsősorban ezzel a józan ésszel kell rendelkezned. Ha nem vagy képes elgondolkozni azon, hogy milyen szennyező dolgok vegyültek a kötelességed végzésébe, rendben van. Csak az számít, hogy alávetettség legyen a szívedben, és hogy képes légy elfogadni az igazságot, komolyan venni a kötelességedet és megmutatni a hűségedet, valamint hogy ha problémák merülnek fel vagy romlottságot fedsz fel, akkor képes légy elgondolkozni önmagadon, megérteni a saját hibáidat

és hiányosságaidat, és keresni az igazságot a problémáid vagy a romlottságod feltárulásainak a megoldása végett. Ily módon észrevétlenül fokozatosan növekedni fog az életed és az érettséged, miközben a kötelességedet végzed, és a megfelelő színvonalon fogod azt végezni. Ha őszintén feláldozod magad Istenért, és szüntelenül az igazságot keresed azért, hogy megoldd a problémáidat, miközben tapasztalod Isten munkáját, akkor részesülni fogsz áldásaiban, és Ő nem fog rosszul bánni veled.

Ha így döntött a gyülekezet, az embereknek el kell fogadniuk és engedelmeskedniük kell, amikor kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, el kell gondolkozniuk magukon és meg kell érteniük a probléma és a saját hiányosságaik lényegét. Ez nagyon hasznos az emberek számára, és olyasvalami, amit gyakorolni kellene. Egy ilyen egyszerű dologra a hétköznapi emberek is képesek rájönni, és képesek azt helyesen kezelni, anélkül, hogy sok nehézséggel vagy leküzdhetetlen akadállyal találkoznának. Amikor kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, az a legkevesebb, hogy alávéssék magukat az emberek, hogy – számukra hasznos módon – elgondolkozzanak magukon, valamint hogy pontosan mérjék fel azt, hogy a megfelelő színvonalon teljesítik-e a kötelességeiket. Az antikrisztusokkal azonban ez nem így van. Ők mást nyilvánítanak ki, mint a normális emberek, bármi történjék is velük. Miben rejlik ez a különбözőség? Ők nem engedelmeskednek, nem végzik proaktív módon saját részüket, és az igazságot sem keresik a legkevésbé sem. Ehelyett ellenszenvet éreznek a kiigazítással szemben és ellene állnak, elemzik, megfontolják és spekulálva törnek rajta az agyukat: „Miért nem engedek, hogy ezt a kötelességet végezzem? Miért helyeznek át egy jelentéktelen kötelességbe? Talán fel akarnak fedni és ki akarnak iktatni ezzel?” Egyre csak forgatják az elméjükben, ami velük történt, és vég nélkül elemezgetik és rágódnak rajta. Amikor semmi sem történik, tökéletesen jól vannak, de ha történik valami, az kavarogni kezd a szívükben, mint palack a viharos tengeren, és kérdésekkel telik meg az elméjük. Kívülről úgy tűnhet, hogy másoknál jobban el tudnak gondolkodni a dolgokon, valójában azonban az antikrisztusok csupán elvetemültebbek a normális emberekénél. Hogyan nyilvánul meg ez az elvetemültség? Szélsőségesek, összetettek és titkosak a megfontolásaik. Az antikrisztusok számára teljesen természetesek az olyan dolgok, amelyek egy normális, lelkiismerettel és józan ésszel bíró embernek nem jutnának az eszébe. Amikor egy egyszerű kiigazítás történik a kijelölt kötelességüket illetően, engedelmes hozzáállással kellene válaszolniuk az embereknek, és azt kellene tenniük, amit Isten háza mond nekik, illetve amire képesek, és bármit tesznek is, azt a tőlük telhető lehető legjobban, teljes szívükkel és teljes erejükből kellene megtenniük. Amit Isten tett, az nem volt tévedés. Még a kevés lelkiismerettel és józan ésszel bíró emberek is képesek egy ilyen egyszerű igazságot gyakorolni, az antikrisztusok képességeit azonban meghaladja. Az antikrisztusok azonnal érvekkel, okoskodással és ellenszegüléssel állnak elő, amikor a kijelölt kötelességeik kiigazítására kerül sor, és nem hajlandók azt elfogadni a szívük mélyén. Akkor hát mi van a szívükben? Gyanakvás és kétely, aztán mindenféle módszert bevetve vizsgálgatnak másokat. Szavaikkal és cselekedeteikkel mérik fel a

helyzetet, sőt, gátlástalan eszközökkel kényszerítik és csábítással veszik rá az embereket arra, hogy mondják meg az igazat és beszéljenek őszintén. Megpróbálják kideríteni a választ a következő kérdésekre: Vajon miért lett kiigazítva a számukra kijelölt kötelesség? Miért nem engedték, hogy végezzék a kötelességüket? Pontosan ki mozgatta a szálakat? Ki próbálta meg tönkretenni számukra a dolgokat? Egyre csak azt kérdezzük a szívükben, hogy „miért”; egyre csak arra próbálnak rájönni, hogy mi is történik valójában, hogy megtalálhassák azt, akivel vitatkozhatnak vagy akivel rendezhetik a számlát. Nem tudják, hogy jöjjenek Isten elé azért, hogy elgondolkozzanak magukon és hogy megnézzék, mi is bennük a probléma, nem keresik magukban az okot, és nem imádkoznak Istenhez és nem gondolkodnak el magukon ezt mondván: „Mi volt a probléma azzal, ahogyan a kötelességemet végeztem? Talán az, hogy felületes voltam és alapelv nélkül való? Volt egyáltalán bármi hatása?” Ahelyett, hogy valaha is feltennék maguknak ezeket a kérdéseket, állandóan kérdőre vonják Istent a szívükben: „Miért igazították ki a kijelölt kötelességemet? Miért bánnak így velem? Miért ennyire tapintatlanok? Miért igazságtalanok velem? Miért nem gondolkodnak a büszkeségemre? Miért támadnak és zárnak ki engem?” Ez a sok „miért” mind az antikrisztusok romlott beállítottságának és jellemének az élénk kinyilatkoztatása. Senki sem tudta elképzelni, hogy az antikrisztusok ekkora ügyet csinálnak majd egy ilyen apróságból, mint az, hogy kiigazításokat eszközölnek a kijelölt kötelességükön, hogy ekkora lármát csapnak miatta, és hogy minden eszközt kipróbálnak, ami a kezük ügyébe esik, csak hogy ekkora felhajtást okozzanak. Minek bonyolítanak meg ennyire egy egyszerű dolgot? Egy oka van csupán: az antikrisztusok sosem engedelmeskednek Isten háza rendezéseinek, és mindig szorosan összekapcsolják a kötelességüket, a hírnevüket, a nyereségüket és a státuszukat az áldások elnyerésének reményével és a jövőbeni rendeltetési helyükkel, mintha abban az esetben, ha elveszítik a hírnevüket és a státuszukat, nem is lenne semmi reményük arra, hogy áldásokat és jutalmakat nyerjenek, ez pedig olyan érzés a számukra, mintha az életüket veszítenék el. Ezt gondolják: „Gondosnak kell lennem, nem lehetek gondatlan! Isten házára, a testvérekre, a vezetőkre és a dolgozókra, de még istenre sem lehet számítani. Egyikükben sem tudok megbízni. Saját magad vagy az, akire a leginkább számíthatsz, és aki a leginkább méltó a bizalomra. Ha te nem szősz terveket saját magadnak, akkor ugyan ki fog törődni veled? Ki gondol majd a jövődre? Ki gondol majd arra, hogy nyersz-e áldásokat vagy sem? Éppen ezért alapos terveket és számításokat kell készítenem a saját érdekemben. Nem hibázhatok és egy kicsit sem lehetek gondatlan, máskülönben mit fogok tenni, ha valaki megpróbál kihasználni engem?” Ezért aztán őrizkednek Isten házána a vezetőitől és dolgozóitól, mert attól félnek, hogy valaki felismeri majd őket és átlát rajtuk, és hogy akkor elbocsátják őket, az áldásokkal kapcsolatos álmuk pedig szertefoszlik. Azt gondolják, hogy meg kell őrizniük a hírnevüket és a státuszukat ahhoz, hogy legyen reményük az áldások elnyerésére. Az antikrisztusok fontosabbnak látják azt, hogy áldottak legyenek, mint a mennyet, mint az életet, mint az igazságra, a beállítottság megváltozására vagy a személyes üdvösségre való törekvést, és annál

is, hogy jól végezzék a kötelességüket és megfelelő színvonalú teremtetett lények legyenek. Azt gondolják, hogy megfelelő színvonalú teremtetett lénynek lenni, jól végezni a kötelességüket és megmentve lenni csupa jelentéktelen, említésre és megjegyzésre is alig méltó dolog, miközben az áldások elnyerése az egyetlen dolog az egész életükben, amelyet sosem lehet elfelejteni. Bármivel találkoznak is, legyen az bármily nagy vagy kicsi dolog, az áldottsággal kötik össze; rendkívül óvatosak és figyelmesek, és mindig hagynak maguknak menekülőutat. Ha tehát előléptetés egy antikrisztus kijelölt kötelességének a kiigazítása, akkor azt fogja gondolni, hogy van reménye arra, hogy áldott legyen. Ha lefokozás, például csoportvezetőből csoportvezető-helyettesé vagy csoportvezető-helyettesből átlagos csoporttaggá, akkor azt fogja jósolni, hogy ez nagy probléma lesz, és azt hiszi, hogy csekély reménye van arra, hogy áldásokat nyerjen. Miféle szemléletmód ez? Helyes szemléletmód? Egyáltalán nem. Ez a nézet abszurd! Az, hogy elnyeri-e valaki Isten elismerését vagy sem, nem azon alapul, hogy milyen kötelességet végez, hanem azon, hogy birtokában van-e az igazságnak, hogy őszintén aláveti-e magát Istennek, és hogy hűséges-e. Ezek a legfontosabb dolgok. Az embereknek sok megpróbáltatást kell elszenvedniük az idő alatt, amíg Isten megmenti az embereket. Különösen a kötelességük végzése során kell sok kudarcon és váratlan fordulaton keresztül menniük, végül azonban, ha értik az igazságot, és őszintén alávetik magukat Istennek, akkor olyanok lesznek, akiket elismer Isten. Amikor kiigazításokat eszközölnek a kijelölt kötelességükön, láthatóvá válik, hogy az antikrisztusok nem értik az igazságot, és hogy egyáltalán nincs felfogóképességük.

Mindazok közül, akik kötelességet végeznek, mindig lesznek néhányan, akik semmit sem csinálnak jól. Nem jók a cikkírásban, mivel nem értik az igazságot, és még a szellemi terminológiáról sincs fogalmuk, arról a nyelvezetről, amelyet gyakran használnak a keresztények. Lehet, hogy rendelkeznek írói készségekkel és némi képzettséggel, de nem alkalmasak a feladatra. Ha dokumentumokat lektoráltatsz velük, rövid idő után világossá válik, hogy abban sem jók. Hiányos a képességük, és mindig elhibázzák a dolgokat, így ismét kiigazítod a számukra kijelölt kötelességet. Azt mondják, hogy értenek a számítógépekhez, de miután egy darabig azon a területen végeznek kötelességet, abban sem bizonyulnak jónak. Úgy tűnik, mintha jó szakácsok lennének, ezért megbízzod őket, hogy készítsenek ételt a testvéreknek. Kiderül, hogy az ételeik mindenki elmondása szerint vagy túl sósak, vagy túl ízetlenek, és vagy túl sokat főznek, vagy túl keveset. Látva, hogy a főzésre sem alkalmasak, úgy rendezed, hogy hirdessék inkább az evangéliumot, de amint meghallják, hogy az evangelizációs csoporthoz fognak csatlakozni, elcsüggednek és ezt gondolják: „Szóval így állunk. A partvonalra számúznak, és nincs remény arra, hogy áldott legyek. Ezen csak sírni lehet.” Ekkor negatív és lehangolt kedélyállapotba kerülnek, padlót fognak, elfajulnak, és képtelenek arra koncentrálni, hogy hirdessék az evangéliumot, és hogy tanúságot tegyenek Isten új munkája mellett. Helyette folyton így gondolkoznak: „Mikor térhetek vissza a szövegekkel végzett kötelességhez? Mikor

leszek majd képes újra felemelt fővel járni? Mikor lesz újra lehetőségem szót váltani a fennvalóval vagy a magasabb szintű döntéshozatalban részt venni? Mikor tudja majd meg mindenki, hogy újra vezető vagyok?” Néhány évig várnak, de amikor nem helyezik őket vissza, így kezdenek morfondírozni: „Nincs értelme istenben hinni. Hát nem éppen olyan vagyok, mint azok az emberek, akik odakint a világban sok kedvezőtlen fordulatot tapasztalnak meg a hivatalnökká válás útján?” Ahogy arra a sok kedvezőtlen fordulatra gondolnak, csak még inkább elcsüggednek, és végtelenül elkeseredettnek érzik magukat. Ezt mondják: „Annyi év után, amelyet hívőként töltöttem, egyetlenegyszer sem lett belőlem fontos vezető. Miután végre sikerült csoportvezetőként szolgálnom, elbocsátottak, és más kötelességekben sem végeztem jó munkát. Kétségkívül üldöz a balszerencse – semmi sem úgy alakul, ahogyan szeretném. Pont olyan ez, mintha a hivatalnökká válás útján kellene tömérdek kedvezőtlen fordulaton átküzdenem magam. Miért nem akar előléptetni engem Isten háza? Igazán a mélypontra került a státuszom és a hírnevem. Még csak arra sem emlékszik senki, hogy ki vagyok, a fennvaló pedig sosem említ engem. Letűntek a dicsőséges napjaim. Mihez kéne kezdenem a sikertelenségemmel? Nagyon szeretem istent, és a gyülekezetet és isten házát is igazán szeretem, akkor hát miért nem volt részem sikerben? Nincs értelme istenben hinnem. Igazán meg akartam valósítani a nagyszabású terveimet itt, isten házában, hasznosítani akartam az energiámat és az erősségeimet, de isten egyszerűen nem helyez engem fontos pozíciókba, vagy nem lát engem. Nincs értelme.” Vajon mit értenek annak folyamatos hangoztatásán, hogy „nincs értelme”? Azt értik alatta, hogy nincs értelme a kötelességüket végezni, a beállítottság megváltoztatására törekedni, az igazságot hallgatni és prédikációkat hallgatni, olvasni Isten szavait és igazságalapelveket keresni. Akkor minek van értelme szerintük? Annak, ha hivatali pozíciójuk van, ha áldásokat nyernek, ha teljesül az áldásokkal kapcsolatos vágyuk és ambíciójuk, ha úton-útfélen mutogathatják magukat, ha nagyra becsülik őket, és ha presztízszük van. Szerintük semmi másnak nincs értelme. Amikor úgy érzik, hogy nincs értelme, amikor elcsüggednek, akkor azon kapják magukat, hogy a lábuk magától elindul az ajtó felé. El akarják hagyni Isten házát, vissza akarnak vonulni. Ez azt jelenti, hogy veszélyben vannak. Vannak némelyek, akik kötelességet végeznek, különös tekintettel azokra, akik jelentéktelen kötelességet végeznek, melyből kifolyólag gyakran érintkeznek nem hívőkkel, és e csoport némely tagja fél lábbal bent van, fél lábbal meg kint. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ezek az emberek bármikor visszavonulhatnak, és ha leomlik az utolsó védvonaluk, akkor a másik lábuk is megteszi a döntő lépést kifelé, és akkor teljességgel el fognak szakadni Isten házából, és egészen el fogják hagyni a gyülekezetet. Amikor a kijelölt kötelességük kiigazítására kerül sor, ezek az emberek az áldások elnyerésével kapcsolatos szándékukkal és vágyukkal hozzák összefüggésbe azt, hogy hová helyezik át őket, hogy milyen kötelességet végeznek, hogy az a kötelesség kielégíti-e a személyes vágyaikat, hogy lehetővé teszi-e a számukra azt, hogy nagyra becsüljék őket, és hogy mi az új kötelességük pozíciója és rangja. Miben rejlik a probléma annak alapján, amilyen hozzáállást és

nézetet táplálnak magukban az antikrisztusok a kijelölt kötelességeik kiigazításával kapcsolatban? Nagy probléma ez vagy sem? (Nagy probléma.) Mi a probléma? (Összekötik a kijelölt kötelességeik normális kiigazítását a gyülekezeten belüli státuszukkal és azzal, hogy nyerhetnek-e áldásokat vagy sem. Amikor kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, akkor ahelyett, hogy elfogadnák Isten háza rendezéseit és engedelmeskednének azoknak, azt gondolják, hogy elveszítették a státuszukat, és hogy többé nem részesülhetnek áldásokban, ettől pedig úgy érzik, hogy nincs értelme Istenben hinni, és el akarják hagyni Isten házáat.) Az itt a legnagyobb hibájuk, hogy összekötik a kijelölt kötelességeik kiigazítását az áldások elnyerésével. Ez a legeslegutolsó dolog, amit tenniük kellene. Valójában egyáltalán semmi kapcsolat nincs a kettő között, de mivel az antikrisztusok szíve az áldások elnyerése utáni vággyal van tele, akármilyen kötelességet végeznek is, azt össze fogják kapcsolni azzal, hogy képesek-e áldásokat nyerni vagy sem, ami azt jelenti, hogy lehetetlen jól végezniük egy kötelességet, és nem lehet mást tenni, mint felfedni és kiiktatni őket. Egyszerűen saját maguknak okoznak problémát, és saját magukat terelik végzetes útra.

Hogyan kell hát kezelned a kötelességed végzésének a kérdését? Helyes hozzáállással kell rendelkezned, ami előfeltétele annak, hogy jól végezd a kötelességed. A saját erősségeid alapján kell eldönteni, hogy melyik kötelesség a megfelelő számodra. Ha néha nem olyan kötelességet rendez számodra a gyülekezet, amelyben jó vagy, vagy amelyet szívesen csinálnál, felvetheted és kommunikációval megoldhatod a problémát. De ha el tudod végezni a kötelességet, és ha az olyan kötelesség, amelyet végezned kell, és csak azért nem akarod elvégezni, mert félsz a szenvedéstől, akkor veled van probléma. Ha hajlandó vagy engedelmeskedni és fel tudsz lázadni a tested ellen, akkor el lehet mondani rólad, hogy viszonylag észszerű vagy. Ha azonban mindig azt próbálsz kikalkulálni, hogy melyek a rangosabb kötelességek, és azt feltételezed, hogy bizonyos kötelességek miatt le fognak nézni téged mások, az azt bizonyítja, hogy romlott beállítottságod van. Miért vagy ennyire előítéletes a kötelességek megértése terén? Talán akkor tudsz jól végezni egy kötelességet, ha azt te választod a saját ötleteid alapján? Ez nem feltétlenül igaz. Az számítt itt a leginkább, hogy eloszlasd a romlott beállítottságodat, és ha nem így teszel, nem leszel képes jól végezni a kötelességedet, még ha olyan is, amit élvezel. Egyesek alapelvek nélkül végzik a kötelességeiket, és mindig a saját preferenciáikon alapul a kötelességvégzésük, így aztán sosem képesek nehézségeket eloszlatni, csak átevickélnek minden általuk végzett kötelességen, és végül kiiktatják őket. Megmenthetők vajon az ilyen emberek? Azt a kötelességet kell kiválasztanod, amelyik illik hozzád, majd jól kell végezned és képesnek kell lenned az igazság keresésére, hogy eloszlasd a romlott beállítottságaidat. Csakis ekkor leszel képes belépni az igazságvalóságba. Ha mindig testi kényelemre törekszel és jól akarsz kinézni a kötelességedben, akkor nem leszel képes jól végezni a kötelességedet. Ha semmilyen kötelességet nem vagy képes jól végezni, akkor ki kell téged iktatni. Egyesek nem elégedettek, bármilyen kötelességet végezzenek is; mindig csak ideiglenesnek

tekintik a kötelességeiket, felületesek, és nem keresik az igazságot az általuk felfedett romlott beállítottságok elosztatása végett. Ennek eredményeképpen több éven át anélkül végzik a kötelességeiket, hogy belépést nyernének az életbe. Munkásokká válnak és kiiktatják őket. Vajon nem ők okozták ezt saját maguknak? A gonosz emberek és az antikrisztusok sohasem helyes hozzáállással végzik a kötelességeiket. Mit gondolnak, amikor a kijelölt kötelességeik kiigazításra kerülnek? „Azt gondolod, hogy csak szolgálattevő vagyok? Amikor használsz engem, szolgálatot végeztetsz velem neked, és amikor végeztél velem, egyszerűen elküldesz. Nos, én nem fogok így szolgálatot végezni! Vezető vagy dolgozó akarok lenni, mert ez errefelé az egyetlen tiszteletreméltó munka. Ha nem hagyod, hogy vezető vagy dolgozó legyek, és továbbra is azt akarod, hogy gürcöljek, azt elfelejtheted!” Miféle hozzáállás ez? Vajon alávetik magukat az ilyen emberek? Milyen alapon közelítik meg azt, ha a kijelölt kötelességük kiigazításra kerül? A heveség, a saját elgondolásaik és a romlott beállítottságuk alapján, nem igaz? És milyen következményekkel jár ez a megközelítés? Először is, vajon képesek lesznek hűségesen és komolyan végezni a következő kötelességüket? Nem, nem lesznek rá képesek. Pozitív hozzáállásuk lesz? Miféle állapotban lesznek? (A csüggedés állapotában.) Mi a csüggedés lényege? Az ellenszegülés. És mi az ellenszegülő és csüggedt kedélyállapot végeredménye? Képes valaki jól végezni a kötelességét, ha így érez? (Nem.) Ha valaki mindig negatív és ellenszegülő, alkalmas vajon arra, hogy kötelességet végezzen? Akármilyen kötelességet végez is, nem tudja jól végezni. Ez egy ördögi kör, amely nem fog jó véget érni. Miért van ez? Az ilyen emberek nem jó úton járnak; nem keresik az igazságot, nem engedelmesek, és képtelenek megfelelően megérteni Isten háza irányukban tanúsított hozzáállását és megközelítését. Ez baj, nem igaz? Ez a kijelölt kötelességük tökéletesen helyénvaló kiigazítása, de az antikrisztusok azt mondják, hogy csak az ő kínzásuk a célja, hogy nem kezelik őket emberi lényként, hogy Isten háza híján van a szeretetnek, hogy úgy bánnak velük, mint egy géppel, csak akkor hívják őket, amikor szükség van rájuk, amikor pedig nincs, akkor félre vannak söpörve. Hát nem kitekert érvelés ez? Vajon van lelkiismeretük, illetve józan eszük azoknak, akik ilyet mondanak? Nincs emberi mivoltuk! Eltorzítanak egy tökéletesen helyes dolgot; kicsavarnak egy teljességgel helyénvaló gyakorlatot, és valami negatív dolgot csinálnak belőle – hát nem antikrisztusi elvetemültség ez? Vajon megértheti az igazságot, aki ennyire elvetemült? Egyáltalán nem. Ez az antikrisztusokra jellemző probléma; bármi történik is velük, kicsavart módon fognak gondolkodni róla. Miért gondolkodnak kicsavart módon? Azért, mert ennyire elvetemült a természetlénységük. Egy antikrisztus természetlénysége mindenekelőtt elvetemült, és ezt követi az ádázság – ezek a fő tulajdonságai. Az antikrisztusokat az elvetemült természetük megakadályozza abban, hogy bármit is helyesen fogjanak fel, és helyette mindent eltorzítanak, szélsőségekbe hajlanak, szörszálhasogatókká lesznek, és nem képesek helyesen kezelni a dolgokat, illetve keresni az igazságot. Ezek után aktívan visszavágnak és bosszúra szomjaznak, s eközben akár elképzeléseket is terjesztenek és negativitásnak is hangot adnak, arra

bujtogatva és beszélve rá másokat, hogy zavarják meg a gyülekezet munkáját. Titokban panaszokat terjesztenek, megítélik, ahogyan Isten háza az emberekkel bánik, valamint Isten háza adminisztratív szabályainak egy részét, ahogyan egyes vezetők teszik a dolgokat, és elítélik ezeket a vezetőket. Miféle beállítottság ez? Ádáz. Az antikrisztusok nem csupán ellenállók és dacosak, hanem másokat is rábeszélnek arra, hogy velük együtt ők is legyenek dacosak, hogy álljanak melléjük, és szurkoljanak nekik. Ez az antikrisztusok természetlényege. Még a kijelölt kötelességük egyszerű kiigazítását sem tudják helyesen kezelni, sem elfogadni azt és racionálisan alávetni magukat neki. Helyette nagy hűhót csapnak és különféle kifogásokat keresnek, amelyek némelyike nem helyénvaló és visszatetszést és undort vált ki másokból. Miután szabadjárá engedtek néhány téveszmét és eretnekséget, az antikrisztusok megpróbálják a maguk malmára hajtani a vizet és elérni, hogy mások higgyenek bennük. Ha ezek az intézkedések nem járnak sikerrel, vajon képesek visszafordulni az antikrisztusok? Ha nem tudnak előrehaladni ezen az úton, képesek lesznek az igazságot keresni? Lesz bennük bármi akarat a bűnbánatra? Egyáltalán nem. Ezt fogják mondani: „Ha megakadályozol abban, hogy áldásokat nyerjek, én is meg foglak akadályozni benne mindannyiódokat! Ha nem nyerhetek áldásokat, nem fogok hinni többé!” Korábban beszéltem már arról, hogy az antikrisztusok teljességgel észszerűtlenek; az a természetlényeg áll ennek az észszerűtlenségnek a hátterében, hogy ezek az emberek rendkívül elvetemültek és ádázak. Most azokról a megnyilvánulásokról és kinyilatkoztatásokról beszélgetünk, amelyek teljességgel megmutatják és amelyek a leghitelesebben bizonyítják ezt a természetlényeget. Némelyek ezek közül az emberek közül már akkor megharagszanak, ha csak egyszer is kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, némelyek pedig, miután többször áthelyezték és egyik kötelességből a másikba mozdították el őket, képtelenek bármelyiket is jól végezni, végül pedig azt gondolják, hogy nincs reményük az áldások elnyerésére, és vissza akarnak vonulni. Röviden: függetlenül attól, hogy miként igazítják ki a kijelölt kötelességeiket, ha bármilyen kiigazítás történik, ezek az emberek elkezdik azt elemezni, megítélni, valamint töprengeni rajta a szívükben, és csak akkor nyugszanak meg, ha arra jutnak, hogy a kiigazításoknak nincs közük az áldások elnyeréséhez. Amint azt találják, hogy a kiigazítások akárcsak a legcsekélyebb összefüggésben is vannak az áldások elnyerésével, vagy hogy azok kihatnak az áldások elnyerésével kapcsolatos reményükre, mindjárt ellenszegülve kikelnek magukból és felfedik a természetlényegüket. Ha ebben az ellenszegülésben kudarcot vallanak, majd leleplezik és elutasítják őket, akkor vészhelyzeti terveket gyártanak maguknak, és határozottan és habozás nélkül elhagyják Isten házát; nem hiszik el többé, hogy van Isten, és nem ismerik el többé, hogy hisznek Istenben. Azonnal megváltozik a mindennapi életük, és az Istenben hívő ember minden hasonlatossága eltűnik belőlük. Azonnal elkezdenek újra inni, dohányozni, szokatlan ruházatot és erős sminket viselni, valamint elegánsan kiöltözni. Mivel Istenben hívő emberként nem élvezhették ezeket a dolgokat, igyekeznek mielőbb bepótolni az

elveszett időt. Amikor a visszavonulást fontolgatják, mindjárt a következő lépésükön gondolkodnak – azon, hogy miként tudnának keményen dolgozni a világban ahhoz, hogy előrébb jussanak, helyet találjanak maguknak és jó életet éljenek, valamint azon is, hogy hol találhatnának kiutat. Hamarosan találnak maguknak kiutat, megtalálják a helyüket e gonosz trendek közepette és ebben a gonosz világban, és elhatározzák, hogy mit fognak csinálni – legyen az üzlet, politika vagy másféle vállalkozás, amely lehetővé teszi számukra, hogy másoknál jobb életet élhessenek, amely boldogsággal és örömmel tölti el őket életük hátralévő részében, amely nagyobb testi kényelmet biztosít a számukra, és amelynek köszönhetően teljességgel élvezhetik az életet, valamint szórakozásban és kikapcsolódásban lehet részük.

Amikor megmetszik az antikrisztusokat, és amikor kiigazítják a kijelölt kötelességüket, akkor amire ők gondolnak, az a hozzájuk szorosan kapcsolódó áldások elnyerése. Ha azt hiszik, hogy nem maradt rá reményük, akkor vissza akarnak vonulni, el akarják hagyni Isten házáat és vissza akarnak térni a nem hívők életéhez. Ennek alapján nyilvánvaló, hogy rendkívül fontos az ember természetlényege, nem ugyanilyen fontos akkor az ember törekvése és a döntései is? Mindössze egyetlen gondolat különbségéről van szó: egy helyes döntés, és eljuthatsz oda, hogy továbbra is elfogadod Isten üdvösségét, míg egyetlen rossz döntés miatt egy szempillantás alatt nem hívővé válhatsz – olyasvalakivé, akinek semmi köze Isten házához, Isten munkájához vagy a kötelességéhez. Csupán egyetlen gondolat, egyetlen pillanat vagy egyetlen apró dolog teljességgel megváltoztathatja valakinek a sorsát. Egyetlen véletlen választás, egyetlen véletlen apró gondolat vagy egyszerű szemléletmód megváltoztathatja egy ember sorsát, és meghatározhatja, hogy hol köt ki a következő pillanatban. Amikor még semmilyen problémával nem találkoztak az emberek, amikor még semmilyen döntéssel nem szembesültek, úgy érzik, hogy sok igazságot értenek, hogy van érettségük, és hogy képesek szilárdan megállni. Ám amikor egy döntéssel, egy lényeges alapelvvel vagy egy nagy problémával szembesülsz, az fogja meghatározni a sorsodat, és azt, hogy mész vagy maradsz, hogy mit is választasz ténylegesen, hogy milyen a hozzáállásod Istenhez, és hogy milyen a szemléleted és a hozzáállásod az adott dolgot illetően. Azok a döntések, amelyeket az antikrisztusok hajlamosak meghozni, és a szívükben rejlő legmélyebb, szubjektív vágyak mind ellentétesek az igazsággal; semmi alávetettség nem rejlik ezekben a dolgokban, csupán ellenszegülés; nincs benne igazság vagy emberi mivolt, hanem csak romlott emberi beállítottságok, valamint emberi téveszmék és eretnokségek. Ezek a dolgok gyakran olyan gondolatokat szülnek, mint Isten házának az elhagyása és a gonosz irányzatokban való elmerülés, és bármely ponton ilyeneket gondolhatnak miattuk az emberek: „Nincs reményem arra, hogy áldott legyek, akkor miért ne hagynám el isten házáat? Ha így áll a helyzet, nem fogok hinni ezután, és a kötelességemet sem fogom végezni. Ha így bánik velem isten háza, akkor nem fogom többé elismerni, hogy van isten.” Az antikrisztusok szívében gyakran jelen vannak és ott elidőznek az efféle felháborítóan lázadó gondolatok, ezek az eretnokségek

és téveszmék, ezek az elvetemült elgondolások. Ezért van az, hogy még ha nem is vonulnak vissza félúton Isten követése közben, nagyon nehezen tudnak mindvégig az úton járni, és a többségük ki lesz takarítva és rekesztve a gyülekezetből az általuk elkövetett tömérdek gonoszság és az általuk okozott bomlasztás és zavarás miatt. Még ha rá is tudják kényszeríteni magukat arra, hogy mindvégig kitartsanak, az antikrisztusok természetlénységéből látható, hogy óhatatlanul vissza fognak vonulni a gyülekezetből. Akár még ezt is gondolhatják legbelül: „Egyáltalán nem tudom elhagyni isten házáat. Még ha ilyen gondolataim is vannak, nem tudok elmenni. Egészen a halálomig itt fogok maradni. Ragaszkodni fogok isten házához; mindvégig követni fogom istent.” Akármennyire arra készíti is őket a szubjektív akaratuk, hogy ne hagyják el Isten házáat, és akármennyire is bizonygatják, hogy meg fognak maradni a szubjektív akaratukban, végső soron arra vannak rendelve, hogy visszautasítja őket Isten, ők pedig önszántukból elhagyják Isten házáat, mivel idegenkednek az igazságtól és a velejükig elvetemültek.

III. Az antikrisztusok viszonyulása az elbocsátásukhoz

Az imént az antikrisztusok két megnyilvánulásáról beszélgettünk: az egyik az, amikor metszéssel szembesülnek, a másik pedig az, amikor kiigazítják a kijelölt kötelességeiket. Az volt a beszélgetésünk középpontjában, hogy milyen hozzáállást tanúsítanak és milyen döntéseket hoznak az antikrisztusok, amikor ilyen dolgok érik őket. Természetesen függetlenül attól, hogy milyen az antikrisztusok szemléletmódja és hozzáállása, amikor megmetszik őket, vagy amikor kiigazítják a kijelölt kötelességeiket, ők mindig összekötik ezt a két dolgot azzal, hogy részesülnek-e majd áldásokban vagy sem. Ha biztosak benne, hogy nem lesznek áldottak, hogy egyáltalán nincs reményük, akkor természetükből adódóan visszavonulnak. A hétköznapi emberek számára, akiknek nincsenek ambícióik és vágyaik, valójában sem a metszés, sem a kijelölt kötelességük kiigazítása nem nagy ügy. Egyik sem lesz rájuk nagy hatással. Nem fosztották meg őket attól a joguktól, hogy kötelességet végezzenek, és nem vették el tőlük a megmentés reményét sem, így a hétköznapi emberek szerint nem szükséges túlreagálni a dolgokat, sem megrémülni vagy megbántódni, vagy esetleg vészforgatókönyveket kezdeni gyártani. Nem így van azonban az antikrisztusok esetében. Ők nagyon súlyosnak látják ezeket a dolgokat, mivel az áldások elnyerésével kötik össze azokat, ami mindenféle lázadó gondolatok és viselkedések felmerüléséhez vezet bennük, ez pedig a visszavonulás és Isten elhagyásának a gondolatához és tervéhez. Az antikrisztusok még akkor is képesek felvetni a visszavonulás gondolatát, amikor ilyen – egyébként rendkívül hétköznapi – dolgok érik őket. Milyen hozzáállása lenne ezért annak, akinek státusza van, és aki fontos munkáért felel Isten házában, amikor elbocsátással néz szembe? Hogyan kezelné, és milyen döntést hozna? Az ilyen dolgok még szemléletesebbek. Az antikrisztusok számára a státusz, a hatalom és a presztízs a legfontosabb érdek, és egyenlőnek látják ezeket a dolgokat a saját életükkel. Ezért van az, hogy amikor elbocsátanak egy antikrisztust,

amikor elveszíti a „vezetői” titulását és nincs többé státusza, ami azt jelenti, hogy elveszíti a hatalmát és a presztízsét, és hogy nem lesz része többé abban a különleges bánásmódban, hogy nagyra tartanak, támogatnak és felnéznek rá, akkor az egy antikrisztusnak, aki számára a státusz és a hatalom maga az élet, teljességgel elfogadhatatlan. Amikor elbocsátanak egy antikrisztust, olyan az első reakciója, mintha villám csapott volna belé, mintha a fejére szakadt volna az égbolt, és mintha összedőlt volna körülötte a világ. Odavan, amibe azelőtt a reménységét vethette, miképpen annak a lehetősége is, hogy a státuszból fakadó összes előnnyel éljen, s ezzel együtt az is, ami arra készítette, hogy ámokfutó módjára rossz dolgokat műveljen. Ez a legelfogadhatatlanabb az antikrisztusok számára. Ez az első gondolatuk: „Most, hogy oda a státuszom, hogy fognak vajon látni engem az emberek? Mit gondolnak majd rólam a szülővárosomból való testvérek? Hogyan lát majd vajon az összes ismerősöm? Vajon továbbra is agyon fognak babusgatni? Még mindig olyan barátságosak lesznek hozzám? Továbbra is mindenben támogatnak majd? Ezután is követni fognak engem? Változatlanul ellátnak majd mindennel, amire szükségem van az életben? Amikor beszélgetek velük, még mindig udvariasok lesznek, és mosollyal üdvözlnek? Hogyan boldogulok majd a státuszom nélkül? Miként járom majd ezután az utamat? Hogyan tudom megvetni a lábam más emberek között? Most, hogy elvesztettem a státuszom, nem azt jelenti vajon ez, hogy kevesebb reményem lesz az áldásra? Hogyan leszek majd képes nagy áldásokat nyerni? Kapok-e majd bármiféle nagyobb jutalmat vagy egy nagy koronát?” Amikor azt gondolják, hogy szertefoszlottak vagy súlyosan megfogyatkoztak az azzal kapcsolatos reményeik, hogy áldottak lesznek, az olyan, mintha fel akarna robbanni a fejük, mintha kalapáccsal ütnék a szívüket, és olyan fájdalmas, mintha késsel vagdosnák őket. Amikor a mennyek országába való belépés áldásának elvesztése vár rájuk, amelyre éjjel-nappal annyira vágytak, az derült égből villámcsapásként érkező, borzasztó hírnek látszik a számukra. Az antikrisztusok számára ugyanaz a státusz hiánya, mint amikor nincs arra reménye az embernek, hogy áldást nyerjen, ezért olyanok lesznek, mint a járkáló hullák: üres burokká válik a testük, amelyből hiányzik a lélek, és nincs, ami vezérelné az életüket. Nincs reményük, nincs mire várakozással tekinteniük. Amikor leleplezéssel és elbocsátással néznek szembe az antikrisztusok, az jut először eszükbe, hogy minden reményüket elveszítették az áldások elnyerését illetően. Nos, vajon ezen a ponton egyszerűen feladják? Hajlandóak alávetni magukat? Kihasználják ezt az alkalmat arra, hogy lemondjanak az áldások utáni vágyukról, elengedjék a státuszt, készségesen átlagos követővé váljanak, és boldogan végezzenek munkát Istenért, valamint jól végezzék a kötelességüket? (Nem.) Fordulópont lehet ez a számukra? Arra készíteti vajon őket e fordulópont, hogy jó irányba és pozitív módon fejlődjenek, vagy pedig arra, hogy rosszabb irányba és negatív módon változzanak? Az antikrisztusok természetlényege alapján nyilvánvaló, hogy az elbocsátásuk semmiképpen nem annak a kezdete lesz, amikor elengedik az áldások utáni vágyukat, vagy elkezdik szeretni és keresni az igazságot. Ehelyett még keményebben dolgozva fognak küzdeni

az áldások elnyerésének lehetőségéért és reményéért; ragaszkodni fognak minden lehetőséghez, amelyből áldásuk származhat, amely segíthet nekik a visszatérésben, és képessé teheti őket a státuszuk visszanyerésére. Ezért van az, hogy amikor elbocsátással szembesülnek, akkor a zaklatottság, csalódottság és ellenségesség mellett még foggalkörömmel harcolnak is az ellen, hogy elbocsássák őket, és igyekeznek megfordítani és megváltoztatni a helyzetet. Annak érdekében, hogy megőrizték a reményüket az áldások elnyerésére és arra, hogy változatlan formában megtartsák a státuszukat, presztízszüket és hatalmukat, teljes erejükből küzdenek. Hogyan küzdenek? Úgy, hogy igazolni próbálják magukat, magyarázatokat adnak, kifogásokkal állnak elő és arról beszélnek, hogy miként tették, amit tettek, mi miatt hibáztak, hogyan maradtak fent egész éjjel, hogy másoknak segítsenek és velük beszélgessenek, és mi okból voltak hanyagok az adott ügyben. Teljességgel tisztázzák és megmagyarázzák az ügy minden részét, hogy mentsék a menthetőt és elkerüljék az elbocsátás szerencsétlenségét.

Milyen kontextusokban és ügyekben hajlamosak leginkább az antikrisztusok levetkőzni az álarcukat és felfedni sátáni természetüket? Akkor, amikor leleplezik és elbocsátják őket, vagyis amikor státuszt veszítenek. Az antikrisztusok elsődleges megnyilvánulása az, hogy minden tőlük telhetőt megtesznek önmaguk igazolása végett és magyarázkodásba fognak. Akárhogy beszélgetsz is velük az igazságról, ellenállnak, és nem hajlandók elfogadni, amit mondasz. Amikor azzal szembesülnek, hogy Isten választott népe leleplezi a gonosztetteik összes tényét, egyáltalán nem ismerik be ezeket a dolgokat, attól félve, hogy ha megteszik, bűnösnek bizonyulnak majd abban, amivel vádolják őket, és kitakarítják vagy kizárják őket. Miközben nem hajlandók beismerni az ellenük felhozott vádakát, még másokra is hárítják a hibáikat és a felelősségüket. Ez a tény elég jól megmutatja, hogy az antikrisztusok soha nem fogadják el az igazságot, nem ismerik el a hibáikat, és nem ismerik igazán magukat, ami pedig még inkább bizonyítja azt, hogy arrogáns és önigazult természetűek, hogy idegenkednek az igazságtól, hogy gyűlölik az igazságot, és hogy egyáltalán nem fogadják el azt, így aztán menthetetlenek. Akikbe szorult egy szemernyi emberi mivolt és némi józan ész, képesek arra, hogy beismerjék és elfogadják a saját hibáikat, a tényekkel szembesülve meghajtsák a fejüket, és megbánást érezzenek az általuk elkövetett gonosz dolgok miatt; az antikrisztusok azonban képtelenek ezekre. Ez azt mutatja, hogy az antikrisztusoknak egyáltalán nincs lelkiismeretük és józan eszük, és hogy teljességgel emberi mivolt nélkül valók. Az antikrisztusok azt, hogy milyen magas vagy alacsony státuszúak, mindig egyenlővé teszik a szívükben azzal, hogy mennyire nagy vagy kicsiny áldásokban lesz részük. Legyen bár szó Isten házáról vagy bármely más csoportról, szerintük az emberek státusza és osztálya épp úgy rangsorolva van, ahogyan a végső kimenetelük; az, hogy milyen magas státuszú valaki, vagy hogy mekkora hatalommal bír Isten házában ebben az életben, megegyezik azzal, hogy mekkora áldásokat, jutalmakat és koronát kap majd az eljövendő világon – ezek a dolgok összekapcsolódnak. Helytálló ez a nézet? Isten soha nem mondta ezt, és semmi hasonlót sem ígért, de egy antikrisztusban ilyen

gondolatok merülnek fel. Egyelőre ne menjünk bele abba, hogy mely okokból vannak ilyen gondolataik az antikrisztusoknak. Ami azonban a természetlénységüket illeti: születésüktől fogva megvan bennük a státusz szeretete, és azt is remélik, hogy illusztris státuszuk és magas presztízszük lesz ebben az életben, hogy hatalmat fognak gyakorolni, és mindezt az eljövendő világon is tovább akarják élvezni. No és hogyan fogják elérni mindezt? Az ő elgondolásuk szerint azáltal fogják ezt elérni, hogy megtesznek bizonyos dolgokat, amelyekre képesek, amelyeket meg akarnak tenni és amelyeket szeretnek megtenni, miközben státuszuk, hatalmuk és presztízszük van ebben az életben, azután pedig jövőbeni áldásokra, koronákra és jutalmakra cserélik ezeket a dolgokat. Ez az antikrisztusok világi ügyekre vonatkozó filozófiája, ők így hisznek Istenben, és az Istenbe vetett hitükben ezt a szemléletmódot képviselik. Gondolataiknak, nézeteiknek és annak, ahogy Istenben hisznek, egyáltalán semmi köze sincs Isten szavaihoz és ígéreteihez – teljességgel függetlenek egymástól. Mondjátok meg Nekem, nincs valami gond ezeknek az antikrisztusoknak a fejével? Hát nem végtelenül elvetemültek? Semmiről sem vesznek tudomást, és semmit sem hajlandóak elfogadni abból, amit Isten szavai mondanak, és úgy vélik, helyes az, ahogy gondolkodnak és ahogy Istenben hisznek, gyönyörűségüket lelik ebben, jól érzik és nagyra tartják magukat. Nem keresik az igazságot, és nem járnak utána, hogy Isten szavai mondanak-e ilyen dolgokat, vagy Isten tett-e ilyen ígéreteket. Az antikrisztusok magától értetődőnek tartják, hogy születésüknél fogva okosabbak másoknál, eredendően bölcsek, jó képességűek és igen tehetségesek; úgy érzik, őket kell kiemelni a többiek közül, nekik kell lenniük a főnököknek, másoknak fel kell nézniük rájuk, nekik kell a hatalmat gyakorolniuk, uralkodniuk a többiek felett, mintha minden Istenben hívőt ők irányítanának, és mindenki azért lenne ott, hogy ők vezessék. Ezeket a dolgokat akarják elérni ebben az életben. Azonkívül az eljövendő világon is olyan áldásokat akarnak elnyerni, amelyeket mások nem tudnak, és ezt magától értetődőnek tartják. Nem válnak meglehetősen szégyentelenné az antikrisztusok attól, hogy ilyen gondolataik és nézeteik vannak? Nem süketek kissé az észérvekre? Milyen alapon gondolkodsz így? Milyen alapon akarod mások nagyrabecsülését élvezni? Milyen alapon akarsz másokat irányítani? Milyen alapon akarsz magadnak hatalmat és magas pozíciót az emberek között? Előre meghatározta Isten ezeket a dolgokat, vagy birtokában vagy az igazságnak és az emberi mivoltnak? Talán mindössze azért vagy alkalmas arra, hogy érvényt szerezzen a státuszodnak és vezessen másokat, mert van némi képzettséged és ismereted, és mivel némileg magas vagy és jól nézel ki? Feljogosít ez arra, hogy parancsokat osztogass? Feljogosít arra, hogy más embereket irányíts? Hol mondja ezt Isten a szavaiban: „Vonzó vagy, vannak erősségeid és ajándékaid, ezért aztán vezetned kell másokat, és állandó státuszodnak kell lennie”? Adott neked Isten ilyen hatalmat? Eleve elrendelte ezt Isten? Nem. Amikor a testvérek vezetővé vagy dolgozóvá választanak téged, akkor státuszt adnak neked? Olyan áldás ez, amelyet kiérdemelsz ebben az életben? Egyesek úgy értelmezik azt, ha élvezhetik ezeket a dolgokat, mintha százszor annyit kaptak volna ebben az életben, és azt gondolják, hogy

ha van státuszuk és hatalmuk, ha parancsokat osztogathatnak és sokakat irányíthatnak, akkor követők hada kell, hogy körülvegye őket, és akárhová is mennek, mindig lesznek, akik szolgálatot tesznek nekik és körülöttük forgolódnak. Milyen alapon akarod ezeket a dolgokat élvezni? A testvérek azért választanak téged vezetővé, hogy végezhesd ezt a kötelességet; nem azért, hogy félre tudd vezetni az embereket, hogy nagyra becsüljenek és felnézzenek rád a testvérek, és még kevésbé azért, hogy hatalmat gyakorolhass és élvezhesd a státuszból fakadó előnyöket, hanem azért, hogy a munkarendezéseknek és az igazságalapelveknek megfelelően végezhesd a kötelességedet. Azonkívül, Isten nem rendelte el előre, hogy akit vezetővé választanak a testvérek, azt ne lehessen elbocsátani. Úgy gondolod, hogy olyasvalaki vagy, akit használ a Szentlélek? Úgy gondolod, hogy senki sem bocsáthat el téged? Mi hát a baj azzal, ha elbocsátanak? Ha nem zárnak ki, akkor az azért van, mert megsajnálta és esélyt adnak neked a bűnbánatra, de még mindig nem vagy elégedett. Miről vitatkozol? Ha vissza akarsz vonulni és nem hiszel többé Istenben, mert szertefoszlottak az áldások elnyerésével kapcsolatos reményeid, akkor gyerünk, vonulj csak vissza! Azt gondolod, hogy nem tud boldogulni nélküled Isten háza? Azt, hogy nélküled megszűnik forogni a föld? Azt, hogy nélküled nem mehet végbe Isten házának a munkája? Nos, akkor rosszul gondolod! Senkinek az elvesztése miatt nem szűnik meg forogni a föld, sem felkelni a nap – egyedül Isten nélkülözhetetlen, emberi lény nincs ilyen – az egyház munkája a szokásos módon folytatódik. Ha bárki is azt gondolja, hogy nem boldogul nélküle az egyház, és hogy nem boldogul nélküle Isten háza, az vajon nem antikrisztus? Hozzászoktál a státuszból fakadó előnyök élvezéséhez, nem igaz? Hozzászoktál annak élvezéséhez, hogy felnéznek rád, nagyra tartanak és hízelegnek neked mások, ugye? Mi jogosít fel arra, hogy élvezd, amint mások felnéznek rád? Mi jogosít fel arra, hogy mások mosollyal köszöntsenek? Azt is akarod talán, hogy meghajoljanak előtted és imádjanak téged az emberek? Ha igen, az nem azt jelenti, hogy teljességgel szégyentelen vagy? Vannak egyesek, akik, amikor elbocsátják őket a kötelességükből, jobban felzaklatják magukat és szenvednek, mintha meghalt volna egy családtagjuk. Mindent felhánytorgatnak és vitatkoznak Isten házával, mintha senki más nem vezethetné a gyülekezetet, mintha mind ez idáig egyedül ők támogatták volna a gyülekezet munkáját – ez nagy hiba. Isten szavainak köszönhető, hogy Isten választott népe nem hagyja el Istent, és azért járnak összejövetelekre és élnek gyülekezeti életet, mert hisznek Istenben, és igaz hitük van Benne. Nem úgy van, hogy azért áll szilárdan és jár rendszeren összejövetelekre Isten választott népe, mert ezek az emberek megértették az igazságot, és jól öntözték őket. A gyülekezetvezetőket időről időre leváltják, sok hamis vezetőt és hamis dolgozót elbocsátanak, Isten választott népe pedig a megszokott módon eljár az összejövetelekre, és eszi és issza Isten szavait – ennek egyáltalán semmi köze ezekhez a hamis vezetőkhöz és hamis dolgozókhoz. Mi értelme ilyen érvekkel előállni? Nem csupa olyan érvel állsz csak elő, amelyek abszurdak és zavarosak? Ha igazán birtokában vagy az igazságvalóságnak, és Isten választott népének az életbe való belépéssel kapcsolatos sok problémáját megoldottad, akkor Isten választott népének

tagjai tudni fogják ezt a szívükben; ha nem vagy birtokában az igazságvalóságnak, és nem tudsz az igazságról beszélgetni problémák megoldása végett, akkor semmi köze hozzád a gyülekezeti munka normális fejlődésének. Annyi hamis vezető és hamis dolgozó van, akik, amikor elbocsátják őket, egyre csak kifogásokat keresnek, mintha olyan sokkal járultak volna hozzá a gyülekezethez, miközben igazából semmilyen valóságos munkát nem végeztek, és nem az ő fenntartó munkájuk révén lett megőrizve a gyülekezeti élet normális rendje; Isten választott népe nélkülük is normálisan folytatja az összejövetelekre járást és a szokásos módon végzi a kötelességeit. Ha nem vagy birtokában az igazságvalóságnak, és nem tudsz semmilyen valóságos munkát végezni, akkor el kell bocsátani téged, hogy ezentúl ne befolyásolhasd és ne hátráltathasd sem a gyülekezeti munkát, sem Isten választott népének az életbe való belépését. Isten háza nem fog egy hozzád hasonló hamis vezetőt vagy hamis dolgozót használni – azt gondoltad, hogy Isten házában nem áll hatalmában elbocsátani téged? Annyira elszúrtad a munkádat, akkora gondot és olyan nagy veszteségeket okoztál a gyülekezet munkájának, annyi aggodalmat okoztál a Fennvalónak, annyira problémás használni téged, és olyan nagy undort, irtózatot és utálatot éreznek emiatt az emberek! Olyan ostoba, tudatlan és makacs vagy, és még azt sem érdemled meg, hogy megmentszenek, így aztán ki akar rúgni téged Isten háza, azonnal ki akar iktatni téged, és le akarja zárni ezt az ügyet. Te pedig még mindig azt akarod, hogy adjon neked még egy esélyt a Fennvaló arra, hogy vezető maradj? Felejtsd el! Ami a lelkiismeret és józan ész nélkül való, gonoszságokat elkövető és zavarásokat okozó hamis vezetőket és antikrisztusokat illeti: ha egyszer kiiktatják őket, örökre ki lesznek iktatva. Ha tudsz valóságos munkát végezni, akkor használva leszel; ha nem tudsz valóságos munkát végezni, valamint gonoszságokat követsz el és zavarásokat okozol, akkor azonnal ki leszel iktatva – ez Isten házában az emberek használatára vonatkozó alapelve. Némely antikrisztusok nem engednek és ezt mondják: „Azért bocsátasz el engem, mert nem végeztem valóságos munkát – miért nem adsz nekem esélyt a bűnbánatra?” Nem kicsavart érvelés ez? Elbocsátanak, mert rengeteg gonoszságot elkövettél, és csak azután bocsátanak el, miután már sokszor megmentszettek és még mindig nem vagy hajlandó bűnbánatot tartani; milyen más érvekkel tudsz hát előhozakodni? Hírnévre, nyereségre és státuszra törekedtél, és nem végeztél valóságos munkát, leállásra kényszerítettél a gyülekezeti munkát, és annyi probléma felgyülemlett, de te nem kezelted őket – mennyit kellett aggódnia miattad a Fennvalónak? Miközben a Fennvaló támogatott és segített téged a munkádban, te fű alatt tettél dolgokat, sok olyan dolgot tettél a Fennvaló háta mögött, amelyek sértették az alapelveket, és amelyeket látni sem jó, az Istennek szánt felajánlásokat önkényesen elköltve annyi mindent vettél, amit nem kellett volna, annyi kárt okoztál Isten háza érdekeinek, és olyan nagy katasztrófát hoztál a gyülekezeti munkára! Miért nem beszélsz soha ezekről a gonosz cselekedetekről? Amikor el akar bocsátani téged Isten háza, teljes szégyentelenséggel ezt mondod: „Tudnátok nekem még egy esélyt adni?” Azért adjon talán még egy esélyt neked Isten háza, hogy tovább

folytasd az átokfutásodat rossz dolgokat művelve? Hát nem vagy híján mindennemű szegyenérzetnek, hogy még egy esélyt kérsz Isten házáért? Vajon adhatnak neked még egy esélyt, amikor egyáltalán nem ismered a saját természetedet, és még kevésbé van megbánás a szívedben? Az ilyen emberek nem ismernek szegyen, halottak a szegyen számára, és gonosz emberek és antikrisztusok!

Némely vezetők és dolgozók egyáltalán semmi valóságos munkát nem tudnak végezni, még azután sem, hogy a Fennvaló egy ideig vezette és segítette őket. Még az általános ügyekkel kapcsolatos munkát sem képesek jól kezelni, ami azt mutatja, hogy nagyon hiányosak a képességeik. A Fennvalónak rendszeres vizsgálatokat és ellenőrzéseket is tartania kell a munka minden aspektusára kiterjedően, és arra kell kérnie a testvéreket, hogy haladéktalanul jelentsenek bármilyen problémát; a Fennvalónak ezenkívül átvilágítást is kell végeznie, valamint útmutatással kell szolgálnia és beszélgetnie kell a munka összes aspektusára vonatkozó alapelvekről. Miután a Fennvaló befejezte az alapelvekről való beszélgetést, némelyek még mindig nem tudják, hogyan tegyék a dolgokat, és rosszul teszik azokat, sőt egyesek meggondolatlanul cselekednek; bármilyen munkát végeznek is, sosem kérnek tanácsot a Fennvalótól, sosem jelentenek problémákat a Fennvalónak, hanem helyette csak fű alatt teszik a dolgokat – milyen probléma ez? Mi ezeknek az embereknek a természete? Szeretik az igazságot? Érdemes művelni őket? Megérdemlik még, hogy vezetők és dolgozók legyenek? Először is: nem kutakodnak mielőtt tennének valamit; másodszor: nem tesznek jelentést, miközben megteszik az adott dolgot; harmadszor pedig: nem adnak visszajelzést, miután megtették. Olyan gyalázatosan cselekszenek, és még mindig nem akarják, hogy elbocsássák őket, és nem engednek, miután megtörtént az elbocsátásuk – ugye, hogy nem lehet segíteni ezeken az embereken? Mondd meg Nekem, hát nem teljességgel szegyentelen és süket minden észérvre a legtöbb ember, akin már nem lehet segíteni? Semmit sem tesznek jól, lusták és elmerülnek a kényelemben; amikor valamilyen munkát végeznek, csak a szájuk jár és parancsokat osztogatnak, de a beszéden kívül semmi mást nem csinálnak. Soha nem felügyelik, nem vizsgálják meg és nem ellenőrzik a munkát, ellenszenvet és neheztelést éreznek mindenki iránt, aki megteszi ezeket a dolgokat, és szenvedésnek akarják kitenni az ilyen embert – hát nem tipikus antikrisztusok ezek? Ez az antikrisztusok gyalázatossága; nem tudják magukról, hogy micsodák, nagyon gyalázatosan cselekszenek, és még mindig áldottak akarnak lenni, még mindig a fensőbbiségért versengenek Isten házával és a Fennvalóval, és még mindig vitatkozni akarnak – hát nem a halállal cimborálnak, amikor ezt teszik? Amikor az efféle söpredékeket elbocsátják, nagyon dühösek és önfejtőek. Valóban szegyenérzet nélkül valók, és egy szemernyi józan ész sem szorult beléjük! A kötelességük végzése során meggondolatlanul cselekednek, valamint akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, amikor pedig elbocsátják őket, nem csak hogy nem hajlandók elismerni a saját hibáikat, hanem még másokra is hárítják a felelősséget, és keresnek valakit, aki elviszi helyettük a balhét, ezt mondván: „Ő csinálta ezt a dolgot, és nem

csak én vagyok felelős azért a másikért. Mindenki együtt beszélte meg azt a dolgot, és nem én voltam az, aki az élére állt.” Egyáltalán nem vállalnak felelősséget, mintha felelősségvállalás esetén elítélnék és kiiktatnák őket, és minden reményük teljesen elveszne arra, hogy áldást nyerjenek. Éppen ezért inkább meghalnának, mintsem elismerjék a hibáikat és bevallanák, hogy közvetlenül ők a felelősök, ehelyett mindenáron másokra hárítják át a felelősséget. A gondolkodásmódjukból ítélve egészen a legvégsőig harcolni fognak Isten ellen! Olyan emberek ezek, akik elfogadják az igazságot? Olyan emberek ezek, akik elfogadják Isten ítéletét és fenyítését? Ha valaki képes így harcolni Isten háza ellen, az azt mutatja, hogy valami komoly baj van a beállítottságával. Ami a hibáikhoz való hozzáállásukat illeti: legelőször is, nem keresik az igazságot, másodszor pedig nem gondolkoznak el magukon; azonkívül áthárítják a felelősséget, és amikor egy bizonyos módon jellemzi őket Isten háza és elbocsátja őket a kötelességükből, akkor harcolnak Isten háza ellen, és amerre csak járnak, mindenhol a panaszukat és a negativitásukat terjesztik, megpróbálva elnyerni Isten választott népének az együttérzését. Hisznek Istenben, mégis szembe mernek szegülni Vele – hát nem a halállal cimborálnak? Ezeknél az embereknél igazán süket fülekre talál minden észérv! Mi történik tehát, ha elbocsátják őket a kötelességükből, és elveszítik a státuszukat? Nem zárták ki őket, és nem fosztották meg őket az élethez való joguktól; bünbánatot tarthatnak, újrakezsdhetik, és ismét talpra állhatnak azon a területen, ahol elbuktak és elestek. Az antikrisztusok még egy ilyen egyszerű dolgot sem tudnak elfogadni – ezek az emberek valóban menthetetlenek! Persze vannak antikrisztusok, akik, amikor elbocsátják őket, látszólag vonakodva engedelmeskednek, és nem viselkednek túlságosan csüggedten, valamint ellenkezést sem mutatnak, de azt jelenti ez vajon, hogy elfogadják az igazságot és alávetik magukat Istennek? Nem, nem azt jelenti. Az antikrisztusoknak antikrisztusi beállítottságuk és lényegük van, és ez különbözteti meg őket a normális emberektől. Noha külsőleg semmit sem mondanak az elbocsátásukat követően, a szívükben továbbra is ellenállnak. Nem ismerik be a hibáikat, és bármennyi idő teljen is el, sosem lesznek képesek igazán megismerni magukat. Ez már régen bizonyítást nyert. Van más valami is az antikrisztusokkal kapcsolatban, ami sosem változik meg: bárhol tegyenek is dolgokat, különbözőek akarnak lenni, és azt akarják, hogy mások felnézzenek rájuk és becsüljék őket; még ha nincs is jogszerű gyülekezetvezetői vagy csoportvezetői posztjuk vagy titulusuk, rang és értékesség terén akkor is fölébe akarnak kerekedni a többieknek. Függetlenül attól, hogy el tudják-e végezni a munkát, vagy hogy miféle emberi mivoltuk vagy élettapasztalatuk van, mindenféle módot kieszelnak és mindenütt keresik a lehetőséget arra, hogy felvág hassanak, hogy biztosítsák maguknak az emberek jóindulatát, hogy megnyerjék maguknak az emberek szívét, és hogy elcsábítsák és félrevezessék az embereket, azért, hogy azután elnyerjék a megbecsülésüket. Vajon mit akarnak az antikrisztusok, hogy mit csodáljanak bennük az emberek? Még ha el is bocsátották őket, azt gondolják, hogy „a fogatlan oroszán is erősebb a kisegérnél”, és hogy továbbra is sasként szállhatnak a

csirkék fölött. Nem az antikrisztusok arroganciája és önelégültsége ez vajon, és nem ebben rejlik-e a különbözőségük? Nem tudnak megbékélni azzal a gondolattal, hogy státusz nélkül valók, átlagos hívők és hétköznapi emberek legyenek, hogy két lábbal a földön állva egyszerűen jól végezzék a kötelességüket, hogy megmaradjanak a helyükön, vagy hogy csak jó munkát végezzenek, hűségesnek bizonyuljanak és megtegyék, ami tőlük telik a rájuk eső munkában. Messze nem tudják megelégtetni őket ezek a dolgok. Nem hajlandóak ilyesfajta emberek lenni, vagy ilyesfajta dolgokat tenni. Mi a „fő törekvésük”? Az, hogy nagyra becsüljék őket, hogy felnézzenek rájuk, és hogy hatalmuk legyen. Így aztán, még ha névleg nincs is konkrét titulusuk, a maguk érdekében fognak törekedni, magukért fognak szót emelni és magukat fogják igazolni; mindent megtesznek, amit csak tudnak a magamutogatás végett, attól félve, hogy nem veszik észre őket az emberek, vagy hogy senki sem fog figyelmet fordítani rájuk. Kapva-kapnak minden alkalmon, amikor ismertebbé válhatnak, növelhetik a presztízst, több emberrel megláttathatják az ajándékaikat és erősségeiket, valamint megmutathatják, hogy felsőbbrendűek másoknál. Az antikrisztusok mindeközben bármekkora árat készek megfizetni a hivatkozás és önmaguk dicsérete érdekében, hogy mindenkivel elhitessék: ők akkor is felette állnak az átlagembereknek, ha nem vezetők és nincs státuszuk. Az antikrisztusok ekkor érik el a céljukat. Nem hajlandóak hétköznapi emberek, átlagemberek lenni; hatalmat és presztízst akarnak, és fölébe akarnak kerekedni a többieknek. Némelyek ezt mondják: „Ez felfoghatatlan. Mi haszna annak, ha státusza, presztízse és hatalma van az embernek?” A józan ésszel bíró emberek számára haszontalan dolog a hatalom és a státusz, és nem olyasmi, amire törekedniük kellene. Az antikrisztusok számára azonban, akikben ott ég az ambíció, létfontosságú a státusz, a hatalom és a presztízis; senki sem tudja megváltoztatni a nézőpontjukat, és senki sem tudja megváltoztatni azt, ahogyan élnek, sem a létezésük céljait – ez az antikrisztusok természetlényege. Éppen ezért, ha olyasvalakit látsz, aki proaktív módon végzi a kötelességét és – ha van neki – megóvjá a státuszát, státusz híján pedig minden tőle telhetőt meg akar tenni a saját hírneve megóvása végett – az ilyen ember menthetetlen, és ízig-vérig antikrisztus.

Az antikrisztusok az elbocsátásuk előtt és után, amikor még mindig nem sikerült státuszra szert tenniük, valamint sorozatos erőfeszítéseik ellenére a vágyott hatalomra és presztízstre sem, nem fogják elengedni a státuszt, sem az áldások utáni vágyukat. Nem teszik félre ezeket a dolgokat, és nem fordulnak meg, hogy az igazságra törekedjenek, vagy hogy két lábbal a földön járva és jó magaviselettel jól végezzék a kötelességüket. Sosem fognak igazán bűnbánatot tartani amiatt, amit rosszul tettek, ehelyett újra meg újra mérlegelik a dolgokat, valahogy így: „Vajon lesz arra bármi reményem, hogy a jövőben státuszt kapjak? Státusz nélkül van arra bármi reményem, hogy áldott legyek? Teljesül majd az áldások utáni vágyam? Milyen rangú vagyok isten házában, a gyülekezetben? Hol állok a hierarchiában?” Amikor arra jutnak, hogy nincs nagy presztízszük az egyházban, hogy az emberek többsége kedvezőtlenül tekint rájuk,

sőt sokan tanító célzattal negatív példaként emlegetik őket, úgy érzik, hogy teljességgel romokba dőlt a gyülekezeten belül a presztízszük, hogy nem élvezik a többség támogatását, hogy az emberek többsége vélhetően nem fogja ismét elismerni őket, és hogy lényegében semmi reményük nincs arra, hogy áldást nyerjenek. Amikor látják mindezt, amikor a mérlegelésük eredményeképpen eljutnak ezekre a következtetésekre, még mindig nem az lesz a gondolatuk és hozzáállásuk, hogy letegyék a szándékaikat és vágyaikat és igazán megtérjenek Istenhez, vagy hogy teljesen elkötelezzék magukat az Istenért végzett munka mellett és hűségesen végezzék a kötelességüket. Nem ez jár ilyenkor a fejükben – hanem akkor micsoda? „Ha nem fogom elérni a céljaimat, és nem lesz státuszom isten házában, a gyülekezetben, akkor miért haladjak továbbra is ezen a zsákutcába torkolló úton? Az embernek javára tud válni a helyváltztatás. Talán nekem is tényleg jóra fordulnak a dolgaim, ha máshová megyek. Miért ne szabadulnék erről a helyről, ahol összetörték a szívemet? Miért ne hagynám magam mögött ezt a helyet, ahol nem tudom beteljesíteni a törekvéseimet, ahol nehéz elérnem a törekvéseimet?” Amikor ezeken gondolkodik egy antikrisztus, az nem azt jelenti vajon, hogy a gyülekezet elhagyására készül? Ti azt szeretnétek, hogy menjenek vagy hogy maradjanak az ilyen emberek? Vajon rá kell beszélni őket a maradásra? (Nem kell rábeszélni őket, ők pedig akkor sem maradnának, ha az emberek győzködni próbálnák őket.) Senki sem tudja rábírní őket a maradásra – ez igaz. Mi ennek az oka? Mindent egybevetve, az antikrisztusok nem szeretik az igazságot, ezért csak fájdalmat okozna nekik, ha Isten házában maradnának. Olyan lenne ez, mint ha megpróbálnátok elérni, hogy egy prostituált, egy utcanő, segítsen a férjének, tanítsa a gyermekeit, legyen erkölcsös asszony, jó feleség és szerető édesanya. Meg tudná tenni ezeket? (Nem.) Ez természet kérdése. Ha tehát azt látod, hogy egy antikrisztus vissza akar vonulni, akkor bármit teszel is, ne próbáld meggyőzni az ellenkezőjéről, hacsak nem áll fenn az a bizonyos helyzet, amelyben ezt mondja: „Habár antikrisztus vagyok, szeretnék munkát végezni isten házáért. Rá fogom kényszeríteni magam, hogy semmi gonoszságot ne műveljek, és fel fogok lázadni a Sátán ellen.” Ilyen esetben talán el kell hessegetnünk az illetőt, mint a legyet? (Nem.) Ilyen esetben hagyhatjuk, hogy a maguk természetes medrében folyjanak a dolgok, de van egy követendő eljárás: több embernek kell felügyelnie és figyelnie a szóban forgó antikrisztust, és ha a gond első jele felmerül, például gonoszságot akar elkövetni, akkor gyorsan ki kell tisztítani. Ha nem tudja elviselni azt, hogy felügyelik és figyelik őt mások, és ha úgy érzi, hogy rosszul bánnak vele, és nem hajlandó munkát végezni, akkor hogyan kell bánni egy ilyen emberrel? Segítened kell őt az útján és ezt kell mondanod: „Tehetséges vagy, és ki kellene menned a nem hívő világba és megvalósítanod a nagy terveidet. Túl nagy hal vagy ebbe a tóba, a gyülekezet nem megfelelő a számodra. Itt nem tárhatod ki a szárnyaidat; ez a munka nem méltó a tehetségedre. Ha visszatérsz a világba, akkor talán elő fognak léptetni, sok pénzt keresel és meggazdagodsz. Még az is lehet, hogy híresség leszel!” Gyorsan biztasd távozásra az illetőt. Ha gazdagságra és státuszra törekszik, valamint a státuszból fakadó előnyökre

vágyik, akkor hagyd visszamenni a világba, hogy ott dolgozzon, keressen pénzt, legyen tisztviselő és élvezze a testi életet. Egyesek azt kérdezhetik, hogy nem szívtelenség-e így kezelni az antikrisztusokat. Valójában, ha nem mondasz nekik ilyen dolgokat, akkor ezt fogják gondolni a szívükben: „Hmm, egyik nap előléptetnek, a másikon meg elbocsátanak. Státuszt adtak, de mégis figyelnek, felügyelnek és megmetszenek – micsoda fájdalom ez! Nem nehéz efféle státuszt találnom, és ha nem hinnék istenben, a világban mostanra gazdag lennék, feljebb léptem volna a társadalmi ranglétrán, és már legalább városi szintű vezető lennék. Hivatalnoknak születtem. Bármit teszek is odakint a világban, kitűnök vele; mindent jól csinállok, bármelyik iparágban nevet tudok szerezni magamnak, és vállalkozó szellemű vagyok.” Még ha nem is mondasz nekik ilyeneket, ők akkor is efféléket fognak mondani, és neked ezért kell gyorsan kellemesen csengő szavakat mondanod, olyanokat, amilyeneket hallani akarnak, és arra biztatni őket, hogy gyorsan hagyják el a gyülekezetet – ez mindenkinek a javára válik. Az antikrisztusok státuszra, hatalomra és presztízssre törekednek; nem akarnak hétköznapi emberek lenni, hanem inkább fölébe akarnak kerekedni a többieknek, mígnem végül lerombolják a hírnevüket és a rangjukat, és megátkozza őket Isten. Nos, ti hajlandók vagytok-e arra, hogy hétköznapi emberek legyetek? (Igen.) Hétköznapi embernek lenni valójában értelmes dolog. Nem hírnévre és nyereségre törekedni, hanem helyette beérni a valóságos élettel, békességben és örömben, rendíthetetlen szívvel élni – ez a helyes út az életben. Ha valaki folyton felsőbbrendű akar lenni és fölébe akar kerekedni a többieknek, akkor az egyenlő azzal, mintha tűzön süttetné magát és a húsdarálóba gyömöszölné magát: csak keresi a bajt. Miért vannak ilyen érzéseik egyeseknek? Talán jó dolog mások fölébe kerekedni? (Nem, nem az.) Nem jó dolog. Az antikrisztusok mégis mindenáron ezt az utat akarják választani. Bármit tesznek is, ne kövessétek ezt az utat!

Amikor egy hétköznapi, romlott ember nincs még megalapozva az Istenbe vetett hitében, amikor még nem alakult ki benne igaz hit Istenben, akkor kicsiny a hite és az érettsége. Amikor egy ilyen ember kedvezőtlen fordulattal néz szembe, kevésre fogja tartani magát, és azt fogja gondolni, hogy Isten nem szereti, és hogy Isten utálja őt. Amikor azt látja, hogy úton-útfélen falba ütközik és kudarcot vall, s hogy nem képes eleget tenni Istennek, akkor elbátortalanodik; némi gyengeséget és negativitást is meg fog tapasztalni, és néha olyan gondolatok is megfordulnak a fejében, hogy elhagyja a gyülekezetet. De ez nem ugyanaz, mint amikor ellenszegülő valaki. Ez az a fajta gondolat, amely akkor támad valakiben, amikor csüggedt és elkeseredett, és ez teljesen más dolog, mint egy antikrisztus visszavonulása. Amikor egy antikrisztus vissza akar vonulni, inkább meghalna, mintsem bűnbánatot tartson, de amikor egy hétköznapi romlott ember elbátortalanodik és a gyülekezet elhagyásán gondolkodik, akkor mások segítségével és másokkal beszélgetve, valamint a saját, aktív együttműködése révén, illetve imádkozással és kereséssel, továbbá ha olvassa Isten szavait, akkor Isten szavai fokozatosan hatással lehetnek rá, megváltoztathatják őt és azt is, hogy menjen vagy

maradjon, továbbá a döntését és a gondolkozását is. Ugyanakkor Isten szavai abban is segíthetnek neki, hogy fokozatosan bűnbánat, pozitív hozzáállás alakuljon ki benne, és eltökéltség a kitartáshoz, képessé téve őt arra, hogy fokozatosan megerősödjön. Ez az egyik megnyilvánulása egy normális ember életbe való belépése folyamatának. Egy antikrisztus azonban a végsőig keservesen harcolni fog. Sosem fog bűnbánatot tartani, és inkább meghalna, mintsem, hogy beismerje a tévedését, megismerje önmagát és feladja az áldások utáni vágyát. A legcsekélyebb mértékben sincs birtokában az életbe való belépésnek. Egy ilyen embernek tehát, aki nem hajlandó munkát végezni, vagy aki nem végzi azt jól, egyszerűen javasold azt, hogy hagyja el a gyülekezetet. Ez bölcs döntés, és a legbölcsőbb módja egy ilyen ügy kezelésének. Még ha nem is tanácsolsz neki ilyet, vajon képes lesz arra, hogy maradásra bír? Meg tudod változtatni a törekvésének módját vagy a nézőpontját? Sosem lesz képes megváltoztatni ezeket a dolgokat. Vannak némelyek, akiket maradásra ösztönöz, segít és támogat Isten háza, mivel az általuk felfedett negativitás, gyengeség és romlott beállítottság minden hétköznapi romlott ember közös jellemzője, és a normalitás körébe esik. Az Isten szavairól való beszélgetés, valamint mások segítsége és támogatása által fokozatosan megerősödhetnek, érettségre tehetnek szert, fejlődhet az Istenbe vetett hitük és komolyan végezhetik a kötelességüket. Az ilyesfajta embert támogatnunk kell és maradásra kell ösztönöznünk. Az antikrisztusokat azonban, akik nem szeretnék munkát végezni, vagy nem jól végzik a munkát, távozásra biztassd, mivel már jóval azelőtt el szerettek volna menni, hogy te ezt tanácsoltad volna nekik, esetleg bármely pillanatban a távozás szélén állnak. Ezek azok a különböző megnyilvánulások és gondolatok, amelyek az antikrisztusoknál jelentkeznek, amikor elbocsátással szembesülnek, és vissza szeretnék vonulni.

IV. Az antikrisztusok viselkedése, amikor nem léptetik elő őket

Van egy másik embertípus is, aki nem törekszik az igazságra. Mivel az ilyesfajta emberek nem törekednek az igazságra, nem végeznek fontos kötelességeket, és ennek következtében ritkán tapasztalják azt, hogy Isten háza megmetszené őket, sosem tapasztalták még, hogy elbocsátának őket a kötelességükből, és természetesen nagyon ritkán kerül kiigazításra a számukra kijelölt kötelesség. Ha azonban még azután sem léptetik elő őket, hogy már több éve hisznek Istenben, elkezdik gyakran méricskélgni, hogy mennyi reményük van arra, hogy áldottak legyenek. Amikor látják Isten szavait, amelyek azt mondják, hogy „akik nem törekednek az igazságra, nem juthatnak üdvösségre”, különösen úgy érzik, hogy nagyon halovány reményük van az áldásokra, és a visszavonuláson kezdenek gondolkodni. Ezek közül az igazságra sosem törekvő emberek közül egyesek rendelkeznek némi ismerettel és erősségekkel, és mivel nem léptették elő őket, elégedetlenséget éreznek és panaszkodni kezdenek; vissza akarnak vonulni, de félnek, hogy el fogják veszíteni az esélyüket az áldásokra, ám ha nem vonulnak vissza, akkor sem léptetik elő őket – úgy érzik, patthelyzetbe kerültek. Mit

gondoltok erről a dologról? Noha ezek az emberek nem törekednek az igazságra, némelyikük viszonylag igyekvő és motivált; bármilyen kötelességet végeznek is, mindig hajlandóak megszerezni a releváns szaktudást, mindig azt akarják, hogy léptesse elő őket Isten háza, és vágyódnak arra a napra, amikor majd kitűnhetnek, s ezáltal szert tehetnek az elérni kívánt státuszra és különböző előnyökre. Az efféle emberek a felszínen csendesnek, észrevétlennek, szorgalmasnak és lelkiismeretesnek tűnnek mások társaságában, ám a szívük ambícióval és vággyal teli. Mi a jelmondatuk? A lehetőség a felkészülteknek kedvez. A felszínen teljességgel észrevétlenek maradnak, és nem mutogatják magukat, nem versengenek és nem kapkodnak a dolgok után, a szívükben azonban „nagyra törés” van. Ezért van az, hogy amikor azt látják, hogy valakit előléptetnek, és így vezető vagy dolgozó lesz belőle a gyülekezetben, egy kicsit zaklatottabbnak és csalódottnak érzik magukat. Nem számít, hogy ki az, akit előléptetnek, művelnek vagy fontos szerepbe helyeznek, ez mindig csapásként éri őket. Amikor nagy becsben tartanak, dicsérnek és támogatnak valakit a testvérek, még akkor is féltékenységet és boldogtalanságot éreznek a szívükben, és némelyikük titkon még könnyeket is hullat, és gyakran kérdezi magától: „Vajon mikor fognak nagyra becsülni és kinevezni engem? Mikor fog ismerni engem a fennvaló? Mikor látja meg az erősségeimet, az érdemeimet, az ajándékaimat és a talentumaimat egy vezető? Mikor fognak előléptetni és művelni?” Csüggedést és negativitást éreznek, de nem akarják így folytatni, ezért titkon arra biztatják magukat, hogy ne legyenek negatívak, hogy legyen akaraterejük kitartani, hogy ne rettenjenek vissza az akadályoktól és hogy soha ne adják fel. Gyakran így figyelmeztetik magukat: „Én nagyratörő ember vagyok. Nem szabad hajlandónak lennem arra, hogy átlagos, hétköznapi ember legyek, nem szabad hajlandónak lennem arra, hogy beérjem egy elfoglalt, közép-szerű élettel. Rendkívülinek kell lennie és nagy eredményeket kell elérnie az istenbe vetett hitemnek. Ha továbbra is ezt a fajta csöndes és átlagos életet élem, az olyan gyáva és fullasztó! Nem lehetek ilyesfajta ember. Kétszer olyan keményen fogok dolgozni, minden pillanatot jól kihasználok, többet olvasom és mondom fel isten szavait, tudásra teszek szert, és többet tanulmányozom ezt a hivatást. Mindent el kell érnem, amit mások meg tudnak tenni, és tudnom kell beszélgetni azokról a dolgokról, amelyekről más emberek is tudnak.” Miután egy darabig keményen dolgoznak, elérkezik a gyülekezeti választás, de őket még mindig nem választják meg. Valahányszor keresi a gyülekezet, hogy kit műveljen, léptessen elő és ruházzon fel fontos szereppel, nem őket választják; valahányszor azt gondolják, hogy van reményük az előléptetésre, végül csalódnak, és minden csalódástól levertek és negatívak lesznek. Azt hiszik, nagyon távol áll tőlük az, hogy áldottak legyenek az Istenben való hitükben, ezért felmerül az elméjükben a visszavonulás gondolata. Ám nem hajlandóak visszavonulni, inkább újra keményen akarnak küzdeni és törekedni. Minél keményebben küzdenek és törekszenek, annál inkább vágynak arra, hogy valaki beajánlja őket, hogy elő legyenek léptetve. Egyre inkább érzik ezt a vágyódást, és továbbra is a csalódás az, amit a végén cserébe kapnak, és így kínozza őket a hiúságuk

és az áldások utáni vágyuk. Minden csalódás olyan érzést kelt bennük, mintha tűzben égetnék és edzenék őket. Nem kaphatják meg, amit akarnak; vissza akarnak vonulni, de úgy érzik, hogy nem tudnak; nem képesek megragadni, amit meg akarnak ragadni, és nem marad más a számukra, mint a csalódás, a levertség és a vég nélküli várakozás. Vissza akarnak vonulni, de attól félnek, hogy elveszítik a nagy áldásokat, és minél elkeseredettebben akarják megragadni az áldásokat, annál kevésbé képesek megragadni azokat. Ennek eredményeképpen olyan állapotba kerülnek, ahol állandóan az áldásokkal kapcsolatos reményük és a kínzó csalódás között vívódnak, ez pedig nagy szívfájdalmat okoz nekik. De vajon imádkoznak-e Istenhez ezzel a dologgal kapcsolatban? Nem, nem imádkoznak. Ezt gondolják: „Mi haszna lenne az imádkozásnak? A testvérek nem dicsérnek meg, a vezetők pedig nem tartanak nagyra engem, akkor isten vajon kivételt tehetne és fontos szerepet adhatna nekem?” Tudják, hogy ha másokba vetik a reményüket, az csalódást okoz majd nekik, és hogy az sem biztonságos, ha Istenbe vetik az áldásokkal kapcsolatos reményüket. Mivel látták, hogy Isten szavai azt mondják, hogy „akik nem törekednek az igazságra, nem juthatnak üdvösségre”, levertek és csalódottak. Senki sem figyel rájuk a gyülekezetben, és nem látnak semmi reményt. Amikor szembenéznek magukkal még mindig nem látnak semmi reményt az áldások elnyerésére, és ezt gondolják: „Visszavonuljak vagy maradjak? Csakugyan nincs semmi reményem arra, hogy áldott legyek?” Évek telnek el, miközben hezitálnak és újra meg újra megfontolják ezeket a dolgokat, és még mindig nem sikerül nekik eljutniuk oda, hogy előléptessék vagy fontos pozícióba helyezték őket. Versengeni akarnak a státuszért, de úgy érzik, hogy nem igazán észszerű vagy helyes dolog így tenni, szégyellik, hogy így tegyenek, ám ha nem versengenek a státuszért, akkor mikor fogják valaha is előléptetni és fontos szerepbe helyezni őket? Azokra az emberekre gondolnak, akik velük együtt hisznek Istenben, járnak el összejövetelekre és végeznek kötelességeket. Oly sokukat közülük már előléptettek és fontos szerepeket kaptak, miközben ők maguk nem tudnak fontos szerephez jutni, akármilyen keményen próbálkoznak is, ezért zavarodottságot éreznek és nincs továbbvezető út előttük. Sosem beszélnek és nem vallanak nyíltan senki másnak az elgondolásaikról, az állapotukról, a gondolataikról, a nézeteikről, az elhajlásaikról és a hiányosságaikról – teljességgel elzárkóznak. Úgy tűnik, mintha elég értelmesen beszélnének, és látszólag valamelyest racionálisan cselekszenek, ám a belső ambícióik és vágyaik nagyon intenzívek. Keményen törekszenek és küzdenek, szenvedést állnak ki és árat fizetnek azért, hogy elérjék az ambícióikat és a vágyaikat, és mindent képesek feláldozni az áldásokkal kapcsolatos reményeikért. Amikor azonban nem látják az elérni kívánt eredményt, ellenségességgel és haraggal telnek meg Isten, Isten háza, sőt a gyülekezetben lévő minden ember felé. Mindenkit gyűlölnék amiatt, hogy nem látja, milyen keményen próbálkoznak, hogy nem látja az erősségeiket és a jó oldalukat, és Istent is gyűlölik azért, mert nem ad nekik lehetőségeket, mert nem lépteti elő őket, vagy mert nem ad nekik fontos szerepet. Készek vajon szeretni a testvéreiket a szívükben megszületett ilyen óriási féltékenységgel és gyűlölettel? Készek Istent

dicsőíteni? Képesek feladni az ambícióikat és a vágyaikat azért, hogy elfogadják az igazságot, hogy két lábbal állva a földön jól végezzék a kötelességüket, és hogy hétköznapi emberek legyenek? Képesek vajon ilyesfajta elhatározásra? (Nem.) Nem csupán ez az elhatározás nincs meg bennük, hanem még csak a vágy sincs meg arra, hogy bűnbánatot tartsanak. Miután sok éven át így rejtőzködnek, egyre csak erősödik bennük a gyűlölet Isten háza, a testvérek, sőt még Isten iránt is. Mennyire erősödik meg a gyűlöletük? Azt remélik, hogy a testvéreik nem lesznek képesek jól végezni a kötelességeiket, azt remélik, hogy holtpontra jut Isten házában a munkája, és hogy semmivé lesz Isten irányítási terve, sőt még azt is remélik, hogy a nagy vörös sárkány elkapja a testvéreiket. Gyűlölik a testvéreiket, és Istent is gyűlölik. Panaszkodnak, hogy Isten nem igazságos, átkozzák a világot amiatt, hogy nincs szabadítója, és alaposan lelepleződik a démoni ábrázatuk. Az ilyen típusú emberek általában mélyen rejtőzködők, és nagyon jók abban, hogy a felszínen látszatot tartsanak fenn, alázatosnak, szelédnek és szeretetteljesnek tette magukat, miközben valójában báránybőrbe bújt farkasok. Soha nem fedik fel a titkos, ártó szándékukat, senki sem képes átlátni rajtuk, és senki sem tudja, hogy valójában milyenek ők vagy mit gondolnak. Azok, akik egy időre kapcsolatba kerülnek velük, képesek meglátni, hogy nagyon féltékeny emberek, hogy folyton versengenek másokkal és magukat tolják a rivaldafénybe, hogy mindenáron felül akarják múlni a többieket, és hogy mindenben, amit csak tesznek, ők akarják elnyerni az első helyezést. Így néznek ki kívülről, de vajon csakugyan ilyenek? Valójában még erősebb az áldások utáni vágyuk; azt remélik, hogy miközben csöndben keményen munkálkodnak, feláldozzák magukat és árat fizetnek, a többiek meglátják majd a jó oldalukat és a munkára való képességeiket, és hogy így fontos szerepet kaphatnak Isten házában. És vajon mi lesz az eredménye annak, ha fontos szerepet kapnak? Az, hogy mindenki nagyra fogja becsülni őket, ők pedig végre megvalósíthatják a nagy törekvésüket; kitűnhetnek a többiek közül, olyasvalakik lehetnek, akiket mindenki nagyra tart és akikre mindenki felnéz, és elmondhatják, hogy megérte sok éven át keményen dolgozni, árat fizetni és igyekezni – ilyen ambíciók és vágyak rejtőznek ezeknek az embereknek a szíve mélyén.

Az efféle emberek nem törekednek az igazságra, mégis mindig azt akarják, hogy léptessék elő őket és adjanak nekik fontos szerepet Isten házában. Azt hiszik a szívükben, hogy minél inkább munkaképes valaki, minél fontosabb pozíciókat kap, és minél inkább előléptetik és megbecsülik Isten házában, annál nagyobb esélye van arra, hogy áldásokban, koronában és jutalmakban részesüljön. Azt hiszik, hogy ha valakinek nincs munkaképessége, vagy ha nincs egy bizonyos erőssége, akkor nincs joga arra, hogy áldott legyen. Azt gondolják, hogy az ember ajándékai, erősségei, képességei, készségei, képzettségének szintje, munkaképessége, sőt, még az emberi mivoltán belüli úgynevezett erősségei és érdemei is, amelyeket a világban értékelnek, így például az az elhatározása, hogy felülmúljon másokat, valamint a hajthatatlan hozzáállása, tőkeként szolgálhat az áldások és jutalmak elnyeréséhez. Miféle norma ez? Olyan

norma, amely összhangban van az igazsággal? (Nem.) Nincs összhangban az igazság normáival. Akkor ez vajon nem a Sátán logikája? Nem egy elvetemült kor és az elvetemült világi irányzatok logikája? (De igen.) Abból ítélve, hogy az ilyen emberek milyen logika, módszerek és kritériumok alapján mérik fel a dolgokat, valamint hogy milyen a hozzáállásuk és a megközelítésük ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, úgy tűnik, hogy sosem hallották vagy olvasták Isten szavait, és hogy semmit sem tudnak azokról. Valójában azonban minden egyes nap hallgatják, olvassák és imádkozva olvassák Isten szavait. Akkor hát miért nem változik meg soha a nézőpontjuk? Egy dolog biztos: akárhogy hallgatják vagy olvassák is Isten szavait, sosem lesznek biztosak a szívükben afelől, hogy Isten szavai jelentik az igazságot, valamint a kritériumot minden dolog megméréséhez; nem értik meg és nem fogadják el szívből ezt a tényt. Ezért van az, hogy bármennyire abszurd és eltorzult a kilátásuk, örökké ragaszkodnak hozzá, és bármennyire helyesek is Isten szavai, ők elvetik és elítélik azokat. Ez az antikrisztusok ádáz természete. Amint nem kapnak meg egy fontos szerepet, és nem teljesülnek a kívánságaik és az ambícióik, fel lesz fedve a patás lábuk, megmutatkozik ádáz természetük, és tagadni akarják Isten létezését. Valójában még azelőtt, hogy tagadnák Isten létezését, azt tagadják, hogy Isten szavai jelentik az igazságot. Pontosan amiatt képesek ily módon ellenségesek lenni Istennel, és azon gondolkodni, hogy megtagadják, elárulják és elvessek Istent, valamint elhagyják Isten házát, amikor a sok számítás, cselszövés és kemény munka után még mindig nem helyezik őket fontos pozícióba, mivel a természetlénységük tagadja az igazságot és azt is, hogy minden dolog megmérésénél Isten szavai tekintendők a kritériumnak. Noha nem úgy tűnik, mintha harcolnának másokkal a hatalomért és a nyereségért, vagy a maguk útját járnák, illetve nyíltan megalapítanak a maguk független királyságát vagy ők irányítanak a saját státuszukat, a természetlénysükből látható, hogy ízig-vérig antikrisztusok. Azt gondolják, hogy minden törekvésük helyes, és bármit mondjanak is Isten szavai, szerintük azok nem érdemesek az említésre vagy a meghallgatásra, és bizonyosan nem érdemesek a felhasználásra. Miféle teremtmények az efféle emberek? Egyáltalán semmi hatással nincsenek rájuk Isten szavai; nem hatják meg őket, nem érintik meg a szívüket és nincs számukra vonzerejük. Akkor hát mit értékelnek? Az emberek ajándékait, talentumait, képességeit, tudását és stratégiáit, valamint a saját ambíciókat, illetve nagyszabású terveiket és vállalkozásaikat. Ők ezeket a dolgokat értékelik. Micsodák mindezek a dolgok? Olyan dolgok, amelyeket értékel Isten? Nem. Ezek olyan dolgok, amelyeket a romlott emberi lények tisztelnek és becsülnek, valamint olyan dolgok, amelyeket a Sátán becsül és imád. Szöges ellentétben állnak Isten útjával, az Ő szavaival és azzal, amit megkövetel azoktól, akiket megment. Csakhogy az ilyen emberek sosem gondoltak még bele, hogy ezek a dolgok a Sátántól vannak, hogy elvetemültek, és hogy szembemennek az igazsággal. Inkább nagyra becsülik mindezeket a dolgokat, szilárdan és határozottan ragaszkodnak hozzájuk, valamint minden másnál feljebbvalónak tekintik őket, és ezek veszik át náluk az igazságra törekvés, valamint az igazság elfogadásának

helyét. Hát nem felháborítóan lázadó ez? Végül pedig mi lesz az egyedüli kimenetele a felháborítóan lázadó mivoltuknak és annak, hogy ennyire észszerűtlenek? Az, hogy ezek az emberek menthetetlenek lesznek, és soha senki sem tudja majd megváltoztatni őket. Ezek erre a fajta kimenetelre vannak rendelve. Mondjátok meg Nekem, hát nem olyan emberek ezek, akik csak titokban erőt gyűjtenek és kívárlják, míg eljön az idejük? Azt az alapelvet követik, miszerint az igazi aranynak előbb-utóbb fel kell csillannia, hogy meg kell tanulniuk titokban erőt gyűjteni, kívárlni az idejüket és megvárni a megfelelő alkalmat, közben pedig előkészületeket tenni és tervezgetni a jövőjüket, a vágyaikat és az álmaikat. Annak alapján, hogy milyen alapelveket követnek, hogy melyek a túlélésük alapelvei, hogy milyen célokra törekednek, és hogy mi után vágyódnak a belső lényegükben, ezek az emberek ízig-vérig antikrisztusok. Egyesek ezt mondják: „De az antikrisztusok nem saját, független királyságokat alapítanak, és nem státuszért harcolnak?” Nos, vajon képesek az ilyen emberek arra, hogy független királyságot alapítsanak, miután hatalomhoz jutottak? Képesek kínozni az embereket? (Igen.) Hatalomra kerülve képesek lennének vajon az igazságalapelveknek megfelelően tenni a dolgokat? Képesek lennének az igazságra törekedni? Képesek lennének embereket vinni Isten elé? (Nem.) Mi történne, ha az ilyen emberek fontos pozíciót kapnának? Olyan embereket léptetnének elő, akik ajándékokkal rendelkeznek, jól fogalmaznak és értelmesek, függetlenül attól, hogy azok el tudnák-e végezni a munkát; olyan embereket léptetnének elő, akik hozzájuk hasonlóak, miközben azokat a megfelelő embereket, akiknek van lelki megértésük, akik törekednek az igazságra és becsületesek, nem engednék feljebb emelkedni. Amikor bekövetkezik ez a fajta szituáció, azzal vajon nem lepleződik le az emberek antikrisztusi lényege? Nem válik nagyon nyilvánvalóvá? Vannak némelyek, akik nem értették igazán, amikor először azt mondtam, hogy antikrisztusok mindazok, akik vissza akarnak vonulni, amikor nem kapnak fontos szerepet és nincs reményük az áldásokra. Most viszont már látjátok, hogy antikrisztusok? (Igen.)

Vannak némelyek, akik, amikor elbocsátják őket a vezetői pozíciójukból, és meghallják, amint a Fennvaló azt mondja, hogy nem fogják többé művelni és használni őket, hihetetlen szomorúságot éreznek és keserűen sírnak, mintha csak kiiktatták volna őket – milyen probléma ez? Vajon a kiiktatásukat jelenti az, hogy nem művelik vagy nem használják őket többé? Azt jelenti, hogy nem nyerhetnek üdvösséget? Ennyire fontos számukra a hírnév, a nyereség és a státusz? Ha olyanok, akik törekednek az igazságra, akkor el kell gondolkozniuk magukon, amikor elveszítik a hírnevüket, a nyereségüket és a státuszukat, és valódi megbánást kell érezniük; az igazságra törekvés útját kell választaniuk, új életet kell kezdeniük, és nem szabad annyira felzaklatniuk magukat vagy olyan sokat sírniuk. Ha tudják a szívükben, hogy azért bocsátotta el őket Isten háza, mert nem végeznek igazi munkát és nem törekednek az igazságra, és hallják, amint azt mondja Isten háza, hogy nem fogják újra előléptetni vagy használni őket, akkor szégyenkezniük kell amiatt, hogy tartoznak Istennek, és hogy cserben hagyták Istent; tudniuk kell, hogy nem érdemlik meg azt, hogy Isten használja őket, és ily módon úgy

tekinthetők, mint akiknek van egy szemernyi józan eszük. Ők azonban negatívvá és zaklatottá válnak, amikor meghallják, hogy Isten háza nem fogja újra művelni vagy használni őket, és ez azt mutatja, hogy hírnévre, nyereségre és státuszra törekednek, és hogy nem az igazságra törekvő emberek. Ennyire erős az áldások utáni vágyuk, és ennyire nagyra tartják a státuszt, és nem végeznek tényleges munkát, ezért el kell bocsátani őket, nekik pedig el kell gondolkozniuk a saját romlott beállítottságaikon, és meg kell érteniük azokat. Tudniuk kell, hogy rossz utat követnek, hogy az antikrisztus útján járnak, amikor státuszra, hírnévre és nyereségre törekednek, hogy nem csupán nem ismeri el őket Isten, hanem az Ő természetét is megsértik, valamint, hogy ha mindenféle gonoszságot követnek el, akkor meg is fogja büntetni őket Isten. Nincs nektek is ilyen problémátok? Ti nem lennétek boldogtalanok, ha azt mondanám, hogy nincs lelki megértésetek? (De igen.) Vannak némelyek, akik, amikor egy felsőbb szintű vezető azt mondja róluk, hogy nincs lelki megértésük, úgy érzik ennek hallatán, hogy képtelenek megérteni az igazságot, hogy Isten biztosan nem akarja őket, hogy nincs reményük az áldásokra; ám annak ellenére, hogy szomorúságot éreznek, mégis képesek normálisan végezni a kötelességüket – az ilyen embereknek van egy kevés józan eszük. Egyesek negatívvá válnak és nem kívánják többé a kötelességüket végezni, amikor azt hallják, hogy valaki azt mondja róluk, hogy nincs lelki megértésük. Ezt gondolják: „Azt mondd, hogy nincs lelki megértésem – nem azt jelenti ez, hogy nincs reményem arra, hogy áldott legyek? Ha egyszer nem fogok áldásokat nyerni a jövőben, minek higgyek még mindig? Nem fogom elfogadni azt, hogy szolgálatot kelljen végeznem. Ki gürcölne érted, ha semmit nem kap cserébe? Nem vagyok ilyen ostoba!” Van az ilyen embereknek lelkiismeretük és józan eszük? Olyan sok kegyelmet élveznek Isten részéről, és mégsem tudják viszonzni, sőt még szolgálatot sem akarnak végezni. Az ilyen embereknek végük van. Még csak arra sem képesek, hogy mindvégig szolgálatot végezzenek, és nincs igaz hitük Istenben; ők álhívők. Ha őszinte a szívük Isten felé, és ha van igaz hitük Istenben, akkor nem számít, miként értékelik őket; ez csupán képessé teszi őket arra, hogy még inkább igazán és pontosan megismerjék magukat – helyesen kell megközelíteniük ezt a dolgot, és nem hagyhatják, hogy hatással legyen arra, ahogyan Istent követik és a kötelességüket végzik. Még ha nem is képesek áldásokat nyerni, akkor is hajlandóknak kell lenniük arra, hogy mindvégig zokszó nélkül szolgálatot végezzenek Istenért, és ki kell szolgáltatniuk magukat Isten minden dologra kiterjedő vezényletésének – csakis ekkor lesznek lelkiismerettel és józan ésszel bíró emberek. Isten kezében van az, hogy valaki áldásokat nyer vagy szerencsétlenséget szenved, Isten szuverén efölött és Ő rendezi ezt, és az nem olyasvalami, amit az emberek kérhetnek vagy amiért megdolgozhatnak. Ez inkább attól függ, hogy képes-e az illető engedelmeskedni Isten szavainak, elfogadni az igazságot és Isten követelményeinek megfelelően, jól végezni a kötelességét – Isten minden embernek megfizet a cselekedetei szerint. Ha valakiben van ennyi komolyság, és minden erejét beleadja az általa elvégzendő kötelezettség megvalósításába, akkor az elég, és el fogja nyerni Isten

jóváhagyását és áldását. Ezzel szemben, ha valaki nem végzi megfelelő színvonalon a kötelességét, és még mindenféle gonoszsgot is elkövet, de mégis szeretne áldásokat kapni Istentől, akkor így cselekedve nincs vajon híján a józan észnek? Ha úgy érzed, hogy eddig nem végezted elég jól a dolgod, hogy sok erőfeszítést tettél, de még mindig nem vagy képes az alapelvekkel kezelni a dolgokat, és hogy tartozol Istennek, de Ő mégis megáld téged és kegyelmet mutat feléd, az nem azt jelenti vajon, hogy Isten jóindulattal van irántad? Ha Isten meg kíván áldani téged, akkor az olyasvalami, amit senki nem vehet el. Te talán azt gondolod, hogy eddig nem végezted valami jól a dolgod, de amikor Isten értékeli, Ő azt mondja, hogy komoly szándékú vagy, és mindent beleadtál, és kegyelmet szeretne mutatni feléd és meg szeretne áldani téged. Semmi sem helytelen, amit Isten tesz, és neked dicsérned kell az Ő igazságosságát. Nem számít, mit tesz Isten, az mindig helyes, és még ha elképzeléseket táplálsz is magadban azzal kapcsolatban, amit Isten tesz, ha azt hiszed, hogy az nincs tekintettel az emberi érzésekre, valamint ha az nincs ínyedre, akkor is dicsérned kell Istent. Miért kellene így tenned? Nem tudod az okát, igaz? Ezt valójában nagyon könnyű megmagyarázni: azért, mert Isten Isten, te pedig ember vagy; Ő a Teremtő, te pedig teremtetett lény vagy. Nem vagy feljogosítva annak megkövetelésére, hogy Isten egy bizonyos módon cselekedjen vagy egy bizonyos módon kezeljen téged, miközben Isten fel van jogosítva arra, hogy követeléseket támasszon veled szemben. Áldások, kegyelem, jutalmak, koronák – Istentől függ, hogy miként és kinek adatnak mindezek a dolgok. Miért Istentől függ? Ezek a dolgok Istenhez tartoznak; nem az ember és Isten közös tulajdonában lévő dolgok, hogy egyenlően osztozhatnának rajtuk. Istenhez tartoznak, Isten pedig azoknak adja őket, akiknek megígéri. Ha Isten nem ígéri, hogy neked adja őket, attól még alá kell, hogy vedd Neki magad. Ha emiatt nem hiszel többé Istenben, az milyen problémákat fog megoldani? Akkor nem leszel többé teremtetett lény? Kibújhatsz Isten szuverenitása alól? Istennek továbbra is megmarad a szuverenitása minden dolog fölött, és ez egy megváltoztathatatlan tény. Isten kiléte, státusza és lényege sosem tekinthető egyenlőnek az ember kilétével, státuszával és lényegével, és megváltozni sem fognak soha ezek a dolgok – Isten örökké Isten lesz, az ember pedig örökké ember. Ha valaki képes ezt megérteni, akkor mit kell tennie? Alá kell vetnie magát Isten szuverenitásának és rendezéseinek – ez a legracionálisabb módja a dolgok intézésének, azonkívül pedig nem választható semmilyen másik út. Ha nem veted alá magad, akkor lázadó vagy, és ha dacos vagy és vitatkozol, akkor felháborítóan lázadó vagy, és el kellene téged pusztítani. Ha képes vagy alávetni magad Isten szuverenitásának és rendezéseinek, az azt mutatja, hogy van józan eszed; ezzel a hozzáállással kell rendelkezniük az embereknek, és csakis ilyen hozzáállásuk kellene, hogy legyen a teremtetett lényeknek. Mondjuk például, hogy van egy kis macskád vagy kutyád – vajon fel van jogosítva az a macska vagy kutya annak megkövetelésére, hogy különféle finom ételeket vagy szórakoztató játékokat vásárolj neki? Létezik-e olyan macska vagy kutya, amelyik annyira értelem nélkül való, hogy követeléseket támasszon a gazdájával szemben?

(Nem.) És van-e olyan kutya, amely úgy döntene, hogy nem marad többé a gazdájával, miután azt látja, hogy másvalaki házánál jobb élete van egy kutyának, mint neki? (Nincs.) A kutyák természetes ösztöne, hogy ezt gondolják: „A gazdám kosztot és kvártélyt ad nekem, úgyhogy vigyáznom kell a házra a gazdámért. Még ha nem is ad ételt a gazdám, vagy ha nem valami finom ételt kapok tőle, akkor is vigyáznom kell a házára.” A kutyának nincs egyéb, nem helyénvaló, a státuszát meghaladó gondolata. Akár jó hozzá a gazdája, akár nem, a kutya nagyon boldog, valahányszor hazatér a gazda; egyfolytában csóválja a farkát, és nem is lehetne boldogabb. Függetlenül attól, hogy tetszik-e a gazdájának vagy sem, vagy hogy vesz-e neki finom ennivalót, a kutya mindig ugyanúgy cselekszik a gazdája irányában, és mindig vigyáz a házára. Ebből ítélve nem rosszabbak-e vajon az emberek a kutyáknál? (De igen.) Az emberek folyton követeléseket támasztanak Istennel szemben, és mindig láznak Ellene. Mi ennek a problémának a gyökere? Az, hogy az embereknek romlott beállítottságaik vannak, nem tudnak megmaradni a teremtet lények helyén, így elveszítik az ösztöneiket és Sátánokká lesznek; ösztöneik sátáni ösztönné válnak, amely arra sarkallja őket, hogy szegüljenek szembe Istennel, vessék el az igazságot, cselekedjenek gonoszul és ne vessék alá magukat Istennek. Hogyan állíthatók helyre az emberi ösztöneik? El kell érni náluk, hogy legyen lelkiismeretük és józan eszük, hogy azokat a dolgokat tegyék, amelyeket egy embernek tennie kell, és hogy azt a kötelességet végezzék, amelyet végezniük kell. Olyan ez, ahogyan a kutya őrzi a házat, és ahogyan a macska elkapja az egereket – akárhogy bánt is velük a gazdájuk, minden erejükkel azon vannak, hogy elvégezzék ezeket a dolgokat, belevetik magukat ezekbe a feladatokba, valamint a helyükön maradnak és maximálisan követik az ösztöneiket, ezért aztán szeretik őket a gazdáik. Ha ez az embereknek is sikerülne, akkor Istennek nem kellene elmondania mindezeket a szavakat, vagy kimondania mindezeket az igazságokat. Az emberek mélységesen romlottak, híján vannak a józan észnek és a lelkiismeretnek, és alacsony szintű az integritásuk; romlott beállítottságaik folyton gondot okoznak, feltárnak bennük, befolyásolják a döntéseiket és a gondolkodásukat, Isten elleni lázadásra készítetik és képtelenné teszik őket arra, hogy alá vessék magukat Neki, továbbá oda vezetnek, hogy mindig saját, szubjektív kívánságaik, elgondolásaik és preferenciáik lesznek, valamint hogy sosem képes átvenni bennük az uralmat és sosem tud az életükké válni az igazság. Mindezek miatt kell Istennek megítélnie, megpróbálnia és a szavaival finomítani őket – azért, hogy meg lehessen menteni őket. Másfelől az antikrisztusok mindig negatív szerepeket játszanak az emberek körében. Ízig-vérig démonok és Sátánok; nem csupán az igazságot nem fogadják el, hanem azt sem ismerik be, hogy romlott beállítottságaik vannak, azonkívül pedig erőszakosan telhetetlenek, áldásokat, koronát és jutalmakat akarnak nyerni Istentől. Milyen messzire mennek el a küzdelmükben? Egészen a teljes szégyentelenségig és észszerűtlenségig. Ha azután, hogy mindenféle gonosz dolgokat műveltek, felfedik és kiiktatják őket, neheztelnek a szívükben. Megátkozzák Istent, megátkozzák a vezetőket és a dolgozókat, valamint gyűlölik a gyülekezetet és minden

igaz hívőt. Ez teljességgel felfedi a gonosz emberek és antikrisztusok mindegyikének a rút ábrázatát.

Az antikrisztusok különböző megnyilvánulásai közül a tizenkettedik tétel a következő: Vissza akarnak vonulni, amikor nincs státuszuk vagy nincs reményük az áldások elnyerésére. Egyszerű megfogalmazással fogunk beszélgetni arról, hogy mit jelent a visszavonulás. A visszavonulás szó szerinti jelentése: egyik helyről egy másikra visszavonulni – ezt nevezik „visszavonulásnak”. Mindig vannak némelyek Isten házában az igazságot nem szeretők között, akik önként elhagyják a gyülekezetet és a testvéreket, mivel idegenkednek attól, hogy összejövetelekre járjanak és prédikációkat hallgassanak, és nem hajlandóak a kötelességüket végezni – ezt nevezik „visszavonulásnak”. Ez a szó szerinti értelemben vett visszavonulás. Amikor azonban igazán visszavonultként lesz meghatározva valaki Isten szemében, ott valójában nem arról van csupán szó, hogy az illető elhagyta az Ő házát, hogy nem látják őt többé, vagy hogy kihúzták őt a gyülekezeti névjegyzékből. A helyzet az, hogy ha valaki soha nem olvassa Isten szavait, akkor az attól függetlenül, hogy mekkora hite van, és hogy Istenben hívő embernek tartja-e önmagát, azt bizonyítja, hogy nem ismeri el a szívében, hogy Isten létezik, és azt sem, hogy az Ő szava az igazság. Isten szerint az ilyen ember már visszavonult, és nem számít többé az Ő háza tagjának. A visszavonult emberek egyik fajtájának azok tekinthetők, akik nem olvassák Isten szavait. Az ilyen emberek egy másik fajtáját azok jelentik, akik soha nem vesznek részt a gyülekezeti életben, és akik soha nem vesznek részt a gyülekezeti élettel kapcsolatos tevékenységekben, így például abban, amikor himnuszokat énekelnek, imádkozva olvassák Isten szavait, valamint a személyes tapasztalati megértésükről beszélgetnek a testvérek. Isten úgy látja ezeket az embereket, mint akik már visszavonultak. Van még egy fajtájuk: azok, akik megtagadják a kötelességek végzését. Bármilyen kérést intéz is feléjük, bármilyen munkát és bármely kötelességet végeztetne is velük Isten háza, legyen szó kis vagy nagy dologról, akár egy olyan egyszerű dologról, mint az, hogy alkalmanként adjanak tovább egy üzenetet, ők nem akarják elvégezni. Ők, akik azt hangoztatják magukról, hogy hisznek Istenben, még olyan feladatokat sem tudnak elvégezni, amelyek elvégzéséhez akár egy nem hívő segítségét is lehetne kérni. Ez az igazság elfogadásának a megtagadása és egy kötelesség elvégzésének a megtagadása. Akárhogy buzdítják is őket a testvérek, megtagadják és nem fogadják el; amikor úgy rendezi a gyülekezet, hogy végezzenek el valamilyen kötelességet, figyelmen kívül hagyják és tömérdek kifogást felhozva utasítják vissza. Olyan emberek ezek, akik megtagadják a kötelességek elvégzését. Isten szemében az ilyen emberek már visszavonultak. A visszavonulásuk nem arról szól, hogy Isten háza kitakarította őket vagy kihúzta őket a névjegyzékből, hanem arról, hogy nekik maguknak nincs igaz hitük – nem ismerik el magukról, hogy Istenben hívő emberek lennének. Aki csak beleillik e három kategória valamelyikébe, olyasvalaki, aki már visszavonult. Pontos ez a definíció? (Igen.) Ha nem olvasod Isten szavait, vajon Istenben hívő embernek számítasz? Ha nem élsz gyülekezeti életet, ha nem érintkezel

vagy nem elegyedsz a testvéreiddel, akkor vajon hívőnek számítasz? A legkevésbé sem. Azonkívül, ha megtagadod a kötelességed elvégzését, sőt még teremtett lényként sem teljesíted a kötelezettségeidet, akkor az még súlyosabb dolog. Ez a három embertípus az, akiket úgy lát Isten, mint akik már visszavonultak. Nem arról van szó, hogy ki lettek zárva vagy takarítva Isten házából, hanem önszántukból vonultak vissza és önszántukból adták fel. A viselkedésük teljes mértékben elárulja, hogy nem szeretik és nem fogadják el az igazságot, és hogy klasszikus példái az olyan embereknek, akik mindössze jól akarnak lakni kenyérrel és csak áldásokat remélnek.

2020. október 17.

Tizenharmadik tétel: Irányítják a gyülekezet pénzügyeit, és irányítják az emberek szívét is

I. Az antikrisztusok irányítják az emberek szívét

Beszélgessünk ma az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak tizenharmadik tételéről: irányítják a gyülekezet pénzügyeit, és irányítják az emberek szívét is. Az antikrisztusok sokféle megnyilvánulásából jól látható, hogy ezek mindegyike utal beállítottságukra és lényegükre, amely idegenkedik az igazságtól, ádáz és elvetemült. Ez alól a tizenharmadik tétel sem kivétel. „Irányítják a gyülekezet pénzügyeit, és irányítják az emberek szívét is” – e megnyilvánulás alapján láthatjátok, hogy az antikrisztusok nemcsak becsvágyók, hanem kapzsis is; szívükben sok igényt rejtegetnek. Vajon jogosak ezek az igények? (Nem, nem azok.) Az emberek szívének irányítása valami pozitív dolog? Az „irányítás” szóból nyilvánvalóan látható, hogy ez nem pozitív dolog. Milyen szempontból nem pozitív? Miért rossz az irányítás alkalmazása? Ti szeretnétek irányítani az emberek szívét? (Nem.) Még ha nem is szeretnéd, lesznek olyan helyzetek, amikor nem tudsz nem így cselekedni. Ezt hívják „hajlamnak”; ezt hívják „lényegnek”. Az, hogy az antikrisztusok irányítsák az emberek szívét, nem jogos igény, és nem is tisztességes és észszerű; ez negatív dolog. Mit jelent az, hogy „irányítani az emberek szívét”? Az emberek szívének irányítása nem elvont kifejezés, hanem valami egészen konkrét és meghatározott, meghatározott módszerekkel, magatartással és nyelvezettel, valamint meghatározott gondolatokkal, perspektívákkal, szándékokkal és indítékokkal. Ennek ismeretében mik a konkrét megnyilvánulásai annak, amikor az antikrisztusok irányítják az emberek szívét, és hogyan határozható meg konkrétan ez az irányítás? (Külsőségeket alkalmaznak, például látványos szenvedést és az ár külsődleges megfizetését, hogy elnyerjék mások elismerését és megbecsülését, és elérjék céljukat, a megtévesztést.) Az antikrisztusok bizonyos magatartásformákat és megnyilvánulásokat használnak arra, hogy elnyerjék az emberek kegyét, és ezáltal az emberek a szívükbe fogadják és megbecsülik őket. Amikor az antikrisztusok elnyerik mások megbecsülését, akkor ez az eredmény természeténél fogva az emberek félrevezetése. Ám valójában, szívük mélyén az antikrisztusok célja ezen eszköz alkalmazásával nem a félrevezetés, hanem az, hogy megbecsülik őket – ez a céljuk. Van még valami más is? (Az antikrisztusok apró szívességek segítségével félrevezetik az embereket és behálózzák őket, valamint fitogtatják saját képességeiket és adottságaikat annak érdekében, hogy mások megbecsülik és csodálják őket, és engedelmeskedjenek parancsaiknak, ők pedig elérjék céljukat, hogy megnyerjék az embereket és megszerezzék felettük az irányítást.) Ez az egyik vonatkozás. (Az antikrisztusok lelki embereknek tettetik magukat. Megmetszésükkor nem értik meg azt, mégis úgy tesznek, mintha megértették volna, és képesek lennének engedelmeskedni, azért, hogy mások úgy érezzék, hogy ők buzgón törekednek az igazságra, és egészen

nagy lelki megértéssel rendelkeznek. Az igazságra törekvő és azt megértő embereknek tettetik magukat annak érdekében, hogy mások megbecsüljék őket és felnézzenek rájuk.) Ez egy másik vonatkozás. Az antikrisztusok mindig arra törekednek, hogy mások lássák, lelkiekben milyen gazdagok ők, és hogy képesek törekedni az igazságra és annak alávetni magukat. Valójában a leghalványabb megértéssel sem rendelkeznek, mégis a lelki ember álcáját öltik magukra, hogy mások megbecsüljék őket és felnézzenek rájuk. Ilyen eszközöket használnak arra, hogy irányítsák az emberek szívét. Van még más is? (Az antikrisztusok azért beszélnek szavakról és doktrínákról, hogy kérkedjenek és megszilárdítsák saját helyzetüket, valamint elhitessék másokkal, hogy ők értik az igazságot és van érettségük, és elérjék, hogy tiszteljék őket, imádják őket, és hallgassanak rájuk. Ezekkel az eszközökkel vonják az embereket irányításuk alá.) Ez egy konkrét megnyilvánulás, de nem teljesen helytálló azt mondani, hogy „szavakról és doktrínákról beszélnek”. Az antikrisztusok nincsenek tudatában annak, hogy szavakról és doktrínákról beszélnek; azt hiszik, hogy amiről beszélnek, az a valóság, hogy ezek magasztos elméletek és prédikációk, és ezeket a dolgokat arra használják, hogy félrevezessék az embereket. Ha az antikrisztusok tudnák, hogy ezek szavak és doktrínák, többé nem beszélnének róluk. Van még valami más is? (Az antikrisztusok arcátlanul szembemennek az alapelvekkel, a rendelkezésükre álló hatalom és hamis lelki elméletek segítségével csalárd módon megszerzik mindenki bizalmát, és ezáltal érik el céljukat, hogy irányíthassák az embereket.) (Az antikrisztusok elvágják Isten választott népének kapcsolatát a Fennvalóval. Nem hajtják végre a munkarendeket, a saját hatáskörükön belül teljhatalommal rendelkeznek, és megpróbálják létrehozni saját királyságukat és irányítani az embereket.) Ez is egy konkrét megnyilvánulás. Találójában fogalmazva: megtévesztik a Fennvalót, eltitkolnak dolgokat az alattuk állók előtt, és megpróbálják megnyerni az emberek kegyét, nem hagyva, hogy meglássák a valódi helyzetet mások, akiknek bizalmát csalárd módon megszerzik, hogy elérjék céljukat, az emberek szívének irányítását. Azzal a céllal tévesztik meg a Fennvalót és rejtegetnek dolgokat az alattuk állók előtt, hogy megakadályozzák a Fennvalót és a testvéreket abban, hogy meglássák az igazságot velük kapcsolatban, hogy a Fennvaló és a testvérek bízzanak bennük, végül pedig a testvérek eljussanak oda, hogy egyedül őket imádják – ekkor fogják elérni a céljukat, hogy irányítsák az emberek szívét. Van még más is? (Az antikrisztusok egy csomó, látszólag helyes előírást állítanak fel, amelyeket az embereknek be kell tartaniuk, és ezeket használják fel az igazság helyettesítésére, hogy az emberek azt higgyék, hogy ezeknek az előírásoknak a betartása azonos az igazság gyakorlatba ültetésével. Ezekkel az eszközökkel szerzik meg az antikrisztusok az emberek szíve feletti irányítást, és vezetik maguk előtt az embereket.) Ezt úgy lehetne leírni, hogy az antikrisztusok szabályok és előírások sokaságát alkotják meg, hogy azok átvegyék az igazság alapelveinek helyét, magukat pedig lelki, az igazságot értő embereknek adják ki, hogy az emberek hallgassanak rájuk, és így érik el céljukat, hogy irányítsák az emberek szívét. Ha az általuk felállított szabályok hasznára válnának a gyülekezeti életnek és a kötelességüket végző embereknek, és ha nem

mennének szembe az igazság alapelveivel, és nem okoznának kárt Isten házában érdekeiben, akkor semmi baj nem lenne ezzel. A gyülekezetben a különféle emberekkel való bánásmód során az igazságról való beszélgetés mellett szükség van néhány adminisztratív szabály felállítására, hogy az embereket kordában tartsák. Ha ezek az adminisztratív szabályok nem állnak ellentétben az igazság alapelveivel, hanem az emberek javát szolgálják, akkor ezek pozitív dolgok, és ez nem az emberek szívének irányítása. Ha ezeket a szabályokat az igazság alapelveiként tálalják, akkor van probléma. Akkor hát képesek-e az antikrisztusok olyan szabályokat alkotni, amelyek az emberek javát szolgálják, és megfelelnek az igazság alapelveinek? (Nem, nem képesek.) Próbáljátok összefoglalni, hogyan kellene ezt megfogalmazni. (Az antikrisztusok megalkotnak néhány olyan szabályt, amelyek nincsenek összhangban az igazság alapelveivel, miközben lelkiséget színlelnek és az igazság megértését, hogy az emberek engedelmeskedjenek nekik, ők pedig elérjék céljukat, hogy irányítsák az emberek szívét.) Ez viszonylag helytálló. Van még más is? (Az antikrisztusok szeretnek magasröptű gondolatokat hangoztatni, hogy eszüket és lényeglátásukat bizonyítsák, és kivívják az emberek megbecsülését. Például, miután egy kérdést már mindenki megvitatott, és döntöttek is, mit tegyenek az ügyben, az antikrisztusok egy sor elméletet adnak elő, hogy megcáfolják a többiek javaslatait, és mindenkit arra kényszerítenek, hogy meghallgassák őket, holott az ő nézeteik valójában aligha bölcsőbbek. Majd, ahogy telik az idő, bármi is legyen az adott kérdés, senki sem mer majd az igazságról beszélgetni, vagy az igazság alapelveit keresni, és úgy fogják érezni, hogy az antikrisztusokra kell hagyniuk a végső döntést, és végül az antikrisztusok el fogják érni céljukat, az emberek irányítását.) Az antikrisztusok lépten-nyomon magasröptű gondolatokat hangoztatnak, megcáfolják mások javaslatait, kérkednek, elhitetik másokkal, hogy nagyon okosak, és ezáltal elérik céljukat, hogy félrevezessenek és irányítsanak másokat. Már sokat beszélgettünk az embereket irányító és félrevezető antikrisztusok megnyilvánulásairól. Amikor így tesznek az antikrisztusok, akkor a legkülönbébb taktikákat, megnyilvánulásokat és módszereket alkalmaznak. Néha tettekkel, néha beszéddel, máskor pedig egy bizonyos fajta szemléletmóddal vezetnek félre az embereket. Összefoglalva, mindezen dolgok mögött, amelyeket az antikrisztusok tesznek, célok húzódnak meg; ezen cselekedetek egyike sem tiszta és nyílt, és egyik sem felel meg az igazságnak. Minden tettük az emberek félrevezetését szolgálja, és azt, hogy az emberek megbecsüljék és imádják őket. Bármit is mondanak és tesznek az antikrisztusok külsőleg, az csak a látszat – ezek mind csak jó viselkedés és olyan dolgok, amelyeket az emberek jónak tartanak –, ám valójában, ha valaki megvizsgálná ezeknek a dolgoknak a lényegét, az antikrisztusok megközelítései mögött álló indítékok és célok kivétel nélkül kimondhatatlanok, ellentétesek az igazsággal, és gyűlöletesek Isten számára.

Az emberek szívének irányítását célzó megközelítésükből megállapítható, hogy az antikrisztusok emberi mivolta aljas és önző, beállítottságuk pedig az igazságtól idegenkedő, ádáz és elvetemült. Az antikrisztusok mindenféle aljas és alattomos trükköt

alkalmaznak céljaik elérése érdekében, mindenféle szégyenérzet nélkül – ez elvetemült természetük sajátja. Ráadásul, figyelmen kívül hagyva azt, hogy emberek akarják-e, vagy sem, anélkül, hogy tájékoztatnák őket, vagy beleegyezésüket kérnék, mindig irányítani akarják az embereket, manipulálni és uralni őket. Azt akarják, hogy minden, amire az emberek gondolnak és amit a szívükben kívánnak, az ő manipulációjuknak legyen alávetve, azt akarják, hogy az emberek a szívükbe zárják őket, imádják őket, és mindenben felnézzenek rájuk. Szavaikkal és nézeteikkel korlátozni és befolyásolni akarják az embereket, és saját kívánságaik alapján manipulálni és irányítani akarják őket. Miféle beállítottság ez? Nem ádázság? Olyan ez, mint amikor egy tigris a fogai között tartja a nyakadat – bármennyire is próbálsz levegő után kapkodni és próbálsz megmozdulni, nem teheted azt, amit szeretnél, ehelyett kegyetlen szájának szoros, halálos szorításában vagy. Akárhogy is próbálsz szabadulni, nem tudsz, és bár könyörögsz a tigrisnek, hogy lazítson az állkapcsa szorításán, ez lehetetlen, nincs helye a vitának. Az antikrisztusok beállítottsága ugyanilyen. Tegyük fel, hogy beszélgetésbe elegyedsz velük, mondván: „Nem hagynád abba a próbálkozásodat, hogy megtaláld a módját, hogyan irányíthatod az embereket? Nem tudnál jól viselkedni és követő lenni? Nem tudnál jól viselkedni, jól végezni a kötelességeidet, és megmaradni a pozíciódban?” Vajon bele tudnának egyezni ebbe? Képes lennél jó magaviselettel vagy az általad megértett igazság segítségével lebeszélni őket arról, hogy folytassák, amit megkezdtek? Van-e bárki, aki meg tudná változtatni az álláspontjukat? Az antikrisztusok ádáz beállítottságából ítélve senki nem volna képes megváltoztatni a gondolataikat és a szemléletüket, és senki nem volna képes megváltoztatni azt a vágyukat, hogy irányítsák az emberek szívét. Senki sem tudja őket megváltoztatni, és nem lehet velük egyezkedni – ezt nevezik „ádázsnak”. Az antikrisztusoknak az emberek irányítására való törekvése és vágya a lényegük megnyilvánulása. Ha jó magaviselettel próbálnád megváltoztatni őket, az működné? Ha annak érdekében, hogy segítsd és támogasd őket, felhasználnád a megmetszésed, megítéltetésed és megfenyítésed elfogadása terén megszerzett gyakorlati tapasztalatodat – képesek volnának megváltozni? Felhagynának azzal, amit csinálnak? (Nem, nem hagynának fel.) Találkoztatok már ilyen emberrel? (Igen. Az ilyen emberek esetében, függetlenül attól, hogy hol végzik feladatukat, és bár néhányszor hibázhatnak és elbukhatnak, vagy akár megélhetik a betegség általi fegyelmezést is, a státusz iránti törekvésüket nem lehet megváltoztatni. Bármerre is járnak, státuszt és hatalmat akarnak szerezni.) Ha egy hely-vagy csoportváltás nem képes megváltoztatni őket, mi volna, ha megvárnánk, hogy idősebbek legyenek – vajon akkor megváltoznának egy kicsit? Feladnának-e egy kicsit a hatalom és tekintély hajszolásából, gyengülne-e ez egy kicsit? (Nem. Ennek semmi köze a korhoz; ezen a beállítottságukon nem lehet változtatni.) Az antikrisztusokat egy ádáz beállítottság uralja és irányítja, ezért nem képesek megváltozni. Úgy tűnik, hogy az antikrisztusok ádáz beállítottságát már sokan megtapasztalták és saját szemükkel látták. Az a tény, hogy az antikrisztusok irányítják az emberek szívét, valóság, és ezt tényszerű bizonyítékok támasztják alá – ez elég

komoly dolog. Az ilyen emberek képtelenek elfelejteni vagy félretenni az emberek szívének irányításának kérdését. Ez az antikrisztusok természetlényege. Szubjektív szempontból képtelenek letenni róla, objektív szempontból pedig senki sem képes őket megváltoztatni – ők ízig-vérig antikrisztusok. Mondjátok meg, vannak-e olyan antikrisztusok, akik, miután kiközösítették őket, és már nincsenek a testvérek társaságában, elveszítik a vágyat, hogy irányítsák mások szívét? Megváltoznának-e az antikrisztusok a környezetük vagy a földrajzi elhelyezkedésük megváltozásának hatására? (Nem, nem változnának.) Nem változnának meg az idő és a hely megváltozásával – ezt természetlényegük határozza meg. Az emberek szívének irányításával az antikrisztusok valójában hatalmat próbálnak gyakorolni az emberek között: arra való hatalmat, hogy utasítsanak, döntéseket hozzanak, irányítsák az embereket, és manipulálják az emberek szívét – ezt a hatalmat szeretnék megszerezni. Az emberek szívének irányítása érdekében az antikrisztusok mindenféle módszert és eszközt felhasználnak arra, hogy kivívják az emberek megbecsülését, hogy becsapják és félrevezessék az embereket, hogy hamis látszatot keltsenek az emberekben, sőt, bizonyos módszerek és eszközök segítségével elfedik romlott beállítottságaikat és jellemüket, és meggátolják, hogy az emberek felismerjék antikrisztusi, az igazságtól idegenkedő lényegüket, és átlássanak azon. Külsőleg lelki és tökéletes embereknek adják ki magukat, akiknek nincsenek hibáik, és romlott beállítottságnak nyomát sem viselik, és így érik el céljukat, hogy mások megbecsüljék őket, felnézzenek rájuk, csodálják, imádják őket, sőt, támaszkodjanak rájuk. E célok elérése lényegében annak következménye, hogy irányítják az emberek szívét. Az antikrisztusok összes beállítottságáról és megnyilvánulásáról szóló beszélgetésünknek az tette ki a túlnyomó részét, hogy az antikrisztusok irányítják az emberek szívét, és hajszolják a hatalmat és a hasznot. Mivel már rengeteget beszélgettünk erről a témáról, hagyjuk ezt ennyiben mára.

II. Az antikrisztusok irányítják a gyülekezet pénzügyeit

Mai beszélgetésünk fő témája, hogy az emberek szívének irányítására való törekvésük, hatalmi ambíciójuk és hatalomvágyuk mellett az antikrisztusoknak van egy másik halálos megnyilvánulásuk is. Mégpedig az, hogy erős vágyat tanúsítanak a gyülekezet pénzügyei iránt; ezt a vágyat kapzsiságnak is nevezhetjük. A státusz iránti vonzalmuk mellett az antikrisztusok a pénzügyeket is különösen kedvelik. A pénzügyek iránti érdeklődésük és azokban lelt örömük bőséges és mértéktelen; ezt határozzuk meg úgy, hogy az antikrisztusok irányítják a gyülekezet pénzügyeit. Az antikrisztusok igyekezete, hogy irányítsák a gyülekezet pénzügyeit, és az emberek szívének irányítására tett próbálkozásuk ugyanolyan – mindkettő egyformán jogtalan és indokolatlan törekvés. Ez nyilvánvalóan valami becstelen dolog. Az ambíció és a vágy, hogy az emberek szívét irányítsák, már önmagában is elég visszataszító, már önmagában is rettenetesen becstelen, de az antikrisztusok a gyülekezet pénzügyeit is irányítani akarják – ez egy még megvetendőbb dolog, ami velük történik. Nos tehát, amikor az antikrisztusok a

gyülekezet pénzügyeit akarják irányítani, mik ennek a konkrét megnyilvánulásai? Vajon ez könnyebben felismerhető, mint amikor az emberek szívét akarják irányítani? Amikor az emberek szívét igyekeznek irányítani az antikrisztusok, néhány általuk alkalmazott megközelítést és beállítottságot felismerhetnek az emberek. Viszont ha nagyon titkolózók és fondorlatosak az antikrisztusok, és kijelentéseket, taktikákat vagy sátáni trükköket rejtegetnek, amelyeket nem tárnak felszínre, hanem csak személyes gondolataikban latolgatnak, akkor ezek a dolgok nem lesznek könnyen felismerhetők. A gyülekezet pénzügyeinek irányítására tett törekvéseknek azonban kell, hogy legyenek konkrét megnyilvánulásai és megközelítései. Könnyen felismerhetőnek találjátok ezeket a megközelítéseket? Ha saját szemetekkel láttátok ezeket a dolgokat, és saját fületekkel hallottatok róluk, fel tudjátok ismerni, hogy ezek az antikrisztusok cselekedetei? (Ha ezek nyilvánvaló viselkedések, akkor igen. Például az antikrisztusok érdeklődni fognak arról, hogy ki a felelős a felajánlások megőrzéséért és hasonlókról.) Ez könnyen felismerhető lenne, mert a pénzügyek bizalmas ügyek, és a legtöbben nem kérdezősködnének utánuk, kivéve, ha olyan sóvárgó emberek, akiknek terveik vannak a pénzügyekkel kapcsolatban, amely esetben érdeklődnének és kérdezősködnének az ilyen jellegű információk után. Beszéljünk tehát arról, hogy mik a konkrét megnyilvánulásai annak, hogy az antikrisztusok megpróbálják irányítani a gyülekezet pénzügyeit.

Amikor szóba kerül, hogy az antikrisztusok irányítják a gyülekezet pénzügyeit, a legtöbben olyan példákra asszociálnak, amelyeket csalással vagy az egyház vagyonával való visszaéléssel kapcsolatban láttak korábban, ugye? Vagy talán vannak olyanok, akik fiatalok lévén, vagy, mert csak rövid ideje hisznek Istenben, nem foglalkoznak túlságosan ezekkel a dolgokkal, és egyáltalán nem gondolnak rájuk. Ezért beszéljünk erről részletesen, hogy megérthessetek néhány kérdést, szabályt és tabut a gyülekezet pénzügyeivel kapcsolatban. Egyesek azt mondják: „Soha nem érdekelték a gyülekezet pénzügyei, és nem is kérdezősködtem ezekről. Nincs bennem ilyesfajta sóvárgás. Semmi közöm hozzá, és ez egy meglehetősen kényes téma a gyülekezetben, úgyhogy nekem mindegy, hogy tudok-e róla, vagy sem.” Helyes ez a hozzáállás? (Nem, nem az.) Hogy miért? Függetlenül attól, hogy mit gondoltok, mai beszélgetésünk az antikrisztusok beállítottságának témáját taglalja, és az antikrisztusok beállítottságának elemzése és boncolgatása szempontjából érdemes mindannyiótoknak megérteni mindezt, méghozzá világosan. Ezt a témakört arra fogjuk használni, hogy elemezzük az antikrisztusok beállítottságát, ezért először is vegyük sorra, hogyan bánnak az antikrisztusok a gyülekezet tulajdonával, elgondolásuk szerint mit jelent pontosan és kit illet meg a gyülekezeti tulajdon, valamint azt, hogy legbensőbb gondolataikban hogyan tekintenek az antikrisztusok erre a tulajdonra, és miképp osztják szét azt. Először is, hogyan határozzák meg az antikrisztusok a gyülekezet testvérei által felajánlott pénzt és különböző javakat? A jellemükből ítélve az antikrisztusok kapzsik, és a kapzsiságuk mérhetetlen, ezért nem lesznek közömbösek e javak iránt. Sőt, nagyon is érdeklődni

fognak irántuk, alapos figyelmet fordítva a vizsgálódásra és annak kiderítésére, hogy mennyi a gyülekezet vagyona, ki felel a megőrzéséért, hol tartják, és hányan tudnak róla. Ami a gyülekezet pénzügyeivel kapcsolatos alapvető információkat illeti, az antikrisztusok legelőször ezek iránt mutatják a legnagyobb érdeklődést, különös figyelmet szentelnek ezeknek, érdeklődnek, kérdezősködnek, és legjobb tudásuk szerint próbálnak hozzájutni ezekhez az információkhoz. Ha nem lennének kapzsik, és nem szőnének terveket, vajon érdekelnék-e őket ezek a dolgok? (Minden bizonnyal nem.) Az antikrisztusok abban különböznek a normális emberi mivolttal rendelkező emberektől, hogy törődésük mögött hátsó szándék rejtőzik. Az ő törődésük nem e vagyon megőrzését szolgálja, hanem birtokba akarják venni azt, illetve tetszésük szerint akarják felhasználni. Tehát a gyülekezeti vagyon birtoklásának és használatának priorizálása az első megnyilvánulása annak, hogy a gyülekezet pénzügyeit az antikrisztusok akarják irányítani.

A. A gyülekezeti vagyon birtoklásának és használatának priorizálása

Amint státuszt szereznek az antikrisztusok, bensőjükben egy téves és szégyentelen gondolat ébred fel: vezetővé válásukkal nemcsak a gyülekezet pénzügyeinek megismerésére szereznek jogot, hanem teljhatalmat is ahhoz, hogy irányíthassák azokat. Mi a céljuk a gyülekezet pénzügyeinek irányításával? Az, hogy hatalmuk legyen a gyülekezeti vagyon birtoklásának és használatának priorizálására. Mit jelent a gyülekezeti vagyon birtoklásának és használatának priorizálása? Azt jelenti, hogy mindaddig, amíg ők vezetik a gyülekezetet, a felügyeletük alatt álló testvérek által felajánlott összes pénz és vagyontárgy az ő kezelésükbe, használatukra és tulajdonukba kerül. Helyes ez az elgondolás, vagy helytelen? Nyilvánvalóan helytelen, de az antikrisztusok így gondolkodnak. Vezetővé válásuk utáni első dolguk az, hogy a pénzügyekkel kapcsolatosan erőfeszítéseket tesznek és terveket készítenek. Először is kiderítik, hogy ki kezeli a pénzügyeket, hányan kezelik a pénzügyeket, mennyi pénz szerepel a nyilvántartásban, és hogy azok, akik e pénzügyeket kezelik, az ő rátermett segítőik, illetve bizalmasaik-e. Ha nem, akkor valamilyen ürüggyel sürgősen elbocsátják és saját bizalmasaikkal helyettesítik őket. Vajon beérik-e a pénzügyek kezeléséért felelős személyek lecserélésével? Nem, ez nem ilyen egyszerű. Ambícióik messze túlmutatnak ezen; feltétlenül tisztában kell lenniük a gyülekezeti vagyonnal kapcsolatos szám adatokkal. Hogyan kezelik az antikrisztusok ezt a vagyont azon túl, hogy felszólítják az embereket, hogy felajánlásokat tegyenek? Pénzt vesznek el a gyülekezettől, amikor ruhaneműt kell vásárolniuk, és akkor is, amikor orvoshoz mennek, és ha hiányos a ruházatuk, akkor a testvérek által adományozott ruhadarabok legjobbjai közül választanak ki néhányat. És ezzel még mindig nem végeztek a válogatással; minden egyes ruhadarabot fel kell próbálniuk, a legjobbakat megtartják maguknak, és csak a legrosszabbakat, amelyek nem kellenek nekik, azokat hagyják meg a gyülekezetnek. Összefoglalva, a gyülekezet pénzéből fedezi a saját étkezéseiket és kiadásait, még a 0,20 jüan utazási költséget is, és néhányan közülük még odáig is elmennek, hogy a gyülekezet pénzéből

luxuscikkeket, étrend-kiegészítőket, kozmetikumokat és mindenféle személyes használatra szánt dolgot vásárolnak. Amint vezetői pozícióba kerülnek az antikrisztusok, és még azelőtt, hogy egy fikarcnyit is dolgoznának, igen kezdeményezők, amikor arról van szó, hogy élvezzék a gyülekezet tulajdonát, és ezt prioritásként kezelik. Miután az antikrisztusok élvezni kezdik ezt a tulajdont, az egész lelki szemléletük és életminőségük gyökeresen átalakul, és teljesen más lesz, mint azelőtt. Minden adandó alkalommal fodrászhoz járnak és masszíroztatják, kényeztetik magukat, tesznek az egészségükért és tonizáló hatású levest főznek maguknak – még az általuk használt különböző elektromos készülékeket is újabbra cserélik. Amint vezetővé válnak az antikrisztusok, kinézik maguknak a gyülekezet gazdag tagjait és azokat, akik képesek felajánlásokat tenni. Ezekből a tehetős emberekből azután kifacsarják a pénzüket, és azok, akik gyakran tesznek felajánlásokat, a gyülekezet becses tagjaivá és az antikrisztusok kedvenceivé válnak. Amikor az antikrisztusok belépnek a gyülekezetbe, az olyan, mint amikor egy róka bejut a szőlőbe – a szőlőt katasztrófa fenyegeti. A róka nemcsak a szép fürtöket fogja felfalni, hanem még az egész szőlőskertet is szétdúlja.

Az antikrisztusok gondolkodásában a testvérek által felajánlott pénz és javak, amelyeket együttesen „felajánlásoknak” neveznek, mind a gyülekezet „közvagyon”. Ez nem azt jelenti, hogy ez a közvagyon közösségi használatra szolgál; inkább arra utal, hogy ez egy olyan közösségi felajánlás, amely mindenkitől származik, viszont amelynek használati jogai gyakorlatilag a vezetőket illetik meg. Az antikrisztusok szemszögéből nézve nekik kötelességük a gyülekezeti vagyon birtoklását és használatát priorizálni, mert ők a vezetők, ők állnak az élen, és a gyülekezetben mindennek, különösen a jó dolgoknak, hozzájuk és az ő fennhatóságuk alá kell tartozniuk. Az antikrisztusok így vélekednek: „Az csak egy felszínes kifejezés, hogy istennek adják a testvérek a felajánlott pénzt és tárgyakat. Vajon hány ilyen dolgot tud isten használni? Lejőhet isten a mennyből, hogy megossza ezeket a felajánlásokat az emberekkel? Nem az embereknek kellene hát eldönteniük, hogy ezeket a felajánlásokat hogyan költik el, hogyan osztják és használják fel?” Ilyen szégyentelen felfogást vallanak az antikrisztusok a gyülekezeti vagyonról. Mi az, ami még szégyentelenebb? Azt mondják: „Isten a mennyben nem tudja élvezni az emberek által a földön felajánlott pénzt és tárgyakat. Hogyan kell hát felosztani és felhasználni ezeket a dolgokat? Nem az egyház vezetőinek kellene segíteniük a fogyasztásban, a használatban és az élvezetben? Ez egyenértékű lenne azzal, mintha isten használná azokat a mennyben.” És így az antikrisztusok magától értetődően veszik személyes tulajdonukba a testvérek felajánlásait. Tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy ki, mikor és mit ajánl fel – ezeket a dolgokat jelenteni kell feléjük, nekik tudniuk kell ezekről. Más dolgokkal nem törődnek. Hatalmuk szilárd kézben tartásán kívül egyetlen dolog fontos igazán számukra, és ez a gyülekezet pénzügyeinek irányítása. Ez az, amiért érdemes vezetőnek lenniük. Van-e abban, ahogyan az antikrisztusok a gyülekezeti vagyonra tekintenek, és azt kezelik, akár egyetlen olyan szempont, amely megfelel az igazságnak vagy Isten elvárásainak? (Nem, nincs ilyen.) A

kezdetektől napjainkig mondta-e valaha Isten, hogy a testvérek által Neki adott felajánlásokat mely személynek kell birtokolnia vagy használnia? Kijelentette-e valaha Isten, hogy a gyülekezet vezetőinek és dolgozóinak, az apostoloknak és a prófétáknak rendelkezniük kell azzal a hatalommal, hogy priorizálják a gyülekezeti vagyon birtoklását és használatát? Mondta-e Isten, hogy a gyülekezeti vagyon használati és tulajdonjoga arra száll, akiből vezető lesz? (Nem, nem mondta.) Akkor miért van az antikrisztusoknak efféle tévképzete? Tekintve, hogy Isten szavai nem tartalmazznak ilyen értelmű kifejezett kikötést a gyülekezeti vagyonról, vajon miért vallják ezt a nézetet az antikrisztusok? (Hiányzik belőlük az istenfélő szív.) Ennyire egyszerű ez? Ebben az összefüggésben nem mond semmit a kijelentés, hogy hiányzik belőlük az istenfélő szív. Ezek a szavak nem adják át az antikrisztusok beállítottságát. Vajon az antikrisztusok akkor is áhítoznak a gyülekezeti vagyonra, amikor nincsenek vezetői pozícióban? (Igen, áhítoznak.) Mondhatnád tehát, hogy azután veszítik el istenfélő szívüket, hogy vezetőkké válnak? Biztosan nem arról van szó, hogy mielőtt vezetővé válnának, még van istenfélő szívük? Lehetne ezt mondani? (Nem.) Ezért ez a magyarázat nem állja meg a helyét. Az antikrisztusok áhítoznak a gyülekezet vagyonára: miért van ez így? (Elvetemült a beállítottságuk.) (Természetüknél fogva kapzsik.) (Természetüknél fogva a hasznat keresik mindenekelőtt.) Az antikrisztusok beállítottságának az a lényege, hogy a hasznat keresik mindenekelőtt? (Nem.) Ez csupán a jellemük egyik megnyilvánulása. Elemezzük tehát, hogy mi az antikrisztusok belső beállítottsága. (Ádáz és elvetemült.) Mindenekelőtt ádáz, és még elvetemült is. Mit jelent az, hogy ádáz? Azt jelenti, hogy erőszakkal fognak megkaparintani olyan dolgokat, amelyek nem járnak nekik, vagy nem lehetnének az övék, függetlenül attól, hogy mások beleegyeznek-e ebbe, vagy, hogy mit gondolnak: ez egy ádáz beállítottság. Az antikrisztusoknak, ezeknek az ördögöknek és Sátánoknak a veleszületett természetlényege, hogy mindenért versengenek Istennel. A gyülekezeten belül az antikrisztusok mellett, hogy harcolnak Istennel az Ő választott népéért, megpróbálják elragadni azokat a felajánlásokat is, amelyeket az emberek Neki hoztak. A felszínen úgy tűnhet, hogy az antikrisztusok mohók, ám ez valójában azért van, mert ők az antikrisztusok beállítottságával és lényegével rendelkeznek. Az, hogy meg akarják kaparintani és el akarják fogyasztani az emberek által Istennek felajánlott összes pénzt és tárgyat – ez lényegét tekintve ádázság. Ez ugyanaz, mint amikor például veszel egy új bélelt kabátot, ami divatos és jó minőségű, majd valaki meglátja, és azt mondja: „Ez a te bélelt kabátod jobb, mint az enyém. Ez a vacak, amit én viselek, lyukas, és kiment a divatból. Hogyhogy a tiéd ilyen szép?” – majd miután ezt elmondta, erőszakkal lerántja rólad a bélelt kabátodat, és odaadja neked a tönkrement sajátját. Nem utasíthatod vissza, hogy cserélj vele – azt megbosszulná, megverne, még talán meg is ölné. Mernél ellenállni neki? Nem mernél ellenállni neki, és ő akaratod ellenére elvenné a dolgaidat. Szóval ennek a személynek milyen a beállítottsága? Ez egy ádáz beállítottság. Különbözik ez bármiben az antikrisztusok beállítottságától, amely a gyülekezeti vagyon megszerzésére és felhasználására sarkallja őket? (Nem, nem különbözik.) Az

antikrisztusok tulajdonlási felfogása szerint a gyülekezet vagyona az övék lesz, amint vezetőkké és „tiszttségviselőkké” válnak, és hozzáférnek a gyülekezet vagyonához. Függetlenül attól, hogy ki és mit ajánlott fel, az antikrisztusok magukhoz ragadják azt. Mit jelent az, hogy magukhoz ragadni valamit? Azt jelenti, hogy miután a gyülekezet vagyona – amelyet a gyülekezet előírásainak megfelelően kellene felhasználni és elosztani – az antikrisztusok irányítása alá kerül, egyedül ők rendelkeznek a vagyon felhasználásának kizárólagos jogával. Még amikor a gyülekezet munkájához vagy a gyülekezetben dolgozók számára van szükség erre a vagyonra, akkor sem engedik meg annak felhasználását az antikrisztusok. Egyedül ők használhatják azt. Ami a gyülekezeti vagyon felhasználását és elosztását illeti, az antikrisztusoké a döntés joga; ha megengedik, hogy felhasználd, akkor felhasználhatod, ha pedig nem, akkor nem használhatod fel. Ha a gyülekezeti felajánlások összege nem túl bőséges, és az azt birtokba vevő antikrisztusok személyes kiadásai teljesen felemésztik, akkor nem érdekli őket, hogy nem marad pénz a gyülekezeti munkára. Nem számolnak sem a gyülekezeti munkával, sem a gyülekezet szokásos kiadásaival. Semmi mást nem akarnak, mint fogni ezt a pénzt és magukra költeni, úgy kezelve azt, mintha a saját keresetük lenne. Nem szégyenletes módja ez a dolgok intézésének? (De, az.) Egyes, viszonylag jómódú környéken működő gyülekezetekben így gondolkodnak az antikrisztusok: „Egész jó kis hely ez. Ami a kiadásokat illeti, kedvemre költekezhetek, azt csinálhatok, amit akarok, és nem kell ragaszkodnom a gyülekezeti előírásokhoz és alapelvekhez. Úgy költhetem a pénzt, ahogyan akarom. Amióta vezető lettem, végre anélkül élvezhetem a pénzköltést, hogy számolgatnom kellene. Csupán ki kell jelentenem, hogy valamire pénzt akarok költeni, és nem kell aggódnom emiatt, megbeszélnem pedig főként nem kell senkivel.” Ami a gyülekezet vagyonának költését illeti, az antikrisztusok teljhatalommal bírnak, meggondolatlanul cselekednek, és szórják a pénzt. Amellett, hogy az antikrisztusok semmilyen munkát nem a gyülekezet alapelveinek vagy a munkarendnek megfelelően végeznek, a gyülekezeti tulajdonnal ugyanígy bánnak, minden alapelv nélkül. Lehet, hogy nem értik az alapelveket? Dehogy, nagyon is jól ismerik a gyülekezeti vagyon elosztására és felhasználására vonatkozó alapelveket, csak nem tudják kordában tartani kapzsiságukat és vágyaikat. Amíg hétköznapi, státusz nélküli emberek, addig alázatosak és egyszerű mindennapi életet élnek, de amint vezetőkké válnak, azonnal elbizakodnak, fontosnak gondolván magukat. Válogatóság lesznek az öltözködés és az étkezés terén – már nem esznek közönséges ételeket, és megtanulják, hogyan válasszanak öltözékként jó minőséget és neves márkákat. Mindennek csúcsmínőségűnek kell lennie; csak akkor érzik úgy, hogy az összeegyeztethető az identitásukkal és státuszukkal. Amint az antikrisztusok vezetőkké válnak, mintha a testvérek mindannyian tartoznának nekik, és ajándékokat kellene felajánlaniuk nekik. Ha bármi jó történik, akkor övék az elsőbbség, a testvérektől pedig elvárják, hogy a pénzüket rájuk költsék. Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy a vezetővé válás azt jelenti, hogy jár nekik a hatalom a gyülekezeti vagyon birtoklásának és használatának priorizálására. Nemcsak így

gondolják, hanem így is viselkednek. Ráadásul komoly túlzásokba esnek, ami a többieket taszítja. Ebből a szempontból tekintve milyen az antikrisztusok jelleme? Miután vezetővé válnak, anélkül, hogy egy fikarcnyi munkát végeztek volna, birtokba akarják venni a felajánlásokat, és előnyt akarnak élvezni azok felhasználása terén. Miféle ember képes ilyesmire? Csak egy zsidó, egy zsarnok vagy egy helyi kiskirály tenne ilyet.

Van egy vezető, aki a következőket követte el. Próbáljátok meg felismerni, mit tett, és elemezzétek ki! Egy nap egy kínai gyógynövényes étrend-kiegészítőt tartalmazó csomagom érkezett. Azt gondoltam Magamban: „Nem kértem senkitől, hogy vásárolja meg ezt Nekem, akkor honnan küldték? Ki vásárolta? Hogy lehet, hogy fogalmam sincs erről?” Később körbekérdezvén megtudtam, hogy egy vezető volt az, aki a Fennvaló megkérdezése nélkül úgy döntött, hogy megvásárolja. Azt mondta, hogy erre a termékre a Fennvalónak van szüksége. Ezt hallván a testvérek a gyülekezetben azt mondták: „Mivel a Fennvaló akarja, hogy megvegyük ezt, egyszerűen megvehetjük a gyülekezet pénzéből. Bármit akar a Fennvaló vásárolni, az rendben van, különösen, mivel Isten számára lesz – semmi ellenvetésünk nincs.” Ami az elköltött pénzt illeti – az kié volt? (Istennek tett felajánlások.) Hogy lehet az, hogy ilyen könnyedén költötte Isten felajánlásait? Engedélyezte ezt a vásárlást a Fennvaló? Anélkül, hogy a beleegyezésemet kérte volna, maga döntött titokban a gyógyszer megvásárlásáról. És amikor vásárolt, nem gondolkodott el azon: „Vajon hasznára lesz-e ez a Fennvalónak? Megfelelő-e az, amit vásárolok? Mennyit vegyek belőle? Megengedi a Fennvaló, hogy elköltsem ezt a pénzt?” Feltette ezeket a kérdéseket? (Nem.) Kérdés nélkül, egyenesen megvásárolta ezt a terméket. Honnan jött ez a szabadosság? Miféle személyes hűség ez? Isten pénzét arra használta, hogy vásároljon valamit Istennek, és ezt kötelességének tekintette, bármit megtett ezért, és minden nehézséget leküzdött, hogy megvásárolja ezt a dolgot, és eleget tegyen Istennek. Mit jelent itt az, hogy eleget tenni Istennek? Ezt jelenti: „Képes vagyok kellemesen meglepni téged anélkül, hogy rajtad keresztül intézném a dolgot. Látnod, megvan bennem ez a képesség! Tudtad, hogy képes vagyok erre? Mit gondolsz? Hát nem kellemes meglepetés? Ugye, hogy örülsz neki? Megnyugtató érzés?” Kinek a pénzét költötted el? A tiéd volt? Ha Isten pénzét költötted, akkor megkaptad Isten beleegyezését? Istentől lopott pénzt költöttél, majd azt mondtad, hogy szeretnél egy kellemes meglepetéssel kedveskedni Istennek. Miféle logika ez? És kinek a pénzével gazdálkodtál ennyire nagyvonalúan? (Isten házának pénzével.) Nagyvonalúan bánni Isten házának pénzével az annyit tesz, mint nagyvonalúan bánni az Istennek tett felajánlásokkal. Hát nem undorító ez? (De, az.) Ezt hallva undort érezhettek, de az érintett személy távolról sem undorodott, hanem nagyon is elégedett volt magával. Miután kézbesítették a terméket, így gondolkodott magában: „Hogyhogy nem érkezik válasz? Megtettem érted ezt a csodálatos dolgot, hát miért nem köszönted meg nekem? Milyennek találod a terméket? Elégedett vagy vele? Szeretnéd, hogy máskor is vásároljak neked belőle? Milyen értékelést állítasz ki rólam? Mostantól fontos pozícióba helyezel? Elégedett vagy azzal, amit tettem? A pénzed felhasználásával tettem valamit

érted – mit gondolsz a kedvességemről? Örölsz neki? Ó, kérlek, mondj valamit. Miért nem érkezik válasz?” Kellett volna válaszolnom neki? (Nem.) Miért nem? Elég régen történt ez az eset, de ennyi idő alatt sem szűnt meg az undorom tőle – minden alkalommal undort érzek, amikor ránézek arra, amit vett. Mondjátok meg Nekem, indokolt az undor? Érdemes volna kielemezni ezt az esetet? (Igen, az volna.) Miféle viselkedés ez? Ez a hűség kifejezése? A kedvességé? Vagy egy istenfélő szívé? (Ezek egyike sem.) Ezt hízelkedésnek nevezik, és játszadozásnak valakivel, ami ezt jelenti: „A pénzedből vásárolok valamit, amivel a kedvedben járok, és jó benyomást keltek benned, hogy kedvezőbb színben tűnjek fel előtted.” Ez a vezető a kedvemben akart járni, hogy hízelegjen Nekem és lekenyerezzen, de végül kudarcot vallott, és kiderült, mivel próbálkozott. Milyen hibákat követett el? Először is, ez nem olyasvalami volt, amivel megbíztam őt, hogy megtegye Nekem; nem küldtem neki üzenetet, hogy ezt tegye. Másodsorban, ha ezt szívjósból akarta volna megtenni, akkor előbb meg kellett volna kérdeznie, és beleegyezést kellett volna kapnia a folytatáshoz. És miközben ezt végrehajtotta, nem kellett volna érdeklődnie a vonatkozó részletekről, amelyekről tudnia kellett volna? Például, hogy milyen mennyiséget vegyen, mennyi pénzért vásároljon, milyen minőségű árut vegyen, miként költse el a pénzt – nem kellett volna ezekről a dolgokról érdeklődnie? Ha ezekről a dolgokról érdeklődött volna, akkor az igazság alapelveivel összhangban cselekedett volna. Mi a természete tehát annak, hogy elmulasztotta ezeket a kérdéseket feltenni? A kisebbik probléma, hogy nagyon okosnak képzelte magát, a nagyobbik problémát úgy nevezik, hogy önfejűen cselekedett, nem törődött Istennel, és felelőtlenül cselekedett! Soha nem kértem tőle, hogy megvegye azt a terméket. Akkor hát mire szolgált ez a színjáték a jó szándékáról? Hát nem maga kereste a bajt? Továbbá az volt a legnagyobb probléma vele, ahogyan az antikrisztusok tekintenek a tulajdonra, és ez az, amiről ma beszélgetünk és amit elemzünk. Úgy vélte, hogy a gyülekezet vezetőjeként jogosult arra, hogy élvezze azokat a felajánlásokat, amelyeket Isten választott népe tett Istennek a gyülekezetben, és hogy hatalmában áll felhasználni és birtokolni ezeket az Istennek szánt felajánlásokat, és övé a végső döntés azokkal kapcsolatban. Ő abban a gyülekezetben egy király hatalmával bírt, és így lett belőle egy helyi zsarnok. Azt gondolta: „Nem kell tájékoztatnom vagy megkérdezniem téged arról, amit vásárolok, egyszerűen elintézem helyetted. Akár egyetértesz velem, akár nem, amíg úgy érzem, hogy jó lenne így csinálni, és így akarom csinálni, addig így fogom csinálni.” Miféle szerzet ő? Hát nem egy antikrisztus? Az antikrisztusok pont ilyen szégyentelenek. Amikor ez a személy státuszt kapott és vezető lett, királlyá akart válni, magához akarta ragadni a gyülekezet vagyonát. Úgy gondolta, hogy egyedül ő dönthet a gyülekezeti vagyonról, és hatalmában áll azt birtokba venni és felhasználni. Sőt, azt hitte, hogy övé a döntés arról, hogy Nekem dolgokat vegyen, és arról is, hogy milyen dolgokat vegyen. De vajon szükségem van-e arra, hogy Nekem valamit vásárolj? Bármit is használok, és bárhogyan is használok, szükségem van-e rád ehhez? Nem az értelem hiánya ez? Nem szégyentelenség ez? Elfelejtetted, ki vagy? Nem pont olyan ez, mint az

arkangyal, aki, miután státuszt kapott, egyenrangúvá akart válni Istennel? Hány hibát követett el az, aki ezt tette? Az első az volt, hogy úgy osztotta el a gyülekezet vagyonát, mintha az a saját személyes tulajdona lett volna; a második, hogy magára vállalta, hogy döntést hoz a Számomra történő vásárlásról; a harmadik, hogy miután egymaga meghozta ezt a döntést, nem tájékoztatta erről a Fennvalót, nem érdeklődött nála, és nem is számolt be neki. Ezek mindegyike önmagában is elég komoly volt. Úgy tűnik, hogy ez az antikrisztus meglehetősen gondtalanul tudott ott tevékenykedni. Amint kiadta a parancsot, lakájai engedelmesen végrehajtották az utasításait. Még csak meg sem kérdezték: „Olyan sok pénzt költünk ennek a tárgynak a megvásárlására – vajon Isten rendelte ezt? Felhasználható a pénz ilyen módon? Helyénvaló lenne? Tulajdonképpen ki rendelte ezt?” Azok a lakajok fel sem tették ezeket a kérdéseket. Vállaltak bármilyen felelősséget? Volt bennük bármiféle hűség? Nem, nem volt bennük hűség, és ki kellene rekeszteni őket. Ez egy múltbéli példa arra, hogy valaki saját kívánságai szerint és alapelvek nélkül használja fel a felajánlásokat. Súlyos hibát követ el az, aki az Istennek tett felajánlásokat arra költi, hogy Isten számára vásároljon bármit anélkül, hogy az Én jóváhagyásomat megkapná.

Itt van egy másik példa, szeretném, ha meghallgatnátok, mit csináltak ezek az emberek, és meglátjuk, hogy elkeserítőnek találjátok-e. A gyülekezeti összejöveteleken túl puha volt a szék, amin ültem, és amikor leültem rá, egészen belesüppedtem. Az asztal is olyan magas volt, hogy egyenesen kellett ülnöm, és fárasztó volt sokáig így ülni. Ezért megkértem őket, hogy vásároljanak egy kicsit magasabb széket, amelynek az ülőlapja egy kicsit kevésbé puha. Nem olyasmi ez, amit könnyedén meg kellene tudni csinálni? (De igen.) Tulajdonképpen ez egy nagyon egyszerű dolog. Először is meg kellett mérniük a szék magasságát, amelyen akkor ültem, majd keresniük kellett egy olyan széket, amelyik magasabb két hüvelykkel vagy talán kicsivel többel, és ez után ellenőrizniük kellett, hogy mennyire puha az ülőfelület, olyat keresve, amelyik egy kicsit keményebb. Elsőre körülnézhetek az üzletekben, és ha nem találtak semmi megfelelőt, akkor tovább keresgélhettek az interneten. Ez nem olyasmi, amit könnyen el lehet intézni? Okozhat ez bármi nehézséget? Pénzt költeni valaminek a megvásárlására, ez nem nevezhető kihívásnak, ráadásul, ha többen összedugják a fejüket, akkor egy könnyen lebonyolítható feladatnak kellene lennie. Szóval egy idő után megint elmentem egy összejövetelre abba a gyülekezetbe, és megkérdeztem őket, hogy elmentek-e venni egy új széket. Azt mondták: „Körülnéztünk, de nem láttunk semmi igazán megfelelőt, és nem tudtuk, hogy milyen széket szeretnél.” Ennek hallatán megrökönyödtem. Azt gondoltam: „Úgy tudom, sokféle bolt van itt, ahol mindenféle dolgot árulnak, mindenféle minőségben, így nem kellene, hogy olyan nehéz legyen megvenni egy széket. És nagy igényeim sincsenek.” De a vásárlásért felelős személy azt mondta: „Nem könnyű megvenni; nem árulnak egyetlen olyan széket sem, amelyik megfelelne az általad megkívánt jellemzőknek. Talán beérhetné azzal, amelyik már itt van.” Azt gondoltam Magamban: „Hát, ha nem vettél, nem baj, így megspórolok egy kis pénzt, úgyhogy

egyelőre beérem ezzel.” Valamivel később egy másik helyen jártam, ahol több, meglehetősen szép széket láttam, amelyeken kényelmesen lehetett ülni, és ránézésre is látszott, hogy régimódiak és jó minőségűek. Készítettem tehát egy fényképet, azután megkértem őket, hogy ennek alapján vásárolják meg a széket. Nem határoztam meg, hogy milyen színű legyen, és mondtam nekik, hogy ha nincs a boltokban, akkor nézzenek szét az interneten. Még részleteztem is, hogy olyan helyeken keresgéljenek, ahol irodai felszereléseket árulnak. Ezek után a következő választ adták: „Kerestünk az interneten, de nem volt egy sem. Minden gyártó azt mondta, hogy ez egy elavult modell, és manapság már senki sem gyárt ilyen stílusú székeket, így nem tudunk ilyet vásárolni.” Ennek hallatán ismét megrökönyödtem, és azt gondoltam: „Ezek az emberek igazán borzalmasan intézik a dolgokat, és egyáltalán nem lehet rájuk számítani. Csupán ezt a kis feladatot bízta rájuk, és kétszer is azt mondták, hogy nem tudják megvenni, amit kértem, és megtagadták ezt Tőlem.” Megkértem őket, hogy folytassák a keresést, és nézzék meg, hogy más webhelyeken nem kapható-e. Közben, amíg vártam, a gyülekezet egyik raktárhelyiségében egy székre bukkantam. Nem volt teljesen kész a szék, amelyet rózsaszín virágmintával borított habszivacs ülőpárnával láttak el. Tökéletesen egyenes volt a háttámlája, tökéletesen egyenes a karfája, tökéletesen egyenes a lába és tökéletesen egyenes az ülőlapja. A szék minden része egyenes volt; minden szöge derékszögű, és minden sarka szögletes volt. Megkérdeztem: „Valaki saját kezűleg készítette ezt a széket?” Egy ember előresietett, és így felelt: „Hát nem volt szükséged egy székre? Ezt neked készítettük, és éppen készültünk elmondani neked és megkérni, hogy próbáld ki.” Olyan borzasztóan kedvesek voltak, azt gondoltam hát: „Persze, kipróbálom.” Határozottan leültem a székre, és nagyon kényelmetlennek éreztem, mintha egy kőre ültem volna, mert az ülőpárna habbetétje rendkívül kemény volt. „Semmi baj” – mondta a mellettem álló ember. „Kicsit lágyabbá lehet tenni. Még nincs kész. Javítunk rajta, és aztán újra tesztelheted.” Újratesztelni? Egy kis fasámlin ülni is jobb lett volna, mint azon a széken; legalább nem éreztem volna úgy, mintha egy kővön ülnék. Azt mondtam: „Nem, ez nem lesz jó. Keressetek tovább, ha tudtok. Ha nem találtok semmit, akkor hagyjátok az egészet.” Úgyhogy kértem őket, hogy folytassák a keresést. Akik a széket készítették, talán nem értették. Lehet, hogy azt gondolták: „Annyira kedvesek voltunk hozzád, kiválasztottuk az anyagot, a stílust és a méretet, és személyre szabottan készítettünk neked egy széket. Miért nem értékeled ezt a kedvességet? Ráadásul azt mondd, hogy olyan érzés, mintha egy kővön ülnél, hogy kemény. Hogy lehetsz ilyen kényes? Bármit is készítünk neked, azt egyszerűen használnod kellene, és kész. Te pedig még mindig venni akarsz inkább egy széket. Már többször elmondtuk neked, hogy az a stílus sehol sem található, amelyet szeretnél, de te továbbra is ragaszkodsz hozzá, hogy olyat vegyünk. Nem kerülne az pénzbe? Mi lenne, ha spórolnánk egy kicsit? Egy szék elkészítése sokkal takarékosabb; az anyagok nem kerülnek sokba. Amit magunk is el tudunk készíteni, azt készítsük el, ahelyett, hogy megvennénk. Hogyhogy nem tudod, mi az a takarékoskodás?” Mondjátok meg Nekem,

jobb lett volna, ha használom azt a széket, vagy sem? (Jobban jártál, hogy nem használtad.) Amikor látták, hogy nem fogom használni az általuk készített széket, akkor félredobták, és senki más sem használta. Mondjátok meg Nekem, azzal, hogy nem használtam, megbánthattam az embereket? (Nem, nem bánthattad meg őket.) A sok évem során még soha nem ültem ilyen kemény párnázott székben – nem mindennapi tapasztalat volt. Ilyen az a nagy „kedvesség”, amelyet ezek az emberek mutattak Irányomban. Valamivel később, ki tudja, milyen váratlan körülmények összjátéka folytán, valóban vettek Nekem egy széket, tehát az emberek végül mégiscsak „kedveskedtek” valamennyire Nekem. Ez volt az első alkalom, amikor megkértem őket, hogy vegyenek Nekem valamit, és ezt közvetlenül Én kértem tőlük, és ahogyan a feladatot intézték, az nagyon visszataszító volt. Egyetlen szék megvásárlása olyan nagyon nehézkes és fáradságos volt, mindent rajtuk keresztül kellett intézni és meg kellett velük beszélni, ráadásul a hangulatukra is tekintettel kellett lennem. Ha jó hangulatban lettek volna, talán megvették volna Nekem, de ha nem, akkor valószínűleg nem, és akkor nem tudtam volna széket használni. „Kényelmes széket akarsz használni, de mi még nem tettünk eleget ennek, úgyhogy csak álmodozz tovább. Használd csak ezt, amit az asztalos készített. Majd amikor nekünk kényelmes székeink lesznek, akkor te is használhatsz egyet.” Hát nem pontosan ilyenek ezek az emberek? Miféle emberek ők? Nem alantas jellemű emberek? Csak arra kértem őket, hogy költsenek el valamennyi felajánlást, hogy megvásároljanak valamit, mindössze a kezüket és a szemüket kellett volna egy kicsit megmozdítaniuk, de ez ilyen nehéz volt, ilyen fáradságos, hogy rávegyem őket a feladat elvégzésére. Mi lett volna, ha azt kérem tőlük, hogy a saját pénzüket költsék? Az elején nem mondtam, hogy kinek a pénzéből költsenek – talán azt hitték, hogy úgy gondoltam, hogy a saját pénzüket költsék, és ettől ijedtek meg annyira, hogy nem voltak hajlandóak vásárolni? Lehetett ez az oka? Amikor arra kérlek, hogy vegyél valamit, ugyan hogyan kényszeríthetnélek arra, hogy a saját pénzedet költsd? Ha a gyülekezetnek van rá pénze, akkor menj és vedd meg, ha pedig nincs, akkor ne tudd. Semmiképpen sem kényszerítenélek arra, hogy a saját pénzedet költsd. Akkor hát miért került ilyen sok erőfeszítésbe rávenni őket, hogy elvégezzék ezt a kis feladatot? Ezeknek az embereknek nincs emberi mivoltuk! Amikor éppen nem próbálnak valamit elintézni, és Én nem érintkezem velük, akkor úgy tűnik, hogy kedvesek és ésszerűek, de miután nekilátnak egy feladat végrehajtásának, ez a kedvesség és ésszerűség már nincs meg bennük. Zavarodottak ezek az emberek! Hogy is tudok boldogulni velük?

Íme, egy másik példa, amely a felajánlások témáját érinti. Van egy hely, amelynek van egy kis konyhája, ahol a konyhai és evőeszközök mind közös használatúak, és télen néha nem tudják elkerülni az influenzát az ott élők. Mondtam nekik, hogy vásároljanak egy sterilizálószerényt vagy egy ózonos fertőtlenítőt, hogy sterilizálhassák a konyhai eszközöket és a teljes közösségi terítéket. Ez biztonságos és higiénikus lenne. Nagy igény volt ez? (Nem, nem volt az.) Megbízta valakit ezzel a feladattal, és rövid idő múlva hallottam, hogy vásároltak egy ózonos fertőtlenítőt. Az aggodalmaim elültek, és

ezután nem foglalkoztam tovább ezzel az üggyel. De kiderült, hogy valami rosszul sült el. Kiderült a gépről, amelyet ez az ember vásárolt, hogy nem is ózonos fertőtlenítő, hanem levegővel szárító gép. Megtévesztő vásárlás volt, ráadásul rendkívül rossz minőségű termék, egyáltalán nem volt sterilizáló hatása. Tudta ezt az a személy, aki a feladatot intézte? (Kellott volna tudnia.) De ez a gazember valószínűleg nem tudta. Miért van így? Akit megbíztam ezzel a feladattal, nem maga végezte el azt, hanem talált egy közvetítőt, aki ezt megtette helyette, és így ő soha nem tudta meg, hogy pontosan milyen terméket vásároltak, vagy, hogy az jó vagy rossz minőségű-e. Mit gondoltok arról, ahogyan ezt az ügyet intézték? Lelkiismeretesen végezték el vagy sem? Volt ennek a személynek bármi hitelessége? Kérdemelte vajon, hogy megbízzanak benne? (Nem, nem érdemelte ki.) Miféle ember volt ez? Volt benne tisztesség vagy emberi mivolt? (Nem.) Ez egy zavaros fejű ember volt, ízig-vérig gazember. És ezzel még nem ért véget a történet. Nem sokkal ezután töprengeni kezdett a feladattal megbízott személy: „Nagyszerű ötlet ózonos fertőtlenítővel sterilizálni a dolgokat. Mivel sokan használják az étkezdéinket, talán oda is kellene ózonos fertőtlenítőket vásárolnunk. Te vettél egyet, úgyhogy mi is veszünk néhányat. Te egy kicsit szereztél a kis konyhához, mi pedig nagyokat szerzünk be a nagy étkezdéinkhez.” Miután megfogant benne ez az ötlet, több más gazemberrel megvitatta, és aztán elhatározták. És kiderült, hogy miután megvásárolták azokat az ózonfertőtlenítőket, a testvérek azt mondták, hogy mivel mindenki a saját étkészletét használja, és nem osztoznak az edényeken, nincs szükség ezek sterilizálására, és a sterilizálás felesleges lenne. Végül hagyták a gépeket kihasználatlanul heverni, és még most is van néhány a raktárban, még a csomagolásuk is érintetlen. Mi a véleményetek arról, ahogyan ezt az ügyet intézték? Észszerű módon történt? Nem arról volt-e itt szó, hogy valaki, akinek túl sok ideje volt és semmi dolga, véletlenszerű módokat talált a pénzköltésre? Voltak, akik azt hitték, hogy a vásárlásra vonatkozó megbízás a Fennvalótól érkezett, ők még azt is mondták: „Ne zúgolódjatok! Ezt el kell fogadnunk Istentől. Isten annyira szereti az embereket, hogy még olyan dolgokat is megvesz nekünk, amelyekre nincs szükségünk. Hatalmas összegeket hajlandó költeni ránk. Isten túlságosan jó hozzánk!” De most már tudják, hogy ezek a vásárlások egy csapat gazember titkos műveleteinek voltak az eredményei. Így herdálták el a felajánlásokat, úgy, hogy senki nem vállalta a felelősséget, senki nem ellenőrizte a dolgokat, senki nem ellenőrizte, hogy megfelelőek voltak-e ezek a vásárlások, és senki nem jelentette a megtörtént vásárlásokat. Milyen alapon vásárolta meg ezeket a dolgokat ez a személy? Azon az alapon, hogy korábban megkértem, vegyen egy sterilizálószelekrényt a kis konyhába. Kértem Én, hogy vegyen ilyen az összes étkezdébe? Soha nem bíztam meg ilyen feladattal. Nos, akkor mi volt az indítéka, hogy megvásárolja az összes étkezdébe ezeket? Nem az volt-e a helyzet, hogy úgy tekintett a felajánlásokra, mint a személyes tulajdonára, és úgy osztotta szét azokat, ahogyan csak kedve tartotta? Volt-e felhatalmazása arra, hogy szétossza őket? (Nem volt.) Mielőtt megvásárolta volna ezeket a gépeket, sosem kérdezett meg Engem: „Ha már

vettünk egyet a kis konyhába, vegyünk néhányat a nagy étkezdébe is?” És a vásárlás után nem számolt be arról, hogy hány ózonos fertőtlenítőt vásárolt, és azok összesen mennyibe kerültek, és arról sem, hogy a testvérek nem tudták használni őket. Ez az a visszataszító mód, ahogyan ezt az ügyet intézték. És egy ilyen zavaros fejű teremtség még akkor is dacos volt, amikor meg lett metszve. Hogyan kell bánni az ilyen emberrel? (Ki kell zárni a gyülekezetből.) Az eset jellegét tekintve nem lenne túlzás kizárni őt a gyülekezetből, mert ez egy olyan ügy, amely a felajánlásokat érinti, és mivel a felajánlásokat érinti, megsértette az adminisztratív rendeleteket. Meggondolatlanul cselekedett! Azt gondolta, hogy az övé a pénz? Volt-e felhatalmazása arra, hogy felhasználja és elherdálja? Amikor azzal bíztam meg az embereket, hogy Nekem vásároljanak, ők mindenféle nehézséget támasztottak, és óriási küzdelem volt számukra, hogy elvégezzék a feladatot, ráadásul mindent meg kellett velük beszélnem. Aminek a megtételével és megvásárlásával viszont nem bíztam meg az embereket, azokat a dolgokat szemrebbenés nélkül megvették, minden tervezés nélkül és anélkül, hogy a többséggel megbeszélték volna, hogy hasznosak lesznek-e azok a dolgok – egyszerűen csak elherdálták a pénzt kedvük szerint. Nemrégiben olyan különleges körülmények álltak elő, hogy néhány embert megkértem, hogy vásároljanak hathavi-egyévi időtartamra elegendő élelmiszert, mert fennállt a veszélye, hogy nem lesz elég ennivaló. Röviden és egyszerűen elmagyaráztam nekik a dolgot, és ők egy héten belül jelentették, hogy három nap alatt elvégezték a vásárlást, és egyaránt vásároltak biotermékeket és olyanokat, amelyek biominősítése még folyamatban volt. Hogyan teljesítettek? Kiváló munkát végeztek, ugye? Nem kellett semmi mást mondanom, az ügy már el is volt intézve. Vidáman és készségesen oldották meg ezt a feladatot a maguk számára, és különösen ügyesnek, gyorsnak, okosnak és átgondoltnak bizonyultak. Nemcsak a szükséges élelmiszert, hanem napi fogyasztási cikkeket is vásároltak. Ezek a napi fogyasztási cikkek mindent tartalmaztak, amire szükségük volt, mindent meg tudtak vásárolni, amit csak el tudsz képzelni, még olyan dolgokat is, mint a cukorkák, dinnyemagok és egyéb rágcslálnivalók. Arra gondoltam magamban, hogy ezek az emberek aztán igazán tudják, hogyan kell élni; tudják, hogyan kell pénzt költeni, és mernek is pénzt költeni. Rátermettek voltak, nagyon erős túlélési képességekkel, erősebbel, mint a vadállatok, és nagyon gyorsan mozdultak, gyorsabban, mint gondoltam volna. A túlélés érdekében képesek voltak hegyeket és tengereket megmozgatni – nem volt semmi, amit ne tudtak volna megtenni. Ebből az esetből láttam, hogy ezek az emberek nem voltak teljesen ostobák vagy teljesen képtelenek feladatok elvégzésére, hanem ez elsősorban attól függött, hogy kinek a számára végezték a feladatokat. Ha saját maguknak végezték a feladatokat, akkor különösen aktívnak, okosnak, gyorsan cselekvőnek és hatékornak tűntek – nem kellett őket sürgetni, és nem kellett aggódnom miattuk. De amikor Isten házában végeztek kötelességet, akkor nehezen tudtak megbirkózni bármilyen feladattal, soha nem találták az alapelveket, és mindig hibáztak. Kiderült, hogy oka volt ennek, és óriási különbség mutatkozott aközött, hogy saját magukért tettek dolgokat vagy Isten

házáért. Egyelőre ne beszéljünk arról, hogy ezeknek az embereknek milyen volt a beállítottságuk vagy a lényegük. A két teljesen eltérő hozzáállás, amit ezek az emberek a dolgok kezelésével kapcsolatban tanúsítottak, elárulta, hogy igazán alantas jelleműek. Hogy mennyire volt alantas a jellemük? Hadd határozzam meg ezt nektek: ezek az emberek nem emberi lények voltak, hanem egyszerűen csak egy csapat fenevad! Illik rájuk ez a meghatározás? (Igen, illik.) Ezeket a szavakat talán nehéz megemésztetni, és felkavaró lehet hallani, de ezek az emberek pontosan így kezelték a feladatokat, és pontosan ilyenek. Amit mondok, az a tényeken alapul, és nem alaptalan rágalom. Egyes emberek esetében, tekintettel arra, hogy fiatalok, kissé gyenge képességűek, és hiányzik belőlük az alap és az érettség, amikor Isten háza használja őket, folyamatosan segíti őket, és beszélget velük az igazságról és az alapelvekről. De végül is a gyenge jellem csak gyenge jellem, a fenevad csak fenevad, és ezek az emberek soha nem fognak megváltozni. Nemcsak, hogy nem fogják az igazságot a gyakorlatba ültetni, hanem rosszról még rosszabbra fognak változni, ha valaki a kisujját nyújtja nekik, az egész karját követelik, és a normális emberi mivolthoz tartozó szégyenérzetből egy jottányival sem rendelkeznek. Amikor Isten háza számára vásárolnak valamit vagy végeznek feladatot, soha nem kérnek tanácsot arról, hogyan lehet ezeket a dolgokat olcsón megvásárolni és pénzt megtakarítani, ugyanakkor valami praktikus dologhoz is jutni. Soha nem teszik ezt. Csak ész nélkül költik a pénzt, meggondolatlanul vásárolnak, és csak haszontalan termékeket vesznek. De amikor eljön az idő, hogy személyesen Számomra kell elvégezniük egy feladatot vagy vásárolniuk valamit, akkor elkezdik komolyan venni a dolgot, és elkezdenek a költségek csökkentésén gondolkodni, és azon, hogyan költhetnének kevesebbet, miközben többre jutnak. Azt gondolják, hogy ha így cselekszenek, az az alapelvek betartása és az igazság gyakorlása. Van ezeknek az embereknek egy csepp józan eszük? Kinek a pénze ez, és kire kellene költeni – még ezek a dolgok sem világosak számukra. Nem ilyen az, amikor valaki gazember módjára kezeli a dolgokat? Vannak ilyen emberek körülöttetek? Mindazok, akik nem tárgyalnak a pénzügyi személyzettel vagy a testvérekkel, akikkel együtt dolgoznak, amikor értékes vagy költséges dolgokat vásárolnak a gyülekezet számára; akik csak fogják és kedvükre herdálják a felajánlásokat, akik tudják, hogy takarékoskodniuk kell, és be kell tervezniük a kiadásait, amikor a saját pénzüket költik, de önkényesen herdálják a pénzt, amikor Isten felajánlásait költik – az ilyen emberek egyszerűen túlságosan utálatosak! Túlságosan undorítóak! Igaz? (Igen.) Az ilyen dolgoktól undorodom, amikor csak rájuk gondolok. Ezek a fenevadak még a házőrző kutyáknál is alantasabbak. Megérdemlik, hogy Isten házában éljenek?

Volt egyszer egy vezető, aki magához vett „megőrzésre” mindent, amit Istennek ajánlottak fel különböző helyeken a testvérek, beleértve az értékes tárgyakat, a közönséges ruházatot, az étrend-kiegészítőket és így tovább. A márkás táskák a vállára kerültek, a bőrcipők a lábára, a gyűrűk az ujjaira, a nyakláncok a nyakába, és így tovább – bármit, amit használni tudott, birtokba vett és használta, anélkül, hogy ehhez bárki a

beleegyezését adta volna. Egy nap a Legfőbb testvér megkérdezte tőle, hogy miért nem került átadásra a testvérek által a különböző helyeken Istennek felajánlott összes tárgy. Ő így válaszolt: „A testvérek azt mondták, hogy ezeket a dolgokat a gyülekezetnek adják, nem azt mondták, hogy ezeket Istennek ajánlják fel.” Még külön ki is hangsúlyozta azt az állítását, hogy ezeket a gyülekezetnek adták, amivel kimondatlanul arra célzott, hogy mivel ő maga a gyülekezet teljhatalmú képviselője, Isten akár fel is adhatja a reményt arra vonatkozóan, hogy ezekre a dolgokra ráteheti a kezét, hogy ezek nem Isten, hanem a gyülekezet használatára szolgálnak. Konkrétabban fogalmazva ezt így értette: „Ezek a dolgok az én használatomra szolgálnak, nem arra ajánlották fel, hogy Isten használja ezeket. Mi okból kérdezed? Jogosult vagy te arra, hogy ezt megkérdezd?” Feldühödtök ennek hallatán? (Igen.) Ennek hallatán bárki feldühödne. Mondjátok meg Nekem, van-e valaki, aki elhiszi, hogy amit a testvérek adnak a gyülekezetnek, azt a gyülekezet vezetőinek ajánlják fel? Van-e bárki, aki azt mondja, amikor felajánl dolgokat a gyülekezetnek, hogy azokat ennek és ennek a gyülekezetvezetőnek ajánlja fel? Van-e bárkinek ilyen szándéka? (Nincs.) Kivéve, ha a felajánláskor azt írják: „Kérem, továbbítsák ezt ennek és ennek a személynek” – csak akkor kerül ez a tárgy a vezető magántulajdonába. Egyébként minden felajánlott dolgot, legyen az pénz vagy tárgy, Istennek adnak a testvérek. Az Istennek felajánlott dolgokat együttesen felajánlásoknak nevezik. Ha egyszer felajánlásként jelölték meg őket, akkor Isten használatára szolgálnak. Amikor Isten használatára szolgálnak, hogyan használja ezeket Isten? Hogyan osztja ki Isten ezeket a dolgokat? (A gyülekezetnek adja, hogy használja fel a munkájához.) Így igaz. Alapelvek és konkrét részletek vonatkoznak a gyülekezeti munkában való felhasználásukra, beleértve azoknak a megélhetési költségeit, akik teljes munkaidőben végzik kötelességeiket a gyülekezetben, valamint a gyülekezeti munka különböző költségeit. Isten megtestesülésének időszakában ez a használat ezt a két tételt foglalja magában: Krisztus napi kiadásait és a gyülekezeti munka minden költségét. Nos, e két tételen belül van-e olyan, amelyik azt mondja, hogy a felajánlások átválthatók személyes fizetésekre, jutalmakra, költségekre és javadalmazásokra? (Nem, nincsen.) A felajánlások nem tartoznak egyetlen személyhez sem. A felajánlások felhasználását és kiosztását Isten házában kell elrendeznie, és azokat elsősorban a gyülekezeti munkára használják fel: ebben nincs benne az, hogy akárki is a gyülekezet vezetője, annak felhatalmazása van a felajánlások birtokbavételére vagy felhasználására. Nos, akkor pontosan hogyan kell felhasználni őket? Ezeket a felajánlásokat a gyülekezeti tulajdon felhasználását szabályozó alapelveknek megfelelően kell kiosztani. Ebből a szemszögből nézve vajon nem szégyenletes, hogy az antikrisztusok mindig prioritálni szeretnék a felajánlások birtoklását és felhasználását? Az antikrisztusok mindig úgy gondolják, hogy a testvérek által felajánlott pénz és tárgyak azt illetik, aki a vezetői pozícióban van. Nem szégyentelen ez a gondolkodásmód? (De igen.) Rendkívül szégyentelen! Nem elég, hogy az antikrisztusok beállítottsága elvetemült és ádáz, még a jellemük is aljas és alantas, szégyenérzet nélküli.

Azáltal, hogy beszélgetünk ezekről a témákról és beszélünk ezekről a kérdésekről, világossá válnak azok az igazságok, amelyeket az embereknek meg kellene érteniük és át kellene ültetniük a gyakorlatba. Ha viszont nem beszélgetünk ezekről a dolgokról, akkor az emberek megértése bizonyos igazságok tekintetében óhatatlanul meg fog rekedni a betű szerinti és doktrinális szinten, és viszonylag üres marad. Ha az igazságról szóló beszélgetésünkbe belevonunk néhány valós ügyet, akkor az emberek sokkal könnyebben átlátják a dolgokat, az igazságról alkotott megértésük pedig konkrétabb és gyakorlatiasabb lesz. Ennélfogva az, hogy ezekről a dolgokról beszélgetünk, semmiképpen sem arra szolgál, hogy bárkit is becsméreljünk, vagy kellemetlenséget okozzunk neki. Ezek valóban megtörtént dolgok, és ráadásul kapcsolódnak ahhoz a témához, amelyről beszélgetünk. Így bizonyos emberek élő tananyagká váltak, és azoknak a jellemző példának az alakjaivá és szereplőivé, amelyekről beszélgetünk, és amelyeket boncolgatunk. Ez teljesen normális. Az igazság definíció szerint kapcsolódik az emberi élet során feltáruló szavakhoz, gondolatokhoz, nézetekhez, cselekedetekhez és beállítottságokhoz. Ha az igazságnak csak a szó szerinti jelentéséről beszélgetnénk, és csak azt fejtenénk ki, elvonatkoztatva azt a valós élettől, akkor mikor lennének képesek az emberek valaha is az igazság valódi megértésére? Ha így tennénk, akkor az emberek sokkal nehezebben értenék meg az igazságot, és nehezen tudnának belépni az igazságvalóságba. Ha néhány jellemző példát hozok fel, hogy beszélgessünk róla és boncolgassuk, az jobban elősegíti, hogy az emberek megértsék az igazságot, az alapelveket, amelyeket a gyakorlatba kellene ültetniük, Isten szándékait, és az utat, amelyet követniük kellene. Emiatt ez a módszer mindenképpen megfelelő és hasznos az emberek számára. Ha ezek a dolgok nem érintenék az igazságot vagy az antikrisztusok beállítottságát, amelyet éppen boncolgatunk, akkor nem szívesen beszélnék róluk. De az ezeket a dolgokat elkövető embereknek a beállítottsága és lényege érinti azt a témát, amelyről beszélgetünk, ezért beszélgetnünk kell róluk, amikor ez szükséges. Nem az a célja az erről való beszélgetésnek, hogy elnyomjunk vagy kellemetlen helyzetbe hozzunk embereket, és nem is az, hogy nyilvános megaláztatásnak tegyük ki őket, hanem az, hogy az emberi lények beállítottságát és lényegét boncolgassuk, és ami még fontosabb, hogy az emberekben rejlő antikrisztusi beállítottságot boncolgassuk. Ha csak azon jár az eszetek, valahányszor ezeket a témákat érinti a beszélgetésünk, hogy ez és ez a személy ilyen és ilyen dolgot tett, és közben nem gondolkodtok el azon, hogy ez hogyan kapcsolódik az igazsághoz és az emberek romlott beállítottságaihoz, akkor ez vajon azt bizonyítja, hogy megértettétek az igazságot? (Nem.) Ha csak egy ügyre vagy egy bizonyos személyre emlékeztek, és elfogultságok, vélemények és előítéletek támadnak bennetek az adott személlyel kapcsolatban, akkor vajon elmondható-e az rólatok, hogy eljutottatok az igazság megértéséhez? Ez nem az igazság megértése. Nos, akkor melyek a feltételei annak, hogy el lehessen mondani rólatok, hogy eljutottatok az igazság megértéséhez? Amikor az antikrisztusok lényegének különböző megnyilvánulásairól beszélgetünk és azokat

boncolgatjuk, majd nem minden alkalommal felhozok néhány történetet, amelyek jellemző példaként szolgálnak, és beszélgetek veletek arról, hogy hol vannak a hibák ezekben a történetekben, valamint az útról, amelyet az embereknek követniük kellene. Ha még az ilyenfajta beszélgetés után sem értitek, akkor ez azt jelenti, hogy probléma van a felfogásotokkal, hogy túl gyenge képességűek vagytok, és hiányzik belőletek a lelki megértés. Nos, akkor melyek a feltételei annak, hogy el lehessen mondani rólatok, hogy rendelkeztek felfogóképességgel, lelki megértéssel, és megértettétek az igazságot azokban a példákban, amelyekről beszélgettünk? Mindenekelőtt képesnek kell lenned arra, hogy összehasonlítsd magad azokkal a példákkal, amelyekről beszélgettünk, és megismerd önmagad, hogy megnézd, te is rendelkezel-e ilyen beállítottsággal, és hogy képes lennél-e megtenni ilyen dolgokat, ha státuszod és hatalmad lenne, és hogy vannak-e neked is ilyen gondolataid és véleményeid, illetve mutatsz-e ilyen beállítottságot. Ez az egyik szempont. Továbbá meg kell keresned a beszélgetéseinkben szereplő példák között azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kellene értened és pozitív módon be kellene tartanod. Ez azt jelenti, hogy meg kell találnod azt az utat, amelyet a gyakorlatba kellene ültetned, és tudnod kell, hogy ilyen körülmények között milyen álláspontot kellene elfoglalnod, és hogyan kellene gyakorolnod úgy, hogy az helyes legyen, és összhangban legyen Isten szándékaival. Továbbá a boncolgatás révén fel kell tudnod ismerni, hogy a beállítottságod ugyanaz, mint az antikrisztusoké, fel kell ismerned ezt az összefüggést, és tudnod kell, hogyan szüntesd meg azt. Így el fogsz jutni az igazság megértéséhez, olyan emberré válsz, aki rendelkezik lelki megértéssel, és aki képes megérteni az igazságot. Ha azután, hogy végighallgattál egy történetet, emlékszel az összes részletre, az összes okra és következményre, és képes vagy kifejtetni azokat, de nem érted azokat az igazságalapelveket, amelyeket az embereknek gyakorolniuk kellene és amelyekbe be kellene lépniük, amikor pedig szembesülsz egy helyzettel, akkor nem tudod, hogyan alkalmazd ezeket az igazságokat, hogy átlásd az embereket és a dolgokat, és megismerd önmagad, akkor ez azt jelenti, hogy hiányzik a felfogóképességed. És akinek nincs felfogóképessége, annak nincs lelki megértése sem.

Mondok egy másik példát. Volt egy ember, akit nemrég választottak meg vezetőnek. Mielőtt igazán megértette és felfogta volna a munka különböző vonatkozásainak aktuális helyzetét, vagyis mielőtt megfelelően belevetette volna magát a munka különböző vonatkozásainak mindegyikébe, elkezdett magáncélú kutatásokat folytatni: „Kik a felelősek a gyülekezetben az istennek szánt felajánlások őrzéséért? Jelentkezzetek nálam a neveiket tartalmazó listával. Adjátok ide az összes számlaszámot és jelszót is. Szeretnék képet kapni arról, hogy mennyi pénz van a számlákon.” Nem érdekelte semmilyen munka. Az egyetlen dolog, ami a legjobban érdekelte, és ami a legfontosabb volt számára, az a felajánlásokat őrző személyek neve, valamint a számlaszámok és jelszavak voltak. Nem vett rossz irányt itt valami? Rá akarta tenni a kezét a felajánlásokra, nem igaz? Amikor ilyen helyzettel találkoztok, mit kell tennetek? Mivel

vezető lett, következik-e ebből, hogy a gyülekezet vagyonát át kell adni neki, joga van tudni róla, és felhatalmazása van azt felügyelni? (Nem, ezt az információt nem szabadna megadni neki.) Miért nem? Nem követné el parancsmegtagadást, ha nem adná oda neki? (Az a tény, hogy ezeket a megnyilvánulásokat mutatta, azt bizonyítja, hogy valami nincs rendben vele, ezért az Istennek szánt felajánlások védelme érdekében nem adhatjuk át neki ezt az információt.) Így van: mivel valami nincs rendben vele, nem adhatjátok oda neki. A válaszotok azt bizonyítja, hogy a korábbi közlésem nem volt hiábavaló, és hogy megértettétek. Miért nem adhatjátok át neki ezt az információt? A vezető felelőssége és kötelessége nem abból áll, hogy figyelmét a felajánlásokra szegezze, vagy hogy megpróbálja megszerezni a felajánlásokkal kapcsolatos összes információt. Egy vezetőnek nem ezek a kötelességei és felelősségei. Minden gyülekezetben vannak a felajánlások kezelésére és őrzésére kijelölt emberek. Ráadásul a gyülekezetnek szigorú szabályai és alapelvei vannak a felajánlások felhasználására vonatkozóan. Senkinek sem áll hatalmában priorizálni a felajánlások használatát, még kevésbé azok birtoklását. Ez mindenkire vonatkozik, kivétel nélkül. Ez vajon nem tény? Nem így van ez? (De igen.) Amikor az antikrisztusok priorizálni akarják a felajánlások birtoklását és használatát, az önmagában is helytelen. Úgy gondolják, hogy vezetőként járna nekik, hogy szabadon élvezhessék a felajánlások használatát. Ez az igazság? Ez a pénz Istené – miért élnek vissza vele? Miért élvezik annak használatát tetszésük szerint? Vajon jogosultak rá, hogy ezt tegyék? Vajon Isten egyetért azzal, hogy ilyen módon használják fel a felajánlásokat? Vajon jóváhagyná ezt Isten választott népe? Hogy az antikrisztusok megkaparintják és elherdálják a felajánlásokat: ezt az ádáz beállítottságuk határozza meg, ez egy olyan szemléletmód, amely a kapzsiságukból fakad, és nem olyasmi, amit Isten szava ír elő. Ez az antikrisztus állandóan meg akarta szerezni az irányítást az összes felajánlás felett, továbbá az azok őrzéséért felelős személyekről szóló összes információt, valamint az összes számlaszámot és jelszót. Ez egy komoly probléma, nem igaz? Vajon meg akarta-e ismerni az alapvető tényeket Isten felajánlásaival kapcsolatban, és jól akarta-e őrizni azokat, hogy azután észszerűen, és érintetlen állapotukban ossza ki őket, anélkül, hogy bárkinek megengedné, hogy szabadon és meggondolatlanul költse el azokat? Vajon ez állt szándékában? Megfigyelhető-e a jó szándék bármi jele a cselekedeteiben? (Nem.) Tehát, ha valaki valóban nem sóvárog a felajánlások után, mit tesz, ha vezetőnek választják? (Először is tájékozódik a gyülekezetben folyó munka különböző vonatkozásainak hatékonyságáról, valamint arról, hogy a felajánlásokat hogyan őrzik, és hogy biztonságos-e az a hely, ahol azokat tárolják. Nem fog azonban érdeklődni a számlaszámokról, jelszavakról vagy a birtokolt összegekről.) Így van, de van még egy dolog. Miután egy olyan személyt, aki valóban nem sóvárog a felajánlások után, megválasztottak vezetőnek, ő ellenőrizni fogja, hogy biztonságos-e az a hely, ahol a felajánlásokat őrzik, valamint azt, hogy a felajánlások őrzésével megbízott személyek megfelelőek és megbízhatóak-e, nem sikkasztják-e el a felajánlásokat, és hogy az alapelveknek megfelelően őrzik-e

a felajánlásokat. Először ezeket a dolgokat fogja fontolóra venni. Ami pedig az olyan bizalmas információkat illeti, mint a felajánlások mennyisége és a jelszavak, ezekről távol tartanak magukat azok, akikben nincs kapzsiság – a tisztességes és becsületes emberek. De egy kapzsi ember nem kerülne el, hanem a következő álcát fogja alkalmazni: „Én vagyok a vezető. Talán nem kellene átvennem a munka minden vonatkozását? Minden mást átadtak nekem, a felajánlásokat miért nem?” A hatalmukat kihasználva ezzel az örüggyel akarják majd átvenni az irányítást a gyülekezet pénzügyei felett. Ez probléma. Nem fogják megfelelően végezni a munkájukat, sem eleget tenni a felelősségeiknek, és a gyülekezet pénzügyeit sem fogják a szokásos eljárások és alapelvek szerint kezelni. Ehelyett saját terveik lesznek azokkal kapcsolatban. Bárki, aki képes normális emberi lényként gondolkodni, beláthatja ezt. Valaki jelentette, amikor elkezdte ezt csinálni ez a vezető, és leállították őt. Ezután ez a valaki jelentést tett Nekem, és megkérdezte, hogy helyes volt-e ezt tenni, Én pedig azt válaszoltam, hogy igen. Ezt hívják úgy, hogy Isten háza érdekeinek védelme; ezt az információt nem lehet átadni egy ilyen embernek. Rögtön Isten házának pénzét akarja irányítani, anélkül, hogy egy szemernyi munkát végzett volna – nem olyan ez egy kicsit, mint a nagy vörös sárkány? Amikor a nagy vörös sárkány letartóztatja a testvéreket, akkor nem azzal kezdi, hogy megveri őket, mert fél, hogy nem tudnak majd világosan beszélni, miután eszméletlenül verték őket – először azt kérdezi, hogy hol tartja a pénzt a gyülekezet, ki őrzi azt, és mennyi az összeg. Csak ezután kérdezi meg, hogy kik a gyülekezet vezetői. Egyszerűen a pénzszerzés a célja. Amit ez a vezető tett, és amit a nagy vörös sárkány tesz, az természetét tekintve ugyanaz. Nem érdeklődött egyik munka felől sem, nem vállalt magára egyetlen dolgot sem, és csak a pénzügyekre fordított figyelmet – hát nem aljasság ez? Annyira nyilvánvalóak voltak ennek az aljas személynek a tettei! Magához akarta ragadni a pénzt még azelőtt, hogy a státusza egyáltalán biztos lett volna. Nem kapkodta el túlságosan? Nem sejtette, hogy mások átláttak rajta, és hamarosan elbocsátották. Ha ilyen emberről van szó, aki ilyen nyilvánvaló módon viselkedik, akkor erre kell emlékeztetnek: sürgősen bocsássátok el. Nem szükséges bármi mást felismerni az ilyen emberről, sem a beállítottságait, az emberi mivoltát, az iskolázottságát, a családi hátterét, azt, hogy mióta hisz Istenben, hogy van-e alapja, vagy nincs, milyenek az élettapasztalatai – mindezek közül semmit nem kell tisztán látnotok, ez az egy dolog önmagában elég annak megállapításához, hogy az ilyen ember antikrisztus. Össze kell fogni mindannyiátoknak, hogy elbocsássátok és eltávolítsátok ezt a személyt. Nincs szükségetek rá mint vezetőre. Hogy miért? Ha hagyod, hogy ő vezessen benneteket, akkor bármennyi pénze is van a gyülekezetnek, el fogja herdálni, és az egészet el fogja sikkasztani, a gyülekezet munkája pedig el fog akadni, és lehetetlen lesz elvégezni. Ha ilyen emberrel találkoztok, akit csak a pénz megkaparintása érdekel, akinek a figyelme rendíthetetlenül, mindig a vagyonra szegeződik, és aki pénzsóvár – és ha a valós természetének a jelei nem kerültek még napvilágra, és zavarodott módon mindenki megválasztotta őt azt gondolván, hogy valamilyen tehetséggel rendelkezik, hogy van némi

munkaképessége, hogy képes arra, hogy mindenkit elvezessen az igazságvalóságba való belépéshez, nem számítva arra, hogy amint vezető lesz, elkezd tömni a pénzt a saját zsebébe –, akkor sietnetek kell letaszítani őt a pozíciójából. Ez a legteljesebb mértékben helyes dolog. Utána megválaszthattok valaki mást. A gyülekezet nem fog szétesni, ha egy napra vezető nélkül marad. Isten választott népe Istenben hisz, nem pedig egy bizonyos vezetőben. Mondjátok meg Nekem, előfordul-e, hogy a testvérek ítélőképessége csődöt mond? Azelőtt, hogy ez a személy vezető lett volna, semmi nem utalt arra, hogy kapzsi volna. A többiekkel érintkezve nem próbált senkit kihasználni, a saját pénzén vásárolt, és még alamizsnát is osztogatott. Mégis, miután vezető lett, az első dolga az volt, hogy információt követeljen a gyülekezet pénzügyeiről. A legtöbb ember nem tudja elnyomni ezt a fajta elvetemült készletet – ez egészen hihetetlen! Hogyan változhatott meg egyik napról a másikra? Nem arról van szó, hogy egyik napról a másikra megváltozott volna, hanem arról, hogy egyszerűen eleve ilyen lény volt, mindössze az volt a különbség, hogy korábban nem volt olyan körülmények között, amelyek felfedték volna őt, most pedig ez a helyzet felfedte. Mivel ez a személy már lelepleződött, miért lennétek még mindig irgalmasak hozzá? Csak penderítsétek ki innen egy jó rúgással, minél messzebb, annál jobb! Meg meritek ezt tenni? (Igen.) Ha bárki olyanról van szó, aki folyton a gyülekezeti tulajdont illető terveket szövöget, ne válasszátok meg, ha nem értettétek meg őt teljes mértékben. Ha egy figyelmetlen pillanatban mégis megválasztjátok őt, anélkül, hogy alaposan megértettétek volna, és aztán rájöttek, hogy egy pénzsóvár teremtés és egy Júdás, akkor sürgősen rúgjátok ki és takarítsátok el. Ne legyetek irgalmasak, és ne tétovázzatok. Vannak, akik azt mondják: „Még ha kapzsi is az illető, minden más tekintetben megfelelő. Képes az embereket rávezetni Isten szavának megértésére, és képes rávenni az embereket, hogy rendesen végezzék el kötelességeiket.” De csak egy ideig ilyenek. Ahogy telik az idő, többé már nem lesznek ilyenek. Nem telik el több néhány napnál, és előtűnik a démoni arcuk. Az antikrisztusok összes megnyilvánulása és beállítottsága, amelyekről beszélgettünk a múltban, apránként fel fog tárulni bennük. Addigra nem lesz túl késő elbocsátani őket? A gyülekezet munkája addigra már megsínyli. Ha nem hiszed el, amit mondtam, és habozol, ne kezdj nyafogni, amikor majd megbánod. Először is nézd meg, hogyan bánt az illető a felajánlásokkal: ez a legegyszerűbb stratégia, valamint a legközvetlenebb és legegységesebb módja, hogy kiderüljön, rendelkezik-e valaki az antikrisztusok lényegével. Azon témák esetében, amelyekről korábban beszélgettünk, azonosítanunk kellett az antikrisztusok beállítottságait néhány megnyilvánuláson, kinyilatkoztatáson, nézőponton, szón és cselekedeten keresztül, és meg kellett néznünk, hogy a beállítottságuk alapján rendelkeznek-e az antikrisztusok lényegével. Egyedül ebben az egy kérdésben nem kell megtenni ezeket a dolgokat: ez közvetlen és egyértelmű, egyszerű, valamint kevesebb erőfeszítést és időt igényel. Amennyiben valaki ezt a megnyilvánulást mutatja – állandóan priorizálni szeretné a felajánlások birtoklását, vagy erőszakkal kisajátítja a felajánlásokat –, akkor száz százalékig biztosak lehettek benne,

hogy ő antikrisztus. Antikrisztusként jellemezhető, és nem szolgálhat vezetőként, hanem el kell bocsátaniuk és el kell utasítaniuk őt a testvéreknek.

Az imént az antikrisztusok azon megnyilvánulásairól beszélgettünk, miszerint priorizálják a felajánlások birtoklását és felhasználását, és ezt arra használtuk fel, hogy kifejtsük és boncolgassuk az antikrisztusok azáltal kifejezett beállítottságait és lényegét, hogy megpróbálják irányítani a gyülekezet pénzügyeit. Ez az első tétel. Birtoklás és használat – ezek az antikrisztusok legelső és legalapvetőbb megközelítései, ami a gyülekezet tulajdonát illeti. Ebben a tételben nem beszélgettünk arról konkrétan, hogy miként birtokolják és használják az antikrisztusok a gyülekezet vagyonát. Konkrétabb részletekbe is belemegyünk a következő tételben, amelynek a témája a felajánlások elherdálása, eltulajdonítása, kölcsönadása, csalárd módon történő felhasználása és ellopása az antikrisztusok által.

B. A felajánlások elherdálása, eltulajdonítása, kölcsönadása, csalárd módon történő felhasználása és ellopása

1. A felajánlások elherdálása

Az antikrisztusok úgy gondolják, hogy a státusz és a tekintély megadja nekik a lehetőséget a felajánlások birtoklásának és használatának priorizálására. Nos, miután már megvan ez a hatalmuk, hogyan osztják ki és használják fel a felajánlásokat? Vajon a gyülekezet szabályai vagy a gyülekezeti munka szükségleteit szabályozó alapelvek szerint teszik ezt? Vajon képesek ezt tenni? (Nem, nem képesek.) Az a tény, hogy nem képesek erre, sok mindent érint. Miután az antikrisztusok státuszhoz jutottak, nem kerülhetik el, hogy egyes, a gyülekezeti munkával kapcsolatos dolgokat végezzenek, és e munka egy része magában foglalja a gyülekezeti tulajdon kiadásait és kiosztásait. Ebben az esetben milyen alapelvek szerint állnak hozzá a gyülekezeti tulajdon kiosztásához? Takarékosnak lenni? Aprólékosan megtervezni a kiadásokat, takarékoskodni, ahol csak lehet? Mindenben Isten házáat szem előtt tartani? Nem. Ha el tudnak jutni valahova biciklivel, akkor is pénzt költenek a buszra. És amikor kellemetlennek és kényelmetlennek találják, hogy mindig busszal vagy bérelt autóval járjanak, elkezdenek azon gondolkodni, hogy Isten házának pénzén autót vásároljanak. Az autóvásárlás során fittyet hánynak az olcsóbb és átlagos teljesítményű modellekre, és kifejezetten egy nagy teljesítményű autót választanak, egy közvetlenül a tengerentúlról importált, neves márkát, amely több mint egymillió jüanba kerül. Azt gondolják: „Nem nagy ügy ez, és egyébként is isten háza fizeti, és isten házának pénze mindenkié. Nincs azzal semmi baj, ha mindenki együtt vásárol egy autót. Isten háza olyan nagy, az egész világegyetem istené, szóval olyan nagy ügy az talán, ha isten háza vásárol egy autót? A Sátán világában az emberek csupa többmillió jüanba kerülő autóval járnak, úgyhogy a gyülekezetünk meglehetősen takarékos, hogy mindössze egymillió jüanért vásárol autót. Különben is, az autó nem arra szolgál, hogy egyedül én használjam, az egész gyülekezet osztozni fog rajta.” Amint kinyitják a szájukat az antikrisztusok, elfogy több mint egymillió jüan anélkül, hogy a

szemük rebbenne vagy szaporán verne a szívük, és a bűntudat leghalványabb szikrája nélkül. Ahogy megvették az autót, elkezdik élvezni azt. Már nem járnak gyalog olyan helyekre, ahová gyalog kellene eljutniuk, már nem bicikliznek olyan helyekre, ahová biciklivel kellene eljutniuk, és már nem bérelnek autót olyan helyekre, ahová bérelt autóval is eljuthatnak; ehelyett ragaszkodnak ahhoz, hogy a „kijelölt autójukat” használják. Olyan hivalkodó módon viselkednek, mintha nagyszerű munkára lennének képesek. Az antikrisztusok nagyon pazarlóak, mindennek, amit megvesznek, jó cuccnak, csúcskategóriásnak és korszerűnek kell lennie. Például bizonyos típusú gépek és berendezések alap- és csúcsmodelljei közötti árkülönbség több tízezer jüan is lehet. Ilyen helyzetekben az antikrisztusok a csúcskategóriás modellt akarják majd megvenni, és amíg nem a saját pénzüket költik, addig ez egyáltalán nem zavarja őket. Ha a saját zsebükből kellene fizetniük, még egy egyszerű vagy alacsony árfekvésű készüléket sem engedhetnének meg maguknak, de amikor azt mondod, hogy Isten háza fogja kifizetni, akkor a csúcskategóriás készüléket akarják majd. Hát nem fenevadak ezek? Nem észszerűtlenek? Ez nem a felajánlások elherdálása? (De igen.) Akik elherdálják a felajánlásokat, azoknak rossz az emberi mivoltuk, önzőek és megvetendők! Miután az antikrisztusok megszerezték a hatalmat a felajánlások használatára, maguknak akarják kisajátítani a felajánlásokat, az alapelvek teljes figyelmen kívül hagyásával használva fel azokat, és ragaszkodva ahhoz, hogy minden vásárláskor csúcsminőségű árucikkeket kapjanak. Amikor szemüveget vásárolnak, a csúcskategóriásat akarják, amelyik kiszűri a kék fényt és az ultraibolya sugarakat, a legátlátszóbb lencsékkel, és amikor számítógépet vásárolnak, a csúcskategóriásat, a legújabb modellt akarják. Függetlenül attól, hogy szükségük lenne-e a különböző szerszámokra és berendezésekre a kötelességeik során, vagy sem, amint felmerül az ilyen dolgok megvásárlásának témája, azonnal a csúcsminőséget akarják. Ez nem a felajánlások elherdálása? Tudnak ők takarékoskodni, ha a saját pénzükről van szó, olyankor bármelyik árucikk megteszi, feltéve, hogy praktikus, de amikor Isten házában vásárolnak valamit, akkor a praktikum és a takarékoság már nem szempont. Csak arra figyelnek, hogy híres márka legyen, mutassa a tekintélyüket, és azt veszik meg, amelyik a legdrágább. Ezzel nem a saját pusztulásukra törekszenek? Az ablakon szórni ki a felajánlott pénzt – nem ezt teszik az antikrisztusok? (De igen, ezt.)

Volt egy fickó, aki a Legfőbb testvérrel együtt elment fogkefét vásárolni. A Legfőbb testvérnek vett egy alig több mint egy dollárba kerülő fogkefét, magának viszont egy több mint 15 dollárba kerülő import fogkefét vett. Na most, a Legfőbb testvér és a közönséges testvér között volt némi különbség, némi egyenlőtlenség a státuszuk tekintetében, nem gondoljátok? (De igen.) Értelmszerűen – ne is említsünk olyan dolgokat, mint a státusz, a rang vagy az a kiosztási mód, amit Isten alkalmaz, és csak azt a tényt vitassuk meg, hogy a Legfőbb testvér keményen dolgozott mindezen évek során – nem kellene-e neki valami jó minőségű dolgot használnia? De ő nem ragaszkodott ehhez. Milyen alapelveket követett? Takarékoskodni, ahol csak lehet: ez

a fajta eszköz nem valami kifinomult, így nem érdemes túl drágát használni belőle, és nem kell rá olyan sok pénzt költeni, megteszi az, ami használható. Nos, ami e két ember identitását, rangját és státuszát illeti, egyenlőtlenség van közöttük, és a legátlagosabb minőségű terméket vették annak, akinek a jó fajtát kellett volna használnia, és a legjobb minőségű terméket vették annak, akinek az átlagos fajtát kellett volna használnia. Mi volt itt a probléma? E két ember közül melyikkel volt a probléma? Aki a jó terméket használta, azzal volt a probléma. Fogalma sem volt arról, hogy ki ő, és nem volt szégyenérzete, és mindig a legjobb és legdrágább árucikket vásárolta, amikor Isten háza fizetett érte. Volt ennek az embernek egy csepp józan esze? Ha ezt tette, amikor együtt vásárolt a Legfőbb testvérrel – öelötte hozva meg ezeket a döntéseket –, akkor vajon mit tett volna, ha egyedül vásárol? Mennyi pénzt szórt volna el? Sokkal túlzóbb lett volna, és nem tíz-egynéhány dolláros különbségről lenne szó; elég arcátlan lett volna ahhoz, hogy bármilyen árú termékeket megvegyen, bármilyen összeget elköltsön azokra. A felajánlásokat és Isten házának pénzét költötte ilyen módon; vajon nem a saját pusztulására törekedett? Vannak, akik azt gondolják: „Olyan nagyszerű munkát végzek Isten háza számára, annyi kockázatot vállaltam, annyi nehézséget viseltem el, és többször is börtönbe vetettek. Joggal élvezhetnék különleges bánásmódot.” Ez, hogy te „joggal” élvezhetnéd, ez az igazság? Melyik szavában rendelkezett Isten arról, hogy akit bebörtönöztek, vagy aki nehézségeket viselt el, vagy aki sok éven át utazott Érte, az joggal élvezhetne különleges bánásmódot, és joggal élvezhetne elsőbbséget a felajánlások felhasználásában, megkaparintásában és tetszés szerinti elherdálásában, és hogy ez egy adminisztratív rendelet? Mondott-e Isten valaha akár egyetlen ilyen értelmű szót? (Nem, nem mondott.) Nos, akkor mit mondott Isten arról, hogy hogyan kell használnia a felajánlásokat az ilyenfajta embernek, a vezetőkkel, a dolgozókkal és mindazokkal együtt, akik Isten házában végzik a kötelességeiket? A szokásos kiadásokra és a szokásos költségekre kell használniuk; senkinek sincs különleges felhatalmazása arra, hogy felhasználja vagy birtokba vegye a felajánlásokat. Isten nem fogja az Ő felajánlásait egyetlen személy magántulajdonává sem tenni. Ugyanakkor Isten nem írta elő, hogy az emberek elherdálják a pénzt a felajánlások felhasználása és kiosztása során. Miféle ember herdálja a pénzt? Miféle beállítottsága van annak az embernek, aki elherdálja a pénzt? Ez olyasvalami, amit a fenevadak, a zsarnokok, a haramiák, a gengszterek és a megvetendő, szégyenérzet nélküli gazemberek tesznek, ez olyasvalami, amit az antikrisztusok tesznek. Akinek van egy kis emberi mivolta és némi szégyenérzete, az nem süllyedne idáig. Van néhány olyan ember, akik, miután gyülekezetvezetővé váltak, azt hiszik, hogy ez felhatalmazza őket a felajánlások és a gyülekezeti tulajdon felhasználására. Bármit és mindent meg akarnak és meg mernek venni, és bármit és mindent meg akarnak szerezni. Úgy érzik, hogy bármit vásárolnak, bármiben lelnek is örömet, azt ők nagyon megérdemlik; mi több, soha nem veszik a fáradságot, hogy az ár után érdeklődjenek. És ha valaki olcsó és mindennapi tárgyat vesz nekik, arra még dühöse is lesznek, és neheztelni fognak rá. Ezek antikrisztusok.

2. A felajánlások eltulajdonítása

A gyülekezet pénzügyeinek irányítására törekvő antikrisztusok egy másik megnyilvánulása az eltulajdonítás. Az „eltulajdonítás” fogalmát könnyű megérteni. Azt jelenti-e az eltulajdonítás, hogy fogják a gyülekezeti tulajdont, és a testvéreknek adják, vagy hogy a gyülekezet munkájára osztják ki, hogy megfelelően fel lehessen használni? (Nem, nem azt jelenti.) Akkor mit jelent az „eltulajdonítás”? (Azt jelenti, hogy nem megfelelő módon költeni el, hanem tetszés szerint vagy titokban használni fel.) Bár helyes a megfogalmazás, hogy „titokban használni fel”, ez nem igazán egyértelmű. Ha valaki azoknak a megélhetési költségeire használja fel titokban a gyülekezet vagyonát, akik teljes munkaidőben végzik a kötelességeiket, akkor ebben nincs semmi rossz, és ez nem eltulajdonítás. Az eltulajdonítás elítélendő, és nincs összhangban az alapelvekkel. Például egyes gyülekezetvezetők átveszik az irányítást a gyülekezet pénze felett, és amikor a gyereküknek nincs elég pénze arra, hogy főiskolára járjon, és egyszerűen nincs annyi pénzük otthon, akkor Isten elé járulnak imádkozni, mondván: „Ó, isten, hadd kezdjem a hibám beismerésével, és hadd könyörögjek a bocsánatodért. Ha büntetést kell kiszabnod, akkor kérlek, engem büntess, és ne a gyermekemet. Tudom, hogy ez nem helyes, de most éppen nehéz helyzetben vagyok, ezért meg kell ezt tennem. A te kegyelmed mindig bőséges, ezért csak azt remélem, hogy ezúttal nem vonsz felelősségre, és áldásodat adod rám. Úgy húsz-harmincezer jüan hiányzik a gyermekem főiskolai tandíjához, és miután összekapartam az összes pénzemet, és kölcsönöket vettem fel boldogtól-boldogtalantól, még mindig nem elég. Használhatnám a te pénzedet a gyermekem tandíjának megfizetésére?” Aztán, miután befejezték az imádkozást, teljesen megnyugodnak, és azt gondolván, hogy Isten beleegyezett, elveszik a pénzt saját használatukra. Ez eltulajdonítás, ugye? A pénzt nem arra használni, amire kellene, hanem másra fordítani, megsértve az alapelveket, amelyek Isten házában a felajánlások felhasználását szabályozzák: ezt nevezik „eltulajdonításnak”. Amikor egy családtagjuk megbetegszik és pénzre van szüksége, vagy amikor egy üzleti tranzakció során kifogynak a pénzből, elkezdenek terveket szövögetni a felajánlásokkal kapcsolatban, és a szívükben imádkoznak, mondván: „Ó, isten, kérlek, bocsáss meg, nem akartam megtenni, de a családom tényleg nehézségekkel küzd. Szereteted olyan hatalmas, mint az óceán, és olyan határtalan, akár az égbolt, és te nem emlékszel az emberek vétkeire. Miután elhasználtam ezt a pénzt, a dupláját fogom visszafizetni, amikor a családi vállalkozás hoz némi pénzt, úgyhogy kérem, engedd meg, hogy használjam.” Így használják fel az Istennek szánt felajánlásokat. Nem számít, hogy egy rokonuknak vagy egy barátjuknak van-e szüksége pénzre, amíg ezeknek a vezetőknek a kezében van a pénz, oda fogják adni nekik, sem az alapelvekkel összhangban nem cselekedve, sem a többiek beleegyezését nem kérve, és még kevésbé gondolva akár egy pillanatig is arra, hogy ezek Istennek szóló felajánlások. Ehelyett inkább felvállalják a döntést, kiviszik a pénzt a gyülekezetből, és más célokra fordítják. Ez talán nem eltulajdonítás? (De igen.)

Ez eltulajdonítás. Na mármost, egyesek teljes egészében visszateszik a pénzt, miután titokban eltulajdonították a felajánlásokat; vajon ez azt jelenti, hogy ezután már nem is bűnösök a felajánlások eltulajdonításában? Vajon azt jelenti ez, hogy esetleg megúszhatják a dolgot? Vagy ha az eltulajdonítás idején megvoltak az okaik, egy bizonyos kontextus vagy nehézségek, és nem volt más választásuk, mint a pénz eltulajdonítása, akkor vajon lehetséges-e ezt az eltulajdonítást megbocsátani és nem elítélni? (Nem, nem lehetséges.) Abban az esetben a felajánlások eltulajdonításának bűne súlyos bűn! Különbözik ez bármiben attól, amit Júdás tett? Azok az emberek, akik eltulajdonítják a felajánlásokat, vajon nem ugyanolyan fajták, mint Júdás? (De igen, ugyanolyanok.) Amikor a gyermekeik egyetemre mennek, amikor valaki a családjukban vállalkozik, vagy egy idősebb embernek orvosi kezelésre van szüksége, vagy nincs műtrágyájuk a gazdálkodáshoz, mindezekben a helyzetekben ők a gyülekezet pénzét akarják költeni. Néhányan még a testvérek felajánlásairól szóló nyugtákat is megsemmisítik, majd a pénzt a saját zsebükbe tömik, hogy aztán kedvükre elköltsék, anélkül, hogy akár csak elpirulnának zavarukban, vagy szaporán verne a szívük. Egyesek még pénzbeli felajánlásokat is beszédnek a testvérektől az összejöveteleken, majd amint vége az összejövetelnek, mennek és vásárolnak ezt-azt belőle. Aztán vannak olyan testvérek, akik, miután saját szemükkel látták, hogy ezek az emberek eltulajdonítják a felajánlásokat, továbbra is engedik nekik, hogy megtartsák a pénzt, anélkül, hogy bárki vállalná a felelősséget, és senki sem lép fel, hogy véget vessen ennek. Mindannyian félnek attól, hogy megbántják ezeket a vezetőket, ezért csak nézik, ahogy azok költekeznek. Nos, akkor Istennek ajánlottad fel ezt a pénzt, vagy sem? Ha mások számára jótékonykods, akkor világossá kell tenned, hogy ezt a pénzt nem Istennek ajánlod fel, és akkor Isten nem tartja majd észben. Ezután annak, hogy kié ez a pénz, ki költi el és hogyan, mindezeknek a dolgoknak semmi közük Isten házához. Ha azonban ezt a pénzedet valóban Istennek ajánlottad fel, de mielőtt a gyülekezetnek lehetősége lett volna rá, hogy felhasználja, valaki így költi el, így herdálja el, és ez téged a legkevésbé sem érdekel, se nem vetsz véget ennek, se nem jelented, akkor ebben az esetben probléma van veled, belekeveredtél a bűnébe, és amikor elítélik őt, te sem fogod tudni megúszni.

3. A felajánlások kölcsönadása

Mindaz, ami a felajánlások önkényes felhasználásával, a felajánlások helytelen fogyasztásával és elköltésével kapcsolatos, kivétel nélkül az adminisztratív rendeletekkel függ össze, és azok megsértésének minősül. Vannak egyesek, akik a gyülekezeti tulajdon kezelésével kapcsolatban esetleg azt mondják: „A gyülekezet tulajdona csak úgy ott áll. Manapság a bankok mindenféle befektetési programmal rendelkeznek, például kötvényekkel és alapokkal, amelyek mind jó kamatot kínálnak. Ha kivesszük a pénzt a gyülekezettől, és befektetjük, majd keresünk vele egy kis kamatot, nem hozna-e ez hasznot isten házához?” Aztán anélkül, hogy megbeszelnék a dolgot, anélkül, hogy bárki beleegyezését kérnék a gyülekezetben, felvállalják a döntést, hogy kölcsönadják

a pénzt. Mi a célja, hogy ezt teszik? Szépen fogalmazva, ennek célja némi kamathoz jutás Isten háza számára, Isten házára gondolva; de valójában ezek az emberek önző indítékot rejtegetnek. Úgy akarják kölcsönadni a pénzt, hogy senki ne tudjon róla, majd a végén a tőke összegét visszaadják Isten házának, a kamatot pedig megtartják maguknak. Ez nem hűtlen szándék rejtegetése lenne? Ezt hívják a felajánlások kölcsönadásának. A felajánlások kölcsönadása tekinthető-e azok megfelelő felhasználásának? (Nem, nem tekinthető.) Mások azt mondják: „Isten szereti az emberiséget, Isten háza meleg. Néha, amikor a testvéreink kifogynak a pénzükből, nem tudjuk-e nekik kölcsönadni Isten felajánlásait?” Vannak, akik aztán felvállalják a döntést, sőt, egyes antikrisztusok még a testvérekhez is fordulnak és felbujtják őket, mondván: „Isten szereti az emberiséget, Isten életet ad, mindent megad az embernek, szóval nem lenne nagy ügy kölcsönadni egy kis pénzt, ugye? Pénzt kölcsönadni testvéreinknek, hogy segítsük őket sürgős szükség idején, hogy átsegítsük őket életük nehézségein, vajon nem ez Isten szándéka? Ha Isten szereti az emberiséget, hogyhogy az emberek nem szeretik egymást? Gyerünk, adj nekik kölcsön egy kis pénzt!” A tudatlan emberek nagy többsége ezt hallva azt mondja: „Persze, ha te mondod. Mindenesetre ez a pénz mindenkié, úgyhogy tekintsük ezt úgy, hogy mindannyian segítünk valakinek.” És így, hogy egy ember hangzatos elgondolásokat szajkózz, egy csomó talpnyaló pedig nyalizik neki, végül kimegy a pénz. Szóval számít, ha azt mondod, hogy „ez a pénz Istennek lett felajánlva”? Ha számít, akkor a pénz már Isten tulajdona, és már megszentelődött, és így azt csak az Isten által felállított alapelveknek megfelelően volna helyes felhasználni. Ha nem számít, ha az a pénz, amit felajánlatsz, nem számít, akkor miféle cselekedet az, hogy ilyen felajánlást teszel? Csak egy játék? Megtréfálsz Istent, és becsapod Őt? Miután az oltárra tetted az általad felajánlandó dolgokat, elkezded visszakívánni azokat, mivel azok a dolgok oda lettek helyezve, Isten mégsem használja őket, és úgy tűnik, hogy Neki végül is nincs szüksége azokra. Tehát, amikor neked szükséged van rájuk, fogod, és te magad használod őket. Vagy talán túl sokat ajánlottál fel, és ezt utólag megbánva, visszavettél valamennyit belőle. Vagy talán nem gondolkodtál világosan, amikor felajánlottad, és most, hogy felfedezted egy felhasználási módját, visszaveszed. Mi a természete ennek a viselkedésnek? Ez a pénz és ezek a dolgok: ha valaki egyszer felajánlotta őket Istennek, az ugyanaz, mintha az oltáron ajándékozná oda őket, és mik azok a dolgok, amelyeket az oltáron ajándékoztak oda? Felajánlások. Még ha nem is több az, mint egy kő vagy egy homokszem, egy párolt zsemle vagy egy pohár víz, onnantól, hogy az oltárra helyezted, ez a tárgy Istenhez tartozik, nem az emberhez, és többé nem nyúlhat hozzá ember. Mindegy, hogy te magad sóvárogsz utána vagy sem, vagy úgy gondolsz, hogy jogodban állna használni, többé már egyetlen embernek sincs joga hozzá. Vannak, akik azt kérdezik: „Isten talán nem szereti az emberiséget? Mi van akkor, ha részben átengedi az emberiségnek? Most éppen nem vagy szomjas, és nincs szükséged vízre, de én szomjas vagyok, miért ne ihatnék hát?” Akkor viszont látnod kell, hogy Isten beleegyezik-e vagy sem. Ha Isten beleegyezik, ez azt bizonyítja, hogy Ő megadta neked

a jogot, és jogod van használni azt; de ha Isten nem egyezik bele, akkor nincs jogod használni azt. Egy olyan helyzetben, amikor nincs jogod, amikor Isten nem adta meg neked a jogot, ha olyasmit használnál, ami Isten tulajdona, az egy alapvető tabu megsértése volna, amit Isten a legjobban gyűlöl. Az emberek mindig mondják, hogy Isten nem tűri el az ember által elkövetett sértéseket, de soha nem értették meg, hogy milyen is valójában Isten természete, vagy azt, hogy a cselekedeteik közül melyik az, ami a legnagyobb valószínűséggel sérti az Ő természetét. Ami Isten felajánlásait illeti, sok embernek állandóan ezek járnak a fejében, kedvük szerint akarják használni vagy kiosztani, a saját akaratuk szerint akarják használni azokat, birtokolni azokat, vagy akár elherdálni azokat; de Én mondom neked, hogy véged van, halált érdemelsz! Ilyen Isten természete. Isten nem engedi, hogy bárki is hozzányúljon az Ő tulajdonához; ilyen az Ő méltósága. Csak egyetlen olyan helyzet van, amelyben az emberek jogot kapnak Istentől a használatukra, ez pedig a gyülekezeti előírások és a használatukat szabályozó alapelvek szerinti, megfelelő használatuk. Amikor ezeken a határokon belül marad az ember, az elfogadható Isten számára, de ha ezeken a határokon kívülre tévedne, azzal Isten természetét sértené meg, és az adminisztratív rendeleteket szegné meg. Ez ennyire szigorú, nem hagy teret az alkudozásnak, és nincs alternatív út. Következésképpen azok, akik olyan dolgokat tesznek, mint a felajánlások elherdálása, eltulajdonítása vagy kölcsönadása, Isten szemében antikrisztusként jellemzettek. Miért bánik velük ilyen szigorúan, hogy antikrisztusként jellemzi őket? Ha valaki, aki hisz Istenben, képes odáig elmenni, hogy Istenhez tartozó és megszentelt tárgyakat merjen megérinteni, használni vagy elherdálni kedve szerint, akkor miféle ember az? Az ilyen ember Isten ellensége. Csakis Isten ellenségei tanúsítanak ilyen hozzáállást az Ő tulajdonához; egyetlen közönséges romlott ember sem tenne ilyet, még egy állat sem tenne ilyet, csak Isten ellenségei, a Sátán és a nagy vörös sárkány tenne ilyet. Túl erősen fogalmazok? Nem, ez tény, és teljesen pontos. Hogyan nyúlhat a Sátán ivadéka Isten dolgaihoz? Ilyen Isten méltósága!

4. A felajánlások csalárd módon történő felhasználása

Vannak más, olyan emberek, akik mindenféle ürüggyel pénzt és ingóságokat kérnek Isten családjától, mondván: „A gyülekezetünknel szükség van még egy székre, úgyhogy vegyetek nekünk egyet. A gyülekezetünkben néhány testvérnek nincs számítógépe, amit a kötelességeik elvégzéséhez használhatnának, úgyhogy vegyetek nekünk egy Macet. Munkánk során gyakran lépünk kapcsolatba emberekkel, és telefon nélkül nem jutunk semmire, úgyhogy vegyetek nekünk egy iPhone-t. De nem jó, ha csak egy van, az túl kényelmetlen volna, mert időnként különböző emberekkel kell felvennünk a kapcsolatot. Egyetlen vonalat pedig túlságosan könnyen lehallgatnak, úgyhogy csak akkor fog működni, ha több vonalat kapunk.” Így aztán néhányuknál négy-öt mobiltelefon van, és egyszerre két-három laptopot cipelnek magukkal; nagyon impozáns a megjelenésük, de a munkateljesítményük csapnivaló. Hogy tettek szert mindezekre a dolgokra?

Mindezt csalárd módon szerezték. Régebben már beszélgettünk egy idióta asszonyról, aki tipikus antikrisztus volt. Amikor Isten háza egy gyülekezeti épületet újítt fel, ez az asszony összefogott egy fickóval, hogy csalárd módon használják fel a gyülekezet pénzét, jelentős veszteséget okozva ezzel Isten házának. Amikor ez a fickó a felújítást végezte, ugyanolyan csalárd módon tömte a zsebét, ahogy egy nem hívő vállalkozó tenné: mindenből a legdrágábbat vásárolta, és rengeteg felesleges költséget okozott. Amikor egyesek észrevették, hogy baj van, ez az idióta nő segített neki ezt eltussolni és elrejtetni, és együtt csalták ki Isten házának pénzét. Végül lebuktak, és mindkettőjüket kizárták. Ezzel a saját veszтüket okozták, és tönkretették az életüket. Vajon használt nekik a nyafogás? Mivel a dolgok végül is így alakultak, miért viselkedtek így már az elején? Hogy lehet az, hogy ez az idióta nő nem gondolta végig a dolgokat, amikor csalárd módon használta fel a felajánlásokat? Tűlzás volt-e Isten háza részéről, hogy kizárta őt és visszakövetelte a pénzt? (Nem, nem volt az.) Megérdemelte! Az ilyen ember nem érdemel szánalmat. Velük szemben nincs irgalom. És ott van az a női vezető, akiről már beszéltünk. Titokban elvette a gyülekezet pénzének egy jó részét, és kölcsönadta egy nem hívőnek. Később vele is leszámoltak. Lehet, hogy vannak, akik azt gondolják magukban: „Hiszen csak kölcsönadott egy kis pénzt, nem? Fizetessék vissza vele, és kész. Miért kell őt eltakarítani? Az azt jelenti, hogy egy meglehetősen jó ember egy szempillantás alatt nem hívővé válik, és el kell mennie dolgozni a megélhetésért. Olyan szánalomra méltó!” Szánalomra méltó ez a személy? Miért nem mondod inkább azt, hogy utálatos? Miért nem nézed meg, hogy mit csinált? Amit tett, az elég ahhoz, hogy egész életedben undorodj tőle, te pedig itt szánod őt! Azok, akik megszánják őt – miféle emberek? Mindannyian ostobák és olyan emberek, akik válogatás nélkül kedvesek mindenkivel.

5. A felajánlások ellopása

Van még egy utolsó megnyilvánulása annak, hogy az antikrisztusok irányítják a gyülekezet pénzügyeit, ez pedig a felajánlások ellopása. Néhány tudatlan ember, amikor felajánlást tesz, ragaszkodik ahhoz az alapelvhez, miszerint „ne tudja a bal kéz, hogy mit csinál a jobb”, és aztán olyan személy kezébe adják a felajánlott pénzt, akiről még azt sem tudják biztosan, hogy megbízható-e. Azt mondják: „Ez a mostani felajánlás meglehetősen nagy összeg, ezért ne szólj róla senkinek, és ne írd be a könyvelésbe. Isten előtt teszem ezt, és nem mások előtt. Amíg Isten tud róla, addig ez rendben van. Ha megtudnák a testvérek, valószínűleg imádnának engem. Ezért, hogy elkerüljem, hogy tisztelettel övezzenek, titokban csinálom ezt.” Miután ezt megtették, egészen meg vannak elégedve magukkal, és azt gondolják: „A felajánlásomat elvszerűen, visszafogottan és higgadtan tettem, nem került feljegyzésre, és a testvérek tudta nélkül történt.” A lebonyolításnak ez a tudatlan módja azonban lehetőséget teremtett a kapzsi emberek számára, hogy kihasználják. Amint megtörtént a felajánlás megtétele, az antikrisztus, aki átvette azt, elviszi a bankba, és letétbe helyezi a saját nevére. És még azt is mondja a felajánlónak: „Legközelebb, amikor felajánlást teszel, ugyanígy kell megtenned. Az a

helyes, ha így csinálod, és megfelel az alapelveknek; a felajánlások során kerülni kell a feltűnést. Isten háza azt mondta, hogy ne keressük meg az embereket azzal, hogy tegyenek felajánlásokat. Ez azt jelenti, hogy arra kéri az embereket, hogy kerüljék a feltűnést, ne beszéljenek a felajánlásaikról még azok átadása után sem, ne fedjék fel a felajánlott összeget, és még kevésbé mondják el azt, hogy kinek adták át.” Vajon átlát-e az embereken az, aki ezt a felajánlást tette? Miért művelne ilyen ostobaságot? Mivel fogalma sincs arról, hogy az emberi szív mennyire elvetemült és baljós tud lenni, minden bizalmát ebbe a személybe helyezi, és végül ellopják a pénzét. Ez egy olyan eset, amikor valaki nyitva hagyott egy lehetőséget az antikrisztusnak arra, hogy ellopja a pénzt. De van-e olyan eset, amikor egy antikrisztus anélkül is képes pénzt lopni, hogy nyitva hagynák neki a lehetőséget? Vannak-e olyan esetek, amikor valaki a könyvelés során szándékosan rossz összeget rögzít, vagy alacsonyabb összeget rögzít, és titokban, apránként kiveszi a pénzt, amikor nem figyelnek az emberek? Elég sok ilyen ember van. Az ilyen emberek mohók a gazdagságra, jellemük alantas és rosszindulatú, és bármire képesek, ha csak lehetőségük van rá. Van egy mondás: „A lehetőség a felkészülteknek kedvez.” Akiben nincs kapzsiság, az nem veszi észre ezeket a dolgokat, viszont a kapzsi emberek mindig. Az ő elméjük folyton azon jár, hogy terveket szőjenek, és keresik a kihasználható lehetőségeket, amikor pénzről van szó, kidolgozzák, hogyan tudják kihasználni a helyzetet és sunyin elkölteni a pénzt.

Volt egy bolond nő. Egyszer, amikor beszélgettem vele, felhoztam a témát, hogy a gyülekezet ki akar nyomtatni néhány könyvet, és megkérdeztem, hogy tud-e valamit a nyomdászatról. Ő egy nagy rakás elmélettel válaszolt, majd rögtön ezzel folytatta: „Általában jutalékot adnak a nyomdák, amikor könyveket nyomtatnak. Ha egy nem hívővel végeztetjük el a munkát, akkor biztos, hogy elég sok kétes ügylet folyik majd, és biztosan jó kis hasznot húznak majd belőle a színfalak mögött.” Miközben beszélt, ragyogni kezdett örömeiben. A szeme csillogott, a szemöldöke magasra ívelt a homlokán, az orcája kipirult, miközben boldog és izgatott lett. Azt gondoltam Magamban: „Ha meg tudod oldani ezt a nyomdai munkát, akkor vállald el, és bármennyit is tudsz róla, csak annyit mondj Nekem. Mi miatt lettél ennyire izgatott?” De amint elkezdtem gondolkodni ezen, rájöttem: nyereségre lehetett itt szert tenni. Egyáltalán nem az foglalkoztatta, hogy hogyan kell elintézni a nyomtatást, melyik könyveket kell kinyomtatni, milyen lesz a minőség, vagy hogyan kellene nyomdát keresni – őt más nem érdekelte, csak a részesedés. Még semmit sem csinált, és máris százalékos jutalékról beszélt. Azt gondoltam: „A szegénység biztosan elvette az eszedet. Hogyan is remélhetnéd, hogy részesedést kapsz az Isten házában szánt könyvek nyomtatásából? A könyvek terjesztésekor Isten háza egy fillért sem keres, mindent ingyen osztunk ki, te pedig részesedést akarsz kapni?” Nem a halállal kacérkodott ez az asszony? Még mielőtt Isten háza egyáltalán beleegyezett volna, hogy ez a nő elvállalhassa ezt a munkát, amikor Én még éppen csak érdeklődtem, ő már részesedésről beszélt. Ha a munkát valóban az ő kezébe adtuk volna, nem állt volna meg a százalékos részesedésnél, és nagyon

könnyen lehet, hogy meglépett volna az összes pénzzel – akármennyit is adsz neki, éppen annyit csalt volna ki tőled, ennyit lopott volna el. Talán eltúlzom ezt a dolgot? Ez a bolond nő egy igazán szemét alak volt, ugye? Ha Engem kérdezel, ő egy bandita és egy gengszter volt, akinek lett volna képe minden pénzt megszerezni, amihez csak hozzáfért volna. Tegyük félre egyelőre azt a kérdést, hogy Isten egyetért-e ezzel, és csak azt kérdezzük meg a testvérektől, hogy lelkiismeretesen kezeli-e ezt, el tudják-e fogadni, ahogyan kezeli, és hogy Isten választott népe meg tud-e neki bocsátani.

Aztán vannak olyan emberek, akiknek már az említése is visszataszító. Amikor elvállalnak valami Isten háza számára végzendő munkát, összefognak nem hívőkkel, hogy feltornázzák az árat, miáltal Isten háza mértéktelenül sokat fizet és veszteséget szenved. Ha azt mondd, hogy nem veszed meg, vagy hogy nem fogadod el az ajánlatukat, akkor felkapják a vizet, és mindent megpróbálnak, hogy meggyőzzenek vagy lebeszéljenek, és megszerezzék a pénzt a gyülekezettől. Amikor megtörtént a pénz kifizetése a nem hívőknek, ők pedig hasznot húztak belőle, és a hírnevük is javult, akkor olyan boldogok, mintha megnyerték volna a lottóötöst. Ez nem más, mint beleharapni az őket etető kézbe, elherdálni a felajánlásokat, és soha nem törekedni arra, hogy akár a legkisebb hasznot is megszerezzék Isten háza számára. Miért bocsátották el azokat az ostoba nőket, akik a könyvnyomtatásért feleltek? Mert veszteséget okoztak Isten házában, és meggondolatlanul cselekedtek. Amikor nem hívőkkel tárgyaltak, egyre csak nyomták lefelé az árat, amilyen keményen csak tudták, egészen addig a pontig, hogy az már alacsonyabb volt a termelési költségnél, addig a pontig, hogy az már visszataszító volt, és már nem akartak velük üzletet kötni a nem hívők. Végül a nem hívők vonakodva beleegyeztek, de a minőség nagymértékben leromlott. Mondd, van olyan ember, aki szívesen kötne veszteséges üzletet? Ebben a világban az embereknek meg kell élniük, és az üzleteik során annyi pénzt kell keresniük, hogy a termelési költségeken kívül fedezni tudják a megélhetési költségeiket és a munkaerő-költségeket is. Ezek a nők nem hagyták, hogy ezek a nem hívők bármennyi pénzt is keressenek, ésszerűtlenül alkudoztak az árról, és olyan keményen lenyomták, ahogy csak tudták, miközben azt gondolták, hogy Isten házában spórolnak, és mi lett a vége? A másik fél végül spórolt a munka minőségén és a kötésen. Ha nem hozták volna be a hiányt ezeken, akkor nem szenvedtek volna el veszteséget? Ha veszteséget kellett volna elszenvedniük, akkor elvégezték volna a munkát? Megengedhették maguknak, hogy ezek a nők járjanak jobban az üzlettel? Nem, az lehetetlen lenne. Ha hagyták volna, hogy ezek a nők jöjjenek ki nyertesként az alkuból, akkor nem üzleti tevékenységet, hanem jótékonykodást folytatnának. Azok az ostoba nők ezt nem látták át, így kezelték a feladatot Isten háza számára, és teljesen elrontották az egészet. A végén még mindig tele voltak kifogásokkal, mondván: „Isten háza járt az eszemben. Isten háza számára spóroltam meg a pénzt. Egy megtakarított fillér az egy megtakarított fillér, és két megtakarított fillér, az egy megkeresett fillér!” Ömlött belőlük az ostobaság! Tudták, hogy mit jelentenek az ágazati előírások? Tudták, hogy mit jelent a bevett gyakorlat és az ésszerűség? És mi lett a

végeredmény? A könyvek egy része nagyon rossz minőségű volt, a lapok néhányszori lapozás után elkezdtek kilazulni, és az egész könyv szétesett, lehetetlenné téve az olvasást, így nem volt más választásunk, mint mindent újranyomtatni. Ez pénzt takarított meg, vagy többbe került? (Több pénzbe került.) Ilyen kudarcot okoztak azok az ostoba nők.

Az a mód, ahogyan az antikrisztusok a felajánlásokhoz viszonyulnak, teljesen nélkülözi az alapelveket és az emberi mivoltot, ez a tény pedig egyértelmű bizonyítéka elvetemült és ádáz beállítottságuknak. Abból ítélve, ahogyan ők a felajánlásokhoz viszonyulnak, és általában mindahhoz, ami Istenhez tartozik, az antikrisztusi beállítottság valóban Isten ellen irányul. A legnagyobb megvetéssel tekintenek az Istenhez tartozó felajánlásokra, játszadoznak velük, és úgy bánnak velük, ahogy kedvük tartja, a tisztelet legcsekélyebb jelét sem mutatják, és nem ismernek határokat. Ha így bánnak az Istenhez tartozó dolgokkal, akkor hogyan bánnak magával Istennel? Vagy az Átala elmondott szavakkal? A válasz magától értetődő. Ez az antikrisztus természetlényege, az antikrisztus lényege, amelyet az elvetemültség és az ádázság ural; ez egy igazi antikrisztus. Vésd ezt az emlékezetedbe: amikor olyan valakiről van szó, aki képes a felajánlások elherdálására, eltulajdonítására, kölcsönadására, csalárd módon történő felhasználására vagy ellopására, akkor nincs szükség más megnyilvánulások megfigyelésére. Amennyiben e kategóriák akár csak egyike jelen van, ez elegendő ahhoz, hogy az illető antikrisztusként legyen jellemezve. Nem kell utánajárni, nem kell nyomozni utána, még kevésbé kell őt megvizsgálni, hogy kiderüljön, ilyen ember-e, és hogy a jövőben képes lesz-e ilyen dolgokra. Amíg e kategóriák közül akár csak az egyikbe is beleillik, addig ez arra kárhoztatja őt, hogy antikrisztus, Isten ellensége legyen. Nézzétek meg, mindannyian: akár egy olyan vezetőről van szó, akit már megválasztottatok, akár egy olyan vezetőről, akinek a megválasztása mellett döntöttetek, akár egy olyan emberről, akit egészen jónak tartotok, legyen az bárki, ha ilyen magatartást tanúsít, vagy ilyen tendenciát mutat, az nem menekülhet meg az antikrisztus voltától.

Leszúrtetek valamiféle tanulságot azokból a dolgokból, amelyekről ma beszélgettünk? Megértettetek egy igazságot? Erről nem tudtok világosan beszélni, ezért elmondom nektek, milyen tanulságot kellene leszűrnetek. Nem szabad semmiféle terveket szőnöd azokról a dolgokról, amelyeket az emberek Istennek ajánlanak fel. Bármik legyenek is ezek a dolgok, akár értékesek, akár nem, akár szükséged van rájuk, akár nincs, akár drágák, akár nem – nem szabad semmilyen tervet szőnöd velük kapcsolatban. Menj, és keress pénzt, ha megvan rá a képességed – keress annyit, amennyit csak akarsz, ebbe senki sem fog beleszólni, de semmiképpen sem szabad semmilyen tervet szőnöd Isten felajánlásairól. Ez az éberség olyasvalami, amivel rendelkeznetek kell; ez a racionalitás olyasvalami, amivel rendelkeznetek kell. A fentiek az egyik tanulság. Egy másik tanulság az, hogy aki elherdálja, eltulajdonítja, kölcsönadja, csalárd módon használja fel vagy ellopja a felajánlásokat, azt Júdással hasonlíthatóan kell tekinteni. Azok az emberek, akik ilyen cselekedeteket és gyakorlatokat hajtottak végre, már megsértették Isten természetét, és Isten nem fogja őket megmenteni. Ebben a kérdésben nem szabad

vágyálmokat táplálnotok. Én így fogalmaztam, és Isten meg fogja valósítani ezeket a dolgokat. Ez már eldőlt, és nincs helye az alkudozásnak. Egyesek azt fogják mondani: „Az eltulajdonításomnak megvolt a maga háttere: fiatal voltam és tudatlan, amikor gondatlanul elköltöttem azt a pénzt, de nem csaltam ki túl sok pénzt Isten házából, csak 20-30, vagy 30 vagy 50 jüant loptam.” De nem az összegről van szó; a probléma az, hogy amikor ezt teszed, a cselekedeteid tárgya Isten. Hozzányúltál Isten dolgaihoz, és ez elfogadhatatlan. Isten dolgai nem közös tulajdon, nem mindenkié, nem a gyülekezeté, nem Isten házáé: ezek Istenhez tartoznak, és nem szabad összekeverned ezeket a fogalmakat. Isten nem gondolja és nem is mondta neked azt, hogy „az Én dolgaim és felajánlásaim a gyülekezetéi, és azokat a gyülekezetnek kell kiosztania”, nem is beszélve arról, hogy „minden Nekem szánt felajánlás a gyülekezeté, Isten házáé, és a testvérek gondjaira van bízva, ha pedig valaki használni akarja, annak csak jelentenie kell”. Isten nem mondott ilyet, soha nem mondta ezt. Akkor mit is mondott Isten? Amit Istennek ajánlanak fel, az Istené, és ha egyszer ezt a dolgot az oltáron bemutatták, az egyszer s mindenkorra Istené, és egyetlen embernek sincs joga vagy hatalma arra, hogy azt illetéktelenül felhasználja. Terveket szőni a felajánlásokról, és vállalkozni arra, hogy csalárd módon használd fel, eltulajdonítod, ellopod, kölcsönadod és elherdálod azokat – mindezek a cselekedetek Isten természete elleni sértésként, az antikrisztusok cselekedeteiként vannak elítélve, és a Szentlélek elleni káromlás bűnével egyenértékűek, amiért Isten soha nem fog megbocsátani neked. Ilyen Isten méltósága, és az embereknek nem szabad azt alábecsülniük. Ha más emberektől rabolsz vagy lopsz, a törvény egy-két évre vagy három-öt évre ítélni, és ha három-öt éven át be voltál börtönözve, már nem leszel bűnös semmilyen bűncselekményben. De amikor Isten dolgait, Isten felajánlásait veszed el és használd, az olyan bűn, amely Isten szemében maradandó, olyan bűn, amely nem bocsátható meg. Elmondtam neked ezeket a szavakat, és aki szembemegy velük, annak viselnie kell a következményeket. Amikor eljön az idő, jobb, ha nem panaszkodsz, hogy Én ezt nem mondtam neked. Szavaimat itt ma világossá tettem számodra, úgy kalapáltam őket a helyükre, mint szögeket a deszkába, és ez fog bekövetkezni. Rajtad áll, hogy elhiszed-e ezt vagy sem. Vannak, akik azt mondják, hogy ők nem félnek. Nos, ha nem félsz, majd meglátod, hogyan alakulnak a dolgok. Ne várd meg, amíg megbüntetnek, mert akkor már túl késő lesz sírni, a fogadat csikorgatni és a mellkasodat verni.

2020. október 24.

Tizennegyedik tétel: Isten házáat saját személyes birodalmukként kezelik

Az utolsó összejövetelen arról a tényről beszélgettünk, hogy amellet, hogy az emberek szívét irányítják, az antikrisztusok a gyülekezet pénzügyeit is irányítják. Mik voltak a fő témák, amelyekről beszélgettünk? (Két fő témáról beszélgettünk: az első, hogy az antikrisztusok a gyülekezeti vagyon birtoklását és használatát priorizálják, míg a második, hogy a felajánlásokat elherdálják, eltulajdonítják, kölcsönadják, csalárd módon használják fel és ellopják.) Erről a két fő témáról beszélgettünk. Ma az antikrisztusok különböző megnyilvánulásainak a tizennegyedik tételéről fogunk beszélgetni: Isten házáat saját személyes birodalmukként kezelik. Vizsgáljuk meg ezen a tételen belül azt, hogy milyen megnyilvánulásaik vannak az antikrisztusoknak, amelyek igazolják, hogy az antikrisztus lényege rejlik bennük. Isten házáat saját személyes birodalmukként kezelik: Felületesen szemlélve ez a két kifejezés – „Isten háza” és „személyes birodalom” – nem árul el semmit arról, hogy az antikrisztusok milyen gonosz dolgokra képesek. Az a kijelentés, hogy „az antikrisztusok Isten házáat saját otthonukként kezelik”, ránézésre nem árulja el, hogy ez az „otthon” kifejezés mire is utal, hogy ez pozitív vagy negatív dolog, hogy a kifejezést vajon dicséretként vagy pejoratív értelemben használják. De ha az „otthon” kifejezést felcseréljük a „személyes birodalom” kifejezéssel, akkor vajon felmerül-e, hogy problémák vannak? Először is, mit mond a „személyes birodalom” kifejezés számunkra? (Az antikrisztusok azt akarják, hogy az ő kezükben legyen a végső döntés.) Mi mást mond még? (Isten házáat saját befolyási területüként kezelik, ahol cimboráikat és a saját háztartásukban élőket képzik, majd megszerzik az irányítást a gyülekezet felett.) Ez is az antikrisztusok egyik megnyilvánulása. Mást is mond még? Vajon ennek a kifejezésnek a nyilvánvaló jelentése utal-e arra, hogy ez az antikrisztusok befolyási területe, hogy ez az a hely, ahol az antikrisztusok kezében van a hatalom és a befolyás, az a hely, ahol mindent ellenőriznek, monopolizálnak és irányításuk alatt tartanak, az a hely, ahol az antikrisztusok hozzák a döntéseket? (Igen.) Bele tudjuk érteni ezt a jelentést ebbe a kifejezésbe; mert amikor korábban megvitattuk az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait, sokat beszélgettünk az antikrisztusok lényegének elemzéséről és leleplezéséről. E megnyilvánulások között a legfontosabb, hogy az antikrisztusok megpróbálják irányítani az embereket és megpróbálnak hatalmat gyakorolni – noha természetesen vannak egyéb megnyilvánulások is.

Most, hogy megbeszéltük, mit jelent általánosságban, hogy az antikrisztusok „személyes birodalomként” kezelik Isten házáat, beszélgessünk arról, hogy mit is jelent pontosan az „Isten háza” kifejezés. Van elgondolásotok arról, hogy mi is az Isten háza – tudtok rá pontos meghatározást adni? Összegyűlt testvérek egy csoportja – ez az Isten háza? Vajon a Krisztust és Istent követő emberek összejövetele vagy gyülekezete Isten házának tekinthető? Vajon az az összejövétel, amelyen gyülekezetvezetők, diakónusok és különböző csoportok vezetői is részt vesznek, Isten házának tekinthető? (Nem.)

Mégis mit jelent az, hogy „Isten háza”? (Csak az a gyülekezet tekinthető Isten házának, ahol Krisztus uralkodik.) (Csak azon emberek gyülekezete tekinthető Isten házának, akik Isten szavait tekintik a gyakorlás alapelveinek.) Pontos-e ez a két meghatározás? Nem tudjátok megmagyarázni. Mennyi prédikációt hallottatok már, és mégsem tudtok egy ilyen egyszerű meghatározást megfogalmazni. Nyilvánvalóan nem szoktátok ezeket a lelki kifejezéseket és szóincset komolyan venni, és nem mérlegelitek őket kellőképpen. Mennyire nemtörődöm a hozzáállásotok! Szóval, gondoljátok át: mi pontosan Isten háza? Ha elméleti síkon határozzuk meg, Isten háza az a hely, ahol az igazság uralkodik, olyan emberek gyülekezete, akik a gyakorlás alapelveinek Isten szavait tekintik. Ebben az esetben problémát jelent, ha az antikrisztusok Isten házát személyes birodalmukként kezelik; az Istent követő testvérek gyülekezetét saját személyes befolyási területükként kezelik, olyan helyként, ahol hatalmat gyakorolhatnak és olyan objektumként, amely felett hatalmat gyakorolhatnak. Ez a szó szerinti jelentés, amely levezethető abból, hogy az antikrisztusok Isten házát személyes birodalmukként kezelik. Nem számít, milyen szempontból magyarázod vagy nézed, az, hogy az antikrisztusok Isten házát személyes birodalmukként kezelik, megmutatja természetlénységüket, azt, hogy igyekeznek az embereket félrevezetni és irányítani, és teljhatalmat fenntartani. Isten háza az a hely, ahol Isten munkálkodik és szól, ahol Isten megmenti az embereket, ahol Isten választott népe megtapasztalja Isten munkáját, megtisztulásban és üdvösségben részesül, ahol Isten akarata és szándékai akadálytalanul teljesülhetnek, és ahol Isten irányítási terve végrehajtható és megvalósítható. Összefoglalva, Isten háza az a hely, ahol Isten gyakorolja a hatalmat, ahol Isten szavai és az igazság uralkodik; nem az a hely, ahol bármely egyén hatalmat gyakorol és saját személyes vállalkozását hajtja végre, hogy megvalósítsa saját vágyait vagy nagyszabású terveit. Azonban, amit az antikrisztusok tesznek, az pontosan szembemegy azzal, amit Isten akar: ők nem figyelnek arra és nem szívlelik meg, hogy mi is az, amit Isten tenni kíván, nem törődnek azzal, hogy Isten szavai megvalósulnak-e az emberek között, sem azzal, hogy Isten szavai és az igazság alapelvei érthetők-e, gyakorolhatók-e és megtapasztalhatók-e az emberek között; csak azzal törődnek, hogy van-e státuszuk, hatalmuk, és hogy övék-e a döntés joga; hogy a szándékaik, elgondolásaik és vágyaik megvalósíthatók-e az emberek között. Azaz, hogy a saját befolyási területükön belül hány ember figyel oda a szavaikra és engedelmeskedik nekik, és hogy milyen kép alakul ki róluk, milyen a hírnevük és milyen tekintéllyel rendelkeznek – pontosan ezek azok a kulcsfontosságú dolgok, amelyeket irányítani próbálnak, és amelyek a szívük mélyén a legfontosabbak számukra. Isten az emberek között szól és munkálkodik, Ő megmenti az embereket, vezeti az embereket, és gondoskodik az emberekről, Ő útmutatást nyújt számukra ahhoz, hogy Isten elé járuljanak, megértsék az Ő szándékait, lépésről lépésre bemenjenek az igazságvalóságba, és fokozatosan elérjék az Istennek való alávetettséget. Minden, amit az antikrisztusok tesznek, pontosan ennek az ellenkezője. Isten vezeti az embereket az Isten elé járulás során, az antikrisztusok azonban versengenek Istennel ezekért az

emberekért, és megpróbálják elérni, hogy őeljük járuljanak. Isten útmutatást nyújt az embereknek az igazságvalóságba történő belépéshez, Isten szándékainak a megértéséhez és ahhoz, hogy fokozatosan alá vessék magukat Isten uralmának; míg az antikrisztusok fokozatosan megpróbálják irányítani az embereket, megérteni a mozgásukat, és szigorúan a saját hatalmuk alá vetni őket. Összefoglalva, minden, amit az antikrisztusok tesznek, azt célozza, hogy Isten követőit saját követőiké tegyék; miután megnyerik maguknak azokat a zavaros fejű embereket, akik nem törekednek az igazságra a hatalmuk alatt, még egy lépéssel tovább mennek, és minden eszközzel megpróbálják megnyerni azokat, akik képesek Istent követni és kötelességüket hűségesen végezni a hatalmuk alatt, elérve azt, hogy a gyülekezetben mindenki arra figyeljen, amit ők mondanak, és hogy mindenki úgy éljen, cselekedjen, viselkedjen, és mindent úgy tegyen, ahogyan azt az antikrisztusok kívánják, hogy a végén engedelmeskedjenek mindannak, amit az antikrisztusok mondanak, engedelmeskedjenek az ő kívánságaiknak, és engedelmeskedjenek az ő követeléseiknek. Ami azt jelenti, hogy bármi, amit Isten tenni kíván, bármilyen hatás, amit Isten el kíván érni, az pontosan az az eredmény, amit az antikrisztusok is el akarnak érni. Az eredmény, amit el kívánnak érni, nem az, hogy az emberek Isten elé járuljanak és Istent imádják, hanem az, hogy őeljük járuljanak és őket imádják. Egyszóval, amint az antikrisztusok hatalmat szereznek, a befolyási területükön igyekeznek minden embert és dolgot irányítani, megpróbálnak az ellenőrzésük alatt tartani minden területet, amit csak tudnak, a gyülekezetet, Isten házát, és azokat, akik Istent követik, hogy mindezek felett hatalmat gyakorolhassanak és uralkodhassanak. Vagyis Isten saját Maga elé vezeti az embereket, míg az antikrisztusok félrevezetik az embereket, és ők is saját maguk elé akarják vezetni azokat az embereket. Az antikrisztusoknak mindezzel az a céljuk, hogy Isten követőit saját követőiké tegyék, hogy Isten házát és a gyülekezetet saját házukká tegyék. Mivel az antikrisztusoknak ezek a motivációik és ez a lényegük, vajon milyen sajátos megnyilvánulásaik és magatartásuk jelzi, hogy ők antikrisztusok, hogy ők Isten ellenségei, hogy ők démonok és Sátánok, akik ellenségesek Istennel és az igazsággal szemben? Most azt fogjuk konkrétan elemezni, hogy az antikrisztusoknak milyen sajátos megnyilvánulásaik és megközelítéseik vannak, amelyek igazolják, hogy Isten házát saját személyes birodalmukként kezelik.

I. Az antikrisztusok kisajátítják a hatalmat

Annak első megnyilvánulásáról, ahogyan az antikrisztusok Isten házát a saját személyes birodalmukként kezelik, gyakran beszélgettünk, és ez az antikrisztusokra egyedülállóan jellemző, alapvető megnyilvánulás. Az antikrisztusok a státuszt mindennél jobban szeretik. Miért szeretik a legjobban a státuszt? Mit képvisel a státusz? (Hatalmat.) Így van – ez kulcsfontosságú. Csak a státusz biztosíthatja számukra a hatalmat, és csak hatalom birtokában tudják könnyen elintézni a dolgokat; csak hatalom birtokában remélhetik különböző vágyaik, ambícióik és céljaik megvalósulását és azok valóra

válását. Szóval az antikrisztusok igen ravaszak, nagyon világosan látnak ilyen dolgokban; ha Isten házáat a személyes birodalmukká kívánják tenni, akkor először ki kell sajátítaniuk a hatalmat. Ez egy feltűnő megnyilvánulás. Azok közül az antikrisztusok közül, akikkel találkozottok, akikről hallottatok, vagy akiket a saját szemetekkel láttatok, ki nem próbálta meg kisajátítani a hatalmat? Nem számít, milyen eszközt alkalmaznak, hogy dörzsölt és ravasz módon, külsőre higgadtan és megfontoltan, vagy ádáz és különösen aljas eszközöket alkalmazva, vagy akár erőszakkal cselekednek, az antikrisztusoknak egyetlen céljuk van: hogy státusszal rendelkezzenek, majd hatalmat gyakoroljanak. Így elsőként arról kívánok beszélni, hogy az antikrisztusok mindenekelőtt megpróbálják kisajátítani a hatalmat. Az antikrisztusok hatalomvágya meghaladja a normális emberek hatalomvágyát; meghaladja a romlott beállítottságú hétköznapi emberek hatalomvágyát. A romlott beállítottságú hétköznapi emberek csak azt akarják, hogy mások nagyra tartsák őket, hogy jó véleménnyel legyenek róluk; szeretik, ha a beszélgetés során felülkerekednek, de nem annyira fájdalmas számukra, ha nincs hatalmuk, és az emberek nem istenítik őket; enélkül is boldogulnak; valamennyire szeretik a hatalmat és vágnak rá, de nem olyan mértékben, mint az antikrisztusok. És milyen mérték az? Hatalom nélkül állandóan nyugtalan lelkiállapotban vannak, nem lelik a békét, rossz étvágytól és rossz alvástól szenvednek, úgy tűnik, hogy minden nap csak unalmat és nyugtalanságot hoz, és szívükben úgy érzik, mintha valamit nem sikerülne elérniük, és mintha valamit elvesztettek volna. A hétköznapi romlott emberek örülnek, ha hatalmuk van, de a hatalom hiánya nem zaklatja fel őket túlságosan; kicsit csalódottnak érezhetik magukat, de megelégednek azzal is, ha csak hétköznapi emberek. Ha az antikrisztusoknak hétköznapiak kell lenniük, azt nem élik túl, nem tudják folytatni, olyan érzés számukra, mintha életük elvesztette volna az irányát és célját, nem tudják, hogyan haladjanak tovább előre az úton – az életben. Csak ha státuszuk van, akkor érzik úgy, hogy életüket fény tölti be, csak a státusz és a hatalom teszi azt dicsővé, békéssé és boldoggá. Ez nem más, mint a normális emberekénél? Amint megszerezték a státuszt, az antikrisztusok szokatlanul izgatottá válnak. Mások látják ezt, és azt gondolják: Miért mások, mint azelőtt? Miért olyan sugárzóak és ragyogóak? Miért olyan boldogok? Ha rákérdeznek, kiderül, hogy azért, mert státusszal rendelkeznek, hatalmuk van, övék a végső döntés, parancsolgathatnak az embereknek, hatalmat tudnak gyakorolni, presztízzsel rendelkeznek, és vannak híveik. Amikor státusszal és hatalommal rendelkeznek, valami megváltozik az antikrisztusok szemléletmódjában.

Az antikrisztusok hatalom iránti vágya jelzi, hogy az övék nem hétköznapi lényeg; nem hétköznapi romlott beállítottság. És így, attól függetlenül, hogy kik között vannak, az antikrisztusok megpróbálják megtalálni és meg is találják a módját annak, hogy kitűnjenek, felvágjanak, felhívják magukra a figyelmet, hogy mindenki lássa érdemeiket és erényeiket, és odafigyeljen rájuk, és hogy biztosítsanak valamilyen pozíciót a maguk számára a gyülekezetben. Amikor a gyülekezeti választásokat tartják, az antikrisztusok megérzik, hogy eljött számukra az alkalom: Itt a lehetőség, hogy megmutassák magukat,

hogy kívánságaikat megvalósítsák, és vágyaikat kielégítsék. Mindent megtesznek, amit tudnak, hogy vezetővé válasszák őket, mindent megtesznek, amit tudnak, hogy hatalmat szerezzenek; azt hiszik, hogy ha hatalmat szereznek, az megkönnyíti számukra, hogy a dolgokat elintézzék. Miért könnyíti meg? Amikor az antikrisztusok nem rendelkeznek hatalommal, meglehet, hogy nem vagy képes felismerni ambícióikat, vágyaikat és lényegüket külső megjelenésükből, mert elrejtik azokat, és megjátsszák magukat, hogy ne tudj átlátni rajtuk. De mi az első dolog, amit megtesznek, ha státuszt szereznek és hatalommal rendelkeznek? Megpróbálják a státuszukat megerősíteni és a kezükben lévő hatalmat kiterjeszteni és megszilárdítani. És milyen módszereket alkalmaznak a hatalmuk megszilárdítására és a státuszuk megerősítésére? Az antikrisztusoknak sok eszközük van; soha nem mulasztanak el egy ilyen lehetőséget, és nem ülnének ölbe tett kézzel, amikor már megszerezték a hatalmat. Számukra egy ilyen lehetőség felmerülése a nagy boldogság ideje – ugyanúgy, mint amikor a ravaszságukhoz nyúlnak, és teljesen kibontakoztatják a képességeiket. Miután az antikrisztust megválasztották, ő először közvetlen családját és rokonait vizsgálja meg, ellenőrzi, ki van vele közeli kapcsolatban, ki hízeleg neki, ki áll hozzá közel, és ki az, aki jól kijön vele, és akivel közös nyelvet beszélnek. Azt is ellenőrzi, hogy ki az, aki becsületes, aki nem fog az ő oldalára állni, aki feljelenti őt, ha Isten házában előírásai és alapelvei ellen cselekszik – ezek azok az emberek, akiket majd kigyomlál. Miután számba vette őket, azt gondolja: „Rokonaim többsége jó kapcsolatban van velem, kijövünk egymással, ugyanazt a nyelvet beszéljük; ha ők az alárendeltjeim lesznek, és felhasználhatom őket, nem fog-e a befolyásom növekedni? És ez nem fogja-e megszilárdítani a státuszomat a gyülekezetben? Ahogy a mondás tartja: »A tehetségeseket elő kell léptetni, a rokonok sem kivételek.« A nem hívő tisztviselőknek mind a közeli barátaira és munkatársaikra kell támaszkodniuk segítségért – most, hogy tisztviselő vagyok, ugyanezt kell tennem, ez jó ötlet. Először a rokonaimat kell előléptetnem. A feleségem és a gyerekeim magától értetődőek; az első dolog, amit tenni fogok, hogy elintézek valamilyen pozíciót a számukra. Mit fog a feleségem csinálni? A gyülekezetben a felajánlásokkal foglalkozni alapvető és fontos szerep – a pénzügyi hatalomnak a mi kezünkben kell lennie, csak akkor tudom majd szabadon és könnyen költeni a pénzt. Ezt a pénzt nem lehet kívülálló kezébe adni; ha ott van, akkor végül is az övé lesz, és a kiadásokat nyomon fogják követni és ellenőrizni fogják, ami kényelmetlen. Vajon az az ember, aki jelenleg a számlákat kezeli, az én oldalamon áll? Kívülről megfelelőnek tűnik, de ki tudja, hogy magában mit gondol. Nem, meg kell találnom a módot a leváltására és arra, hogy a feleségem kezelje a számlákat.” Az antikrisztus megbeszéli ezt a feleségével, aki azt mondja: „Ez nagyszerű! Most, hogy gyülekezetvezető vagy, a tiéd a döntés joga a gyülekezet által kapott felajánlásokat illetően, nem igaz? Te döntöd el, hogy ki legyen a felelős értük.” Az antikrisztus azt mondja: „Pillanatnyilag azonban nincs jó mód arra, hogy megszabaduljunk attól az embertől, aki jelenleg a számlákat kezeli.” A feleség elgondolkodik ezen, majd így szól: „Nem lesz az olyan nehéz! Mondd azt, hogy túl régóta

végzi a munkát! Ez nem jó; előfordulhatnak behajthatatlan követelések, zűrös számlák vagy megvesztegetések. Könnyen megtörténnek a hibák, ha valaki már régóta felelős valamiért; ahogy az idő telik, úgy érzi, hogy tőkéje van, és már nem hallgat másokra. Sőt, mi több, a számlákat kezelő ember idős már, könnyen zavaros lesz a feje, és gyakran elfelejt dolgokat. Ha bármikor bármilyen tévedés történik, az veszteségekhez fog vezetni. Ez egy nagyon fontos szerep – le kell őt váltani.” És kinek kell kimondania, hogy le kell váltani őt? Ennek az embernek a leváltásáról az antikrisztus mint gyülekezetvezető nem beszélhet; a testvéreknek saját maguknak kell javasolniuk az antikrisztus feleségét. Miután a felesége megtette javaslatát, rábízzák a gyülekezetnek szánt felajánlásokat. De a gyülekezet alapelve előírja, hogy a felajánlások őrzését nem végezheti egy ember egyedül, hanem két vagy három ember közösen, ami segít elkerülni, hogy bármelyik ember kihasználjon egy kiskaput, és elsikkassza Isten házának pénzét. Így hát az antikrisztus az unokatestvérét javasolja, hogy bekapcsolódjon a pénz őrzésébe, mondván, hogy ő már régóta hisz Istenben, sok felajánlást tett, jó a hírneve és megbízható. Mindenki azt mondja: „Mindketten a te rokonaid! A te családon kívül is be kell valakit vonni!” Így az antikrisztus egy zavaros fejű, idősebb nővért javasol, hogy segítsen a pénzügyek kezelésében és ellenőrzésében. Az antikrisztus először a pénzügyeket vonja a családja ellenőrzése alá, ami után a családja irányítja a pénz elköltésének konkrét módját, valamint az egyes bevételeket és kifizetéseket – mindezek felett az ellenőrzés pedig az antikrisztus kezében van.

Miután kisajátította a pénzügyi hatalmat és a vagyon feletti ellenőrzést, vajon az antikrisztus elérte a célját? Még nem. Ami a legfontosabb, az a különböző gyülekezeti munkák felügyelőinek az ellenőrzése, a saját oldalára állítása, és az, hogy az antikrisztus hozza a döntéseket. Az antikrisztus úgy érzi, ez a legfontosabb; ez ahhoz kapcsolódik, hogy vajon a ranglétrán lentebb az emberek minden csapatban azt csinálják-e, amit ő mond, és vajon hatalma a legalsóbb szintekre is eljut-e. Szóval hogyan hajtja ezt végre? Átfogó reformokat vezet be. Először beszélget, és azt mondja, hogy minden egyes csapat munkájában ez vagy az rossz volt. Például bizonyos problémák merültek fel a videóképzítő csapatnál, és az antikrisztus azt mondja: „Ezeket a problémákat a felügyelő okozta. Ezek a hatalmas mulasztások a munkájában és az óriási problémák, amiket ezek okoztak, bizonyítják, hogy a felügyelő nem felel meg a színvonalnak, és le kell őt váltani; ha ez nem történik meg, akkor ezt a munkát nem lehet rendesen végezni. Szóval ki lép majd a helyébe? Eszetekbe jut valaki – vannak jelöltek? Ki végzi a legjobban a munkáját a csapatban?” Mindenki átgondolja, és valaki azt mondja: „Van egy testvér, aki nagyon jó, de nem tudom, hogy alkalmas-e.” Az antikrisztus így válaszol: „Ha nem tudod, akkor őt nem lehet megválasztani. Majd én javaslok valakit nektek. A fiam – 25 éves, és számítástechnikából diplomázott, speciális effektusok és videógyártás szakra járt. Ő új hívő, és nem nagyon törekszik az igazságra, de a szakmai hozzáértése mindannyiótokénál jobb. Van közöttetek szakember?” És mindenki azt feleli: „Nem igazán lehet minket szakembereknek nevezni, de régóta végezzük a kötelességünket,

és értjük Isten háza ezen munkájának alapelveit. És ő?” „Nem számít, ha nem érti; majd megtanulja.” Ez mindenki számára helyesnek tűnik, és elfogadják, amit mond; mindenki egyetért azzal, hogy azt nevezze ki, aki neki tetszik, és így egy másik fontos szerep is az antikrisztus ellenőrzése alá kerül. Ezt követően felmerül az antikrisztusban, hogy az evangelizációs munka fontos Isten háza számára – és ennek felügyelője nem az ő oldalán áll. Le kell váltani! Hogyan történjen a leváltás? Ugyanolyan módon: kivetnivalót kell találni benne. Az antikrisztus azt mondja: „Hogyan alakult a dolog a legutóbb evangelizációban részesülővel?” Valaki azt válaszolja: „Miután egy hónapig hitt, valami negatív propagandát hallott, és abban kezdett hinni, így már nem hívő.” Az antikrisztus azt kérdezi: „Hogyan múlhatott el a hite csak úgy? Vajon azért, mert nem beszéltek világosan a víziók igazságáról? Vagy vajon azért, mert lusták voltatok, vagy féltetek az ellenséges környezettől és attól, hogy veszélybe sodorjátok magatokat, ezért nem beszéltek a dolgokról világosan? Vagy vajon azért, mert nem törődtek azonnal vele? Vagy nem segítettetek neki a nehézségei megoldásában?” Rengeteg kérdést tesz fel egyszerre, egyiket a másik után. És mindegy, hogyan válaszolnak mások, hogy milyen magyarázatot adnak, az nem számít; az antikrisztus ragaszkodik ahhoz, hogy az evangelizációs csapat felügyelőjével túl sok a gond, a hibái túl súlyosak, a felügyelő felelőtlen és alkalmatlan a munkára, ezért kierőszakolja, hogy elbocsássák őt. És miután elbocsátották őt, az antikrisztus azt mondja: „Ez és ez a nővér már korábban is hirdette az evangéliumot, és tapasztalata is van – azt gondolom, ő megfelelné.” Ezt hallván az emberek azt mondják: „Ő a te nővéred! Lehet, hogy jól beszél, de az emberi mivolta nem jó. Nagyon rossz a hírneve, őt nem alkalmazhatjuk!” – és a testvérek ellenkeznek. Az antikrisztus azt mondja: „Ha nem értetek egyet, akkor az evangelizációs csapat feloszlásra kerül. Nem hirdethetitek tovább az evangéliumot, nem vagytok alkalmasak arra, hogy megfelelően végezzétek ezt a kötelességet. Vagy így lesz, vagy válasszatok egy megfelelő csapatvezetőt, és a nővérem lesz a csapatvezető-helyettes!” A testvérek kiválasztanak valakit, és az antikrisztus vonakodva beleegyezik, azzal a feltétellel, hogy megengedik, hogy a nővére legyen a csapatvezető-helyettes. Miután így konszenzusra jutnak, az evangelizációs csapatnak végül sikerül fennmaradnia.

Nem számít, hol, vagy hogy milyen munkáról van szó, az antikrisztusoknak be kell építeniük a saját cimboráikat, olyan embereket, akik az ő oldalukon állnak. Mihelyt az antikrisztusok vezetővé válnak és státuszt szereznek, az első napirendi pont nem az, hogy megvizsgálják, hogy az egyes csapatok tagjai hogyan állnak az életbe való belépéssel, vagy hogy miként halad a munkájuk, vagy hogy hogyan lehet megoldani a különböző nehéz problémákat, amelyekkel a munkájuk során találkoztak, és hogy vajon vannak-e megoldandó problémák vagy fennálló kihívások; ehelyett a személyi összetételt vizsgálják, és hogy ki az egyes csapatok vezetője, ki van az antikrisztusok ellen az egyes csapatokban, és hogy mely emberek jelentenek majd fenyegetést a státuszukra a jövőben. Az antikrisztusok meglehetősen jól tájékozottak ilyen dolgokban, de soha nem érdeklődnek a gyülekezeti munka helyzete iránt. Soha nem érdeklődnek a

testvérek állapotáról, az életbe való belépésükről, vagy arról, hogy mi a helyzet a gyülekezeti életben, és még kevésbé akarnak foglalkozni mindezzel. Azonban nagyon is odafigyelnek az egyes csapatokat vezető emberekre: vajon az ő cimboráik-e, kijönnek-e velük, és hogy vajon jelentenek-e bármilyen veszélyt a hatalmukra vagy státuszukra. Ezeket a részleteket mind tudják, és nagyon világosan kidolgozták. Úgy vélik, óvakodni kell bárkitől, aki a csapatban viszonylag becsületes és őszintén beszél, és nem szabad semmilyen státuszt biztosítani a számára; azokat viszont, akik ügyesen hízelegnek, akik tudják, hogyan törleszkedjenek, akik kedves szavakat mondanak, hogy a kedvére tegyenek más embereknek, és akik a dolgok intézése során követni tudják a jelzéseket, azokat kitüntetik a kegyeikkel. Az antikrisztusnak kedvező a benyomása róluk, és azt tervezi, hogy előlépteti és fontos pozíciókba helyezi őket. Még arra is gondol, hogy magával vigye őket, akárhova megy, amivel biztosítja, hogy több prédikációt halljanak, és a cimboráivá neveli őket. Ami a gyülekezet azon tagjait illeti, akik az igazságra törekednek, igazságérzettel rendelkeznek és őszintén mernek beszélni, akik mindig felmagasztalják Istent és tanúságot tesznek. Őmellette, akik nem hajolnak meg a gonosz erők, a státusz és a hatalom előtt – ellenük védekeznek, őket megveti, velük szemben negatív előítéletekkel viseltetik, és őket kirekeszti a szívében. Ami viszont azokat illeti, akik hízelegnek neki, különösen a családtagjait, távoli rokonait – akik képesek körülötte forogni, azokat a saját embereinek tartja és családtagként kezeli. Mindazok, akiket az antikrisztus a hatalmában tart, akik képesek körülötte forogni, a jelzéseit követni és elfogadni az útmutatását a dolgok végzésekor, és az ő kívánságai szerint cselekedni – ezekből az emberekből hiányzik a lelkiismeret és a józan ész, az emberi mivolt és az istenfélő szív legapróbb nyoma is. Ők egy rakás álhívő. Bármilyen rossz dolgokat művelnek, az antikrisztus a saját családtagjaiként gondozza, óvja és kezeli őket, a hatalma alá vonja őket – ilyen módon alakul ki az antikrisztus birodalma.

És kikből áll az antikrisztus személyes birodalma? Először is az antikrisztus a főnök, a vezető, a teljhatalommal rendelkező király, akinek szava ezen a birodalmon belül megkérdőjelezhetetlen. Vérronai, közvetlen családtagjai, cimborái, haverjai, a legelvakultabb rajongói, mások, akik boldogan követik őt és fogadnak el utasításokat tőle, és megint mások, akik boldogan csatlakoznak hozzá, és együtt követnek el gonoszságokat, és azok, akik Isten háza adminisztratív rendeleteinek és intézkedéseinek az előírásaira való tekintet nélkül, attól függetlenül, hogy Isten szavai és az igazságalapelvek hogyan szólnak, boldogan dolgoznak látástól vakulásig a számára, vállalnak kockázatot és fáradoznak érte – ők az antikrisztus birodalmának a tagjai. Együtt tekintve ők az antikrisztus rendíthetetlen követői. És mit tesznek az antikrisztus birodalmának mindezen tagjai? Vajon Isten házában előírásai és alapelvei szerint végzik a kötelességüket és minden munkát? Vajon úgy cselekednek, ahogyan azt Isten megkívánja, és az Ő szavait és az igazságot minden alapelv közül a legfőbb alapelvként kezelik? (Nem.) Amikor ilyen emberek léteznek a gyülekezeten belül, vajon az igazság és Isten szavai akadálytalanul haladhatnak? Nemcsak, hogy nem haladhatnak

akadálytalanul, de az antikrisztus bandája által okozott zavarás, félrevezetés és szabotázs miatt Isten szavai, az Őáltala kifejezett igazság és az Őáltala az emberek felé támasztott követelmények nem hozhatnak gyümölcsöt a gyülekezeten belül; nem valósíthatók meg. Amikor az antikrisztus birodalma létezik, Isten kiválasztottjainak nem lehet normális gyülekezeti élete, és a kötelességüket sem tudják normálisan végezni, még kevésbé tudják a dolgokat az igazságalapelvek szerint végezni; a gyülekezetben minden munkát az antikrisztus ellenőriz. Ahol kevésbé súlyos a helyzet, az antikrisztus által okozott zavarás káoszt eredményez, az emberek nyugtalan lelkiállapotban vannak, a munka nem halad, és az emberek nem tudják, hogyan végezzék jól a munkájukat vagy megfelelően a kötelességüket; mindent a káosz ural. Súlyos esetekben minden munka leáll, és senki nem aggódik és nem törődik vele. Még akkor is, ha néhány ember érzékeli, hogy valami probléma van, nem ismerik fel, hogy ezt a gondot az antikrisztus okozza; őket is megzavarja és félrevezeti az antikrisztus, nem tudják, kinek van igaza és kinek nincs; még ha vannak is néhányan, akik bizonyos problémákat felismernek, és beszélni akarnak róla, vagy a kezükbe vennék a munkát, képtelenek elvállalni. Az antikrisztus elnyom mindenkit, aki megpróbálja leleplezni őt, vagy igazságérzete van, és megpróbálja saját maga végezni a munkát. És milyen messzire megy el az elnyomásukban? Ha egy hangot sem mersz kiadni, ha irgalomért könyörögsz, ha nem mersz róla szólani, ha nem mered jelenteni őt a felsőbb szinteknek, vagy nem mersz szólani a munkájával kapcsolatos problémákról, vagy nem mersz beszélni az igazságról, vagy kiejteni az „Isten” szót, akkor az antikrisztus meg fog kímélni. Ha ragaszkodsz az alapelvekhez és leleplezed őt, minden lehetséges dolgot megtesz majd, hogy gyötörjön téged, minden eszközt felhasznál majd arra, hogy megbélyegezzon és elnyomjon téged, és még birodalma tagjait is felbujtja arra, a határozatlanokkal és azokkal az emberekkel együtt, akik pipogyák, gyávák és félnek az antikrisztus erőitől, hogy visszautasítsanak és elnyomjanak téged. Végül az antikrisztus térdre kényszerít néhány kishitű és alacsony érettségű embert. És ez az antikrisztust boldoggá teszi; elérte célját. Ha megszerezte a hatalmat, e hatalom kisajátítása és státuszának biztosítása érdekében nemcsak, hogy minden fontos munkát a gyülekezetben a rokonainak és azoknak ad, akik jó kapcsolatot ápolnak vele, de ezzel egyidejűleg vele kapcsolatban nem álló embereket is toboroz arra, hogy szolgálatot tegyenek neki, és hogy látástól vakulásig dolgozzanak a számára, azzal a céllal, hogy megőrizze a státuszát a jövőben, hogy mindig a kezében tartsa a hatalmat. Szerinte minél több ember van a birodalmában, annál nagyobbak az erői, és így annál nagyobb a hatalma. És minél nagyobb a hatalma, annál jobban félnek tőle azok, akik ellen tudnának állni neki, akik nemet tudnának mondani, és akik le mernék leplezni őt. Az ilyen emberek ráadásul egyre ritkábbak. Minél jobban félnek tőle az emberek, annál nagyobb tökével rendelkezik ahhoz, hogy megküzdjön Isten házával és Istennel; nem fél többé Istentől, és nem fél attól, hogy Isten háza foglalkozik vele. Az antikrisztus hatalomvágya és az alapján ítélve, hogy miként használja hatalmát, valamint különböző viselkedései alapján lényegében az antikrisztus Isten ellensége; ő Sátán és egy ördög.

És mit tesz az antikrisztus, miután létrehozta a saját birodalmát? Vajon aggódik-e rendkívüli módon azért, hogy miként halad a gyülekezetnél az evangelizációs munka? Vajon ez nyugtalanítja-e őt, és érdeklődik-e róla? Csak egy ellenőrző körutat tesz a forma kedvéért, felületesen érdeklődik pár szóban, és semmi több. Mi az ellenőrző körútjának a célja? Milyen célból vág neki ezeknek az erre-arra vezető utaknak, hogy lássa, hogy mit tesznek a testvérek? Vajon azért, mert törődik azzal, hogyan halad az életbe való belépésük? Nem. Azt szeretné látni, hogy vajon a befolyási területén belül van-e valaki, akinek az a szándéka, hogy ellenálljon neki, vajon van-e valaki, aki ferde szemmel néz rá, vagy aki nemet mer mondani neki, vagy aki mer nem engedni neki és nem úgy tenni, ahogyan ő mondja; a saját szemével kell látnia, személyesen kell ismernie a helyzetet. Ez az egyik szempont. És ami még fontosabb, miután az antikrisztus létrehozta a birodalmát, magát nevezi ki a jogos uralkodóvá – és ha azt mondod, hogy zsarnok, a város réme, bandavezér, ő mindaddig nem foglalkozik vele, amíg megvan a státusza és a hatalma. A befolyási körében, a birodalmán belül minden hatalom az ő kezében van, egyedül ő hozza a döntéseket. Ugyanakkor élvezi klikkje imádatát, csodálatát és megbecsülését, ahogyan a hízélgésüket és a hajbókolásukat is, valamint a felsőbbrendűségi érzést és a különleges bánásmódot is, amiben tőlük részesül. Mit gondolsz, vajon amikor az antikrisztus kisajátítja a hatalmat, azt csak azért teszi, hogy magas pozícióból tudjon szólni? Csak azért, hogy kielégítse ez iránti vágyát? Nem. Valami lényegesebbet szeretne: mindazt a bánásmódot, ami azzal a státusszal és hatalommal jár, amit a birodalmán belül élvez. Mihelyt az antikrisztus megalapítja a saját birodalmát, mihelyt megvannak a rendíthetetlen követői, a napjai nagyobb kényelemben telnek, mint a régi császároknak. Semmit nem kell csinálnia: csak egy szavába kerül, és a kívánsága teljesül; csak egy szavába kerül, és megkap mindent, amit kíván. Például azt mondja az antikrisztus: „Szép nap van ma; miért is kívánom annyira a csirkehúst?” Még dél sincs, de már valaki elkészítette a csirkepörköltet. Ebéd közben az antikrisztus azt mondja: „Mi, istenhívők nem ihatunk alkoholt, de mit szólnátok egy kis frissítőhöz?” Vezetőjük szavait meghallva az antikrisztus követői máris gyorsan elküldenek valakit, hogy vegyen frissítőket. Nem kap-e meg mindent, amit akar? Csak ki kell nyújtania a kezét, ki kell nyitnia a száját, és máris mindent tálcán kap, és minden kívánsága teljesül. Napjai nagy kényelemben telnek. Majd az antikrisztus azt mondja: „Hideg van ma. A tavalyi kardigánomat kirágta a moly, illetlenség ilyet viselni – nem néz ki jól. Nem tudom, hol van az idei kardigánom.” Amikor valaki felajánlja, hogy több kardigánt vesz neki, ő azt mondja, hogy ne vegyen kardigánt csak úgy, őneki a szentek illendőségének kell megfelelnie, és a pénzt az alapelvnek megfelelően kell költeni. Nem sokkal azután, hogy ezt mondja, valaki több kardigánt vesz a számára. Miután a szállítmány megérkezik, az antikrisztus úgy érzi, hogy ha semmit nem mond, akkor minden előre kiterveltnek tűnik majd, ezért azt mondja: „Ki vette ezeket? Ez nem az alapelvek megsértése? Nem cselekednék ezzel rosszat? Ki vette őket? Odaadom neki a pénzt.” Először megkéri a feleségét, hogy vegyen ki egy kis pénzt a gyülekezeti felajánlásokból, és majd visszafizeti

később, amikor lesz pénze. A valóságban ezt nem gondolja komolyan; egyáltalán nem tervezi, hogy visszafizeti a pénzt. Az antikrisztus valóban mindent megkap, amit kíván, élvezi, hogy mindent készen kap. És szívében érez-e önvádat, miután ezeket a dolgokat élvezte? Érez-e lelkiismeret-furdalást? (Nem.) Hogyan érezhetne lelkiismeret-furdalást? Ez pontosan az, amit el akar érni, ez az, amire éjjel és nappal vágyott – hogyan utasíthatná vissza? Ezt az előnyt nem szabad elpazarolni, ha nem használja ki, akkor az lejár és semmivé válik; amint kihasználja, valami tetszetőset mond majd, hogy az illető örömmel költse rá a pénzt, és ne merjen belegondolni.

A saját birodalmukban az antikrisztusok nemcsak különböző különleges bánásmódokban és szolgáltatásokban részesülnek alárendeltjeiktől, de a birodalmukba tartozókat abszolút engedelmességre is nevelik. Például ha egy antikrisztus arra kér mindenkit, hogy keljen fel hajnali 5:00-kor, akkor mindenkinek fel kell kelnie 5:00 előtt. Akik későn kelnek fel, azoknak metszéssel kell szembenéznük – az antikrisztus hűvösen fogja őket kezelni. Az étkezések alatt addig senki nem mer az asztalhoz ülni, amíg az antikrisztus le nem ül, és amíg az evőpálcikákat használni nem kezdi, addig senki nem mer azokhoz nyúlni. Bármít, amit elhatároz, azt meg kell tenni; bárhogy dönt a teendő elvégzésének a módjáról, a többieknek azt követniük kell, és az engedetlenséget nem tűri. A birodalmában ő a vezető, a király, és az ő szava a döntő – aki nem tesz eleget a szavának, azt gyötörni fogják. Az alárendeltjeit úgy neveli, hogy a parancsait vak engedelmisséggel kövessék, a legkevésbé se merjenek azokkal szembeszállni, és azt higgyék, hogy bármít parancsol, az indokolt és megéri – az a kötelességük és a kötelezettségük. Az Istenben való hitnek és a kötelesség végzésének zászlaja alatt az antikrisztus alárendeltjei kérdés nélkül engedelmeskednek neki, a tenyerükön hordozzák őt, és a királyukként és mesterükként tekintenek rá. Ha bárkinek gondolata vagy véleménye van az antikrisztusról, ha a nézőpontja eltér az antikrisztus nézőpontjától, akkor az antikrisztus erőfeszítést nem kímélve cáfolja, lekicsinyli, ízekre szedi, ítéletet mond róla, megbélyegzi és elnyomja az illetőt, és csak akkor nyugszik meg, amikor az teljes mértékben engedelmeskedik neki. Az antikrisztus gyarapodik a birodalmán belül, ahol csodálatosan kényelmesen él. A pénz, amelyet a testvérek felajánlanak, mind az antikrisztushoz kerül, és bármít, amiben az antikrisztus hiányt szenved, biztosítaniuk kell a számára. A testvéreknek azonnal ki kell elégíteniük az antikrisztus igényeit, hogy elégedett legyen, és hogy boldoggá tegyék őt. Az antikrisztus tulajdonképpen rabszolgákká nevelte ezeket az embereket. Prédikációja a leggyakrabban arról szól, hogy mennyit szenvedett, és mennyire hűséges volt, és azt hangsúlyozza, hogy az embereknek meg kell érteniük őt és engedelmeskedniük kell neki annak érdekében, hogy elnyerjék Isten tetszését, és megfeleljenek az igazságalapelveknek. Az antikrisztus magasztos prédikációkat tart, szlogeneket skandál, és olyan doktrínákat mutat be, amelyek teljesen összhangban vannak az emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel, elnyerve ezzel mások imádatát és csodálatát. Ezzel egyidejűleg hatékonyan megakadályozza azt, hogy vele kapcsolatban bármilyen gyanakvás, kétség,

vagy tisztánlátás merüljön fel, és abban is megakadályozza az embereket, hogy akár csak eszükbe jusson leleplezni vagy tisztán látni őt, vagy saját maguk is árulásról gondolkodjanak. Ez biztosítja azt, hogy a hatalma mindörökké fennmaradjon, és a gyülekezetben minden változás nélkül megszilárduljon. Ugye az antikrisztus eléggé előre gondolkodik? Tehát akkor mi a célja mindezeknek a cselekedeteknek? Egyetlen szó – hatalom. Függetlenül attól, hogy a saját birodalmán belül lévőkről vagy az azon kívül állókról, vagy a saját rendíthetetlen követőiről, vagy az őt felismerő testvérekről van-e szó, mitől fél, mi miatt aggódik az antikrisztus a legjobban? Amiatt, hogy ezek az egyének megérthetik az igazságot, Isten elé járulhatnak, felismerhetik és elutasíthatják őt. Ez az, amitől a legjobban fél. Amint mindenki elutasítja őt, sereg nélküli parancsnokká válik, elveszti a státuszát és a presztízsét, és megfosztják a hatalmától. Ezért azt hiszi, hogy csak a saját birodalmának a biztosításával, rendíthetetlen követőinek ellenőrzés alatt tartásával, az őt követők alapos félrevezetésével és ellenőrzésével, követőit keményen a markában tartva képes megszilárdítani hatalmát. Ily módon erősen ragaszkodik ahhoz a különleges bánásmódhoz, amelyet élvezni kíván, ahhoz a különleges bánásmódhoz, amelyet a hatalmának köszönhet. Néhány antikrisztus különösen ravaszul viselkedik és kezeli az ügyeit, ügyes abban, hogy megnyerje magának az embereket. Az általuk irányított birodalomban vannak olyanok, akik ügyeket intéznek számukra, olyanok, akik az anyagi szükségleteiket elégítik ki, és vannak olyanok, akik információkat gyűjtenek vagy elsimítják a dolgokat számukra – sokféle különböző egyén. Ha az antikrisztus befolyási területén nincs jó képességű ember, nem törekszik senki az igazságra, és nincs, aki betartja az igazságalapelveket, akkor az antikrisztus képes hosszú távon fenntartani az ellenőrzést a gyülekezet felett, és a gyülekezethez tartozó emberek nagymértékben meggyengülnek, és helyrehozhatatlanul félrevezetés áldozatai lesznek. Még ha a Fennvaló küld is valakit a munka kivizsgálására, az is hiábavaló volna. A gyülekezet az antikrisztus ellenőrzése alatt kikezdhetté és áthatolhatatlanná vált – az ő szilárd erődjévé. Nem számít, ki leplezi le és szedi ízekre az antikrisztust, vagy hogy ki beszél az igazságalapelvekről, nem fognak rá hallgatni, akiket félrevezettek. Helyette az antikrisztus oldalára állnak, szembehelyezkednek az igazsággal, és elítélik az antikrisztus leleplezését és ízekre szedését.

Az antikrisztus, a végsőig kitartó követői és a birodalmának tagjai mindig Isten házában ügyeit taglalják és vizsgálják: Kit helyeztek át és hova? Kit bocsátottak el? A Fennvaló kiadott egy új közlést és prédikációt ennek és ennek a leleplezéséről – kiadjuk-e? És hogyan adjuk ki? Kinek adjuk ki először, és kinek utána? Be kell-e avatkoznunk, kell-e rövidítenünk vagy szerkesztenünk rajta? Ki volt mostanában kapcsolatban kívülállókval? A Fennvaló leküldött-e valakit? Kapcsolatba lépett-e valamelyikük az embereinkkel alsóbb szinten? Együtt sűrűn megvitatják az ilyen dolgokat; gyakran összejátszanak és összeesküvést szőnek, megbeszélik az ellenintézkedéseket, a terveket és a módokat, amelyekkel a Fennvaló munkára vonatkozó rendelkezéseire reagálhatnak; így gyakran megvitatják és megvizsgálják a testvérek körülményeit is

alsóbb szinten. Az antikrisztus és a birodalma tagjai egész nap összeesküvést szőnek, egy húron pendülnek. Amikor együtt vannak, nem beszélnek az igazságról, vagy Isten szándékairól, még kevésbé a gyülekezet munkájáról vagy arról, hogyan végezzék megfelelően a kötelességüket, hogyan lendítsék előre a gyülekezet munkáját, hogyan vezessék a testvérek belépését Isten szavainak valóságába, vagy hogyan reagáljanak külső helyzetekre. Sohasem beszélgetnek ezekről a helyes dolgokról, hanem azt vizsgálják, kik kerülnek közelebb egymáshoz, kiktől beszélgetnek ezek az emberek, amikor együtt vannak, beszélgetnek-e a vezetőkről a hátuk mögött; és figyelmet szentelnek annak, kinek a családja gazdag, és hogy az tett-e bármilyen felajánlást. Ezek azok a dolgok, amelyekről négy szemközt beszélnek, mindig ítéletet hoznak a testvérekről és a Fennvaló munkára vonatkozó rendelkezéseiről – mindig megtesznek minden tőlük telhetőt, hogy megbirkózzanak a testvérekkel és a Fennvalóval. Amit négy szemközt cselekednek, az szégyenteljes: Ha nem árt a gyülekezetnek, akkor árt a testvéreknek; mindig összeesküvést szőnek és hangulatot keltenek a jó képességű és az igazságra törekvő testvérek ellen, mindig megpróbálják besározni a jó embereket, vagy befeketíteni a nevüket. Valahányszor az antikrisztusok valamit tesznek, azt mindig megbeszélik a táborukban lévő emberekkel – mindig valamilyen összeesküvésről vagy cselszövésről van szó. Semmi, amit az antikrisztus bandája mond, nem állja ki az elemzés próbáját; a gondos elemzés mindenben problémát talál. A birodalmon kívül lévő emberekkel szemben tartózkodóak és bizalmatlanok; az antikrisztus birodalmán belül semmi sem tabu. Megítélik a testvéreket, Isten házának munkáját, a felső vezetőket – még Istent is. Mindenről szabadon beszélnek. De amikor jelen van valaki a birodalmon kívülről, akkor leplezik a szavaikat, meginognak, titkolóznak, sőt, titkos nyelven beszélnek, amelyet a kívülállók nem képesek megérteni. Van egyfajta nézésük, amely meghatározott jelentéssel bír, egy sunyi mosolyuk, amely jelent valamit, még a horkantás és a köhögés is jelent valamit – mindezek az ő titkos kódjaik. Néha megvakarják a fejüket, néha megpiszkálják a fülüket, néha dobantanak a lábukkal, néha összedörzsölik a tenyerüket; ez mind jelentéssel bír. Ezek az antikrisztus bandájának általános megnyilvánulásai, a különféle viselkedési módjaik, amelyekkel megnyilvánulnak, amint a gyülekezetben kisajátították a hatalmat. Mik ezek az emberek, ha a különféle viselkedési módjaik és megnyilvánulásaik alapján ítéljük meg, és az emberi mivoltuk szemszögéből elemezzük őket? Vajon nem a csalárdság és az elvetemültség tanítványai? (De.) Van ezeknek az embereknek igazságérzetük? Van nekik lelkiismeretük vagy erkölcsük? Becsületesek? Nem. Ezeknek az embereknek nincs szégyenérzetük. Elfogyasztják, amit a testvérek felkínálnak, és azt gondolják, hogy az nekik jár; ugyanakkor feljogosítva érzik magukat, és szabadon garázdálkodnak Isten házában, kárt okozva a testvéreknek – és nemcsak átmenetileg élösködnek a gyülekezeten, hanem mindennap, generációról generációra. Nem ördögök ők, akik az ember húsát eszik és az ember vérért isszák? Nincs szégyenérzetük! Az antikrisztus és a bandája mindig együtt vitatja meg a „nemzet ügyeit”. De nem szégyenletesek-e zárt

ajtók mögött tartott megbeszéléseik? (De.) Miről beszélnek? Beszélnek a gyülekezet munkájáról? Érzik a gyülekezet munkájának a terhét? Egyes helyeken a gyülekezet felügyelet alatt áll, és a testvéreket a nagy vörös sárkány, a kormány követi és megfigyeli, és a legtöbb testvér még kormányzati ellenőrzés alá is kerül, és a letartóztatás és bebörtönzés veszélye fenyegeti őket. Érdeklí ez őket? Megpróbálnak-e módot találni arra, hogy megvédjék a testvéreket, és hogy segítsenek nekik elkerülni az üldöztetést és a börtönben való szenvedést? Megvitatják-e egymás közt, hogyan helyezték biztonságba a gyülekezet könyveit, tulajdonát és így tovább, hogy megvédjék a gyülekezetet a veszteségek elszenvedésétől? Ha egy Júdás jelenik meg a gyülekezetben, azonnal reagálnak-e, gyorsan biztonságos helyet szerveznek-e az érintett testvérek számára, hogy megvédjék őket? Megtennének-e ilyen dolgokat? (Nem.) Amikor az emberek hatalommal rendelkeznek, képesek jó dolgokat tenni, de arra is, hogy rossz dolgokat műveljenek. Nos, mit tesz az antikrisztus, ha hatalommal rendelkezik? (Rossz dolgokat.) Milyen rossz dolgokat művel? (Módot talál arra, hogy gyötörjön bárkit, aki nem hallgat rá. Amikor Isten háza vezetőket és dolgozókat küld, hogy a munkáról kérdezzenek, ő módot talál arra, hogy elkerülje őket, vagy hogy nyomást gyakoroljon rájuk és ítélkezzen felettük, elítélje őket, és indokokat talál arra, hogy elűzze őket, leállítsa a munkáról való kérdezősködésüket, és megakadályozza, hogy problémákat találjanak vele kapcsolatosan.) Néhány antikrisztus pontosan ellenkezőleg cselekszik: attól való félelmében, hogy a testvérek jelentik a vele kapcsolatos problémákat, megfigyeli a Fennvaló által küldött vezetőket, jó ételekkel és italokkal kényezteti őket, és megakadályozza, hogy kapcsolatba kerüljenek az alsóbb szinteken álló testvérekkel. Amikor a vezetők a testvérek után kérdezősködnek, ő azt válaszolja: „Minden rendben van velük. Pillanatnyilag az evangelizációs munka zökkenőmentesen halad. Minden olyan problémát megoldottunk, amely a kedvezőtlen körülményekből eredt, és kiűztük a Júdásokat, akik elárultak bennünket; intézkedtünk azokról, akik megpróbálták megzavarni a gyülekezet munkáját, és mindet eltakarítottuk, isten szavainak könyveit pedig a szokásos módon kiosztottuk. Egyáltalán nincs semmilyen probléma.” Miután ezt elmondja, beszámol néhány dologról más emberekkel kapcsolatosan. Amikor a Fennvaló küld valakit, hogy nézzen utána a dolgainak, és ő azt gondolja, hogy valaki jelentette őt, akkor szándékosan jelenti az adott személlyel kapcsolatos problémákat, hogy félrevezesse a felső vezetőket, és elhitesse velük, hogy az a személy, aki az antikrisztust jelentette, problémákkal küzd. Teszi mindezt azért, hogy a vezetők ne legyenek képesek megállapítani, mi is történik valójában a gyülekezet munkájával, és hogy megakadályozza az antikrisztussal kapcsolatos problémák felfedését, hogy végül ne bocsássák el őt, és ne is legyen tovább veszélyben. Az antikrisztus azért védi a birodalmát, hogy megszilárdítsa a hatalmát, hatékonytá tegye azt, ezért kinevelnek sok hívet, talpnyalót, rendíthetetlen követőt és cimborát. Az ilyen emberek kinevelésével az a célja, hogy teljesen kisajátítsa a hatalmat, és hogy megakadályozza a hatalma gyengülését és elragadását.

Az antikrisztusok Isten házáat a saját személyes birodalmukként kezelik, és az első dolog, amit a vezetői szerep elérését követően tesznek, az az, hogy kisajátítják a hatalmat. Eszetekbe jutnak esetek, amikor az antikrisztusok kisajátították a hatalmat? (Volt korábban egy gyülekezetvezető, aki antikrisztus volt. Valahányszor valaki rámutatott a problémáira, vagy leleplezte őt, ő elnyomta azt a személyt, és elkobozta tőle Isten szavainak könyveit. Elmentem a gyülekezetében néhány összejövetelt tartó csoportba, hogy többet tudjak meg a helyzetről. Az antikrisztus attól félve, hogy a gonosztettei napvilágra kerülnek, megpróbált engem elűzni, és megragadta az alkalmat, hogy megvádoljon engem, hogy az engedélye nélkül, titokban vettem részt az összejöveteleken. Később a felső vezetők küldtek valakit, hogy utánajárjon a dolognak, az antikrisztus pedig megrágalmazott engem, rosszat mondott rólam, még házi őrizetbe is helyezett, és arra utasította a testvéreket, hogy ne lépjenek kapcsolatba velem. Akkoriban ez az antikrisztus egy vezetővel és egy dolgozóval együttműködve nyolc gyülekezetet is ellenőrzött. Végül több hónapig tartó beszélgetéseket és tisztánlátást követően a testvérek végül száműzték az antikrisztusok e csoportját.) Az antikrisztusok így működnek. Bármit tesznek a gyülekezetben, annak az a célja, hogy megragadják a hatalmat, és ellenőrizzék az embereket. Különösen jól érzékelik, ha bárki fenyegetést jelent a státuszukra vagy a hatalmukra. Rendkívül jó orruk van az ilyen dolgokhoz, és azonnal felismerik, hogy ezek a dolgok kedvezőtlenek rájuk nézve, és veszélyeztetik a pozíciójukat. Nem elvetemült dolog ez? Miért érzékelik az antikrisztusok ilyen jól ezeket a dolgokat? Mások miért nem észlelik? Ez a természetükkel kapcsolatos; csak az antikrisztusok képesek tudatában lenni az ilyen dolgoknak. Ez megerősít egy pontot: az antikrisztusok ezzel a fajta lényeggel rendelkeznek. A hatalom iránti vágyuk rendkívüli, és egyedülálló a sóvárgásuk. Amikor valaki felkeresi a gyülekezetet, amelyet ők vezetnek, az antikrisztusok tanulmányozni fogják őket, és azt gondolják: „Veszélyt jelent-e ez a személy a státuszomra és a presztízsemre? Azért van itt, hogy előléptessen, vagy hogy elmozdítson? Azért van itt, hogy a problémáimat vizsgálja, vagy hogy normálisan beszélgesse velem a munkáról?” Először megpróbálják kideríteni ezeket a dolgokat. Különösen jól érzékelik ezeket a dolgokat, mert különös ragaszkodás és vágy él bennük a státusz és a hatalom iránt; a hatalomért és a státuszért élnek. Azt gondolják, hogy ha elveszítik a hatalmat, ha kevesebb a hívük, és sereg nélküli parancsnokká válnak, az életük elveszti az értelmét. Ezért, ami az általuk megszerzett státuszt és hatalmat illeti, akár három gyülekezetért, akár öt gyülekezetért, akár tíz gyülekezetért felelősek, az antikrisztusok úgy vélik, minél több, annál jobb. Egyáltalán nem fogják átengedni a hatalmukat más embereknek. Azt gondolják, hogy az az ő jogos tulajdonuk, valami, amiért megharcoltak, amit forradalom és stratégia révén szereztek meg. Ha mások meg akarják szerezni, késznek kell lenniük arra, hogy az életüket adják cserébe érte. Olyan ez, mint a nagy vörös sárkány – ha valaki demokratikus változást javasolna, hogy véget vessen a diktatúrájának, és tisztességes választások lebonyolítására szólítaná fel a Kommunista Pártot, mit mondana a nagy vörös sárkány? „Demokrácia? Húszmillió

ember fejét kellene cserébe adnod érte! A Kommunista Párt számtalan egyén vére által szerezte meg a hatalmát. Ha meg akarod ragadni a hatalmat, ennyi ember vérének és életének kell majd cserébe adnod!” Az antikrisztusok ugyanilyenek. Ha azt akarod, hogy lemondjanak a hatalomról, nem elég beszélni nekik az igazságról, hogy engedjenek; küzdeni és harcolni fognak veled. Nem számít, milyen megvetendők a módszereik és eszközeik, meg kell védeniük a hatalmukat. Hacsak Isten választott népe mind fel nem ébred és nem egyesül, hogy leleplezze és eltávolítsa őket, ők nem fogják megtenni. Nem túl elvetemültek az antikrisztusok? Ez teljes mértékben igazolja és szemlélteti az antikrisztusok elvetemült és ádáz beállítottságát. Függetlenül attól, hogy az ellenőrzött alattvalók szolgálatkészek-e vagy sem, hogy őszintén engednek-e vagy sem, hogy hajlandók-e engedelmeskedni nekik és követni őket vagy sem, az antikrisztusok nem foglalkoznak ezzel. Erővel felhasználják a hatalmukat az emberek elnyomására és ellenőrzésére. Senki nem szegülhet ellen. Aki nem enged, azt szankciókkal sújtják. Ilyenek az antikrisztusok.

Az imént annak egyes konkrét gyakorlatairól és megnyilvánulásairól beszélgettünk, hogy az antikrisztusok miként sajátítják ki a hatalmat. Ezekből a gyakorlatokból és megnyilvánulásokból nem láthatjuk-e, hogy az antikrisztusok ádáz és elvetemült beállítottsággal és lényeggel rendelkeznek? Megváltoztathatja-e őket bárki? Akár érvekkel győzködve őket, akár az érzelmeikre próbálva hatni, akár bemutatva az igazságot Isten szavaiban, akár metszéssel, akár az őszinte érzéseiken keresztül igyekezve megváltoztatni őket – képes-e ezek közül bármelyik módszer rábírní őket arra, hogy felhagyjanak a hatalom kisajátításának gyakorlatával? (Nem.) Néhány ember azt mondja: „Az antikrisztusok is csak romlott beállítottsággal rendelkező emberek. Az embereknek emberi érzelmeik vannak. Ha az érzelmeikre próbálsz hatni, logikusan elmagyarázod a dolgokat, és tisztázod az előnyeiket és hátrányait, akkor ha megértik az érvelést, talán nem cselekednek többé olyan módon. Talán beismerik a hibáikat, bűnbánatot tartanak, és nem járnak tovább az antikrisztusok útján. Lehet, hogy nem hozzák létre a saját birodalmukat Isten házában belül, nem vonják be a saját rendíthetetlen követőiket, hogy kisajátítsák a hatalmat Isten házában, és nem bocsátkoznak ilyen cselekedetekbe, amelyek nincsenek összhangban az emberi mivolttal és erkölccsel.” Befolyásolhatók-e az antikrisztusok ilyen módon? (Nem.) Megváltoztatott-e bárki egy antikrisztust valaha? Néhányan azt mondják: „Talán az édesanyjuk nem nevelte őket megfelelően fiatal koruktól kezdve, el voltak kényeztetve. Na most, ha az édesanyjuk beszél velük, vagy ha a családjukban a legnagyobb presztízzsel rendelkező személy, vagy valaki, aki a leghosszabb ideje hívő, beszél a fejükkkel, talán nem tesznek majd többé olyan dolgokat, mint az antikrisztusok.” Vajon igaz ez? (Nem.) Miért nem? (Az érvelés nem működik náluk; minél többet beszélsz, annál jobban neheztelnek. Ha aztán leleplezed és megmetszed őket, gyűlölni fognak.) Így van. Nem hallották Isten szavait és az igazságot eleget? Néhány antikrisztus tíz-húsz éve hívő minden változás nélkül. Elég sokat olvasták Isten szavait, akkor miért nem történt semmilyen változás? Azért,

mert a szívük gonoszsággal teli – még Isten sem menti meg őket, akkor vajon képesek-e az emberek megváltoztatni őket azzal a kevés tudással és doktrínával, amivel rendelkeznek? Az emberi társadalomban az országokban oktatás folyik, és a társadalomban törvények vannak, mind arra ösztönzi az embereket, hogy tanuljanak meg jók lenni, és kerüljék el a bűncselekmények elkövetését. De miért nem tudja mindez megváltoztatni az embereket? Volt-e valaha a nemzeti oktatásnak és rendszereknek bármilyen pozitív hatása a társadalomra? Van-e ezeknek a nemzet által támogatott dolgoknak bármilyen pedagógiai jelentősége vagy értéke az emberi mivolta nézve? Hatásosak voltak valaha? (Nem.) Vegyük akár az egyes országok jogi intézményeit, mint a fiataalkorúak javítóintézeit és a börtönöket, amelyek az emberek fegyelmezésének legmagasabb szintű és legszigorúbb helyei – ezek vajon megváltoztatják az emberek lényegét? Vegyünk bizonyos erőszaktevőket, tolvajokat és gengsztereket – olyan sokszor kerülnek börtönbe és kerülnek ki onnan, hogy visszaeső bűnözőkké válnak. Megváltoznak végül? Nem, senki nem tudja megváltoztatni őket. Egy ember lényege nem változtatható meg. Hasonlóképpen az antikrisztusok lényege sem változtatható meg. A hatalom kisajátításának gyakorlata az antikrisztusok lényegét jelenti, és ez a lényeg nem változtatható meg. Mi Isten hozzáállása az ilyen megváltoztathatatlan típusú emberhez? Az, hogy Ő mindent megtesz a megváltoztatása és megmentése érdekében, és utána átalakulást ér el a természetében? Végez Isten ilyen munkát? (Nem.) Most, hogy értitek, hogy Isten nem végez ilyenfajta munkát, hogyan kell foglalkoznotok az antikrisztusokkal? (El kell utasítanunk őket!) Először ismerjétek fel és elemezzétek őket; amint pedig átláttok rajtuk, utasítsátok el őket! Ne utasítsátok el valakit pusztán a saját elképzeléseitek és képzelődéseitek alapján, azt gondolva, hogy arrogáns és önelégült, és olyan, mint egy antikrisztus. Ez így nem jó; nem lehettek vakok. Érintkezés, vizsgálat és tisztánlátás révén fokozatosan állapítsátok meg és bizonyítsátok, hogy valaki antikrisztus. Először beszéljétek róluk és elemezzétek őket mindenki számára, ismerjétek fel őket, és utána szövetkezzetek azokkal a gyülekezetben, akik az igazságra törekednek, és igazságérzettel rendelkeznek, hogy elutasítsák őket. Először ismerjétek fel és elemezzétek őket, és utána utasítsátok el őket – ez a legjobb megközelítés az antikrisztusok kezelésére. Néhány antikrisztus esetében, akik jók a képmutatásban, és akik elég ravaszak, ha te a velük való érintkezésen keresztül megvizsgáltad és felismerted őket, meggyőződted róla, hogy antikrisztusok, de a testvérek nem ismerik őket jól, még hiányzik az igazi tisztánlátásuk, és amikor beszélsz róluk és elemzed őket a testvérekkel, a testvérek nemcsak, hogy nem hiszik el, vagy nem ismerik el, hogy ezek antikrisztusok, de még azt is mondják: „Előítéleteid vannak velük szemben; ez a te személyes véleményed” – mit kell tenned? Ha azt mondod: „Akárhogy is, én felismertem őket, engem nem fognak félrevezetni, sem korlátozni, nem fogok figyelni arra, amit mondanak, és én biztosan nem engedelmeskedem nekik. Hogy ti felismeritek-e őket, vagy nem, az nem az én dolgom. Beszéltem nektek a megnyilvánulásokról és a dolgokról, amiket tesznek, és hiszitek vagy nem, meghallgattok vagy nem, a kötelezettségemnek

mindenképpen eleget tettem. Ha titeket ők félrevezetnek és ellenőriznek, ha meghallgatjátok, amit mondanak, és követitek őket, akkor megérdemlitek a következményeket, és jogosan vagytok szerencsétlenek!” – elfogadható ez a megközelítés? A kötelezettségetek teljesítésének számít ez? Istenhez való hűségnek számít ez? (Nem.) Akkor mit kell tennetek? Az ilyen dolgok elkerülhetetlenek; ilyen ügyek biztosan fel fognak merülni. Nem számít, hány prédikációt hallanak, néhány ember nem képes megérteni az igazságot, és nem képes az antikrisztusok megnyilvánulásait az általuk hallott prédikációhoz kapcsolni, sem felismerni az antikrisztusokat. Amikor világos, mint a nap, hogy valaki antikrisztus, ők egyszerűen képtelenek átlátni rajta, és továbbra is hagyják magukat félrevezetni. Ha az antikrisztusok nem ártanak nekik személyesen, saját maguk nem nyomják el őket, nem szidalmazzák, nem metszik meg őket, vagy ha közvetlenül előttük nem viselkednek elfogadhatatlanul, akkor nem fogják elismerni, hogy ők antikrisztusok. Még ha mások kimondják a tényeket, vagy bizonyítékot mutatnak be, akkor sem hiszik el. A saját szemükkel kell látniuk, amit az antikrisztusok tesznek, és személyesen kell megtapasztalniuk az antikrisztusok általi bántalmazást, mielőtt képesek beismerni azt. Mit kell tenni egy ilyen helyzetben? (Hagyni kell, hogy az antikrisztusokat kövessék, és megtapasztalják a bántalmazást; csak a bántalmazást követően fognak felébredni.) Nem durva ez egy kicsit? (Ez nem durva velük szemben. Az ilyen emberek nem képesek beszélgetés révén megérteni az igazságot, hanem csak akkor ébrednek tudatára, és ébrednek fel, ha személyesen megtapasztalják a bántalmazást. Ezért ez az egyetlen módja az ilyen emberekkel való bánásmódnak.) Ez egy alapelv. Néhány ember nem érti, amikor pozitív módon beszélsz velük; nem képesek felfogni azt. Például ha azt mondd nekik, hogy: „Ez a terület veszélyes; ha este egyedül sétálsz, rablókka találkozhatasz. Ez több emberrel megtörtént. Ne menj este sétálni; gyere vissza korán!” Nem hiszik el, és ragaszkodnak ahhoz, hogy este kísértő nélkül, egyedül sétáljanak. Ebben az esetben hagyod, hogy egyedül sétáljanak, de titokban véded őket, és gondoskodsz arról, hogy ne keveredjenek ténylegesen bajba. Ezt jelenti, hogy eleget teszel a felelősségednek. Amikor igazi baj merül fel, meg tudod őket védeni, meg tudod akadályozni, hogy bármilyen baj érje őket, és segíteni tudsz nekik, hogy megtanulják a leckét, és az emlékezetükbe véssek. Végül elhiszik majd, hogy amit mondtál, igaz. Ezért azoknak, akiket az antikrisztusok félrevezetnek, és akik nem képesek felismerni őket, akárhogyan is közlik velük az igazságot, súlyos sérelmet kell elszenvedniük, meg kell tanulniuk a leckét, és az emlékezetükbe kell vésni, hogy a tisztánlátás kialakuljon bennük. Azok, akik zavaros fejűek, és figyelmen kívül hagyják a tanácsot, nem képesek keresztüllátni az antikrisztusok elvetemültségén és ádázságán, sőt, testvérekként kezelik az antikrisztusokat, testvérekként lépnek velük kapcsolatba, még szeretettel is segítik őket, őszintén bánnak velük, és szívből beszélnek velük. Ennek eredményeképpen az antikrisztusok áldozataivá válnak. Néhány embert nem egyszer kell bántani, hanem többször, mielőtt kialakulna bennük a tisztánlátás. Utána, amikor beszélsz velük, és támogatod őket, hisznek neked. Ez hatékony módszer, és

néhány embernek szenvednie kell ilyen esetekben. Korábban volt egy bizonyos zavaros fejű ember, akiből hiányzott a tisztánlátás, és nem fogadta jól, amikor Isten háza elbocsátott egy antikrisztust. Az antikrisztus gonosztettei nyilvánvalóak voltak, és még antikrisztusként is jellemezték. Mindenki tudomásul vette, őt kivéve, és senki nem tudott vele beszélni. Végül aztán követte az antikrisztust. Egy idő után, miután súlyos sérelmek érték, könnyezve tért vissza, és elismerte, hogy az antikrisztus igazán rettenetes. Tulajdonképpen az antikrisztus mindig annyira rossz volt, de mivel neki jó érzése volt az antikrisztussal kapcsolatban, és be akarta hízelegni magát, mindent eltűrt és elfogadott, amit az antikrisztus tett. Amikor az antikrisztus elvesztette a státuszt, ő egyenrangúként bánt vele, és véleményt kezdett formálni az antikrisztus által tett néhány dologról. Nézőpontja megváltozott, és elkezdte meglátni a problémákat. Végül még ha arra is kérték, hogy újra kövesse az antikrisztust, nyíltan megtagadta – inkább meghalt volna, mint hogy az antikrisztust kövesse, mert súlyos sérelmet szenvedett el, és átlátott az antikrisztuson. Tulajdonképpen amin átlátott, azt korábban már közölték vele, de ő nem volt hajlandó belátni és elismerni azt. De nem lehetett mit tenni. Az ilyen embereknek kanyargós utat kell megtenniük, és több nehézséget kell elviselniük – megérdemlik a szenvedést. Miért mondom azt, hogy megérdemlik? Úgy értem, hogy amikor áldásokat kaptál, de nem vagy hajlandó élvezni őket, és ragaszkodsz a szenvedéshez – nincs mit tenni, először el kell viselned a nehézségeket, és szenvedned kell. Ez a megérdemelt szenvedés.

A hatalom kisajátításakor az antikrisztusok a fontos feladatokat elsősorban olyanokra bízják, akik szó nélkül engedelmeskednek nekik. Ezt követően azokat az egyéneket tanítják be, akik még ingadoznak, akiknek képlékeny az elméjük, és a saját oldalukra állítják őket. Amint ezeket az egyéneket megfelelően betanítják, és az antikrisztus birodalmának a tagjaivá válnak, az antikrisztus megnyugodhat. Ami a többiekkel illeti, akiket nem tud felhasználni, azokat az antikrisztus teljesen elhagyja, kizárja őket a birodalmából. Mindazokat, akik szó nélkül engedelmeskednek neki, a rendíthetetlen követőinek tartja, birodalma hűséges tagjainak. Ezeket az egyéneket követőinek, híveinek és bizalmasainak tartja. Hatalmával uralkodik e csoporton belül; azaz uralmát hatékonyan gyakorolja rajtuk keresztül. Ezért elmondható, hogy amikor az antikrisztusok kisajátítják a hatalmat, és Isten házát a saját birodalmukká alakítják, jelentős erőfeszítéseket tesznek. Különböző tetteket vállalnak, és jelentős árat fizetnek ezért, de ennek az árnak az eredménye az Istennel, az igazsággal és valamennyi igazságra törekedő testvérrel való ellenségeskedés. Mi ennek a hatalomnak az értéke és jelentősége? Abban a tényben rejlik, hogy az antikrisztusok tőkét szereznek, hogy Isten és az Ő háza ellen küzdjenek, létrehozzák a saját védőbástyaikat, független királyságokat alapítsanak, és önállóan nagy hatalmat gyakoroljanak.

II. Az antikrisztusok manipulálják a körülményeket

Korábban az Isten házát a saját személyes birodalmukként kezelő antikrisztusok első megnyilvánulásáról beszélgettünk: arról, hogy kisajátítják a hatalmat. A hatalom

kisajátítása tekintetében elsősorban arról a konkrét tartalomról beszélgettünk, hogy miként szerzik meg az antikrisztusok a hatalmat, hogyan stabilizálják a státuszukat a megszerzést követően, hogyan erősítik tovább a hatalmukat, végezetül pedig arról, hogyan gyakorolják ezt a hatalmat. A hatalom kisajátítása mellett az Isten házáat a saját személyes birodalmukként kezelő antikrisztusok második konkrét gyakorlata a körülmények manipulálása. A körülmények manipulálásának szó szerinti értelmét könnyű megérteni, szóval mire utalnak a „körülmények”? Miután az antikrisztus kisajátította a hatalmat, létrehozta a saját birodalmát, és rendíthetetlen követőket, cimborákat és befolyási területet szerzett, megengedheti-e, hogy mások beavatkozzanak a munkájába? Megengedheti-e mások számára, hogy beleszóljanak vagy belekeveredjenek az ellenőrzése alatt lévő ügyekbe és a befolyási területébe? (Nem engedi meg.) Egy antikrisztusnak a hatalom az élete. A befolyási területén belül mindent neki kell diktálnia. Tekintet nélkül arra, hogy mi történik a befolyási területén, hogy kik és milyen ügyek érintettek, és az ügyek végkimenetelétől függetlenül mindent neki kell megterveznie és irányítania. Az ő kívánságainak és igényeinek kell mindennek megfelelnie, anélkül, hogy a számára bármilyen veszteséget okozna. Például, ha nem lép közbe, nem avatkozik be, vagy nem manipulál egy adott ügyet, hanem hagyja, hogy az saját magától, normálisan alakuljon, akkor rossz hírnévre tehet szert, vagy valaki jelentheti és elbocsátással kellhet szembenéznie, mely esetben a státusza veszélybe kerülhet, és a hatalom, amivel rendelkezik, eltűnhet. Ezért mindenfajta ügyet, amely a gyülekezetben történik, akár kicsi, akár nagy, az antikrisztusnak saját magának kell intéznie. Ezek az ügyek a hírnevét, a státuszát és a hatalmát is érintik. Azokat az ügyeket illetően, amelyek nincsenek kapcsolatban a hatalmával, úgy is dönthet, hogy nem vizsgálja ki őket, vagy szemet huny felettük. Különösen, ami Isten házáának a munkáját, a testvérek életbe való belépését, a gyülekezeti életet és a különböző hasonló ügyeket illeti, mindaddig, amíg azok nem érintik az ő státuszát és a hatalmát, és mindaddig, amíg azok nem terjednek ki a Fennvalóval való kapcsolatára, nem törődik velük, nem vizsgálja ki őket és nem foglalkozik azokkal. Például az evangelizációs csapat által havonta megnyert emberek száma kulcsfontosságú a számára, mivel kihatással van a státuszára. Ha a havonta jelentett szám biztosíthatja a státuszát, mindent meg fog tenni azért, hogy ezt a számot elérje annak érdekében, hogy megóvja a státuszát, míg más ügyek lényegtelenek maradnak a számára. Például mondjuk, hogy az általa felügyelt területnek havi száz embert kell megnyernie normális körülmények között. Ha azonban a környezet ezt nem teszi lehetővé, különleges helyzetek merülnek fel az adott hónapban, vagy néhányan még mindig a vizsgálati időszakban tartanak, és a megnyert emberek száma elmarad a száztól, akkor az antikrisztus erőfeszítéseket tesz az ügyet érintően, és nyugtalanná válik. Min nyugtalankodik? Úgy érzi, hogy teher nehezedik rá, és nyugtalan, mert azt látja, hogy Isten evangéliumának a terjesztése nem halad simán? Talán az evangéliumot hirdetőik nem érzik a rájuk nehezedő terhet és felületesek, az antikrisztus pedig aggódik, hogy miként öntözzé őket, és ezt hogyan oldja meg? Vagy amiatt aggódik, hogy nincs

elég munkaerő az evangélium hirdetésére, és hogy miként kellene a munkaerőn változtatni és növelni azt? Nem, nem ezek miatt a dolgok miatt nyugtalankodik. Amiatt nyugtalankodik, hogy miként emelhetné a számot százra anélkül, hogy a Fennvaló felfedezné alattomos módszereit. Ha a tényleges szám a száz helyett csak nyolcvan, és ő ezt az igazságnak megfelelően jelenti, akkor a Fennvaló esetleg küld valakit, hogy vizsgálódjon, és tudjon meg többet a helyzetről – szóval hogyan jelentheti a számot úgy, hogy a Fennvaló ne reagáljon? Kilencvennyolc embert jelent. Valaki így szól: „Nem füllenthetsz így; ez csalás, ez elfogadhatatlan.” Ő ezt válaszolja: „Semmi gond. Én irányítok; ha bármi történik, felelősséget fogok vállalni érte.” Miért éppen ezt a számot jelentette? Van mögötte valami mélyebb jelentés? Alaposan megfontolta? Igen. Száz főt jelenteni, amikor a tényleges szám csak nyolcvan, túlzottan nagy eltérés, ami később megnehezíti a hazugság helyrehozását. Ha azonban kilencvennyolcat jelent, akkor, noha a Fennvaló látni fogja, hogy a szám száz alatt van, az mégis elfogadhatónak tűnik, és nem fogja a Fennvalót arra ösztönözni, hogy azonnali vizsgálatot indítson, ami biztosítja az antikrisztus státuszának megóvását. Néha, ha száz embert megnyer, kétszázat is mer jelenteni, és ha a Fennvaló kivizsgálás céljából küld valakit, az antikrisztusnak megvannak a módszerei ennek kezelésére. Azt állítja, hogy a plusz száz fő jelenleg vizsgálódik, és a következő hónapban nyerik meg őket. Ha a Fennvaló nem küld senkit ezt kivizsgálni, akkor az antikrisztus megtalálja a módját, hogy hivatkozzon a közreműködésével. Néha, ha egy hónapban nem sikerült egyetlen embert sem megnyernie, valótlannul akár harminc vagy ötven ember megnyerését is jelenti, aztán kitalálja a módját, hogyan pótolja ezt a számot a következő hónapban. Röviden, amikor sor kerül arra, hogy az evangélium hirdetése révén megnyert emberek számát jelentse, akkor az antikrisztus meghamisíthatja a számot, hazudhat róla, csalhat, és alattomos módszereket használhat. A szám bejelentésének a módjára és a bejelentendő számra vonatkozóan az antikrisztus közvetlen utasítást ad. Ez nem a körülmények manipulálása?

Az antikrisztus a státuszát és a hatalmát használja, hogy következetesen beleavatkozzon Isten választott népének kötelességvégzésébe és megzavarja azt. Elnyom és kizár mindenkit, aki az alapelvek alapján jár el és hatékonyan végzi a kötelességét. Mi a célja azzal, hogy ilyen módon cselekszik? A körülmények manipulálása; teljes ellenőrzést gyakorol, uralma alatt tartja az alárendelteket, és félrevezeti a Fennvalót. Mi a célja a körülmények manipulálásával? Az a célja, hogy megakadályozza az igazság felfedését, meggátolja, hogy az emberek megismerjék az igazságot, hogy becsapja a Fennvalót, eltitkolja az alsóbb szinten végzett munkája tényleges helyzetét, és hogy elleplezze, végzett-e bármilyen tényleges munkát, és azt hogyan végezte. A körülmények manipulálásával többek között az a célja, hogy elleplezze a tényeket, elfedje az igazságot, és hogy eltitkolja gonosz szándékait, valamint hogy elrejtse gonosz tetteit, vadul ellenszegülő cselekedeteit és az igazságot arról, hogy nem végez semmilyen tényleges munkát, és nem is képes erre. Például, amikor Isten házának

szüksége van egy adott pénzösszegre, és arról érdeklődik, hogy az antikrisztus gyülekezete mennyi felajánlással rendelkezik, akkor az antikrisztus először megkérdezi, hogy Isten házának mennyire van szüksége. Ha azt mondod, hogy néhány ezerre van szükséged, azt állítja, hogy csak néhány százzal rendelkezik; ha azt mondod, hogy tízezrekre van szükséged, akkor azt állítja, hogy csak néhány ezerrel rendelkezik. A valóságban több tízezer jüannyi gyülekezeti felajánlás van a birtokában, de nem hajlandó kiengedni azt a kezéből. Nem rejteget-e gonosz szándékokat? Mit akar tenni? A felajánlásokat saját felhasználás céljából akarja megkaparintani. Ez a körülmények manipulálásának minősül? (Igen.) Az antikrisztus olyan mértékben manipulálja a körülményeket, hogy még a felajánlásokat sem engedi ki a kezéből. Ha azt kérdezed, hogy a gyülekezetében van-e valaki, aki jártas az írásban, zenében vagy a videókészítésben, akkor azt felelheti: „Van valaki nálunk, aki jártas az írásban, hetvennyolc éves, korábban újságíró volt, súlyos gyomorbetegséggel küzd.” A valóságban ez a személy csak a harmincas éveiben jár, az ereje teljében van, és semmilyen súlyos gyomorbetegségben nem szenved. Miért nem enged az antikrisztus a szorításából? Miért nyújt hamis információkat? Manipulálni kívánja a körülményeket. Úgy véli, hogy ha lemondana egy ilyen tehetségről, az befolyásolná az uralkodását; meg is akarja tartani az ilyen tehetséges egyéneket. Ezek a tehetséges emberek valóban hozzá tartoznak? (Nem.) Akkor miért nem engedi el őket? Miért nem bocsátja rendelkezésre ezeket a gyakorlott embereket, amikor Isten háza munkájának szüksége van rájuk, és miért merészkedik egészen odáig, hogy meghamisítsa az adatokat? Félre akarja vezetni az embereket, hogy bebiztosítsa a státuszát – valóban manipulálja a körülményeket. Nem kérdezi meg, hogy az érintett felek hajlandók-e ezeket a kötelességeket végezni, és nem mutatja meg az igazságnak megfelelően ezeknek az embereknek a körülményeit Isten háza számára. Ehelyett megtartja őket a saját használatára, vagy ha nem használja őket, akkor is visszatartja őket Isten házából. Például, ha Isten házában szüksége van a gyülekezetből egy videókészítőre, az antikrisztus ezt látja, és azt gondolja: „Rendelkezésre bocsátani valakit, aki jártas a videókészítésben – kiengedhetek-e a kezemből egy ilyen jó lehetőséget? Minden szentnek maga felé hajlik a keze: a lányom, a fiam és néhány rokon rendelkezik némi ismerettel a videókészítésről, ezért őket bocsátom rendelkezésre attól függetlenül, hogy megfelelnek-e Isten háza igényeinek vagy sem.” Amikor egy ilyen jó lehetősége adódik, hogy embereket kell rendelkezésre bocsátania, akkor a rokonai és a barátai elsőbbséget élveznek, semmit nem hagy a kívülállók számára. Ez nem a körülmények manipulálása?

A fent említett példák alapján pontosan mire vonatkozik az, hogy az antikrisztus manipulálja a körülményeket? Ez nem azt jelenti, hogy az antikrisztus teljes uralmat gyakorol, és hogy mindenkit és mindent irányít és manipulál? Minden az ő kezében van, és mindenben az övé a végső döntés; ő az, aki kézben tartja a helyzet alakulását, a színpad mögül irányít és manipulál. Ez a körülmények manipulálása. Amikor a Fennvaló elküld valakit a gyülekezetéhez, hogy megértse a helyzetet, és ez a személy

szeretne néhány emberrel beszélgetni, és látni azt, hogy a testvérek hogyan haladnak az életbe való belépéssel és a kötelességük végzésével, valamint ellenőrizni akarja, hogy az anyagokat, mint például az Isten szavait tartalmazó könyveket és a prédikációkról készült felvételeket Isten minden választottja számára szétosztották-e, az antikrisztus azt mondja: „Nem probléma, elviszlek téged két testvér otthonába.” Ki ez a két ember? Nem mindketten az antikrisztus birodalmába tartoznak? (De igen.) Ez a két ember a húga és a feleségének az öccse. Miután a Fennvaló által küldött embert elviszi ebbe a két otthonba, ez a két ember azt mondja: „A gyülekezeti életünk nagyszerű, és a prédikációkról, közlésekről meg tanúságtételekről készült mindenféle videóval rendelkezünk. A gyülekezetünk vezetője jó néhány napja távol van a gyülekezet munkájával összefüggésben, és még nem tért haza.” Nem számít, ki látogat el az antikrisztus gyülekezetébe, a valós helyzet legcsekélyebb részletét sem értheti meg. Az antikrisztus a gyülekezet valós helyzetének minden részletét elleplezi – a felmerült problémákat, a bomlasztó és zavarkeltő gonosz embereket, hogy kik végzik a kötelességüket felületes módon, mely feladatoknál tapasztaltak hibákat stb. Amit akkor látsz, amikor odamész, azok csupán tetszetős díszletek – az egész hamis látszat. Csak egy dologra érdemes figyelni: Ha a Fennvaló által küldött ember arról érdeklődik, hogy van-e megfelelő hely a gyülekezeti felajánlások tárolására, és hogy a felajánlások egy részét el kell-e vinni, az antikrisztus sietve kijelenti, hogy nincs túl sok gyülekezeti felajánlás. Minden egyéb munkát illetően pozitívan beszél, kivéve a felajánlásokat érintő helyzetet – még azelőtt befejezi a beszélgetést, mielőtt az ember megszólalhatna. Az antikrisztus a saját markában tartja a gyülekezet alkalmazottait, akik mindenféle kötelességek végzésére alkalmasak, miközben olyan embereket ajánl fel, akiket kedvel, vagy akik nem felelnek meg az Isten házában való kötelességvégzés feltételeinek, különösen bizonyos embereket, akiknek rossz az emberi mivoltuk, és akikben gonosz lélek munkálkodik, vagy másokat, akikből alapvetően hiányzik a lelki megértés, akiknek az emberi mivolta utálatos, akik a kötelességüket felületes módon végzik, akiknek nem megalapozott az Istenben való hitük, és akik éppen olyanok, mint a nem hívők. Azonkívül, hogy a kötelességüket felületes módon végzik, ezek az emberek bomlasztanak és zavart keltenek, meggondolatlanul viselkednek, néhányuk nem képes elviselni a nehézségeket, és távozni akarnak Isten házából. Néhányan még alaptalan szóbeszédet is terjesztenek és elképzeléseket hirdetnek, mások nem végzik megfelelően a kötelességüket, a napjaikat televíziós sorozatok vagy más értelmetlen videók tömegének a nézésével töltik. És a végén mi történik? Ezek közül az emberek közül néhányat elküldenek. Azoknak, akiket elküldenek, több mint a kilencvenöt százaléka rossz emberi mivolttal rendelkezik. Mennyire rossz az emberi mivoltuk? Rendkívül rossz – hiányzik az emberi mivoltuk, és néhányan egyáltalán nem hisznek Istenben. Honnan jöttek ezek az emberek? Nem mindannyiukat a gyülekezet bocsátotta rendelkezésre? Mivel a gyülekezet bocsátotta őket rendelkezésre, akkor azokkal az emberekkel kell, hogy probléma legyen, akik biztosították őket. Nem lehet kizárni, hogy

ezek közül néhány ember esetleg antikrisztus, és hogy a rendelkezésre bocsátott egyének esetleg antikrisztusok rokonai, cimborái vagy rendíthetetlen követői. Nem ez a helyzet? Képes-e valaki, aki tényleges emberi mivolttal rendelkezik, és van egy kevés lelkiismerete, a tehetséges egyének rendelkezésre bocsátásának fontos ügyét gondosan kezelni? Képes-e arra, hogy egy kicsit felelősségteljes legyen? Képes-e kiiktatni önző indokainak egy részét? Aki emberi mivolttal és lelkiismerettel rendelkezik, az teljes mértékben képes ezt elérni, és csak egyetlen típusú ember nem képes erre, az antikrisztus. Ők minden jó dolgot maguknak akarnak felhalmozni, és kategorikusan elutasítják és megtagadják, hogy együttműködjenek bármiben, ami nem előnyös a számukra – ilyenek az antikrisztusok.

Van egy még utálatosabb aspektusa annak, hogy az antikrisztusok manipulálják a körülményeket, azonkívül, hogy mindig teljes ellenőrzést akarnak szerezni, és mindent irányítani akarnak a gyülekezetben. Képesek-e az antikrisztusok a rendíthetetlen követőkkel összejátszva alávetni magukat Isten háza rendelkezéseinek, megfelelően végezni a kötelességeiket, támogatni Isten házában a munkáját, és eleget tenni a felelősségeiknek és kötelezettségeiknek? (Nem, nem képesek.) Ezért mondtam azt, hogy összejátszanak. Amint azt mondjuk, hogy összejátszanak, nyilvánvalóvá válik, hogy minden, amit együtt mondanak és tesznek, az titkos ügyleteket jelent. Ezek az emberek látszólag barátságosak, tisztelettudóak a magasabb rangúakkal szemben, és egymás felé rendkívül szeretetteljesek, előzékenyek és tisztelettudóak, ezenkívül udvariasak és jó jelleműek. A valóságban mindez felszínes, kétszínű és képmutató. Miért tudnak ilyen előzékenyek lenni, és egymás felé a legnagyobb tisztelettel és udvariassággal fordulni? Ennek oka van. Az összejátszással nem az a céljuk, hogy tanuljanak egymástól és ellensúlyozzák a saját gyengeségeiket, vagy hogy támogatást nyújtsanak egymásnak az igazságvalóságba történő belépésben, hogy kövessék Isten akaratát, és jól végezzék a gyülekezeti munkát. Helyette a céljuk a kölcsönös kizsákmányolás, függőség és segítség. Azért játszanak össze, mert a több ember nagyobb hatalmat jelent, a nagyobb hatalom pedig megkönnyíti a dolgok intézését, és elősegíti a magánügyek kezelését. Így amikor együtt vannak, nagyon barátságosnak tűnnek, mintha egy összetartó család lennének. Az idősebbeket udvariasan szólítják meg, a hasonló korúakat testvérnek szólítják, ezeket a szavakat szeretettel és a társadalmi hagyományoknak megfelelően ejtik ki. Ha valaki nem ismeri a helyzetet és a tényeket, még dicsérheti is őket az egymás iránti szeretet, a kölcsönös segítségnyújtás és az egymás iránti bizalom okán; úgy tűnik, hajlandóak nehéz időkben segítő kezet nyújtani egymásnak, egészen boldogok és elégedettek, mondván, hogy: „Mindannyian egy család vagyunk; ugyanabban az istenben hiszünk.” Amikor beszélnek, jelentőségteljes pillantásokkal osztják meg szeretetüket, ami tovább erősíti, hogy ők valóban egy család és egy összetartó csoport. Tehát mit is csinálnak pontosan, amikor összejátszanak? Például az egyik idősebb nővér egy cég vezérigazgatója, és kiterjedt társas viszonyokkal és kapcsolatokkal rendelkezik. Sokat tett az antikrisztus birodalmában lévő emberekért,

és a legtöbben szívességeket kaptak tőle, így a „nővérükként” hivatkoznak rá. Ha valakinél valami történik otthon, például a fia egyetemre megy, vagy a lánya munkát keres, biztosan hozzá fordulnak tanácsért, és az ő segítségét kérik a dolgok megoldásában. Ha valaki kórházba kerül, és a gyülekezetben van valaki, aki kórházban dolgozik, és segíteni tud importált gyógyszerek beszerzésében, az antikrisztus mindjárt közeli bizalmasaként és a család tagjaként tekint rá. Összejátszanak egymással ezeknek a feladatoknak a kezelésében, kölcsönösen hasznára vannak egymásnak, és mindenki számára előnyös helyzeteket teremtenek. Ezért, amikor együtt vannak, úgy tűnik, hogy figyelemre méltóan jó viszonyban és harmonikus kapcsolatban vannak, amennyire lehet, boldogok, és soha nem vitáznak. Azonban e harmónia mögött minden ember titokban hátsó szándékokat rejteget, és azon gondolkodik, hogyan használhatja ki a másik felet és hogyan használhat fel másokat, hogyan segíthet a másinak úgy, hogy az kölcsönösen előnyös legyen, és hogyan viszonzozza mások szívességeit. Miután az antikrisztus létrehozta a saját birodalmát, és megvannak a rendíthetetlen követői, a rendelkezésére áll egy csapat és a „családja”, akik a mindennapokban a kis dolgokban segítenek neki. Például ha állást keres, egyetemre megy, előléptetést kap, súlyos betegséggel küzd, áthelyezik, vagy éppen találni kell valakit, aki közvetítőként fizet, hogy a letartóztatást követően kiszabadulhasson a börtönből – van valaki, aki ezeket az ügyeket intézze. Az antikrisztus szemszögéből nem hasznosak-e ezek a „családtagok”? Nem lehet-e rájuk támaszkodni? Nem bízhatnak-e egymásban és segíthetnek egymásnak? (De.) Ezért ezen a birodalmon belül nem azt látjuk, hogy az emberek Isten szavaira alapelveként tekintve érintkeznek egymással, vagy a lelkiismeretük szerint cselekednek, Isten szavai szerint élnek, Istent imádják, egymással normálisan érintkeznek, nyitott szívvel beszélgetnek, megnyitják a szívüket, és feltárják magukat, beszélnek a saját romlott beállítottságukról és ismerik azt, vagy megtanulják egymástól, hogy hogyan kompenzálják a hiányosságaikat – semmi ilyesmiről nincs szó. Ez a banda, ez a birodalom az antikrisztus bandájának a birodalma, ahol az igazságnak nincs hatalma, ahol a Szentlélek nem munkálkodik, és ahol Isten szavai nem léteznek az emberek szívében. Helyette az antikrisztus bandája elégedetten, kényelmesen és élvezettel él itt, azt a saját otthonaként kezeli. A valóságban ez nem Isten háza, sem gyülekezet; ez társadalom, az antikrisztus bandája.

Az antikrisztusok a gyülekezetet a saját birodalmukká változtatják, egy társadalmi csoporttá és a saját bandájukká alakítják. Pusztító és gyűlöletes cselekedeteket folytatnak, és teljes mértékben a nem hívők taktikáját és módszereit alkalmazva beszélnek és cselekednek. Mindegyiküknek jól pereg a nyelve, semmitmondóan fecsegnek, tele vannak durvasággal, alattomosak és elvetemültek, és nem hajlandóak elfogadni az igazságot. Kifelé kifinomultnak, civilizáltaknak, udvariasnak, fegyelmezettnak, sőt jól neveltnek mutatják magukat, akik jó képességűek és jellemesek. Valójában azonban mindegyikük alattomos, ravasz, aljas és elvetemült jellem. Összejátszanak egymással, kapcsolatokat létesítenek, összemérik befolyásukat, odafigyelnek a luxusra, és kihangsúlyozzák a

közösségi és személyzeti kapcsolatokat a társadalmon belül. Odafigyelnek arra, hogy kinek van nagyobb befolyása, magasabb státusza és több presztízse a társadalomban, és hogy ki a jobb stratégia. A beszédükön és a viselkedésükön nem ismerhetsz fel egyáltalán igaz hitet; még kevésbé láthatod, hogy a szívükben akár a legkisebb hely lenne Isten szavai és az igazság számára. Hitük nem több, mint játék és csalás. Ezek az elvetemült alakok a gyülekezetet társadalmi csoporttá változtatták, elvetemült jellemek összejátszásának birodalmává, miközben mindvégig folyamatosan hangzatos szavakat használtak, és azt mondták: „Hiszünk istenben, elvégezzük a kötelességünket isten házában, így követjük istent, ilyen módon járulunk hozzá a testvéreink jólétéhez, így segítjük és támogatjuk őket, ilyen és ilyen módon szeretjük egymást.” Elvetemült eszközökkel, amelyek félrevezetik és törbe csalják az embereket, és különböző aljas módszerekkel ártanak a testvéreknek, mégis azt hiszik, hogy a kötelességüket végzik, segítenek a testvéreknek, dicsőítik Istent és tanúságot tesznek Mellette. Nem is sejtik, hogy e cselekedetek és viselkedés mögött a körülményeket manipuláló antikrisztusok lényege rejlik. Az antikrisztusok a hatalmuk alá csábítják Isten követőit, és a gyülekezetet a saját birodalmukká alakítják, egy társadalmi csoporttá, a Sátán hatalma alatt álló emberek szervezetévé. Gyülekezetnek tekinthető-e még egy ilyen szervezet? Világos, hogy nem. Nem végtelenül undorító-e az antikrisztusok viselkedése? Találkoztatok-e már valaha egy antikrisztus ilyen bandájával? Mit érzel, amikor köztük vagy? Kívülről udvariasnak és kedvesnek tűnnek – de amikor az igazságról és Isten szándékairól beszélgetsz velük, a különös iszony és érdektelenség hozzáállását mutatják, ellentétben a kifelé udvarias és barátságos viselkedéssel. Amikor az igazságról beszélgetsz velük, megérzik, hogy kívülálló vagy, és amikor a gyülekezeti munkáról beszélgetsz velük, még inkább így érznek; amikor tovább beszélsz azokról az igazságalapelvekről, amelyeket a kötelességvégezés során gyakorolni kell, frusztrációt és érdektelenséget érznek, és ez az, amikor felfedik démoni hasonlatosságukat, megvakarják a fejüket, ásítanak, és könnybe lábad a szemük. Nem abnormális ez? Miért jelenik meg a démoni hasonlatosságuk, amint az igazságról kezdesz beszélni? Nincs mindannyiuk szívében sok szeretet? Hogyan vesztetik el az érdeklődésüket, amikor az igazságról kezdesz beszélni? Nem ez az, ami leleplezi őket? Nincs bennük nagy lelkesedés és hűség a külső feladatok elvégzése iránt? És ha hűségesek, nincsenek a valóság birtokában? Ha a valóság birtokában vannak, akkor boldognak kellene lenniük, amikor azt hallják, hogy valaki az igazságról beszél, vágyaniuk kellene rá. Miért abnormális mindig az állapotuk, hogy még a gonosz szellemek is megszállhatják őket? Ez azt mutatja, hogy a szokásos harmonikus kommunikációjuk, az udvariasságuk és a kedvességük mind teljesen hamis. Isten ítélő szavai és az Ő általa kifejezett igazságok azok, amelyek teljesen felfedik őket. Ezután a haragjuk a felszínre tör, az állapotuk teljesen más, mint általában, gonoszságokat kezdenek művelni, és zavart keltenek. Ezt követően Isten átadja őket a Sátánnak, és Ő többé nem foglalkozik velük. A számtalan ördögi tetteikkel megmutatták igazi valójukat.

Az, hogy az antikrisztusok manipulálják a körülményeket, valóban a valóság. Enyhébb esetekben egy ember manipulál egy bizonyos számú embert; súlyos esetekben egy banda manipulál egy bizonyos számú embert és minden más dolgot. Azon dolgok és körülmények száma, amelyeket egy ember manipulálni tud, korlátozott; ezért a hatalmuk kiterjesztése és a státuszuk biztosítása érdekében az antikrisztusoknak ki kell képezniük egy csapatot. Be kell vonniuk és irányítaniuk kell egy csoport embert, hogy segítséget nyújtsanak a számukra, biztosítsák a státuszukat és a hatalmukat, és hogy segítsenek nekik a körülmények manipulálásában. Amint az antikrisztusok létrehozták a bandájukat, a befolyási területük megnő, ami lehetővé teszi a számukra, hogy még több dolgot manipuláljanak, és a szerepvállalásuk köre kiszélesedik. Következésképpen az áldozatok száma nő. Mit kell tennetek, ha egy antikrisztus bandájával találkoztok, amely képes a körülmények manipulálására? Találkoztatok-e már valaha ilyen bandával? Általában négy vagy öt, vagy akár több mint tíz egyén alkotja e csoport fő tagjait. Mindegyikük különböző feladatokért felelős. Például vannak, akik a személyi állomány módosítására szakosodtak, akik a pénzügyeket kezelik, akik a Fennvalóval tartják a kapcsolatot, és akik azonnal eltussolják a dolgokat az antikrisztus számára, történjék bármi; és vannak, akik tanácsot adnak a színpalak mögül, akik rossz dolgokat terveznek, hogy ártsanak az embereknek; akik a híresztelések terjesztésére specializálódnak, akik viszályt szítanak, akik a gonosztevőknek segítenek gonosz dolgokat cselekedni, akik információt gyűjtenek, és még olyanok is, akik juttatásokat szereznek és orvosi kezelést biztosítanak az antikrisztus számára. Röviden, mindenféle szerepre van valaki a csoportban. Az antikrisztusok figyelmen kívül hagyják azokat az egyéneket, akik nem rendelkeznek befolyással, akik jámborak és egyszerűek, és akik nem képesek kezelni a társadalmi ügyeket. Helyette kimondottan a státusszal, hírnévvel, befolyással és tisztviselőként tapasztalattal vagy a társadalomban nagy üzletek kötésében gyakorlattal rendelkező hívőket célozzák meg – azokat az embereket, akik világlátottak, képesek a dolgok elintézésére, és akik képesek jó dolgokat szerezni nekik. Például, ha egy autó 400000 jüanba kerül, akkor egy tehetséges ember, aki jól tud ügyeskedni a piacon, féláron tud szerezni új autó minőségű használt autót az antikrisztus számára. Bevonja-e az antikrisztus az ilyen egyént, ha közel kerül hozzá? (Igen.) Az antikrisztusok bevonják az ilyen embereket. Mi a céljuk? A céljuk, hogy átalakítsák Isten házát, Isten munkahelyét egy társadalmi csoporttá, és úgy intézzék a dolgot, hogy Isten munkája és az igazság megvalósíthatatlan legyen az emberek között – a saját céljaikat akarják elérni. Ha egy átlagos hívő szívvel-lélekkel hisz Istenben, képes elhagyni a családját és a karrierjét, jámbor és egyszerű, és hiányzik belőle a dolgok kezelésének a képessége, akarja-e őt az antikrisztus? (Nem.) Ha a férje és a fia mindketten az üzleti életben keresik a pénzt, befolyásosak a társadalomban, és senki nem meri zaklatni őket, van-e az ilyen idős hölgynek bármilyen értéke az antikrisztus számára? Noha az antikrisztus szemében a hölgynek eredendően nincs értéke, a családjára való tekintettel nagyon is értékes. Nem szenved hiányt pénzben, testvéreket

fogadhat be az otthonába, és ha valami felmerül, a családja segítségét kérheti a dolog kezelésében. Az ilyen személy értékes az antikrisztus számára. Az antikrisztus mindent megtesz az ilyen személy bevonása és félrevezetése érdekében, eléri, hogy az ő oldalára álljon, és hogy kihasználhassa őt. Az antikrisztus pontosan felméri az embereket, akik hasznosak számára. Nem foglalkozik azokkal, és nem értékeli azokat, akiknek valódi a hitük, akik őszintén hisznek Istenben, vagy akiknek jó a jellemük, és akik hűségesen végzik a kötelességüket, és akik a pásztorlást és öntözést követően fejlődni tudnak és valóban megfizetik az árat. Minél becsületesebb és lelkiismeretesebb vagy, és minél több józan ésszel rendelkezel, annál inkább irtózik tőled. Ha őszintén beszélsz és egyenes vagy, ő irtózik és undorodik tőled. Amikor meglát téged, nagy ívben elkerül. Ha kommunikálsz vele, felületesen udvariaskodik, de nem beszél szívből, hacsak értékes nem vagy a számára. Az olyan embereket részesíti előnyben, akik értékesek a számára, akik a hasznára lehetnek a hatalmának és a státuszának. Ha van valaki, akit ki tud használni, és aki segíthet neki a dolgok elvégzésében, a valódi tények elfedésében, rossz dolgok művelésében, miközben megfelelő kifogásokat talál azokra, és félre tudja vezetni a testvéreket anélkül, hogy bárki észrevenné, anélkül, hogy bárki képes lenne leleplezni vagy átlátni rajta, azt az embert kihasználják és beszervezik. Ha egy ember, attól függetlenül, hogy kivel beszél, mindig hízelgő szavakat mond, a hatalommal rendelkezők dicséretét zengi, követ bárkit, aki státusszal rendelkezik, és nem mutat tisztánlátást senki felé, felhasználja őt az antikrisztus? Az ilyen ember értékes az antikrisztus számára, de elővigyázatosan kezeli őt. Nem bíz meg teljesen az olyan emberekben, akik hízelegnek neki, és bizonyos dolgokat eltitkol előlük. Ha a találkozókat hierarchiába sorolja, akkor az ilyen egyéneket kizárja a fontosabb összejövetelekről. A kevésbé fontos vagy általános összejövetelek azok, amelyeken az ilyen ingadozó egyének részt vehetnek. Ez azért van, mert ha megjelenik egy másik vezető, akkor ezek az ingadozó egyének bármikor elárulhatják és leleplezhetik őt. Az antikrisztus igen ravaszul jár el, amikor ilyen emberekkel foglalkozik, a helyzetnek megfelelően használja fel őket. Ezért, ami a körülmények manipulálását illeti, az antikrisztus igen elővigyázatosan jár el. Az ilyen ügyekhez szisztematikusan és átgondoltan közelít, gondosan mérlegeli, hogyan járjon el és mely embereket használjon fel. Különbséget tesz azok között, akikre mint közeli cimboráira, és akikre mint általános cimboráira gondol.

Amikor az antikrisztus idegennel kerül kapcsolatba, mint például egy felső vezető, vagy valaki, akit nem jól ismer, akkor legelőször megvizsgálja az illető jellemét, hogy vannak-e bizonyos elfoglaltságai vagy hobbijai, hogy őszinte-e a hite, hány éve hisz Istenben, rendelkezik-e az igazságvalósággal vagy annak felismerésével, és hordozza-e az életbe való belépés terhét. Az antikrisztus felmér és megfigyel minden szempontot, majd különböző módszereket alkalmaz arra, hogy szóra bírja és tesztelje őt. Ha azt látja, hogy valaki zavaros fejű, akkor lazít az éberségén, és figyelmen kívül hagyja az illetőt. Ha azonban az ember ravasznak és nehezen kifürkészhetőnek tűnik, úgy érzi, óvatosnak kell lennie. Az antikrisztus úgy ellenőrzi a körülményeket, hogy mindent az

irányítása alá von, azt akarja, hogy mindenben az övé legyen a végső döntés, az irányítása alatt lévő minden típusú embert is beleértve. Isten házának előírásai értelmetlenekké válnak számára, mint valami papírhulladék, és Isten adminisztratív rendeletei és természete egyáltalán nem léteznek, mintha levegő lennének. Az ambíciója és a vágyai túlmennek az emberek irányításán és azon, hogy rávegye az embereket arra, hogy rá hallgassanak; olyan messzire megy, hogy az összes ember által megtapasztalt minden eseményt irányítani akar, azokat is, amelyek az orra előtt történnek, a befolyási területén belül és kívül. Mi a célja ennek az ellenőrzésnek? A hatalmának és a státuszának, valamint a hírnevének a biztosítása. Egyetlen kifejezés összefoglalja, hogyan manipulálja az antikrisztus a körülményeket: minden az ő irányítása alatt áll. Ezért az antikrisztus semmilyen dolgot nem mer figyelmen kívül hagyni, legyen az kicsi vagy nagy. Nem mer figyelmen kívül hagyni semmit, mindenben részt akar venni, és mindenbe bele akar avatkozni, ami a státuszához vagy a befolyási területéhez kapcsolódik, semmilyen előnyt nem hagy ki. Aktívan részt akar venni a gyülekezeten belül számos ügyben, és meg akarja érteni a dolgok alakulását. Például, ha néhány ember nem igazán hallgat rá vagy veti alá magát neki, és mindig véleményük van róla, akkor módokat talál arra, hogy gyötörje őket. De ha nem tud semmilyen indokot találni a metszésre, akkor mit tesz? Módot talál arra, hogy ellenőrzése alatt tartsa a könyveket és a prédikációk felvételeit, amelyeket Isten háza küld. Ő dönt, hogy ki kapja meg ezeket az anyagokat azonnal, annak alapján, hogy ki engedelmeskedik neki. Ha ezen időszak alatt nem hallgatsz rá vagy kedvezőtlen magatartást mutatsz, azt állítja, hogy az erőforrások korlátozottak, és nem küldi el azokat számodra. Az antikrisztus figyelme a viselkedésedre. Ha világosan gondolkodsz róla, átlátsz rajta, és megérted az antikrisztus pszichológiáját; ha önként beismered a hibáidat, és közel kerülsz az antikrisztushoz, ürügyet talál majd arra, hogy azt mondja: „Ezúttal Isten háza elég erőforrást küldött mindenki számára, téged is beleértve.” Ha azonban azt látja, hogy egy idő után megint elhatárolódsz, tovább gyötör majd. Még csak nem is fog értesíteni, amikor új erőforrások érkeznek, egyszerűen nem ad neked semmit, és még arra is találhat ürügyet, hogy elkobozza, amivel eredetileg rendelkezél. Különösen akkor, amikor az antikrisztus felfedezi, hogy valaki tudhat a színfalak mögötti gaztetteiről, és jelentheti őt, megelőző intézkedést tesz, előrelátóan elismeri a hibáit, és megosztja önismeretét, vagyis először puha megközelítést alkalmaz. Amint az antikrisztus észreveszi, hogy a puha megközelítés nem fog működni, és a szívében kissé bizonytalannak érzi magát, és azt gondolja, hogy ez az ember még mindig jelentheti, nagy erőfeszítéseket fog tenni, hogy több embert állítson hadrendbe, hogy azok letámadják és erélyesen megfenyegezzék ezt az embert. Ez addig folytatódik, amíg ez az ember meg nem alkuszik, és ki nem nyilvánítja, hogy nem fogja őt jelenteni; az antikrisztus csak ekkor fogja vissza magát. Néhány esetben az antikrisztus akár másokat leplezhet le elsőnek; attól való félelmében, hogy mások leleplezhetik és jelenthetik őt, megelőző intézkedést tesz, és egy másik emberben szándékosan hibát keresve hamis vádakkal illeti őt és csapdát állít neki.

Később ürügyet talál arra, hogy elszigetelje és kizárja ezt az embert, megszakítva a kommunikációját a Fennvalóval és a gyülekezettel. Most már az antikrisztus biztonságban érzi magát, és nem kell tovább aggódnia. Ez nem a körülmények manipulálása? (De.) Azt is mondhatjuk, hogy az antikrisztus cselekedetei ilyen dolgokban nem csak egy-két elszigetelt esetet vagy csak egy-két módszer alkalmazását jelentik. A körülmények manipulálása, a státuszának bebiztosítása és annak érdekében, hogy a birodalma ne inogjon meg, az antikrisztus sok gonosz tettet visz véghez. Például megváltoztatja a gyülekezeten belül a személyzeti rendszereket és rendelkezéseket. Hogy még több embert irányíthasson, viszályt szít a testvérek között, hogy azok támadják egymást és ítélkezzenek egymás fölött. Még arra is felbujthatja a követőit, hogy letámadjanak néhány testvért, akik nagyobb igazságérzettel rendelkeznek; azt is hangoztatja a testvérek előtt, hogy a Fennvaló mennyire nagyra tartja őt. Sőt mi több, leveleket ír a Fennvalónak, amelyekben a kiváló munkájával dicsekszik, és azt állítja, hogy önismeretre tett szert, képes önként felfedni a problémáit és a többi. Leveleket ír és a saját problémáiról beszél, amivel mind azt szeretné elérni, hogy a Fennvaló kegyeibe férkőzhessen. Különböző eszközöket és módszereket alkalmaz a körülmények manipulálására, a rendíthetetlen követőinek az irányítására, a testvérek rászedésére és egyidejűleg Isten házána a becsapására. Ezeket a különböző gyakorlatokat alkalmazzák az antikrisztusok a körülmények irányítására a gyülekezetben. Természetesen sok más konkrét gyakorlat létezik, de itt nem soroljuk fel mindet. Összefoglalva mindennaposak ezek a dolgok, ahogyan az antikrisztusok irányítják a gyülekezetet, és a különböző gyakorlatok, amelyekkel megnyilvánulnak, szintén megszokottak.

III. Az antikrisztusok megvizsgálják az emberek szívét, és átveszik felette az irányítást

A hatalom kisajátításán és a körülmények manipulálásán kívül milyen más cselekedetek igazolhatják, hogy az antikrisztusok Isten házáat a saját birodalmukként kezelik? A hatalom kisajátításánál elsősorban a személyzeti ügyekkel kapcsolatos szempontokról beszélgettünk, míg a körülmények manipulálása főként az események alakulásának az irányításáról szól. A hatalom kisajátítása az antikrisztusok részéről egy kifelé megnyilvánuló cselekvés, és a körülmények manipulálása szintén valami külső dolog, amit az emberek láthatnak – ezeket az aspektusokat könnyű irányítani. Van azonban egy dolog, amit mindenki számára rendkívül nehéz irányítani. Mi ez az egyetlen dolog? (Az emberek szívének és az emberek gondolatainak az irányítása.) Mondd meg Nekem, igaz ez? (Igen, igaz.) A Biblia azt mondja: „Csalárdabb a szív mindennél” (Jeremiás 17:9) – azaz az emberi szívet a legnehezebb dolog irányítani. Megpróbálják-e az antikrisztusok irányítani a legnehezebb dolgot? Mondhatják-e ezt: „Mivel az emberi szív a legcsalárdabb és a legnehezebben irányítható, nem fogom irányítani. Hadd gondoljanak, amit akarnak; amíg hatalommal rendelkezem, amíg az emberek az irányításom alatt állnak, az elég. Csak a cselekedeteiket és a viselkedésüket fogom

irányítani, a gondolataik pedig maradhatnak Isten irányítása alatt; erre nem vagyok képes, úgyhogy nem foglalkozom azokkal”? Kötnének az antikrisztusok ilyen kompromisszumot? (Nem, nem kötnének.) Az antikrisztusok ambíciója a lényegük alapján ítélve az, hogy a teljes embert irányítsák. A legnagyobb kihívás számukra az emberi szív irányítása, de ez az, aminek az irányítására a legjobban vágnak. Behálózzák a hatalmuk alatt álló embereket, és teljes irányítást szereznek minden dolog felett: hogy milyen irányban alakulnak az események, hány embert érintenek, mely ügyek kerülnek napirendre, hogyan zajlik ezen események alakulásának a teljes folyamata, és mi lesz a dolgok kimenete – minden aszerint alakul, hogy milyen dolgokat hoztak az antikrisztusok mozgásba, és aszerint, ahogyan azt a szívük kívánja. Van azonban egy dolog, nevezetesen, hogy mit gondolnak az emberek a szívükben. Mit gondolnak az emberek róluk? Jó-e a benyomásuk róluk, vagy sem? Kedvelik-e őket, vagy sem? A szívükben elhiszik-e, hogy ők antikrisztusok? Felismerik-e vagy nehezményezik-e a cselekedeteiket? Amikor az emberek látszólag tiszteletet mutatnak az irányukban, és hízelegnek nekik, mit gondolnak valójában a szívükben? Amit a szívükben éreznek, az valóban összhangban van-e a külső látszattal? Őszintén engedelmeskednek-e nekik? Ez olyan téma, ami az antikrisztusokat nagyon aggasztja. Minél inkább aggódnak, annál jobban keresik a válaszokat. Ez az Isten házáat a saját birodalmukként kezelő antikrisztusok harmadik megnyilvánulása – megvizsgálják az emberek szívét, és átveszik felette az irányítást.

Könnyű-e megvizsgálni az emberek szívét és megszerezni az irányítást a szívük felett? Megvizsgálni és az irányítást megszerezni a cselekvés vagy a cselekvés során tanúsított viselkedés két különböző foka. Amikor az antikrisztus hatalommal rendelkezik, és egy esemény alakulásának teljes folyamata és annak kimenetele felett irányítást szerez, amikor az irányítása alá vonja ezeket a dolgokat, akkor mi az, amit az alárendeltjei vagy a befolyási területén lévő emberek a szívükben őszintén gondolnak – akár Istenként vagy tökéletes emberként kezelik őt, akár gyűlöletet táplálnak iránta, véleményük vagy elképzelésük van róla, akár pedig tisztán látják őt – amit az emberek a szívükben valóban gondolnak róla, ezeket a dolgokat igen nagy kihívás felmérni. Akkor mit tesz az antikrisztus? Megfigyeli az alárendeltjeit, előnyöket biztosít a számukra, vagy néhány kedvesen hangzó szót vált valakivel, akiből hiányzik a tisztánlátás és könnyű kihasználni. Ezek az emberek olyanok, mint a gumilabdák: valahányszor megütöd őket, mindig magasabbra ugranak fel és több energiára tesznek szert. Az antikrisztus az ilyen egyéneket gyalogként használja fel. Milyen tevékenységekre használja őket? Ezeket a gyalogokat arra használja, hogy megvizsgálják az emberek szívét a számára. Azt mondhatja az egyik gyalognak: „Li nővér és a leánya a gyülekezetünkben az utóbbi időben kevesebb felajánlást tesz. Korábban egészen sok felajánlást tettek, de mostanában nem sokat járnak errefelé. Mivel foglalkoznak az utóbbi időben? Kapcsolatba kerültek kívülállókkal? Otthon történik valami náluk? Menj, nézz utána, és ajánlj fel némi támogatást!” Ez az ember ellátogat Li nővér otthonába, és körbenéz, ezt gondolva: „Itt

nincsenek ismeretlen arcok. Úgy tűnik, a két nővér egészen békés életet él. Nem úgy tűnik, mintha nehézségeik támadtak volna. Miért nem járnak el az összejöveteleinkre? Hadd vizsgálódjam tovább.” Ez az ember azt kérdezi: „Volt részetek mostanában valamilyen új megvilágosodásban itthon? Az utóbbi időben gyengének érzem magamat; beszélgetsek velem egy kicsit.” Látva, hogy az ember azért jött, hogy az igazságot keresse és segítséget kérjen, a nővérek beszélgetnek vele, és azt mondják: „Az utóbbi időben új megvilágosodást nyertünk, hogy az Istenben hívőknek nem szabad más embereket követni vagy mindig másokra támaszkodni; kihívásokkal szembesülve Isten elé kell járulnunk és imádkoznunk kell; ez a legnagyobb bölcsesség. Az emberek megbízhatatlanok, csak Istenben bízhatunk; Ő ajándékozhatja meg az embereket az igazsággal, az élettel és az úttal, amelyet követniük kell – az emberek nem képesek ezt megtenni. Mindig másokra támaszkodtam, de később, amikor egy nővérrel beszélgettem...” Az ember így válaszol: „Amikor egy nővérrel beszélgettél? Hol van az a nővér? Ő egy kívülálló?” A nővérek azt mondják: „Nem igazán kívülálló; ő egy nővér a gyülekezetünkben, aki visszatért, miután több évig távol végezte a kötelességét.” Az ember így szól: „Ez nem olyan, mint egy kívülállóval való kapcsolat? Te elhamarkodottan kapcsolatba léptél egy kívülállóval; jelentened kell a dolgot a gyülekezetnek!” Ezt az információt megszerezve ez az ember két kulcsfontosságú információelemet tárt fel: Először is a két nővér nem akar közel lenni a vezetőhöz, és némi tisztánlátásra tett szert a vonatkozásában; másodszor kapcsolatba kerültek egy kívülállóval, és ez a kívülálló mondott nekik valamit; a részetek nem világosak, a nővérek nem mondanak semmit róla, szándékosan titkolóznak, ami azt jelenti, hogy a vezető iránti hűségük megingott, és óvatosak lettek vele szemben. Amikor ez a személy visszatér, és beszámol az antikrisztusnak, örül-e az antikrisztus a hallottaknak? Azt gondolná: „Nagyszerű, az alárendeltjeim végre némi tisztánlátásra tettek szert az irányomban”? (Nem, nem gondolná.) Mit gondolna? „Ez baj. A két nővér korábban engedelmes volt, a gyülekezet őszinte hívői voltak, és sok felajánlást tettek. Mióta ez az ismeretlen ember felvette velük a kapcsolatot, ez a kettő kissé engedetlenné vált. Fognak-e még a jövőben felajánlásokat tenni? Ez bosszantó és kockázatos.” Az antikrisztus aggodalmat érez. Miért érez aggodalmat? (Az emberek kezdik tisztán látni őt, és már nem hallgatnak rá.) Pontosan, az emberek szívét már nem manipulálhatja és nem irányíthatja, a véleményük kezd megváltozni, ezért érez aggodalmat az antikrisztus. A múltban ez a kettő jámbor volt és egyszerű, eléggé engedelmesek voltak, és nem igazán láttak tisztán az irányában, bármit mondott, azt gondolkodás nélkül elfogadták. Most, hogy megváltozott a véleményük, kialakult a tisztánlátásuk, és távolságot tartanak, esetleg elutasítják őt, és talán még jelenteni is kívánják őt – ez bajt jelez. Nem konkrét megnyilvánulása ez annak, ahogyan az antikrisztusok megvizsgálják és az irányításuk alá vonják az emberek szívét?

Amikor az antikrisztusnak feltűnik valami szokatlan, gyorsan útnak indítja a cimboráit vagy a csatlósait, hogy tájékozódjanak a helyzetről, és megértsék az annak alapjául

szolgáló okokat. Ha nincs változás, ha az emberek ugyanolyanok maradnak, és nem változik a véleményük, akkor megnyugszik, már nem aggódik és nem feszült. Ha azonban felfedez valami szokatlant, valamit, amit nem ismer, amit nem manipulál, valamit, ami nem az, amit elképzelt, akkor az nyugtalanító. Aggodalmassá és szorongóvá válik, és sietségében cselekedni kezd. Mi a célja a cselekedeteinek? Azt akarja, hogy az emberek egy véleményen legyenek vele, és ne gondolják meg magukat. Az embereknek állandóan ismertetniük és jelenteniük kell a gondolataikat neki, hűséget, elszántságot és őszinteséget mutatva. Az antikrisztusnak folyamatosan az irányítása alá kell vonnia az emberek szívének változó gondolatait és elgondolásait, valamint a gondolataik irányát és alapelveit. Amint észleli, hogy valaki más véleményen van, azonnal cselekednie kell, hogy megváltoztassa őt. Ha nem változtatható meg, és nem válhat baráttá, akkor ellenség lesz belőle. Mik a következményei annak, ha valaki az antikrisztus ellenségévé válik? Gyötresnek és elnyomásnak lesz kitéve. Ez az egyik megközelítés. Van egy másik megközelítés is. Az antikrisztus mindig aggódik a körülötte levők miatt, soha nem képes őket teljesen felmérni, fél, hogy az emberek felismerhetik és jelenthetik őt, és a szívében így szól: „Láttad-e, amikor loptam a felajánlásokból, és a magam módján intéztem a dolgokat? Ha láttad, képes voltál-e tisztán látni? Képes lennél-e jelenteni engem?” Néhány antikrisztus a színpadok mögött még szexuálisan kicsapongó életet is folytat, és azt gondolja: „Ki tud ezekről a dolgokról? Mit gondolnak azok, akik tudnak róla? Színlelek valahogy, keltsek hamis benyomást, majd tegyem próbára ezeket az embereket, szedjem ki belőlük a legbensőbb gondolataikat, hogy lássam, mit gondolnak valójában?” Tennének-e az antikrisztusok ilyen dolgokat? Az olyan elvetemült emberek számára, mint az antikrisztusok, ilyen dolgokat művelni mintha a második természetük lenne; ebben született tehetségek – ezt nagyszerűen csinálják. Az antikrisztus összehívja az embereket, és azt mondja: „Ma nem más céllal hívtam ide mindenkit, mint hogy megvizsgáljuk az utóbbi időben a gyülekezetben végzett munkám hiányosságait, és hogy beszéljünk az általam feltárt romlott beállítottságokra vonatkozóan szerzett ismereteimről. Beszéljetek nyíltan, ne fogjátok vissza magatokat! Nem foglak elítélni benneteket. Beszéljessünk nyíltan, őszintén és szemtől szembe. Ha valamit tettem, megváltozom; ha nem, figyelmeztetésnek fogom venni, hogy ne tegyem. Isten házában minden nyílt, látható és fedetlen. Mindent isten előtt teszünk, és senkinek nem szükséges résen lennie senki mással szemben. Testvérek, megnyugodhattok. Kezdem én azzal, hogy önvizsgálatot tartok. Az utóbbi időben a saját lustaságom és a testi kényelem utáni sóvárgásom miatt nem végeztem jól a munkámat. Mostanában az evangelizációs munka nem megy jól, én pedig nem túl sok figyelmet szenteltem a gyülekezeti életnek. Túlságosan lefoglalt az evangelizációs munka, és nem találtam időt más dolgokra. Természetesen felelős vagyok. A képzelődéseimre támaszkodva azt feltételeztem, hogy a gyülekezeti élet a testvérek révén majd önszabályozó módon működik, és hogy nem kell majd túl sokat aggódnom. Mindannyian felnőttek vagytok, és isten szavai annyira világosak, így teljes szívvel az evangelizációs munkának szenteltem magam. Azonban az evangelizációs

munkát sem végeztem jól. Be kell ismernem a hibáimat a testvérek előtt, a megbocsátásokat kell keresnem, és isten bocsánatát kell kérnem. Íme, hadd hajoljak meg mindannyiótok előtt.” Ezt mindenki látja, és magában azt gondolja: „Megváltozott; már nem tűnik olyan ravasznak, mint korábban. Miért ilyen őszinte ma? Valami nincs rendben. Nem kellene elhamarkodott következtetéseket levonnom; meglátom, mit mond ezután.” Az antikrisztus folytatja, és azt mondja, elismeri, hogy ő egy ördög, egy Sátán, beismeri, hogy nem végzett semmilyen tényleges munkát, kifejezi a hajlandóságát arra, hogy a Fennvaló rendelkezésére álljon, és bármilyen kritikát vagy feddést elfogad a testvérektől. Majd folytatja, és azt mondja: „Még ha el is bocsátanak engem, és nem hagyják, hogy vezető legyek, hajlandó vagyok arra, hogy a legjelentéktelenebbek közé tartozzam. A gyülekezetünkben Li nővért és a leányát javaslom, hogy vegyék át a munkámat.” Már ki is választotta az utódját. Hát nem nagyon is őszinte a hozzáállása? Szükség van-e egyáltalán gyanakvásra? Mialatt ezt mondja, még sírni is elkezd. Majd odaviszi a feleségét, és azt mondja: „Ez idő alatt te sem végeztél semmilyen tényleges munkát, csak bomlasztottál és zavart keltettél, és a testvérek metszését is vakon végezted. Téged is el kell bocsátani.” Az antikrisztus vádlón magára, majd a családjára mutat, azt érezteti az emberekkel, hogy őszinte. Amikor ezt mindenki hallja, valaki így szól: „Tulajdonképpen már hosszú ideje tisztán látunk téged. Nem konzultálsz velünk az ügyeket illetően; néhányan közületek bizalmasan megbeszélitek a dolgokat egymás közt, és döntéseket hoztok. Ez nem felel meg Isten házában a munka alapelveinek. Ezenkívül ti döntöttetek véglegesen arról, hogy ki lesz a vezető közületek, a mi tudomásunk nélkül – még tudni sincs jogunk róla. Az ember, akit választottatok, nemcsak, hogy nem végez tényleges munkát, de zavart is kelt, ti azonban nem bocsátjátok el őt.” A testvérek egymás után hangot adnak a véleményüknek. Amikor az antikrisztus ezt hallja, azt gondolja: „Ez baj! Az azonban jó, hogy mindannyian egyszerre hangot adnak a valódi gondolataiknak. Ez hasznos lesz a jövőbeni munkámban. Ha nem szólalnának fel, hanem helyette hátba döfnének, levélben közvetlen írásbeli jelentést tennének a fennvalónak a tudomásom nélkül, akkor végem lenne, nem igaz? Szerencsére ezt a taktikát használtam, okos vagyok és gyorsak a reflexeim, és éppen időben megtudtam a véleményüket.” Ezután folytatja, és kenetteljesen kijelenti: „Köszönöm, testvérek, a bizalmatokat, és hogy ma őszinte kritikát mondtatok a hibáimról. Határozottan változtatok rajtuk a jövőben. Ha nem, büntetés és átok hulljon a fejemre.” Az a mód, ahogyan az antikrisztus kifürkészi és az irányítása alá veszi az emberek szívét, nem korlátozódik a hallgatóságra és az ajtókon keresztül való lefeltekedésre. A komoly helyzetekre ászk rejteget a tarsolyában. Miféle ászk? Demokráciát és szabadságot gyakorol, elegendő szólásszabadságot biztosít az embereknek, engedi számukra, hogy teljesen szabadon kifejezzék a véleményüket és a legbensőbb gondolataikat, arra bátorítja az embereket, hogy adjanak hangot a legbensőbb érzéseiknek, még ha azok panaszok is. Azután kihasználja azok gyengeségeit, akik tőle eltérő elgondolásokkal rendelkeznek, vagy véleményük van róla, és egyszerre megsemmisíti őket. Milyennek hangzik az antikrisztus

módszere? Hihetetlenül elvetemült! Nem emlékeztet a nagy vörös sárkány módszerére egy kicsit? Alapvetően ugyanaz a csoport, ugyanaz a természetlénységük. Nem így működik a nagy vörös sárkány? Látva, ahogyan az antikrisztus előadja magát, a nagy vörös sárkány csúf arca sejlik fel.

Az antikrisztusok hozzáértő módon alkalmazzák a kellemes és megfelelő szavakat az emberek ámítására, és ráveszik az embereket arra, hogy a bizalmukba avassák őket. Miután kifürkészik és kicsalják az emberekből a valódi helyzetüket, mi az eredmény? Tartanak-e az antikrisztusok bűnbánatot, mert az emberek ezekkel az igaz szavakkal szóltak hozzájuk? Bedobják-e a törölközőt, abbahagyják-e a gonosztetteiket, megválnak-e a hatalmuktól, feladják-e a hatalom iránti vágyukat, és felosztatják-e a birodalmukat? Soha. Helyette fokozzák az erőfeszítéseiket. Miután mindent megtettek azért, hogy az irányításuk alá vonják az emberek szívét, megtartják azokat, akik igazodnak hozzájuk, és megszabadulnak mindazoktól, akik nem. Nem zárhatjuk ki, hogy a gyülekezetből néhány testvért eltakarítottak, kizártak, vagy hogy ilyen körülmények között elkobozták tőlük az Isten szavait tartalmazó könyveiket. Ezeket az egyéneket igazságtalanság érte. Mit kellene ezeknek az igazságtalanul kezelt testvéreknek tenniük? Adják fel az Istenben való hitüket, mert Isten házában megjelent egy antikrisztus, aki ilyen módon gyötörte őket, és lehetetlenné tette, hogy higgyenek? Megtehetik ezt? (Nem, nem tehetik meg.) Helyénvaló-e megalkudni vagy fejet hajtani az antikrisztusok vagy a sötét, elvetemült erők előtt? Ez az az út, amelyet választanotok kellene? (Nem, nem az.) Szóval milyen utat kellene választanotok? (Leleplezni és jelenteni az antikrisztusokat.) Amikor felfedezed, hogy valaki antikrisztus, hadd mondjam el neked, hogy ha a befolyása jelentős, és sok vezető és dolgozó hallgat rá, rád pedig nem fognak hallgatni, és ha leleplezed őt – és nagyon is lehet, hogy elszigetelnek vagy eltakarítanak téged –, akkor nagyon gondosan át kell gondolnod a stratégiádat. Ne szállj vele szembe egyedül; az esélyek nem neked kedveznek. Azzal kezd, hogy felveszed a kapcsolatot néhány emberrel, akik értik az igazságot és tisztán látnak, és keress közösséget velük. Ha konszenzust értek el, keress meg még két vezetőt vagy dolgozót, akik képesek elfogadni az igazságot, és jussatok megegyezésre. Több emberrel közösen eljárva leplezzétek le és kezeljétek az antikrisztust együtt. Ilyen módon esélyed van a sikerre. Ha az antikrisztus befolyása túl nagy, levélben írásbeli jelentést is küldhettek a Fennvalónak. Ez a legjobb megközelítés. Ha néhány vezető és dolgozó nagyon igyekszik elhallgattatni benneteket, azt mondhatjátok nekik: „Ha nem fogadjátok el a leleplezést és a jelentésünket, akkor a dolgot továbbítjuk a Fennvaló felé, és hagyjuk, hogy ő intézkedjen rólatok!” Ez növeli a sikereitek esélyét, mert nem mernek majd ellenetek lépni. Amikor antikrisztusokkal van dolgod, ezt a megbízható módszert kell választanod – soha ne cselekedj egyedül. Ha nem rendelkezel néhány vezető és dolgozó támogatásával, akkor az erőfeszítéseid kudarcra vannak ítélve, kivéve, ha képes vagy levélben jelentést tenni, és azt átadni a Fennvalónak. Az antikrisztusok rendkívül alattomosak és ravaszak. Ha nincs kielégítő bizonyítékod, ne lépj fel ellenük. Érvelni vagy vitatkozni velük hiábavaló, szeretetet

mutatva megpróbálni megváltoztatni őket felesleges, és ha az igazságról beszélgetsz velük, nem fog működni; nem leszel képes megváltoztatni őket. Egy olyan helyzetben, amelyben nem vagy képes megváltoztatni őket, a legjobb lépés az, ha nem beszélsz velük őszintén, nem érvelsz nekik, és nem várod, hogy bűnbánatot tartsanak. Ehelyett leplezd le és jelentsd őket anélkül, hogy ezt tudatnád velük, engedd, hogy a Fennvaló intézkedjen velük kapcsolatban, és bátoríts több embert arra, hogy leleplezze, jelentse és elutasítsa őket, ami végül majd elvezet oda, hogy kigyomlálják őket a gyülekezetből. Nem ez a jó megközelítés? Ha az a céljuk, hogy kicsalják a legbensőbb gondolataidat belőled, hogy próbára tegyenek, és lássák, hogy rendelkez-e tisztánlátással irányukban, akkor mit kell tenned, ha már antikrisztusként azonosítottad őket? (Nem szabad őszintén beszélnem velük, hanem egyelőre egyet kell értenem a szavaikkal, nem szabad engednem, hogy felfedezzék a tisztánlátásomat, és utána bizalmas módon le kell lepleznem és jelentenem kell őket.) Milyen ez a megközelítés? (Jó.) Át kell látnod az ördögök és Sátánok mesterkedésein, és vigyáznod kell, hogy be ne indítsd a csapdáikat, vagy bele ne ess a vermeikbe. Amikor Sátánokkal és ördögökkel van dolgod, bölcsen kell eljárnod, és nem szabad őszintén beszélni velük. Ez azért van, mert egyedül Istennel és az igazi testvérekkel beszélhetsz őszintén. Soha nem szabad őszintén szólnod a Sátánokhoz, az ördögökhöz vagy az antikrisztusokhoz. Csak Isten méltó arra, hogy megértse, mi van a szívedben, és hogy szuverenitást gyakoroljon a szíved felett és megvizsgálja azt. Senki nem alkalmas arra, hogy irányítsa vagy megvizsgálja a szívedet, legkevesbé az ördögök és Sátánok. Ezért ha az ördögök és Sátánok próbálják kiszedni belőled az igazságot, jogod van nemet mondani, megtagadni a választ és visszatartani az információt – ez jogodban áll. Ha azt mondod: „Te, ördög, szóra akarsz bírni, de én nem fogok őszintén beszélni hozzád, nem beszélek veled. Jelenteni foglak – mit tudsz velem tenni? Ha kínozni merészel engem, jelenteni foglak; ha kínozz engem, Isten megátkozik és megbünteti téged!” – működik ez? (Nem, nem működik.) A Biblia azt mondja: „Legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok” (Máté 10:16). Ilyen helyzetekben olyan okosnak kell lenned, mint a kígyók; okosnak kell lenned. Szívünk csak arra alkalmas, hogy Isten megvizsgálja és birtokolja, és a szívünket csak Neki szabad adni. Csak Isten méltó a szívünkre, a Sátánok és ördögök nem érdemlik meg! Ezért van-e joguk az antikrisztusoknak tudni, hogy mi van a szívünkben, vagy hogy mit gondolunk? Nincs ehhez joguk. Mi a szándékuk azzal, hogy megpróbálják kicsalni belőled az igazságot, és hogy megvizsgálják? Az a céljuk, hogy átvegyék az irányítást felett; ezt világosan fel kell ismerned. Szóval ne beszélj velük őszintén. Módokat kell találnod arra, hogy több testvért egyesíts, és együtt leleplezzétek és visszautasítsátok őket, kimozdítsátok őket a pozíciójukból, és soha ne hagyjátok, hogy sikerrel járjanak. Gyomláljátok ki őket a gyülekezetből, tagadjatok meg tőlük minden lehetőséget, hogy zavart okozzanak, és ismét hatalmat gyakoroljanak Isten házában.

Az, hogy az antikrisztusok megvizsgálják az emberek szívét és átveszik az irányítást felette, a rideg valóság. Az antikrisztusok lényegéből ítélve nyilvánvaló, hogy az ilyen

tevékenységek végzése természetes a számukra, és egészen mindennapos dolog. A különböző gyülekezetekben az antikrisztusok gyakran elküldik a bizalmasaikat, hogy szivárognak be a testvérek közé, puhatoljanak ki értesüléseket, és gyűjtsenek bennfentes információkat. Néha az összegyűjtött információk otthoni banalításokra vagy emberek közötti kötetlen beszélgetésekre vonatkoznak, amelyek egyáltalán nem fontosak. Az antikrisztusok azonban mindig felhajtást csinálnak ezekből az ügyekből, akár még gondolatok vagy nézőpontok szintjére is emelik őket, hogy azonnal megértsék az emberek gondolataiban és véleményében bekövetkező összes változást. Ez azért van, hogy könnyedén átvehessék az irányítást a körülmények és minden egyes személy helyzete felett, és mindegyikre azonnal reagálhassanak. Az antikrisztusok különösen precízek a hatalommal és a státusszal kapcsolatos intézkedéseikben. Mennyiben precízek? Ami az egyes emberek nézőpontját illeti azzal kapcsolatban, hogy miként kezelik az ügyeket, illetve hogy mi az álláspontjuk az anyagi dolgokat, a pénzt, a státuszt, az Istenben való hitet, a kötelességek végzését és az állás otthagytását illetően – ők mindezt tudni akarják, úgy akarják ismerni, mint a tenyerüket. Miután már mindent úgy ismernek, mint a tenyerüket, az antikrisztusok nem az igazságot használják arra, hogy gondoskodjanak az emberekről, megváltoztassák az emberek téves nézőpontjait, vagy hogy megoldják a problémákat. Helyette mindezeket arra használják, hogy a saját státuszukat, a hatalmukat és a birodalmukat szolgálják. Ez az antikrisztusok célja azzal, hogy megvizsgálják és az irányításuk alá vonják az emberek szívét. Az antikrisztusok számára minden, amit tesznek, jelentőségelteljesnek és értékesnek tűnik, de pontosan ezek a látszólag jelentőségelteljes és értékes dolgok azok, amelyeket Isten elítél. Ők pontosan, hogy elárulják Istent, és ellenségesek Vele szemben.

2020. november 7.

Tizenötödik tétel: Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét (Első rész)

I. Az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében

Ma az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló tizenötödik tételről fogunk beszélgetni – nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét. Ez a tétel az antikrisztusok Istennel és Krisztussal szembeni bánásmódjának két olyan megnyilvánulását mutatja be, amelyek az antikrisztusok lényegét képviselik. Mindkét megnyilvánulás Magára Istenre vonatkozik, egyrészt Isten Lelkét, másrészt Isten megtestesült testét érinti. Az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében, és nem ismerik el az Ő megtestesült testét. Ez az antikrisztusok álláspontja Istennel szemben, és ezek az elsődleges megnyilvánulásai annak, ahogyan az antikrisztusok Istennel bánnak. Egyelőre nem e két elsődleges megnyilvánulás lényegéről fogunk beszélgetni, hanem először vitassuk meg, hogyan nyilvánul meg az, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében, vagyis milyen gondolataik, nézeteik, attitűdjeik és konkrét viselkedésmódjaik, megnyilvánulásaik és megközelítései vannak Istennel szemben, amelyek azt bizonyítják, hogy nem hisznek az Ő létezésében. Vannak-e konkrét megnyilvánulásai ennek a hitetlenségnek? Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Az, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében, egyszerűen azt jelenti, hogy nem ismerik el ezt a tényt, és tagadják Isten létezését. Szívük mélyén azt hiszik, hogy nincs Isten, és hogy Isten Lelke, Maga Isten és a Teremtő láthatatlan, és nem létezik. Számukra az »Isten« megnevezés üres, és az emberi képzelet szüleménye. Hát nem egyszerű ezt elmagyarázni és beszélni róla? Vajon hogyan kapcsolódik ez az antikrisztusok lényegéhez? Hogyan vannak konkrét megnyilvánulásai ennek? Nem bolhából elefánt csinálás ez? Tényleg ennyire bonyolult?” Helyes-e ez a gondolatmenet? Ha arra kérnének, hogy beszéljetelek arról a témáról, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében, hogyan beszélnétek róla, és hogyan boncolgatnátok? Vegyünk például egy különösen csalárd embert. Tudnál-e beszélni a csalárdságának konkrét megnyilvánulásairól? Ha csak azt mondom: „Ez az ember nagyon csalárd, és mindig hazudik anélkül, hogy egyetlen igaz szót is kimondana”, akkor vajon ezzel be is fejezted? Melyek a csalárdság konkrét állapotai és megnyilvánulásai? Hogyan boncolgathatod annak az embernek a csalárdságát? Milyen megközelítéseket alkalmaz a mindennapi életében a magaviseletére és ügyeinek intézésére? Milyen módszereket használ a világhoz való viszonyulásában? Milyen a jelleme? Mi az álláspontja az emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatban? Hogyan bizonyítható, hogy ez az ember nagyon csalárd? Vannak-e itt konkrétumok? Mindenképpen vannak konkrétumok. Nem csak arról van szó, hogy elmondjuk, mi a csalárdság, vagy milyen cselekedetek csalárdok, és nem is csak arról, hogy elmagyarázzuk ezt a kifejezést, hanem boncolgatnunk kell a konkrét megnyilvánulásait, viselkedésmódjait, gondolatait, nézeteit, a módszereit,

ahogyan az ügyeket intézi, a jellemét és így tovább. A csalárd ember fő jellemzője, hogy sosem nyitja meg a szívét, hogy bárkivel közösségben legyen, és még a legjobb barátjával sem beszél tiszta szívből. Rendkívül kifürkészhetetlen. Egy ilyen személy valójában nem feltétlenül idős, vagy nem feltétlenül látott sokat a világból, az is lehet, hogy kevés a tapasztalata, mégis rendkívül kifürkészhetetlen. A korához képest igen ravasz. Hát nem természeténél fogva csalárd ember ez? Oly mélyen rejtőzködik, hogy senki sem lát át rajta. Bármennyi szót szól is, nehéz megmondani, hogy melyik igaz és melyik hamis, és senki sem tudja, mikor mond igazat, illetve mikor hazudik. Emellett különösen ügyes az álcázásban és az álokoskodásban. Gyakran titkolja az igazságot hamis benyomást keltve az emberekben, hogy az emberek csak a hamis külsejét lássák. Magasztos, jó, erényes és jámbor embernek álcázza magát, olyannak, akit kedvelnek és elfogadnak, és a végén mindenki imádja és felnéz rá. Bármennyi időt töltesz is egy ilyen emberrel, sosem tudod, mit gondol. A mindenféle embert, eseményt és dolgot illető nézetei és hozzáállásai el vannak rejtve a szívében. Soha senkinek nem mondja el ezeket a dolgokat. Soha nem beszél ezekről a dolgokról, még a legközelebbi bizalmasának sem. Még amikor Istenhez imádkozik, talán akkor sem bízta Rá azt, ami a szívében van, sem a vele kapcsolatos igazságot. És nemcsak erről van szó: próbálja olyasvalakinek álcázni magát, akinek jó az emberi mivolta, aki igen spirituális és elkötelezett az igazságra való törekvés iránt. Senki sem látja, milyen a beállítottsága, és milyen ember is ő. Ezek a csalárdság megnyilvánulásai. Vegyünk például egy lusta embert. Vajon melyek a lustaság konkrét megnyilvánulásai? Egyesek talán azt mondják: „A lustaság az, ha egyáltalán nem dolgozunk, egész nap csak ülünk, nem akarunk megmozdulni, nem akarunk semmin tépelődni, és nem akarunk beszélgetni.” Vajon ezek a lustaság konkrét, lényegi megnyilvánulásai? (Nem, ez csak néhány felszínes jelenség.) Akkor vajon melyek a lustaság konkrét megnyilvánulásai? Elsősorban két fő megnyilvánulása van: az első, hogy nem hajlandók elviselni semmilyen nehézséget, bármit is tesznek, nem hordozzák annak terhét és felelősségét, panaszkodnak, ha a testük egy kis kényelmetlenséget érez, illetve bármilyen kis nehézséggel vagy fáradtsággal szembesül; a második, hogy minden munkától idegenkednek, élvezeteli életet akarnak élni, jobban szeretik a pihenést, és nem szeretnek dolgozni, henyélnek, és sodródni a mindennapokban, valamint, valahányszor dolgozniuk kell, szüntelenül nyafognak és elrejtőznek oda, ahol senki sem találhatja meg őket. Ez a lustaság két fő megnyilvánulása; itt nem fogjuk megvitatni a konkrét megnyilvánulásokat. Vegyünk például egy falánk embert. Vajon melyek a falánkság konkrét megnyilvánulásai? Ez olyasvalami az emberi mivoltban, amit könnyű lenne boncolgatni és felismerni, igaz? (Folyamatosan testi örömökre törekszik, mindig ízletes ételeket akar enni, hogy kielégítse a kívánságait.) (Kielégíthetetlen az étvágya, ha finom ételekről van szó.) Ezek a falánkság megnyilvánulásai. Vajon nincsenek-e olyanok, akik, miután meghallják, hogy valahol finom ételek vannak, mindent megtesznek, hogy megtalálják? Tegyük fel például, hogy valahol megnyílik egy új étterem, amely sokféle finom ételt kínál, de egy

kicsit drága és messze van: egy órát kell autózni odáig. Az emberek többsége azt gondolná, hogy nem éri meg ilyen messzire utazni csupán csak egy étkezésért. De azok, akik szeretnek enni, hallva erről az étteremről, azt gondolnák: „Egy órányi autótút nem is olyan hosszú. Hát nem arról szól az élet, hogy eszünk, iszunk és szórakozunk? Gyerünk enni!” Ha azonban ugyanezt az embert arra kérnék, hogy egy órát autózzon, hogy a saját munkáját ellássa, akkor elkezdene mérlegelni: „Vajon nem fogok elfáradni odáig? Vajon megéri-e számomra, hogy ennyi időt töltsék azzal, hogy odamenjek, és ott dolgozzak? Mi lesz, ha rossz emberekkel találkozom? Mi lesz, ha kifogy a benzin az autóból? Mit fogok ott enni? Vajon lesz ott készétel? Mi lesz, ha nem tudok alkalmazkodni a helyi környezethez? Mi lesz, ha éjszaka nem tudok aludni?” Túlbonolyítják a dolgokat, ha a saját munkájukról van szó, és mindenhol nehézségeket látnak. Ha azonban arról van szó, hogy valami finomat egyenek, hajlandóak minden akadályt legyőzni; jelentéktelenné válik minden akadály, és nem gondolkodnak túl sokat. Ezek a falánkság konkrét megnyilvánulásai. Ezt itt csak röviden említettem meg; nem fogom tovább részletezni.

Térjünk vissza a mai beszélgetés témájához. Miben nyilvánul meg az, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében? Milyen konkrét gondolatokat, nézeteket és állapotokat tárnak fel? Amikor valami történik velük, milyen hozzáállással, nézetekkel és eszmékkel rendelkeznek, amelyek azt bizonyítják, hogy valóban nem hisznek Isten létezésében? Hát nem érdemes-e erről beszélgetni? Az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében; vajon melyek ennek a hitetlenségnek a részletei és a konkrét megnyilvánulásai? (Bármilyen történjék is, nem hisznek abban, hogy azt Isten vezényelte és rendezte, és nem tudják azt elfogadni Istentől.) (Nem hisznek abban, hogy Isten a jót megjutalmazza, a gonoszt pedig megbünteti, ezért szemtelenül gonoszkodnak.) Ez néhány konkrét megnyilvánulás. Az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében. Az, hogy nem hisznek Isten létezésében, egy tagadás. Vajon mit tagadnak, ami bizonyítja azt, hogy tagadják Isten létezését? (Tagadják Isten identitását, mint Teremtőt.) (Tagadják, hogy Isten mindent irányít, és hogy mindenek felett szuverén.) (Tagadják, hogy Isten szavai az igazság, és tagadják, hogy Isten ítélő és fenyítő munkája képes megtisztítani az emberek romlottságát és megmenteni őket a Sátántól.) Ezen állítás közül melyik a reprezentatív és a lényegesebb? Isten identitásának és az Ő mindenek feletti szuverenitásának tagadása – hát nem reprezentatív ezek? Nem alapvető fontosságú kérdések? (De igen.) Hinni Isten létezésében egyrészt Isten identitásának és lényegének elismerését jelenti. Továbbá, az Isten identitásában és lényegében való hit alapján annak a ténynek az elfogadását és elismerését, hogy Isten mindenek felett szuverén. Ez vajon nem Isten létezésében való teljes hit? Nem döntő fontosságú ez a két pont? (De igen.) Ez a két leglényegesebb kérdés. Ezért annak boncolgatásához, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében, először is két dolgot kell boncolgatnunk: az első az, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni Isten identitását és lényegét; a második pedig az, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni Isten mindenek feletti szuverenitását. E két pont további szempontokat is

tartalmaz. Korábban beszélgettünk arról, hogy az antikrisztusok nem ismerik el, hogy Isten az igazság, hogy Isten szavai az igazság, és hogy Isten meg tudja menteni az embereket. Ez is tény. Itt azonban azt mondom, hogy az antikrisztusok alapvetően nem hisznek abban, hogy van Isten, és alapvetően nem hisznek Isten létezésében. Ha ezt abból a szempontból boncolgatjuk, hogy az antikrisztusok nem ismerik el Isten identitását és lényegét, és nem hajlandóak elismerni Isten mindenek feletti szuverenitását, az sokkal erőteljesebb és reprezentatívabb lesz.

A. Nem hajlandóak elismerni Isten identitását és lényegét

Kezdjük az első pontról való beszélgetéssel: Az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni Isten identitását és lényegét. Mi Isten identitása? Minden teremtetett lény számára Isten a Teremtő, mi tehát az Ő identitása minden dolog számára? (Minden dolog Legfőbb Ura.) Ez a megnevezés is pontos, mégis mi Isten valódi identitása? Amikor megszólítod Istent, vajon hivatkozatsz-e egyszerűen úgy Rá, hogy „minden dolog Legfőbb Ura”? Ez olyan, mint ahogyan az anyád identitása számodra az, hogy ő az, aki megszült téged és felnevelt, de tudod-e őt úgy hívni, hogy „az, aki megszültél engem és felneveltél”? (Nem.) Hogy hívod őt? (Anyá.) Ez a te kifejezésed az édesanyádra. Tehát a Teremtőnek, minden dolog Legfőbb Urának megnevezése Isten, és csak Magát Istent lehet Istennek hívni. Minden teremtetett és nem teremtetett dolog számára Isten az Isten; az Ő identitása minden dolog Legfőbb Ura, az Ő megnevezése pedig Isten. Az Egyetlen, aki ezt a megnevezést viseli, az Maga Isten, Ő Isten. Csak Ő, aki méltó az Isten megnevezésre, rendelkezik Isten identitásával és lényegével. Egyelőre ne beszéljünk a „lényeg” szóról, beszéljünk inkább az identitásról. Maga Isten, aki Isten identitásával rendelkezik, Isten dolgait cselekszi, Isten természetét fejezi ki, és Isten módszereit használva vezeti az egész emberiséget, szuverenitást gyakorol az egész emberiség és minden dolog felett. Akik hisznek Istenben és elismerik Isten identitását, azoknak a szemlélete mindarról, amit Isten tesz, teljesen különbözik az antikrisztusokétól. Azok, akik helyesen megértik mindazt, amit Isten minden dolog közepette tesz, meglátják ebben az Ő cselekedeteinek módszereit, és még inkább megbizonyosodnak arról, hogy Ő minden dolog között létezik. Ezzel szemben az a nézőpont, módszer és szemszög, amelyből az antikrisztusok mindezeket a dolgokat szemlélik, teljesen ellentétes azokéval, akik hisznek Isten létezésében. Ezért az antikrisztusok inkább meghalnék, minthogy higgyenek Isten létezésében, vagy higgyenek abban, hogy az Egyetlen, aki mindezekre képes, az az Egyetlen, aki rendelkezik Isten identitásával, és hogy egyedül Ő méltó arra, hogy Istennek nevezzék, és hogy az emberek Istennek szólítsák.

Ha az emberek Isten szavain és a normális emberi mivolt racionalitásán keresztül szemlélik és megértik azt a sok mindent, ami minden dolog és az egész emberiség közepette létezik, függetlenül attól, hogy látható-e szabad szemmel, vagy sem, akkor felfedezik majd, hogy Isten vezeti az emberiséget minden dolog közepette, és hogy Ő

valóban létezik. Minden dolog törvénye és minden dolog fejlődése egy láthatatlan, leírhatatlan szabályrendszeren belül van vezényelve és intézve, ki képes tehát mindezt vezényelni és intézni? Nem egy nagyszerű ember, nem is egy hős, és biztosan nem egy természeti képződmény. Hanem az Egyetlen, aki láthatatlan és megfoghatatlan, de az ember számára érzékelhető, aki mindezek felett szuverén. Vajon ki ez? Isten. Hinni Isten létezésében, nem ez a minimális racionalitás, amellyel az embereknek rendelkezniük kellene? Nem ez a legminimálisabb, legalapvetőbb nézőpont és szemszög, amelyből az embereknek szemlélniük kellene a dolgokat? Az antikrisztusok azonban nem rendelkeznek ezzel a racionalitással, és ezért nem ilyen nézőpontból és szemszögből szemlélik a dolgokat. Ezért az Isten által vezényelt dolgokat, amelyeket az emberiség csak érzékelni képes, és amelyeket Isten nem közölt kifejezetten, világos nyelven az emberiséggel, az antikrisztusok véletlenszerű, ember alkotta, természetes módon kialakult, sőt, akár az emberek által elképzelt és manipulált dolgoknak tartják. Bárhogyan is tanúskodsz Isten létezéséről, bármennyi tény is használsz fel annak bizonyítására, hogy Isten ott van minden dolog közepette, hogy Isten az Isten identitásával rendelkezik, és hogy csak az az Egyetlen, aki rendelkezik Isten identitásával, képes ezeket a dolgokat megtenni, illetve mindent rendezett módon intézni, és hogy egy ilyen Legfőbb Úr az Egyetlen, aki rendelkezik Isten identitásával, vajon az antikrisztusok így fogják látni ezt? Az antikrisztusok így értenék ezt? (Nem.) Bármennyi tény is hozol fel ennek bizonyítására, az antikrisztusok nem fogják elhinni, és nem is fogják elismerni. Még ha látszólag nem is mondanak semmit, sőt, még ha nem is tudnak semmilyen bizonyítékot felhozni annak megcáfolására, mélyen legbelül százszorosán is nem értenek egyet vele, nem hajlandóak tudomásul venni, és kérdőjelek egész sorát vetik fel. Azt gondolják, hogy azok, akik hisznek Isten identitásában, bolondok, és hogy félrevezették őket, és hogy ezt csak az érett gondolkodással nem rendelkezők tennék és gondolnák. Úgy vélik, hogy az ember szabad akaratát magának az embernek kell irányítania és szabadon kifejeznie. Úgy gondolják, hogy az embereknek, ahogyan csak szeretnének, véleményt kellene alkotniuk a minden dolgok közepette bekövetkező eseményekről, és hogy ezeket az eseményeket tudományos módszerekkel és tudományos szemszögből kellene szemlélni, hogy az embereknek nem kellene annyira babonásnak lenniük, és Isten szuverenitásával magyarázniuk mindent, illetve Isten szuverenitásával közelíteniük meg mindent. Például sok testvér van a gyülekezetben, akik számos Isten által tett jelet és csodát tapasztaltak már meg, amióta elnyerték az üdvösséget. Ezek bizonyosságot tesznek arról, hogy Isten hogyan vezette őket abban az időben, hogyan mutatta meg ezeken az eseményeken keresztül, hogy Ő valóban létezik, és hogy azokat valóban Ő hajtotta végre, valamint arról is, hogy milyen hatalmas áldásokban és kegyelemben részesültek ezen események által. A tanújelek ott vannak, mind a bizonyágtételekben, mind a tárgyi bizonyítékokban. Ezek a bizonyágtételek és tárgyi bizonyítékok megerősítik a hitét azoknak, akik hisznek Isten létezésében, de vajon az antikrisztusoknak, akik nem hisznek Isten létezésében, megváltozik-e a szemléletük, miután ezeket meghallják?

(Nem.) Honnan tudod? Onnan, hogy bármennyire is igaz, amit mondasz, és bármennyien vannak is, akik személyesen megerősítik a bizonyágtételeket, az antikrisztusok nem fogják elhinni. Azt mondják majd: „Hacsak nem tapasztalom meg magam, ha nem láttam, akkor nem is létezik. Amit ti megtapasztaltatok, az csak egy véletlen egybeesés, egy véletlenszerűség volt. Ki ne tapasztalna meg életében veszélyes vagy véletlenszerű eseményeket? Vajon ezeknek a véletleneknek és véletlenszerűségeknek a felbukkanása bizonyítja, hogy ezek isten művei? Bizonyítja, hogy aki ezeket teszi, az isten? Lehet, hogy csak képzelődsz, lehet, hogy csak szerencséd volt, hogy volt ott egy jótevő, hogy segítsen neked, vagy lehet, hogy csak nem jött el a halálad ideje, és szerencsésen megmenekültél.” Látod, elismerik-e azt, amit Isten tett ezekkel az emberekkel? (Nem ismerik el.) Nem ismerik el és nem hisznek abban, amit Isten tett a testvérekkel, és azt sem hiszik el, hogy Isten képes ilyen tetteket végrehajtani, és hogy a testvérek által megtapasztaltak valóban megtörténtek. Azt gondolják: „Hogyan létezhetnek ilyesmi a világban? Ha léteznek is, csak az emberi képzelet szüleményei. Ahogy a mondás tartja: »Amiről nappal gondolkodsz, arról álmodsz majd éjszaka.« Ezek mind csak illúziók.” Amikor az antikrisztusok fülébe jut, hogy a testvérek megtapasztaltak néhány jelet és csodát, Istennek néhány különleges kegyelmét és áldását, és néhány olyan dolgot, ami az átlagemberek számára elérhetetlen, nem hiszik el. Képesek tehát az antikrisztusok hinni abban a megvilágosodásban és útmutatásban, amelyet a testvérek Isten szavainak megtapasztalása során nyernek? Abban sem hisznek. Nem hisznek abban, hogy Isten megvilágosítja, megvilágítja és vezeti az embereket. Úgy gondolják, hogy mindez az emberi elméből, az emberi tudáson alapuló elemzésből és megértésből származik, és hogy ez váltja ki ezeket a tapasztalati tanúságtételeket. Azt hiszik: „Ha az emberek erősen gondolkodnak, és kitartóan törekednek ebbe az irányba, vajon nem fognak-e némi tudásra szert tenni? Ha én is erőfeszítéseket teszek, erősen gondolkodom és elmélkedem e vonatkozásban, például cikket írok, akkor én is elő tudnék állni valamilyen tapasztalati tanúságtétellel.” Ezért, amikor a testvérek tapasztalati tanúságtételéről van szó, ahol arról tesznek bizonyosságot, hogy Isten hogyan vezette őket, hogyan világosította és világította meg őket, hogyan ítélte, fenyegette, metszette és fegyelmezte meg őket, és hogyan rendezett el Isten helyzeteket, hogy próbára tegye és finomítsa őket, valamint hogyan értették meg ebből Isten szándékait, és így tovább, az antikrisztusok nem ismerik el Isten egyetlen ilyen cselekedetét sem, és nem is hisznek azokban. Azt gondolják, hogy mindezek nem lehetségesek. Az antikrisztusok nem ismerik el és nem hisznek ezekben az eseményekben, amelyek a testvérek körében történnek. Vajon igazolja-e ez az antikrisztusok lényegét, hogy egyáltalán nem hajlandóak elismerni Isten identitását? Valójában nem ez a legerőteljesebb bizonyíték arra, hogy az antikrisztusok lényege az, hogy nem hajlandóak elismerni Isten identitását.

Lépjünk ideiglenesen túl a gyülekezet és a testvérek körén, és vizsgáljuk meg az antikrisztusok nézeteit az emberek csoportjaiban, a való életben felmerülő különböző kérdésekkel kapcsolatban. Melyek ezek a kérdések? (Az emberek születése, öregedése,

betegsége és halála, valamint a társadalmi változások, politikai váltások és katasztrófák bekövetkezte. Az antikrisztusok képtelenek felismerni mindezekben Isten szuverenitását.) (Az antikrisztusok nem hisznek abban, hogy az emberek sorsa Isten kezében van, inkább saját kezűleg akarnak szép hazát teremteni.) Ezek olyan konkrét megnyilvánulások, amelyek a probléma lényegét érintik. Látják-e az antikrisztusok, hogy az emberi sors, az élet és a halál, valamint az összes tapasztalat, amelyen minden ember keresztülmegy élete során, Isten szuverenitása alatt áll? Nem látják. Van például a társadalomban egy népszerű mondás: „Akik hidakat építenek és utakat javítanak, végül megvakulnak, míg a gyilkosok és gyújtogatók utódai szaporodnak.” Ez a mondás lényegi szabály valamire? Az igazság? Filozófiai elmélet? (Nem.) Akkor honnan származik ez a mondás? Biztosan nem azoktól, akik hisznek Istenben; ez az emberi fejlődés során a különböző emberek életkörülményeinek egy felszínes jelensége. Az emberek úgy vélik, hogy nincs igazságosság a világban, hogy minél több jótettet visz véghez valaki, annál valószínűbb, hogy megvakul, és annál inkább büntetésben részesül, míg minél több rosszat tesz valaki, annál inkább boldogul, és annál több sikert ér el a világban. Vajon a különböző dolgok fejlődési törvényei az emberiség körében valamilyen módon összhangban vannak ezzel a mondással? Van egy másik mondás is: „A jók fiatalon halnak meg, a gonoszok ezer évig élnek.” Miféle emberek találták ki ezt a mondást? Az ilyen típusú mondásokat az emberek közmondásokként ismerik; vajon miféle emberek képesek kimondani ilyen közmondásokat? Hisznek-e Istenben? Olyan emberek, akik hisznek Isten létezésében? (Nem.) Vannak bizonyos fajta cinikusok, akik sikertelenek a társadalomban és az emberek között, akik mindenütt akadályokba ütköznek, nehéz a sorsuk, beteljesületlenek a törekvéseik, és nem boldogulnak, bárhová is mennek. Úgy gondolják, hogy valamennyire kompetensek és rátermettek, mégsem tudtak nevet szerezni maguknak, fejlődni, felülmúlni másokat, és becsületére válni az őseiknek. Bárhová is mennek, kirekesztik, zaklatják és elnyomják őket, és nem képesek mindebből kiszabadulni. Végül arra a következtetésre jutnak: „A társadalomban és az emberiségben nincs igazságosság, nincs olyan, hogy a jót jutalmazza és a rosszat bünteti, és nincs megtorlás sem. A rossz emberek rossz dolgokat tesznek anélkül, hogy megbüntetnék őket, míg a jó emberek, akik sok jót tettek, például adakoztak és segítettek a szegényeken, végül nem kapnak jutalmat. Tehát, ne legyetek jók; hiábavaló. A jó emberek a végén megvakulnak – inkább gonosznak kell lenni.” Mivel sikertelenek a világban és az emberek csoportjainak körében, panaszkodnak, hogy nincs igazságosság és méltányosság a világban, és hogy nincs szabadító a világban. Úgy gondolják, hogy mindenki rosszul bánik velük, mert senki sem látja az erősségeiket és a szakértelmüket, és senki sem helyezi őket fontos pozíciókba. Ezért gyártják ezt a fajta kiforgatott elméletet, hogy panaszkodjanak az emberiségre és a világra. Valójában vannak okok e különféle dolgok bekövetkezete mögött? Vannak ok-okozati összefüggések? Mindenképpen! Az antikrisztusok ugyanazt a nézetet vallják, mint ezek az emberek; nem hiszik, hogy Isten mindennek felett szuverén, és azt sem hiszik, hogy minden, ami felett Isten – aki Isten

identitásával rendelkezik – szuverén, és igazságos. Ezért az antikrisztusok nemcsak hogy nem ismerik el, hogy minden, amit Isten tesz, az Ő identitását képviseli, hanem hisznek a társadalomban keringő kiforgatott elméletekben és eretnekségekben is. Azt hiszik, hogy ezek a kiforgatott elméletek és eretnekségek igazak, és csak azokat lehet szívük isteneinek nevezni, akik képesek boldogulni ebben a világban, akiket imádnak és követnek, és akik szívükben az istenek identitásával rendelkeznek. Például a kínai legendákban olyan szereplők vannak, mint a Nyugati Anyakirálynő, Jåde császár, a Nyolc Halhatatlan, Kuanjin és Buddha – ők azok, akiket az antikrisztusok a szívük mélyén valóban imádnak. Ezekben a legendákban Jåde császár a legnagyobb; ő rendelkezik azzal a hatalommal, hogy a mennyei birodalomban a bűnösöket megbüntesse azért, hogy a halandók birodalmába taszítja őket. Amikor az antikrisztusok ezt hallják, hatalmas csodálatot éreznek iránta, és azt gondolják: „Jåde császár valóban egy isten! Olyan a viselkedése, a magatartása és olyanok a képességei, mint egy istennek!” Ezek a legendák, valamint az úgynevezett halhatatlanok, akiknek a nagyközönség áldozatokat mutat be, mély benyomást tettek az emberekre. Úgy vélik: „Ezek az úgynevezett halhatatlanok nagyszerű képességekkel és hatalommal rendelkeznek. Megérdemlik, hogy istennek hívják őket. Képesek a mennyei birodalomban ítéletet alkotni minden igazságtalan és nem kielégítő dologról, ami a világban történik, és ha valaki igazságosságot keres, választ kaphat tőlük. Például az olyan történelmi személyiségek, mint Pao Kung és Kuan Kung igazságot szolgáltatnak az emberiségnek a szellemi birodalomban. Ha valakit sérelem ér, és a bíróság igazságtalan, akkor, ha Pao Kung vagy Kuan Kung elé viszi az ügyét, ők garantáltan igazságot szolgáltatnak.” Az emberek hisznek abban, hogy ezek a népmesei szereplők képesek igazságot szolgáltatni az emberiségnek, megbüntetni a gonoszakat, és a világ összes igazságtalanságát orvosolni, lehetővé téve, hogy akik szenvednek és küszködnek, ne hullassanak többé könnyeket. Azt gondolják, hogy a társadalmi ranglétra legalján élő szegény embereknek, az inkompetenseknek és a bántalmazottaknak csak áldozatokat kell felajánlaniuk ezen figurák számára, hinniük kell bennük, és követniük kell őket, hogy minden szenvedésüktől megszabaduljanak, és megoldódjon minden zaklatás és elnyomás, amellyel szembesülnek. Hasonlóképpen, az antikrisztusok szívük mélyén és elméjükben azt hiszik, hogy az isteneknek olyanoknak kellene lenniük, mint az úgynevezett bódhiszattváknak és buddháknak, akik megoldják az összes emberi szenvedést, és megmentik az embereket a nyomorúság tengeréből. Például egy férfi, akinek az édesanyja halálos beteg volt, és az orvosok már nem tudtak segíteni rajta, nagyon ragaszkodott hozzá, és nem akarta, hogy meghaljon, ezért minden nap három füstölőt égetett, valamint finom ételeket és italokat ajánlott fel Kuanjin bódhiszattva bálványának. Majd fogadalmat tett: ha az édesanyja felgyógyulna a betegségéből, és még harminc évig élhetne, akkor cserébe szívesen lemondana harminc évről a saját életéből, élete végéig vegetáriánus lenne, és soha többé nem ölné meg egy élőlényt sem. Miután elégette a füstölőt, földre borult, megtette ezt a fogadalmat, és felajánlotta őszinte szívét, édesanyja felgyógyult a betegségéből. Ez

vajon azt jelentette, hogy a bódhiszattva meghallgatta a fogadalmát? Azt jelentette, hogy az édesanyja további harminc évet fog élni, ő pedig harminc évvel kevesebbet? Nem. De mivel hitt benne, meg volt győződve arról, hogy így igaz. Majd nekilátott, hogy teljesítse fogadalmát, és vegetáriánus lett. Egy napon elgondolkodott: „Édesanyám meggyógyult, és a hosszú élete már nem kérdéses, így a jövőben vajon megszeghetem a fogadalmamat? Megehetek egy csirkecombot? Ha meg akarok enni egyet, megtehetem.” Miután megette a csirkecombot, jól érezte magát, és a szíve is megnyugodott, másnap azonban hányás és hasmenés gyötörte, több napig is betegeskedett, anélkül, hogy bármi javulás állt volna be. A negyedik napon elgondolkodott: „Ez vajon a bódhiszattva büntetése? Nem engedi, hogy húst egyek? Úgy tűnik, hogy a korábbi szavaim tényleg számítottak – nem ehetek húst!” Amikor erre gondolt, sietve elégetett még három füstölőt, felajánlott egy csomó finom ételt, és beismerte bűnét. Másnapra meggyógyult. Amikor látta, hogy a bódhiszattva ilyen eredményes, még szilárdabban hitte, hogy: „Amikor az emberek cselekszenek, a bódhiszattva figyel. Nem szabad megpróbálnom becsapni őt, tartanom kell magam a fogadalmamhoz, különben szembe kell néznem a büntetésével!” Ettől kezdve még inkább úgy érezte, hogy a „bódhiszattva” cím szent és sérthetetlen. Naponta három füstölőt égetett, és felajánlásokat tett fesztiválokon és ünnepeken. Idővel az ilyen emberben megerősödött az a hit, hogy a bálványok, amelyeknek az emberek felajánlásokat tesznek, mint például Jáde császár, Kuanjin bódhiszattva, Kuan Kung és így tovább, istenek. A szívében betöltött státuszuk még megingathatatlanabbá vált, semmilyen kétség és gyanú sem fért hozzá. Még ha az antikrisztusok nem is tapasztalták meg ezeket a dolgokat, és nem is tettek felajánlásokat otthon ezeknek a bálványoknak vagy agyagfiguráknak, úgy is hallanak néha ilyen dolgokról, vagy szembesülnek ilyesmikkel az ismeretségi körükben. Például hallanak arról, hogy Buddha hogyan gyógyított meg valakit, vagy hogyan szolgáltatott igazságot azáltal, hogy megbüntette a gonosz embereket, vagy hogyan lett valaki gazdag, miután egy fengsuj mester átrendezett néhány dolgot a házában, vagy arról, hogy valaki hogyan kért tanácsot egy fengsuj vagy jin-jang mestertől síremlék és temető kiválasztásával kapcsolatban, és emiatt a leszármazottai hogyan lettek magas rangú tisztségviselők, illetve milyen nagy sikereket értek el a karrierjükben, és így tovább. Ezek azt a benyomást keltik az antikrisztusok elméjében, hogy az isteneknek olyan képességekkel és hatalommal kell rendelkezniük, mint ezeknek az úgynevezett buddháknak és császároknak, akikkel az emberek a mindennapi életükben találkoznak, és akiket látnak. Sőt, még azt is gondolják, hogy az isteneknek olyanoknak kellene lenniük, mint amilyenek azok a bálványok, amelyeknek az emberek felajánlásokat tesznek, és amelyek jeleket és csodákat mutatnak körükben, hogy rémületet és döbbenetet keltsenek. Ha pedig egy isten nem ezt teszi, akkor úgy gondolják, hogy azt nem kellene istennek tekinteni. Ha az antikrisztusoknak ilyen szemléletük és megértésük van az istenekről, akkor vajon milyenné válik az istenfogalmuk? Az ő szemükben egy olyan lény, mint Jáde császár, aki bármikor és bárhová képes mennyei katonákat küldeni, hogy azok a halandók birodalmába taszítsák

a mennyei törvényeket megszegőket, valóban isten, aki rendelkezik egy isten identitásával. Vagy egy bálvány, amelynek az emberek áldozatokat ajánlanak fel, és amely lehetővé teszi számukra, hogy meggazdagodjanak és magas rangú tisztségviselők legyenek – az antikrisztusok az ilyen lényeket is méltónak tartják arra, hogy az istenek identitásával rendelkezzenek. Ez az antikrisztusok belső felfogása és megértése az istenek identitásáról. Ezért, amikor Isten azon a földön munkálkodik, ahol a nagy vörös sárkány fekszik, és letartóztatnak néhány testvért, tönkreteszik a gyülekezetet, valamint akadályozzák és megzavarják Isten munkáját, mit gondolnak vajon az antikrisztusok? „Ha ez isten, akkor miért történnek ilyesmit a gyülekezettel? Amikor a testvéreket letartóztatják, istennek látomásokat kellene megjelenítenie az égen, mennydörgést és tombolást kellene küldenie, hogy a gonosz rendőrök, akik letartóztatják a testvéreket, rémülten meneküljenek, mint az ijedt patkányok. Miért nem hallottam még soha ilyesmiről? Ha ezek az emberek istent követik, és ők isten választott népe, miért nem menti és óvja meg őket isten? A nagy vörös sárkány olyan örülten és kegyetlenül üldözi azokat, akik követik istent. Miért nem jön isten a földre, hogy igazságot szolgáltatson az emberiségnek? Miért nem akadályozza meg isten a nagy vörös sárkányt? Miért nem bünteti meg a nagy vörös sárkányt? Biztosan nem lehetséges az, hogy az isteni identitással rendelkező isten csak beszélni tud az igazságról és ellátni tud vele? Jáde császárhoz, Kuanjin bódhiszattvához és Buddhához viszonyítva úgy tűnik, hogy isten nem nagy képességekkel és készségekkel rendelkezik. Azt mondják, hogy istennek hatalma és tekintélye van, de hol van ez a hatalom és tekintély? Valóban isten az, aki csak ellátni tud az igazsággal, és akinek nincs isteni hatalma és tekintélye? Amikor a testvéreket le akarják tartóztatni, istennek falat kellene emelnie a gonosz rendőrök elé, vagy vakká és sántává kellene tennie őket, és örületbe kellene kergetnie őket, vagy ostobává kellene tennie őket. Mielőtt a veszély közeledne, istennek világosan tudatnia kellene mindenkivel a közelgő veszélyt, hallaniuk kellene egy hangot, érezniük kellene egy erős érzést, és világos kellene, hogy legyen a gondolkodásuk. Miért nem tesz isten ilyesmit? Miért nem tesz semmilyen célzást, amikor ilyen helyzetek közelednek? Amikor az embereket letartóztatják, megkínózzák, és üldözést szenvednek, miért nem állítja meg és bünteti meg isten ezeket az ördögöket és gonosz rendőröket? Amikor megbilincselik a testvéreket, amikor a gumibotjaikkal ütlegelik őket, miért nem tesz isten semmit? Ha Jáde császár vagy Kuanjin bódhiszattva lenne, soha nem hagyná, hogy követői így szenvedjenek. Biztosan közbelépne és segítene, megvakítaná a gonosz rendőröket, eltorzítaná az arcukat, megőrjítené őket, lerothasztaná a kezüket és a lábukat, halálos betegségekkel sújtaná őket, és arra kényszerítené őket, hogy egymást gyilkolják. Miért nem teszi ezt isten? Pontosan hol is van isten? Létezik egyáltalán? Ha jön a baj, isten nem menti meg az embereket, még akkor sem, ha imádkoznak hozzá, és nem is rendez el olyan körülményeket, hogy megmeneküljenek a veszélytől. Amikor a gonosz rendőrök kínozzák ezeket a védtelen embereket, a józan ész azt diktálja, hogy egy istennek közbe kellene lépnie, segítenie kellene, és nem csak tétlenül nézni, mert az istenek nem szeretik az igazságtalanságot

a világban, és az istenek feladata, hogy megmentse az embereket a nyomorúságtól, és mindenkit megszabadítsanak a szenvedéstől. Miért nem tesz egyáltalán ilyesmit ez az isten, akiben most hiszek? Tényleg létezik ez az isten, akiben hiszek?” Miután sok mindent megtapasztaltak, az antikrisztusok folyamatosan össze vannak zavarodva és kételkednek. Istenbe vetett hitük során még jövőmondókhoz és jin-jang mesterekhez is elmennek jósoltatni, hogy meglássák, mit tartogat a jövőjük, hogy utánanézzenek, bebörtönzik-e őket, zökkenőmentesen megy-e a munkájuk, nem akar-e egy gazember bosszút állni rajtuk, vagy van-e mód arra, hogy elkerüljék a börtönt, ha az van a sorsukban.

Az Istenben való hit és Isten követése során az antikrisztusokban mindig felmerülnek elképzelések Isten identitásáról és lényegéről, és mindig megkérdőjelezzik, hogy Isten miért csak beszél, és miért nem mutat jeleket és csodákat. Bár az antikrisztusok is olvassák Isten szavait, nem az a szándékuk, hogy keressék az igazságot és elfogadják azt, hanem tanulmányozó és latolgató mentalitással olvassák azokat. Ennek következtében nemcsak hogy nem tud kialakulni bennük valódi hit, hanem minél jobban átvizsgálják, annál bizonytalanabbá válnak, és annál több elképzelésük van a megtestesült Istenről. A fő elképzelésük az, hogy hisznek abban, hogy krisztusnak természetfeletti emberi mivolttal kell rendelkeznie. Azt gondolják: „Ha krisztusnak normális emberi mivolta van, és nem visz véghez jeleket vagy csodákat, akkor hogyan lehet bizonyítani, hogy ő isten?” Az antikrisztusok szívében csak az isten lelke az isten, és csak a jeleket és csodákat mutatni képes hús-vér test az isten. Ha egy hús-vér test csak normális emberi mivolttal rendelkezik, és nem visz véghez jeleket és csodákat, akkor még ha ki is tudja fejezni az igazságot, akkor sem tekinthető istennek. Ezért nem meglepő, hogy az antikrisztusok mindig kétségbe vonják a megtestesült Isten lényegét. Nem számít, mennyi minden történik vele, az a típusú ember, aki antikrisztus, sosem próbál úgy foglalkozni a dolgokkal, hogy Isten szavaiban keresi az igazságot, még kevésbé próbálja Isten szavain keresztül látni a dolgokat – ami teljes mértékben azért van, mert nem hiszi, hogy Isten szavainak minden sora igazság. Nem számít, Isten háza hogyan közli az igazságot, az antikrisztusok érzéketlenek maradnak, és ennek következtében, bármilyen helyzettel is szembesülnek, nem rendelkeznek helyes hozzáállással; különösen, amikor arra kerül sor, hogyan közelítsék meg Istent és az igazságot, az antikrisztusok makacsul elutasítják, hogy félretegyék elképzeléseiket. Az isten, akiben hisznek, az a jeleket és csodákat cselekvő természetfeletti isten. Bárkit, aki jeleket és csodákat tud véghez vinni – legyen az Kuanjin bódhiszattva, Buddha vagy Mazu – istennek neveznek. Úgy vélik, hogy csak azok az istenek rendelkeznek az istenek identitásával, akik jeleket és csodákat tudnak véghez vinni, míg azok, akik nem tudnak, bármennyi igazságot is fejezzenek ki, nem feltétlenül istenek. Nem értik meg, hogy az igazság kifejezése Isten nagy hatalma és mindenhatósága; hanem azt gondolják, hogy csak a jelek és csodák véghezvitele az istenek nagy hatalma és mindenhatósága. Ezért, ami a megtestesült Isten gyakorlati munkáját illeti, hogy kifejezi az igazságot, hogy meghódítsa és megmentse az embereket, hogy öntözi, pásztorolja és vezeti Isten választott népét,

lehetővé téve számukra, hogy ténylegesen megtapasztalják Isten ítéletét, fenyítését, próbatételeit és finomítását, és megértsék az igazságot, levessék romlott beállítottságaikat, és olyan emberekké váljanak, akik alávetik magukat Istennek és imádják Őt, és így tovább – az antikrisztusok mindezt az ember munkájának tekintik, nem pedig Istenének. Az antikrisztusok gondolkodásában az isteneknek egy oltár mögé kellene bújniuk, és várni, hogy felajánlásokat tegyenek számukra, ők megeszik az ételeket, amelyeket az emberek felajánlanak, belélegzik az általuk égetett tömjén füstjét, segítő kezét nyújtanak, amikor azok bajban vannak, nagyon erősnek mutatják magukat, és azonnali segítséget nyújtanak nekik a számukra érthető határokon belül, valamint kielégítik a szükségleteiket, amikor az emberek segítséget kérnek és buzgók könyörgéseikben. Az antikrisztusok számára csakis az ilyen isten az igaz isten. Eközben minden, amit Isten ma tesz, az antikrisztusok megvetésébe ütközik. És miért van ez? Az antikrisztusok természetlénységéből ítélve, amit ők igényelnek, az nem az öntözés, pásztorolás és az üdvösség munkája, amit a Teremtő végez a teremtetett lényeken, hanem a jólét és a kívánságaik beteljesülése mindenben, hogy ne legyenek megbüntetve ebben az életben, és az eljövendő világban a mennybe jussanak. Nézőpontjuk és szükségleteik igazolják az igazság iránti gyűlöletük lényegét. Az antikrisztusok szeretik az elvetemültséget, a természetfelettit és a csodákat, sőt a Sátán és a gonosz szellemek tetteit és ördögi szavait – amelyek negatív és elvetemült dolgok – isteniként és igazságként imádják. Ezeket életre szóló imádatuk és törekvésük tárgyának tekintik, és olyan dolgoknak, amelyeket meg kell becsülni, és terjeszteni kell a világban. Következésképpen az Isten identitásáról alkotott elképzeléseik és nézeteik soha nem fognak megváltozni, amíg Istent követik. Ha az ilyen emberek nem tudják megvalósítani ambícióikat Isten házában, ha nem léptetik elő és nem használják fel őket, és nem érnek el gyors és nagy sikereket, akkor készek lesznek bármikor, bármelyik pillanatban és bárhol elárulni Istent. Néhányan ezek közül az emberek közül tíz éve hisznek, néhányan húsz éve, azt gondolnád, hogy van alapjuk, és nem hagyják el Istent, valójában azonban készen állnak arra, hogy bármikor elárulják Istent, és visszatérjenek a szekuláris világba. Még ha nem is hagyják el a gyülekezetet, a szívük már eltávolodott Istentől, és elárulta Őt. Ha a körülmények megengedik, vagy lehetőség adódik, el fognak menni, és a hamis istenekben és a gonosz szellemekben fognak hinni. Ha lehetőségük nyílik arra, hogy tüneményes sikereket érjenek el, hogy magas rangú tisztségviselők legyenek, hogy híressé váljanak, hogy dicsőséget és gazdagságot élvezzenek, akkor nem fognak habozni, hogy elhagyják a gyülekezetet, és a szekuláris világ irányzatait kövessék. Egyes antikrisztusok azt kérdezik: „Ha ő isten, miért szenved zaklatást és üldöztetést a nagy vörös sárkánytól? Ha ő isten, miért nem mutat jeleket és csodákat, hogy elpusztítsa a nagy vörös sárkányt? Isten választott népe közül oly sokat foglyul ejtett és üldöz a nagy vörös sárkány. Miért nem óvja és menti meg őket isten a Sátán üldözésétől?” Ez pontosan olyan, mint ahogyan a zsidó farizeusok is gondolták: „Ha Jézus isten, miért lehetett keresztre feszíteni? Miért nem tudta megmenteni magát?” Az antikrisztusok ezt soha nem értik meg, mert nem fogadják

el az igazságot, és nem hisznek abban, hogy Isten szavai mindent beteljesítenek. Csak abban hisznek, amit látnak, és nem hisznek abban az értékben és jelentőségben, amelyet Isten munkája bemutat. Nem hisznek abban, hogy minden szó, amelyet Isten kimond, az igazság, és hogy az Ő minden egyes szava beteljesedik és megvalósul; nem hisznek abban, hogy Isten bölcsessége a Sátán cselszövésein alapszik, és hogy Isten a nagy vörös sárkány szolgálatvégzését ellenpontként használja arra, hogy felfedje az Ő mindenhatóságát és bölcsességét. Nem hisznek abban, hogy Isten mindenek felett szuverén, és hogy Isten szavai mindent megvalósítanak, akkor vajon az antikrisztusok még Istenben hívők? Nem. Az antikrisztusok olyan emberek, akik megtagadják Istent és ellenállnak Neki; ők igazi álhívők.

Vajon milyen elsődleges okok húzódnak meg amögött, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni Isten identitását? Az egyik az, hogy Isten nem orvosolja a világ összes igazságtalanságát, nem szolgáltat igazságot az emberiségnek, és nem bünteti meg azonnal azokat, akik rosszat tesznek, ahogyan azt az antikrisztusok elképzelései szerint tennie kellene; nap mint nap sok igazságtalanság történik mindazon dolgok között, amelyek felett Isten szuverenitást gyakorol, és Isten mégis közömbösnek tűnik ezekkel szemben, egyetlen szót sem szól, és semmit sem tesz válaszul. Az antikrisztusok szemszögéből nézve mindaz, ami a dolgok körében a világban történik, amivel szembesülnek, nem illeszkedik az elképzeléseikhez, és nem kellene megtörténnie. Miért gondolják, hogy ezeknek nem kellene megtörténniük? Azt gondolják: „Ha isten létezik, miért nem foglalkozik ezekkel a dolgokkal? Ha isten létezik, miért él még mindig jól annyi gonosz ember? Miért lesznek a gazdagok még gazdagabbak, a szegények pedig még szegényebbek? Miért esznek a gazdagok minden nap bőséges étkeket, és miért érzik magukat olyan jól, miközben sokaknak még mindig koldulniuk kell az ételért? Miért zaklatják, nyomják el és használják ki a jámbor embereket? Miért van az, hogy egyesek munkát végeznek és izzadnak napi nyolc órát dolgozva nagyon kevés fizetésért, míg mások többet keresnek egy óra alatt, mint amennyit ők egy egész életen át keresni tudnának? Miért nem foglalkozik isten ezekkel a társadalmi és világi igazságtalanságokkal? Miért születnek egyesek nagy gazdagságba, míg mások szegénységbe és nyomorúságba? Miért van az, hogy egyesek egész életükben élvezhetik a dicsőséget és a gazdagságot, valamint a családjuk rajongó szeretetét, míg mások nem, pedig ugyanolyan társadalmi környezetbe születtek?” Az antikrisztusok szívében ezek örökre megoldhatatlan rejtélyek. Úgy gondolják, hogy mivel hisznek Istenben, át kellene adniuk Istennek mindazt, amit nem képesek átlátni, amit nem értenek, valamint mindazokat a rejtélyeket, amelyeket nem tudnak megoldani, és rávenni Őt, hogy adja meg a megoldásokat, hogy Isten szavaiban találjanak választ azokra. Azonban miután három-öt éven át hittek Istenben, nem képesek megtalálni ezeket a válaszokat, és miután nyolc-tíz éven keresztül hittek, még mindig nem tudják megtalálni azokat. Miután húsz éven át hittek, elgondolkodnak: „Miért nem kaptam még semmilyen választ? Miért nem oldotta meg isten ezeket a problémákat? Miért nem viselkedik Isten úgy, mint Kuanjin bódhiszattva vagy Jáde császár? Istennek

hatalma és ereje van, valamint isteni identitása, tehát meg kellene tennie ezeket a dolgokat! Miért jelennek meg gyakran gonosz emberek különösen a gyülekezetben, akik bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak, sőt egyesek még az adományokat is ellopják anélkül, hogy bármilyen következményt is elszenvednének? Vannak, akik gyakorta hazudnak, és vannak, akik elképzeléseket és alaptalan szóbeszédet terjesztenek anélkül, hogy elszenvednék isten fegyelmezését vagy büntetését; mások hirtelen nem hisznek már istenben, és elmennek dolgozni a társadalomba, néhány év múlva pedig meggazdagodnak anélkül, hogy valaha is nehéz helyzetbe kerülnének. Vannak olyan hívők, akik rosszabbul élnek, mint azok, akik nem hisznek istenben. Valójában az istenhívők szenvednek, sokukat üldözés éri, nem tudnak visszatérni az otthonaikba, szegénységben és nyomorúságban élnek. Ugye nem ez az istenben való hit értelme? Ugye nem ez isten követésének az értéke? Ugye nem ez az a mindennapi élet, amelyet isten az embereknek adni akar? Amikor az emberek olyan dolgokkal szembesülnek, amelyeket nem tudnak megvalósítani, miért nem tesz isten valami rendkívülit, hogy azonnal megértsék és felfogják? Sok olyan dolog van, amit az emberek nem értenek, és nem tudják, hogy isten miért cselekszik úgy, ahogyan cselekszik. Miért nem gyújt isten lámpást, hogy felvidítsa az emberek szívét? Miért nem lelkesíti őket? Amikor gonosz dolgokat tesznek, illetve bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak, isten nem áll ki, és nem átkozza meg közvetlenül ezeket a gonosz embereket, és nem szembesíti megtorlással őket. Nem sok példát láttam arra, hogy isten ilyesmit tett volna. Időnként az embereknek szükségük van isten megvilágosodására, megvilágítására és ellátására, akkor vajon miért nem tudják megérezni és meglátni istent? Hol van isten?” Az antikrisztusok szívében minden ilyen „miért” megválaszolatlan marad. Nem értik, hogy ezek a dolgok és jelenségek miért nem változnak, miért nem fordulnak meg, és miért nem javulnak sohasem. Úgy gondolják, hogy az Istenben való hitnek teljesen át kellene alakítania az embereket, és hogy az egész életüknek, viselkedésüknek, gondolataiknak, és különösen az életminőségüknek, képességeiknek és készségeiknek pozitív irányba kellene fejlődni. Miért van az, hogy tíz vagy húsz évnyi megfigyelés után sem látják ezeket a változásokat? Amiről az emberek fantáziálnak vagy elképzeléseikben álmodoznak, az soha nem oldódik meg vagy valósul meg, miután eljutnak az Istenben való hitre. Mi értelme van tehát az Istenben való hitnek? Mit ér az Istenben való hit és Isten követése? Az antikrisztusok szívében ezek a kérdések megoldatlanok és megválaszolatlanok maradnak, és nem is valósulnak meg vagy teljesülnek be úgy, ahogyan azt ők elképzelik, így az az isten, akit az antikrisztusok elképzelnek, soha nem létezik. És természetesen az antikrisztusok elméjükben örökké tagadják az Egyetlent, aki Isten identitásával rendelkezik.

Az antikrisztusok Istenbe vetett hitében túl sok a hamisítás. Valójában az antikrisztusok nem hisznek igazán Istenben; az egész csak színlelés. Úgy hisznek Istenben, mint ahogyan a nem hívők imádják az ördögöket és a bálványokat. Nehezükre esik elfogadni mindazt, amit Isten tesz, mindig kételyek és kérdések lakoznak bennük.

Ezeket a kételyeket és kérdéseket elrejtik a szívükben, nem merik kimondani, és a színleléshez is jól értenek, így akárhány éve is hisznek Istenben, megrögzött álhívők maradnak. Istent és minden cselekedetét a fantáziájukkal, az Istenről alkotott különféle képzelődéseikkel és elképzeléseikkel, valamint néhány hagyományos emberi ismerettel és erkölcsi fogalommal mérik. Arra használják ezeket, hogy felmérjék Isten identitását és azt, hogy Ő létezik-e vagy sem. És mi a végeredmény? Tagadják Isten létezését, és nem ismerik el a megtestesült Isten identitását és lényegét. Nem téves-e az a mérce, amellyel az antikrisztusok azt mérik, hogy a megtestesült Isten rendelkezik-e Isten identitásával és lényegével? Egyszerűen fogalmazva, az antikrisztusok tisztelik a tudást és a híres, nagy személyiségeket, ezért soha nincsenek ellenvetéseik és egyáltalán nem idegenkednek azoktól a dolgoktól, amelyek ezektől a híres, nagy személyiségektől származnak. Akkor miért vetik meg Krisztust, amikor látják, hogy Ő egy normális és átlagos ember, és miért kezdenek idegenkedni és gyűlöletet érezni, amikor látják, hogy Krisztus annyi igazságot kimond? Azért, mert amit ők tisztelnek és imádnak, az egyáltalán nem pozitív, egy cseppet sem az. Vajon mit szeretnek az antikrisztusok? Szeretik a furcsaságot, az elvetemültséget, a csodákat és a természetfeletti dolgokat, míg Isten normalitása és gyakorlatiassága, Isten emberek iránti őszinte szeretete, Isten bölcsessége, hűségessége, szentsége és igazságossága mind elítélendő az antikrisztusok szemében. Például Isten elrendezett egy helyzetet azért, hogy a testvérek tisztánlátása kifejlődjön, és gyakorlatilag megtanulják a leckét. Milyen helyzet volt ez? Elrendezte, hogy közöttük éljen valaki, akit megszállt a démon. Ennek az embernek a beszédmódja és a cselekedetei eleinte normálisak voltak, ahogyan a gondolkodása is; egyáltalán nem tűnt problémásnak. Miután azonban egy ideig kapcsolatban voltak vele, a testvérek rájöttek, hogy mindaz, amit mondott, értelmetlen volt, és hiányzott belőle a megfelelő struktúra és rend. Később történtek bizonyos természetfeletti dolgok. Mindig elmondta a testvéreknek, hogy ezt vagy azt a látomást látta, és ilyen vagy olyan kinyilatkoztatást kapott. Egy napon például azt a kinyilatkoztatást kapta, hogy gőzgombócot kell készítenie – meg kellett tennie –, másnap pedig úgy történt, hogy el kellett mennie, így magával vitte a gombócokat. Később egy álomban azt a kinyilatkoztatást kapta, hogy délre kell mennie; tíz kilométerre tőle valaki vár rá. Elment megnézni, és pontosan ott volt egy ember, aki eltévedt; ő tanúságot tett ennek az embernek Isten utolsó napokbeli munkájáról, és az elfogadta azt. Mindig kinyilatkoztatásokat kapott, mindig hangot hallott, mindig természetfeletti dolgok történtek vele. Ha arról volt szó, hogy mit egyen, hová menjen, mit tegyen, kivel lépjen kapcsolatba nap mint nap, nem követte a normális emberi mivolt életének törvényeit, nem kereste alapként vagy alapelveként Isten szavait, és nem kereste az embereket, hogy beszélgessen velük. Mindig az érzéseire hagyatkozott, és egy hangra, egy kinyilatkoztatásra vagy egy álomra várt. Normális volt ez az ember? (Nem.) Úgy tűnt, hogy a napi három étkezése és a napirendje szabályos, de mindig hangokat hallott. Voltak, akik tisztán látták őt, és azt mondták, hogy ezek egy gonosz szellem általi megszállottság megnyilvánulásai. Apránként

a testvérek is egyre tisztábban látták, mígnem egy napon az elmebetegsége fellángolt, elkezdett őrültségeket mondani, és meztelenül, zilált hajjal, eszelősen elrohant. Ezzel az ügy végül lezárult. Vajon nincs-e most már a testvéreknek betekintésük és tisztánlátásuk a gonosz szellem működésének és a démoni megszállottságnak a konkrét megnyilvánulásaival kapcsolatban? Természetesen néhányan közülük már korábban is találkoztak ilyen dolgokkal, és rendelkeztek már tisztánlátással, míg mások csak rövid ideje hittek Istenben, és nem éltek át ilyen dolgokat, ezért valószínűleg félrevezethetőek voltak. De függetlenül attól, hogy félrevezették-e őket, vagy volt-e tisztánlátásuk, ha Isten nem rendezte volna el ezt a környezetet, akkor képesek lettek volna-e valóban felismerni a gonosz szellem munkáját és az általa való megszállottságot? (Nem.) Mi volt tehát a célja és jelentősége annak, hogy Isten elrendezte ezt a környezetet, és megtette ezeket a dolgokat? Az, hogy a gyakorlatban is tisztánlátást szerezzenek, és megtanulják a leckét, valamint megtudják, hogy hogyan ismerjék fel azokat, akikben gonosz szellemek munkálkodnak, vagy akiket démonok szálltak meg. Ha az embereknek csak azt mondanák el, hogy mi a gonosz szellem munkája – mint amikor a tanár könyv szerint tanít, és csak a tankönyvbeli elméletekről beszél, anélkül, hogy a tanítványai tényleges feladatokat vagy gyakorlatokat végeznének –, akkor csak néhány doktrínát és kijelentést értenének meg. Csak akkor tudod világosan elmagyarázni, hogy pontosan mi is a gonosz szellem munkája, és mik annak a konkrét megnyilvánulásai, ha személyesen tanúja voltál, saját szemeddel láttad, és saját füleddel hallottad. És akkor, amikor újra találkozol ilyen emberekkel, képes leszel felismerni és elutasítani őket; képes leszel megfelelően foglalkozni az ilyen dolgokkal és kezelni őket. Tehát, nem sokkal gyakorlatiasabb az, amit egy ilyen környezetben nyersz, mint az, ha egész nap összejöveteleken veszel részt és prédikációkat hallgatsz? Akik normális gondolkodással és racionalitással rendelkeznek, és törekednek az igazságra, azoknak helyes megértésük lesz arról, hogy Isten hogyan cselekszi ezeket a dolgokat. Nem fognak panaszkodni, mondván: „Miért engedi meg Isten, hogy gonosz szellemek jelenjenek meg a gyülekezetben? Miért nem figyelmeztetett engem előre? Miért nem tisztítja ki a gonosz szellemeket?” Nem fognak panaszkodni ezek miatt a dolgok miatt, hanem hálásak lesznek, dicsérik Istent az Ő kiváló és bölcs munkájáért, és azt mondják, hogy Isten nagyon szereti az embert! Az antikrisztusok azonban nem fogadják el az igazságot, ugyanakkor a szívük tele van elképzelésekkel és képzelődésekkel Istenről, ráadásul a szívükben valóban ördögöket és bálványokat imádnak, és mindazt, amit az igaz Isten tesz, összehasonlítják és összemérik a bálványaikkal. Amikor tehát ilyen helyzetekkel szembesülnek, először elgondolkoznak: „Ez isten műve? Hogy lehettek ilyen ostobák? Hogyan engedhette meg isten, hogy gonosz szellemek jelenjenek meg a gyülekezetben?” Hát nem téves megértés ez? Először is, tagadják, hogy ez Isten műve, és azt is gondolják: „Egy isten semmiképpen sem tenne ilyet. Az istenek nem akarják, hogy az emberek szenvedjenek. Amikor Kuanjin bódhiszattva szenvedni látja az embereket, szobrai könnyeket hullatnak; azt szeretné, hogy minden lényt megszabadítsa a kínszenvedéstől, minden embert a

Buddha neve alá vonjon, és mentesítse őket az emberi világ összes szenvedésétől. Az isteneknek könyörületesnek kellene lenniük, gondoskodniuk kellene választott népükről, és nem kellene engedniük, hogy gonosz szellemek jelenjenek meg a gyülekezetben. Ez biztosan nem lehet isten műve.” Mihelyt ilyesmi történne, az antikrisztusok szívükben először is még inkább kételkednek Isten identitásában, ugyanakkor pedig százszorosan, ezerszeresen is vonakodnak elfogadni Isten cselekedeteit, sőt megítélik és elítélik azokat. Még ki is gúnyolják azokat a testvéreket, akik elfogadják Istentől, mondván: „Ti bolondok, még mindig azt hiszitek, hogy minden isten műve. Egy isten nem tett volna így! Egy istennek meg kellene óvnia a bányáit, és gondoskodnia kellene róluk, két kezével kellene védelmeznie őket. Az istenek az emberek menedékei; az embereknek nem kellene mindezeket a nehézségeket elszenvedniük. Nem kellene minden negatív és rossz dolognak megtörténnie az emberekkel, az istenek így munkálkodnak.” Az antikrisztusok szíve tele van Istennel szembeni kétségekkel, tagadással, elképzelésekkel és elutasítással. Ennek következtében bármit is tesz Isten, az ő szemükben rossz, és nem az, amit Istennek tennie kellene, ez pedig bizonyíték és kapaszkodó számukra, hogy elítéljék és megtagadják Istent. Ebben teljesen feltárul az antikrisztusok természetlényege, hogy ellenállnak Istennek. Például amikor a testvérek a Kínai Kommunista Párt kínzását és üldöztetését elszenvedik, a rendőrség elektromos bélyegzővasat hevít vörösen izzóra, és rányomja a testükre olyan fájdalmat okozva, hogy elájulnak, és minden jelenlévőben megfagy a vér. Mit gondolnak az antikrisztusok, amikor ezt a jelenetet látják? „Ezek a sátánok és ördögök annyira kegyetlenek! Nincs emberi mivoltuk, nincs bennük szánalom vagy könyörület. Nagyon durvák a módszereik, nézni sem bírom! Ha én ott lennék, lehűteném a bélyegzővasat, vattává változtatnám, és hagynám, hogy finoman, melegen és lágyan érintse az emberek testét, mint ahogyan egy isten keze simogatja a bányáit, hogy az emberek érezzék az ő könyörületes szívét, szeretetét és melegségét, és még több hitet és elszántságot ébresszen bennük, hogy kövessék őt. De az emberek csak emberek – nem vagyunk képesek semmit sem tenni, miközben látjuk, hogy testvéreink és embertársaink annyit szenvednek. És hol van isten? Miért nem állítja meg isten ebben a pillanatban ezeknek a sátánoknak és ördögöknek a kezét? Miért nem hűti le a vörösen izzó bélyegzővasat? Miért nem éri el isten, hogy a testvérek ne érezzenek fájdalmat, amikor a bélyegzővas megérinti őket? Ha Kuanjin bódhiszattva lenne a helyében, ő minden biztonnal ezt tenné; ő nem akarja látni, hogy az élőlények bántalmazzák és megölik egymást, nem akarja látni, hogy bármelyikük akár csak egy kis zaklatást vagy fájdalmat is elszenvedjen. Senkiről sem feledkezik meg, szíve tágasabb, mint az ég, és a szeretete határtalan. Ez valóban egy isten! Vajon miért nem teszi ezt isten? Én nem vagyok isten, nem rendelkezem ilyen képességgel. Ha isten lennék, nem hagynám, hogy a népem így szenvedjen.” Bármilyen történjék velük, az antikrisztusoknak megvannak a maguk nézeteik, megállapításaik, véleményük, sőt még „briliáns ötleteik” is vannak. Bármilyen történjék velük, soha nem hozzák azt összefüggésbe Isten szavaival, soha nem keresik az igazságot, hogy

megértsék Istent, hogy tanúságot tegyenek Istenről, hogy megerősítsék Isten identitását, hogy megerősítsék, hol és hogyan fejeződik ki az Isten identitásával rendelkező Isten lényege – az antikrisztusok nem így gyakorolnak. Hanem minduntalan a Sátán, a különböző gonosz szellemek, vagy Kuanjin bódhiszattva és Buddha szemszögéből mérik fel Istent, és versengenek Vele. Vajon mi ennek a végeredménye? Az antikrisztusok minduntalan tagadják Istent, tagadják az Ő tetteit és lényegét, az értelmét és az értékét mindannak, amit tesz, és azt, hogy az hogyan építi az embereket. Tagadják azt a hatást, amelyet Isten az ily módon való munkálkodásával szándékszik gyakorolni az emberekre, és tagadják Isten szándékainak létezését is. Azzal, hogy tagadják mindannak a jelentőségét és értékét, amit Isten tesz, vajon nem Isten identitását tagadják-e az antikrisztusok? (De igen.) Az antikrisztusok ezen megnyilvánulásai és lényege, az általuk feltárt gondolatok, valamint a düh, a követelések, az elégedetlenség, az Istennel kapcsolatos kérdések, amikor valami történik velük, és így tovább, mind-mind annak konkrét megnyilvánulásai, hogy az antikrisztusok nem ismerik el Isten identitását. Ezek a tények.

Az antikrisztusok milyen lényegét figyelted meg az előbbi beszélgetés és boncolgatás során, amelyet annak megnyilvánulásairól és forrásairól folytattunk, hogy az antikrisztusok tagadják Isten identitását? Megfigyelted-e, hogy az antikrisztusok cinikusan viszonyulnak ehhez a világhoz, illetve szeretik a méltányosságot és az igazságosságot? Vajon az antikrisztusok olyan emberek, akik jó emberi mivolttal, könyörülettel, irgalommal, nagy szeretettel és az elvetemültség gyűlöletével rendelkeznek? (Nem.) Akkor miféle emberek az antikrisztusok? (Gonosz emberek, akik gyűlölik az igazságot, és idegenkednek attól, akik minduntalan szembeszállnak Istennel.) Ez az egyik aspektus. Másvalami? Hát nem helyeslik-e az antikrisztusok ezt a mondást: „Akik hidakat építenek és utakat javítanak, végül megvakulnak, míg a gyilkosok és gyűjtogatók utódai szaporodnak.”? Ez nem azt jelenti-e, hogy siránkoznak a világ állapotán, és sajnálják az emberiséget? Milyen természetű az, hogy egyetértenek ezzel a mondással? Nincs-e ebben a mondásban valamiféle panasz a Menny igazságtalansága miatt? Bár nem tehetnek róla, az antikrisztusok ilyen neheztelést és érzelmeket hordoznak, és panaszkodnak, hogy a Menny igazságtalan: „Nem azt mondják, hogy a menny igazságos, és hogy a mennynek szeme van? Akkor miért nem nyernek jutalmat azok, akik jót cselekednek ezen a világon, míg a gonosz emberek virulnak? Hol van a méltányosság ebben a világban? Hogyan jelent meg ebben a világban a méltánytalanság? Úgy, hogy a menny vak és méltánytalan!” Ennek az az értelemszerű jelentése, hogy Istennel nincs méltányosság, és hogy csak Buddha és Kuanjin méltányos. Ezért az antikrisztusok szíve tele van nehezteléssel, panasszal, tagadással és kárhozzátással azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amelyeket a valóságos Isten tesz. Vajon mi okozza mindezt? Mi az oka ennek? Az antikrisztusok lényege okozza. Milyen lényeg ez? Pontosabban fogalmazva az antikrisztusok szíve tele van egy isten meghatározására vonatkozó elképzelésekkel és képzelődésekkel; nem tudják vagy nem értik, hogy pontosan hogyan is munkálkodik, és menti meg az embereket a valóságos Isten. A saját elképzeléseik és képzelődéseik

alapján értékelik mindazt, amit Isten tesz. És vajon min alapszanak ezek? Teljes egészében a különböző eretnkségeken és téveszméken alapszanak, amelyeket a Sátán és az ördög királyok ültettek az emberiségbe. Bármilyen elvetemültek vagy elfogultak is ezek az eretnkségek és téveszmék, összhangban vannak az emberek elképzeléseivel, pszichológiai és érzelmi szükségleteivel, és pontosan ezek a dolgok válnak az antikrisztusok mércéjévé, hogy miként viseljék magukat, és hogyan mérjenek fel mindent, ez lesz a mércéjük arra is, hogy Istent felmérjék; az antikrisztusok gyökeres tévedésben vannak. Egy másik fontosabb ok az, hogy az antikrisztusok szeretik a hatalmat és a kiváló dolgokat. Tegyük fel például, hogy valaki palotában születik, és minden nap a legjobb bánásmódban részesül, a legjobb ételeket eszi, a legjobb ruhákat viseli, semmit sem kell tennie, és mindent megkap, amit csak akar. Vajon ilyen életre törekednek-e az Istenben hívő emberek? A normális ember érez majd egy kis irigységet vagy féltékenységet, de aztán azt gondolja: „Ezt az egészet Isten rendelte el. Bárhová is helyez minket Isten, ott élünk. Ez a fajta élet nem feltétlenül felel meg nekünk. Hihet-e valaki Istenben ilyen környezetben? Megértheti-e az igazságot, és üdvözülhet-e? Ez nehéz lenne. Amit Isten adott nekünk, az elég; amennyiben hinni tudunk Istenben, és megfelelő körülmények között vagyunk ahhoz, hogy olvassuk Isten szavait, végezzük a kötelességünket, és végül elnyerjük az üdvösséget, ez a legörömtelibb dolog.” De vajon az antikrisztusok így gondolkodnának-e? (Nem.) Azt gondolnák: „Miért nem volt az apám császár? Ha az apám gazdag ember vagy császár lenne, akkor valóban érdemes lenne élnem. Az ő apja miért császár? Miért él gondtalan életet, nem aggódva az élelem vagy a ruházat miatt, bármit megkap, amit csak akar, mindig a rendelkezésére áll pénz és hatalom? A menny méltánytalan! Ő nem is olyan ügyes, és nincs semmi tehetsége, műveltsége vagy esze. Milyen alapon kapta meg mindezt? Én miért nem kaphatom meg? Ha én nem kaphatom meg ezeket a dolgokat, mások meg igen, akkor gyűlölni fogom őket! És ha őket nem gyűlölhetem, akkor gyűlölni fogom a mennyt, amiért méltánytalan és rossz sorsot rendezett nekem, és gyűlölni fogom a balszerencsém, gyűlölni fogom az utamban álló aljas embert, és gyűlölni fogom a házam rossz feng shui-ját!” Vajon mi jár a fejükben? Ha egyszer gyűlölet támad az antikrisztusok szívében, akkor mindenféle téves érv hagyhatja el a szájukat.

Az antikrisztusok látszólag olyan jóindulatúnak tűnnek, de tény az, hogy semmi sem pozitív, amit imádnak és követnek. Lehet, hogy az általuk hirdetett közmondások és szólások úgy hangzanak, mintha a világ állapotán siránkoznának, és sajnálnák az emberiséget, mintha jóakarat lakozna a szívükben, de valójában megrögzött ördögök és Sátánok. Ha hatalomra jutnak és felemelkednek ebben a világban, vajon képesek-e gonoszságot elkövetni? Képesek-e arra, hogy jó emberek legyenek? Förtelmes bűnökkel teli gazemberek ők. Mivel nem tudnak hatalomra jutni, és a világban sem boldogulnak túl jól, egy kicsit hátrányban érzik magukat, majd eljutnak oda, hogy hisznek Istenben, és követik Őt. Lényegében azonban egyáltalán nem akarnak törekedni az igazságra, főként pedig nem szeretik a pozitív dolgokat; inkább idegenkednek a pozitív

dolgoktól, és szeretik a gonosz erőket, a hatalmat, a fényűző életet és a világ gonosz irányzatait. Ezért megvetik mindazt, amit az Isten identitásával és lényegével rendelkező Isten kifejez és tesz, illetve elítélik, megítélik és rágalmazzák ezeket a dolgokat. Bármennyire értékes és jelentőségteljes is Isten munkája az emberek számára, nem ismerik el és nem is fogadják el azt. Nemcsak hogy nem fogadják el Isten identitását és lényegét, hanem még istenszerepet is akarnak játszani, és úgy tesznek, mintha ők lennének a megváltó, aki képes mindenkit megszabadítani a szenvedéstől, aki gondoskodik arról, hogy azok, akik hidakat építenek és utakat javítanak, ne vakuljanak meg, hogy a gyilkosok és gyújtogatók megbűnhődjenek, és ne legyenek utódaik, akik szaporodnak, és hogy a társadalmi ranglétra legalján lévő és szenvedést elviselő emberek ne szenvedjenek többé, és legyen hol orvosolni a sérelmeiket. Meg akarják szüntetni a világ összes fájdalmát, és meg akarják menteni az embereket a nyomorúságtól. Az antikrisztusok valóban „egyetemes szeretetet” és végtelen „nagy szeretetet” hordoznak a szívükben! Végso soron pontosan mi is az oka annak, hogy az antikrisztusok nem ismerik el Isten identitását és lényegét? Azt mondják: „Bármit is tesz isten, ő nem olyan, mint egy isten. Én hasonlítok leginkább egy istenhez; én vagyok a legalkalmasabb arra, hogy isten legyek. Ugyanis amit isten tesz, az nem felel meg az én ízlésemnek, és nincs összhangban a tömegek ízlésével és szükségleteivel sem; csak én vagyok képes megérteni a tömegek szükségleteit és gondolkodásmódját, csak én tudok megszabadítani mindenkit a szenvedéstől, és csak én lehetek az emberiség szabadítója.” Hát nem lepleződtek le az ambícióik és a lényegük? Pontosán mi is az igazi formája az ilyen ambíciókkal és lényeggel rendelkező antikrisztusoknak? Az arkangyal, az ördögi Sátán. Tagadják Isten identitását, és nem hisznek Isten létezésében, mert ők maguk is istenek akarnak lenni. Azt hiszik, hogy amit ők gondolnak, az az, amit egy istennek gondolnia kellene, és hogy a megnyilvánulásaik, a beállítottságuk, valamint a nagy szeretetük lényege olyan, amilyennel egy istennek rendelkeznie kellene. Úgy gondolják, hogy csak az isten, aki olyan gondolkodásmóddal rendelkezik, hogy látva a világ összes igazságtalanságát siránkozik a világ állapotán, és sajnálja az emberiséget. Úgy gondolják, hogy az az Isten, akiben hisznek, nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal, hogy csak nekik van ilyen elméjük és ilyen nagy szívük, csak ők rendelkeznek ilyen erkölcsi tisztasággal és ilyen nagy szeretettel. Ez az antikrisztusok lényege, az Isten identitásának elismerését elutasító magatartásuk különböző megnyilvánulásai és lényege. Ezért, ha istenként tiszteled az antikrisztusokat és imádod őket, akkor nem fognak neheztelni rád. Ha követed őket, és azt mondod, hogy az ő identitásuk és lényegük olyan, mint az isteneké, hogy ugyanolyan elmével és nagy szeretettel rendelkeznek, mint Buddha, és hogy ők istenek, akkor boldogok lesznek, és maradéktalanul meg lesznek elégedve veled. Ez az antikrisztusok lényege. Nem ez-e az a lényeg, ami elvetemültnek mutatja az antikrisztusokat? Bárhogyan is dicsőíted Isten nevét és csodálatos tetteit, bárhogyan is tanúskodsz mindarról, amit Isten tett, és arról az árról, amit az ember megmentéséért fizetett, ők a szívük mélyén dacosak lesznek, és azt mondják: „Nem tudok dicséretet

mondani ezért. Én nem így látom; ez mind-mind emberi vágyalom és képzelődés.” Amikor Istenről tanúskodsz, az Ő bölcsességéről, mindenhatóságáról, az emberiség megmentésére irányuló fáradhatatlan szándékáról és az Általa fizetett árakról, illetve amikor az Ő lényegéről tanúskodsz, az Ő identitásáról és mindarról, amit a Teremtő az emberiségen tett, csak egyféle ember van, aki kényelmetlenül érzi magát, és ez az antikrisztus. És vajon mit gondol? „Miért beszélsz mindig istenről? Én is sokat öntöztelek és támogattalak. Szerettelek, segítetttem neked, vettem neked gyógyszert, amikor beteg voltál, és támogattalak, beszélgettem veled, és kísértelek, amikor mások elhagytak. Miért nem dicsérsz engem?” Amint valaki Istenről tanúskodik vagy dicsőíti Istent, az antikrisztusok zaklatottnak érzik magukat, és irigységből gyűlölik azt. Vajon mit éreznek az Istenben hívő normális emberek, amikor hallják, hogy valaki Istent dicsőíti? Először is „áment” mondanak majd arra, amit az illető mondott, és arra a tapasztalati tanúságtételre, amelyről beszélt. Továbbá figyelmesen hallgatják majd, és arra gondolnak: „Isten ezt tette vele – Isten olyan hatalmas, Ő valóban szereti az embert! Én is keresni fogom az igazságot, ha a jövőben hasonló helyzetekkel szembesülök. Megbántotta Istent azzal, hogy így cselekedett; korábban én is így cselekedtem, csak nem voltam tudatában annak. Adósa vagyok Istennek! Az, hogy Isten így cselekszik, jótékony hatással van az emberekre, és én ezt nem vettem észre. Úgy tűnik, hogy az érettségem csekélyebb, mint azé az emberé, a megértésem nem tiszta, és a képességem gyenge. Imádkozom, hogy Isten világosítson meg és vezessen engem, aki ilyen csekély érettségű vagyok. Hogy nem vált gyengévé, amikor megpróbáltatásokkal szembesült? Isten szavai vezették őt. Ha én ilyen körülményekkel szembesülnék, gyengévé válnék, és talán még meg is botlanék. Isten jóindulatot mutatott irántam azzal, hogy észrevette a csekély érettségemet, és még nem kényszerített arra, hogy ilyen helyzettel szembesüljek. Minden, amit Isten tesz, az jó!” Az antikrisztusok azonban nem örülnek, amikor ezt hallják: „Mi? Minden, amit isten tesz, az jó? Hol van ez a jóság? Ha minden, amit isten tesz, olyan jó, akkor miért negatívak és gyengék az emberek? Ha minden, amit Isten tesz, az jó, akkor miért közösfítenek ki egyeseket? Ha minden, amit Isten tesz, az jó, akkor miért vannak mindig bomlasztások és megzavarások az evangélium hirdetése és a kötelességek végzése során? Annyi jótettet cselekedtem; megerőltettem magam, adakoztam, és emberek nyertem meg, amikor hirdettem az evangéliumot. Engem miért nem dicsér senki? Miért nem adott nekem isten valamit cserébe, valami jutalmat? Ha az emberek szégyellik, hogy a szemembe dicsérjenek, akkor nem baj, ha csak a hátam mögött teszik. Engem miért nem dicsér vagy ismer el senki? Hát nekem nincsenek semmilyen érdemeim?” Zaklatottak lesznek. Ha valaki egy hétköznapi embert dicsér, az antikrisztusok semmit sem fognak érezni. De amint valaki Isten hatalmas erejéről, nagy szeretetéről és bölcsességéről, vagy Isten identitásáról tanúskodik, az antikrisztusok gyűlöletet és féltékenységet éreznek. Valahányszor valaki hajlandó alávetni magát Istennek, hogy megfelelő teremtetett lény legyen, hogy olyan ember legyen, aki nem lép túl a határain, és aláveti magát a Teremtő uralmának, az antikrisztusoknak nem tetszik,

és azt mondják: „Miért veted alá magad ilyen készségesen és aktívan istennek? Miért esik olyan nehezedre bármit is meghallgatni, amit mondok? Amit én mondok, az nem rossz!” Szeretik, ha az emberek az ő követői, és minduntalan dicsérik őket, a nevüket az ajkukon hordozzák, a szívükben őrzik őket, még álmodoznak is a jóságukról és erősségeikről, és mindenkinek dicsérik őket, akivel csak találkoznak. Ha megbetegszenek, és nem mutatkoznak, az emberek azt mondják: „Mihez kezdünk nélküled? Nélküled szétszóródunk, nem tudunk többé hinni, nem tudunk tovább élni!” Ha az antikrisztusok ezt hallanák, nagyon örülnének, és ezt hallván hajlandóak lennének bármilyen szenvedést elviselni, vagy akár napokig nem enni és nem aludni. De ha senki sem dicséri őket, nem tekinti őket példaképnek, nem imádja őket, és nem veszi őket komolyan, akkor zaklatottnak érzik magukat, és gyűlöletet hordoznak a szívükben – ilyen egy tipikus antikrisztus. Egyszóval, az antikrisztusok soha nem fogják elismerni Isten identitását. Nem fogadják el Isten identitását és lényegét, még kevésbé azt a munkát, amelyet az az Egyetlen végzett rajtuk, aki Isten identitásával és lényegével rendelkezik, illetve nem ismerik el és nem fogadják el mindazt a munkát, amelyet Isten az emberiség körében végzett.

B. Nem hajlandóak elismerni Isten mindenek feletti szuverenitását

A következőkben beszéljünk a „Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét” második megnyilvánulásáról, arról, hogy az antikrisztusok nem hajlandóak elismerni Isten mindenek feletti szuverenitását. Az antikrisztusok számára a Teremtő, aki Isten identitásával rendelkezik, egyszerűen nem létezik, Ő csak egy mítosz. El tudják-e ismerni akkor az antikrisztusok azt a tényt, hogy a Teremtő mindenek felett szuverén? Magától értetődő, hogy nem ismerik el ezt a tényt. Nem ismerik el, és ez szintén tényeken alapul. Az antikrisztusok Istenről alkotott hite, tudása és felfogása emberi elképzeléseken és képzelődéseken, a bálványokról való bizonyos emberi észrevételeken és megértéseken alapul, valamint azokon az eretnekségeken és téveszméken, amelyeket ezek a bálványok az emberek félrevezetésére használnak. Vajon az antikrisztusok szívében lévő elképzelések, képzelődések, eretnekségek, téveszmék és egyéb dolgok összhangban vannak-e azzal a ténnyel, hogy Isten mindenek felett szuverén, vagy ellentmondanak annak? Ezek természetesen ellentmondanak ennek a ténynek. A bálványok, amelyeknek felajánlásokat tesznek az emberek, félrevezetik őket azáltal, hogy olyan eretnekségeket és téveszméket terjesztenek, amelyek összhangban vannak az emberi elképzelésekkel, képzelődésekkel és ízléssel, hogy szilárdan megvethessék a lábukat az emberiség körében, mint például: „A Buddha jóindulatú”, „A menny becsben tartja az élőlényeket”, „Egy élet megmentése többet ér, mint egy hétszintes pagoda megépítése” és „Ami elrendeltetett, annak meg kell történnie, ami pedig nem rendeltetett el, azt nem szabad erőltetni.” Másvalami? (Feletted egy méternyire van egy isten.) Hol van az egy méternyire feletted? Az a levegőben van, ahol a Sátán lakik. Mi is ez az „isten”? (A Sátán.) És melyik az a mondás, amelyet a

buddhisták gyakran használnak? (A jót jóval fizetik vissza, a gonoszt pedig gonosszal; ezeket a dolgokat vissza fogják fizetni, csak még nem érkezett el az idő.) Az emberek igazságnak tekintik ezeket a viszonylag pozitív mondásokat és filozófiai elméleteket, amelyeket gyakran mondanak a világban, de valójában ezek a szavak az igazság? Van-e bármi közülük az igazsághoz? (Nincs.) Vegyük például „A jót jóval fizetik vissza, a gonoszt pedig gonosszal; ezeket a dolgokat vissza fogják fizetni, csak még nem érkezett el az idő” mondást – vajon mit jelent „a jót jóval fizetik vissza”? Mire vonatkozik a „jó”? Az igazságosságra, az igazságra vagy az ember kevéske jóindulatára? (Az ember jóindulatára.) Vajon valóban jóval fizetik vissza az ember kevéske jóindulatát? Nem feltétlenül. „Akik hidakat építenek és utakat javítanak, végül megvakulnak” – a hidak építése és az utak javítása jóindulatú cselekedet, akkor miért vakulnak meg? Van-e jutalom ezekért a cselekedetekért? (Nincs.) „A gonoszt pedig gonosszal” – a gyilkosság és a gyújtogatás gonosz, tehát gonosszal fizetik-e vajon vissza? (Nem.) Miért nem? „Míg a gyilkosok és gyújtogatók utódai szaporodnak” – ezek a szavak megcáfolják azt, hogy „a gonoszt pedig gonosszal”. „Ezeket a dolgokat vissza fogják fizetni, csak még nem érkezett el az idő” – mit jelent az, hogy „csak még nem érkezett el az idő”? Mit jelent az, hogy elérkezik? Ha az emberek nem értik meg az igazságot, ezeket a szavakat és mondásokat pozitív dolgoknak és igazságoknak tekintik. Az üres szívű és lelki táplálékforrás nélküli emberek ezeket az úgynevezett helyes szavakat lelki táplálékként, egyfajta lelki támaszként veszik, hogy megvigasztalják magukat: „Semmi baj, van remény az életben, még mindig van méltányosság és igazságosság ebben a világban, és még mindig van valaki, aki kiáll majd az igazságosság mellett. Még mindig lehetséges, hogy méltányos sorsunk legyen, és végül minderről ítélet lesz alkotva.” Vajon ezek a mondások valódi megértését jelentik-e Isten mindenek feletti szuverenitásának? Igaz megnyilvánulásai-e annak, hogy az emberek elismerik azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén? (Nem.) Vajon az emberek által mondott szólások és közmondások összefüggésben vannak-e azzal a ténnyel, hogy Isten mindenek felett szuverén? (Nincsenek.) Miért nincsenek? (Ezek a szavak nem az igazság.) A válaszdok elméleti szinten bizonyítja ezt, de mi a kiváltó ok? A kiváltó ok távolról sem olyan egyszerű, mint ez a doktrína, messze nem lehet ezzel az egy mondattal megmagyarázni. Mivel az, hogy Isten mindenek felett szuverén, nem olyan egyszerű, hogyan kellene azt megérteni? Ahogyan arról már korábban is beszéltünk, az antikrisztusok nem ismerik el, hogy Isten mindenek felett szuverén. Bármire is néznek az antikrisztusok, mindig a szemlélő, a pénzt és a hatalmat életnek tekintő materialista szemszögéből vizsgálják át és elemzik azt. Ha valaki ilyen szemszögből és nézőpontból néz valamire, vajon nem változik-e meg a probléma lényege? Nem lesz-e más? Mi lesz vajon a végeredmény, ha valaki a materialista szemszögéből nézi a dolgok fejlődésének törvényeit és szabályait? Nem fog-e a materialista világnézet világi ügyekre vonatkozó emberi filozófiákat, stratégiákat, módszereket és megközelítéseket produkálni? Nem fog-e játékszabályokat felállítani? (De igen.) Ez az eredmény, és itt van a probléma lényege.

Vajon hogyan látja a materialista a hatalmat? Úgy véli, hogy ha valaki hatalomra akar kerülni, akkor elsősorban stratégiákkal kell rendelkeznie, másodsorban képesnek kell lennie manipulálni mindenféle embert, harmadsorban kegyetlennek kell lennie, negyedsorban pedig változékonynak kell lennie. Hát nem materialista nézőpont ez? Van ebben bármi nyoma is az Isten szuverenitásának való alávetettségnek? (Nincs.) Hogyan jutottak a materialisták a hatalomról alkotott ilyen nézetekre? Vajon nem az antikrisztusok lényegéből fakadnak ezek a nézetek? (De igen.) Az antikrisztusoknak milyen lényegéből? Mondjátok csak, ha az antikrisztusoknak nem lenne elvetemült lényegük, akkor előállnának-e olyan szavakkal, hogy „képesnek kell lennie manipulálni az embereket”? Gondolnának-e arra, hogy „stratégiákkal kell rendelkeznie”? Mondanák-e azt, hogy „változékonynak kell lennie”? Ha nem lenne ádáz lényegük, akkor mondanák-e azt, hogy „kegyetlennek kell lennie”? (Nem.) Ezt az antikrisztusok lényege határozza meg. Vajon a lényegükből fakadó különböző gondolatok csak az elméjükben létező eszmék, vagy a világi ügyekre vonatkozó alapelveik és a mindennapi életben tanúsított magatartásuk is ugyanaz? (A világi ügyekre vonatkozó alapelveik is ugyanazok.) Folyamatosan összegeznek a mindennapi életükben és a csoportokban is, így stratégiáik egyre érettebbek és kiforrottabbak lesznek, míg végül ördögivé válnak. Mit jelent az ördögi? Azt jelenti, hogy eléggé kegyetlen, eléggé könyörtelen és eléggé baljós. Vajon kegyetlenségük, könyörtelenségük és baljós voltak megnyilvánulásai képesek-e rávenni őket arra, hogy alá vessék magukat Isten szuverenitásának és rendelkezéseinek? Semmiképpen sem. Az antikrisztusok tehát, függetlenül attól, hogy fiatalok vagy idősek, mindent a saját filozófiájuk, törvényeik, játékszabályaik, stratégiáik és tapasztalatuk szerint tesznek. Vajon mindez összhangban van-e azzal a ténnyel, hogy Isten mindenek felett szuverén, vagy ellentmond annak? (Ellentmond.) Mi az antikrisztusok alapelve és célja, amikor gyakorlatba ültetik mindezeket a törvényeket, amelyeket az összegzéseik által alkottak? Mi az ő motivációjuk? Azt mondják: „Ha meg akarod kapni, amit akarsz, meg kell tanulnod mindent megtenni, és bármeddig elmenni, hogy eléggé kegyetlen, eléggé könyörtelen és eléggé baljós legyél, ahogy a mondás tartja: »A kicsinyességből nem lesz úriember; a valódi férfinek könyörtelennek kell lennie.«” Mit is jelent ez? Azt jelenti: „Mi Isten szuverenitása? Mi a mennyei rendelkezésekre való várakozás? Ilyesmi nem létezik! Melyik tisztségviselő vagy uralkodó az, aki nem kegyetlen és durva eszközökkel jutott el oda, ahol van? Nem harccal és gyilkolással szerezték-e meg ezeket a pozíciókat?” Ezt a nézőpontjukat tekintve, vajon az antikrisztusok elismerik-e azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén? (Nem.) A nem hívő világban az antikrisztusok ilyen szemlélettel rendelkeznek a túlélés e törvényéről. Ha a gyülekezetben vannak, vajon akkor is ugyanazokat a stratégiákat fogják alkalmazni, amikor cselekednek? Ugyanazokat az életszabályokat fogják követni? Ez egy cseppet sem fog változni. Az antikrisztusok még ha a gyülekezetbe jönnek, akkor sem fogják vissza soha magukat, és nem javulnak meg, egyáltalán nem ezt teszik. Azt mondják: „Ha ki akarsz tűnni mások közül, meg kell tanulnod, hogy

stratégiáid legyenek. Amikor mindenki jelen van, különösen, ha befolyásos emberek vannak jelen, akkor igyekezz a lehető legjobb színben feltüntetni magad, és hagyd, hogy ezt az illetékesek, a vezetők és a fennvaló is lássa. Akkor esélyed lesz arra, hogy előléptessenek és fontos pozíciókba kerülj, és meglesz a lehetőséged arra, hogy kitűnj mások közül. Továbbá, meg kell tanulnod másképp viselkedni, amikor emberek között vagy, mint amikor nem vagy, meg kell tanulnod a megtévesztést. Az emberek jelenlétében tegyél jó dolgokat, titokban pedig tegyél szörnyű, rossz, sötét dolgokat, és olyanokat, amelyeket az emberek nem szeretnek. Soha ne hagyd, hogy bárki is átlásson rajtad. Az embereknek a legjobb oldaladat kell mutatnod, és jól kell álcáznod magad. Bármennyire rossz is vagy valójában, jól kell palástolnod azt. Ne veszítsd el az emberek támogatását. Ha egyszer elveszíted a támogatásukat, már túl késő – akkor már nincs esélyed.” Az antikrisztusok a gyülekezetben is ilyen stratégiák és túlélési törvények szerint élnek.

Hogyan tekintenek az antikrisztusok azoknak a testvéreknek a bizonyágtételére, akik megtapasztalták és megismerték Isten mindenek feletti szuverenitását? Az antikrisztusok azt mondják: „Az embereknek van eszük, gondolataik és műveltségük, szerkesztéssel és összeállítással pedig megalkották ezeket a tapasztalati tanúságtételeket. Valójában ezek a tapasztalati tanúságtételek mind az emberek képzeletének szüleményei, mind hamisak, és mind lehetetlenek. Én is tudnék tapasztalati tanúságtételt alkotni, ha kitalálnám. Akár tíz vagy húsz, tapasztalati tanúságtételről szóló cikket is tudnék írni. Egyszerűen nem vesződöm vele. Azt gondoljátok, nem látok át a kis cselszövéseiteken? Vajon nem csak azért csináljátok ezt, hogy felvágjatok? Szépen megnevezitek, isten melletti tanúskodásnak, isten nevééről való tanúskodásnak, valamint isten mindenek feletti szuverenitásáról való tanúskodásnak hívjátok, és azt mondjátok, hogy tanúságot tesztek isten mellett, de valójában csak azért teszitek, hogy tanúságot tegyetek magatok mellett, és hogy kitűnjetek mások közül.” Nem ismerik el mindazon bizonyágtételek valóságát, amelyek Istennek az embereken végzett munkájáról szólnak. Amikor a külvilág különböző környezeteiről és helyzeteiről, valamint az egyes országok állapotairól van szó, az antikrisztusok nem látják át, hogyan munkálkodik Isten, és amikor arról van szó, hogy Isten fenntartja, megváltoztatja és elrendezi a külvilág környezeteit, nem látják át, hogy mi értelme van annak, hogy Ő mindezt teszi. Úgy vélik, hogy az „Isten mindenek felett szuverén» csak egy üres, hangzatos kijelentés. Valójában bármely országba is mész, az adott ország kormányzatának kell engedelmesskedned, nem igaz? Alá kell vetned magad az adott ország kormányzata és törvényei korlátozásainak, nem igaz? Ez vajon nem azt jelenti, hogy semmissé válik az az állítás, hogy Isten mindenek felett szuverén? Bárhogyan is gyakorolja a szuverenitását, felülmúlhatja-e az bármely ország kormányzatát és törvényeit?” Ezért, amikor a gyülekezet és a gyülekezeti munka számára a külvilágban kedvezőtlen a környezet és a helyzet, az antikrisztusok titokban örülnek, és nevetnek ezen, felfedve démoni arcukat. Amikor a gyülekezet munkája zökkenőmentesen megy, és Isten megáldja és vezeti azt, és minden sínen van, amikor

nincs zavaró hatása a külvilág környezetének, és a testvérek állapota egyre jobb és jobb, akkor az antikrisztusok szíve nyugtalan és türelmetlen, rendkívül irigyek, kényelmetlenül érzik magukat, és gyűlölködnek. Vajon miért gyűlölködnek? Nem hisznek abban, hogy Isten mindezek felett szuverén lehet. A gyülekezet Isten háza, az a hely, ahol Isten az irányítási munkáját végzi, ahol Isten megmenti az emberiséget, ahol Isten akarata akadálytalanul érvényesül, és ahol Isten szavai megvalósulhatnak és megerősödhetnek az emberekben. Ha a gyülekezet jól van, az Isten hatalmának valóságát bizonyítja, valamint megerősíti azt is, hogy Isten mindenek feletti szuverenitásának ténye létezik és igaz. Ha ez a tény létezik és megerősítést nyer, az egy arculcsapás az antikrisztusok számára. Miután arculcsapták őket, az antikrisztusok vajon örömet, békét és vigaszt éreznek a szívükben, vagy dacosnak és felháborodottnak érzik magukat? (Dacosnak és felháborodottnak érzik magukat.) Mire gondolnak a szívük mélyén? Gyűlölik Istent és megtagadják Őt. Látszólag úgy tűnik, hogy a gyülekezet és a testvérek helyzete nem túl jó, ezeket az embereket üldözik, elnyomják és kirekesztik, és semmilyen státuszuk sincs a társadalomban, az antikrisztusok pedig szívük mélyén egészen boldognak és elégedettnek érzik magukat, de amikor Isten munkája és a gyülekezeti élet virágzik és folyamatosan fejlődik, az antikrisztusok nem érzik magukat boldognak. Vajon miért nem érzik magukat boldognak? Azért, mert ez túlságosan ellentmond az elképzeléseiknek, ez olyasmi, amire nem számítottak. Isten szuverenitása és Isten szavai beteljesedtek és megvalósultak, felforgatva a nézeteiket, ezért szomorúak. Az antikrisztusok gondolataiból és nézeteiből, valamint elégedetlenségéből ítélve vajon nem ugyanazt a szemléletet képviselik-e, mint a nagy vörös sárkány? Nem ugyanaz-e a természetlénységük, mint a nagy vörös sárkányé? Pontosan ugyanaz.

Ami az egész világot, minden dolgot és a minden teremtetett lény által követett törvényeket és szabályokat illeti, az antikrisztusok azt gondolják: „A természet és az évszakok már régen kialakultak. Ha már hosszú ideje hideg van, akkor meleg lesz, ha már hosszú ideje meleg van, akkor hideg lesz. Ha eljön a levelek lehullásának ideje, akkor lehullanak, ha fúj a szél. Hát nem teljesen normális ez az egész? Hogyan lehet ez isten szuverenitása? Hogyan lehet ez egy isten által hozott törvény? Mit tehetnek isten törvényei? Az emberek annyi állatot megöltek anélkül, hogy ennek különösebb következménye lett volna; az emberiség még mindig ugyanúgy él, mint korábban, nem igaz? Azt mondják, hogy isten mindenek felett szuverén, akkor hogyhogy nem látom, hogy isten hogyan gyakorol szuverenitást felettük? Azt mondják, hogy isten mindenek felett szuverén, de miért boldogulnak mindig a gonosz emberek, miközben a jók soha nem kerekednek felül?” Végül arra a következtetésre jutnak, hogy: „Nincs szabadító ezen a világon; az emberiség az, aki manipulálja a világot. A nagy személyiségek és a világ országainak vezetői uralják ezt a világot, ők azok, akik megváltoztatják e világ arculatát. Ezek nélkül a nagyszerű és rátermett emberek nélkül a világ elpusztulna. Ami isten mindenek feletti szuverenitását illeti, azt én nem látom. Hogyan lehet isten szuverén felettük? Én miért nem érzem ezt? Én miért nem értem ezt? Miért foglal

magába Isten mindenek feletti szuverenitása egy csomó olyasmit, ami ellentétes az emberi elképzelésekkel?” Ezt nem tudják sem elismerni, sem pedig elfogadni. Ami Isten mindenek feletti szuverenitását illeti, azt, ahogyan Isten mindenek felett szuverén, azt a természetet, amelyet Isten mindenek feletti szuverenitásában kinyilatkoztat, Isten cselekvési alapelveit, Isten lényegét és így tovább, az igazságra törekvő emberek életük során ennek csak egy töredékét képesek felfogni. Ez azonban elég ahhoz, hogy alávéssék magukat a Teremtő szuverenitásának és rendelkezéseinek, hogy alávéssék magukat a Teremtő minden szavának, és elismerjék, hogy a Teremtő az Isten. Még ha néhányan képesek is megérteni ennek egy töredékét, lehetetlen számukra, hogy teljesen megértsék, mert Istennek sok munkája az Ő státuszából és identitásából fakad, és mindig lesz eltérés e munkák és a teremtetett emberi lények gondolkodása és megismerése között. És azt a keveset, amit az emberek az életük során megtapasztaltakon keresztül megérthetnek, csak azok képesek felfogni, akik törekednek az igazságra, akiknek van éleslátásuk és képességük arra, hogy felfogják az igazságot. Azok számára, akik gyenge képességűek, akiknek nincs éleslátásuk, és egyáltalán nem szeretik az igazságot, még a megértésnek ez a töredéke is elérhetetlen. Gyakran mondják, hogy Isten gondolatai magasabb rendűek az emberek gondolatainál. Ez azt jelenti, hogy az embereknek soha nem sikerül elérniük a Teremtő gondolatait, és az, hogy elnyerik a megértés egy töredékét, az Isten kegyelme. Azok közül, akik törekednek az igazságra, ezt csak azok érhetik el, akik, miután Isten sok szavát meghallgatták, és sok igazságot megértettek és megtapasztaltak, elfogadják Isten munkájának végső szakaszát, – ez egy életen át tartó erőfeszítést igényel. Az antikrisztusok, akik alapvetően tagadják Isten identitását, lényegüket tekintve nem szeretik az igazságot és a pozitív dolgokat, és még kevésbé szeretnek bármit, ami Isten identitásával és lényegével kapcsolatos, így soha nem jutnak el odáig, hogy elismerjék azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén. E tény elismerése az igazság megértésének és követésének alapjára épül, az antikrisztusok azonban tagadják az igazságot, idegenkednek az igazságtól, gyűlölik Istent, és még inkább gyűlölik Isten identitását és lényegét. Így számukra soha nem fog létezni az a tény, hogy Isten mindenek felett szuverén. Mit jelent az, hogy „nem fog létezni”? Azt jelenti, hogy ezek az ostobák soha nem fogják látni és megérteni azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén. Ezért nem is tudják felfogni azt. Sok mindent foglal magába Isten mindenek feletti szuverenitásának ténye, és ez sok igazságot érint, Isten bölcsességét, Isten identitását és lényegét is érinti. Hogyan vezényel Isten mindent mindannak közepette, ami felett szuverén? A módszerek, az időzítés és Isten megfontolásai szempontjából vajon hogyan tervezi és alkalmazza az Ő elméje ezt? E szempontok alapján ítélve, Isten mindenek feletti szuverenitása nem egyszerű dolog; meglehetősen komplex összefüggésekről van szó. Az olyan ostobák, mint az antikrisztusok, akiknek egyszerűen nincs lelki megértésük és nem fogadják el az igazságot, soha nem fogják megérteni, hogy Isten hogyan gyakorol szuverenitást mindenek felett. Soha nem fogják megérteni, így vajon képesek-e elismerni azt? (Nem képesek.)

Egyesek azt mondják: „Nem ismerik el, mert nem tudják megérteni. Ha meg tudnák érteni, vajon nem ismernék-e el?” Ez csak egy következtetés; a következtetések csupán a logikának felelnek meg, nem feltétlenül állnak összhangban a tényekkel. Mi tehát a tények igazsága? Az antikrisztusok soha nem fogják elismerni azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén. Most ne beszéljünk antikrisztusokról, hanem beszéljünk inkább az arkangyalról, a Sátánról, az ördögről, a nagy vörös sárkányról. Ez üldözi Isten választott népét, tönkreteszi a gyülekezetet, és megzavarja Isten munkáját. Amikor Isten katasztrófákat hoz rá, aminek következtében pánikszerűen kapkod, őriöng, és kiakad, képtelen megbirkózni azokkal, végül pedig irgalomért könyörög: „Soha többé nem fogok harcolni a menny ellen.” Milyen információk nyerhetők ebből a kijelentésből? A nagy vörös sárkány elismeri a Menny és Isten létezését, de természete nem változik; még ha el is ismeri Isten létezését, mégis ellentétben áll Istennel, és szembeszegül Vele. Ha nem tudja legyőzni Istent, irgalomért könyörög, mondván, hogy soha többé nem fog harcolni a Menny ellen. De vajon valóban megszelídült, és irgalomért könyörög? Nem, ha felépül, akkor folytatni fogja a harcot; ez a természete, és a természete nem változik meg. Az antikrisztusoknak is ilyen a természete.

Vajon hogyan látják az antikrisztusok Istennek az emberiség sorsa feletti szuverenitását az Ő mindenek feletti szuverenitásán belül? Ez egy nagyon mikroszkopikus kérdést érint. Amikor Isten mindenek feletti szuverenitásáról van szó, a „minden” fogalma makroszkopikus és túlságosan nagy; az antikrisztusok ezt nem tudják elfogadni, vakok rá, és nem látnak át rajta. Így az antikrisztusok vajon alávetik-e magukat annak, hogy Isten szuverenitással rendelkezik a sorsuk felett? Felfogják ezt? Megértik ezt? Képesek elismerni ezt? Még kevésbé. Az antikrisztusok azt hiszik, hogy valós életükben minden jót a saját erőfeszítéseikkel értek el. Ha például bejutnak egy egyetemre, azt annak tulajdonítják, hogy jól tanultak, és úgy gondolják, hogy arra születtek, hogy egy rangos egyetemre járjanak. Ha jól élnek és pénzt keresnek, akkor úgy gondolják, hogy arra vannak teremtvé, hogy meggazdagodjanak, mivel a jövőmondók azt mondták nekik, hogy virágzó életük lesz, és hogy elég szerencsések ahhoz, hogy tisztségviselők legyenek, és anyagilag is jól álljanak. Amikor a dolgok rosszul mennek, vagy nem úgy, ahogyan remélték, és szenvednek, elkezdenek panaszkodni: „Miért mennek nekem ilyen rosszul a dolgok? Miért ilyen rossz a sorsom? Szörnyű balszerencsém van!” Emberi szemszögből értelmezik és szemlélik ezeket a dolgokat. Ha minden simán megy, akkor beképzeltté válnak, minduntalan hivalkodnak, vad és fenyegető pózba vágják magukat, szemtelenül és arrogánsan viselik magukat; ha azonban a dolgok nem úgy mennek, ahogyan ők szeretnék, akkor vádolják Istent és másokat, illetve megpróbálják megtalálni a módját annak, hogy helyrehozzák a dolgokat, és megmeneküljenek a helyzetből. Azt mondják, hogy minden, amit Isten elrendel és tesz, az jó, de titokban törik a fejüket, és minden eszközt megpróbálnak felhasználni, hogy helyrehozzák a dolgokat, és megmeneküljenek a helyzetből, vagy megváltoztassák azt, mondván: „Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy ilyen rossz a sorsom, hogy ilyen szörnyű balszerencsém van.

Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy a világ annyira igazságtalan, hogy egy olyan tehetséges ember, mint én, végül nem válik ismertté, hogy soha nem jön el az én időm. Valójában az, hogy a sors csak egy üres burok, csupán egy mondás; minden a saját erőfeszítéseinken és küzdelmeinken múlik. Ahogyan a mondás tartja: »A legnagyobb nehézségeket kell elviselnünk ahhoz, hogy a legnagyobb emberré váljunk.« Ez a legfőbb hitvallás, ezt soha nem szabad elfelejtenem, ezzel kell motiválnom magam.” Folyton azt mondogatják, hogy minden, amit Isten tesz, az jó, hogy Isten mindenek felett szuverén, és hogy alávetik magukat Isten vezénylésének és intézkedéseinek, de végül azt mondják, „A legnagyobb nehézségeket kell elviselnünk ahhoz, hogy a legnagyobb emberré váljunk.” Látszólag spirituális szavakat mondanak, de titokban az általuk alkalmazott, gyakorolt és követett alapelvek a Sátán világi ügyekre vonatkozó filozófiái, logikája és gondolkodása. Van-e ebben bármiféle alávetettség? (Nincs.) Az antikrisztusok így látják, így értik meg, és közelítik meg azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén. E megnyilvánulások és példák alapján az antikrisztusok vajon elismerik-e azt a tényt, hogy Isten mindenek felett szuverén, és hisznek-e abban, vagy kétségbe vonják és elítélik azt? (Kétségbe vonják és elítélik.) Függetlenül attól, hogy mit mondanak, tényleges megnyilvánulásaikból ítélve az antikrisztusok alapvetően megvetik Isten mindenek feletti szuverenitásának tényét, és nem hisznek abban. Egyes antikrisztusok még abszurd kijelentéseket is tesznek: „Hogy lehet az, hogy nem törekszel semmire, és csak passzívan vársz isten szuverenitására? Nem kellene főznöd magadnak? Várhatsz csak úgy tátott szájjal a sült galambra? Bárhogyan is gyakorol szuverenitást isten, az embereknek akkor is keményen kell dolgozniuk és cselekedniük, nem igaz?” Az antikrisztusok nemcsak, hogy nem hajlandóak elismerni Isten mindenek feletti szuverenitásának tényét, hanem tagadják és félre is értelmezik azt. Vajon mi a céljuk annak félreértelmezésével? Alapot és kifogást keresnek arra, hogy gátlástalanul harcoljanak minden általuk vágyott előnyért. Az antikrisztusok különböző megnyilvánulásaiból ítélve vajon mi a valódi nézőpontjuk Isten mindenek feletti szuverenitásának tényét illetően? Hitetlenség, tagadás és kárhoztatás – ez az ő igazi nézőpontjuk.

Abban a két pontban, amelyről ma beszélgettünk, elsősorban az antikrisztusoknak azt a megnyilvánulását boncolgattuk, hogy nem hisznek Isten létezésében. Miután meghallgattátok ezt a közlést, jutottatok-e valamilyen megértésre? Vajon kik azok, akiknek ilyen problémáik vannak? Milyen ember az, aki rendelkezik az antikrisztusok beállítottságával, de nem rendelkezik az antikrisztusok lényegével, és képes megváltozni? Kik azok, akiknek ugyanazok a problémáik, de rendelkeznek az antikrisztusok lényegével, nem képesek megváltozni, örökké Isten ellenségei, és nem az üdvösség, hanem a pusztulás tárgyai? Vannak nektek is ilyen megnyilvánulásaitok? Úgy érzitek, hogy képesek vagytok megváltozni? El tudjátok fogadni az igazságot, és fel tudjátok használni arra, hogy megváltozzatok, és helyettesítsétek ezeket a gondolatokat? (Igen.) Kik azok, akik nem képesek megváltozni? Van olyan ember, aki látva a nem hívőket, akik fényűző életet élnek, palotaszerűen berendezett nagy házakban laknak, és több luxusautóval is

rendelkezik, kísértésbe esik, és így siránkozik: „Nagyszerű dolog gazdagnak lenni, tisztségviselőnek lenni, rátermettnak lenni! Hogy lehet ilyen rátermett? Hogy lehet ilyen szerencsés? Hogyan kereste meg a pénzét?” Valahányszor azt látja, hogy valaki társadalmi státusszal rendelkezik, akkor különösen dörgölőzik, hízeleg neki, és megpróbál a kegyeibe férkőzni, hajlandó bármit megtenni érte, hajlandó bármilyen mértékben szolgálalkúvává válni. Különösen kedveli a társadalom gonosz irányzatait, gyakran szeretne azoknak részese lenni, és szorong, ha az Istenbe vetett hite megakadályozza ebben. Sőt, úgy érzi, hogy a világ magára hagyta; magányosnak, tehetetlennek érzi magát, úgy érzi, hogy nincs semmi, ami megtartaná, hogy nem lelhet vigaszra, és gyakran vérzik a szíve. Van egy másik típusú ember, aki mély csodálatot érez, amikor látja, hogy a pénzzel és hatalommal rendelkezők sikereket érnek el, miközben ügyeiket intézik a társadalomban, és gyakran elismeri ezt, mondván: „Megöltek valakit, de mivel van pénzük és kapcsolataik, csak néhány jelképes napot töltöttek a börtönben, és aztán kiszabadultak. Ez igazi rátermettség!” Mélységesen tiszteli a társadalomban az ilyen embereket, és felnéz rájuk. Még egy másik típusú ember különös figyelmet fordít a társadalom érzékeny politikai kérdéseire, és mélységesen törődik azokkal, sőt, valóban részt akar venni bennük, és beleveti magát bizonyos politikával kapcsolatos ügyletekbe. Az ilyen és ehhez hasonló emberek mélyen legbelül ugyanúgy viszonyulnak Istenhez, mint az antikrisztusok. Nem hisznek Isten létezésében, nem ismerik el Isten identitását, és azt a tényt sem, hogy Isten mindenképp felett szuverén. Ezek az emberek ugyanahhoz a bandához tartoznak, mint az antikrisztusok. Nem tartoznak a gyülekezethez vagy Isten házához, és végül ki lesznek tisztítva. Nem tudnak kijönni azokkal, akik hisznek Istenben, és az út, amelyen járnak, ellentétes Isten követelményeivel. Ezek az emberek mind veszélyesek; még ha egyelőre nem is tettek semmi rosszat, még nem tagadták meg, ítélték meg vagy kárhoztatták nyíltan Istent, és nem vezették nyíltan félre az embereket, nem versengtek a gyülekezetben betöltött státuszért, akkor is az antikrisztusok lényegével rendelkeznek, mert alapjaiban nem ismerik el Isten identitását, és még kevésbé ismerik el azt a tényt, hogy Isten mindenképp felett szuverén. Az elvetemült erőkhöz és a Sátán bandájához tartoznak. Tisztelik az elvetemültséget, és minden, az ördögök és a Sátán által hirdetett eretnokséget és téveszmét, valamint minden gonosz irányzatot, amely kiemelkedik, népszerűvé válik, és elterjed a világban. Nem tartoznak Isten házához vagy a gyülekezethez, és nem képezik Isten üdvösségének tárgyát. Ezek az emberek Isten igazi ellenségei, antikrisztusok!

2020. november 14.

Tizenötödik tétel: Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét (Második rész)

Ma folytatjuk az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló tizenötödik tételről való beszélgetésünket. Nem hisznek Isten létezésében, és tagadják Krisztus lényegét. A legutóbbi beszélgetésünk során ezt a témát két részre osztottuk. Az első rész annak különböző megnyilvánulásai, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében, amit tovább osztottunk két tételre: az első, hogy az antikrisztusok tagadják Isten identitását és lényegét; a második, hogy az antikrisztusok tagadják Isten mindenek feletti szuverenitását. Legutóbb elsősorban arról beszélgettünk, hogy az antikrisztusok nem ismerik el Isten lényegét és az Ő természetét, és hogy az antikrisztusok nem ismerik el, hogy mindaz, amit Isten tesz, az az igazság, az Ő identitását képviseli, és hogy az antikrisztusok biztosan nem fogadják el mindannak az értelmét és igazságát, amit Isten tesz. Az antikrisztusok a Sátánt imádják, a Sátánt Istennek tekintik, alapként és mérceként használják a Sátán minden kijelentését és nézetét, ehhez mérik Isten identitását, lényegét és mindazt, amit Ő tesz. Ezért szívük mélyén folyamatosan magasztalják és imádják azt, amit a Sátán tesz, dicsőítik és dicsérik a Sátán tetteit, és arra használják a Sátánt, hogy Isten identitásának és lényegének helyére lépjen. Sőt, ami még ennél is rosszabb, azzal, hogy elismerik mindazt, amit a Sátán tesz, minduntalan megkérdőjelezzik Isten szavait és munkáját, illetve elképzeléseket és ítéleteket formálnak azokról, végül pedig kárhoztatják az Ő szavait és munkáját. Ezért az antikrisztusok Isten követése során nem fogadják el Isten szavait életüknek, igazságuknak, életük irányának és céljának. Ehelyett minduntalan szembeszegülnek Istennel, és olyasmikkel mérik fel Isten identitását és lényegét, mint az ő elképzeléseik és képzelődéseik, a Sátán logikája és gondolatai, valamint a Sátán beállítottsága és módszerei. Isten követése során folyamatosan kételkednek, gyanakodnak és figyelik Istent, szívük mélyén állandóan megítélik, megvetik, kárhoztatják és megtagadják Őt. Az antikrisztusok mindezen tettei és különböző megnyilvánulásai valóban azt bizonyítják, hogy ők nem Isten követői, nem igaz hívők, és nem szeretik az igazságot és a pozitív dolgokat, hanem ellenségei az igazságnak és Istennek. Amikor ezek az emberek Isten házába, a gyülekezetbe jönnek, nem azért vannak ott, hogy elnyerjék Isten üdvösségét, vagy hogy Isten elé járuljanak, és elfogadják életként az Ő szavait. Akkor mit keresnek ott? Ezek az emberek elsősorban azért jönnek Isten házába, hogy legalább a kíváncsiságukat megpróbálják kielégíteni; másodsorban követni kívánják ezt az irányzatot; harmadsorban pedig áldást akarnak. Ezek az ő szándékaik és céljaik, és ennyi. Az antikrisztusoknak, természetlénységük alapján ítélve, soha nem áll szándékukban Isten szavait életüknek elfogadni, soha nem áll szándékukban Isten szavait gyakorlati alapelveként vagy életük irányaként és céljaként elfogadni, és soha nem áll szándékukban megváltoztatni vagy feladni saját nézeteiket, illetve átalakítani vagy feladni saját elképzeléseiket, és Isten elé járulni, hogy teljes bűnbánatot gyakoroljanak, leboruljanak

Előtte, és elfogadják Őt Szabadítójuknak. Nincsenek ilyen szándékaik. Csak dicsekednek Isten előtt, hogy milyen nagyszerűek, milyen ügyesek, milyen erősek, tehetségesek és hogy milyen adottságaik vannak, hogyan válhatnak Isten házában oszlopává és gerincévé, és így tovább, hogy ezáltal elérjék azt a céljukat, hogy Isten házában nagyra becsült, Isten által elismert és előléptetett emberek legyenek, hogy kielégítsék ambícióikat és vágyaikat. Nemcsak ezt, hanem azt az ambíciójukat, vágyukat és tervüket is ki akarják elégiteni, hogy „százszorosát kapni ebben az életben és örök életet az eljövendő világban”. Lemondtak-e valaha is ezekről az ambíciókról, vágyakról és tervekről? Képesek-e szubjektíven megérteni, lemondani és megoldani ezeket a problémákat? Soha sincs szándékukban ezt tenni. Függetlenül attól, hogy mit mondanak és mit lepleznek le Isten szavai, még ha összefüggésbe is tudják hozni az Ő szavait saját magukkal, még ha tudják is, hogy terveik, gondolataik és szándékaik ellentétesek Isten szavaival, és nincsenek összhangban azokkal, hogy ellenkeznek az igazságalapelvekkel és az antikrisztusi beállítottságok megnyilvánulásai, akkor is szilárdan ragaszkodnak a saját nézeteikhez, ambícióikhoz és vágyaikhoz, és egyáltalán nincs szándékukban megváltoztatni önmagukat, megfordítani nézeteiket, lemondani ambícióikról és vágyaikról, és Isten elé járulni, hogy elfogadják az Ő leleplezését, ítéletét, fenyítését és metszését. Ezek az emberek nemcsak hajthatatlanok a szívükben, hanem arrogánsak és beképzettek is – mértéktelenül arrogánsak. Ugyanakkor a szívük mélyén mélységesen idegenkednek minden Isten által kimondott szótól, és gyűlölik azokat; gyűlölik, hogy Isten leleplezi a romlott emberiség természetlénységét, és hogy leleplezi a különböző romlott beállítottságokat. Minden nyomós ok nélkül gyűlölik Istent és az igazságot, sőt gyűlölik azokat, akik törekednek az igazságra, és azokat, akiket Isten szeret. Ez teljes mértékben megmutatja, hogy az antikrisztusok beállítottsága valóban elvetemült. Istennel és az igazsággal szembeni indokolatlan gyűlöletük, ellenségeskedésük, szembeszegülésük, ítélezésük és tagadásuk is azt mutatja, hogy az antikrisztusoknak valóban ádáz a beállítottságuk.

Az antikrisztusok különféle beállítottságai a romlott emberiség beállítottságainak legtisztább példái, az antikrisztusok különféle beállítottságainak súlyossága pedig felülmúlja bármely átlagos romlott emberét. Bármilyen mélyen és konkrétan leplezi is le Isten az emberiség romlott beállítottságát, az antikrisztusok tagadják és elutasítják azt, nem fogadják el igazságként és Isten munkájaként. Ők csak azt ismerik el és abban hisznek, hogy az egyetlen módja annak, hogy végül szilárdan megálljanak, hogy kitűnjenek és a végsőig talpon maradjanak ebben a társadalomban és a gonosz irányzatok közepette, az az, hogy kellően gonoszak, könyörtelenek, elvetemültek, aljasak és ádázak legyenek. Ez az antikrisztusok logikája. Ezért az antikrisztusok ellenségeskedést és gyűlöletet táplálnak Isten igazságos és szent lényege, Isten hűségessége és mindenhatósága, valamint más ilyen pozitív dolgok iránt. Bárhogyan is tanúskodnak az emberek Isten identitásáról, lényegéről és minden munkájáról, bármennyire konkrétan és hitelesen teszik is ezt, az antikrisztusok nem fogadják el, nem

ismerik el, hogy ez Isten munkája, hogy van benne igazság, amit keresni kell, és hogy ez a legjobb tananyag és bizonyosság az emberiség Istenről való tudásáról. Ellenben, ha a Sátán akár tudatosan, akár öntudatlanul bármilyen kis dolgot is tesz, az antikrisztusok csodálattal borulnak le előtte. Az antikrisztusok egyhangúlag elfogadják és hisznek azokban a dolgokban, amiket a Sátán tesz, imádják és követik azokat, függetlenül attól, hogy az emberiség nemesnek vagy alantasnak tartja-e őket. Van azonban egyvalami, ami elbizonytalanítja az antikrisztusokat: Buddha azt mondta, hogy képes az embereket a Tiszta Földre transzcendálni, és az antikrisztusok azt gondolják: „Ez a Tiszta Föld alacsonyabb rendűnek tűnik, mint az isten által emlegetett mennyek országa és menny – nem olyan eszményi. Bár a Sátán hatalmas, és korlátlan előnyöket tud nyújtani az embereknek, minden ambíciójukat és vágyukat ki tudja elégíteni, egyvalamit nem tud megtenni: megígérni, hogy lehetővé teszi, hogy belépjenek a mennyek országába és örök életet nyerjenek. A Sátán nem mer ilyet állítani, és nem is tudja megvalósítani azt.” Az antikrisztusok a szívük mélyén érzik, hogy ez hihetetlen, és ugyanakkor ez az, amit a legjobban sajnálnak. Ezért, miközben vonakodva követik Istent, még mindig azon mesterkednek, hogy miként nyerhetnek nagyobb áldásokat, és ki tudja kielégíteni vágyaikat és ambícióikat. Csak számolgatnak meg számolgatnak, és végül nem marad más választásuk, mint a kompromisszum, hogy Isten házában maradjanak. Az antikrisztusok ezen megnyilvánulásaiból ítélve mi a hozzáállásuk és a nézőpontjuk Istennel szemben? Van-e bennük egy cseppnyi őszinte hit? Van-e igaz hitük Istenben? Elismerik-e valamelyest Isten cselekedeteit? Tudnak-e szívük mélyéből „áment” mondani arra, hogy Isten szavai az igazság, az élet és az út? Isten olyan nagyszerű munkát végzett az emberiség körében – tudják-e az antikrisztusok szívük mélyén dicsőíteni Isten hatalmas erejét és igazságos természetét? (Nem.) Éppen azért, mert az antikrisztusok tagadják Isten identitását, lényegét és minden munkáját, az Ő követése során folyamatosan önmagukat magasztalják, magukról tanúskodnak, és megpróbálják megnyerni az emberek kegyét és szívét, sőt megpróbálják irányítani és foglyul ejteni a szívüket, és versengenek Istennel az Ő választottaiért. Mindezek a megnyilvánulások azt bizonyítják, hogy az antikrisztusok soha nem ismerik el Isten identitását és lényegét, és nem fogadják el, hogy az emberiség és minden dolog a Teremtő szuverenitása alatt áll. A múlt alkalommal ezt boncolgattuk az antikrisztusok Isten létezésével kapcsolatos nézeteiről, megnyilvánulásairól és feltárulásairól. Ha az antikrisztusoknak ilyen nézeteik és megnyilvánulásaik vannak Isten létezésével kapcsolatban, akkor hogyan viszonyulnak Krisztushoz, Isten megtestesült, hús-vér testéhez? Képesek-e valóban hinni Benne, képesek-e elismerni, követni Őt, és alávetni magukat Neki? (Nem.) Abból ítélve, ahogyan az antikrisztusok kezelik Isten létezését, ilyen magatartást tanúsítanak Isten Lelkével szemben, így magától értetődő, hogy az Isten megtestesült, hús-vér testéhez való viszonyulásuknak még utálatosabbnak kell lennie, mint az Ő Lelkéhez való viszonyulásuknak, még jellegzetesebb és súlyosabb megnyilvánulásokkal.

II. Az antikrisztusok tagadják Krisztus lényegét

Ma arról fogunk beszélgetni, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak Krisztussal, Isten megtestesült, hús-vér testével, annak alapján, hogy nem hisznek Isten létezésében. Széles körben elismert tény, hogy az antikrisztusok nem hisznek Isten létezésében. Ez után a közlés, leleplezés és boncolgatás után nyertetek-e valamilyen konkrét megértést az antikrisztusok beállítottságairól és megnyilvánulásairól? Függetlenül attól, hogy elfogadják-e a megtestesült Isten által végzett munkát, vagy azt a tényt, hogy Isten testté lett, valójában tagadják Isten létezését. Akkor pontosan miféle emberek is ők? Pontosán szólva, ők haszonleső álhívők, farizeusok. Némelyikük egyértelműen gonosznak tűnik, míg mások alázatosnak, kifinomult, méltóságteljes és nemes viselkedésűnek – ők a szokványos farizeusok. Amikor erről a két embertípusról van szó – azokról, akik gonosznak tűnnek, valamint azokról, akik jámbornak tűnnek, és nem gonosznak –, ha alapvetően nem hisznek Isten létezésében, mondhatjuk-e, hogy álhívők? (Igen.) Ma arról beszélgetünk, hogy az álhívőknek milyen nézeteik vannak Krisztusról, és milyen a hozzáállásuk, milyen megnyilvánulásaik vannak Krisztus különböző aspektusaival szemben, és hogyan érthetjük meg ezeken a megnyilvánulásokon keresztül az antikrisztusok lényegét.

A. Hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus származását?

Amikor Krisztusról van szó, aki egy különleges identitással rendelkező hétköznapi ember, akkor általában mi érdekli leginkább az embereket? Mindenekelőtt nem az Ő származása érdekli-e sokukat? Ez áll az emberek figyelmének középpontjában. Akkor először is beszéljünk arról, hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus származását. Mielőtt erről beszélgetnénk, beszéljünk arról, hogy Isten hogyan tervezte meg az Ő teste származásának különböző aspektusait, amikor testet öltött. Mint ismeretes, Krisztus a Kegyelem Korában a Szentlélektől fogantatott, és szűztől született. Rendkívül hétköznapi, normális családba született, amelyet mai kifejezéssel élve hétköznapi polgári háztartásnak neveznénk. Nem gazdag, hivatalnoki vagy előkelő nagy családba született – sőt, egy istállóban született, ami nagyon hihetetlen volt, és mindenki képzelődését felülmúlta. Isten első megtestesült, hús-vér teste származásának összes aspektusát nézve, a család, amelybe a megtestesült Isten született, nagyon is hétköznapi volt. Mária, az édesanyja is hétköznapi volt, nem volt kiemelkedő személyiség, és bizonyosan nem rendelkezett különleges képességekkel vagy rendkívüli, egyedülálló tehetségekkel. Érdemes azonban megjegyezni, hogy nem volt álhívő, sem pedig nem hívő, hanem Isten követője volt. Ez nagyon fontos. József, Mária férje, ács volt. Az ács egyfajta mesterember, és ő átlagos jövedelemmel rendelkezett, de nem volt gazdag, és nem volt sok félretett pénze sem. Azonban messze állt a nincstelenségtől, és családja minden alapvető szükségletét ki tudta elégíteni. Az Úr Jézus ilyen családba született; a jövedelem és életkörülmények mai színvonala szerint ítélve az Ő családja aligha tekinthető középosztálybelinek. Vajon egy ilyen család nemesnek vagy alacsonyrendűnek

számítana az emberiség körében? (Alacsonyrendűnek.) Tehát a család, amelybe az Úr Jézus született, távol állt attól, hogy híres, gazdag vagy illusztris legyen, és még távolabb állt attól, amit manapság előkelőnek tartunk. Amikor a gazdag vagy magas státuszú családok gyermekei elmennek valahová, az emberek általában körülveszik őket, és köréjük sereglenek, az Úr Jézus családja azonban éppen az ellenkezője volt. Ő olyan családba született, ahol nem voltak fényűző életkörülmények vagy előkelő státusz. Nagyon hétköznapi család volt, amely észrevétlen maradt az emberek számára, és amelyet figyelmen kívül hagytak, senki sem dicsérte őket és nem is tolongott körülöttük. Ilyen háttér és társadalmi környezet mellett abban az időben vajon Krisztus olyan helyzetben volt-e, hogy felsőfokú oktatásban részesüljön, vagy hogy a felsőbb társadalom különböző életmódjai, gondolatai, nézetei stb. befolyásolják és megfertőzzék? Nyilvánvaló, hogy nem. Általános oktatásban részesült, otthon olvasta a Szentírást, hallgatta szülei történeteit, és velük együtt járt istentiszteletekre. Az Úr Jézus származása és az a környezet, amelyben felnőtt, semmilyen tekintetben sem volt előkelő vagy rangos, ahogyan azt az emberek elképzelhetnék. A környezet, amelyben felnőtt, ugyanolyan volt, mint egy hétköznapi emberé. Mindennapi élete egyszerű és hétköznapi volt, életkörülményei hasonlóak voltak az átlagemberéhez, nem voltak különlegesek, és nem rendelkezett a társadalom felsőbb rétegeinek különleges, felsőbbrendű életkörülményeivel. Ez volt az a környezet, amelyben Isten első megtestesült, hús-vér teste megszületett, és az a környezet, amelyben Ő felnőtt.

Bár a megtestesült Isten neme ezúttal teljesen más, mint a legutóbbi alkalommal, családi háttere hasonlóan hétköznapi és előkelő státusz nélküli. Vannak, akik azt kérdezik: „Mennyire hétköznapi?” Korunkban a hétköznapi az átlagos életkörülményeket jelenti. Krisztus munkáscsaládba született, vagyis olyan családba, amely munkabérből tartja fenn magát, amely képes gondoskodni a saját alapvető szükségleteiről, de nem olyan tehetős, mint a gazdagok. Krisztus hétköznapi emberekkel került kapcsolatba, és a hétköznapi emberek életét élte; ilyen környezetben élt, nem volt semmi különleges abban. A munkáscsaládok gyermekeinek általában van-e lehetőségük arra, hogy művészi készségeket sajátítsanak el? Van-e lehetőségük arra, hogy megismerkedjenek a felső tízezer körében uralkodó különböző nézetekkel? (Nincs.) Nemcsak, hogy nincsenek meg a feltételeik, hogy különböző készségeket sajátítsanak el, de még arra sincs lehetőségük, hogy kapcsolatba kerüljenek a felső tízezerhez tartozó emberekkel, eseményekkel és dolgokkal. Ilyen szempontból az a család, amelybe a megtestesült Isten ezúttal megszületett, nagyon is hétköznapi. Szülei olyan emberek, akik tisztességes módon töltik napjaikat, akiknek megélhetése a munkájukon és a munkahelyükön múlik, és átlagos életkörülményekkel rendelkeznek. Az ilyen körülmények a leggyakoribbak a modern társadalomban. A nem hívók szemszögéből nézve a környezetben, ahová Krisztus megszületett, nem voltak különleges körülmények, és az Ő családi hátterében vagy életminőségében sem volt semmi olyan, amivel érdemes lett volna dicsekedni. Néhány híresség tudós családba született; felmenőik mind pedagógusok és vezető értelmiségiek

voltak. Ilyen környezetben nőttek fel, a tudós család stílusával és magatartásával együtt. Vajon Isten hasonló családi háttérrel választott-e az Ő megtestesült testének? Nem. A megtestesült Istennek ezúttal sincs előkelő családi háttere és kiemelkedő társadalmi státusza, és még kevésbé voltak különleges életkörülményei – az Ő családja teljesen hétköznapi. Ne tárgyaljuk még, hogy a megtestesült Isten miért választott ilyen családot, életkörülményt és háttérrel, amelyben felnőjön; ennek jelentőségéről egyelőre nem beszélünk. Mondjátok meg Nekem, ugye, hogy vannak, akiket az érdekel, hogy Krisztus járt-e egyetemre? Elmondom nektek az igazságot: még a főiskolai felvételi vizsga előtt otthagytam az iskolát, és tizenhét évesen elmentem hazulról. Szóval, jártam-e egyetemre? (Nem.) Ez számotokra jó vagy rossz hír? (Úgy gondolom, hogy ennek ismerete nem változtat semmin, Isten követése szempontjából ez lényegtelen.) Ez a helyes perspektíva. Eddig soha nem említettem, nem azért, mert el akartam rejteni vagy titkolni, hanem mert felesleges kimondani, hiszen Isten megismerése és követése szempontjából ezek a dolgok teljesen lényegtelenek. Bár a megtestesült Isten születésének háttere, családi környezete és az a környezet, amelyben felnőtt, nincs hatással Isten vagy a megtestesült Isten megismerésére, és nem is igazán kapcsolódik ezekhez a dolgokhoz, miért foglalkozom itt ezekkel a kérdésekkel? Ez érinti az antikrisztusok Krisztusról szóló egyik nézetét, amelyet ma boncolgatunk. Isten nem választott kiemelkedő státuszt, nemes identitást vagy előkelő családi és társadalmi háttérrel az Ő megtestesült, hús-vér teste számára, még kevésbé választott különleges, gondtalan, gazdag, fényűző környezetet, amelyben Ő felnőjön. Isten nem választott olyan családi háttérrel sem, ahol felsőfokú oktatásban részesülhetett volna, vagy ahol előkelő társaságban foroghatott volna. Figyelembe véve Isten választásának ezen aspektusait, amikor testet öltött, vajon befolyásolnák-e ezek a dolgok azt a munkát, amiért Krisztus eljött? (Nem.) Ha az Ő későbbi munkájának folyamatát, természetét és eredményeit nézzük, ezek az aspektusok semmiképpen sem befolyásolják Isten munkájának tervét, lépéseit vagy eredményeit, hanem éppen ellenkezőleg, az Ő választásának ezen aspektusai bizonyos előnyt jelentenek, vagyis az, hogy Ő úgy döntött, hogy ilyen környezetben születik, sokkal hasznosabb Isten választott népének üdvössége szempontjából, mivel 99%-uk hasonló háttérrel rendelkezik. A megtestesült Isten származása jelentőségének ez az egyik aspektusa, amit az embereknek meg kell érteniük.

Az imént egyszerűen, nagy vonalakban beszéltem Krisztus születésének háttéréről és környezetéről, hogy általános megértést nyújtsak nektek arról. A következőkben boncolgassuk azt, hogyan kezelik az antikrisztusok a megtestesült Isten származását. Először is, az antikrisztusok titokban megvetik Krisztus születésének környezetét és háttérrel, és ellenállón viselkednek azzal kapcsolatban. Miért vetik meg, és miért viselkednek ellenállón azzal kapcsolatban? Mert gondolatokat és elképzeléseket hordoznak magukban. Mi az ő nézőpontjuk ezzel kapcsolatban? „Isten a teremtető, ő a legfelsőbb mindenek felett, ő a menny, az emberiség és minden más teremtetett lény fölött

áll. Ha ő isten, akkor a legmagasabbra kell emelkednie az emberiség körében.” Vajon mit értenek az alatt, hogy a legmagasabbra emelkedik? Azt, hogy mindenki fölött kell állnia, hogy előkelő, nemes nagy családba kell születnie, és semmiben sem szenvedhet hiányt; hogy nagy gazdagságba kell születnie, teljhatalommal, valamint tekintéllyel és befolyással kell rendelkeznie, különösen gazdagnak és milliárdosnak kell lennie. Mindemellett magasan képzettnek kell lennie, meg kell tanulnia mindazt, amit az embereknek tudniuk kell ezen a világon. Például, akár egy trónörökösnek, egyéni oktatásban kell részesülnie, elit iskolákba kell járnia, és felsőbb osztálybeli életet kell élnie. Nem lehet hétköznapi család gyermeke. Mivel Krisztus a megtestesült, hús-vér test, az oktatásnak, amelyben részesül, mindenki másénál magasabb szintűnek kell lennie, és a tananyagának különböznie kell a hétköznapi emberekétől. Úgy gondolják, hogy mivel krisztus azért jön el, hogy királyként uralkodjon, meg kell tanulnia az uralkodás művészetét, valamint azt is, hogyan kell kormányozni és irányítani az emberiséget, és tanulmányoznia kell a Harminchat stratégiát, meg kell tanulnia több nyelvet, és el kell sajátítania néhány művészi készséget, hogy ezeket a jövőbeni munkájában hasznosítani tudja, és hogy a jövőben képes legyen kormányozni mindenféle típusú embert. Számukra csak egy ilyen krisztus lenne nemes, nagyszerű, és képes arra, hogy megmentse az embereket, mert elegendő tudással és tehetséggel rendelkezne, és elegendő képessége lenne az emberek gondolataiban való olvasáshoz, hogy irányítani tudja őket. Az antikrisztusok ilyen elképzeléseket hordoznak magukban Isten megtestesült, hús-vér testének származásáról, és ragaszkodnak ezekhez az elképzelésekhez, miközben elfogadják a megtestesült Istent. Először is, nem teszik félre az elképzeléseiket, szívük mélyén nem értik meg, és nem fogják fel újra, amit Isten tesz. Nem tagadják meg a saját elképzeléseiket és nézeteiket, és nem értik meg a bennük rejlő téveszméket, valamint nem ismerik meg Krisztust és Isten megtestesült testét, és nem fogadják el az igazságnak való alávetettség magatartásával és alapelveivel mindazt, amit Krisztus mond és tesz. Helyette a saját elképzeléseikkel és nézeteikkel mérnek fel mindent, amit Krisztus mond. „Ez a krisztusi kijelentés logikátlan; az rosszul van megfogalmazva; ez nyelvtanilag hibás; látszik, hogy krisztus nem magasan képzett. Hát nem úgy beszél, mint egy hétköznapi ember? Hogyan beszélhet így krisztus? Ez nem az ő hibája. Valójában ő is szeretné, hogy kiemelkedő legyen, hogy mások megbecsüljék, de ez egyszerűen lehetetlen – nem jó családból származik. A szülei csak hétköznapi emberek voltak, és amilyenek ők voltak, az hatással volt rá, hogy ugyanolyan legyen. Hogy tehette ezt isten? Miért nem tűnnek krisztus szavai és modora nagyon elegánsnak és nemesnek? Miért nem olyan a beszéde és a modora, mint a társadalom tudósainak és kifinomult értelmiségijeinek, a társadalom felsőbb osztályaiból származó hercegnőknek és hercegeknek? Miért tűnik úgy, hogy krisztus szavai és tettei annyira nincsenek összhangban az identitásával?” Az antikrisztusok ilyen perspektívával és ilyen megfigyelő szemléletmóddal tekintenek Krisztusra, valamint az Ő minden szavára és munkájára, arra, ahogyan az emberekkel bánik, a beszédére és modorára, és

óhatatlanul elképzelések merülnek fel a szívükben. Nemcsak hogy nem vetik alá magukat Krisztusnak, de nem is bánnak helyesen az Ő szavaival. Azt mondják: „Lehet-e egy ilyen hétköznapi ember, egy ilyen közember az én szabadítóm? Meg tud-e áldani engem? Kaphatok-e tőle bármilyen jutalmat? Teljesülhetnek-e a vágyaim és törekvéseim? Ez az ember túlságosan hétköznapi, olyannyira, hogy már-már lenézendő.” Minél inkább hétköznapiak és átlagosnak látják Krisztust, és minél inkább úgy gondolják, hogy Krisztus nagyon is normális, annál inkább magasztosnak és nemesnek érzik magukat. Ugyanakkor egyes antikrisztusok még összehasonlításokat is tesznek: „Fiatal vagy, és nem tudod, hogyan kell öltözködni és beszélgetni az emberekkel. Nem tudod, hogyan kell kiszedni az emberekből a dolgokat. Miért vagy ilyen egyenes? Hogyan hasonlít istenhez bármi is, amit mondasz? Hogyan fejezi ki bármi is, amit mondasz, azt, hogy te isten vagy? Mennyire hasonlítanak a tetteid, beszéded, viselkedésed, modorod és öltözködésed istenhez? Nem hiszem, hogy ezek közül bármely szempontból is hasonlítanál istenre. Krisztusnak felsőfokú végzettséggel kellene rendelkeznie, töviről hegyre ismernie kellene a Bibliát, és ékesszólóan kellene beszélnie, te azonban folyton ismételteted magad, és időnként olyan szavakat használsz, amelyek nem megfelelőek.” Miután sok éven át követték Krisztust, az antikrisztusok nemcsak Isten szavait és az igazságot nem fogadták el a szívükben, hanem azt a tényt sem, hogy Krisztus Isten megtestesült, hús-vér teste. Ez egyenértékű azzal, hogy nem fogadják el Krisztust Szabadítójuknak. Ehelyett szívük mélyén még inkább megvetik Isten megtestesült testét, ezt a hétköznapi embert. Mivel semmi különlegeset nem látnak Krisztusban, mert az Ő származása nagyon is közönséges és hétköznapi, és mivel úgy tűnik, hogy nem képes semmilyen előnyt nyújtani számukra a társadalomban vagy az emberiség körében, illetve lehetővé tenni számukra, hogy bármilyen előnyben is részesüljenek, ezért önkényesen és nyíltan ítékezni kezdenek Fölötte: „Te nem csak egy ebből és ebből a családból származó gyermek vagy? Akkor mi a baj azzal, hogy én megítéllek téged? Mit tehetsz velem? Ha előkelő családot és hivatalnok szüleid lennének, talán félnék tőled. Miért kellene félnem tőled úgy, ahogyan vagy? Szóval, még ha te vagy is Krisztus, az isten által tanúsított megtestesült, hús-vér test, én nem félek tőled! A hátad mögött akkor is ítékezni fogok feletted, és szabadon megjegyzésekkel illetlek téged. Valahányszor csak lehetőségem adódik, tanulmányozni fogom a családot és a születési helyedet.” Ezek az antikrisztusok kedvenc dolgai, amik miatt nagy hűhót csapnak. Soha nem keresik az igazságot, és ismételten megítélnek mindent, illetve ellenállnak mindennek, ami nem illeszkedik az elképzeléseikhez és képzelődéseikhez. Ezek az emberek nagyon is jól tudják, hogy amit Krisztus kimond, az az igazság, akkor miért nem törekednek az igazságra? Igazán észszerűtlenek!

Az antikrisztusok különösen imádják a hatalmat és a státuszt. Ha Krisztus gazdag, befolyásos családból származna, nem mernének semmit sem szólni. De ha Ő egy hétköznapi, befolyással nem rendelkező családból származna, egyáltalán nem félnének Tőle, úgy éreznék, hogy könnyedén tanulmányozhatják és megítélhetik Istent, Krisztust,

és azt teljes hidegvérrel tennék. Ha valóban elismerték volna, és hittek volna abban, hogy ez az ember Isten megtestesült, hús-vér teste, akkor képesek lettek volna így cselekedni? Vajon megtenné ezt bárki, akinek egy kicsit is istenfélő szíve van? Nem fogná-e vissza magát? (De igen.) Miféle emberek képesek így cselekedni? Vajon nem az antikrisztusok viselkedése ez? (De igen.) Ha elismered, hogy Krisztus lényege Maga Isten, és hogy az az ember, akit követsz, az Isten, akkor hogyan kellene kezelned mindent, ami Krisztussal kapcsolatos? Nem kellene-e az embereknek alapelvekkel rendelkezniük? (De igen.) Miért merik akkor a legcsekélyebb aggályok nélkül megszegni ezeket az alapelveket? Hát nem a Krisztussal szembeni ellenségeskedés megnyilvánulása ez? Mivel Krisztus hétköznapi családba született, az antikrisztusok, miközben elégedetlenek Vele, ellenséges érzületet táplálnak az Ő családjával és annak tagjaival szemben is. És miközben ez az ellenségeskedés támad bennük, nem állnak meg és nem pihennek, hanem Krisztus háza körül ólálkodnak, és kérdezősködnék, valahányszor csak lehetőségük van rá, mintha jogos foglalatosságot üznének: „Visszatért már krisztus? Történt változás a család életének bármely területén, amióta krisztus megjelent?” Minden adandó alkalommal beleütik az orrukat ezekbe a dolgokba. Hát nem megvetendőek az ilyen emberek? Nem undorítóak? Nem aljasak? Rendkívül aljasak és hitványak! Tegyük egyelőre félre, hogy milyen az Istenbe vetett hitük, és csak gondoljunk bele: milyen jellemmel kell rendelkezniük azoknak az embereknek, akik képesek ilyen dolgokat tenni, és akiknek ilyen aljas gondolataik vannak? Alantas jellemmel kell rendelkezniük. Mindannyian alantasak, és a végletekig aljasak és hitványak! Ha nem hiszel Krisztusban, akkor nyíltan kimondhatod Nekem: „Te nem tűnsz istennek; te csak egy ember vagy. A hátad mögött ítélkeztem feletted – mit tehetsz ez ellen? Megtagadtalak – mit tehetsz ez ellen?” Ha nem hiszel, én nem kényszerítelek rá, és senki sem fog erősködni, hogy higgy. De semmi szükség arra, hogy titokban ilyen kicsinyes akciókba bocsátkozz. Milyen célt szolgálnak ezek? Segíthetnek-e növelni a hitedet? Segíthetnek-e abban, hogy növekedj az életedben, és abban, hogy jobban megértsd Istent? Egyik célt sem szolgálják, akkor miért bocsátkozol ilyenekbe? Az a legkevesebb, hogy azok, akik ilyen akciókba bocsátkoznak, rendkívül megvetendő emberi mivolttal rendelkeznek; nem hisznek Krisztus lényegében, és nem ismerik el az Ő identitását. Ha nem hiszel, hát ne higgy. Távozz! Miért nyújtod el az Isten házában való tartózkodásodat? Nem hinni Istenben, mégis áldásokat akarni, illetve ambíciókat és vágyakat táplálni – ez az antikrisztusok aljassága. Az ilyen emberek, mivel rendkívül aljasak, ilyen „rendkívüli” tettekre képesek. Húsz évig voltam távol az otthonomtól, és ezek az emberek húsz évig „vigyáztak” arra az otthonra; harminc évig voltam távol, és ők harminc évig „vigyáztak” rá. Azon tűnődtem, hogy miért voltak ilyen „kedvesek” és ráérősek. Megleltem a választ erre a kérdésre, és pedig azt, hogy a végsőig szembe akarnak szegülni Istennel. Nem hisznek Isten lényegében és mindabban, amit Ő tett. Kívülről kíváncsinak és aggódónak tűnnek, de lényegében megfigyelnek és befolyásra törekednek, belülről pedig ellenségesek, tagadóak és elítélőek. Vajon miért hisznek még mindig ezek az emberek?

Mi értelme annak, hogy hisznek Istenben? Abba kellene hagyniuk, és gyorsan el kellene tűnniük innen! Isten házában nincs szüksége ilyen emberekre. Nem kellene megszegyenyíteniük magukat! Hasonló körülmények és feltételek között ti is ugyanezt tennétek? Ha megtennétek, ti is pontosan olyanok lennétek, mint ők, az antikrisztusok egy csoportja, akik elszánták magukat arra, hogy a végsőig, a halálig könyörtelenül szembeszegüljenek Istennel, megpróbálva fogást találni Istennel és bizonyítékot arra, hogy megtagadják Őt, az Ő lényegét és az Ő identitását.

Bármit is tesz Isten, Ő soha nem téved. Függetlenül attól, hogy átlagos, hétköznapi környezetbe és háttérbe, vagy előkelő környezetbe születne, abban nem lenne semmi hiba, és semmi olyan, ami teret engedne az embereknek, hogy fogást találjanak Rajta. Ha megpróbálsz bármilyen hibát vagy bizonyítékot találni Isten megtestesült, hús-vér testében, ami igazolja, hogy Ő nem Krisztus, és hogy nem rendelkezik Isten lényegével, akkor azt mondom neked, hogy nem kell vesződnöd a próbálkozással, és nem kell fáradoznod a hittel. Csak távozz – nem kímélnéd-e meg akkor magad a fáradságtól? Miért neheztelsz meg ennyire az életedet? Az, hogy megpróbálj hibát vagy bizonyítékot találni Krisztusban, hogy megvádold, megtagadd és kárhoztasd Őt, nem a te jogos foglalatosságod, kötelességed vagy felelősséged. Függetlenül attól, hogy Krisztus milyen családba született, milyen környezetben nőtt fel, és milyen emberi tulajdonságokkal rendelkezik, ez Magának Istennek, a Teremtőnek a döntése volt, és ehhez senkinek semmi köze. Bármit is tesz Isten, az helyes, az az igazság, és az emberiség érdekében történik. Ha Isten nem egy hétköznapi családban, hanem egy palotában született volna, vajon neked, egy közönséges, alacsony rangú, a társadalom alsóbb rétegeiből származó embernek, még mindig lenne esélyed kapcsolatba lépni Istennel? Nem lenne esélyed rá. Van-e tehát bármi gond is azzal, hogy Isten a születésnek és a felnőtté válásnak ilyen módját választotta? Ez a szeretet páratlan a világon, ez a legpozitívabb dolog. Az antikrisztusok azonban az Isten által tett legpozitívabb dolgot is annak jeleként tekintik, hogy könnyen meg lehet félemlíteni Őt, és könnyedén lehet játszodozni Vele, folyamatosan meg akarják figyelni Őt, és olyan eszközöket keresnek, amelyeket felhasználhatnak Ellene. Mit figyelsz? Ha még Krisztus jellemében és emberi mivoltában sem tudsz bízni, és Istenként követed Őt, akkor nem csapod-e arcul magadat? Nem neheztelsz-e meg a saját dolgodat? Miért folytatod ezt a játszmát? Remek szórakozás? Később megfigyeltem, hogy a legtöbb ember, aki utólag elfogadta Mindenható Istent, helyesen tudta kezelni ezt a kérdést. Néhányan kíváncsisággal közeledtek Felém, Én azonban elkerültem és figyelmen kívül hagytam az ilyen embereket. Ha el tudod fogadni az igazságot, akkor egy család vagyunk. Ha nem tudod elfogadni, és mindig a személyes adataim után próbálsz érdeklődni, akkor távozz. Nem ismerlek el téged; nem családtagok vagyunk, hanem ellenségek. Ha az embereknek, miután Istennek oly sok szavát hallották, és oly sok éven át részesültek az Ő munkájában és pásztorolásában, még mindig ilyen gondolataik vannak Isten megtestesült, hús-vér testéről, sőt, még ezek szerint is cselekszenek, akkor azt kell mondanunk, hogy az ilyen embereknek

ellenséges beállítottságuk van Istennel szemben. Isten született ellenségei, akik képtelenek elfogadni a pozitív dolgokat.

Kétezer évvel ezelőtt Pál minden erejével ellenállt az Úr Jézusnak, öröltlen üldözte, megítélte és kárhoztatta Őt. Miért? Azért, mert az Úr Jézus hétköznapi családba született, a nép átlagos tagja volt, és nem részesült az írástudók és farizeusok úgynevezett nevelésében, hatásában és befolyásában. Pál szemében az ilyen ember nem volt méltó arra, hogy Krisztusnak nevezzék. Miért nem? Azért, mert alacsony származású identitása volt, nem volt különösebb társadalmi rangja, az emberi társadalom alsóbb osztályához tartozott, és így nem volt méltó arra, hogy Krisztusnak vagy az élő Isten Fiának nevezzék. Ezért Pál minden erőfeszítést meg mert tenni, hogy ellenálljon az Úr Jézusnak, felhasználva befolyását, karizmáját és a kormányt, hogy kárhoztassa Őt és ellenálljon Neki, lerombolja a munkáját és letartóztassa a követőit. Miközben ellenállt az Úr Jézusnak, Pál azt hitte, hogy Isten munkáját védelmezi, hogy tettei igazságosak, és hogy igazságos erőt képvisel. Azt gondolta, hogy nem Istennek, hanem egy hétköznapi embernek áll ellen. Éppen azért, mert Krisztus származását alantasnak, nem pedig előkelőnek tartotta, gátlástalanul és meggondolatlanul meg merté ítélni és kárhoztatni merté Krisztust, tetteivel kapcsolatban pedig szíve mélyén különösen nyugodtnak és békésnek érezte magát. Miféle teremtmény volt ő? Még ha nem is fogta fel, hogy az Úr Jézus Isten megtestesült, hús-vér teste, és nem tudta, hogy prédikációi és szavai Istentől származnak, vajon egy ilyen hétköznapi ember megérdemelte-e teljes erejű támadását? Megérdemelte-e ezt a fajta rosszindulatú támadást? Megérdemelte-e, hogy Pál pletykákat és hazugságokat koholjon, hogy megtévesszen másokat, és versengjen Vele az emberekért? Nem voltak-e alaptalanok Pál hazugságai? Befolyásolta-e az Úr Jézus bármely cselekedete Pál érdekeit vagy státuszát? Nem. Az Úr Jézus az alsóbb társadalmi rétegek körében prédikált és tartott beszédeket, ugyanakkor pedig elég sokan követték Őt. Ez egy teljesen más világ volt, mint a Pálhoz hasonló emberek élettere, akkor miért üldözte Pál az Úr Jézust? Az antikrisztusi lényege munkálkodott benne. Azt gondolta: „Bármennyire nagyszerű, helyes és elfogadott is a prédikációd, ha én azt mondom, hogy nem vagy krisztus, akkor nem vagy krisztus. Ha nem tetszel nekem, akkor üldözni foglak, önkényesen megvádollak, és mindenért megfizetsz.” Mivel ezek a dolgok, amelyekkel Krisztus az Ő normális emberi mivoltában rendelkezett, nem tettek eleget Pál követelményeinek, és nem Pál elképzelései és képzelődései szerint tette és birtokolta azokat, a Pálhoz hasonló antikrisztusok képesek voltak gátlástalanul megítélni, tagadni és kárhoztatni Őt. Mi történt végül? Miután az Úr Jézus lesújtott rá, Pál végül elismerte: „Ki vagy, Uram?” Az Úr Jézus ekkor azt mondta: „Én vagyok Jézus, akinek te ellenállsz.” Ezután Pál már nem hitte azt, hogy Jézus közönséges ember, és olyasvalaki, aki szerény származása miatt nem hasonlít Krisztusra. Vajon miért? Mert az Úr Jézus világossága képes volt megvakítani az embereket, hatalommal rendelkezett, és a szavai le tudták sújtani az embereket, le tudták sújtani a lelküket. Pál azt gondolta magában: „Lehetséges, hogy ez

a Jézusnak nevezett ember valóban isten? Lehetséges, hogy ő az élő isten fia? Képes lesújtani az emberekre, tehát isten kell, hogy legyen. De van még egy dolog – aki lesújt az emberekre, az nem ez a hétköznapi ember, akit krisztusnak hívnak, hanem isten lelke. Ezért, bármi legyen is, amíg Jézusnak hívnak, addig nem fogok imádattal leborulni előtted. Én csak a mennyei istent imádom, az isten lelkét.” Miután Isten lesújtott rá, Pálnak támadt egy gondolata. Bár rossz volt az, hogy lesújtották, ez ráébresztette arra, hogy a krisztusnak nevezett ember különleges identitással rendelkezik, hogy krisztussá válni olyan nagy megtiszteltetés, és hogy aki krisztussá válik, az az élő isten fiává válhat, közelebb kerülhet istenhez, és megváltozhat az istennel való kapcsolata, ami a hétköznapi embert különlegessé teszi, az identitását pedig isten fiának identitásává változtatja. Azt gondolta: „Bár te, Jézus, az élő isten fia vagy, mi olyan lenyűgöző abban? Az apád egy szegény ács volt, anyád pedig egyszerű háziasszony. Egyszerű emberek között nőttél fel, a családot pedig alacsony társadalmi státuszú volt, és te magad sem rendelkezel különleges képességekkel. Prédikáltál-e már valaha templomban? Elismernek-e téged az írástudók és a farizeusok? Milyen oktatásban részesültél? Magas szintű tudása van-e a szüleidnek? Mindezek közül semmivel sem rendelkezel, mégis az élő isten fia vagy. Akkor nekem, aki ilyen magas szintű tudással rendelkezem, és magas társadalmi státuszú emberekkel érintkezem, a szüleim pedig igazi értelmiségiek, műveltek, és egy bizonyos háttérrel rendelkeznek, nem lenne-e könnyű krisztussá válnom?” Mire célzott? „Ha olyasvalaki, mint Jézus, krisztus lehet, akkor én, Pál, nem vagyok-e még alkalmasabb arra, hogy krisztus, az élő isten fia legyek, hiszen én olyan rendkívüli, karizmatikus és nagy tudású vagyok, valamint magas társadalmi státusszal is rendelkezem? Amikor Jézus élt, csak prédikált, olvasta a szentírást, hirdette a megtérés útját, mindenfelé járt, betegeket gyógyított, démonokat űzött ki, valamint sok jelet és csodát vitt véghez. Ez minden, nemde? Majd az élő isten fiává lett, és felment a mennybe. Milyen nehéz lehet ez? Én, Pál, nagy tudású vagyok, nemes társadalmi státusszal és identitással rendelkezem. Ha többet járok az emberek között, mint ahogyan Jézus is tette, növekszik a hírnevem, több követőm lesz, és több ember javát szolgálom, ha pedig képes vagyok elviselni a nehézségeket, megfizetni az árat, csökkenteni a társadalmi rangomat, több prédikációt tartani, több munkát végezni, és több embert megnyerni, akkor nem fog-e megváltozni az identitásom? Nem fogok-e emberfiából isten fiává válni? Hát nem isten fia-e krisztus? Mi olyan nehéz abban, hogy krisztus legyek? Hát nem emberfia-e krisztus, aki embertől született? Ha Jézus krisztussá tudott válni, én, Pál, miért ne tudnék? Ez annyira egyszerű! Én is megteszem azt, amit Jézus megtett; én is azt mondom, amit ő mondott; ahogyan ő járt az emberek között, én is úgy teszem. Nem fogok-e akkor ugyanolyan identitással és ranggal rendelkezni, mint Jézus? Nem fogom-e Jézushoz hasonlóan én is teljesíteni a feltételeket ahhoz, hogy isten elismerjen?” Ezért nem nehéz Pál leveleiből kiolvasni, hogy miként érti és érzékeli Jézus identitását. Úgy vélte, hogy az Úr Jézus egy hétköznapi ember volt, aki munka és az általa megfizetett ár révén, és különösen a keresztre feszítését követően elnyerte a mennyei Atya

elismerését, és az élő Isten Fiává lett – vagyis később változott meg az Ő identitása. Ezért az olyan emberek, mint Pál, elméjükben soha nem ismerik el Jézust, mint Isten földi testét, mint Istennek az emberiség körében megtestesült, hús-vér testét. Soha nem ismerik el Krisztus lényegét.

A mai antikrisztusok olyanok, mint Pál. Először is, ugyanolyanok a gondolataik, ambícióik és módszereik, valamint még egy dolog – közös vonásuk az ostobaság. Vajon honnan fakad az ostobaságuk? Az ambícióikból és vágyaikból fakad. Amikor az antikrisztusok ránéznek Isten megtestesült, hús-vér testére, bármilyen szögből is nézik, nem látják meg Krisztusban Isten lényegét. Bárhogyan is nézik, nem képesek kinyerni abból az igazságot, és megérteni Isten természetét. Bárhogyan is nézik, mindig azt hiszik, hogy Krisztus egy hétköznapi ember. Azt gondolják, hogy ha krisztus közvetlenül a mennyből szállt volna alá, hogy mindenki láthassa, akkor nem lenne hétköznapi; azt gondolják, hogy ha krisztusnak nem lenne semmilyen származása vagy háttere, és a semmiből jelent volna meg az emberek között, az olyan különös és rendkívüli lenne! Az antikrisztusok ambícióit, vágyait és kíváncsiságát pontosan azok a dolgok elégítik ki, amelyeket az emberek képtelenek kifürkészni, amelyek rendkívüliek. Inkább követnének egy ilyen krisztust, mint egy hétköznapi embert, aki ki tudja mondani az igazságot és életet tud adni nekik. Éppen azért, mert Krisztus embertől született, és valóban hétköznapi ember – egy normális, gyakorlatias ember, aki nem kelt túl nagy feltűnést, és nem beszél eget-földet rengetően –, miután az antikrisztusok egy ideig megfigyelik Őt, úgy vélik, hogy nem nagy dolog, amit Krisztus tesz. Néhány séma összegzését követően elkezdik utánózni Krisztust. Utánozzák a hanglejtését, a beszédmódját és a hangvételt is. Néhányan még az Általa használt sajátos szavakat is utánózzák, sőt, még a lélegzetvételt és a köhögését is majmolják. Egyesek azt kérdezik: „Vajon nem a tudatlanság eredménye ez az utánzás?” Nem. Mi okozza azt? Amikor az antikrisztusok látják, hogy egy olyan hétköznapi ember, mint Krisztus, aki mindössze néhány hétköznapi szót mond, ennyi követővel rendelkezik, és ennyi ember aláveti magát Neki, vajon nem merül fel a szívük mélyén néhány gondolat ezzel kapcsolatban? Örülnek-e Istennek, boldognak érzik-e magukat Miatta, dicsőítik-e Őt, vagy felháborodnak, neheztelnek, ellenségesek, irigyek és féltékenyek? (Irigyek és féltékenyek.) Azt gondolják: „Hogyan lettél isten? Én miért nem vagyok isten? Hány nyelven tudsz beszélni? Képes vagy-e jeleket és csodákat véghez vinni? Mit tudsz nyújtani az embereknek? Milyen adottságokkal és tehetségekkel rendelkezel? Milyen képességeid vannak? Hogyan tudtad elérni, hogy ennyi ember kövessen? Ha a te képességeid elegendőek voltak ahhoz, hogy ennyi ember kövessen, akkor az én képességeimmel még többen fognak követni engem.” Így az antikrisztusok erre akarják összpontosítani az erőfeszítéseiket. Tehát teljes mértékben egyetértenek Pál nézetével, miszerint krisztussá válni egy megvalósítható álom.

Amikor Isten azt mondja az embereknek, hogy legyenek kötelességtudó emberek és kötelességtudó teremtetett lények, az antikrisztusok különös megvetést éreznek e szavak iránt, mondván: „Mindaz, amit isten mond, jó és helyes, de az, hogy nem engedi,

hogy krisztussá váljunk, helytelen. Miért nem válhatnak az emberek krisztussá? Krisztus nem csupán olyasvalaki-e, aki birtokolja isten életét? Tehát, nem válhatunk-e mi is krisztussá, ha elfogadjuk isten szavait, részesülünk az ő öntözésében és pásztorolásában, valamint birtokoljuk isten életét? Te egy embertől született hétköznapi ember vagy, és mi is azok vagyunk. Milyen alapon lehetsz te krisztus, mi pedig nem lehetünk? Életed során nem később váltál-e krisztussá? Ha szenvedünk és megfizetjük az árat, többet olvasunk isten szavaiból, birtokoljuk isten életét, ugyanazokat a szavakat mondjuk, mint isten, azt tesszük, amit isten akar tenni, és utánozzuk istent, akkor nem válhatunk-e mi is krisztussá? Mi olyan nehéz abban?” Az antikrisztusok nem szívesen követik Krisztust és válnak Krisztus hétköznapi követőivé, illetve nem szívesen válnak a Teremtő uralma alatt álló teremtetett lényekké sem. Vágyaik és ambícióik arra ösztönzik őket: „Ne legyetek hétköznapi emberek. Minduntalan követni krisztust, és engedelmeskedni neki az inkompetencia megnyilvánulása. Krisztus szavain és isten ígéretein túlmenően magasabb rendű törekvésekkel kell rendelkeznetek, például arra kell törekednetek, hogy isten fiává, az elsőszülött fiúvá, magává krisztussá váljatok, hogy isten nagymértékben felhasználjon benneteket, és hogy isten királyságának oszlopává váljatok. Milyen nagyszerű és inspiráló célok ezek!” Mi a véleményetek ezekről az elgondolásokról? Érdemes-e ezeket népszerűsíteni? Olyasvalamik-e, amivel a normális embereknek rendelkezniük kellene? (Nem.) Az antikrisztusok pontosan azért nem veszik komolyan azokat a szavaikat és tetteiket, amelyekkel ellenállnak, ítélkeznek, próbára teszik, tagadják és kárhoztatják Krisztust, mert ilyen megértésük van Krisztus identitásáról és lényegéről. Azt gondolják: „Mi olyan rettenetes abban, hogy megítélünk egy embert? Te csak egy ember vagy, nem igaz? Elismered, hogy ember vagy, akkor mi a baj azzal, hogy megítéllek, bírálalak és kárhoztatlak téged? Mi a baj azzal, hogy megfigyellek és tanulmányozlak téged? Szabadságomban áll ezeket megtenni!” Nem tekintik ezt Istennek való ellenállásnak vagy Vele való szembeszegülésnek, ez pedig nagyon veszélyes nézőpont. Ezért sok antikrisztus már húsz-harminc éve szegül így szembe Krisztussal, szíve mélyén folyton versengve Vele. Elmondom neked az igazságot – hogy mit teszel, az a te szabadságod, ha azonban Isten követőjeként ilyen gátlástalanul bánsz Isten megtestesült, hús-vér testével, akkor egyvalami biztos: nem egy ember dolgát nehezíted meg, hanem nyíltan lázongsz Isten ellen, és szembeszegülsz Vele – ellenállsz Istennek. Bármilyen, ami Isten lényegét, természetét, cselekedeteit és különösen az Ő megtestesült, hús-vér testét érinti, az az adminisztratív rendeletekhez kapcsolódik. Ha ilyen gátlástalanul bánsz Krisztussal, valamint ilyen gátlástalanul megítéled és kárhoztatod Őt, akkor hadd mondjam el neked, hogy a sorsod már eldőlt. Ne számíts arra, hogy Isten megment téged. Isten nem menthet meg olyasvalakit, aki nyíltan lázong Ellene, és gátlástalanul szembeszáll Vele. Az ilyen ember Isten ellensége, Sátán és ördög, és Isten nem fogja megmenteni. Menj sietve ahhoz, akiről úgy gondolod, hogy meg tud menteni téged. Isten háza nem fog visszatartani, ajtajai nyitva állnak. Ha úgy gondolod, hogy Pál meg tud menteni, akkor menj hozzá; ha úgy gondolod, hogy egy lelkész

meg tud menteni, menj hozzá. Egyvalami azonban biztos: Isten nem fog megmenteni téged. Hogy mit teszel, az a te szabadságod, de hogy Isten megment-e téged, az az Ő szabadsága, és Ővé a végső szó. Vajon Istennek megvan ez a hatalma? Megvan ez a méltósága? (Igen.) A megtestesült Isten az emberek között él, tanúságot tesz arról, hogy Ő Krisztus, aki eljött, hogy elvégezze az utolsó napok munkáját. Vannak, akik felismerik Isten lényegét, és teljes szívvel követik Őt, Istenként bánnak Vele, és alávetik magukat Neki. Mások a végsőig makacsul ellen akarnak állni Neki: „Bármennyien is hisznek abban, hogy te krisztus vagy, én nem fogok hinni benne. Bármit is mondasz, nem foglak teljes szívből istennek tekinteni. Csak akkor ismerlek el és fogadlak el istenként, amikor látom, hogy Isten valóban beszél és tanúskodik rólad, amikor a mennyei Isten személyesen mondja nekem mennydörgő hangon: »Ez az én megtestesült, hús-vér testem, az én szeretett drága fiam.« Csak akkor foglak elfogadni, ha személyesen hallom és látom a mennyei Istent beszélni és tanúskodni rólad, különben lehetetlen elfogadnom!” Hát nem antikrisztusok az ilyen emberek? Amikor valóban eljön az a nap, még ha el is ismerik, hogy Krisztus Isten, az lesz a büntetésük napja. Ellenálltak Istennek, lázongtak Ellene, és minduntalan ellenségesek voltak Vele szemben – vajon le lehet-e írni ezeket a cselekedeteket egyetlen tollvonással? (Nem.) Tehát van itt egy kijelentés, ami igaz, és pedig az, hogy Isten mindenkinek a tettei szerint fog megfizetni. Ezek az emberek nemcsak hogy megtorlással fognak szembesülni, hanem soha nem fogják meghallani, hogy Isten személyesen szól hozzájuk. Vajon megérdemlik ezt? Isten tanúságot kíván tenni Önmagáról az emberek előtt, meg akar jelenni az embereknek és az igaz teremtett lényeknek, felfedve valódi személyét, beszélve és szavakat kimondva. Nem jelenik meg az ördögöknek, nem beszél hozzájuk, és nem mond ki szavakat nekik. Az antikrisztusoknak tehát soha nem lesz esélyük arra, hogy meglássák Isten valódi személyét, és saját fülükkel hallják az Ő szavait és kijelentéseit. Soha nem lesz lehetőségük erre. Akkor vajon nehéz dolguk lesz a jövőben? (Igen.) Miért? Az antikrisztusok, ezek a szégyentelen lények, szembeszegülnek Istennel, és minduntalan lázonganak Ellene, továbbá megvetik, kárhoztatják, sőt ki is gúnyolják mindazt, amit Ő tesz. Hogyan fog tehát Isten bánni velük? Vajon kedves lesz velük és megbocsát nekik? Meg fogja áldani őket? Megkapják majd az Ő ígértét? Meg fogja menteni őket? A gyakorlatban az ilyen emberek részesülhetnek-e Isten megvilágosításában és útmutatásában? Ebben az életben nem fognak részesülni Isten megvilágosításában és megvilágításában, sem az Ő fenyítésében és fegyelmezésében, sem pedig az Ő életükre irányuló gondviselésében. Nem fognak üdvözülni, az eljövendő világban pedig súlyos árat fognak fizetni gonosz tetteikért, örökkön-örökké. Ez az ő sorsuk. Az antikrisztusoknak ugyanaz lesz a sorsuk, mint Pálnak.

B. Hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus normalitását és gyakorlatiasságát?

Az imént annak első megnyilvánulásáról beszélgettünk és azt boncolgattuk, hogy az antikrisztusok tagadják Krisztus lényegét, vagyis arról, hogy hogyan kezelik az

antikrisztusok Krisztus származását, milyen nézeteik és megértéseik vannak, és milyen cselekedeteket hajtanak végre. Az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait boncolgattuk, hogy azonosítsuk az ilyen emberek lényegét. Krisztus másik aspektusával – az Ő normalitásával és gyakorlatiasságával – kapcsolatosan milyen nézeteket vallanak az antikrisztusok, milyen cselekedeteket hajtanak végre, és milyen beállítottságokat és lényegeket mutatnak? A továbbiakban a második megnyilvánulását fogjuk boncolgatni annak, hogy az antikrisztusok tagadják Krisztus lényegét, vagyis azt, hogy hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus normalitását és gyakorlatiasságát. Ami a normalitást és a gyakorlatiasságot illeti, az emberek többségének rendelkeznie kellene bizonyos gondolatokkal és megértéssel erről. Például, ha valaki három napig nem iszik vizet és nem eszik, de nem érzi magát éhesnek és szomjasnak, hanem valójában fizikailag erősebbnek és energikusabbnak érzi magát, mint azelőtt – az normalitásnak és gyakorlatiasságnak számít-e? A normális emberek négy-öt kilométer gyaloglás után fáradtnak érzik magukat; ha Krisztus még negyven kilométer gyaloglás után sem érzi magát fáradtnak, és nem fáj a lába, sőt, könnyebb a felhőnél, energikusabbnak érzi Magát, akkor ez normálisnak és gyakorlatiasnak tekinthető-e? Ha Krisztus nem fázik meg, amikor hidegben ül, és soha, semmilyen körülmények között nem betegszik meg, ha a szeme olyan fényt tud kibocsátani, amely több tucatszor erősebb a legerősebb félynél is, és a szeme nem fárad el, nem lesz rövidlátó, bármennyi ideig is nézi a számítógépet, ha nem érzi vakítónak a nap fényét, bármennyi ideig is nézi azt, és nincs szüksége zseblámpára, ha éjszaka járkal, bár másoknak szükségük van arra, és a szeme egyre fényesebb lesz, amint közeleg az est – ezek normalitásnak és gyakorlatiasságnak tekinthetők-e? Ezek egyike sem az, ez közismert tény, amivel az emberek gyakran találkoznak. A normalitás és a gyakorlatiasság azt jelenti, hogy valaki szomjasnak érzi magát, miután hosszú ideig nem ivott vizet, fáradtnak érzi magát, miután sokat beszélt, fáj a lába, miután sokat gyalogolt, szomorúnak érzi magát, és könnyeket hullat, ha szomorú és szívszorító híreket hall – ez normalitás és gyakorlatiasság. Mi tehát helyesen a normalitás és a gyakorlatiasság pontos meghatározása? A normalitás és a gyakorlatiasság meghatározása az, hogy megfelel a hús-vér test normális szükségleteinek és ösztöneinek, és nem lépi túl ezt a tartományt. Ami megfelel a normális emberi mivolt képességeinek és hatáskörének, a normális emberi mivolt racionalitásának, valamint a normális emberi mivolt olyan érzelmeinek, mint a boldogság, a düh, a szomorúság és az öröm, az a normalitás és a gyakorlatiasság körébe tartozik. Krisztus az a hús-vér test, amelyet Isten a földön visel; mint minden normális embernek, Neki is normális beszéde és viselkedése, normális életmódja és napirendje van. Ha három nap és három éjjel nem alszik, álmosnak fogja érezni Magát, és még állva is aludni szeretne; ha egész nap nem eszik, éhesnek fogja érezni Magát; ha sokáig gyalogol, fáradt lesz, és minden vágya az, hogy mihamarabb lepihenjen. Például én is fáradtnak érzem Magam az összejövetelt követően, miután három-négy órán át beszélgettünk, és Nekem is pihennem kell. Ez a hús-vér test normalitása és gyakorlatiassága, teljes egészében

megfelel a hús-vér test jellemzőinek és a normális emberi mivolt különböző megnyilvánulásainak és ösztöneinek, ez egyáltalán nem természetfeletti. Ezért az ilyen hús-vér test számos módon megmutatja és felfedi emberi mivoltát, és e hús-vér test emberi mivoltának külső életmódja és napirendje nem különbözik attól, amit minden hétköznapi, normális ember kimutat és felfed, pontosan ugyanaz. Isten teremtette az emberiséget, és Isten megtestesült, hús-vér teste ugyanazokkal a tulajdonságokkal és normális, gyakorlati életösztönökkel rendelkezik, mint az emberiség, egyáltalán nem természetfeletti. Az emberek nem tudnak falakon vagy zárt ajtókon áthatolni, és a megtestesült Isten is ugyanilyen. Egyesek azt mondják: „Nem te vagy a megtestesült isten? Nem te vagy krisztus? Nem rendelkez-e isten lényegével? Tényleg korlátozhat téged egy bezárt ajtó? Képesnek kellene lenned arra, hogy átmenj a zárt ajtókon. Az emberek fáradtnak érzik magukat öt kilométer gyaloglás után, de neked még negyven kilométer gyaloglás után sem szabadna fáradtnak érezned magad; az emberek naponta háromszor étkeznek, neked azonban képesnek kellene lenned arra, hogy harminc napig ne egyél, csak akkor egyél, ha kedved tartja, és ne egyél, ha nincs hozzá kedved, és mégis képes legyél prédikálni az összejöveteleken, és lendületesebben élni, mint mások. A betegség az emberi élet része, neked azonban nem szabadna megbetegedned. Mivel te krisztus vagy, kellene lennie egy olyan oldaladnak, amely különbözik a hétköznapi emberektől, csak akkor lennél méltó arra, hogy krisztusnak nevezzenek, csak ez igazolná, hogy rendelkez isten lényegével.” Vajon helyes ez így? (Nem.) Miért nem helyes? Ezek emberi elképzelések és képzelődések, nem pedig az igazság.

Isten megtestesült, hús-vér teste normális és gyakorlatias – az Ő normális emberi mivolta által végzett minden tevékenység, az Ő mindennapi élete, beszéde és viselkedése mind-mind a pozitív dolgok valósága. Isten kezdettől fogva, amikor megteremtette az embereket, felruházta őket ezekkel a normális, gyakorlatias ösztönökkel; így Isten megtestesült, hús-vér teste hasonlóképpen soha nem szegi meg ezeket a törvényeket. Ez az oka és alapja annak, hogy Krisztus normalitása és gyakorlatiassága miért pozitív dolog. Isten megteremtette az emberiséget, és annak minden megnyilvánulását és ösztönét pontosan úgy alakította, hogy az megfeleljen az Ő kívánságainak. Isten ilyen ösztönöket adott az embernek, és ezek az ember mindennapi életének törvényei – vajon Isten a normalitás és a gyakorlatiasság e törvényei ellen fordítaná-e az Ő megtestesült, hús-vér testét? Nyilvánvaló, hogy Isten nem tenné. Isten teremtette az emberiséget, és megtestesült, hús-vér test lényege szintén Isten – Ők ugyanabból a forrásból származnak, így az Ő cselekedeteik alapelvei és céljai is ugyanazok. Normalitásának és gyakorlatiasságának megnyilvánulásai miatt Krisztus természetesen rendkívül hétköznapi embernek tűnik a tömegek szemében. Sok mindenben hiányzik Belőle az előre tudás és előrelátás képessége, amivel az emberek azt képzelik, hogy rendelkezik, és nem tud eltüntetni vagy megjeleníteni dolgokat, ahogyan azt az emberek képzelik, és még kevésbé képes felülmúlni a hétköznapi embereket, meghaladni a hús-vér test képességeit és ösztöneit, vagy túllépni az emberek normális gondolkodásán, hogy olyan

dolgokat tegyen, amire senki sem képes, ahogyan azt az emberek elképzelik. Ezekkel a képzelődésekkel ellentétben, pusztá szemmel nézve, ez a hétköznapi ember munkájának kezdetétől egészen napjainkig nem tárt fel vagy mutatott egyetlen Istenre utaló jelet sem. Pusztá szemmel nézve, a beszédét és munkásságát leszámítva, az Ő normális emberi tevékenységében nem lehet megfigyelni semmilyen Istenre való utalást, sem pedig Isten identitásának és lényegének feltárulását. Bárhogyan is néznek Rá az emberek, mindig hétköznapi embernek tűnik számukra. Miért? Egyetlen oka van: amit az ember lát, az helyes; Isten megtestesült, hús-vér teste valóban egy normális, gyakorlatias ember, egy normális, gyakorlatias hús-vér test. Egy ilyen látszólag normális és gyakorlatias hús-vér test ugyanúgy megtapasztalja a nagy vörös sárkány általi zaklatást és üldöztetést, mint a többi ember, anélkül, hogy lenne hová lehajtania a fejét, és lenne hol megpihennie. E tekintetben nem különbözik bármely más embertől, Ő sem kivétel. Miközben ilyen üldöztetést él át, Ő is elrejtőzik, ahol csak tud; nem tud láthatatlanná válni vagy a föld alá menekülni, nem rendelkezik természetfeletti képességekkel, hogy elkerülje ezeket a veszélyeket. Az egyetlen dolog, amit tehet, az, hogy előre tudomást szerez róluk, majd sietve menekül. Amikor az emberek veszélyes helyzetekkel szembesülnek, idegesek és félnek. Mit gondoltok, Krisztus szokott félni? Mit gondoltok, szokott idegeskedni? (Igen.) Igazatok van, honnan tudjátok? (Minden normális ember ideges lenne abban a helyzetben.) Így van. Nagyon jól megfogalmaztátok. Tényleg megértitek a normalitást és a gyakorlatiasságot, tökéletesen megértettétek ezt. Krisztus is ideges lesz és félni fog ezekben a helyzetekben, de vajon gyávaságot is mutat majd? Vajon rettegni fog az uralkodó párttól? Kompromisszumot fog kötni vele? Nem. Csak ideges lesz és félni fog, és gyorsan el akar majd menekülni ebből a démonbarlangból. Mindezek Krisztus normalitásának és gyakorlatiasságának megnyilvánulásai. Persze Krisztus normalitásának és gyakorlatiasságának van még jó néhány megnyilvánulása, mint például az, hogy néha feledékeny, elfelejti az emberek nevét, ha hosszú ideig nem látja őket, és így tovább. A normalitás és a gyakorlatiasság egyszerűen a normális, hétköznapi ember tulajdonsága, ösztöne, jele és ismertetőjegye. Pontosan azért, mert Krisztus normális, gyakorlatias emberi mivolttal, túlélési ösztönökkel és a hús-vér test minden jellemzőjével rendelkezik, képes normálisan beszélni és dolgozni, normálisan érintkezni az emberekkel, normálisan és gyakorlatiasan vezetni az embereket, valamint normális és gyakorlatias módon irányítani és segíteni az embereket a kötelességeik végzésében. Pontosan Krisztus normalitásának és gyakorlatiasságának köszönhető az, hogy minden teremtetett ember jobban érzi Isten munkájának gyakorlatiasságát, profitál ebből a munkából, valamint kézzelfoghatóbb és hasznosabb nyeresége van abból. Krisztus normalitása és gyakorlatiassága a normális emberi mivolt jele, amely szükséges ahhoz, hogy az Ő megtestesült, hús-vér teste részt vehessen minden normális munkában, tevékenységben és az emberi életben, sőt olyasvalami, ami szükséges mindazok számára, akik Istent követik. Az antikrisztusok azonban nem így értik Krisztus normalitását és gyakorlatiasságát. Az antikrisztusok úgy vélik, hogy

Krisztus csak egy hétköznapi ember, mert normális és gyakorlatias, és túlságosan hasonlít az emberhez – ami azt jelenti, hogy nem méltó arra, hogy isten fiának, isten emberek közötti megtestesülésének vagy krisztusnak nevezzék, mert túlságosan normális és gyakorlatias, olyannyira gyakorlatias, hogy az emberek nem látnak Benne semmilyen istenre utaló jelt, sem pedig az ő lényegét. Az antikrisztusok azt mondják: „Megmentheti-e egy ilyen isten az embereket? Méltó-e egy ilyen isten arra, hogy krisztusnak nevezzék? Ez az isten túlságosan különbözik istentől! Nem rendelkezik az ember istenről alkotott elképzeléseinek számos elemével: először is, hogy természetfeletti, rendkívüli és titokzatos; másodszor, hogy emberfeletti képességekkel rendelkezik, és képes hatalmas erőt felmutatni; harmadszor, hogy istenhez hasonló megjelenése van, isteni identitással, méltósággal és lényeggel rendelkezik, és így tovább. Ha ezek közül az elemek közül egyik sem látható benne, hogyan lehet ő isten? Az, hogy kimondja azt a néhány szót, és elvégzi azt a kis munkát, azt jelenti-e, hogy ő isten? Akkor túl könnyű istenné válni, nem igaz? Hogyan lehet egy hétköznapi, hús-vér test isten?” Ez olyasvalami, amit az antikrisztusok soha nem tudnak elfogadni.

Amikor a nagy vörös sárkány üldöztetését éltem át a szárazföldi Kínában, több testvérrel együtt gyakran bujkálnunk kellett, bárhová is mentünk, mivel nem volt semmiféle személyes szabadságunk. Időnként, amikor veszélyről szóló hírt kaptunk, gyorsan menekülnünk kellett. Ilyen körülmények között a Velem lévő emberek közül senki sem vált gyengévé. Mi volt az oka ennek? Ostobák voltak? Együgyűek voltak? Nem, ez azért volt, mert határozottan felismerték a megtestesült Isten lényegét. Nemcsak, hogy nem voltak elképzeléseik Krisztus normális és gyakorlatias voltáról, és nem is kárhoztatták azt, hanem figyelmet és megértést tanúsítottak e tulajdonságok iránt, és helyesen fogták fel azokat. Bármilyen szenvedést is viselt el Krisztus, ők Vele együtt elviselték, bármilyen zaklatást és üldöztetést is élt át Krisztus, ők panasz nélkül követték Őt, és soha nem váltak gyengévé e körülmények következtében. Csak amikor bizonyos helyekre mentem, akkor voltak néhányan, akik – tudva, hogy sietve menekültem el a veszélyes környezetből, és hogy talán nincs is más hely, ahol maradhatnék, hogy talán nem leszek képes más helyet találni, ahol megpihenhetnek – azt gondolták magukban: „Hmm! Azt állítod, hogy krisztus vagy, isten megtestesült, hús-vér teste, mégis nézd, milyen szálnalmas állapotban vagy. Hogy vagy alkalmas arra, hogy krisztus legyél? Miben hasonlítasz istenre? Azt hiszed, hogy meg tudsz menteni másokat? Igyekezned kellene, hogy előbb magadat mentsd meg! Nyerhet-e áldást az, aki téged követ? Ez lehetetlennek tűnik! Ha a te szavaid megmenthetnek másokat, akkor miért nem menthetnek meg téged? Nézz csak magadra most, még egy helyed sincs, ahová lehajthatnád a fejed, és tőlünk, emberektől, befolyásos emberektől kell segítséget kérned. Ha isten vagy, nem kellene ilyen szálnalmasnak lenned. Ha isten megtestesült teste vagy, kellene, hogy legyen hová hazamenned!” Az ilyen emberek tehát soha nem tudják felfogni ezt a dolgot. Ha egy napon látják, hogy a királyság evangéliuma külföldön terjed, és a különböző országokban sokan elfogadják azt, és látják, hogy a nagy vörös

sárkány elbukott, hogy Isten követői emelt fővel járnak, és többé nem üldözik őket, hogy úgy uralkodnak és gyakorolják a hatalmat, hogy senki sem meri megfélemlíteni őket, akkor bizonyára teljesen megváltoztatják a rájuk jellemző hozzáállásukat, és többé nem hordoznak magukban elképzeléseket a hús-vér testben uralkodó Istenről. Miért lenne ilyen hirtelen változás? Ezek az emberek kizárólag arra hagyatkoznak, amit a saját szemükkel látnak; nem hisznek abban, hogy Isten szavai az igazság, hogy Ő mindenható, és hogy minden, amit Ő mond, az meg fog valósulni. Vajon hisznek az ilyen emberek Istenben? Miben hisznek? (A hatalomban.) Van-e Krisztusnak hatalma? A romlott emberiség körében Krisztusnak nincs hatalma. Egyesek azt mondják: „Vajon istennek nincs tekintélye? Ha krisztus lényege isten, akkor miért nem rendelkezik isten hatalmával? A tekintély sokkal nagyobb, mint az erő, tehát nem kellene erővel is rendelkeznie?” Mi a célja a megtestesült Isten munkájának? Mi a megtestesült Isten felelőssége? Az, hogy fitogtassa az erőt? (Nem.) Ezért, mint minden normális ember, Ő is elszenvedti e világtól az elutasítást, a sértéseket, a rágalmakat és az ellenségeskedést – Krisztusnak mindezt el kell viselnie, nem mentesül ezektől.

Akik valóban törekednek az igazságra, azoknak nemcsak hogy elképzeléseik nincsenek Krisztus normalitásáról és gyakorlatiasságáról – éppen ellenkezőleg, jobban meg is látják Isten szeretetreméltóságát ezekben a tulajdonságokban, és ezek által jobb megértést nyernek Isten igazi lényegéről és a Teremtő igazi lényegéről. Megértésük Istenről mélyebbé, gyakorlatiasabbá, hitelesebbé és pontosabbá válik. Ezzel ellentétben az antikrisztusok gyakran érzik azt, hogy nem hajlandóak egy ilyen Krisztust követni, melynek oka az Ő minden normalitása és gyakorlatiassága, mivel úgy gondolják, hogy nincsenek természetfeletti képességei, és nem emelkedik ki a hétköznapi emberek közül, ráadásul ugyanazokat az életkörülményeket tapasztalja meg, mint az emberiség. Az antikrisztusok nemcsak hogy nem képesek mindezt örömmel elfogadni, és megérteni belőle Isten természetét, hanem még kárhoztatják is, és óvakodnak tőle, sőt, vádaskodnak ellene. Például, ha valaki olyasmit tesz, ami ellenkezik az alapelvekkel, ha nem érdeklődöm róla, és senki nem szól Nekem róla, akkor nem fogok tudni róla – nem olyan megnyilvánulás-e ez, ami a normalitás és a gyakorlatiasság körébe tartozik? (De igen.) Azok, akik helyes megértéssel és normális emberi mivolttal rendelkeznek, világosan és alaposan elmagyaráznák Nekem a dolgot, majd hagynák, hogy úgy foglalkozzak velük, ahogyan Én jónak látom. Az antikrisztusok éppen az ellenkezőjét teszik; szemmel tartanak Engem, és úgy tesznek próbára, hogy dolgokat csikarnak ki Belőlem. Majd azt gondolják magukban: „Mivel nem tudsz erről a dologról, így könnyű azt kezelni – volt egy tervem, hogy hogyan foglalkozzak veled, ha mégis tudtál volna róla, és volt egy másik tervem, hogy hogyan foglalkozzak veled, ha nem tudtál volna róla; egy komoly problémát úgy tüntetnék fel, mintha csupán kis probléma lenne, majd nullára redukálnám, teljes sötétségben tartva téged, és hagyva, hogy az ügy elsimuljon – mivel nincs tudomásod a problémáról, a továbbiakban sincs szükség arra, hogy tudj róla, nem kell tudnod róla. Én döntök ebben a kérdésben. Mire egy napon rájössz, már

úgy fog kibontakozni, ahogyan én tervezem, és akkor mit fogsz tudni tenni velem?" Milyen emberek bánnak így Krisztussal? Jó emberek-e ők? Olyan emberek-e, akik törekednek az igazságra? Rendelkeznek-e emberi mivolttal és tisztességgel? (Nem.) Voltak olyan vezetők, akik tettek bizonyos dolgokat; önkényesen léptettek elő embereket a gyülekezetben, elherdálták az adományokat, és túlzott, válogatás nélküli vásárlásokat végeztek, bármennyi pénzt is költöttek el, és bármilyen jelentős problémák is merültek fel, egy szót sem szóltak róla. Sokszor jártam ott, soha nem kértek tanácsot Tőlem, és soha nem kérdeztek meg Engem ezekről a dolgokról, csak úgy maguktól döntöttek; nem hagyták, hogy bármilyen átvilágítást végezzek, és Nekem kellett információkat kiszednem belőlük. Úgy bántak Velem, mint egy kívülállóval: „Ha már itt vagy, akkor csak beszámolunk neked, és elmondjuk, hogy mi az, amit láthatsz. Ami azokat a dolgokat illeti, amiket a hátad mögött tettünk, jobb, ha eszedbe sem jut, hogy megpróbálj rájönni bármelyikre is. Nem engedjük meg, hogy beleavatkozz, vagy érdeklődj.” Akárhányszor is látogattam el hozzájuk, soha nem engedték, hogy érdeklődjek. Attól félve, hogy elkezdek kérdezősködni, szándékosan hamis, szépen hangzó szavak mögé rejtették az igazságot, trükközésbe bocsátkozva. Összefogtak, megegyezésre jutottak, és jelentőségelteljes pillantásokat váltottak egymással; egységfrontot alkottak, és nem jelentették egymás problémáit, fedezték egymást. Amikor rájöttem, hogy mit tettek a hátam mögött, és felelősségre akartam vonni őket, továbbra is fedezték egymást, nem mondták el, hogy ki a felelős, értetlenkedtek, és kiforgatták a szavaimat. Milyen hibát követtek el? Azt gondolták: „A normális, egyszerű gondolkodásán és a hétköznapi, normális emberi mivoltán kívül krisztusnak – ennek a hétköznapi embernek – nincs semmije, amivel érdemes lenne dicsekedni, és természetfeletti képességei sincsenek. Ha így áll a dolog, tehetünk néhány apró lépést a hátad mögött, és nyugodtan foglalkozhatunk a saját vállalkozásainkkal. Mi felügyeljük az egyház pénzét, így megvehetünk bármit, amit csak akarunk. Egyáltalán nem kell keresgelnünk, ha aláírásra van szükség, csak úgy önhatalmúlag aláírhatjuk a vásárlásokat, anélkül, hogy felül kellene vizsgálni azokat, és könnyedén elkölthetjük a pénzt. Hát nem isten-e krisztus? Kézben tudod-e tartani ezeket a dolgokat? Azt csinálunk, amit csak akarunk; kivéve, amikor itt vagy, azon kívül ez az egész a mi területünk!” Hogyan kezelték Krisztus normalitását és gyakorlatiasságát? Nem úgy tekintettek-e Rá, mint akin könnyű zsarnokoskodni? Azt gondolták: „Ha normális emberi mivolttal rendelkezel, nem félünk zsarnokoskodni rajtad. Ha nem rendelkezel természetfeletti emberi mivolttal, nem félünk tőled.” Miféle emberek voltak ezek? Ha az emberi mivoltuk alapján ítélnénk meg őket, vajon jó embereknek számítanának-e? Erkölcös és emberi mivolttal rendelkező embereknek számítanának-e? Nemes, tisztességes jellemű embereknek számítanának-e? Mik is voltak ők valójában? Nem egy csapat gonosztevő? Kit képviseltek ezek az emberek, amikor Isten házában dolgoztak? Még csak nem is az embert képviselték, hanem a Sátánt. A Sátánnak tettek dolgokat, annak szolgái és cinkosai voltak; azért voltak itt, hogy megzavarják és elpusztítsák Isten házában munkáját, nem a kötelességüket végezték,

hanem gonoszságot követtek el. Miben különbözött a Sátán cinkosainak e csoportja a nagy vörös sárkánytól, amely foglyul ejti, üldözi és bántalmazza Isten választott népét? A nagy vörös sárkány látja, hogy Isten megtestesült, hús-vér teste csak egy hétköznapi ember, hogy egyáltalán nem félelmetes, ezért önkényesen megpróbálja elfogni Őt, és miután elfogja, megpróbálja megölni. Vajon a Sátánnak ezek a cinkosai, ezek az antikrisztusok nem ugyanígy bántak Krisztussal? Nem ugyanaz a lényegük? (De igen.) Hitük szerint minek tekintették Krisztust? Istenként hittek Benne vagy emberként? Ha Istennek tekintenék Krisztust, akkor vajon így bánnának Vele? (Nem.) Erre csak egy magyarázat van: Krisztust embernek tekintették, olyasvalakinek, akit könnyedén megítélhettek, becsaphattak, akivel játszodozhattak, akit megvethettek, és akivel úgy bántak, ahogyan akartak; ez azt jelenti, hogy nagyon merészek voltak. Ha kategorizáljuk az ilyen vakmerő embereket, vajon a teremtett lények, Isten választott népe, az Ő követői, az Általa tökéletesíthető, Általa megmenthető emberek kategóriájába és csoportjába sorolhatjuk-e őket? (Nem.) Hová kellene besorolni az ilyen söpredéket? A Sátán táborába. Az ebbe a csoportba tartozó embereket az antikrisztusokként jellemezzük. Hétköznapi emberként bántak Krisztussal, önkényesen és meggondolatlanul cselekedtek, hatáskörükön belül pedig teljhatalmat gyakoroltak, azt gondolva: „Mindegy, hogy mi a probléma, amíg nem kereslek meg, és nem tájékoztatlak róla, addig nincs jogod beavatkozni, és soha nem fogsz tudni róla.” Mondjátok meg Nekem, van-e Krisztusnak joga foglalkozni velük? (Van.) Mi lenne a megfelelő módja ennek? (Kizárni őket a gyülekezetből.) Így kell bánni az antikrisztusokkal és a sátánokkal; nem szabad elnézőnek lenni velük. Ha az ilyen emberek hisznek Istenben, függetlenül attól, hogy Isten mit tesz, hogyan biztosítja számukra az igazságot, vagy milyen munkát végez, nem érdekli őket. Ha nincs hatalmuk, kitalálják, hogyan szerezhethéneek, ha pedig már hatalmon vannak, igyekeznek Krisztussal egyenrangúvá válni, osztozni Vele a világon, versengeni, hogy lássák, ki a felsőbbrendű, és megküzdeni Vele a státuszért. Hatáskörükön belül provokálni akarják Krisztust, mondván: „Szeretném látni, kinek a szava bír nagyobb súllyal, a tiéd vagy az enyém. Ez a gyülekezet az én felségterületem; úgy költöm a gyülekezet pénzét, ahogyan csak akarom, azt veszek, amire csak vágyom, és úgy intézem a dolgokat, ahogy kedvem tartja. Akiről megállapítom, hogy nem jó, az nem jó. Azt használok, akit csak akarok, és senki sem nyúlhat azokhoz az emberekhez, akiket én kiválasztok, hogy használjak. Ha valaki megteszi, én soha nem hagyom annyiban a dolgot – még ha isten mondja is azt, hogy ő akarja, én ezt nem fogom tőrní!” Hát nem a halálnak való udvarlás ez?

Ha az emberek jobban megértik Isten szeretetreméltóságát, és a megtestesült Isten normális és gyakorlatias emberi mivoltán keresztül világosabb és pontosabb megértésre jutnak Isten gyakorlatiasságáról és lényegéről, akkor olyan emberek ők, akik törekednek az igazságra, és emberi mivolttal rendelkeznek. Vannak azonban olyanok, akik normális, gyakorlatias oldala miatt Krisztust nem tekintik Istennek. Pimaszabbul és merészebben viselkednek Előtte, jobban felbátorodnak, hogy szabadon cselekedjenek, és egyre

inkább hatalmukba kerítik őket az olyan gondolatok, hogy felülmúlják Krisztust, és irányítsák Isten választott népét. Úgy érzik, hogy van tőkéjük, amellyel megvethetik Krisztust, és versenghetnek Vele, valamint bizonyítékuk is van, amely alapján Krisztust embernek tekinthetik. Úgy gondolják, hogy miután megszerezték ezt a bizonyítékot, nem kell félniük Krisztustól, és szabadon kritizálhatják Őt, lazán beszélgethetnek és nevetgélhetnek Vele, egyenrangúvá válhatnak Vele, és megbeszélhetnek Vele a családi ügyeiket és személyes gondjaikat. Egyesek még azt is mondják: „Megosztottam veled a belső gondolataimat, a gyengeségeimet és a romlott beállítottságaimat, úgyhogy mesélj nekem a te állapotodról. Meséltem neked az istenhitre jutás előtti és utáni tapasztalataimról, elmondtam azt is, hogyan fogadtam el isten munkáját, úgyhogy oszd meg velem a te tapasztalataidat.” Mit próbálnak elérni? Nem túl hétköznapiak és normálisnak látják-e a megtestesült Istent, és nem akarják-e Őt családtaggá, haverrá, barátta vagy szomszédá tenni? Függetlenül attól, hogy Krisztus mennyire normális és gyakorlatias, az Ő lényege soha nem fog megváltozni. Nem számít, hogy hány éves, hol született, vagy hogy milyen képzettsége és tapasztalata van hozzád viszonyítva, hogy magasztosnak vagy jelentéktelennek tűnik számodra, soha ne feledd, hogy Ő mindig különbözni fog tőled. Miért van ez így? Ő egy külsőleg normális és gyakorlatias hús-vér testben élő Isten; az Ő lényege örökké különbözik a tiédétől; az Ő lényege a legfelsőbb Istené, aki örökkön-örökké az emberiség felett áll. Ne feledkezz meg erről! Látszólag úgy tűnik, hogy Ő egy hétköznapi és normális ember, Krisztusnak hívják, és Krisztus identitásával rendelkezik, de ha hited szerint embernek tekinted Őt, és hétköznapi embernek, a romlott emberiség tagjának látod, akkor veszélybe kerülsz. Krisztus identitása és lényege soha nem változik, az Ő lényege Isten lényege, és az Ő identitása mindig Isten identitása. Az a tény, hogy Ő egy normális, gyakorlatias hús-vér test burkában él, nem jelenti azt, hogy a romlott emberiség tagja, és nem jelenti azt sem, hogy az emberek manipulálhatják és irányíthatják Őt, hogy egyenrangúak lehetnek Vele, vagy versenghetnek Vele a hatalomért. Mindaddig, amíg az emberek embernek tekintik Őt, és emberi módon, emberi szempontok szerint mérik fel Őt, valamint megpróbálják barátta, magukkal egyenrangúvá, kollégává vagy főtisztségviselővé tenni, addig veszélyes helyzetbe hozzák magukat. Vajon miért veszélyes ez? Ha Krisztust hétköznapi, normális embernek látod, akkor elkezdenek felszínre törni a romlott beállítottságaid. Attól a pillanattól kezdve, hogy Krisztust embernek tekinted, a gonosz tetteid elkezdenek lelepleződni. Hát nem ez a veszélyes rész? Amíg az emberek Krisztust embernek látják, és azt gondolják, hogy Ő normális és gyakorlatias, hogy könnyen be lehet csapni, és hogy ugyanolyan, mint az emberiség, addig nem félnek Istentől, és ekkor megváltozik az Istennel való kapcsolatuk. Mivé alakul át ez a kapcsolat? Kapcsolatuk többé már nem a teremtetten emberi lény és a Teremtő, nem a követő és Krisztus, és nem az üdvösség tárgya és Isten kapcsolata, hanem a Sátán és minden dolog Legfőbb Ura kapcsolatává válik. Az emberek szembeszegülnek Istennel, és az Ő ellenségeivé válnak. Amikor Krisztust embernek tekinted, akkor megváltoztatod a saját identitásodat is Isten előtt, és

az értékedet is az Ő szemében; az önmagaddal szembeni megengedő viselkedéssel, a lázadó mivoltoddal, az elveteműtségeddel és az arroganciáddal teljesen tönkretesz a kilátásaidat és a sorsodat. Isten csak az alapján ismer el, vezet és ajándékozik meg élettél és az üdvösség elnyerésének lehetőségével, hogy teremtett lény vagy, Krisztus követője, és olyan ember, aki elfogadta Isten üdvösségét. Ellenkező esetben megváltozik az Istennel való kapcsolatod. Vajon nem tréfálnak-e az emberek, amikor Istent és Krisztust embernek tekintik? Az emberek általában nem látják ezt problematikusnak, azt gondolják: „Krisztus azt mondta, hogy ő egy hétköznapi és normális ember, akkor mi a baj azzal, ha emberként kezelem őt?” Valójában nincs ezzel semmi baj, azonban komoly következményei vannak. Az, hogy Krisztust emberként kezeled, számos előnnyel jár számodra. Egyrészt emeli a rangodat, másrészt csökkenti a közted és Isten közötti távolságot, emellett pedig nem leszel olyan tartózkodó Isten jelenlétében, nyugodtnak és szabadnak fogod érezni magad. Meglesznek az emberi jogaid, a szabadságod, érezni fogod a létezésed értékét, és a saját jelenlétedet – hát nem jó ez? Semmi rossz nincs abban, ha egy valóságos emberrel így bánsz, ez azt mutatja, hogy van méltóságod és tisztességed. Az ember ne hajoljon meg egykönnyen; az emberek ne térdeljenek le, ne hódoljanak be, és ne ismerjék el könnyen kisebbségüket senki előtt – hát nem ezek az emberi túlélés törvényei és az ember játékszabályai? Sokan ezeket a törvényeket és játékszabályokat alkalmazzák a Krisztussal való kapcsolatukra. Ez bajjal jár, és nagy valószínűséggel sérti Isten természetét. Ez azért van, mert az emberiség minden tagjának természetlényege, faji hovatartozástól függetlenül, azonos. Egyedül Krisztus különbözik az emberiségtől. Bár Krisztus a normalitás és a gyakorlatiasság látszatát kelti, és a normális, gyakorlatias emberiség életmódjával és szokásaival rendelkezik, az Ő lényege nem hasonlít egyetlen romlott emberéhez sem. Éppen ezért joggal követelheti, hogy követői úgy bánjanak Vele, ahogyan azt Ő megköveteli. Krisztuson kívül senki más nem alkalmas arra, hogy ezeket a módszereket és normákat alkalmazza, hogy követelményeket támasszon az emberekkel szemben. Miért? Azért, mert Krisztus lényege Maga Isten, és mert Krisztus, ez a hétköznapi, normális ember, egy normális hús-vér test, amelyet Isten felöltött, és Isten megtestesülése az emberek között. Már csak ez alapján is helytelen Krisztust embernek tekinteni, még helytelenebb emberként kezelni Őt, és még rosszabb becsapni Őt, játszózni Vele, és úgy harcolni Ellene, mintha ember lenne. Az antikrisztusok, az igazságot gyűlölő elvetemült emberek ezen bandája örökre figyelmen kívül hagyja ezt a jelentős problémát és egyértelmű tévedést. Miért van ez így? Mert természetlényegük az antikrisztus lényege. Harcolnak Istennel a szellemi birodalomban, versengenek Vele a státuszért, de soha nem szólítják Őt Istennek, és nem is akként bánnak Vele. Isten házában megismétlik ezt a viselkedést, ugyanígy bánnak Krisztussal is. Így bántak Istennel az őseik, így nem meglepő, hogy önkéntelenül is így viselkednek. Mivel önkéntelenül is így viselkednek, és a természetlényegük már kiderült, vajon megmentheti még Isten az ilyen embereket? Nem kell-e őket kitakarítani és kizárni Isten házából? Nem kell-e őket elutasítania Isten egész választott népének? (De igen.) Még mindig vannak

elképzeléseitek arról, hogy Isten háza elítéli, kitakarítja és kirekeszti az ilyen embereket? (Nincsenek.) Szánalomra méltóak-e ők? (Nem.) Miért nem szánalomra méltóak? Gyűlöletesek és megvetendők, ezért nem méltóak a szánalomra.

C. Hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus alázatosságát és elrejtettségét?

Sokféle megnyilvánulása van annak, hogy hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus normalitását és gyakorlatiasságát, és épp az imént lepleztünk le néhány konkrét példát. Itt lezárjuk az ezzel az aspektussal kapcsolatos beszélgetésünket. Ami Krisztus egy másik aspektusát illeti – az Ő alázatosságát és elrejtettségét –, itt is az antikrisztusok egyedülálló beállítottságlényege mutatkozik meg, és ugyanazokkal a lényegi megnyilvánulásokkal és megközelítésekkel rendelkeznek, mint Krisztus normalitásával és gyakorlatiasságával kapcsolatban. Továbbra sem tudják elfogadni ezeket a dolgokat Istentől, illetve nem tudják pozitív dolgokként elfogadni. Ehelyett megvetik, sőt kigúnyolják és kárhoztatják, majd pedig megtagadják azokat. Ez egy három részből álló cselekménysor: először megfigyelik, azután kárhoztatják, végül pedig megtagadják. Ezek mind az antikrisztusok szokásos cselekedetei; az antikrisztusok lényege határozza meg ezeket. Mi az alázatosság és az elrejtettség? Szó szerint véve nem kellene, hogy nehéz legyen megérteni – azt jelenti, hogy valaki nem szeret hivalkodni, nem fitogtatja magát, kerüli a feltűnést, és ismeretlen marad. Ez a megtestesült Isten természetét és Isten valódi személyiségét is érinti. A külsőségek alapján nem kellene, hogy nehéz legyen észrevenni: Krisztusnak nincsenek ambíciói, nem próbálja megkaparintani a hatalmat, nem vágyik hatalomra, nem ejti foglyul az emberek szívét, és nem tanulmányozza a gondolatolvasást sem; Krisztus egyszerűen, egyenesen, világosan beszél, soha nem használ kíváncsiskodó szavakat vagy trükköket, hogy kicsalogassa az emberek valódi gondolatait. Ha az emberek mondani szeretnének valamit, akkor elmondhatják; ha nem, Ő nem kényszeríti őket. Amikor Krisztus leleplezi az emberek romlott beállítottságait és különböző állapotait, nyíltan beszél és világosan rámutat azokra; sőt, Krisztus nagyon egyszerű módon kezeli a dolgokat. Azoknak, akik kapcsolatba kerültek Velem, ez kellene, hogy legyen a benyomásuk: „Te eléggé egyenes vagy, nincsenek világi ügyekre alkalmazott taktikáid sem. Bár van státuszod, úgy tűnik, nem érzed Magad felsőbbrendűnek egyetlen csoportban sem.” Ez a kijelentés csakugyan pontos; nem szeretek a figyelem középpontjában lenni, sem pedig növelni a hírnevemet mások előtt. Ha valóban nem rendelkeznék ezzel a státusszal, és Isten nem tanúskodott volna Rólam, akkor eredendő személyiségem az lenne, hogy a hátsó sorban maradjak, nem kívánnám megmutatni Magam, még ha lennének is különleges képességeim, nem akarnám, hogy mások megtudják, mert ha az emberek megtudnák, követnének Engem, ami kellemetlen és nehezen kezelhető. Ezért, bárhová is megyek, amint az emberek elkezdene követni, keresem a módját, hogy elküldjem őket. Ha szükséges, megbeszéljük a dolgokat, és ha nem, gyorsan visszaküldöm őket a saját helyükre, hogy tegyék, amit tenniük kell. A romlott emberek számára ez hihetetlen: „Mi

emberek annyira szeretünk és támogatunk Téged! Annyira rajongunk Érted! Miért nem fogadod el ezt a szeretetet tőlünk?” Miféle beszéd ez? Elmondtam nektek, amit mondanom kell, tájékoztattalak arról, amiről kell, úgyhogy menjetek és tegyétek, amit tennetek kell, ne keringjetek körülöttem, nem szeretem. Az emberek azt gondolják: „Istenem, miután ilyen nagyszerű munkát végeztél, nem érzel gyakran önelégültséget is? Ennyi követővel nem érzed Magad mindig felsőbbrendűnek is? Nem szeretnél mindig különleges bánásmódot élvezni?” Azt mondom, hogy soha nem éreztem így; soha nem tudatosul Bennem, hogy ennyi követőm van, nem érzem Magam felsőbbrendűnek, és nem érzékelem, hogy milyen magas a rangom. Mondjátok meg Nekem, mennyire lenne eksztatikus állapotban egy normális ember általában a mindennapokban, ha ilyen helyzetben lenne? Tudná-e, hogy mit egyen vagy mit vegyen fel? Nem járna-e egész nap a föld felett? Nem reménykedne-e mindig abban, hogy az emberek követik őt? (De igen.) Különösen azok, akik rendelkeznek bizonyos képességekkel, mindig megtalálják a módját annak, hogy összejöveleteket tartsanak, hogy a beszédek során élvezzék a figyelmet és a tapsot, azt gondolva, hogy ez felülmúlja a húsevés és a borivás örömét. Azon tűnődöm, vajon Én miért nem érzem így? Miért nem érzem, hogy ez jó? Miért nem élvezem ezt az érzést? A zenei világban azokat, akik rendelkeznek némi képességgel, különösen azokat, akik tudnak énekelni és táncolni, istennőknek, isteneknek, a zene királyainak, királynőinek, sőt apáknak, anyáknak és nagyapáknak is nevezik. Ezek nem jó címek. Továbbá, egyesek elégedetlenek, amikor „Hsziao^a Vang”-nak vagy „Hsziao Li”-nek hívják őket, mert úgy gondolják, hogy ez csökkenti a rangjukat, ezért keresik a módját, hogy megváltoztassák a rangjukat, hogy az emberek a jövőben királynak vagy királynőnek szólítsák őket. Ez a romlott emberi faj. Egyesek, miután Istenben való hitre jutottak, azt mondják, hogy a hívőknek nem kellene olyan szemtelenül viselkedniük, mint a nem hívőknek, hogy nem kellene őket istennek, királynak vagy királynőnek nevezni, hogy visszafogottnak és alázatosnak kell lenniük. Úgy vélik, hogy egyszerűen Alázatosnak nevezni magukat kissé közönséges, hogy az nem elég kicsiny és szerény, ezért Picinek, Aprónak, Porszemnek, Kicsinek és néhányan még Homokszemnek és Nanométernek is hívják magukat. Nem az igazságra összpontosítanak, hanem a közönségességen töprengenek, olyan nevekkal, mint Gyom, Csíra, sőt, akár Salak, Sár, Trágya és így tovább. E nevek közül egyik kellemetlenebb és alantasabb, mint a másik, de változtathatnak-e bármin is? Úgy látom, hogy az ilyen nevű emberek is nagyon arrogánsak, rosszak, sőt némelyikük gonosz ember. Az így megnevezettek nemhogy nem lettek kisebbek vagy alázatosabbak, hanem szemtelenek, elvetemültek és rosszindulatúak maradtak.

Amikor Isten először lett testté, hogy a földön munkálkodjon, munkája egyszerű és rövid volt, az emberiség megmentése szempontjából azonban nélkülözhetetlen és fontos szakasz volt. Az Úr Jézus azonban keresztre feszítését követően visszatért az életbe, és a mennybe emelkedett, anélkül, hogy újra megjelent volna az emberiségnek.

^a A kínai nyelvet beszélők a náluk fiatalabb személy vezetékneve elé odateszik a „Hsziao” szót.

Miért nem jelent meg újra az emberiségnek? Ez Isten alázatossága és elrejtettsége. A normális emberi logika szerint Isten testté lett, és harminchárom és fél éven át szenvedett, túrva az emberiség elutasítását, rágalmazását, kárhoztatását, bántalmazását és így tovább, miután keresztre feszítették és feltámadt, vissza kellett volna térnie az emberek közé, hogy élvezze győzelmének és dicsőségének gyümölcseit. Még harminchárom és fél évig vagy még tovább kellett volna élnie, élvezve, hogy az emberiség imádja és felnéz Rá, élvezve a megérdemelt státuszt és bánásmódot. Isten azonban nem ezt tette. A munkának ebben a szakaszában Isten halkan és csendben, minden ünnepélyesség nélkül jött el, és az emberekkel ellentétben, akik, valahányszor csak egy kis képességük is van, igyekeznek éreztetni a jelenlétüket, Isten nem akarja világgá kürtölni: „Itt vagyok, Én vagyok Maga Isten!” Isten egyetlen ilyen szót sem ejtett ki a Maga érdekében, hanem csendben megszületett egy istállóban. A három bölcset leszámítva, akik eljöttek, hogy imádják Istent, az Úr Jézus Krisztus életének hátralévő része nehézségekkel és szenvedéssel telt, ami csak a keresztre feszítésével ért véget. Isten dicsőséget nyert, és megbocsátotta az ember bűneit – ez azt jelenti, hogy nagy tettet hajtott végre az emberiségért, mivel segített az embereknek megmenekülni a bűntől és a szenvedés tengerétől, és Ő az emberiség Megváltója. Így tehát logikus, hogy Istennek élveznie kellett volna az emberiség imádatát, csodálatát és leborulását. Isten azonban halkan és csendben, szó nélkül távozott. Az elmúlt kétezer év során Isten munkáját folyamatosan terjesztették. E terjesztés folyamata nehézségekkel, vérontással, valamint az egész emberiség kárhoztatásával és rágalmazásával járt. De az emberiség Istenhez való viszonyulásától függetlenül, Ő továbbra is kifejezte az igazságot, és soha nem adta fel az ember megmentésére irányuló munkáját. Sőt, e kétezer év alatt Isten soha nem használt világos szavakat, hogy kinyilvánítsa Önmagát, hogy kimondja: az Úr Jézus az Ő megtestesült, hús-vér teste, és hogy az emberiségnek imádnia kellene, és el kellene fogadnia Őt. Isten csak a legegyszerűbb módszert alkalmazza, elküldi szolgáit, hogy minden nemzetnek, mindenhol hirdessék a mennyek országának evangéliumát, lehetővé téve, hogy minél több ember térjen meg, járuljon Isten elé, fogadja el az Ő üdvösségét, és így elnyerje bűnei bocsánatát. Isten soha nem ejtett egyetlen felesleges szót sem, hogy elmondja, hogy Ő az eljövendő Messiás; hanem tényekkel bizonyította, hogy minden, amit tett, az Magának Istennek a műve, hogy az Úr Jézus üdvössége Isten saját üdvössége, hogy az Úr Jézus megváltotta az egész emberiséget, és hogy Ő Maga Isten. A jelenlegi megtestesülésben Isten ugyanilyen módon és formában jött el az emberek közé. Isten hús-vér testben való eljövetele hatalmas áldás az emberiség számára, hihetetlenül ritka lehetőség, sőt, az emberiség szerencséje. De vajon mit jelent ez Magának Istennek? Ez a legfájdalmasabb dolog. Meg tudjátok-e érteni ezt? Isten lényege Isten. Isten, aki Isten identitásával rendelkezik, természeténél fogva nem arrogáns, hanem hűséges, szent és igazságos. Azáltal, hogy eljött az emberiség közé, szembe kell néznie az ember különféle romlott beállítottságaival, ami azt jelenti, hogy mindazok, akiket meg akar menteni, olyanok, akiket gyűlöl és undorítónak talál. Isten

nem rendelkezik arrogáns természettel, nem elvetemült és nem csalárd, Ő a pozitív dolgokat szereti, igazságos és szent, de amivel szembesül, az pontosan egy olyan embercsoport, amely ellentétes és ellenséges az Ő lényegével. Mi az, amiből Isten a legtöbbet ad? A szeretete, türelme, irgalma és toleranciája. Isten szeretete, irgalma és toleranciája az Ő alázatossága és elrejtettsége. A romlott emberiség azt gondolja: „Isten olyan nagyszerű munkát végez, olyan nagy dicsőséget nyer, és annyi minden felett szuverén, akkor miért nem hirdeti és miért nem nyilvánítja ki Önmagát?” Az emberek számára ez pofonegyszerűnek tűnik; amikor jót cselekszenek, tízszeresére nagyítják azt, amikor egy kis jót tesznek, kétszeresére-háromszorosára fűjják fel azt, a végtelenségig felnagyítják, és úgy gondolják, hogy minél részletesebben teszik ezt, annál jobb. Ezek a dolgok azonban nem tartoznak Isten lényegéhez. Függetlenül attól, hogy Isten mit tesz, nincs abban semmi az emberek úgynevezett „üzleteiből”; Isten nem akar semmit sem kérni, nem „hajhássza a jutalmat”, ahogyan az emberek nevezik. Isten nem vágyik státuszra, mint a romlott emberiség, Ő nem mondja azt: „Én vagyok az Isten, azt teszek, amit akarok, és bármit is teszek, emlékeznetek kell a jószágomra, szívetekre kell vennetek, amit teszek, és mindig emlékeznetek kell Rám.” Istennek pontosan ez a fajta lényege nincs meg; nincsenek ambíciói, nem rendelkezik a romlott emberiség arrogáns beállítottságával, és nem nyilvánítja ki Önmagát. Egyesek azt mondják: „Ha nem nyilvánítod ki Önmagad, honnan tudhatják az emberek, hogy Te vagy Isten? Hogyan láthatják, hogy Isten státuszával rendelkezel?” Ez szükségtelen; ez az, amit Isten lényege képes elérni. Isten rendelkezik Isten lényegével; bármennyire is alázatos és elrejtett, bármennyire is titokban munkálkodik, bármennyire is irgalmas és toleráns az emberiséggel szemben, szavainak, munkájának, cselekedeteinek, és így tovább, az emberekre gyakorolt végső hatása az, hogy a teremtetten emberek elfogadják a Teremtő szuverenitását, meghajolnak a Teremtő előtt és imádják Őt, valamint készségesen alávetik magukat a Teremtő szuverenitásának és rendelkezéseinek. Ezt Isten lényege határozza meg. És pontosan ez az, amit az antikrisztusok nem tudnak elérni. Ambícióik és vágyaik vannak, valamint arrogáns, ádáz és elvetemült beállítottságaik, hiányzik belőlük az igazság, és ennek ellenére birtokolni és irányítani akarják az embereket, és arra akarják kényszeríteni őket, hogy alávéssék magukat nekik, és imádják őket. Lényegük alapján ítélve, vajon nem elvetemültek-e az antikrisztusok? Az antikrisztusok versengenek Istennel az Ő választott népéért, vajon Isten is versengeni fog velük? Istennek megvan-e ez a lényege? Vajon Isten úgy nyeri el a teremtetten emberek imádatát és alávetettségét, hogy verseng azokért? (Nem.) Hogyan nyeri el? A teremtetten lényeket Isten alkotta; csak a Teremtő tudja, hogy az emberiségnek mire van szüksége, mit kellene birtokolnia, és hogyan kellene élnie. Tegyük fel például, hogy egy ember épít egy gépet. Csak a feltalálója ismeri a hibáit és hiányosságait, és csak ő tudja, hogyan kell megjavítani, bárki, aki megkísérli elkészíteni a gép hamisítványát, az nem tudja. Hasonlóképpen, az emberiséget Isten teremtette; csak Isten tudja, mire van szüksége az embereknek, csak Isten tudja megmenteni az emberiséget, és csak Isten tudja a

romlott embereket igaz emberekké változtatni. Isten mindezt nem az Ő hatalmával teszi, nem azzal, hogy kinyilvánítja Önmagát, hogy igazolja Önmagát, sem pedig azzal, hogy elnyomja, félrevezeti vagy irányítja az embereket, Isten nem használja ezeket az eszközöket és módszereket, ezt csak a Sátán és az antikrisztusok teszik.

Ennyi beszélgetés után milyen megértésetek van Isten alázatosságáról és elrejtettségéről? Mi Isten alázatossága és elrejtettsége? Vajon az elrejtettség az Ő identitásának szándékos eltitkolása, lényegének és valódi körülményeinek szándékos elrejtése? (Nem.) Az alázatosság valami mesterséges és színlelt dolog? Önkorlátozás? Megjátás? (Nem.) Egyesek azt mondják: „Te vagy a megtestesült Isten, hogyan viselhet ilyen nemes státuszú valaki ilyen közönséges ruhát?” Azt mondom, hogy Én csak egy hétköznapi ember vagyok, aki hétköznapi életet él; minden hétköznapi Rajtam, akkor miért ne viselhetnék hétköznapi ruhákat? Egyesek azt mondják: „Te vagy Krisztus, a megtestesült Isten. A státuszod nemes – ne becsüld alá Magad.” Kértem Én, mi az, hogy alábecsülni? Nem értékelem túl, és nem is becsülöm le Magam; az vagyok, aki vagyok, azt teszem, amit tennem kell, és azt mondom, amit mondanom kell – mi a baj ezzel? Sem a túlértékelés, sem a lebecsülés nem helyes; a túlértékelés arrogancia, a lebecsülés pedig képmutatás és csalárdság. Egyesek azt mondják: „A megtestesült Istennek olyan viselkedéssel kellene rendelkeznie, mint egy hírességnek, a beszédnek és viselkedésnek pedig elegánsnak kellene lennie. Nézd meg a társadalomban a befolyásos nők frizuráját, öltözkését és sminkjét, ők a státusszal rendelkező emberek, ők azok, akiket nagyra becsülnék az emberek!” Kértem Én, mi a státusz? Mit számít, hogy az emberek felnéznek-e Rám? Nem érdekel; ha felnézel Rám, ezt undorítónak és visszatetszőnek találom. Semmiképpen sem szabad felnézned Rám. Mások azt mondják: „Nézd azokat a női vállalkozókat a társadalomban, olyan nemesen és elegánsan öltözködnek. Első pillantásra láthatod, hogy erős, vezető személyiségek – miért nem tanulsz tőlük?” Miért kellene olyasmit tanulnom, amit nem szeretek? A koromnak megfelelő ruhákat viselek, miért kellene megjátasznom Magam? Miért kellene tanulnom másoktól? Én Én vagyok, kinek játsszam meg Magam? Hát nem megtévesztés az? Mondjátok meg Nekem, milyen hasonlatossággal, megjelenéssel, beszéddel és viselkedéssel kellene rendelkeznie a megtestesült Istennek, hogy az megfeleljen az Ő identitásának? Vannak-e erre vonatkozó normáitok? Biztosan vannak, különben nem így tekintenének Krisztusra. Nekem megvannak a Magam normái – vajon az Én normáim túlmutatnak-e az igazságalapelveken? (Nem.) Miért van az, hogy egyeseknek mindig elképzeléseik vannak bármiről, amit viselek vagy eszem, állandóan summáznak és ítélik Felettem – hát nem undorító ez? Miért látnak Engem így? Az ő szemükben bármit is tesz Krisztus, az rossz, minden negatív, mindig valami gyanús dolog történik azzal. Milyen elvetemültnek kell lenniük! Isten különböző identitásainak, különböző perspektíváinak e sorozatából ítélve – Isten Lelkétől, Magának Istennek a lényegétől a megtestesült Isten emberi mivoltáig –, Isten lényegében nincs arrogancia, sem pedig a Sátán ambíciói és vágyai, és még kevésbé az ember úgynevezett státuszvágya.

Magának Istennek a lényegén kívül a legmarkánsabb jellemzője annak, amit Ő birtokol, Isten Lelkétől kezdve az Ő megtestesült, hús-vér testéig, az az alázatossága és az elrejtettsége. Ez az alázatosság nem színlelt, ez az elrejtettség nem szándékos kikerülés; ez Isten lényege, ez Maga Isten. Akár a szellemi birodalomban van Isten, akár emberi testet öltött, az Ő lényege nem változik. Ha valaki ez alapján nem látja, hogy a megtestesült Krisztus rendelkezik Isten lényegével, miféle ember az? Nincs lelki megértése, álhívő. Ha Isten alázatosságának és elrejtettségének lényegét nézik, az emberek azt gondolják: „Nem tűnik úgy, hogy Istennek olyan nagy hatalma lenne. Azt mondani, hogy Isten mindenható, nem tűnik túl hihetőnek, biztosabb azt mondani, hogy Isten hatalmas. És ha nincs olyan nagy hatalma, hogyan gyakorolhatna szuverenitást az emberiség felett? Ha soha nem mutatja Isten státuszát és identitását, le tudja-e győzni a Sátánt? Azt mondják, hogy Isten bölcs – vajon a bölcsesség mindent eldönthet? Melyik a hatalmasabb, a bölcsesség vagy a mindenhatóság? Vajon uralkodhat-e a bölcsesség a mindenhatóságon? Befolyásolhatja-e a bölcsesség a mindenhatóságot?” Az emberek elgondolkodnak ezen, de nem látnak át rajta, és nem értik meg. Vannak, akik kételyeket hordoznak a szívükben, majd fokozatosan megemésztik azokat, folyamatosan keresik és próbálják megérteni ezt a dolgot a tapasztalataikon keresztül, és öntudatlanul is szert tesznek némi érzékelhető tudásra. Csak az antikrisztusok azok, akik, miután kétségbe vonják Isten lényegének mindezen aspektusait, mindezeket a megnyilvánulásokat és az Ő cselekedeteit, nemcsak hogy nem értik meg, hogy ez Isten alázatossága és elrejtettsége, hogy ez az, ami szeretetre méltó Istenben, hanem éppen ellenkezőleg, még több kétségre tesznek szert Istennel kapcsolatban, és még súlyosabban kárhozzatják Istent. Kétségbe vonják Isten mindenek feletti szuverenitását, kétségbe vonják, hogy Isten képes legyőzni a Sátánt, kétségbe vonják, hogy Isten meg tudja menteni az emberiséget, kétségbe vonják, hogy Isten hatezer éves irányítási terve sikeresen véghez vihető, és még inkább kétségbe vonják azt, hogy Isten az Ő megdicsőülésével emberek sokaságának fogja felfedni Magát. Mit tesznek, miután kétségbe vonják ezeket a dolgokat? Megtagadják őket. Így az antikrisztusok azt mondják: „Krisztus alázatossága és elrejtettsége semmit sem jelent, sem dicsőítésre, sem pedig dicséretre nem méltó, és nem isten lényege. Az ilyen alázatosság és elrejtettség nem olyasmi, amivel isten rendelkezik; krisztus alázatossága és elrejtettsége az ő tehetetlenségének megnyilvánulása. A világban, amennyiben valakinek van egy kis státusza, királlyá, márkivá vagy császárrá koronázzák. Krisztus megalapította az ő királyságát, és oly sok követője van, miközben az evangéliumi munka terjedése virágzik – nem azt jelenti-e ez, hogy krisztus hatalma növekszik? A tettei alapján ítélve azonban nem áll szándékában növelni a hatalmát, sem pedig ilyen hatalmat birtokolni. Mintha nem lenne meg a képessége, hogy birtokolja ezt a hatalmat, hogy birtokolja krisztus királyságát. Akkor nyerhetek-e áldást azáltal, hogy követem őt? Válthatok-e a következő kor urává? Uralkodhatok-e a nemzetek és népek sokasága felett? Elpusztíthatja-e ő ezt a régi világot, ezt a romlott emberiséget? Ha krisztus hétköznapi megjelenését nézzük,

hogyan tud nagy dolgokat véghezvinni?” Az antikrisztusok szívében mindig felmerülnek ilyen kétségek. Krisztus alázatossága és elrejtettsége olyan dolgok, amelyeket minden romlott ember, különösen az antikrisztusok, képtelenek elfogadni, elismerni és meglátni; az antikrisztusok Isten alázatosságát és elrejtettségét az Isten identitásában és lényegében való kételkedésük bizonyítékának tekintik, bizonyítéknak és eszköznek arra, hogy megtagadják Isten hatalmát, megtagadva így Isten identitását és lényegét, illetve Krisztus lényegét is. Miután megtagadják Krisztus lényegét, az antikrisztusok a saját hatáskörükben irgalom, könyörület és félelem nélkül kezdenek fellépni Isten választott népe ellen, ugyanakkor a legcsekélyebb mértékben sem tagadják meg és vonják kétségbe saját képességeiket, készségeiket és ambícióikat. Befolyási körükön belül, azon a területen belül, ahol cselekedni tudnak, az antikrisztusok kinyújtják karmaikat, irányítják azokat, akiket irányítani tudnak, és félrevezetik azokat, akiket félre tudnak vezetni; teljesen figyelmen kívül hagyják Krisztust és Istent, teljes mértékben szakítanak Istennel, Krisztussal és Isten házával.

Miről is beszélgetünk elsősorban a hogyan kezelik az antikrisztusok Krisztus alázatosságát és elrejtettségét című tétel kapcsán? Isten alázatossága és elrejtettsége – amit az embereknek meg kellene érteniük – az antikrisztusok szemében a legkedvezőbb feltétel ahhoz, hogy azt tegyenek, amit csak akarnak, és független királyságot alapítsanak Isten házában. Isten el van rejtve a hús-vér testben, és a munkának ezen utolsó napokbeli szakasza formailag különbözik a Kegyelem Korabeli szakasztól. Bár Isten ebben a szakaszban nem visz véghez jeleket és csodákat, sokkal több szót, számtalanszor több szót mond. Függetlenül attól, hogyan munkálkodik Isten, ha testet ölt, akkor a munkájának végrehajtása hatalmas megaláztatással jár. Csak egy ilyen, isteni lényeggel rendelkező Isten tud igazán megalázkodni és elrejtőzni hétköznapi emberré válva, hogy elvégezze a munkáját, mivel rendelkezik az alázatosság és az elrejtettség lényegével. Ezzel ellentétben a Sátán teljes mértékben képtelen erre. Milyen hús-vér testet viselne a Sátán, hogy az emberek között munkálkodjon? Először is, impozáns megjelenésű, illetve ádáz, csalárd és elvetemült lenne; aztán különböző stratégiákat és technikákat kellene mesterien alkalmaznia a különféle csalárd trükkök mellett, hogy játszadozzon az emberekkel és manipulálja őket: meglehetősen könyörtelennek és rosszindulatúnak kell lennie. Folyamatosan láthatóvá kell tennie magát az emberek között, és mindenütt a figyelem középpontjába kell kerülnie, félve attól, hogy talán valaki nem ismeri meg, és mindig arra kell törekednie, hogy növelje a hírnevét, és népszerűsítse magát. Akkor lesz elégedett, ha az emberek végül királynak vagy császárnak nevezik őt. Amit Isten tesz, az pontosan az ellenkezője annak, amit a Sátán tesz. Isten folyamatosan türelmet gyakorol és rejtőzködik, és miközben ezt teszi, a Teremtő irgalmát és szerető kedvességét felhasználva belemunkálja az Ő szavait és életét az emberekbe, hogy azok megértsék az igazságot, megmeneküljenek, valamint normális emberi mivolttal és normális emberi élettel rendelkező igaz teremtetett lényekké váljanak. Bár amit Isten tesz, az felbecsülhetetlen értékű az emberiség számára, Isten

mégis saját felelősségének tekinti azt. Ezért Ő személyesen testté lett, és fáradhatatlanul gondoskodik az emberekről, segíti, támogatja, megvilágosítja és megvilágítja őket, akár egy anya vagy egy apa. Természetesen meg is fenyíti, meg is ítéli és fegyelmezi is az embereket, figyelve amint napról napra változnak, naponta normális gyülekezeti életet élnek, és napról napra növekednek az életben. Így minden, amit Isten tesz, az a pozitív dolgok valósága. Az emberiség körében az emberek dicsérik az Isten által megfizetett árakat, az Ő hatalmas erejét és dicsőségét, de Isten szavaiban mikor mondta Ő valaha is az embereknek: „Ezt meg azt tettem az emberiségért, annyi áldozatot hoztam, az embereknek dicsérniük és dicsőíteniük kell Engem”? Istennek vannak-e ilyen követelése az emberiséggel szemben? Nincsenek. Ez Maga Isten. Isten soha nem szabott feltételeket, hogy üzleteljen az emberekkel, mondván: „Közétek küldtem Krisztust, jól kell bánnotok Vele, hallgatnotok kell a szavaira, alá kell vetnetek magatokat Neki, és követnetek kell Őt. Ne okozzatok megzavarásokat vagy bomlasztásokat, tegyétek azt, amit Ő mond nektek, úgy, ahogyan Ő mondja, hogy tegyétek, és amikor minden beteljesedik, mindannyian elismerésben részesültök majd.” Mondott Isten valaha is ilyet? Vajon ez Isten szándéka? Nem, éppen ellenkezőleg, az antikrisztusok azok, akik mindig különböző eszközökkel próbálnak elcsábítani, korlátozni, irányítani és uralni mindent az emberekkel kapcsolatban, hogy rávegyék őket arra, hogy elhagyják Istent, és eléjük járuljanak. Az antikrisztusok azok, akik, valahányszor valami aprócska tettet hajtanak végre, mindenütt hirdetik és bejelentik azt. Az antikrisztusok nemcsak hogy nem képesek megérteni, elfogadni, dicsőíteni és magasztalni Isten alázatosságát és elrejtettségét, hanem megvetik és káromolják is azt. Ezt az antikrisztusok beállítottságlényege határozza meg.

Ma annak három megnyilvánulásáról beszélgettünk, hogy az antikrisztusok hogyan tagadják Krisztus lényegét. Zárjuk itt le az ezzel kapcsolatos beszélgetésünket. Van-e valamilyen kérdésetek? (Nincs.) Rendben, viszontlátásra!

2020. november 21.

Negyedik exkurzus

Az antikrisztusok jellemének és beállítottságlényegének összefoglalása (Első rész)

A legutóbbi összejövetelem befejeztük az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló tizenötödik tételről való beszélgetésünket. Miután erről a tizenötödik tételről beszélgettünk, összefoglaltuk-e az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait és lényegét? Van-e alapvető fogalmatok és megértések azokról? Fel tudjátok-e ismerni azokat, akik az antikrisztusok lényegével rendelkeznek? (A viszonylag nyilvánvaló eseteket fel tudom ismerni, de a viszonylag ravasz és alattomos eseteket még mindig nehezemre esik felismerni.) Foglalkozunk ma össze két szempontból az antikrisztusok különböző megnyilvánulásait: az első az antikrisztusok jelleme, a második pedig a beállítottságlényegük. Könnyebb-e az antikrisztusokat felismerni e két szempont alapján? (Igen.) Ha kevesebbet beszélgetünk és nem hozunk fel sok példát, akkor lehet, hogy nem tudjátok őket felismerni; ha többet beszélgetünk, akkor lehet, hogy megértitek, de lehet, hogy még mindig nehezen tudjátok őket összehasonlítani az antikrisztusokkal, amikor látjátok, hogy gonoszságot követnek el. Ha összefoglaljuk az antikrisztusok természetlényegét, és e két szempont alapján különböztetjük meg őket, akkor ez világosabbá válhat számotokra.

I. Az antikrisztusok jelleme

Az első szempont az antikrisztusok jelleme. Konkrétan ez a szempont azzal kapcsolatos, hogy az antikrisztusok milyen emberi mivolttal rendelkeznek. Mit foglal magában az emberi mivolt? Magában foglalja a lelkiismeretet, a józan eszt, a tisztességet, a méltóságot, valamint az emberi mivolt jóságát és gonoszságát. Az antikrisztusok jellemének felismerése magában foglalja az emberi mivoltuk különböző aspektusait. Először beszéljünk a normális emberi mivolt szokásos megnyilvánulásairól, illetve azokról a jellemvonásokról, amelyekkel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene. Mondjátok meg Nekem, milyen konkrét tartalom tartozik ebbe a kategóriába? (A becsületesség és a kedvesség.) Másvalami? (A becsületérzet.) Az egyenesség és a becsületérzet birtoklása egyaránt alapvető fontosságú. (Továbbá a mások iránti szeretet, tolerancia, figyelmesség és megbocsátás is.) Ez is. Foglalkozunk össze az egészet! Mindenekelőtt a normális emberi mivolt jellemző vonása a becsületesség – ez pozitív? (Igen.) Ezenkívül jellemző rá a kedvesség és őszinteség, az őszinteség és a becsületesség között pedig fokozati különbség van. Szerintetek a könnyörület olyasvalami, ami benne kellene, hogy legyen az ember jellemében? (Igen.) A könnyörület besorolható-e a kedvesség kategóriájába? (Igen.) Aki jószívű, az bizonyára könnyörületes is lesz. Aztán ott van az egyszerűség és a becsületérzet. A becsületérzet magában foglalja a méltóságot, az öntudatot és a józan eszt. A következő az egyenesség. Melyek az

egyenesség megnyilvánulásai? Ezek közé tartozik az igazságérzet, a gonosztól való irtózás, az elvetemültség gyűlölete és a pozitív dolgok iránti vonzalom. Nem elég az, ha valaki csak egyenességgel rendelkezik; ha hiányzik belőle a tolerancia és a türelem, és nyersen beszél anélkül, hogy figyelembe venné az emberek állapotát, illetve a körülményeket, az nincs rendben, a jelleme pedig néhány dologban hiányos. Aztán van még a tolerancia és a türelem, mindkettő a kedvesség sajátos megnyilvánulása, és természetesen jellemző vonásnak tekinthetőek. Ezek azok a jellemző vonások, amelyekkel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kell: becsületesség, kedvesség, őszinteség, egyszerűség, becsületérzet, egyenesség, tolerancia és türelem – összesen hét. Ezek a jellemző vonások, amelyekkel a normális emberi mivolt rendelkezik, felhasználhatóak annak felmérésére, hogy valaki normális emberi mivolttal rendelkezik-e. A közlés mai témája azonban nem azoknak a jellemző vonásoknak a konkrét megnyilvánulásairól szól, amelyekkel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kellene, vagy arról, hogy kik rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal. Helyette arról a témáról fogunk beszélgetni, hogy „pontosan mi is az antikrisztusok jelleme”. A normális jellemnek az imént említett különböző aspektusaival összehasonlítva az antikrisztusok rendelkeznek-e ezen jellemző vonások bármelyikével, illetve melyek azok, amelyekkel rendelkeznek? (Egyikkel sem rendelkeznek.) Mivel ilyen benyomásotok van az antikrisztusokról, foglaljuk össze, hogy melyek azok az elemek a jellemükben, amelyek arra készítetik az embereket, hogy antikrisztusokként jellemezzék őket, és amelyek azt jelzik, hogy ezeknek az embereknek rossz az emberi mivoltuk, nincs normális emberi mivoltuk, és az antikrisztusok emberi mivoltával rendelkeznek. Ha valaki a normális emberi mivolt korábban összefoglalt számos megnyilvánulása közül rendelkezik egy-kettővel, akkor lehet, hogy van némi normális emberi mivolta. Ha mindegyikkel rendelkezik, akkor a legnormálisabb emberi mivolta van. Az antikrisztusok azonban e jellemző vonások egyikével sem rendelkeznek, akkor pontosan mit is tartalmaz az emberi mivoltuk? Beszéljessünk először erről az aspektusról.

A. Megrögzött hazudozás

A normális jellem első jellegzetessége a becsületesség. Vajon az antikrisztusok jellemében szerepel a becsületesség? Nyilvánvaló, hogy az antikrisztusoknak nincs becsületes emberi mivoltuk; emberi mivoltuk minden bizonnyal ellentétes a becsületességgel. Tehát, az antikrisztusok emberi mivoltában az abnormális emberi mivoltnak mely olyan elemei találhatók meg, amelyek ellentétesek a becsületességgel? (Gyakran hazudoznak és becsapják az embereket.) Mondhatjuk-e, hogy a gyakori hazudozás ugyanaz, mint a megrögzött hazudozás? Nem konkrétabb-e ez az összefoglalás? Ha azt mondjuk, hogy ez az ember mindig hazudozik, vagy nem túl szavahihető, az nem elégséges mértékű. Ha a jellemük leírására olyan kifejezéseket használunk, mint „hazugsággal teli”, az nem elég formális. Tehát sokkal találóbb a „megrögzött hazudozást” használni a jellemzésükre, és annak kifejezésére, hogy az

antikrisztusok emberi mivolta nem becsületes. A „megrögzött hazudozás” az első jellemző vonás – olyasvalami, ami az antikrisztusok emberi mivoltából gyakran megnyilvánul és feltárul. Ez kell, hogy legyen a leggyakoribb, legkönnyebben megfigyelhető és könnyedén felismerhető vonás, amellyel az emberek találkozhatnak. Nos, érdemes-e a megrögzött hazudozás konkrét megnyilvánulásairól beszélgetni? (Igen.)

Az antikrisztusok emberi mivolta nem becsületes, ami azt jelenti, hogy a legkevésbé sem szavahihetőek. Mindaz, amit mondanak és tesznek, meghamisított, benne vannak a saját szándékaik és céljaik, és benne rejlenek a megnevezhetetlen és kimondhatatlan trükkjeik és cselszövéseik. Az antikrisztusok szavai és tettei tehát túlságosan is szennyezettek, és túlságosan is tele vannak hamissággal. Bármennyit beszélnek is, nem lehet tudni, hogy melyik szavuk igaz, melyik hamis, melyik helyes és melyik helytelen. Ez azért van, mert nem becsületesek, a gondolkodásmódjuk pedig rendkívül bonyolult, tele van alattomos cselszövésekkel, és bővelkedik a trükkökben. Semmi sem egyértelmű abból, amit mondanak. Nem mondják, hogy az egy az egy, a kettő az kettő, az igen az igen, a nem pedig nem. Helyette minden kérdésben kerülgetik a forró kását, és elméjükben többször is átgondolják a dolgokat, fejtegetik a következményeket, minden szempontból mérlegelik az előnyöket és a hátrányokat. Aztán úgy módosítják a mondanivalójukat, hogy elég nehézkesnek hangzik mindaz, amit mondanak. A becsületes emberek soha nem értik, amit mondanak, így könnyen megtéveszthetik és becsaphatják őket, aki pedig ilyen emberekkel beszélget, és ilyenekkel van kapcsolatban, az fárasztónak és fáradságosnak találja az élményt. Soha nem mondják, hogy az egy az egy, és a kettő az kettő, soha nem mondják ki, hogy mire gondolnak, és soha nem írják le a dolgokat úgy, ahogyan vannak. Mindaz, amit mondanak, kifürkészhetetlen, tetteik céljai és szándékai pedig nagyon bonyolultak. Ha kiderül az igazság – ha mások átlátnak rajtuk, és tetten érik őket –, akkor gyorsan kitalálnak egy másik hazugságot, hogy megkerüljék a dolgot. Az ilyen ember gyakran hazudik, és miután hazudott, még több hazugságot kell mondania, hogy fenntartsa a hazugságot. Megtéveszt másokat, hogy elrejtse a szándékait, mindenféle ürügyet és kifogást gyárt a hazugságai alátámasztására, így az emberek nagyon nehezen különböztetik meg, hogy mi igaz és mi nem, és nem tudják, hogy mikor szavahihetőek, azt pedig még kevésbé, hogy mikor hazudnak. Nem pirul el, amikor hazudik, és a szeme sem rebben, mintha igazat mondana. Ez vajon nem azt jelenti, hogy megrögzötten hazudozik? Például néha az antikrisztusok látszólag úgy tűnnek, hogy jók másokhoz, figyelmesek velük, és melegszívűen beszélnek, ami kedvesnek és meghatónak hangzik. Még ha így beszélnek is, senki sem tudja megmondani, hogy őszinték-e, és mindig meg kell várni, amíg néhány nappal később történik valami, hogy kiderüljön, őszinték voltak-e. Az antikrisztusok mindig bizonyos szándékkal és céllal beszélnek, és senki sem tudja megfejtetni, hogy pontosan mit is akarnak elérni. Az ilyen emberek megrögzötten hazudoznak, és nem törődnek hazugságaik következményeivel. Mindaddig, amíg a hazugságuk előnyös számukra és alkalmas mások félrevezetésére, amíg elérhetik

vele a céljaikat, addig nem érdekli őket, hogy milyen következményekkel jár. Amint lelepleződnek, folytatni fogják a titkolózást, a hazudozást, a becsapást. Az alapelv és módszer, amely szerint ezek az emberek viselik magukat és a világgal foglalkoznak, az az emberek hazugságokkal való becsapása. Kétszínűek, és úgy beszélnek, ahogy a közönségüknek megfelel; azt a szerepet játsszák, amit a helyzet megkövetel. Mézesmázosak és simulékonyak, a szájuk tele van hazugsággal, és megbízhatatlanok. Aki csak egy rövid ideig is kapcsolatba kerül velük, azt félrevezetik vagy megzavarják, és nem kap ellátást, segítséget vagy épülést. Nem számít, hogy az ilyen emberek szájából elhangzó szavak csúnyák vagy kedvesek, észszerűek vagy abszurdok, összhangban vannak vagy sem az emberi mivolttal, durvák vagy civilizáltak, lényegében mind-mind valótlanosságok, meghamisított szavak és hazugságok.

Az emberek azon csoportjának, akik az antikrisztusok, a megrögzött hazudozás az egyik legfőbb tulajdonságuk. A nyelvükön, a beszédmódjukon, a kifejezőmódjukon, a szavaik jelentésén és a mögöttük álló szándékon keresztül látható, hogy ezeknek az embereknek nincs normális emberi mivoltuk, hogy nem rendelkeznek a becsületes emberek emberi mivoltára vonatkozó normákkal. Az antikrisztusok megrögzötten hazudoznak. Hazugságaik és csalárdságuk sokkal súlyosabb, mint a legtöbb emberé; ez nem egy átlagos romlott beállítottság, hanem már a lelkiismeret és a józan ész elvesztése és az emberi mivolt teljes hiánya. Ezek az emberek lényegében démonok; a démonok gyakran hazudnak és csapják be így az embereket, semmi sem igaz, amit mondanak. A legtöbb embernek, amikor hazudik, ki kell találnia a hazugságot, alaposan át kell gondolnia; az antikrisztusnak azonban nem kell semmit sem kitalálnia, és nem is kell gondolkodnia azon. Kinyitja a száját, és csak úgy kijönnek rajta – és még mielőtt észrevenné, már be is csapott. Hazugságai és megtévesztése olyan mértékű, hogy a lassan reagáló embereknek két-három napba is beletelhet, mire rájönnek a dolgokra; csak ezután fogják fel, hogy mire is gondolt ez az ember. Azok, akik nem értik meg az igazságot, képtelenek a megkülönböztetésre. Az antikrisztusok megrögzötten hazudoznak. Mit gondolsz erről a jellemvonásukról? Nyilvánvaló, hogy ez nem olyasmi, ami a normális emberi mivolthoz tartozik. Nincs ebben valami démoni? Pontosabban, ez egy démoni természet. Megrögzött hazudozás, hazugságok mondása és az emberek megtévesztése: vajon az iskolában tanulták ezeket a cselekvési módokat, vagy a családjuk befolyásának a következménye ez? Egyik sem. Ezek a dolgok a veleszületett természetükből fakadnak, ezekkel a dolgokkal születtek. Amikor a szülők nevelik a gyermekeiket, egyikük sem tanítja őket kiskoruktól fogva hazudozni és megtévesztetni, és egyikük sem kényszeríti őket hazudozásra vagy megtévesztésre, mégis vannak olyan gyermekek, akik felnőtteként csak hazugságokat mondanak, akik komoly arcot vágnak, bármit is hazudnak, és soha nem sajnálkoznak, nem gyötrődnek, nem rossz a lelkiismeretük az általuk mondott hazugságok miatt; ehelyett ezek a gyermekek nagyon okosnak, rendkívül intelligensnek tartják magukat, boldogok, büszkék és titokban örülnek, hogy képesek másokat hazugságokkal és egyéb taktikákkal becsapni és megtévesztetni. Ez

a veleszületett természetük. Az antikrisztusok természetüknél fogva ilyenek. Az a természetlénységük, hogy megrögzötten hazudozzanak. Bár gyakran vesznek részt összejöveleteken, és hallgatnak prédikációkat és beszélgetéseket, az antikrisztusok soha nem tartanak önvizsgálatot, és soha nem próbálják megismerni önmagukat, bármennyi hazugságot is mondtak, hogy másokat becsapjanak, nem érznek lelkiismeretfurdalást, még kevésbé próbálják aktívan keresni az igazságot a megoldás érdekében – ami azt bizonyítja, hogy az antikrisztusok lényegében álhívők. Bármennyi doktrínával is képesek kioktatni az embereket, magukra soha nem alkalmazzák ezeket a doktrínákat, soha nem boncolgatják önmagukat, és bármennyi hazugságot is mondanak, illetve bármennyi embert is csapnak be, soha nem nyílnak meg ezzel kapcsolatban, hanem inkább megjátsszák magukat és színlelnek, soha nem merik bevallani mások előtt, hogy csalárd emberek. Ezen kívül folyamatosan hazudnak, és megtévesztik az embereket, amikor és ahogyan szükségét érzik. Vajon nem ez a természetük? De igen, és ezen nem lehet változtatni. Ez a természet nem a normális emberi mivolt kifejeződése; helyesebben szólva, démoni természet, a Sátán beállítottsága, az ilyen emberek ördögök, megtestesült démonok.

Az antikrisztusok jellemének első megnyilvánulása a megrögzött hazudozás, amit démoni természetként fogunk jellemezni. Ennek a démoni természetnek a megnyilvánulása az, hogy függetlenül attól, hogy mikor és hol, milyen alkalomból vagy kivel érintkeznek, az ilyen emberek szavai hasonlítanak ahhoz, amit a kígyó és a démonok mondanak – méltatlanok a bizalomra. Az ilyen emberekkel szemben különösen óvatosnak és megfontoltnak kell lenni, nem szabad meggondolatlanul hinni a démonok szavainak. A megrögzött hazudozás konkrét megnyilvánulása az, hogy a hazugságok csak úgy legördülnek a nyelvükön; a szavak, amelyeket kimondanak, nem tűrik a megfontolást, az elemzést vagy a tisztánlátást. Képesek bármikor hazudni, és úgy gondolják, hogy semmiről sem tudnak semmi igazat mondani, hogy minden, amit mondanak, hazugság kell, hogy legyen. Még akkor is, ha az életkorukról kérdezed őket, fontolóra veszik, és arra gondolnak: „Mit ért azalatt, hogy az életkoromról kérdez? Ha azt mondom, hogy öreg vagyok, lenéz majd, és nem fog művelni? Ha azt mondom, hogy fiatal vagyok, lenéz majd, mondván, hogy nincs tapasztalatom? Hogyan kellene válaszolnom?” Még egy ilyen egyszerű kérdésben is képesek hazudni, és nem mondani el az igazságot, sőt, még vissza is kérdeznak: „Mit gondolsz?” Azt mondod: „Ötven éves?” „Langyos.” „Negyvenöt?” „Majdnem.” Vajon pontos választ adnak-e neked? A válaszaikból megtudod-e, hogy hány évesek? (Nem.) Ez a megrögzött hazudozás.

Van egy másik megnyilvánulása az antikrisztusok megrögzött hazudozásának, éspedig az, hogy még tanúságtétel közben is hazudnak. A hamis tanúságtétel átkozott cselekedet, amely megsérti Isten természetét. Még a tanúságtétel kérdésében is koholmányokba, hazugságokba és csalásba merészkednek bocsátkozni, ami valóban megmutatja, hogy vakmerően semmibe veszik a következményeket, és a természetük nem változik! Amikor látják, hogy mások tapasztalaton és megértésen alapuló tanúságot

tesznek, míg ők nem képesek arra, akkor utánozzák őket, azt mondják, amit mások mondanak, és ugyanazokat a tapasztalatokat találják ki, amelyeket mások is átéltek. Ha valamit nem értenek meg, amit mások igen, akkor azt állítják, hogy megértik. Ha nincs ilyen tapasztalati megértésük és megvilágosodásuk, akkor bizonygatják, hogy van nekik. Még ha Isten nem is fegyelmezte őket, ők bizonygatják, hogy igen. Még ebben a kérdésben is képesek hazudni és hamisítani, nem aggódnak és nem foglalkoznak a következményekkel bármilyen súlyosak is legyenek azok. Hát nem megrögzött hazudozás ez? Ráadásul az ilyen emberek bárkit becsapnak. Egyesek talán elgondolkodnak: „Mindenesetre az antikrisztusok mégiscsak emberek. Nem tartanák-e vissza magukat attól, hogy becsapják a hozzájuk legközelebb állókat, azokat, akik segítettek nekik, és azokat, akik velük voltak a nehézségekben? Nem kerülnék-e a családtagok becsapását?” Ha azt mondjuk, hogy megrögzötten hazudoznak, az azt jelenti, hogy bárkit képesek becsapni, még a szüleiket, gyermekeiket és természetesen a testvéreket is. Kisebb és nagyobb dolgokban egyaránt képesek becsapni az embereket, még olyan dolgokban is, ahol igazat kellene mondaniuk, ahol ez nem járna semmilyen következménnyel, illetve semmilyen módon nem befolyásolná őket, és ahol semmi szükség nincs a bölcsesség használatára. Be is csapják az embereket, és hazugsággal oldanak meg olyan apró dolgokat, amelyek a kívülállók szemszögéből nézve nem indokolják a hazugságot, és ahol könnyű lenne, egyáltalán nem okozna gondot, ha őszintén beszélnének. Hát nem megrögzött hazudozás ez? A megrögzött hazudozás az ördögök és a Sátán egyik elsődleges megnyilvánulásának mondható. Ebből a szempontból nem mondhatjuk-e, hogy az antikrisztusok emberi mivolta nem csak hogy nem becsületes, hanem a megrögzött hazudozás is jellemzi, ami megbízhatatlanná teszi? (De igen, mondhatjuk.) Ha az ilyen emberek elkövetnek egy rossz cselekedetet, majd, miután a testvérek megmetszették és megbírálták őket, könnyeket hullatnak, látszólag azt állítva, hogy adósai Istennek, és azt ígérve, hogy a jövőben bűnbánatot tartanak, mersz-e hinni nekik? (Nem.) Miért nem? A legmeggyőzőbb bizonyíték az, hogy megrögzötten hazudoznak! Még ha látszólag meg is bánják, keservesen sírnak, verik a mellüket és esküdznek, akkor se higgy nekik, mert krokodilkönnyeket hullatnak, könnyeket, hogy becsapják az embereket. A szomorú és bűnbánó szavak, amelyeket kimondanak, nem szívből jönnek; ezek hasznos taktikák, amelyeknek célja, hogy csalárd eszközökkel elnyerjék az emberek bizalmát. Az emberek előtt keservesen sírnak, beismerik a hibát, esküdznek, és ismertetik az álláspontjukat. Azok azonban, akikkel a magánéletben jó kapcsolatban vannak, akikben viszonylag megbíznak, másról számolnak be. Bár látszólag őszintének tűnhet a hibák nyilvános beismerése és az esküdözés, hogy változtatni fognak, de amit a színfalak mögött mondanak, az azt bizonyítja, hogy amit korábban mondtak, az nem volt igaz, hanem hamis volt, és azt a célt szolgálta, hogy minél több embert megtévesszenek. Mit fognak mondani a színfalak mögött? El fogják-e ismerni, hogy amit korábban mondtak, az hamis volt? Nem, nem fogják elismerni. Negativitást fognak terjeszteni, érveket fognak felhozni, és mentegezni fogják magukat.

Ez a mentegetőzés és érvelés igazolja, hogy beismeréseik, bűnbánatuk és esküik mind-mind hamisak voltak, és az emberek becsapására szolgáltak. Meg lehet-e bízni az ilyen emberekben? Hát nem megrögzött hazudozás ez? Képesek még vallomásokat is kitalálni, hamis könnyeket hullatnak, és megfogadják, hogy megváltoznak, de még az esküdözésük is hazugság. Hát nem démoni természet ez? Még ha azt mondanák is, hogy „Csak ennyit értek meg, a többit nem tudom, keresem Isten megvilágosítását, és reménykedem a testvérek segítségében, hogy fokozatosan megértésre jussak”, ez egy becsületes hozzáállás és kijelentés lenne. Az antikrisztusok azonban egyáltalán nem képesek ilyen igaz szavakat mondani. Úgy érzik, hogy „Ha őszintén beszélnék, az emberek lenéznének: megszegyenülnék, és lealacsonyítva érezném magam – nem veszíteném-e el teljesen a tekintélyemet? Ki vagyok én? Beismerhetem-e a vereséget? Még ha nem is értem meg, úgy kell tennem, mintha nagyon is jól megérteném; előbb meg kell tévesztenem az embereket, és meg kell szilárdítanom a pozíciómat a szívükben.” Hát nem az antikrisztusok megnyilvánulása ez? Az antikrisztusok beszédének forrásából és beszédmódjából, valamint az általuk kimondott szavakból világos, hogy az ilyen emberek soha nem lesznek becsületesek; ez meghaladja őket. Mivel a megrögzött hazudozás a jellemükhöz tartozik, mindenben meg akarják tévesztetni az embereket, és el akarják titkolni a dolgokat, nem akarják, hogy bárki is megtudja vagy meglássa a valódi tényeket, illetve a tényleges helyzetet. A legbelső lényük szörnyen sötét. Az antikrisztusok jellemének ez az aspektusa egyértelműen úgy jellemezhető, hogy hiányzik belőle az emberi mivolt, és démoni természettel bír. A hazugságok könnyedén, gondolkodás nélkül csúsznak ki a szájukból, olyannyira, hogy még akkor sem mondanak semmi igazat, amikor álmukban beszélnek – az egész csupa csalás, csupa hazugság. Ez megrögzött hazudozás.

Az antikrisztusok jelleméből hiányzik a becsületesség. Még ha nem is beszélnek, a szívük mélyén azon gondolkodnak, hogyan lehet becsapni, rászedni és félrevezetni az embereket – kiket lehet félrevezetni, mit kell mondani, amikor félre akarják vezetni őket, milyen módszereket kell alkalmazni a beszélgetés elkezdéséhez, és milyen példákkal lehet elhitetni az emberekkel. Függetlenül attól, hogy mit mondanak vagy gondolnak, nem becsületes hozzáállást, nem becsületes véleményt és nem becsületes gondolatokat hordoznak a szívükben. Életük minden pillanatát, minden másodpercét azzal töltik, hogy be akarják csapni az embereket, és játszodozni akarnak velük. Minden másodpercben és pillanatban azon gondolkodnak, hogyan lehet becsapni, hogyan lehet félrevezetni, és hogyan lehet rászedni másokat, ezek a gondolatok foglalják el egész elméjüket és szívük legmélyét. Hát nem ez a természetük? Vajon az ilyen emberek meg tudják-e érteni az igazságot, amikor prédikációkat hallgatnak, illetve Isten szavait olvassák? Még ha meg is értik, képesek-e gyakorlatba ültetni azt? (Nem.) Szívük legmélye és jellemük alapján ítélve az ilyen emberek biztosan nem az üdvösség várományosai, mert mindaz, amit szeretnek, illetve amire elméjükben és belső világukban gondolnak, démoni természetű, az igazság és a pozitív dolgok ellen irányul, egyetlen kíváncsi rész sincs

benne. Bizonyos-e tehát az antikrisztusok emberi mivoltában a megrögzött hazudozás vonása? (Igen.) Azok az emberek, akik megrögzötten hazudoznak, nem gyakorolnak semmilyen igazságot. Milyen következményekkel jár ez? Milyen konkrét megnyilvánulásai vannak annak, aki nem gyakorol semmilyen igazságot? Képes-e meggondolatlanul cselekedni? Lehet-e szeszélyes és öntörvényű? Létrehozhat-e független királyságokat? Elpazarolhatja-e az adományokat? Félrevezetheti-e az embereket? Megnyerheti-e az emberek szívét? Ezekre mind képes. Ez egy tipikus antikrisztus – megrögzötten hazudozik. Amikor a tények lelepleződnek, nem számít, hány szempár figyeli őt, nem számít, hány ember tanúskodik együttesen és leplezi le őt, nem hajlandó beismerni. Végül egy taktikához folyamodik, hogy elbánjon veled, azt állítja, hogy elfelejtette, és tudatlanságot színlel. Ilyenkor, ebben a helyzetben nem képes egyetlen igaz szót sem mondani, még csak bólintani sem tud és beismerni, hogy „Én voltam, tévedtem, legközelebb megváltozom, és biztosan nem követem el még egyszer ugyanazt a hibát.” Ez az antikrisztus, aki soha nem ismeri el a bűnösségét, soha nem mond egyetlen igaz szót sem. Vajon ilyen emberi mivolt mellett meg lehet-e menteni őt? Elnyerheti-e az igazságot? Semmiképpen sem. Még ha meg is érti az igazságot, nem tudja elnyerni, mert elutasítja azt, ellenáll az igazságnak és szembeszegül azzal. Még a legalapvetőbb szinten, a becsületes beszéd és a hibák beismerésének szintjén sem képes gyakorolni ezt a legegyszerűbb igazságot, sem pedig gyakorlatba ültetni azt. Hogyan várható el tőle, hogy elengedje a státuszát, elengedje a kilátásait és a sorsát, és elengedje saját szándékait? Képes-e elengedni azokat, és képes-e lázadni ellenük? Erre még kevésbé képes. Ha még egy igaz dolgot sem tud kimondani, akkor még valószínűleg elvárni tőle, hogy valami ennél is nehezebbet tegyen.

Vannak-e olyan emberek a környezetetekben, akik megrögzötten hazudoznak? Egyesek talán azt mondják: „Még nem találkoztam olyannal, aki megrögzötten hazudozik, de úgy érzem, hogy én magam is az lehetek.” Hadd mondjam el az igazságot: veszélyes helyzetben vagy. Vajon azokban az emberekben, akik megrögzötten hazudoznak, marad-e bármi nyoma is az emberi mivoltnak? Különböznek-e valamiben is a démonoktól? Van-e köztetek olyan, aki megrögzötten hazudozik? Tegyük fel, hogy a környezettől és a háttértől függetlenül, bármi történjék is, valakinek annyira természetesen jön a hazugság, anélkül, hogy elpirulna, vagy gyorsabban verne a szíve, mindent kezelni tud és meg tud oldani hazugsággal. Magaviseletében, a világhoz való viszonyulásában és az élet minden területén, míg csak egy lehetősége is van beszélni, mindaz, amit mond, hazugság, egyetlen mondat sem igaz. Mind szándékokat és célokat hordoz, és a Sátán cselszövése kíséri. Ez nem olyasvalaki, aki becsületes. Bármilyen helyzetben képes hazudni, még akkor is, ha bárd lebeg a feje felett – nem olyasvalaki ez, aki reménytelen? Az antikrisztusok megrögzött hazudozásának különböző megnyilvánulásaiból ítélve a hazugságaik túlságosan is számosak. Beszédük célja az emberek becsapása, félrevezetése és rászedése. Minden szavuk a Sátán cselszövéseit és szándékait hordozza, a normális emberi mivolthoz tartozó becsületesség egyetlen megnyilvánulása

sincs azokban. Azt lehet mondani, hogy az antikrisztusokból teljesen hiányzik a becsületesség jellemvonása, amely a normális emberi mivolt része. Azok az emberek, akikből hiányzik a becsületesség, és képesek megrögzötten hazudozni, démoni természetüként jellemezhetők – ők démonok. Az ilyen embereket nem könnyű megmenteni, mert nem fogadják el az igazságot, és kihívást jelent számukra, hogy elfogadják azt.

B. Alattomosak és könyörtelenek

A megrögzött hazudozáson kívül az antikrisztusoknak még milyen más megnyilvánulásai vannak? Épp az imént beszélgettünk a normális emberi mivolt alapvető tulajdonságairól, a jóindulatról és az őszinteségről, teljesen nyilvánvaló, hogy az antikrisztusokban egyáltalán nincsenek meg ezek a tulajdonságok. Minden, ami a normális emberi mivolt velejárója, az biztosan hiányzik az antikrisztusokból; amivel rendelkeznek, az mind-mind olyan dolog, ami ellentétes a normális emberi mivolttal, negatív dolgok. Mi tehát a jóindulat és az őszinteség ellentéte? (Az alattomoság és a könyörtelenség.) Így van, nagyon pontosan mondtad, az alattomoság és a könyörtelenség. Az antikrisztusokból hiányoznak az olyan tulajdonságok, mint a jóindulat és az őszinteség, ehelyett a jóindulattal és az őszinteséggel ellentétes, alattomos és könyörtelen elemekkel rendelkeznek. Van-e összefüggés aközött, hogy valaki alattomos és könyörtelen, és a megrögzött hazudozás között, amiről korábban beszéltünk? (Igen.) Van bizonyos összefüggés. Hogyan nyilvánítják ki az antikrisztusok az alattomoságukat és könyörtelenségüket? (Abban a képességükben, hogy hazugságokat találnak ki, és másokat megvádolnak.) A hazugságok kitalálása és mások megvádolása egyaránt magában foglalja a megrögzött hazudozást és azt is, hogy alattomosak és könyörtelenek; ez a két tulajdonság szorosan összefügg. Például, ha gaztettet követnek el, és nem akarják vállalni a felelősséget, akkor megtévesztő külsőségeket teremtenek, hazudoznak, és elhitetik az emberekkel, hogy azt valaki más tette, nem pedig ők maguk. Másra hárítják a felelősséget, hogy az viselje a következményeket. Ez nemcsak elvetemült és aljas, hanem annál is alattomosabb és könyörtelenebb. Milyen más megnyilvánulásai vannak az antikrisztusok alattomoságának és könyörtelenségének? (Képesek gyötörni és támadni az embereket, valamint bosszút állni rajtuk.) Könyörtelen dolog az, hogy képesek gyötörni az embereket. Mindent megtesznek, hogy támadják azokat, akik veszélyt jelentenek a státuszukra, hírnevükre, presztízsükre nézve, vagy akik kedvezőtlenek számukra, és hogy bosszút álljanak rajtuk. Néha még másokat is felhasználhatnak arra, hogy ártsanak az embereknek – ez alattomoság és könyörtelenség. Egyszóval, az „alattomosak és könyörtelenek” kifejezés jelzi, hogy az antikrisztusok különösen rosszindulatúak. Nem a lelkiismeret szerint bánnak az emberekkel, és nem is aszerint érintkeznek velük, nem élnek velük egyenrangúan, harmóniában; hanem minduntalan arra törekednek, hogy kihasználjanak, irányítsanak és manipuláljanak másokat a saját hasznukra. Nem normális és nem egyenes a hozzáállásuk a másokkal való érintkezésben; hanem

bizonyos eszközöket és módszereket alkalmaznak arra, hogy félrevezessék az embereket, kihasználják őket, és finoman, a tudtuk nélkül fegyverként használják őket. Nincs semmiféle őszinteség abban, ahogyan bárkivel is bánnak, függetlenül attól, hogy az a bánásmód látszólag jónak vagy rossznak tűnik-e. Közelebb húzódnak azokhoz, akiket hasznosnak találnak, és eltávolodnak azoktól, akiket haszontalannak gondolnak, egyáltalán nem törődnek velük. Még a viszonylag jámbor vagy sebezhető emberekkel szemben is kitalálják, hogy miként használjanak különböző eszközöket és módszereket arra, hogy félrevezessék és törbe csalják őket, hogy hasznossá tegyék őket saját maguk számára. Amikor azonban az emberek gyengék, bajban vannak, vagy segítségre szorulnak, az antikrisztusok egyszerűen szemet hunynak, és közömbösek irántuk. Soha nem tanúsítanak szeretetet az ilyen emberek iránt, és nem nyújtanak segítséget nekik; ellenkezőleg, hajlamosak megfélemlíteni, félrevezetni őket, és még azt is kitalálják, hogyan használhatnák ki őket még jobban. Ha nem tudják kihasználni, akkor félredobják őket, nem tanúsítanak szeretetet és együttérzést irántuk – van ebben bármi nyoma is a jóindulatnak? Hát nem a rosszindulat megnyilvánulása ez? Az antikrisztusok módszere és filozófiája, amely szerint érintkeznek az emberekkel, az, hogy cselszövéseket és stratégiákat alkalmaznak a kihasználásukra és becsapásukra, hogy képtelenek legyenek átlátni ezeket, de mégis hajlandóak legyenek rabszolgaként dolgozni nekik és mindig a rendelkezésükre állni. Képesek megfélemlíteni és gyötörni azokat, akik felismerik őket, és akiket már nem tudnak kihasználni. Sőt, alkalmanként akár hibáztathatják is ezeket az embereket, aminek következtében a testvérek lemondanak róluk, majd kizárják és eltakarítják őket. Egyszóval, az antikrisztusok alattomosak és könyörtelenek, teljes mértékben hiányzik belőlük a jóindulat és az őszinteség. Soha nem segítenek őszintén másokon, nem tanúsítanak együttérzést és szeretetet, amikor mások nehézségekkel szembesülnek. Kapcsolataikban a saját hasznukra és előnyükre mesterkednek. Függetlenül attól, hogy ki fordul hozzájuk, vagy ki kér segítséget a nehézségben, mindig számításokat végeznek az illetővel kapcsolatban, és szívük mélyén arra gondolnak: „Ha segíték ennek az embernek, milyen hasznom származhat belőle a jövőben? Tud-e segíteni nekem? Hasznomra tud-e lenni? Mit nyerhetek belőle?” Hát nem önző és aljas dolog, hogy mindig ezeken gondolkodnak? (De igen, az.) Milyen módszereket fognak alkalmazni az antikrisztusok a gyülekezeti választásokkor? (Becsmérelni fognak másokat, és magasztalni fogják magukat, lealacsonyítva azokat, akik jobbak náluk.) Másokat becsmérelni és magukat felmagasztalni szintén alattomos és könyörtelen dolog. Az antikrisztusok apró szívességeket is felhasználhatnak arra, hogy behúzzák az embereket, illetve dicsekedhetnek a hozzájárulásukkal, hogy megbecsülésre tegyenek szert, és szavazatokat szerezzenek. Másvalami? (Nem képesek pártatlanul és objektíven értékelni a jelölteket; bele fogják vinni a saját elfogultságukat és előítéleteiket.) Ez maga után vonja azt, hogy hazugságokat találnak ki mások rágalmozására. Már korábban is beszélgettünk annak számos konkrét megnyilvánulásáról, hogy az antikrisztusok alattomosak és könyörtelenek. Az alattomoság azt jelenti, hogy rengeteget

mesterkednek, és az alapelvük a magaviseletükben, a világhoz való viszonyulásukban, illetve bármiben, amit tesznek, az, hogy stratégiára támaszkodnak – őszinteségtől mentes, hamis és csalárd módon. A könyörtelenség elsősorban a cselekvési módszereik könyörtelenségére és a kegyetlenségére vonatkozik, nem tanúsítanak irgalmat, hiányzik belőlük az emberi érzés, ártanak másoknak, és céljaikat bárki kára árán is el akarják érni – ez a könyörtelenség, és ez szöges ellentétben áll az emberi jóindulattal. Ha valakinek az emberi mivoltában megvan a jóindulat, akkor, amikor hétköznapi dolgokkal szembesül, elnéző lesz másokkal, valahányszor csak tud, és meg fog bocsátani az embereknek. Az ilyen ember toleráns mások problémáival és hibáival szemben, nem szörszálhasogató, és ha teheti, elnézi azokat. Továbbá könyörületes, és ha látja, hogy mások nehézségeken mennek keresztül, hajlandó segíteni, örömet leli abban, hogy másokon segít, és személyes felelősségének tekinti mások épülését – ez a jóindulat. Vajon az antikrisztusok rendelkeznek ezzel a tulajdonsággal? (Nem.) Azt gondolják: „Ha nehéz helyzetben vagy, és segítek neked, annak ára van. Mi hasznom van abból, ha jót teszek veled? Ha együttérek veled, velem ki fog együttérezni? Ha segítek neked, emlékezni fogsz-e a jószágomra? Ha arra kérsz, hogy áldozzam fel magam azért, hogy segítek neked, akkor csak álmodsz! Milyen kapcsolatban állunk? Milyen hasznot tudsz nekem nyújtani? Segítettél már nekem valaha is? Ki vagy? Megéri-e neked segíteni? Ha a király lánya vagy egy gazdag ember fia lennél, akkor talán némi dicsőséget vagy hasznot hozna számomra az, hogy segítek neked. De te ezek egyike sem vagy. Miért kellene segítenem neked? Milyen hasznom származik abból, ha segítek neked?” Így gondolkodnak, ha látják, hogy valaki nehéz helyzetben van, gyenge, vagy segítségre van szüksége. Vajon ez kedvesség? Amikor ezek az emberek gyengének látnak valakit, nemcsak kigúnyolják és nevetségessé teszik, hanem a szívükben még számolgatnak is. Egyesek ezt még lehetőségnek is tekintik arra, hogy megmutassák magukat, illetve megnyerjék az illető szívét. Ezek egyike sem kedvesség. Az antikrisztusok gyakran kihasználják az ilyen lehetőségeket, hogy megmutassák magukat. Nem fognak cselekedni, hacsak nem származik belőle nyereségük, hacsak nincs valami céljuk és motivációjuk. Ha valakinek segítenek, azt meg akarják nyerni szövetségesnek. Ha két embernek segítenek, és kettővel éreznek együtt, akkor két szövetségest, két bizalmi embert akarnak szerezni. Máskülönb a kisujjukat sem mozdítják, és bizonyára nem tanúsítanak szeretetet a segítségre szorulókat iránt sem.

Az antikrisztusok alattomoságának és könyörtelenségének elsődleges megnyilvánulása az, hogy minden cselekedetüknek különösen világos célja van. Az első dolog, amire gondolnak, az a saját érdekük; a módszereik pedig aljasak, durvák, hitványak, közönségesek és kétesek. Nincs őszinteség abban, ahogyan cselekednek, ahogyan az emberekkel bánnak, és az alapelvekben sem, amelyek szerint bánnak velük. Úgy bánnak az emberekkel, hogy kihasználják őket, és játszadoznak velük, amikor pedig már nem jelentenek számukra hasznos értéket, félredobják őket. Ha hasznos értéket képviselsz számukra, akkor úgy tesznek, mintha törődnének veled: „Hogy vagy? Voltak

nehézségeid? Segíthetek megoldani a nehézségeidet. Szólj, ha bármilyen problémád van! Itt vagyok neked. Milyen szerencsések vagyunk, hogy ilyen jó a kapcsolatunk!” Olyan figyelmesnek tűnnek. Mégis, ha eljön a nap, amikor már nem jelentesz számukra semmilyen hasznos értéket, akkor elhagynak, félredobnak, és semmibe vesznek, mintha soha nem is találkoztak volna veled. Amikor valóban problémád van, és megkeresed őket segítségért, hirtelen megváltozik a hozzáállásuk, a szavaik már nem olyan kedvesek, mint amikor először ígérték, hogy segítenek neked – miért van ez így? Azért, mert nem jelentesz számukra hasznos értéket. Következésképpen, nem fordítanak többé figyelmet rád. És ez még nem minden. Ha rájönnek, hogy valamit rosszul csináltál, vagy ha találnak valamit, amit befolyásolásra tudnak használni, akkor hideg cinizmussal viszonyulnak hozzád, és akár el is ítélnak. Mi a véleményed erről a módszerről? A jóindulat és az őszinteség megnyilvánulása ez? Amikor az antikrisztusok ilyen alattomossgot és könyörtelenséget tanúsítanak a másokkal szembeni viselkedésükben, van-e abban bármi nyoma is az emberi mivoltuknak? Van-e bennük a legcsekélyebb őszinteség is az emberek iránt? Egyáltalán nincs. Mindent a saját hasznukért, büszkeségükért és ismertségükért tesznek, hogy státuszt és hírnevet szerezzenek maguknak mások között. Ha tudnak, kihasználnak mindenkit, akivel csak találkoznak. Akiket nem tudnak kihasználni, azokat megvetik, és nem törődnek velük; még ha merészkedsz is megközelíteni őket, nem vesznek tudomást rólad, és még csak rád sem néznek. De ha eljön a nap, amikor szükségük van rád, akkor hirtelen megváltozik a hozzáállásuk veled szemben, nagyon figyelmesek és kedvesek lesznek, ami zavarba ejt téged. Miért változott meg a hozzáállásuk veled szemben? (Azért, mert most már hasznos értéket képviselsz számukra.) Így van. Amikor látják, hogy hasznos értéket képviselsz, megváltozik a hozzáállásuk. Vannak-e ilyen emberek a környezetetekben? Amikor ezek az emberek másokkal kapcsolatba lépnek, nem látszik azonnal, hogy valami nyilvánvalóan rosszat tesznek. A mindennapi megnyilvánulásaik, beszédük és viselkedésük alapján szintén nem tűnik úgy, mintha bármilyen nyilvánvaló probléma lenne. Ha azonban alaposan megfigyeled, hogyan érintkeznek az emberekkel, különösen, hogyan érintkeznek a hozzájuk legközelebb állókkal és a számukra legkedvesebbekkel, ha látod, hogyan használnak ki másokat, és hogyan bánnak velük utána, akkor ezen keresztül megfigyelheted az antikrisztusok szándékait, hozzáállását és módszereit a másokkal való kapcsolataikban. Mindannyian csak a személyes hasznat keresik, a Sátán filozófiája szerint élnek, és egyáltalán nincs normális emberi mivoltuk.

Az antikrisztusok emberi mivoltukban olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, mint az alattomoság és a könyörtelenség. Vajon ki tudnak jönni azokkal, akik becsületesek, kedvesek és őszinték az emberekhez és a dolgokhoz való viszonyulásukban? Hajlandóak-e közeledni az ilyen emberekhez? (Nem, nem hajlandóak.) Hogyan tekintenek ezekre az emberekre? Azt mondják: „Ezek az emberek mind nagy bolondok, és olyan nyíltan beszélnek. Jól meg kellene gondolnod, mielőtt megszólalsz – miért

beszélj olyan őszintén? Miért olyan egyenes mindig a beszéded?” Az antikrisztusok szemében ezek az emberek szájalmasan ostobák, és az antikrisztusok lenézik őket. Amikor ezek az emberek látnak valakit, aki kedves, és aki őszintén bánik az emberekkel, akkor nyíltan segítenek az illetőnek, ha nehézségei vannak, illetve segítségre szorul, reménykednek a jóllétében, valamint javakat, segítséget és épülést kívánnak nyújtani neki – az antikrisztusok ostobának és bolondnak tartják ezeket az embereket. Az antikrisztusok nem hisznek abban, hogy az emberi mivoltnak ezek a pozitív elemei olyan jó és szép dolgok, amelyekkel az embereknek rendelkezniük kellene. Ehelyett szívük mélyén undort, ellenszenvet és megvetést éreznek e tulajdonságok iránt, amelyek a normális emberi mivolthoz nélkülözhetetlenek. Ostobának nevezik a becsületes embereket; ugyanezt mondják a kedves emberekre, sőt, még az őszinte emberekre is. Akik viszonylag becsületesen hisznek Istenben, és akik viszonylag becsületesen végzik a kötelességeiket, akiknek jó szívük van, soha nem bántanak másokat, és nem is ártanak nekik, akik szeretnek másokat, és együttéreznek velük, akik képesek lemondani saját hasznukról és legyőzni saját nehézségeiket, hogy másokon segítsenek, akik terheltnek és felelősnek érzik magukat, amikor látják azokat, akik gyengék és segítségre szorulnak – az antikrisztusok mélyen legbelül még jobban meg is vetik ezeket az embereket. Ami azokat illeti, akik viszonylag őszintén hisznek Istenben, akiknek istenfélő szívük van, akik mindenben elfogadják Isten átvizsgálását, akik képesek őszintén, hűségesen és felelősségteljesen végezni a kötelességeiket, és akik őszinte hozzáállással közelítenek a kötelességeikhez – az antikrisztusok mélyen legbelül megvetik és gyűlölik az ilyen embereket, észrevehetően kerülik őket, és kívülről eltávolodnak tőlük. Az antikrisztusok szemében nem jelentenek semmi pozitívumot mindezek a pozitív elemek, amelyek a normális emberi mivolthoz nélkülözhetetlenek. Nem érdemelnek dicséretet vagy népszerűsítést. Ehelyett az antikrisztusok úgy gondolják, hogy saját cselszövéseik, stratégiáik, az emberekkel való belső bánásmódjuk és kegyetlenségük dicséretes. Mindig, bármit is tesznek, gondolatban mérlegelik és finomítják módszereiket és cselszövéseiket. A dolog súlyától függetlenül úgy vélik, hogy érdemes és szükséges így cselekedni, különben veszteségek lesznek, és csorbul a hírnevük. Tekintettel arra, hogy ezek az elemek az antikrisztusok emberi mivoltában is léteznek, vajon el tudják-e fogadni az igazságot? Tudják-e gyakorolni az igazságot? Semmiképpen sem. Bármennyire is hangsúlyozod a becsületességet, a jóindulatot és más pozitív dolgokat, megkövetelve az emberektől, hogy rendelkezzenek ezekkel az aspektusokkal, és e pozitív emberi mivoltnak megfelelően bánjanak az emberekkel, a kötelességeikkel, és eszerint intézzenek különböző ügyeket, az antikrisztusok szíve mélyén elutasítás, megvetés és ellenségeskedés van ezekkel a dolgokkal szemben. Vajon miért? Azért, mert az antikrisztusok egyáltalán nem rendelkeznek ezekkel a pozitív dolgokkal; ami a lényegükben megvan, az az alattomoság és könyörtelenség jelleme, ami démoni természetű. Van-e távolság e jellem és az Isten által megkövetelt becsületesség, kedvesség és őszinteség között? Nemcsak távolság van a kettő között, hanem

pontosan egymás ellentétei – két, természetükben különböző jellem. Van-e bármi olyan megnyilvánulása és feltárulása az antikrisztusok alattomoságának és könnyörtelenségének, amely összhangban van a normális emberi mivolttal? Összhangban van-e az igazsággal? Természetesen nem; ez mind-mind a Sátán ármánykodása és cselszövése. A Sátán ármánykodásai és cselszövései által megnyilvánuló természet pontosan alattomos és könnyörtelen, ezek olyan elemek, amelyeknek nem szabadna létezniük a normális emberi mivoltban, ahogyan azt Isten megköveteli. Az alattomoság és könnyörtelenség különböző megnyilvánulásai alapján, amelyekről beszélgettünk, gondolkodjatok el azon, hogy vannak-e olyan emberek a környezetetekben, akik ilyen emberi mivolttal rendelkeznek. Az antikrisztusok, akiknek ilyen alattomos és könnyörtelen a jellemük, kétségtelenül képesek lennének a tettek mezejére lépni. Tetteik láthatóak, hallhatóak és mások számára is megközelíthetőek lennének. Ha megközelíthetőek, akkor az embereknek érzékelniük kellene őket, és képesnek kellene lenniük arra, hogy felismerjék és tisztán lássák az ilyen embereket. Az antikrisztusok alattomos és könnyörtelen jelleme egy elég gyakori és egyértelmű megnyilvánulás kellene, hogy legyen. Ez nem egy rejtett eszme, gondolat vagy szándék, hanem felfedett emberi mivoltuk és tetteik módszerei, eszközei és stratégiái. Az embereknek képesnek kellene lenniük arra, hogy érzékeljék ezt az aspektust.

C. Becsületérzet és szégyenérzet nélküliek

A normális emberi mivoltban van egyszerűség, de egyszerű emberek-e az antikrisztusok? Nyilvánvalóan nem. Az alattomoság, könnyörtelenség és megrögzött hazudozás, amiről az imént beszélgettünk, ellentétben áll az egyszerűséggel. Az egyszerűség könnyen érthető, ezért nem fogunk beszélgetni róla. Beszéljünk a becsületérzet meglétéről. A becsületérzet olyasvalami, aminek a normális emberi mivoltban meg kell lennie; ez azt jelenti, hogy van józan eszünk. Mi az ellentéte annak, hogy valakinek van becsületérzete? (A szégyenérzet nélküiség.) Szégyenérzet nélkülinek lenni azt jelenti, hogy valaki szégyentelen. Vagyis, becsületérzet nélküliként összegezhető. Milyen cselekedeteket hajtanak végre az antikrisztusok, és milyen konkrét megnyilvánulások vagy gyakorlatok jelzik becsületérzet és szégyenérzet nélküiségüket? Az antikrisztusok nyíltan versengenek Istennel a státuszért, ami becsületérzet és szégyenérzet nélküli viselkedés. Csak az antikrisztusok képesek nyíltan versengeni Istennel a státuszért és az Ő választott népéért. Függetlenül attól, hogy az emberek akarják-e vagy sem, az antikrisztusok irányítani akarják őket. Függetlenül attól, hogy megvan-e a képességük rá, az antikrisztusok státuszra akarnak törekedni, és miután megszerezték azt, a gyülekezetből élnek, Isten választott népéből esznek és isznak, hagyva, hogy Isten választott népe eltartsa őket anélkül, hogy ők maguk bármit is csinálnának. Egyáltalán nem látják el élettél Isten választott népét, mégis hatalmuk alá akarják vonni őket, hogy rájuk hallgassanak, nekik szolgáljanak, nekik robotoljanak, és meg akarják alapozni a saját pozíciójukat az emberek szívében.

Ha jót mondasz másokról, ha dicsőíted Isten nagy jóságát, kegyelmét, áldásait és mindenhatóságát, akkor boldogtalannak és elégedetlennek érzik magukat. Mindig azt akarják, hogy elismerően beszélj róluk, hogy legyen hely számukra a szívedben, hogy tiszteld őket és felnézz rájuk, és ennek hamisítatlannak kell lennie. Mindent, amit teszel, értük és rájuk való tekintettel kell tenned. Minduntalan, minden szavadban és cselekedetedben őket kell előtérbe helyezni, figyelembe véve gondolataikat és érzéseiket. Hát nem becsületérzet és szégyenérzet nélküliség ez? Nem az antikrisztusok viselkednek így? (De igen.) Még milyen más megnyilvánulásaik vannak? Ellopják és elherdálják az adományokat, kisajátítják maguknak Isten adományait. Ez is becsületérzet és szégyenérzet nélküliség – ez túlságosan is nyilvánvaló!

Ha már az adományok ellopásáról van szó, történt egy különös eset. Néhány testvér tárgyakat ajánlott fel, amelyeket átadtak egy bizonyos gyülekezetnek, az adományok őrzéséért felelős személy pedig észrevette, hogy volt két üveg, amely nem volt felcímkézve, hogy a Fennvalónak szánták, és nem voltak rajta konkrét utasítások. Mivel nem tudta, hogy mik ezek, engedély nélkül megtartotta őket, és nem adta tovább a Fennvalónak. Később, amikor megkérdeztem, hogy nála vannak-e ezek a dolgok, azt mondta, hogy van nála két üveg. Megkérdeztem, honnan szerezte őket, mire ő elmagyarázta a helyzetet: „Mivel ez a két üveg úgy érkezett, hogy nem volt felcímkézve, hogy mi az, és hogy a fennvalóé, ezért itt tartottuk őket. Ha olyasvalamiként lettek volna felcímkézve, amire szükségünk van, akkor megtartottuk volna és használtuk volna őket. Ha el lehetett volna adni őket, akkor eladtuk volna.” Mit gondoltok, mi itt a probléma? Különböző helyekről ideszállítanak néhány értékes árut, némelyiket útmutatással, sokukat pedig útmutatás és címke nélkül. Rendes körülmények között, ha racionális elemzést alkalmaztok, kinek kellene odaadni ezeket a dolgokat? (Istennek kellene odaadni adományként.) A normális racionalitással rendelkező embereknek így kellene gondolkodniuk. Ez a valaki azonban azt mondta: „Ezek a dolgok nincsenek felcímkézve, hogy a fennvaló számára vannak.” Értelemszerűen ez az ember azt akarta mondani, hogy „Ezek nem neked vannak. Mi közöd van hozzájuk? Mivel nem számodra vannak felcímkézve, jogom van rendelkezni velük. Nem adom oda neked. Ha el akarom adni, akkor eladom őket. Ha használni akarom, akkor használom őket. Ha nem akarom használni vagy eladni, akkor csak otthagynom, és elpazarolom őket!” Ez volt a felelős személy álláspontja. Mi a véleményetek erről az álláspontról? Vannak-e olyanok, akik messziről hozzák a gyülekezetnek ezeket az értékes dolgokat, vagy magánszemélyeknek adják át anélkül, hogy megmondanák, kinek szánják? (Nincsenek.) Ki mutatna olyan nagy szeretetet, hogy értékes dolgokat adjon a gyülekezetnek, Isten házában vagy a testvéreknek? Eddig még nem láttam senkit, akinek ilyen nagy szeretete lenne, illetve aki ilyen felajánlást vagy adományt adna. Még a hétköznapi és olcsó dolgokért is fizetni kell. Tehát, ami ezeket az értékes javakat illeti, van-e bárki is, aki lazán ingyen odaadja őket? (Nincs.) Bár azok, akik ezeket a dolgokat küldték, nem határozták meg, hogy kinek szánták, az embereknek tudniuk kellene, hogy kinek kell megkapnia azokat; ez az a

racionalitás, amelynek az emberi mivoltban meg kellene lennie. A felelős személynek hogyan kellene kezelnie ezt az ügyet? Hogyan kellene foglalkoznia ezekkel a dolgokkal? A legkevesebb, hogy meg kellene kérdeznie a Fennvalótól: „Kéred ezeket a dolgokat? Ha nem, akkor mit csináljunk velük?” Csupán ezzel a két kérdéssel meg lehetett volna oldani a problémát; ez a két kérdés azt jelezné, hogy az illető személy jelleme normális racionalitással rendelkezik. Az adományok őrzéséért felelős személy még ezt a két egyszerű kérdést sem tudta feltenni, és a legalapvetőbb racionalitással sem rendelkezett, amellyel egy embernek rendelkeznie kellene. Hogyan gondolhatta, hogy ezek a dolgok a gyülekezetnek szólnak? Még azt is hozzátette: „Nincsenek a fennvaló számára felcímkezve.” Hát nem probléma ez? Mire utal az, hogy „Nincsenek a fennvaló számára felcímkezve”? Miért tette ezt a kijelentést? (Hogy okot találjon arra, hogy könnyelműen elherdálja az Istennek szánt adományokat.) Pontosan erről van szó. Emberi mivoltában valóban rendelkezhet-e becsületérzettel az, aki ilyen dolgokat tesz? Nyilvánvalóan nem. Milyen emberi mivolttal rendelkezik egy olyan ember, akiből hiányzik ez a jellem? Hát nem becsületérzet nélküli-e? Tényleg nem tudta, hogy ezek adományok voltak? Tudta, hogy adományok voltak, de mivel az ő emberi mivolta becsületérzet nélküli, képes volt szégyenérzet nélkül kimondani ilyen szavakat, és utána természetesen és könnyelműen élvezhette, megkaparinthatta és elherdálhatta az adományokat, sajátjának tekintve azokat. Csak az antikrisztusok emberi mivoltával rendelkező emberek mutatnak ilyen megnyilvánulásokat.

Az antikrisztusok híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek; vajon még hogyan nyilvánítják ki azt, hogy becsületérzet és szégyenérzet nélküliek? Ha valami rosszat tesznek, nem képesek lelkiismeretfurdalást érezni, és nem hordoznak bűntudatot a szívükben. Nem gondolkodnak azon, hogyan tegyék jóvá vagy bánják meg, sőt, még azt is hiszik, hogy tetteik jogosak. Amikor azzal szembesülnek, hogy megmetszik vagy elbocsátják őket, úgy érzik, hogy igazságtalanul bánnak velük. Folyamatosan vitatkoznak és szofisztikába bocsátkoznak – ez a becsületérzet nélküliség. Nem végeznek semmilyen valós munkát; minduntalan kioktatnak másokat, és üres elméletekkel vezetik félre az embereket, elhitetve másokkal, hogy ők lelki emberek és megértik az igazságot. Gyakran dicsekednek azzal is, hogy mennyit dolgoztak és szenvedtek, mondván, hogy megérdemlik, hogy élvezzék Isten kegyelmét, a testvérek vendéglátását és gondoskodását, ezáltal pedig magától értetődően a gyülekezetből élnek, emellett finomságokat akarnak enni és inni, és különleges bánásmódot élvezni. Ez a becsületérzet és szégyenérzet nélküliség. Továbbá, annak ellenére, hogy nyilvánvalóan gyenge képességűek, nem értik meg az igazságot, és képtelenek megtalálni a gyakorlás alapelveit, valamint képtelenek bármilyen munkát elvégezni, mégis azzal dicsekednek, hogy mindenben rátermettek és jók. Hát nem szégyenérzet nélküliség ez? Annak ellenére, hogy nyilvánvalóan senkik, úgy tesznek, mintha mindent tudnának, hogy az emberek megbecsüljék őket és felnézzenek rájuk. Ha valakinek problémái vannak, de nem tőlük kér tanácsot, hanem másokat kérdez meg, akkor dühösek és féltékenyek lesznek, neheztelnek

és minden lehetséges módot megtalálnak, hogy gyötörjék az illetőt. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? Nyilvánvaló, hogy gyakran hazudnak, különböző romlott beállítottságokkal rendelkeznek, de úgy tesznek, mintha nem lennének romlott beállítottságaik, mintha Isten kedvezően tekintene rájuk és szeretné őket; minduntalan úgy tesznek, mintha nagyon is képesek lennének elviselni a szenvedést, mintha képesek lennének alávetni magukat, mintha el tudnák fogadni az igazságot és a metszést, mintha nem félnének a kemény munkától vagy a kritikától, és mintha soha nem panaszkodnának – de valójában tele vannak nehezteléssel. Annak ellenére, hogy nyilvánvalóan képtelenek bármilyen megértést is közölni, illetve világosan beszélni bármilyen igazságról, és hogy nincs tapasztalati tanúságtételük, mégis színlelésbe és csalásba bocsátkoznak, semmitmondóan beszélnek az önismeretükről, hogy az emberek nagyon lelkinék és nagy megértéssel rendelkezőnek lássák őket. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? Nyilvánvalóan számos problémájuk és rossz emberi mivoltuk van, mindenféle hűség nélkül teszik a kötelességüket, és bármilyen munkát is végeznek, kizárólag a saját értelmükre és leleményességükre támaszkodnak, egyáltalán nem keresik az igazságot, mégis azt hiszik, hogy terhet viselnek, hogy nagyon lelki emberek és képességgel rendelkeznek, és hogy magasabb rendűek az emberek többségénél. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? Nem az emberi mivolt antikrisztusokra jellemző hiányának megnyilvánulásai ezek? Nem fednek-e fel gyakran ilyen dolgokat? Nyilvánvaló, hogy nem értik meg az igazságalapelveket, és bármilyen munkát is végeznek, nem találják a gyakorlásnak semmilyen alapelvét, de nem hajlandóak keresni vagy beszélgetni; saját ügyességükre, tapasztalatukra és értelmükre támaszkodnak, hogy elvégezzék a munkát. Sőt, még vezetők is szeretnének lenni, hogy másokat irányítsanak, és elérjék, hogy mindenki rájuk hallgasson, dühösek és mérgesek lesznek, ha valaki nem úgy tesz. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? Mivel vannak ambícióik, adottságaik, és rendelkeznek egy kis leleményességgel is, mindig ki akarnak tűnni Isten házában, és el akarják érni, hogy Isten háza fontos pozíciókba helyezze és művelje őket. Ha nem művelik őket, zaklatottak és neheztelnek, illetve arra panaszkodnak, hogy Isten háza igazságtalan, hogy nem tudja felismerni a tehetséges embereket, és hogy Isten házában nincsenek jó ítézesek, akik felfedeznék a tehetségek kivételes képességeit. Ha nem művelik őket, akkor nem akarnak keményen dolgozni, hogy végezzék a kötelességeiket, nem akarják elviselni a nehézségeket, illetve megfizetni az árat; inkább csak a ravaszságukat akarják bevetni, hogy megússzák a munkát. Szívük mélyén azt remélik, hogy valaki Isten házában megbecsüli és felemeli őket, lehetővé téve számukra, hogy felülmúljanak másokat és megvalósítsák nagyszabású terveiket. Hát nem ambíciók és vágyak ezek? Nem szégyenérzet nélküiség? Nem ez az antikrisztusok leggyakoribb megnyilvánulása? Ha valóban vannak képességeid, akkor törekedned kell az igazságra, arra kell összpontosítanod, hogy jól végezd a kötelességeidet, és Isten választott népe természetes módon becsülni fog téged. Ha semmilyen igazsággal sem rendelkezel, és mégis mindig ki akarsz tűnni, akkor az túlságosan észszerűtlen! Ha vannak ambícióid és vágyaid is,

és mindig mindent ki akarsz adni magadból, akkor biztosan elbuksz. Miután egykor bizonyos státusszal és tekintéllyel rendelkeztek a társadalomban, egyesek fitogtatni akarják a hatalmukat, azt akarják, hogy övék legyen a végső szó, és hogy mindenkit rávegyenek arra, hogy az ő parancsait kövesse, miután eljutnak oda, hogy higgyenek Istenben és belépjenek az Ő házába. Ki akarják teregetni a képzettségüket és a bizonyítványaikat, mindenkit alacsonyabb rendűnek tartanak maguknál, és úgy gondolják, hogy mindenkinek alá kell vetnie magát a hatalmuknak. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? De az. Ha egyesek eredményeket érnek el, és hozzájárulásokat tesznek, miközben Isten házában végzik kötelességeiket, mindig azt akarják, hogy a testvérek nagy tisztelettel bánjanak velük, mint idősebbekkel, magas rangú személyekkel és különleges személyiségekkel. Sőt, még azt is akarják, hogy az emberek felnézzenek rájuk, kövessék őket, és hallgassanak rájuk. Arra törekednek, hogy a gyülekezet vezető személyiségévé váljanak; mindenben ők akarnak dönten, ítéletet mondani, és azt akarják, hogy minden kérdésben övék legyen a végső szó. Ha senki nem hallgatja meg, illetve nem fogadja el, amit mondanak, akkor el akarják hagyni a munkájukat, és mindenki mást aláásnak és kinevetnek. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? Amellett, hogy szégyenérzet nélküiek, még különösen rosszindulatúak is – ezek az antikrisztusok.

A szégyenérzet nélküiségnek ez a megnyilvánulása az antikrisztusok jellemében túlságosan is gyakori. A legtöbb embernél ez valamilyen mértékben megjelenik, de az antikrisztusoknál nemcsak hogy megvan ez a megnyilvánulás, hanem soha nem is ismerik fel, hogy milyen súlyos természetű, és nem is bánják meg, nem próbálják megismerni, illetve lázadni ellene. Ehelyett természetesnek tartják, ami azt jelenti, hogy nem hajlandóak elfogadni az igazságot. Függetlenül attól, hogy mennyire szégyenérzet nélküli, észszerűtlen, undorító és megvetendő a viselkedésük, azt hiszik, hogy az természetes és jogos. Úgy gondolják, hogy észszerű, és hogy adottságaiknak és képességeiknek köszönhetően megérdemlik, hogy ők vezessenek, hogy rangidősségüknek érvényt kell szerezniük, és hogy hozzájárulásaik miatt másoknak hallgatniuk kell rájuk, ezt nem tekintik olyasvalaminek, ami szégyenérzet nélküli. Hát nem reménytelenek? Ez nem normális emberi mivolt; ez az antikrisztusok jelleme. A hétköznapi romlott emberek kisebb-nagyobb mértékben és különböző súlyossággal rendelkezhetnek ezekkel a megnyilvánulásokkal és gondolatokkal, de Isten szavainak olvasása, valamint az igazság elfogadása és megértése révén felismerik, hogy az ilyen dolgok nem tartoznak a normális emberi mivolthoz. Azt is felismerik, hogy ha ilyen eszmék, gondolatok, tervek vagy irracionális követelések merülnek fel, akkor fel kell lázadniuk azok ellen, el kell engedniük őket, meg kell változtatniuk, meg kell tanulniuk bűnbánatot tartani, elfogadni az igazságot, és az igazságnak megfelelően gyakorolni. Mi a különbség az antikrisztusok és a hétköznapi romlott emberek között? Az, hogy az antikrisztusok soha nem fogják elhinni, hogy eszméik, gondolataik és vágyaik helytelenek, Isten elítéli azokat és irtózik tőlük, illetve hogy ezek negatív dolgok, amelyek a Sátántól valók. Következésképpen soha nem engedik el ezeket a gondolatokat és hiedelmeket. Ehelyett kitartanak

mellettük, nem láznak ellenük, és semmiképpen sem fogadják el azt, ami helyes és pozitív, és hagyják, hogy ez váljon a gyakorlássá, amelyet követniük kell, és az alapelvekké, amelyekhez ragaszkodniuk kell. Ez a különbség az antikrisztusok és a hétköznapi romlott emberek között. Nézzetek csak körül: aki ennyire szégyenérzet nélküli, de ezt soha nem ismeri fel, illetve egyáltalán nem is tud róla, az tipikus antikrisztus.

Az antikrisztusoknak van egy másik jellegzetes tulajdonságuk is, amelyet az emberek nagyon könnyen felismerhetnek: nincs szégyenérzetük. Ahogy a Bibliában meg van írva: „Szemtelen képet vág a bűnös ember” (Példabeszédek 21:29) – csak az antikrisztusok valóban gonosz emberek. Az antikrisztusok szégyentelenek; bármennyi szégyenérzet nélküli, az emberek érzéseivel szemben közönyös és az igazsággal ellentétes dolgot is tesznek, nem tudatosul bennük, és nem is ismerik fel. Nem fogadják el azt, ami helyes és pozitív, és nem engedik el helytelen nézeteiket és gyakorlataikat, hanem a végsőig kitartanak mellettük. Ilyenek az antikrisztusok. Veletek mi a helyzet? Amikor ilyen észszerűtlen követeléseitek, szégyentelen gondolataitok, valamint olyan szándékaitok és elgondolásaitok vannak, amelyeket Isten megvet, tudatosul-e bennetek, hogy Isten gyűlöli ezeket, és ennek következtében képesek vagytok-e fellázadni ellenük és elengedni őket? Vagy miután meghallottátok az igazságot, nem vagytok hajlandók elengedni őket, kitartotok mellettük, és azt hiszitek, hogy igazatok van? (Ha tudatosulnak bennem ezek, akkor összefüggésbe tudom hozni Isten szavaival, és érzem, hogy ezek a gondolatok meglehetősen aljasak és szégyenérzet nélküliek, és képes vagyok imádkozni és fellázadni ellenük.) Azok, akik képesek tudatosan imádkozni és fellázadni ellenük, nem antikrisztusok; akik soha nem imádkoznak, illetve nem láznak fel ellenük, hanem a saját gondolataikat követik, szívük mélyén szembeszegülnek Istennel, és nem hajlandók elfogadni az igazságot, azok tipikus antikrisztusok. Bármennyire is szégyentelenek azok a dolgok, amelyeket tettek, nem hajlandók beismerni, illetve elismerni azokat. Hát nem nyilvánvaló, hogy ezek az emberek nem fogadják el a pozitív dolgokat, hanem a negatív és elvetemült dolgokat szeretik? Képtelenek vagytok megkülönböztetni, hogy melyik kategóriába tartoztok, vagy soha nem voltak ilyen szégyenérzet nélküli gondolataitok? (Nekem voltak ilyen gondolataim, és miután tudatosultak bennem, képes voltam imádkozni Istenhez, és fellázadni ellenük. Néha nem is voltam tudatában ezeknek, úgy cselekedtem, illetve beszéltem, hogy nem éreztem, hogy szégyenérzet nélküliek, és csak később ismertem fel, amikor lelepleződtem, akkor voltam képes imádkozni és fellázadni ellenük.) Ha nem tudatosul bennetek, hogy ezek a dolgok szégyentelenek, az nem gond; ha tudatában vagytok, mégsem fogadjátok el az igazságot, és nem lázadtok magatok ellen, akkor az komoly probléma. Többnyire tompultak vagytok, képtelenek vagytok ezt összefüggésbe hozni Isten szavával, és nem tudjátok, hogy mi a problémátok. Ha azonban szívetek mélyén azonnal büntudatot és szemrehányást éreztek, amikor tudatára ébredtek ennek, és túlságosan szégyellitek magatokat ahhoz, hogy bárkivel is találkozzatok, ha megvetendőnek, alantasnak és tisztességtelennek gondoljátok, és ezért gyűlölitek magatokat, és undorodtok magatoktól,

akkor tűnődjétek azon, hogyan változzatok meg, és hogyan engedjétek el ezeket a dolgokat, ez a normális helyzet. Ha képesek vagytok fellázadni önmagatok ellen, amint tudatára ébredtek, akkor van reményetek az üdvösségre. Ha tudatára ébredtek, és mégsem lázadtok fel önmagatok ellen, akkor nincs reményetek az üdvösségre. Hogy valaki üdvözülhet-e, az attól függ, hogy el tudja-e fogadni az igazságot. Lehet, hogy egyesek azt mondják: „El vagyok tompulva, és nehéz felfogású, gyenge képességű vagyok, ha azonban egy keveset is megérték abból, amit hallok, akkor képes vagyok Isten szavai szerint gyakorolni, és fel tudok lázadni önmagam ellen.” Az ilyen emberek üdvözülhetnek. Bármilyen jó képességű is valaki, illetve bármennyit is ért meg az igazságból, ha nem lázad fel önmaga ellen, ha ragaszkodik ahhoz, hogy ne gyakorolja, illetve ne fogadja el az igazságot, és szíve mélyén ellenáll neki és szembeszegül azzal, akkor azzal vége – reménytelen. A szégyenérzet nélkülség szintén tipikus jellemzője az antikrisztusok jellemének. Figyeljétek meg, hogy vannak-e ilyen emberek a környezetetekben, majd vizsgáljátok meg magatokat, hogy megállapítsátok, ebbe a kategóriába tartoztok-e – állandóan úgy érzitek-e, hogy tökéletesek és nagyszerűek vagytok, mindig szabadítónak tartjátok-e magatokat, arra törekedtek-e folyton, hogy mindenki fölé kerekedjétek, égtek-e a vágytól, hogy minden csoportban összehasonlítsátok magatokat másokkal, hogy lássátok, milyen magasan álltok, és függetlenül attól, hogy végül felül tudtok-e múlni másokat, vagy sem, vágytok-e arra, hogy kiemelkedőek legyetek, és akarjátok-e, hogy mások nagyra becsüljenek, hogy kitűnjétek a tömegből, és a csoport különleges tagjává váljatok. Mi tesz téged különlegessé? Szarvak nőnek a fejedre, három szemed, vagy három fejed és hat karod van? Nincs benned semmi különleges, akkor miért érzed mindig úgy, hogy kiemelkedő és egyedülálló vagy? Ez a szégyenérzet nélkülség. Egyrészt nincs semmi különleges a veleszületett testi adottságaidban, másrészt a képességeidben sincs semmi különleges. Ami még fontosabb, hogy te is, mint mindenki más, tele vagy romlott beállítottságokkal, nem érted meg az igazságot, és a Sátán fajtájához tartozol, amely ellenáll Istennek. Mi az, amivel dicsekedhetsz? Nyilvánvaló, hogy nincs mivel dicsekedni. Az a kevés készség, képesség, adottság és tehetség, amivel rendelkezel, említésre sem méltó, mert nem a normális emberi mivoltot képviseli, és nem kapcsolódik pozitív dolgokhoz. Mégis ragaszkodsz ahhoz, hogy olyasmiket helyezz előtérbe, amik említésre sem méltók, saját érdeméremdeként kezeled őket, dicsőségedként és tökédként hivalkodsz velük mindenütt, hogy elnyerd az emberek megbecsülését és tiszteletét, sőt, tökédként használod azokat, hogy másokat rávegyél arra, hogy gondoskodjanak rólad, és élvezed az ő megbecsülésüket és kedvező bánásmódjukat. Hát nem szégyenérzet nélkülség ez? Ezek az irracionális követelések, gondolatok, szándékok, eszmék és más hasonló dolgok, amelyeket az abnormális emberi mivolt és józan ész hoz létre, mind-mind a szégyenérzet nélkülség megnyilvánulásai. Ha a szégyenérzet nélkülség ezen megnyilvánulásai uralják valakinek az emberi mivoltát, és olyan fő jellemzőjévé válnak, amely megakadályozza abban, hogy elfogadja és megértse az igazságot, akkor ez az antikrisztusok tipikus jellemzője.

Vannak, akik arra költik az adományokat, hogy finom, jó minőségű és divatos dolgokat vásároljanak a testvéreknek, azt állítva, hogy a testvérek iránti figyelmességéből teszik, hogy boldogan és gondtalanul élhessenek Isten házában, majd pedig hálások legyenek Isten szeretetéért. Mi a véleményetek erről az elgondolásról? Elégge humánus? (Nem, nem az. Isten adományait saját pénzükként kezelik, és arra költik, amire csak akarják, ahelyett, hogy normálisan és észszerűen, Isten házában alapelvei szerint használnák fel.) Az emberi mivolt melyik problémája ez? (A szégyenérzet nélkülisége.) Az ilyen emberek, amint státuszra tesznek szert, tipikus antikrisztussá válnak. Az adományokat arra használják, hogy mások kegyeibe férkőzzenek, mondván: „A testvéreknek nincs ruhájuk, és nélkülözésben élnek. Sok a nehézségük, és ez senkit sem érdekel. Én észrevettem, és vállalom érte a felelősséget. Isten házában némi pénzt kell költenie, hogy megkönnyítse a testvérek dolgát, hogy lehetővé tegye számukra isten melegségének, isten hatalmas szeretetének és isten kegyelmének megtapasztalását, mialatt az ő házában élnek, hogy életük minden területén elégedettek legyenek. Ezért jobban át kell gondolnom, és alaposan meg kell fontolnom, hogy miben szenvednek hiányt a testvérek, illetve mire van szükségük. Termoszokat kell vásárolni, hogy a testvéreknek kényelmes legyen vizet inni, és magukkal vinni azt, amikor kimennek. Székeket kell venni a testvéreknek. A székeknek puha háttámlával kell rendelkezniük, hogy a hosszú ideig tartó ülés ne ártsa a hátuknak. A székeknek kényelmesnek, megfelelő magasságúnak, dőlésszögűnek és puhaságúnak kell lenniük. Függetlenül attól, hogy milyen költségekkel jár, nem szabad spórolnunk a testvéreken, hiszen ők isten házában oszlopai, isten háza munkája terjesztésének tőkái és támaszai. Ezért, ha jól gondoskodunk a testvérekről, akkor isten házában munkája is javul.” A testvérek többsége ezt hallva könnyekben tör ki, előnti őket a hála, és folyamatosan ujjonganak, hogy ez Isten hatalmas szeretete. Akik ezzel az üggyel foglalkoztak, melegséget éreznek legbelül, amikor ezt hallják, és azt gondolják: „Végre vannak, akik megértik a szívemet.” Vajon mi ez? (Szégyenérzet nélküliség.) Hogyan lehet a testvérekért tett ilyen nagy jótéteményt szégyenérzet nélküliségnek tekinteni? Hát nem rágalom ez? (Nem, nem rágalom.) Isten házában pénzt arra használják fel, hogy ilyen nagylelkűséget mutassanak, hogy megnyerjék az emberek szívét, és úgy tesznek, mintha figyelmet és szerető gondoskodást tanúsítanának a testvérek iránt. Mi a valódi céljuk? Hogy finoman fogalmazzak, az, hogy a testvérekkel együtt élvezzék ezeket a javakat. Durvábban fogalmazva, az a céljuk, hogy az emberek kegyeibe férkőzzenek, biztosítva, hogy azok mindig emlékezzenek rájuk, hogy mindig legyen helyük a szívükben, és felidézzék, hogy ők milyen jók voltak. Vajon ugyanígy bánnának-e a testvérekkel, ha a saját pénzüket költenék? (Egész biztosan nem.) Feltárulna az igazi arcuk, és nem bánnának így az emberekkel. Abból ítélve, hogy meggondolatlanul, saját kívánságaik szerint használják Isten adományait, tisztességtelen emberek, akiknek nincsenek erkölcsi normáik, aljas és szégyentelen emberek. Képesek-e valóban jóindulatúan bánni másokkal? Miféle emberek ők? (Antikrisztusok, akik szégyenérzet nélküliek.) Van még valami alattomos

és könnyörtelen is ebben a szégyenérzet nélküiségben, amellyel az antikrisztusok rendelkeznek, és ami az emberi mivoltukban megnyilvánul – hazugságokat használnak fel személyes céljaik elérésére. Melyek azok a szavak, amelyek az ő szájukból hangzanak el, és igazak? Miközben úgy tűnik, hogy nagyon figyelmesek az emberekkel szemben, hogy valóban szeretik őket, és sokat gondolnak rájuk, a színfalak mögött valójában rosszindulatú szándékokat rejtegetnek. Ők maguk nem fizetik meg az árat; adományokat költenek el, és végül Isten háza az, amely veszteséget szenved, míg ők maguk jól járnak. Ezt teszik az antikrisztusok – nem csak hogy szégyenérzet nélküliek, hanem alattomosak és könnyörtelenek is. Megrögzötten hazudoznak, úton-útfélen hazudnak és becsapják az embereket, egyetlen igaz szót sem ejtenek ki. Ez önmagában is undorító, mégis azzal dicsekednek, hogy jámborak, kedvesek, jók másokhoz, szeretőek, együttérzőek, képtelenek bárkivel is keményszívűnek lenni, illetve rávenni magukat arra, hogy bosszút álljanak azokon, akik piszkálják őket. Sőt, dicsekednek is azzal, hogy tökéletes és tisztességes emberek, egy képet akarnak kialakítani magukról, és helyet akarnak foglalni az emberek szívében. Hát nem szégyenérzet nélküiség ez? Ez az antikrisztusok természete; az emberi mivoltuk tele van ilyen dolgokkal.

Ami azokat illeti, akik ámokfutóként rossz dolgokat tesznek és szégyenérzet nélküliek, az emberek valamennyire fel tudják ismerni őket, nem könnyű azonban felismerni, hogy az antikrisztusok szégyenérzet nélküliek. Láttam egy antikrisztus szégyenérzet nélküiségének különleges megnyilvánulását. Gyakran viselkedett vadul és elbizakodottan, megrögzötten hazudozott, és rendszerezett, szervezett és jól felépített beszédmódja volt. Amikor azonban a feladatokkal való megbirkózásról volt szó, nem tudta befejezni, amit elkezdett, ámokfutást folytatott rossz dolgokat cselekedve, és minden alapelve csődöt mondott. Miután egy ideig Isten házában végezte a kötelességeit, rosszul sült el minden, amit tett, és semmit sem tett jól. A legéletbevágóbb probléma az volt, hogy még mindig félre akarta vezetni az embereket, hogy jó benyomást keltsen bennük, és folyton arról érdeklődött, hogy mások mit gondolnak róla, és hogy nagyra tartják-e. Végül, amikor világossá vált, hogy folyamatosan hibázik a kötelességeiben, és semmit sem tud jól megcsinálni, Isten háza elküldte őt. Nemcsak, hogy nem ismerte fel ezeket a szemmel látható megnyilvánulásokat, de még különösen ártatlan látszatot is keltett, amikor elküldték. Vajon mit jelent ez az ártatlan látszat? Azt jelenti, hogy soha nem ismerte el múltbeli gonosz tetteit – hazugságait, csalásait és azt, hogy félrevezetett másokat, valamint azt, hogy hogyan hozott létre egy független királyságot, és hogyan vonta a saját családjá irányítása alá a gyülekezetet, hogyan folytatott ámokfutást rossz dolgokat művelve, és hogyan cselekedett alapelvek nélkül, hogy soha nem kereste az igazságot, sőt, azt csinált, amit akart, egyéb gonosz tettek mellett –, és hogy egyáltalán nem volt képes felismerni ezeket a gonosz tetteket. Éppen ellenkezőleg, úgy vélte, hogy annyi éven át tette a kötelességét Isten házában, annyit szenvedett, olyan nagy árat fizetett, olyan sok időt töltött el, és annyi energiát áldozott rá, és végül mégis odajutott, hogy rossz híre lett, és mindenki lenézte, senki sem

sajnálta, senki sem érzett együtt vele, és senki sem állt ki érte. Hát nem ártatlan látszat ez? Vajon miféle emberi mivoltnak a megnyilvánulása ez az ártatlan látszat? (A józan ész hiányának és a szégyenérzet nélküliségnek.) Pontosan. Saját érdemének tekintette a dolgokat, amiket tett, és a kötelességeket, amelyeket végre kellett hajtania. Teljességgel tagadta, hogy bármi olyat tett volna, ami nem felelt meg az igazságalapelveknek, illetve ami zavaró vagy bomlasztó lett volna, végül pedig ártatlan látszatot keltett. Ez a szégyenérzet nélküliség, és ő tipikus antikrisztus. Találkoztatok-e már valaha ilyen emberekkel? Függetlenül attól, hogy mivel bízzátok meg őket, vagy milyen feladatokat adtok nekik, azon igyekeznek, hogy erőket toborozzanak, független királyságot hozzanak létre, és másokat távol tartsanak a reflektorfénytől, hogy ők maguk lehessenek benne. Mindenkit felül akarnak múlni, senkinek sem mondanak igazat, kétségek közt hagyják azokat, akik hallgatják őket, hogy melyik állításuk igaz és melyik hamis. Amikor végül elküldik őket, még különösen ártatlannak is érzik magukat, és remélik, hogy valaki majd megvédi őket. Mit gondoltok, megvédené-e őket valaki? (Nem, nem védené meg.) Ha valaki mégis megtenné, az csakis olyasvalaki lehetne, aki nem ismeri a valós tényeket, egy tökfilkó, akit félrevezettek, vagy valaki, aki az ő fajtájukhoz tartozik.

D. Önzők és aljasak

Az antikrisztusoknak nincs lelkiismeretük, józan eszük és emberi mivoltuk. Nemcsak hogy szégyenérzet nélküliek, hanem van egy másik jellemzőjük is: szokatlanul önzők és aljasak. „Önzésük és aljasságuk” szó szoros értelmét nem nehéz felfogni: a saját érdekeiken kívül semmi más nem látnak. A teljes figyelmüket felkelti minden, ami a saját érdekeiket érinti, és hajlandóak szenvedni érte, megfizetni az árat, belefeledkezni és annak szentelni magukat. Szemet hunynak minden felett, ami nem a saját érdekeikkel kapcsolatos, és nem vesznek tudomást róla; mások azt csinálhatnak, amit csak akarnak – az antikrisztusokat nem érdekli, ha valaki akadályozó vagy zavaró, nekik ahhoz semmi közük. Udvariasan fogalmazva, a saját dolgukkal törődnek. Pontosabb lenne azonban azt mondani, hogy az ilyen ember aljas, közönséges és hitvány; mi úgy jellemezzük, hogy „önző és aljas”. Hogyan nyilvánul meg az antikrisztusok önzése és aljassága? Igyekeznek megtenni, illetve kimondani, ami csak szükséges bármivel kapcsolatban, ami a státuszukra vagy a hírnevükre nézve előnyös, és bármilyen szenvedést hajlandóak elviselni ezekért. Ha azonban az Isten háza által szervezett munkáról van szó, illetve olyan munkáról, amely Isten választott népének életben való növekedését szolgálja, teljesen figyelmen kívül hagyják azt. Sőt, amikor a gonosz emberek bomlasztanak, megzavarnak és mindenféle gonoszságot elkövetnek, súlyosan befolyásolva ezzel a gyülekezet munkáját, ők még akkor is érzéketlenek és közömbösek maradnak, mintha ennek semmi köze sem lenne hozzájuk. Ha pedig valaki felfedezi és jelenti egy gonosz ember gonosz tetteit, azt mondják, hogy nem láttak semmit, és tudatlanságot színlelnek. Ha azonban valaki feljelenti őket, és leleplezi, hogy nem végeznek valós munkát és csak a hírnévre, a haszonra és a státuszra törekednek, akkor dühbe gurulnak. Sietve

összejöveteleket hívnak össze, hogy megbeszéljék, hogyan reagáljanak, vizsgálatokat tartanak, hogy kiderítsék, ki intézkedett a hátuk mögött, ki volt a főkolompos, és kik voltak benne. Nem esznek és nem alszanak addig, amíg a végére nem járnak a dolognak, és teljesen le nem zárják az ügyet – sőt, csak akkor fogják boldognak érezni magukat, ha mindenkit leszereltek, aki csak részt vett a feljelentésükben. Ez az önzés és az aljasság megnyilvánulása, nemde? Gyülekezeti munkát végeznek-e? Egyszerűen csak a saját hatalmuk és státuszuk érdekében cselekszenek. A saját vállalkozásukkal foglalkoznak. Függetlenül attól, hogy milyen munkára vállalkoznak, az antikrisztusok soha nem törődnek Isten házának érdekeivel. Csak arra gondolnak, hogy az a munka a saját érdekeikre hatással lesz-e, csak arra az előttük lévő kis munkára gondolnak, amely a hasznukra van. Számukra a gyülekezet elsődleges munkája pusztán olyasvalami, amit ők a szabadidejükben végeznek. Egyáltalán nem veszik komolyan. Csak akkor mozdulnak, amikor cselekvésre ösztökélik őket, csak azt teszik, ami nekik tetszik, és csak olyan munkát végeznek, amely a saját státuszuk és hatalmuk fenntartásának érdekét szolgálja. Az ő szemükben bármely, Isten háza által elrendezett munka, az evangéliumterjesztési munka és Isten választott népének életbe való belépése lényegtelen. Nem számít, milyen nehézségeik vannak másoknak a munkájuk terén, hogy milyen problémákat azonosítottak ők maguk vagy jelentettek nekik, hogy mennyire őszinték a szavaik, az antikrisztusok nem foglalkoznak vele, nem avatkoznak bele, mintha annak semmi köze sem lenne hozzájuk. Akármilyen nagy problémák merülnek is fel a gyülekezeti munkában, az teljesen hidegen hagyja őket. Még ha közvetlenül előttük következik is be egy probléma, felületesen foglalkoznak csak vele. Csak akkor fognak vonakodva egy kis valószínű munkát végezni és valami láthatót produkálni a Fennvalónak, amikor közvetlenül megmetszi és egy probléma elrendezésére utasítja őket a Fennvaló; nem sokkal később már újra a saját dolgaikkal foglalkoznak. Ami a gyülekezet munkáját és a szélesebb körben fontos dolgokat illeti: ezek nem érdeklik őket, és figyelmen kívül hagyják ezeket a dolgokat. Még az általuk felfedezett problémákról sem vesznek tudomást; felületes válaszokat adnak vagy hímeznek-hámozhatnak, amikor a problémákról kérdezik őket, és csak nagy vonakodással foglalkoznak velük. Ez az önzés és az aljasság megnyilvánulása, nemde? Azonkívül bármilyen kötelességet is végeznek, az antikrisztusok csak arra gondolnak, hogy az vajon lehetővé teszi-e számukra, hogy reflektorfénybe kerüljenek; amíg növeli a jó híruket, törlik a fejüket, hogy rájöjjenek, miként tanulhatnak meg elvégezni és végrehajtani azt; csak azzal törődnek, hogy az a kötelesség vajon majd megkülönbözteti-e őket. Bármilyen kötelességet is végeznek, csak azon versengenek, hogy ki áll jobban és ki rosszabbul, ki győz és ki veszít, kinek van nagyobb jó híre. Csak azzal törődnek, hogy hány ember imádja őket és néz fel rájuk, hány ember engedelmeskedik nekik és hány követőjük van. Soha nem beszélnek az igazságról vagy oldanak meg valódi problémákat. Soha nem mérlegelik, hogy a kötelességük végzése során miként tegyék a dolgokat elvszerűen,

és azon sem tűnődnek, hogy hűségesesek voltak-e, teljesítették-e a feladataikat, voltak-e eltérések vagy tévedések a munkájukban, vagy hogy létezik-e bármilyen probléma, továbbá még kevésbé gondolnak arra, amit Isten kér, illetve arra, hogy mik Isten szándékai. A legkisebb figyelmet sem fordítják mindezen dolgokra. Csak lehajtják a fejüket, és a hírnév, a nyereség és a státusz érdekében cselekednek, hogy eleget tegyenek a saját ambícióiknak és vágyaiknak. Ez az önzés és az aljasság megnyilvánulása, nem igaz? Ez teljesen leleplezi, hogy a szívük mennyire csordultig van a saját ambícióikkal, vágyaikkal és irracionális követeléseikkel; mindent, amit tesznek, az ambícióik és a vágyaik uralnak. Bármit is tesznek, a motivációt és a forrást a saját ambícióik, vágyaik és az irracionális követeléseik jelentik. Ez az önzés és az aljasság archetipikus megnyilvánulása.

Egyes vezetők nem végeznek valós munkát; azért, hogy a Fennvalónak jelenthessenek, és hogy elkerüljék a metszést és az elbocsátást, valamint hogy biztosítsák saját státuszukat, mindent megtesznek, hogy rávegyék a testvéreket arra, hogy szolgálatot végezzenek nekik. Munkájuk során csak szavakat és doktrínákat mondanak, nem az igazságalapelvek szerint beszélnek tényleges problémákat oldva meg, szerető szívvel segítve másokon, figyelembe véve mások nehézségeit, soha nem foglalkoznak azokkal a valós nehézségekkel, amelyekkel az emberek kötelességeik végzése és életbe való belépésük során szembesülnek. Nem támogatnak senkit, aki negatív. Az elnyomás és a dorgálás mellett csak doktrínákat mondanak és harsogják a szlogenjeiket. Mi a céljuk? Nincsenek tekintettel Isten terhére, hanem inkább ki akarják használni a testvérek által végzett kötelességek eredményét, hogy szépítsék magukat és biztosítsák a saját státuszukat. Ha a testvérek jó eredményeket mutatnak fel a kötelességvégzésben, akkor elégedettek. Jó pontot szereznek a Fennvaló előtt, dicsérik magukban saját erényeiket, és azt hiszik, hogy egész jól végezték a kötelességeiket. Ezen kívül beszámolnak a Fennvalónak arról, hogy milyen sok nehézségbe ütköztek e munka során, hogyan nyitott számukra Isten kiutat, hogyan vezették a testvéreket, hogy együtt dolgozzanak a nehézségek leküzdésén, hogyan segítettek nekik befejezni ezt a munkát, hogyan tartották be az alapelveket, és hogyan takarították el a gonosz embereket. Arra is ügyelnek, hogy kiemeljék az általuk fizetett árat és a munkájukhoz való hozzájárulásukat, tudtára adva a Fennvalónak, hogy a saját erőfeszítéseiknek köszönhető, hogy jól végezték a munkát. Implicit módon azt mondják a Fennvalónak: „A vezetői képességem méltó a nevéhez, és helyesen döntöttem, amikor engem választottatok vezetőnek.” Hát nem az önzés és aljasság megnyilvánulása ez? Az önző és aljas emberi mivoltot tanúsító embereknek gyakran van néhány jelmondatuk. Például, miután elintézik számukra, hogy vezessenek egy gyülekezetet, mindig azt mondják: „Az én gyülekezetemben olyan jó, olyan csodálatos a gyülekezeti életünk. Testvéreimnek csodálatos és mély életbe való belépésük volt, tele élettapasztalatokkal. Nézd, mennyire szeretik istent, és milyen jól végezzük a munkánkat.” Ezek az antikrisztusok jelmondatai. A jelmondataikból ítélve nyilvánvaló, hogy úgy kezelik a gyülekezetben élő testvéreket, akikért felelősek, mint a saját juhaikat, és a saját tulajdonuknak tekintenek mindent, ami

az általuk irányított gyülekezetben van. Hát nem szégyenérzet nélkülség ez? Miért szégyenérzet nélkülség? Az önzés és az aljasság minden megnyilvánulása a szégyenérzet nélkülségből fakad. Önzőnek és aljasnak lenni tehát annyi, mint szégyenérzet nélkülinek lenni. Ezek az emberek, akik az önzés és aljasság megnyilvánulásait mutatják, egyértelműen szégyenérzet nélküliek. Amikor rájuk bízják a vezetést és felelősek egy gyülekezetért, amikor Isten választott népét vezetik, hogy végrehajtsák kötelességeiket, és amikor konkrét munkát végeznek, akkor ezeket a dolgokat saját tulajdonukként kezelik. Senki sem avatkozhat közbe; mindenben övék a végső szó. Az antikrisztusok Isten választott népét, a gyülekezet munkáját, valamint a gyülekezet eszközeit és vagyonát saját magántulajdonuknak tekintik. Ez önmagában is problematikus. Céljuk, hogy megkaparintsák Isten házának vagyonát és uralkodjanak Isten választott népe felett. Ráadásul ezeket a dolgokat tőkének tekintik, hogy versengjenek másokkal, még attól sem riadnak vissza, hogy elárulják Isten házának érdekeit, és kárt okozzanak Isten választott népének. Mit gondoltok, az antikrisztusok rendelkeznek-e lelkiismerettel és józan ésszel? Van-e helye Istennek a szívükben? Van-e szívükben istenfélelem és Istennek való alávetettség? Egyáltalán nincs. Ezért semmi esetre sem túlzás az antikrisztusokat a Sátán szolgálóinak vagy gonosz, földi démonoknak nevezni. Az antikrisztus szívében nincs Isten vagy gyülekezet, és bizonyosan nem tiszteli Isten választott népét sem. Mondjátok meg Nekem, hogyan lehet nem Isten házának nevezni azokat a helyeket, ahol testvérek vannak, és ahol Isten munkálkodik? Milyen értelemben nem gyülekezetek? Az antikrisztusok azonban csak a saját hatáskörükön belüli dolgokra gondolnak. Nem törődnek és nem foglalkoznak más helyekkel. Még ha fel is fedeznek egy problémát, nem fordítanak figyelmet arra. Ami még rosszabb, hogy amikor valami rosszul megy egy bizonyos helyen, és veszteségeket okoz a gyülekezet munkájában, akkor sem figyelnek oda. Amikor megkérdezik, hogy miért hagyják figyelmen kívül, abszurd téveszméket hoznak fel, mondván: „Ne üsd az orrod olyasmibe, ami nem tartozik rád!” A szavaik racionálisan hangzanak, úgy tűnik, hogy értik a határokat abban, amit csinálnak, és úgy tűnik, hogy nincsenek külső problémáik, de mi a lényeg? Ez az önzésük és aljasságuk megnyilvánulása. Csak magukért teszik a dolgokat, csak a saját hírnevükért, nyereségükért és státuszukért. Egyáltalán nem végzik a kötelességeiket. Ez az antikrisztusok másik archetipikus jellemzője – önzők és aljasak.

Az antikrisztusok önzésének és aljasságának lényege nyilvánvaló; ilyen jellegű megnyilvánulásaik különösen szembetűnőek. A gyülekezet megbízza őket egy munkával, és ha az hírnévvel és haszonnal jár, illetve lehetővé teszi számukra, hogy megmutassák magukat, akkor nagyon érdekli őket, és hajlandóak elfogadni. Ha olyan munkáról van szó, amely hálátlan, vagy azzal jár, hogy embereket kell megbántaniuk, vagy nem teszi lehetővé számukra, hogy megmutassák magukat, illetve nem szolgálja a hírnevüket, a nyereségüket vagy a státuszukat, akkor nem érdekli őket, és nem fogadják el, mintha ennek a munkának semmi köze nem lenne hozzájuk, és nem az a munka lenne, amelyet nekik kellene elvégezniük. Ha nehézségekbe ütköznek, semmi esély sincs arra, hogy

keressék az igazságot, hogy megoldják azokat, még kevésbé arra, hogy megpróbálják meglátni az összefüggéseket, és bármilyen figyelmet is fordítsanak a gyülekezet munkájára. Például Isten háza munkájának keretein belül, az általános munkaszükségletek alapján, előfordulhat néhány személyi áthelyezés. Ha egy gyülekezetből néhány embert áthelyeznek, mi lenne az észszerű módja annak, hogy a gyülekezet vezetői kezeljék a kérdést? Mi a probléma akkor, ha csak a saját gyülekezetük érdekeit tartják szem előtt, nem pedig az általános érdekeket, és ha egyáltalán nem hajlandóak áthelyezni ezeket az embereket? Miért nem képesek gyülekezeti vezetőként alávetni magukat Isten háza központosított intézkedéseinek? Figyelembe veszi-e az ilyen ember Isten szándékait? Szem előtt tartja-e a munka egészét? Ha nem összességében gondol Isten háza munkájára, hanem csak a saját gyülekezete érdekeire, akkor vajon nem nagyon önző és aljas? A gyülekezeti vezetőknek feltétel nélkül alá kell vetniük magukat Isten szuverenitásának és intézkedéseinek, valamint Isten háza központosított intézkedéseinek és koordinációjának is. Ez az, ami összhangban van az igazságalapelvekkel. Ha Isten házában munkája megkívánja, mindenkinek alá kell vetnie magát Isten háza koordinációjának és rendelkezéseinek, függetlenül attól, hogy ki az illető, és semmiképpen sem szabad, hogy bármelyik vezető vagy dolgozó úgy irányítsa, mintha hozzá tartozna, vagy dönthetne felette. Isten választott népének engedelmissége Isten házában központosított rendelkezései iránt teljesen természetes és indokolt, és senki sem szegülhet ellen ezeknek az intézkedéseknek, kivéve, ha egy-egy vezető vagy dolgozó önkényesen, az alapelvekkel nem összhangban lévő áthelyezést hajt végre, amely esetben ez az intézkedés megszeghető. Ha egy normális áthelyezés az alapelveknek megfelelően történik, akkor Isten minden kiválasztott népének engedelmeskednie kell, és egyetlen vezetőnek vagy dolgozónak sincs joga vagy bármilyen oka arra, hogy bárkit is megpróbáljon irányítani. Mondanátok-e azt, hogy van olyan munka, amely nem Isten házában munkája? Van-e olyan munka, amely nem foglalja magában Isten királysága evangéliumának terjesztését? Ez mind Isten házában munkája, minden munka egyenlő, és nincs olyan, hogy „tiéd” és „enyém”. Ha az áthelyezés összhangban van az alapelvekkel és a gyülekezeti munka követelményein alapul, akkor ezeknek az embereknek oda kell menniük, ahol a legnagyobb szükség van rájuk. És mégis, mi az antikrisztusok válasza, amikor ilyen helyzettel szembesülnek? Különböző ürügyeket és kifogásokat találnak arra, hogy ezeket az alkalmas embereket maguk mellett tartsák, és csak két hétköznapi embert ajánlanak fel, majd találnak valami ürügyet, hogy sarokba szorítsanak, azt mondják, hogy nagyon sok a munka, vagy hogy munkaerőhiány van, nehéz embereket találni, és ha ezt a kettőt áthelyezik, a munka visszaesik. Majd megkérdezik, hogy mit kellene tenniük, és azt az érzést keltik benned, hogy az emberek áthelyezése azt jelenti, hogy adósa lennél nekik. Hát nem az ördögök működnek így? A nem hívők teszik így a dolgokat. Azok az emberek, akik mindig a saját érdekeiket próbálják védeni a gyülekezetben – vajon jó emberek? Olyan emberek-e ők, akik alapelv szerint cselekszenek? Egyáltalán nem. Nem hívők és álhívők. Hát nem önző

és aljas dolog ez? Ha egy jó képességű embert áthelyeznek egy antikrisztus alól, hogy más kötelességet végezzen, az antikrisztus a szíve mélyén kitartóan ellenáll és elutasítja ezt – be akarja dobni a törölközőt, és nem lelkesedik azért, hogy vezető vagy csapatvezető legyen. Milyen probléma ez? Miért nem engedelmeskednek a gyülekezet rendelkezéseinek? Úgy gondolják, hogy a „jobbkezü” áthelyezése befolyásolni fogja munkájuk eredményeit és annak előrehaladását, és hogy ennek következtében a státuszuk és a hírnevük is sérülni fog, ami arra kényszeríti majd őket, hogy keményebben dolgozzanak és többet szenvedjenek az eredmények garantálása érdekében – ami a legutolsó dolog, amit tenni akarnak. Hozzászórtak a kényelemhez, és nem akarnak többet dolgozni vagy szenvedni, ezért nem akarják elengedni az illetőt. Ha Isten háza ragaszkodik az áthelyezéshez, akkor rengeteget panaszkodnak, és még a saját munkájukat is fel akarják adni. Hát nem önző és aljas dolog ez? Isten választott népét központilag Isten házában kellene elosztania. Ennek semmi köze nincs semmilyen vezetőhöz, csapatvezetőhöz vagy egyénhez. Mindenkinek az alapelvek szerint kell cselekednie; ez Isten házában szabálya. Az antikrisztusok nem Isten házában alapelvei szerint cselekednek, hanem folyton saját érdekeik és státuszuk érdekében mesterkednek, és jó képességű testvéreket használnak arra, hogy őket szolgálják, hogy megszilárdítsák hatalmukat és státuszukat. Hát nem önző és aljas dolog ez? Kívülről nézve úgy tűnik, hogy azért tartanak maguk mellett jó képességű embereket, és azért nem engedik, hogy Isten háza áthelyezze azokat, mert a gyülekezet munkájára gondolnak, valójában azonban csak a saját hatalmukra és státuszukra gondolnak, és egyáltalán nem gondolnak a gyülekezet munkájára. Attól félnek, hogy rosszul végzik majd a gyülekezeti munkát, elbocsátják őket, és elveszítik a státuszukat. Az antikrisztusok nem törődnek Isten házában szélesebb körű munkájával, csak a saját státuszukra gondolnak, védelmezik a saját státuszukat, nem törődve azzal, hogy Isten házában érdekei mennyibe kerülnek, védik a saját státuszukat és érdekeiket a gyülekezet munkájának kárára. Ez önző és aljas dolog. Amikor valaki ilyen helyzettel szembesül, az a legkevesebb, hogy a lelkiismeretével kell gondolkodnia: „Ezek az emberek mind Isten házához tartoznak, nem az én személyes tulajdonaim. Én is Isten házában tagja vagyok. Milyen joga akadályozhatom meg, hogy Isten háza embereket helyezzen át? Isten házában általános érdekeit kellene szem előtt tartanom, ahelyett, hogy csak a saját felelősségi körömben belüli munkára összpontosítanék.” Ilyen gondolataik kellene, hogy legyenek azoknak, akik lelkiismerettel és józan ésszel rendelkeznek, és ilyen józan ésszel kellene rendelkezniük azoknak, akik hisznek Istenben. Isten háza az egész munkájával foglalkozik, a gyülekezetek pedig a részek munkájával. Ezért, amikor Isten házában különleges szükséglete van, a vezetők és a dolgozók számára az a legfontosabb, hogy engedelmeskedjenek Isten háza rendelkezéseinek. A hamis vezetők és az antikrisztusok nem rendelkeznek ilyen lelkiismerettel és józan ésszel. Mindannyian nagyon önzőek, csak magukra gondolnak, és nem gondolnak a gyülekezet munkájára. Csak a saját közvetlen előnyeiket veszik figyelembe, nem gondolnak Isten házában

szélesebb körű munkájára, így pedig teljesen képtelenek engedelmeskedni Isten háza rendelkezéseinek. Rendkívül önzőek és aljasak! Sőt, még ahhoz is van elég merszük, hogy Isten házában akadályozóak legyenek, még a sarkukat is meg merik vetni; ezekből az emberekből hiányzik a leginkább az emberi mivolt, gonosz emberek. Ilyen emberek az antikrisztusok. Mindig úgy kezelik a gyülekezet munkáját, a testvéreket, sőt Isten házában az ő felelősségi körükbe tartozó összes vagyonát is, mintha a saját magántulajdonuk volna. Úgy gondolják, hogy rajtuk múlik, hogyan osztják el, ruházzák át és használják fel ezeket a dolgokat, és hogy Isten házában nincs joga beleavatkozni. Ha már egyszer a kezükben vannak, olyan, mintha a Sátán birtokába kerültek volna, senki sem nyúlhat hozzájuk. Ők a nagykutya, a főmuftik, aki pedig az ő területükre lép, annak jólnevelten és simulékonyan engedelmeskednie kell a parancsaiknak és a rendelkezéseiknek, illetve igazodnia kell az arckifejezéseikhez. Ez az antikrisztusok jellemében az önzés és aljasság megnyilvánulása. Nem veszik figyelembe Isten házában munkáját, a legkevésbé sem követik az alapelveket, csak a saját érdekeikre és státuszukra gondolnak – mindezek az antikrisztusok önzésének és aljasságának jellemzői.

Van egy másik helyzet is. Akár pénzről, akár a testvérek által felajánlott dolgokról van szó, normális körülmények között, függetlenül az összegtől, mindet át kell adni Isten házában. Néhány antikrisztus azonban tévesen azt hiszi, hogy „A gyülekezetünkhöz tartozó testvérek által felajánlott pénz a mi gyülekezetünké, és azt a gyülekezetünknek kell megőriznie és felhasználnia. Senkinek sincs joga beleszólni abba, hogy hogyan használjuk fel vagy osztjuk szét, és biztosan nincs felhatalmazva arra, hogy elvegye.” Ezért, ha megkérdezed tőlük, hogy mennyi adományt kapott a gyülekezet, attól fognak félni, hogy elveszed azt, és nem fogják megmondani a tényleges összeget. Egyesek talán elgondolkodnak: „Mit jelent az, hogy attól félnek, hogy elveszik? Vajon ők maguk akarják elkölteni?” Nem feltétlenül. Azt gondolják: „A mi gyülekezetünknek is szüksége van pénzre. Ha elveszik, hogyan tudjuk elvégezni a munkánkat?” A Fennvalónak megvannak az alapelvei ezekre az ügyekre vonatkozóan, akkor miért nem követed ezeket az alapelveket, amikor ezeket kezeled? Félretesznek annyit, amennyit a munkádhoz használsz, a többit pedig egységesen Isten háza rendezi. Ezek az anyagi javak nem a gyülekezet vezetőségének magántulajdona; ezek Isten házában tulajdonát képezik. Néhány antikrisztus azonban, hogy kielégítse ambícióit és vágyait, valamint saját munkája érdekében, és hogy biztosítsa a befolyási körébe tartozó anyagi javakat, visszatartja ezeket a dolgokat, sajátjaként tulajdonítja el, és nem engedi, hogy bárki más használja őket. Hát nem az önzés és aljasság megnyilvánulása ez? Ez szintén az antikrisztusok jellemének tipikus és sajátos megnyilvánulása.

Ezek az antikrisztusok rosszak és gonoszak, rútak, elvetemültek, közönségesek és aljasak. Már az is undorító és dühítő, ha beszélünk róluk. Lehet, hogy kívülről emberi lényeknek tűnnek, és kellemesen beszélnek, látszólag megértve mindenféle doktrínát és elsajátítva azt, amint azonban tesznek valamit, lelepleződik rút és gonosz emberi mivoltuk, és sérti a szemet. Mivel minden antikrisztus rendelkezik ezekkel a rút és

gonosz tulajdonságokkal a jellemében, ezért képesek ilyen gonosz tetteket elkövetni. Ezért hívják őket antikrisztusoknak. Érthető ez a logika? (Igen.) Más szóval, ezeknek az ádáz és gonosz beállítottságoknak a jelenléte a jellemükben lehetővé teszi számukra, hogy az antikrisztusok gonosz tetteit elkövessék, ezáltal antikrisztusként jellemezve őket. Ez így működik. Ha valaki antikrisztus, akkor helyes lenne-e, ha az emberi mivoltát kedvesnek, egyenesnek, becsületesnek és őszintének írnánk le? Egész biztosan nem. Ha valaki megrögzötten hazudozik, az antikrisztusi tulajdonságokkal rendelkezik. Ha valaki alattomos és könyörtelen, akkor az is antikrisztusi tulajdonságokkal rendelkezik. Ha valaki önző, aljas, csak a személyes haszonszerzés vezérli, ámokfutást folytat rossz dolgokat elkövetve, és szégyenérzet nélküli, akkor gonosz ember. Ha egy ilyen gonosz ember hatalomra kerül, akkor antikrisztussá válik.

E. Rátapadnak az erősekre, a gyengéket pedig elnyomják

Az antikrisztusok emberi mivolta olyasmivel is rendelkezik, ami egyszerre undorító és utálatos – vagyis rátapadnak az erősekre, a gyengéket pedig elnyomják. Ha vannak bizonyos hírességek, illetve hatalommal vagy státusszal rendelkező emberek a gyülekezetben vagy a világban, bárkik is legyenek ők, az antikrisztusok szívük mélyén végtelen irigységet és csodálatot táplálnak irántuk, sőt, még be is hízelgik magukat nekik. Ha hisznek a kereszténységben, azt állítják, hogy bizonyos politikai vezetők hívők, és ha elfogadják Isten utolsó napokban végzett munkájának ezt a szakaszát, akkor azt állítják, hogy bizonyos kiváló felekezetek lelkészei is elfogadták azt. Bármit is tesznek, mindig hatásos címet adnak neki, mindig tisztelik a hírességeket, és utánozzák őket, és csak akkor érzik magukat elégedettnek, ha legalább egy hírességre vagy egy státusszal rendelkező emberre sikerült rátapadniuk. Amikor státusszal rendelkező emberekről van szó, függetlenül attól, hogy jók vagy rosszak, az antikrisztusok fáradhatatlanul a kegyeikbe férköznek, törleszkednek és hízelegnek nekik. Még arra is hajlandóak, hogy teát szolgáljanak fel, és kivigyék nekik az éjjeliedényt. Másrészt, amikor státusz nélküliekkel van dolguk, függetlenül attól, hogy mennyire egyenesek, becsületesek és kedvesek ezek az emberek, az antikrisztusok megfélemlítik és eltapossák őket, amikor csak lehet. Gyakran dicsekednek azzal, hogy ez meg ez ügyvezető igazgató a társadalomban, hogy milyen gazdag az apja ennek meg ennek, hogy mennyi pénze van ennek meg ennek, és hogy milyen hatalmas családja vagy cége van ennek meg ennek, hangsúlyozva ezzel a társadalomban betöltött kiemelkedő szerepüket. Ami a gyülekezetbeli hamis vezetőket és antikrisztusokat illeti, bármilyen gonosz tetteket követnek is el, az antikrisztusok soha nem jelentik, nem leplezik le, illetve nem ismerik fel őket. Ehelyett szorosan követik őket, és megtesznek bármit, amit csak mondanak nekik. Annak a vezetőnek a követőivé, gyalogosaivá és rabszolgáivá válnak, akit követnek. Ha hatalommal, befolyással, vagyonnal és státusszal rendelkezőkkel van dolguk, különösen szolgálékúknak, aláztosnak és alkalmatlannak mutatkoznak. Rendkívül engedelmesek és alávetik magukat, bólogatnak és mindent betartanak, amit ezek az emberek mondanak.

Ha azonban státusz nélküli, hétköznapi emberekkel van dolguk, akkor másképp viselkednek, tiszteletet parancsolóan beszélnek, hogy fölējük kerekedjenek, felsőbbrendűnek akarnak tűnni, mintha verhetetlenek lennének, mintha erősebbek és előkelőbbek lennének bárki másnál, így nehéz felismerni bennük bármilyen problémát, hibát vagy gyengeséget. Miféle jellem ez? Nem függ-e össze valamennyire azzal, hogy alattomosak, könyörtelenek és szégyenérzet nélküliek? (De igen.) Rátapadnak az erősekre, a gyengéket pedig elnyomják – nem ez vajon az antikrisztusok emberi mivoltának rút és gonosz oldala? Szerintetek az ilyen emberi mivolttal rendelkező emberek egyenesek? (Nem.) Vajon igazak-e azok a dolgok, amelyeket a státusszal rendelkezőknek és erőseknek mondanak? Igazak-e azok a dolgok, amelyeket a gyengéknek mondanak? (Egyik sem igaz.) Ez a tétel tehát némileg kapcsolódik a megrögzött hazudozáshoz. Ebből a tételből ítélve az antikrisztusok jelleme rendkívül visszataszító, és két teljesen különböző arcuk van. Az ilyen embernek a beceneve az, hogy „kaméleon”. Soha nem bánik az emberekkel az igazságalapelvek, az emberi mivolt, illetve aszerint, hogy ezek az emberek törekednek-e az igazságra Isten házában. Ehelyett pusztán a státuszuk és a befolyásuk alapján bánik velük különbözőképpen. Ha olyanokkal van dolga, akik státusszal és képességekkel rendelkeznek, mindent megtesz, hogy a kegyeikbe férközzék, hízelegjen nekik, és közel kerüljön hozzájuk. Még ha meg is verik vagy szidják is őt ezek az emberek, azt is hajlandó bármiféle panasz nélkül tűrni. Sőt, folyamatosan beismeri saját haszontalanságát, és szolgálalkúvává válik, holott az, amit valójában legbelül gondol, teljesen eltér a külső viselkedésétől. Ha olyasvalaki beszél, aki státusszal és tekintéllyel rendelkezik, még ha az a Sátán téveszméje és eretneksége is, amelynek semmi köze az igazsághoz, akkor is meghallgatja, egyetértően bólogat, és látszólag elfogadja. Másrészt, ha valakinek nincsenek képességei vagy státusza, bármennyire helyesek is a szavai, az antikrisztusok figyelmen kívül hagyják és lenézik őt. Még ha összhangban is van az alapelvekkel és az igazsággal az, amit mond, akkor sem hallgatják meg, hanem inkább megcáfolják, kigúnyolják és nevetségessé teszik őt. Ez egy másik jellegzetesség, amely az antikrisztusok jellemében megtalálható. Magaviseletük módjából és alapelveiből, valamint a világhoz való viszonyulásukból ítélve ezek az emberek egyértelműen álhívőkként jellemezhetők. Jellemük megnyilvánulásai alantasak, hitványak és közönségesek.

Az, hogy rátapadnak az erősekre, a gyengéket pedig elnyomják, az antikrisztusokhoz hasonló emberek társas érintkezésének tipikus módszere. Élénk beszélgetésekbe bocsátkoznak és hízelegnek a nem hívőknek, amikor azonban megfordulnak, és meglátják a testvéreket, nincs semmi mondanivalójuk, és nincs közös nyelvük. Ezek antikrisztusok. Amikor az Istenbe vetett hittel, a kötelességek végzésével, az életbe való belépéssel vagy beállítottságbeli változásokkal kapcsolatos kérdésekről beszélgetnek, nincs semmi mondanivalójuk, és nem is érdekli őket. Amikor azonban a nem hívőkről beszélnek, különösen a vagyonnal és befolyással rendelkezőkről, a politikai szereplőkről, a társadalmi elitről, a híres énekesekről és filmsztárokról, a társadalmi irányzatokról,

valamint az étkezéssel és szórakozással kapcsolatos kérdésekről, rendkívül beszédessé válnak, és nem lehet őket leállítani. Úgy tűnik, hogy különösen vágyanak egy ilyen életre és társadalmi státuszra. Bár az ilyen emberek hisznek Istenben, ez csak a saját nehézségeik, rejtett szándékaik és céljaik miatt van így. Kizárólag az áldásokért hisznek Istenben, és miután már hisznek Istenben, azután sem tudják elengedni az ilyen dolgokat. Ezért nagy lelkesedéssel beszélnek az étkezéssel és szórakozással kapcsolatos kérdésekről. Amikor a testvérekkel beszélgetnek, más a helyzet. Szívük és lelkük mélyéről lenézik azokat, akik hisznek Istenben, akik törekednek az igazságra, és akik becsületesek és egyenesek. Megkülönböztetik és megvetik az ilyen embereket. Amikor az antikrisztusok vezetőket látnak a gyülekezetben, azt gondolják: „Nem néznek ki vezetőknak; egyáltalán nem hasonlítanak a tisztségviselőkhöz. Sokkal alábbvalóbbak, mint a világi tisztségviselők, egyáltalán nincs modoruk és stílusuk!” Ha megtudják, hogy bizonyos vezetők nem magasan képzettek, akkor a szívük mélyén hátrányos megkülönböztetést alkalmaznak velük szemben. Mit gondoltok, mit éreznek, amikor meglátnak Engem? Első pillantásra azt gondolják: „Krisztus, a megtestesült isten, egy senki, akinek nincs felsőfokú végzettsége, aki nem túl magas, akinek a megjelenése nem lenyűgöző, akinek nincs modora, és aki egyszerűen öltözködik. Mindenki azt mondja, hogy nála van az igazság; ez az egyetlen dolog, amire érdemes odafigyelni, semmi más lenyűgöző nincs benne. Nézd csak, mit viselnek a társadalomban az erős emberek! A te ruhád és cipőd milyen márkájú? Milyen a frizurád? Híres szalonban vágattad le a hajad? Mennyibe került egy hajvágás?” Azt mondom: „Egy fillért sem költök hajvágásra, Magam vágom le otthon.” Azt kérdezik: „Szoktál szépségkezelésre járni? Szállodában szállsz meg? Hány csillagosban? Voltál már luxushajóúton?” Azt mondom: „Nem tudok ezekről a dolgokról.” Azt mondják: „Akkor tényleg eléggé tudatlan vagy. Nemes identitásod és státuszod mellett hogyhogy nincs ismereted, illetve megértésed a világ eme fényűző és előkelő dolgairól? A te körülményeiddel meg kellene egy kicsit tapasztalnod azt. Legalább egy előkelő szépségszalomba el kell menned, ötcsillagos szállodában kell megszállnod, és el kell menned egy luxushajóútra. Az a legkevesebb, hogy első osztályon kellene utaznod a repülőgépen.” Amikor meglátnak Engem, nem sokat gondolnak Rólam, egyvalamit azonban el kell ismerniük, és pedig: „Soha nem hallottam még olyan dolgokat, amiket te mondtál az összejövetelek során: meg kell hallgatnom, amit mondasz.” De az összejövetelek után többé már nem ismernek fel Engem. Akárcsak a farkas: miután megettetted, megfordul és megharap. Ilyen a farkas természete. Amikor az antikrisztusok meglátják a hétköznapi, pénz és befolyás nélküli testvéreket, akik egyszerűen csak szeretik az igazságot, és képesek törekedni arra, és akik szívesen végzik a kötelességüket, megvetik és kirekesztik őket. Amikor Krisztusra néznek és egy hétköznapi embert látnak, olyasvalakit, aki minden szempontból, kinézetében, megjelenésében és viselkedésében is egy egyszerű és hétköznapi ember, meg tudják-e azonnal változtatni belső beállítottságukat és nézőpontjukat? (Nem, nem tudják.) A dolgokhoz való hozzáállásuk a jellemükön alapul. Mivel nincs normális emberi

mivoltuk, a Krisztushoz való viszonyulásuk kétségtelenül ugyanolyan, mint egy hétköznapi emberhez való viszonyulásuk. A legcsekélyebb tisztelet sincs bennük; ezt a lényegük és a jellemük határozza meg. Egy antikrisztus emberi mivolta ezen aspektusának megnyilvánulása ugyanolyan undorító és visszataszító, mint más aspektusai.

Egy antikrisztus jellemének különböző tulajdonságai, amelyekről az imént beszélgettünk, külön-külön is megmutathatják jellemének jóságát vagy rosszását, felsőbbrendűségét vagy alsóbbrendűségét. Vajon aki megrögzötten hazudozik, annak a jelleme felsőbbrendű vagy alsóbbrendű? (Alsóbbrendű.) Aki önző és aljas, annak jó vagy rossz az emberi mivolta? (Rossz.) Aki szégyenérzet nélküli, annak jó vagy rossz az emberi mivolta? (Rossz.) Aki alattomos és könyörtelen, annak felsőbbrendű vagy alsóbbrendű a jelleme? (Alsóbbrendű.) Milyen a jelleme annak, aki csak azt tudja, hogyan kell rátapadni az erősekre, a gyengéket pedig elnyomni, aki csak ilyen alapelvekhez tartja magát? (Visszataszító.) Az ilyen emberek a végletekig visszataszítóak, nem csak hogy normális emberi mivolttal nem rendelkeznek, hanem pontosan azt is mondhatnánk, hogy nem is emberek – söpredékek, ördögök. Akinek a legcsekélyebb lelkiismerete és józan esze sincs, az ördög, nem pedig ember.

F. A normális embereknél jobban vágnak az anyagi dolgokra

Van egy másik megnyilvánulás is az antikrisztusok emberi mivoltában. A normális embereknél jobban vágnak az anyagi dolgokra. Vagyis az anyagi dolgok iránti vágyuk és igényük különösen nagy – határtalan. Tele vannak extravagáns életmódra való törekvéssel, és telhetetlenül mohók. Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Az antikrisztusok többségének nincs ilyen megnyilvánulása.” Az, hogy nincs, nem jelenti azt, hogy nincs benne az emberi mivoltukban. Ha az ilyen emberek státuszra tesznek szert, milyen alapelvek szerint étkeznek, hogyan öltözködnek és hogyan néznek ki? Mihelyt státuszuk van, a saját útjukat kell járniuk, lehetőségekre lelnek, vannak bizonyos feltételeik, és az életük másképp alakul. Különcködni kezdenek abban, hogy mit esznek, a hivalkodásra és a luxusra fektetve a hangsúlyt. Ragaszkodnak ahhoz, hogy márkás cuccokat viseljenek és használjanak, az otthonnak, amelyben laknak, és az autónak, amelyet vezetnek, előkelőnek és fényűzőnek kell lennie. Még ha haszongépjárművet vásárolnak, azt is luxus tartozékokkal kell felszerelniük. Lehet, hogy egyesek azt kérdezik: „Ha nincs pénzük, akkor miért fektetnek ekkora hangsúlyt ezekre a dolgokra?” Csak az, hogy nincs pénzük, nem jelenti azt, hogy nem törekednek ilyen dolgokra, illetve, hogy nincs meg ez a vágy az emberi mivoltukban. Ezért, amint az antikrisztusok megkaparintják az Isten házában lévő adományokat, könnyelműen elherdálják azokat. Mindent meg akarnak venni, mindent élvezni akarnak, a szégyentelenségig és olyan mértékben, amit nehéz kordában tartani. Aranyozott csészében felszolgált kiváló minőségű teát kell inniuk, étkezéseiknek pazar lakomáknak kell lenniük, ragaszkodnak ahhoz, hogy különleges minőségű ginszenget fogyasszanak, és mindig csak legújabb modellű világmárkás számítógépet és telefont használnak. Több ezer jüanba kerülő

szemüveget viselnek, több százat költenek fodrászra, és ezret vagy még többet masszázusra és szaunára. Egyszóval, megkövetelik, hogy minden csúcsmínőségű és márkás legyen, és élvezni akarják mindazt, amit a hírességek és az erős emberek élveznek. Mihelyt az antikrisztusok státuszhoz jutnak, mindezek a csúnya dolgok nyilvánvalóvá válnak. Összejövelekkor elégtelennek találják azt, ha csak három-öt ember hallgatja a prédikációjukat, és ragaszkodnak ahhoz, hogy háromszáz-ötszáz ember legyen jelen. Amikor mások azt mondják, hogy kedvezőtlenek a külső körülmények, így egy három-öt fős összejövétel már elég jó, akkor ők visszavágnak: „Ez nem fog menni – miért hallgatják olyan kevesen a prédikációt? Ez nem éri meg az időmet. Vennünk kellene egy nagy templomépületet, amely több tízezer ember befogadására alkalmas, hogy méltóságteljesebb prédikációt tarthassunk.” Hát nem a halállal flörtölnek? Ez olyan dolog, amit az antikrisztusok tesznek. Vajon nem szégyenérzet nélküliek is? Rendkívül fékezhetetlen vágyuk és érdeklődésük van a fényűző élet és az anyagi dolgok iránt, ami az antikrisztusok jellemének egy másik jellegzetessége. Mihelyt valaki ingyenc ételeket, luxusautókat, márkás ruhákat, csúcskategóriás és drága tárgyakat említ, felcsillan a szemük, elsápadnak a mohóságtól, és felszínre tör a vágyuk. Hogyan jelenik meg ez a vágy? Ez félreérthetetlenül a démoni természetük feltárulása. Néhány antikrisztusnak talán kevés a pénze, és ha meglátnak valakit, aki drága ékszert vagy két-háromkarátos gyémántgyűrűt visel, felcsillan a szemük, és azt gondolják: „Ha nem hinnék istenben, viselhetnék egy ötkarátost.” Ha azon rágódnak, hogy még egy egykarátos gyűrűjük sincs, zaklatottnak érzik magukat, és elkezdenek arra gondolni, hogy nem éri meg hinni Istenben. Mégis, ha jobban mérlegelik, azt gondolják: „A jövőben nagy áldásokban fogok részesülni, mert hiszek istenben. Lehetne egy ötszáz karátos gyémántom, és a fejemen viselhetném.” Vajon nincsenek vágyaik? Ha a tévében gazdag embereket látnak, akik dizájnerruhákat viselnek, és luxus sétahajókon lebegnek a tengeren, úgy érzik, hogy ez hihetetlenül boldogító, romantikus, csodálatos és irigylésre méltó. Odavannak érte, és azt mondják: „Mikor válhatok én is ilyen emberré, óriássá az emberek között? Mikor élvezhetek ilyen életet?” Addig nézik újra meg újra, amíg azt nem gondolják, hogy az Istenben való hit valóban unalmas. De aztán újra megfontolják, és arra gondolnak: „Nem gondolkodhatok így. Miért hiszek istenben? »A legnagyobb nehézségeket kell elviselnünk ahhoz, hogy a legnagyobb emberré váljunk.« A jövőben az én életem sokkal jobb lesz, mint az övék. Ők luxushajózásra mennek, én azonban luxusrepülőgépen vagy luxus repülő csészealijjal fogok repülni – el fogok jutni a Holdra!” Észszerűek-e egy kicsit is ezek a gondolatok? Összhangban vannak-e a normális emberi mivolttal? (Nem, nincsenek.) Ez az antikrisztusok emberi mivoltának egy másik eleme – az anyagi dolgok és a fényűző életmód iránti rendkívül csillapíthatatlan vágy. Amint ezeket megszerzik, telhetetlenül mohóvá válnak, éhes tekintettel és természettel, és örökre birtokolni akarják e dolgokat. Az antikrisztusok emberi mivoltában nem csak az erősek iránti irigység van; anyagi javakra és magas életminőségre is vágynak. A normális emberi mivolt élet és anyagi dolgok iránti szükségleteinek van egy észszerű tartománya. Megvannak a napi

szükségletei, a munkahelyi és lakókörnyezeti szükségletei, valamint a fizikai szükségletei is. Elég, ha ezeket a szükségleteket kielégítik, és viszonylag normálisnak tekinthető, ha valaki a lehetőségei és a gazdasági körülményei alapján mérsékli őket. Az antikrisztusok anyagi dolgok iránti szüksége és az azokba való belemerülése azonban abnormális és kielégíthetetlen. Egyes antikrisztusok különösen magas életminőségre törekednek – amikor olyan vendéglátó családnál élnek, ahol az ételek mind egyszerűek, kissé ingerültnek érzik magukat. Sőt, ha ebben a családban az emberek törekednek az igazságra, meglehetősen becsületesek, és nem törleszkednek, nem hízelegnek nekik, és nem azt mondják, amit hallani akarnak, akkor még jobban megundorodnak, és arra gondolnak: „Hol kaphatok jó ételt, és hol lakhatok nagy házban? Kinek vannak jó életkörülményei? Kinek van autója, hogy el tudjon vinni ide-oda, és el tudjon jönni értem, hogy ne kelljen gyalogolnom?” Mindig ilyen dolgokkal foglalkoznak. Vannak-e ilyen emberek a környezetekben? Ti ilyen emberek vagytok-e? (Ezek a dolgok a mi emberi mivoltunkban is jelen vannak.) Akkor kordában tudjátok-e tartani őket? A kényelem élvezete nem azonos a kielégíthetetlen mohósággal; mértéket kell tartani anélkül, hogy ez hátráltatná a kötelesség végzését. Ilyen a normális romlott emberek emberi mivolta. Az antikrisztusok azonban nem gyakorolják a mértékletességet; telhetetlenek és megrögzötten kapzsis. Ezzel a megnyilvánulással kapcsolatban van-e még valami hozzáfűznivalótok? (Istenem, láttam egy antikrisztust. Annak idején az egyik nővér több mint tíz pehelykabátot vett neki, mind márkásat, ez az antikrisztus pedig felváltva hordta őket, és minden alkalommal, amikor kiment, új kabátot vett fel. Később vezető lett, és Isten adományaiból vett egy szedánt. Valaki még egy szép házat is vásárolt kifejezetten azért, hogy vendégül lássa, és amikor vásárolni ment, ez a vendéglátó nővér szorosan követte. Ha megtetszett neki egy ruha, egyszerűen csak rámutatott, és a házigazda nővér gyorsan megvette neki. Amikor hazament, előre felhívta a vendéglátó családot, és elmondta, hogy gombócot szeretne enni. A gombóc főzésének idejét pontosan ki kellett számítani – nem túl korán, különben kihűlt volna, és nem túl későn, különben éhesen kellett volna várnia, mikor hazaért. Olyan volt, mint egy özvegy császárné; rendkívül fényűző életmódja volt. Később ezt az antikrisztust kiűzték.) Látjátok, milyen tudatlanok és ostobák voltak ezek az emberek, hogy házat és szedánt vásároltak egy antikrisztusnak! Az antikrisztusok úgy vélik, hogy az emberek azért jönnek erre a világra, hogy élvezzék a dolgokat, és ha valaki nem élvezi ezeket a dolgokat, akkor hiába élt. Ez az ő alapelvük és elméletük. Vajon helyes ez az elmélet? Ez pusztán a nem hívők, a vadállatok és a lélek nélküli halottak nézete. Akik hisznek Istenben, és mégis ilyen nézeteket vallanak, megrögzött álhívők és nem hívők. Mihelyt az ilyen emberek státuszra tesznek szert, végérvényesen antikrisztussá válnak, státusz nélkül pedig gonosz emberek.

Megrögzött hazudozás, alattomoság és könyörtelenség, becsületérzet és szégyenérzet nélküliség, önzőség és aljasság, rátapadás az erősekre és a gyengék elnyomása, valamint a normális embereknél jobban vágyani az anyagi dolgokra – az antikrisztusok jellemének ezek a vonásai tipikusak, nagyon jellemzőek és nyilvánvalóak.

Bár ezen megnyilvánulások némelyike bizonyos mértékig megjelenhet a hétköznapi emberekben, ezek megnyilvánulásai egyszerűen a Sátán általi megrontottságból eredő romlott beállítottság, az abnormális emberi mivolt, illetve az emberi mivolt hiányának megnyilvánulásai. Isten szavainak olvasása által ezekben az emberekben kialakul a lelkiismereti tudatosság és az a képesség, hogy elengedjék ezeket a dolgokat, lázadjanak ellenük, és megbánják azokat. Ezek a tulajdonságok nem töltenek be domináns szerepet bennük, és nem befolyásolják az igazságra való törekvésüket vagy a kötelességeik végrehajtását. Csak az antikrisztusok nem hajlandóak elfogadni az igazságot, függetlenül attól, hogy hány prédikációt hallgatnak. Az emberi mivoltukban rejlő vonások és tulajdonságok nem változnak, és ezért az ilyen emberek Isten házában kárhozottak és soha nem üdvözülhetnek. Vajon miért nem üdvözülhetnek? Az ilyen jellemű emberek nem üdvözülhetnek, mert nem hajlandóak elfogadni az igazságot, és mert ellenségesek az igazsággal, Istennel és minden pozitív dologgal szemben. Nincs meg az üdvözüléshez szükséges állapotuk és emberi mivoltuk, ezért ezek az emberek arra vannak ítélve, hogy kirekesszék és pokolra vessék őket.

2020. december 12.

Ötödik exkurzus

Az antikrisztusok jellemének és beállítottságlényegének összefoglalása (Második rész)

II. A jellem és a beállítottságlényeg közötti különbség

Legutóbb összefoglaltuk az antikrisztusok jellemét. El tudjátok mondani, hogy miből áll össze? (Az első tétel a megrögzött hazudozás, a második az alattomos és könyörtelen természet, a harmadik a becsületérzet és szégyenérzet hiánya, a negyedik az önző és aljas természet, az ötödik az, hogy rátapadnak az erősekre, a gyengéket pedig elnyomják, a hatodik pedig az, hogy a normális embereknel jobban vágynak az anyagi dolgokra.) Összesen hat tétel van. Ha megnézzük ezt a hat tételt, láthatjuk, hogy az antikrisztusok jellege nélkülözi az emberi mivoltot, a lelkiismeretet és az észszerűséget. Kevés bennük a tisztesség, a jellemük pedig visszataszító. Tegyük fel, hogy nem ismered egy személy beállítottságát, vagy nem tudod megítélni, hogy jó-e vagy rossz. Ha azonban többet tudsz meg a jelleméről, akkor felismered például, hogy visszataszító jellege van, mondjuk, megrögzötten hazudozik, nincs becsületérzete, vagy alattomos és könyörtelen. Ezután előzetesen úgy jellemezheted, mint akinek nincs lelkiismerete, jó szíve vagy nemes jellege, mint aki inkább rossz, rendkívül silány és gonosz emberi mivolttal rendelkezik. Ha az ilyen embereknek nincs státuszuk, akkor feltételezhetően ők gonosz emberként jellemezhetők; a jellemük alapján lehet-e teljes biztonsággal antikrisztusként jellemezni őket? Ha csak az emberi mivoltuk e megnyilvánulásait vesszük figyelembe, az ilyen emberek 80 százalékos bizonyossággal antikrisztusként jellemezhetők. Nem csupán antikrisztusi beállítottságuk van, és nem pusztán arról van szó, hogy az emberi mivoltuk gonosz, rossz és silány, ezért feltételeesen antikrisztusként jellemezhetjük őket. Mivel minden egyes antikrisztusként jellemzett személyből hiányzik a jó emberi mivolt, a becsületesség, a kedvesség, az egyszerűség, az egyenesség, a mások iránti őszinteség és a becsületérzet, ezért aki rendelkezik ezekkel a jellemvonásokkal, az nem lehet antikrisztus. Az antikrisztusok emberi mivolta mindenekelőtt rendkívül silány. Hiányzik belőlük a lelkiismeret és az észszerűség, és biztosan nem rendelkeznek az emberi mivolttal bíró, nemes és tisztességes emberek jellemével. Ezért az antikrisztusok jellege alapján ítélve, ha ezeknek a személyeknek nincs státuszuk, és csupán hétköznapi követők vagy egy csoport egyszerű tagjai, akik a kötelességüket végzik, a jellemük viszont rendkívül silány, és antikrisztusi jellemvonásokkal rendelkeznek, akkor feltételeesen az antikrisztusként jellemezhetjük őket. Mit kell tenni azokkal, akiket nem lehet kiismerni? Őket nem szabad előléptetni, illetve státusszal felruházni. Néhányan azt mondhatják: „Ha státuszt adunk nekik, azzal kideríthetjük, hogy antikrisztusok-e vagy sem, nem igaz?” Helyes ez az állítás? (Nem, nem az.) Ha ilyen embereknek adunk státuszt, akkor azt fogják tenni, amit az antikrisztusok tesznek, és mindent meg fognak tenni, amire egy antikrisztus képes.

Először is, független királyságokat fognak létrehozni, továbbá irányítani fognak embereket. Vajon az ilyen típusú emberek fognak olyan dolgokat tenni, amelyek Isten házában javát szolgálják? (Nem, nem fognak.) Mihelyst státuszt kapnak az ilyen emberek, képesek lesznek független királyságokat létrehozni, önkényesen cselekedni, zavart okozni és bomlasztani, klikkeket formálni, és véghezvinni a gonosz emberek minden cselekedetét. Ez olyan, mintha rókát engednénk a szőlőskertbe, és Isten választott népét gonosz emberek kezébe adnánk, ördögöknek és Sátánoknak szolgáltatva ki őket. Amint átveszik a hatalmat ezek az emberek, egyértelművé válik, hogy antikrisztusok. Ha valaki pusztán a jellege alapján megállapítja egy személyről, hogy antikrisztus, akkor sokan, akik nincsenek tisztában az igaz tényekkel, akik nem értik vagy nem képesek felismerni az antikrisztusok beállítottságának lényegét, túlzásnak tarthatják ezt. Azt gondolhatják: „Miért kell valakit csak ez alapján teljesen leírni vagy elítélni? Igazságtalannak tűnik, hogy antikrisztusnak címkézzük őket, mielőtt bármit is tettek volna.” Azonban az antikrisztusok beállítottságának lényege alapján megítélve egyértelmű, hogy hiányzik belőlük a jó emberi mivolt. Először is, biztosan nem törekednek az igazságra; másodszor, biztosan nem szeretik az igazságot; továbbá abszolút nem olyan emberek, akik alávetik magukat Isten szavainak, félik Istent, és kerülik a rosszat. Azok számára, akik nem rendelkeznek ilyen tulajdonságokkal, teljesen nyilvánvaló, hogy a jellemük nemes vagy aljas, jó vagy rossz.

A legutóbbi összeövetelünkön arról beszélgettünk, hogy az antikrisztusok jellemében milyen viselkedési formák, beszéd- és feladatkezelési módok, valamint egyéb vonások nyilvánulnak meg. Ha valakiről a jellege alapján nem tudjuk teljes bizonyossággal megállapítani, hogy antikrisztus-e, akkor tovább kell folytatnunk a beszélgetést az antikrisztusok beállítottságának lényegéről. Azáltal, hogy megvizsgáljuk és felismerjük egyrészt az antikrisztusok jellemét, másrészt a beállítottságuk lényegét, a két szempont kombinálása révén meg tudjuk állapítani, hogy valaki csak antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, vagy valóban antikrisztus. Ma foglaljuk össze, hogy milyen beállítottságlényegei vannak az antikrisztusoknak. Ez egy még lényegesebb jellemző, amelynek segítségével pontosabban tudjuk azonosítani, felismerni és meghatározni, hogy egy személy antikrisztus-e.

Korábban részletes összefoglalót készítettünk a beállítottságról. Melyek az emberek romlott beállítottságai? (Hajthatatlanság, arrogancia, csalárdság, az igazságtól való idegenkedés, ádázság és elvetemültség.) Lényegében ez a hat beállítottság sorolható fel, és a beállítottság más értelmezései – mint például az önzés és az aljasság – valamilyen szinten kapcsolódnak ehhez a hathoz, vagy hasonlóak azokhoz. Mondjátok meg Nekem, van-e különbség valakinek a jellege és beállítottságlényege között? Mi a különbség? A jellemet elsősorban a lelkiismeret és a józan ész alapján mérjük. Ide tartozik, hogy valaki tisztességes-e és hogy a tisztességes mivolta nemes-e, hogy van-e méltósága, hogy rendelkezik-e emberi erkölcsiséggel, milyen szintű az erkölcsisége, hogy van-e egy minimális szintje és vannak-e alapelvei abban, ahogyan viseli magát,

hogy az emberi mivolta jó-e vagy gonosz, valamint hogy egyszerű és becsületes-e – ezek a szempontok kapcsolódnak az emberi jellemhez. A jellem lényegében az emberek mindennapi életében megnyilvánuló azon döntésekből és hajlamokból tevődik össze, amelyek a jó és a gonosz, a pozitív és a negatív dolgok, valamint a helyes és a helytelen felé irányulnak – ezekről szól. Az igazság alapvetően nem tartozik bele; csak a lelkiismeret, valamint a jó és a gonosz emberi mivolt mércéje alapján mérhető, és nem igazán ér fel az igazság szintjéig. Ami a beállítottságot illeti, azt az ember lényege alapján kell mérni. Az, hogy az illető a jót vagy a rosszat részesíti-e előnyben, és hogy mi nyilvánul meg benne, milyen döntéseket hoz, milyen beállítottságot tár fel, és milyenek lehetnek a reakciói, amikor az igazságosságról és az elvetemültségről, valamint a pozitív és a negatív dolgokról van szó – ezeket a dolgokat az igazság alapján kell mérni. Ha valakinek a jelleme viszonylag kedves, ha van lelkiismerete és józan esze, akkor lehet-e rá azt mondani, hogy nincs romlott beállítottsága? (Nem, nem mondhatjuk.) Ha valaki nagyon kedves, van-e benne arrogancia? (Igen, van.) Ha valaki nagyon becsületes, akkor van-e hajthatatlan beállítottsága? (Igen, van.) Azt lehet mondani, hogy bármennyire is jó valakinek a jelleme, bármennyire is nemes és tisztességes, az nem jelenti azt, hogy ne lenne romlott beállítottsága. Ha valakinek van lelkiismerete és józan esze, az azt jelenti, hogy soha nem áll ellen Istennek, és nem lázad fel ellene? (Nem, nem jelenti azt.) Akkor hogyan alakul ki ez a lázadás? Úgy, hogy az emberekben van romlott beállítottság, és a beállítottságlényegükben ott van a hajthatatlanság, az arrogancia, az elvetemültség és így tovább. Ezért bármennyire is jó valakinek a jelleme, az nem jelenti azt, hogy birtokolja az igazságot, hogy nincs romlott beállítottsága, vagy hogy képes elkerülni azt, hogy ellenálljon Istennek, elárulja Őt és lázadjon Ellene, valamint az igazságra való törekvés nélkül alávetni magát Istennek. Ha jó jelleme van, viszonylag egyszerű, becsületes, egyenes, jószívű, és van becsületérzete, az csak azt jelenti, hogy képes elfogadni az igazságot, szeretni az igazságot és alávetni magát annak, amit Isten tesz, mert olyan a jelleme, hogy képes elfogadni az igazságot.

A jó vagy rossz jellemet olyan alapvető kritériumok alapján mérjük, mint a lelkiismeret, az erkölcsiség és a tisztesség. Valakinek a beállítottságlényegét azonban a korábban említett hat romlott beállítottság alapján kell mérni. Ha valaki magas erkölcsi normákkal rendelkezik, valamint tisztességes, van lelkiismerete, józan esze és jó szíve, akkor csak annyit tudunk róla mondani, hogy a jelleme viszonylag jó. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ez az ember érti az igazságot, hogy rendelkezik az igazsággal, vagy hogy képes az igazság alapelvei szerint kezelni a dolgokat. Mit igazol ez? Bár jó a jelleme, viszonylag nemes és tisztességes, és magasabb erkölcsi normákkal rendelkezik a viselkedése és a cselekedetei tekintetében, ez nem jelenti azt, hogy nincs benne romlott beállítottság, hogy rendelkezik az igazsággal, vagy hogy a beállítottsága teljesen összhangban áll Isten követelményeivel. Ha valakinek nem változik a romlott beállítottsága, és nem érti az igazságot, akkor bármilyen jó is legyen a jelleme, ő nem egy valóban jó ember. Tegyük fel, hogy valaki viszonylagos változást tapasztal a

beállítottságában, vagyis keresi az igazságot a cselekedeteiben, a dolgainak kezelése közben proaktívan követi az igazság alapelveit, és aláveti magát az igazságnak és Istennek. Bár a romlott beállítottsága még időnként felszínre tör, arroganciát és csalárdságot tár fel, sőt, súlyos esetekben ádáz beállítottságot is, összességében a cselekedeteinek forrása, iránya és célja összhangban van az igazság alapelveivel, és amikor cselekszik, azt úgy teszi, hogy keres és aláveti magát. Mondhatjuk tehát, hogy az ő jelleme nemesebb, mint azoké, akiknek a beállítottsága nem mutat változást? (Igen.) Ha valakinek csak a természeténél fogva jó a jelleme, és mások szemében az emberi mivolta is jó, de egyáltalán nem érti az igazságot, tele van elképzelésekkel és képzelődésekkel Istennel kapcsolatban, nem tudja, hogyan tapasztalja meg Isten szavait, és nem tudja, hogyan fogadja el Isten vezényléseit és rendelkezéseit, nem is beszélve arról, hogyan vesse alá magát mindannak, amit Isten tesz, akkor vajon ő valóban jó ember? Szigorúan véve ő nem egy valóban jó ember, de azt bizonyosan állíthatjuk, hogy a jelleme elég jó. Mit jelent az, hogy valakinek elég jó a jelleme? Azt jelenti, hogy viszonylag tisztességes, viszonylag korrekt és igazságos a cselekedeteiben és a másokkal való érintkezésében, nem használ ki másokat, viszonylag becsületes, nem árt másoknak, nem bánt másokat, lelkiismeretesen cselekszik, és rendelkezik egy bizonyos erkölcsi normával, amely több annál, hogy nem sért törvényt, és nem szegi meg a kapcsolatok etikai szabályait – ennél a két alapvető normánál kicsit magasabb szinten van. Amikor az emberek egy ilyen személlyel lépnek kapcsolatba, azt érzik, hogy viszonylag egyenes, és nem kell tartaniuk tőle, amikor együtt vannak, mert az illető nem árt másoknak, nem bánt másokat, és az emberek nyugodtak lehetnek, amikor kapcsolatba kerülnek vele – ezek a tulajdonságok egy viszonylag jó emberre jellemzőek. Azokhoz képest azonban, akik értik és képesek gyakorolni az igazságot, és alávetni magukat az igazságnak, az ilyen emberi mivolt nem számít nemesnek. Más szavakkal, bármilyen jó is legyen valakinek az emberi mivolta, az nem helyettesítheti az igazság megértését vagy gyakorlását, és biztosan nem helyettesítheti a beállítottság megváltozását.

A jellem az emberek lelkiismeretére, erkölcsiségére és tisztességességére utal. Egy ember jellemének megítéléséhez a lelkiismeretét, az erkölcsiségét és a tisztességességét kell értékelni. De mire utal a beállítottság, és hogyan mérhető? Az igazsággal, Isten szavai által mérhető. Tegyük fel, hogy valakinek minden tekintetben nagyon jó a jelleme, mindenki úgy gondolja, hogy ő jó ember, és azt lehet mondani, hogy ő tökéletes és teljes a romlott emberiség szemében, látszólag hibátlan és hiányosságoktól mentes személyiség; amikor azonban az igazság szerint mérjük, az úgynevezett jósága szinte említésre sem méltó. Ha megvizsgáljuk a beállítottságát, azt találjuk, hogy arrogáns, hajthatatlan, csalárd, elvetemült, sőt, idegenkedik az igazságtól, és még inkább egy ádáz beállítottság megnyilvánulását látjuk. Ez tény, nem igaz? (De igaz.) Hogyan mérhető egy személy beállítottságának a lényege? Az igazság alapján mérhető azáltal, hogy megvizsgáljuk az illető hozzáállását az igazsághoz és Istenhez. Ilyen módon ennek a személynek a romlott beállítottsága teljes mértékben és alaposan feltárul. Bár az

emberek úgy látják, hogy lelkiismeretes, tisztességes és magas erkölcsi normákkal rendelkezik, és szentnek vagy tökéletes embernek tűnik a szemükben, amikor azonban az igazsággal és Istennel szembesül, lelepleződik a romlott beállítottsága, hogy híján van bármiféle érdemnek, és kiderül, hogy ugyanolyan romlott beállítottsággal rendelkezik, mint az emberiség többi része. Amikor Isten kimondja az igazságot, megjelenik az embereknek, és munkálkodik, akkor az illetőben ugyanúgy megnyilvánul minden egyes romlott beállítottság, mint más emberben: hajthatatlanság, arrogancia, csalárdság, az igazságtól való idegenkedés, elveteműtség és ádázság. Akkor mégsem tökéletesek az ilyen emberek? Akkor mégsem szentek? Akkor mégsem jó emberek? Ők csak más emberek szemében jók; mivel az emberekből hiányzik az igazság, és ugyanazokkal a romlott beállítottságokkal rendelkeznek, az az értékrend, amely alapján felméri egymást, csak a lelkiismereten, a tisztességességen és az erkölcsiségen alapul, nem pedig az igazságon. Milyennek tűnik egy ember jelleme, ha azt nem az igazság alapján mérik? Valóban jó ember ő? Nyilvánvalóan nem, mert egy olyan ember, akit más emberek jónak értékelték és ítélték meg, nem mentes a romlott beállítottságok egyikétől sem. Hogyan alakulnak ki és lepleződnek le az emberek romlott beállítottságai? Amikor Isten nem mondja ki az igazságot, és nem jelenik meg az emberiségnek, akkor úgy tűnik, mintha az emberek romlott beállítottságai nem léteznének. Amikor azonban Isten kimondja az igazságot, és megjelenik az embereknek, akkor az úgynevezett szentek vagy a mások szemében tökéletes emberek romlott beállítottságai teljesen lelepleződnek. Ebből a szempontból az emberek romlott beállítottságai a jellemükkel párhuzamosan léteznek. Nem arról van szó, hogy az embereknek csak akkor vannak romlott beállítottságaik, amikor Isten megjelenik; hanem arról, hogy amikor Isten kimondja az igazságot, valamint megjelenik és munkálkodik az emberek között, akkor tárul fel a romlott beállítottságuk és az ocsmányságuk. Az emberek ezen a ponton jönnek rá és fedezik fel, hogy egy jó jellem mögött egy romlott beállítottság is rejtőzik. A jó emberek, a tökéletes emberek vagy a mások által szentnek tartott emberek ugyanúgy rendelkeznek romlott beállítottsággal, mint bárki más, és semmivel sem kevésbé, mint más emberek. Ezeknek az embereknek a romlott beállítottságai még inkább el vannak rejtve, mint másokéi, és ezek az emberek még inkább képesek a félrevezetésre. Tehát mi is pontosan egy romlott beállítottság, és mi az a beállítottságlényeg? Egy személy romlott beállítottsága a személy lényege; az ember jelleme csak a magatartás néhány felszínes szabályát képviseli, és nem tükrözi a személy emberi mivoltának lényegét. Amikor egy személy emberi mivoltának lényegéről beszélünk, akkor az illető beállítottságára utalunk. Amikor egy személy jelleméről beszélünk, olyan tényezőkre utalunk, mint hogy jó-e a szándéka, jó szívű-e, tisztességes-e, és hogy vannak-e erkölcsi normái. Értitek most már, hogy mit jelent a jellem, és mit jelent a beállítottságlényeg? Ezt a dolgot csak közvetett módon tudja felfogni az ember a szívében; nem lehet egyetlen szóval vagy kifejezéssel meghatározni. Ez egy nagyon összetett kérdés. Ha túl szűk meghatározást és magyarázatot adunk, akkor az szabványosítotttnak tűnhet, de valójában nem lesz egyértelmű. Nem fogok definíciót

mondani rá, így magyaráztam el, és ha közvetett módon felfogjátok a szívetekben, akkor meg is fogjátok érteni.

Az embernek összesen hatféle romlott beállítottsága van: hajthatatlanság, arrogancia, csalárdság, az igazságtól való idegenkedés, ádázság és elvetemültség. E hat közül melyek a viszonylag súlyosabbak, és melyek azok, amelyek hétköznapiabbak vagy általánosabbak, enyhébb fokúak és kevésbé komolyak a körülmények tekintetében? (A hajthatatlanság, az arrogancia és a csalárdság valamivel enyhébb.) Így van. Úgy tűnik, hogy némileg érzékelitek és értitek az ember romlott beállítottságainak különböző megnyilvánulásait. Noha ez a három is a Sátán által megrontott emberiség romlott beállítottságai közé tartozik, és lényegüket tekintve Isten gyűlöli őket, nem felelnek meg az igazságnak, és ellenállnak Istennek, mégis a jellegük viszonylag enyhébb és kevésbé súlyos, vagyis valamivel általánosabbak. A romlott emberiség minden tagja rendelkezik ezekkel a beállítottságokkal különböző mértékben. E három beállítottságtól eltekintve az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség lényegesen súlyosabb jellegű. Ha az első hármat szokványos romlott beállítottságnak nevezzük, akkor az utóbbi három rendkívül romlott beállítottságnak nevezhető, amelyek súlyosabbak a jellegüket tekintve. Mit jelent az, hogy ezek súlyosabbak? Azt jelenti, hogy ez a három súlyosabb a körülmények és a lényeg tekintetében, valamint abból a szempontból, hogy az egyének milyen mértékben állnak ellen Istennek, láznak Ellene és szegülnek szembe Vele. Ez a három súlyosabb beállítottság közvetlenül az igazság és Isten tagadásában, Isten elleni hangos tiltakozásban és támadásban, Isten próbára tételében, Isten megítélésében és ehhez hasonló cselekedetekben nyilvánul meg. Miben különbözik az ember ezen három romlott beállítottsága az első háromtól? Az első három gyakoribb. Ezek a romlott beállítottságok azon jellemzői, amelyekben minden romlott ember osztozik, vagyis minden egyén – kortól, nemtől, származási helytől, fajtól és etnikumtól függetlenül – rendelkezik e három beállítottsággal. Az utóbbi három különböző fokig, kisebb-nagyobb mértékben van jelen minden emberben, attól függően, hogy milyen a lényegük, de a megrontott emberiségben csak az antikrisztusok rendelkeznek a legsúlyosabb mértékben ezzel a három beállítottsággal: elvetemültség, az igazságtól való idegenkedés és ádázság. Az antikrisztusoktól eltekintve az átlagos romlott emberek csak bizonyos mértékig, bizonyos körülmények között vagy különleges helyzetekben tárják fel az elvetemültség, az igazságtól való idegenkedés és az ádázság beállítottságát. Noha rendelkeznek ezekkel a beállítottságokkal, nem tekinthetők antikrisztusnak. A lényegük nem elvetemült vagy ádáz, és biztosan nem idegenkedik az igazságtól. Ez a jellemükkel van összefüggésben. Ezek az emberek viszonylag jószívűek, egyenesek, tisztességesek, van becsületérzetük, és így tovább – a jellemük viszonylag jó. Ezért csak esetenként, vagy bizonyos körülmények között és egyes helyzetekben tárul fel belőlük az utóbbi három súlyosan romlott beállítottság. Ezek a beállítottságok azonban nem uralják a lényegüket. Például, amikor az átlagos romlott beállítottságokkal rendelkező egyének felületesen végzik a kötelességeiket, és Isten fegyelmezésével szembesülnek,

megtagadhatják az engedelmisséget, és azt gondolhatják: „Mások is felületesek; őket miért nem fegyelmezik? Miért csak én kapok ilyen fegyelmezést és fenytést?” Milyen beállítottság az engedelmisség ilyesfajta megtagadása? Ez nyilvánvalóan ádáz beállítottság. Panaszskodik Isten igazságtalanságára és elfogult bánásmódjára, ez a viselkedés pedig némileg az Istennel való szembeszegülés és az Isten elleni tiltakozás tulajdonságát hordozza magában – ez ádáz beállítottság. Az ilyen emberek ádáz beállítottsága ezekben a helyzetekben tárul fel, de a különbség az, hogy ezek az emberek jószívűek, lelkiismeretesek, tisztességesek, és viszonylag egyenesek. Amikor panaszkodnak Istenre, és feltárul az ádáz beállítottságuk, a lelkiismeretük működésbe lép. Amikor a lelkiismeretük működésbe lép, konfliktusba kerül az ádáz beállítottságukkal, és megszületnek bizonyos gondolatok a fejükben: „Nem lenne szabad így gondolkodnom. Isten sok áldásban részesített, és kegyelmet tanúsított felém. Nem vall az a lelkiismeret hiányára, ha így gondolkodok? Lehet, hogy ezzel ellenállok Istennek, és csalódást okozok Neki?” Ez a lelkiismeretük működésének jele, nem igaz? Ezen a ponton a jó jellemük is színre lép. Amint elkezdi működni a lelkiismeretük, a dühük, a panaszkodásuk és az engedetlenségük fokozatosan alábbhagy, félreteszik és lépésről lépésre kiiktatják ezeket. Hát nem a lelkiismeretük hatása ez? (De igen.) Akkor valóban az ádáz beállítottságuk tárult fel? (Igen.) Az ádáz beállítottságuk tárult fel, de mivel ezek az egyének rendelkeznek lelkiismerettel és emberi mivolttal, a lelkiismeretük képes megfékezni az ádáz beállítottságukat, és észszerűsége bírja őket. Amikor visszatér az észszerűségük, és megnyugszanak, akkor elgondolkodnak, és rájönnek, hogy ők is képesek ellenállni Istennek. Ekkor önkéntelenül is a lekötöttség és megbánás érzése ébred bennük: „Túl hevesen reagáltam az imént, ellenálltam Istennek, és lázadtam Ellene. Lehet, hogy Isten szeretetből fegyelmez engem? Lehet, hogy ez az Ő kegyelme? Miért viselkedtem ilyen észszerűtlenül? Nem dühítettem fel Istent? Abba kell ezt hagynom; imádkoznom kell Istenhez, bűnbánatot kell tartanom, el kell engednem a tetteimben megnyilvánuló gonosztságot, és véget kell vetnem a lázadásomnak. Mivel beismerem, hogy felületesen cselekedtem, fel kell hagynom a felületességgel, komolyan kell vennem a dolgaimat, és keresnem kell, hogy hogyan tudok hűséget tanúsítani a cselekedeteimen keresztül, és hogy mik a kötelességem végzésének alapelvei.” Hát nem a jó jellemük hatása ez? Kétségtelen, hogy ezek az emberek is rendelkeznek ádáz beállítottsággal, de a lelkiismeretük és a racionális helyzetértékelésük hatására a jó, igazságszerető jellemük végül felülkerekedik. Ezeknek az egyéneknek szerepel az ádázság a romlott beállítottságaik között, tehát mondhatjuk-e, hogy ezért ádáz lényegük van? Mondhatjuk-e, hogy ádáz a lényegük? Nem. Tárgyilagosan szemlélve, bár a feltáruló romlott beállítottságaik egyike az ádázság, a lelkiismeretük, az észszerűségük és a viszonylagos igazságszeretetük miatt az ádázság csupán egyfajta romlott beállítottság, de nem a lényegük. Miért nem a lényegük? Azért, mert ez a romlott beállítottságuk meg tud változni. Noha feltárul ez a fajta romlott beállítottságuk, és ellen tudnak állni Istennek, továbbá lázadni tudnak Isten ellen, akár rövidebb, akár hosszabb

ideig, a jellemükben megmutatkozó lelkiismeretesség, tisztességesség, ésszerűség és hasonló vonások hatása megakadályozza, hogy az ádáz beállítottságuk eluralkodjon a viselkedésükön vagy az igazsághoz való hozzáállásukon. Mi ennek a végeredménye? Képesek lesznek arra, hogy megvallják a bűneiket, bűnbánatot tartsanak, az igazság alapelvei szerint cselekedjenek, alávéssék magukat az igazságnak, és elfogadják Isten vezénylését, mindezt panasz nélkül. Annak ellenére, hogy feltárul az ádáz beállítottságuk, a végeredmény az, hogy nem lázadnak Isten ellen, és nem szegülnek szembe Isten szuverenitásával – hanem alávetik magukat. Ez az átlagos romlott személy megnyilvánulása. Az ilyen emberek csupán romlott beállítottságokkal rendelkeznek, de a beállítottságlényegük nem antikrisztusi. Ez így pontos.

Vegyük például az elvetemült beállítottságokat. Melyik a legelvetemültebb beállítottság, amelyet feltárnak az emberek Isten előtt? Ez Isten próbára tétele. Néhányan attól tartanak, hogy talán nem jó rendeltetési helyre kerülnek, és nem garantált a sorsuk, mert eltévelyedtek, gonosz dolgokat tettek, és sok vétket követtek el, miután elkezdtek hinni Istenben. Aggódnak, hogy pokolra jutnak, és folyamatos félelemben élnek a sorsuk és a rendeltetési helyük miatt. Állandóan szoronganak, és folyamatosan azt latolgatják: „Vajon jó vagy rossz sorsom és rendeltetési helyem lesz? Vajon pokolra jutok, vagy a mennybe kerülök? Vajon isten népéhez tartozom, vagy szolgálattelvő vagyok? Vajon el fogok veszni, vagy megmenekülök? Meg kell találnom, hogy mit mondanak erről isten szavai.” Látják, hogy Isten minden szava igazság, és hogy Isten minden szava leleplezi az emberek romlott beállítottságait, és nem találják a keresett válaszokat, ezért folyamatosan azon tűnődnek, hol tudhatnának meg többet. Később, amikor lehetőséget találnak arra, hogy előléptessék őket, és fontos szerepet kapjanak, puhatolózni akarnak a Fennvalónál, így gondolkodván: „Vajon mit gondol rólam a fennvaló? Ha kedvező véleménnyel van rólam, az azt bizonyítja, hogy isten nem jegyezte meg a múltban elkövetett gonoszságaimat és vétkeimet. Azt bizonyítja, hogy isten továbbra is meg fog menteni engem, és még van reményem.” Ezután a gondolatmenetüket folytatva egyenesen azt mondják: „Nálunk a legtöbb testvér nem igazán ért a hivatásához, és csak rövid ideje hisz istenben. Én hiszek istenben a legrégebb óta. Volt, hogy elbuktam és hibáztam, szereztem néhány tapasztalatot, és megtanultam néhány leckét. Ha kapnék egy esélyt, hajlandó lennék nagy terhet venni a vállamra, és figyelembe venni isten szándékait.” Ezekkel a szavakkal próbára teszik a Fennvalót, hogy megtudják, szándékában áll-e előléptetni őket, vagy már elhagyta-e őket. Valójában nem akarják őszintén vállalni ezt a felelősséget vagy terhet; pusztán azért mondják ezt, hogy kipuhatolják a helyzetet, és megtudják, van-e még remény arra, hogy megmeneküljenek. Ez próbára tétel. Milyen beállítottság rejlik a próbára tétel e megközelítése mögött? Ez egy elvetemült beállítottság. Függetlenül attól, hogy mennyi ideig tárul fel ez a megközelítés, hogyan és milyen mértékben valósul meg, a feltárult beállítottságuk mindenképpen elvetemült, mert sok gondolat, aggodalom és kétség övezi a cselekedetüket. Amikor feltárulkozik ez az elvetemült beállítottság, mi olyat tesznek, ami azt mutatja, hogy

rendelkeznek emberi mivolttal, képesek gyakorolni az igazságot, és ami azt bizonyítja, hogy csak ez a romlott beállítottságuk van, nem pedig elvetemült lényegük? Miután ilyen dolgokat mondanak és tesznek, azok, akik rendelkeznek lelkiismerettel, józan ésszel, tisztességgel és méltósággal, kényelmetlenül érzik magukat, és fáj a szívük. Gyötrődnek, és azt gondolják: „Már oly régóta hiszek Istenben; hogy tehettem próbára Istent? Hogy lehet, hogy még mindig ennyire foglalkoztat a saját rendeltetési helyem, és hogyan használhatok ilyen módszert arra, hogy kiszedjek valamit Istenből, és rávegyem Őt arra, hogy biztos választ adjon? Ez túlzottan aljas dolog!” Nyugtalan-ságot éreznek a szívükben, de amit tettek, már megtörtént, a szavakat pedig kimondták – nem lehet visszacsinálni. Ekkor megértik: „Bár talán már van bennem némi jó szándék és igazságérzet, még mindig képes vagyok ilyen aljas dolgokra; egy aljas ember tesz ilyeneket! Hát nem Isten próbára tételét kíséreltem meg? Hát nem Isten zsarolása ez? Ez igazán aljas és szégyentelen!” Mi az észszerű lépés egy ilyen helyzetben? Vajon az, ha az ember Isten elé járul imádkozni és megvallani a bűneit, vagy az, ha makacsul ragaszkodik a saját megközelítéseihez? (Az imádkozás és a bűnvallás.) Tehát az egész folyamatot tekintve, amely a gondolat megszületésével kezdődik, a cselekvéssel folytatódik, majd az imádsággal és a bűnvallással zárul, melyik szakaszban történik a romlott beállítottság normális feltárulása, melyik szakaszban szólal meg a lelkiismeret, és melyik szakasz szól az igazság gyakorlatba ültetéséről? A gondolattól a cselekvésig tartó szakaszt egy elvetemült beállítottság irányítja. Akkor az önvizsgálat szakaszát nem a lelkiismeretük hatása irányítja? Elkezdik megvizsgálni magukat, és érzik, hogy amit tettek, az rossz volt – ezt a lelkiismeretük hatására teszik. Ezt követi az imádság és a bűnvallás, amelyeket szintén a tisztességességük, a lelkiismeretük és a jellemük hatása irányít; képesek büntudatot érezni, bűnbánatot tartani és lekötelezettséget érezni Isten iránt, valamint képesek elgondolkodni az emberi mivoltukon és a romlott beállítottságukon, megérteni azokat, továbbá el tudnak jutni odáig, hogy képesek legyenek gyakorolni az igazságot. Hát nem három szakaszból áll ez a dolog? A romlott beállítottság feltárulásától a lelkiismeretük hatásáig, majd egészen addig, amíg képesek lesznek elengedni a gonosztetteiket, megbánást tanúsítani, lemondani a testi vágyaikról és gondolataikról, fellázadni a romlott beállítottságuk ellen, és gyakorolni az igazságot – ez a három stádium az, amit a hétköznapi, emberi mivolttal és romlott beállítottságokkal rendelkező embereknek el kellene érniük. A lelkiismeretük érzékelése és a viszonylag jó emberi mivoltuk miatt ezek az emberek képesek gyakorolni az igazságot. Az igazság gyakorlására való képesség azt jelenti, hogy az ilyen embereknek van reményük az üdvösségre. Más szavakkal az üdvösség valószínűsége viszonylag magas a jó emberi mivolttal rendelkező egyének számára.

Mi különbözteti meg az antikrisztusokat azoktól, akik antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek? Az első szakaszban az antikrisztusok kívülről szemlélve alapvetően ugyanazokat a tulajdonságokat fedik fel, mint bármely más romlott ember, a következő két szakasz azonban különbözik. Például, amikor valaki egy ádáz romlott beállítottságot

tár fel, amikor megmetszik, a következő lépésben működésbe kell lépnie a lelkiismeretének. Az antikrisztusoknak azonban nincs lelkiismeretük, így mit fognak gondolni? Milyen megnyilvánulásaik lesznek? Panaszkodni fognak, hogy Isten igazságtalan, és azt fogják állítani, hogy Isten mindig hibát keres bennük, és lépten-nyomon nehézségeket és gondokat okoz nekik. Ezt követően továbbra is konokul megtagadják a bűnbánatot, és még a legnyilvánvalóbb hibáikat vagy romlott beállítottságaikat sem fogadják el. Soha nem ismerik el a hibáikat, sőt, még tovább mennek, és minden lehetséges módon megpróbálják titokban folytatni a cselekedeteiket. Az antikrisztusok által feltárt romlott beállítottságok alapján milyen az ő jellemük? Nincs lelkiismeretük, nem tudnak önvizsgálatot tartani, és ádázsgot, rosszindulatot, támadásokat és megtorlást tárnak fel. Hazugságokat gyártanak, hogy elrejtsek a tényeket, és másokra hárítsák a felelősséget; csapdába csalnak másokat, hogy elrejtsek az igaz tényeket a testvérek előtt; hevesen védik és igazolják magukat, és mindenhol terjesztik az érveiket. Ez az ádáz beállítottságuk továbbélése. Nemcsak, hogy nincs lelkiismereti tudatosságuk, nem vizsgálják és értik meg magukat, nem gondolkodnak el magukon, hanem még tovább mennek, és továbbra is feltárják az ádáz beállítottságukat, ágálnak Isten háza ellen, ágálnak a testvérek ellen és szembeszegülnek velük, és ami még súlyosabb, szembeszegülnek Istennel is. Némi idő elteltével, amikor a helyzet lecsillapodik, vajon tartanak bűnbánatot és megvallják a bűneiket? Bár az eset már lezárult, az igaz tények feltáruktak, a felelősségük nyilvánvaló, és vállalniuk kellene a felelősséget, vajon képesek-e elismerni ezt? Képesek-e büntudatot vagy lekötelezettséget érezni? (Nem.) Kitartóan ellenállnak, és azt gondolják: „Amúgy sem az én hibám volt, de még ha az is lett volna, a szándékaim jók voltak; még ha hibáztam is, nem lehet egyedül engem hibáztatni. Miért nem hibáztatjátok a többieket? Miért engem vesztek célba? Hol hibáztam? Semmi rosszat nem csináltam szándékosan. Mindannyian követtetek el hibákat, szóval magatok miatt nem tartjátok felelősnek? Ráadásul ki tud leélni egy életet anélkül, hogy hibázna?” Tartanak-e bűnbánatot? Éreznek-e lekötelezettséget? Nem éreznek lekötelezettséget, és nem tartanak bűnbánatot. Néhányan még azt is mondják: „Olyan nagy árat fizettem, miért nem vettétek észre? Miért nem dicsért meg senki? Miért nem kaptam jutalmat? Ha történik valami, mindig engem hibáztatok, és bennem keresitek a hibát. Nem csak egy eszközt kerestek, hogy felhasználjátok ellenem?” Ilyen az ő gondolkodásmódjuk és állapotuk. Nyilvánvaló, hogy ez ádáz beállítottság – továbbra is konokul megtagadják a bűnbánatot, nem hajlandók elismerni a tényeket, amikor eléjük tárják őket, és kitartóan ellenállnak. Bár lehet, hogy hangosan nem átkoznak senkit, belül talán már számtalanszor megtették – átkozzák a vezetőket, mert vakok, átkozzák a testvéreket, mert nem jó emberek, amiért hajbókoltak nekik, amikor még volt státuszuk, de most, hogy elvesztették azt, már nem figyelnek rájuk, nem beszélnek velük, sőt még csak rájuk sem mosolyognak. Még Istent is átkozzák a szívükben, és ítéletet mondanak Istenről, azt állítva, hogy nem igazságos. Az elejétől a végéig ádáz beállítottságot tárnak fel, a lelkiismeret, a bűnbánat vagy a megtérés legapróbb jele nélkül. Egyáltalán nincs szándékukban, hogy

visszaforduljanak, hogy keressék az igazság alapelveit, hogy bevallják a bűneiket, és bűnbánatot tartsanak Isten előtt, vagy hogy alávéssék magukat Isten vezénylésének és rendelkezéseinek. Ehelyett folyamatosan vitatkoznak, ellenállnak és panaszkodnak. Mind az antikrisztusok, mind a bűnbánatra képes emberek ugyanazokat a romlott beállítottságokat tárják fel, de vajon nincs-e különbség ezeknek a feltárulásoknak a természetében? Melyik csoport rendelkezik antikrisztusi beállítottsággal, és melyik az antikrisztus lényegével? (Azok, akik nem bánják meg a bűneiket, az antikrisztus lényegével rendelkeznek.) Kik képesek a megbánásra? Ők azok a romlott emberek, akik antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek, de nem antikrisztusok. Az antikrisztus lényegével rendelkezők antikrisztusok, míg az antikrisztusi beállítottsággal rendelkezők hétköznapi romlott emberek. A két csoport közül melyiket alkotják gonosz emberek? (Azt, amelyik az antikrisztus lényegével rendelkezik.) Ezt fel tudjátok ismerni, ugye? Attól függ, hogy melyik csoport nem mutatja annak semmi jelét, hogy a lelkiismeretük vádolná őket, melyik csoport ragaszkodik a vitához anélkül, hogy meghátrálna, vagy önvizsgálatot tartana, és melyik ítélkezik gátlástalanul és hangoztatja az érveit, amikor hibát követ el, és olyan helyzetekkel szembesül, mint a megmetszés, az elbocsátás vagy a fegyelmezés. Ha senki nem fékezné meg őket, akkor vajon felhagynának a cselekedeteikkel? Nem. A szívük tele lenne negativitással és ellenállással, és azt mondanák: „Mivel az emberek igazságtalanul bánnak velem, és Isten nem mutat kegyelmet felém, és nem cselekszik az én érdekemben, a jövőben csak tessék-lássék módon fogom végezni a kötelességemet. Még ha jól is végzem a kötelességemet, akkor sem kapok jutalmat, senki sem dicsér meg, és továbbra is megmetszenek, úgyhogy csak felületesen fogom végezni. Ne is álmodjatok arról, hogy elvárhatjátok tőlem, hogy az alapelvek szerint kezeljem a dolgokat, hogy beszélgessek és együttműködjek másokkal a munkámban, vagy hogy keressem az igazságot! Közömbös maradok, se gőgös, se alázatos nem leszek. Ha megkértek valamire, megcsinálom; ha nem, akkor elmegyek. Tegyetek, amit akartok; én az maradok, aki vagyok. Ne követeljetek tőlem túl sokat; ha túl magasak az elvárásaitok, nem fogok foglalkozni velük.” Hát nem az ádáz beállítottság továbbélése ez? Képesek az ilyen emberek a megbánásra? (Nem, nem képesek.) Ez az antikrisztus lényegével rendelkezők megnyilvánulása. Amikor egy antikrisztus elvetemült beállítottságot tár fel, ugyanígy soha nem gondolkodik el, mert nincs lelkiismerete. Nem számít, milyen romlott beállítottságot tár fel, milyen szándékai, vágyai és ambíciói vannak, amikor valami történik vele, a lelkiismerete soha nem fékezi meg őt. Ezért, amikor kedvező és megfelelő számára az időzítés, azt teszi, amit akar. A tettei következményeitől függetlenül nem fordul vissza, és továbbra is ragaszkodik a nézőpontjához, kitart az ambíciói, a vágyai és a szándékai mellett, valamint azon eszközök és módszerek mellett, amelyeket mindig is alkalmazott, anélkül, hogy bármiért is hibáztatná magát. Miért nem hibáztatja magát? Mivel az ilyen embereknek nincs lelkiismeretük, nincs becsületérzetük, és nem érznek szégyent; az egész emberi mivoltukban nincs semmi, ami meg tudná fékezni a romlott beállítottságaikat, és semmi sincs, amivel fel tudnák mérni, hogy a feltáruló romlott

beállítottságaik helyesek-e vagy sem. Ezért amikor ezek az emberek elvetemült beállítottságot tárnak fel, függetlenül attól, hogy mások hogyan látják azt, vagy mi annak a folyamata és az eredménye, egy percre sem érznek önvádat, szomorúságot, bűnbánatot, lekötelezettséget, és biztosan nem tesznek fordulatot a szívükben. Ők antikrisztusok. Ennek a két példának az alapján mi az antikrisztusok legnyilvánvalóbb jellemzője? (A lelkiismeret és a józan ész hiánya.) Milyen megnyilvánuláshoz vezet a lelkiismeret és a józan ész ilyen hiánya? Mi az eredménye a feltárt beállítottságoknak? (Nem képesek elgondolkodni, sem bűnbánatot tartani.) Vajon képesek-e gyakorolni az igazságot azok, akik képtelenek elgondolkodni és bűnbánatot tartani? Soha!

Egy olyan személy, aki csak antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, nem jellemezhető úgy, mint aki lényegében antikrisztus. Csak azok tekinthetők valódi antikrisztusoknak, akiknek a természetlényege antikrisztusi. Az biztos, hogy vannak különbségek a két típus között az emberi mivolt szempontjából, és az eltérő emberi mivolt hatására az igazsághoz való hozzáállásuk is különbözik. Amikor pedig az emberek eltérően állnak hozzá az igazsághoz, akkor az útjukat is eltérően választják meg, és ha különböző utakat választanak, a cselekedeteikből fakadó alapelvek és következmények is eltérőek lesznek. Annak a személynek, aki csak antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, működik a lelkiismerete, van józan esze és becsületérzete, és viszonylagosan szívesen szereti az igazságot. Emiatt, amikor romlott beállítottságot tár fel, a szívében elítéli a cselekedetét. Ilyen esetekben képes elgondolkodni magán, megismerni önmagát, képes beismerni a romlott beállítottságát és a romlottsága feltárulását, így pedig képes fellázadni a hús-vér test és a romlott beállítottsága ellen, és elkezdi gyakorolni az igazságot és alávetni magát Istennek. Egy antikrisztus esetében azonban ez nem így van. Mivel nem működik a lelkiismeretük, vagy nem érzékelik a lelkiismeretüket, és még kevésbé van becsületérzetük, amikor feltárul a romlott beállítottságuk, akkor nem mérik fel Isten szavai szerint, hogy a feltárulásuk helyes-e vagy sem, vagy hogy az romlott beállítottság-e vagy normális emberi mivolt, vagy hogy összhangban van-e az igazsággal. Sosem gondolkodnak el ezeken a dolgokon. Hogyan viselkednek tehát? Minden esetben azt állítják, hogy az általuk feltárt romlott beállítottság és az általuk választott út a helyes. Azt gondolják, hogy bármit is tesznek vagy mondanak, az helyes; makacsul ragaszkodnak a saját nézeteikhez. Ezért bármekkora hibát is követnek el, bármennyire súlyosan romlott beállítottságot is tárnak fel, nem ismerik fel a helyzet súlyosságát, és biztosan nem értik meg az általuk feltárt romlott beállítottságot. Természetesen a vágyaikat sem fogják félretenni, és nem fognak lázadni az ambíciójuk vagy a romlott beállítottságuk ellen azért, hogy olyan utat válasszanak, amely Istennek és az igazságnak való alávetettséghez vezet. Ebből a két különböző kimenetelből világosan látszik, hogy ha egy antikrisztusi beállítottsággal rendelkező ember szereti az igazságot a szívében, akkor van esély arra, hogy megértse és gyakorolja azt, és hogy elérje az üdvösséget. Az antikrisztusi lényeggel rendelkező embertípus azonban nem képes megérteni az igazságot, sem gyakorolni azt, és nem nyerheti el az üdvösséget. Ez a különbség a kettő között.

III. Az antikrisztusok beállítottságlényege

A mai beszélgetés fő célja továbbra is az, hogy összefoglaljuk az antikrisztusok beállítottságlényegét. Az imént megbeszélte hat romlott emberi beállítottság közül melyik hárommal lehet pontosabban jellemezni az antikrisztusi beállítottságlénnyel rendelkező embereket? (Az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség beállítottságával.) Mivel leszűkítettük a kört erre a háromra, az első három nem lesz témája ennek a beszélgetésnek. Akkor az antikrisztusi beállítottságlénnyel rendelkező emberek vajon nélkülözik a hajthatatlanság, az arrogancia és a csalárdság romlott beállítottságait? (Nem.) Miért nem használjuk akkor az első hármat az antikrisztusok beállítottságlényegének jellemzésére? (Mert a hétköznapi romlott emberek is rendelkeznek az első három beállítottsággal, és azok nem tükrözik az ember lényegét.) Ez egy nagyon pontos összefoglalás. A beállítottságlényegét illetően az első három romlott beállítottság viszonylag enyhébb jellegű, míg az utóbbi három az, amely valóban összefoglalja az antikrisztusok beállítottságlényegét: az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség. Ezzel a három romlott beállítottsággal pontosabban jellemezhető az antikrisztusok beállítottságlényege. Bár az első hármat nem használjuk az antikrisztusok lényegének jellemzésére, mindhárom romlott tulajdonság jelen van az antikrisztusokban is, még hozzá súlyosabb mértékben, mint az átlagemberekben. Az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség mind felhasználható az antikrisztusok hajthatatlanságának összegzésére és jellemzésére, valamint a hajthatatlanságuk mértékének leírására. Az utóbbi három beállítottság továbbá hasonlóképpen használható az arroganciájuk és a csalárdságuk összegzésére és jellemzésére is. Nyilvánvaló, hogy az antikrisztusok beállítottságlényegének fő jellemzői az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség.

A. Elvetemültség

E három romlott beállítottság – az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség – közül az elvetemültség az, amelyik a leginkább összegzi a beállítottságot egy antikrisztus beállítottságlényegén belül, és ez a leggyakoribb beállítottság az antikrisztusok beállítottságlényegében. Miért az elvetemültséget használják az antikrisztusi beállítottságlényeg leírására? Ha azt mondják, hogy az antikrisztusok meglehetősen elvetemültek, akkor a gondolataik alapján ítélve vajon mit gondolnak, mondanak és tesznek nap mint nap, ami azt bizonyítja, hogy elvetemült lényegű emberek? Vajon nem kellene elgondolkodni ezen a kérdésen? (De igen.) Akkor az elemzésünket és a megfigyelésünket azzal kell kezdenünk, hogy megnézzük, miként gondolkodnak, hogyan beszélnek, milyen a modoruk, miként viselkednek és viszonyulnak a világhoz, mert így tudjuk megítélni, hogy valóban jelen van-e az elvetemültség lényege ezekben az emberekben. Először nézzük meg, min gondolkodnak az antikrisztusok nap mint nap. Néhány ember így gondolkodik: „Ebben a csoportban nem engem tartanak a legrátermettebbnek, és nem is én rendelkezem a legnagyobb tehetséggel. Hogyan

lehetnék akkor népszerűbb, hogyan nyerhetném el mindenki tiszteletét, hogyan szerezhethnék dicsőséget az őseimnek, és hogyan kaphatnék glóriát a fejem fölé? Hogyan győzhetnék meg másokat, és hogyan érhetném el, hogy figyeljenek rám és csodáljanak engem? Úgy tűnik, hogy a státusz jó dolog. Egyes emberek tényleg tekintélyt parancsolóan beszélnek, és amikor másoknak problémáik vannak, hozzájuk fordulnak – hozzám miért nem fordul senki? Engem miért nem vesz észre senki? Van eszem, vannak ötleteim, módszeresen járok el, és tudom alkalmazni az ítélőképességemet a különböző ügyekben – miért nem figyel rám senki, és miért nem tartanak nagyra? Mikor fogok kiemelkedni a többiek közül? Mikor fog mindenki hozzám fordulni segítségért, és mikor fognak támogatni engem?” Mire gondolnak ezek az emberek? Pozitív vagy negatív dolgokon gondolkodnak? (Negatív dolgokon.) Amikor egyesek azt látják, hogy mások jó kapcsolatban vannak egymással, akkor azt gondolják: „Miért olyan jó az ő kapcsolatuk? Meg kell találnom a módját, hogy viszályt szítsak közöttük, és megkeserítsem a kapcsolatukat; így nem leszek elszigetelve, és lesz társaságom.” Mit csinálnak ezek az emberek? Bármilyen módszert is alkalmaznak, mindig az a céljuk, hogy viszályt szítsanak. Ha látnak valakit, aki lelkesedéssel és odaadással végzi a kötelességét, és bármit is tesz, megvilágítást kap a kötelességének végzése közben, akkor féltékenyek lesznek, és azon kezdenek el gondolkodni, hogyan akadályozhatnák őt, hogyan hűthetnék le a lelkesedését, és hogyan érhetnék el, hogy negatívan érezze magát. Ezek a gondolatok – akár cselekedet követi őket, akár nem – mind negatívak. Vannak olyanok is, akik azt gondolják: „Milyennek lát engem az újonnan megválasztott vezető? Közel kell kerülnöm ehhez a vezetőhöz. Mivel a kapcsolatunk nem túl jó, és nem állunk túl közel egymáshoz, vajon hogyan tudnék a kegyeibe férkőzni? Van egy kis pénzem, úgyhogy kiderítem, mire van szüksége, és megveszem neki. Ha azonban számítógépre van szüksége, annyi pénzt nem vagyok hajlandó kiadni; ha valamikor a jövőben leváltják a vezetői pozíciójából, akkor nem válna kidobott pénzzé? Ha viszont kesztyűre vagy ruhára van szüksége, azt megengedhetem magamnak, az ilyen kiadás megéri. A pénzt a megfelelő dolgokra kell költeni, és nem szabad elpazarolni. Emellett nem csak üres szavakkal, hanem valódi tettekkel is kell hízelegnem és kedveskednem a vezetőnek – figyelnem kell arra, hogy mit szeret ez a vezető. Ezenkívül étkezéskor mindennap segíteni fogok kitálalni a vezető ételét, és el fogom mosogatni az edényeit, amikor befejezte az evést. Ha a vezető kritizál valakit, csatlakozom hozzá és helyeselek; ha dicsér valakit, akkor egyből ajánlani fogom az illetőt, és méltatni fogom az érdemeit.” Mi jár a fejében ezeknek az embereknek? (A vezető kedvében akarnak járni és hízelegnek neki.) Vannak olyanok is, akik, miközben Isten házában dolgoznak, így gondolkodnak: „Mások keményen és becsületesen dolgoznak; nekem okosnak kell lennem, nem lehetek ostoba, és nem dolgozhatok túl keményen. Ha Isten házában a későbbiekben már nem lesz szüksége rám, nem lenne-e hiábavaló ez az erőfeszítés? Nem veszne-e kárba akkor a kemény munkám? Ha viszont egyáltalán nem dolgozom, akkor el leszek küldve Isten házából. Mit tegyek? Amikor a vezető jelen van, akkor a

lehető legkeményebben dolgozom, megizzadok, hadd lássa; amikor nincs itt, elmegyek mosdóba, iszom egy pohár vizet, sétálok egyet, vagy keresek egy sarkot, ahol pihenhetek. Ha mások három lapátnyit ásnak, én fél lapátnyit; ha mások háromszor vagy ötször fordulnak cipekedés közben, én csak egyszer teszem meg. Pihenek és lazítok, amikor csak tudok. Nem kell annyira buzgónak lennem; ha megbetegszem vagy kimerülök a kemény munkától, ki fog engem sajnálni? Ki fog gondoskodni rólam a betegségemben? A vezető? Vagy isten? Isten felelősséget vállal ezekért a dolgokért? Ezért, amikor dolgozom, ki kell találnom, hogy hol tudok a legszembetűnőbb módon dolgozni. Amikor pedig lazítani akarok, ki kell találnom, hogy hol a legkevésbé valószínű, hogy felfedeznek, hogy feltűnést keltek.” Mi jár a fejében ezeknek az embereknek? (A lazálás és a ravaszkodás.)

1. Mit tesznek az antikrisztusok az emberek irányában

Milyen jelleműek azok az emberek, akik fejében egész nap elvetemült gondolatok járnak? Az ilyen személyek alattomosak, és kevés bennük a tisztesség. A beállítottságuk alapján ítélve minek nevezhető ez? (Elvetemültségnek.) Van-e bármi tisztességes azoknak a dolgoknak a természetében, amik a fejükben járnak? Van-e bármi, ami nemesnek, nyílnak és őszintének hangzik? Van bennük bármi jó? (Nincs semmi.) Összefoglalva tehát az első dolog, ami megnyilvánul az antikrisztusi lényeggel rendelkező emberek romlott beállítottságában, az, hogy egész nap csak gonoszságon törik a fejüket. Függetlenül attól, hogy nagyobb vagy kisebb problémával állnak szemben, a gondolataikat átítatja a gonoszság. Konkrétan bizonyos dolgokat tesznek az emberek felé, Isten felé pedig más megnyilvánulásokat és gyakorlatokat tanúsítanak. Tehát, milyen dolgokat tesznek az emberek felé? Milyen gyakorlatokat dolgoznak ki a gondolataikban? Látjátok az imént felsorolt példákon keresztül, hogyan ármánykodik folyamatosan mások ellen az ilyen típusú ember? Folyamatosan ármánykodnak, és bárki, akivel kapcsolatban állnak vagy érintkeznek, a cselszövésük tárgyává válik. Másodszor, bár néha nem beszélnek, amikor cselekszenek, a tetteik módja, módszere és forrása nem őszinte, és nem gyakorolják az igazságot – ez csak a látszat. Mi ennek a természete, és mi ez a gyakorlat? Ez csalás és színlelés, valamint mások kisértése. Mivel képesek színlelni és becsapni az embereket, vajon arra is képesek, hogy magukhoz édesgessenek és félrevezessenek másokat? (Igen, képesek rá.) Ráadásul az ilyen emberek állandó harcot folytatnak másokkal a státuszért, a hírnévért, a tekintélyért és a saját érdekeikért. Harcolnak a hírnévért, azért, hogy kié a döntés joga, hogy kinek van több ötlete, hogy kinek a véleménye bölcsőbb és észszerűbb, hogy ki kap több elismerést másoktól, és hogy ki tud több előnyre szert tenni – ezért versengenek. Még státusz nélkül is így ármánykodnak az emberek ellen, mit tesznek hát akkor, ha van státuszuk? Akkor folyamatosan gyötrik az uralmuk alatt álló embereket; magukhoz vonzzák és megnyerik maguknak azokat, akik nem szeretik az igazságot, és támadják, kizárják azokat, akik képesek elfogadni az igazságot. Céljuk, hogy mindenki rájuk hallgasson

és nekik engedelmeskedjen; folyamatosan klikkeket alakítanak ki, és vizsályt szítanak a csoportokban, végül pedig mindenkit magukhoz láncolnak. Mindez része annak, hogy másokat gyötörnek. Az antikrisztusok egész nap gonosz dolgokon gondolkodnak, és minden beállítottság, amit feltárnak, gonosz. Pontos tehát azt mondani, hogy az ilyen emberek beállítottsága elvetemült? (Igen, pontos.) Egy olyan csoportban, ahol mindenki tisztában van a helyével, a saját feladatára összpontosít, és azt teszi, amit tennie kell, amint megjelenik egy antikrisztus, belülről kezdi el szítani a vizsályt, rosszakat mond az egyik emberről a másik előtt, és fordítva, hogy ellenségeskedést váltson ki közöttük. Hát nem ez az eredménye a vizsályszításnak? Milyen megnyilvánulásai vannak tehát az antikrisztusok ármánykodásainak? Például, amikor választás van a gyülekezetben, az ambíciók nélküli hétköznapi emberek így gondolkozhatnak: „Bárkit is választanak meg, én alávetem magam; támogatni fogom azt, akinek Isten megengedi, hogy vezető legyen, és nem fogok kellemetlenséget vagy bajt okozni.” Az ártó szándékú emberek viszont nem így gondolkoznak. Ha látják, hogy nincs esélyük megnyerni a választást, számolgatni kezdenek a szívükben: „Vennem kell mindenkinek valami jót. Mi hiányzik mostanában a gyülekezetből? Veszek egy légtisztítót, és elhelyezem a gyülekezeti térben, így amikor az emberek beszívják a friss levegőt, rám fognak gondolni. Így amikor eljön a választás ideje, én leszek az első jelölt, aki eszükbe jut. Tehát nem fogok hiába cselekedni vagy pénzt költeni.” Ezt gondolva gyorsan megveszik a legolcsóbb, de legmutatósabb légtisztítót. Ezenkívül azt is gondolják: „Óvatosnak kell lennem ez idő alatt. Nem szabad rosszat mondanom, és nem szabad olyan dolgokat mondanom, amelyek negatívak és nem építik az embereket; hízelt szavakat kell mondanom, amikor találkozom valakivel, és gyakran kell dicsérnem másokat úgy, mint például: »Nagyon jól nézel ki! Te tényleg törekszel az igazságra! Bár nem hiszel olyan régóta Istenben, mint én, mégis jobban törekszel az igazságra, mint én. A te emberi mivoltod jó, és a hozzád hasonlóan jó emberi mivolttal rendelkezők megmenthetők – ellentétben velem.« Minden téren alázatosnak kell mutatkoznom, és minden tekintetben dicsérnem kell másokat, mondván, hogy ők jobbak, mint én, hogy azt érezzék, megkapták a kellő tiszteletet.” Hát nem ármánykodás ez? Az antikrisztusok könnyedén tesznek ilyen dolgokat; a hétköznapi emberek nem tudják túlszárnyalni őket ármánykodásban. Hogy is mondják a nem hívő emberek? („Eladtak téged, és még segítesz is nekik megszámolni a pénzt.”) Az antikrisztusok ilyen dolgokat visznek véghez, és a legtöbb ember az árulásuk és az ármánykodásuk célpontja.

Mondjátok meg: elfogadják-e az antikrisztusok, ha megmetszik őket? Beismerik-e, hogy romlott beállítottsággal rendelkeznek? (Nem, nem ismerik be.) Nem vallják be, hogy romlott beállítottsággal rendelkeznek, de miután megmetszik őket, továbbra is úgy tesznek, mintha tisztában lennének önmagukkal. Azt mondják, hogy ők ördögök és Sátánok, akikből hiányzik az emberi mivolt, és akiknek gyenge képességeik vannak; azt is állítják, hogy képtelenek alaposan átgondolni a dolgokat, alkalmatlanok a gyülekezet által rájuk bízott feladatokra, és hogy nem végezték megfelelően a kötelességeiket. Ezt

követően az emberek többsége előtt beismerik a romlott beállítottságukat, és elismerik, hogy ördögök, végül pedig azt is mondják, hogy Isten így finomítja és menti meg őket, azt mutatva ezzel az embereknek, hogy képesek elfogadni a metszést, és hogy mennyire alávetik magukat az igazságnak. Azt nem említik, hogy miért kapták a metszést, és hogy milyen kárt és veszteséget okoztak tetteikkel a gyülekezet munkájában. Kerülik ezeket a kérdéseket, és üres szavakat, doktrínákat, szofizmákat és magyarázatokat mondanak, hogy az emberek félreértsék az Isten házából kapott metszést, mintha az értelmetlen és igazságtalan lenne, és mintha valami nagy igazságtalanság érte volna őket. Miután megmetszették őket, a szívükben hajthatatlanok maradnak, és a legkevesbé sem ismerik el a különféle gonosztetteiket. Mit jelentenek akkor azok a szavaik, amelyekkel azt közölték, hogy beismerik a romlott beállítottságukat, hajlandóak elfogadni az igazságot és alávetni magukat a metszésnek? Ezek az ő valódi érzéseik? Egyáltalán nem. Ez mind hazugság, színlelés és ördögi szó, amelyek célja az emberek félrevezetése és magukhoz édesgetése. Mi a céljuk az emberek félrevezetésével? (Az, hogy az emberek imádják és kövessék őket.) Pontosan, az a céljuk, hogy félrevezessék és magukhoz édesgessék az embereket, hogy kövessék őket és hallgassanak rájuk, ezáltal elhítelve mindenkivel, hogy ők igazak és jó szándékúak. Így senki sem lát át rajtuk, és senki sem áll ellen nekik. Ellenkezőleg, az emberek azt hiszik, hogy ők olyanok, akik elfogadják az igazságot, elfogadják a metszést és bűnbánóak. Akkor miért nem ismerik be a gonosztetteiket, és miért nem ismerik el az Isten házában folyó munkában általuk okozott veszteségeket? Miért nem hozzák nyilvánosságra ezeket a dolgokat, hogy beszélgetni lehessen róluk? (Mert ha elmondanák ezeket a dolgokat, az emberek felismernék őket.) Ha az emberek felismernék őket, átlátnának rajtuk, átlátnának az emberi mivoltukon és a beállítottságlényegükön, akkor elfordulnának tőlük. Vajon továbbra is bedőlnének a trükkjeiknek, és hagynák magukat félrevezetni? Vajon továbbra is nagyra becsülnék őket? Vajon továbbra is az egekig magasztalnák őket? Vajon továbbra is imádnák őket? Egyiket sem tennék. Az antikrisztusok úgy tesznek, mintha tisztában lennének önmagukkal, de valójában mindez csak álbölcsesség és önigazolás, hogy félrevezessék az embereket, és hogy az emberek kiálljanak mellettük – ez az igazi hátsó szándékuk. A fontos dolgokat kikerülik, és könnyelműen beszélnek arról, hogy ismerik magukat, és elfogadják a metszést, hogy félrevezessék az embereket, magukhoz édesgessék őket, és hogy az emberek megbecsüljék és imádják őket. Hát nem különösen elvetemült módszer ez? Néhányan tényleg bedőlnek ennek, és miután az antikrisztusok félrevezették őket, azt mondják: „Ez az ember annyira jól beszél – nagyon megérintettek. Többször is elsírtam magam!” Ezek az emberek ekkor nagyra becsülik és imádják őket, de a végén kiderül, hogy antikrisztusok; ez a következménye az antikrisztusok félrevezetésének és annak, hogy magukhoz édesgetik az embereket. Az antikrisztusok félre tudják vezetni az embereket ilyen módon, és bizonyára nincs hiány azokból, akik bedőlnek nekik, és a megtévesztésük áldozatává válnak. Ha valaki képes felismerni az antikrisztusokat ebben a helyzetben, akkor ő olyan ember, aki megérti az igazságot, és képes tisztán látni.

Az antikrisztusok gyakran gyötrik az embereket. Van egy híres mondásuk, amely így szól: „Te kis gazember, mivel nem engedsz nekem, mindössze néhány lépésben rákényszerítelek, hogy térdre borulj és imádj engem – ha nem engedsz nekem, halálsorra foglak küldeni!” Mit akarnak tenni az antikrisztusok? Gyötörni akarják az embereket. Milyen típusú embereket akarnak gyötörni? Ha engedelmeskedsz nekik, hízelegsz nekik, és imádod őket, akkor vajon fognak gyötörni téged? Ha szófogadó és engedelmes vagy velük, ha úgy látják, hogy nem jelentesz számukra fenyegetést, ha könnyen kihasználhatónak, rabszolgának tekinthetnek, akkor nem fognak vesződni azzal, hogy gyötörjenek téged. Ha azonban valami rosszat tesznek, vagy gonosz cselekedeteket követnek el, és találnak valakit, aki felismeri őket, aki leleplezi és felfedi majd őket, letaszítja őket a pozíciójukból, tönkreteszi a hírnevüket és aláássa a cselekedeteiket, akkor azon fognak gondolkodni, hogy hogyan gyötörjék azt a személyt. Az antikrisztusok nem találomra gyötrik az embereket; folyamatosan figyelik és próbára teszik őket, hogy kiderítsék, ki mond rosszat róluk a hátuk mögött, ki nem enged nekik, ki ismeri fel a tetteiket, ki nem figyel rájuk, és ki nem hajlandó törleszkedni hozzájuk. Miután egy ideig figyeltek, és találtak két-három ilyen személyt, elkezdenek ezeknek az embereknek a problémáiról beszélni az összejövetelek során. Bár a szavaik a felszínen korrektnek tűnnek, valójában célzottak és szándékosak, és megvan az okuk. Mi ez az ok? Már alapos vizsgálatot folytattak; ezek a személyek nem engednek nekik, felismerik őket, folyamatosan próbálják leleplezni és felfedni őket, hogy eltávolítsák őket a pozíciójukból. Azért mondják ezeket a dolgokat ezeknek a személyeknek, hogy figyelmeztessék és óvatosságra intsék őket. Ha ezek az emberek meghátrálnak és nem merik folytatni, és minden az antikrisztusok kívánságai szerint alakul, akkor az antikrisztusok figyelmen kívül hagyják őket. Ha azonban ezek az egyének nem változtatnak a viselkedésükön, nem hajlandók törleszkedni hozzájuk, és továbbra is szándékukban áll felfedni őket, jelenteni őket a Fennvalónak és eltávolítani őket a pozíciójukból, akkor ezek a személyek válnak az antikrisztusok következő célpontjaivá. Más megközelítéseket eszelnek ki, erőteljesebb és szigorúbb módszereket alkalmaznak, megpróbálják kitalálni, hogy miként tudnának befolyást gyakorolni rájuk, igyekszenek alkalmat találni arra, hogy gyötörjék őket, és nem állnak le addig, amíg ki nem zárják őket a gyülekezetből. Így gyötrik az antikrisztusok a másként gondolkodókat, és nem nyugszanak, amíg el nem érik a céljukat. Az antikrisztusok könyörtelen módszerekkel gyötrik az embereket. Először találnak egy ürügyet, és megbélyegzik az embereket, majd elkezdik gyötörni őket, és nem hagyják abba, amíg az emberek nem engedelmeskednek és engednek nekik mindenben – addig nem állnak le. Az antikrisztusok folyamatosan viszályt szítanak és klikkeket kreálnak a gyülekezetben azzal a céllal, hogy egy érdekcsoportot hozzanak létre, és átvegyék az irányítást a gyülekezet felett. Hát nem gyakori jelenség ez? Az antikrisztusok klikkeket hoznak létre, viszályt szítanak, növelik a befolyásukat, összeesküvést szőnek azokkal, akik a hasznukra vannak, akik ki tudnak állni értük, akik el tudják tussolni a gonosztetteiket, és akik meg tudják védeni őket a

kulcsfontosságú pillanatokban. Ráveszik ezeket az embereket, hogy tegyenek meg nekik dolgokat, sőt, hogy jelentsenek másokról, és hírvivőiként működjenek. Ha rendelkeznek státusszal, ez a csoport a független királyságukká válik. Ha nincs státuszuk, akkor a csoportjukkal erőt képeznek a gyülekezeten belül, megzavarják és felkavarják a gyülekezet normális rendjét, és megzavarják a gyülekezet normális életét és munkáját.

Az antikrisztusok elvetemült lényegének leggyakoribb megnyilvánulása az, hogy különösen jók a színlelésben és a képmutatásban. Bár rendkívül ádáz, alattomos, könyörtelen és arrogáns a beállítottságuk, kifelé nagyon is alázatosnak és jóságosnak mutatják magukat. Hát nem színlelés ez? Ezeknek az embereknek mindennap ilyesmiken jár az eszük: „Hogyan öltözködjek úgy, hogy keresztényibbnek, becsületesebbnek, emelkedettebb szellemiségűnek, felelősségteljesebb teherviselőnek és még inkább vezetőnek tűnjek? Hogyan étkezzek úgy, hogy az emberek eléggé kifinomultnak, előkelőnek, méltóságteljesnek és nemesnek gondoljanak? Milyen testtartással közlekedjek, hogy vezetői és karizmatikus kisugárzásom legyen, hogy ne közönséges, hanem rendkívüli embernek tűnjek? A beszélgetéseim során milyen hangnem, szókincs, tekintet és arckifejezés keltheti azt az érzést az emberekben, hogy előkelő vagyok, a társadalom krémjébe tartozom, vagy hogy magas rangú értelmiségi vagyok? Hogyan érhetem el az öltözkéssel, a stílusommal, a beszédemmel és a viselkedésemmel, hogy az emberek nagyra tartsanak, hogy kitörölhetetlen benyomást tegyek rájuk, és hogy örökre a szívükbe zárjanak? Mit mondjak, hogy elnyerjem és megmelengessem az emberek szívét, és hogy maradandó benyomást keltssek bennük? Többet kell segítenem másokon, és jót kell mondanom róluk, gyakran kell beszélnem isten szavairól, és használnom kell néhány spirituális szakkifejezést az emberek előtt, többet kell olvasnom másoknak isten szavaiból, többet kell imádkoznom értük, halkán kell beszélnem, hogy az emberek odafigyeljenek rám és meghallgassanak, továbbá azt kell éreztetnem velük, hogy szelíd, gondoskodó, szeretetteljes, nagylelkű és megbocsátó vagyok.” Hát nem színlelés ez? Ezek a gondolatok foglalkoztatják az antikrisztusok szívét. Kizárólag a nem hívő világ irányzatai töltik ki a gondolataikat, ami egyértelműen jelzi, hogy a gondolkodásmódjuk és a nézőpontjuk a világtól és a Sátántól való. Vannak, akik titokban úgy öltözködnek, mint egy prostituált vagy könnyűvérű nő; az öltözködésük kifejezetten a gonosz irányzatokat szolgálja, és különösen divatos. Amikor azonban eljönnek a gyülekezetbe, a testvérek között teljesen más öltözetet és viselkedést vesznek fel. Hát nem színlelnek rendkívül ügyesen? (De igen.) Amiről az antikrisztusok a szívükben töprengenek, amit tesznek, a különféle megnyilvánulásaik és az általuk felfedett beállítottságok mind azt mutatják, hogy a beállítottságlényegük elvetemült. Az antikrisztusok nem az igazságon, a pozitív dolgokon, a helyes úton vagy Isten követelményein elmélkednek. A gondolataik, a megközelítéseik, a módszereik és a választott céljaik mind elvetemültek – mind letérnek a helyes útról, és nem egyeztethetők össze az igazsággal. Még szembe is mennek az igazsággal, és általánosságban véve gonoszságnak tekinthetők; ennek a gonoszságnak a természete azonban elvetemült, ezért összefoglalóan elvetemültségként jellemezhetjük

őket. Nem gondolkodnak azon, hogy becsületes emberek, tiszták, nyíltak, őszinték és hűségesek legyenek; ehelyett elvetemült módszereken jár az eszük. Vegyünk például egy olyan személyt, aki képes tisztán megnyílni önmagáról, ami egy pozitív dolog és az igazság gyakorlása. Vajon az antikrisztusok tesznek ilyet? (Nem.) Mit tesznek? Folyamatosan színlelnek, és amikor rosszat tesznek, és kezdik elárulni magukat, akkor dühödten takargatják a tettüket, igazolják és védik magukat, és elhallgatják a tényeket – majd végül megmagyarázzák, miért tették. Vajon ezek közül a gyakorlatok közül megfelel bármelyik az igazság gyakorlásának? (Nem.) Vajon összhangban van-e bármelyik az igazság alapelveivel? Még kevésbé.

Az imént az antikrisztusok beállítottságlényegének első aspektusát, az elvetemültséget beszéltük át és boncolgattuk. A gondolataik, a nézőpontjaik, valamint a különböző ügyekben tanúsított reagálási módjuk alapján először azt boncolgattuk, hogy min gondolkodnak egész nap az antikrisztusok, hogy elemezni tudjuk az antikrisztusok elvetemült beállítottságát. Elemeztük az antikrisztusok különféle cselekedeteinek természetét is azok alapján, amit gondolnak. Néhány példát is hoztunk, hogy boncolgassuk az eseteken keresztül feltáruló beállítottságlényegüket. A példákban azok között, akik ilyen viselkedést tanúsítanak és ilyen beállítottságokat tárnak fel, láttatok bárkit is, aki viszonylag jó emberi mivolttal rendelkezik? Az ilyen dolgokat feltáró és ilyen megnyilvánulásokat tanúsító emberek jellemében megtalálható-e a becsületesség, a kedvesség, az egyszerűség, az őszinteség, az egyenesség és így tovább? (Nem.) Egyértelműen hiányoznak belőlük ezek a tulajdonságok. Épp ellenkezőleg, a jellemük alattomos, könyörtelen, hajlamos a megrögzött hazudozásra, önző, aljas, és hiányzik belőle a becsületérzet. Ezek a jellemvonásaik teljesen nyilvánvalóak. Pontos megállapítás, hogy akiknek egész nap elvetemült gondolatokon jár az eszük, és akik képesek különféle elvetemült tetteket véghez vinni, azok mind nagyon rossz jellemmel rendelkeznek. Mennyire rossz a jellemük? Hiányzik belőle a lelkiismeret, a tisztesség és különösen a normális racionalitás. Tekinthetjük-e embernek azokat, akik nélkülözik ezeket a dolgokat? Egyértelműen kijelenthető, hogy azok, akikből hiányoznak ezek a dolgok, nem emberek; csupán emberi külsőt viselnek. Néhányan talán megkérdezik: „Nem olyanok, mint a báránybőrbe bújt farkas?” Ez csupán egy metafora. Mik is azok a báránybőrbe bújt farkasok? Ők lényegében farkasok. Van-e lényegi különbség a farkasok és az ördögök vagy antikrisztusok között? A farkasok levadásszák és megeszik a marhákat és a juhokat, de nem mohóságból, hanem azért, mert ez az Isten által elrendelt természetük. Van azonban egy dolog, amivel a farkasok rendelkeznek, az antikrisztusok viszont nem. Ha valaki örökbe fogad és felnevel egy farkast, vagy megmenti az életét, a farkas soha nem fogja bántani őt, és hálás lesz érte. Az antikrisztusok ezzel szemben élvezik Isten kegyelmét és vezetését, Isten szavainak ellátását, mégis mindenben Isten ellen ármánykodnak, és mindig szemben állnak és ellenségesek Vele. Nem képesek alávetni magukat semminek, amit Isten tesz; nem képesek kimondani rá az „áment” – ellenkezni akarnak vele. Helyes-e azt mondani, hogy az antikrisztusok báránybőrbe bújt

farkasok? Pontos-e ez a metafora? (Nem, nem az.) A vallásban korábban bárkit, akit antikrisztusnak vagy gonosz embernek neveztek, báránybőrbe bújt farkasnak tartottak. Ez csak egy emberek által használt metafora volt, amikor még nem értették az igazságot, az emberi mivolt lényegét és a különböző egyének beállítottságát. Amikor azonban ilyen mélységben beszélgetünk az igazságról, akkor ennek a metaforának a használata kevésbé lesz helytálló. Az ördögök ördögök, az antikrisztusok pedig az ördögökkel egyenértékűek, és nem méltóak arra, hogy összehasonlítsák őket bármely, Isten által teremtett élőlényel. Ellenállt-e Istennek, vagy fellázadt-e Isten ellen valaha bármely, Isten által teremtett lény, legyen az farkas vagy más ragadozó? Tiltakoznak-e Isten ellen, vagy szembeszállnak-e Vele? Ítélik-e Isten szavai felett, illetve elítélik-e vagy támadják-e őket? Nem tesznek ilyet; csak az Isten által meghatározott ösztöneikkel és életkörülményeikkel összhangban élnek. Olyanok, amilyenek Isten teremtette őket – mindenféle színlelés nélkül. Az antikrisztusok viszont mások: a Sátán természetével rendelkeznek, és ahhoz értenek a leginkább, hogy a pozitív dolgok és az igazság ellen cselekedjenek. Pont olyanok, mint a nagy vörös sárkány: ahhoz értenek a leginkább, hogy a cselekedeteikkel ellenálljanak Istennek.

2. Mit tesznek az antikrisztusok Isten irányában

Miután megbeszéltük az antikrisztusok mások iránt tanúsított különböző elvetemült megnyilvánulásait, most beszéljünk arról, hogy milyen megnyilvánulásokat tanúsítanak Istennel szemben abban a tekintetben, hogy egész nap elvetemült dolgokon jár az eszük. Már sokat foglalkoztunk ezzel a témával korábban, ezért foglaljuk össze a lényegét. Az enyhébb esetekkel kezdjük, majd fokozatosan áttérünk a súlyosabbakra. Az első a kételkedés, majd Isten vizsgálata, továbbá a gyanakvás, a tartózkodás, a követelések támasztása és az alkudozás. Van még valami más is? (Isten próbára tétele.) Ennek a viselkedésnek a természete igen súlyos. Ahogy haladunk előre, az egyes viselkedések természete egyre súlyosabbá válik – tagadás, kárhoztatás, ítélezés, káromlás, szóbeli bántalmazás, támadás, tiltakozás és ellenállás. Bár a felszínen úgy tűnhet, hogy e kifejezések némelyike hasonló dolgot jelent, közelebbről megvizsgálva különbségeket találunk azok mélységében vagy hangsúlyában. Különböző nézőpontokból szemlélve, illetve az antikrisztusok különféle megközelítéseit figyelembe véve különbséget tehetünk e kifejezések természetében.

a. Kételkedés

A kételkedés, a vizsgálódás és a gyanakvás viszonylag korai megnyilvánulások. Vannak, akik egyszerűen csak kételkednek a szívükben, és azt gondolják: „Vajon a megtestesült hús-vér test valóban Isten? Nekem úgy tűnik, hogy Ő egy ember. Vajon minden szava az igazság? Melyikük hangzik igazságnak? Néhány dolog, amit Ő mond, talán meghaladja az emberi nyelvezetet és tudást. Lehet, hogy az emberek nem tudnak egyértelműen elmagyarázni bizonyos misztériumokat és próféciákat, de vajon a próféták nem tudnak ilyen dolgokat mondani? Azt mondják, Isten igazságos, de miben nyilvánul

meg Isten igazságossága? Azt mondják, Isten szuverén mindenek felett, de akkor miért tesz mindig rossz dolgokat a Sátán? Amikor a Sátán elfog, üldöz és bántalmaz minket, akkor miért nem lép közbe Isten? Hol van Isten? Vajon valóban létezik Isten?” Amikor az emberekből hiányzik a valódi hit, nem ismerik fel Isten szuverenitását, nem ismerik Isten természetét és lényegét, és nem értik az igazságot, akkor ilyen kétségek merülnek fel a szívükben. Azonban, ahogy az emberek fokozatosan megtapasztalják Isten munkáját, felfogják az igazságot, és felismerik Isten szuverenitását, ezek a kétségek fokozatosan feloldódnak, és valódi hitté alakulnak át. Ez az elkerülhetetlen útja mindenkinek, aki követi Istent. De vajon megváltoztathatók a kételyei az antikrisztusoknak, akik elvetemült lényeggel rendelkeznek? (Nem, nem változtathatók meg.) Miért nem írhatók felül? (Az antikrisztusok álhívők – nem ismerik el Istent.) Elméletileg álhívők, ezért állandóan kételkednek Istenben. Az objektív ok az, hogy az ilyen emberek eredendően elutasítják az igazságot és a pozitív dolgokat. Azonban Isten minden cselekedete pozitív és maga az igazság. Mivel az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, és ellenségesek azzal szemben, még ha mindenki el is ismeri, hogy Isten minden egyes cselekedete tény, hogy minden Isten szuverenitása alatt áll, és hogy Isten szuverenitása – akárcsak maga Isten – egyértelműen létezik, az antikrisztusok nem ismerik el és nem fogadják el, hogy ezek tények. A szívükben örökké megmaradnak az Istennel kapcsolatos kételyek. Nyilvánvaló, hogy ezek tények. Mindenki tanúja ezeknek, és még az általában a leggyengébb hittel rendelkező emberek Istennel kapcsolatos kételyei is megszűnnek, miután sok-sok éven keresztül megtapasztalják Isten munkáját, és végül elkezdnek valóban hinni Istenben. Egyedül az antikrisztusok nem képesek felülrni az Istennel kapcsolatos kételyeiket. Tárgyilagosan szólva ezek az egyének elvileg álhívők, akik nem fogadják el az igazságot, de valójában ez azért van, mert az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, és elvetemült lényeggel rendelkeznek – ez az alapvető ok. Függetlenül attól, hogy hány ember erősíti meg Isten cselekedeteit vagy tesz bizonyosságot róluk, vagy milyen meggyőző bizonyíték kerül az antikrisztusok szeme elé, ők mégsem hajlandók hinni Isten lényegében vagy abban, hogy Isten szuverén mindenek felett – ez rendkívüli elvetemültség. Ez egy konkrét dologgal illusztrálható: amikor az antikrisztusok látják azt a meggyőző és nyilvánvaló tényt, hogy Isten szuverén mindenek felett, akkor nem hiszik és nem ismerik el, sőt még kételkednek is Istenben. Amikor azonban az úgynevezett Buddháról vagy a halhatatlanok tetteiről van szó, amelyekről a nem hívők, az ördögök és a gonosz lelkek beszélnek – olyan tettekről, amelyeknek az antikrisztusok nem voltak szemtanúi, és amelyeknek nincs kézzelfogható bizonyítéka –, azokat készségesen elhiszik. Ez az elvetemültség szélsőséges megnyilvánulása. Függetlenül attól, hogy Isten tettei milyen nagyszerűek vagy világrengetőek, az antikrisztusok továbbra is kételkednek és megvetést tanúsítanak, és folyamatosan kétségeket hordoznak a szívükben. Ezzel szemben, amikor egy ördög vagy a Sátán tesz bármilyen furcsa dolgot, az meggyőzi őket, és csodálattal hódolnak előtte. Nem képesek istenfélelmet vagy valódi hitet kialakítani magukban Isten iránt, bármilyen nagyszerűek is legyenek Isten cselekedetei.

Ezzel szemben készségesen hisznek a Sátán minden kitalációjában, és teljes szívvel tisztelik őket. Ez az elvetemültség megnyilvánulása. Az antikrisztusok kételkedése Istennel kapcsolatban mindig jelen van. Soha nem hiszik el, hogy Isten szuverén mindennek felett, és soha nem ismerik el, hogy Isten az igazság; függetlenül attól, hogy hány ember tesz bizonyosságot ezekről a dolgokról, vagy mennyi bizonyítékot mutatnak be róluk, nem képesek sem elismerni, sem elhinni őket. Ez egyfelől az antikrisztusok elvetemült beállítottságlényege miatt van így, másfelől pedig azt jelzi, hogy ezek az egyének valóban nem emberek, mert hiányoznak belőlük a normális emberi mivolta jellemző gondolkodási folyamatok. Mit jelent az, hogy nem rendelkeznek a normális emberi mivolta jellemző gondolkodási folyamatokkal? Azt jelenti, hogy hiányzik belőlük a pozitív dolgok, az igazság, valamint a minden dolog mögötti lényeg és eredet helyes megítélése és megértése. Még Isten szavainak olvasása, prédikációk hallgatása, valamint Isten szavainak megtapasztalása után sem éreznek megerősítést vagy hitet, hanem kétségek között maradnak. Nyilvánvaló, hogy ezek az egyének nem rendelkeznek a normális emberi mivolta jellemző gondolkodási folyamatokkal. Vajon azok az emberek, akikből hiányoznak a normális gondolkodási folyamatok, akik nem képesek felfogni az igazságot, Isten szavait, a pozitív dolgokat és a tényeket, még embernek tekinthetők? (Nem, ők nem emberek.) Ők nem emberek, de nem lehet azt mondani, hogy állatok, mert az állatokból hiányzik az elvetemült beállítottság; mivel ezek az egyének elvetemült beállítottsággal rendelkeznek, igaz ez az állítás: ezek az egyének valóban igazi antikrisztusok, akik démoni természettel rendelkeznek. A kételkedés olyan gondolati állapot, amelyet az antikrisztusok tanúsítanak Isten iránt, és egyben a viselkedésükben feltáruló egyfajta beállítottságlényeg is. Ez a leginkább a felszínen lévő, legalapvetőbb, legkülsődlegesebb és leggyakoribb megnyilvánulás.

b. Vizsgálódás

Az antikrisztusok szíve tele van kétséggel Isten iránt. Vajon így valóban elfogadják Isten szavait, természetét és munkáját? Valóban alávetik magukat mindezeknek? Valóban követik Istent? A válasz nyilvánvalóan az, hogy nem. Mi következik ebből? Amikor ezek az egyének eljönnek Isten házába, azt gondolják: „Hol van isten? Nem látom őt, csak a hangját hallom. A hangja alapján nőnek tűnik; a szavai alapján műveltnek tűnik és nem tanulatlannak; a beszédmódja és a szavainak tartalma alapján viszont mit mond valójában? Miért hangzik zavarba ejtőnek? Meghallgatása után sokan azt mondják, hogy ez az igazság, de számomra miért nem hangzik annak? Az egész az emberi mivoltról, az emberi beállítottságról és azokról az állapotokról szól, amelyeket az emberek felfednek a tetteikben – hol van ebben az élet és az út? Nem igazán értem. Mindenki azt mondja, miután meghallgatta, hogy hűségesen kell végeznie a kötelességeit, meg kell felelnie istennek, és törekednie kell az üdvösségre. Sokan még cikkeket is írnak a tapasztalati tanúságtételükről, és tanúságot tesznek. Vajon ez a személy isten? Hasonlít ő istenhez? Nem láttam az arcát; ha láttam volna, talán a

vonásai alapján biztos választ kaphatnék. Most, még csak a hangját hallva és meghallgatva, amit mond, kissé bizonytalan vagyok.” Mit csinálnak ezek a személyek? Vizsgálódnak, tesztelnek, megpróbálják felfogni a tényleges helyzetet, hogy kiderítsék, valóban Isten-e ez a személy, majd eldöntsék, hogy követik-e Őt, hogy hogyan követik Őt, és megbizonyosodjanak róla, hogy választ találnak-e ebben a személyben az általuk elnyerni kívánt áldásokra és rendeltetési helyre, valamint a vágyaikra. Arról is meg akarnak győződni, hogy megtudhatják-e pontosan ezen a személyen keresztül, milyen a mennyei Isten, valóban létezik-e, milyen a természete, milyen lehet a hozzáállása és a megközelítése az emberek felé, és milyen képességekkel, készségekkel és hatalommal rendelkezik. Hát nem Isten megvizsgálása ez? Egyértelmű, hogy az.

Miközben Istent vizsgálják, el tudják-e fogadni az antikrisztusok Isten szavait az életüknek, és útmutatásként, célként tekintenek-e rájuk a mindennapi életük és a viselkedésük tekintetében? (Nem.) Egy átlagos romlott ember vizsgálhatja Istent egy ideig, majd arra a következtetésre juthat: „Ez az út helytelen, nyugtalanságot érzek a szívemben; Isten ilyen módon történő vizsgálatával nem találok válaszokat. Hogyan is vizsgálhatná meg egy hívő Istent? Mit lehet elérni azzal, ha vizsgáljuk Istent? Amikor a hívők vizsgálják Istent, Isten elrejtí előlük az arcát, és nem nyerhetik el az igazságot. Azt mondják, hogy Isten szavai az igazság, és hogy az emberek megtalálhatják az utat és életet nyerhetnek az Ő szavaiból. Nem jó, ha így viselkedek – nem folytathatom tovább az Ő vizsgálatát.” Ahogy hallgatják a prédikációkat, és olvassák Isten szavait, fokozatosan felismerik, hogy az emberek romlott beállítottságokkal rendelkeznek, és lassan rájönnek, hogy ők nem összeegyeztethetők Istennel, nem tudják megfelelően végezni a kötelességeiket, vagy jól csinálni bármit, amíg nem oldják fel ezeket a romlott beállítottságokat. Fokozatosan felismerik, hogy az emberek azért nem tudják jól végezni a kötelességeiket, mert a romlott beállítottságaik és a lázadó mivoltuk megakadályozza őket ebben, és mert a romlott beállítottságaik szerint cselekszenek, és nem képesek az igazság alapelvei szerint kezelni a dolgokat. Ezután elkezdnek gondolkodni: „Hogyan cselekedhetnék az igazság alapelveivel összhangban? Amikor feltáruznak a romlott beállítottságaim, hogyan tudnám feloldani őket?” Az igazság és Isten szavai jelentik a legjobb megoldást az emberek romlott beállítottságaira. Az igazságba való belépéshez vezető legközvetlenebb út az emberek számára az, ha keresik az igazság alapelveit, és megtalálják az alapelveket minden cselekedetükhöz. Ez meghatározza a célokat, az irányt, az utakat és a gyakorlás módszereit. Amint ezek meghatározásra kerülnek, az embereknek lesz egy követendő útjuk, és amikor cselekszenek, nem valószínű, hogy megszegik az adminisztratív rendeleteket, felfedik a romlott beállítottságaikat, vagy hogy zavart keltenek és bomlasztanak, és még kevésbé valószínű, hogy ellenállnak Istennek. Miután átélnek egy ilyen tapasztalatot, úgy érzik, hogy megfelelő utat találtak az Istenben való hitükhöz, és hogy ez az az út, amelyre szükségük van, amelybe be kell menniük, ez a megfelelő út az Istenben való hithez és az élethez. Úgy érzik, hogy ez sokkal jobb, mint vizsgálni Őt, és mindig kiváló magatartást tanúsítani Vele szemben.

Megértik, hogy Isten vizsgálata hiábavaló, és hogy bármennyire is vizsgálja Őt az ember, az nem fogja feloldani az általa felfedett romlott beállítottságokat, sem a kötelessége végzése során felmerülő problémákat. Ezért fokozatosan áttérnek Isten vizsgálatáról az igazságalapelvek keresésének útjára. Ez az átlagos romlott emberek normális belépési módja és tapasztalati folyamata. Az antikrisztusok esetében azonban más a helyzet. Az első naptól kezdve, hogy belépnek Isten házába, és átlépik annak küszöbét, így gondolkodnak: „Isten házában minden olyan érdekes, minden olyan új – más, mint a nem hívő világ. Isten házában mindenkinek becsületesnek kell lennie; olyan, mint egy nagy család, és nagyon életteli tel!” A testvérek vizsgálata, megismerése és alapos megértése után eljön az ideje, hogy Istent vizsgálják meg. Így gondolkodnak magukban: „Hol van isten? Mit csinál isten? Hogyan csinálja? A mennyei isten megvizsgálása nehéz; nehéz őt felfogni, és nem is vagyunk rá képesek. De most van egy kényelmes, rövidebb út – isten eljött a földre, így könnyű megvizsgálni őt.” Néhányuk elég szerencsés ahhoz, hogy kapcsolatba kerüljön a földi Istennel. A saját szemükkel látják ezt a személyt, így még kényelmesebbé válik számukra az Ő megvizsgálása. Hogyan teszik ezt? Alaposan megvizsgálják a földi Isten vidám beszélgetéseit, hogy milyen ügyekben használ egyféle beszédmódot, és milyen ügyekben egy másikat; milyen helyzetekben nevet és boldog, és miről beszél olyankor; valamint azt, hogy miről beszél akkor, amikor nem boldog, vagy amikor dühös. Vizsgálják, hogy milyen helyzetekben hagyja figyelmen kívül az embereket, és mikor igazán barátságos velük, mikor metszi meg az embereket, és mikor nem; milyen dolgokra figyel oda, és mi az, ami nem érdekli, valamint hogy vajon tudja-e, ha az emberek vizsgálják, becsapják vagy megsértik Őt a háta mögött. Az általánosabb szempontok vizsgálata után az antikrisztusok a részletekre összpontosítanak, például arra, hogy mit eszik a földi Isten, mit visel, és mi a napi rutinja. Vizsgálják, hogy mit szeret, hová szeret járni, sőt még azt is, hogy mely színeket kedveli, és melyeket nem, hogy a napsütéses vagy a borult időt szereti-e jobban, és hogy kimozdul-e rossz időben – minden ilyen apró részletet. Az antikrisztusok az elejétől a végéig mindig vizsgálódnak, figyelmen kívül hagyva azt, hogy ez a személy, aki Isten identitását hordozza, miért jött el. Ezt mondják: „Nem érdekel, miért vagy itt; valahányszor meglátlak, a vizsgálatom tárgya leszel.” Mi a célja a vizsgálódásuknak? Azt gondolják: „Ha meg tudom erősíteni, hogy valóban te vagy isten, akkor szilárdan és teljes szívvel hátrahagyok mindent, hogy téged kövesselek. Mivel istenben hinni olyan, mint fogadást kötni, és mivel te azt állítod, hogy te vagy isten és isten megtestesült hús-vér teste, a benned való hit egyenlő azzal, hogy rád fogadok. Hogyne vizsgálnálak meg? Ha nem vizsgálnálak meg téged, az nem lenne tisztességes saját magammal szemben. Ha nem vizsgálnálak téged, nem vállalnék felelősséget a saját rendeltetési helyemért, a kilátásaimért és a sorsomért. A végsőig folytatnom kell a vizsgálatodat.” Minden vizsgálódásuk után még mostanra sem biztosak benne: „Valóban krisztus ez a személy? Valóban ő a megtestesült isten? Ez nem teljesen egyértelmű. Mindenesetre sokan követik őt, és az evangélium terjesztésének helyzete viszonylag biztató. Úgy tűnik, még tovább terjedhet, ezért nem

engedhetem meg magamnak, hogy lemaradjak. De ettől még tovább kell folytatnom a vizsgálatát.” Javíthatatlanok.

Az antikrisztusok elvetemült beállítottságlénnyel rendelkeznek, ezért soha nem hagyják abba a vizsgálódást. Egy nem hívőkből álló szervezetben vagy közösségben is vizsgálnak és kihasználnak mindenféle embert, kiderítik, mit szeretnek a feletteseik, azonosítják a gyengeségeiket, majd a feletteseik ízléséhez igazítják a cselekedeteiket, és a kedvükben járnak, hogy elnyerjék a kegyeiket. Miután belépnek Isten házába, a természetük nem változik – folytatják a vizsgálódásukat. Nem értik meg, hogy Isten vizsgálata nem az az út, amelyet a hívőknek követniük kellene. Isten vizsgálata révén soha nem fogják felfogni Isten cselekedeteit, nem fogják látni, hogy minden, amit Isten kifejez, az igazság, és nem fogják megérteni, hogy Isten minden igazsága és cselekedete az emberiség megmentésére irányul. Az antikrisztusok soha nem fogják megérteni ezt a dolgot. Csak azt látják, hogy Isten választott népe folyamatosan szenved a Sátán zaklatásától és üldözésétől. Csak azt figyelik meg, hogy gonosz emberek gonosz cselekedeteket követnek el, és zavart keltenek a gyülekezetben, és hogy az antikrisztusok vallási világon belüli erői folyamatosan rágalmazzák és elítélik Istent, miközben Isten soha nem oldja meg ezeket a helyzeteket. Az antikrisztusok így továbbra is ragaszkodnak a saját elképzeléseikhez és képzelődéseikhez, és makacsul elutasítják az Isten által kifejezett igazságok elfogadását. Mi ennek az eredménye? Elképzeléseik és képzelődéseik válnak az Istennel szembeni ellenállásuk bizonyítékává. Az antikrisztusok szemében ezek az úgynevezett bizonyítékok az okai annak, hogy miért nem hisznek Isten identitásában és lényegében, és miért nem ismerik el Isten identitását és lényegét. Pontosan azért, mert nem hajlandók elfogadni az igazságot, sohasem fogják meglátni azokat az igazságokat, amelyek ezek mögött a tények mögött rejlenek, azokat az igazságokat, amelyeket az embereknek meg kellene érteniük és fel kellene fogniuk, és nem fogják meglátni Isten szándékait. Ez a vizsgálódásuk eredménye. Ezekkel a tényekkel szembesülve azok, akik törekednek az igazságra, szeretik az igazságot, és valódi hitük van Istenben, képesek elfogadni a dolgokat Istentől és helyesen reagálni, bármi is történjen Isten házában. Képesek várni Istenre, elcsendesedni Isten előtt, imádkozni Hozzá, igyekeznek felfogni Isten szándékait, valamint azt is megértik és felfogják, hogy mindezen dolgok bekövetkezése mögött Isten jó szándékai állnak. Isten sok olyan dolgot tesz, amelyekre az emberek nem gondolnának, hogy felfedje és eltávolítsa a gonosz embereket. Ugyanakkor Isten kiválasztott népének tökéletesítése érdekében és azért, hogy lehetővé tegye számukra a felismerést és a tanulságok levonását, Isten a gonosz embereket és a gonosz tetteiket is felhasználja, hogy szolgálatot tegyenek Neki. Egyrészt Isten felfedi és eltávolítja őket; másrészt lehetővé teszi választott népének, hogy meglássák, melyek a pozitív és a negatív dolgok, valamint hogy kit ismer el, kit gyűlöl, kit iktat ki és kit áld meg Isten. Ezek mind olyan leckék, amelyeket Isten választott népének meg kell tanulnia, pozitív eredmények, amelyeket az igazságra törekvőknek el kell érniük, és igazságok, amelyeket az embereknek meg kell érteniük. Az antikrisztusok azonban

elvetemült beállítottságlényegük miatt soha nem fogják elérni ezeket a legértékesebb dolgokat. Ezért csak egy állapotuk van: amíg Isten jelenlétében vannak, a kételkedés mellett folyamatosan vizsgálják Őt. Még ha nem is tudnak a végére járni, akkor is folytatják az Ő vizsgálatát. Ha megkérdezed tőlük, hogy fáradtak-e, így válaszolnak: „Egyáltalán nem. Isten vizsgálata szórakoztató, izgalmas, érdekes és lebilincselő dolog!” Hát nem ördögi szavak ezek? Sátáni arckifejezéssel és antikrisztusi természetlénnyel rendelkeznek. Nem áll szándékukban elfogadni az igazságot vagy Isten üdvösségét; csak azért vannak itt, hogy Istent vizsgálják.

c. Gyanakvás

A következőkben az antikrisztusok Isten iránti gyanakvásáról fogunk beszélgetni. Mit jelent szó szerint a gyanakvás? Isten vizsgálatának vannak bizonyos konkrét megnyilvánulásai, gondolatai és viselkedésformái, és teljesen helytálló azt mondani, hogy ugyanez igaz a gyanakvásra is. Isten vizsgálatát követően egyesek még mindig nem tudják, hogy valójában mi Isten természete, illetve milyen érzelmei vannak Istennek, és nem biztosak abban, hogy Isten valóban létezik-e. Még kevésbé tudják megállapítani, hogy ez a hétköznapi személy Krisztus-e, vagy hogy rendelkezik-e Isten lényegével. Nem értik ezeket a dolgokat, és nem világosak számukra ezek. Később, amikor lehetőségük nyílik kapcsolatba lépni Istennel, így gondolkodnak: „Krisztus arról beszélgetett velem, hogy az emberek felületes módon végzik a kötelességeiket; lehet, hogy valaki beszélt arról, hogy én felületesen végzem a kötelességeimet, és krisztus rájött erre? Ezért hozta fel ezt, amikor találkoztunk? Ez biztosan azért van, mert valaki beárult, és miután krisztus megtudta ezt, célba vett engem, hogy leleplezzem. Vajon még mindig kedvel engem krisztus, tudván, hogy milyen ember vagyok? Vajon idegenkedik tőlem, esetleg lenéz engem? Vajon arra készül, hogy elbocsátsa engem?” Miután várakoznak egy ideig, és látják, hogy nem bocsátották el őket, így gondolkodnak: „Huh, de megijedtem. Azt hittem, krisztus kicsinyes, de nem tette meg. Most már megnyugodhatok.” Néhányan talán azt mondják: „A krisztussal való legutóbbi találkozásomkor zavarosan beszéltem, mint egy tanulatlan ember, és kissé félreérthetően fogalmaztam. Lelepleztem a valódi énemet. Vajon rossz benyomás fog kialakulni rólam krisztusban? Vajon ki fog iktatni engem a későbbiekben? Amíg nem látom őt, minden rendben van – a problémáim csak akkor jönnek elő, amikor találkozom vele. Többé nem szabad találkoznom vele, el kell kerülnöm, ha látom, és olyan távol kell maradnom tőle, amennyire csak lehet. Semmiképpen sem szabad tárgyalnom, interakcióba lépnem vagy közeli kapcsolatba kerülnöm krisztussal. Különben lehet, hogy lenézne engem.” Milyen gondolatok és megközelítések ezek? (Gyanúk.) Ezek gyanúk. Vannak olyanok is, akik azt mondják: „Az utolsó összeövetelen isten egy egyszerű kérdést tett fel, de én nem válaszoltam rá jól, és ez felfedte a hibáimat. Vajon isten azt fogja gondolni, hogy nem jók a képességeim, és nem fog engem képezni a továbbiakban? Legutóbb valaki leleplezte az egyik cselekedetemet, mondván, hogy ostoba voltam, és meggondolatlanul viselkedtem. Ha

isten tudomást szerez erről, vajon továbbra is fog engem tökéletesíteni? Vajon milyen a státuszom isten szemében? Magas vagy alacsony, felsőbb- vagy alsóbbrendű? Melyik kategóriába tartozom? Amikor a jövőben istennel beszélek, meg kell komponálnom a szavaimat. Nem beszélhetek lazán, és nem mondhatom azt, ami éppen eszembe jut. Többet kell gondolkodnom, alaposabban kell mérlegelnem, megfontoltabbnak kell lennem, jobban oda kell figyelnem a nyelvezetemre, és a legjobb, legügyesebb oldalamat kell megmutatnom krisztusnak. Milyen csodálatos és tökéletes lenne ez!” Ez is gyanakvás.

A gyanakvás az antikrisztusok elvetemült beállítottságának egy másik jellemzője. Az antikrisztusok a kételkedésen és a vizsgálódáson kívül gyanakszanak is. Röviden: bármelyik aspektus is dominál a gondolataikban, egyik sem kapcsolódik az igazság gyakorlásához és kereséséhez. Megerősíthetik-e tehát ezek a megközelítések, gondolatok vagy módszerek, hogy az antikrisztusok beállítottságlényege elvetemült? (Igen.) Akár kételkednek Istenben, akár vizsgálják Istent, akár gyanakvással szemlélik Őt, az antikrisztusok minden esetben, mindig elmulasztják az igazságra való összpontosítást, soha nem fordulnak vissza, és kitartóan ezekkel a módszerekkel szemlélik az Istennel kapcsolatos dolgokat és kezelik Istent, és egyáltalán nem keresik az igazságot. Függetlenül attól, hogy mennyire kimerítőek és nehezek ezek a cselekedetek, fáradhatatlanul folytatják és ismétlik őket. Nem számít, hogy mennyi ideje vizsgálják vagy szemlélik gyanakvással Istent, vagy hogy van-e ennek bármi eredménye, továbbra is az eddigi úton haladnak, továbbra is ugyanúgy cselekszenek, újra és újra. Soha nem vizsgálják meg magukat, és nem gondolkodnak el ezen: „Ilyen módon és hozzáállással kell bánnia Istennel egy teremtetett lénynek? Mi a természete az én Istennel való bánásmódomnak? Milyen beállítottságot fedek fel? Vajon az igazságnak megfelelően bánok Vele? Vajon Isten gyűlöli ezt? Ha továbbra is Isten által gyűlölt dolgokat teszek, mi lesz annak a végeredménye? Vajon Isten elhagy és kiiktat majd engem? Mivel negatív következményei lesznek ennek, miért nem tudok Isten szavai és követelményei szerint cselekedni és gyakorolni?” Vajon elgondolkodnak ezeken a kérdéseken? (Nem.) Miért nem gondolkodnak el? Mert hiányzik a jellemükből a lelkiismeret és a racionalitás. Nem rendelkeznek lelkiismerettel, ezért hajtanak végre ilyen észszerűtlen és abszurd cselekedeteket anélkül, hogy a tudatában lennének ennek. A racionalitás hiánya miatt soha nem értik meg, hogy kik ők, vagy hogy milyen pozíciót, nézőpontot és státuszt kellene elfoglalniuk. Soha nem érzik magukat átlagos személynek, romlott embernek, vagy sátáni fajzatnak és ivadéknak, akit Isten gyűöl. Amit el kellene fogadniuk az embereknek, azok Isten szavai, Isten követelményei és az igazság, amelyet Isten biztosít nekik. Nem lenne szabad úgy vizsgálniuk Istent, mintha egyenrangúak lennének Vele, és nem lenne szabad úgy nevetniük és beszélgetniük Istennel, mintha egy másik emberrel társalognának – vajon nem olyan dolgok ezek, amiket a nem emberi lények tesznek? Ebben a pillanatban feltárul az antikrisztusok jelleme. Az antikrisztusi elvetemült beállítottságlényegük uralkodik rajtuk, ami arra készíti őket, hogy fáradhatatlanul ezekkel az értéktelen és értelmetlen cselekedetekkel foglalkozzanak, amelyek másoknak ártanak, számukra

pedig semmilyen előnnyel nem járnak. Mégsem tudnak letenni erről; továbbra sem tudatosul bennük ennek az útnak a helytelensége és az e cselekedetek mögött megbújó természet. Függetlenül attól, hogy mennyi erőfeszítéssel, szenvedéssel és kudarcjal jár ez a dolog, nem érznek sem önvádat, sem megbánást, sem lekötöttséget. Ragaszkodnak ahhoz, hogy ők egyenrangúak Istennel, sőt, lenézően vizsgálják és vetik meg Őt, valamint újra és újra megkérdőjelezzik és gyanakvással szemlélik Őt. Függetlenül attól, hogy hány éve hisznek Istenben, az Istennel szembeni hozzáállásuk és az, ahogyan bánnak Vele, soha nem változik. Ha nem kételkednek Benne, akkor vizsgálják Őt, és ha nem vizsgálják, akkor gyanakvással szemlélik Őt. Olyan, mintha démon szállta vagy babonázta volna meg őket – ezek az antikrisztusok elvetemült lényegének különféle megnyilvánulásai. Az antikrisztusok a természetüknél fogva elvetemültek; néhány ember, aki nem látja át az antikrisztusok lényegét, talán azt mondja: „Nem tudsz tartózkodni Isten vizsgálásától? Nem tudsz felhagyni a Benne való kételkedéssel? Nem tudsz felhagyni azzal, hogy gyanakvással szemléld Őt? Ha abbahagyod ezeket a dolgokat, akkor képes leszel megérteni az igazságot, Istenként kezelni Istent, valódi hitet kialakítani magadban Isten iránt, és törvényesen Isten népének tagjává válni; lehetőséged lesz arra, hogy megfelelő színvonalú teremtett lényé válj, és akkor nem lennél-e méltó arra, hogy Isten választott népének tagjaként tartsanak számon? Milyen csodálatos lenne ez!” Az antikrisztusok azonban így vágnak vissza: „Nem vagyok ennyire ostoba. Mi haszna van annak, ha megfelelő színvonalú teremtett lény vagyok? Az unalmas. Csak akkor érdekes, ha kételkedem, vizsgálódom, és gyanakodva szemlélem istent!” Az antikrisztusoknak ez a megnyilvánulása olyan, mint amit a nagy vörös sárkány mond: „Másokkal és a Mennyyel harcolni végtelen szórakozás forrása.” Ez az antikrisztusok elvetemült természetlénységének pontos meghatározása és hű tükörképe. Összefoglalva, az antikrisztusok rendkívüli módon, a végletekig elvetemültek. Azok, akik hisznek Istenben, de határozottan elutasítják az igazságot, elvetemült emberek. Sokan mindig esélyt akarnak adni az antikrisztusoknak a megtérésre, azt gondolva, hogy egy nap majd megtérnek – vajon helyes ez az érvelés? Ahogy a mondás tartja: „A tigris nem tudja megváltoztatni a csíkjait” és: „A párduc nem rejtheti el foltjait.” Ezért nem alkalmazhatod az emberekkel való bánásmód normáit és módszereit, amikor antikrisztusokkal foglalkozol, vagy követelményeket támasztasz feléjük. Ők olyanok, amilyenek. Ha nem vizsgálják Istent, nem kételkednek Benne, vagy nem gyanakvással szemlélik Őt, akkor kényelmetlenül érzik magukat, mert az elvetemült természetük irányítja őket.

d. Tartózkodás

A következőkben a tartózkodásról fogunk beszélgetni. Van egy gondolat és egy nézőpont, ami a leginkább meghatározza az antikrisztusokat, és a legnyilvánvalóbb bennük. Azt mondják: „Az embereknek nem szabad hagyniuk, hogy isten irányítsa a sorsukat, vagy hogy szuverén hatalmat gyakoroljon a sorsuk felett; ha egy ember sorsát

isten irányítja, akkor annak az embernek vége. Az embereknek maguknak kell irányítaniuk önmagukat, hogy elérjék a boldogságot, és hogy aggodalmak nélkül ehessenek, ihassanak és szórakozhassanak. Isten nem hagyja, hogy az emberek egyenek, igyanak és szórakozzanak, nem hagyja, hogy jól éljenek; csak nehézségek elszenvedésére kényszeríti őket. A saját boldogságunkról ezért nekünk kell gondoskodnunk; nem bízhatjuk a sorsunkat istenre, nem várhatunk passzívan mindent, nem hagyhatjuk, hogy isten előkészületeket tegyen, megvilágosítson és vezessen minket – nem lehetünk ilyen emberek. Vannak emberi jogaink, jogunk van az önálló cselekvéshez, és szabad akaratunk is van. Nem kell mindent jelentenünk istennek, és nem kell mindenben útmutatást kérnünk istentől – így teljesen inkompetensnek tűnnénk, csak a bolondok tesznek ilyet!” Mit csinálnak ők? (Tartózkodnak Istentől.) Vannak, akik azt mondják: „Légy óvatos, amikor esküt teszel isten előtt; alaposan gondold át a szavaidat. Amikor az ember cselekszik, a menny figyel!” Néhányan így imádkoznak: „Ó, istenem, neked adom az egész életemet és a fiatalságomat; nem fogok társat keresni és megházasodni.” De miután kimondják ezt, megbánják, és így gondolkodnak: „Vajon isten valóra váltja a szavaimat? Mi van, ha tényleg szükségem lesz egy társra, vagy meg akarok házasodni? Vajon megbüntet majd isten? Ez így nem lesz jó!” Ettől kezdve depresszióssá és örömtelenné válnak, kerülik az ellenkező nemet, és félnek a büntetéstől. Mit csinálnak? (Tartózkodnak Istentől.) Egy másik típusú ember azt mondja: „Feláldozni magunkat istenért nem könnyű, és nem is egyszerű. Kell, hogy legyen egy tartalék terved; elő kell készítened magadnak egy kiutat, mielőtt feláldozod magad istenért. Különben, amikor kifogysz az erőforrásokból, isten nem fog gondoskodni rólad! Az, hogy feláldozod magad istenért, a te dolgod; az, hogy isten szuverén mindenek felett, egy másik dolog. Isten szuverén mindenek felett – és vajon gondoskodik egy olyan kis emberről, mint te? Isten csak a nagy dolgokról gondoskodik; ezekkel az apróságokkal nem foglalkozik. Ezért meg kell tervezned és elő kell készítened a kiutadat; ha istennek később már nem kellesz, és elküld téged, nem fog irgalmazni neked.” Miféle gondolkodásmód ez? (Tartózkodás Istentől.) Az emberek rendkívül számítók. Néhányan, miután vezetővé válnak, fizetnek némi árat, és valóban hoznak némi áldozatot, de a rossz emberi mivoltuk, a gyalázatos és antikrisztusi beállítottságuk miatt jelentős veszteségeket okoznak Isten házában. Ennek eredményeként elküldik őket. Ezt követően megtanulnak viselkedni és meghúzzák magukat, nem bíznak meg senkiben, mondván: „Régebben mindig megbíztam az emberekben, így mindenki tudta, hogy mi történik velem valójában, de aztán valaki feljelentett isten házában, és elküldtek. Ezért most meg kell tanulnom elzárkózni, rejtőzködni, védekezni és megóvni magam. Körültekintőnek kell lennem abban, hogy kiben bízok meg, és még istenben sem szabad megbíznom. Már nem hiszem, hogy isten az igazság, vagy hogy ő hűséges. Még kevésbé bízom a testvérekben. Senki sem méltó a bizalmamra, még a családtagjaim és a rokonaim sem, nemhogy azok, akik az igazságra törekednek.” Mit tesznek ők? (Tartózkodnak.) Amikor az antikrisztusok metszést, kudarcot, bukásokat tapasztalnak és azt, hogy felfedik őket, levonják a

következtetést, és azt mondják: „Sose legyen szándékodban ártani másoknak, de mindig óvakodj attól, hogy más árthasson neked.” A valóságban elég sokat ártottak már másoknak, végül pedig álcázzák magukat, és ezzel a téveszmével állnak elő. Ha valaki sok éven át hisz Istenben, és átél számos kudarcot és visszalépést, valamint megtapasztalja Isten kinyilatkoztatását és metszését, akkor normális körülmények között ezekből a kudarcból tanulva el kellene gondolkodnia magán, és meg kellene ismernie önmagát, keresnie kellene az igazságot a problémák megoldása érdekében, és meg kellene találnia Isten szavaiban a kudarcainak és a botlásainak az okait, valamint a gyakorlás követendő útját. Az antikrisztusok azonban nem ezt teszik. Többszöri botlás és kudarc után tovább romlik a viselkedésük: egyre több és súlyosabb kételyük lesz Istennel kapcsolatban, egyre intenzívebben vizsgálják Istent, egyre mélyebbé válik az Istennel szembeni gyanakvásuk, a szívükben pedig teljes mértékben tartózkodni fognak Istentől. A tartózkodásukat leginkább a panaszkodás, a düh, a dacosság és a felháborodás jellemzi, sőt, fokozatosan kialakul bennük az Istennel szembeni tagadás, ítélezés és kárhoztatás is. Vajon nem kerülnek ezzel egyre nagyobb veszélybe? (De igen.)

Az antikrisztusok Istenhez, az Isten által elrendezett környezetekhez, emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz, valamint az ő Isten általi felfedésükhöz, megfigyelmezésükhöz és az ezekhez hasonló dolgokhoz való hozzáállása alapján ítélve felfedezhető-e bennük a legcsekélyebb szándék az igazság keresésére? Felfedezhető-e bennük a legcsekélyebb szándék arra, hogy alá vessék magukat Istennek? Felfedezhető-e bennük a legkisebb hit abban, hogy mindez nem véletlen, hanem Isten szuverenitása alatt áll? Rendelkeznek-e ezzel a megértéssel vagy tudatossággal? Nyilvánvalóan nem. Kijelenthető, hogy a tartózkodásuk gyökere az Isten iránti kétségeikből ered. Az is kijelenthető, hogy az Istennel szembeni gyanakvásuk gyökere szintén az Isten iránti kétségeikből ered. Az Istennel kapcsolatos vizsgálódásuk eredménye, hogy gyanakvóbbá és ugyanakkor tartózkodóbbá is válnak Istennel szemben. Az antikrisztusok gondolkodásmódjából eredő különböző gondolatok és nézőpontok, valamint az e gondolatok és nézőpontok uralma alatt kialakuló különböző megközelítések és viselkedések alapján ítélve ezek az emberek egész egyszerűen észszerűtlenek. Nem képesek megérteni az igazságot, nem képesek valódi hitet kialakítani Isten iránt, nem képesek teljesen elhinni és elismerni Isten létezését, hogy Isten szuverén minden teremtetett dolog felett, hogy Ő szuverén mindennek felett. Mindez az elvetemült beállítottságlényegükből fakad.

2020. december 19.

Hatodik exkurzus

Az antikrisztusok jellemének és beállítottságlényegének összefoglalása (Harmadik rész)

III. Az antikrisztusok beállítottságlényege

A. Elvetemültség

2. Mit tesznek az antikrisztusok Isten irányában

A legutóbbi összejövetelem elsősorban az antikrisztusi beállítottságlényegről beszélgettünk és azt foglaltuk össze, valamint kiválasztottunk elemzésre három jellemvonást a romlott emberi mivolt hat beállítottságából. Ez a három jellemvonás az igazságtól való idegenkedés, az ádázság és az elvetemültség. Legutóbb az elvetemültségről beszélgettünk, és az antikrisztusok elvetemült megnyilvánulásainak boncolgatása révén – nevezetesen, hogy egész nap a gonoszságon jár az eszük – azonosítottuk az antikrisztusokat, továbbá megerősítettük az elvetemült beállítottságlényegüket ezen megnyilvánulások alapján. Két szempontból boncolgatjuk azt a tényt, hogy egész nap a gonoszságon jár az eszük: Először is, mire gondolnak, amikor másokkal foglalkoznak, milyen megközelítéseket és megnyilvánulásokat tárnak fel a romlott lényegükben; másodszor, milyen gondolataik vannak Istennel kapcsolatban. Az emberekkel való bánásmódjukról szóló beszélgetést befejeztük. Az antikrisztusok Istennel kapcsolatos elgondolásait, elképzeléseit, nézeteit és motivációit, sőt, az elméjükben előre meghatározott cselekedeteit már részben érintettük a legutóbbi beszélgetésünk során: például a kételkedést, az átvizsgálást és még mit? (A gyanakvást és a tartózkodást.) A kételkedést, az átvizsgálást, a gyanakvást és a tartózkodást. Most beszéljünk arról, hogyan teszik próbára az antikrisztusok Istent.

e. Próbára teszik

Milyen megnyilvánulásai vannak a próbára tételnek? Milyen megközelítések vagy gondolatok teszik nyilvánvalóvá a próbára tétel állapotát vagy lényegét? (Ha valamilyen vétket vagy gonoszságot követek el, mindig meg akarom vizsgálni Istent, világos választ követelek, és meg akarom tudni, hogy jó sorsom vagy rendeltetési helyem lesz-e.) Ennek a gondolatokhoz van köze; általánosságban véve tehát, amikor valaki beszél vagy cselekszik, illetve amikor szembesül valamivel, mely megnyilvánulásai tekinthetők próbára tételnek? Ha valaki elkövetett egy vétket, és úgy érzi, hogy Isten emlékezhet rá vagy elítélheti vétkét, miközben ő maga bizonytalan, nem tudja, hogy Isten valóban elítéli-e vagy sem, akkor kitalál valamilyen próbára tételt, hogy kiderítse, milyen is valójában Isten hozzáállása. Először imádkozni kezd, és ha nem érkezik megvilágítás vagy megvilágosodás, akkor elgondolkodik azon, hogy teljesen felhagy a korábbi törekvési módszereivel. Korábban mindig felületesen csinálta a dolgokat; csak 30%-nyi erőfeszítést tett bele ott, ahol 50%-ot is tudott volna, vagy 10%-ot ott, ahol 30%-ot is

tudott volna. Most, ha 50%-nyi erőfeszítést tud beletenni, akkor beleteszi. Olyan piszkos vagy fárasztó munkát vállal, amit mások kerülnek, mindig mások előtt csinálja, és ügyel arra, hogy a testvérek többsége lássa ezt. Ennél is fontosabb, hogy meg akarja tudni, hogyan látja Isten ezt a dolgot, és hogy vétke megváltható-e. Amikor nehézségekkel vagy olyan dolgokkal szembesül, amelyeket a legtöbb ember nem tud legyőzni, látni akarja, hogy mit fog tenni Isten, hogy megvilágosítja-e és vezeti-e őt. Ha érzi Isten jelenlétét és különleges kegyét, akkor úgy véli, Isten nem emlékszik a vétkére, és nem ítélte el azt, ami azt bizonyítja, hogy az megbocsátható. Ha ilyen áldozatot hoz, és ilyen árat fizet, ha a hozzáállása jelentősen megváltozik, azonban továbbra sem érzi Isten jelenlétét, és biztosan nem érez semmilyen észrevehető különbséget a korábbiakhoz képest, akkor lehetséges, hogy Isten elítélte a korábbi vétkét, és többé már nem akarja őt. Mivel Isten nem akarja őt, a jövőben nem fog annyi erőfeszítést tenni a kötelességvégzése során. Ha Isten még mindig akarja őt, nem ítéli el, és még van számára remény, hogy áldásokban részesüljön, akkor némi őszinteséget fog belevinni kötelességvégzésébe. Vajon ezek a megnyilvánulások és elgondolások a próbára tétel egy formájának tekinthetők? Vajon ez egy konkrét megközelítés? (Igen.) Az imént csak egy elméleti szempontot említettetek, de nem tártuk ki részletesen az Isten próbára tételének konkrét megnyilvánulásaira, valamint arra, hogy milyen konkrét megközelítések és terveik vannak a szívükben ezzel a kérdéssel kapcsolatban, illetve nem leplezték le, hogy mik az antikrisztusok nézőpontjai és állapotai, amikor ezt teszik.

Egyes emberek folyamatosan ismeret vagy tapasztalat híján vannak Isten mindenhatóságáról és arról, hogy Isten átvizsgálja az emberi szív mélységeit. Emellett nem is érzékelik ténylegesen, hogy Isten átvizsgálja az emberi szívet, ezért természetesen tele vannak kételyekkel ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Bár a szubjektív vágyaik alapján hinni szeretnék, hogy Isten átvizsgálja az emberi szív mélységeit, nincsenek meggyőző bizonyítékaik. Ennek következtében elterveznek bizonyos dolgokat a szívükben, ezzel egyidejűleg pedig elkezdi őket végrehajtani és megvalósítani. Miközben megvalósítják őket, folyamatosan megfigyelik, hogy Isten valóban tud-e róluk, hogy lelepleződnek-e a dolgok. Azt is figyelik, hogy ha csendben maradnak, rájöhet-e ezekre bárki, illetve Isten fel tudja-e fedni őket egy bizonyos környezetben keresztül. Természetesen az átlagemberekben lehet kisebb-nagyobb bizonytalanság Isten mindenhatóságával és azzal kapcsolatban, hogy Ő vizsgálja-e az emberi szív mélységeit. Az antikrisztusok azonban nem egyszerűen bizonytalanok – tele vannak kételyekkel, ugyanakkor viszont teljes mértékben védekeznek Istennel szemben. Ezért számos megközelítést dolgoznak ki, hogy próbára tegyék Istent. Mivel kételkednek abban, hogy Isten átvizsgálja az emberi szívet, sőt, inkább tagadják a tényt, hogy Isten vizsgálja azt, gyakran gondolkodnak bizonyos dolgokon. Ezután némi félelemmel vagy valamilyen megmagyarázhatatlan rémület érzésével titokban terjesztik ezeket a gondolatokat zárt körben, amivel félrevezetnek bizonyos embereket. Közben folyamatosan, lépésről lépésre leleplezik az érveiket és az elgondolásaikat. Miközben leleplezik őket, figyelik, hogy Isten

akadályozza vagy leleplezi-e ezt a viselkedésüket. Ha leleplezi vagy jellemzi azt, akkor gyorsan visszavonulnak, és másik módszerre váltanak. Ha úgy tűnik, hogy senki sem tud róla, és senki sem lát át rajtuk vagy lát beléjük, akkor még inkább meggyőződnek a szívükben arról, hogy helyes a megérzésük és az Istenről való tudásuk. Szerintük az emberi szív Isten általi vizsgálata alapvetően nem létezik. Miféle megközelítés ez? Ez a próbára tétel megközelítése.

Az antikrisztusok az eredendő elveteműt beállítottságuk miatt soha nem beszélnek vagy cselekszenek egyenesen. Nem kezelik becsületes hozzáállással és őszinteséggel a dolgokat, nem használnak egyenes szavakat, és nem cselekszenek szívből jövő hozzáállással. Sohasem egyenesen, hanem fondorlatosan és alattomosan beszélnek és cselekszenek, és sohasem fejezik ki nyíltan a gondolataikat vagy a motivációikat. Ennek az az oka, hogy úgy vélik, ha kifejeznék azokat, akkor teljesen megértenék őket és átlátnának rajtuk, fény derülne az ambícióikra és a vágyaikra, és nem tekintenék őket magasztosnak vagy nemesnek a többi emberhez képest, vagy nem néznének fel rájuk, és nem imádnák őket. Ezért mindig igyekeznek álcázni és elrejtetni a gyalázatos motivációikat és vágyaikat. Tehát hogyan fognak hozzá a beszédhez és a cselekvéshez? Különböző módszereket alkalmaznak. Ahogyan a mondás tartja a nem hívők között: „kipuhatolni a helyzetet” – az antikrisztusok is hasonló megközelítést alkalmaznak. Amikor meg akarnak tenni valamit, és van egy bizonyos nézőpontjuk vagy hozzáállásuk, azt soha nem fejezik ki nyíltan; inkább bizonyos módszereket, például kifinomult vagy érdeklődő technikákat alkalmaznak, vagy kiszedik az emberekből a dolgokat, hogy megszerezzék az általuk keresett információkat. Elveteműt beállítottságuk miatt az antikrisztusok soha nem keresik az igazságot, és nem is akarják megérteni azt. Egyedül a saját hírnevük, hasznuk és státuszuk érdekli őket. Olyan tevékenységekben vesznek részt, amelyek hírnevet, hasznot és státuszt biztosíthatnak számukra, és kerülnek azokat, amelyek nem kínálnak ilyesmit. Lelkesen vállalnak olyan tevékenységeket, amelyek a hírnévhez, a státuszhoz, a kiemelkedéshez és a dicsőséghez kapcsolódnak, miközben kerülnek azokat a dolgokat, amelyek a gyülekezet munkáját védik, vagy amelyekkel megsérthetnek másokat. Az antikrisztusok ezért semmihez sem viszonyulnak kereső hozzáállással; inkább a próbára tétel módszerét használják, hogy kipuhatolják a dolgokat, majd eldöntsék, folytassák-e – az antikrisztusok ennyire ravaszak és elvetemültek. Például amikor meg akarják tudni, hogy milyen embernek számítanak Isten szemében, akkor nem Isten szavain keresztül értékelik magukat azáltal, hogy megismerik önmagukat. Ehelyett másoktól kérdezősködnék és figyelik a burkolt megjegyzéseket, megfigyelik a vezetők és a Fennvaló hangnemét és hozzáállását, valamint keresik Isten szavaiban azt, hogyan határozza meg Isten a hozzájuk hasonló emberek sorsát. Ezeket az utakat és módszereket arra használják, hogy megtudják, hol a helyük Isten házában, és megtudják, mi lesz a jövőbeli sorsuk. Vajon ez nem jár együtt valaminemű próbára tétellel? Egyes emberek például a megmetszés után nem vizsgálják meg, miért metszették meg őket, nem vizsgálják meg a cselekedeteik során felfedett romlott beállítottságokat és

hibákat, valamint azt, hogy az igazság mely aspektusait kellene keresniük ahhoz, hogy megismerjék magukat és helyrehozzák a korábbi hibáikat, ehelyett hamis benyomást keltenek másokban, közvetett eszközökkel próbálva kideríteni, hogyan viszonyul hozzájuk valójában a Fennvaló. Például, miután megmetszették őket, gyorsan felhoznak egy jelentéktelen kérdést, amellyel a Fennvalóhoz fordulhatnak, hogy megtudják, milyen a Fennvaló hangneme, türelmes-e, komolyan válaszol-e az általuk feltett kérdésekre, enyhébben viszonyul-e hozzájuk, megbízza-e őket feladatokkal, továbbra is nagyra tartja-e őket, és hogy mit gondol valójában a Fennvaló a korábban elkövetett hibáikról. Mindezek a megközelítések egyfajta próbára tételnek számítanak. Egyszerűen, amikor az emberek ilyen helyzetekkel szembesülnek, és ezeket a megnyilvánulásokat mutatják, akkor vajon tudják ezt a szívükben? (Igen, tudják.) Tehát, amikor tudjátok és meg akarjátok tenni ezeket a dolgokat, azt hogyan kezelitek? Először is, a legegyszerűbb szinten: tudsz-e lázadni önmagad ellen? Egyes embereknek nehézséget okoz lázadni önmaguk ellen, amikor eljön az ideje; átgondolják: „Hagyjuk, ez most az áldásaimról és a sorsomról szól. Nem tudok fellázadni magam ellen. Majd legközelebb.” Amikor eljön a következő alkalom, és ismét találkoznak egy olyan problémával, amely az áldásaikat és a sorsukat érinti, még mindig úgy találják, hogy képtelenek fellázadni önmaguk ellen. Az ilyen egyéneknek van lelkiismeretük, és bár nem rendelkeznek antikrisztusi beállítottságlénnyel, ez a helyzet akkor is meglehetősen kellemetlen és veszélyes számukra. Másrészt az antikrisztusok gyakran foglalkoznak ezekkel a gondolatokkal, és ilyen állapotban élnek, de soha nem lázadnak fel önmaguk ellen, mert hiányzik belőlük a lelkiismeret. Még ha valaki le is leplezi és meg is metszi őket, rámutatva az állapotukra, akkor is kitartanak, és semmiképpen sem lázadnak fel önmaguk ellen, nem fogják meggyűlölni magukat emiatt, vagy elengedni és feloldani ezt az állapotot. Egyes antikrisztusok, miután leváltották őket, azt gondolják: „Az elbocsátás normális dolognak tűnik, de kissé szégyenletesnek érzem. Bár ez nem egy jelentős ügy, van egy fontos dolog, amit nem tudok elengedni. Ha leváltanak, az azt jelenti, hogy isten háza nem fog többé művelni engem? Milyen ember leszek akkor isten szemében? Vajon lesz még reményem? Vajon hasznomat veszik még egyáltalán isten házában?” Elgondolkodnak ezen, és előállnak egy tervvel: „Van tízezer jüanom, és most eljött az ideje, hogy felhasználjam. Felajánlom ezt a tízezer jüant adományként, és meglátjuk, változhat-e valamelyest a fennvaló hozzáállása irántam, és tud-e némi kegyességet tanúsítani irányomban. Ha isten háza elfogadja a pénzt, az azt jelenti, hogy még van reményem. Ha elutasítja a pénzt, az azt bizonyítja, hogy nincs reményem, akkor pedig más terveket fogok készíteni.” Miféle megközelítés ez? Ez próbára tétel. Röviden: a próbára tétel az elvetemült beállítottságlényeg viszonylag egyértelmű megnyilvánulása. Az emberek különböző eszközöket használnak arra, hogy megszerezzék a kívánt információkat, bizonyosságot nyerjenek, majd megnyugodjanak. A próbára tételnek többféle módja van. Lehet például szavakkal kicsikarni valamit Istenből, használhatsz tárgyakat arra, hogy próbára tedd Őt, vagy gondolkodhatsz és mérlegelhetsz az elmédben. Mi a

leggyakoribb módja annak, ahogyan ti teszitek próbára Istent? (Néha, amikor Istenhez imádkozom, figyelem Isten irántam tanúsított hozzáállását, és megnézem, hogy békesség van-e a szívemben. Ezzel a módszerrel teszem próbára Istent.) Ez egy meglehetősen gyakran használt módszer. Egy másik módszer az, hogy az ember megnézi, van-e mondanivalója az összejövetelen történő beszélgetés során, nyújt-e Isten megvilágosítást vagy megvilágítást, ezáltal próbára téve, hogy még mindig vele van-e Isten, még mindig szereti-e őt. Továbbá, kötelességvégzése közben is figyeli, hogy Isten megvilágosítja-e vagy vezeti-e őt, vannak-e különleges gondolatai, elgondolásai vagy felismerései – ezekkel a módszerekkel teszi próbára, hogy milyen hozzáállást tanúsít iránta Isten. Mindezek a módszerek meglehetősen gyakoriak. Van még valami más? (Ha fogadalmat tettem Istennek imában, de nem teljesítem, és megfigyelem, hogy Isten a fogadalmamnak megfelelően bánik-e velem.) Ez is egy módszer. Nem számít, hogy az emberek milyen módszerrel bánnak Istennel, ha rossz miatta a lelkiismeretük, majd felismerik ezeket a cselekedeteket és beállítottságokat, és képesek gyorsan megváltoztatni őket, akkor a probléma nem olyan jelentős – ez egy normális romlott beállítottság. Ha azonban valaki képes következetesen és makacsul így cselekedni, még akkor is, ha tudja, hogy ez helytelen és Isten számára utálatos, de kitart mellette, soha nem lázad fel ellene, és nem adja fel, akkor antikrisztusi lényegről van szó. Az antikrisztusi beállítottságlényeg abban különbözik a hétköznapi emberektől, hogy egy antikrisztus soha nem gondolkodik el önmagán és nem keresi az igazságot, hanem következetesen és makacsul különböző módszereket alkalmaz, hogy próbára tegye Istent, az Ő emberekhez való hozzáállását, az egyénnel kapcsolatos következtetéseit, valamint egy személy múltjával, jelenével és jövőjével kapcsolatos gondolatait és elgondolásait. Soha nem keresi Isten szándékait, az igazságot, és főleg azt nem, hogy hogyan vesse alá magát az igazságnak, hogy változást érjen el a beállítottságában. Minden cselekedete mögött az a cél rejlik, hogy kipuhatolja Isten gondolatait és elgondolásait – ilyen egy antikrisztus. Az antikrisztusok ezen beállítottsága egyértelműen elvetemült. Amikor ilyen cselekedetekhez folyamodnak és ilyen megnyilvánulásokat mutatnak, nyoma sincs a büntudatnak vagy a megbánásnak. Még ha össze is kapcsolják magukat ezekkel a dolgokkal, nem mutatnak megbánást vagy szándékot a leállásra, hanem továbbra is kitartanak a módszereik mellett. Az Istennel való bánásmódjukból, a hozzáállásukból és a megközelítésükből nyilvánvaló, hogy az ellenfelüknek tekintik Istent. Gondolataikban és nézeteikben nem jelenik meg az Isten megismerésének, az Isten szeretetének, az Istennek való alávetettségnek vagy az istenfélelemnek a gondolata vagy hozzáállása; egyszerűen csak meg akarják szerezni a kívánt információt Istentől, és a saját módszereikkel és eszközeikkel próbálják megállapítani Isten irántuk tanúsított pontos hozzáállását és róluk alkotott definícióját. Ami ennél is súlyosabb, hogy még ha össze is hangolják a saját megközelítéseiket Isten leleplező szavaival, és még ha halványan érzékelik is, hogy ez a viselkedés Isten számára utálatos, és nem az, amit az embernek tennie kellene, akkor sem hagyják abba.

Régebben volt egy előírás Isten házában: ha a kizárt vagy kitakarított személyek később valódi megbánást tanúsítottak, és kitartottak Isten szavainak olvasása, az evangélium hirdetése és az Isten mellett való tanúságtétel mellett, őszinte megbánást tanúsítva, akkor vissza lehetett őket fogadni a gyülekezetbe. Történetesen volt valaki, aki, miután kitakarították, megfelelt ezeknek a kritériumoknak, a gyülekezet pedig elküldött valakit, hogy felkeresse, beszélgessen vele, és elmondja neki, hogy visszavették a gyülekezetbe. Ennek hallatán nagyon megörült, de elgondolkodott: „Vajon őszinte a visszafogadás, vagy valamilyen elgondolás húzódik meg mögötte? Vajon tényleg látta isten a bűnbánatomat? Valóban kegyelmet mutatott és megbocsátott nekem? Vajon valóban figyelmen kívül hagyják a múltbeli tetteimet?” Nem hitte el, és arra gondolt: „Még ha vissza is akarnak fogadni, akkor is türtőztetnem kell magam, és nem szabad azonnal beleegyezni. Nem szabad úgy viselkednem, mintha nagyon szenvedtem volna, és annyira nyomorult lettem volna a kizárásom utáni években. Egy kicsit kimérten kell viselkednem, és nem szabad rögtön a visszafogadásom után arról érdeklődnöm, hogy hol vehetek részt a gyülekezeti életben, vagy milyen kötelességeket végezhetek. Nem tűnhetek túl lelkesnek. Bár belül rendkívül boldog vagyok, nyugodtnak kell maradnom, és meg kell néznem, hogy isten háza őszintén vissza akar-e fogadni, vagy hamis módon csak bizonyos feladatok elvégzésére akar felhasználni.” Ezt szem előtt tartva azt mondta: „A kizárásom utáni időszakban elgondolkodtam, és rájöttem, hogy az általam elkövetett hibák túl súlyosak voltak. A veszteségek, amelyeket isten háza érdekeinek okoztam óriásiak voltak, és soha nem tudom jóvátenni őket. Valóban ördög és Sátán vagyok, akit isten megátkozott. Az önvizsgálatom azonban még mindig nem teljes. Mivel isten háza vissza akar fogadni, még többet kell ennem és innom isten szavaiból, még inkább el kell gondolkodnom és meg kell ismernem önmagam. Jelenleg nem vagyok méltó arra, hogy visszatérjek isten házába, nem vagyok méltó, hogy végezzem a kötelességemet isten házában, nem vagyok méltó, hogy találkozzak a testvéreimmel, és kétségkívül túlságosan szégyellem magam ahhoz, hogy szembenézzek istennel. Csak akkor fogok visszatérni a gyülekezetbe, ha úgy érzem, hogy az önismeretem és az önmagamon való elgondolkodásom elegendő ahhoz, hogy mindenki jóváhagyjon engem.” Miközben ezt mondta, feszült is volt, és arra gondolt: „Csak úgy teszek, mintha komolyan gondolnám ezt. Mi van, ha a vezetők egyetértenek abban, hogy nem engednek vissza a gyülekezetbe? Hát nem jelentené ez a végemet?” A valóságban eléggé nyugtalan volt, de mégis így kellett beszélnie, és úgy kellett tennie, mintha nem vágyna túlzottan a gyülekezetbe való visszatérésre. Mit akart mondani ezekkel a dolgokkal? (Próbára tette, hogy a gyülekezet valóban vissza fogadná-e őt.) Szükséges ez? Hát nem Sátánok és ördögök cselekednének így? Vajon így viselkedne egy normális ember? (Nem, nem viselkedne így.) Egy normális ember nem tenne ilyet. Az, hogy egy ilyen csodálatos lehetőségre egy ilyen lépéssel reagál, elvetemültség. A gyülekezetbe való visszafogadás Isten szeretetének és irgalmának kifejeződése, neki pedig el kellene gondolkodnia és meg kellene ismernie saját romlottságát és

hiányosságait, valamint keresnie kellene a módját, hogyan egyenlítse ki múltbeli adósságait. Ha valaki továbbra is képes ilyen módon próbára tenni Istent, és így bánni Isten irgalmával, akkor valóban nem értékeli az Ő kedvességét! Az, hogy az emberekben ilyen gondolatok és megközelítések alakulnak ki, az elvetemült lényegükből fakad. Lényegében, amikor az emberek próbára teszik Istent, az, amit kinyilatkoztatnak és feltárnak, elméletben mindig arra irányul egyebek mellett, hogy próbára tegyék Isten gondolatait, valamint az emberekről alkotott nézeteit és meghatározásait. Ha az emberek keresik az igazságot, akkor fellázadnak az ilyen gyakorlatok ellen és elengedik őket, és az igazságalapelvek szerint cselekszenek és viselkednek. Az antikrisztusi beállítottságlényeggel rendelkező egyének azonban nemcsak hogy nem tudják elhagyni az ilyen gyakorlatokat, és nem találják azokat gyűlöletesnek, hanem gyakran még nagyra is tartják magukat, amiért ilyen eszközökkel és módszerekkel rendelkeznek. Azt gondolhatják: „Nézzétek, milyen okos vagyok. Nem vagyok olyan bolond, mint ti, akik csak annyit tudtok, hogy alávetitek magatokat és engedelmeskedtek istennek és az igazságnak – egyáltalán nem vagyok olyan, mint ti! Próbálok eszközöket és módszereket használni, hogy kiderítsem ezeket a dolgokat. Még ha alá is kell vetnem magam és engedelmeskednem is kell, akkor is a végére járok a dolgoknak. Ne gondoljátok, hogy elrejtettek előlem bármit, vagy becsaphattok és bolonddá tehetek engem.” Ez az ő gondolkodásmódjuk és nézőpontjuk. Az antikrisztusok megtestesült Istennel való bánásmódjában soha nem mutatkozik meg az alávetettség, a félelem vagy az őszinteség, a hűség pedig még kevésbé. Ezzel befejeztük a próbára tétellel kapcsolatos megnyilvánulásokról szóló beszélgetésünket.

f. Követeléseket támasztanak

A következő tétel az, hogy az antikrisztusok követeléseket támasztanak Istennel szemben, aminek konkrétabb megnyilvánulásai is vannak. Az antikrisztusokat úgy lehet jellemezni, mint akikre a nem hívők azt mondják: „jutalom nélkül soha nem mozdítja az ujját sem”. És még hogyan? (Nem eresztik el a sólymot, amíg nem látják a nyulat.) Nem eresztik el a sólymot, amíg nem látják a nyulat – ha van haszon, akkor megteszik, ha viszont nincs haszon, akkor nem. Bármilyen helyzetről legyen is szó, mérlegelniük kell: „Mekkora előnyöm származhat, ha megteszem ezt? Mennyit profitálhatok belőle? Vajon megéri ilyen nagy árat fizetni ezért? Ha nagy árat fizetek, de végül másoknak származik belőle előnye, én pedig nem tudom magam előtérbe helyezni, akkor biztosan nem teszem meg!” Hát nem így állnak hozzá az antikrisztusok Isten megbízatásához és követelményeihez? Ha tesznek egy kis erőfeszítést a kötelességeik végzésébe, de nem jutnak semmilyen előnyhöz, és elviselnek némi szenvedést anélkül, hogy kegyelmet kapnának, akkor azonnal reagálnak magukban, mondván: „Annyi erőfeszítést tettem – miért nem jutottam semmilyen előnyhöz? Jövedelmező a családi vállalkozásom vagy sem?” Ha kiszámolják, és úgy találják, hogy több a bevételük, mint az előző hónapban, akkor továbbra is kimennek, és félelem nélkül folytatják az evangélium hirdetését, az

ezzel járó kockázatok ellenére is. De amint problémák merülnek fel a családi vállalkozással kapcsolatban, és észrevehetően csökken a profitjuk az előző hónaphoz képest, azonnal panaszkodnak és kételkedni kezdenek Istenben a szívükben, ezt gondolva: „istenem, én úgy végeztem a kötelességemet, hogy nem voltam lusta vagy ravasz, és nem is felületesen végeztem azt. Ebben a hónapban többet utaztam és többet dolgoztam, mint az előzőben. Miért nem áldod meg a családomat? Miért nem megy jól a családi vállalkozásom?” Azonnal megváltozik a hozzáállásuk Istenhez és Isten megbízatásához, és azt gondolják: „Ha nem áldod meg a családomat, akkor ne hibáztass, amiért felületesen végzem a kötelességemet. A következő hónapban nem fogok ennyi erőfeszítést tenni. Ha ötkor kellene kelnem, akkor hatkor kelek. Ha nyolckor kellene elindulnom, akkor tízkor fogok. Régebben egy hónap alatt öt evangéliumbefogadót tudtam megtéríteni; ezúttal csak kettőt fogok. Az is elég lesz!” Mit számolgatnak? Azt, hogy amit befektetnek és amivel hozzájárulnak, egyenértékű-e azzal, amit Isten ad nekik. Sőt, csak akkor találják ezt gazdaságosnak és érdemesnek arra, hogy szenvedjenek és árat fizessenek érte, ha az, amit Isten ad nekik, többszöröse annak, amit kérnek és amire vágnak. Ellenkező esetben, függetlenül attól, hogy Isten háza milyen feladatot vagy kötelességet bíz rájuk, ugyanúgy kezelik mindet – felületesen viselkednek, csak túl akarnak lenni a feladatokon, amikor csak lehet, tessék-lássék módjára cselekszenek, amikor csak lehet, és soha sincs bennük egy csepp őszinteség sem. Ez a megnyilvánulás egyszerre jelent követelést és üzletelést; az emberek csak akkor támasztanak követeléseket, amikor üzletet lehet kötni, ha pedig nem üzletelnek, akkor nincsenek követeléseik.

Az antikrisztusok szívében soha nem volt még a legcsekélyebb őszinteség vagy hűség sem Isten megbízatása, Isten házának munkája vagy a saját kötelességeik iránt. Csupán arra használják a saját eszüket, energiájukat, idejüket, valamint a fizikai szenvedést és az általuk fizetett árat, hogy cserébe kielégítsék vágyaikat az áldások, az elérni kívánt jutalmak iránt, és természetesen a hús-vér test békéje és öröme, a belső stabilitás, az ebben az életükben elérhető családi boldogság, sőt a környezetükben tapasztalható gondtalanság, valamint a másoktól érkező megbecsülés, csodálat és pozitív megítélés iránt. Röviden: az antikrisztusok soha nem végzik őszintén a kötelességeiket Isten házában, és egyáltalán nem tanúsítanak még egy kis hűséget sem. Akár nehézségeket elviselve és árat fizetve, akár felületesen boldogulva, végső céljuk az, hogy kiköveteljék Istentől, amit akarnak, saját vágyaik kielégítése érdekében. Ezért, amikor viszontagságokkal, metszéssel vagy számukra kellemetlen emberekkel, eseményekkel és dolgokkal találkoznak, azonnal arra gondolnak: „Vajon ezeknek a dolgoknak a megjelenése hatással van az érdekeimre? Vajon befolyásolják a hírnevemet? Vajon kihatnak a kilátásaimra és a jövőbeli fejlődéseimre?” Függetlenül attól, hogy kötelességeik végzése során a megnyilvánulásaik pozitívak vagy negatívak, soha nem cselekszenek az igazság alapelvei szerint. Elméjüket az ügyletek töltik ki. Felbecsülik, mennyit ér, amit fizetnek és kínálnak, mint egy üzletember, hogy felmérjék, mekkora

nyereséget hozhat az általuk fizetett ár. Egyesek azt mondhatják: „Azért hiszünk Istenben, hogy elnyerjük az igazságot és az életet, hogy elérjük az üdvösséget.” Az antikrisztusok viszont azt gondolják: „Mennyit ér az üdvösség? Mi a helyzet az igazság megértésével? Ezek a dolgok nem érnek semmit. Ami igazán értékes, az az, ha az ember a százszorosát kapja ebben az életben és örök életet az eljövendő világban. Ebben az életben az, hogy mások nagyra tartsanak és megbecsüljenek, hogy isten házában tiszteljék a nagyságomat, az eljövendő világban pedig az, hogy hatalmam legyen a számtalan ország felett – ez igazán jelentős nyereség.” Ez az antikrisztusok ambíciója, egy olyan számítás, amelyet kötelességvégezésük során a szívük mélyén végeznek. Ez a számítás tele van ügyletekkel és követelésekkel. A kötelességük iránti és Isten iránti csekély „őszinteségük” kizárólag annak biztosítására szolgál, hogy Isten örök életet adjon nekik, megóvja őket a katasztrófától, áldásban és kegyelemben részesítse őket, és kielégítse minden vágyukat. Ezért az antikrisztusok szíve tele van különféle követelésekkel Istennel szemben, amit összefoglalóan úgy nevezünk, hogy követeléseket támasztanak. Amellett, hogy nem akarják az igazságot, az antikrisztusok minden másra vágnak – anyagi és nem anyagi dolgokra egyaránt.

Vannak olyan antikrisztusok, akik valamikor tettek egy kis hozzájárulást a testvérek vagy a gyülekezet javára. Például, elvállalhattak bizonyos kockázatos feladatokat a gyülekezetben, vagy befogadhattak olyan testvéreket, akik nem térhettek haza. Ha hozzáteszük még azt, hogy viszonylag hosszú ideje hisznek Istenben, a legtöbb ember úgy tekint rájuk, mint akiknek van érdemük és alkalmasak. Ugyanakkor ők maguk is felsőbbrendűnek érzik magukat, és úgy érzik, előnyben vannak. Rangidősségükre támaszkodnak, és dicsekednek vele, mondván: „Már oly sok éve hiszek istenben, és valamelyest hozzájárultam isten házához. Nem kellene istennek különleges bánásmódban részesítenie engem? Például, a külföldre utazás egy áldás, amelyet élveznek az emberek. Figyelembe véve az emberek rangidősségét, vajon nem kellene nekem elsőbbséget élveznem? Mivel hozzájárultam isten házához, elsőbbséget és különleges gondoskodást kellene kapnom, és nem alapelvek alapján kellene értékelni engem.” Vannak, akiket be is börtönöztek, a szabadulásuk után pedig hajléktalanná váltak, és úgy érzik, hogy Isten házában különleges gondoskodást kellene nyújtania számukra: például pénzt kellene adnia, hogy segítsen nekik házat vásárolni, felelősséget kellene vállalnia a megélhetésükért az életük hátralévő részében, vagy ki kellene elégítenie minden anyagi igényüket, amivel előhozakodnak. Isten háza biztosítson számukra egy autót, ha szükségük van rá. Ha egészségügyi problémáik vannak, Isten háza vegyen nekik étrend-kiegészítőket. Vajon nem a rangidősségükre építenek és a jogosultságukkal kérkednek? Ezek az egyének úgy vélik, hogy tettek hozzájárulásokat, ezért szégyentelenül és nyíltan támasztanak követeléseket Istennel szemben. Autókat, házakat és fényűző életmódot kérnek. Még arra is megkérlik a testvéreket, hogy ingyen végezzenek el dolgokat és intézzenek el ügyeket helyettük, ezáltal a szolgálóikká vagy rabszolgálóikká téve őket. Hát nem olyasvalakivé váltak, aki az egyházból él? Az Istenbe vetett hited valójában a saját

érdekedet szolgálja, és ha börtönbe mész, az is a saját érdekedben történik. Bármilyen kötelességet is végzel, az a te felelősséged. Amikor végzed a kötelességedet és elnyered az igazságot, az a saját érdekedben történik. Az Istenbe vetett hited önkéntes, senki sem kényszerít rá. Az élet elnyerése a saját érdekedet szolgálja, nem másokét. Még ha vállaltál is néhány kockázatos feladatot Isten háza vagy a gyülekezet érdekében, az érdemnek számít? Nem érdem; ez az, amit tenned kell. Ez azt jelenti, hogy Isten felemelt téged, és adott neked egy ilyen lehetőséget; ez Isten áldása. Nem használhatod ezt tőkeként arra, hogy az egyházból élj. Tehát antikrisztusok ezek az emberek? Ráadásul ezek az emberek nem képesek semmilyen igazságvalóságról társalogni, amikor pedig olyan testvérekkel vannak együtt, akik kevesebb ideje hisznek és fiatalabbak, csak a régi tapasztalataikról beszélnek, és a képzettségükkel kérkednek; nem beszélgetnek és nincs is tudásuk semmilyen értékes élettapasztalatról. Nem építenek másokat, hanem felvágják és nagyképpően viselkednek. Képtelenek bármilyen érdemi munkát vállalni Isten házában, és semmilyen valódi kötelességet nem tudnak megfelelően végezni. Ennek ellenére mégis az egyházból élnek, és a karjukat kinyújtva követeléseket támasztanak Istennel szemben. Hát nem szégyenletes ez? Ha a képzettségről beszélünk, akkor vajon Én nem vagyok képzettebb nálatok? Vajon viselkedtem Én felsőbbrendűen veletek szemben? Kértem Én tőletek valamit? (Nem.) Akkor az antikrisztusok miért tehetnek ilyen dolgokat? Azért, mert szégyentelenek. Amikor elfogadják a kötelességeiket, az elméjük tele van ügyletekkel. A kötelességeik végzése során hiányzik belőlük a helyes szemlélet, és nem tekintik azt kötelességüknek vagy kötelezettségüknek, olyasvalaminek, amit egy teremtetett lénynek tennie kellene. Annak ellenére, hogy valamelyest végzik a kötelességüket, elviselnek némi szenvedést, és árat fizetnek, mit gondolnak a szívükben? „Ez olyan feladat, amit senki más nem tud elvégezni. Ha én megcsinálom, híres leszek isten házában, mindenhol megbecsülnek majd, és mindenütt a legjobbra leszek jogosult. Nagyágyú leszek isten házában, bármit megkaphatok majd, amit csak akarok, és senki sem mer majd szólni, mert képesítéssel rendelkezem!” A jellemük alapján az antikrisztusok a legkevésbé sem tudnak őszintén vagy készségesen viszonyulni Istenhez, az Ő megbízatásához vagy Isten házában munkájához. Még ha látszólag hajlandóak és képesek is elviselni a szenvedést és árat fizetni, rögtön ezután készek kinyújtani a kezüket, hogy követeléseket támasszanak és jutalmakat kérjenek Istentől, próbálva az egyházból megélni és mindenhol előnyt szerezni. Ezért, a megközelítésük alapján ítélve, a legmegfelelőbb, ha az antikrisztusi beállítottságlényegüket elvetemültként jellemezzük. A kötelességeikkel és Isten megbízatásával szemben táplált gondolataik és nézeteik elvetemültek, nem felelnek meg az igazságnak, és bizonyosan nem felelnek meg a lelkiismeret mércéjének.

Bármilyen kötelességet is végeznek, az antikrisztusok a saját kívánságaikat követik, és személyes hírnévre és státuszra törekednek. Soha nem törekednek az igazságra, és soha nem gondolkodnak el önmagukon. A munkájuk során felmerülő bármilyen eltéréssel vagy problémával szembeni hozzáállásuk az, hogy nem keresik, nem fogadják el az

igazságot. Ehelyett mindig igyekeznek eltitkolni a tényeket, megőrizni méltóságukat és a hiábavaló dicsőségüket, miközben minden szempontból próbálják kiemelni magukat, és elnyerni az emberek megbecsülését. Röviden: a szívük tele van elveteműtséggel, a Sátán filozófiájával, valamint emberi elképzelésekkel és képzelődésekkel, és nincs a szívükben semmi, ami megfelelne az igazságnak. Az antikrisztusok soha, semmilyen kötelességük végzése során nem keresik az igazságot, és soha nem szándékoznak alávetni magukat Isten háza munkarendjének. Mindig ragaszkodnak a saját módszereikhez, és a saját preferenciáik szerint cselekednek. Függetlenül az adott feladattól, szívükben azt számolgatják, hogyan tudnak hasznot húzni belőle. Csak azt mérlegelik, hogy mely kötelességeket kell elvégezniük ahhoz, hogy hírnévre, nyereségre és státuszra, mások megbecsülésére, valamint egy kis tiszteletre tegyenek szert. Amint elvégezték a kötelességeiket, azt remélik, hogy az eredményeik bekerülnek Isten nyilvántartásába, számontartják őket a fejükben, és ügyelnek arra, hogy minden hozzájárulásuk megfelelően rögzítve legyen, és semmi se maradjon figyelmen kívül. Úgy vélik, hogy minél több munkát végeznek, és minél nagyobb mértékben járulnak hozzá, annál nagyobb reményük lehet arra, hogy bejutnak a királyságba, és jutalmat és koronákat kapnak. Az antikrisztusok kötelességeikkel kapcsolatos hozzáállása és nézőpontja pontosan ilyen. Az elméjük tele van ügyletekkel és követelésekkel – hát nem fedí ez fel a természetlénységüket? Miért van tele az elméjük ügyletekkel és Isten iránti követelésekkel? Ennek az az oka, hogy a beállítottságlénységük elvetemült – ez teljesen igaz. Ez látható az antikrisztusok kötelességeikkel szemben táplált gondolatain és nézőpontjain keresztül – ezek teljes mértékben igazolják, hogy a beállítottságlénységük elvetemült. Függetlenül attól, hogy mennyit is beszélgetnek velük az igazságról, illetve attól, hogyan is leplezik le és boncolgatják számukra az emberek romlott beállítottságait, az antikrisztusok nem tanúsítanak semmilyen ismeretet a beállítottságlénységükről. Nemcsak hogy nem hajlandóak elfogadni az igazságot, hanem még neheztelést is táplálnak a szívükben. Amikor úgy érzik, szertefoszlottak az áldások és jutalmak elnyeréséhez fűzött reményeik, úgy hiszik, hogy Isten csal, és azt gondolják, hogy Isten leleplezése és boncolgatása szándékos kísérlet a jutalmak visszatartására, és így az emberek hiába hoznak áldozatot Istenért, mert végül nem nyernek semmit. Nemcsak hogy hiányzik a szívükből Isten munkájának és az igazságnak a pozitív felfogása, hanem még elképzelések és félreértések is kialakulnak bennük, ami fokozza az Istennel szembeni ellenállásukat. Ezért minél inkább boncolgatásra kerül a romlott emberiség sátáni beállítottsága és lényege, és minél inkább leleplezésre kerülnek a Sátán tervei, motivációi és céljai, az antikrisztusok annál inkább idegenkednek az igazságtól, és annál nagyobb gyűlöletet táplálnak iránta. Miért történik ez? Úgy vélik, hogy minél többet beszélgetnek az igazságról, annál halványabbá válik a reményük, hogy áldásokban részesüljenek. Minél többet beszélgetnek az igazságról, annál inkább járhatatlannak érzik azt az utat, hogy a szenvedést és az ár megfizetését jutalmakra és koronákra cseréljék, emiatt pedig úgy vélik, nincs reményük az áldások elnyerésére. Minél többet

beszélgetnek az igazságról ilyen módon, és minél több ilyen leleplezés történik, az antikrisztusokat annál kevésbé érdekli az Istenbe vetett hitük. Látva, hogy Isten szavaiban semmi sem szerepel arról, hogy mennyi szenvedés és mennyi ár megfizetése után kaphatnak azzal egyenértékű jutalmat, és hogy Ő semmit sem mondott arról, hogy a mennyek országába való belépés kizárólag a kemény munkán alapul, úgy érzik, hogy az Istennel való üzletelésük útja a végéhez ért. Mélyen legbelül érzékelik, hogy pontosan ők azok, akiket Isten meg akar büntetni, és nyugtalanító félelmet élnek át, valamint úgy érzik, hogy napjaik meg vannak számlálva, mintha az utolsó idők közelednének. Hogyan érzitek magatokat, miután újabb meg újabb antikrisztusokat leleplező prédikációkat hallgattatok? Látom, hogy mindannyian lehajtjátok a fejetekeket; éreztek-e valamiféle csüggedtséget? Rájöttetek-e már, hogy az antikrisztusok útját járjátok? A ti elmétek is tele van az Istennel való alkudozás elvetemült gondolataival? Van most valamiféle felismerésetek? Képesek vagytok gyorsan változtatni? (Én is úgy gondolom, hogy gyorsan változtatnom kell; nem élhetek tovább ezekkel az antikrisztusi beállítottságokkal.) Bár mindannyian rendelkeztek antikrisztusi beállítottságokkal, és megvan bennetek a szándék az Istennel való alkudozásra és az áldásokban való részesülésre, ti még nem vagytok antikrisztusok. Ezért haladéktalanul keresnetek kell az igazságot a megoldás érdekében, vissza kell húznotok magatokat a szakadék széléről, és el kell indulnotok az igazságra való törekvés útján. Hát nem lenne így megoldva a probléma? Az antikrisztusi beállítottság és az antikrisztusi úton való járás olyan probléma, amely könnyen megoldható. Ha képes vagy elfogadni az igazságot, elgondolkodni önmagadon, megismerni a benned lévő romlott beállítottságot, megérteni a hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvés problémájának lényegét, majd elhagyni ezt a téves törekvést, feladni az Istenbe vetett hit téves nézőpontját, félretenni az áldásokban való részesülés szándékát, és pusztán az igazságra való törekvés érdekében, valamint az új emberré válás céljából hinni Istenben, továbbá csak arra törekedni, hogy olyan emberré válj, aki aláveti magát Istennek, csak Istent imádja, anélkül, hogy embereket bálványozna vagy követne, akkor az állapotod fokozatosan normalizálódni fog. Rá fogsz lépni az igazságra való törekvés útjára – ehhez kétség sem férhet. Amitől félni kell, az az, hogy ha nem fogadod el az igazságot, ha idegenkedsz az igazságtól; és ha annak ellenére, hogy tudod, hogy az Istennel való alkudozás, valamint a hírnévre, nyereségre és státuszra való törekvés helytelen, mégis makacsul ragaszkodsz hozzá, és soha nem tanúsítasz bűnbánatot. Ebben az esetben antikrisztusi természetlénnyel rendelkezel, és ki kell téged iktatni. Ha sok gonosz dolgot teszel, büntetéssel fogsz szembenézni.

Az antikrisztusok és a hétköznapi romlott emberek közötti különbség abban rejlik, hogy a hírnévre, nyereségre, státuszra és áldásokra való törekvés, valamint az Istennel való üzletelés az antikrisztusok esetében nem csak átmeneti vagy alkalmi megnyilvánulás – ők ezek alapján élnek. Csak egyetlen utat választanak, ami az antikrisztusok útja – az antikrisztusi természet és a sátáni filozófiák szerint élnek. A hétköznapi romlott emberek eljuthatnak egy második választási lehetőséghez, és képesek az igazságra való

törekvés útján járni, az antikrisztusok viszont nem szeretik az igazságot, és nincs meg bennük ez az igény. A természetüket megtöltik a sátáni filozófiák, és nem fogják meghozni a helyes döntést. Az antikrisztusok soha nem fogják elfogadni az igazságot; a végsőig ki fognak tartani a tévedéseik mellett, és soha nem váltanak irányt vagy térnek meg. Tudják, hogy tele vannak Istennel kötendő alkukkal, amelyekkel minden alkalommal próbára teszik Őt, és szembeszállnak Vele. Azonban megvannak a maguk indokai, és azt gondolják: „Mi ezzel a baj? Követeléseket támasztani istennel szemben némi anyagi áldásért, és elmerülni a státusszal járó előnyök egy részében nem szégyenteljes cselekedet. Nem követtem el gyilkosságot vagy gyújtogatást, és nem is álltam ellen istennek nyilvánosan. Az igaz, hogy egy független királyság létrehozásán dolgoztam, és némiképp önkényesen cselekedtem, de nem ártottam senkinek, nem bántottam senkit, és nem befolyásoltam az isten házában munkáját, illetve nem okoztam veszteséget abban.” Hát nem jóvátehető ez? Nem számít, hogyan társalog velük Isten háza az igazságról, vagy hogyan leplezi le és metszi meg őket, nem hajlandók beismerni a hibáikat – ez jóvátehető. Ez az antikrisztusok lényege. Ha azt mondom, hogy gonoszak vagy elvetemültek, nem érdekli őket, és kitartanak a gonoszságuk és az elvetemültségük mellett. Ez azt mutatja, hogy az antikrisztusok megrögzött, megbánást nem tanúsító személyek. Továbbra is beszélgetnél az igazságról egy ilyen emberrel? Még azt sem tudják, hogy melyek a pozitív és melyek a negatív dolgok; mit mondhatnál nekik? Nincs mit mondani. Az antikrisztusokat áthatja az elvetemült beállítottságlényeg, és ebben a beállítottságban élnek. Isten próbára tétele és az Istennel való üzletelés a veleszületett természetük, és senki sem tudja megváltoztatni őket – minden helyzetben ugyanolyanok maradnak. Miért nem változnak meg? Azért nem változnak, mert bármennyi igazságot közölnek is velük, bármennyire is érthetőek és átfogóan leleplezőek a szavak, nincsenek tisztában a valódi problémával. Nem képesek megérteni az igazságot, és nem tudják, mi az igazság és mik a negatív dolgok – ez az oka.

Az antikrisztusok üzletelnek Istennel, és követeléseket támasztanak Vele szemben különböző ügyekben. Természetesen sokféle dolgot kérnek – kézzelfoghatót és nem kézzelfoghatót, anyagit és nem anyagit, jelenbelit és jövőbelit. Amíg el tudják képzelni, amíg úgy gondolják, hogy megérdemlik, és amíg ez olyasvalami, amire vágyakoznak, szégyentelenül követeléseket támasztanak Istennel szemben, remélve, hogy Ő majd megadja nekik. Például, amikor egy bizonyos kötelességet végeznek, annak érdekében, hogy kitűnjenek és kivételes alakká váljanak, hogy esélyük legyen a reflektorfénybe kerülni, és megszerezni a kívánt státuszt és több ember megbecsülését, azt remélik, hogy Isten különleges képességeket ad majd nekik. Imádkoznak Hozzá, mondván: „Istenem, kész vagyok hűségesen végezni a kötelességemet. Miután elfogadtam tőled ezt a kötelességet, mindennap azon gondolkodom, hogyan végezzem jól. Készen állok rászánni az egész életem energiáját, felajánlani neked a fiatalságomat és mindenemet; készen állok a nehézségek elviselésére ezért. Kérlek, adj nekem szavakat, hogy beszélhessek, adj nekem intelligenciát és bölcsességet, és engedd, hogy fejleszteni

tudjam a szakmai készségeimet és a képességeimet e kötelesség végzése során.” Miután kifejezték a hűségüket és kifejtették a nézőpontjukat, az antikrisztusok egyenesen Istenhez fordulva kérik ezeket a dolgokat. Bár ezek a dolgok nem kézzelfoghatók, és az emberek úgy gondolják, hogy ésszerű dolog Istentől kérni őket, vajon nem minősül ez egyfajta üzletelésnek és követelésnek? (De, annak minősül.) Mi áll a középpontjában ennek az ügyletnek? Mi az a lényeg, amit boncolgatunk? Az antikrisztusok egyáltalán nem őszinték az Isten által rájuk bízott kötelességekkel kapcsolatban, és nem is szándékoznak hűségesek lenni ebben az ügyben. Mielőtt hozzálátnak, a gondolataik akörül forognak, hogyan ragadják meg ezt a lehetőséget arra, hogy megmutassák a tehetségüket és hírnevet szerezzenek az emberek között; ahelyett, hogy arra használnák fel ezt a lehetőséget, hogy jól végezzék a kötelességüket, valamint keressék azokat az igazságokat, amelyeket meg kellene érteniük, és azokat az alapelveket, amelyeket a kötelességük végzése során keresniük kellene. Tehát amikor az antikrisztusok Isten elé járulnak imádkozni, először olyan dolgok után nyúlnak és olyan dolgokat kérnek, amelyek jót tesznek a hírnevüknek és a státuszuknak, például intelligenciát, bölcsességet, egyedi meglátásokat, kiemelkedő készségeket, lelki szemük felnyitását és hasonlókat. Nem azért akarják ezeket a dolgokat, hogy megértsék az igazságot, vagy felajánlják az őszinteségüket, és jól végezzék a kötelességeiket. Nyilvánvaló, hogy ezek a kérések tele vannak alkudozással és követelésekkel, és mégis igazolva érzik magukat. Amikor ilyen jellegű imákról és az emberek ilyen jellegű ügyleteiről van szó, még ha az emberek szenvednek és árat fizetnek is a kötelességvégzésük során, és még ha bizonyos mennyiségű időt és energiát áldoznak is erre, vajon Isten elfogadja azokat? Isten szemszögéből nézve Ő egyáltalán nem fogja elfogadni az ilyen kötelességvégzést, mert az ilyen emberekben nincs őszinteség, nincs hűség, és bizonyosan nincs valódi alávetettség. E szempont alapján a státusz, a hírnév, valamint mások megbecsülése és csodálata az, amire szubjektíven törekednek, a kötelességvégzésük során azonban nem történik javulás az életbe való belépésük vagy a beállítottságuk változása tekintetében.

Amikor történik velük valami, az antikrisztusok azonnal cselszövésbe, számításba és tervezésbe kezdenek a szívükben. Olyanok, mint a könyvelők, mindenben üzletelnek Istennel, sok mindent akarnak, és számos követelést támasztanak Istennel szemben. Röviden: mindezek a követelések észszerűtlenek Isten szemében; ezek nem azok a dolgok, amelyeket Isten adni szándékozik az embereknek, és nem is azok, amelyeket az embereknek meg kellene kapniuk, mert ezek a dolgok a legcsekélyebb hasznot sem hozzák az emberek beállítottságbeli változásra irányuló törekvése, vagy az üdvösség elnyerése szempontjából. Még ha a kötelesség végzése során Isten ad is neked némi fényt, vagy új gondolatokat a hivatásoddal kapcsolatban, az nem azért van, hogy kielégítse azon vágyadat, hogy követeléseket támassz Istennel szemben, és még kevésbé azért, hogy növelje a népszerűségedet vagy a tekintélyedet az emberek között. Amikor egy normális ember ilyen fényt és megvilágosodást kap Istentől, akkor alkalmazza ezeket a kötelességében, jobban végzi a kötelességét, gondoskodik róla,

hogy pontosabban fogja fel az alapelveket, és fokozatosan megtapasztalja a saját bőrén, hogy a kötelességei végzése során mennyi megvilágosodást, megvilágítást és kegyelmet kap Istentől – mindezt Isten végzi. Minél több tapasztalatot szerez, annál inkább érzi, hogy amit Isten tesz, az nagyszerű, és annál inkább felismeri, hogy nincs mivel dicsekednie, hogy mindez Isten kegyelme és vezetése. Ez olyasvalami, amit egy normális ember képes érzékelni és felismerni. Az antikrisztusok azonban mások, és függetlenül attól, hogy mennyi megvilágosodást és megvilágítást ad nekik Isten, maguknak tulajdonítják mindezt. Egy nap, amikor összeszámolják a hozzájárulásait, és Istenhez fordulnak jutalmat követelve, amikor elszámolnak Istennel, Ő visszavonja a megvilágosítását és megvilágítását, az antikrisztusok pedig feltáruznak. Minden, amire korábban képesek voltak, az a Szentlélek munkájának és Isten vezetésének volt köszönhető. Semmiben sem különböznek más emberektől: Isten megvilágosítása és megvilágítása nélkül elveszítik az ajándékaikat, az intelligenciájukat, a bölcsességüket, a jó ötleteiket és a jó gondolataikat – semmirekellőkké és bolondokká válnak. Amikor az antikrisztusok ilyen dolgokkal szembesülnek, és eljutnak ideig, még akkor sem veszik észre, hogy rossz úton járnak, és nincsenek tudatában annak, hogy üzletelnek Istennel, és ésszerűtlen módon követeléseket támasztanak Vele szemben. Továbbra is azt hiszik, hogy kompetensek és bármire képesek, megérdemlik, hogy mások nagyra becsüljék, csodálják, tiszteljék, támogassák és felmagasztalják őket. Ha nem kapják meg ezeket a dolgokat, akkor reménytelennek látják a helyzetet, még vakmerőbben viselkednek, és tele lesznek nehezteléssel mind Isten, mind a testvérek irányában. Szívükben szidalmazták Istent és panaszkodnak Rá, azt mondják, hogy Isten igazságtalan, átkozzák a testvéreket, hogy nincs lelkiismeretük, és hogy felégetik a hidakat, miután átkeltek rajtuk, sőt, még Isten házáat is azzal vádolják, hogy megpróbál megszabadulni tőlük, miután már nem használja őket. Micsoda az ilyen? Egy szégyentelen ember! Hát nem ilyen minden antikrisztus? Nem mondanak gyakran ilyeneket? Azt mondják: „Amikor hasznos voltam, és fontos pozícióba kerültem, mindenki körülöttem sürgött-forgott. Most, hogy már nem vagyok fontos pozícióban, senki sem figyel rám, mindenki lenéz, és tiszteletlenül beszél velem.” Honnan jönnek ezek a szavak? Hát nem az antikrisztusok elvetemült beállítottságában gyökereznek? Az elvetemült beállítottságukat áthatja az emberekkel és Istennel való üzletelés, továbbá követelményeket támasztanak Istennel és az emberekkel szemben, mintha azt mondanák: „Én gondoskodom a dolgokról helyettetek, feláldozom magam, megfizetem az árat, és aggódom értetek, ezért tisztelettel kell közelednetek hozzám, és udvariasan kell beszélgetek velem. Akár van státuszom, akár nincs, nektek mindig emlékeznetek kell mindarra, amit tettem, örökké meg kell őriznetek engem az emlékezetetekben, és soha nem szabad elfelejtenetek engem – ha elfelejtetek, az azt jelenti, hogy nincs lelkiismeretetek. Valahányszor esztek, vagy jó dolgokat használtok, mindig rám kell gondolnotok, és nekem mindig elsőbbséget kell élveznem.” Hát nem támasztanak az antikrisztusok gyakran ilyen követeléseket? (De igen.) Vannak emberek, akik azt mondják: „Ki

nyomtatta ki az isten szavait tartalmazó könyveket, amelyeket olvastok? Ki adta őket a kezébe? Ha én nem vállaltam volna kockázatot, és nem néztem volna szembe a letartóztatás, bebörtönzés vagy halálra ítézés veszélyével, akkor vajon olvashatnátok ezeket a könyveket? Ha én nem viseltem volna el nehézségeket és nem fizettem volna meg a ti megöntöztetéseknek az árát, akkor vajon tudnátok gyülekezeti életet élni? Ha én nem viseltem volna el a szenvedést, és nem fizettem volna meg az evangélium hirdetésének az árát, akkor vajon megnyerhetett volna az egyház ennyi embert? Ha én nem beszélgettem volna veletek isten szavairól egész nap, akkor vajon lenne ilyen nagy hitetek? Ha én nem szaladgáltam volna, hogy a ti logisztikai támogatásotokról gondoskodjam, akkor vajon tudnátok most nyugodtan végezni a kötelességeiteket? Ha én nem álltam volna az élére, vajon fejlődhetett volna a gyülekezeti munka olyan mértékben, mint most?” Találkoztatok már ilyen emberekkel? A szavaikat hallgatva úgy tűnik, mintha nélkülük nem tudna előrehaladni Isten házának munkája, és a föld nem forogna tovább. Hát nem ez az antikrisztusok mentalitása? Mi a céljuk azzal, hogy ezeket a szavakat kiabálják? Elismerést követelnek maguknak, vagy siránkoznak és panaszkodnak? Úgy vélik, hogy Isten háza már nem tart igényt rájuk, hogy a testvérek elhanyagolták őket, hogy Isten háza igazságtalan az emberekkel szemben, hogy Isten háza nem látja el őket, nem tiszteli őket, és nem hagyja, hogy ott öregedjenek meg. Vajon nem lelhető fel némi átkozódás is a kiabálásukban? Másokat átkoznak, mondván, hogy nincs lelkiismeretük. Milyen szolgálatot végeznek az antikrisztusok ténylegesen? Minden, amit tesznek, zavaró és bomlasztó, és minden, amit mondanak, félrevezető. Hiányzik belőlük az emberi mivolt; ők ördögök. Miért kellene bárkinek is lelkiismeretesen eljárnia velük szemben? Célravezető ez? (Nem.) Miért nem célravezető? Őket követve megértheti-e az ember az igazságot? (Nem.) Mit nyernek mindazok, akik az antikrisztusokat imádják és követik? Mindannyian elárulják Istent ezekkel az antikrisztusokkal együtt, akik pedig a pokolba vezetik őket. Minek látják magukat az antikrisztusok? (Istennek látják magukat.) Ez egy szégyentelen gondolat. Az embereknek lelkiismeretet kellene tanúsítaniuk Isten iránt, Isten azonban soha nem követeli meg ezt az emberektől; Ő csak azt követeli meg tőlük, hogy megértsék az igazságot, hogy képesek legyenek gyakorolni az igazságot és elérni az üdvösséget, valamint hogy megfelelő színvonalú teremtettestek legyenek. Mikor kértem valaha is, hogy gondoljatok Rám, és tegyetek félre Nekem is, amikor jó ételt esztek, vagy azt, hogy gondoljatok Rám, amikor egy szép helyen vagytok? Amikor jót esztek, jól élték és boldogok vagytok, mikor éreztem valaha is irigységet? Mikor mondtam valaha is, hogy nincsen lelkiismeretetek? Az antikrisztusok mégis képesek ilyeneket mondani, és átkozni az embereket, hogy nincs lelkiismeretük – hát nem szégyentelen dolog ez? Amikor Isten háza elküldi őket, amikor a testvérek már nem lelkesednek értük annyira, mint korábban, akkor képesek ilyen dolgokat mondani, a sérelmeikről siránkozni, valamint másokat és Istent átkozni. Mindenféle dolog kijöhet a szájukon, démoni természetük pedig teljesen lelepleződik. Ezek az antikrisztusok elvetemült beállítottsága által feltáruló különböző megnyilvánulások.

Mivel a szívük tele van Istennel kötendő alkukkal, ez ahhoz vezet, hogy különféle követelményeket és követeléseket támasztanak Vele szemben. Amikor előléptetik vagy elküldik az antikrisztusokat, amikor Isten háza fontos pozícióba helyezi őket, vagy éppenséggel nem helyezi oda őket, akkor az összes belőlük áradó különféle megnyilvánulás az elvetemült lényegükre vezethető vissza – ez teljes mértékben igaz.

g. Tagadják, kárhoztatják, megítélik és káromolják

Most beszéljünk ezekről a szavakról: tagadás, kárhoztatás, ítélezés és káromlás. Mivel tele vannak kétkedéssel Istennel kapcsolatban, az antikrisztusok nem mutatnak érdeklődést az Isten által kifejezett igazságok iránt. A szívük tele van ellenérzéssel és gyűlölettel, és soha nem ismerik el, hogy Krisztus az igazság, nemhogy bárminemű alávetettséget tanúsítanak. A szívükben gyakran kételkednek Istenben és gyanakodnak Rá, rendszeresen formálnak elképzeléseket és különböző gondolatokat Isten cselekedeteiről, ezért folyamatosan és akaratlanul értékelnek, és azt gondolják: „Valóban létezik isten? Mit ért az alatt, amit mond? A tudás és a doktrína szempontjából értékelve hogyan kell érteni ezeket a szavakat? Hogy érti isten, amikor ezeket mondja? Mit akar mondani, amikor ezt a kifejezést használja? Kit szólít meg?” Csak kutatnak, kutatnak, és évekig tartó ilyen kutakodás után sem látják a leglényegesebb igazságot az Isten által kimondott szavakban, valamint az Általa végzett munkában: azt, hogy Isten az igazság, az élet és az út – nem képesek ezt megérteni vagy meglátni. Amikor az emberek azt mondják, hogy Isten minden szava az igazság, az antikrisztusok eltűnődnek, és azt gondolják: „Minden szava az igazság? Nem csupán hétköznapi szavak ezek? Nem csak néhány szokványos kijelentés? Nincs bennük semmi mélyreható.” Isten munkáját szemlélve azt gondolják: „Nem látom isten auráját abból, amit az egyházban vagy a kiválasztottjai között tesz. Azt mondják, hogy isten szuverén mindennek felett, de én ezt nem látom. Akár nagyítóval, akár csillagászati távcsővel nézem, nem látom isten alakját, és bárhog is nézem, nem tudom felfedezni a tetteit. Szóval jelenleg nem tudom 100%-osan megerősíteni, hogy isten valóban létezik. De ha azt mondom, hogy isten nem létezik, akkor is hallottam néhány furcsa és paranormális dologról a világban; ebben az esetben tehát istennek léteznie kell. De hogy néz ki valójában isten? Hogyan cselekszik isten? Nem tudom. A legegyszerűbb, ha megnézem, mit cselekszik isten azokban, akik követik őt, és mit mond nekik.” Megfigyelik, és látják, hogy Isten háza gyakran metszi meg az embereket, gyakorta léptet elő és küld el embereket, és rendszeresen folytat beszélgetést, vitát, eszmecserét és hasonlókat az emberekkel a különböző kötelességekről, valamint a különböző szakmákhoz kapcsolódó munkáról. Azt gondolják: „Hát ez nem csupa olyasmi, amit az emberek csinálnak? Ezek közül egy sem természetfeletti; ezek mind nagyon is normálisak, és nem látom vagy érzem, hogyan működik isten lelke. Ha nem érzem, akkor mondhatjuk-e, hogy a szentlélek munkája nem létezik? Nem csupán az emberek tudatában és elméjében lévő képzelődés mindez? Ha a szentlélek munkája nem létezik, akkor létezik-e valójában

isten lelke? Úgy tűnik, ez is kérdéses. Ha isten lelke nem létezik, akkor valóban létezik isten? Nehéz megmondani.” Öt évnyi tapasztalat után sem tudnak megerősítést nyerni, és tíz vagy akár tizenöt évnyi tapasztalat után sem. Miféle emberek ezek? Felfedték őket – álhívők. Ezek az álhívők így lézengenek Isten házában, csak sodródni az árral. Ha mások hirdetik az evangéliumot, ők is azt teszik; ha mások a kötelességeiket végzik, ők is azt csinálják. Ha előléptetési lehetőséggel találkoznak, úgy gondolják, hogy „hivatalt tölthetnek be” Isten házában, és a státusz kedvéért képesek némi erőfeszítést tenni. Ugyanakkor meggondolatlanul is elkövethetnek gátlásokat, amelyekkel bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak; ha egyszerű, státusz nélküli gyülekezeti tagok, akkor képesek megtalálni a módját, hogy elmismásolják a munkát és csak a látszat kedvéért dolgozzanak. Ezt jelenti a lézengés. Miért mondom, hogy „lézengenek”? A szívükben kételkedéssel és tagadással viszonyulnak Istenhez, tagadó magatartást tanúsítanak Isten létezése és lényege iránt, ami arra készteti őket, hogy vonakodva végezzék kötelességeiket Isten házában. Nem fogják fel, és mindig azt gondolják magukban: „Mi értelme van így végezni a kötelességemet és követni istent? Nem keresek pénzt munkával, és nem élek normális életet. Egyes fiatalok az egész életüket rászánják arra, hogy feláldozzák magukat istennek, de mit nyernek ezzel? Szóval először megfigyelem, mi történik. Ha valóban a dolgok mélyére tudok hatolni, és látok reményt arra, hogy áldásban részesülök, akkor nem lesz hiábavaló, hogy erőfeszítéseket teszek és feláldozom magam. Ha nem kapom meg isten pontos szavait, vagy nem tudok a dolgok mélyére hatolni, akkor nem veszteség, ha csak lézengek. Végül is nem leszek kimerült, és nem lesz az, hogy túl sokat adtam bele.” Hát nem csupán lézengés ez? Nem őszinték semmiben, amit tesznek, semmiben sem tudnak kitartani vagy kitűnni, és nem képesek őszintén árat fizetni. Ezt jelenti a lézengés. Habár lézengenek, a gondolataikban nem tétlenek – nagyon is elfoglaltak. Tele vannak elképzelésekkel és elgondolásokkal Isten számos tetteről, és sok olyan dologról, ami nem felel meg a saját elképzeléseiknek – ezeket a szívükben értékelik a tudás, a törvények, a társadalmi erkölcsök, a hagyományos kultúra és más hasonlók alapján. Minden értékelésük ellenére nemcsak hogy nem képesek meglátni az igazságot az elemzés révén, vagy megtalálni az igazság gyakorlásának alapelveit, hanem a végén inkább mindenféle kárhozzátással, ítéletekkel, sőt káromlásokkal állnak elő Isten és az Ő munkája felé. Mit ítélnék meg először az antikrisztusok? Azt mondják: „Isten házában munkájáról teljes mértékben emberek döntenek; emberek végzik mindazt. Nem látom, hogy isten dolgozna, vagy a szentlélek bármit is vezetne és irányítana.” Hát nem az álhívők állítása ez? Az az állítás, hogy mindent az emberek végeznek, sok problémát tár fel. Például, ha Isten háza olyasvalakit választ ki és művel, aki nem tetszik nekik, akkor a szívük hajthatatlanná válik. Vajon képesek rá az antikrisztusok, hogy valóban alá vessék magukat? (Nem, nem képesek.) Akkor mit fognak tenni? Megpróbálnak majd áskálódni. Ha az áskálódás kudarcot vall, és egyik testvér sem hallgat rájuk vagy támogatja őket, akkor kárhozzátni kezdik, mondván: „Isten háza igazságtalan, és nincsenek alapelvei abban, ahogyan az emberekkel foglalkozik.

Sok a gyors ló a világon, de nincs, aki felismeri őket.” Mit jelent ez? Azt sugallja, hogy ők gyors lovak, de sajnos Isten házában nincs senki, aki felismerné őket. Miután kárhoztatták Isten házában ezt a tettét, amely nem felel meg az elképzeléseiknek, elkezdenek olyan dolgokat terjeszteni, mint az alaptalan szóbeszéd, az elképzelések és a negativitás. Természetesen minden szavuk durva lesz. Néhányan még azt is mondhatják: „Ezek az emberek műveltek, jó megjelenésűek, elegánsan öltözködnek és a városból valók; mi vidéki emberek vagyunk, van némi tehetségünk, de nem vagyunk képesek kifejezni magunkat, vagy kommunikálni a fennvalóval – nekünk nem könnyű elérni, hogy előléptessenek. Akiket Isten házában előléptetnek, azok mind ékesszólók, jól tudnak hízelegni, és van stratégiájuk. Én viszont nem vagyok szókimondó vagy ékesszóló, és pusztán a belső tehetségem haszontalan. Így tehát Isten házában ugyanúgy érvényes ez a mondás, mint a világban: »Sok a gyors ló, de kevés, aki felismeri őket.«” Mit jelent ez az állítás? Vajon ez nem ítékezés? Ítéletet mondanak Isten házában munkája felett, és terjesztik az ítéleteiket a színpad mögött. Az antikrisztusok úgy állnak hozzá Istenhez, az Ő munkájához, kifejezéseihez, szavaihoz, természetéhez és különböző munkamódszereihez, hogy tudás és filozófia segítségével értékelik, kutatják őket és okoskodnak róluk. Végül téves következtetésre jutnak. Ezért a szívükben soha nem fogadnak el, fognak fel vagy fontolnak meg komolyan egyetlen Isten által mondott szót sem. Ehelyett Isten szavait csupán egyfajta elméletként vagy szépen hangzó szavakként kezelik. Amikor ügyek merülnek fel, nem tekintik Isten szavait alapnak és alapelvnek arra nézve, hogy miként szemléljék, határozzák meg és mérjék fel az egyes ügyeket. Ehelyett emberi nézőpontokból, valamint a Sátán filozófiáján és elméletein keresztül ítélik meg ezeket a dolgokat. Az általuk levont következtetések szerint semmi sem felel meg az elképzeléseiknek, és egyetlen Isten által kifejezett szó és egyetlen Általa végrehajtott cselekedet sem tetszik nekik. Végül, az antikrisztusok szemszögéből nézve, Isten minden tette kárhoztatásra van ítélve.

Néhány antikrisztus mindig arra vágyik, hogy hatalmat gyakoroljon Isten házában, de hiányzik belőlük a képesség és a különleges készség, ezért végül elkerülhetetlenül olyan jelentéktelen feladatokra osztják be őket Isten házában, mint a takarítás, a tárgyak kiosztása és más egyszerű, rutinszerű feladatok. Röviden: Az ilyen emberekből semmiképpen sem lehet gyülekezeti vezető, prédikátor vagy hasonló. Ők azonban nem elégednek meg azzal, hogy közönséges követők legyenek, illetve hogy általuk közepszerűnek tartott munkát végezzenek, mert tele vannak ambícióval. Hogyan nyilvánul meg az, hogy tele vannak ambícióval? Állandóan érdeklődnek, kérdezősködnek, mindenről tudni akarnak, és különösen bele akarnak szólni Isten házában minden kisebb-nagyobb ügyébe. Ha van valami teendő, ami munkavégzést igényel a részükről, akkor folyamatosan érdeklődnek: „Hogy halad a könyvnyomtatás Isten háza számára? Hogy áll a gyülekezetünk filmrendezőjének kiválasztása? Ki a jelenlegi rendező? Ki írja a forgatókönyveket? Ki itt a körzetvezető, és milyen ember?” Mit akarnak azzal, hogy ezekről a dolgokról kérdezősködnek? Kell-e nekik érdeklődniük ezekről az ügyekről,

vagy be kell-e avatkozniuk azokba? (Nem, nem kell.) Ezek mind általános ügyek, amelyeknek semmi közük az igazsághoz. Miért kérdezősködnék mindig ezek a „jószándékú emberek”? Vajon őszinte aggodalomból, vagy csak nincs jobb dolguk? Egyik sem – azért, mert ambícióik vannak, feljebb akarnak jutni a ranglétrán, és át akarják venni a hatalmat. Vajon képesek felismerni, hogy ez a hatalomátvétel iránti ambíció és vágy? Nem, nem tudják; hiányzik belőlük ez az észszerűség. Förtelmes emberi mivoltuk és gyenge képességük miatt semmit sem tudnak végrehajtani, és még a legegyszerűbb kötelességet sem tudják jól elvégezni. A kötelességeik végzése során következetesen rosszul viselkednek, tétlenek, hajlamosak a lustálkodásra, és még kérdezősködnék is különböző ügyek felől. Végül ezek miatt a megnyilvánulások miatt eltakarítják őket. Vajon helyes dolog, hogy Isten háza eltakarítja őket? (Igen.) Azért takarítják el őket, mert túlzottan aggódtak és túl sokat kíváncsiskodtak? (Nem.) Azért küldték el őket, és azért nem engedték, hogy tovább lézengjenek ott, mert nem foglalkoztak a megfelelő dolgokkal, és folyamatosan csak élösködni akartak Isten házában. Semmit sem tudtak jól csinálni, ezért a megtartásuk nem érte meg a fáradságot – hát nem álhívók ők? Vajon nem kell őket eltakarítani? Amikor elérkezik az idő, hogy eltakarítsák őket, idegessé válnak, és csak ekkor kezdik keresni az igazságalapelveket, azt kérdezve: „Keresnem kell, hogy isten háza valójában milyen alapelvek alapján takarítja el és zárja ki az embereket: milyen alapon takarítanak el engem?” Ekkor így kellene válaszolnod neki: „Egy olyan ember, mint te, aki szereti a pihenést és utálja a munkát, bármit is tesz, megzavarást és pusztítást okoz, teljesen megfelel az eltakarítás alapelveinek.” Hát nem tűnik különösen nevetségesnek, hogy ezek az emberek az eltakarítás elveit keresik azok után, hogy rengeteg rossz dolgot tettek anélkül, hogy megértették volna, miféle emberek is ők valójában? (De igen.) Néhány ilyen embert eltakarítottak, míg másokat szokványos gyülekezetekbe küldtek. Ők nem alkalmasak arra, hogy kötelességeket végezzenek Isten házában, és nem rendelkeznek a kötelességeik végzéséhez szükséges feltételekkel. Vajon az ilyen egyének fel tudják fogni, hogy amit Isten tett, az megfelel az igazságnak? Merem állítani, hogy az antikrisztusok soha nem fogják ezt felismerni, mert álhívók, és azért, mert kárhoztatnak és megítélnék minden pozitív dolgot, amely megfelel az igazságnak. Az antikrisztus, aki mindig buzgón kérdezősködik, tele van ambícióval, és folyamatosan igyekszik magasabbra emelkedni, miközben hiányzik belőle minden őszinteség és hűség a saját kötelességei végzése iránt, a földön ülve hangosan jajgat, amikor elküldik. Azt mondja: „Senki sem érti meg a jó szándékú szívemet, az őszinteségemet és a hűségemet. Miért küldenek el engem? Igazságtalanság ért, és nem vagyok hajlandó elfogadni ezt! Senki sem aggódik ennyire istenért, és senki sem ilyen hűséges isten házában. A nagy buzgalmamat és a nagy kedvességemet rossz szándéknak tekintik – isten annyira igazságtalan!” Hát nem az ártatlanságra való hivatkozás ez? Vajon olyasmi bármelyik szavuk is, amit egy embernek mondania kellene? Van közöttük olyan, amely megfelel a valós tényeknek? (Nincs.) Ezek mind észszerűtlen, abszurd, álhívó szavak, tele panaszokkal, sérelmekkel

és kárhoztatással. Így fedik fel magukat. Ha nem küldenék el őket, folytatnák a színlelésüket, és arra törekednének, hogy Isten házának mestereivé váljanak. Vajon egy mester így viselkedne? Vajon egy mester így hisztizne? Vajon egy mester így irányítaná Isten házát? Arra kérték őket, hogy takarítsanak, de mindenütt csak ténferegtek, és nem végeztek semmilyen munkát. Megkérték őket, hogy készítsenek ételt, de még két ember számára sem voltak hajlandók ételt csinálni. Attól féltek, hogy elfáradnak, és alantásnak tartották – akkor mi az, amit meg tudnak csinálni? Képesek bármire is azon kívül, hogy vezetők legyenek és parancsokat osztogassanak? Hát nem észszerű, hogy Isten háza eltakarítja őket? (De igen.) Teljesen észszerű, mégis folytatják az átkozódást a színfalak mögött, hisztiznek, és úgy viselkednek, mint a rakoncátlan nők. Hát nem antikrisztusok ezek? Ez egy antikrisztus beállítottságlényegének megnyilvánulása. Amikor olyan ügyekkel szembesülnek, amelyek nem felelnek meg az érdekeiknek vagy a preferenciáiknak, amikor olyan dolgokkal találkoznak, amelyek nem elégítik ki a kívánságaikat vagy a vágyaikat, akkor vajon alávetik magukat akár a legcsekélyebb mértékben is? Képesek-e keresni az igazságot? Képesek-e lecsillapodni, bevallani a bűneiket és megtérni? Nem, nem képesek. Az azonnali reakciójuk az, hogy fellázadnak, és felszólalnak Isten ellen, tele kárhoztató, ítélkező, káromló és átkozódó szavakkal. Azt gondolják: „Ha Isten háza nem akar engem, hát legyen. Te nem mutatsz irgalmat, úgyhogy ne hibáztass, hogy szívtelen vagyok. Hagyjuk a finomkodást, és lássuk, ki a könyörtelenebb!” Vajon ez az igazság keresésének megnyilvánulása? Vajon ez egy olyan megnyilvánulás, amelyet egy normális teremtetett lénynek tanúsítania kellene? (Nem, nem az.) Akkor miféle megnyilvánulás ez? Hogyan kellene bánniuk Istennel azoknak, akik őszintén hisznek Benne és követik Őt? Igazán és feltétel nélkül alá kell vetniük magukat Istennek. Csak Isten ellenségei – a Sátán és az ördögök – tagadnák, kárhoztatnák, ítélnék meg, káromolnák és átkoznák Istent odáig jutva, hogy lázonganának Ellene és szembeszállnának Vele. Még ha most rögtön nem is tudod elfogadni ezt a tényt, és száz érvet is fel tudsz hozni arra, hogy Isten háza igazságtalanul bánt veled, ha van benned észszerűség, emberi mivolt és akár csak a legcsekélyebb mértékű istenfélelem, akkor vajon képes vagy így bánni Istennel? Biztosan nem! Ha valaki képes ilyesmire, akkor van-e benne akár egy szemernyi lelkiismeret is? Rendelkezik-e egyáltalán emberi mivolttal? Van-e benne istenfélelem? (Nincs.) Egyértelmű, hogy nem tartozik Isten bárányai közé. Soha nem tekintette Istent az Urának; soha nem tekintette Istent az Istenének. A szívében Isten az ellensége, nem pedig az Istene. Isten ellenségei az antikrisztusok és a Sátán; az antikrisztusok pedig Isten ellenségei – ők Sátánok és ördögök. Az antikrisztusok soha nem fognak elfogadni semmit, amit Isten tesz, és soha nem fognak áment mondani Isten egyetlen kimondott szavára sem. Ez a lényege Isten ellenségének – a Sátánnak –, és ez az antikrisztusok eredendő lényege. Minden ok nélkül ellenségesek Istennel, és minden ok nélkül képesek elítélni Istent. Hát nem elveteműltség ez? Ez színtiszta elveteműltség.

Az antikrisztus ezen beállítottságai különböző mértékben minden emberben jelen vannak, de ezeknek a beállítottságoknak a kinyilatkoztatásán és azon az úton keresztül,

amelyet az emberek hitük gyakorlása során választanak, meg tudjátok-e ítélni, hogy ki az antikrisztus, ki a munkás, és ki tartozik Isten kiválasztott népébe, akit meg lehet menteni? (Bár mindannyian feltárnak antikrisztusi beállítottságot, egyesek, miután felfedik a romlott beállítottságokat, lelkiismeret-furdalást és büntudatot éreznek, valamint képesek megtérni és gyakorolni az igazságot – ők azok, akik megmenthetők. Azok viszont, akiknek nincs lelkiismeret-furdalásuk, akik még akkor is azt hiszik, hogy igazuk van, miután hibákat követtek el, akik makacsul nem akarnak megtérni, és teljesen elutasítják az igazságot, antikrisztusok, és nincs esélyük az üdvösségre.) Helyes-e ez a két állítás? (Igen.) Az imént mondottak alapvetően helytállóak, de nem elég konkrétak. Egyesek, bár rendelkeznek antikrisztusi beállítottsággal, helyzetekkel szembesülve képesek keresni az igazságot, fellázadni a test ellen, megbánást érezni, miután felismerik romlott beállítottságukat, adósnak érezni magukat, visszafordulni, az igazságalapelvekkel összhangban gyakorolni, a helyes utat választani, az igazság gyakorlását választani, végül pedig eljutni az igazság megértéséhez és belépni az igazságvalóságba, elérve ezáltal az Istennek való alávetettséget. Az ilyen emberek megmenthetők, és ők Isten választott népe. Van egy másik típusú ember, aki tudja, hogy antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, de nem vizsgálja meg magát, amikor helyzetekkel szembesül. Amikor felfedezi, hogy valami rosszat tett, nincs benne valódi megértés, képtelen erős adósságérzetet érezni magában, nem képes semmiféle bűnbánatra vagy visszafordulásra, és össze van zavarodva az igazságot és az üdvösséget illetően. Készen áll és hajlandó munkát végezni Isten házában, bármit meg tud tenni, amit kérnek tőle, mégsem veszi azt komolyan; időnként bomlasztásokat és megzavarásokat okozhat, de nem gonosz ember. El tudja fogadni a metszést, de soha nem keresi proaktívan az igazságot, amikor a teendőit végzi, és soha nem követi az igazság alapelveit, amikor ügyeket intéz. Nem mutat érdeklődést Isten szavainak evése és ivása, valamint az igazság iránt. Bár képes elfogadható módon erőfeszítést tenni a kötelességei végzésébe, hiányzik belőle a lelkesedés az igazságra való törekvés iránt, és nem érdekli őt ez a dolog. Semmiféle hűséget nem mutat a kötelessége végzése során; némi hajlandóságot és őszinteséget azonban igen. Képes felismerni különféle romlott beállítottságokat, de soha nem gondolkodik el önmagán, amikor helyzetekkel szembesül, és nem törekszik arra, hogy olyasvalakivé váljon, aki képes megérteni és gyakorlatba ültetni az igazságot. Ezek a munkások. Az utolsó kategóriát az antikrisztusok alkotják. Ők Isten, az igazság és a pozitív dolgok ellenségei. A szívük tele van elvetemültséggel, Istennel való feleseléssel, Istennel szembeni ellenállással, kárhoztatással, ítélkezéssel, valamint az igazságosság, a pozitív dolgok és az igazság elleni káromlással. Nem hisznek Isten létezésében, az Ő mindenek feletti szuverenitásában, azt pedig még kevésbé hajlandók hagyni, hogy Isten szuverén legyen az emberiség sorsa felett. Soha nem értik meg önmagukat, és függetlenül attól, hogy mennyi hibát vagy vétket követnek el, soha nem ismerik be vagy bánják meg őket, és nem fordulnak vissza. Mindenféle büntudat hiányzik a szívükből, és teljes mértékben elutasítják az igazságot. Ezek az antikrisztusok. Általában pontosan

meghatározható, hogy valaki melyik kategóriába tartozik az alapján, hogy elfogadó hozzáállást tanúsít-e az igazsággal szemben vagy sem. Ti melyik kategóriába tartoztok? Isten kiválasztott népébe, akik megmenthetők, vagy esetleg antikrisztusok vagy munkások vagytok? Vajon az első kategória felé haladtok, vagy egyik kategóriába sem tartoztok? Nincs olyan ember, aki ne tartozna e kategóriák egyikébe sem: mindenki besorolható e három közül valamelyikbe. A gonosz emberek, akikből hiányzik az emberi mivolt, az antikrisztusok lényegét hordozzák; ellenben azok, akik rendelkeznek némi emberi mivolttal, lelkiismerettel és észszerűséggel, valamint viszonylag jó jellemmel, akik képesek törekedni az igazságra, szeretik a pozitív dolgokat és az igazságot, akik félik Istent és alá tudják vetni magukat Neki, megmenthetők – ők Isten választott népe. Akiknek átlagos a jellemük, se nem különösen jó, se nem különösen rossz, akiket nem érdekel az igazság, és egyáltalán nem hajlandók törekedni az igazságra, de némi őszinteséggel végzik a kötelességeiket, azok a munkások. Ez az értékelés mércéje. Válhat-e munkás egy antikrisztusból? (Nem.) Akkor van-e a munkások között olyan embercsoport, amely képes Isten választott népévé válni? (Igen.) Mi a változáshoz vezető út? (Az igazságra kell törekedniük.) Több évnyi hit, több tapasztalat és találkozás, valamint több igazság megértése révén a munkás szakaszból talán fokozatosan eljutnak oda, hogy Isten választott népévé váljanak. Mivel jelenleg kevés megértésük van az igazságról, az Istenbe vetett hitük pedig különösen kicsiny, alacsony az érdeklődésük a kötelességük végzése és az igazság gyakorlása iránt. Nem elég érettek az igazságra való törekvésre, és nem tudják elengedni az ambícióikat és vágyaikat, valamint a hús-vér test egyéb különféle szükségleteit sem. Ezért egyelőre csak munkavégzés szakaszában maradhatnak. Ezek az emberek ugyanakkor viszonylag lelkiismeretesek, és szeretik a pozitív dolgokat; ahogy fokozatosan megértik az igazságot, megváltozik a környezetük, hosszabb ideig hisznek Istenben, mélyebb tapasztalataik lesznek, és őszi hit alakul ki bennük Isten iránt, emellett egyre tisztábban látják az igazságot és a pozitív dolgokat, tisztábbá válik számukra a követendő út, érdeklődni kezdenek az igazság iránt, és egyre jobban megszeretik az igazságot. Az ilyen emberek fokozatosan elindulhatnak az üdvösség útján, és Isten választott népévé válhatnak; lehetőségük nyílik a fejlődésre és a változásra. Másfelől azt állítani, hogy az antikrisztusi lényeggel rendelkezők Isten választott népének tagjává válhatnak és megmenthetők, nem helytálló, mert az antikrisztusok lényege azonos az ördögök és Isten ellenségeinek lényegével – az antikrisztusok soha nem tudnak megváltozni.

Éppen az imént beszélgettünk az elvetemült beállítottságlényegükből fakadó tagadásról, kárhooztatásról, ítékezésről és káromlásról, amit az Istennel és az Ő munkájával való bánásmódjukban tárnak fel. Amikor valami ellentmond az elképzeléseiknek vagy sérti az érdekeiket, az antikrisztusok azonnali reakciója az, hogy felállnak, ellenállnak és kárhooztatják azt, mondván: „Ez helytelen, ezt emberek teszik, és én nem engedek ennek. Panaszt teszek, és bizonyítékokat keresek az ügy tisztázása érdekében. Állást foglalok, megvédem magam, feltárom az ügy részleteit, és kiderítem, ki keveri a bajt a

háttérben, ki teszi tönkre a jó hírnevemet és a jó dolgokat, amiket elértem.” Az a mondás, hogy „Isten jó szándékai mindenben jelen vannak”, üres kijelentéssé válik az antikrisztusok szívében, amely nem képes irányítani vagy megváltoztatni a cselekvésük eszközeit, módszereit és elveit. Ezzel szemben, bármilyen helyzettel is találkoznak, arra hagyatkoznak, ami természetes számukra, végiggondolnak minden módszert, és bevetik minden képességüket és stratégiájukat a cselekvéshez. Kétségtelen, hogy amit tesznek, az Isten kárhoztatása, megítélése és káromlása. Az emberek gondolatai át vannak itatva a Sátán logikájával és elgondolásaival, és nyoma sincs bennük az igazságnak. Ezért, amikor ilyen ügyekkel szembesülnek, az antikrisztusok megnyilvánulásai a Sátán megnyilvánulásait tükrözik: bárhogyan is bánik a Sátán Istennel, az antikrisztusok ugyanúgy bánnak Vele, és bármilyen eszközt vagy szavakat is használ a Sátán Istennel szemben, az antikrisztusok is ugyanazokat használják. Így az antikrisztusok elvetemült lényege, azaz hogy ők Isten ellenségei, magától értetődő. Még ha olyasvalakiről van is szó, aki csak egy vagy két napja hisz Istenben, vajon normális emberi gondolkodás és racionalitás révén megérti a különbséget az emberek és Isten között? (Igen, megérti.) Normális emberi mivolttal rendelkező felnőttként tudja-e a szívében, hogyan kell bánni Istennel? (Igen.) Van-e az emberi racionalitásban arra vonatkozó mérce, hogy mi a legmegfelelőbb és legjobb bánásmód egy imádott személlyel kapcsolatban? (Igen, van.) Az emberek hajlamosak hajlongani és hízelegni, kedveskedni és mások kegyeibe férközni; még ha az illető veri vagy átkozza is őket, megtalálják a módját, hogy alkalmazkodók és engedelmesek legyenek. Tehát, amikor a szüleikről van szó, tudják-e az emberek, hogyan mutassanak tiszteletet és szeretetet, és milyen viselkedés számít bántásnak és gyűlölködésnek? Van-e valamilyen mérce ennek értékelésére? (Igen, van.) Ez azt bizonyítja, hogy az emberek, az emberi bőrbe burkolt élőlények különböznek az állatoktól és magasabb rendűek náluk. Ha tudod, hogyan kell tisztelni és szeretni a szüleidet, akkor miért nem tudod, hogyan kell szeretettel és tisztelettel bánni Istennel? Hogy bánhatsz így Istennel? Könnyelműen kárhoztatni és ítélni, merészen káromolni és átkozódni – vajon ezt teszik a normális emberek? (Nem.) Még az állatok sem viselkednek így. Ha valaki felnevel egy állatot, még ha vadállatot is, és eltölt vele egy kis időt, mindaddig, amíg az állat felismeri, hogy ki a gazdája, tisztelettudóan fog viselkedni vele, rokonaként, vagy családtagjaként fog bánni a gazdájával; másként, mint ahogyan más állatokkal vagy emberekkel bánik. Tegyük fel, hogy korábban te voltál a gazdája: még ha elkerült is két-három másik családhoz, amikor újra találkozol vele, elég, ha csak megérzi a szagodat, és azonnal ragaszkodni fog hozzád. Még ha szilaj állat is, akkor sem fog megenni. Szilaj természete veleszületett, ez Isten teremtéséből és elrendeléséből fakad. Ez egy Istentől kapott túlélési ösztön, nem pedig egy ádáz vagy elvetemült beállítottság – más, mint az antikrisztusok gonoszsága. Egyszer két ember örökbe fogadott egy oroszlánkölyköt. Ahogy növekedett az oroszlán, egyre nagyobb kihívást jelentett számukra a hús alapú étrend biztosítása, ezért amikor egyéves lett, visszaengedték a természetes környezetébe. Három évvel később ismét találkoztak az oroszlánal. Az

oroszlán már messziről meglátta őket, és lelkesen futott feléjük. Először aggódni kezdtek, és arra gondoltak: „Nem fog megenni minket? Ez egy oroszlán.” Mint kiderült, az oroszlán barátként közeledett és dörgölőzött hozzájuk, ők pedig megölelték és megsimogatták az oroszlánt. Az oroszlán ezután bemutatta nekik a családtagjait, és amikor menniük kellett, nehezen vált el tőlük. Ilyen jelenetet láthatsz, amikor a legvadabb vadállat, egy ragadozó kapcsolatba kerül az emberrel. Hát nem megható? (De, az.) Az emberek még a vad állatokban is megláthatják a barátságos oldalukat, az antikrisztusokból viszont ez hiányzik. Az antikrisztusok a Sátán beállítottságával rendelkeznek, és olyan emberek, akiknek sátáni beállítottságlényegük van, ezért képesek megítélni, kárhozatni és káromolni Istent. Az ilyen hozzáállás ennek megfelelő megnyilvánulásokhoz, sőt, ilyen megközelítésekhez vezet. Hát nem rosszabbak az antikrisztusok az állatoknál? Az emberek tudják, hogyan mutassanak tiszteletet és szerető gondoskodást azok iránt, akiket imádnak, a legközelebbi hozzátartozóik és a szüleik iránt, és tudják, hogy mely cselekedeteikkel sérthetik és bántathatják őket. Fel tudják mérni ezeket a dolgokat. Az antikrisztusok viszont képesek ilyen viselkedést tanúsítani Istennel szemben, ami igazán felháborító. Ez azt jelzi, hogy az ilyen egyének eredendő természete az antikrisztusok lényege. Pontosabban: ezek az egyének a Sátán megtestesülései, ők élő Sátánok, ők ördögök – ők nem Isten juhai. Vajon Isten juhai átkoznák Őt? Vajon Isten juhai kárhozatnák Őt? (Nem.) Miért nem? (Mert hallgatnak Istenre és alávetik magukat Neki.) Hallgatnak és alávetik magukat – ez az egyik szempont. A kulcs az Istenbe vetett őszinte hitük. Ha te valóban hiszel Isten identitásában, státuszában és lényegében, akkor függetlenül attól, hogy mit tesz Isten, vagy hogyan teszi, még ha az kárt is okoz, nem fogod kárhozatni Őt. Csak azok, akik őszintén hisznek Istenben, akik igaz hitet táplálnak Iránta, helyezkednek a teremtett lény pozíciójába, mindig Istenként kezelve Istent. Ez tény.

Már beszélgettünk arról, hogy az antikrisztusok átkozódnak, ellenkeznek, és lázonganak Istennel szemben. Néhányan nyíltan szembeszállnak Vele, frakciókat alapítanak, szövetségeket kötnek, és független királyságokat hoznak létre. Mások titokban, zárt ajtók mögött átkozzák Őt, egyesek pedig a szívükben átkozzák, és a szívükben szállnak szembe és feleselnek Vele. Akár nyíltan, akár titokban átkozzák Őt, ők mindnyájan antikrisztusok; nem Isten juhai. Ők Sátánfajzatok, és kétségtelenül nem normális emberek vagy megfelelő színvonalú teremtett lények. A legtöbb ember, amikor olyan helyzetekkel szembesül, amelyek nem felelnek meg a saját elképzeléseiknek, vagy amikor Isten ítéletével és fenyítésével találkozik, csupán zaklatottságot, zavarodottságot érez, és képtelen elfogadni azt. Kifejezik a sérelmüket, vagy hajthatatlanságot mutatnak; akár negatívvá is válhatnak vagy lazálhatnak, de nem jutnak el addig a pontig, hogy ellenszegüljenek és feleseljenek. Idővel az imádság, Isten szavainak olvasása, a testvérek segítsége, valamint a Szentlélek megvilágosítása, vezetése és fegyelmezése révén fokozatosan képesek megfordulni. Ez az átlagos romlott emberek megnyilvánulása, amikor valami történik velük. Az antikrisztusokból viszont hiányoznak ezek a pozitív megnyilvánulások, és nem fognak irányt váltani. Ha egy helyzet nem felel meg a

vágyaiknak, akkor átkozódnak. Ha a következő helyzet sem felel meg a vágyaiknak, akkor is átkozódnak. Az átkozódás kéz a kézben jár az ellenállással és a lázongással. Néhány antikrisztus még azt is mondja: „Ha a hozzám hasonló emberek nem üdvözülhetnek, akkor ki üdvözülhet?” Hát nem feleselés ez? Hát nem ellenszegülés? (De igen, az.) Ez ellenszegülés. Nyoma sincs bennük az alávetettségnek, és van merszük feleselni és szembeszállni Istennel – ezek Sátánok. Zárjuk itt le az elvetemült beállítottság különböző megnyilvánulásairól szóló beszélgetésünket.

B. Az igazságtól való idegenkedés

A következőkben az antikrisztusi beállítottságlényeg második eleméről fogunk beszélgetni – az igazságtól való idegenkedésről. Korábban már elég részletesen beszélgettünk erről az elemről, azaz az igazságtól való idegenkedésről, most azonban elsősorban az igazságtól idegenkedő beállítottságlényegük elemzése révén fogjuk jellemezni az antikrisztusokat. Az antikrisztusok igazsághoz való hozzáállásának fő jellemzője a beállítottságuk tekintetében nem csupán az érdektelenség, hanem az idegenkedés. Az érdektelenség csupán egy viszonylag mérsékelt hozzáállás az igazsághoz, amely nem éri el az ellenségességet, a kárhoztatást vagy az ellenkezés szintjét. Csupán az igazság iránti érdeklődés hiányát jelenti, azt, hogy nem akarnak odafigyelni rá, és azt mondják: „Miféle pozitív dolgok, miféle igazság? Még ha el is nyerném ezeket a dolgokat, mit érnék velük? Jobbá tennék az életemet vagy fejlesztenék a képességeimet?” Nem érdeklik őket ezek a dolgok, és ezért nem foglalkoznak velük, de ez még nem idegenkedés. Az idegenkedés egy bizonyos hozzáállást jelez. Milyen hozzáállást? Amikor hallanak bármilyen pozitív dologról és bármiről, ami az igazsággal kapcsolatos, akkor gyűlöletet, taszítást és ellenállást éreznek, és nem hajlandóak meghallgatni őket. Sőt, még bizonyítékot is kereshetnek azért, hogy kárhoztathassák és becsmérelhessék az igazságot. Ez az igazságtól idegenkedő beállítottságlényegük.

A többi emberhez hasonlóan az antikrisztusok is olvashatják Isten szavait, hallhatják, amit Isten mond, és megtapasztalhatják Isten munkáját. A felszínen úgy tűnik, ők is képesek megérteni Isten szavainak szó szerinti jelentését, tudják, mit mondott Isten, és tudják, hogy ezek a szavak lehetővé teszik az emberek számára, hogy a helyes útra lépjenek, és jó emberekké váljanak. Ezek a dolgok azonban csupán elméleti szinten maradnak számukra. Mit jelent az, hogy elméleti szinten maradnak? Ez ahhoz hasonló, mint amikor egyes emberek azt hiszik egy könyvben olvasott bizonyos elméletről, hogy az jó, de amikor összehasonlítják a valós élettél, és elgondolkodnak a gonosz tendenciákon, az emberi romlottságon és az egész emberiség különböző szükségletein, akkor úgy találják, hogy az elmélet nem praktikus és nincs kapcsolata a valós élettél, továbbá rájönnek, hogy nem segít abban az embereknek, hogy alkalmazkodjanak ezekhez a gonosz tendenciákhoz és a gonosz társadalomhoz, vagy hogy kövessék őket. Ezért úgy érzik, hogy ez az elmélet jó, de csak arra, hogy beszélni lehessen róla, és ezzel ki lehessen elégíteni az emberiség szép dolgokkal kapcsolatos vágyait és

fantáziáját. Például, ha valaki szereti a státuszt, és hivatalnok akar lenni, valamint azt szeretné, hogy az emberek felmagasztalják és imádják őt, akkor e cél elérése érdekében olyan rendellenes módszerekre kell támaszkodnia, mint a hazugság, a magamutogatás, a másokon való átgazolás és hasonló. Ezek azonban pontosan azok a dolgok, amelyeket az igazság kárhoztat. Kárhoztatja és tagadja az emberek ilyen vágyait és ambícióit. A való életben az emberek azt gondolják, hogy a többiek közül való kitűnés legitim dolog, azonban Isten és az igazság kárhoztatja az ilyen igényeket. Ezeket az igényeket ezért nem fogadják el Isten házában, nincs lehetőség arra, hogy érvényesüljenek, és nincs lehetőség arra, hogy megvalósuljanak. De vajon az antikrisztusok lemondanak róluk? (Nem fognak lemondani róluk.) Így van, nem fognak lemondani róluk. Amint az antikrisztusok rájönnek erre, azt gondolják: „Most már értem. Az igazság tehát azt követeli az emberektől, hogy önzetlenek legyenek, feláldozzák magukat, toleránsak és nagylelkűek legyenek, feladják az egójukat és másokért éljenek. Ez az igazság.” Miután így definiálják az igazságot, vajon az érdekelni vagy taszítani kezdi őket? Taszítani fogja őket az igazság és Isten is, és azt mondják: „Isten mindig az igazságot mondja, mindig leleplezi az olyan tisztátalan dolgokat, mint az emberi vágyak és ambíciók, és mindig leleplezi az emberi lelkek mélyén rejlő dolgokat. Úgy tűnik, Isten azzal a céllal közli az igazságot, hogy megfossza az embereket a státuszra, vágyakra és ambíciókra való törekvésüktől. Kezdetben azt hittem, hogy Isten eleget tud tenni az emberek vágyainak, teljesíteni tudja a kívánságaikat és az álmaikat, és meg tudja adni az embereknek, amit akarnak. Nem számítottam arra, hogy Isten ilyen Isten. Nem tűnik olyan nagyszerűnek. Tele vagyok ambíciókkal és vágyakkal: vajon tud szeretni Isten egy olyan embert, mint én? Abból ítélve, amit Isten mindig is mondott, és szavainak sorai közt olvasva úgy tűnik, hogy Isten nem szereti a hozzám hasonló embereket, és nem is tud kijönni egy hozzám hasonlóval. Úgy tűnik, nem tudok kijönni egy ilyen gyakorlati Istennel. A szavak, amiket mond, a munka, amit végez, cselekedeteinek alapelvei és a természete – miért találom ezeket olyan kellemetlennek? Isten azt kéri az emberektől, hogy legyenek becsületesek, legyen lelkiismeretük, keressék Istent, engedelmeskedjenek neki és féljék őt, amikor valami történik velük, továbbá engedjék el ambícióikat és vágyaikat – ezek olyan dolgok, amiket én nem tudok megtenni! Amit Isten követel, az nem csak összeegyeztethetetlen az emberi elképzelésekkel, hanem érzéketlen is az emberi érzésekkel szemben. Hogyan hihetnék benne?” Miután így végiggondolják a dolgokat, vajon jó érzés alakul ki bennük Istennel kapcsolatban, vagy eltávolodnak Tőle? (Eltávolodnak.) Egy tapasztalattal teli időszak után az antikrisztusok egyre inkább úgy érzik, hogy a hozzájuk hasonló, ambíciókkal és vágyakkal rendelkező, törekvésekkel teli embereket nem látják majd szívesen Isten házában, hogy itt nem tudják kamatoztatni a képességeiket, és hogy itt nem adhatnak teret a törekvéseiknek. Azt gondolják: „Isten házában nem tudom felfedni a kivételes tehetségemet. Sosem lesz esélyem kitűnni. Azt mondják, nincs lelki megértésem, hogy nem értem meg az igazságot, és hogy antikrisztusi beállítottságom van. Nemcsak hogy nem léptettek elő, vagy nem helyeztek

fontos pozícióba, de még kárhoztattak is. Mi a baj azzal, ha megalapítom a saját független királyságomat? Mi a baj azzal, hogy gyötrök másokat? Mivel hatalmam van, így kell cselekednem! Ki ne tenné ezt, ha hatalma lenne? Mi a baj azzal, ha tisztességtelen eszközöket alkalmazok és csalog a választásokon? Hát nem ugyanezt teszi az összes nem hívő is? Miért nincs ez megengedve isten házában? Még azt is mondják, hogy ez szégyentelen. Hogyan lehet ezt szégyentelennek tekinteni? Az ember felfelé törekszik, a víz lefelé folyik. Ez így van rendjén! Isten háza nem szórakoztató. De az emberek e világban elég ádázak, és nem könnyű kijönni velük. Ehhez képest isten házában egy kicsit jobban viselkednek az emberek. Ha nem lenne isten, csodálatos lenne itt időzni; ha nem lenne isten és nem lenne igazság, amely irányítja az embereket, akkor én lennék a főnök isten házában, az úr és a király.” Miközben Isten házában végzik a kötelességeiket, folyamatosan különböző dolgokat tapasztalnak, állandóan megmetszik őket, és váltogatják a különféle kötelességeket, végül pedig rájönnek valamire, és azt mondják: „Isten házában minden, ami történik, az igazság alapján kerül mérlegelésre és megoldásra. Mindig az igazságra helyezik a hangsúlyt, és isten mindig erről beszél. Itt nem adhatok szabad teret a törekvéseimnek!” Ahogy a tapasztalataik hatására eljutnak erre a pontra, egyre inkább idegenkednek az igazságtól, az igazság uralmától, attól, hogy minden, amit Isten tesz, az igazság, valamint az igazság keresésétől. Milyen mértékben idegenkednek ezektől a dolgoktól? Még csak elismerni vagy elfogadni sem akarják az igazságok doktrínáit, amelyeket kezdetben elismertek, és rendkívüli undort éreznek a szívükben. Ezért, amint eljön az összejövétel ideje, álmosak és nyugtalanok lesznek. Miért nyugtalanok? Azt gondolják: „Ezek az összejövetelek három – négy órán keresztül tartanak – mikor lesz ennek vége? Nem akarom tovább hallgatni!” Van egy kifejezés, amely leírja a hangulatukat: „tűkön ülnek”. Rájönnek, hogy amíg az igazság uralkodik Isten házában, addig soha nem lesz esélyük kitűnni, hanem korlátozva lesznek, kárhoztatni fogják őket, és mindenki el fogja őket utasítani, és bármennyire is tehetségesek, nem fognak fontos szerepeket kapni. Ennek következtében fokozódik az igazság és Isten iránti utálatuk. Valaki megkérdezheti: „Miért nem éreztek utálatot már kezdettől fogva?” Valóban, kezdettől fogva utálatot éreztek, de akkoriban minden ismeretlen volt számukra Isten házában. Nem volt fogalmuk róla, de ez nem jelenti azt, hogy nem éreztek utálatot, illetve nem idegenkedtek. Valójában a természetlénységük idegenkedett az igazságtól, csak ők maguk sem ismerték ezt fel. Ezeknek az embereknek a természetlénysége kétségtelenül idegenkedik az igazságtól. Miért mondom ezt? Mert eredendően szeretik az igazságtalanságot, az elvetemültséget, a hatalmat, a gonosz tendenciákat, az irányítást, az emberek ellenőrzését és az összes ehhez hasonló negatív dolgot. Ezekből az általuk szeretett dolgokból ítélve kétségtelen, hogy az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól. Továbbá, ami a törekvéseiket illeti, státuszra törekszenek, ki akarnak tűnni, glóriát akarnak a fejükre, vezetők akarnak lenni az emberek között, hogy tekintélyük és hatalmuk legyen, bárhol is beszélnek és cselekednek, presztízst és erőt akarnak, az emberek irányítására való képességgel

együtt – ezekre a dolgokra törekednek. Ez szintén az igazságtól való idegenkedés megnyilvánulása. Továbbá az igazsághoz való hozzáállásukból ítélve, bármennyi igazságot is hallanak ezek az egyének, annak nem lesz semmi haszna. Néhányan megkérdőjelezhetik: „Talán azért, mert rossz a memóriájuk?” Nem, nem erről van szó. Néhány antikrisztusnak kiváló a memóriája, különösen ékesszóló, és azonnal képes alkalmazni és fitogtatni, amit megtanul. Következésképpen, akik nem képesek tisztán látni, azt gondolják, hogy ezek az egyének jó képességűek, és a Szentlélek munkálkodik bennük. A tisztán látó emberek azonban azonnal felismerik, hogy amit mondanak, az mind doktrína és üres szó, amely nélkülöz minden igazságvalóságot, és az emberek félrevezetésére szolgál. Az antikrisztusok ilyen emberek: különösen szeretnek fennkölt prédikációkat tartani, semmitmondóan beszélgetni szellemi elméletekről, és szavak özönét ontani magukból, amely, miután elindul, nem kapcsolódik a témához és összefüggéstelen. Sokan nem értik őket, az antikrisztusok pedig azt mondják: „Ez a harmadik ég nyelve; hogyan is érthetnétek meg?” Az antikrisztusok igazságtól való idegenkedésének elsődleges megnyilvánulása az igazsághoz való hozzáállásukban mutatkozik meg, és természetesen a szokásos mindennapi életükben és tevékenységükben is megnyilvánul, különösen abban, ahogyan a kötelességeiket végzik. Többféle megnyilvánulást mutatnak. Először is, soha nem keresik az igazságot, még akkor sem, ha világosan tudják, hogy kellene. Másodszor, soha nem gyakorolják az igazságot. Mivel nem keresik az igazságot, hogyan is gyakorolhatnák? Csak keresés révén lehet megértés, és csak a megértés vezethet a gyakorláshoz; ők nem keresik, és egyáltalán nem is veszik komolyan az igazság alapelveit. Sőt, megvetik őket, idegenkednek tőlük, és ellenségesen tekintenek rájuk. Ennek eredményeként még csak nem is foglalkoznak soha az igazság gyakorlásával, és még ha időnként meg is értik az igazságot, nem gyakorolják azt. Például, amikor történik velük valami, és mások javasolnak nekik egy jó cselekvési módszert, így vághatnak vissza: „Mi ebben a jó? Ha ezt teszem, akkor vajon nem vesznek kárba a saját ötleteim?” Egyesek azt mondhatják: „Ha a te módszered szerint cselekszünk, veszteségek fogják érni Isten házáat; az alapelvek szerint kell cselekednünk.” Erre ők így válaszolnak: „Milyen alapelvek?! Az én módszerem az alapelv; amit én gondolok, az az alapelv!” Hát nem azt jelenti ez, hogy nem gyakorolják az igazságot? (De igen.) Egy másik elsődleges megnyilvánulásuk az, hogy soha nem olvassák Isten szavait, vagy nem folytatnak lelki csendességet. Egyesek, amikor elfoglaltak a munkájukkal, és nem találnak időt Isten szavainak olvasására, akkor csendben elmélkednek vagy elénekelnek néhány himnuszot, ha pedig néhány napig nem olvassák Isten szavait, ürességet éreznek. Elfoglaltságuk közepette egy lopott pillanatban elolvasnak egy szakaszt, hogy feltöltődjenek, és addig elmélkednek, amíg meg nem érzik Isten jelenlétét, amíg meg nem nyugszik a szívük. Az ilyen emberek nincsenek túl távol Istentől. Másrészt, az antikrisztusok nem érzik magukat szomorúnak, ha egy napig nem olvassák Isten szavait. Még akkor sem éreznek semmit, ha 10 napig nem olvassák Isten szavait. Egy évig is egészen jól el tudnak lenni Isten szavainak olvasása nélkül, sőt, akár három évig is, és

nem éreznek semmit – nem éreznek félelmet vagy ürességet a szívükben, és továbbra is kényelmesen élnek. Bizonyára erősen idegenkednek Isten szavaitól! Az ember eltölthet egy napot úgy, hogy nem olvassa Isten szavait az elfoglaltságai miatt, vagy talán 10 napot is ugyanebből az okból. Ha azonban valaki képes egy egész hónapig meglenni Isten szavainak olvasása nélkül, és mégsem érez semmit, akkor baj van. Ha egy év telik el úgy, hogy valaki nem olvassa Isten szavait, akkor nem csak az Isten szavai utáni vágyakozás hiányzik belőle – az ilyen ember idegenkedik az igazságtól.

Az antikrisztusok igazságtól való idegenkedésének másik megnyilvánulása a Krisztus iránti megvetésük. Korábban már beszélgettünk a Krisztus iránti megvetésükről. Mit tett tehát velük Krisztus, amiért megvetik Őt? Vajon megbántotta vagy megsértette őket, vagy tett valamit, ami ellenkezik a kívánságaikkal? Vajon ártott valamilyen érdeküknek? Nem. Krisztus nem neheztel személyesen rájuk, sőt, még csak nem is találkozott Vele. Akkor hát hogyan vethetnék meg Őt? A kiváltó ok az antikrisztusok igazságtól idegenkedő lényegében rejlik. Az antikrisztusok igazságtól való idegenkedésének másik megnyilvánulása az, hogy megvetik az összes pozitív dolog valóságát. Az összes pozitív dolog valósága a dolgok széles skáláját foglalja magában, például az összes dolgot, amelyet Isten teremtett, és azok törvényeit, a különböző élőlényeket és az életüket szabályozó törvényeket, és elsősorban az embernek nevezett élőlények életét szabályozó különböző törvényeket. Például a születés, az öregedés, a betegség és a halál kérdései, amelyek a legközelebb állnak az emberi élethez – a normális emberek lábai egyre gyengébbek lesznek, ahogy öregszenek, az egészségük romlik, a szemük elhomályosul, a hallásuk megromlik, a fogaik meglazulnak, és úgy gondolják, hogy meg kell békélniük az öregséggel. Isten szuverén mindezek felett, és senki sem mehet szembe ezzel a természeti törvénnyel – a normális emberek képesek mindezt tudomásul venni és elfogadni. Azonban, függetlenül attól, hogy mennyi ideig él az ember, illetve testének egészségi állapotától, bizonyos dolgok nem változnak, például annak módja, ahogyan a kötelességét kell végeznie, a pozíció, amelyet el kell foglalnia, valamint a hozzáállás, amellyel a kötelességét kell végeznie. Az antikrisztusok viszont nem hajlandók engedni. Azt mondják: „Ki vagyok én? Én nem öregedhetek meg. Mindig különbözöm kell az átlagemberektől. Neked úgy tűnik, öreg vagyok? Bizonyos dolgokat ti nem tudtok megtenni ebben a korban, én viszont igen. Lehet, hogy a ti lábaitok elgyengülnek az ötvenes éveitekben, de az enyémeik fürgék maradnak. Még a háztetőről háztetőre ugrálást is gyakorlom!” Mindig meg akarják kérdőjelezni ezeket az Isten által elrendelt normális törvényeket, folyamatosan próbálják megszegni őket, és megmutatni másoknak, hogy ők mások, rendkívüliek és felsőbbrendűbbek az átlagembereknél. Miért teszik ezt? Meg akarják kérdőjelezni Isten szavait, és tagadni akarják, hogy az Ő szavai az igazság. Hát nem az antikrisztusok lényegének megnyilvánulása az, hogy idegenkednek az igazságtól? (De igen.) Van egy másik aspektus is, mégpedig az, hogy az antikrisztusok imádják a gonosz tendenciákat és a sötét befolyásokat; ez még inkább megerősíti, hogy ők az igazság ellenségei. Az antikrisztusok mélyen

csodálják és imádják a Sátán rendszerét, valamint a legendákban emlegetett gonosz lelkek különböző képességeit, készségeit és tetteit, továbbá a gonosz tendenciákat és sötét befolyásokat. Hitük ezekben a dolgokban megingathatatlan, és soha nem kételkednek bennük. A szívük nemcsak mentes az idegenkedéstől, hanem tele van tisztelettel, hódolattal és irigységgel irántuk. Még a szívük mélyén is szorosan követik ezeket a dolgokat. Az antikrisztusok ilyen módon viszonyulnak ezekhez a gonosz és sötét dolgokhoz a szívük mélyén – hát nem azt jelenti ez, hogy idegenkednek az igazságtól? Dehogynem! Hogyan is szerethetné az igazságot az, aki szereti ezeket az elvetemült és sötét dolgokat? Ezek az emberek a gonosz erőkhöz és a Sátán bandájához tartoznak. Természetesen rendíthetetlenül hisznek a Sátán dolgaiban, miközben a szívük tele van undorral és megvetéssel az igazság és a pozitív dolgok iránt. Az igazságtól való idegenkedés témájának összegzését itt többé-kevésbé lezárjuk.

C. Ádázság

Az antikrisztusok beállítottságlényegének egy másik eleme az ádázság. Az antikrisztusok jellemezhetők egyetlen mondattal: az antikrisztusok gonosz emberek. Ha van státuszuk, akkor nyilvánvaló, hogy antikrisztusok. Ha nincs státuszuk, akkor hogyan tudod megítélni, hogy antikrisztusok-e? Az emberi mivoltukat kell nézned. Ha az emberi mivoltuk rosszindulatú, alattomos és mérgező, akkor száz százalékban antikrisztusok. Ha valakinek soha nem volt státusza, ha soha nem volt vezető, és az emberi mivolta nem jó, hogyan tudod megállapítani, hogy antikrisztus-e? Meg kell nézned, hogy mérgező-e az emberi mivolta, és hogy gonosz ember-e. Ha gonosz ember, még ha nincs is státusza, akkor is száz százalékban antikrisztus. Ezért az antikrisztusok beállítottságlényegének egy másik jellemző aspektusa az ádázság. Vajon az antikrisztusok ádáz beállítottsága ugyanaz, mint a zsákmányra vadászó oroszlánok vagy tigrisek ádáztsága? (Nem.) A ragadozók az éhség miatt vadásznak; ez testi szükséglet és ösztön. Amikor viszont nem éhesek, akkor nem vadásznak. Miben különbözik ez az antikrisztusok ádáztságától? Vajon arról van szó, hogy az antikrisztusok nem válnak kegyetlenné, ha nem provokálod őket, és csak akkor lesznek kegyetlenek, ha provokálják őket? Vagy arról, hogy nem fognak irányítani téged, ha nem hallgatsz rájuk, de megteszik, ha igen? Vagy talán arról, hogy nem fognak gyötörni téged, amennyiben hallgatsz rájuk, de gyötörni fognak, ha nem? (Nem.) Az antikrisztusok ádáztsága egy beállítottság, egy lényeg – egy valódi sátáni lényeg. Nem ösztön, nem testi szükséglet, hanem az antikrisztusok beállítottságának megnyilvánulása és jellemzője. Melyek tehát az antikrisztusok ádáz beállítottságának megnyilvánulásai, feltárulásai és hozzáállásai? Mely cselekedeteik jelzik, hogy ádáz beállítottsággal és a gonosz emberek lényegével rendelkeznek? Osszátok meg a gondolataitokat. (Gyötörnek másokat.) (Elnyomják és kizárják azokat, akik különböznek tőlük.) (Rágalmaznak másokat és csapdákat állítanak nekik.) (Irányítják és manipulálják az embereket.) (Klikkeket hoznak létre és vizsalyt szítanak.) A klikkek létrehozása és a vizsaly szítása némiképp alattomos; ezek az elvetemült

beállítottság megnyilvánulásai, de nem jelentenek ádáztságot. Az elképzelések terjesztése, a független királyságok létrehozása – ezek ádáz cselekedetek? (Igen.) A munkarenddel való szembehelyezkedés, Isten háza munkájának megzavarása, az Istennek szánt felajánlások lefoglalása és közvetlen szembeszegülés Istennel – ezek ádáz cselekedetek? (Igen.) A felajánlások lefoglalása nemcsak kapzsiság, hanem az ádáz beállítottság megnyilvánulása is. Az, hogy az antikrisztusok képesek lefoglalni a felajánlásokat, rendkívül ádáz, a banditakéval megegyező beállítottságot jelez. Fogalmazzátok meg újra az imént összefoglalt pontokat. (Gyötörnek másokat, elnyomják és kizárják azokat, akik különböznek tőlük, rágalmazzák őket és csapdákat állítanak nekik, irányítják és manipulálják az embereket, elképzeléseket terjesztenek, független királyságokat hoznak létre, szembehelyezkednek a munkarenddel, támadják Istent, és lefoglalják a felajánlásokat.) Összesen kilenc pont. Többé-kevésbé ezek az antikrisztusok ádáz beállítottságának megnyilvánulásai. Valójában van még néhány konkrét megnyilvánulás, de azok majdnem azonosak ezekkel, ezért nem sorolom fel őket részletesen. Röviden: azok, akik ezeket a megközelítéseket és stratégiákat alkalmazzák, gonosz emberek. Egyrészt alattomosak a megközelítéseik; például a rágalmazás, a csapdák felállítása és az elképzelések terjesztése viszonylag alattomos cselekedet. Másrészt a stratégiáik meglehetősen mérgezőek és kegyetlenek, ami igazolja, hogy ádáz beállítottsággal rendelkeznek.

Az antikrisztusok beállítottságlényegének e három aspektusából ítélve, vajon meg lehet őket menteni? (Nem, nem lehet.) Hajlandóak-e munkát végezni Isten házában? (Nem, nem hajlandóak.) Nem törekszenek az igazságra, nem szeretik az igazságot, a szívük pedig tele van ellenségeskedéssel Isten és a pozitív dolgok iránt. Még a legalapvetőbb dolgokat sem hajlandók megtenni – munkát végezni és teljesíteni a kötelességüket Isten házában –, vagyis még azt sem képesek megtenni, amit egy embernek normális esetben tennie kellene. Nemcsak hogy nem tudják megtenni, hanem éppen ellenkezőleg; megzavarják, akadályozzák és tönkreteszik a kötelességüket végző testvérek normális rendjét, valamint a normális gyülekezeti életet. Ugyanakkor megzavarják Isten házában munkáját, az emberek életbe való normális belépését és Isten normális munkáját az emberekben. És ez még nem minden: uralkodni és hatalmat gyakorolni is akarnak Isten házában; félre akarják vezetni, be akarják húzni és irányítani akarják az embereket, hogy saját független királyságot és frakciókat hozhassanak létre Isten házában, és hogy teljes mértékben a saját követőikké tehessék azokat, akik Istent követik. Teszik mindezt azért, hogy megvalósíthassák azokat az ambícióikat és vágyaikat, amelyek a hatalomra, a befolyásra, Isten választott népének irányítására irányulnak, valamint arra, hogy rivalizáljanak Istennel. Tehát van-e egyáltalán valami értéke az antikrisztusok használatának Isten házában? Betölthetnek-e egyáltalán bármilyen jó funkciót Isten házában? (Nem.) Az emberi mivoltukból, a törekvéseikből, az ambícióikból és vágyaikból, az általuk követett utakból, valamint az igazsághoz és Istenhez való hozzáállásukból ítélve az ilyen emberek csak azt a funkciót tudják szolgálni

Isten házában, hogy megzavarják, akadályozzák és tönkretegyék Isten munkáját. A legcsekélyebb pozitív funkciót sem képesek szolgálni, mert soha nem törekednek az igazságra, a természetlényegükben idegenkednek az igazságtól, és tele vannak ellenségeskedéssel az igazsággal és Istennel szemben. Ez az antikrisztusok lényege.

Ezennel teljesen befejeztük az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól szóló beszélgetést. Az alapján, amiről ma beszélgettünk, most már képesek vagytok felismerni az antikrisztusokat? A legegyszerűbben összefoglalva: a gonosz emberek antikrisztusok, az antikrisztusok pedig mind gonosz emberek. Így megfogalmazva, vajon nem váltak sokkal világosabbá a dolgok számotokra? Nem könnyebb most megérteni őket? Az elmúlt két évben folyamatosan elemeztük az antikrisztusok természetlényegét, és sok finomításon mentetek keresztül, miközben aggódtatok, hogy esetleg ti is antikrisztusok vagytok. Mostanra végre megszületett az eredmény. A folyamat elég nagy kihívást jelentett, de a végeredmény jó: rendelkeztek antikrisztusi beállítottsággal, de nem vagytok antikrisztusok. Hogyan jutottatok erre a megértésre? Az Én közléseim melyik sora tette ezt világossá számotokra? (Legutóbb, Istennek az antikrisztusok és más emberek jelleme és beállítottságlényege közötti különbségről szóló közlésén keresztül kezdtük némileg megérteni. A lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek képesek bűnbánatot tartani és megváltozni, miután rosszat tettek, míg az antikrisztusi beállítottságlénnyel rendelkezők nem hajlandók bűnbánatot tartani, és nem éreznek semmit, bármennyi gonoszságot is követnek el.) Az emberek feltárnak némi antikrisztusi beállítottságot, de ezek önkéntelenek és nem a szándékos akaratukból erednek; amikor ezek a feltárulások nyilvánvalóvá válnak számukra, az emberek kellemetlenséget, fájdalmat, büntudatot és eladósodottságot éreznek, és ezután fokozatosan képesek irányt váltani. Amikor az emberek megértik ezt, nagyon megkönnyebbülnek, és rájönnek, hogy még van esélyük arra, hogy megmentse őket, és hogy nem antikrisztusok. Bár van némi kapcsolatuk az antikrisztusi beállítottsággal, szerencsére nincs kapcsolatuk az antikrisztusi beállítottságlénnyel. Amíg nem vagy gonosz ember, addig nem vagy antikrisztus. De vajon ez azt jelenti, hogy nem rendelkez az antikrisztusi beállítottsággal? (Nem, nem jelenti azt.) Amikor most azt mondom, hogy mindenki rendelkezik antikrisztusi beállítottsággal, érezték-e ellenállást a szívetekben? (Én nem.) Nem érezték ellenállást; most már el tudjátok fogadni ezt a tényt. Foglaltok össze az antikrisztusi beállítottságlényeg megnyilvánulásait. (Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, gyűlölik az igazságot, és soha nem fogják elfogadni az igazságot.) Ez rávilágít a lényegre; az antikrisztusok soha nem fogják elfogadni az igazságot; idegenkednek az igazságtól, és ellenségesek az igazsággal szemben. Vannak, akik nem törekszenek az igazságra, de nem ellenségesek vele szemben, és ők is úgy gondolják, hogy mindaz, amit Isten mond, helyes és jó, csodálják és szeretnék követni azt, de gyenge a képességük, és nincs útjuk. Másokat nem érdekel az igazság, de ők sem ellenségesek vele szemben; ők a langyos típusok. Az antikrisztusok azonban mások; ők idegenkednek az igazságtól és ellenségesen

viszonyulnak hozzá. Amint szóba kerül az igazság vagy Isten, gyűlöletet éreznek, ha pedig megpróbálják őket rávenni az igazság elfogadására, abnormálissá válnak, a szívükben taszítást éreznek, és soha nem fogadják el azt – ez az antikrisztusok lényege. Mi van még? (Az antikrisztusok nem hajlandók bűnbánatot tartani, bármi rosszat is tesznek, és soha nem fogják gyakorolni az igazságot.) Nem fogják felismerni a saját hibáikat, soha nem tartanak bűnbánatot, és számos év múltán sem fognak megváltozni. Nem ismerik el, hogy Isten az igazság, hogy Isten szavai az igazság, így pedig hogyan is gyakorolhatnák az igazságot? Hiányzik belőlük az emberi mivolt; ők nem emberek, ördögök, Sátánok és Isten ellenségei, ezért egyáltalán nem fogják gyakorolni az igazságot.

2020. december 26.

Hivatalos weboldal
QR kód

Mindenható Isten
Egyháza App

Hivatalos weboldal
<https://hu.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/hu/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/hu/facebook>

E-mail: contact.hu@godfootsteps.org
